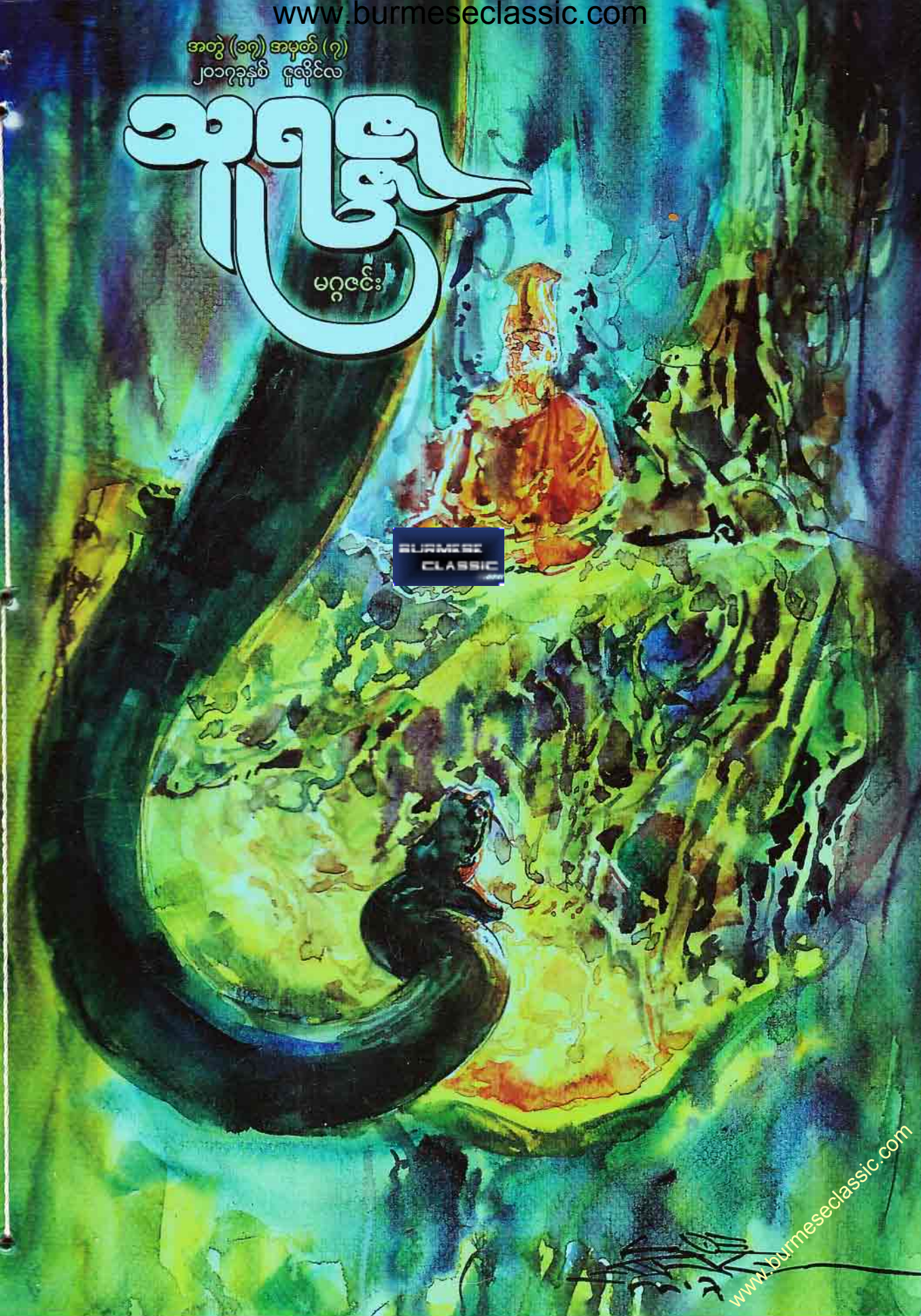

အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၇)
၂၀၁၇ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

အဖြူ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

BURMESE CLASSIC

ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ

- ၅ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသော မေးချင်လိုက်တာ (ပက်ဏ္ဍကလေခန္ဓန္ဓာကထာ) **မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး**
- ၁၃ သဒ္ဓါတရား၏စံ **ကိုရှေ့ပြုသန့်(သပိုင်)**
- ၁၇ ရန်ပြေဟန်ပြေဆုတောင်းပြည် အေးစေတီ သို့မဟုတ် ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီ **မောင်စိမ်းထွေး(ထားဝယ်)**
- ၂၁ အင်္ဂုဒိန်(အတိတ်)ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမှတ်တရ **တင်အောင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)**
- ၂၆ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာ **ယောနုကတိုးထောင်**
- ၂၉ မိန်းမရဲသခင်မတောင်တော်မြတ် **အောင်သာကျော်**
- ၃၆ ပြုသည့်ကောင်းမှု တောင်းဆုအထွေထွေ(၃) **ဦးညွှန်စိန် (သာမဏေကျော်၊ပျောစရိယ၊ M.A)**

- ၃၈ အံ့ဖွယ်ထူးပြန် ပုဂံတုလွတ်ရန်ကင်းဘုရားမှ ခေါင်းလောင်းသံ **ရဲမင်းထွန်း(မြင်းကပါ)**
- ၄၁ နေပြည်တော် ရာဇဗွေနီလမ်းမကြီးဘေးက လက်လုပ်တောင် **ရွှေပြည်စိုး(မိုးကုတ်)**
- ၅၂ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး၏ သာသနာပြုအဓိဋ္ဌာန် **ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျွဲကဲလတ်)**
- ၅၃ ပါရမီဖြည့်ဆည်းသူတို့ရောက်ကြသည့် သုဝဏ္ဏသျှတောင်တော်ဆီ **အာကာသ(သာစည်)**
- ၆၃ မပြီးသေးသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်(သို့) ရွှေကံကုမိသားစုမှ ဒုတိယမြောက် တည်ထားကိုးကွယ် မည့်ရွှေကံကုဆံတော်ရှင်၊ စွယ်တော်ရှင်၊ ပြဒါးရှင်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော် **ဘိုဘို(ရွှေကံကု)**
- ၇၈ မဇ္ဈိမဒေသ သာဝဏ္ဏီတွင်တည်ရှိသော မဟာဗောဓိပင်၏ကိုယ်ပွား အာနန္ဒာဗောဓိပင်၏သမိုင်းဖြစ်စဉ် **ရိုးမင်းတော်**
- ၈၁ နယ်စပ်မြို့လေး မြဝတီသို့ အလည်ခရီးတစ်ခေါက် **ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-သူ)**
- ၉၃ သိသူဖော်စား မသိသူကျော်သွား အရူးကြီးရဲဘုရား ဖူးသူအများထူးခြားကြလိမ့်မည် **အဘဝ(သာသနာ့အလင်းရောင်)**
- ၁၀၅ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှ ထင်ရှားကျော်ကြားစေတီဘုရားများ အမှတ်(၂၁) **ကံဝင်း**
- ၁၁၂ မဟာရွှေသိမ်တော် **ဦးစန္ဒီမာ(စလင်း)**
- ၁၁၅ အမေးအဖြေပုစ္ဆာပဟေဠိ ဖော်နိုင်သူပညာရှိ **စောထွန်းသူဌ(မြောက်ဦး)**
- ၁၃၅ အသက်ကယ်ဆေးလုံး(၂)လုံးဖြင့် အသက်ကယ်တင်တော်မူသော သက်တော်ရှည် ပြည်မြို့ မဟာလေးကျွန်းဒီဗ္ဗအတုလ ဆရာတော်ကြီးနှင့်ဖူးမြော်ရစဉ် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ **တင်တင်ဦး(ပေါင်းတည်)**

- ၁၄၄ အနန္တငါးပါး အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတော် **အောင်(သိဒ္ဓိရာတ)၊ နဝင်း၊ မြို့တော်**
- ၁၅၇ တောရများတည်ထောင် သာသနာ့အကျိုးတော်ဆောင် ဆရာတော်ကြီး **ဦးကိုကိုကြီး(စစ်ဆေးရေး) ကစစ(၁၂)၊ ထုံးဘို**
- ၁၆၇ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် စီမံသွန်းလောင်းတော်မူခဲ့သည့် ကျောက်တော်မြို့ရှိ မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး **ရွှေချိုအောင်(လပလီ)**

သုတရသဆောင်းပါး

- ၉၁ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့်ဆုံးဖြတ်ပါ **ချောင်းဆုံအုန်းသွင်**
- ၁၀၁ ကိုးကွယ်ရာအစစ်ရတနာအနှစ် ပျူနန်းသွေး
- ၁၀၃ ဒါနတရားလက်ကိုင်ထား၍ နေ့စဉ်အလှူ ကုသိုလ်ယူပါ **ရောမြေကျော်ဝေ**
- ၁၂၀ မပြည့်မစုံဗဟုသုတ **ချောင်းဆုံအုန်းသွင်**
- ၁၂၃ ဝိနယုဒ်ခိုင်ယာရီထံက ပါတော်မူပြီးစ **မြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေ (၂) ကျော်ဝင်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)**
- ၁၂၅ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်ဆည်ခရိုင် မြစ်သာ၊ မြို့နယ်အတွင်းရှိ ဖိုးအင်တောင်လိုဏ်ဂူသို့ လေ့လာရေးခရီး **စနေထွန်း(မြစ်သာ)**
- ၁၃၄ ပျားအန္တရာယ် မေတ္တာဖြင့်ကာကွယ် **အောင်သိန်း(ရွှေစင်သာ)**
- ၁၅၂ ဗူးဆည်လမ်းမှမေတ္တာအစွမ်း ကိုကိုလတ်(ဆည်မြောင်း)
- ၁၆၄ သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင် မဟာပထမံဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း **လှမြင့်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)**
- ၁၇၈ အရက်သမား အကောင်းတစ်ခဏ အမှားအနန္တ **အောင်စကြာ** **အရှင်သုဓမ္မသာရ(ဥပစာ-ဝိဇ္ဇာ)၊ အငြိမ်းစားကျန်းမာရေးပျူ**

မြောက်ဦးခေတ်လယ်
ရခိုင်ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့မှု(၁၂)
ပန်းချီထူးထူး
(ရှေးဟောင်းသုတေသန)
စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊
ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊
မကွေးဝင်းမြင့်
သာဘဝဓမ္မ
ချောင်းဆုံအုန်းသွင်
နတ်ဝင်သည်အဖြစ်ခံယူသူတို့၏
ပထမမူလဘူတအခြေခံ
မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)
ကျေးဇူးရှင် စစ်ကွင်းဆရာတော်ကြီး၏
တပည့် မဟာပထမပညာ၏
မြေပြင်ဂိုဏ်းချုပ်
ပါရမီရှင်ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင်(၂၀)
ပထမဆရာဦးအေးရွှေ
ပျို့စာပေနှင့်ကျေးဇူးအထွေထွေ
ဉာဏ်မြင့်
အဘအောင်မင်းခေါင်ကိုမိခွဲသော
သီလရှင်မလေး ခေါ်သူနွဲ့ရီအကြောင်း
အတ္ထဝါလီဦး
နိုင်ခြစ်ကမ်းမှလွမ်းရိပ်သာ
ထုမိုး(ပညာရေး)
မိခင်ကြီး၏လျှာကင်ဆာကို
ကိုယ်တိုင်ကုသပေးခဲ့သော
ဩဇာရိကသုခုမကျမ်းပြုဆရာကြီး
ဦးအောင်ဒင်
ဝေစည်(ရွှေဘို)
ချိန်သောအဆိပ်
ချစ်ဖို့(မော်ကျန်း)
ထူထူလူလူသား
မင်းဘူး-မိုလ်ဥက္ကမ
နစ်ဆယ်ရာစုပြက္ခဒိန်
ထက္ကသိုလ်ဝင်းမြင့်
အားကျအတုယူဖွယ်ရာ
ဦးဘူးရေးစွမ်းဆောင်ရှင်အမျိုးသမီး
အောင်ပွင့်ဉာဏ်(မောရ)

သူရဋ္ဌတိုင်းရင်းဆေး

လေ့နာရောဂါပျောက်စေမည့်
တော့မရဆေး
ထပ်တရာ
ကလေးများ ကြက်ညှာချောင်းဆိုးလျှင်၊
အနာအဖုအဝိမ်းများပေါက်လျှင်၊
ကလေး လူကြီး အဖျားမပြတ်လျှင်
ဦးဆေးသုံးပါ
မိုးမင်း(မြောက်စည်-ရွာသစ်)

၁၅၁ မျှစ်ဆဲခြယ်ဝါးရွက်
ဆီးချို သွေးချိုအတွက်
ဗန်းမော်ညိုသူ
၁၇၇ ဝမ်းကျကြွက်တက်ဆေးနည်းမခက်
နိုင်သဗ္ဗာ(နတ်မောက်)
၂၀၉ မြန်မာ့ဆေးဦးတို့နှင့် ဆင်ခြင်စရာများ
ရေနံသာ-ခင်လေး
၂၁၃ စားသုံးဆီတွင်
ကိုလက်စထရောချနည်း
စိုးရာဇာကျော်
၂၃၆ ပင့်ကူထိပ်ပိတ်အစွမ်း
ဦးစိုးမြင့်(အင်းကုန်း)
၂၃၇ အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ
ရောဂါလည်းပျောက်၊
လျှာလည်လောက်သည့်
ရသာစုံလင်
ဆေးဖက်ဝင်ဟင်းလျာများ(၂၇)
ရွှေကုဦး(ပုသိမ်)
၂၄၅ ဆီးကျောက်တည်လျှင်
စလောင်သောင်း(သုံးဆယ်)
၂၆၉ ကျွန်တော်တို့သုံးစွဲကြသော
သွေးတိုးကျဆေးဦးတို့များ
အေးချမ်းအောင်(ရမည်းသင်း)
၃၁၇ မာလကာရွက်ရေနှေးကြမ်း၏
အစွမ်းအာနိသင်
တင်နိုင်ဝင်း(ထမင်းရေးမြို့)
၃၂၃ ဆီးချို သွေးတိုး ကျောက်ကပ်နှင့်
အခြားရောဂါများအတွက်
ကြက်သဟင်းရွက်
မိုးနောင်(ကောလင်း)
၃၄၁ ဖနောင့်အတက်ဆေးမခက်ပါ
အတ္ထဝါလီဦး
၃၅၉ နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်
မဟာနွယ်(မန်းတက္ကသိုလ်)
၃၉၉ ကိုယ်ဖောကိုယ်ရောင်အတွက်
ဆေးတစ်လက်
ဗန်းမော်ညိုသူ

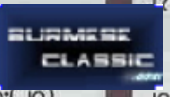
သူရဋ္ဌဝတ္ထုတို

၁၄၆ မဝေးသောခရီး
မနီးသောမနက်ဖြန်
တွန်းအားရှင်
၁၈၆ ယတြာ
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
၁၉၀ မလ္လိကာနှင့်နှိုင်းရမည့်
ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ
မိုးကျော

၁၉၈ စွဲမိစွဲရာ
ကိုတေဝင်း(လှတော)
၂၀၂ သင်္ချိုင်းရောက်မှ
အသက်ပြန်ရှင်လာသော
သေရွာပြန်မိန်းကလေး
နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင်(ခတ္ထ-လှပြည်)
၂၁၄ အာသနက်တစ်ချက်မှားလျှင်ဖြင့်
အောင်မြင့်ထွန်း(မသုံးလုံး)
၂၄၆ ဘုရားပစ္စည်းအဆိပ်သီးတဲ့
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)
၂၅၀ ယုဂန္ဓိရဲတောင်ထွတ်ဖျား
သီတဂူချမ်းမြစေသား
ရေနံသာအောင်ချမ်းဝေ
၂၇၆ ရှင်မတောင်သနပ်ခါး
ခင်ထားမှာလိုက်တယ်
သပိတ်ကျင်း-ကျော်ကျော်ထွန်း
သိဒ္ဓိရှင်ကေလာသအဘဆရာအောင်
နှင့်တစ်နေ့တာဆုံးပူးခဲ့ရသောကျွန်တော်
စိုးမင်း(မြောက်စည်-ရွာသစ်)
၂၉၄ ကူးတို့ခ
သန့်ဝင်
၃၀၆ သုံးနာရီတစ်သက်တာကျေးဇူးရှင်
စိုးထွန်း(ဥပဒေ)
၃၁၀ ဒုတိယလောကထဲမှာ
ရဲမြတ်တင်(အမျိုးသားစာပေဆုရ)
၃၁၈ ဌာပနာဖောက်လှူပျောက်နိဂုံး
ရုဏ်ခွင်ကျော်-မောင်တော်သီ
၃၃၀ ပြကျောက်(၁၆)
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး
၃၄၂ အရေးကြီးကသွေးနိုးကြပါသည်
တင့်ထူး(ဝေယျဝတီ)
၃၅၄ မဲလီပင်အောက်ကကျွတ်များ
ထက်ကောင်းလတ်(မင်းဘူး)
၃၆၆ အင်းကြားကြီး
ကိုသဲယု(ပုဂံမြေ)
၃၇၈ မျောက်ဖဒင်
ကောင်းသော်
၃၈၆ လက်ပြတ်ခြေပြုတ်အဘတုတ်
ဝင်းမောင်ကျော်
၃၉၀ လူတို့မသိလိုက်သော
မိုးကုတ်ကမင်းသား
ရွှေပြည်စိုး(မိုးကုတ်)

သူရဋ္ဌအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

၂၂၆ ပညာရှင်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)

သူရဇ ပညာရပ်

- ၁၅၅ အိပ်မက်လေ့
နိယာမ-ဆရာအောင်ကျော်မင်း
- ၁၂၁ သွပ်သေတစ်ပုံ ရွှေတစ်လှည်း
ဖမ်းတိုင်းမရ လွန်ခက်လှ၏
မင်းချမ်းမြေ့(ပုသိမ်)
- ၂၉၉ အယူတော်မင်္ဂလာပညာဆိုင်ရာ
ပညာရပ်တချို့
မင်းရီန်အောင်
- ၁၂၇ ကယန်းတိုင်းရင်းသားတို့၏
လက်ထောက်ဗေဒင်
အံ့ကြွယ်
- ၁၄၇ ဝိဇ္ဇာဓရမြန်မာအတ္တိရတ်ပညာ(၇၆)
ဆရာဦးဆက်ထွန်းလင်း
(အာယုဗေဒ)
- ၁၆၁ နေ့စဉ်သုံးလက္ခဏာပညာ
ဦးအောင်မင်း
- ၁၂၂ မေတ္တာပွား၍ကုသိလ်များစေ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)

သူရဇလက်တွေ့အသုံးချ

- ၂၀ သစ်ကိုပိုးမလိုက်၊ပိုးမကိုက်စေသည့်
ဂန္ထီရနည်း
နတ်မောက်မင်းသန့်နိုင်
- ၆၁ ထိ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
- ၁၆၃ လာဘ်ပွင့်ငွေရွှင်ဖြစ်စေချင်
နေမဝင်(နတ်မောက်)
- ၂၄၉ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါတော်
ရီန်အောင်(ဂန္ထီရ)
- ၂၆၃ တိုင်းပြည်၏ဝန်ထမ်းကောင်း
ကျား/မအားလုံးအတွက်
ရန်ကြီးမျက်မြေပျောက်ပါစေ
ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)
- ၂၉၂ တိုက်ဆောက်၊ အိမ်ဆောက်
မင်္ဂလာအခါရွေးရန်
ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)
- ၂၉၃ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
စီးပွားရေးဗေဒင်ဟောကိန်း
မင်းရီန်အောင်

- ၃၀၂ ဖြစ်တော်ပေါင်း
မဟာမဏ္ဍလာဘုရားရှိခိုးနှင့်
ရန်ရှောင်ဗုဒ္ဓဝင်အင်း
ရာမည-သွေးမွန်
- ၃၃၇ ပြည်မြန်မာ၏
၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ကရကင်္ဂရာသီပြောင်း
မန်ဒိန်းတဘာဟောကိန်း
မင်းရီန်အောင်
- ၃၇၆ ၂၀၁၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
အထွက်၊ အဝင်၊ ခပါဒိနက္ခတ်
ဦးအောင်စောလှိုင်(ပုသိမ်)
- ၃၈၀ ရုပ်စမများ၏သိဒ္ဓိစုံ
ပညာကျော်
- ၄၀၉ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ကောင်းကျိုးဝေဖြာ
တစ်နေ့တာလမ်းညွှန်
ဒေါ်ခင်စံသူ(B.Sc)
- ၄၁၁ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ကံမြင့်ကံပွင့်အစီအရင်
ပြည်သိန်းကျော်
- ၄၁၄ အကောင်းအတိုင်းရှိစေဖို့
သူရဇလက်ဆောင်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
- ၄၁၉ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
ခုနှစ်ရက်သားသမီးဟောစာတမ်း
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)

နာယက
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသော)
စာတည်းချုပ်
ဦးအောင်မြတ်
အုပ်ချုပ်မှုစာတည်း
ဒေါ်သန်းသန်း(ခ)
ဒေါ်အေးအေးစိန်
စာတည်းအဖွဲ့
ကျော်မင်းထွဋ်
ဝေလှိုင်လှထွဋ်

ကွန်ပျူတာစာစီ
ဝုဇုဝိုင်း၊ ချမ်းမြေ့ကျော်၊
အိမ်မွန်ထွန်း၊ နှင်းသတ္တဝါကျော်၊
ဆန်းထွန်းမြတ်၊
ရုံးအဖွဲ့
အေးအေးစန်း၊ ဝုဗ္ဗန်း၊ ထွေးမောင်
ပိုးစုစု၊ နုနု၊ သဝင်ဦး၊ မြတ်စုပွန်း၊ လှိုင်ပွန်း
မြန်ချီရေးပျား
အောင်မြင်သန်း
စာတည်းအဖွဲ့ရုံးခန်းနှင့်မြန်ချီရေး
ပညာရှင်တောင်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(၉၀၉၂) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ရန်ကင်း
မြန်ချီရေး- ၀၁-၂၄၀၆၉၀
စာမူနှင့်ကြော်ငြာ- ၀၁-၃၀၈၇၁၀

မျက်နှာဝန်းနှင့် အတွင်းပန်းချီ
စိုးအောင်
သူရဇစာသုံးစီရိုင်း
ကိုကျော်မင်းမောင်
အတွင်းပထင်
color king
ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မြတ်
(၀၀၀၄၄)
မျက်နှာဝန်းနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးဝင်းအောင် (၀၀၀၈၂)
သန်းထိုက်ဂုဏ်နာအောင်ဆက်
အမှတ်(၈၄၈၆) လမ်း(၅၀)
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
ဖုန်း ၀၁-၂၉၈၆၇၄

မန္တလေး
တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စားလှယ်
ထွန်းဦးစာပေ
နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား-
သော်တာစန်း၊ သရဖူ၊ ရွှေရည်ဝင်း
မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ
ရှမ်းတောင်ကယား-ဂါနီဒီ၊ ပီလုံနာ
ပဲခူး- သခင်စာပေ
ဟင်္သာတ-တာလေးမောင်၊ ရွှေမောင်
မကွေး-ရွှေပြည်စိုး
တောင်ငူ-ဦးထွန်း၊ ဦးလှမောင်
မြန်မာအေး-လှထုမေတ္တာ
အုပ်ရေး ၁၀၀၀
လက်ကားမြို့သူ (၃၅၀၀) ကျပ်

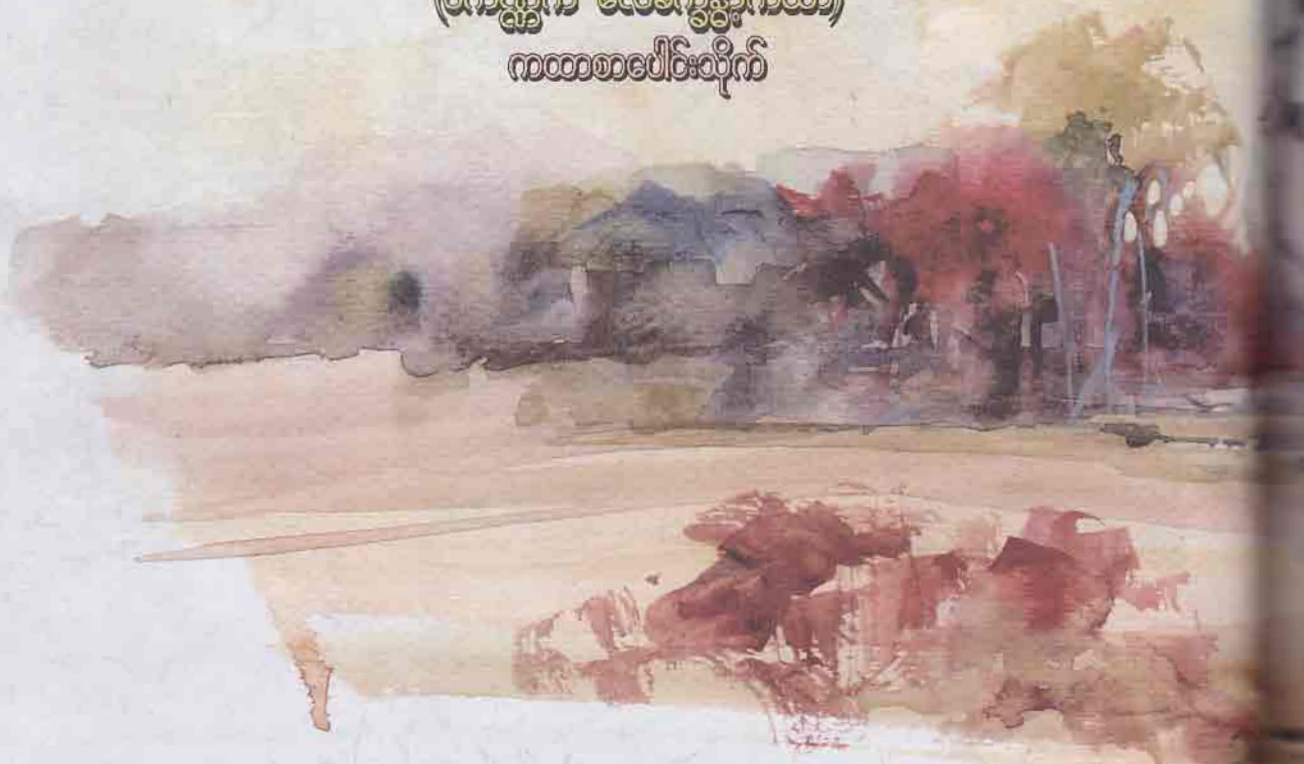

ကျေးဇူးတော်ရှင်
မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ရေးသားတော်မူသော

မေးချင်လိုက်တာ

(ပကိဏ္ဍက လေဒကွဉ္ဇာကထာ)
ကထာစာပေါင်းသိုက်

▣ ဗဟုလ္လာ မမ သန္တိကေ၊ တက္ကဝစရ ဝတ္ထုနိ။
 တေသို့ ဒမ္ပိ ဝတ္ထုဧကံ၊ ဘဝတု ဓမ္မ ရသာဒံ။ ။
 မမ သန္တိကေ - ငါတို့ထံဝယ်...၊
 တက္က ဝစရ ဝတ္ထုနိ - အတွေးမှ ဖြစ် ရေးစရာအချက်အလက်တို့သည်၊
 ဗဟုလ္လာ - တွေးလိုက်တိုင်းပွား ရေးပင်မရေးအား။
 တေသု - ထိုရေးချက်ရေးလက် များစွာတို့အထဲက...၊ ဣဒ္ဓမ္ပိ - မေးချင် လိုက်တာဆိုသော ဤစကားလုံးက

လည်း၊ ဧကဝတ္ထု - အားကောင်းသော အကြောင်းအရာတစ်ခုပေပဲ။
 တေဒ္ဓမ္ပိ - မေးချင်လိုက်တာဆိုသော ထိုစကားတစ်လုံးက မွေရာသာဓံ-သဘာဝ က အကျဖွားယူ တရားအလှူသည်၊ ဘဝတု - အတွေးဖြင့်ဆစ် ပေးရစ်ပါစေ သတည်း။
 ▣ အာဒမ်နှင့်ဝေဘယ်ရောက်နေကြပြီလဲ ကမ္ဘာကြီးအသစ်ဖြစ်တည်လာပြီး နောက် ဤကမ္ဘာပေါ်သို့ ဦးစွာခြေချခွင့် ရကြရသူများသည် အာဒမ်နှင့် ဧဝတို့

ဖို့၊ မ စုံတွဲက ဆို၏။ ယင်းမှာ... လူ ဘယ်ကစသလဲအမေး အဖြေပေးရာ၏ စကားများဖြစ်ကြ၏။ လူဦးရေဘယ်လို တိုးပွားလာသလဲအမေး အဖြေပေးပြီး သားလည်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဒင်းတို့ ဘယ်ကလာကြသလဲအမေးအတွက်ကား အဖြေပေးပြီးသားမရှိ။
 ဤတွင် ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့က ဗြဟ္မာကြီး လေးယောက်က ဆင်းသက်လာကြပြီး နေပတ်ကြမ်းသဖြင့် မြေဆီ(ရသာဆီ)များ ခန့်၊ အစာကြမ်းများစားမိကြရာမှ လိင်

များ နောက်နောက် လူ့ဘဝတုန်းက
 ဖြစ်စဉ်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်လာကြဆို၏။
 နှစ်ယောက်က ဖိုအသွင် ကျန်နှစ်
 ယောက်တို့က မအသွင်...။ ထိုစဉ်
 ... ရသာပေးသောသွေးက ထိုးဆွနေ
 သဖြင့် စိတ်မရိုးမရွှေဖြစ်လာကြစဉ်...
 အတိတ်သီလအားကောင်းသူများတို့က
 စောင့်စည်းထားနိုင်ကြပြီး၊ အတိတ်သီလ
 အားနည်းသူအတွက် အကဲစမ်းကြတော့
 ရာ... သွေးထွက်မှကောင်းသော ထို
 အကောင်း သွေးတောင်းသလောက်
 ပေါင်းပေးကြရပြီဆို၏။ အတိတ်ပါ ဉာဉ်၊
 စရိုက်၊ ဝါသနာများက အရှိန်ဖြင့်ထွန်း
 မွန်းနေအောင် ပြုကျင့်ပေးနေကြရပြီ

ဆို၏။

တစ်ဖန် ဟိန္ဒူဝါဒီတို့ကလည်း လူသားသည် ဗြဟ္မာကဆင်းသက်လာ သည် ဆို၏။ သို့ကြောင့် ဗြဟ္မာဏဝါဒ ဆိုကြ၏။ အခြားအခြားတို့လည်း သည့်အတူ ဆိုကြမည်။

ဤ၌ ဝါဒများ ထူးခြားနေသည်က

...

ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့က ဗြဟ္မာများကိုယ်တိုင် ဆင်းသက်လာကြပြီး ဗြဟ္မာအရိန်ကုန် လူပုံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်ဆို၏။

ကြွင်းဝါဒရှင်တို့က ဗြဟ္မာကြီးက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သောလူသားဟုဆိုကြ ၏။

မည်သို့ဆိုဆို... ကပ္ပ - ကပ်ဖြင့် ရေတွက်ရသည့် ဤကမ္ဘာကြီးသည် လူသားများစွာ၏ကမ္ဘာဝါဒအဖြစ်တည် လာခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာဟု ဆိုထားရာ လူမလာခင်ကပင် လူလာလျှင် အဆင် သင့်ဖြစ်ရန် တည်ပေးထားသော ကမ္ဘာ ကြီးပင်။

သို့ကြောင့် ကမ္ဘာမြေ အနေများ နေစာများစားသုံးကြရသောလူသားများ၊ နေအောက် နေတစ်ဝက်ဝင် နေငင်ရာ လိုက်ပါနေကြရသောလူသားများ၊ အာရုံ အာရုံချင်း လက်ကမ်း မက်အဖမ်းခံနေ ကြရသောလူသားများ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ တွေ့မိထိမိကြမည် အမှန်ပင်။ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် အတည်ယူမိကြ မည်မှာလည်း အမှန်ပင်။ ယင်းတို့ကို ... မောင်က၊ မိက အမည်ပေးပေး၊ အာဒမ် ဇဝ အမွန်းတင်တင် ကြင်နာ ပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် မောင်ယား လျှင် မယ်ဖြေဖျောက်ပေး၊ မယ်မလင် သော် မောင်လျော်ပေးတို့ဖြင့် အကြင် လင်မယားအဖြစ်ကား ထင်ရှားနေပါ သည်။

ဤ၌ကား ကမ္ဘာဦးက ဖို၊ မ နှစ်ယောက် အာဒမ်နှင့်ဇဝတို့သာ နာမည် ပေါက်ရှိသဖြင့် ထိုအာဒမ်နှင့်ဇဝတို့သာ ဦးတပ်ရေးမည်။

အာဒမ်နှင့် ဇဝတို့ လူဖြစ်စက ကမ္ဘာကလည်း ကမ္ဘာသစ်ဖြစ်နေသေး ရာ ချိုမြိန်မှုည့်သောမြေဆီများ မြေပြင် နှင့်ကပ်လျက်ပင်ရှိကြသေးမည်ထင်၏။ ယင်းမြေဆီများကြောင့် မြေမပေါက်ဖွား လာကြသော သလေးစပါးများကလည်း အဆီများပြည့်တင်းနေမည်ဖြစ်၏။ ဤ သီးနှံများလည်း ထိုနည်းပေးရှိကြမည် ထင်၏။

တစ်ဖန် နေလောင်ဆိပ်လည်း

မပြင်းထန်သေးသောကြောင့် သလေးနှင့် ထိုအစားအစာအားလုံးတို့သည် အေးဆိမ့် သောအရသာကိုသာ ပေးဆက်ကြမည် ထင်၏။ အစားအစာနှင့် မြေဆီ သည်သို့ အားပေးဘက်ညီနေကြခြင်းတို့ကြောင့် အာဒမ်နှင့် ဇဝတို့၏ ဖို၊ မ ဆက်ဆံရေး က အပေးအယူ မျှတစရာရှိနေ၏။ အာဒမ်နှင့် ဇဝတို့ကြားမှ မွေးဖွားနှုန်းက လည်း ယနေ့ ကြက်အုပ်၊ ဝက်အုပ်ထက် က်မည်ထင်၏။

ကမ္ဘာလူသက်တမ်းကြီး စုန်ချို ဆန်ချိုပေါင်းများလာခဲ့ပြီး ဘုရားများပင် လေးဆူတိတိပွင့်လာပြီးသော လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ခြောက်ရာ ကျော်ကာလဆီက မောင်ပုညနှင့်ဝိသာခါ တို့အတွဲသည်ပင် ကျား ၁၀-ယောက်၊ မ ၁၀-ယောက် ပေါင်း ၂၀-တိတိမွေ့နိုင် သေးလျှင်... ကမ္ဘာဦးအစ ဤအာဒမ် နှင့်ဇဝတို့အတွဲ ၁၀၀- ထက်နည်းမည် မထင်။ ပေါင်းသင်းချိန်၊ ပေါင်းသင်းနှစ်၊ ပေါင်းသင်းသက် ဝိသာခါတို့ထက်များ နေခဲ့ကြ၍...။

ထိုခေတ်က တစ်ရွာလည် တစ်မယ် တွေ့ တွေ့စရာမရှိကြသေး။ တစ်ရွာလျှို တစ်ကိုယ်တိုး အားကိုးစရာလည်း မရှိ ကြသေး။ ထိုခေတ်က ထုံးစံသည် အတူ နေအချင်းချင်း ဆန္ဒသွေး အဆင်းချင်းတူ တူရာနှင့် ဆန္ဒဖြေဖျောက်ကြရခြင်းဖြစ်ရာ ...

အဖေနှင့်သမီးလည်း တစ်လှည်း တည်း ဆုံလိုက်ကြရ၏။

သားနှင့် အမေလည်း တစ်လှေ တည်း လှော်လိုက်ကြရ၏။

သည့်အတူ မောင်နှင့်အစ်မ၊ နှမ နှင့် အစ်ကိုများလည်း လှေလိုလှေ လှည်းလိုလှည်း တွဲပေးကြရ၏။

အကယ်တိတိ အာဒမ်နှင့်ဇဝတို့ သားသမီးထဲ သမီးတွေကများ များများ ပါလာလျှင် ပါလာသလောက် တစ်ယောက် တစ်ယောက် ၅၀-နှုန်း၊ ၁၀၀-နှုန်း မျိုးပွား လာကြမည်ဆိုလျှင် သူတို့ခေတ်မှာပင် လူဦးရေ ရာအထက် ထောင်တက်လာ နေလောက်ပြီ။

သူတို့တွင် သား၊ သမီးများ အရွယ် ရောက်လာကြသောအခါ... အချို့က ရေကြည်ရာမြက်နုရာတို့ဘက် အလျှိုအလျှို ထွက်သွားကြ၏။ အချို့က နေရင်း၏ အနီးတစ်ဝိုက် အခြေစိုက် ကျန်ရစ်နေခဲ့ ကြ၏။

ကမ္ဘာ၏ အမြင့်ဆုံးနေရာသည် သမုဒ္ဒရာရေလွှမ်းမိုးမှုစတင်ကင်းချိန်ဖြစ်

ခြင်းကြောင့် ထိုနေရာသည် လူနှင့် (တိရစ္ဆာန်တို့) စတင်ရာ နေရာဖြစ်သင့် ၏။ ကမ္ဘာ၏အနည်းငယ်နိမ့်သောနေရာ သည် ဒုတိယနေရာဖြစ်သင့်၏။ ကမ္ဘာ ၏ အနိမ့်ပိုင်းနေရာသည် တတိယ နေရာဖြစ်သင့်၏။ ကမ္ဘာ၏အနိမ့်ဆုံး နေရာကား လူဖြစ်သောနောက်ဆုံးနေရာ ဖြစ်သင့်၏။

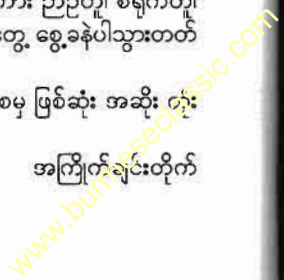
သို့ဖြစ်ကြရာတွင် ပထမနေရာမှ ပြောင်းရွှေ့သွားသူများ၏ပုံစံကား ပထမ ရေခဲမြေခဲအလိုက် အသွေးရောင်နှင့် ကိုယ်နေဟန်များထင်ရှားနေကြပြီ။ ထိုထို နေရာဒေသများရောက်လေမှမွေးဖွားခွင့် ရသူများကား... မျိုးကို မြေခြယ်လွယ် သည့်အတိုင်းလည်း သွေးပြောင်းနိုင်၏။ မြေကို မျိုးခြယ်လွယ်သည့်အတိုင်းလည်း အရောင်ပြောင်းနိုင်၏။ အသွေးအရောင် များသာမက ဉာဉ်၊ စရိုက်၊ ဝါသနာများ လည်း ပြောင်းလဲသွားကြမည်။ ကိုယ်နေ ဟန်ထားများအပြင် အမူအကျင့်စလေ့ များလည်း ပြောင်းလဲသွားကြမည်။

သို့ကြောင့် အာဒမ်နှင့် ဇဝတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က ပေါက်ဖွား လာသူများဖြစ်ကြသော်လည်း အာဖရိက သားနှင့် အာရှသား လားလားမှမတူကြ ပါ။ အာဖရိကသားနှင့် ဥရောပသား လားလားမှမတူကြပါ။ အာဖရိကသား နှင့် အမေရိကသား လားလားမှမတူကြ ပါ။ တူသည်မှာ ကောင်းစိတ်နှင့် ဆိုးစိတ် မျှသာ။

ထိုစဉ် ... ကောင်းစိတ်က စားကောင်းသောက်ပင်များပမာ သတိ၊ ပညာဖြင့်တူးဆွ၍ သဒ္ဓါ၊ မေတ္တာဖြင့် ရေလောင်းပေးနိုင်လွန်းမှရင့်သန်ကြီးထွား လေ့ရှိ၏။ ဆိုးစိတ်မှာ အလေ့ကျပေါက် ဖွားပမာ စိတ် စိတ်အတိုင်းလွတ်ပေးထား ရုံမျှဖြင့်လည်း ပြန်ကျယ် စည်ကား၏။

တစ်ဖန် တစ်ဖက်အာရုံ၏ ညှို့ဆွဲ အဆွဲ... ကိုယ်တွင်းထား ဝေဒနာသည် စေတနာ၊ ဝိညာဉ် စသည် အဖော်များ၏ လှော်အားဖြင့်လည်း ကြီးထွား ကျယ်ပြန့် ၏။ ဤ၌... ကောင်းစိတ်ကား သူတော် ကောင်း သို့မဟုတ် သူတော်စင်များ၏ အဆုံးအမခံယူခွင့်၊ ကျင့်သုံးခွင့် ရရာ ခေတ်များလောက်သာ ကြီးထွားခွင့်သာ ၏။ ဆိုးစိတ်မှာကား ဉာဉ်တူ၊ စရိုက်တူ၊ အကြိုက်တူချင်းတွေ့ စွေခနဲပါသွားတတ် မြဲဖြစ်ရာ...။

ကမ္ဘာဖြစ်စမှ ဖြစ်ဆုံး အဆိုး ကိုး သွားသည် မရှိ။ အကြိုက် အကြိုက်ချင်းတိုက်

ဓာတ်မလိုက် ဟူသည် မရှိ။

တစ်ဒေသမှ အကြိုက်စား တစ်ဒေသ သွားတာ အလကားဖြစ်သွားသည် မရှိ။ သို့ဖြင့် အာဒမ်နှင့် ဧဝတို့၏ သား၊ သမီး များ ရေကြည်ရာ၊ မြက်နုရာ ရှာဖွေရင်း က အချို့ နေအပူဒဏ်အခံရဆုံးနေရာ မှ သက်သာရာသို့ ရောက်ကြ၍၊ အချို့ နေပူသက်သာရာမှ နေအေး (သို့မဟုတ် အအေးစို) လွှမ်းမိုးရာရောက်ကြ၍၊ အချို့ နေမမြင် ရေခဲ နေဝေးရာ အောက် ချိုင့်ထဲသို့ ရောက်ကြ၍... မူလမြေမှမွေးသော အမည်းနှင့် ရောက် ရာမြေကုမှမွေးသော အဝါတို့လဲကြရာ၊ မူလမြေမှမွေးသော အမည်းနှင့် ရောက် ရာမြေကုမှမွေးသော အဖြူတို့ သွေးချင်း လဲကြရာ အချို့ အမေသွေးအားပြု၍ မျိုးဆက်တစ်ခု ကွဲထွက်သွားကြ၏။ အချို့ အဖေသွေးဘက်အားပါနေ၍ မျိုးဆက် တစ်ခု ကွဲထွက်သွားပြန်၏။ အချို့ အမေ တစ်ဝက်၊ အဖေတစ်ဝက်ဖြင့် မျိုးဆက် တစ်ခု ကွဲထွက်လာ၏။

အားလုံးကတော့ အာဒမ်နှင့်ဧဝ တို့၏ အဆက်ချည်းပင်။

အားလုံးကတော့ အာဒမ်နှင့်ဧဝ တို့၏အတူ လိုက်၍ပြုကျင့်ကြခြင်းပင်။

အားလုံးကတော့ အာဒမ်နှင့်ဧဝ တို့၏ လူ့အမွေ သန္ဓေချင်းဆက်၍ ခံယူ လိုက်ကြခြင်းပင်။

သည်သို့ မျိုးဆက် လက်ခံ ပုံ၊ မချင်း တွင်းဆင်းဆက်ဆံလာ ခဲ့ကြရာ လူသက်တမ်း တက်၊ ဆုတ်၊ တက် တစ်ပြန်လျှင် တစ်ကပ်နှုန်းဖြင့် ဘုရားများပင် လေးဆူအထိပွင့်ခဲ့ပြီးဖြစ် ရာ ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက် အကြိမ်ပေါင်း ကား ဘယ်လောက်ကြာညောင်းသွားပြီ မသိ။ ထိုစဉ်...

ဗြဟ္မာသွေးဖွေး စိတ်အေးအေး သော တက်ကာလတို့၌လည်း အလေ့ ကျပေါက် ဆိုးစိတ်တို့မှထုတ်ဖြစ်သော ကာမ တွက်ကဖြင့် တက်ရင်းအိ မသိမသာပါ လာမြဲ။

ခွေးသွေးဖက် ခွေးသက်လောက် သာ သက်တမ်းရှိတော့သော ဆုတ်ကာလ တို့၌လည်း အလေ့ကျပေါက်မှထုတ်ဖြစ်သော ထာမဝန်ကဖြင့် တမ်းရင်းဆင်း ဆင်းရင်း ထမ်း အကြမ်းအရမ်းပါလာမြဲ။

အာဒမ်နှင့်ဧဝတို့ နှစ်ယောက်စခံ သောလူဦးရေသည်... ယနေ့ ကမ္ဘာ့ နောက်ဆုံးလူဦးရေအရပင်လျှင် သန်း ပေါင်းခုနစ်ထောင်နီးပါးရှိလာပြီဆို၏။ ထူးဆန်းများ၍ မြေကျဉ်းလာနေ၏။ နေစရာနေရာချဲ့တွင်လာ၍ စိုက်ပျိုးစရာ

မြေကွက်များ ပဲ့ပါလာနေ၍ သည်လူဦး ရေတိုးနှုန်းအတိုင်းသာ ရှေ့အနှစ်တစ်ရာ လောက် ခရီးဆက်လျှောက်မိကြပါလျှင် ... ယင်းကို... အာဒမ်နှင့်ဧဝတို့ကို တွေ့လျှင် မေးလိုက်ချင်တာ...

ခင်ဗျားတို့ကျင့်ပြသွားသော ဖြစ် မ အကျင့်ကြောင့် ကမ္ဘာနီး နှင့်နေအောင် ထမ်းနေရပြီ။ ကဲ... ဘယ်နယ်လုပ်ကြ မလဲ... ဟူ၍။

သက်ဆိုင်ရာ တန်ခိုးရှင်၊ သိဒ္ဓိရှင်၊ ဗတိဒ္ဓိရှင်တို့... ဤသုံးဆယ့်တစ်ဘုံ တစ်ဘုံတိုထဲဝဲလှည့်နေတာများတွေ့ကြ ပါလျှင် ကမ္ဘာ၌ပစ္စည်းထားသည် ဤ ကမ္ဘာခုံရုံးသို့ အမြန်ဆုံးပို့ပေးကြစမ်းပါ။ အကယ်တိတိ... သူတို့မှာ ဤကမ္ဘာ ပြန်လာနိုင်လောက်သည်အထိ အခြေ မပေး ဖြစ်နေကြပါသော်... ဒါလေး တစ်ခွန်းတော့ မေးဖြစ်အောင် မေးပေး ကြစမ်းပါ။ ယင်းမှာ...

ကိုယ့်မီးဖိုချောင်က စတင်ခဲ့သော မီးကြွင်းမီး ဘယ်နည်းဖြင့် ပြန်လည်ငြိမ်း သတ်ပေးမှာလဲ... ကိုယ့်မီးကူးဆက် သွားသောမီးကျိုးအပေါ် ဘယ်လောက် အလျော်ပေးမှာလဲ...။

၁ မီးနှင့်ကစား ဟို အင်္ဂလန်သား

အာဒမ်နှင့်ဧဝတို့အမှုမှ ဆက်နွယ် လာသော ယနေ့ခေတ် အမှုတွဲများက လည်း များမှများ။ ထိုအထဲမှ အရေး ပေါ်၍ အမှုဖော်ရန် သင့်တော်သည့် အမှုများကိုသာ ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ပါ အံ့။

ယနေ့ အရေးအပါဆုံးသည် လျှပ်စစ်ဖြစ်နေပါပြီ။ နောက်အရေးပေါ် များ ကား... ယာဉ်ရထားများ။ ယင်း တို့သည် ယနေ့ ကမ္ဘာလူသားတစ်ရပ် လုံး မသုံးမဖြစ်သော ဘုံပစ္စည်းများဖြစ် လာကြ၍။ သို့ကြောင့် ယင်းတို့ကို စတင် တီထွင်သူများသည် တစ်တရားခံများ ဖြစ်ကြပြီး ယင်းတို့နှင့်ဆက်နွယ်ကာ ကပ်ပါးဝင် တီထွင်လာကြသည့်...

ဓာတ်အားဖြင့် အသုံးပြုရသော ရေဒီယို၊ တီဗွီ စသည် တီထွင်ရှင်များနှင့် နောက်တွဲ ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ သိပ္ပံ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးများတို့သည် လျှပ်စစ် ဓာတ်အားဖြင့် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိခြင်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့်အသုံးပြုခြင်းတို့ ကြောင့် ယင်းတို့ကို နှစ်တရားခံများအဖြစ် ကမ္ဘာခုံရုံးသို့ စွဲချက်တင်ရပါမည်။

ဤတရားခံများကို ယခင်က ကမ္ဘာဖန်ဆင်းရှင်ကြီးများ (ကမ္ဘာတီထွင်

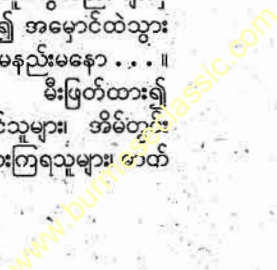
ရှင်ကြီးများ) အမည်ဖြင့် စာရင်းပြုစုထား ပြီးရှိ၏။ ၎င်းအပြင် နောက်နောက် နောက်နောက် ဖန်ဆင်းရှင်စာရင်းများ လည်း ရှိနိုင်ကြသေး၏။

ယင်းတို့သည် ကမ္ဘာလူဦးရေ အချိုးအစားမျှတခြင်း၊ မြို့၌သာ အသုံး များခြင်းတို့ကြောင့် ထိုခေတ်က ကယ်တင် ရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားကြရ၏။ ယခု သော်... လူဦးရေအဆမတန်ပွံ့ကား လာခြင်း၊ တောရောမြို့ပါ အသုံးတွင်ကျယ် လာခြင်းများကြောင့် ကယ်တင်ရှင်အစား ကပ်တိုက်ရှင်သို့ အရာချထားရတော့ မည်ဖြစ်ရာ ဦးစွာ ဇွတ်တရွတ်သမား လျှပ်စစ်မီးတီထွင်သူအား ဆွဲထုတ်ရ ပါတော့မည်။ ယင်းသည် အင်္ဂလန်က သတင်းစာပို့သမားလေးဆို၏။ လန်ဒန် ထုတ်သတင်းစာများကို နယ်မြို့များသို့ ရထားဖြင့် ပို့ဆောင်ဖြန့်ချိပေးရသူဆို ၏။

သို့- ရထားဖြင့်သွားလာပို့ဆောင် ရင်းက လျှပ်စစ်မီးနှင့် လျှပ်စစ်မီးလင်း စေနိုင်သည့်အင်ဂျင်ကို စမ်းသပ်တီထွင် ဆို၏။ တစ်နေ့သော်... ရထားကြီးက လည်း ခုတ်မောင်းအား အရှိန်ကောင်း နေတုန်း၊ ခရီးသည်များကလည်း ပြောသူ ပြော၊ ရယ်သူရယ်၊ အိပ်သူအိပ်ကောင်း နေတုန်း သူတို့ကနေ သူဦးစက်ကိုနှိုး၍ မီးကြိုးများမှနေ မီးသီးအဖွင့်ခိုင်းလေရာ ဘယ်ပြောကောင်းမတုံး ပြန်ဆို တစ်တွဲ လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ချေပြီ။ သူတို့ မှနေ အနီးတွဲများသို့ပါ မီးကူးအလောင် ခံရပြီ။ သို့ဖြင့် တီထွင်ချင်သူ ထိုလူသား လျော်ကြေးများပေးချေရဆို၏။ သို့သော် သူကား ဇွတ်တရွတ်သမား။ ဒီလောက် နှင့်မရပ်နားဘဲ ဆက်လက်စမ်းသပ်ရာ ယခုမျက်မြင်အတိုင်း အောင်မြင်ခဲ့လေ ပြီ။

သူ့အောင်မြင်မှုကို ဘုရင်ရော ပြည်သူများပါ အသိမှတ်ပြုကြရပါပြီ။ သူတီထွင်မှု၏ရလဒ်မှာ သူ၌ သူဌေးဖြစ် သွားစေသည်အထိပင်။ သို့သော် သူတီထွင်ထိရောက်ခြင်းခံရင်း သူ့ဘဝ နာမည် ကောင်းရသွားသလောက် ယနေ့ သူ လျှပ်စစ်အသုံးပြုကြရသူ ကမ္ဘာလူသား တို့မှာ... အိမ်မီးဖြတ်တောက်ခံကြရ၍ အမှောင်ထဲနေကြရသူတွေလည်း များမှ များ။ လမ်းမီးမလာ၍ အမှောင်ထဲသွား လာရသူတွေလည်း မနည်းမနော...။

သည်အတူ မီးဖြတ်ထား၍ စက်ရုံမလည်ပတ်နိုင်သူများ၊ အိမ်တွင်း လုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းထားကြရသူများ၊ ဓာတ်

လေ့ကားကြီး လမ်းခုလတ် ရပ်တန့်သွား
သဖြင့် အထိတ်အလန့်ဖြစ်ကြရသူများ၊
ဓာတ်လှေကားတွင်း ပိတ်မိနေသူများ
စသည် အထစ်ဆော့ အငေါင်ကိစ္စများ
ကလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့နေကြ
ရဆဲ။

သို့ဖြင့် လျှပ်စစ်မီးဖြန့်ဝေသူ
တို့ ငယ်ထိပ်ယင်အုံခံကြရသလောက်
လျှပ်စစ်မီးသုံးစွဲသူအားလုံးတို့သည်လည်း
ဖင်ကြားခဲညှပ်ခံထားကြရရှာပြီ။ ၎င်း၏
လက်သည်တရားခံကား လျှပ်စစ်တီထွင်
သွားသူ ဟိုအင်္ဂလန်သား ကလန်ကလား။
ခုနေ့များ အဲသည် အင်္ဂလန်သားနှင့်တွေ့
မေးချင်လိုက်တာ။

“ဟေ့လူ - ခင်ဗျားလျှပ်စစ်က
ဆန်စပါးများလို လူတိုင်းစားလည်း
မဟုတ်ဘဲနှင့် ဘာဖြစ်လို့ လုံလောက်
အောင်ထွင်းပေးမသွားသလဲ . . . . ။
ကဲ . . . အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . .”

၁။ ရေခြား မြေခြား လှေလှည်းများဆို

မီးပြီးလျှင် တစ်တရားခံ အရာဝင်
လာသည်က ယာဉ်။

ယာဉ်သည် ဟိုးအရင်ခေတ်
ပေါင်းများစွာက အသုံးပြုကြသည်မှာ
ရေဖြစ်လျှင် လှေ၊ မြေဖြစ်လျှင် လှည်း။
သူတို့ နှစ်စင်းတည်းသာ။

ထိုစဉ်က လူတို့ ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုး
ကြ၏။ ရုပ်ဓာတ် စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာကြ
၏။ နေ့ထိုး မီးမြိုက်က လိုက်လိုက်ဆူ
မခံကြရသေး၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်ကြ
၏။ နေတစ်ဆူ မီးတစ်ဆူများ ဖြစ်ကြ
သော ဘုရင်အုပ်စုတို့လောက်ကသာ
သူထက်မြန်သော မြင်းနှင့် ဆင်တို့ကို
အသုံးပြုလေ့ရှိကြ၏။

ယခုသော် လူတို့ခန္ဓာကိုယ်က
နိမ့်ကျကြုံလို့လာနေကြ၏။ ယခင်
လူသားများလှမ်းသွားသောခြေတစ်လှမ်း
အကွာအဝေးကို ယခုသုံးလှမ်းလောက်
လှမ်းပေးလျှင်ပင် မမီချင်တတ်။ တစ်ဖန်
လူပုသလောက် ကိုယ်မှီစိတ်ကလည်း
ပုတိုတိုလာနေကြ၏။

ထိုထိုသောစိတ်က ဤနှေးသော
လှေနှင့်လှည်း မစီးချင်တော့။

ဤမစီးချင်သောစိတ်က ထိုမြန်
သောယာဉ်ကို တီထွင်ချင်လာ၏။

သို့ဖြင့် အမေရိကန်သားတို့က
ကုန်းလမ်းမပေါ် အသုံးပြုရန် ရော်ဘာ
စွပ်ထားသော ဘီးလေးဘီးတို့ဖြင့် ယာဉ်
တစ်မျိုးထွင်၍ ယင်းကို စက်မဖက်ဘဲ
ခြေတို့ဖြင့်ယက်လျက်ကသွားစေသည်ဆို

၏။ လှည်းထက်တော့ ပေါ့လျင်သေး
သပေါ့။

တစ်ဖန် အင်္ဂလန်သား စပ်စုသမား
က မီးပြင်းထိုးဖို့ခွင့်ပေါ်မှ ပွက်ပွက်ဆူ
သတ္တုရေခွေးကျအိုးကြီး၏အဖုံကို သူ့ရှီ
လက်ကိုင်တတ်ဖြင့်ဖို့၍ထောက်ကြည့်
၏။ အိုးတွင်းနေ ရေခွေးများကလည်း
ဖိသလောက်ကြွထိသလောက် ထပြနေ
၏။ သည်မှာတွင် အနီ အင်္ဂလန်သား၌
သဘောတရားတစ်ခုခုမိလာသည်ဆို၏။
“ရေခွေးငွေ့၏အဖိုးအရှိန်သည် တွန်းကန်
ရုန်းထွက်ခြင်းသတ္တိတူးရုံပါကလား။” ဤ
အတွေးရသည်နှင့် အတွေးကအငြိမ်မနေ
အတွေ့အမိသွားဝင်တော့ရာ . . .

သူ့မှပင် . . . မီးထိုးရေခွေးငွေ့
မောင်းမီးရထားကြီး ဖန်ဆင်းပေးလိုက်
သည်။

သူ့မှပင် . . . မီးထိုးရေခွေးငွေ့
မောင်းမီးသင်္ဘောကြီးဖန်ဆင်းပေးလိုက်
သည်။

သူ့မှပင် . . . မီးထိုးရေခွေးငွေ့သုံး
ဆန်စက်စသည်များ ဖြစ်ပေါ်လာရချေ
ပြီ။

သည်မှာတွင် ဝမ်းစာရာဖွေနေကြ
သော . . . လှော်တက်ခတ် ရွက်လှေ၊
လှေ၊ သမ္ဗန်သမားများက မျက်စောင်းထိုး
ကြပြီ။ စိတ်သွားသလောက် ခရီးပေါက်
ချင်သော ခရီးသည်တို့ကား ကြိုဆိုကြ
လေပြီ။

သူတို့မှတ်ချက်က “လှေ၊ လှည်းဆို
သည်လိုဘယ်ခရီးရောက်လိမ့်မလဲ . . .
ပေါ့။

၂။ ရေငွေ့ကို ဆီငွေ့က ဝါးမျိုးပစ်လိုက်ရာ
စိတ်အဆန် အမြန်လိုက်လိုသော

ခရီးသည်တို့က သည်သို့ အကြိုက်တွေ့
နေစဉ် . . . တိုက် လျှပ်စစ်သမား၏
အင်ဂျင်ကို သည်က ရေခွေးငွေ့သုံး
ယာဉ် စသည်များ၌ ပြောင်းလဲ တပ်ဆင်
လိုက်ရလျှင် . . . ပရိသတ်များထဲမှ ငွေ
အသပြာ အသာနိုက်ယူလို သူတို့က
သည်သို့ . . . ပထမ အများမြင် အများ
ကြ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပညာမဂ္ဂင်တို့ဖြင့် ကြံစည်။
ဒုတိယအများလုပ် အများပြော အများ
သဘော သီလမဂ္ဂင်တို့ဖြင့် တီထွင်ကြည့်။
တတိယ အများတွန်း အများမုတ် အများ
ကပ် သမာဓိမဂ္ဂင်တို့ဖြင့် ပုံပိုး . . . . ။
မှတ်ချက်။ ။ ဤအတွေး၊ အကြံ စသည်
များသည် နိဗ္ဗာန်၏ ဆန်ကျင်ဘက်
တက္ခာဘက်သို့ ခရီးဆက်မည်ဖြစ်သဖြင့်
မိစ္ဆာမဂ္ဂင်အဖြစ် စာရင်းသွင်းရသည်။

သို့ဖြင့် ရေဖြည့်မီးထိုးသက်သာစေ
သော ဓာတ်ဆီသုံး (နောက် ဒီဇယ်သုံး)
အင်ဂျင်များ ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ကာ
သင်္ဘောများခုတ်မောင်းလာကြပြီး ကုန်း
လမ်း၌လည်း မော်တော်ကား၊ ရထားမှ
သည် စက်တပ်ယာဉ်အမျိုးမျိုး တိုးဝင်
လာကြပြီ။ သည်မှာတွင် ရေဖြည့် မီးထိုး
ပေးရသော အလုပ်သမားများလည်း
ဝမ်းသာ၊ စိတ်ဆွဲရာ ကိုယ်တွဲပါချင်သော
ခရီးသည်များလည်း ဝမ်းမြောက်၊ တီထွင်
သူများလည်း လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကြ
ရလေပြီ။

တစ်ဖန် . . . . သည်ခေတ်ကို
မင်းတင်္ဂင်ခရီးသွားလာနိုင်သူတို့က ကျေနပ်
နေသော်လည်း . . . တိုက်လေးတိုက်
ပိုက်စိပ်တိုက် ကမ္ဘာကိုပိုက်၍နိုက်လိုသူ
တို့ကား နိုင်ငံကူးသင်္ဘောကြီးများဖြင့်
ရေပေါ်တွင် အိပ်ကဲအိပ်ကဲ ခရီးဆက်
နေရသည်ကို စိတ်သွားသလောက် ကိုယ်
ခရီး မပေါက်ဆိုကာ ငြီးငြူလာကြ၏။

သည်မှာတွင် ဝေဟင်နှင့်ခရီး
လေယာဉ်ကြီးစီးကြရရန် ကြံစည်သူ
များ အခွင့်ကောင်းကြုံလာကြတော့ရာ
လေယာဉ်ခေတ်တီထွင်ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်
ကြပြီ။

ထိုစဉ် . . . သင်္ဘောကမ္ဘာပိုင်ရှင်
ကြီးများက မျက်စောင်းထိုး မျက်ဖြူလန်
ကြ၍ လေယာဉ်ကမ္ဘာနှင့် ခရီးသည်များ
က တအားပြေး အားပေးလိုက်ကြပြီ။
ယင်းလေယာဉ်ခေတ်ကိုလည်း ပင်လယ်
ကြီးများ မကျော်နိုင်သောခေတ်ကနေ
ကျော်နိုင်သောခေတ်သို့ လူနည်းနည်း
တင်နိုင်သောခေတ်မှ လူများစွာတင်နိုင်
သောခေတ်သို့ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်
ဝါးမျိုးနင်းတက်လာနေကြရာ ခရီးသည်

www.burmeseclassic.com

များ အကြိုက်တွေ့ကြ၏။ သင်္ဘောလေယာဉ်၊ ကား၊ ရထား စသည်ကမ္ဘာကို များစွာတိုက်ား ရေနံတွင်းပိုင်ရှင်၊ ရေနံသူငွေကြီးများ၏လက် သူတို့အသက် အပ်နှံနေကြရပြီ။

စက်ဆီ၊ ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်ဆီများသည် ပကတိရေများလို မပေါများကြ၍။

စက်ဆီ၊ ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်ဆီများသည် နေရာတိုင်းက မထွက်ရှိ၍။

သို့ဖြင့် အာဒမ်နှင့် ဧဝတို့၏ နည်းစနစ်ကိုသုံး၍ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး လုံးမိလာကြသည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် လူသည် ပျမ်းမျှ နှုန်း တစ်တွဲလျှင် ငါးယောက်နှုန်းဖြင့် လုံးပေးစမ်းပါဦး။ အတွဲပေါင်း ထပ်လာသော ယနေ့ကမ္ဘာ သူတစ်လုံးတို့ကား နေရာတကာ စွာတက်လာကြပြီ။ အာဒမ်နှင့်ဧဝတို့က လူတစ်ရာ ရုံးပေးလိုက်ရာ တွား-၃၀၊ မ-၇၀ ဆိုပါစို့။ ထို မ-၇၀-တို့က ငါးယောက်ကျစီ လုံးပေးကြလျှင် သူ့ခေတ်ပွားကပင် ၃၅၀၊ အရင်းက ၁၀၂-ယောက် အာဒမ်နှင့်ဧဝပါ ပေါင်း ၄၅၂-ယောက်။ ထိုမှ... ထိုမှ...

သက်တမ်း တက်တွင်လည်း ဖိုမဇတ် လူတစ်လုံး သူ၊ ငါလုံးကျဖြင့် တက်၍...။

သက်တမ်းဆင်းတွင်လည်း ဖိုမဇတ် လူတစ်လုံး သူ၊ ငါ လုံးတွက်ဖြင့် ဆင်း၍...။ ယခုခေတ်အတွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ရာ...

ဘယ်မှာလဲ လူများသလောက် တင်ဆောင်ပို့ရန် ခရီးသည်စီး ရထားများ တာ။

ဘယ်မှာလဲ စီးအားကောင်း သလောက် အရောက်ပို့နိုင်သော သင်္ဘောများက။

ဘယ်မှာလဲ လိုရွာရာခရီး အပြီး အစီးပို့နိုင်သော ခရီးသည်တင်ကားများ တာ။

သည်အတူ လေယာဉ်ပျံကြီးငယ်များ ကိုယ်ပိုင်စီးကားငယ်နှင့် ဆိုင်ကယ်များ...။ ထို စက်တပ်ယာဉ်သုံး စက်ဆီ၊ ဓာတ်ဆီများကလည်း ဘယ်မှာလဲ...။

သို့ကြောင့် အင်ဂျင်တပ် ရထား၊ ကား၊ သင်္ဘော စသည်များ လက်ဦး တီထွင်ပေးသွားကြသော ထိုသူများနှင့် တွေ့က မေးလိုက်ချင်တာ...။

“ခင်ဗျားတို့ကြောင့် အားလုံး စိတ်ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပြီ။ ကဲ - သင့်နယ်လုပ်ကြမလဲ...။”

ယင်းတို့သည် တစ်ချိန်က ကမ္ဘာဖန်ဆင်းရှင် (ကျေးဇူးရှင်) ကြီးများအဖြစ် အလေးပြုကြရ၏။ ယခု ကမ္ဘာသားအားလုံး စိတ်သွားနှုန်း ရုပ်လုံးဖော်ပေးမည့် ယာဉ်အခက်အခဲတွေ့လာနေချိန် ဒင်းတို့ကို တရားခံအရာချန် စွဲချက်တင်ရပါ တော့မည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာသားတို့မှတ်ချက်များက “လှေလှည်းဆို သည်လို ဘယ်အခက်ကြုံမလဲ...။” တဲ့။ တစ်ဆက်တည်း “ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကိုယ့်လှေကိုယ်လှည်းနှင့်ဆို သည်လိုဒုက္ခမျိုး ဘယ်ကြုံလိမ့်မလဲ...။” တဲ့။

ပကပ်ပါးကောင် ချောင်ပိတ်မိသော ခေတ်ကမ္ဘာဦးက လူ (ဖို မ) ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနည်း တီထွင်သွားကြသော အာဒမ်နှင့်ဧဝ...။

ကမ္ဘာ့နောက်ဖျားက လျှပ်စစ် အင်ဂျင်စသည် တီထွင်သွားကြသော တီထွင်ရှင်ကြီးများ...။

ယင်းတို့သည် ကမ္ဘာဦးထမ်း၊ ပဲ့ထမ်းသမားများချည်း ဖြစ်ကြသည်။

ကမ္ဘာဦးက လူဖြစ်နည်းကို သင်ပေးခဲ့ကြပြီး ကမ္ဘာ့နှောင်းက လူအသုံးအဆောင်အသုံးချပုံများကို သင်ပေးနေကြသည်။ သို့ကြောင့် ယနေ့ ကမ္ဘာ့လူသားတိုင်း စိတ်ဖိစီးမှု ခါးတောင်းကျိတ်၍ ခံနေကြရရာတွင်...။ ယင်းတို့ကို တစ်တရားခံများအဖြစ် ချည်း နေရာချပေးရပါတော့မည်။ တစ်ဖန်...။ ဇွတ်တရွတ်သမား တို့ အင်္ဂလန်သားကို ဝင်ရောက်ကပ်မြှောင် ကြလျက်က...။

တစ်ယောက်က လျှပ်စစ်သုံး ဓာတ်လှေကားကြီးများ တီထွင်ရောင်းချ နေ၏။

တစ်ယောက်ကလည်း ရုပ်ရှင် ပြစက်ကြီးများ တီထွင်ရောင်းချနေပြန် ၏။

သည်အတူ ဗီဒီယိုပြစက်နှင့် ပြသစရာများ၊ ဗီဒီယိုဂိမ်းကစားစက်နှင့် ကစားစရာပစ္စည်းများ၊ ပန်ကာ၊ လေအေးပေးစက် စသည်များ၊ ရေခဲစက်မှသည် ဆီထည့်မောင်းနှင်ကြရသော ယာဉ်ယန္တရားစက် အားလုံးတို့ဖြင့်လည်း တီထွင်သူအားလုံးတို့က ကမ္ဘာ့လူသားများလက်မှ ဝေငှနှင့် ရုတနာများကို သူတို့ ထွင်ပစ္စည်းဖြင့် လဲလှယ်၍ ကြီးပွားနေကြ သလောက်...။ ကမ္ဘာတစ်လျှောက်နေ ကမ္ဘာပေါက်သောက် အာရုံဆန်းကမ်းပါး မှောက်သည်အထိ နောက်ယောင်ခံ

လိုက်လံ သုံးစွဲနေကြသူများမှာကား ဆန်တင်ငင်ဖြစ်လာနေကြပြီ။

ကြည့်စရာက တစ်အိမ်လျှင် တစ်လုံးနှုန်း...။ ဒါတောင် ကမ္ဘာမဆုံးသေး။

ကြည့်လိုသူက မိသားစုအရွယ် အစားအလိုက် အကြိုက်အမျိုးမျိုး။

ထုတ်လွှင့် ပို့လွှတ်နေသည်က အရွယ်အစားလိုက် စရိုက်စုံစုံ ကြိုက်ဖုံဖုံ။

သို့ကြောင့် ထိုကြည့်စရာတစ်လုံးကို ကာလသား၊ သမီး၊ ကလေးငယ်ငယ်၊ ကြီးကြီးတို့က လက်ဦးထားနှင့်လျှင် တစ်မျိုးနှင့်ဆုံ တစ်ဖုံနှင့်ကြိုက်နေကြ သည့် လူလတ်နှင့် လူကြီးများကား အသံချည်းလွှင့်တုန်းက သည်လောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ယခု အသံထုတ် အရုပ် လွှင့်ဆင့်လာမှ အကြိုက်ချင်းတူ လူနေ ကြရပြီ။

ရေဒီယို မျက်နှာလွှဲ တီဗွီ၊ ဗီဒီယို ထဲ လွှဲပို့ပေးလိုက်ကြသော ဟိုအကောင်တွေ ကိုယ့်အတတ်က ကိုယ်ပြန်စူး အာခေါင် လုံနှစ်ခေါင်းပူး စူးကြပါစေ။ သည်သို့ပင် အချို့တို့က မေတ္တာပို့နေကုန် ကြပြီ။ သည်အတူ ဓာတ်လှေကားကြီး ကြီးပြတ်ကျသဖြင့် ဒုက္ခခံလိုက်ကြရသူ များ၊ ဓာတ်လှေကားကြီးထပ်တံမိနေကြ ၍ ဒုက္ခရောက်ကြရသူများ...။ တစ်ဖန် လျှပ်စစ်မီး ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် ပြုလက်စတန်းလန်းဖြင့် ရှုဖွင့်ပေးလိုက် ကြရသော ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုရုံစသည်များ၊ တစ်ဖန်လည်း ရိုက်လက်စတန်းလန်းကြီး ဖြင့်ထိုးရပ်ထားသော ပုံနှိပ်စက်လုပ်ငန်း များ စသည်...။ ထိုအားလုံးတို့ကလည်း...။ “သည်အကောင်တွေ ကိုယ့်ဝါးဖတ် က စားပို့နှင့် ဗိုက်အင်အင်ကြီးတွေဖြစ် ကြပါစေ”။ သည်သို့လည်း အချို့တို့က မေတ္တာတော်အရိုးဖြင့် လှမ်းထိုးနေကြ လေပြီ။

အချို့က ရှိတာလေးနှင့် ရောင့်ရဲ သည်လောက် ခေါင်းမခဲရ ပြောဆိုနေ ကြ၏။

အချို့ကလည်း အလွယ်နှင့် အဆန်းနောက်မလိုက် သည်လောက် မခိုက် ဝေဖန်နေကြ၏။ ငါတို့သည်ကား သူတို့ကြောင့်ဖြစ်သော ထိုအပြစ် ကိုယ် ဘက်ဆစ်မနေချင်ဘဲ ရှေ့အတွင်နောက် အဝင် မြှောင်လိုက်လာကြကုန်သော ထိုနှစ် တရားခံများဘက်သို့သာ ကမ္ဘာ့လူသား များ ကိုယ်စားအမေး လူကြမ်းလိုက်ချင် တော့သည်။

“ဟိုး ဟို ဆရာများ ခင်ဗျားဟို

ဘယ်သွားပုန်းနေကြပြီလဲ...။ ယခု ခင်ဗျားတို့အတွက် ဝင်စားနေကြတဲ့ လူသားတွေရဲ့ စိတ်အာခေါင်တွင် အရိုးကန်လန်ဝင် နင်နေကုန်ကြပြီ။ ကံ- ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ...။

ဟူ၍...။

၂ ကမ္ဘာ့ခုံရုံးကြီးသို့ အမှုတွဲ ပေးပို့ပါ၏

အရိုးကိုထွင် အဆန်းဖြင့် ခေတ် ပန်းဝင်နေကြသည်ကား... ယနေ့ ကမ္ဘာတစ်လွှားများမှများ။ ထွင်သမျှ အားလုံးသည် နောက်လိုက်မကင်းကြ။ သို့ကြောင့် ကမ္ဘာမြေပေါ်၊ မြေအောက် လည်း သယ်ဇာတများ အလွှားလိုက် ကျွတ်ပါကုန်ကြ၏။ ကမ္ဘာမြေခံသောများ လည်း အလွှားလိုက်ပျက် ခြောက်လာ ကုန်ကြ၏။

ယင်းတို့၏ တရားခံသည် ဒင်း တီထွင်သူများပင်။

ထို တီထွင်သူများကလည်း နတ် မပါ တိရစ္ဆာန်မဖက် လူမူလူသက်သက်။ နတ်သည် ဉာဏ်ရှိသော်မှ ဖန်ဆင်းနိုင် သော ကံစုံမရှိတော့၍...။ တိရစ္ဆာန် သည် ဖန်ဆင်းနိုင်သော ကံစုံရှိသော်မှ ဉာဏ်ကင်းနေ၍...။ လူသည်သာ ဓာတ်သန်များမှ ထွက်လာကြသည့် အာဒမ်နှင့်ဝေတို့၏ မျိုးဆက်ဖြစ်နေခြင်း ကြောင့် သွေး၊ သည်းခြေ၊ လေ၊ သလိပ် များ အနည်ရောသောအသန်များ ဖြစ် နေကြ၍ ဉာဉ်လည်းပါ၊ ဉာဏ်လည်းပါ ၏။ ကံအစုံထုတ်၍ ဉာဏ်ဖြင့် တွဲဖက် ပြုလုပ်ခွင့်ရှိကြ၏။

သို့ဖြင့် ၁၀-နှစ်လျှင် တစ်ခေတ် ကျနှုန်းအတိုင်း ခေတ်ကိုတီထွင်ချယ်မှုန်း လာကြရာ... ယနေ့ အပြောကြည့် ခေတ် ၁၀-ခေတ် (နှစ်တစ်ရာက လောက်) နှင့် မတူကြတော့ပြီ။ ယနေ့ အနေအထိုင် အစားအသောက်ကြည့် လည်း သည့်အတူ။ ယနေ့ အမှုအရာ အကျင့်များကြည့်လည်း သည့်အတူပင်။

တစ်ဖန် ခြေလေးချောင်းတွင် နွားနှင့်အထက်၊ အောက်ကိုကြည့်၊ ခြေ နှစ်ချောင်းတွင် ကြက်နှင့်အထက် အောက်ကိုကြည့်... ယင်းတို့၏ ယခင် နှင့်ယခု ယှဉ်ကြည့်သော် တွန်သံ၊ ပြော ဆိုသံများ အတူတူပင် တွေ့ကြရမည်။ ယခင်နှင့် ယခု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ခြင်း၊ ဖိုမဆက်ဆံခြင်း စသည်များတွင် လည်း အထွင်ဆို ဘာမှမပျိုး အရိုးအရိုး အတိုင်းချည်းပင်။

သို့ကြောင့် ကမ္ဘာဘဝမှဆင်းသက်

လာသော ကမ္ဘာသည် လူထံရှိ ကောင်း ကံ၊ ဆိုးကံဖြစ်ပွားစေရာ စိတ်စေတသိက် များကြောင့်ပင် ဆုတ်ကပ်၊ တက်ကပ်၊ ဖျက်ကပ်များဖြစ်ပေါ်စေမည်ဖြစ်ရာ...

ကမ္ဘာခုံရုံးထိုင်လူကြီးမင်းတို့ခင်ဗျား... အရိုးကို အရွက်ဖုံး၍ ထုံးကို အိုးမဲ သုတ်ပေးနေကြသူများသည် တစ်ချိန်က ကမ္ဘာဖန်ဆင်းရှင်ကြီးများ၊ ကျော်ကြား သော ကမ္ဘာတီထွင်ရှင်ကြီးများပင်ဖြစ်ကြ ပါသည်။ သူတို့ကြောင့် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာ သားများခမျာ...။

(က) ပေးစရာလည်း ငွေမရှိ ပြေး စရာလည်း မြေမရှိ ဖြစ်လာကုန်ကြပါပြီ။

(ခ) တစ်ဖန်... အာရုံတွေက လည်း ဆွဲ၊ ကိုယ်၊ စိတ်အားလုံးလည်း လဲကုန်ကြပါပြီ။

(ဂ) တစ်ဖန်... လူတွေကလည်း မွဲ၊ ပစ္စည်းများလည်းအလွဲခံနေကြရပါ ပြီ။

(ဃ) တစ်ဖန်... လူ့အကျင့် လည်းနိမ့်၊ လူ့အဆင့်လည်းနိမ့်ကျကုန် ကြပါပြီ။

(င) တစ်ဖန်... ကံလမ်းလည်း မကောင်း၊ အပြန်လမ်းကြောင်းလည်း မလှ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ။

ဤတပ်ပြုချက်ကြီးငါးပါးကို သေချာ လေးနက်စွာစဉ်းစား၍ ထိုတရားခံတီထွင် ရှင်ကြီးများအား ထိုကံတန်စွာအပြစ်ပေး ကြပါကုန် ခင်ဗျား...။

အကယ်တိတိ ထိုတီထွင်ရှင်ကြီး များအပေါ် ကမ္ဘာတရားသူကြီးများက သက်ညှာစွာ စဉ်းစား၍ သက်ညှာသော အားဖြင့် လွတ်ပေးထားကြပါသော်... ကမ္ဘာခုံရုံးထိုင် သင်တရားသူကြီးမင်းများ ကိုယ်တိုင်လျှင် တရားသူကြီးအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာဆိုစဉ်က အသိမှတ်ပြုထား သော ကမ္ဘာစောင့်နတ်၊ လူသားထု တစ်ရပ်လုံးကို အစောင့်အရှောက်ပေး နေကြသော လောကပါလနတ် ထိုထို နတ်မင်းကြီးများ၏ အပြစ်ပေးခြင်းဒဏ် ခံယူကြ၍ ဤကမ္ဘာကြီးမပျက်သုဉ်းမချင်း လောကန္တရိတ်ငရဲကြား ငရဲသားကြီးများ ဖြစ်ကြပါစေသတည်း။

ဆုတ်ခေတ်သည် လူလုပ်မှ ဆုတ်မည်ကို သတိပြု။

တက်ခေတ်သည်လည်း လူဖက်မှ တက်သည်ကို သတိပြု။

ထိုတွင် ဓာတ်သွေးဖြင့် လည်ပတ် လှုပ်ရှားနေရသည့် လူ့ခန္ဓာကြီးကို နေထိုး သဖြင့် လည်းကောင်း၊ လူတို့ခိုရာ၍

ကမ္ဘာကြီးအပေါ်ကိုလည်း နေလွှမ်းမိုး ထားသဖြင့်လည်းကောင်း ဥတုအပိုလွန် လာချိန်၊ အစာများကြမ်းလာချိန် ၍ အချိန်မျိုးရှိ စိတ်သည် ပြင်းထန်လာသည့် သူ၊ ဒုက္ခဒဏ် သီးမခံနိုင်တော့၍ အကြ လည်းကြမ်း၊ အပြောကြမ်း၊ အကျင့်သရမ်း လာ၏။

တစ်ဖန်... လူ့ကောင်းကံမပါလာ သော ဉာဏ်ကမြှုပ်ထားသော ဉာဉ်များ ကလည်း ခေါင်းထောင်ထလာကြ၏။ ဉာဉ်ဖန်တီးရာ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟဦးစီး သော စိတ်ကြီးကိုင်း(စေတသိက်)များက ပါ စိတ်ကို တွန်းထိုးမြှောက်ပင့်ပေးနေ ကြ၏။ သို့ဖြင့် စိတ်ကြောင့် ကံယုတ်၊ ကံကြောင့် ဥတု၊ အာဟာရကပါ အဆီ ယုတ်ကြတော့ရာ လူတွင်ပါ၍ နွား ကျား ဆွဲခံရသည့်ပမာ လူ့ငုတ်တုတ်ဖြင့်ဆုတ် ရတော့သည်သာ။

အကယ်တိတိ စိတ်ကိုစောင့်စည်း ၍ ကံမည်းထဲ ဘဝကြီးမသွင်းမိကြပါမူ ကား ထိုမှအပြန် အတက်ဆိုသော အဆန်ခဲရီး လူကပင် ဖန်တီးမည်သာ။

အဆုတ်ကို တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ ဦးစီးများက ဝင်ပြီး ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ အတက်ကို သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သမ္မာ၊ ဒိဋ္ဌိတို့က ဝင်၍ ပြုလုပ်ပေးကြမည်။

သို့ကြောင့် အတက်၊ အဆုတ် လူသားများကိုပင် ပုံစံထုတ်၍ ပြုလုပ်ကြ ဖို့သာ။ ။

- ဗဟုလ္လာ မမ သန္တိကေ၊ တက္ကဝစရ ဝတ္ထုနိ။
- တေသ္မိဒဗ္ဗိ ဝတ္ထုဇကံ၊ ဘဝတု ဓမ္မ ရသ္မာဒံ။ ။

တောသည် အမြင့်ဆုံးမှတင်အတွက်

□ မြိုင်ကြီးရဲ့ အဂ္ဂတွင် လူကိုဖျင် သူလျှင်ခြား ခူတင်ဖြင့် ကစား...။

□ လတစ်စင်းရဲ့ အေးလင်းနှစ်လွှာ သူ့အောက်နေတွင် ဘေးကင်းရာသို့ ပေးနှင်းကာ သွားလမ်းတစ်လျှောက် ကြားလမ်းဖောက်သွား။ ။

၁၃၇၄-ခုနှစ်၊ တာကူးလဆန်း ၈-ရက်။ သောကြာနေ့။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

သဒ္ဓါတရားတွင် ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကိုယုံကြည်သောသဒ္ဓါတရားနှင့် ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်ကို ကြည်ညိုသော သဒ္ဓါတရား ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ ထိုသဒ္ဓါတရားနှစ်မျိုး၏သဘောအဓိပ္ပာယ်မှာ -
၁ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကိုယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရား

ကံဆိုသည်မှာ စေတနာပင်ဖြစ်၏။ (စေတနာကို ကံဟုခေါ်၏) သိစရာများကို အာရုံဟုခေါ်သည်။ အာရုံတစ်ခုခုကို သိရုံသက်သက်သဘာဝသည် စိတ်ဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ဘယ်သို့ဘယ်ပုံသို့၏ဟူသော သိပုံအခြင်းအရာ (စေတသိက်) များ အမြဲတမ်း တစ်ပြိုင်နက်ကပ်ပါလာလေ့ရှိသည်။

ထိုသိပုံအခြင်းအရာ(စေတသိက်) များသည် ကောင်းလျှင် အမျိုးအစားပေါင်း (၃၀) ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်၊ မကောင်းလျှင် အမျိုးအစားပေါင်း (၂၀) ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ဖြစ်လေ့ရှိရာ စေတနာသည်လည်း အမျိုးအစားတစ်ခု အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် အမြဲပါဝင်နေလေ့ရှိ၏။ ၎င်းစေတနာကို ကံဟုခေါ်သည်။

ဤသို့ စိတ်ဖြစ်ပေါ်တိုင်း စိတ်ဖြစ်ပေါ်တိုင်း သိပုံအခြင်းအရာ (စေတသိက်) များ ဖြစ်ပေါ်သည်။ သိပုံအခြင်းအရာ စေတသိက်များဖြစ်ပေါ်တိုင်း စေတနာ ဖြစ်ပေါ်သည်။

ထိုစေတနာဖြစ်ပေါ်ခြင်းကိုပင် ကံဖြစ်ပေါ်သည်ဟု ဆိုရလေသည်။ ရဟန္တာမဖြစ်သေးသမျှ သတ္တဝါအားလုံး နိုးကြားနေခိုက် ဘာကိုပဲသိသိ သိပုံအခြင်းအရာ (စေတသိက်) များ ကောင်းလျှင် စိတ်ကောင်းသည်။ စေတနာကောင်းသည်။ ကံကောင်းသည်။ ကုသိုလ်ဖြစ်သည်။

သိပုံအခြင်းအရာ (စေတသိက်) များမကောင်းလျှင် ဘာကိုပဲသိသိ စိတ်မကောင်း၊ စေတနာမကောင်း၊ ကံမကောင်း၊ အကုသိုလ်ဖြစ်သည်။

ကိုရွှေပြသန်း (သမိုင်း) သဒ္ဓါတရား၏စံ

ကုသိုလ်စေတနာသည် ကောင်း ကျိုးကိုဖြစ်စေတတ်၏။ အကုသိုလ် စေတနာသည် မကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေ တတ်၏။ ကုသိုလ်စေတနာသည် ဘယ် သောအခါမှ မကောင်းကျိုးကို မပေး။ အကုသိုလ်စေတနာသည် ဘယ်သော အခါမှ ကောင်းကျိုးကိုမပေး။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ချက် အခိုင်အမာချ၍ ယုံကြည် ခြင်း။

သဘာဝအမှန်အတိုင်းသိအောင် စိစစ်ဝေဖန်နိုင်ခြင်းသည် ပညာဖြစ်၍ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ယုံကြည် လက်ခံထားခြင်းသည် သဒ္ဓါတရား ဖြစ် သည်။ ဤသဒ္ဓါတရားအား ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကိုယုံကြည်ကြသော သဒ္ဓါတရား ဟု ခေါ်သည်။

၎င်းသဒ္ဓါတရား ထက်၊ မထက် စံရှိသည်။ ၎င်းစံကို ဥပမာမြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြင့် ကျမ်းစာတို့၌ ဖော်ပြထား၏။

ဥပမာမှာ -

လူအများ၏ရှေ့တွင် ချောင်းသာ သာမြစ်ပြင်ကျယ်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ နေ ရ၏။ ရေပြင်မှာကျယ်သော်လည်း သိပ်မနက်လှမုန်းသိသာလှ၏။ လည်ပင်း မမြုပ်တမြုပ်သာရှိမည်။ ကူးမည်ဆိုက ကူးနိုင်လောက်၏။ သို့သော် ဟိုဘက် ကမ်းထိပ်၊ သည်ဘက်ကမ်းထိပ် ခရီး သွားလူများ စုပြုံတိုးဝေ့ရပ်ကြည့်နေကြ ၏။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရေထဲ မဆင်းဝံ့ကြ။

ယင်းခရီးသွားလူအုပ်ကြီးရှေ့မှာ ပင် မိကျောင်းကြီးများ၊ အသားစား ငါးမန်းကြီးများ၊ မကန်းကြီးများ၊ ပြူးထွက် နေသောအစွယ်၊ ဖြူရော်သောမျက်နှာ၊ မီးလှုံကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံး၊ သွေးကဲ့သို့ ချင်းချင်းနီနေသော လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး၊ ကြီးမားသောဝမ်း ဝိုက်မည်းကြီးများနှင့် ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကြောက်မက်ဖွယ် ရေဘီလူးကြီးများ၊ ရေသရဲကြီးများ ရေပြင်ပေါ်သို့ ဘွားခနဲ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာ၍ တစ်ကောင် နှင့်တစ်ကောင် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်စား သောက်၍ လှုပ်ရှားသွားလာကျက်စား နေလေ၏။

ဤသည်ကိုမြင်နေရသော ခရီး သွားလူအုပ်ကြီးခမာ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးဖို့ဝေးစွာ ကြည့်ရသည်မှာပင် သွေး ပျက်လောက်အောင် ထိတ်လန့်နေကြ၍ အနားပင်မသိ။ ရေကိုပင်မထိကြပေ။

ထိုအခိုက် စစ်တိုက်ရာ၌ ကျွမ်းကျင် ထက်မြက်၍ ရဲဝံ့သောစစ်သူကြီးတစ်ဦး

ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ စစ်သူကြီး သည် ရေပြင်ကိုကြည့်၏။ မကူးနိုင်စရာ မရှိ။ ရေသည် အလွန်မနက်။ အန္တရာယ် ရှိမှာတော့ သေချာ၏။ ကမ်းနှစ်ဖက်မှ လူအများ ရေထဲသို့မဆင်းဝံ့သည်ကပင် သက်သေထူနေလေပြီ။

စစ်သူကြီးက လူအုပ်ကြီးကို မေး ၏။

“မိတ်ဆွေတို့ ရေထဲဆင်းပြီး လိုရာ ကိုရောက်အောင်မကူးကြဘဲ ဘာကြောင့် များ ကမ်းပေါ်မှာပဲ ရပ်ကြည့်နေကြပါ သလဲ”

ထိုအခါ လူအုပ်ကြီးက -

“မိတ်ဆွေရေ မြစ်ရေဟာ အလွန် မနက်ပေမယ့် အန္တရာယ်အလွန်ကြီးမား သည့်အတွက် ဘယ်သူမှ မဆင်းဝံ့ကြ ဘူးဖြစ်နေတယ်”

ထိုအခါ၌

စစ်သူကြီးသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၍ အကောင်းဆုံး သွေးထားသောဓားကြီးကို ဓားအိမ်မှ လှုပ်ပြက်လိုက်သလို ဆွဲယူထုတ်လိုက် ပြီးလျှင် ရဲဝံ့ပြတ်သားသောအသံဖြင့် -

“အားလုံးသောမိတ်ဆွေတို့ ကျွန်ုပ် နောက်သာလိုက်ခဲ့ကြပါ။ မကြောက်ကြ ပါနှင့်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အားကိုး တကြီး ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် လိုက်ပါ လာကြသော လူအများနှင့်တကွ မြစ် အတွင်းသို့ဆင်း၍ ကူးလေတော့သည်။

လူအုပ်ကြီးအနီးအပါးသို့ကပ်လာ သမျှ မိကျောင်း၊ ငါးမန်း၊ မကန်းများ၊ ရေဘီလူးကြီးများနှင့် ရေသရဲများကို ထက်လှစွာသောဓားကြီးဖြင့် အစွမ်းကုန် ခုတ်ဖြတ်ဝယ်ရှား သုတ်သင် ရှင်းလင်း၍ လူအုပ်ကြီးကို ဤဘက်ကမ်းမှ ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းသို့ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှ ဤ ဘက်ကမ်းသို့ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ပို့ဆောင်ပေးနေလေ၏။

ထိုအတူ ဒါနပေးလှူရာ၊ သီလ စောင့်ထိန်းရာ၊ ဥပသံသီတင်းစောင့်သုံး ရာ၊ ဘာဝနာပွားများရာအခါတို့၌ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သော သဒ္ဓါ တရားထက်လျှင် ထက်သလောက် မဆုတ်မနစ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစားပြုလုပ် နိုင်လေ၏။

ဒါန၊ သီလ၊ ဥပသံ၊ ဘာဝနာအား ထုတ်ရာအခါတို့၌ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့်တုန်ဆုတ်နေသောစိတ်စေတသိက် များသည် ရေထဲမှ အန္တရာယ်များကို ကြောက်ရွံ့၍ မကူးဝံ့ဆုတ်နစ်နေသော လူအုပ်ကြီးများနှင့်တူ၏။ သဒ္ဓါတရား

သည် စစ်တိုက်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်၍ ရဲဝံ့ သောစစ်သူကြီးနှင့်တူ၏။

ကြောက်ရွံ့ ဆုတ်နစ်နေကြသော လူအုပ်ကြီးသည် ကျွမ်းကျင်ရဲဝံ့သော စစ်သူကြီး၏ အကူအညီဖြင့် လိုရာဘက် ကမ်းသို့ကူးနိုင်ကြသလို ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စသည် ကုသိုလ်အလုပ်အား ထုတ်ရာ၌ တွန့်ဆုတ်နေသော စိတ် စေတသိက်များသည် အမှန်အကန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ အခိုင်အမာယုံကြည် သော သဒ္ဓါတရား၏ အကူအညီဖြင့် အောင်မြင်ပြီးမြောက်သည်အထိ ပြုလုပ် အားထုတ်နိုင်လေ၏။

ဤကား ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သောသဒ္ဓါတရား၏အကြောင်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၂ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရား

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ (၃) ပါးကို ကြည်ညိုရာ၌ ဂုဏ်တော်ကို ကြည်ညိုခြင်းသည်သာ ပဓာနဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အပေါ်တွင် အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ် ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် ဆန်းစစ်သုံးသပ်ကြည့် ညှိနိုင်ပုံသည်ကား...

(က) မြတ်စွာဘုရားသည် -

၁။ အနန္တစကြဝဠာ ဟူသော ဩကာသလောက၊ အနန္တသတ္တဝါ ဟူသော သတ္တလောက၊ ရုပ်နာမ် ဟူသော သင်္ခါရလောက ဤမလောက (၃) ပါးတွင် အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

၂။ ဘုရားဂုဏ်တော်အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုဂုဏ်တော် အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသနည်း။

၃။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးဖြင့် အလုံးစုံ အကုန်အစင်သိနိုင်၊ သိသည့် အတိုင်း သတ္တဝါများ သဘောပေါက် အောင်ပေးတော်မူနိုင်၊ သတ္တဝါအများ မင်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရသည်အထိ ဣန္ဒြေစရိတ် အကြိုက်ကိုသိ၍ ဆုံးမတော်မူနိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုဉာဏ်တော်ရ သနည်း။

၄။ ကိလေသာအားလုံးတို့မှ ဝါသနာနှင့်တကွ ဝေးကွာတော်မူသော အရိယာသူတော်စင်အစစ် ဖြစ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့အရိယာ

သူတော်စင်အစစ်ဖြစ်သနည်း။

၅။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုတရားများကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သနည်း။

၆။ အတုမရှိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် သော သီလ၊ သမာထ၊ ဝိပဿနာတို့ကို ပွားများအားထုတ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ် သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုတရားများကို ပွားများအားထုတ်နိုင်သနည်း။

၇။ ပွားများ အားထုတ်နည်းကို ဆရာမကု သယမ္ပဘူတန်ဖြင့် အလိုလိုသိ နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုပွားများအား ထုတ်နည်းကို အလိုလိုသိသနည်း။

၈။ လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္မာတစ်သိန်း ပါရမီတော်တို့ကိုပြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သော ကြောင့်သိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်၍ ဘုရား ရှင်သည်သာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြည့်ညိခြင်းသည် ဘုရားရှင် အပေါ်၌ စစ်မှန်သော သဒ္ဓါတရားဖြစ် သည် မည်ပါ၏။

(ခ) တရားတော်သည် -

တရားတော်ကို ပါဠိလို ဓမ္မဟု ခေါ်သည်။ ဓမ္မကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရာ၌ 'ဟေတု - အကြောင်း' ဟုလည်း ဖွင့်ကြ ခ်၏။

သတ္တဝါတိုင်းသည် ဒုက္ခကင်းချင် ၏။ ချမ်းသာချင်၏။ ထိုဒုက္ခကင်းခြင်းနှင့် ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သော အကြောင်းတရားကို ဓမ္မတရားဟု ခေါ် လေသည်။

ဒုက္ခကင်းချင်လျှင်၊ ချမ်းသာချင် လျှင် ဒုက္ခနှင့် သုခကို ခွဲခြားသိဖို့လို သည်။ ဒုက္ခရောက်ကြောင်း၊ သုခရောက် ကြောင်းကိုလည်း ခွဲခြားသိဖို့လို၏။

တဏှာမှတစ်ပါး ကိလေသာအား လုံးအပါအဝင် ရုပ်နာမ်အားလုံးသည် ဒုက္ခဖြစ်၏။ ဒုက္ခ၏ ငြိကပ်နေခြင်းသည် တဏှာဖြစ်၏။ ဒုက္ခမှာ ငြိကပ်နေသမျှ ဒုက္ခမှမခွာနိုင်၊ ဒုက္ခမှမလွတ်နိုင်၊ ဒုက္ခမှ ကောင်းနိုင်၊ သုခဆီသို့လည်း မရောက် နိုင်။ ထို့ကြောင့် 'ဒုက္ခ၌ ငြိကပ်နေသော တဏှာသည် ဒုက္ခရောက်ကြောင်း' ဖြစ် ၏။

နိဗ္ဗာန်ဓာတ်သည် သုခဖြစ်၏။ ဒုက္ခကင်း၍ ချမ်းသာချင်လျှင် ရုပ်နာမ် ဟူသောဒုက္ခ၌ ငြိကပ်နေမှုကိုခွာပါမှ

ဒုက္ခမှလွတ်၍ နိဗ္ဗာန်ဟူသော သုခသို့ အရောက်လမ်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ မဂ် ဖိုလ်တို့သည် ရုပ်နာမ်ဒုက္ခမှ ခွာနိုင်၍ နိဗ္ဗာန်သုခဆီသို့ အရောက်လမ်းနိုင် သောကြောင့် သုခရောက်ကြောင်း တရားများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သုခအစစ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ဓာတ်နှင့် သုခရောက်ကြောင်း မဂ်ဖိုလ်တို့သည် ဓမ္မဟုဆိုသော တရား အစစ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူ အပ်သော ပရိတ်တရားတော်များသည် လည်း အပါယ်ဒုက္ခ ဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်စေနိုင်၊ လူနတ်နိဗ္ဗာန်သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ရစေနိုင်သောကြောင့် ဓမ္မ အစစ်များပင်ဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုဓမ္မအစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို အရိ ယာတို့သာ သိနိုင်သည်မဟုတ်။ ပုထုဇဉ် များအနေဖြင့်လည်း သိနိုင်ပါသည်။

ကိလေသာအားလုံးနှင့် ရုပ်နာမ် သည် ဒုက္ခတကယ် ဟုတ်မဟုတ်၊ ထိုမှ ခွာခြင်းသည် သုခတကယ် ဟုတ်မဟုတ် နည်းမှန်လမ်းကျပွားများအားထုတ်ကြည့် လျှင် ပညာမျက်စိ၌ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တိမ်သလ္လာနည်းပါးသူတိုင်း လက်တွေ့ သိနိုင်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လက်တွေ့အားထုတ် ကြည့်၍ သော်လည်းကောင်း၊ အနုမာန ဉာဏ်ဖြင့် မှန်းဆဆင်ခြင်၍သော် လည်းကောင်း၊ 'မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နှင့် ပရိယတ်တရားတော်တို့သည် ဓမ္မအစစ် များဖြစ်ကြပေသည်' ဟု မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်၍ အားကိုးယုံကြည်မှု အခိုင်အမာရှိခြင်းသည် တရားတော်၌ သဒ္ဓါတရားအစစ်ဖြစ်သည်မည်လေ၏။

(ဂ) သံယာတော်သည် -

သံယာသည် ပါဠိဝေါဟာရဖြစ် သည်။ 'ပုဂ္ဂိုလ်အစုအပေါင်း' ဟုအဓိပ္ပာယ် ရသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအလို အရိယာ သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းကို 'သံယာ' ဟု ခေါ်သည်။

ဘုရားရှင်တို့သည် တစ်ချိန်တွင် တစ်ဆူသာပွင့်နိုင်ရုံရှိ၍ ဘုရားအစု အပေါင်းဟု မခေါ်နိုင်ပေ။ အရိယာ သူတော်စင်တို့သည်ကား တစ်ချိန်တွင် တစ်ပါးမက သင်္ချာဖြင့်ရေတွက်၍မရ နိုင်လောက်အောင် အများအပြားရှိနိုင် လေသည်။ ထို့ကြောင့် အရိယာသူတော် စင်ပုဂ္ဂိုလ်အစုအပေါင်းကို အရိယာ သံယာဟုခေါ်၏။ ထိုအရိယာသံယာကို ပင် အဖျားဆွတ်၍ သံယာဟု ခေါ်နေ

ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအရိယာသံယာတော်သည် -
၁။ လူအပေါင်း၊ နတ်အပေါင်း၊ ဗြဟ္မာအပေါင်း အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အစု အပေါင်းအားလုံးထဲတွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်မြတ်သနည်း။
၂။ သံယာဂုဏ်တော်အားလုံးတို့ နှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုဂုဏ်တော်တို့နှင့်အဘယ်ကြောင့် ပြည့်စုံရသနည်း။

၃။ မသူတော်ဖြစ်စေတတ်သော ကိလေသာတို့မှ တစ်စိတ်တစ်ဒေသအား ဖြင့် လည်းကောင်း၊ လုံးဝဥသုအလုံးစုံ အားဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ နောင် တစ်ဖန် လုံးဝဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိအောင် ဖယ်ရှား သုတ်သင် သန့်စင်ပြီးသော သူတော်စင်အစစ်များဖြစ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ကိလေသာတို့မှ သန့်စင်သည့် သူတော်စင်အစစ်ဖြစ်ကြ သနည်း။

၄။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုတရားများကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သနည်း။

၅။ စင်ကြယ်သောသီလ၊ စင်ကြယ် သောမထ၊ စင်ကြယ်သော ဝိပဿနာ တို့ကို ပွားများအားထုတ်နိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

၆။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူအပ်သော နည်းလမ်းအပြည့်အစုံ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ် ကြောင့် ထိုတရားတို့ကို ဟောကြား

တော်မူနိုင်သနည်း။

၇။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးဖြင့် အလုံးစုံ အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အရိယာသံဃာတော်သည် သံဃာ့ဂုဏ်တော်အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံ၍ အမြတ်ဆုံးသံဃာဖြစ်ကြောင်း မိမိကိုယ်တိုင် အရိယာအဆင့်ရောက်နေလျှင် အသိဆုံးဖြစ်၏။

ပုထုဇဉ်တို့အနေနှင့်လည်း ဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ အရိယာသူတော်စင်များ အားစုတ်တော်မူအပ်သော တရားတော်များ၏ လိုအပ်သော အကျိုးကိုဆောင်နိုင်သော ဓမ္မအစစ်များ ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် လိုက်နာအားထုတ်ကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ နည်းမှန်လမ်းကျ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ဝေဖန်ပိုင်းခြားကြည့်၍သော်လည်းကောင်း လောက၌ အရိယာသံဃာတော်တကယ်ရှိ၏။ ထိုသံဃာတော်သည် သံဃာ့ဂုဏ်တော်အားလုံးနှင့်ပြည့်စုံ၍ အမြတ်ဆုံး သံဃာအစစ်အမှန်ဖြစ်၏။ ဟု မှန်မှန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်နိုင်၍ အခိုင်အမာ ယုံကြည်အားကိုးခြင်းသည် သံဃာစစ်သံဃာမှန်၌ ကြည်ညိုသော သဒ္ဓါတရားအစစ်အမှန်ဖြစ်သည် မည်လေ၏။

၁ သဒ္ဓါတရား၏စံ

ကြည်ညိုသည်ဆိုသော မြန်မာစကားသည် ကြည်လင်စေသည်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်၍ ကြည်လင်ဆိုသည်မှာလည်း ရေကြည်သည်၊ မျက်စိကြည်သည်ဆိုသကဲ့သို့ သဘာဝတရားတစ်ခုခု၏ ကြည်လင်မှုကိုဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင်တော့ စိတ်၏ကြည်လင်မှုကို ဆိုလိုသည်။

တစ်ဖန် စိတ်၏ ကြည်လင်မှုဆိုရာ၌လည်း ရေကြည်သည်ဆိုရာ၌ ရေကို နောက်ကျိစေတတ်သော အမှိုက်သရိုက် အမှုန်အမွှား၊ အရောင်အဆင်း၊ ရွံ့ညွှန်စသော အညစ်အကြေးများမှ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း၊ ဆူပွက်ခြင်းမရှိ ငြိမ်သက်နေခြင်းကို ရေကြည်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ မျက်စိကြည်သည်ဆိုရာ၌ မျက်စိ၏ကြည်လင်မှုကိုဖျက်ဆီးတတ်သောတိမ်သလ္လာစသည့်အညစ်အကြေးများမှကင်းစင်ခြင်းကို မျက်စိကြည်သည်ဟုလည်းကောင်း ဆိုရသကဲ့သို့ စိတ်ကြည်လင်သည်ဆိုရာ၌လည်း စိတ်ကိုနောက်ကျစေတတ်သော

ကိလေသာအညစ်အကြေးစိတ်ကိုဆူပွက်စေတတ်သော ကိလေသာအပူဘေးများမှ ကင်းစင်၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ငြိမ်အေးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုသော သဒ္ဓါတရားသည် စိတ်ကြည်လင်မှုကိုဖြစ်စေနိုင်၍ ကျမ်းစာတို့၌ စကြာမင်း၏ ရေကြည်တော်ပတ္တမြားနှင့် ဥပမာစံပြုထားကြလေသည်။

တစ်ရံရောအခါ စကြာမင်းကြီးတစ်ပါးသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးခြံရံ၍ ခရီးရှည်တစ်ခုသွားနေစဉ် ချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီးနောက် ရေဆာလာသဖြင့် ရေကြည်တော်ဆက်သရန် မင်းချင်းတို့အား စေခိုင်းလိုက်၏။ ထိုစဉ်က အနီးအပါးတွင် ထိုချောင်းရေမှတစ်ပါး အခြားရေလည်းမရှိ။ သို့သော် စကြာမင်း၌ ရေကြည်တော်ပတ္တမြားရှိလေ၏။ ထိုရေကြည်တော်ပတ္တမြားကို ချောင်းရေတွင်ချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြတ်ကူးထားသဖြင့်-နောက်ကျနေသော ချောင်းရေသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ရွံ့ညွှန်၊ မှော်သေးမှော်ညင်းမှအစ နောက်ကျစေတတ်သောအရာအားလုံး အနည်ထိုင်ကျသွား၍ သန့်ရှင်းကြည်လင်လာသည်မှာ စကြာမင်းတို့ သောက်သုံးထိုက်သော ရေကြည်တော်အဆင်းသို့ပင် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဤဥပမာ၌ ချောင်းရေနှင့် စိတ်သည်တူ၏။ ရွံ့ညွှန်မှော်သေးမှော်ညင်းစသော ရေကိုနောက်ကျစေတတ်သော

အရာများနှင့် စိတ်ကိုနောက်ကျစေတတ်သော ကိလေသာတို့တူ၏။

ရေကြည်တော်ပတ္တမြားနှင့် သဒ္ဓါတရားသည်တူ၏။ စကြာမင်းနှင့်တကွ ရေကြည်တော်သောက်သုံးသူ လူအများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့နှင့်တူ၏။

ရေကြည်တော်ပတ္တမြား ချောင်းရေထဲသို့ချလိုက်လျှင်ချလိုက်ချင်း ရေကို နောက်ကျစေတတ်သော အရာအားလုံး အနည်ထိုင်၍ အလွန်သန့်ရှင်းကြည်လင်သွားသလို အာရုံကိုသိသောစိတ်တွင် သဒ္ဓါတရားပါလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နိဝရဏတို့ကို ပယ်ခွာနိုင်၍ ကိလေသာတို့ကို အနည်ထိုင်စေကာ စိတ်သည် သန့်ရှင်းကြည်လင် ဖြူစင်သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် သန့်ရှင်းကြည်လင်ဖြူစင်သော စိတ်ဖြင့် အားတက်သရော အလှူဒါနတို့ကို ပေးလှူရကြ၏။ သီလကိုလည်း မကျိုးပေါက်အောင် စောင့်ထိန်းနိုင်ကြ၏။ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်သုံးရာ၌လည်း အခက်အခဲမရှိကြ။ ဘာဝနာအလုပ်အား ထုတ်ရာ၌လည်း အမျိုးသမီးများပင်ဖြစ်စေကာမူ အဖော်မပါတစ်ကိုယ်တည်း အားထုတ်ရကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ထိုကံကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သော သဒ္ဓါတရားနှင့် ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကိုကြည်ညိုသော သဒ္ဓါတရားကို လက်နှင့်ဥပမာတူကြောင်း၊ မျိုးစေ့နှင့်ဥပမာတူကြောင်း၊ သတ္တဝါတို့၏ အကောင်းဆုံးဥစ္စာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားအားထုတ်သောသူများအတွက် ပြည့်စုံရမည့် ဂုဏ်အင်္ဂါအရည်အချင်းတို့တွင် ပထမတန်းအရေးကြီးဂုဏ်အင်္ဂါအရည်အချင်းဖြစ်ကြောင်းကို ထိုထိုဒေသနာတော်တို့၌ အကျယ်တဝင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုသဒ္ဓါတရားမျိုး ဖြစ်ပေါ်ရန် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သဒ္ဓါတရားထက်သန်အောင်ပြုလုပ်ရန်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် တရားအားထုတ်ကြည့်ခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည် ဟူ၍သာ။

ကိုရွှေမြသန်း (သမိုင်း)

ပိုင်း - ဝိလ်တောင်ဆရာတော် (မြတ်)၏ အမြိုက်တံခါးမှ။

www.burmeseclassic.com

ကုန်းဘောင်ခေတ် စာဆိုတော် လက်ဝဲသူနွရအမတ်ကြီး၏ သာဓိနပျို့ အပိုဒ် (၃၀) တွင် မြန်မာ့ဆယ့်နှစ်လ ရာသီ ပွဲတော်များကို -

၁ သင်္ကြန်တာကူး၊ နှစ်ဦးညောင်ရေ၊ စာပလ္လေခင်း၊ ပဉ္စင်းတော်ခါ၊ စာရေး တံနှင့် မြစ်ယံပွဲကြီး၊ ဆီမီးထွန်းချိန်၊ ကထိန်သဘင်၊ နတ်ကျင်းဆင်၍၊ မြင်းခင်းထွက်ဝင်၊ သဘင်မီးဖုန်း၊

ဂူလုံးသံပုံ၊ စေ့စုံစီလျက်၊ ဤသို့ယှဉ် သာ၊ လစဉ်အမြဲ၊ ဆယ့်နှစ်ပွဲတို့... ဟူ၍ အကျဉ်းချုံးဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ထားဝယ်ဒေသတွင် သင်္ကြန်အတာကူး မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက် နေ့ရောက်တိုင်း ရှေးရှေးပဝေသဏီအစဉ် အလာတစ်ခုဖြစ်သော အလှူပွဲတစ်မျိုး ပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းများတွင် ရဟန်းသံဃာတော်

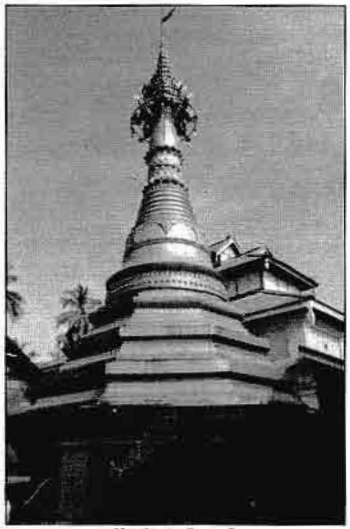
အရှင်သူမြတ်များ ဝါတွင်းသုံးလမိုးရာသီ ၌ ဆွမ်းရေး၊ ကွမ်းရေးကိစ္စ ပြေလည်ပြီး မကြောင့်မကြ ချမ်းမြေ့စွာ သီတင်းသုံး နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဆွမ်းဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်ခြောက် စသော မိုးတွင်းရိက္ခာ မပြတ်မလပ် ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် ဖြည့်ဆည်း လှူဒါန်းနိုင်ရေးအတွက်

ရန်ပြေဟန်ပြေဆုတောင်းပြည့် ဒေးစေတီ နိဗ္ဗာန် ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီ

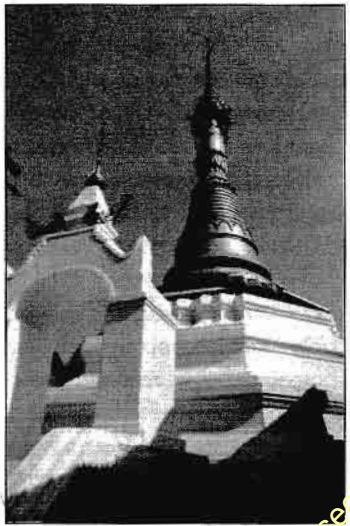
မောင်စိမ်းထွေး(ထားဝယ်)

ဒေးစေတီ (သို့) ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီ

ဗြိဟံစေတီတော်

မော်တော်စေတီတော်

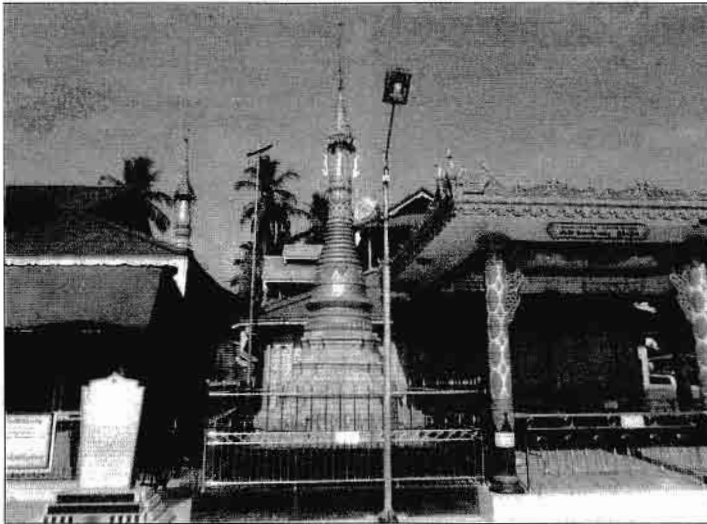

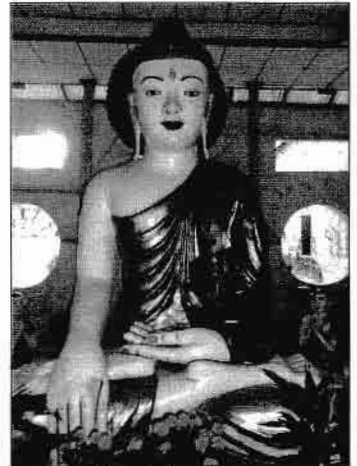
ဘုရားကိုးဆူသိမ်တော်ဘုရား

(၂၇) တောင် ရုပ်တော်မူဘုရားကြီး

အေးဇေတီတော်

ဘုရားကိုးဆူသိမ်တော်ကြီးဘုရားအား အနီးကပ်ဖူးမြော်ရပုံ

ရုပ်ကွက်အတွင်း လှည့်လည် အလျှင် သောပွဲဖြစ်သည်။ ရုပ်ကွက်တိုင်းလိုလို၌ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာ ကျင်းပလေ့ ရှိသည့် အလွန်စည်ကားသောအလှူပွဲ ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ကွက်ကာလသာ၊ လူငယ်လူရွယ်တို့က အလှူခံပစ္စည်းထည့် ရန် တောင်း၊ ခြင်း၊ အိတ်အမျိုးမျိုးကို ကာ အတီးအမှုတ်အကအခုန်ဖြင့် တပျော် တပါးပင် အလှူခံထွက်ကြပြီး ဘုန်းကြီး ကျောင်းများသို့ သွားရောက် လှူဒါန်းကြ သည်။ ကျေးလက်တောရွာများတွင်မူ ဆိုင်းထမ်းချိတ်ထမ်းပိုးထမ်း၍ အိမ်တိုင် ရာရောက် အလှူခံထွက်ခြင်း၊ နွားလှည်း စီးတိုက်ထင်းလှူခြင်း၊ ထင်းဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်ခြင်း၊ ငါးပိဇ္ဇေလှန်းထောင်းနယ်၍ အိုးသိပ်ခြင်းတို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ရွာသူရွာသားများ အပြီးအစီး စုပေါင်း

လုပ်ဆောင်ကြပါသည်။ လဆန်း ၁၄ ရက်မှ လဆုတ် ၁ ရက်အထိ သုံးရက်တိုင် တောရော မြို့ပါ အုန်းအုန်းခြိမ်ကျင်းပသည့် ကဆုန် ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်တွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အဖြစ် မင်းသာ၊ မင်းသမီးအကာ၊ လူပြက်၊ လူပြောင်အကာ၊ ဗုဒ္ဓအကာ၊ ကုလားကိုးတောင် အကာ၊ လူရွှင်တော်ယိမ်း၊ လူပျိုတော် ယိမ်း၊ ဘိုးသူတော်ယိမ်းတို့အပြင် ပွဲစံ ပါလေ့ရှိ၏။ 'ပွဲစံ' ဟူသည် တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ၊ တစ်ရပ်ကွက်နှင့်တစ်ရပ်ကွက် အားကျမခံ အပြိုင်အဆိုင် ဇာတ်တော် ကြီးဆယ်တွဲ၊ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်နိပါတ် တော်လာဇာတ်လမ်းတို့ကို ဇာတ်သီချင်း၊ ဇာတ်စကား၊ ဇာတ်အမူအရာ၊ ဇာတ်ဝတ်စုံ အပြည့်နှင့် ဇာတ်ခင်းဇာတ်လမ်းသရုပ် ဖော်၍ ပြကွက်တစ်ကွက်စီခွဲလျက် ဆိုင်း

ငုံတီးမတ်ပြီး လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် နွားလှည်းများပေါ် စိတန်းဖျော်ဖြေ လှည့်လည်သည်ကို 'ပွဲစံ' ဟုခေါ်သည်။ ပွဲစံနှင့်အတူ ရုပ်ကွက်အချောအလှ ပျိုပျိုမေတို့ကလည်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ ပဒေသာပင်များကိုင်ဆောင်လိုက်ပါကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ပွဲစံပါသောတော့ဆို လျှင် လမ်းဘေးဝဲသာအနီးကပ်တိုးဝှေ့ ကြည့်ရှုအားပေးခဲ့သည်ကို အမှတ်တရ ရှိမိပါသည်။ ထိုသို့ ပွဲစံဖြင့်မြို့တွင်းလှည့် လည်ဖျော်ဖြေပြီးနောက် မိမိတို့ရုပ်ကွက် တွင်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများဆီသို့ သွားရောက်ကာ အလှူဒါန်းပြုကြသည်။ ခေတ်ကာလအပြောင်းအလဲကြောင့် ယခု အခါ ထိုအစဉ်အလာတိမ်မြုပ်ကွယ်ပသွား သည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ် ဖြစ်၏။ ဝါခေါင်လ စာရေးတံမဲပွဲကို နှိုင်းပေါ် ရုပ်ကွက်အလိုက် အကအခုန်များနှင့်

တခမ်းတနားကျင်းပပြုလုပ်သည်မှာလည်း တစ်မူထူး၏။ ရပ်ကွက်အလိုက် စုရပ် နေရာ ဈေးကြီးတောင်ဘက်လမ်းတွင် ယာယီမဏ္ဍပ်ဆောက်၍ ရပ်ကွက် ခေါင်းဆောင်တို့က စာရေးတံမဲနှိုက်ကြ ရသည်။ ထို့နောက် မိမိရပ်ကွက်မှ လှူဒါန်းမည့်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ ရပ်ကွက် များတန်းစီကြပြီး မြို့တစ်ပတ်လှည့်လည် ကြလေသည်။ လူငယ်ကာလသားတို့ က အလှူပစ္စည်းများကိုယ်တိုင်ထမ်း၍ လည်းကောင်း၊ ဆန်အိတ်များကို နွား လှည်း မြင်းလှည်းများနှင့် တင်ဆောင်၍ လည်းကောင်း မိမိရပ်ကွက်စာရေးတံမဲ ကျရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဆီသို့ ပို့ဆောင် လှူဒါန်းကြပါသည်။

ထိုသို့ တန်းစီပို့ဆောင်ကြရာတွင် ရပ်ကွက်အချို့က ရှေ့နောက်နေရာရွေး ချယ်ရာတွင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ရပ်ကွက်နှင့် တစ်ရပ်ကွက် ကျီစယ်နောက်ပြောင်ကာ ထိကပါးရိကပါး ပြောဆိုရာတွင်ဖြစ်စေ နာလိုခံခက်အငြင်းအခဲအချင်းများကြပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကာ အာယာတနှင့်ရန်မီးပျိုးလေတော့သည်။ အပြက်အပြက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက် ဆိုသကဲ့သို့ မိမိတို့ရပ်ကွက်နှင့်မသင့်မြတ် သည့်ရပ်ကွက်များသို့သွားလာလျှင် ၎င်း ရပ်ကွက်မှလူငယ်များ၏ ထိုးကြိတ်လွတ် ခြင်း၊ ချောင်းရိုက်ခြင်း၊ စော်ကားခြင်းခံ ရ၍ တစ်ရပ်ကွက်နှင့်တစ်ရပ်ကွက်အပြန် အလှန်ကလဲစားချေမှုများလည်းများပြား ပွဲကြမ်းလာ၏။ တငွေ ငွေ့ လောင်ကျွမ်း လာသောရန်မီးရန်စသည် လူငယ်ကာလ သားများမှ လူရွယ်လူကြီးများသို့တိုင် အောင်ပင် မကျေနပ်မှု၊ မုန်းတီးမှုများ တစ်စတစ်စနှင့် ကူးစက်လာပေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ရပ်ကွက် ကိုယ်ရပ်ကွက်အစွဲနှင့် ရိုက်ပွဲများနေလား ညလား ဝရန်းသုန်းကားပေါ်ပေါက်လာ သဖြင့် မြို့ခံလူကြီးများ၊ အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်များက ဝင်ရောက်တားဆီး ဖောင်းဖျားပေးသော်လည်း မပြေလည်ဘဲ ရန်ပွဲများမငြိမ်းနိုင်လောက်အောင်ရှိနေ ပေသည်။ ရန်မီးတောက်ရပ်ကွက်များ မှာ ဘုမ္မော်၊ ဇရစ်ခုံဝင်းဒပ်၊ ဒေါင်းငူ တံငါ၊ ကြက်စားပြင်ရပ်ကွက်များဟု ထူကြီးသူမတို့ပြောစကားအရသိရ၏။

ထိုအချိန်က လူနေအိမ်ခြေမရှိ ဆဲတောအတိဖုံးနေသော ထားဝယ်မြို့ ဝဲကျွန်းဆင်ဆိပ်တောတန်းတစ်နေရာ၌ သီလ သမာဓိ သိက္ခာ ပညာပြည့်စုံသော ဆရာတော်တစ်ပါး (ဘွဲ့တော်မသိရ) ဆောရဆောက်တည်လျက်ရှိသည်ဆို၏။

အေးစေတီတော်

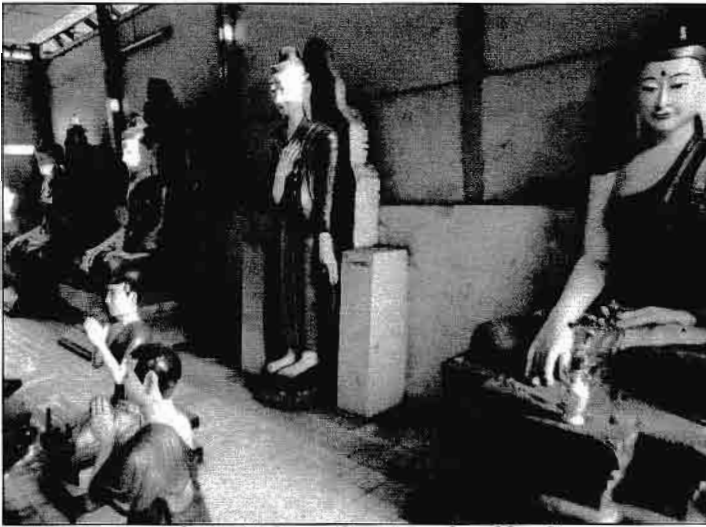
ဘုမ္မော်ကျောင်းကြီး

ဆရာတော်သည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသာသနာအကျိုးဆောင်ရွက်ပေး သည်သာမက ဗေဒင်နက္ခတ်ယတြာပညာ စွမ်းသည်ဟု ကျော်ကြားနေ၏။ တစ်နေ့ တခြား အခြေအနေဆိုးသထက်ဆိုးရွား လာသဖြင့် မြို့မိမြို့ဖလူကြီးများနှင့် အာဏာပိုင်အရာရှိများက ဆရာတော် ထံ ချဉ်းကပ်၍ ရပ်ကွက်အချင်းချင်း ကလဲစားချေရန်ပွဲများပပျောက်စေရန် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်သင့်ကြောင်း လျှောက် ထားကြလေရာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေသော ရပ်ကွက်များ၏ ဥပစာအကြားရှိ နေရာ တွင် ဉာဏ်တော် (၉) တောင်အမြင့် သံပဲစေတီတစ်ဆူကို တည်ထားကိုးကွယ် လျှင် ရန်မီးရန်ကြွေးများပြေပျောက်မည် ဟု လည်းကောင်း၊ စေတီတည်ရာ၌ ရန်မီးပွားရပ်ကွက်များမှ အရပ်သူအရပ် သားများနှင့် စေတနာရှင်များ အတူတူ ပူးပေါင်းပါဝင် လုပ်အားပေးရမည်ဟု လည်းကောင်း၊ စေတီတော်ကိုလည်း ရန်ပြေမာန်ပြေဆုတောင်းပြည့်အေးစေတီ

ဟူ၍ ဘွဲ့မည်ချီရန်ကို လည်းကောင်း ဆရာတော်က အမိန့်ရှိလိုက်၏။ စေတီ စတင်တည်ရန် နေ့ကောင်းရက်သာ အချိန်အခါကိုလည်းရွေးပေးလိုက်သည်။ ဆရာတော်မိန့်တော်မူလိုက်သည့် အတိုင်း ဘုမ္မော်၊ ဇရစ်ခုံဝင်းဒပ်၊ ဒေါင်းငူ တံငါ၊ ကြက်စားပြင်ရပ်ကွက်များ၏ဥပစာ များနှင့်နီးစပ်သည့်နေရာကို ရှာဖွေသော အခါ ဘုမ္မော်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်း သည် အဆိုပါ ရပ်ကွက်များနှင့်ဆက်စပ် နေသဖြင့် ထိုစဉ်က ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ဦးပဏ္ဍဝယ် ဉာဏ်တော်(၉)တောင် သံပဲစေတီတည်လုပ်ရန်အတွက် မြေနေရာ လျှောက်ထား တောင်းခံလေသည်။ ဘုမ္မော်ကျောင်းဆရာတော်မှ ကျောင်း တိုက်၏ အရှေ့မြောက် တနင်္ဂနွေထောင့် တွင် ဘုရားသိမ်များတည်ရှိသဖြင့် ၎င်း နေရာကွက်လပ်တစ်ခုမှပင် စေတီတည် ရန် ခွင့်ပြုတော်မူပါသည်။ မြို့ခံလူကြီး များ၊ ရပ်ကွက်ခေါင်းဆောင်များ၊ ဩဒာ တိက္ကမရှိသူများ စုစည်းညှိနှိုင်းကိုင်ပင်၍

www.burmeseclassic.com

လက်ယာဘက်ရုပ်ပွားတော်များ (ဘုရားကိုဆူသိပ်တော်)

လက်ဝဲဘက်ရုပ်ပွားတော်များ (ဘုရားကိုဆူသိပ်တော်)

အားလုံးသဘောတူညီကြပြီးနောက်တွင် အာယာတအမုန်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် မြတ်ဗုဒ္ဓအား ရည်မှန်းပုဇွန်ကာ သံပုံစေတီစုပေါင်းတည်ကြ၏။ ဤသို့ သံပုံစေတီတည်ရာတွင် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသော ရုပ်ကွက်များမှ လူငယ်လူရွယ်များသည် ထားဝယ်မြစ်ကမ်းမှသဲများကို အဝတ်ပုဆိုးများနှင့်ထုပ်ပိုးခြင်း၊ အမျိုးသမီးများက ခြင်းတောင်းများနှင့်ရွက်ကာ သယ်ဆောင်ပြီး လုပ်အားအလှူပြုကြသည်။

ပထမတည်သော သံပုံစေတီပစ္စယာအဆင့်ဆင့်၌ သဲများပြိုကျမှုနည်းရန်အတွက် ငှက်ပျောပင်အကာအဖတ် (ထားဝယ်အခေါ် ငြင်းညှာ)များနှင့်ထိန်းပတ်တည်မတ် တည်ဆောက်၍ ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်တို့က ဗုဒ္ဓေါဘိသေက အနေကဇာတင်ကာ ရန်ပြေမာန်ပြေ ဆုတောင်းပြည့်အေးစေတီဘွဲ့တော်သဒ္ဓါးမြင့်တော်မူပြီး ပူဇော်ကိုးကွယ်ကြပါ

သည်။စေတီတော်မှာ ထားဝယ်မိုးကြောင့် အကြိမ်ကြိမ်ပျက်စီးသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်၍ တည်ထားရသည်ဟုဆို၏။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ်တည်ကုသိုလ်ယူရင်း ရန်မီးတောက်လောင်သောရုပ်ကွက်များလည်း အချင်းချင်း ရင်းနှီးမှု၊ နားလည်မှု၊ ကူညီရိုင်းပင်းမှု၊ စည်းလုံးမှု၊ ပူးပေါင်းမှုများရရှိပြီး သင့်မြတ်အေးချမ်းသွားကြပေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရန်လည်ပြေမာန်လည်းပြေပြီး အေးချမ်းခြင်းကုဋ္ဌာရုံများပွားစီးခဲ့ပါတော့သည်။

မူလစေတီတော် စတင်တည်စဉ် အခါက ငှက်ပျောပင်အကာအဖတ်နှင့် ထိန်းပတ်ရာမှ သစ်သားပျဉ်ပြားပါးနှင့် အစားထိုးသော်လည်း ပျက်စီးမှုနှစ်စဉ်ရှိနေသဖြင့် သဲနှင့်တည်ထားသောစေတီကိုဋ္ဌာပနာ၍ အုတ်အင်္ဂါတေဖြင့် အခိုင်အမာ ထပ်မံတည်ထားကြ၏။ စေတီတော်၏ ကိုယ်လုံးတော်ခေါင်းလောင်း

အလယ်တွင် ၁၂၉၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၅ ရက် 'ပြည်တော်လုံးစေတီတော်ဘုရားကြီး' ဟု ကမ္မည်းထိုးပြီး ဘုမ္မော်ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍဝအား အမှူးပြု၍ ထားဝယ်မြို့သူမြို့သားများ၏အလှူဒါနဖြင့် တည်ထား ကိုးကွယ်လာကြရာ ယခု ဖူးမြင်ရသည့်ပုံတော်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းရန်ဆရာမှာ လောင်းလုံးမြို့နယ် မင်းရပ်ရွာသား ဦးအောင်လင်းဖြစ်၏။ နှောင်းသားနှောင်းမြေးတို့က ယခု အေးစေတီဟု အတိုကောက်ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။

ဘုမ္မော်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း မော်စာတီစေတီ၊ အေးစေတီ၊ ဂြိုဟ်စေတီ၊ (၂၇) တောင်ရုပ်တော်မှ ဘုရားကြီးတို့ကိုနန်းဝပ်စံပျော်တော်မူလျက် ရှိရာတွင် အေးစေတီမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော်က ရှေးဟောင်းစေတီတစ်ဆူ ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ငြိုးရန်စကင်းရှင်းလှိသူများ၊ ပဋိပက္ခရှောင်ရှားလိုသူများ၊ အိမ်တွင်းရေးတကျက်ကျက်ကတောက်ကဆရုံသူများ၊ အချစ်ရေးနားလည်မှုလွဲသူများ၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးအလိုမကျ ပူပင်သောကဆိုင်နေသူများအနေဖြင့် ပန်း (၉) ပွင့်၊ သောက်တော်ရေ (၉) ခွက်၊ အလင်းတိုင် (၈) တိုင်ကပ်လျှူပူဇော်၍ ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်တော် (၉) ပါး အာရုံနိမိတ်ပြု ကြည်ညိုစွာ ညွတ်တွားကော်ရော် ဆုတောင်းပါသော် မကြာမတင်သောအချိန်၌ အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန်၊ အလုံးစုံ ရန်လွတ်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ရှင်း၊ ရန်ရန်စံခြင်း အကျိုးထူးဆုတောင်းပြည့်ဝသည်ဟု ဒေသခံများယုံကြည်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက်မှ ယနေ့အထိ အထင်ကရအေးစေတီ သို့မဟုတ် ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီ . . .

သာယာတင့်မော နေချင့်စဖွယ်
ကျွန်တော်တို့မြို့ရွှေဝယ် . . .
ရန်မီးငြိမ်းစေ . . .
အေးချမ်းစေသတည်း။

မောင်စိမ်းထွေး (ထားဝယ်)

ကိုးကား -
ဆရာတော်ဘုဒ္ဓကုဏ္ဍနောဘာသ၏ ဆုတောင်းပြည့် အေးစေတီဘုရားသမိုင်း
ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းလေ့လားချက်

www.burmeseclassic.com

တင်အောင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

အုတ်ဖိုရ်(အုတ်ဖို)ဆရာတော်ဘုရားကြီး

စာမူစာပေ

အုတ်ဖိုရ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘွဲ့တော်မှာ အရှင်ဥက္ကံသမာလာမထေရ် မြတ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ အုတ်ဖိုရ်ဆရာတော် ကြီး၏ဇာတိမှာ သာရဝေါမြို့မှ (၂) မိုင် ဝေးသောရွာကလေးရွာဖြစ်သည်။ အဖ ဦးပန်း၊ အမိမှာ ဒေါ်လေးတို့ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနှစ် ၁၁၇၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၅ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ် (၁)ချက် တီးကျော်အချိန်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဝိနည်းသိက္ခာ အကျင့်နှင့်တကွ ကျမ်းဂန်လာ ဒေသနာ အရပ်ရပ်ကို တိတိကျကျ ကျင့်သုံးတော် မူသည်။

တစ်ရံရောအခါ ဆရာတော်ကြီး သည် အုတ်ဖိုမြို့ ကန်ကုန်းကျောင်းတိုက် ဦးဘိုးအို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် တစ်နေ့သော ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ခန့် တွင် ဆရာတော်ကြီးသီတင်းသုံးနေသော ခေါင်မိုးတည့်တည့်မှ မီးမောင်းထိုး သကဲ့သို့ အဖြူရောင်တန်းကြီးလင်းပြီး တောင်းကင်သို့ ပြာထွက်နေသည်ကို ကျောင်းတိုက်နှင့်မနီးမဝေး ဗိုလ်ကုန်းတန်း ရပ် ရေကျော်ရပ်မှ မအိပ်ကြသေးသော သူတို့မြင်တွေ့ကြရာ ကျောင်းမီးလောင် နေသည်အထိဖြင့် ဆူညံစုဝေးရောက် ထာကြရာ မီးလောင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လင်းနေသော အဖြူရောင်တန်းကြီး ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်မှ ကောင်းကင် သို့ပြာထွက်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေ သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဆူညံနေ သောလူသံများကိုကြားရသဖြင့် ဒါယကာ တွေ့ ဘက်စွာအတွက် အချိန်မတော် ကျောင်းသို့လာရောက်ကြသနည်းဟုမေး တော်မူရာ -

ဒါယကာတို့က ဆရာတော်၏ ကျောင်းခေါင်မိုးတည့်တည့်မှ အလင်း ရောင်တန်းကြီး ကောင်းကင်သို့ပြာထွက် နေသည်ကို တပည့်တော်တို့မြင်တွေ့ကြ ချာ မီးလောင်နေသည်ထင်၍လာရောက် ကြကြောင်း အံ့ဩစွာ လျှောက်ထားကြ သေးသည်။

ဤတွင် ဆရာတော်ကြီးက -
“အင်း - ဒီလိုဆို ဤအကြောင်း ကို ယခုမှစပြီး အရပ်ထဲမှာ မည်သူ့ကိုမျှ မပြောကြနှင့်။ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကုန်မည်”
ဟု ဒါယကာများကို ပိတ်ပင်တော် မူသည်။

တစ်ရံရောအခါ ဆရာတော်ကြီး သည် ဓနုဖြူသို့ကြွတော်မူသည်။ ဆကာ ကြီးရွာသို့ရောက်သောအခါ ဆရာတော် သည် ကုန်းပေါ်သို့ ရေကမ်းနားစပ်မှ လျှောက်၍ကြွတော်မူသည်။ ဆရာတော် နှင့်အတူ ဒါယကာ(၆)ဦးပါရှိလေသည်။ ဒါယကာတို့မှာ စကားတပြောပြောနှင့် ဆရာတော်ကြီး၏နောက်မှလိုက်လာကြ သည်။ ဆကာကြီးနှင့် အဖျောက်မြို့ကြား ရှိနေရာအရောက်၌ ဖြစ်ထဲမှ မိကျောင်း ကြီးတစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက် ကုန်း ပေါ်သို့တက်လာပြီး ဆရာတော်ရှေ့မှ ဆီးတားလျက်နေလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား ခြင်းမရှိ ပကတိတည်ငြိမ်စွာပင်ရပ်တော် မူပြီး မိကျောင်းကြီးအား တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်ဖတ်ပြောဟောနေတော်မူလေသည်။

ထို့နောက်မှ ဒကာခြောက်ဦးတို့ သည် ဆရာတော်ကြီး ငြိမ်သက်ရပ်တန့် နေသည်ကိုလှမ်းမြင်ကြသဖြင့် ဘာကြောင့်

ပါလိမ့်ဟုဆိုပြီး ဆရာတော်ကြီးထံအမြန် လာကြလေသည်။ အနီးသို့ရောက်သော အခါ ဆရာတော်ကြီးအရှေ့၌ တားဆီး ရပ်တန့်နေသော မိကျောင်းကြီးအား ဆရာတော်ကြီးကရွတ်ဖတ်ပြောဆိုနေသံ ကို မသံမကွဲကြားနေကြရလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီး၏ အမျှပေး ဝေသံကိုကြားရပြီး မိကျောင်းကြီးလည်း နောက်ဆုတ်လျော့၍ ရေထဲသို့ပြန်ဆင်း သွားသည်ကို မြင်တွေ့ကြရလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးက ဒါယကာများဘက်သို့လှည့်၍ -

“က- ဒါယကာတို့ ယခုမြင်တွေ့ရ သောအကြောင်းခြင်းရာကို အခြားမည် သူကိုမျှ ပြန်မပြောကြပါဟု ဝန်ခံကတိပြု ကြရမည်”

ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။
ယင်းသို့ ဝန်ခံကတိပြုကြသော် လည်း မိမိတို့နေရပ်သို့ပြန်ရောက်ကြ သောအခါ အချို့ ဒါယကာတို့က စကား စပ်မိပြီး တွေ့မြင်ခဲ့ကြရပုံကို ပြန်ပြောကြ လေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးတော်မူချိန်၊ ကျိန်းစက်တော်မူချိန်မှ တစ်ပါး အခြားအချိန်များ၌ အံ့မြတ်စား စာကြည့်တော်မူသည်။ စာကြည့်တော်မှ ချိန်အတွင်း၌ ရောက်လာဖူးမြော်ကြ ကုန်သော ဝုဏ်ရုံ၊ ဝုဏ်မဲ့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ မည်မျှပင်များပြားစေကာမူ စာကြည့်ချိန်မကုန်သမျှ ဓမ္မဒေသနာ၊ ပဋိသန္ဓာရအမှုပြုတော်မမူချေ။ တည်ကြည် သောသမာဓိရှိတော်မူသည်ဖြစ်သဖြင့် အချိန်အပိုင်းအခြားကုန်အောင် စာကြည့် တော်မူပြီးမှသာလျှင် ကုလားထိုင်သို့ကြွ တော်မူ၍ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့အား တရားဟောခြင်း၊ စကားပြောခြင်းကိုပြု တော်မူသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးတော်မူပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်တော်မူ၍ လက်တော်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ သီတင်းသုံးတော်မူလေ ရှိသည်။ တရားနုလုံးသွင်းနေတော်မူဟန် ရှိသည်။ ကုလားထိုင်နှင့် ဗီရိအကြား

www.burmeseclassic.com

လူတစ်ယောက်သွားသာရုံမျှသာရှိသော
နေရာ၌သီတင်းသုံးပြီး ကျောင်းဝင်း
အတွင်း ခွေး ကြက် စသည်တို့အော်မြည်
ဆူညံနေသော်လည်း မည်သို့မျှမိန့်တော်
မမူချေ။ ဤသို့လျှင် သမာဓိဓာတ်ကြီး
မြတ်တော်မူပေသည်။

ဆရာတော်ကြီးကား ဓာတ်သဘာဝ
၌ ကျကုန်အရမ်းယှဉ်သဘောရှိတော်
မူသည့်အပြင် ဆေးဝါးနှောခန်းအကျမ်း
ကျမ်း၌လည်း ကျမ်းကျင်လိမ္မာကောင်းစွာ
သိမြင်တော်မူလေသည်။

အုတ်ဖိုမြို့ ကန်ကုန်းကျောင်းတိုက်
၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် ဦးကုသလ
မည်သော ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည်
အပြင်းအထန် လှူမုန်းသူမုန်းမသိအောင်
ဖျားနာလေသည်။ ဓာတ်ဝိနောဆရာတို့
နှင့်ကုသကြသော်လည်း အနည်းငယ်
သာ သက်သာခွင့်ရ၍ ပျောက်ကင်း
အောင်မစွမ်းနိုင်ကြပေ။ အပြင်းအထန်
အဖျားပြန်တက်လာသောကြောင့် အမိ၊
အဖ၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမနှင့် ရဟန်း
တော်ကြီးတို့သည် စိုးရိမ်ကုန်သည်။
စိတ်မချရသောကြောင့် ဆရာတော်ကြီး
အား လျှောက်ထားကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးက -
“ဆရာကောင်းသမားကောင်းများ
နှင့်မကုသကြပေဘူးလား”

ဟု မေးတော်မူရာ -
“ဆရာကောင်းသမားကောင်းများ
နှင့် ကုသကြပါသည်။ သို့သော် ခံစားမှု
သာ သက်သာ၍ ရောဂါမပျောက်ကင်း
ပါ။ စိုးရိမ်ရပါသည်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားကြကုန်သည်။
ဆရာတော်ကြီးသည် အဖျား
တက်ပုံအခြင်းအရာ၊ လူမမာသဘော
လက္ခဏာတို့ကို သေသေချာချာမေးမြန်း
တော်မူပြီးလျှင် -

“နက်ဖြန်နံနက်၌ ငရုတ်သီးစိမ်း
နှင့်ရှောက်သီးသုပ်ပြီးကျွေး၊ စောစောက
ပင် ရေများများခပ်ထား၊ အဖျားတက်
လာလျှင် ရေခိုင်နိုင်ချီးပေး၊ ကိုယ်တွင်း
အေး၍ ချမ်းလာသောအခါ ရေချိုးရပ်၍
စင်ကြယ်စွာပွတ်သပ်ပြီးလျှင် စောင်ခြံ၍
အိပ်ပါစေ။ ချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ထွက်လာပြီး
အဖျားပျောက်လိမ့်မည်”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။

နောက်နေ့နံနက်၌ မိန့်တော်မူ
သည့်အတိုင်း ရှောက်သီးသုပ်ကျွေး၍
ရေချိုးပြီးအိပ်စေရာ ချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ထွက်၍
အဖျားရောဂါပျောက်ကင်းလေသည်။
ဓာတ်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် ရောဂါ

ပျောက်လေသည်။ အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ။

အခါတစ်ပါး လတ်ပဲလှရွာ အင်္ဂါ
ရာမကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးတော်
မူနေသည်။ ထိုအခါ အလုပ်အကျွေး
ကပ္ပိယဘိုးရွှေပြည်၏သား ဆရာတော်
ဦးဝေဿဝဏ္ဏသည် ဆရာတော်ကြီး
အား လုပ်ကျွေးလျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ၌
မောင်ဘစ်မည်သော ကျောင်းသားတစ်
ယောက်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးဝေဿ
ဝဏ္ဏထံရောက်ရှိနေခိုက် အကြီးအကျယ်
ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် မကြာခဏချောင်းဆိုး
လေသည်။

ဆရာတော်ကြီးကြားတော်မူလျှင်-
“ဝေဿဝဏ္ဏ၊ ချောင်းဆိုးသောသူ
မည်သူနည်း”

ဟု မေးတော်မူရာ -
“ဘုရားတပည့်တော်၏ညီ ဘစ်
ပါဘုရား”

ဟုလျှောက်လျှင် -
“ငါ့ထံလွတ်လိုက်စမ်း”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။
ဆရာတော်ကြီး၏ထံမှောက်သို့
ကျောင်းသားမောင်ဘစ်ရောက်လျှင် -

“ဘစ်ရောက်ပါပြီ ဘုရား”

ဟု ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့်ချောင်းဆိုး
လျက် လျှောက်လေသည်။

ဆရာတော်ကြီးက -
“မောင်မင်းချောင်းဆိုးပျောက်ချင်
သလား”

“ပျောက်ချင်ပါတယ်ဘုရား”

“အုန်းသီးမနုမရင့်တစ်လုံး၊ ပတဲ
ကော၊ ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်ရွာခဲ့။ အုန်း
သီးကို အခွံနွာယူခဲ့”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။
မောင်ဘစ်က မည်သို့မျှမရောဖွေ
တတ်သောကြောင့် ဆရာတော်ဦးဝေဿ
ဝဏ္ဏထံ အကူအညီတောင်းရသည်။

အလုံးစုံရရှိကြောင်းကို ဆရာတော်ကြီး
အား လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်ကြီး
က အုန်းသီးကိုခွဲစေ၍ အရည်ကိုဖန်ခွက်
ထဲ၌ထည့်စေပြီး ပတဲကောကို ကျောက်ပျဉ်
၌ ပျစ်ပျစ်များများသွေးစေပြီးလျှင် အုန်း
ရည်၌ထည့်စေပြီးနောက် မွှေနှောက်၍
အကုန်သောက်စေတော်မူသည်။

ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်သာ ဇွတ်
နှစ်၍ အတင်းသောက်ရသည်။ အလွန်
ခါးလေသည်။ နောက်တစ်နေ့၌ ချောင်း
ဆိုးရောဂါ ပျောက်ကင်းလေသည်။ ဤ
သို့လျှင် ဆေးတစ်ခွက် ဓာတ်တစ်ချက်
ဖြင့် သက်သာ ပျောက်ကင်းအောင်
စွမ်းဆောင်တော်မူနိုင်လေသည်။

အေဒီ ၁၈၈၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ
လ ၁၂ ရက်၊ (၁၂၄၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလ
ဆန်း ၁၂ ရက်) ကြာသပတေးနေ့တွင်
ဆရာတော်ကြီးသည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ
မဟာဗောဓိသို့ တပည့်များနှင့်အတူ
ကြွရောက်တော်မူသည်။ ထိုအခါ မဟာ
ဗောဓိပင်ကြီးကွယ်၍ မဟာဗောဓိပင်
ငယ်သာ ထင်ရှားရှိလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် မဟာဗောဓိ
ပင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ပြီးလျှင် ကာလကတ္တား
သို့ကြွရောက်ရန် သင်္ဘောဆိပ်၌ ခေတ္တ
စောင့်ဆိုင်းနေတော်မူစဉ် မြင်ကွန်း
မင်းသားကြီး သုမဟာသီရိဓမ္မရာဇာ
သည် ဗာရာဏသီမြို့၌ အချုပ်ခံနေရ
သည်ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီးမဟာဗောဓိ
သို့ ကြွလာတော်မူသည်ကိုကြားသိတော်
မူလျှင် မိမိအကြီးတော်တစ်ယောက်ကို
စေလွှတ်လျှောက်ထားလိုက်သည်ကား-

“တပည့်တော်သည် ယခုအခါ
သွားလိုရာသို့မသွားရ၊ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်
တည်းလှပါသောကြောင့် အရှင်သူမြတ်
ထံ ကိုယ်တိုင်လာရောက်၍ ရှိမိခိုးနိုင်ပါ။
အရှင်သူမြတ်ကဲ့သို့သော သီလဝန္တ
သိက္ခာကာမပုဂ္ဂိုလ်များကို ရှိခိုးရပါက
ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှ လွတ်ကင်းလိမ့်မည်
ဟု နှလုံးပိုက်၍ အပင့်စေရပါသည်။ ကြွ
လာတော်မူ၍ တပည့်တော်၏ရှိခိုးပူဇော်
ခြင်းကိုခံယူတော်မူပါဘုရား”

ဟူ၍ လျှောက်လွှာနှင့်အတူ ပင့်
လျှောက်လေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်
တော်ရှိလိုက်သည်ကား -

“ယခုမြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် တပည့်
အပေါင်းနှင့်တကွ သင်္ဘောလက်မှတ်
များယူပြီးသည်တစ်ကြောင်း၊ နာမကျန်း
သောတပည့်များရှိသည်ကတစ်ကြောင်း
ကြောင့် ဆရာမလိုက်နိုင်ပြီ။ ဆရာကို
မရှိခိုးရသော်လည်း ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှ
လွတ်ကင်းအောင် ဘုရားဟောဂါထာကို
ပေးလိုက်မည်။ ယင်းဂါထာကို နေ့ည
မပြတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေ”

ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဒေဝတာ
သံယုတ်ပါဠိတော်လာ ရာဟုဖမ်းသော
အခါ နေနတ်သား၊ လနတ်သားတို့ကျဉ်း
မြောင်းခြင်းသို့ရောက်သဖြင့် မြတ်စွာ
ဘုရားကိုရှိခိုးအပ်သော နမောတေ ဗုဒ္ဓ
ဝိရတ္တ၊ စသော ဂါထာ၊ ဘုရားကိုယ်
တော်မြတ်က ရာဟုအသူရိန်တို့ရွတ်ဖတ်
ပြောဆိုအပ်သော တထာဂတ်အလင်္ကာ
စသော ဂါထာ၊ ကိုယ်တော်တိုင်စီကုံး
ရေးသားအပ်သော ဗုဒ္ဓဂုဏ်အရာဇာ

စသော ယုန်မင်းရှိခိုးဂါထာတော်များကို ချက်ချင်း ရေးသား၍ ပေးတော်မူလိုက်သည်။

မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးလည်း ဆုံးမပေးသနားတော်မူအပ်သည့်အတိုင်းပင် လိုက်နာတော်မူသောကြောင့် အကျယ်ချုပ်ထားရာ ဗာရာဏသီမြို့မှလွတ်မြောက်၍ ပြင်သစ်ပိုင် ချန်တာနဂိုရ်မြို့သို့ရောက်လေသည်။ ချန်တာနဂိုရ်မြို့တစ်ဖန် ပြင်သစ်ပိုင် ပွန်တီချာရ်မြို့သို့ရောက်လေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ယိုးဒယားပြည်အရှေ့ ပြင်သစ်ပိုင် ဆေးဂုံမြို့သို့ရောက်၍ သက်တော် (၇၈) နှစ်မှာ ဘဝပြောင်းလေသည်။

၁။ သစ်နက်ရေ၊ သစ်နက်ရိုး၊ သစ်နက်သွေးတို့ကို အလှူခံရရှိတော်မူခြင်း

ဆရာတော်ကြီးသည် လက်ပံလှရွာ၊ နန်းတော်ကုန်းရွာ၊ သက်ဝယ်ပြင်ရွာ စရှိသောရွာတို့ကို ဂေါ်စရပ်ပြုတော်မူလျက် လက်ပံလှကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ဓူရ(၂)ပါးကို ပွားများအားထုတ်နေတော်မူသည်။ အေဒီ ၁၈၈၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်၊ သောကြာနေ့ညသန်းခေါင်ချိန် အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူသည်ကား သတ္တဝါအများတို့ကို တရားရေအေးတိုက်ကျွေးကာဆုံးမတော်မူစဉ် တောက်ပဝင်းလျှံ လစိမာန်သည် တိမ်ယံဘုံရပ်ပု ကြွေပျက်သက်လျောလာသည်ကို နတ်သားတစ်ပါးသည် လက်မြောက်သိမ်းပိုက်ယူငင်လေသည်။ ထိုအခါ လူ့အပေါင်းတို့သည် တောင်းရမ်းကြလေသော် ထိုနတ်သားက ပြန်ကြားပြောဆိုသည်မှာ ဘုရားမိန့်မှာ သာသနာကို မယာကသပထေရ်မြတ်လှကဲ့သို့ ထွန်းပစင်ကြယ်အောင် ဆောင်ရွက်အားထုတ်တော်မူတတ်သော ပုဂ္ဂလိပ်သေသပုရိသဇာနည်တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ယောက်ျားမြတ်နှင့်သာ အပ်စပ်ထိုက်တန်လေသည်တကားဟု ပြန်ကြားပြောဆို၍ ထိုပုရိသတ်ထံသို့ ထိုးဖောက်ခဲ့ဖြတ်ဝင်လျက် ဆရာတော်ကြီးအား လှူဒါန်းဆက်တပ်လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးလည်း ထိုလစိမာန်တော်ကို အလှူခံတော်မူ၍ ရာဟုထောင့်အရပ်သို့ ယူဆောင်ကြသွားတော်မူစဉ်မှာပင် ထိုလစိမာန်သည် ပြဒါးပြာအဖြစ်သို့ရောက်သွားလေရာ ဩော် - အံ့ဩစဖွယ် ဆန်းကြယ်လှပစွတကားဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်စွာ သာသနာတော်နေဝန်းထွန်းလင်းစည်ကားအောင်

အားထုတ်ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့ဆောင်ရွက်ပေးအံ့ဟု ကြံစည်တွေးတောနေစဉ်မှာပင် နိုးကြားတော်မူလာ၏။ (၄) ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုအိပ်မက်ကို တပည့်သံဃာတို့အား ပြန်ကြားမိန့်ဆိုတော်မူလေသည်။

ထိုနှစ်အေဒီ ၁၈၈၃ ခု ဧပြီ ၄ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ နေ့လယ် (၂)နာရီအချိန်ဝယ် အမျိုးအမည်မထင်ရှားသောဇနီးမောင်နှံသည် ဆရာတော်ကြီးထံ ဆည်းကပ်ရောက်လာ၍ သစ်နက်ရေကို လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေသည်။ ဆရာတော်ကြီးလည်း သစ်နက်ရေကို အလှူခံတော်မူပြီးလျှင် အမည်၊ နေရပ်တို့မေးမြန်းတော်မူသောအခါ ထိုဒါယကာက လျှောက်ထားသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်းပါသည်။

“တပည့်တော်၏နေရပ်က မာရ်အောင်ကျွန်းဟု တွင်ပါသည်။ အပြည်ပြည်အရွာရွာသို့ သွားလာလှည့်ပတ်၍ ဝိန္ဒောကျမ်း၊ ဆေးကျမ်းတို့ဖြင့်ဆေးကုသသော ဆရာကြီးမဟုတ်ပါ။ ဆေးဝါးမဆောင်ဘဲ လက္ခဏာကြန်အင်မြော်မြင်ထောက်ရွှေ၍ ကုသပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျားသူနှင့် ကံတူဖြစ်လာ၍ ပေါင်းဖက်လျက်နေစဉ် ဤသစ်နက်ရေကို ကြုံတွေ့ရရှိသည်နှင့် လှူဒါန်းဆက်ကပ်အပ်ပါသည်။ တပည့်တော်မရောက်လာမီ အိပ်မက်ကြီးစွာ မြင်မက်နှင့်ပါလိမ့်မည်။ ဤသစ်နက်ရေပေါ်၌ နေပျော်စံမွေ့တော်မူပါလျှင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတည်းညီတောက်သဖြင့် ကြီးမားသောအိပ်မက်များကို မြင်မက်ပါလိမ့်မည်”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

အေဒီ ၁၈၈၃ ခု၌ပင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးနှင့် သီလရှင်တစ်ပါးတို့သည် ဆရာတော်ကြီးထံ သစ်နက်ရိုးနှင့် သစ်နက်သွေးတို့ကို လှူဒါန်းကြသည်။ သစ်နက်ရိုးနှင့် သစ်နက်သွေးတို့သည် ဘေးရန်ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်သည်။ သစ်နက်ရိုးက အလွန်မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့သောရနံ့ရှိသည်။ ရေအိုးတွင်း၌ ခေတ္တစိမထားလျှင် ထိုအိုးတွင်းရေသည် ကတိုးရနံ့ကဲ့သို့မွှေးသည်။ ဘယ်နှုရက်၊ ဘယ်နှုလကြာသော်လည်း ရနံ့မပယ်ချေ။ သစ်နက်ရေ၊ သစ်နက်ရိုး၊ သစ်နက်သွေးတို့ကိုရသောအခါမှ စတော်မူရာ လက်ပံလှကျောင်းကို အဇီနာရာမကျောင်းတိုက်ဟုမည်ခေါ်တော်မူသည်။ (မှတ်ချက် - သစ်နက်ရေအကြောင်း အကျယ်ကို သိရှိလိုလျှင် ထိုစဉ်အခါက မျက်မြင်တွေ့ကြုံတော်မူသော အင်္ဂပူဆရာ

တော်ဘုရားကြီး၏သစ်နက်ရေမော်ကွန်းစာအုပ်ကိုရှုတော်မူနိုင်ပါသည်။)

ဆရာတော်ကြီးသည် အေဒီ ၁၈၈၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်၊ စနေနေ့တွင် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ကြွတော်မူသည်။ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ရောက်လျှင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အင်္ဂလိပ်ကောက်ဆရာကြီး၏ တပည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း ဆရာတစ်ဦးက အိမ်သို့ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့လုပ်ကျွေးပြီးမှ ကိုလံဘိုမြို့ အမရပူရန်ကာယဂဏာဓိပတိသီရိသူဘူတိမထေရ်သီတင်းသုံးရာ ငွေယသေခရကျောင်းတိုက်သို့ ပို့ဆောင်ပေးရ၏။ ခွင့်ပြုအပ်သောနေ့တွင် စွယ်တော်တိုက်သို့ရောက်ပြီး စွယ်တော်ထိန်းအမတ်နှင့် ဆရာတော်များက စွယ်တော်ကြုတ်ကို ထုတ်၍ အပြင်ကြုတ်ကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းကြုတ်ငယ်ကိုဖွင့်ကြဆဲအခါ ဆရာတော်ကြီးသည် စွယ်တော်မြတ်ကို လက်တော်ဖြင့်ယူပြီးလျှင် ဦးခေါင်းအပေါ်၌ ရှိခိုးပူဇော်တော်မူသည်။ လက်ဖြင့်ကိုင်ယူသည်ကို မည်သူမျှမတားမြစ်နိုင်။ ငေးပိုင်မိန်းမောပိုင်းမိသည့်အလား အံ့အားသင့်၍ နေကြကုန်သည်။

ထိုအခါ မိုးကောင်းကင်၌ နတ်ရှင်ပဇ္ဇန်ကမြူးခုန်၍ မှန်မှန်ရိရိဖြစ်ခြင်း၊ ကောင်းကင်အလုံး ပိုးစုန်းကြူးပျံသကဲ့သို့ စွယ်တော်မြတ်မှ မြူးမြူးပြောင်ပြောင်ရောင်ခြည်သည် အဆောင်တော်ကို ဖောက်ထွင်း၍ ကောင်းကင်၌ မြူးရွှင်ပျံသန်းခြင်း စသော အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာဖြစ်သည်ကို ဒါယကာများတို့ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်ကြ၍ မိမိဘာသာဖြင့် 'ဆား... ဆား' ဟူသောအသံဖြင့် ကံ့ကံ့မုစ အံ့အဲသာဂုဏ်အနုမောဒနာပြုကြကုန်သည်။

သီဟိုဠ်ဆရာတော်ကြီးကလည်း 'ပုညဝါမဟာထေရော - ဤမထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဘုန်းရိုးပေစွတကား' ဟု အံ့ဩတော်မူကြ၍ ဆရာတော်ကြီးစွယ်တော်မြတ်ကိုရှိခိုးပူဇော်သောအခါ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ကြောင်းကို သီဟိုဠ်တစ်ကျွန်းလုံး ကျော်ကြားလေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မာတရိမြို့သို့ ရထားဖြင့်ကြွတော်မူသည်။ ထိုမြို့မှထွက်တော်မူ၍ ခရီးလမ်း၌ရှိသော အသောကလိင်္ဂစသည်တို့ကိုဖူးမြော်လျက် အနုရာဓမြို့သို့ ငါးရက်တိုင် ခြေကျင်ကြွတော်မူသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးသည် သက်တော် (၇၀) ရှိလေပြီ။ အနုရာဓမြို့သို့ရောက်တော်မူလျှင် မဟာပိပာရ

ကျောင်းတိုက်တွင် တည်းခိုတော်မူ၍ ထူပါရာစေတီ၊ မဟာစေတီ၊ ဟေမမာလီ စေတီ၊ မရိစ္ဆစေတီ၊ အဘယစေတီ၊ ဇေတဝန်စေတီ အစရှိသောရေးမင်းမြတ် တို့ ကောင်းမှုတော်ဟုသမ္မတို့ကို ဖူးမြော် တော်မူသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် မိဿက တောင်ပေါ်ရှိစေတီတော်ကိုဖူးမြော်တော် မူ၍ သင်္ခန္ဓာမြို့သို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။ သင်္ခန္ဓာမြို့၌ စွယ်တော်ကို တစ်ဖန်ဖူးမြော် ပြီးလျှင် မကုဋတောင်ထိပ်ရှိ ပါဒစက် တော်ရာစေတီကိုဖူးမြော်ပြီး ကိုလံဘိုမြို့ သို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။

ထိုအခါ ထူးဆန်းစွာပေါ်လာ သော ဒါယကာတစ်ဦးအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရပါသည်။ ပါဒ စက်တော်ရာစေတီသို့ကြွတော်မူသော အခါ တောင်ခါးပန်းသည် မတ်စောက် လှပြီး တောင်ခါးပန်းစောင်းတန်း၏ လှေကား၌ ဥပါသကာတစ်ယောက်သည် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည် မသိ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဆရာတော်ကြီး အား ရှိသေစွာရိုနှိုးပြီးလျှင် လိမ္မော်သီးနှင့် သကြားကို လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေသည်။ ထိုဥပါသကာအနီးသို့ရောက်လာလျှင် မွှေးပျံ့သင်းကြိုင်ရန်လှိုင်လေသည်။ ထို လိမ္မော်သီးနှင့် သကြားကို ဆရာတော် ကြီးဘုရားပေးသုံးဆောင်တော်မူ၍ တောင် ပေါ်သို့ တက်တော်မူသည်။ သက်တော် (၇၀) အရွယ် ကြီးရင့်လျက် ဤမျှမြင့် သော တောင်စခန်းကို မမောမပန်း ချောမောချမ်းသာစွာ တက်ကြွပြန်ဆင်း တော်မူနိုင်သည်။ ဤသည်ကို ထောက်ရှု ၍ ယခင်ဥပါသကာသည်ကား လူသား မဟုတ်။ သုမနနတ်မင်းပင်ဖြစ်ပေလိမ့် မည်ဟု နောက်တော်ပါတပည့်အပေါင်း တို့ ထင်မှတ်ကြရကုန်သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သီဟိုဠ်မှ ပြန်ကြွလာပြီးနောက် ဆီးဖြူကုန်းနှင့် ဆရက်ကုန်းရွာအကြား ကျောင်းဒါယကာ ဘိဝိုင်းဆောက်လုပ်အပ်သောတကျောင်း ၌ ခေတ္တသီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် မန္တလေး မြို့တော်မူပြန်လာကြသောတပည့်များ ကိုတွေ့မြင်တော်မူလျှင် ပဋိသန္တာရစကား ပြောပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း မိန့် တော်မူသည်။

“မင်းတို့မန္တလေးမှာ ယခု သီပေါ မင်းကလေးသည် အဘယ်ကိုအားထုတ် ၍ အဘယ်သို့ဖြစ်နေသနည်း”

“မန္တလေးမြို့တော်မှာ ထိရုံတည် ပြီးလျှင် လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ငွေ ငါးကျပ်ထည့်ဝင်စေ၍ လက်မှတ်ပေါင်း

တစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ ငွေခြောက် သောင်းပြည့်သောအခါ ငွေတစ်သောင်း ကိုဖယ်၍ ကျန်ငွေငါးသောင်းတို့ကို ထိ ဖွင့်ပါသည်။ ယခုအခါ မြို့နေသူအပေါင်း တို့သည် အရောင်းအဝယ်အလုပ်အကိုင် စွန့်၍ ထိကစားနေကြပါသည်။”

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက - “သူပြုလုပ်အပ်သောထိုသည်ပင် သူ့ကိုပျက်စီးစေလတ္တံ့ သောပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ် တော့သည်။ ထိုဟူသောအက္ခရာသည် အဘိဓမ္မာနည်းအားဖြင့် ထိ - နောင် - ဘင်သာဖြစ်သောကြောင့် ငါနိမိတ်ဖတ် ရလျှင် (၇) နှစ်၊ (၇) လ၊ (၇) ရက် ထက် နန်းသက်မလွန်နိုင်။ ဤအတွင်းတွင် ပျက်စီးလတ္တံ့။ ထိုဟူသောအက္ခရာသည် ပုဒ်အနက်အားဖြင့် မိဟူသော နိပါတ်ပုဒ် ၏ ကာရိယဖြစ်၍ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် အနက်ရှိသောကြောင့် ပျက်စီးသောအခါ ၌လည်း သူတစ်ပါးပျက်သည်နှင့်မတူ၊ မိအနက်အရ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ပင် ပျက်စီးလတ္တံ့။”

မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း ၁၂၄၇ ခု တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၈ ရက်နေ့တွင် နန်းစည်းစိမ်မှလျှောကျလေသည်။ နန်း စည်းစိမ် (၇)နှစ်၊ (၁)လ၊ (၁၇) ရက်သာ ရှိသည်။ လျှောကျသောအခါ တိုင်းပြည် အလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာသမ္မာဒိဋ္ဌိမင်းလက်သို့ မရောက်။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမင်းလက်သို့ ကျရောက်လေသဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ပျက်စီးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ သိမြင်ခြင်းသည် အဖွယ်သရဲထူးကဲသော သိမြင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

ပုသိမ်မြို့ မိဂဒါရုံကျောင်းတိုက်၌ ဆရာတော်ကြီးသိမ်သမုတ်တော်မူသော အခါ မိဂဒါရုံဆရာတော်ကြီးက အုဂ်ဖိုရ် ဆရာတော်ကြီး ရေးသားစီကုံးတော်မူ အပ်သော သိမ်မော်ကွန်းဩဘာစာကို မိမိ၏တပည့်ဖြစ်သော ကျောင်းသား သူငယ်မောင်အောင်စံကို ဖတ်ရွတ်စေ သည်။

ဩဘာစာဖတ်ရွတ်ပြီးလျှင် သိမ် သမုတ်ကိစ္စပြီးသောအခါ ဆရာတော် ကြီးက ရူပနိကာယ်၊ သဒ္ဓနိကာယ်ရွတ်ပုံ ဖတ်ပုံ သံနေသံထား၊ အသံဩဇာကိုမြင် ကြားသိရှိလိုက်သည်နှင့် မောင်အောင်စံ ကို အနီးအနားသို့ခေါ်တော်မူ၍ -

“မောင်အောင်စံ၊ မောင်မင်းဟာ မြန်မာလူမျိုးထဲက သူများထက် ရှေးဦး ထူးထူးခြားခြားကြီးပွားမယ့်သူတစ်ယောက် ပဲ”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။ ဆရာတော်ကြီးမိန့်တော်မူသည့် အတိုင်းပင် မောင်အောင်စံသည် မြန်မာ လူမျိုးထဲတွင် သူတစ်ပါးထက် ရှေးဦးစွာ ထူးထူးခြားခြား အရေးပိုင်အဖြစ် ကြီးပွား လေသည်။

ထိုမောင်အောင်စံကား အခြားသူ မဟုတ်။ ပုသိမ်မြို့ ပွဲစားကြီး ဦးရန်စိုက်၊ ပွဲကတော် ဒေါ်သက်တို့၏သားဖြစ်၍ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်သမ္မတ ကြီးဟောင်း ဒေါက်တာဦးဘဦး၏ ယောက္ခမ အရေးပိုင် ဦးအောင်စံပင်ဖြစ် ၏။ ဆရာတော်ကြီးပျံလွန်တော်မူသော အခါတွင် ပူဇော်ကန်တော့ကြကုန်သော ကောင်းမှုရှင်စာရင်း၌ မအူပင်မြို့ အရေး ပိုင် မောင်အောင်စံနှင့် မင်းကတော်မမရင် တို့ကောင်းမှုဟူသည် ဤမောင်အောင်စံ ပင် ဖြစ်သည်။

သာယာဝတီမြို့နယ် သုံးဆယ်မြို့ ထူပါရုံဆရာတော်နှင့် ကျောင်းဒါယကာ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးလူငယ်အမျိုးရှိ ဒါယကာ အပေါင်းတို့က သိမ်သမုတ်ကဆောင် ပင်လျှောက်ကြသောကြောင့် ကြွရောက် ချီးမြှင့်တော်မူသည်။

သိမ်သမုတ်ကိစ္စပြီးသဖြင့် - “ဘိုးခေါင်လမ်းမဖြတ်၍ ဓနုဖြူသို့ ကူးပြီးလျှင် ဟင်္သာတသို့လှည့်၍ပြန်မည် ဟု အမိန့်တော်ရှိရာ အချို့ဆရာ တော်တို့က ဘိုးခေါင်လမ်း၌ ဝေဒနာဖြစ် နေပါသည်။ ဤခရီးဖြင့်ကြရန်မသင့်လျော် ကြောင်းဖိနပ်တကြီးလျှောက်ထားကြကုန် သည်။

ဘာစကားကိုမိန့်ကြားတော်မမူ ဘဲသီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် ညချမ်း သို့ရောက်သောအခါ တပည့်သံဃာများ ကိုခေါ်တော်မူ၍ -

“ဘိုးခေါင်လမ်းဖြင့်ပင် ဆရာသွား မည်။ ကြောက်သောသူတို့ မလိုက်လို လျှင် နေရစ်ကြပေတော့”

ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရက်တက် ဆွမ်းဘုဦးပေးတော်မူပြီးလျှင် ကြွတော် မူသည်။ တပည့်သံဃာတော်တို့လည်း နောက်တော်သို့ လိုက်ပါကြကုန်သည်။

လမ်း၌ ပြောပဖွယ်ရာကိစ္စအထွေ အထူးမရှိ။ သန့်ရှင်းသာယာလျက်ရှိ၏။ နေ့ဆွမ်းဘုဦးပေးချိန်ရောက်သောအခါ လူသူမနီး ရွာလည်းမရှိ။ တစ်ခုသော စိမ့်တောသို့ရောက်၍ နားနေကြသော အခါ ဇနီး၊ ခင်ပွန်းနှစ်ယောက် ဘယ်မှ ရောက်လာသည်မသိ၊ မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်း

တစ်အုပ် ဆရာတော်ကြီးအား ကပ်လျှံလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် မိမိအဖို့ သုံးလက်စာမျှအကပ်ခံဘုဦးပေးတော်မူ၍ ကျန်မုန့်များကို သံဃာတော်များအား ကပ်လျှံစေတော်မူသည်။ ဤသည်လည်း ထူးထူးကဲကဲအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးတံပိုးမှာ နီးရပ်ချဉ်းကပ်လျှောက်ထားလေ့ရှိသော နတ်သားတစ်ပါးရှိသည်။ ထိုနတ်သားသည် အကြောင်းအရာ အခင်းကိစ္စရှိလက်က ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်ထားလေ့ရှိလေသည်။

၁၂၆၄ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလတွင် ဆရာတော်ကြီးသည် ဇလွန်ကိုဖြတ်၍ ရွှေပြင်မီးအေးဘုရားသို့ သွားဖူးမြော်မည်။ ခရီးထွက်အံ့ဆဲဆဲတွင် ဆရာတော်ကြီးတ-

“မောင်သာဂရရေ၊ ဆရာအား လျှောက်ထားလေ့ရှိသော သူကလမ်းခရီးမှာ အနာရောဂါရလိမ့်မယ်လို့ လျှောက်ထားတာပဲကွယ်”

ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

သုံးဆယ်မှ စံရွှေဘိုးခေါင်ကိုဖြတ်၍ ဇလွန်သို့ကြွတော်မူရာ ရွှေပြင်မီးအေးဘုရားကိုဖူးမြော်သည်။ ရွှေပြင်မီးအေးသို့ တစ်ညည့်ကျိန်းစက်ဘုရားဖူးပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆွမ်းဘုဦးပေးပြီးလျှင် ဇလွန်တစ်ဖက် နန်းတော်ကျွန်းသို့ လှေဖြင့်ကူးတော်မူရာ လှေပေါ်၌ပင် အဖျားရောဂါ အပြင်းအထန်စွဲကပ်လေသည်။ ဇလွန်မြို့ ဦးဇနိန္ဒာကျောင်းတိုက်ပေါ်သို့ ရောက်၍ ညဉ့်(၉)နာရီတိုင်အောင် ပြင်းပြသောဝေဒနာကို ခံစားတော်မူရသည်။

(၉)နာရီကျော်သောအခါမှ ဆရာတော်ကြီးသတိရတော်မူ၍ မေးမြန်းပြောဆိုအထူးအမခိုင်းပြီးလျှင်ထိုင်တော်မူသည်။ ထိုအခါကမူ တပည့်အားလုံးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစိတ်သက်သာခွင့်ကြေလေသည်။ ဤသို့အမြဲကိုမျှပြအပ်သောဂုဏ်ကျေးဇူးတော်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အုတ်ဖိုမြို့ ကန်ကုန်းကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးစဉ် အောက်ပါအတိုင်း နာကြားလေသည်။

“ငါ့ပျံလွန်က ငါ့အလောင်းကို (၇) ရက်သာထားကြ။ ငါငယ်စဉ်ကနေ နှစ်သော ငါ့ဆရာဦးဇော်ဂျီတိုက်နေရာ၌ ငွေသွင်း၍ အထက်ကစေတီတည်ကြလေ”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ဆရာတော်ကြီးပြုစုတော်မူခဲ့သော

ကျမ်းစဉ်စာပေများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

- (၁) ကံဒွါရအဆုံးအဖြတ်မေတ္တာစာ
  - (၂) မိုင်းခိုင်းအတွင်းဝန်ဦးရန်သို့စီးမေတ္တာစာ (၁၊ ၂)
  - (၃) စံရွှေမြို့အုပ်ဦးဖန်သို့ပေးမေတ္တာစာ
  - (၄) ဒီးကွတ်မေတ္တာစာ
  - (၅) ဦးဇော်ဂျီမေတ္တာစာ
  - (၆) အင်းခန်းဆရာတော်ပေးမေတ္တာစာ
  - (၇) မှန်စီဆရာတော်ပေးမေတ္တာစာ
  - (၈) ပရပူဝါဒနိမိဒ္ဒနကထာ
  - (၉) ရွှေကျင်ဆရာတော်ပေးမေတ္တာစာ
  - (၁၀) အခွန်ဝန်ဦးကန်ပေးမေတ္တာစာ
  - (၁၁) ဘိုးရန်အောင်-ဒေါ်မင်းလှ၊ သားရဟန်းပေးမေတ္တာစာ
  - (၁၂) သတိဝေပုလ္လမေတ္တာစာ
  - (၁၃) သေမင်းတမန်စာတမ်း
  - (၁၄) နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကဿီဘေဒ
  - (၁၅) အဖတ်ကာရယတနစာတမ်း
  - (၁၆) သာသနာ့ဒါယာဒဝိနိစ္ဆယ
  - (၁၇) ဒွါရသင်္ဂဟ
  - (၁၈) လက္ခဏာစိကြိတ္တယောဇနာ
  - (၁၉) ပထပုရဏီ
  - (၂၀) အတိစိကြိတ္တန္တရဓမ္မပရိတ်အမျိုးမျိုး
  - (၂၁) သတိဝေပုလ္လသုတ္တန္တဒေသနာ
  - (၂၂) ဝိဇယဝိသုဇနာ
  - (၂၃) ဝိပဿနာဉာဏတန္တီ
  - (၂၄) ဂုဏ်တော်ဖွင့်ဘုရားရိုးရိုးအမျိုးမျိုး
  - (၂၅) စေတီဖျက်ထိုက်၊ မဖျက်ထိုက်
  - (၂၆) ဗုဒ္ဓသရိက္ခစာတမ်း
  - (၂၇) အမြဲတေဒကစာတမ်း
  - (၂၈) မဟာဝေရဉာဏနန္ဒယဝိသုဇနာ အလင်္ကာ
  - (၂၉) သိမ်မော်ကုန်း
  - (၃၀) ရေစက်ချုပ်စံရတု
  - (၃၁) သံဝေဂပီဇံရတု အမျိုးမျိုးတို့ဖြစ်ကြလေသည်။
- ဆရာတော်ကြီးကို ပုဂံရွှေနန်းရှင်က ရာဇဓိရာဇဂုရုဘွဲ့ တံဆိပ်တော်ဆက်တပ်သည်ကိုလက်မခံခဲ့ချေ။ ဆရာတော်ကြီးသည် ပရိယတ္တိဆိုင်ရာဆေးကျမ်း/ဓာတ်ကျမ်း၊ နက္ခတ္တကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်း စသော လောကီကျမ်းများစွာ ငှားကုရမ်းကျမ်းတို့ကို မည်သူနှင့်မျှမတူအောင် တတ်မြောက်တော်မူသည်။
- ထူးခြားချက်မှာ အုပ်ဖိုရိဆရာစော်ကြီးသည် ဘုရားဆုပန်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး ဖြစ်လေသည်။
- ဆရာတော်ကြီးသည် ဖွားသန်စင်တော်မူရာ ရွာကလေးရွာ၌ပင် ဘဝတစ်

သွန်စံလွန်တော်မူအံ့ ဟူသောစကားကို မိန့်ကြားတော်မူပြီး၍ အေဒီ ၁၉၀၄ ခုနှစ်အတွင်းတွင် အုတ်ဖိုမြို့ ကန်ကုန်းကျောင်းတိုက်မှ ဒေသစာရိတ္တချိတော်မူလျက် ရွာကလေးရွာ ဗဟုသုဒေဝနိဋ္ဌိတကျောင်းတိုက်၌ ကိန်းပိုင်ရွှင်ပြုံးသီတင်းသုံးတော်မူလေသည်။ အေဒီ ၁၉၀၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၀ ရက်၊ (၁၂၆၇) ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ နံနက် (၉) နာရီအချိန် (သက်တော် ၈၉ နှစ်) အရွယ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူလေသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ၁၂၆၇ ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၂ ရက်သည် တနင်္ဂနွေနေ့မဟုတ်ပါ။ စနေနေ့ဖြစ်ပါသည်။ ပညာအလင်းပြ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာနှစ်တစ်ရာပြက္ခဒိန် ၁၉၆၆ ခု ပုံနှိပ်၊ စာ (၂၅၄) ကို ကြည့်နိုင်ပါသည်။)

(ဤဆောင်းပါးဖြင့် အုပ်ဖိုရိဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အစွမ်းရန်အောင်အား ဦးခိုက်လျက်)

တင်အောင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ သာသနာပြု အုပ်ဖိုရိဆရာတော်ကြီး၏သာသနာသန်ရှင်းတည်တဲ့ဇရာ (သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊ အငြိမ်းစား စာပြုအယ်ဒီတာ ဦးတင်ရွှေရေးသားသည်။ ၁၉၈၂ ခု၊ ဧပြီလ ပထမအကြိမ်)
- ၂။ သာသနာ့ဝိသေသနိပဓိကျမ်း (သီရိသောဘနထေရ်၊ ဟင်္သာတမြို့၊ သပြေပင်ကျောင်းတိုက်၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ) (လယ်တီမဏ္ဍိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၃၃၆ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လ)
- ၃။ ဂန္ထဝင်ကျော်ရဟန်းတော်များ (ရွှေပြည်၊ ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်)
- ၄။ မြန်မာနိုင်ငံရဟန္တာနှင့်ရဟန်းထူးများ (ပထမတွဲ) (မောင်ပန်းမွှေးပြုသည်၊ တော်ဝင်မြို့၊ မစာအုပ်တိုက်)
- ၅။ သာသနာ့တန်ဆောင်ဆရာတော်ကြီးများနှင့် အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (တင်အောင်သွင်) (တိုးထက်စီစဉ်၍ ရန်အောင်စာပေမှ ထုတ်ဝေသည်)

ယောနုကာဘိုးထောင် အောင်ခြင်းမင်္ဂလာ

အောင်မြင်ခြင်းပန်းတိုင်ဟူသည် အခက်အခဲပေါင်းများစွာကိုဖြတ်သန်းပြီး နောက် ရယူပိုင်ဆိုင်ရသော အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အကြည်ညိုဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး၊ အလေးစားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ် မြတ်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် အတုမရှိ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာမြတ်ကို လေ့လာသင်ယူမိပါတော့၏။

သက္ကတိုင်းတွင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ဖွားမြင်တော်မူခဲ့သည်။ သက္ကတိုင်း မြို့တော်သည် ကဝိလဝတ်ပြည်ဖြစ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ကဝိလဝတ်ပြည် ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးမဟာမာယာဒေဝီတို့မှ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့မှာ လူမွှိန်ဥယျာဉ် အင်ကြင်းတောမှာ ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မျိုးနွယ်

မှာ သကျဝံသဖြစ်ပြီး ခတ္တိယအနွယ်ဝင်ဖြစ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထနာမအမည်အဓိပ္ပာယ်မှာ အကျိုးအားလုံးပြီးစီးသူဟု ခေါ်ပါသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို မွေးဖွားပြီးချိန် ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘွဲ့ခံဘုရားအလောင်း

မင်းသား အဂ္ဂေါဟ မသို့လောကသ။
ဇေဋ္ဌာ ဟ သို့လောကသ။ သေဋ္ဌာ
ဟ မသို့ လောကသ။ ဤ ကမ္ဘာလောက
ကြီး၌ ငါသည် အကြီးဆုံး၊ ငါသည်
အမြတ်ဆုံး၊ ငါသည် အမြင့်ဆုံးဟူ၍
ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။ လက်ယာဘက်လက်
ကို အပေါ်သို့မြှောက်တင်ကာ လက်ညှိုး
တစ်ချောင်းထောင်လျက် ခြေခုနစ်လှမ်း
စကြိုက္ကသွားတော်မူခဲ့၏။ ခြေလှမ်းတိုင်း
မှာ ကြာပွင့်များအလိုလိုပွင့်လာခဲ့သည်။
ဈာန်ရရသေ့ကြီး ကာလဒေဝီလရသေ့
ဦးခေါင်းပေါ်၌တည်ခဲ့၏။

ဘုရားအလောင်းကို မွေးဖွားပြီး
နောက် ခုနစ်ရက်အရတွင် မယ်တော်
မာယာစုတေသည်။ မယ်တော် မာယာ
စုတေခြင်းမှာ သားဖွားခြင်းနှင့်စပ်သော
ဒုက္ခကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ဘုရားလောင်းတို့
တိနိုးဝပ်ရာ ဝမ်းတိုက်၌ နောက်ထပ်မည်
သူမျှ ပဋိသန္ဓေမနေထိုက်သော ဓမ္မတာ
အရ ဖွားမြင်ပြီး (၇) ရက်တွင် စုတေပါ
သည်။ မိထွေးတော် ဂေါတမိက ဘုရား
အလောင်းတော်ကို တာဝန်ယူပြုစုရပါ
သည်။

တစ်လသားအရွယ်တွင် အာနာ
ပါနကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းမှုကြောင့် သပြေပင်
အရိပ်မပြောင်းဘဲ လူအများကို အံ့ဩ
စေခဲ့သည်။ ဘုရားအလောင်းတော်၏
အမည်ကို သိဒ္ဓတ္ထဟုမည်၏။ သိဒ္ဓတ္ထ-
အကျိုးအားလုံးပြီးစီးသူ ဖြစ်သည်။
ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား
(၁၆) နှစ်သားအရွယ်မှာ ထူးဆန်းသည့်
ယောက်ျားတို့စွမ်းအား လေးအတတ်ကို
ပြသခဲ့သည်။ ပုဏ္ဏား (၇) ယောက်က
ဣဘဝနှင့်နေလျှင် စကြာမင်း၊ ရဟန်း
ဝတ်လျှင် ဘုရားဖြစ်မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်
ကြသည်။ သကျပ်သင်္ကင်းသားများ၏
စိတ်မှာ စကြဝတေးမင်းအဖြစ်ကို
ရည်မှန်းခဲ့ကြပါသည်။

လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်လာခဲ့သော
သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် စကြဝတေးမင်း
နိုင်ငံတော်ကို မတည်ဆောက်ဘဲ အရိယာ
နိုင်ငံတော်သာ တည်ဆောက်ပေးခဲ့၏။
(၁၆) နှစ်သားအရွယ်၌ပင် သုပုဗ္ဗမင်း
ကြီး၏သမီး ရှင်ဒေဝဒတ်၏အိမ်တော်
ထဲသောဓရာနှင့်လက်ထပ်သည်။ ရွှေနန်း
သုံးဆောင်တစ်လှည့်စီနေပြီး ထီးနန်း
ဧည့်စိမ် (၁၃) နှစ် စံစားသည်။

ဥယျာဉ်တော်အသွား လောက
ဝိသနတ်များက နှိုးဆော်သည့်အတွက်
နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်တော်မူပြီး

သတိသံဝေဂရခဲ့လေသည်။ နိမိတ်ကြီး
လေးပါးမှာ သူ့အို၊ သူ့နာ၊ သူ့သေ၊
ရှင်ရဟန်းဖြစ်ပါသည်။ သက်တော် (၂၉)
နှစ်အရွယ်၌ ရာဟုကဲ့သို့ ဖမ်းယူနှောင်စွဲ
မည့် သားတော်ရာဟုလာမွေးဖွားသည့်
နေ့ ညအကာလအချိန်တွင် ကဏ္ဍကမြင်း
ကိုစီး၍ နောက်ပါဆန္ဒအမတ်နှင့်အတူ
တောထွက်တော်မူသည်။ မာရ်နတ်က
တောမထွက်ရန် ဟန့်တားသည်။ မရပါ။
အနော်မာမြစ်ကမ်းအနီး ဆံတော်ကိုပယ်
သည်။ သိကြားမင်းက ဆံတော်ကိုယူ၍
တာဝတိံသာ၌ စေတီတစ်ဆူတည်ပြီး
ဌာပနာသည်။ စူဠာမဏိစေတီတော်ဟု
အမည်တွင်သည်။ (ပုဒ္ဓဝံသ၊ ၄၊ ၃၃၃)။
ဆန္ဒအမတ် နေပြည်တော်ပြန်၍
အကြောင်းစုံပြောကြားသည်။ ကဏ္ဍက
မြင်းမှာသခင်နှင့်ခွဲရ၍ ရင်ကွဲနာကျပြီး
သေရာ တာဝတိံသာ၌ နတ်ဖြစ်သည်။
ကဏ္ဍနတ်သားဟုတွင်သည်။

ယဠိကာရပြဟာကြီးက ပရိက္ခရာ
ရှစ်ပါးကို လာဆက်သသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ
မင်းသား၏ဝတ်လဲတော်ဟောင်းကိုယူ၍
ပြဟာပြည်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်ပြီး
ဌာပနာသည်။ ဒုဿစေတီတော်အမည်
တွင်၏။

ဘုရားအလောင်းတော်မြတ်သည်
ဒုက္ခရစရိယာခဲယဉ်းစွာပြုရသောအကျင့်
ကို (၆) နှစ်ကြာမျှ ကျင့်မိလေသည်။
ကျင့်သောနေရာမှ ဥရုဝေလတောဖြစ်
သည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့က ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြု
ကြသည်။ ဒုက္ခရစရိယာအကျင့်ကိုမှား
မှန်းသိ၍ မဇ္ဈိမပဋိပဒါအကျင့်မြတ်ကို
ပြောင်းလဲကျင့်ကြသည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့က
အထင်အမြင်သေးပြီး စွန့်ခွာသွားကြ
လေသည်။ မဟာသတ္တရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊
ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်အချိန်တွင်
သေနာနိဂုံးမှ သုဇာတာ ယနာနိဆွမ်း
လာကပ်လေသည်။ ထိုဆွမ်းကို (၄၉)လှတ်
ဘုဉ်းပေးပြီး ရွှေခွက်ကို နေရဉ္စရာမြစ်၌
ဘုရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် ရွှေခွက်ရေညာ
သို့ဆန်တက်ပါစေဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု
၍ ရေမျှောလိုက်သည်။ ရွှေခွက်သည်
ရေတွင်မစုန်ဘဲ မြစ်ညာသို့ဆန်၍တက်
လေသည်။ မြစ်ဆန်ရွှေခွက်ချင်းထိ၍
ကာလနဂါးကြီးနိုး၏။ ဘုရားအလောင်း
တော်သည် ညနေချမ်းအခါ ထိုနေရာမှ
မဟာဗောဓိသို့ကြွလေသည်။ လမ်းတွင်
သောတ္တိယမြက်ထမ်းသမား မြက်ရှစ်ဆုပ်
လျှာဖြင့် အလှူခံရရှိတော်မူသည်။
မဟာဗောဓိညောင်ပင် အောက်တွင်
အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ဖြန့်ခင်းရာ (၁၄) တောင်

ပမာဏရှိသော ပလ္လင်တော်ပေါ်ပေါက်
လာသည်။

ဘုရားရှင်မဖြစ်သမျှ ဤနေရာမှ
ငါမထဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။ မာရ်
နတ်ရောက်လာပြီး ပလ္လင်လှသည်။ လှ၍
မရပါ။ ဖြည့်ဆည်းဖူးခဲ့သော ရွှေပါရမီ
တော်တို့ကြောင့် မာရ်နတ်ရှုံးသွားရလေ
သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောရန်သူမျှ
မအောင်နိုင်သောကြောင့် ပရာဇိတ
ပလ္လင်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုနေရာ၌ပင်
ပု-ဒိ-အာဉာဏ်တော်သုံးပါးကို ရရှိပြီး
ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။ ဘုရားဖြစ်သော
နေ့မှာ မဟာသတ္တရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊
ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်သည်။

သတ္တဌာနခုနစ်ပါးသည် ဗုဒ္ဓဖြစ်
တော်စဉ် အောင်မင်္ဂလာဖြစ်သည်။

၁။ ပလ္လင်သတ္တာဟ - ပလ္လင်ပေါ်
တွင် (၇) ရက် ဖလသမာပတ်ဝင်စား
ခြင်း။

၂။ အနိမိသတ္တာဟ - ပလ္လင်ကို
မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် (၇) ရက်ကြည့်
ခြင်း။

၃။ စက်မသတ္တာဟ - စကြို(၇)ရက်
ကြ၍ သမာပတ်ဝင်စားခြင်း။

၄။ ရတနာယရသတ္တာဟ - ရတနာ
အိမ်တော်၌ အဘိဓမ္မာကို (၇) ရက်
ဆင်ခြင်ပွားများခြင်း။

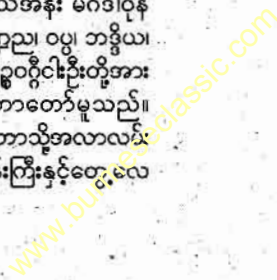
၅။ အပေါလသတ္တာဟ - ဆိတ်
ကျောင်းညောင်ပင်၌ (၇) ရက် သမာ
ပတ်ဝင်စားခြင်း။

၆။ မုစလိန္ဒသတ္တာဟ - ကျည်းပင်
ရင်းမှာ (၇) ရက်သမာပတ်ဝင်စားခြင်း။

၇။ ရာဇယတနသတ္တာဟ - လင်း
လွန်းပင်၌ (၇) ရက်သမာပတ်ဝင်စား
ခြင်းတို့ဖြင့် (၇) ရက် (၇) လီ ဖြည့်ကျင့်
ရာတွင် (၄၉) ရက် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ရာဇယတနသတ္တာဟတွင်စံနေ
တော်မူစဉ် မြန်မာပြည် ဥက္ကလာပတိုင်း
တပုဿနှင့် ဘလိကကုန်သည်ညီနောင်
ရောက်လာကာ ဖူးမြော်ကြသည်။
ဆံတော်ရှစ်ဆူချီးမြှင့်တော်မူသည်။ ဥက္က
လာပသို့ပြန်ရောက်သောအခါ လေးဆူ
ဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော်တွင် ဌာပနာ
၍ ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြသည်။

သတ္တဌာနစံနေတော်မူပြီးနောက်
ဗောဓိပင်မှ ဗာရာဏသီအနီး မိဂဒါဝုန်
တောသို့ကြွ၍ ကောဏ္ဍည၊ ဝပျ၊ ဘဒ္ဒိယ၊
မဟာနာမိ၊ အဿဇိ ပဉ္စဝဂ္ဂိင်းဦးတို့အား
ဓမ္မစကြာတရားဦးဟောတော်မူသည်။
ဗောဓိပင်မှ မိဂဒါဝုန်တောသို့အလာလမ်း
ခရီးတွင် ဥပတက္ကတွန်းကြီးနှင့်တွေ့လေ

သည်။ အမည်ကိုမေးသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက သူ၏အမည် အနန္တဒိဋ္ဌိ ဟု ဖြေကြားတော်မူသည်။

ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် (၄၅)ဝါတိုင် တိုင် သတ္တဝါများအကျိုးငှာ မနားမနေ တရားဟောတော်မူသည်။ နောက်ဆုံးပါ ကို ဝေဠုဝဏ္ဏသိင်္ဃကပ်တော်မူသည်။ ဝါလ ကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်သော် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ကြွသည်။ သာဝတ္ထိမှရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွ၍ ပန်းထိမ်သည်စုန္ဒ ကပ်လျှင်သာ ဝက်ပျိုသားဆွမ်းဟင်းကို ဘုဉ်းပေးတော် မူရာ ဝမ်းဗျော်လားသောရောဂါရ၏။ ပါဝါပြည်မှ ကုသိန္ဒာရုံသို့ဆက်ကြွပြီး ဘုဘဝရိဗိုဇ်အား နောက်ဆုံးချွတ်တော်မူ သည်။ သက်တော်(၈၀) ဝါတော်(၄၅)ဝါ အရ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ်၊ ကဆုန် လပြည့်နေ့ အင်္ဂါနေ့တွင် ကုသိန္ဒာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ် တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူလေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ နောက်ဆုံးစကား တော်မှာ -

၂။ ဟန္တဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ၊ ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေသ - ချစ်သားတို့နောက်ဆုံး စကားမှာကြားခဲ့မည်။ ပြုပြင်မှု ကြောင့်ဖြစ်သော သင်္ခါရတရားမှန် သမျှ ပျက်စီးတတ်သောသဘော ရှိ၏။ မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆသော သတိတရားနှင့်နေထိုင်ကြ... ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ရုပ်ကလာပ်တော် ကို မလ္လာမင်းတို့က ဦးဆောင်ပြီး သင်္ဂြိုဟ် သည်။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု၊ ကဆုန် လဆုတ် ၁၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် တေဇောဓာတ်လောင်တော်မူပါသည်။ ဓာတ်တော်မွေတော်ရှစ်စိတ်ကြင်းကျန်ရစ် သည်။

၃။ အကြီးစားဓာတ်တော်-ပဲနောက် စေတနာ၊ အသားမှဖြစ်၊ ရွှေရောင် (၅) ကွန်းစား။

၄။ အလတ်စားဓာတ်တော်-ဆန် ကျိုးပိုင်းရွယ်၊ အရိုးမှဖြစ်၊ ပုလဲရောင် (၅) ကွန်းစား။

၅။ အငယ်စားဓာတ်တော်-မှန်ညှင်း စေတနာ၊ အသွေးမှဖြစ်၊ ချမ်းပွင့်အဆင်း (၆) ကွန်းစား။

မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ၌ မပြုမကွဲ ပင်ကို အတိုင်းတည်ရှိသော ဓာတ်တော်များမှာ ညှပ်ရိုးတော် (၂) ဆူ၊ စွယ်တော်(၄)ဆူ၊ နဖူးသင်းကျစ် (၁) ဆူ၊ စုစုပေါင်း (၇) ဆူ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်တော်များကို (၇)

ပြည်ထောင်မင်းများအား ဒေါနပုဏ္ဏား ကြီးကခွဲဝေပေးသည်။ အချို့ဓာတ်တော် များကို အရှင်မဟာကဿပနှင့် အဇာတ သတ်မင်းတို့တိုင်ပင်ပြီး စက်ယန္တရား အစောင့်ထား၍ သိမ်းဆည်းမြှုပ်နှံထား ခဲ့သည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း (၂၃၅) နှစ် ကြာသောအခါ သီရိဓမ္မာသောကမင်း ကြီးတူးဖော်၍ စေတီပေါင်း (၈၄၀၀၀) တည်ထား ကိုးကွယ်စေပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာ တော်ဖြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့လေ သည်။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ဗုဒ္ဓဟု ခေါ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ ပြီးနောက်တွင် ပိဋကတ်တော်များကို မပျောက်မပျက်ရအောင် မမှားမယွင်း စုပေါင်းရွတ်ဆိုခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ခြင်းကို သင်္ဂါယနာခေါ်သည်။

၁။ ပထမသင်္ဂါယနာကို ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ သာသနာနှစ် (၁)တွင်တင်သည်။

၂။ ဒုတိယသင်္ဂါယနာကို ဝေသာ လီပြည်၌ သာသနာနှစ် (၁၀၀) တွင်တင် သည်။

၃။ တတိယသင်္ဂါယနာကို ပါဠိ လီပြည်၌ သာသနာနှစ် (၂၃၅) တွင် တင်သည်။

၄။ စတုတ္ထသင်္ဂါယနာကို သီဟိုဠ် ပြည်၌ သာသနာနှစ် (၄၅၀) တွင်တင် သည်။

၅။ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာကို မြန်မာပြည် မန္တလေးမြို့၌ သာသနာနှစ် ၂၄၁၂ တွင် တင်သည်။

၆။ ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာကို မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့၌ သာသနာနှစ် ၂၄၉၈၊ မြန်မာ နှစ် ၁၃၁၆ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် တင်သည်။

ပိုင်းပေါင်းစုံသံယုဂအစည်းအဝေး ကြီးကို ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေးလိုဏ်ဂူ တော်ကြီးတွင် ၁၃၄၂ ခုနှစ်တွင်ကျင်းပ ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဝင်အကျယ်ထဲမှ ကျွန်ုပ်နည်း သားမိတ္တူကူးယူကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာတော်ကြီးကိုရေးသား ပူဇော်အပ်ပါသည်။

နည်းစိတ်စမ်းအေးချမ်းကြပါစေ

ယောနကဘိုးထောင်

သစ်ကို ပိုးမလိုက်၊ ပိုးမကိုက်စေသည့် ဓမ္မိရနည်း

ကျွန်တော်တို့ 'တောကျေးလက် တွင် မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်း က စားဝတ်နေရေးဟူသည့်အရေးသုံးပါး အတွက် အစားခြံပေါက်၊ အဝတ်ခြံပေါက်၊ နေအိမ်ခြံပေါက်ဆိုသလို ကိုယ့်ဘာသာ စိုက်ပျိုးဖုံးစိမ်းထုတ်လုပ်ကြပါသည်။

အစား (ဝါ) စားရန်အတွက် မိမိ လယ်မြေတွင် စပါး၊ ကောက်ညှင်းများ စိုက်ပြီး မြေယာကင်းခင်းပေါ်တွင် နှမ်း၊ မြေပဲ၊ ဘူး၊ ဖရုံ၊ ငပြုပ်သခွား၊ ခရမ်းချဉ်၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ပဲပင် စသည်ဖြင့် စိုက်ပျိုးခဲ့ပါသည်။ နေရေးအတွက် နေအိမ်၊ နွားတင်းကုပ်၊ ကျီလှောင်ရုံများ ဆောက်ရန် ရှားပင်၊ ဒဟတ်ပင်၊ သန်း ပင်၊ ရန်းပင် စသော နှစ်ရှည်ခံအပင်များ ကို မိမိယာမြေဦးပိုင် နွားစားကျက်မြက် ခင်းပြင်တွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး အနှစ် (၃၀) (၄၀) ခန့်သောအပင်များကိုခွတ်ယူ သုံးစွဲကြပါသည်။

ဤနေရာတွင် နေရေးအတွက် ခွတ်ယူသော ရှားပင်၊ ဒဟတ်ပင်၊ သန်း ပင်၊ ရန်းပင်သစ်သားများသည် ခွတ်ရမည့် အချိန်အခါနှင့် ခွတ်နည်းမတတ်လျှင် အတွင်းမှ ပိုးလိုက်ပြီး ပိုးထိုးပိုးကိုက်တာ (၅) နှစ်မှ (၁၀) နှစ်အတွင်း အသစ်လဲ လှယ်ရပါတော့သည်။

သို့အတွက် မြန်မာတို့၏ ဝါတွင်း (၃)လဟုခေါ်ဆိုသည့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှ သီတင်းကျွတ်လပြည့်အတွင်း အပြီးခွတ် ယူရပါသည်။ ထိုသို့ ခွတ်ယူပြီး ကျန်ရှိခဲ့ သော သစ်ငုတ်ပေါ်တွင် မီးဖိုချောင်သုံး ဆားလက်တစ်ဆုပ်ပုံပေးခဲ့ရပါသည်။

အထက်ပါအတိုင်း ခွတ်ယူသုံးစွဲ သော သစ်များသည် အနှစ်တစ်ရာအထိ ပိုးမထိုး၊ ပိုးမလိုက်၊ ပိုးမကိုက်ဘဲ သားစဉ် မြေးဆက်ခိုင်မာသော နေအိမ်အဆောက် အအုံအဖြစ် ရပ်တည်နေပါ မည်။

ငရုအစဉ်အဆက် လက်ဆင့် ကမ်းခဲ့သောပညာတစ်ရပ်ဖြစ်၍ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်မှုမရှိစေရန်နှင့် မသိသေး သူများသိစေရန် တင်ပြရေးသားအပ်ပါ သည်။

နတ်မောက်မင်းသန်နိုင်

အောင်သာကျော် မိန်းမရဲသခင်မတောင်တော်မြတ်

ရမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ဓနုတိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသ ရွာငံမြို့နယ် မြင်းကျွန်းအုပ်စု မင်းတိုင်ပင်ကျေးရွာ အနီးရှိ မိန်းမရဲသခင်မတောင်တော်မြတ်ကြီး၌ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကို မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့မှ ၁၉ ရက်နေ့ မဟာဂန္ဓာရီသာသနာပြု အဘဝဏ္ဏယောက်ကော်ဆရာလေး၏ ဒါယိကာ၊ ဒါယိကာမများ ထူးပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

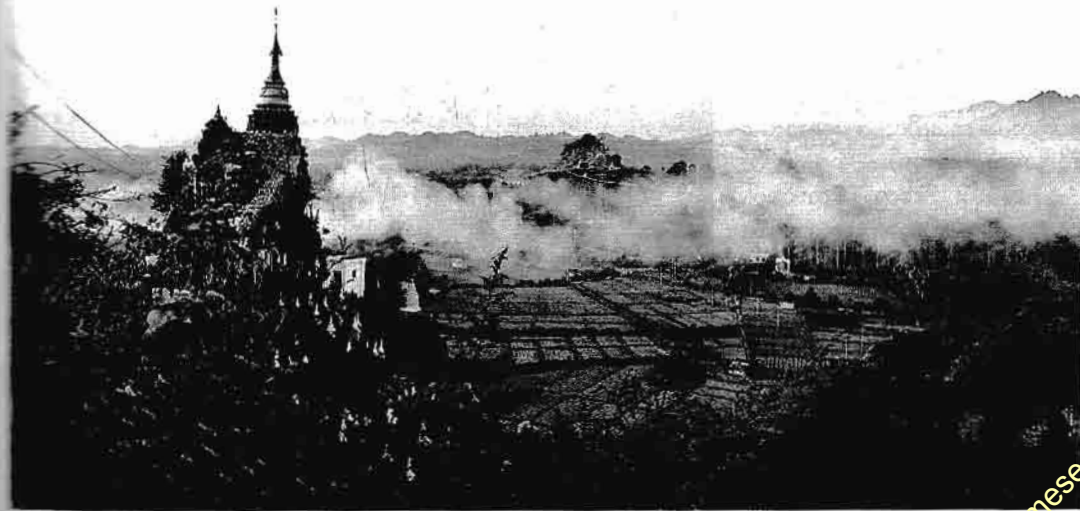
အဆိုပါ ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်တွင် မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့နှင့် မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့ညပိုင်းတွင် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးမှ သစ္စာနန်း အဆင့်မြင့် ဇာတ်ပွဲကြီးနှင့် ဆွတ်ဖြေတင်ဆက်ပြီး မတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်များအား ဝတ္ထုများလှူဒါန်းကြ

ပြီး မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့မှ ၁၉ ရက်နေ့အထိ သုံးရက်တိုင် စတုဒိသာကျေးမွေးသည်။

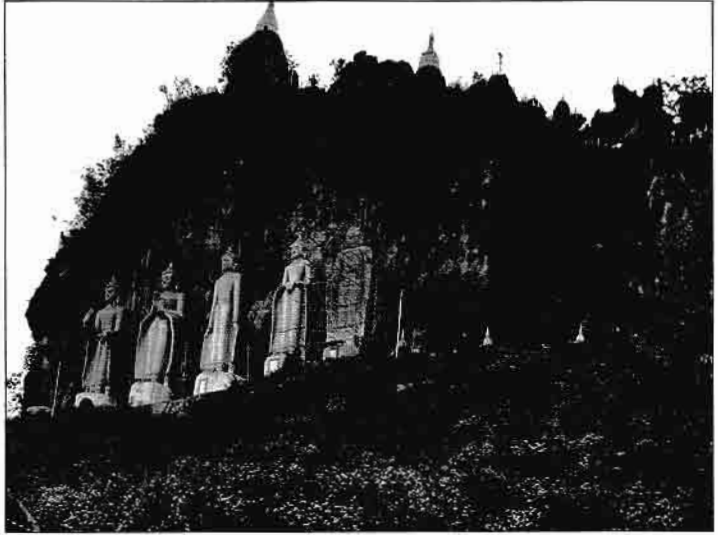
ထိုတောင်သို့ ကျေးဇူးတော်ရှင်ယောက်ကော်အဖေကြီး၏ သာသနာပြုစခန်းဖြစ်ပြီး ထိုတောင်ကို လွန်ခဲ့သော (၁၅) နှစ်ခန့်လောက်က အဖေကြီးကို မိန်းမရဲသခင်မကြီးက သခင်မတောင်တောတွင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများလုပ်ရာ အိပ်မက်ပေးခဲ့သည်။ အဖေကြီးက လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရာ မတွေ့ရှိခဲ့ပါ။ ထို့နောက် ပင်းတယ်အနီးရှိ နံသုဇူတောင်ပေါ်အရောက်တွင် အဖေကြီးကားပျက်ပြီး ကားပြင်ရန်အတွက် ကားပြင်ဆရာသွားခေါ်နေစဉ် တောထဲမှ ပလောင်းလေးလွယ်ပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထွက်

လာ၏။ အဖေကြီးက ထိုအမျိုးသမီးအား မိန်းမရဲသခင်မတောင် ဘယ်နားမှာလဲလို့မေးသောအခါ အမျိုးသမီးက လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြခဲ့ပြီး အမျိုးသမီးမှာ ခဏနေတော့မရှိတော့ပါ။

အဖေကြီးက အဲဒီမှာ သာသနာပြုခဲ့တယ်လို့သိရတယ်။ ဆရာလေးရောက်သွားတော့ ဇရပ် (၂) ခုပဲရှိတယ်။ ဇရပ်တွေကလည်း လေဒဏ်မိုးဒဏ်က ပြိုကျပျက်စီးနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဒီတောင်ပေါ်မှာ အဖေကြီးက သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာလေးအနေနဲ့ကတော့ မိန်းမရဲတောင်တော်ပေါ်မှာ သာသနာပြုလုပ်ခဲ့တာ (၄)(၅)နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ သာသနာပြုတဲ့အချိန်

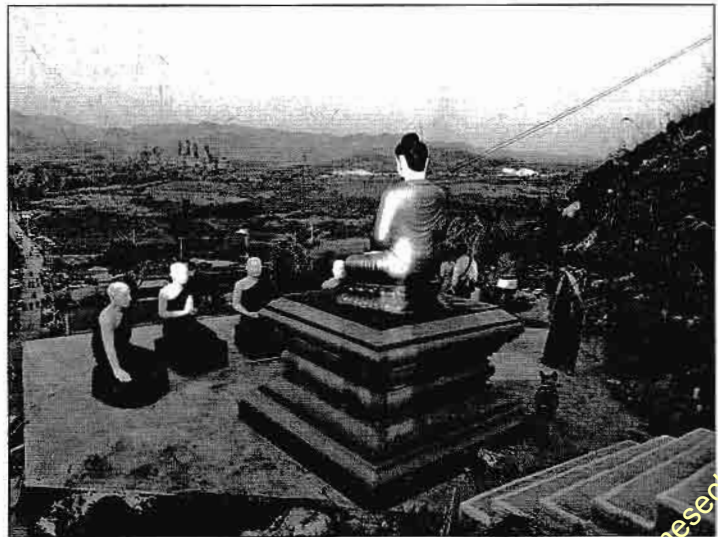

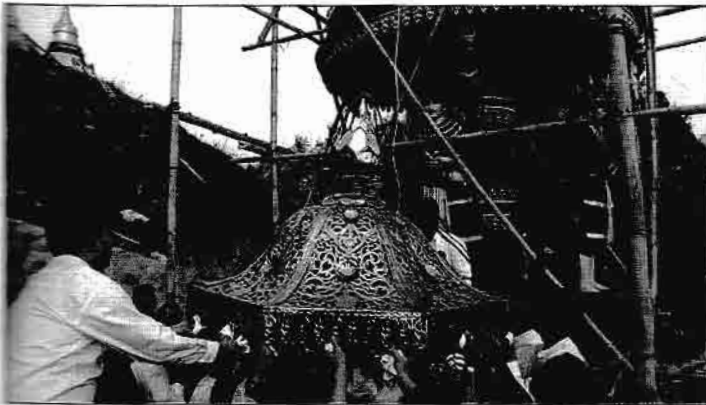
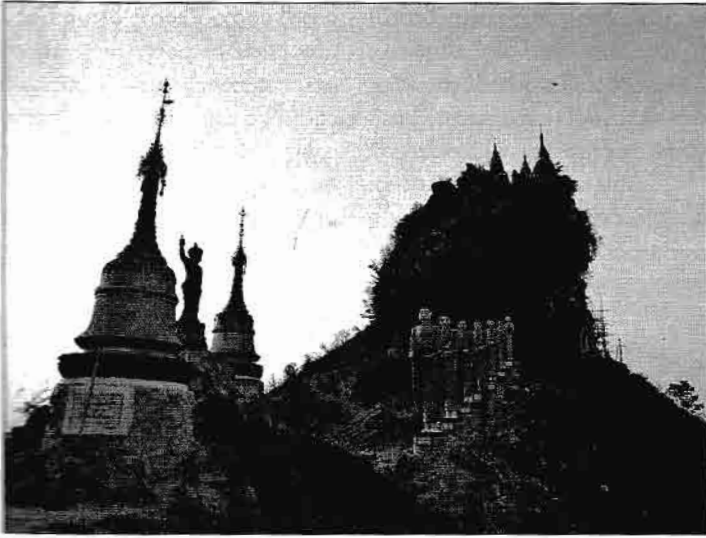

မှာ ရေရှားပါးတယ်။ မီးလည်းမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာလေးက လမ်းကို အရင် ဦးဆုံးစပြီးလုပ်ပါတယ်။ ဆရာလေးကို အမိက ကူညီ ပံ့ပိုးပေးတာတော့ ရွှေသံလွင်ကုမ္ပဏီက ဖြစ်ပါတယ်။ မုခ်ဦးကနေ တောင်ခြေအထိ ပေ(၁၈၅၀)ဝေးပါတယ်။ အဲဒီလမ်းကို အမြင့် (၅)လက်မ၊ အကျယ်(၁၀)ပေ လမ်းကို ရွှေသံလွင်ကုမ္ပဏီက တစ်ဦးတည်းအလှူရှင်အဖြစ် သိန်းပေါင်း (၃၀၀၀) ကျော်ကို လှူဒါန်းပေးခဲ့တယ်။ လမ်းကိုလည်း ရွှေသုခလမ်းလို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်။

လမ်းပြီးသွားတော့ တောင်ပေါ်သို့ ဘုရားဖူးလာတဲ့လူတွေများလာတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ ဘုရားတည်တဲ့လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ရတော့မှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီဒေသတွေက မိုးတွင်းကာလမှာပဲ ရေရရှိတယ်။ မိုးတွင်းက ရေတွေကိုခံပြီး ဆောင်းနဲ့နေ့မှာသုံးကြရတယ်။ ဆောင်းတွင်းမှာဆိုရင် ရေက ရှားကိုရှားပါးတယ်။ သုံးလို့ပဲရတယ်။ ဘုရားတည်ဆောက်တဲ့ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ငန်းတိုးချဲ့လို့မရဘူး။

အဲဒီတောင်မှရေရှိ
အောင် ပြုလုပ်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ရေရရှိပြီး ဘုရားတည်ကျောင်း
ဆောက်တဲ့လုပ်ငန်းတွေလုပ်လို့ရမှာဖြစ်
တယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာလေးကျောင်းရှိ
ဦးနေရာနဲ့ (၂) မိုင်လောက်သွားလိုက်

ရင် ရေပြာအိုင်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
ဆရာလေးက သစ္စာဆိုတော့ ရေပြာအိုင်
မှာရှိတဲ့အစောင့်တွေကို မေတ္တာပို့တယ်။
အဲဒီမှာ သစ်ပင်တွေက သစ်ကိုင်းကျိုး
တယ်။ ရေထဲကရေတွေကလည်းဆူပြ
တယ်။ သစ်ရွက်တွေကြွကြွတယ်။ ဆရာ

လေးတို့က ရေကန်ကို ပေါက်ပေါက်တွေ၊
ထမင်းတွေကြတယ်။ ရေကိုခပ်လိုက်ရင်
ရေကကြည်နေတယ်။ ရေအိုင်ထဲမှာဆို
ရင် ရေကပြာနေတယ်။

သစ်ရွက်တစ်ရွက်က ရေကန်ထဲ
ကျသွားတယ်။ အဲဒါကိုကြည့်နေရင်းနဲ့
ငါးကြီးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီငါးကြီးက
ငါးမုန့်လိုငါးကြီးဖြစ်ပြီး ဆရာလေးတို့
ဘက်ကူးလာတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာလေး
ကတွက်လိုက်တယ်။ အဲဒီရေက ရေသေ
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရေကန်ရဲ့အောက်မှာ
လုံ့ဏ်ဂူလို ရေကန်ရှိမယ်လို့ တွက်လိုက်
တယ်။ အဲဒါနဲ့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့
ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့သွားပြီးတော့ ဆရာ
တော်ကိုဦးခိုက်ပြီးမေးတော့ ဆရာတော်
ကလည်း မသိဘူးပြောတယ်။ ဆရာတော်
က ဒီရွာမှာ ရှေ့မိနောက်မိ အဘိုးအို
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဘိုးအိုကိုခေါ်ပြီး
မေးကြည့်ရင်ရမယ်လို့ပြောတယ်။ အဘိုး
အိုကိုခေါ်ပေးတယ်။ အဘိုးအိုက တော
ထဲကထွက်လာပြီး ရေပြာအိုင်အကြောင်း
ကိုပြောပြတယ်။ အရင်တုန်းက ဒီနားက

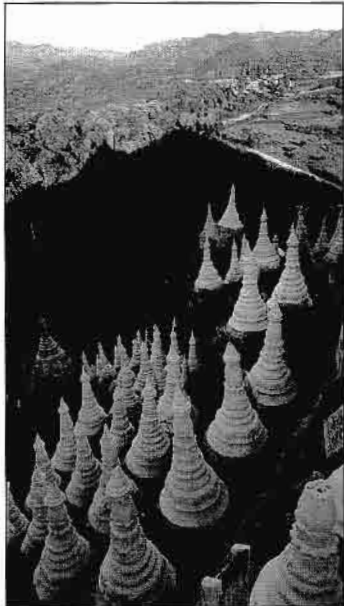

ရွာကလူတွေက အဲဒီကန်ကြီးမှာငါးသွား
များကြတယ်။ အဲဒီမှာ ရွာသားတစ်ယောက်
က ငါးကြီးတစ်ကောင်မိလာတယ်လို့ပြော
ပြီး ငါးကြီးကိုထမ်းပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။
အိမ်ရောက်လို့ ငါးကြီးကိုအောက်ချကြည့်
လိုက်တော့ ငါးကြီးမဟုတ်ဘဲ ကလေး
ဖြစ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ နောက်
တစ်ခုကတော့ အဲဒီရေကန်နားမှာ ကိုရင်

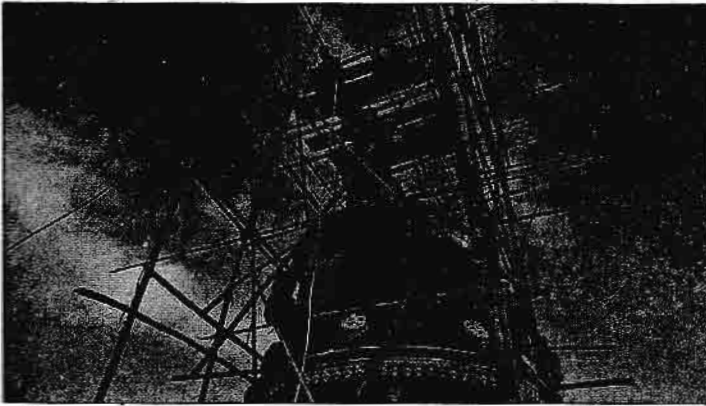
လေးတစ်ပါးတရားလာအားထုတ်တယ်။
အဲဒီလိုသွားယူလိုက်တော့ ကိုရင်လေး
ရော မြသပိတ်ပါ ရေပြာအိုင်ထဲကျသွား
တာ အခုထိပေါ်မလာသေးဘူးလို့ အဲဒီ
ရွာက အဘိုးအိုကပြောပြခဲ့တယ်။

အဲဒါနဲ့ ဆရာလေးစိတ်ထဲ ရေတူး
ရင်ရမှာပဲဆိုတဲ့စိတ်ပေါ်ပေါက်လာတယ်။
ရေပြာအိုင်မှာရှိတဲ့ အစောင့်အရှောက်

တွေကို မေတ္တာပို့ပြီးတော့ မိန်းမရဲသခင်မ
တောင်တော်ကိုလာတဲ့လူတွေ ရေဒုက္ခ
မရောက်အောင်လို့အဘအောင်မင်းခေါင်
တို့က ဒီနေရာမှာရေတူးကွာဆိုပြီးတော့
ညွှန်ပြတယ်။ အဲဒီနေရာကိုထုံးနဲ့တားပြီး
ဝိုင်းထားတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရေထွက်ပါ
စေလို့ ဝသုန္ဒရေနတ်မင်းကို ဆုတောင်းခဲ့
တယ်။ ပြီးတော့ပြန်လာတယ်။ တစ်ပတ်

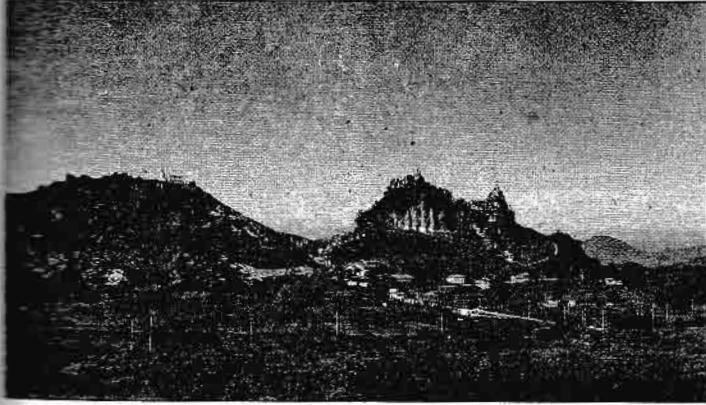
လောက်ကြာတော့ အဘက တောင်ကြီးက ရေတူးတဲ့သူကိုအိပ်မက်သွားပေးပြီး မိန်းမရဲသခင်မတောင် တော်မြတ်နားမှာ ရေသွားတူးခိုင်းတယ်။ ရေတူးသမားက ဆိုင်ကယ်နဲ့ရောက်လာပြီး အဘဝဏ္ဍကို မေးတယ်။ အဲဒီမှာ အဘဝဏ္ဍက ဆရာလေးဆီကိုဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာလေးက မတူးသေးဘူး။ တူးရင်ပြောမယ်ဆိုပြီးတော့ပြောလိုက်တယ်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အဘက တူးတော့ကွာလို့ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ အဘဝဏ္ဍဆီကို ဆရာလေးက ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ အဘဝဏ္ဍက ရေတွင်းတူးတဲ့သူကိုဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ ရေတွင်းတူးတဲ့သူက အညာဘက်မှာတူးနေတဲ့အလုပ်တွေကို နားပြီးတော့ပြန်လာပြီးတူးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘက မြေပေါ်မှာ ပွဲတစ်ပွဲပေးခိုင်းတယ်။ ဝါဆိုယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းပြီး တူးခိုင်းတယ်။ အဓိက အဘမှာတာက ရေတွင်းတူးတဲ့လူတွေ အရက်သေစာမသောက်ဖို့ရယ်၊ အသားငါးမစားဖို့ရယ်မှာတယ်။ မီးကို မငြိမ်းစေနဲ့လို့မှာတယ်။ ဆရာလေးလည်း အဘရဲ့လက်ကြီးကိုင်ပြီးဆုတောင်းတယ်။ ဝသုန္ဒရေနတ်မင်းကိုလည်း တိုင်တည်တယ်။ အဲဒီလို ဆုတောင်းတဲ့အချိန်မှာ ပေ(၂၅၀)ကျော်လောက်မှာ ရေသံတွေ ထွက်လာတယ်။ နောက်ပြီး ကျောက်ဖျာပွင့်ပြီး ပေ (၃၂၀) လောက်မှာ ရေပန်းထွက်လာတယ်။ အဲဒါက မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာတရားကြောင့် အဘနဲ့ ဝသုန္ဒရေနတ်မင်းတို့က စောင့်ရှောက်တာဖြစ်တယ်။

လမ်းနဲ့ရေနဲ့ရပြီးပြန်တော့ မီးက လိုသေးတယ်။ ဆရာလေးက ကျောင်းကိုရောက်ရင် မီးကိုလင်းနေအောင်ထွန်းတယ်။ မီးမှောင်ရင် မနေတတ်ဘူး။ အလင်းဓာတ်ကိုယူတဲ့သဘောပေါ့။ အမြဲတမ်းလင်းနေအောင် မီးစက်တွေနဲ့မီးတွေကိုထွန်းတယ်။ဆရာလေးရောက်ပြီဆိုရင် မီးစက်ကိုအမြဲနွိုးခိုင်းတယ်။ ဒီဇယ်ဆီကလည်း ကုန်တာမနည်းဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ဆရာလေးရဲ့ဓာတ်နန်းကို လျှပ်စစ်ဝန်ကြီးဌာနပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး ဦးခင်မောင်စိုးရောက်ရှိလာတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာလေးကိုမေးတယ်။ ဆရာလေး ဘာလိုအပ်သလဲလို့မေးတယ်။ဆရာလေးကပြောလိုက်တယ်။ ဆရာလေးအတွက်တော့ ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး။ ယခုကည်

နေတဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ခန့်ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသ ရွာငံမြို့နယ် မြင်းကျွန်းအုပ်စု မင်းတိုင်ပင်ကျေးရွာ အနီးရှိ မိန်းမရဲသခင်မတောင်တော်မြတ်ကြီးမှာ မီးလိုအပ်နေပါတယ်လို့ပြောလိုက်တော့ ဝန်ကြီးက ချက်ချင်းပဲ ပင်းတယ်က နေပြီးတော့ ဓာတ်အားလိုင်းနဲ့သွယ်တန်းဖို့ကိုပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာမှ တောင်ကြီးမှာရှိတဲ့ လျှပ်စစ်ဌာနမှဝန်ထမ်းတွေက နေမအားသမအား ဝိုင်းဝန်းပြီး အများကြီး တူညီပေးပါတယ်။

အဲဒီမိန်းမရဲသခင်မတောင်တော်မြတ်ကြီးမှာ ၂၀၁၆ - ၂၀၁၇ခုနှစ်ထဲမှ

ရွှေသံလွင်မိသားစုက လှူဒါန်းထားတဲ့ ဓမ္မာရုံကြီးတွေ၊ အဘဘိုးမင်းခေါင်ကမ္ဘာလုံးစေတီတွေ၊ ရဟန္တာ (၅၀၀) ပါ ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေ၊ တောင်တက်လှေကားတွေနဲ့တောင်တက်ရာမှာ အဆင်ပြေဖို့အတွက် လက်ရန်းတွေကိုပြုလုပ်ပြီး လှူဒါန်းခဲ့ရာ နဂါးရုံဘုရားကြီး၊ နားနေဆောင်တွေရယ်၊ ဘုရားရှိခိုးဆောင်တွေကိုလည်း ထပ်မံကာ လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ အိမ်သာ (၂)လုံး၊ တောင်အောက်မှာ အိမ်သာ (၁၀) လုံးကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကားပါကင်ဝင်းကြီးကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူ

ဒါန်းပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရွှေသံလွင်ကမ္ဘာ့ကီနှင့် ရန်ကုန်မှ အလှူရှင် (၁၉) ဦးတို့က စုပေါင်းလှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ရွှေပဲဆီသန့်ကလည်း မိန်းကလေးတွေအတွက် (၂)ထပ်ယောက်ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရန်အတွက် သိန်း (၁၀၀၀) ပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအဆောင်ပြီးစီးသွားပါက မိန်းကလေးများ သီးသန့်တည်းခိုနေထိုင်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ များမကြာမီမှာ ရှမ်းပြည်နယ်မှာမရှိသေးတဲ့ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကိုလည်း တည်ထား ကိုးကွယ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လျောင်းတော်မူရဲ့အောက်ခြေအုတ်ခုံက

ပေ (၁၂၀) ဖြစ်ပြီး ရုပ်ပွားတော်က ပေ (၉၀) ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီရွာကလူတွေက အရမ်းကိုရိုးသားကြပါတယ်။ သူတို့တွေက တောင်ယာလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ကြရတဲ့အတွက် သူတို့မှာက လက်အလှူခြေအလှူတွေပဲရှိတယ်။ ရန်ကုန်အလှူရှင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီးလိုက်တော့ မိန်းမရဲ့ သခင်မတောင်တော်ကြီးဟာ စည်ကားသွားတယ်။ တောင်ကိုလည်း ပင်းတယလိုက်ဂူလို့မျိုးဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာကသိအောင် ဆရာလေး တည်ဆောက်လုပ်ကိုင်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာအနှံ့မှာရှိကြတဲ့ ဆွေတော်အပေါင်းမျိုးတော်အပေါင်းတို့ ယာရောက်ဖူးမြော်နိုင်ရန်အတွက် ဆရာလေး တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရောက်ပြည်သူတွေများများလာရောက် ဖူးမြော်စေချင်ပါတယ်။

အဲဒီတော့တောင်ကြီးရဲ့အောက်ခြေပတ်လမ်းမှာ ဈေးဆိုင်ခန်းတွေဖြစ်အောင်လည်း ဆရာလေးကြီးစားလုပ်ကိုင်သွားမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ကိုင်တာက ဆရာလေးအတွက် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာနေတဲ့ ဓနုတိုင်းရင်းသားများ၊ အခြားတိုင်းရင်းသားများနဲ့ အများပြည်သူ (၇)ရက်သားသမီးတွေ အလုပ်အကိုင်ရရှိရေးအတွက် ဆရာလေးရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့တွေက နီးသားကြတယ်။ ကြီးစားကြတယ်။ သူတို့လေးတွေ အလုပ်အကိုင်ရရှိသွားရင် အဆင်ပြေသွားကြမယ်။ အဲဒီရွာမှာ နေတဲ့လူတွေက လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတယ်။

ဆရာလေးတို့ ညီအစ်မတွေက အဘအောင်မင်းခေါင်ကိုကျေးဇူးအပ်တဲ့ အနေနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်ပြုမှာရှိတဲ့ ညီမြင့်ရွာရှိ အိမ်ခြေ (၂၀၀၀) ကိုသွားဆုတ်ပြီး တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့လူတွေကို အလှူဒါနပြုခြင်း၊ ရဟန်းသံဃာတော်များ စာရေးတံပဲဖောက်လာခြင်း၊ ရွာမှရှိတဲ့ပြည်သူများကို လက်ဆောင်များပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာလေးကတိန်နန်းမှာလည်း အဘအောင်မင်းခေါင်ထွက်ပွဲကြိုပွဲကို နှစ်စဉ် ၉ ရက် ၉ လအတွင်း ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ကျင်းပရာတွင်လည်း ရွှေသံလွင်သားစုမှ အဓိကကူညီပံ့ပိုးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ စတုဒိသာများကျွေးခြင်း၊ အထက် လာရောက် ဖူးမြော်သူများကို အထက်တော်ဆရာလေးမောင်နှမတို့က ဆရာလေးထံ လာရောက် လှူဒါန်းထား

သောပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ဖြန့်ဝေခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာလေးရဲ့ အလှူဒါနကို ပါရမီပြည့်ပေးနေတာကတော့ ရွှေသံလွင်မိသားစုပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာလေးက သူတို့ကို ကူညီတာက

နည်းနည်းပါ။ ဆရာလေးကိုပြန်ပြီး ကူညီပေးနေတာက အများကြီးရှိပါတယ်။

အောင်သာကျော်

၁ ညောင်ရမ်းဆရာတော်ကြီး၏ဆုတောင်း

ဆဋ္ဌသံဂီတိသံယမဟာနာယကဖြစ်
တော်မူသော မန္တလေးမြို့ မိုးကောင်း
တိုက်ကြီး၏ မဟာနာယကညောင်ရမ်း
ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တရေဝတမထေရ်
သည် ဒါယကာမောင်ပုတောင်းပန်သဖြင့်
နမက္ကာရပါဠိ၏အဖွင့်ဖြစ်သော နမက္ကာရ
ဇိကာကို ပါဠိဘာသာဖြင့် ပြုစုတော်မူပါ
သည်။ နမက္ကာရဇိကာသည် ၁၃၀၇ ခုနှစ်
တွင်ပြီးပါသည်။ ကျမ်းပြုဆရာတော်ကြီး
သည် ထိုဇိကာ၏နိဂုံး၌ ဂါထာ (၄) ပုဒ်
ဖြင့် ရလိုသောတောင်းဆုများကို ပြဆို
ထားသည်။

ဂါထာနံပါတ် (၁/၂)။ ။ ဤကျမ်း
ကိုပြုစုရေးသားရသောကောင်းမှုကြောင့်
လည်းကောင်း၊ အခြားခြားသောကောင်း
မှုကြောင့်လည်းကောင်း မြတ်သော
သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရရှိ၍ သတ္တဝါ
အပေါင်းကို သံသရာမှကူးမြောက်စေ၍
နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ရပါလို၏။

ဂါထာနံပါတ် (၃)။ ။ မင်းတို့သည်
ပြည်သူပြည်သားများကို အမြဲတစေ
စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ကြပါစေ၊ အားလုံး
သတ္တဝါ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ
ထွန်းလင်းဖြာပါစေ။

ဂါထာနံပါတ်(၄)။ ။ မြန်မာပြည်
သူပြည်သားများ အခါခပ်သိမ်းဘေး
ကင်းကြပါစေ၊ အမြဲမပြတ် အတွေး
ကောင်း အကြံကောင်းများ ရရှိကြပါစေ။

သေခြင်းကင်းရာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ကြ
ပါစေ။

ဆရာတော်ကြီး၏မေတ္တာကရုဏာ
တော်များကိုသိရှိရ၍ အားကျ ကြည်ညို
မိပါသည်။

၁ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး၏
ဆုတောင်း

ကျမ်းပေါင်းများစွာကို ပြုစီရင်
တော်မူသောရွှေကျင်နိကာယသာသနာ
ပိုင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး၏စနစ်
ကျလှသည့် ဆုတောင်းများကိုလည်း
တင်ပြလိုပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည်
ဓာတွတ္တသင်္ဂဟ၊ ပရမတ္ထသရူပဘေဒနီ၊
စသောကျမ်းကြီးများကိုရေးသားပြီးတိုင်း
ဂါထာ (၇) ပုဒ်ဖြင့် ရလိုသည်များကို
ဖော်ပြထားသည်။ ဘဝသံသရာအဆက်

(အေးပဒေကောရိ၊ ဗျာဒရိဒါ၊ M.A.)
ဦးညွှန်လှိုင်
ပြုသည့်ကောင်းမှု
တောင်းဆုအထွေထွေ (၃)

ဆက်တွင် ဤဆုတောင်းများကိုသာ သတိရဆုတောင်းမိစေရန် အဓိဋ္ဌာန်ထားသည်။

(ဆုတောင်းဂါထာ ၁)။ ငါသည် ယခုကျမ်းပြုရသည့်ကောင်းမှုနှင့် အခြား များပြားလှသော ကောင်းမှုတို့ကြောင့် ယခုဘဝ၌ပင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု ရပါလို၏။ ယခုဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်သည်ရှိသော် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာ၌ပင် နိဗ္ဗာန် ကို မျက်မှောက်ပြုရပါလို၏။ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာ၌ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်ခဲ့သည်ရှိပါသော် မေတ္တေယျဘုရားရှင်၏သာသနာ၌ ဂါထာ ဝတ်မှု နာကြားရုံဖြင့် ကိလေသာ အပေါင်းကို ဖျက်ဆီးလျက် ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ အဘိညာဉ်ခြောက်တန်း၊ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါး၊ သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုရရှိလျက် အကျဉ်းပြုရုံဖြင့် တရားသိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရပါလို၏။

(ဆုတောင်းဂါထာ ၂)။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်သေးလျှင် ဖြစ်လေ ရာဘဝတိုင်း၌ လောကီအာရုံကာမဂုဏ် တို့ကို တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ မတွယ်မတာ ပစ်ခွာနိုင်ရပါလို၏။ ဣဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံ နှစ်ပါးလုံး၌ မြေကြီးပမာ သည်းခံနိုင်ရ ပါလို၏။ သူတော်တရားကို လိုလား နှစ်သက်သူဖြစ်ရပါလို၏။

(ဆုတောင်းဂါထာ ၄)။ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ အလိုမရှိအပ်သောအရာ ဣသမ္မု ရောင်ဖယ်သွားပါစေသတည်း။ ဇွေးဖွားသည်မှစ၍ သီလစင်ကြယ်သူ၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုသတိရနေသူ၊ သဒ္ဓါ တရားနှင့်ပြည့်စုံသူ၊ ပညာကြီးသူ၊ ကြံ့ခိုင် ထည်ကြည်သူ ဖြစ်ရပါလို၏။

(ဆုတောင်းဂါထာ ၅)။ ဟိရိဩတ္တပူ တရားနှင့် ပြည့်စုံရပါလို၏။ သူတော် တောင်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်နိုင် သူဖြစ်ရပါလို၏။ ရာဂ၊ ဒေါသ စသော အန္တက္ကဘေးရန်၊ စုန်းဖုတ်ခြင်ယင်ကျား ဆင်စသား၊ ဗဟိဒ္ဓဘေးရန်များကင်းသည် ဖြစ်၍ သမထဝိပဿနာတရားတို့ကို ဦးစားအားထုတ်နိုင်ရပါလို၏။

(ဆုတောင်းဂါထာ ၆)။ ညောင်း ညာကိုက်ခဲခြင်းမရှိဘဲ သမထဝိပဿနာ တရားတို့ကို ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာ ဇွာ ပွားများအားထုတ်နိုင်ရပါလို၏။

(ဆုတောင်းဂါထာ ၇)။ နိဝိက္ကပ် သင့်သော အဓမ္မဝါဒီတို့ကိုနှိပ်ကွပ်၍ နှီးခြောက်သင့်သော ဓမ္မဝါဒီတို့ကို ခြောက်စားချီးမြှင့်လျက် ဘေးရန်ကင်း

စွာဖြင့် သာသနာပြုနိုင်ရပါလို၏။ ဆုတောင်းဂါထာ (၇) ပုဒ်တို့တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ရဲရင့်ပြတ်သားသော သာသနာဖြစ်တိဓာတ်ကို ဖော်ညွှန်းနေ သည့် အမှတ် (၇) ဂါထာကို ကြည်ညို အတုယူနိုင်ရန် မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြပေး လိုက်ပါသည်။

■ နိဂ္ဂယု နိဂ္ဂဟေတဗ္ဗေ၊ ပဂ္ဂဏေယျ စ ပဂ္ဂဟံ။ သုသုခေနေဝ ဇောတေယျ၊ သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓသာသနံ။ ။

နိဂ္ဂဟေတဗ္ဗေ - နှိပ်သင့်နှိပ်ထိုက် ကုန်သော အဓမ္မဝါဒီ အလုံပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကို၊ နိဂ္ဂယု - ကရုဏာသက် ကျင့်မှုမျက် မှ ပယ်ဖျက်နှိပ်နှင်း၍၊ ပဂ္ဂဏေယျေ စ- ချီးမြှောက်သင့်ချီးမြှောက်ထိုက်ကုန်သော ဓမ္မဝါဒီ လူနို့သူမွန် သီလဝန် ဂုဏဝန် ပညဝန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း၊ ပဂ္ဂဟံ - ပဂ္ဂ ဟန္တော၊ ပစ္စယဓမ္မအနုဂဟနှစ်ပါးဖြင့် မြှောက်စားချီးမြှင့်လျက်၊ သုသုခေနေဝ- ဘေးရန်မမူ ဒဏ်မပူဘဲ လွယ်ကူချမ်းသာ သဖြင့်သာလျှင်၊ သမ္မာသမ္မုဒ္ဓသာသနံ - ရှင်တော်ဘုရား ဟောမြွက်ထားသည့် သုံးပါသာသနာ စက်အာဏာကို၊ ဇော တေယျံ - ထောင့်သောင်းနေရောင် ထွန်းတောက်လောင်သို့ ပြောင်တဝင်း ဝင်း မိုက်မှောင်ကင်းအောင် ထွန်းလင်း တောက်ပစေနိုင်လို၏။

(၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့် ကျော် ၄ ရက်၊ စနေနေ့ ည (၁၁) နာရီ မိနစ် (၃၀)အချိန်၌ ရေးသားပြီးစီးသော မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်ကြီး၏ ဓာတ္တ ထွက်သက်ဟကျမ်းမှ)

ဋီကာကျော်ဆရာ၏ဆုတောင်း

သီဟိုဠ်ကျွန်းနေ သာရတ္ထဒီပနီ ဋီကာ စသော ဋီကာများစွာကိုပြုစုတော် မူသော အရှင်သာရိပုတ္တမထေရ်မြတ်၏ ပို့ချစဉ်ဖြစ်သော အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ သနွယ်(ခေါ်)အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟသီဟိုဠ် နိဿယကို တပည့်ဖြစ်သူ အရှင်သုမင်္ဂလ သာမိက ပါဠိဘာသာသို့ ပြန်ဆို၍ အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာဟု အမည်ပေး ခဲ့သည်။ ထိုဋီကာကို မြန်မာပညာရှင်များ က ဋီကာကျော်ဟုခေါ်ကြသည်။ အဘိဓမ္မ ထွတ်ဘာဝိနီဋီကာသည် (၂၄) ရက်မျှဖြင့် ရေးသား ပြီးစီးခဲ့သည့်ဋီကာဖြစ်သော် လည်း ဝါကျအနေအထား၊ စာအရေး အသားကျစ်လျစ်ကောင်းမွန်သောကြောင့် ဋီကာကျော်ကို ပေါက်အောင်သင်ယူဖူး မှ စာတတ်သည်ဟုပင်သတ်မှတ်ကြလေ

သည်။ ထိုဋီကာကို မြန်မာပညာရှင်များ အလေးအမြတ်ထား နှစ်သက်ကြသည် ဖြစ်၍ မြန်မာ့နိဿယများ၊ ဋီကာကျော် ယောနေ၊ ဋီကာကျော်ဂဏ္ဍိ၊ မင်္ဂလာရ မဇ္ဈိကာဋီကာ စသည့် အဖွင့်ကျမ်းပေါင်း များစွာဖြင့် ဝန်းရံခဲ့ကြသည်။ ဋီကာ ကျော်ခေါ် အဘိဓမ္မတ္ထဝိဘာဝိနီဋီကာ သည် အဘိဓမ္မာကို အပြည့်အစုံဖွင့်ဆို ထားသောကျမ်းစာ မဟုတ်သော်လည်း အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟကျမ်း၏မိရတစ်ခု အဖြစ် ပုဂံခေတ်မှသည် ယနေ့တိုင်အောင် မြန်မာပြည်၌ ပရိယတ္တိသာသနာ့တာဝန် ကို အောင်မြင်စွာထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ် သည်။ ထိုဋီကာကျော်ကျမ်းကို ဂါထာ (၇)ပုဒ်ဖြင့် နိဂုံးအုပ်ထားရာ ရှေ့ဂါထာ (၄)ပုဒ်ဖြင့် ဋီကာပြုစုသူ၏ဆရာဖြစ်သူ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အကြောင်းအရာ နှင့်ဂုဏ်ရည်များကို ဖော်ညွှန်းထားပြီး နောက်ပိုင်းဂါထာ(၃)ပုဒ်ဖြင့် ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒများကို ရည်ညွှန်းဖော်ပြထားသည်။ ဋီကာဆရာ၏ဆုတောင်းများသည်လည်း အတုယူဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

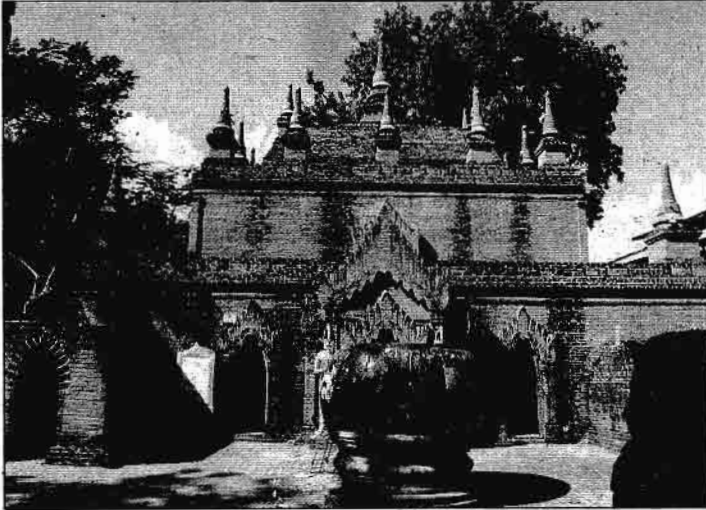
ဂါထာနိပါတ် (၅၊ ၆၊ ၇)။ ဤ ကျမ်းကို အားထုတ်ရေးသားရခြင်း၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြောင့် အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်ဝယ် ရဟန္တာ ဖြစ်ရပါလို၏။ အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင် ၏သာသနာတော်ကိုထွန်းလင်းစေတော် မူသော၊ ဇိုးသားဖြူစင်လှသော ဆရာဖြစ် သူ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို မျက်ဝါး ထင်ထင်ဖူးမြင်ပူဇော်ရပါလို၏။ ဤဋီကာ သည် (၂၄)ရက်မျှဖြင့် ပြီးစီးအောင်မြင် သကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ ကောင်းမြတ် သောအကြံအစည်တို့သည်လည်း လျင်မြန် စွာ ပြီးစီးအောင်မြင်ကြပါစေ။

ဋီကာဆရာ အရှင်သုမင်္ဂလသာမိ ၏ တောင်းဆိုချက်အခြေခံမှာ ဆရာ အရှင်ဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ဖြစ်သည်။ အရှင်သုမင်္ဂလသာမိ ၏ ဆရာအရှင်ဖြစ်သော အရှင်သာရိ ပုတ္တရာမထေရ်သည် 'အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်၌ သာသနာ ပြုရဟန္တာဖြစ်လိုကြောင်း' ဆုတောင်း ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဋီကာကျမ်းပြုများ ဖြစ်ကြသော ဆရာတပည့်နှစ်ပါးတို့၏ ဆက်ဆံရေးကား ရှားပါးလှသောအခြေ အနေမျိုးဖြစ်၍ အတုယူသင့်လှပေသည်။

ဋီကာဂဏ္ဍိဇာ (သာမဏေကျော်၊ မွောစရိယ၊ M.A)

အံ့ဖွယ်ထူးပြန် ပုဂံတုလွတ်ရန်ကင်းဘုရားပူဆင်းလေောင်းသံ (ရဲပင်းထွန်း(မြင်းကပါ))

ဘုရားအမှတ် (၁၃၃၅) ပုဂံ တုလွတ်ရန်ကင်းဘုရားကြီး

ခေါင်းထောင်သံကိုကြား၍ ထိုသူမရှိ တွေ့မြင်ရသော ဓမ္မသိဒ္ဓိကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းကေသိရိန္န

စာရေးသူတို့ ပုဂံရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုနယ်မြေတွင် စေတီပုထိုး၊ ကျောင်းကန် ဥမင် စသော ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံများစွာထဲမှ ထု-ဓမ္မရုံ ဉာဏ်-သဗ္ဗညု၊ အနု-အာနန္ဒာ စသည်ဖြင့် ထုထည်ကြီးမား ခုံညားမှု အချိုးကျကျ လှပဝေဆာစွာဖြင့် မြင့်မားထည်ဝါမှု၊ အနုပညာပန်းဆယ်ဖြာဖြင့်

မွမ်းမံလှပမှုတို့ကို အတိုကောက်စာချိုးမှတ်သားမှုဖြင့် ၎င်းစွယ်တော်လေးဆူနောက်နေ့မကူး နေ့ချင်းဖူး ချက်ချင်း အကျိုးထူးဟုတစ်မျိုး၊ အနော်ရထာမင်းကြီး၏ကောင်းမှုဟုဆိုသော ဈာနမုဒြာဟန် ဗုဒ္ဓကျောက်ဆင်းတု၊ ဆုတောင်းပြည့်ပြည့်ကိုးပြည့်ကို သွားရောက် လေ့လာဖူးမြော်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုပြုလုပ်

၍ လိုရာဆုတောင်းဆို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါက ဆန္ဒပြည့်ဝသည်ဟု ယုံကြည်မှုမှ ပုဂံသို့ လာရောက်၍ နေ့စဉ်လာရောက်ကြသည်သာမက ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များပါ လေ့လာဖူးမြော်ကြသဖြင့် ပုဂံတွင် စည်ကားနေပါသည်။

မှန်ပါသည်။ မြန်မာမှန်လျှင် ပုဂံကိုရောက်ဖူးသင့်သည်။ ပုဂံ၏ရှည်လျားလှသော ကောင်းမွန်ခဲ့သည့် သမိုင်းကြောင်းကိုသိသင့်သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့ဦးစွန် မြန်မာ့နုလင်းသားဟု တင်စားခေါ်ဆိုထိုက်သည်မဟုတ်လော။ ယနေ့ပုဂံသည် ဘုရားဖူးလေ့လာသူများ စတင်စည်ကားလာခဲ့ပုံကို မှတ်မိသမျှ ပြောပြရလျှင် ညောင်ဦးမြို့သား စာရေးဆရာအောင်ဗလခေါ် ကြေးမုံ-ဦးသောင်း ရေးသော တဝဂ္ဂဝတ္ထုတိုလေးကို ဂီတအသွင်ဖန်တီးခဲ့သော ဂီတစာဆိုဦးကျော့မှူးက စောင်းအိုလှလင်တေးပြဇာတ်ကို နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်တင်တင်မြ သီဆိုမှုဖြင့် ဓာတ်ပြားအဖြစ်ထွက်ရှိပြီး သည့်နောက် ပုဂံကိုလာရောက်လေ့လာဘုရားဖူးသူများ ပျားပန်းခပ်သလို စည်ကားခဲ့ပြီးတစ်ကြောင်း၊ ၁၃၃၇ ခုဝါဆိုလဆန်း ၁၇ ရက်နေ့မှာ လှုပ်ခတ်ခဲ့သော မြေငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ပုဂံဘုရားများစွာ ပြိုကျပျက်စီးမြေခခဲ့ရသည်ကို သတင်းစာ၊ ရေဒီယို၊ ရုပ်ရှင်တို့ဖြင့် ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့သဖြင့် လာရောက်လှူဒါန်းလုပ်အားပေးဖူးမြော်လေ့လာခဲ့သည်မှာ စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်တို့မှ အသိပေးဆွဲဆောင်မှုဟုဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ပါ။

ပုဂံတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားများစွာ အထဲမှ ဘုရားအမှတ် (၁၃၃၅) တုလွတ်ရန်ကင်းဂူဘုရားကြီး၏ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကို စာရေးသူ ရေးသား ပူဇော်တင်ပြလိုပါသည်။

ထိုဘုရားကြီးသည် မြင်းကပါကျေးရွာ၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ ရှမ်းကျောင်း (ဓမ္မသိဒ္ဓိ)

www.burmeseclassic.com

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၏အဝင်မြောက်ဘက်မှာရှိသည်။ ယခင်က ထိုဘုရားကြီးသည် ကုန်းမို့မြို့နှင့်ချို့နယ်ပိတ်ပေါင်းထူထပ်စွာဖြင့် လူသူသွားလာမှုတို့လွန်စွာခက်ခဲသည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။

၁၉၉၄-၉၅ခုနှစ် နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ပုဂံကိုပြန်လည်ပြုပြင်အလှဆင်ခဲ့ရာတွင်၊ ပြည်လည်တူးဖော်ပြုပြင်ရာတွင် တစ်ဆူအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထိုပြုပြင်အလှဆင်သူ ကုသိုလ်ရှင်ကို မဖော်ပြမီကုသိုလ်ရှင်မိသားစု ပုဂံကို ဆက်နွယ်ရောက်ရှိလာပုံကို ဖော်ပြမည်ဟု ထင်ပါသည်။

တောင်ကြီးမြို့မှ ကိုခွန်နောင်နှင့် ဆက်နွယ်ရောက်ရှိလာသော ကိုကျော်ဝင်းနီဟုခေါ်သော လူငယ်တစ်ဦးသည် ပုဂံဘုရားဖူးလာရင်း မနုဟာဘုရားကြီးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ဦးစွာ ရွှေသပိတ်တော်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည်။ ယခင် ဆွမ်းသပိတ်တော်ကြီးကို ဆွမ်းပြည့်လောင်းလျှင်သော ကုသိုလ်ရှင်အမည်ဖြင့် ဆွမ်းဆန်စိမ်း (၁၇) တင်း ချက်ပြီး တင်းရေ(၄၀)ဝင်သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ဆက်လက်လျှောက်ခံမည်ကုသိုလ်ရှင်မရှိကြောင်းကို မနုဟာဆရာတော်ကြီးနှင့် ဂေါပကအဖွဲ့တို့က ပြောပြသဖြင့် ထိုကျော်ဝင်းနီမှ ၁၃၅၂ ခုနှစ်မှစ၍ နှစ်စဉ် တော်သလင်းလပြည့်နေ့တိုင်း ဆွမ်းသပိတ်ပြည့်နှင့် သံဃာဒါနဆွမ်းလောင်းလျှင်၊ သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပူဇော်လှူဒါန်းခြင်း၊ မနုဟာဘုရားပူဇော်သို့ လာရောက်ကြသော ပရိသတ်အား တေ့ဒီသာအဖြစ် ထမင်းကျွေးမွေးလှူဒါန်းမှုများပါ ပြုလုပ်လာပါသည်။

ကိုကျော်ဝင်းနီသည် ရေတာရှည်လမ်းဟောင်း အမှတ်(၁၃၃) ဗဟန်းမြို့နယ် ဇန်နဝါရီမြို့မှ ဦးဘိုနီ၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့မှ မွေးဖွားခဲ့သော မွေးချင်း (၃) ဦးအနက်မှ အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သည်။ ထစ်နွယ်ဝင်တစ်စင်ပါဆိုသလို သားဖြစ်သူ လျှောက်ခံမှုပြုလုပ်ရာ မြင်းကပါရွာတွင် ဦးဘနွယ်ပါးဖြစ်သူမှ ဓမ္မာရုံဘုရားကို ထည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ဆက်လက်၍ သားကြီးဖြစ်သူ ဒေါက်တာဇော်ဝင်းနီမှ မြင်းကပါရွာတွင် ယွန်းထည်ဆောင်းဝယ်မှုလုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ မြင်းကပါရွာတွင် ဝိုင်းဝယ်ကာ အိမ်ဆောက်ပြီး နေထိုင်ဆဲကာလနှင့် ပုဂံဘုရားများပြန်လည်ပြုပြင်အလှဆင်ချိန်နှင့် ကိုက်ညီ

ပုဂံ တုလွတ်ရန်ကင်းဘုရားကြီး၏ ခေါင်းလောင်းတော်

နေသဖြင့် မိမိအိမ်၏အနောက်ဘက်ရှိ ဘုရားကုန်းအား ပြုပြင်တည်ဆောက်ရန်အတွက် ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနတွင် ပေးအပ်လျှောက်ခံမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှ ယခု တုလွတ်ရန်ကင်းဂူဘုရားကြီးအား ရှေးပြေးပေါင်းရှင်းလင်းပြီး ဘုရားအနေအထားကိုကြည့်၍ တူးဖော်မှုလုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့ပါသည်။ ရှေးဟောင်းသုတေသနမှ ကြိုတင်ခန့်မှန်းပုံဆွဲသူက ဥပါသိမ်အမျိုးအစားပြုလုပ်ပြီးစီးမှသာ တိုင်းတာပုံထုတ်လိုက်သောအခါ မနုဟာဘုရားပန္နက်ပုံစံအားဖြင့် တူညီမှုရှိသဖြင့် မိသားစုအားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခဲ့ကြရပါသည်။ ထိုနေရာသည် ယခင်အနေအထားအတိုင်းဆိုလျှင် သွားလာရခက်ခဲခြင်း၊ ချို့နယ်ဆူးပင်များပြားခြင်း၊ မြွေအန္တရာယ်များခြင်းကြောင့် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းခဲ့သည်။ ရွာသားအားလုံးကပင် ဥမင်ချိုင့်ဟုထင်ထားကြသည်။ ထိုဥမင်မှဝင်သွားလျှင် မင်္ဂလာစေတီအထိ ရောက်သည်။ ရှေးအခါက ထိုဥမင်ထဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားတစ်ဦးဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးပြီး ဥမင်ထဲတွင် ရတနာပစ္စည်းမျိုးစုံရှိသဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို စိတ်နှင့်မင်ပြစ်များမရကြောင်း၊ သီလသမာဓိရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ဝင်ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးနှင့်ကျောင်းသားဝင်သွားသောအခါ ကျောင်းသားက ထိပစ္စည်းကိုလိုချင်တပ်မက်သောစိတ်ရှိသဖြင့် ဘုန်းကြီးရောကျောင်းသားပါ ထွက်၍ မရတော့ကြောင်း ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီ

ဆန်ဆန်ပြောဆိုမှုရှိခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

ထိုဘုရားမှာ နှစ်ထပ်တိုက်မခံဖြစ်သည်။ အောက်တိုက်မမှာ ထောင့်စေတီလေးဆူပါရှိပြီး အထက်တိုက်မမှာ စေတီစေတီရံ (၁၆) ဆူရှိပြီး ပင်မစေတီတစ်ဆူဖြင့်တည်ဆောက်ထားသည်။ အောက်တိုက်မအထဲတွင် (၁၂) ပေခန့်ရှိသော ဘူမိဖယမုဒြာ ဆင်းတုကြီးတစ်ဆူနှင့် ဘေးဝဲယာမျက်နှာချင်းဆိုင် (၁၀) ပေခန့်ရှိသော ဆင်းတု (၂) ဆူ ပါဝင်သည်။ ရှေ့မျက်နှာစာ တိုက်မရှေ့တွင် (၁၅) ပေခန့်ရှည်သော လိုက်မုခ် (၂) ခု ပါဝင်သည်။ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ဒွါရဝါလနတ်ရုပ် (၂) ရုပ်ပြုလုပ်ထားသည့်ဘုရား၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် မနုဟာဘုရားကဲ့သို့ သပိတ်တော်ကြီးတစ်လုံး ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသပိတ်၏ရှေ့၌ အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားပါသည်။ ဘုရားအဆင်းတွင် ပုဂံခေတ်ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် ထုလုပ်ထားသည်။ တန်ဆောင်းအထဲတွင် ကျောက်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် (၄) ဆူ ကိုနီးဝပ်ပူဇော်ထားသည်။ ဘုရား၏တောင်ဘက်တွင် သိမ်တစ်ဆူတည်ထားပြီး ဘုရား၏တိုက်မအခြေ တောင်ဘက်တွင် ကြေးအချိန် (၅၀) ခန့်ရှိသော ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးရှိပြီး ဟင်္သာရုပ်ပါသော တံခွန်တိုင်တစ်ခုပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရားပုရိဝိုက်၏ အတွင်းတွင် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ထက်တွင် (၅) ပေခန့်ရှိသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုဘုရားနှင့် ဗောဓိညောင်ပင်၏အနောက်ဘက်တွင် ဝဋ္ဋန္တရေမြေနတ်သားက ဆံပင်ကိုညှစ်၍ သက်သေပြုဟန်ထုလုပ်ထားသည်။ နတ်သား၏အနောက်ဘက်တွင် ဂြိုဟ်ကြီးရှစ်ခွင်ပြုလုပ်ထား၏။ နတ်သားများ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များပြုလုပ်ထားသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။

ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘိုနီက သူတို့မိသားစုမှာ မနုဟာမင်းအနွယ်ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း မြင်းကပါနှင့် ရှေးရေစက်ရှိကြောင်း၊ ယခုဘုရားမှာလည်း မနုဟာပုံစံရှိနေသဖြင့် အထူးဝမ်းသာကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

ထိုဘုရားကြီးပြီးသောအခါတွင် သံဃာနာယကဆရာတော်များမှ ဘုရားဆက်ကပ်သောအခါ တုလွတ်ရန်ကင်း

ဘုရားဟု လည်းကောင်း၊ သိမ်တော်ကြီးကိုလည်း လေးကျွန်းမာန်အောင်သိမ်ဟုလည်းကောင်း ခေါ်ဆိုသမုတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘုရားရောသိမ်ပါပြီးစီးမှုရှိသဖြင့် (၃၀-၁၁-၂၀၀၈) ခုနှစ်တွင် ရေစက်ချအမျှပေပွဲနှင့် ဗုဒ္ဓအနေကဇာတ်လှူပွဲတို့ကို နတ်တော်လဆန်း ၂ ရက်၊ ၃ ရက်နေ့တွင် မြင်းကပါရွာ၏ ရိုးရာအရပ်သွန်းပွဲတော်နှင့် ငွေပဒေသာသွန်းပွဲများ ခြင်းလုံးပြိုင်ပွဲ၊ ဇာတ်ပွဲများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနှစ်မှာပင် မြင်းကပါရပ်ကွက်အသီးသီးများ လူကြီးမင်းများစုစည်း၍ ဂေါပကအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြီး ဘုရားကြီးအား စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် ဘုရားဒါယကာ ဒေါက်တာဇော်ဝင်းနိမ္မိအပ်နှံပေးခဲ့ပါသည်။ ဘုရားပွဲတွင် လာသမျှ ပရိသတ်အပေါင်း၊ သပိတ်လှူသူအပေါင်းများအား စာမေးမဲဖောက်ခြင်း၊ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးခြင်း၊ ပင်သံယာအပေါင်းတို့အား စာရေးတံမဲနှင့်ဆွမ်းသပိတ်လောင်းလှူခြင်းများကို အလှူရှင်နှင့်အတူ ရွာသူရွာသားအားလုံး ပူးပေါင်းလှူဒါန်းခဲ့သည်မှာ အားရကျေနပ်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။ နှစ်စဉ်လည်း ကျင်းပပူဇော်မြဲဖြစ်သည်။

၁ အံ့ဩမည်အမှန် ခေါင်းလောင်းသံ

ဘုရားဒါယကာကြီး ဒေါက်တာဇော်ဝင်းနိမ္မိသည် သိမ်၊ ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ ခေါင်းလောင်းပါ လှူဒါန်းခဲ့သဖြင့် ညနေချိန် ဘုရားဖူးသူများဖြင့် ခေါင်းလောင်းသံသာသာကို သာယာနာပျော်ဖွယ်ကြားရပါသည်။ ယခုနှစ်တွင် တုလွတ်ရန်ကင်း၏ခေါင်းလောင်းသံမှာ ထူးထူးခြားခြား အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ခေါင်းလောင်းသံမှာ နေ့တွင်ကြားရသည်

မဟုတ် ညသန်းခေါင်ကျော် (၁) နာရီတွင် လည်းကောင်း၊ (၂) နာရီတွင်လည်းကောင်း၊ (၃) နာရီ၌လည်းကောင်း ကြားရပါသည်။ အစပိုင်းတွင် ဧဒင်ဆိုက်မှ နာရီသံဟုထင်ကြသည်။ သံချောင်းသံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံမှာ တခြားစီဖြစ်ကြောင်း ထိုဘုရားအနီးရှိ ဓမ္မောသိဒ္ဓိကျောင်းမှ ဦးပဋ္ဌင်းလေးကပြောသည်။ ခေါင်းလောင်းထိုးသံမှာ ကျယ်လောင်စွာရှိလှသည်။ ထိုသော်လည်း တစ်ချက်တည်းသာ။ ထို့ကြောင့် မိမိလည်း အစကမသိဘာသာနေခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ရက်များကြာတော့ စောင့်၍ကြည့်ခဲ့ကြောင်း ခေါင်းလောင်းသံထိုးသံ ကြားရတော့ ဘုရားနားသွားပြီး ဓာတ်မီးထိုး၍ ဘုရားဝိုင်းထဲ ထိုးသူကိုရှာခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် လူမတွေ့ရကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှပြောမပြောခဲ့ကြောင်း၊ ခုလိုခေါင်းလောင်းထိုးသံဟာ သီတင်းကျွတ်လလောက်ကတည်းက ထင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆက်လက်၍ ထိုအနားမှာ နေသူ မောင်ရန်အောင်ကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထောက်ခံပြန်သည်။

“အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော်ကလက်တွေ့ကြုံရသူဆိုတော့ ပိုပြီးအံ့ဩရတယ်။ ဒီလိုပါ ကျွန်တော့်ကလေးက နေထိုင်မကောင်းတော့ မာကြာကျမ်းကြည့်ပြီး ညဉ့် (၁) နာရီမှာ ခေါပတောင်းပစ်ရမယ်ဆိုလို့ ခေါပတောင်းတစ်ဖက်ကကိုင်၊ တစ်ဖက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ပြီး တုလွတ်ရန်ကင်း ဘုရားထဲဝင်မယ်အပြု ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားရတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်းတယ်ဆိုပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ခေါင်းလောင်းနားကိုထိုးကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမတွေ့ရဘူး။ နောက်တစ်နေ့ ခေါပတောင်းပစ်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဘာမှမတွေ့ရဘဲဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါလည်း ဒီခေါင်းလောင်းသံကိုအမြဲကြားနေရတယ်။ တစ္ဆေသရဲကတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ သူဝတ်ကောင်းနဲ့နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ လာပြီးတော့ ခေါင်းလောင်းထိုးတာနဲ့တူတာပဲကွ”

ဟု ဦးမိုးရည်နှင့် ဦးမြင့်သိန်းမှ ထောက်ခံပြောတော့ စာရေးသူယုံရမလို့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့်တူသော စောင်းအိုလုလင်ဇာတ်လမ်းထဲမှ တစ်ဝဂ္ဂအနီးမှာ လပြည့်လကွယ်ညများ စောင်းသံကြားရသည်ဟု ဇာတ်ထုပ်ထဲ

မှာပါတော့ စာရေးသူ အဟုတ်မှတ်ပြီး တစ်ဝဂ္ဂနားသွားတော့ စောင်းသံမကြားရဘဲ မြေတွန့်သံနှင့်မြေများတွေ့ခဲ့ရပုံကို မြင်ယောင်မိသည်။ ယခုအသံက ခေါင်းလောင်းသံ၊ ကြေးစည်သံ၊ ခေါင်းလောင်းသံသည် တရားဓမ္မရွတ်ဖတ်ပြီးထိုးကြာတီးကြသောဓမ္မဇာတိအသံဖြစ်သည်မဟုတ်လော၊ ဘုန်းကြီးကော လူသုံးဦးကပါ ထောက်ခံကြသဖြင့် စာရေးသူသတိပြု၍ နားထောင်ကြည့်သောအခါ သူတို့ပြောစကားမှန်ကြောင်းအတည်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။

ပုဂံခေတ်တွင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးလက်ထက် မြေးတော်အလောင်းစည်သူဓမ္မေဖွားသောအခါ နန်းတော်မှ စည်ကြီး အလိုအလျောက်မြည်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ အလောင်းစည်သူဟု အမည်ပေးခဲ့ကြောင်း အလောင်းစည်သူမင်းသည် သာသနာပြုမင်းဘုန်းတန်ခိုးကြီးသောမင်းပေါ်ထွန်းသောကြောင့် ထိုးသူမရှိဘဲ စည်အလိုလိုမည်ရကြောင်း မှတ်သားဖူးသည်။ ယခုလည်း တုလွတ်ရန်ကင်းဘုရားကြီး၏ခေါင်းလောင်းတော်သည် ထိုးသူမရှိဘဲ တစ်ချက်တည်းသာ မြည်သောကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ကိုးကွယ်ယုံကြည်အားထားရာမှာ ဘုရားမှတစ်ပါး အခြားမရှိဟု လည်းကောင်း၊ (၁) နာရီမှ (၃) နာရီအထိ တစ်ညသာ သုံးချက်စီးသောကြောင့် ရတနာသုံးပါးမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိ ကျင့်ကြံကြီးကုတ်အားထုတ်ပါက တစ်ခုတည်းသောနိဗ္ဗာန်သို့သွားရမည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလျှင် ရမည်ထင်ပါသည်။

ယနေ့အခါသည် (၂၀) ရာစုပင်လုံငြိမ်းချမ်းရေး တည်းဟူသော တိုင်းရင်းသားများစုစည်း၍ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေသောအခါဖြစ်၍ တုလွတ်ရန်ကင်း ဟူသောဘုရားမှ တစ်ချက်တည်းသော ခေါင်းလောင်းသံသည် ငြိမ်းချမ်းရေးတည်းဟူသောပန်းတိုင်ကိုရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အတိတ်နိမိတ်ကောက်ရလျှင် လွန်အံ့မထင်ပါ။ တိုင်းရင်းသားရဟန်းရှင်လူပြည်သူများ ပုဂံကိုလေ့လာရေးဘုရားဖူးလာရောက်ပါက တုလွတ်ရန်ကင်းဟူသော ဘုရားကို လာရောက်ဖူးမြော်လျှင် ဘေးရန်အပေါင်းလွတ်ကင်းချမ်းသာသောဆုကို ပြည့်ဝစေသဖြင့် လာရောက်ကြပါရန် နိဗ္ဗာန်အကျိုးမွှော်၍ နှိုးဆော်အပ်ပေသည်။

မေမင်းထွန်း (မြင်းကပါ)

www.burmeseclassic.com

လက်လုပ်တောင်သို့

နေပြည်တော်သားတစ်ယောက်ဖြစ်
တဲ့ကျွန်တော်ဟာ နေပြည်တော်ဝန်းကျင်
ရှိ ရှေးဟောင်းစေတီတော်တွေရဲ့ သမိုင်း
တွေကို ရေးသားဖော်ပြချင်တဲ့စိတ်ရှိပေ
မယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မလွယ်လှ
ပါဘူး။ သမိုင်းဆိုတာ အချက်အလက်
တွေ ပြည့်စုံရပါတယ်။

၁၆ - ၂ - ၂၀၁၇ နေ့လယ်စာကို
ဇမ္ဗူသီရိအထူးကုဆေးရုံကြီးက ရောဂါ

ဗေဒပါရဂူ ဒေါက်တာ ဇော်ရဲအောင်က
သပြေကုန်းဈေး အနောက်ဘက်က
ရွှေစင်မိုးစားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကို
ကျွေးပါတယ်။ ဒေါက်တာနဲ့ ဒေါက်တာ
တော် မသိရီဇော်တို့က ဒီလိုပဲ မကြာ
မကြာကျွေးလေ့ရှိတာပါ။

နေ့လယ်စာစားပြီးတော့ လက်လုပ်
တောင်အကြောင်းရေးချင်ကြောင်းပြော
တဲ့အခါ ဒေါက်တာက သူ့မှာ လက်လုပ်
တောင်သမိုင်းရှိကြောင်းပြောပြီး ဆေးရုံ

ကြီးဝင်းအတွင်းက သူ့အိမ်မှာ သမိုင်း
စာအုပ်ပြန်ယူကာ လက်လုပ်တောင်ကို
သူ့ကားနဲ့လိုက်ပို့ပါတယ်။ နီးတော့ ခဏ
နဲ့ရောက်တာပါ။ ဓာတ်ပုံတွေ သူကကူညီ
တာပါ။ လက်လုပ်တောင်ဆိုတာက
ကျွန်တော်နဲ့ မိဘမေတ္တာ ကိုတင်ထွန်းတို့
မနက်ပိုင်းမှာ မကြာမကြာရောက်လေ့
ရှိပြီး စေတီတော်မှာ ပန်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေး
တိုင်လျှူနေကျပါ။ ကျောင်းရှိဆရာတော်
ကိုလည်း မုန့်ဆွမ်းဆက်ကပ်နေကျပါ။

နေပြည်တော် ရာဇဂြိုဟ်လမ်းမကြီးဘေးက လက်လုပ်တောင် ရွှေပြည်စိုး(မိုးကုတ်)

စေတီတော်ကြီးအား အနောက်ဘက်စောင်းတန်းမှ ဖူးမြော်ရစဉ်

လက်လုပ်တောင်စေတီ

ခေါင်နန်းဘုရင်ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်ကြီး

ခေါင်နန်းမောရုံကြီး၏ရှေ့မျက်နှာစာ

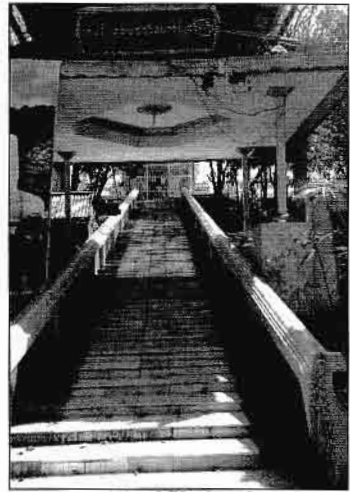
ခေါင်နန်းမောရုံကြီး (အလျား ၁၆၈၊ အနံ ၆၀)

မောရုံဟောင်း

ကပ္ပိယတွေနဲ့ပါ ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ အခု သွားတာက သမိုင်းရေးမယ်ဆိုတာ အသိပေးခြင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံအတွက်သွား ခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကပ္ပိယတွေနဲ့သာ တွေ့ပါတယ်။ ဆရာတော်တွေမရှိပါဘူး။

လက်လုပ်တောင်ဆိုတာ ကျွန်တော် တို့ဘိုးဘွားတွေအစဉ်အဆက်ကတည်း က နာမည်ကြီးတောင်ပါ။ ကျွန်တော် ရှင်သာမဏေဘဝ အသက်(၁၈)နှစ်အရွယ် ၁၉၆၅ ခုနှစ် နွေရာသီမှာ ကျွန်တော်

စေတီတော်ကြီးသို့တက်ရာ တောင်းတန်း (၄) သွယ်မှ မြောက်ဘက်စောင်းတန်း

ဆိတ်နဲ့တုန်းသိမ်ကျောင်းမှာခေတ္တရောက် ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က လက်လုပ်တောင်ကိုသွားချင်တယ် ပူဆာ တာကြောင့် ဦးစက္ကိန္ဒ (ယခုသိမ်ကျောင်း ဆရာတော်) ဦးဖေတိက (ပျံလွန်)တို့က အတော်ဝေးတဲ့ လက်လုပ်တောင်ကို လယ်တောလမ်းတွေကဖြတ်ပြီး လိုက်ပို့ ကြပါတယ်။လူငယ်တွေဆိုတော့ ပင်ပန်း ရမှန်း မသိကြပါဘူး။

မြောက်သပြေကုန်းရွာအရှေ့ဘက်၊ ဝေလံကုန်းရွာမြောက်ဘက် လယ်တော ထဲမှာ လက်လုပ်တောင် ကသစ်တော အုပ်ကြီးနဲ့ထီးတည်းတည်ရှိနေပါတယ်။ တောင်ထိပ်မှာတော့ အသင့်အတင့်ကြီး တဲ့ စေတီလေးတစ်ဆူရှိပြီး တောင်ရဲ့ အနောက်မြောက်မကျတကျမှာ တော ကျောင်းငယ်လေးတစ်ကျောင်းရှိပါတယ်။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တွေနဲ့ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှပါတယ်။ လူသူကင်းဝေးကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးတာက ဒီလက်လုပ်တောင်ကြီးရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဘုရားဘဏ္ဍာအဖြစ် ရွှေငွေရတနာတွေ များစွာရှိတယ်။ အဲဒီရတနာသိုက်ကို ဥစ္စာစောင့်တွေကစောင့်နေတယ်။ ဥစ္စာ စောင့်တွေက မြောက်သပြေကုန်းရွာက ပျဉ်းမနားရွာကောက်ဈေးကိုသွားလို့ရှိရင် ဈေးထွက်ထွက်မှာတတ်တယ်ဆိုတာပါ ပဲ။

ဒီတော့ကာ အဲဒီဥစ္စာစောင့်တွေ ကိုယ်ထင်ပြလိုပြီငြား ဟိုဟိုဒီဒီလိုက် ကြည့်မိတာ အမှန်ပါ။ သစ်ပင်ကြီးတွေ ကလွဲရင် ဘာမှမမြင်ရပါဘူး။ သပြေ

ကုန်းရွာကိုသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာမြင်နေရပါတယ်။ တစ်နာရီလောက် ဘုရားဘေးသစ်ရိပ်မှာနားပြီး ကျွန်တော်တို့ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတစ်ခေါက်ရောက်ပြီး နောက်လုံးဝမရောက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ လက်လုပ်တောင်ကတော့ရှိနေပါတယ်။

နေပြည်တော်ကြီးတည်ပြီး ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ နေပြည်တော် ပြန်ကပြေးကို ပြန်ရောက်တော့ကာ ရာဇဂြိုဟ်လမ်းဘေးမှာ လက်လုပ်တောင်ဟာ သာသနိကအဆောက်အအုံတွေနဲ့ စည်ကားနေတာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် မြင်တွေ့ရတော့တာပါပဲ။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီး လာရောက် သီတင်းသုံးကာ သာသနာပြုသွားခြင်းကြောင့် လက်လုပ်တောင်ဟာ ဘုရားတန်ဆောင်းကျောင်းကန်တွေနဲ့ပြည့်စုံကာ သာသနာဝေစည်ပွင့်လင်းနေတာလို့ သိရပါတယ်။ ဒါဟာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးရှိတာပါ။ ဒါဆို အကြောင်းအကျိုးကို သိရအောင် လက်လုပ်တောင်သမိုင်းကို ပြန်လှန်ကြည့်ဖို့လိုအပ်ပါပြီ။

၁ လက်လုပ်တောင်သမိုင်းပုံပြင်

လက်လုပ်တောင်ဆိုတာ လက်နဲ့ ထုပ်ခဲ့တဲ့တောင်လို့ဆိုပါတယ်။ ရှေးတုန်းက အဲဒီအနီးဝန်းကျင်ကလူတွေဟာ အခုထက်လုပ်တောင်နဲ့ (၂) မိုင်ခန့်ဝေးတဲ့ နေရာကနေပြီး မြေတွေကိုတူးဆွသယ်ယူတာ တစ်နေ့တည်းနဲ့ပြီးအောင်ဖို့ခဲ့ကြတဲ့တောင်ဖြစ်လို့ လက်လုပ်တောင်ရယ်လို့ အစဉ်အဆက်ခေါ်ခဲ့ကြခြင်းပါ။

မြေကြီးတွေတူးတဲ့နေရာမှာ ချိုင့်နက်ကြီးဖြစ်ကာ မိုးရေတွေစီးဝင်မှုကြောင့် ကန်ကြီးအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကန်ကြီးဘေးမှာ နောင်အခါမှာတည်တော့ ကန်လှရွာရယ်လို့ အမည်တွင်ခဲ့ပါတယ်။

ပတ်ပတ်လည်လယ်ကွင်းတွေရဲ့ အသယ်မှာ လက်လုပ်တောင်ဟာ ကာလရှည်လျားလာတဲ့အခါ သစ်ပင်သစ်တောတွေပေါက်ရောက်ပြီး လှပတဲ့တောင်ကုန်းအဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ရှေးလူတွေရဲ့ အနုတော့ တောင်ကုန်းလေးမှာ ဘုရားတန်ဆောင်းကျောင်းကန်တွေနဲ့ သာသနာပြုလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဒီလက်လုပ်တောင်လေးကိုတည်ထားခဲ့ကြဟန်တူပါတယ်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်တာကြောင့် သာသနာမပြုနိုင်ခဲ့ကြ

ပါဘူး။ သာယာလှပတဲ့တောင်ကုန်းလေးအဖြစ်နဲ့သာ ရပ်တည်နေခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မဏိပူရပြည်ကို စိုးစံတော်မူတဲ့ဘုရင်ကြီးရဲ့ တောင်ညာစံဒေဝီမဟေသီရဲ့ သားတော်သုံးပါးဟာ

အရွယ်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် သားတော်ကြီးနှစ်ပါးဟာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို တွယ်တာတပ်မက်ခြင်းလုံးဝမရှိဘဲ ထီးနန်းစည်းစိမ်တွေကို စွန့်ကာ တောထွက်လာကြပါတယ်။

တရားအားထုတ်လှ ယောဂီများ နေထိုင်ရာ ကျောင်းဆောင်များ

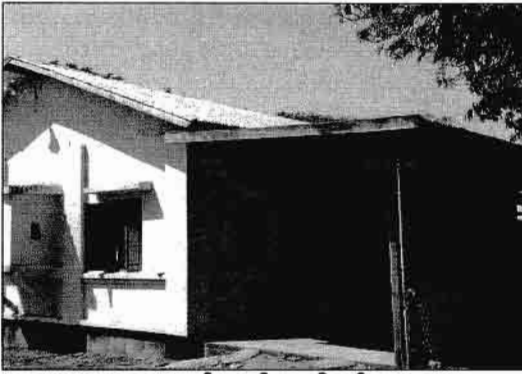

ယောဂီကျောင်းအချို့

ယောဂီရဟန်းစံကျောင်းများ

ယောဂီကျောင်းဆောင်အချို့

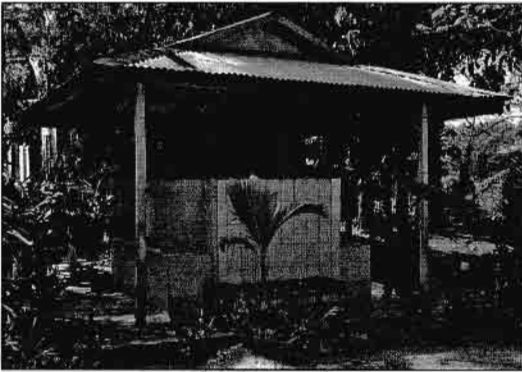
ဆရာတော်၏ဆွမ်းစားကျောင်း

ယောဂီကျောင်းဆောင်များ

တရားအားထုတ်သူတို့အတွက် ကျောင်းဆောင်ငယ်များ

ယောဂီအမျိုးသားရေချိုးကန်

အမျိုးသားအိမ်သာအချို့

ညီနောင်နှစ်ပါးစလုံးဟာ လောကီရဲ့ထွက်ရပ်ဖြစ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာနည်းလမ်း၊ သမထစခန်းကို စိတ်ဝင်စားသူများဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီညီနောင်နှစ်ပါးဟာ တစ်တောင်တစ်တောင်ထွက်နဲ့ မိမိတို့ စိတ်တိုင်းကျရာနေရာကို လှည့်ပတ်ရှာဖွေရင်း မြန်မာနိုင်ငံတော်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပမာဗဟိုကျရာ ရက်ဖောက်တောင်တန်းအစ ခုခေတ်အခေါ် လက်လုပ်တောင်နဲ့ လွမ်းတောင်(လွန်းတောင်)ဝန်းကျင်ကို ရောက်လာကြပါတော့တယ်။

ဒီအခါမှာ ဘူမိနက်သန်နေရာမှန်လို့ထင်ရဲ့ ညီနောင်နှစ်ပါးစလုံး စိတ်နှလုံးကြည်မွေ့သွားကြပါတယ်။ တောင်တွေ

ကလည်း မကြီးလွန်းဘူး။ ရွာတွေနဲ့လည်း မနီးလွန်းဘူး။ တောင်ခြေရဲ့ မြောက်ဘက်မှာလည်း ကြည်လင်တဲ့ စမ်းချောင်းရေက တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတယ်။ တောတောင်သစ်ပင်တွေကလည်း စိမ်းလန်းစိုပြည်လို့နေတယ်။ ဒီဒေသဒီနေရာဟာ တို့အတွက် ပတိရူပကျတဲ့နေရာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ တို့တွေ ဒီမှာပဲနေထိုင်ကျင့်ကြံမယ်လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး အစ်ကိုကြီးက တောင်မြင့်ရာ လွမ်းတောင်မှာနေပြီး ညီကတော့ တောင်နိမ့်ရာ လက်လုပ်တောင်မှာနေပြီး သမထစခန်းနဲ့ ဝိဇ္ဇာလမ်းကိုလိုက်ကြပါတယ်။

တစ်တောင်နဲ့ တစ်တောင်ဟာ (၄)ဖာလုံလောက်သာဝေးတာမို့အကြောင်းရိုက်က မီးပြကာ အဆက်အသွယ်ပြုပြီးနေထိုင်အားထုတ်လိုက်ကြတာ ဝိဇ္ဇာထွက်ရပ်လမ်း ပြီးမြောက် အောင်မြင်သွားကြပါတော့တယ်။

ညီဖြစ်သူဟာ မိမိမှာပါလာတဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေရယ် ဝိဇ္ဇာအတတ်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေရယ် လက်လုပ်တောင်ရဲ့ အလယ်ပဟိုမှာ တိုက်ကြီးလေးတိုက်ပြုလုပ်ပြီးထည့်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ နောင်အချိန်မေတ္တေယျဘုရားပွင့်သော် ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါဏီလို့

www.burmeseclassic.com

အမိဋ္ဌာန်ကာ လျှာဒါန်းလိုက်ပြီး ရွှေတံး
ကြီးကို နဂါးရုပ်ကြီးထူကာ မျက်စိနှစ်လုံး
တို့ ပြဒါးရှင်လုံးနှစ်လုံးတပ်ပေးပါတယ်။
ဝိဇ္ဇာအတတ်နဲ့ ရွှေနဂါးကြီးကို အသက်
သွင်းပေးပြီး ရတနာတိုက်ကိုစောင့်ရှောက်
စေပါတယ်။ ရတနာတိုက်ကြီးကို နဂါး
ကြီးက အစဉ်စောင့်ရှောက်နေတာပါ။

(ဒီနေရာမှာ ကျမ်းပြုအရှင် ဗုဒ္ဓေါ
ရသအရှင်ကုန္ဒာစရိယက ကြားညှပ်စကား
နေသားထားတာ တွေ့ရပါတယ်။
စာရေးသူသည် ၁၃၅၇ ခုနှစ်တွင် ပထမ
ဦးဆုံး ဝါဆို၍ တရားအားထုတ်ခဲ့၏။
တော်သလင်းလကွယ်နေ့ညတွင် တောင်
ပေါ်တက်၍ ဤတောင်၌ အစောင့်မြွေ
ကြီးရှိသည်ဟု ကြားသိရ၏။ အကယ်၍
ရှိပါက ကျွန်ုပ်ကိုပြပါ။ ဘယ်လိုနည်းဖြင့်
မြွေကြီးမည်ဟုဆိုခဲ့၏။ ကျောင်းပေါ်
သို့လာမပြချေ။ နံနက်မိုးလင်းရောက်
တော့ လက်လုပ်တောင်၏ ရာဟုထောင့်
တွင်ရှိသော ရေတွင်းအနီး စပါးတောထဲ
တွင် ဖြတ်သန်းသွားပြထားသော မြွေ
သွားထားရာကြီးကား အကျယ် (၃) ပေ
ခန့်ပင်ရှိ၏။ နောက်ပြီး ထူးဆန်းတာက
ထယ်ကွက်တစ်ကွက်ထဲသွားပြထား၏။
ထောင်းသို့လာသော ဒကာတိုဝ်းကြည့်
ကြမှ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ကြပြကြ၏။
ဒီတော့မှ စာရေးသူသိရ၏။ အစောင့်
မြွေကြီးရှိ မရှိမသိပေမယ့် ဤမျှတော့
ထုတ်ဆိုင်ဖူးလေ၏။) သမိုင်းကိုပြန်ဆက်
မယ်။

မဏိပူရဘုရင်ကြီးနတ်ရွာစံတဲ့အခါ
မှာတော့ မြောက်နန်းစံမိဖုရားကြီးက
မွေးထားတဲ့ သားတော်ခုနစ်ပါးအနက်
အကြီးဆုံးသားတော်ဖြစ်တဲ့ အဘိဓမ္မ
ရာဇာက ထီးမွေနန်းမွေကိုဆက်ခံပါ
တယ်။ ကျန်တဲ့ညီ (၆) ယောက်ကိုတော့
မြို့စားနယ်စားရာထူးတွေပေးထားပြီး
မြို့နယ်တွေကို အုပ်ချုပ်စေပါတယ်။

တောင်နန်းစံဒေဝီမလောသီမိဖုရား
ကြီးရဲ့သားတော်သုံးပါးမှာ အကြီးနှစ်ပါး
ဘာထွက်တော့ အငယ်ဆုံးသားကျန်
နစ်ပါးသေးတယ်။ အဲဒီမင်းသားကိုတော့
အဘိဓမ္မရာဇာမင်းက စစ်သူကြီးအရာ
ပေးအပ်ထားပါတယ်။

အဘိဓမ္မရာဇာမင်းကြီးက သူ့သား
တွေကို ခွဲဝေအုပ်ချုပ်စေတဲ့မြို့တွေက
တော့ အာသံမြို့၊ ကသည်းမြို့၊ စစ်ကိုင်း
မြို့၊ ဝင်းယမြို့၊ အင်းဝမြို့၊ ကုန်းဘောင်မြို့
တွေပဲဖြစ်ပြီး မင်းကြီးကတော့ မဏိပူရကို
အုပ်ချုပ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

အဘိဓမ္မရာဇာမင်းကြီးရဲ့မိဖုရား

က ကေတုမဒီလို့ အမည်တွင်ပါတယ်။
ကေတုမဒီဟာ တတ္ထသိုလ်ပြည်က
ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးရဲ့သမီးဖြစ်ပါ
တယ်။ ပညာသင်ရာမှာ ပညာရည်ချွန်
တဲ့ အဘိဓမ္မရာဇာကို ဆရာကြီးက သူ
သမီးဆက်နင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မိဖုရားကေတုမဒီကနေပြီး သမီး
တော် ကလျာဏမိတ္တနဲ့ သားတော် ဇေယျ
ပတ္တနဲ့ သားတော်၊ သမီးတော် (၆) ပါး
မွေးဖွားတော်မူပါတယ်။ မိဖုရားကေတု
မဒီဟာ သူ့သားတော်လေး ဇေယျပတ္တ
အရွယ်ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့သား
တော်ကို ဘုရင်ဖြစ်စေလိုပါတယ်။ ဒါက
လည်း မိခင်တစ်ဦးက သားအပေါ်ထား
တဲ့ စေတနာလို့ အသိအမှတ်ပြုလို့ရပေ
မယ့် အဘိဓမ္မရာဇာမင်းက သက်တော်
ထင်ရှားရှိနေပါသေးတယ်။ ဒီတော့
ကေတုမဒီမိဖုရားဟာ မတော်လောဘ
စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။
ဝိသမလောဘလို့ခေါ်ရမှာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာ ထီးနန်းဩဇာက ဓား
ထက်တဲ့ စစ်သူကြီးလက်ထဲမှာရှိနေတာ
ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ စစ်သူကြီးကိုကျော်ပြီး
မှူးမတ်တွေနဲ့တွေ့ဆုံကာ သူ့သားကို
ထီးနန်းအပ်စေလို့ အမိန့်ထုတ်ပါတယ်။
မှူးမတ်တွေဟာ မိဖုရားစကားကို
နားမထောင်ဘဲ စစ်သူကြီးထံ သတင်းပို့
ကြပါတယ်။

စစ်သူကြီးလည်း ဒေါသအမျက်
ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ မိဖုရားကြီးကို
သုတ်သင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ
တော့ သင်္ကာမကင်းသူတွေကိုပါ ဖမ်းဆီး
သုတ်သင်ပြီး မင်းအဖြစ်ကို ခံယူပါ
တော့တယ်။ မိဖုရားရဲ့နောက်တော်ပါ
တွေ အချောင်သေရတာပါပဲ။

ဩဇာအာဏာစက်သိပ်မထက်တဲ့
အဘိဓမ္မရာဇာမင်းကြီးလည်း သားတော်၊
သမီးတော်တွေကို ခေါ်ဆောင်ကာ
လွတ်ရာပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး သူ့အစ်ကို
တော်နှစ်ဦးရှိရာကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ်။
သူ့အစ်ကိုတော်နှစ်ဦးကတော့ လက်လုပ်
တောင်နဲ့ လွှမ်းတောင်မှာ သူတော်စင်
တွေဖြစ်နေကြပါပြီ။ အဖေတွေအမေကွဲ
အစ်ကိုများဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဘိဓမ္မရာဇာက သူ
အစ်ကိုတွေနဲ့မနေပါဘူး။ လက်လုပ်
တောင်ရဲ့ အနောက်တောင်ထောင့်က
ကုန်းမြေလေးမှာ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်တွေရှင်း
လင်းပြီး အိမ်လေးတစ်လုံးဆောက်ကာ
နေထိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့သားတော်ဇေယျ
ပတ္တကို စစ်ကိုင်းကိုပညာသင်လွှတ်လိုက်

ပါတယ်။ မကြာမီမှာပဲ စိတ်ထောင်းကိုယ်
ကြေဖြစ်ကာ မင်းကြီးနတ်ရွာစံသွားပါ
တယ်။

သမီးတော်ကလျာဏမိတ္တနဲ့ ညီမ
တော် (၄) ယောက်တို့ကို အကြီးတော်
သူတော်စင်ညီနောင်နှစ်ပါးက တောင်းမွန်
စွာ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးသမှုပြုပါတယ်။
မပူရမပင်ရတဲ့ဘဝဆိုပါတော့။ ဝိဇ္ဇာတွေ
ဆိုတော့ လိုတာရနေကြတာကိုး။

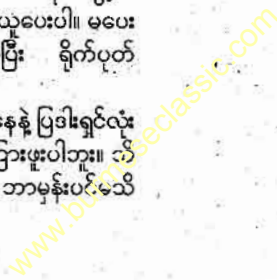
တစ်နေ့မှာတော့ ဘကြီးတော်
နှစ်ဦးက ငါတို့တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်
ကျော်တစ်ရက်နေ့မှာ ပုပ္ပားတောင်ကို
ဆေးကြိတ်သွားကြမည်။ တူမတော်တို့
သတိဝိရိယရှိရှိနေထိုင်ကြပါ။ အကယ်၍
အကြောင်းထူးတစ်စုံတစ်ရာရှိပါက ဤ
အင်းပျံမှူးကိုကိုင်ပေါက်ပြီး ဘကြီးတော်
တို့ကိုတလိုက်ပါ။ ချက်ချင်းပြန်ရောက်
မည်လို့ပြောပြီး ပုပ္ပားတောင်ကလပ်ဆီ
ခရီးထွက်သွားကြပါတော့တယ်။ အင်းပျံ
တွေတစ်ယောက်တစ်ခုပေးခဲ့ခြင်းပါပဲ။

သမီးကြီး ကလျာဏမိတ္တနဲ့ ညီမ
လေးဖော်ဟာ လူမကနတ်တမျှ လွန်စွာ
ချောမောလှပကြပါတယ်။ ဖြူစင်တဲ့
အသားအရေ လှပတဲ့ရုပ်အဆင်း၊ ရှည်
လျားတဲ့ဆံပင်၊ ကြောရှင်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်
ဟာ မြင်သူငေးမောလောက်ပါပေတယ်။
အမျိုးမြင့်တန်နန်းရင်သွေးတွေကိုး။ နက်ရှိုင်း
တဲ့အလှကိုယ်စီရှိကြတာပေါ့။

အဲဒီလို တောထဲက တဲအိမ်မှာ
ညီအစ်မငါးဖော် ပျော်ပျော်ကြီးနေကြ
ခိုက်မှာပဲ မင်းသမီးလေးတွေရှိရာ တဲအိမ်
ကို သိုက်ဆရာနဲ့ တပည့်လေးယောက်
ရောက်ရှိလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ သိုက်ဆရာ
အဖွဲ့ဟာ တောထဲမှာ လူမကနတ်တမျှ
လှပတဲ့ မိန်းကလေးငါးဖော်ကိုတွေ့ရတဲ့
အခါ လူသူမနီးတဲ့တောထဲမှာနေကြတဲ့
သင်းတို့ဟာ လူတော့မဟုတ်တန်ရာ။
ဥစ္စာစောင့်တွေပင်ဖြစ်ရမည်လို့ တွေးမိ
တာကြောင့် မင်းသမီးငါးဦးကို ဖမ်းဆီး
လိုက်ပါတယ်။ ရုတ်တရက် အဖမ်းခံရ
တော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။

သိုက်စာအရ လိုက်လာကြတဲ့
သိုက်ဆရာအဖွဲ့ဟာ သူ့အိုအိမ်ကလို့ချင်
တာက ရွှေနဂါးကြီးရဲ့ပြဒါးရှင်မျက်စိ
နှစ်လုံးဖြစ်ပါတယ်။ သိုက်ဆရာအဖွဲ့က
ပြဒါးရှင်နှစ်လုံးရအောင်ယူပေးပါ။ မပေး
နိုင်ပါက သတ်မည်ဆိုပြီး ရိုက်ပုတ်
ကြိုမီးမောင်းပါတယ်။

မင်းသမီးတွေအနေနဲ့ ပြဒါးရှင်လုံး
ဆိုတာ ကြားတောင်မကြားဖူးပါဘူး။ ငါ
ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးပါ။ ဘာမှန်းပင်မသိ

ကြောင်း အမှန်ကိုပြောဆိုနေကြပေမယ့် သိုက်ဆရာအဖွဲ့ကတော့ အကြမ်းဖက် ကာ ရက်ရက်စက်စက်ကို နှိပ်စက်ပြီး ပြဒါးရှင်နှစ်လုံးကို တောင်းဆိုနေတာပါ။

ဘယ်လိုတောင်းစေကာမူ မသိဘူးသာငြင်းနေတာကြောင့် မင်းသမီးလေးတွေရဲ့တံအိမ်ပေါ်တက်ကြည့်ကြပါတယ်။ တက်ကြည့်တော့ကာ အစွဲရတ်ငွေစင်ငွေတုံးတွေကို တွေ့ရတာကြောင့် လောဘတကြီးနဲ့ ပြေးယူကြပါတယ်။ ငွေတုံးတွေဟာ လုံးဝယူလို့မရဘဲ ပျံတက်ကုန်ကာ လက်လုပ်ထောင်မှာကျကုန်ပါတယ်။

အဲဒီမင်းသမီးလေးများစံရာတဲမှ ငွေစင်များယုံထွက်ကုန်သဖြင့် အဲဒီကုန်းကို ငွေပျံကုန်းလို့ အမည်တွင်ပါတယ်။ အဲဒီနေရာအနီးမှာ မင်းတုန်းမင်းကြီးက ငွေလှံစိုက်ပြီး အောင်ဓာတ်ဆင်ပြန်ရာ ငွေပျံကုန်းမှာသည့် ငွေလှံကုန်းလို့ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ လူကြီးတွေက ငွေလှံဆိုတာ ငွေကိုလှန်တာ။ ဒီအမည်မဟုတ်သေးဘူး။ ငွေလှံမဟုတ်ဘူး။ ငွေလှံတာဆိုပြီး ငွေလှံကုန်းလို့ ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ကာ အဲဒီနားကရွာလေးကိုလည်း ငွေလှံကုန်းရွာလို့ခေါ်ဝေါ်စေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာတော့ အလွယ် ဝေလံကုန်းရွာလို့ပဲခေါ်ကြတာပါ။ ခုချိန်မှာ ရာဇဌာနီလမ်းမကြီးရဲ့တောင်ဘက် လက်လုပ်တောင်ရဲ့အရှေ့တောင်ထောင့်မှာရှိနေပါတယ်။ ဒါက ဆက်စပ်စကားညှပ်ပါ။

ငွေစင်ငွေတုံးတွေဟာ လက်လုပ်တောင်ဆီပျံသန်းကုန်တာကြောင့် ရတနာသိုက်ကြီးလေးခန်းနဲ့ ရွှေနဂါးကြီးရဲ့ ပြဒါးရှင်မျက်စိရှိရာအရပ်ဟာ လက်လုပ်တောင်သာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး မင်းသမီးလေးတွေကိုလက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ လက်လုပ်တောင်ဆီဆွဲခေါ်ခဲ့ကြပြန်ပါတယ်။

တောင်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ပြီး ပြဒါးရှင်လုံးကို တောင်းကြပြန်ပါတယ်။ သိလည်းမသိ၊ ကြားတောင်မကြားဘူးတဲ့ ညီအစ်မ (၅) ဖော်ဟာ နှိပ်စက်သမျှခံနေကြရပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမေးမရတဲ့အခါ လည်မျိုကို ဝါးနှစ်လုံးနဲ့ညှပ်ကာ နှိပ်စက်ပြီး တောင်းကြပြန်ပါတယ်။ မင်းသမီးလေးတွေဟာ ကယ်သူမဲ့မရှုမလှခံစားနေကြရတာပါ။

အဲဒီမှာ သမီးတော်ကြီးကလျာဏမိတ္တဟာ နာကျင်လွန်းတာကြောင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းနည်းလမ်းရှာတဲ့အနေ

နဲ့ -
“ဆရာကြီးတို့ရယ် သနားသဖြင့် သည်းခံတော်မူပါ။ ဟိုးအရှေ့ဘက် တောင်မှာ ဘကြီးတော်တစ်ပါးရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီဘကြီးတော်ကတော့ ဆရာကြီးတို့တောင်းတဲ့ပြဒါးရှင်လုံးကိုယူပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီကိုသွားခွင့်ပြုပါ”

လို့ တောင်းပန်ရှာပါတယ်။
သိုက်ဆရာကြီးကလည်း ဟုတ်နိုင်လိမ့်မယ်အထင်နဲ့ -

“ကောင်းပြီ သင့်ဘကြီးသွားခေါ်ချေ။ အကယ်၍ သင်တို့မလာခဲ့သော်လည်း ကျန်ရစ်သူ ညီအစ်မလေးဖော်ကို သတ်ရလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောကာ လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကလျာဏမိတ္တအရှေ့တောင်ကိုရောက်ပါတယ်။ ရောက်သော်လည်း ဘကြီးမရှိတာကြောင့် မကြတတ်အောင်ရှိနေပါတယ်။ လက်လုပ်တောင်ကိုပြန်ရင်လည်း ဆက်ပြီးနှိပ်စက်ခံရမှာမို့ မပြန်ရပါဘူး။ သူ့ရဲ့ညီမ (၄) ဖော်ကိုလည်း ဆက်လက် ရိုက်နှက်နှိပ်စက်နေမှာ မြင်ယောင်ပါတယ်။ စစ်ကိုင်းကို ပညာသင်သွားတဲ့ မောင်တော် ဇေယျပတ္တမင်းကိုလည်း လွမ်းသလို အရိုက်ခံထားရတဲ့ဒဏ်ချက်တွေကလည်း အလွန်ပြင်းတာကြောင့် ညီမတွေကိုလွမ်းစိတ်နဲ့ သေဆုံးသွားပါတော့တယ်။ လွမ်းစိတ်နဲ့ ကလျာဏမိတ္တမင်းသမီးသေတဲ့တောင်ကို လွမ်းတောင်လို့ အစဉ်အဆက်ခေါ်ခဲ့ကြပါတယ်။

သိုက်ဆရာအုပ်စုဟာ ကလျာဏမိတ္တမင်းသမီးပြန်မလာတာကြောင့် ညီအစ်မ (၄) ဖော်ထံ ပြဒါးရှင်လုံးမပေးမချင်း ရိုက်ပုတ်ညှဉ်းဆဲနေကြတဲ့အခါ ညီမ(၄)ဖော်လည်း ကံမကောင်းအကြောင်း မလှစွာ သေဆုံးကုန်ကြပြန်ပါတယ်။

မင်းသမီးလေးတွေ သေဆုံးကုန်တာနဲ့ ဘကြီးတော်ဝိဇ္ဇာညီနောင်မေးခဲ့တဲ့ အင်းပျံတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ကနေ ပျံထွက်ပြီး ပုပွားတောင်ကလပ်ရှိ ဝိဇ္ဇာညီနောင်ထံကျလာပါတယ်။ မင်းသမီးလေးတွေဟာ ရုတ်တရက် အဖမ်းခံလိုက်ရတာကြောင့် အင်းပျံကိုသုံးခွင့်ရမသွားကြခြင်းပါပဲ။

အင်းပျံတွေကျလာတယ်ဆိုရင်ပဲ သူတို့ရဲ့ တူမတော်လေးတွေ အဲသေဆုံးနဲ့သေကုန်ကြပြီဆိုတာ ဘကြီးတော်ဝိဇ္ဇာညီနောင်က အတပ်သိလိုက်ကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ အင်းပျံတွေကိုကိုင်ပေါက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သိုက်ဆရာနဲ့ တပည့်လေးဦးဟာလည်း မရှုမလှစွာကြီးစွာခံစားပြီး သေဆုံးကုန်ကြပါတယ်။ ဒီဇာအတွင်းမှာပဲ ဘကြီးတော်ဝိဇ္ဇာညီနောင်ဟာလည်း အရေးအခင်းဖြစ်ရာ လက်လုပ်တောင်ဆီရောက်လာကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဝိဇ္ဇာညီနောင်က သူတို့ရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ အားလုံးရှေ့တော်မှောက်ရောက်စေလို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာနဲ့ သိုက်ဆရာအဖွဲ့နဲ့ ညီမတော်လေးဦးဟာ ဝိဇ္ဇာညီနောင်ရှေ့မှောက်ရောက်ခဲ့ပြီး အားလုံးဦးခိုက်ကြပါတယ်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုလျှောက်တင်ကြတာကြောင့်လည်း အကြောင်းစုံကိုသိရပါတော့တယ်။ ဖြစ်ပြီးတာလည်းဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဘာမျှပြင်လို့မရတော့ပါဘူး။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်စေလိုပါ။ အဲဒါကြောင့် ဝိဇ္ဇာညီနောင်က ပြောပြပါတယ်။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ နောက်ဆုံးသော အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူပါက ကျောင်းတော်ကြီးဆောက်လုပ်လျှာဒါန်းရန် ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက်၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတိုက်၊ ပြဒါးတိုက်ဟူ၍ တိုက်ကြီးလေးတိုက်ပြုပြီး လျှာဒါန်းထားကြောင်း ထိုတိုက်လေးတိုက်ကိုစောင့်ရန်အတွက် ရွှေစင်နဂါးကြီးပြုလုပ်၍ မျက်စိကို ပြဒါးရှင်နှစ်လုံးတပ်ကာ အသက်သွင်းပေးထားကြောင်း ပြောဆိုကာရှင်းပြပါတယ်။

တူမ (၄) ယောက်က တိုက်ကြီးလေးတိုက်ကို စောင့်ရှောက်ကြစေ။ သိုက်ဆရာက တောင်ပိုင်အဖြစ်အုပ်ချုပ်၍ သိုက်ဆရာ၏တပည့်များက တောင်၏ အရပ်လေးမျက်နှာကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ကြစေဆိုပြီး တာဝန်ပေးရာ အားလုံးက သဘောတူ တာဝန်ယူပါကြောင်း လျှောက်တင်ကာ ညီအစ်မ (၄) ဖော်က သိုက်စောင့်မင်းသမီးများအဖြစ် ဥစ္စာစောင့်မယ်များ၊ သိုက်ဆရာအဖွဲ့က သိုက်စောင့်ဘီလူးများ ဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူသည့်တိုင်အောင် ကာလရှည်လျားစွာ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကလျာဏမိတ္တကတော့ လွမ်းတောင်မှာရှိနေမှာပါ။

အဲဒီလိုတွေဖြစ်ပြီးချိန်မှာတော့ စစ်ကိုင်းကို ပညာသွားသင်နေတဲ့ ဇေယျပတ္တမင်းသားဟာ ဘုမ္မိယပညာမှာ ပါရာမြောက်တတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ဘကြီးတော်ခမည်းတော်နဲ့ အစ်မတော် နှမတော်လေး

များရှိရာ လက်လုပ်တောင်အနီးရှိ သူတို့ အိမ်လေးကိုပြန်ခဲ့ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ခမည်းတော်၊ အစ်မတော်၊ ညီမတော်တို့ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ လက်လုပ်တောင်မှာ ပက်စက်စွာ သေဆုံးကုန်ကြတာကို သူ့ရဲ့အတတ်ပညာနဲ့ သိမြင်ရပါတယ်။ အရင်းစစ်တဲ့ အခါ သိုက်ဆရာတွေရဲ့ ဝိသမလောဘ စိတ်ကြောင့် သေဆုံးကုန်ရတာကိုသိရပြီး ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့ လောဘစိတ်ရဲ့ ကြောက်စရာကောင်းပုံကို ဆင်ခြင်မိတဲ့ အခါမှာတော့ ကြီးစွာသော သံဝေဂစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ လောဘပါပေ။

လောကလူ့ဘုံရဲ့ ပူလောင်တဲ့ လောဘစိတ်တွေကို ကြောက်ရွံ့မိတာ ကြောင့် ဇေယျပတ္တမင်းသားဟာ စစ်ကိုင်း တောင်မှာ ရဟန်းသွားပြုတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကာ လက်လုပ်တောင်မှာ ဘကြီး တော်တွေလျှာဒါန်းထားတဲ့ ရတနာသိုက် တို့ ဘယ်သူမှနောက်ယှက်ဖျက်ဆီးလို့မရ အောင် ညီမတော်များနဲ့ သိုက်ဆရာ အုပ်စုကို ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ အင်းအိုင်လက် ဖွဲ့တွေ့စီရင်ပေးပါတယ်။

ပေးအပ်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ငါ သည် စစ်ကိုင်းတောင်သို့သွားကာ ရဟန်းပြု၍ ဝုရားအားထုတ်တော့မည် လို့ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ ညီမ တော်တွေက ဤလက်လုပ်တောင်တွင် သာသနာပြုပါလို့လျှောက်ကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ မင်းသားက -

“ညီမတော်များ ငါဟာ ဤလက် လုပ်တောင်၌သာသနာပြုရန်အချိန်မကျ ချောက်သေးပါဘူး။ ဤလက်လုပ်တောင် မှာ သာသနာပြုနိုင်ရန် ငါကျင့်ကြံပွား အားထုတ်ရပါဦးမည်။ ယခုအချိန်သည် ဤတောင်၌ သာသနာပြုရန်အချိန်မကျ ချောက်သေးပါဘူး။ နောင်သာသနာ နှစ်တစ်ဝက်ကျော်တဲ့အခါမှာတော့ ဤ လက်လုပ်တောင်၏ အရှေ့မြောက် အရပ်မှနေ၍ ရဟန်းဘဝဖြင့် ငါကြွလာ မည်။ အရှေ့မြောက်အရပ်ရှိတောင်ပေါ် သို့လာရောက်ပင့်ဆောင်ကြလေတော့။ ငါသည် ထိုအချိန်၌ စကြာယာဉ်စီးနင်း ထာ ကြွလာခဲ့ပေမည်။ ဤလက်လုပ် တောင်အား ပစ္စယံသုံးထပ်ကာရံ၍ သာသနာပြုမည်။ ဤနေရာဤဒေသ သာသနာတော် ထွန်းလင်းတောက်ပရ စေမည်။ ငါသွားပေအံ့”

လို့ ပြောကြားပြီး ဇေယျပတ္တ မင်းသား စစ်ကိုင်းကို ပြန်သွားပါတော့

တယ်။ ဒါက လက်လုပ်တောင်ရဲ့သမိုင်း ပါ။ သမိုင်းက ဒီမှာအဆုံးသတ်ပါတယ်။

၁ သမိုင်းမှတ်ချက်

ဒီလက်လုပ်တောင်သမိုင်းကို ရေး ကူးထားတာ လက်လုပ်တောင်ရဲ့တောင် ဘက်တစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ သပြေတန်း ရွာက ဦးအောင်ကြည် ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးအောင်ကြည် (၁၄) နှစ်သား အရွယ်က လက်လုပ်တောင်သိုက်ကို တူးခဲ့ရာမှာ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဦးလူတုတ်နဲ့ ဦးထွန်းဦးတို့က သိုက်သမိုင်း ကိုကူးရေးထားခဲ့လို့သာ ဦးအောင်ကြည် ရဲ့လက်ထဲမှာ လက်လုပ်တောင်သမိုင်း ကျန်ရစ်နေခြင်းပါ။ နှုတ်တစ်ရာစာတစ်လုံး ဆိုတာလို နှုတ်နဲ့အစဉ်အဆက်ပြောနေ ကြရင် သမိုင်းဟာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလွှဲ ကွဲပြားသွားနိုင်ပေမယ့် စာနဲ့ရေးကူးမှတ် ထားတဲ့အခါမှာတော့ မလွဲနိုင်တော့ပါ ဘူး။ ဒါက စာနဲ့ရေးမှတ်ထားခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပါ။ ရေးကူးရုံမျှနဲ့ မပြီးပါ ဘူး။ ဒီသမိုင်းစာကို မပျောက်မပျက် အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် လည်း ဦးအောင်ကြည်ကို ကျေးဇူး အများကြီးတင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီသမိုင်းစာဟာ လက်လုပ်တောင် သာသနာအတွက်ရော နေပြည်တော် ဒေသအတွက်ရော နိုင်ငံတော်အတွက် ပါ အကျိုးကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်။ ဒီ သမိုင်းစာသာ အထင်အရှားမကျန်ရစ် ရင် သမိုင်းဖြစ်စဉ်တွေကို မဟာဗေဒမိမြိုင် ဆရာတော်ကြီးက ပြန်လည် ရေးသား ဖော်ပြနေရဦးမှာပါ။ သမိုင်းစာကို ဦးအောင်ကြည်က ထိန်းသိမ်းထားတော့ ကာ အတော်လေးကို အဆင်ပြေသွားခဲ့ တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

အဲဒီလက်လုပ်တောင်သမိုင်းမှာ မှတ်ချက်ပေးထားတာလေးတွေပါတယ် လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒါတွေက-

- ၁ ဇေယျပတ္တမင်းသားသည် လက်လုပ် တောင်သို့ ရဟန်းဘဝဖြင့်ကြွလာ မည်။
- ၂ အရှေ့မြောက်အရပ်က တောင်ပေါ် သို့သွားပင့်ရမည်။
- ၃ ကြွလာသည့်နေ့တွင် မြေကြီးခြေမချ စကြာယာဉ်စီးနင်း၍ကြွလာမည်။
- ၄ လက်လုပ်တောင်၌ အရင်ဆုံးဆွမ်း ခံကြွလိမ့်မည်။
- ၅ ညီမတော်များမှ ဆွမ်းထွက်၍ လောင်းကြလိမ့်မည်။
- ၆ နောက်နေ့များတွင်မှ ကျေးလက်

တောရွာများသို့ ဆွမ်းခံကြွလိမ့်မည်။
၁ ဇေယျပတ္တမင်းသားသည် လက်လုပ် တောင်၌ သီတင်းသုံးသောအခါ ပုဗ္ဗဇာသစ္စာတရားကိုသိ၍ မြင့်မြတ် သော အရိယာစစ်စစ် ရဟန်းဖြစ် လိမ့်မည်။

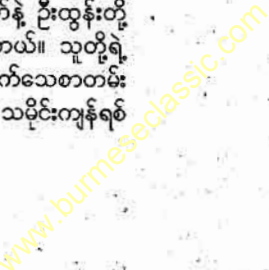
လို့ သိုက်သမိုင်းရာဇဝင်မှာ မှတ်ချက်ပေးထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါက သမိုင်းရဲ့မှတ်ချက်လေးတွေပါပဲ။

၂ သိုက်တူးရာခြင်း

သိုက်ဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ အပြားမှာရှိနေကြတယ်လို့ မြန်မာတွေ အယုံအကြည်ရှိကြသလို ခေတ်အဆက် ဆက်သိုက်ဆရာတွေက သိုက်တူးကြ တာတွေလည်း ကြုံဖူးခဲ့ကြပါတယ်။ မကြုံဘူးခဲ့သော်မှ ကြားဖူးသူ၊ ဖတ်ဖူးသူ၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကြည့်ဖူးသူတွေရှိကြပါတယ်။ ပြီးတော့ သိုက်ဆက်ဆိုတာတွေရှိတယ်။ ပြောလို့မယုံကြုံရင်သိကြပါလိမ့်မယ်။

သိုက်ဆိုရာမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အန္တရာယ်ကြောက်လို့ မြေကြီးထဲမြှုပ် ထားရာမှာ အဲဒီဥစ္စာစွဲနဲ့သေရင် ကိုယ့် ပစ္စည်းကိုကိုယ်စောင့်ရတဲ့သိုက်ဆိုတာရှိ သလို မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ရည်စူးပြီး လျှာဒါန်းခဲ့တဲ့ ရတနာသိုက်တွေလည်းရှိ ပါတယ်။ သိုက်မှာစောင့်တဲ့အစောင့်တွေ ကိုတော့ ဥစ္စာစောင့်လို့ပဲခေါ်ကြပါတယ်။ ဥစ္စာစောင့်ဆိုရာမှာ မိန်းကလေးတွေ ချည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ဘီလူးသရဲတွေလည်း ဝန်းရံစောင့်ရှောက် ကြရတာပါ။ အဲဒီမှာ သိုက်ချုပ်ဘိုးတော် ဆိုတဲ့ အကြီးဆုံးလည်းရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့သိုက် ကြီးတွေမှာသာရှိနိုင်တာပါ။

ရတနာတွေကို အချောင်ရချင်တဲ့ ဝိသမလောဘသားသိုက်ဆရာတွေအနေ နဲ့ သာမန်ဥစ္စာစွဲနဲ့စောင့်နေကြတဲ့သိုက် ငယ်လေးတွေဆိုရင်တော့ အောင်မြင် တတ်ကြပါတယ်။ တကယ့်အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ လျှာဒါန်းခဲ့တဲ့ ဘုရားသိုက်တွေကျတော့ အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အားနဲ့ နဲ့သာရင်ဆိုင်ကြရတာပါ။ ဒါတွေက လည်း ပုံပြင်ပမာ မယုံချင်စရာတွေပါဘဲ။ သို့သော်လည်း အမှန်တကယ်ကိုရှိခဲ့ကြ တာပါ။ ဒါကို ဦးလူတုတ်နဲ့ ဦးထွန်းတို့ က သက်သေပြခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းအရာတွေ သက်သေစာတမ်း ထားခဲ့တာကြောင့်လည်း သမိုင်းကျန်ရစ် တယ်ဆိုရမှာပါ။

လက်လုပ်တောင်သိုက်တူကြခြင်း

လက်လုပ်တောင်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက်၊ ကျောက်သံပတ္တမြား တိုက်၊ ပြဒါးတိုက်ဆိုပြီး တိုက်ကြီးလေး တိုက်ရှိကြောင်းဆိုထားတော့ ဒါတွေဟာ ဝိသမလောဘသားသိုက်တူးသမားတွေအနေနဲ့ကတော့ သွားရည်ယိုစရာ ရတနာပစ္စည်းတွေလို့ ဆိုရပါမယ်။

လက်လုပ်တောင်သိုက်ရဲ့နံ့ကိုတော့ ဘယ်ကဘယ်လိုရတယ်မသိပါဘူး။ သိုက်ဆရာတစ်ယောက်ဟာ သပြေတန်းရွာကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ လက်လုပ်တောင်ဘယ်မှာရှိသလဲ။ လက်လုပ်တောင်ကို လိုက်ပို့ပေးပါလို့ ရွာကိုအကူအညီတောင်းတဲ့အခါ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တရာ၊ စတဲ့ လောကီအတတ်ပညာတွေကိုဝါသနာထုံကြတဲ့ လူပျိုပေါက်အရွယ် မောင်လူတုတ်နဲ့ မောင်ထွန်းဦးတို့က လိုလိုလားလား လိုက်ပို့ပေးကြပါတယ်။ သိုက်တူးတယ်ဆိုတာ လောကီရဲ့ ဂန္ထီရအတတ်ပညာမို့ သူတို့အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားကြတာပါ။

လက်လုပ်တောင်ပေါ်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သိုက်ဆရာကြီးက ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်လိုက်တဲ့အခါ တောင်ကြီးပျောက်ကာ တိုက်ကြီးလေးတိုက်ဘွားခနဲပေါ်လာပါတော့တယ်။ မောင်လူတုတ်နဲ့ မောင်ထွန်းဦးတို့ကတော့ မမြင်စဖူးအထူးအဆန်းမို့ သိုက်ကြီးကြိုကြည့်ကာ အံ့သြနေကြပါတယ်။ ဆရာကြီးကိုလည်း အထင်တကြီးရှိကာ အားကျကြပါတယ်။

တိုက်ကြီးလေးတိုက်ပေါ်လာပြီး တာနဲ့ သိုက်တံခါးတွေဟာ အလိုလိုပွင့်ကုန်ကြတာကြောင့် သိုက်ထဲကိုဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သိုက်ကြီးရဲ့အလယ်မှာတော့ ဆရာကြီးတစ်ဦးဟာ ဣန္ဒြေရရထိုင်နေတာကို တွေ့ရတာပါပဲ။ ဆရာကြီးက လာရင်းကိစ္စကိုမေးတဲ့အခါ သိုက်ဆရာက သူ့လိုအင်ကိုပြောပြပေးမယ့် ဆရာကြီးက ဒီရတနာသိုက်ဟာ အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားကိုရည်စူးပြီး လျှာခဲ့တဲ့ ရတနာသိုက်ဖြစ်တာကြောင့် ဘုရားဘဏ္ဍာကို ပြစ်မှားခြင်းရဲ့အကျိုးဆက်ဆိုးကျိုးတွေဟောပြောပါတယ်။ တစ်ဘဝစာခဏတာရယူလိုက်ပေးမယ့် အဲဒီဆိုးကျိုးဟာ တစ်သံသရာလုံးအတောမသက်နိုင်အောင် ဆိုးကျိုးတွေပေးနိုင်ကြောင်း ဟောပြောတဲ့အခါမှာတော့ သံသရာပြစ်ကို ကြောက်တဲ့ သိုက်ဆရာဟာ သူ့ရဲ့ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ပါလာတဲ့ အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့

တွေကို ဘုရားမှာလှူဒါန်းပါတော့တယ်။ မောင်လူတုတ်နဲ့ မောင်ထွန်းဦးတို့မှာတော့ လျှာစရာဘာမှမပါတာကြောင့် အကျိုးတွေသာခွတ်လျှာခဲ့ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါက ပထမဆုံးအကြိမ် သိုက်ထဲရောက်ခဲ့ဖူးခြင်းပါ။

နောက်တစ်ခါလည်း သပြေတန်းနဲ့ ရွာကို သိုက်ဆရာနစ်ယောက်ရောက်လာကြပြန်ပါတယ်။ လက်လုပ်တောင်သိုက်ထဲရောက်ဘူးခဲ့တဲ့ မောင်လူတုတ်နဲ့ မောင်ထွန်းဦးတို့ကပဲ အဲဒီသိုက်ဆရာနဲ့ တပည့်ကို လက်လုပ်တောင်ဆီလိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ သူတို့တွေ လူပျိုအရွယ်ဖြစ်နေကြပါပြီ။

လက်လုပ်တောင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ သိုက်ဆရာနဲ့တပည့်ဟာ ပြုစရာပြုပြီး တာနဲ့ သိုက်ဆရာက ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်လိုက်ပါတယ်။ ရိုက်လိုက်တာနဲ့ တောင်ကြီးပျောက်သွားကာ သိုက်ကြီးပေါ်လာပြီး သိုက်တံခါးတွေပွင့်ကုန်ပါတယ်။ သိုက်ကတိုက်ကြီးလေးတိုက်ပါ။

သူတို့တွေဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ခန်းမဆောင်ရဲ့အလယ်မှာ အိုးစည်တစ်လုံးကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘာမှမသိတဲ့ မောင်လူတုတ်နဲ့ မောင်ထွန်းဦးတို့ကတော့ လူငယ်ပီပီ အိုးစည်တီးချင်တဲ့စိတ်တွေတဖူးဖူးပေါ်လာကြပါတယ်။ တောသားပေကိုး။

ဒါကိုရိပ်မိတဲ့သိုက်ဆရာရဲ့တပည့်က အိုးစည်ကိုမတီးဖို့မှာကြားပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဆန္ဒကိုမမျှသိပ်နိုင်တဲ့ မောင်လူတုတ်နဲ့ မောင်ထွန်းဦးတို့ဟာ သိုက်ဆရာအလစ်မှာ စတင်သဘောတီးကြည့်လိုက်ပါတယ်။ လက်ဆော့လိုက်တဲ့သဘောပါ။

သို့သော်လည်း စည်းပေါက်သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သိုက်ကြီးဟာ ရေပြင်ကြီးဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ဒီအခါမှာတော့ အသက်ဘေးကင်းအောင် ရေကူးကြရပါတော့တယ်။ သူတို့လေးဦးဟာ အတန်ကြာအောင် ရေပြင်ကြီးမှာ ကူးခပ်နေကြရတာပါပဲ။

ကံကောင်းချင်တော့ ဝါးခုတ်လာသူတွေနဲ့ တွေ့ကြရခြင်းပါပဲ။ ဝါးခုတ်လာသူတွေက -

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ မြေပြင်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်သွားနေကြတာလဲ” လို့မေးမှ အားလုံးသတိရကာ အသက်ချမ်းသာရခဲ့ကြပါတယ်။ ဝါးခုတ်လာသူတွေနဲ့သာ မတွေ့ရင်တော့ သူတို့ဘဝတွေမတွေးဝံ့စရာပါဘဲ။

ကာလအတန်ကြာတဲ့အခါ ကိုရင်လေးတစ်ပါး သပြေတန်းရွာကိုရောက်လာပြီး လက်လုပ်တောင်ကိုမေးပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါ ကိုလူတုတ်နဲ့ ကိုထွန်းဦးတို့ကပဲ လက်လုပ်တောင်ကိုလိုက်ပို့ပြန်ပါတယ်။ သူတို့မှာ ကောက်ညှင်းစပါးနဲ့ လှော်ရုံစပေါက်ပေါက်ပွင့်တွေပါလာကြပါတယ်။ ကိုရင်လေးပေးမယ့် လက်လုပ်တောင်သိုက်ကိုတူးမယ်ဆိုတော့ အထင်သေးလို့မရပါဘူး။

လက်လုပ်တောင်ရောက်တာနဲ့ ကိုရင်လေးက ပေါက်ပေါက်တွေကိုမန်းပြီး တောင်ကိုပစ်ပေါက်လိုက်ပါတယ်။ တောင်ဟာ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရတနာသိုက်ရဲ့တိုက်ကြီးတွေပေါ်လာပါတယ်။ တံခါးတွေလည်းပွင့်ကုန်ပါတယ်။ ပွင့်တာနဲ့ အထဲကိုဝင်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ကျောက်မျက်ရတနာတိုက်ကြီးဖြစ်နေပါတယ်။ ကျောက်မျက်ရတနာတွေက တပ်မက်စရာတွေပါပဲ။

အဲဒီမှာ ကိုရင်လေးက -
“ဒကာကြီးတို့၊ ဤရတနာပစ္စည်းတွေဟာ အရိမေတ္တေယျဘုရားပွင့်လှင်ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းဖို့ဖြစ်တယ်။ မယူကောင်းပါဘူး”
လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တစ်တိုက်ပြောင်းဝင်တဲ့အခါမှာတော့ ငွေစင်ငွေပြားငွေတုံးတွေဖြစ်နေပါတယ်။

ကိုရင်လေးက -
“ဒကာကြီးတို့၊ သိုက်တူးရင် လောဘမကြီးရဘူး။ လောဘကြီးရင် နှူးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ တစ်ယောက်ကို ငွေ (၃၀၀) စီယူကြပါ”
လို့ခွင့်ပြုပါတယ်။

သိုက်ရဲ့အလယ်မှာ ရွှေနဂါးရုပ်ကြီးတွေတာနဲ့ ကိုရင်လေးဟာ နဂါးရုပ်ကြီးရဲ့လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့သပ်ချပြီး အောက်ကလက်တစ်ဖက်နဲ့ ခံယူလိုက်ပါတယ်။ ရွှေနဂါးကြီးရဲ့ ဝဲဘက်မျက်လုံး လက်ထဲကျသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုရင်လေးဟာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သိုက်ကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်ကာ ကိုလူတုတ်နဲ့ ကိုထွန်းဦးတို့လည်း လက်လုပ်တောင်ဘေးမှာ ပြန်ရောက်နေကြပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး ရွှေနဂါးကြီးဟာ ညာဘက်မျက်စိတစ်လုံးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောစမှတ်ပြုကြပါတယ်။ ပြဒါးရင်လုံးရသွားတဲ့ ကိုရင်လေးကတော့ သူ့လိုရာရသွားတဲ့အတွက် ကိုယ်ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူက

ရတနာတွေကို ရယူချင်တာမဟုတ်ဘဲ သိုက်စောင့်နန်းရဲ့ ပြဒါးရှင်မျက်စိကို ရယူလိုခြင်းဖြစ်တာကြောင့် အောင်သွား ဟန်တူပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မောင်လူတုတ်နှင့် မောင်ထွန်းဦးတို့ဟာ လက်လုပ်တောင် သိုက်ကို (၃) ခါတူးဖူးလို့ (၃) ခါရောက် ဖူးသူတွေဖြစ်ကြကာ ဦးလူတုတ်နှင့် ဦးထွန်းဦးတို့ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီ ဦးလူတုတ်နဲ့ ဦးထွန်းဦးတို့ စာ (၁၄) နှစ်သားအရွယ်သာရှိသေးတဲ့ မောင်အောင်ကြည်ကို ရေးမှတ်ခိုင်းတာ ကြောင့် လက်လုပ်တောင်သမိုင်းကြောင်း ဟာ ကျန်ရှိနေခြင်းပါ။ ဒီသမိုင်းစာကို ဦးကြည်အောင်ဟာ နှစ်ပေါင်း (၅၀)နီးပါး သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရပါတယ်။ ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ်။

၁ ဦးအောင်ကြည်ကအောင်ပြီတဲ့

သာစည်ရွှေကျောင်းကုန်းတောင် တနေ ဆရာတော်တစ်ပါး လက်လုပ် တောင်ကိုကြွလာမှာမို့ ကျောင်းတောင် ဆောက်နေပြီဆိုတဲ့သတင်းကို ဦးအောင် ကြည်ကြားရတာကြောင့် ဟုတ်။ မဟုတ် သွားကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ ဟုတ်မှန် ကြောင်းတွေ့ရပါတယ်။

ဆရာတော်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်မှာ တောရဆောက်တည်ပြီး ခုတင်လည်းကုင့်တယ်။ ပိပဿနာလည်း တုင့်တယ်စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ တစ်ဆင့် တောင်းတစ်ဆင့်ကြားရတဲ့အခါ ဦးအောင် ကြည်ဟာ သူ့ရေးမှတ်ထားတဲ့ လက်လုပ် တောင်သိုက်သမိုင်းစာထဲက ဇေယျပတ္တ မင်းသားတစ်ဖြစ်လဲ ရဟန်းတော်များ ဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့အတွေးကဝင်လာပါ တယ်။

ဆရာတော် ကြွလာတော့မယ်။ မြင်းမနားရောက်တာနဲ့ ပျဉ်းမနားက ဆရာတော်ကြီးတွေကို ကန်တော့မယ်။ ဆွမ်းစားပြီးတာနဲ့ လက်လုပ်တောင်ကို ကြွလာမယ်ဆိုတဲ့စကားတွေ ဦးအောင် ကြည်ကြားရတော့ သူ့ရဲ့ သိုက်သမိုင်းထဲ တစာနဲ့မကိုက်ညီတာကြောင့် ဒါဟာ ဇေယျပတ္တမင်းသားဟုတ်ဟန်မတူသေး သူ့လိုတွေးလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အရင်ဆရာတော်တွေလို လက်လုပ်တောင် မှာ နေနိုင်လှ တစ်လပေါ့လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ တွေးလိုက်တာ အမှတ်တံဆိပ်သေနေလိုက် မိပါတယ်။ သူက သူ့ပေတံနဲ့သူ တိတ်တ ဆိတ်တိုင်းထွာနေသူကိုး။

နောက်တော့မကြာလိုက်ပါဘူး။ သတင်းတစ်ခုထပ်မံကြားရပြန်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ၁၃၅၃ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့မှာ ဆရာတော်ကြွလာမယ်။ လက်လုပ်တောင်ကို အရင်ကြွမယ်။ နောက်ရက်ကျမှ မြို့ပေါ်က ဆရာတော် ကြီးတွေကို ကန်တော့မယ်။ လက်လုပ် တောင်ပေါ်သို့ အရှေ့မြောက်ထောင့် အရပ်ကတက်မယ်။ တောင်ပေါ်ရောက် မှ ဆွမ်းခံကြွမယ်စတဲ့သတင်းစကားတွေ ကြားရတဲ့အခါမှာတော့ သိုက်သမိုင်းစာ နဲ့ကိုက်ညီနေတာမို့ ဦးအောင်ကြည်ဟာ အံ့ဩတကြီးဖြစ်တာ ကြက်သီးမွေးညင်း တွေက ဖျဉ်းဖျဉ်းထမူ ပီတိသောမနဿ တွေဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဦးအောင်ကြည်ဟာ သူ့ရဲ့ သိုက်သမိုင်းစာအုပ်ကလေးကို ပြန်ဖတ် ကြည့်နေပါတယ်။ အံဝင်ခွင်ကျသမိုင်း စာနဲ့ ကွက်တိုဖြစ်နေပါလား။ ဒီသမိုင်းက လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းပဲသိတာပါ။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက များသွားပြီးလျှောက်တယ်မသိပါဘူး။ အတော်ကိုဆန်းကြယ်လှတယ်။ ဒီတော့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြွလာတဲ့အချိန်မှာ လက်လုပ် တောင်ရဲ့ ပထမဆုံးဆွမ်းဦးလှူရအောင် ငါသွားမှဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ တယ်။

အဲဒါကြောင့် ဦးအောင်ကြည်ဟာ ဆရာတော်ကြွလာမယ့်နေ့မှာ လက်လုပ် တောင်ရဲ့မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ဆီးပင် အောက်မှာ ဆီးသားထင်းနဲ့ ဆွမ်းအိုး တည်ကာ ဆီးယောက်မနဲ့မွေကာ ချက် မယ်ပေါ့လေ။ ဆီးယောက်မဆိုတာ မြန်မာ တို့ အမွန်အမြတ်ပြုရာ ယောက်မပါ။ မြန်မာ့ရိုးရာ စကားထာမှာတောင် ငွေပုံ ဆိုတဲ့ အပျိုပေါက်မလေးရဲ့နာမည်ကို စပယ်ဖူးစ ဆီးယောက်မလို့ ဖွဲ့ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဆီး (ဇီး) ယောက်မဆိုတာ ထမင်းဟင်းချက်ရာမှ အမွန်အမြတ်ထား ပြီး သုံးခဲ့ကြတာပါ။ ခုလည်း ဦးအောင် ကြည်ဟာ ကြွလာမယ့် ရဟန်းတော်ကို အတိတ်က ဇေယျပတ္တမင်းသားလို့ယုံ ကြည်ပြီး အမွန်အမြတ်လှူဒါန်းချင်တာ ပါ။ ဒါကြောင့် သဒ္ဓါအပြည့်နဲ့ဆောင်ရွက် ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။ ဆီးပင် တွေကလည်းပေါ့လှပါတယ်။

အဲဒီလို တွေးတောနေရင်း ဦးအောင်ကြည်က တစ်ခုကိုပြေးတွေးမိ လိုက်တယ်။ အဲဒါက ပထမအစီအစဉ် ကနေပြီး ဒုတိယအစီအစဉ်ကိုပြောင်း သွားရတာဟာ သိုက်ထဲက မင်းသမီး

လေးတွေသွားလျှောက်လို့နေမှာ။ ဒီ လက်လုပ်တောင်ပေါ်ကိုကြွဖို့ကိုလည်း မင်းသမီးလေးတွေသွားပင့်တာနေမှာလို့ တွေးနေမိပါတယ်။

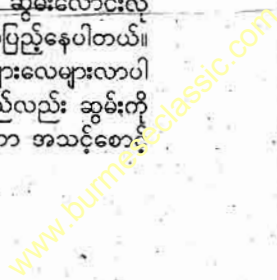
ပြီးတော့ ဟိုလွန်းခဲ့တဲ့ တစ်လ ကျော်က ကြိုပင်သာရွာက ကိုသန်း အောင်ရဲ့ ဇီဝိဒေဝယ်လေးကလည်း လက်လုပ်တောင်ထန်းပင်ဖျားမှာ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးကြွလာတာမြင်ရတယ်လို့ အော် ဟစ်ပြောဆိုခဲ့သေးတယ်။ ဒီသတင်းက လည်း ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဟိုးလေးတကျော် ပါပဲ။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာက ဒီလက် လုပ်တောင်ကို တစ်ခါမှမရောက်ဘူး သေးတဲ့ ဆရာတော်က ဗောဓိပင်ကို ခေါင်းထားပြီး ကျောင်းဆောက်ဖို့မှာ တယ်ဆိုပဲ။ အတော်ကိုထူးခြားတဲ့ရဟန်း တော်ပေပဲလို့ ဦးအောင်ကြည်တွေးတော နေပါတယ်။

ဆရာတော် သီတင်းသုံးမယ့် ကျောင်းကို ဗောဓိမဏ္ဍိုင်လို့ အမည်ပေး ထားပါတယ်။ ကဆုန်လဆန်း ၁၀ ရက် နေ့မှာ ဆရာတော်ဟာ ဆွမ်းချိန်အစီကြွ လာမှာမို့ လက်လုပ်တောင်ဟာ လူတွေ နဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာပါတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ သီလဂုဏ်သမာဓိ ဂုဏ်ကြောင့် အရပ်ရစ်မျက်နှာကလူတွေ ဟာ ဆရာတော်ဆွမ်းခံကြွမိ ဆွမ်းလှူ ဒါန်းကြဖို့ တဖွဲဖွဲနဲ့ရောက်ရှိလာကြပါပြီ။ ဦးအောင်ကြည်ကတော့ သူ့အစီဌာနနဲ့သူ တောင်ရဲ့မြောက်ဘက်ခြမ်းက ဆီးပင် အောက်မှာ ဆီးသားထင်းနဲ့မီးမွှေးကာ ဆီးယောက်မလုပ်ပြီး ဆွမ်းအိုးမွှေးလို့ ချက်နေပါတယ်။ လူတွေက အထူး အဆန်းမို့ မေးမြန်းကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဦးအောင်ကြည်က - “ငါ့အစီဌာနနဲ့ငါပါကွာ။ ငါလည်း မင်းတို့လို ဆွမ်းလှူပြီး ကုသိုလ်ယူမလို့ ပေါ့ကွ”

လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ဆရာတော်ကြွလာဖို့ အချိန်နီး လေလေ လူတန်းကြီးကရှည်လေလေဖြစ် လာပါတယ်။ တောင်ရဲ့အရှေ့မြောက် ထောင့်အရပ်ကနေပြီး တောင်ရဲ့ အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ်မှာရှိတဲ့ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကျောင်းတော်ဆီကြွမှာမို့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဆွမ်းလောင်းလို့ သူတွေနဲ့ တန်းစီကာပြည့်နေပါတယ်။ လူတွေက ကြာလေများလေများလာပါ တယ်။ ဦးအောင်ကြည်လည်း ဆွမ်းကို ဆွမ်းအုပ်ထဲခူးထည့်ကာ အသင့်စောင့် နေပါတယ်။

အရပ် (၈) မျက်နှာထက် အရပ် (၁၀) မျက်နှာလို့ဆိုရမလားမသိပါဘူး။ ဒီဝန်းကျင်မှာ မမြင်ဘူးတဲ့လူတွေဆိုတာ ကလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဇေယျပတ္တ မင်းသား ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ ကြွလာမှာဆို တော့ သူညီမလေးတွေလည်း ဆွမ်း ထွက်လောင်းကြမှာ အသေအချာပဲလို့ တွေးမိပြီး လူတွေကိုလိုက်ကြည့်မိပါတယ်။ သို့သော်လည်း အချောအလှ တွေများတော့ကာ ဘယ်ဟာမှန်းမသိပါ ဘူး။

ဒါနဲ့ တစ်မျိုးတွေးမိပြန်ပါတယ်။ သူတို့တွေက လူမဟုတ်တော့ကာ လူရိပ် ထင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး လူတွေကို အရိပ် နဲ့ လိုက်တိုက်ကြည့်နေမိပြန်ပါတယ်။ လူ တွေများလွန်းတော့ အစုံအစေ့မကြည့် နိုင်ပြန်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မနက် (၁၀) နာရီ နီးနီးရှိခဲ့ပါပြီ။

မနက် (၁၀) နာရီခန့်မှာတော့ ဆရာတော်ကြွရောက်လာပါပြီ။ အရှေ့ မြောက်အရပ်ကနေ ကားနဲ့ကြွလာတာ ပါ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆရာတော် ဆွမ်းခံကြွပါတယ်။ အားပါးတရလောင်း လှူကြတာမို့ မကြာမကြာသပိတ်လယ် ရပါတယ်။ ဘယ်လောက်များလဲဆိုရင် ဆွမ်းဇလုံကြီး (၁၁) ဇလုံတောင်ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးနားက အမျိုးသမီး လေးတွေကတော့ သစ်သီးဆွမ်းလောင်း လှူကြပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့မေတ္တာ ဓာတ်ကိုခံယူကာ ဆွမ်းလောင်းလှူရသူ များတော့ ကြည့်ညှိမဝ ဦးချမဆုံးဖြစ် နေရပါတော့တယ်။ ဦးအောင်ကြည် အပါအဝင် ဆွမ်းလှူတွေထဲမှာ လူတွေ နတ်တွေအစုံပါမယ်လို့ ဦးအောင်ကြည် တွေးနေမိပါတယ်။

ဆရာတော်ဟာ ဇေယျပတ္တ တစ်ဖြစ်လဲ ပြန်လာတာဟုတ်၊ မဟုတ်ကို ဦးအောင်ကြည်အတပ်မသိပေမယ့် မိမိ ကိုယ်တိုင် ရေးကူးမှတ်သားထားခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော်က သမိုင်းစာထဲက နဲ့တော့ တိုက်ဆိုင်မှုကွတ်တိဖြစ်နေခဲ့ပါ ပြီ။

- အရှေ့မြောက်အရပ်ကကြွလာတော် မူခြင်း။
- စကြာယာဉ်စီး၍ လာမည်ဟုဆိုရာ ကားယာဉ်မြင့်ကြွလာခြင်း။
- တောင်ပေါ်သို့ရောက်မှဆွမ်းခံခြင်း။ ဆိုတဲ့ အချက်တွေက ကိုက်ညီနေ ပါတော့တယ်။
- ဒီအခါမှာ ဦးအောင်ကြည်က အောင်ပြီလို့ စိတ်ထဲမှာကြွေးကြော်

လိုက်ပါတယ်။
□ သုံးဝါဆိုတော်မူခြင်း

ဦးအောင်ကြည်ဟာ လက်လုပ် တောင်သမိုင်းကို လက်မှာပိုက်ထားခဲ့ လေတော့ လက်လုပ်တောင်မှာကြွပြီး တောရဆောက်တည်ကြတဲ့ရသေ့ရဟန်း တွေကို သူ့သမိုင်းစာနဲ့ဂေဇက်တိုက်ကြည့် နေလေ့ရှိတယ်။

လက်လုပ်တောင်ဆိုတာက တော ကြမ်းတောင်ကြမ်းပါ။ အဲဒီလိုကြမ်းတာ ကြောင့် ပတ်ပတ်လည်မှာရှိနေတဲ့ လယ် သမားတွေအနေနဲ့ တောင်မှသစ်ရိပ်ဝါး ရိပ်ဝင်မခိုကြဘဲ ခပ်ကင်းတင်းနေခဲ့ကြ တာပါ။ တောရဆောက်တည်လို့တဲ့ ရဟန်းရသေ့တွေသာ လာရောက်ကြ ခြင်းပါ။ လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ ရည်ရွယ် ချက်ကြီးကြီးနဲ့လာခဲ့ကြတာပါပဲ။

သို့သော်လည်း ကြာကြာမနေနိုင် ဘဲ သတင်းကြားရုံမျှရှိသေး မကြာမီပြန် ကြွသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းတွေသာကြားရ တာပါ။ အတော်အတန် သီလသမာဓိနဲ့ လက်လုပ်တောင်မှာ သီတင်းသုံးနိုင်ဖို့ ခက်ခဲလှပါတယ်။

ငွေလျှံကုန်းရွာက ဦးမြသိန်း၊ ဦးမြ သန်းတို့ငယ်စဉ်အခါက ရဟန်းတော် တစ်ပါး အတန်ကြာ သီတင်းသုံးဖူးရဲ့။ သို့သော် သိုက်စာနဲ့ မကိုက်ညီပါဘူး။ ဦးမြသန်းတို့ အဲဒီတုန်းက ငယ်ပါသေး တယ်။

၁၃၂၆ ခုနှစ်မှာ ဆရာတော် ဦးမာလာ ကြွရောက် သီတင်းသုံးပြန်ပါ တယ်။ ထိုရဟန်းတော်မှာလည်း သိုက်စာ နဲ့ကိုက်ညီခြင်းမရှိဘဲ ၁၃၂၇ ခုနှစ်တွင် လက်လုပ်တောင်တောင်ဘက်ရှိ ငွေလျှံ ကုန်းရွာကျောင်းကို ပြောင်းရွှေ့သီတင်း သုံးရပါတယ်။

အကြောင်းမှာ သူ့နေတဲ့ကျောင်း ကို ညအချိန်မှာ ဣလောက်ရှိတဲ့ အကောင်ကြီးလေးကောင်က ခေါင်းနဲ့ ပြေးပြေးတိုက်နေတာကြောင့် တစ်ည လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ညလည်းမဟုတ်။ ည တိုင်းလိုတိုက်နေတဲ့အခါ ငါ့ကိုမနေစေ ချင်လို့ဆိုပြီး ငွေလျှံကုန်းကို ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့ရကြောင်း ဦးမာလာကပြောပြတယ် လို့ဆိုပါတယ်။

ဦးအောင်ကြည်ရဲ့ အဆိုအရ လက်လုပ်တောင်မှာ ကြွရောက်သီတင်း သုံးကြတဲ့ ရသေ့ရဟန်းတွေဟာ (၁၅)ပါး တောင်မကတော့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဘယ်ရဟန်းဘယ်ရသေ့မှ ကြာကြာ

သီတင်းမသုံးပါဘူး။
မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်လို့ ခေါ်ကြတဲ့ ယခုဆရာတော်ကတော့ သိုက်စာနဲ့လည်း ကိုက်ညီလှပါတယ်။ ချမ်းမြေ့စွာ (၃) ဝါတိုင်တိုင် ဝါဆိုတော် မှုကာ လက်လုပ်တောင်သာသနာကို ပြုစု စောင့်ရှောက်တော်မူတာကြောင့် ဘုရားတန်ဆောင်းကျောင်းကန်တွေဟာ နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့အလား ဘွားခနဲပေါ် ပေါက်လာပါတော့တယ်။

ဆရာတော်ကို ဆွမ်းခံချိန်လေးမှာ သာ ရွာစဉ်အလှည့်နဲ့ဆွမ်းခံတာကြောင့် ဖူးတွေ ရခြင်းပါ။ ကျောင်းရောက်တာနဲ့ တံခါးပိတ်ကာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ် တော့တာပါ။ ဖူးမြော်ခွင့်မရကြတော့ပါ ဘူး။ တကယ်တော့ ရှေးအတိတ်ရေစက် ရှိလို့သာ ကြွရောက် ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။ သုံးဝါဆိုတော်မူပြီး ၁၃၅၅ခုနှစ် မှာ ရှမ်းပြည်နယ် သုဝဏ္ဏသျှတောင်ကို ကြွသွားတော်မူတာပါပဲ။

သုံးဝါဆိုတဲ့အတိုင်းအတာကာလ မှာ ဆရာတော်ကြီးကို လူပေါင်းများစွာ ဖူးမြော်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကုသိုလ်တွေ လည်း အများကြီးပြုခွင့်ရခဲ့ကြပါတယ်။ ခုထိတိုင်လည်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့ဂုဏ် သတင်းက မွှေးပျံ့နေဆဲပါ။ လွမ်းဆွတ် တသနေကြဆဲပါ။

အတိတ်က ဇေယျပတ္တမင်းသား ပြောခဲ့သလို သာသနာတစ်ဝက်ကျော်ပြီး ချိန်မှာတော့ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော် ကြီး (၃) ဝါတိုင်တိုင် သီတင်းသုံးလိုက် တာကြောင့် လက်လုပ်တောင်သာသနာ ဟာ ထွန်းလင်းတောက်ပခဲ့ရပါပြီ။ လူ အများခွဲလှုံရာ၊ တရားအားထုတ်ရာ၊ ကုသိုလ်ပြုရာ သာသနာ့နယ်မြေကြီးဖြစ် ခဲ့ပါပြီ။

□ ဘုန်းရိပ်ကရိပ်
လက်လုပ်တောင်ဟာ မဟာဗောဓိ မြိုင်ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးသာသနာ ပြုသွားတာကြောင့် သာသနိကအဆောက် အအုံတွေနဲ့ပြည့်စုံနေတာမို့ သာသနာ ဆက်လက် ခေမင်စေရန် တပည့်သံဃာ ထော်များနဲ့ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများက ဆက်လက်ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက်ရှိပါ တယ်။ တရားစခန်းများလည်း မကြာ မကြာဖွင့်လှစ်လျက်ရှိပါတယ်။

၁၃၅၇ ခုနှစ်မှာတော့ ရဟန်းတော် လေး တရှင်ကြွလာစေရိယဟာ လက်လုပ် တောင်မှာ ဝါဆိုရန် နယုန်လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့မှာ ရောက်ရှိလာပါတယ်။

ဒါကလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဝါတွင်းမှာ ရဟန်းတော်ကလေးဟာ မော်လမြိုင်ဖားအောက်ရိပ်သာမှာ တရား သွားအားထုတ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ သို့သော် လည်း ဖားအောက်မကြွမီတစ်ရက်အလို အိမ်မက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်က အဖော် တစ်ယောက်နဲ့ရောက်လာပြီး -

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ လက်လုပ်တောင်ကို ကြွရောက်ပြီး သာသနာပြုပါဦးဘုရား”

လို့ လျှောက်တာနဲ့ အိပ်ရာကလန့် နှိုးခဲ့ရပါတယ်။ ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီးတွေးရင်း တစ်ဖေပြန်အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ဒုတိယတစ်ကြိမ်မက်ပြန်ပါတယ်။

“အရှင်ဘုရား ကြွမှာသာကြွပါ။ ဘာမှပူမနေပါနဲ့။ ကိုယ့်အားထုတ်ထား တဲ့တရားရှိသားပဲ”

ဆိုပြီး မက်ပြန်ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ (၄) နာရီရှိပါပြီ။ အဲဒါနဲ့ မော်လမြိုင်ခရီးစဉ်ဖျက်ကာ လက်လုပ်တောင်ကို ကြွခဲ့ခြင်းပါ။ ဒါနဲ့ပဲ လက်လုပ်တောင်မှာ ဝါဆိုကာ တရား အားထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကလည်း ထာဝရမဟုတ်ပါဘူး။ ခဏတာပါ။ ယခု လက်ရှိမှာတော့ ဆရာတော်ဗုဒ္ဓေါရသ အရှင်ကြုန္ဒာစရိယဟာ ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီး မှော်ဘီ ဗောဓိရိပ်ငြိမ်တောရ နာ သီတင်းသုံးပါတယ်။ သာသနာကိစ္စ ချိရင်တော့ ကြွလာလေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် ၂၀၁၁ မှာ နေပြည် တော်ကို ပြန်ရောက်ပါတယ်။ လက်လုပ် တောင်ရဲ့အရှေ့ဘက်က ဥပ္ပါတသန္တိ စေတီတော်ကြီးကိုသွားတိုင်း အစဉ်အမြဲ လက်လုပ်တောင်ရဲ့တောင်ဘက်က ရာဇ ဌာနီလမ်းမကြီးကသွားရတာပါ။ အဲဒီလို သွားရင် အစဉ်သဖြင့် ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ထ ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လက်လုပ်တောင်ကို အာရုံရောက်ပါတယ်။

လက်လုပ်တောင်တော်ဟာ ဘုရား တန်ဆောင်ကျောင်းကန်တွေနဲ့ လက်လက် ထအောင်လှပကာ စည်ကားသိုက်မြိုက် နေပါပြီ။ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီး ထီးတင်းသုံးကာ သာသနာပြုသွားကြောင်း ထည်းအထပ်ထပ်ကြားပြီးပါပြီ။ သို့သော် ထည်း မရောက်ဖြစ်ပါဘူး။ အချိန်မတန် ထေးဘူးလို့ဆိုရမှာပါပဲ။ စိတ်သာရောက် ထာ လူကမရောက်ဖြစ်သေးပါဘူး။

မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မိဘ ထာ ကိုတင်ထွန်းတို့ဟာ ဘုရားတွေ ထာ လှည့်လည်ပြီး ပန်း၊ ဆီမီး၊ မုန့်ဆွမ်း ထာ တွေပါတယ်။ ကြုံရာဘုန်းတော်ကြီး

ကျောင်းမှာ မုန့်ဆွမ်းနဲ့ ပန်းလှူလေ့ရှိကြ တယ်။ ကောင်းမွန်စွာစဉ်ပြုကြတာပါ ပဲ။ အနီးအနားက ဘုရားတွေ၊ ကျောင်း တွေမရောက်ဖူးတာမရှိပါဘူး။ ကားနဲ့ဆို တော့ ခဏနဲ့ရောက်တာပါ။ တစ်မနက် ကို ဘုရား(၃)ဆူလောက်ရောက်ဖြစ်ကြ တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကိုတင်ထွန်းက- “လက်လုပ်တောင်မှာ ပူဇော်ဖို့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူပင့်လာပြီး မနေ့ က ကျွန်တော်တို့မစွေးဘက်ကို ဒေသ စာရှိကြွချီတော်မူတယ်။ မန္တလေးကပင့် လာတာဆိုပဲ။ အဲဒါလက်လုပ်တောင်မှာ သီတင်းသုံးနေလောက်ပြီ။ အဲဒီကိစ္စ သွား ကြစို့”

ဆိုပြီး လက်လုပ်တောင်ကိုမောင်း ပါတယ်။ ကားနဲ့ဆိုတော့ ခဏမောင်းရံ တာပါ။ လမ်းတွေကလည်းကျယ်ပြီး အရမ်းကောင်းလှပါတယ်။

လက်လုပ်တောင်ဟာ သာသနိက အဆောက်အအုံတွေနဲ့ စည်ကားလှပ နေပါပြီ။ ခေါင်နန်းဘုရင်ရုပ်ပွားတော် ကြီးကိုတော့ ဝန်ချီစက်နဲ့မကာ ပလောင် တော်ထုဆစ်မယ့် ကွန်ကရစ်ခုံကြီးပေါ် မှာတင်ပြီး ပူဇော်ထားပြီးပါပြီ။ ရုပ်ပွား တော်က ကျောက်ဆင်းတူရုပ်ပွားတော် ကြီးဆိုတော့ လူအားနဲ့မနိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပလောင်ခုံကိုက လူတစ်ရပ် ကျော်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ဟာ လက်လုပ်တောင် သာသနာနယ်မြေကို ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတင်ထွန်းတို့ ပထမဆုံးပြန်လည်ခြေချ ကြခြင်းပါပဲ။ နောက်များမကြာမီမှာပဲ အလျား (၁၆၈) ပေ၊ အနံ (၆၈) ပေရှိတဲ့ ခေါင်နန်းမမှာနံကြီးကိုတင်တည်ဆောက် တော့တာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတင်ထွန်း တို့ကတော့ မကြာမကြာလှူဒါန်းရင်း ရောက်ဖြစ်ကြပါတယ်။ တရားစခန်းတွေ ဖွင့်ရာမှာလည်း မုန့်လှူရင်းရောက်ဖြစ်ကြ ပါတယ်။ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီး မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်မှာလည်း တရား စခန်း (၁၀) ရက်ဖွင့်ကာ ကုသိုလ်ပြုလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုကုသိုလ်ပြုရင် မှော်ဘီ ဗောဓိရိပ်ငြိမ်တောရဆရာတော် အရှင် ကြုန္ဒာစရိယဆရာတော်လည်းကြွရောက် လာလေ့ရှိပါတယ်။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘုန်းရိပ်ကံရိပ်ကဘယ်လောက်ကြီးမား သလဲဆိုရင် ခုထိတိုင်လည်း သာသနိက အဆောက်အအုံတွေဆောက်နေဆဲရှိပါ တယ်။ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲတွေ

ဦးစီးကာ ပြုပြင်မွမ်းမံထားတာကြောင့် လက်လုပ်တောင်ကုန်းပေါ်မှရှေးဟောင်း စေတီတော်ဟာလည်း အလွန်ကြည်ညို ဖွယ်သပွယ်လျက်ရှိနေပါပြီ။ ဘုရားဖူး သူ၊ ပန်းတော်၊ ရေတော်လှူဒါန်းသူတွေ လည်းမပြတ်ရှိနေပါပြီ။ ဒါတွေက ဆရာ တော်ကြီးနဲ့ဘုန်းရိပ်ကံရိပ်နဲ့နွယ်နေတာ ပါ။

နေပြည်တော်ကို ဘုရားဖူးရောက် ခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ နေပြည်တော်ရဲ့အထင် ကရဖြစ်တဲ့ ဥပ္ပါတသန္တိစေတီတော်ကြီး ကို ဖူးမြစ်အောင် ဝင်ဖူးကြတာပါ။ လက်လုပ်တောင်စေတီတော်က ဥပ္ပါတ သန္တိစေတီတော်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက် မှာပါ။ တစ်ခါတည်းဝင်ဖူးလို့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ နေပြည်တော်မှာ သတ္တဌာန မဟာဗောဓိစေတီတော်ရှိတယ်။ သံဝေ ဇနိယလေးဌာနရှိတယ်။ ဘုရားပွင့်တော် မူရာ မရှိမဒေသပုံစံအတိုင်းတည်ထား ကိုးကွယ်ခြင်းပါ။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာမှာ အမြင့်ဆုံးမတ်ရပ်တော်ကျောက်ဆင်းတု ကြီးဖြစ်တဲ့ မဟာသကျရံသီရိပွားတော် ကြီးကိုလည်း သွားရောက် ဖူးမြော်နိုင် ကြပါတယ်။

ပျဉ်းမနားမှာလည်း ကိုးခန်းကြီး ဘုရား၊ လောကမာရဇိန်၊ လောကရန်နိမ်၊ ဘုရားကိုးဆူ စတဲ့ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ ဖူးလို့ရနိုင်ပါတယ်။ လှပတဲ့ရုမ်းကန်ကြီး ရဲ့အလှပကိုလည်း ခံစားလို့ရတယ်။

လယ်ဝေးနယ်မှာတော့ မြို့ထဲက ဖောင်တော်ချက်မစေတီ၊ ရန်အောင်မြင် စေတီ၊ လေးကျွန်းရန်နိုင်စေတီ၊ စမ တောင်သုတေတီစင်နယ်မြေ၊ စမတောင် လူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးပရဟိတကျောင်း စသည် ဖြင့် သွားရောက် ဖူးမြော် ဗဟုသုတများ ရှာဖွေနိုင်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ တောင် သုံးလုံးစေတီဝန်ကျောင်းတိုက်ရှိ ရုပ်ပွား တော်၊ စေတီတော်တွေကို ဖူးမြော်ရင်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့မေတ္တာကံခံယူနိုင်ကြပါ တယ်။ နေပြည်တော်ကိုကြွခဲ့ကြပါလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

(ဒေါက်တာဇော်ရဲအောင်နှင့် ဇနီး မသီရိဇော်တို့အား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။)

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ
ရွှေပြည်စိုး (မိုးကုတ်)

ကျမ်းကိုး -
ဗုဒ္ဓေါရသအရှင်ကြုန္ဒာစရိယရေး မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ ဘဝ ဖြစ်စဉ်အကျဉ်း

ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်) ပဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး၏ သာသနာပြုအင်္ဂါဗျာန်

တို့မြေဌာန ရှေးအခါဆီဝယ်၊
မထေရ်အပေါင်း၊ စံရာကျောင်းမှ
ငြိမ်ညောင်းသာယာ မိန့်အာဏာ
ကို၊ ရပ်ရွာလူများ၊ လွန်လေးစား
ခဲ့၊ ခုကားသို့နယ်၊ မတုတ်ကွယ်၍
နယ်ပယ်ပွားစီး၊ သားသမီးတို့၊
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်၊ စာမသင်
တော့။ ထို့ပြင်မြို့နေ၊ ကလေးတွေ
က၊ တို့မေဘာသာ၊ တို့မေစာကို၊
သင်ရာကောင်းမှု၊ မထင်ကြဘဲ၊
ပြင်ကလာပေး၊ စာပေထွေးကို၊
အလေးဂရု၊ အရေးပြု၏။

ယခုလိုသာ နှစ်ပေါင်းကြာလျှင်၊
မြန်မာပြည်ပွား၊ တိုင်းရင်းသားတို့၊
ဘုရားကိုစွန့်၊ တရားစွန့်၍ စွန့်
လိမ့်မှန်စွာ၊ မြတ်သံဃာတည်း။
ထိုခါလူများ၊ အမှားစာကြောင့်၊
များစွာ ခုထက်၊ တိုးတက်ပျက်
လိမ့်။

သို့တွက်များပြား၊ ဘုန်းဘုရား
တို့၊ တရားကိုယ်ကျင့်၊ လုံအောင်
ကျင့်၍ မလင့်စေရ ကိုယ်ဒေသ၌၊
သိပ္ပံပိဋက၊ ပြသနိုင်ရာကို၊ ကောင်း
စွာပိုင်ပိုင်၊ ပြသနိုင်မှ၊ ဘုန်းလှိုင်
ပြောပြ၊ ဩဝါဒကို၊ စိတ်က
ကြည်ဖြူ၊ လိုက်နာယူ၍ ကိုယ်မှ
နှုတ်ပြောင်း၊ စိတ်လည်းပြောင်း
လိမ့်၊ အကောင်း-မကောင်း၊
အကြောင်းကြောင်းကို သောင်း
ပြောင်းကုန်စင်၊ အကုန်မြင်၍၊
ထေရ်ရှင်ရှေ့သွား၊ ဘုန်းအများ၊
တရားစဉ်နှင့်အဆင်သင့်ရာ (လုပ်
ငန်းတော်ကို)အားကြီးမာန်တက်၊
တို့ဆောင်ရွက်မည် ဆက်လက်
သာသနာတည်စေသော်။

□ မြန်မာပြည်သားတွေရဲ့သစ္စာစကား

တို့ ပြေမြန် မာ၊
သာသနာဝယ်၊ ဘာသာဝန်ထမ်း၊
ရှင်ရဟန်းတို့၊ ရွှင်လန်းလုံ့လ၊
ရှိ တုန်းကမူ၊ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာပွင့်ထွန်းလာခဲ့၊ ခုခါတွင်
ကား၊ ရှင်လူများတို့ စိုက်အား
လုံ့လ၊ နည်းကုန်ကြသဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓ

ဘာသာ၊ နိမ့်လျောလာ၍၊ ပမာ
ငှက်ခါးပျံပုံလားသို့၊ - ထက်ဖျား
တိုင်တင်၊ မြင့်ခဲ့တစ်ဖုံ၊ နိမ့်တုံ
တစ်လှည့်၊ မြင့်ခဲ့တစ်ခန်း အဖြစ်
ဆန်းသား။ ညစ်နွမ်းသစ်လန်း၊
အဖြစ်ဆန်းအောင်၊ ရဟန်းတို့ပင်၊
ပြုစီရင်၏၊ အတော်သလန၊ ငယ်
နှောင်းလှတို့၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သာသ
နာကိုကောင်းစွာကြိုတင်၊ မပြုပြင်
သော်၊ အမြင်မှန်မှေး၊ အထင်သေး
၍၊ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ၊ အပြာပြာနှင့်
ဘာသာဝါဒဟူသမျှတို့၊ စစကုန်
သုဉ်း၊ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းလိမ့်၊ ထွတ်
ဘုန်းသာသနာ၊ ပျောက်သောခါ
ဝယ်၊ ထွေရာကောင်းနိုး၊ ဝါဒမျိုး
ဖြင့်၊ အကျိုးမဟု၊ ဖြစ်ပြန်ခဲ့မှ၊
တကယ့် တိုင်းကြီးပြည်အနီး၌၊
တိုင်းသီးပြည်နယ်၊ မျက်နှာငယ်
လိမ့်။

သို့နယ်ကြောင်းရာစုပေါင်းကာ
ဖြင့်၊ ကောင်းစွာမြှော်ညှိ၊ ဆင်ခြင်
မိ၍၊ တို့၏နယ်မြေ၊ တို့အမွေနှင့်၊
တို့မေဘာသာ၊ သာသနာကို၊
တို့သာကြံကြံ စောင့်ရှောက်အံ့
ဟု၊ ခုံခုံလက်ရုံး၊ မြောက်ချိုကြီး
လျက်၊ သက်ဆုံးတိုင်အောင်၊ တို့
စွမ်းဆောင်မည်၊ မြားမြောင် ပြည်
သား၊ သစ္စာစကား။

(တစ်ဘဝသာသနာ/နာ ၅၆၆)

□ မြတ်စွာဘုရားသာသနာအတွက် ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဆုံးမဩဝါဒစကားများ

ရဟန်းရှောင်ရန်။ ။ ပစ္စည်းမာတု၊
ဤနှစ်ခု၊ ဘိက္ခုသေမင်း၊ ဓားနှစ်စင်း။

□ သာသနာကွယ်ကြောင်း တစ်ဆယ့်ငါးပါး

အင်္ဂုတ္တိရ်လော၊ သာသနာကွယ်
ကြောင်း၊ တရားပေါင်းကား၊
ရဟန်းများတို့၊ တရားမနာ၊
စာပေမသင်၊ နှုတ်တွင်မဆောင်၊
သိအောင်မပြု၊ ဓမ္မာနုဓမ္မ၊ ပဋိ
ပတ်ကာ ဤငါးဖြာတည်း။ တထာ

ထို့ပြင် စာပေသင်လျော၊ ကျယ်
မတော့ကြ၊ ကျယ်မချနှင့် ကျယ်စွ
မအံ၊ မကြံမစည်၊ ဤငါးမည်
တည်း။

ဝါ-တစ်နည်းမှာ၊ အက္ခရာပုဒ်
ပျက်၊ လေ့ကျင့်သင်ကြ၊ ဒုဗ္ဗစမူ၊
စာချသူရား၊ လာဘ်များအောင်
ဖန်၊ ခိုက်ရန်ကွဲပြား၊ ဤတစ်ဆယ့်
ငါးသည်၊ မြတ်ဘုရားသာသနာ
ကွယ်ကြောင်းပါတည်း။

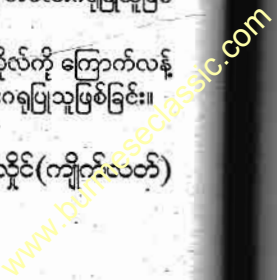
□ ရဟန်းကောင်းဆိုသည်မှာ (မယဇေဝ)

ရဟန်းရဟန်းမည်ပြဌာန်းလျက်၊
ရဟန်းလူတစ်၊ ခေါ်ရဖြစ်ရုံ၊ စနစ်
ခေါက်ချိုး၊ ချုပ်ရိုးခန်းခန်း၊ ဖန်ရည်
စွန်းသား၊ သက်န်းဝါဝါ၊ ဦးပြည်း
ကာဖြင့်၊ ပညာကင်းပ၊ သီလမဲ့မျိုး၊
အတွင်းဆိုးကာ၊ အကျိုးတစ်စ၊
ဘယ်မှာရှိလိမ့်၊ မော်မော်မန်းမန်း၊
ကြံမဆန်းဘဲ၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၊
တစ်ပါးတတ်ကာ၊ လူနတ်တူကာ၊
ပူဇော်ရာသား၊ သိက္ခာသုံးထပ်၊
ကျင့်ထုံးနပ်သို့၊ မြကြပ်စိတ်ထော်၊
ကိုယ်ထူးပျော်၏။

□ ရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်ဖြစ်ဖို့ရန်အချက်များ

- ၁။ မြတ်စွာဘုရား၌ အလေးဂရုပြုသူ
ဖြစ်ခြင်း။
- ၂။ လောကုတ္တရာကိုးပါး၌ အလေးဂရု
ပြုသူဖြစ်ခြင်း။
- ၃။ သံဃာတော်၌ အလေးဂရုပြုသူဖြစ်
ခြင်း။
- ၄။ သိက္ခာသုံးပါး၌ အလေးဂရုပြုသူဖြစ်
ခြင်း။
- ၅။ သမာဓိ၌ အလေးဂရုပြုသူဖြစ်ခြင်း။
- ၆။ ဒုစရိုက်အကုသိုလ်တို့ကို ရှက်ခြင်း၊
စက်ဆုပ်ခြင်း၌ အလေးဂရုပြုသူဖြစ်
ခြင်း။
- ၇။ ဒုစရိုက်အကုသိုလ်ကို ကြောက်လန့်
ခြင်း၌ အလေးဂရုပြုသူဖြစ်ခြင်း။

ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)

အာကာသ(လာမည်)

ပါရမီဖြည့်ဆည်းသူတို့ရောက်ကြသည် သုဝဏ္ဏသျှတောင်တော်ဆီ

သုဝဏ္ဏသျှတောင်သည် ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း ကျိုင်းတုံခရိုင် မိုင်းပြင်းမြို့နယ်တွင်တည်ရှိ၏။ ယင်းတောင်ထက် ဘုရားလောင်းနုစဉ်ကာလ သုဝဏ္ဏသာမဘဝတုန်းက မိဘနှစ်ပါးအား လှုပ်ကျွေးပြုစုလျက် ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့ဖူး၏။ မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးလည်း တရားထူးရှာဖွေ သီတင်းသုံးနေတော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သုဝဏ္ဏသျှတောင်ကို လူသိများထင်ရှား စိတ်ဝင်စား

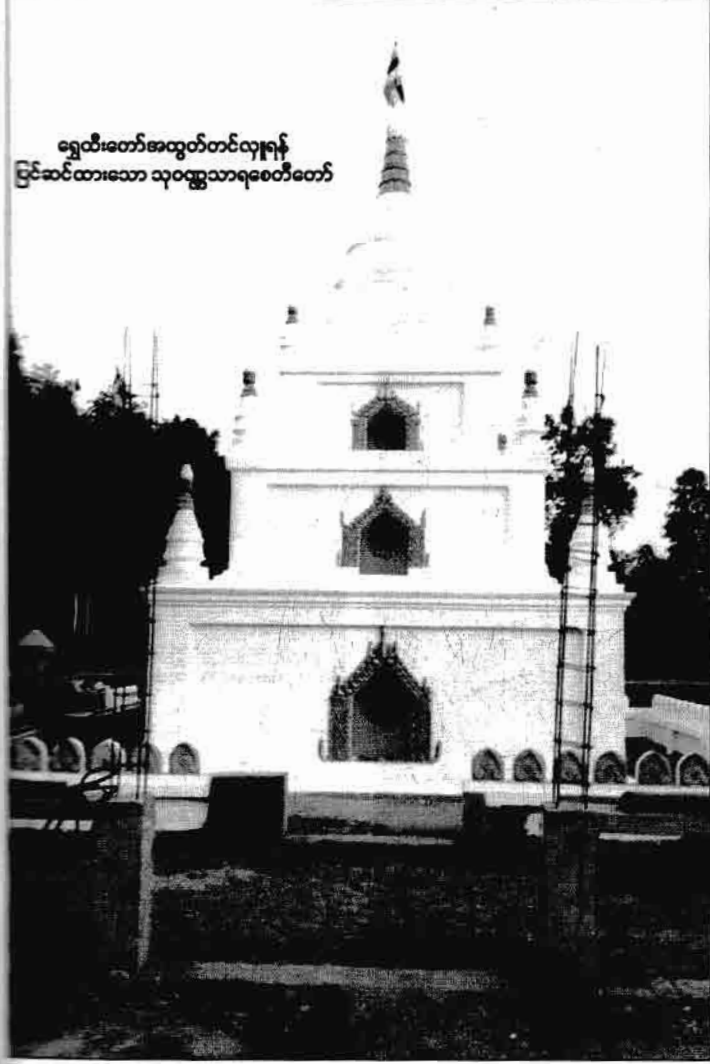
ကြလေသည်။ သုဝဏ္ဏသျှတောင်အကြောင်းကို ရေးလျှင် ရှမ်းပြည်နယ်၏တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖော်ပြမှု ပြည့်စုံမည်ထင်ပါသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ရှေးဘုရင်မင်းများ လက်ထက်တော်ကပင် နယ်မြေပိုင်းခြားလျက် စော်ဘွားစော်ကန်များ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၌ ရှမ်းပြည်နယ်ကို တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ အရှေ့ပိုင်း၊ အရှေ့မြောက်ပိုင်း ဟူ၍ သတ်မှတ်ခဲ့

သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် တောင်ကြီးခရိုင်၊ လွိုင်လင်ခရိုင်၊ လားရှိုးခရိုင်၊ ကျောက်မဲခရိုင်၊ ကျိုင်းတုံခရိုင်အဖြစ် ခရိုင် (၅) ခု သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ကျိုင်းတုံခရိုင်၊ ကွမ်းလုံခရိုင်၊ လားရှိုးခရိုင်၊ လွိုင်လင်ခရိုင်၊ တောင်ကြီးခရိုင် တို့အဖြစ် ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ရှမ်းပြည်နယ်အဖြစ် ဆက်လက်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတို့၌ ရှမ်းပြည်နယ်ကို တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ အရှေ့ပိုင်းဟူ၍ သုံးပိုင်းသတ်မှတ်လိုက်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် တောင်ကြီးခရိုင်၊ လင်းစေးခရိုင်၊ လွိုင်လင်ခရိုင်၊ လောက်ကိုင်ခရိုင်၊ ဟိုပန်ခရိုင်နှင့် မက်မန်းခရိုင်တို့ ပါဝင်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၌ လားရှိုးခရိုင်၊ ကွမ်းလုံခရိုင်နှင့် ကျောက်မဲခရိုင်တို့ ပါဝင်သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်း၌ ကျိုင်းတုံခရိုင်၊ မိုင်းဖြတ်ခရိုင်၊ မိုင်းဆတ်ခရိုင်နှင့် တာချီလိတ်ခရိုင်တို့ပါဝင်သည်။ ထို့နောက် အခြေအနေနှင့်အချိန်အခါကိုလိုက်၍ ခရိုင်မြို့များကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။

ရှမ်းတိုင်းရင်းသားကိုချစ်လျှင် ပဲပုပ်ကိုလည်း နှစ်သက်ကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်၏အကြောင်းကိုရေးမည်ဆိုလည်း လက်ဖက်ကိုချိန်ထားခဲ့၍ရမည် မဟုတ်ပါချေ။ လက်ဖက် ဟူသည် မြန်မာ့ရိုးရာဓလေ့များနှင့် ရင်းနှီးလွန်းသောအမည် ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် မိနိုးဖလားလက်ဖက်ပွဲတွင်မြောက်သည်ကအစ လက်ဖက်ရည်ချိုသောက်ခြင်း၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်သုံးခြင်း၊ လက်ဖက်သုပ်စားခြင်း ဟူ၍ အလေ့အထ စုံလင်ကြသည်။ လက်ဖက်တစ်ပင် တည်းမပင် အကြမ်းသောက်လက်ဖက်ခြောက်၊ အချိုခြောက်၊ လက်ဖက်စို၊ လက်ဖက်ဆီဟူ၍ ပြုပြင်ခဲ့ခြားထုတ်လုပ်

ရွှေထီးတော်အထွတ်တင်လှူရန် ပြင်ဆင်ထားသော သုဝဏ္ဏသာရဓတီတော်

www.burmeseclassic.com

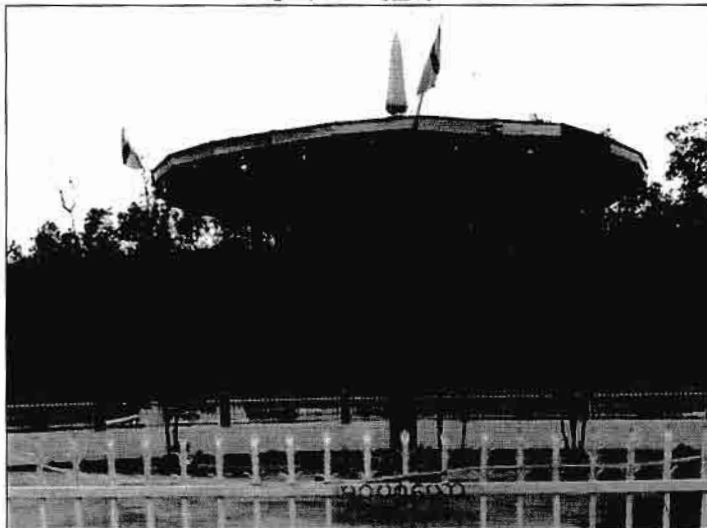

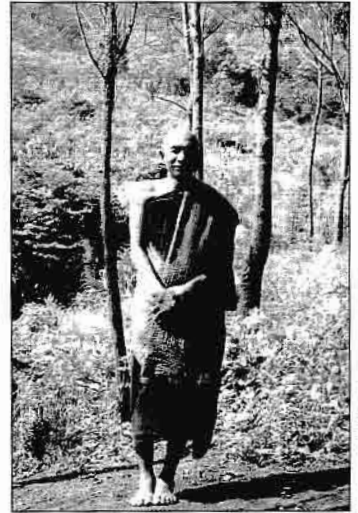
ဌာပနာတော်ပစ္စည်းများ

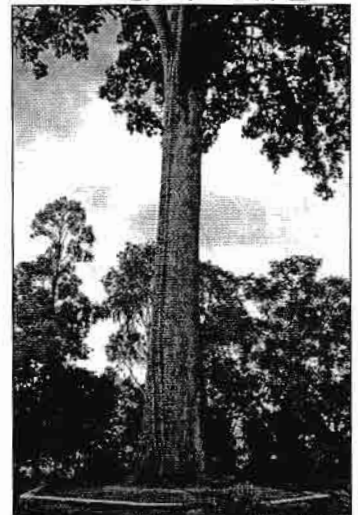
ဌာပနာတော်ပစ္စည်းများ

ဘုန်းတော်ပြည် သာသနာပြုစခန်းရှိ ထီးတော်ကြီး

မဟာမောဝိတြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

(၂၁၈) ပေအမြင့်ရှိသော ကညင်မြူပင်ကြီး

ကြသည်။

လက်ဖက်ပုံပြင်များတွင် ရှေးရှေးက တရုတ်ဧကရာဇ်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးသည် လက်ဖက်ပင်အောက်၌နေစဉ် လက်ဖက်၏အရသာကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်ဆို၏။ အိန္ဒိယပြည်ရှင်မင်း၏ သားတော်တစ်ပါးသည်လည်း လက်ဖက်ကိုဝါးမိ၍ ခုနစ်နှစ်တိုင်း အိပ်စက်ခြင်းမပြုဘဲ တရားအားထုတ်နိုင်သည်ဆို၏။ မြန်မာရာဇဝင်၌ ပုဂံခေတ်

အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ကမ္ဘောဇဌာနေသို့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်စဉ် ပလောင်တိုင်းရင်းသားခုနစ်ဦးကို လက်ဖက်မျိုးစေ့များပေးသနားတော်မူ၏။ ထိုသို့ပေးစဉ် လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်ယူသဖြင့် လက်တစ်ဖက်ပင်ခေါ် ရာမှ လက်ကပ်ပင် အမည်တွင်လာသည်ဆို၏။ ပလောင်ရာဇဝင်၌ ဗုဒ္ဓမဏိစည်သူမင်းကြီး တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာတွင် ပလောင်ဒေသ နမ့်ဆန်အနီးသို့ရောက်သောအခါ စားဝတ်နေရေးကျပ်တည်းလျက်ရှိသည်တို့ကိုမြင်၍ လက်ဖက်မျိုးစေ့များ ပေးသနားတော်မူခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကစ၍ ပလောင်တိုင်းရင်းသားတို့လည်း လက်ဖက်ကို အစဉ်အဆက် စိုက်ပျိုးလာကြသည်ဆို၏။

ရှမ်းပြည်နယ်မှ လက်ဖက်အပါဝင် လီမွှော်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ ပန်းသီး၊ စတော်ဘယ်ရီ အာလူး၊ မြေပဲ၊ ဂေါ်ရခါးသီး၊ သနပ်ဖက် အစရှိသည်တို့ ထွက်ရှိသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရောက်လျှင် ငရုတ်သီးခပ်စပ်စပ်နှင့် ပဲပုပ်ချက်သည် မိရာတင်းတစ်မယ်အဖြစ် အမြဲလိုပါလေ့ရှိသည်။ ဟင်းရုံဖြစ်သော ဂျူးမြစ်သွယ်၊ ဂျူးမြစ်ထောင်းကလည်း ထမင်းကိုစားမြိန်စေပါသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသောနေရာအမြောက်အမြားရှိသည်။ အောင်ပန်းမြို့မှ ပင်းတယရွှေဝင်လိုက်ကုသို (၂၄) မိုင်ဝေး၍ ပင်းတယမှ အနောက်မြောက်ဘက် (၁၁) မိုင်အကွာရှိ ရွာငံမြို့အနီး ပြဒါးလင်းစုသို့လည်း သွားရောက်နိုင်သည်။ ထိုမှ မြောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရေပြာများ ဆင်းကြွယ်စွာဖြစ်တည်မှုကို လေ့လာနိုင်ပါသေးသည်။

ကလေးမြို့နှင့်အောင်ပန်းမြို့ကြား ကလေးအထွက် လျှိုင်ကော်လမ်းမ (၁) မိုင်ခန့်၌ မြင်းမထိတောင်နှင့်မြင်းမထိတောင်တို့ရှိသည်။ ညောင်ရွှေအင်းလေးကန်ကြား မောင်တော်ဦးဘုရား၊ မွေတော်ဘုရား၊ ရွှေအင်းတိမ်ဘုရား၊ ရေပေါ်စိမ်းစင်းများ၊ ရိုးရာရက်ကန်းစင်များနှင့် ကျောက်ကြားလှသည်။ ဟိုပန်းမအထက် (၁၂) မိုင်အကွာရှိ ထန်ဆန်းဂူသည် ထင်ရှားကောင်း၊ လျှိုင်လင်မြို့မြောက်ဘက် (၁၅) မိုင်ခန့်အကွာရှိ ပင်လုံကျောက်တိုင်သည်လည်းကောင်း ရောက်ရှိလေ့လာသင့်သောနေရာများဖြစ်ပါသည်။

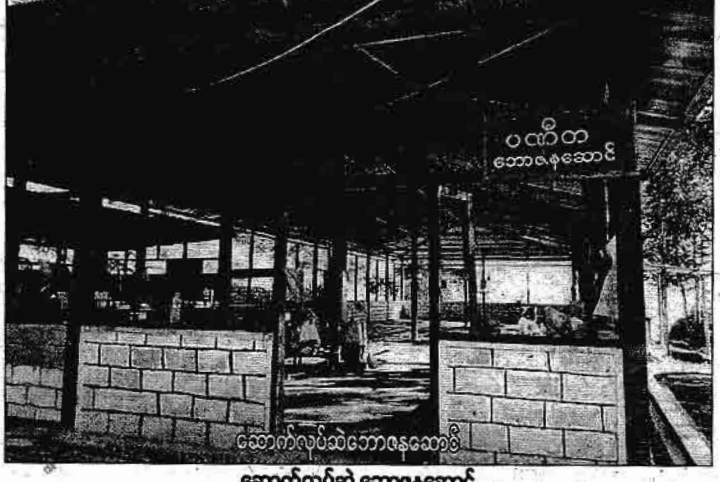
ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းကျိုင်းတုံ သစ်တစ်ပင်တောင်သည် (၂၆၃) နှစ် သက်တမ်းရှိသော ကညင်ဖြူပင်ကြီးကို

သာသနာ့မဂ္ဂဗိုဇ်ဗိမာန်

ပိတင်းရွှေရာဇ်ကြီး

ဆောက်လုပ်ဆဲ တောဝန်ဆောင်

အစွဲပြု၍ ထင်ရှားသည်။ မြန်မာနှစ် ၁၁၁၅ ခုနှစ် အလောင်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်ကစိုက်ခဲ့သောအပင်ဖြစ်၏။ ရင်စို့လုံးပတ် (၃၆) ပေ (၈) လက်မ၊ အောက်ခြေလုံးပတ် (၃၉) ပေနှင့် (၁၀) လက်မ၊ အမြင့် (၂၁၈) ပေရှိသည်။ လူ (၁၀) ယောက် လက်ချင်းဆက်၍ပတ်မှ ပင်စည်ကိုပတ်မိသည်။ ကျိုင်းတုံမြို့နှင့် သစ်တစ်ပင်တောင်ကား ခွဲခြားမရယူ ဒေသခံတို့ကဆိုကြလေသည်။

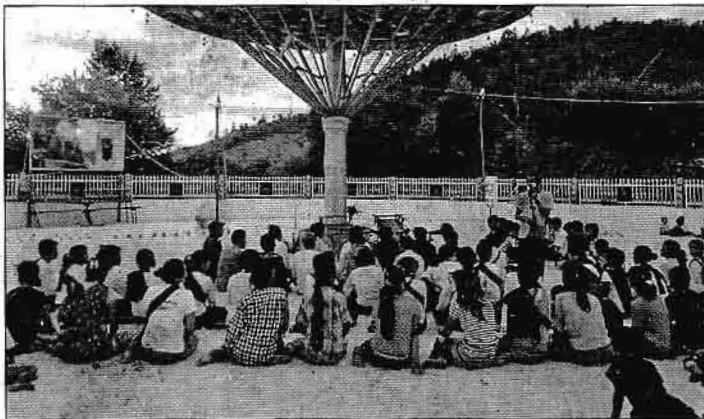

ဒေဝါဝင်း၊ ရာဇာဝင်း၊ ပုဂံဝင်း၊

ဒေဝါဝင်း၊ ရာဇာဝင်း၊ ပုဂံဝင်း၊

ဘုန်းတော်ပြည်တောင်တော် ဆီမီး (၁၀၀၀) ပုဇွန်ပွဲ

ထို့အတူ ကျိုင်းတုံခရိုင် မိုင်းပြင်း မြို့နယ်ရှိ သုဝဏ္ဏသျှတောင်သည်လည်း ဆောင်းပါး၏အစပိုင်း၌ဖော်ပြသကဲ့သို့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်များရှိခဲ့ဖူး၍ ကျော်ကြား လျက်ရှိနေသည်။ ဘုရားဟောဇာတ် တော်လာ ဇာတ်ကြီးဆယ်တွဲ၌ပါသော

သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်တော်ကိုအဖွဲ့ပြုလျက် သုဝဏ္ဏသျှတောင်ဟု ခေါ်တွင်နေကြ သည်။

ဗာရာဏသီပြည်အနီး မိဝသမ္ပဒါ မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်စီ၌ တံငါရွာကြီး တစ်ရွာစီရှိ၏။ ထိုနှစ်ရွာတွင်လည်း တံငါ

အကြီးအကဲတစ်ဦးစီရှိ၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အလွန်ခင်မင်ကြ၏။ တံငါတစ်ဦး က ဒုက္ခလမည်သောသားယောက်ျားကို ဖွားမြင်၍ ကျန်တံငါတစ်ဦးက ပါရိကာ ဟူသော သမီးမိန်းကလေးကို မွေးဖွား ၏။ အရွယ်ရောက်သည့်အခါ ထားခဲ့ကြ သောကတိကဝတ်အတိုင်း အိမ်ထောင် ချထားပေး၏။

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကာကား ဗြဟ္မာ့ ပြည်မှစုတေပြီးနောက် လှဖြစ်လာသူများ ဖြစ်သဖြင့် မိတတို့အလိုကျ အတူတကွ နေကြသော်လည်း ကာမဂုဏ်မှီဝဲခြင်းမပြု ကြချေ။ မိဘများကွယ်လွန်သည့်အခါ တောထွက်ရသေ့ဝတ်လျက် ဟိမဝန္တာ တော၌ တရားရှာမှီးကြကုန်၏။

ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကာသည် မကြာမီ ကာလ၌ မျက်စိနှစ်ကွင်းအလင်းကွယ် မည့်အတိတ်ကံကြွေးပါလာကြလေသည်။ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းစောင်မ ဟူသောစကားအရ ထိုအရေးကြိုတင် တွေးမိသောသိကြားမင်းက ဒုက္ခလနှင့် ပါရိကာအား အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်ရန် သုဝဏ္ဏသာမသားကလေးကို ဥပါယ် တ်မျဉ်ဖြင့် ဖွားမြောက်စေလေ၏။

ဤဘုရားဟောဇာတ်တော်ကြီးကို ဇာတ်သဘင်အသီးသီးမှ အမြင်အမျိုးမျိုး ရှုထောင့်အဖုံဖုံဖြင့် တင်ဆက်လျက်ရှိကြ သည်။ သုဝဏ္ဏသာမသည် တောကြီး မျက်မည်း၌ ရွှေသမင်များဝန်းရံလျက် သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများရွာကြဲပုံ၊ ရေဆိပ်ဆင်း၍ ရေခပ်ပုံ၊ မိဘနှစ်ပါးအား ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုလုပ်ကျွေးပုံတို့ပါဝင် ၏။ သုဝဏ္ဏသာမကို သားကောင်အမှတ် ဖြင့် ပိဋိယကွမ်းက မြားနှင့်ပစ်မိ၍ မိဘ များထံလိုက်လံပို့ဆောင်တောင်းပန်စဉ် သိကြားမင်း လာရောက် ဖြေရှင်းပေးရာမှ သားရွှေအိုးထမ်းလာသည့်အဖြစ်ရောက်ရှိ ပုံတို့ ပါဝင်လေသည်။

မိတ္ထီလာမှ တောင်ကြီး-ကျိုင်းတုံ သို့သွားသော ပြည်ထောင်စုကားလမ်းမ သည် ကွန်ဟိန်းမြို့အထွက်တံတားကို လည်းကောင်း၊ သံလွင်မြစ်ကူးတံတား တာကော်ကို လည်းကောင်း ဖြတ်သန်းရ သည်။ တာကော်တံတားကိုကျော်လွန်၍ ခုနစ်မိုင်အကွာ၌ ဟေ့ဟင်ရွာရှိသဖြင့် ဟေ့ဟင် (၇) မိုင်ရွာဟု ခေါ်ကြသည်။ ဟေ့ဟင်ရွာအနီးရှိ တံတားပေါ်မှနေ၍ လက်ယာဘက်သို့ကြည့်လျှင် သုဝဏ္ဏသျှ တောင်၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို လင်း မြင်ရသည်။

သုဝဏ္ဏသျှတောင်သည် ပင်လယ်

www.burmeseclassic.com

ရေမျက်နှာပြင်အထက် (၆၀၂၂) ပေမြင့်သည်။ ယင်းတောင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် ဟွေဟင်ရွာမှင်းနာရီကြာမျှတက်ရသည်။ အဝေးမှနေကြည့်လျှင် စိုပြည်ညိုညိုနွိုင်းလျက်ရှိသော တောတောင်၏အလယ်တွင် ဖွေးဖွေးဖြူသောကျောက်တောင်ထွတ်ကြီးထိုးထွက်လျက်ရှိသည်။ ပြောရလျှင် ပလ္လင်ခုံကြီးတစ်ခုပမာတူလှသည်။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တရားထူးရှာကြံရန် ယင်းတောင်ထက်သို့ ၁၃၅၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ ရက်နေ့၊ ညနေ (၅)နာရီတွင် ရောက်ရှိတော်မူလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ -

တောင်တော်ကား အများထက်မြင့်၏။ အများထက်လည်းထူးကဲ၏။ ကျောက်သားအတိပြီး၏။ ခုနစ်မိုင်အထက်ဘက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကဘုရားပလ္လင်ခုံပမာရှိ၏။ သံလွင်မြစ်ဘက်မှနေကြည့်ပါလျှင်ကား ခေတီဟောင်းများ အစီအရံထားရှိသည်နှင့် တူ၏။ အဝေးမှကြည့်လျှင်ပင် အများတကာထက် ထူးကဲမြင့်၊ ထူးကဲသာအချက်များစွာ အလွယ်တကူတွေ့ရ၏။

ဟု မှတ်ချက်ချထားခြင်းကိုတွေ့ရသည်။

သုဝဏ္ဏသျှတောင်ထိပ်ပေါ် မှကြည့်လျှင် အနောက်ဘက်၌ မြွေနဂါးကြီးတစ်တောင်အလား မြောက်မှတောင်သို့စီးနေသော သံလွင်မြစ်ကိုစီးမြင်နေရသည်။ ထစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးတွင်လည်း စိမ်းလန်းညိုဆိုင်းလျက်ရှိသော သစ်တောများနှင့် တောင်စဉ်အထပ်ထပ်ကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်မြင်နေရ၏။ တောစွန်တောင်များတို့၌ ရှမ်း၊ ဗမာ၊ ခန၊ ဝါ လားဟူ၊ သီရော၊ ပအိုဝ်၊ ပလောင် အစရှိသော ဆိုင်းရင်းသားများနေထိုင် ကြလေသည်။

သုဝဏ္ဏသျှတောင်ထွတ်ပေါ် နို့နို့စပ်စပ်ရောက်သောသူတို့က သုဝဏ္ဏသား၏ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့ထိုင်သော ကျောက်ဖျာနှစ်ချပ်ရှိသည် ဆို၏။ ဆင်ခြေရာ၊ သုဝဏ္ဏသာမရေခပ်ဆင်းသည့်ခြေရာ၊ ကျောက်မောင်း၊ ကျောက်လှေတို့တွေ့ရသည်ပြော၏။ ကျောက်တောင်ထိပ်သို့ သံလှေကားအတိုင်းတက်ကြည့်လျှင် နဂါးမှတ်တွင်းရှိ၍ ငွေစက္ကူ၏ အစရှိသည်တို့ပစ်ချပါက ပြန်တက်လာသည်ပြော၏။

ပလ္လင်ခုံပမာရှိသော ကျောက်တောင်ထွတ်၏အခြေ၌ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်

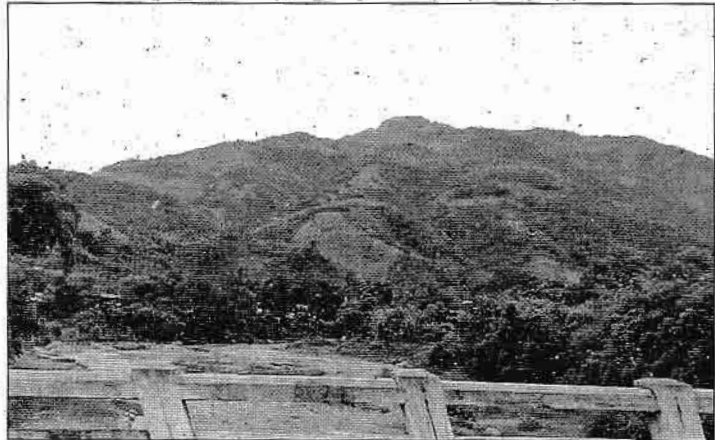
နှင့် ဒုက္ကလ၊ ပါရိကာတို့ရုပ်တုများရှိပါသည်။ ထူးဆန်းသည်က တောင်ထိပ်တွင် နတ်ရေကန်ဟုခေါ်သောနေရာမှ သူ့အထက်၌ ရေထွက်မရှိဘဲ တောင်အခြေသို့ ရေများတဝေါဝေါဖြာကျနေသည်။ တောင်ပေါ်တက်လာသူတို့က

ဒူးနာပြေပျောက်သည်ဆို၍ ဒူး၊ ပေါင်တို့ကို ထိုရေဖြင့်ပွတ်သပ်ကြသည်။ ရောဂါဘယကင်းပစေရန် သောက်ချိုးသုံးဆောင်ကြသည်။

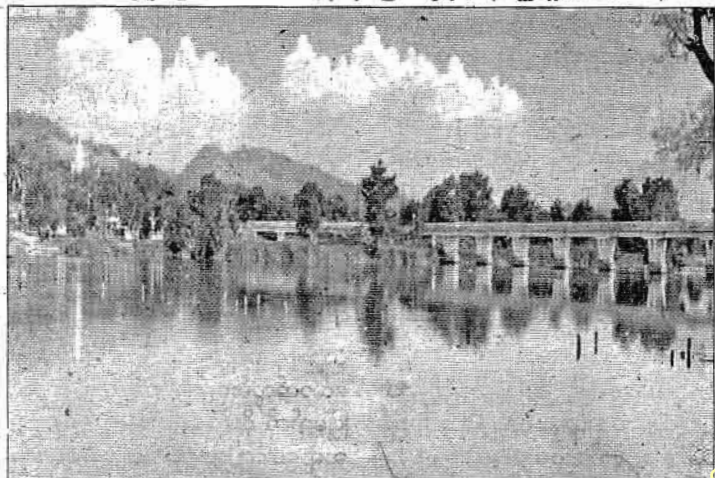
သုဝဏ္ဏသျှတောင်နှင့် ပိဋိယကွတောင်တို့စပ်ကြား၌ ဘီလူးမချောင်းရှိ

သုဝဏ္ဏသျှတောင်နှင့် ပိဋိယကွတောင်တို့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာ

ဟွေဟင်ရွာအဝင် တံတားပေါ်မှ လှမ်းမြင်တွေ့ရတဲ့ သုဝဏ္ဏသျှတောင်

ကွန်ဟိန်းတံတားအလှ

သုဝဏ္ဏသျှတောင်တက်လမ်းကချို

သံလွင်မြစ်ကူးတား တာကော်

တောင်ယာစပါးရိတ်သိမ်းပြီး ဆိုင်ပုံထိုးနေစဉ်

သည်ဆို၏။ ထိုနေရာမှာ ရှမ်းပြည်နယ်၏ထွက်ပေါက်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကျမှ ကန်တော့ပွဲအမျိုးမျိုးပေးလျက် လမ်းဖောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း ရှေးလူကြီးများပြောဖူးသည်ဆို၏။ ထိုတောင်နှစ်လုံးထိ မိလျှင် ဘေးဆိုး၊ ကပ်ဆိုး၊ အန္တရာယ်ဆိုးများကျရောက်တတ်သည်ဟုလည်းပြောဆိုကြ၏။

ဆိတ်ငြိမ်၍ ချောင်ကျလွန်းသည့် တောကြိုအုံကြားအတွင်း၌ လူသူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကင်းမဲ့လျက်ရှိသော မဟာဗောဓိမြိုင်ကျောင်းရှိသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်အခါက မဟာဗောဓိမြိုင်ကျောင်းဟု အမည်ပေးရာမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်လည်း မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်တွင်ခဲ့လေသည်။

ဘာသာရေးဗဟုသုတနည်းပါးသည့် ဒေသတစ်ခုတွင် ဘာသာရေးကို ဗန်းပြလျက် စီးပွားရှာကြံနေကြသော လူ့အလွှာ၊ ရဟန်းအလွှာ၊ လူ့ဒုသီလ်၊ ရဟန်းဒုသီလ်တို့၏ လိမ်ညာလှည့်ဖြားခြင်းကိုခံနေကြရရှာသည်။ ထိုအခါမကီးကွယ် မဆည်းကပ်သင့်သူတို့ကို ဆရာတစ်ဆူလုပ်၍ ကိုးကွယ်မှားခြင်း၊ ဆရာစစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းတို့အားမရှာတတ်ခြင်းတို့ကြောင့် မပြုလုပ်သင့်သည်တို့ကို ပြုလုပ်၍ ပြုလုပ်သင့်သည်တို့ကို မပြုလုပ်ဘဲနေတတ်ကြချေသည်။

ထို့ကြောင့် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက -
နဖူစွန်းနှင့် ဒုပွန်းခံကာ၊ ကိုးကွယ်ပါလည်း၊ ဆရာလွှာက၊ ဝရံအပါယ်၊ အမြစ်တွယ်၊ ဝဋ်နွယ်ရှည်လျားရာ
ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား ဘာသာမတူ အယူကွဲပြားမျိုးနွယ်စုများလျားသည့် တိုင်းရင်းသားတို့အား ရင်ဝယ်သားပမာ မေတ္တာထားလျက် သာသနာ့မျိုးစေ့များ ကြံဖြန့်ပေးတော်မူခဲ့၏။ ၁၃၅၆ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်မှ တပို့တွဲလပြည့်အထိ တိုင်းရင်းသားယောဂီများကို နှစ်လကြာ တရားပြရန်စီစဉ်ထား၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏မှတ်ချက်၌ -

‘လေ့စရိုက်ချင်း၊ ဘာသာချင်းတူသော်မှ လူ့မျိုးချင်းကွဲပြားကြရကား ခြားနားလှချေတော့၏။ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့မှ လကုန်အထိလာရောက်၍ တရားအားထုတ်ကြသေး၏။ ဘာသာစကားဖလှယ်ရာတွင် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တရားစကားနာကြားရမှုမရှိသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တောင်းသလောက် ပေး၍မရ၊ လကုန်သော် ပြန်ဆင်းသွားကြတော့၏’ ဟု ဖော်ပြထားလေသည်။

ထိုစဉ်က စစ်ရေးအချက်အချာကျသော သုဝဏ္ဏသျှတောင်တစ်ကြော၌ လွယ်မော်အဖွဲ့၊ ဝအဖွဲ့၊ လားဟူအဖွဲ့၊ မြန်မာ့တပ်မတော်တို့သည် နယ်မြေစိုးမိုးရေးအတွက် လှုပ်ရှားနေကြချိန် ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ထိုနေရာသို့ တိုင်းရင်းသားတပ်ဖွဲ့များရောက်လာကြမည်သတင်းကို ယောဂီအချို့က အတိအကျသိရှိထားသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုလည်း ထောက်လှမ်းရေးအမှတ်ဖြင့် အန္တရာယ်ပြုမည်ကို စိုးရိမ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ခေတ္တခဏမျှ တစ်နေရာရာတွင် ရှောင်နေပေးပါရန်

လျှောက်ထားကြ၏။

ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

“အိမ်း - ငါ့မှာ ကံကြွေးပေးဆပ်စရာမရှိလောက်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ဟဲ့” ဟု ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်လျက် မိန့်ကြားခဲ့သည်ဆို၏။

ကြိုတင်သိထားသည့်အတိုင်းပင် တိုင်းရင်းသားတပ်ဖွဲ့များ အလျှိုအလျှို ရောက်လာကြ၏။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာရန်ရှာခြင်းမပြုဘဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ကန်တော့လျက် အဆုံးအမကို ခံယူပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်ဆို၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခက်ခဲပင်ပန်းကြီးစွာဆင်းရဲတက်ရသောတောင်တို့ကိုကျော်၍ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာလေးများသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ငါးနာရီကြာမျှတက်ခဲ့ရသော တောင်ထိပ်ပေါ်မှနေ၍ ဟွေဟင်(၇)မိုင်ရွာကားလမ်းအထိဆင်းကြကာ ဆွမ်းခံတော်မူ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေတော်မူ၍ မည်သည့်အဆောင်အယောင်မှမထား၊ ခေါင်းပါးစွာနေတော်မူသည်ဟု လူသိများလာ၏။ သွားဝင့်သူရွာသားပြန်မရောက်မီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရောက်နှင့်နေခြင်း၊ ရေချောင်းဖြတ်ကူးရသောလမ်းခရီးတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်၌ ရေစိုသည်ကိုမတွေ့ရခြင်း၊ နံနက်ခင်းဆွမ်းခံကြွလျှင် ရွာအသီးသီးမှ တစ်ချိန်တည်းဖူးမြင်သည်ဆိုခြင်း စသည့် သတင်းစကားများ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

၁၃၅၅ ခု ဝါတွင်းကာလဆီက သုဝဏ္ဏသျှင်တောင်သို့ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးကြွမလာမီ၌ပင် လားဟူကလေးငယ် နှုတ်မှ လားဟူဘုရားပွင့်တော့မည် ဟူသောတဘောင်စကားလွင့်နေလေ၏။ ၁၃၅၆ ခု တပို့တွဲလပြည့်၌ ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ဟောဟင်(၇)မိုင်ရွာနှင့် နီးသော ဘုန်းတော်ပြည့်သို့ ဆင်းကြွလာ တော်မူ၏။ လားဟူ၊ လီရော့များ ဝိုင်းစု ရောက်လာ၍ ဆုတောင်းကြ၏။ နယ်စုံ၊ အရပ်စုံ၊ ဒေသစုံမှလည်း ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအများ တစ်ယောက်စကားတစ် ယောက်နားကြား၍ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာ ကြကုန်၏။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် သုဝဏ္ဏသျှင်တောင်၌ ၁၃၅၉ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့အထိ သီတင်း သုံးနေတော်မူခဲ့၏။ ဤသို့ သုံးနှစ်ခွဲကြာ မှု သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်အတွင်းတွင် ယားဟူ၊ လီရော့ (၂၀၀၀) ကျော်တို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် ခံယူစေနိုင်ခဲ့သည်။ တိုင်းရင်းသား (၁၁၀) ယောက်ကိုလည်း ဒေသန္တရဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာ နယ်မြေ အနှံ့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရင်း မျက်စိ နားဖွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား လူ့ရွှံ၊ လာဘ်ပေါ် ကျော်စောခြင်း၏ဒဏ်ကိုမခံ နိုင်၍ ထိုတောင်မှ နတ်တလူသို့ကြွသွား တော်မူပြီးနောက် သုဝဏ္ဏသျှင်သာသနာ (၁၆)နှစ်ကြာမျှ တိမ်မြုပ်နေခဲ့လေသည်။ ၁၃၅၅ ခု တန်ဆောင်မုန်းလ၌ သုဝဏ္ဏသျှင် တောင်သို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့် သာစည်ရွှေကျောင်းကုန်းတောင် ဆရာတော်ဦးဩဘာသရောက်ရှိလေလာ ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာခံယူပွဲအထိမ်းအမှတ် ထီးတော်ကြီးကား ယိုယွင်းယိမ်းယိုင်ပျက် စီးလှနန်းနှိုးဖြစ်နေ၏။ ထိန်းသိမ်းမှုကင်း တွာနေခြင်းကြောင့် သာသနိကအဆောက် အအုံတို့မှာလည်း ချဲ့ပုတ်များဖုံးလွှမ်း၍ ခြတုန်းတောင်ပို့တို့ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုအားနည်း ခြင်းသည် ပျက်စီးယုတ်လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော သုဝဏ္ဏသျှင် သာသနာသည် ဖျက်ဆီးသူတို့ပယောဂ ကြောင့် မပျက်စီးနိုင်သော်လည်း ဆုတ် ယုတ်နေမှန်းသိလျက် မသိဟန်ဆောင် နေသူတို့ကြောင့်သာ လုံးဝပျက်စီးသွား နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဦးဩဘာသ

သည် သုဝဏ္ဏသျှင်သာသနာကို -

(၁) မပျောက်ပျက် မပျက်စီးစေရန် ထိန်းသိမ်းခြင်း။

(၂) တိုးတက် ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း။

(၃) အသစ်တစ်ဖန် တည်ထောင်ခြင်း တို့ရွက်ဆောင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချ တော်မူလေသည်။

ဆရာတော်သည် သုဝဏ္ဏသျှင် တောင်နယ်မြေ စတင်လေ့လာရောက်ရှိ သည့် ၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလ၌ပင် ထီးတော်ကြီးကိုပြင်ဆင်၏။ ဘုန်းတော် ပြည့်ရှိ ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်း သုံးတော်မူသွားသည့် သန္နိဋ္ဌာန်ချအကျောင်း ၌ ၁၃၅၆ ခုနှစ်မှစ၍ နှစ်စဉ် ဝါဆိုဝါကပ် တော်မူသည်။ ထိုသို့ သီတင်းသုံး ဝါကပ် တော်မူရင်း အနီးကပ် ကြီးကြပ်လျက် သာသနိက အဆောက်အအုံများကို အဟောင်းပြုပြင်၍ အသစ်တည် ဆောက်စေပါသည်။

ထီးတော်ကြီးကို ၂၄-ပစ္စည်းအခန်း အရေအတွက်ရှိသော မဟာရိတ်တိုင်း အဖြစ် ဘိလပ်အုတ်စီသရိုးကိုင်၍ ကာရံ သည်။ အထက်ဆင့်ပတ်ပတ်လည်၌ သံပန်းများကို လည်းကောင်း၊ အဝင်မုခ် ပေါက်၌ သံပန်းတံခါးကို လည်းကောင်း တပ်ဆင်သည်။ ရင်ပြင်တော်ကိုလည်း ကြွေချောကျောက်ပျဉ်ခင်းကျင်းထားရှိ သည်။ တောတွင်းဖြစ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဝိဘင်းဓမ္မာရုံကား ခမ်းနားကြီးကျယ်လှ သည်။ မြတ်မင်္ဂလာကျောင်း သာသနာ့ မဏ္ဍိုင်ဝိမာန်၊ ပဏိတဘောဇနဆောင် စသည်တို့ တည်ဆောက် ပြီးစီးပြီးဖြစ်၍ တောင်တော်လာအားလုံးတို့ စိတ်ချမ်းမြေ့ စေနိုင်ပါသည်။

သုဝဏ္ဏသျှင်တောင်၌ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မြတ်ကြီး အရှည်တည်တံ့ခိုင်ခံ့စေရန် အသွင် သဏ္ဍာန်ရော အနစ်သာရပေါ် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်ပါသည်။ ကန်တို့မည်သည် ကြာရှိ မှ တင့်တယ်လှပကြကုန်သည်။ ထို့အတူ ဘုန်းတော်ပြည့်သာသနာပြုစခန်းသည် လည်း စေတီဘုရားတည်ထားရှိမှပြည့်စုံ မည်ဖြစ်သည်။ ဘုရားတည်ရန်မြေနေရာ ရှာဖွေကြသည့်အခါ ထီးတော်ကြီး၏ အနောက်တောင်ခပ်ယွန်းယွန်း တောင် တာ (၃၀၀) ခန့် ကွာဝေးသောနေရာရှိ ကုန်းမြေကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့မြေမြင်ခြင်းကား ထီးတော် ကြီးတည်ရှိသော ဘုန်းတော်ပြည့်သာသနာ ပြုစခန်းပရိဂုဏ်သည် မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်း

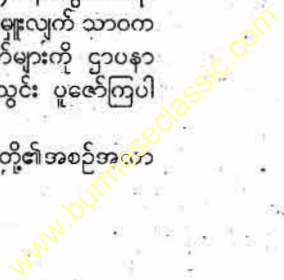
ဖြစ်၍ အဝေးမှမြင်ရချေ။ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိမှ ဘုန်းတော်ပြည့်ကို ဘွားခနဲတွေ့ရသည်။ ကုန်းတော်ထက်၌ စေတီဘုရားတည်ထားသည့်အခါ အဝေး မှပင် လှမ်းမြင်ဖူးမြော်နိုင်ပြီး မဟာဗောဓိ မြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံး တော်မူသွားသော နေရာပါတကားဟု အောက်မေ့၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားနိုင်ကြ မည်ဖြစ်ပါသည်။

၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လ ရောက်သည့်အခါ၌ ဘုရားတည်မည့် ကုန်းတော်နေရာကို တောရှင်းမြေပြုပြင် ခြင်းလုပ်ငန်းများစတင်ခဲ့သည်။ သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့တွင် ရဟန်းရှင်လူတို့စုပေါင်း၍ ပန္နက်တင် မင်္ဂလာကျင်းပကြပါသည်။ ထိုသို့ကျင်းပ ရာ၌ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့မှ မြေ နုတ်ကမ္မဝါစာများ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် ခြင်း၊ ပရိတ်တရားတော်များရွတ်ပွားတော် မူခြင်း၊ ရှစ်ပါးသီလခံယူဆောက်တည် ခြင်းအမှုပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုနောက် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုအောက်မေ့လျက် သတိ ပဋ္ဌာန်တရား ဆင်ခြင်ရှုပွားပူဇော်ကြပါ သည်။

မင်္ဂလာအချိန်တော်သို့ကျရောက် သည့် နံနက် (၇) နာရီ (၁၇) မိနစ်တွင် အစီအစဉ်အတိုင်း ပန္နက်တော်များစိုက် ထူကြသည်။ အောင်စည်အောင်မောင်း ၂၄-ပစ္စည်းတီးခတ်သည့်အခါ သုဝဏ္ဏသျှင် တစ်တောင်လုံးသို့ ပုံတင်ထပ်စေလေ သည်။ တိုင်းရင်းသားတို့ကလည်း ရိုးရာ တူရိယာ အကအခုန်များဖြင့် ပူဇော်ကြ ရာ ဝံ့သံ၊ ဇာင်းကွင်းသံ၊ လေမှုတ်တူရိယာ သံ၊ 'တေးသီသံတို့သည် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးကို မြည်ဟည်းပွက်စီသွား ခဲ့လေသည်။

၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လ ပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့၌ ဘုရားအုတ် မြစ်စိမင်္ဂလာကျင်းပတော်မူသည်။ ဘုရား ဂုဏ်တော် (၉) ပါးကို ရည်မှန်းလျက် ရွှေအုတ် (၃) ချပ်၊ ငွေအုတ် (၃) ချပ်၊ ပတ္တမြားအုတ် (၃) ချပ်၊ ထိုအုတ်(၉)ချပ် ကို အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းပူဇော် သည်။ မင်္ဂလာအချိန်ကျရောက်သည့် နံနက် (၇) နာရီ၊ (၁၁) မိနစ်တွင် ဆရာ တော်ဦးဩဘာသကြီးမျှလျက် သာဝက ကြီးများမှ အုတ်တော်များကို ဌာပနာ တိုက်အတွင်း ထည့်သွင်း ပူဇော်ကြပါ သည်။

ရှေးသူဟောင်းတို့၏အစဉ်အလာ

ကိုယူလျက် ဘုရားဌာပနာတော်ပစ္စည်းများကို အောက်ဌာပနာတိုက်နှင့်အထက်ဌာပနာတိုက်တို့၌ ထည့်သွင်းပူဇော်ခြင်းများပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ ၁၃၇၈ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ အုတ်မြစ်စီမံကိန်းလောကွင်းပရိနိဋ္ဌိပင် အောက်ဌာပနာတိုက်တွင် ထားရှိမည့် ပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်း ပူဇော်ကြပါသည်။ ထို့နောက် ပန်းရန်ဆရာတို့မှ အောက်ဌာပနာတော်တိုက်ကို ခိုင်လုံစွာ ပိတ်လျက် စေတီတော်တည်ထားခြင်းအမှု ဆက်လက် ပြုလုပ်ကြလေသည်။

၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၀ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် အထက်ဌာပနာတော်တိုက်၌ ထည့်သွင်းမည့် ဌာပနာတော်ပစ္စည်းများကို ပူဇော်ခံထား ရှိသည်။ တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံပါဝင် သောဒေဝါဝင်း၊ ရာဇဝင်း၊ ပုဂံဝင်းတို့ဖြင့် စေတီတော်အား လက်ယာရစ်လှည့်ပတ် ပူဇော်ကြ၏။ ကျိုင်းတုံခရိုင်မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ လဝကမှူး၊ တက္ကသိုလ်တွဲဖက် ပါမောက္ခ စသည်ပုဂ္ဂိုလ်များ လာရောက် ပူဇော်ကြသည်။ မိုင်းပြင်းမြို့နယ် သံယာ နာယကဆရာတော်နှင့်နောက်ပါသံယာ (၆)ပါးတို့ ကြွရောက်လာ၍ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်တော်မူကြသည်။ မိုင်းပြင်း မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့်အဖွဲ့လည်း လာရောက် ပူဇော်ကြပါသည်။

ဤနေ့ရာ၌ ဌာပနာတော်ထည့်သွင်းပူဇော်ခြင်းဆိုင်ရာအား တင်ပြလိုပါသည်။ ဌာပနာဟူသည် စေတီပုထိုး၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တည်ထားရာဝယ် သင့်လျော်သောနေရာ၌ အမြတ်တနိုးကိုးကွယ်အပ်သောပစ္စည်းနှင့် အသုံးအဆောင်များကို ကိုးကွယ်ကြစေရန် လည်းကောင်း၊ မဖျောက်မပျက်စေရန် လည်းကောင်း၊ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ဖြစ်ရစ်စေရန် လည်းကောင်း သိမိုးသိမ်းဆည်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဌာပနာပစ္စည်းများကား ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ၊ ပုထုဇဉ်သီလဝန္တဖြစ်သော ရဟန်း၊ စကြဝတေးမင်းတို့၏ သရီရဓာတ်တော်၊ ဗောဓိပင်၊ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်၊ ရဟန်းအသုံးအဆောင်ပရိက္ခရာရှစ်ပါး၊ ပိဋကတ်တော် ဓမ္မက္ခန္ဓာများ၊ သတ္တပုံတော်များမှစ၍ ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်ပုံတော်များ၊ ဘုရားဝါယကာဒါယိကာများ၏ဖြစ်စဉ်ပုံများ၊ လူတို့အသုံးအဆောင်များ ပါဝင်သည်။

အအာပါသောအရာကား အံနုစိ

သာရအပြည့်အဝ ပါရှိသောကြောင့် တန်ဖိုးကြီးမားပါသည်။ ထို့အတူ ဘုရားတည်သောအခါ၌လည်း -

- ၁။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောပစ္စည်းများ သို့ထားရာဖြစ်သဖြင့်ဌာပနာ။
- ၂။ ဤဘုရားနောင်ယိုယွင်းသောအခါ ပြန်လည်ပြုပြင်နိုင်ရန်သို့ထားသဖြင့် ဌာပနာ။
- ၃။ အရိမေတ္တယုဘုရားလက်ထက် ကျောင်းတော်ဆောက်ရန် အဓိဋ္ဌာန်ချက်ဖြင့် သို့မိုးထားရာဖြစ်သောကြောင့်ဌာပနာ။
- ၄။ ဘုရားရှင်အား မိမိတို့အမြတ်နိုးဆုံးရတနာတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် သို့ထားရာဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ဌာပနာ။
- ၅။ ရတနာမည်သည် နတ်စောင့်ရာဖြစ်၍ ယင်းရတနာသို့ထားသော် နတ်များသည်လည်း အလိုလို စောင့်ကြပ်မည်ကိုရည်ပြီး သို့ထားရာဖြစ်သဖြင့် ဌာပနာမည်ပါလေသည်။

စေတီတော်အထက်ဌာပနာတိုက်တွင် ထည့်သို့မည့် ဌာပနာတော်ပစ္စည်းများကား အံ့မခန်းများပြားလှသည်။ ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်ဆင်းတုတော်များ၊ သာသနိကအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ မြသပိတ်တော်နှင့် ပရိက္ခရာရှစ်ပါး၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ လည်ဆွဲပုတီးများ အစရှိသည်တို့ ပါဝင်သည်။ သဒ္ဓါထက်သန်သူတို့ဆိုလျှင် ကြက်သီးဝတ်ဆင်လာသော လက်ဝတ်ရတနာတို့ကိုပင် ကြက်သီးမွေးညင်းထမန်းလိလိ ချက်ချင်းချွတ်၍ ရက်ရောစွာထည့်သွင်းလှူဒါန်းကြသည်။ ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၈ ရက်၊ သောကြာနေ့ နံနက် (၉)နာရီ (၂၀)မိနစ်တွင် အထက်ဌာပနာတော်တိုက်-အောင်မြင်စွာပိတ်၍ ပြီးစီးပါသည်။

ကျေးဇူးရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ကသာခရိုင် ဗန်းမောက်မြို့နယ်ရှိ ရွှေနတ်တောရ ဓိရုရတနာကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိသည်။ ဘုရားဘွဲ့တော်ဆက်ကပ်ရန် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြသည့်အခါ သုဝဏ္ဏသာမတမျှ အနှစ်သာရပြည့်ဝစေရန် သုဝဏ္ဏသာရ ဟူသောဘွဲ့တော် မှီးမြှင့်တော်မူပါသည်။

နတ်တလုသာသနာပြုစခန်းကုန်းတော်မြေ၌ မင်းဘိုသိက်ခံစေတီတော်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြပ်မတ်၍ ဝေနေယျအများကောင်းမှုဖြင့်တည်တော်မူခဲ့၏။ ဉာဏ်တော်အမြင့် (၁၈)တောင်ဖြစ်၏။ သုဝဏ္ဏသုတောင် ဘုန်းတော်ပြည့်၌ သုဝဏ္ဏသာရစေတီတော်တည်တော်မူသောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဂုဏ်တော်ကို အမှီတံကပြုလျက် 'မင်းဘိုသိက်ခံစေတီတော်' အတိုင်းပင် တထေရာတည်းတူအောင်တည်လေ၏။ သို့သော်လည်း ဝါစဉ်အနေအထားအရ ဉာဏ်တော်အမြင့်ကို အနည်းငယ်လျှော့၍တည်ပါသည်။

သုဝဏ္ဏသာရစေတီတော်ဘွဲ့ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ အမှတ်တမူပေးမည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကား မည်သည့်အကြောင်းခြင်းရာ၌ဖြစ်စေ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝ၍ ကောက်ချက်ချဖွယ်ရာ သရုပ်သကန်တို့ကိုသာ ဆောင်ကြဉ်းတော်မူလေ့ရှိပါသည်။

၁၃၅၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ ရက်၊ ညနေ (၅) နာရီတွင် သုဝဏ္ဏသုတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကစ၍ သုဝဏ္ဏသုတောင်ထက် သာသနာပန္နက်စတင်ရိုက်နှက်လိုက်ဟန်တူ၏။ ထိုနေ့ကား ၁၃၅၅ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ ရက်၊ ညနေ (၅) နာရီဖြစ်၍ ပေါင်းခြင်းဂဏန်းသည် (၂၀)ဖြစ်၏။

သုဝဏ္ဏသာရ ဘုရားဘွဲ့တော်ကို နေ့သင့်နိရသဒ္ဓါနည်းဖြင့်ချကြည့်ပါက (၆၄၆၄) ရရှိ၏။ ထိုဂဏန်းလေးလုံးကို ပေါင်းစည်းမည်ဆိုပါက (၂၀) ကိုရ၏။ (၂၀)ဂဏန်းသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သုဝဏ္ဏသုတောင်ပေါ်သို့ စတင်ရောက်ရှိသည့်ခုနှစ်၊ နေ့ရက်၊ အချိန်တို့ပေါင်းခြင်း၏ဂဏန်းနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေလေ၏။ ထို့ပြင် (၂၀) ဟူသောဂဏန်းကို တစ်လုံးတည်းပြုပါက (၂) ကိုရသောကြောင့် လောက၊ သာသနာနှစ်ဖြာအကျိုး သယ်ပိုးကြလော့ဟု မှာတမ်းခြေခြင်းလည်း ဖြစ်တန်ရာပါသည်။

သုဝဏ္ဏသာရစေတီမြတ်ကြီး ရွှေထီးတော်အထွဋ်တင်လှူခြင်းအား ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့၌ အောင်မြင်စွာ ကျင်းပတော်မူပါသည်။ ထိုသို့ကျင်းပရာ၌

- ▣ ရွှေထီးတော်အထွဋ်တင်လှူခြင်းမင်္ဂလာ
- ▣ ဗုဒ္ဓါထိသေကအနေကဇာတင်ဥဒါန်းကျူးရင့်မင်္ဂလာ
- ▣ ဝိဘင်းမိမ္မာရုံရေစက်ချလွှတ်ပွဲမင်္ဂလာ
- ▣ ရှင်ပြုနားသအလှူတော်မင်္ဂလာတို့ကို တပေါင်းတစည်းတည်း ကျင်းပကြပါသည်။

သုဝဏ္ဏသျှသာသနာတော်သည် နေ့လိုလလိုပမာ ထွန်းလင်းတောက်ပလာခဲ့ပါပြီ။

ဗုဒ္ဓစာပေတို့၌ -

အနုပုဏ္ဏား ကုသလာနံ ဥပ္ပာဒါယဝါယာမော - မဖြစ်သေးသောကုသိုလ်ကို ဖြစ်အောင်ရွက်ဆောင်၍ -

ဥပဇ္ဈာန် ကုသလာနံ ဘိယျောဘာဝါယ ဝါယာမော - ဖြစ်ပြီးသောကုသိုလ်ကို တိုးပွားအောင်ပြုလုပ်ခြင်းဟူ၍ လာရှိပါသည်။

ထိုသို့ မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်တော်တို့ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျေးဇူးကိုသိမြင်လျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပီပြင်အောင်ကျင့်ဆောင်၍ သုဝဏ္ဏသျှသာသနာမတိမိကော မမှေးမှိန်အောင် ထိန်းသိမ်းကြဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သူ့ကိုကြည့်ညိုလွန်း၍ တပင်စာပန်း လိုက်လံပူဇော်နေခြင်းသက်သက်တို့ မနှစ်ခြို။ အားကျနေရုံမျှဖြင့်လည်း လမ်းဆုံးမသွားစေချင်။ ပေးသလောက်တို့ယူ၍ ခိုင်းသလောက်လုပ်ခြင်းကိုသာ လိုလားနှစ်သက်တော်မူပါသည်။ အမရာဒေဝီမိဖုရားမျိုးကိုလိုချင်လျှင် ကိုယ်တိုင်လည်း မဟော်သဓာပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့လိုအပ်ပါလေသည်။

လောကသာသနာနှစ်ဖြာအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ

အာကာသ (သာစည်)

ပြင်း -

၂၀၁၄ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း စီးပွားရေးလမ်းညွှန် မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ (၄) အင်တာနက်မှတ်စုများ ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိ မှတ်တမ်းယူပါသည်။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရန်ကင်းစောမြို့စေတနာ)

ပူဇော်ရန် အခက်အခဲရှိနေလျှင် တစ်နေ့ထဲ ဘုရား (၄) ဆူပြည့်အောင် သွားဖူးပါ။ ဘုရားတိုင်း၏ဗုဒ္ဓဟူးနံထောင့်တွင် ကံ့ကော်ညွန့်များသက်စေ့ပူဇော်ပါ။ အပြန်မှာ ထိထိုးပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၅-၄-၈-၆ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါသည်။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဇွန်လ ၄-၇-၁၀-၁၂-၁၇-၂၅-၂၆ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

ဘုရားရှင်အား ပန်းပေါင်းစုံ(၉)မျိုး၊ သစ်သီး (၉) မျိုးနှင့် ပူဇော်ပါ။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပြီးမှ ထိသွားထိုးပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၃-၄-၈-၆ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါမည်။

သောကြာသားသမီးများ

ဇွန်လ ၁-၅-၁၁-၁၂-၁၈-၂၆ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

တစ်နေ့ထဲဘုရားငါးဆူပြည့်အောင် သွားဖူးပါ။ ဘုရားတိုင်းမှာ သစ်သီး (၃) မျိုးစီကပ်လှူပူဇော်ပါ။ ကော်ပန်းကန်ပြားများ ဝယ်သွားပြီး သစ်သီးများလှူ၍ ပူဇော်ခဲ့ပါ။ အပြန်မှာထိထိုးပါ။

ဇူလိုင်လမှာ ၅-၃-၁-၂ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါသည်။

စနေသားသမီးများ

ဇွန်လ ၂-၆-၉-၁၂-၂၀-၂၆ ရက်များမှာထိထိုးပါ။

တစ်နေ့ထဲဘုရားငါးဆူပြည့်အောင် သွားဖူးပါ။ ဘုရားတိုင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူဆူရှေ့တွင် ပန်းပေါင်းစုံ(၅)မျိုးစီ ပူဇော်ခဲ့ပါ။ အပြန်မှာထိထိုးပါ။

ဇူလိုင်လမှာ ၅-၃-၇-၆ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါသည်။

ယခုလတွင် -

၁၂ - ၆- ၂၀၁၇ တနင်္လာနေ့နှင့် ၂၆ - ၆ - ၂၀၁၇ တနင်္လာနေ့များမှာ (၇) ရက်သားသမီးများ မည်သူမဆို ထိထိုးဖို့မမေ့ပါနှင့်။

(၂) ဂဏန်း၊ (၉) ဂဏန်း၊ (၆) ဂဏန်းများ အလွန်အားကောင်းနေသည်ကို အထူးအာရုံစိုက်၍ ထိထိုးပါ။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုဒေအမြစေတနာ)

(၄) ကြိမ်မြောက် - သိန်းတစ်သောင်းထိဖွင့်ပွဲကြီး နီးလာပြန်ပါပြီ။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဇွန်လ ၃-၇-၁၂-၁၃-၂၀-၂၆ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

ဘုရားစေတီတစ်ဆူဆူသို့သွားပါ။ ဘုရားရှင်အား ဂြိုဟ် (၈) ခွင်လုံးမှနေ၍ ကံ့ကော်ညွန့်များနှင့် ဝေဖြာနေအောင် ပူဇော်ပါ။ အပြန်မှာ ထိထိုးပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ဆိုင်မှာထိုးပါ။

ဇူလိုင်တွင် ၅-၄-၈-၃-၁ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါသည်။

တနင်္လာသားသမီးများ

ဇွန်လ ၄ - ၈ - ၁၂-၁၄-၂၁ - ၂၂-၂၆ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

ရွှေဘို့ အမည်ရှိသော ဘုရားတစ်ဆူဆူသို့သွား၍ နှစ်နာရီ (သို့) တစ်နာရီကြာသော အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးတစ်မျိုးမျိုးစိပ်လိုက်ပါ။ အပြန်မှာ ထိထိုးပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၃-၅-၆-၂ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါသည်။

အင်္ဂါသားသမီးများ

ဇွန်လ ၂-၉-၁၂-၁၅-၂၂-၂၆ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

ဘုရားရှင်အား ကျောက်ကျောဆွမ်းများကပ်လှူပြီး ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို ပုတီးစိပ်ပါ။ (သို့) ထိုင်ရွတ်ပါ။ (၉) ရက်ပူဇော်ပြီးရင် ထိထိုးပါလေ။ တနင်္လာနံထိဆိုင်အလွန်အကျိုးပေးနေပါသည်။

ဇူလိုင်လတွင် ၄-၈-၃-၁ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ဇွန်လ ၃-၆-၁၂-၁၆-၂၄-၂၆ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

ဘုရားရှင်အား ဓာတ်ကြီးလေးပါး ဆွမ်းကပ်လှူပူဇော်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ထပ်တရ လေနာရောဂါပျောက်ကင်းစေမည့် စတုပရဆေး

လေးပါးသောပျားအစုဟု အနက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် စတု(လေး)၊ မဇ(ပျား) ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ မလေ့ ထုံးတမ်းနှင့်အညီ ပြုလုပ်ကြသည်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အလှူပွဲအမျိုးမျိုးမှ အစပြု၍ နာရေးအဆုံး သံဃာလှူဖွယ် ပစ္စည်းများတွင် စတုပရဆေးသည် မပါမဖြစ်ပစ္စည်းဖြစ်၏။ အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်းအစာဆိုလေ့ရှိသည့် စကားအရ အရသာရှိသောအစာလည်း ဖြစ်၊ ဆေးလည်းဖြစ်သည့် ဤဆေး၏ ဂုဏ်သတ္တိအရ နေ့လွဲညစာစားသုံးခြင်း မပြုရသော သံဃာများနှင့် သီတင်းသီလ စောင့်ထိန်းကြသူများသည် လေပူထကာ လေထိုးလေအောင်မှအစပြု၍ နှိပ်စက်မှု ခံရခြင်းဖြစ်၏။ လေနှိပ်စက်၍ အသက် ပင် သေဆုံးမှုများရှိခဲ့၏။

ဤဆေးသည် ရဟန်းသံဃာ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့်အားအင်ချိနဲ့နေ ကြသူ ကလေးသူငယ်အရွယ်သုံးပါးစလုံး စားသုံးပါက လေရောဂါ၏ နှိပ်စက်မှုမှ လွတ်ကင်းကြမည် ဖြစ်သည်။

ယင်းဆေးသည် ယခုအခါ ဦးဘညိန်သားများ စတုပရဟု လူသိများ သည့်ဆေးဖြစ်၏။

ယင်းဆေးကို စာရေးသူ၏ မိဘ များမှဖော်စပ်ကျီချက်လျက် -

မူလနန္ဒဝန်ဆရာတော်ကြီး၊ မဟာ မေယဝန်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး၊ ကန် လည်မင်းကျောင်းဆရာထော်ကြီး အစ ရှိသည့် သက်ကြီးဝါကြီးဆရာတော်များ ကို ကပ်လျှံခဲ့ကြပါသည်။

မိဘများပြုလုပ်နေကြစဉ် အနီး၌ စာရေးသူလည်း ကြည့်ရှုနေသည်ဖြစ်၍ မှတ်သားမိခဲ့ရာ ဆေးကျီချက်နည်းကိုသိ ရှိခဲ့၏။

စတုပရကျီချက်ရန် အောက်ပါ ပစ္စည်းများ လိုအပ်ပါသည်။

- ၁။ ယင်ပျားရည်

- ၂။ ထောပတ်
  - ၃။ သကာရည်
  - ၄။ နှမ်းဆီ
- ဤ (၄) မျိုး ဖြစ်၏။

၁။ ယင်ပျားရည်

တောင်ယာပဲခင်းအတွင်း ပျားအံ့ မှ ရနိုင်၏။ သို့ရာတွင် တစ်အံ့ရှိပျားအံ့ မှ လက်ဖက်ရည်အခါးပန်းကန်တစ်လုံး ပြည့်မှအနိုင်နိုင်ရရှိတတ်၏။ ဖိန်းဆေးဝါး မှ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသည့်ပျားရည် (သို့) ပျားကြီးရည်များကိုလည်းအသုံးပြုနိုင်၏။ (မွေ့လိမ်ပျား) မသုံးရပါ။

၂။ ထောပတ်

ဟိန္ဒူဈေးဆိုင်များ သို့မဟုတ် ပရဆေးဆိုင်များမှ ဝယ်ယူရရှိနိုင်၏။

၃။ သကာရည်

ထန်းလျက်ဖြစ်ခါနီးအရည်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ဆက်ချက်လျှင် ထန်းလျက် ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်၏။ သကြားအနှစ် အပွင့်လေးများဖြစ်ပြီး အရည်မှာ ပျားရည် ရောင်ထကာ ညောင်စေးကဲ့သို့ရှိ၏။

၄။ နှမ်းဆီ

နှမ်းဆီစိပ်ရမည်။ နှမ်းနက်ရောဆီ မဖြစ်ရ။ နှမ်းနက်ဆီဖြစ်က ခါးသက်၍ ဆေးအာနိသင်လျော့ပြီး အရသာပျက် ၏။

ယင်းပစ္စည်းများစုစည်းမိက ဒန်အိုး သန့်တစ်လုံးအတွင်း အလေးချိန်အညီ အမျှပြုကာ သမအောင် မွေနှောကိ၍ မီးတောက်၊ မီးခိုးတို့မအူစေဘဲ မီးကျိုး အေးအေးတွင် ကျီချက်ပါ။ ကျီချက်စဉ် ဆီးယောင်းမဖြင့် မပြတ်မွေပေးနေရ မည်။ ကြက်မီးတန်းလာလျှင် မတူးမမြစ် ရန်အထူးသတိပြုမွေနေရမည်ဖြစ်သည်။ ညောင်စေးကျလျှင် ခွင်ပေါ်မှချ၍ အအေး ခံရမည်။ အပူခိုးကုန်စင်ပြီး လုံးဝအေး သွားသည့်အခါ အဝကျယ်သည့် ဖန်ဘူး

(သို့) ပလတ်စတစ်ဘူးအတွင်းသွတ်သွင်း လျက် လျှင်ခြင်းခြင်းဖြစ်စေ၊ လက်ဆောင် ပေးသည်ဖြစ်စေ အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံ သော စတုပရဆေးရပြီ ဖြစ်သည်။

ဤဆေး၏ သက်တမ်းသည် သာသနာနှစ် (၂၅၀၀) အမျှကြာခဲ့ပြီဖြစ် ၏။ ဘုရားရှင်၏အဂ္ဂသာဝကတစ်ပါးဖြစ် သည့်ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လေနာထ ၍ ဆွမ်းမှက်စွအတွက်ပင် မဆောင်ရွက် နိုင်ဘဲရှိ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုယ်တော် ကြီးသိရှိ၍ မည်သည့်ဆေးနည်းနှင့် ပျောက်နိုင်မည်နည်းဟု မေးမြန်းရာ ဝေဒနာခံစားနေရသူ ကိုယ်တော်ကြီးမှ - “ငါ့ရှင်၊ မယ်တော် ပုဏ္ဏေးမကြီး ကတော့ ဒီဆေးဒီဆေးတွေနဲ့ ကျီချက် ကျွေးခဲ့တုန်းက ပျောက်ကင်းခဲ့ပါရဲ့”

ဟု မိန့်သည့်ဆေးတွေက ယခု စတုပရကို ကျီချက်ရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ ဆေးအမည်များဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းအလာမှာရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ၏ တပည့်သာဝကရဟန္တာဖြစ်ကြသော ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးပင် သုံးစွဲပျောက်ကင်းခဲ့သည့် ဆေးစတုပရ ဖြစ်၏။ ဆေးလေးမျိုးလုံးသည် အပူကို အဓိကငြိမ်းပြီး လေကိုအလွန်နိုင်၏။ အသက်ရှည်ခြင်း၊ ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံ စေ၏။ ဤသက်တော်ရှည်ဆေးကို မိသားစုကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်သုံးစွဲမှုပြုနိုင် ကြစေရန် ရေးသားအပ်ပါသည်။

(ဤဆေးတွင် ပါဝင်သည်များ အား မြန်မာပရဆေးအရောင်းဆိုင်များ တွင် ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပါသည်။)

မိမိနှင့်တကွသော သံသရာခရီး သွားဖော်အားလုံး ကျန်းမာအသက်ရှည် ကြပါရန် မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် -

မော်လမြိုင်မြို့ 'သင်းရနံ့' မိသားစုနေထိုင်၍ ပင့်ဆောင်ပုဇွန်စဉ် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ပြုတော်မူပုံ

ဘိုဘို(ရွှေကံကု)

မပြီးသေးသောပန်းချီကားတစ်ချပ် (သို့)

ရွှေကံကုမိသားစုမှ ဒုတိယမြောက် တည်ထားကိုးကွယ်မည့်

ရွှေကံကုသံတော်ရင်၊ စွယ်တော်ရင်၊ ပြဒါးရင်

ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်

(ဆခင်လမှအဆက်)

တစ်ညနေတွင် စာရေးသူ စာသင်နေဆဲ ရွာသားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ဆရာ့ကို ကျောက်ဆည်က ခြေညှိသည်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ဟု ပြောရာ စိတ်တွင်ထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။ စာရေးသူကိုသိနေသူများလား။ သို့သော် စာရေးသူသည် ကျောက်ဆည်က ကောင်းကောင်းမရောက်ဘူးသေးသည့် အပြင် ကျောက်ဆည်တွင်လည်း စာရေးသူ၏အိမ်ထဲသို့တစ်ယောက်မှမရှိသဖြင့် စိုးရိမ်စရာတော့ရှိမည်မထင်ပါ။ သို့သော် ထိုအခါ လူစိမ်းဧည့်သည်သည် စာရေးသူ၏အိမ်သို့ ဆုံရန် အကြောင်းမရှိဘဲ ဘယ်အကြောင်းဖြင့် တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းနေပါသလဲ။ စဉ်းစားရန်ခက်လှပါ၏။

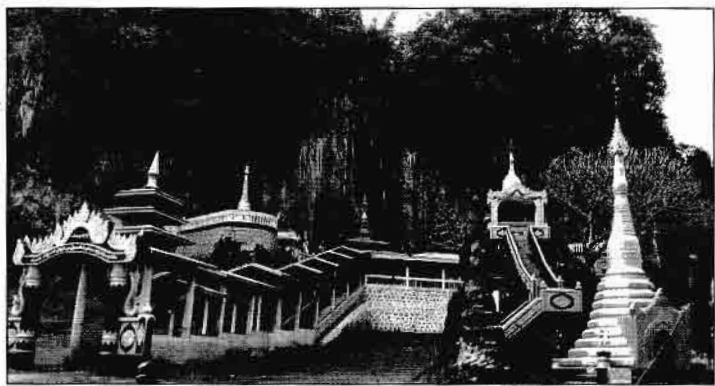
ထိုအခါ ပြန်စေ (၂) နှစ်တာကာလအတွင်း စာရေးသူထံ မည်သည့်အကြောင်းမျှ မလာဘူးခဲ့ပါဘဲ မလာစဖူးသောကြောင့် ဤဧည့်သည်အတွက် အံ့မခန်းမရှိဘဲ ထင်သွားရသည်ကတော့ အမှန်ကားပင်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် အဆောက်အအုံ တွေ့ဆုံနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျောင်းဆင်းသွားပြီး နောက် စာရေးသူလည်း အောက်သို့ မဆင်းဘဲ ကျောင်းပေါ်မှာပင်ထိုင်နေမိသည်။ ကျောင်းဆင်းခါစဖြစ်၍ ကလေးများ တစ်ယောက်မှမရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ရွာသားနှင့်အတူ လူစိမ်းဧည့်သည် တစ်ယောက်ပါရှိလာသည်။ လူစိမ်းသည် အသက် (၅၀) ခန့် လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတစ်ဦးပင်။ ယဉ်ကျေးမှုမရှိ ခွင့်မတောင်းဘဲ စာရေးသူပေါ် တင်ပါးလွှဲ

ထိုင်ချလိုက်၏။ ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆို ဆက်ဆံခြင်းလည်းမရှိပါ။ စာရေးသူကို ဘယ်သူဘယ်ဝါ မသိပါဘဲ - “မင်းဘယ်ကလဲ”

ဟု မေးသည်။ အခြားမြို့ရွာများကို လွှဲပြောရ ကောင်းမလားဟု တွေးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဤလူသည် ဘာမှန်းမသိ။ ရဲလော၊ စုံထောက်လော၊ ဘာကိစ္စ၊ ဘာအကြောင်းဖြင့် လာရောက် မေးမြန်းနေသည်မသိ။

စာရေးသူတွင်လည်း မည်သည့် ပြဿနာမျှမရှိထားသည့်အတွက် စိုးရိမ်စရာတော့မရှိပါ။ စာရေးသူကို သိရှိနေသူဖြစ်နေလျှင်သာ စာရေးသူ ဒီမှာရှိနေသည့်သတင်း အိမ်ကိုရောက်ရှိသွားပြီး အိမ်မှလိုက်ခေါ်လျှင် ပြန်ရမည်ဖြစ်သည့် အတွက်ကိုသာ စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဤလူကို စာရေးသူမသိပါ။ ထိုသူ

ရွှေကံကုမိသားစုမှ တောင်ကြီးမြို့နယ် ထန်းဂူဘုရားပရဝဏ်အတွင်းရှိ ပြုပြင်ပြီးစီးသော ရှေးဟောင်းစေတီတော်

အင်းလေးဒေသသို့ သာသနာ့အောင်လံလွှင့်ထူရင်း ဖောင်တော်ဦးရုပ်ပွားတော်မြတ်အား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူစဉ်

နေပြည်တော် လှေခွင်းတောင်ရွက်ကုကျောက်တော်ကြီးစေတီတွင် သာသနာ့အောင်လံလွှင့်ထူစဉ်

နေပြည်တော် လှေခွင်းတောင်ရွက်ကုကျောက်တော်ကြီးစေတီတွင် သာသနာ့အောင်လံလွှင့်ထူစဉ်

အတိတ်ဘဝ စေတီတည်ရန် စုပုံခဲ့သော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ကထောမြို့နယ် ဘဝသံသရာတံတား

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ရွာငုံမြို့နယ် ရေပြာဆိုင်ရောက် အမှတ်တရ

ကလည်း စာရေးသူကို မသိ၍ မေးနေခြင်းဖြစ်၍ အမှန်အတိုင်း -
“စဉ်ကိုင်က”
ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
“ငါလည်းပဲ အဲလိုဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာဘဲကွ”
ဟု ထိုလူ၏အသံမှာ ရင်းနှီးဟန် ပေါ်လွင်လျက် -
“ငါက ချောင်းပတ်ကကွ။ မင်းကလည်း ငါ့သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါကလည်း မင်းကိုမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းအစ်ကိုဝင်းကိုနဲ့တော့ ခင်တယ်ကွ။ ငါက

သူ့ယောက္ခမဆိုင် ဆီနေတိုင်းဝယ်ရတာ။ ငါ့မိန်းမက အကြော်ရောင်းတာ။ ဒီမှာဝင်းကိုကပေးထားတဲ့မင်းဓာတ်ပုံ”
လူစိမ်းသည် စာရေးသူ၏ ဓာတ်ပုံကို ၎င်း၏အိတ်ထောင်အတွင်းမှ ထုတ်ပြပါသည်။ ထိုသူကတော့ စာရေးသူကို တွေ့ရှိရ၍ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်လျက်ရှိသော်လည်း စာရေးသူကတော့ ‘ပျံလေတဲ့ငှက်ခါး နားခါမှမိပြီ’ ဟု တွေးလျက် စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိပါသည်။
၎င်းက ဆက်၍ -
“ငါက မင်းကိုမသိဘူး။ မင်း

ပျောက်နေတယ်ဆိုတာလည်းမသိဘူး။ ငါကလည်း မင်းလိုပဲကွ ရွာသိပ်ကပ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းပေါ့ကွာ။ ရွှေထွက်တဲ့နေရာတွေ ကျောက်တောတွေ။ ပိတောက်ဖွေးခေတ်စားတုန်းကလည်း ပိတောက်ဖွေးပေါ့ကွာ အဲဒီလိုလှည့်သွားနေတာကိုး။ ခုလည်း ရမည်းသင်းဘက်မှာ တော်တော်ကြာခဲ့တယ်ကွ။ ဘာမှမရတာနဲ့ ရွာခဏပြန်နားနေတာ။ ဟိုနေ့က ဝင်းကိုနဲ့တွေ့တော့ ခင်ဗျားကနယ်စုံတယ်။ ဒီဘဝတံပုံထဲက ကျွန်တော့်ညီပဲ ပျောက်နေတာ။

www.burmeseclassic.com

ရောက်တဲ့အရပ်မှာကြည့်ပေးစမ်းပါဆိုပြီး ဒီဓာတ်ပုံပေးလိုက်တာပဲ”

ဟု ဆိုပါသည်။

၎င်းသည် စာရေးသူကို ရှာဖွေနိုင် သည့်အတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေဟန် ရှိပြီး အရက်သောက်ထားပုံလည်း ရ သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အားရကျေနပ်လျက် ဟောင်းဖွာဟောင်းဖွာနှင့် စိတ်အား တက်ကြွစွာ ဆက်လက်ပြောပြနေသည် မှာ ၎င်းသည် တိုင်းကိုထံမှ ဓာတ်ပုံရပြီး မကြာမီ အုန်းတကူးအုန်း ကျောက်ဆွတ် ပန်းတိုင်တွင် ကျောက်မြူးသည်ဟု သတင်းရ၍ အုန်းတကူးသို့ တက်လာခဲ့ သည်။ လွန်ခဲ့သော (၃) နှစ်ကလည်း ရောက်ဖူးထား၍ အုန်းတကူးတွင် အသိရှိကြောင်း၊ ယခု ကျောက်အနည်း ငယ်ရ၍ မနက်ဖြန် ရွာခဏပြန်မည် ဖြစ်၍ မိမိတို့၏ပစ္စည်းများ (သံတူးရွင်း၊ ပေါက်ပြား၊ ဂေါ်ပြား) အပဲခဲရန် ယနေ့ အုန်းတကူးတွင် အိပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နေ့လယ်က ကျောင်းအနီးမှ ဖြတ်သွား စဉ် စာရေးသူကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ဣသားထံ မေးမြန်းကြည့်ရာ ဆရာ၏ နေရပ်၊ နာမည်တို့ကို မေးမကြည့်ဘူးပါ။ ဓန္တလေးဘက်ကဟုတော့ကြားမိသည်။ ဤဆရာသည် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်မည် ထင်၏။ မိသားစု၊ ဆွေမျိုး၊ နေအိမ်ရှိပုံ မရ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ ဝင် ကျောင်းမှာပင်နေသည်။ ဆရာထံသို့ လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လာရောက်သည်ကိုမတွေ့ရပါဟုဆိုသော ကြောင့် ပိုသံသယဝင်သွားသည်။ ဤသို့ ဆီလျှင် ဤကျောင်းဆရာသည် အိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးပန်းရှောင်နေ သောကြောင့်ဆိုဖြစ်ရန် သေချာလောက် သည်ဟုတွက်ဆပြီး လာရောက် မေးမြန်း ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

“ငါ မနက်ဖြန် ရွာပြန်မှာ အခုည စာရေးထားလိုက်ဦး။ ဒီအတိုင်းပြောရင် မင်းအိမ်ကယ့်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအိမ်က တော့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက်ကြ မလဲကွာ။ မင်းပျောက်သွားတာကြာပြီ ဆိုတော့ မင်းကို သေသွားပြီလို့တောင် ထင်နေကြတာတဲ့”

ထိုဆူလည်း ရွင်လန်းဝမ်းမြောက် စွာနှင့် စာရေးသူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန် သည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ၎င်းကိုလိုက်ပို့ သောဣသားသည် အလိုက်သိတ်ပါ ၏။ စာရေးသူကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စထားပြောဆိုနိုင်စေရန် ဆရာတော်ထံ သွားရောက်နေပါသည်။ စာရေးသူတို့၏

စကားများကို ရွာသားတစ်ဦးဦးသာ ကြားသိလျှင် စာရေးသူသည် အဘယ့် ကြောင့် မိသားစုမသိအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်၍ ဤရွာလေးတွင် လာရောက် ဇာတ်မြုပ်နေပါသနည်း။ ရာဇဝတ်ဘေးမှရှောင်ပြေးလာခဲ့သလော၊ လူမှုရေးပြဿနာတစ်ခုဖြင့် ရှောင်မုန်းနေ ခြင်းလောဟု သံသယဝင်မည်သာဖြစ် ၏။ စာရေးသူ အိမ်မှထွက်လာခဲ့သော အကြောင်းအရင်းမုန်ကိုတော့ သဘာဝ မဟုတ်၍ တွေ့မိမည် မဟုတ်။ စာရေးသူ မှပြောပြလျှင်သော်မှ ယုံကြည်လက်ခံနိုင် ကြမည် မဟုတ်ပါ။

စာရေးသူလည်း အသက်ရှူရ သည်မှာ မွန်းကျပ်လာသဖြင့် ကျောင်း ပေါ်မှဆင်းလာလျှင် ဆရာတော်က - “ဆရာလေး ခုနုလူကဘာတုံးဗျ။ စကားပြောနေတာ ကြာလိုက်တာ။ ဒီထက်ကြာရင် ကျုပ်ကပြန်ခိုင်းတော့ မှာ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ ဆရာလေးအနားယူ နေတဲ့အချိန်ကို အနှောင့်အယှက်လာ ပေးနေတာ”

ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုသူ၏ ပြောပြချက်ဖြင့် ထိုည တွင် ရွာသူရွာသားများ စာရေးသူ၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သိရှိသွားကြ လေသည်။ ထိုအခါ စာရေးသူသည် တစ်ကောင်ကြွက်မဟုတ်၊ အခြေမဲ့အနေ မဲ့မဟုတ်၊ အထိုက်အလျောက် အဆင့် အတန်းရှိသောမိသားစုတစ်ခုဖြစ်သည် ဟု သိရှိသွားကြသောအခါ စာရေးသူ အား ကရုဏာသက်သွားကြပြီး ယခင် ထက် ပိုမိုလေးစား ပိုမိုအလေးထား ဆက်ဆံလာကြပါ၏။

စာရေးသူကို အိမ်ကသိရှိတော့ မည်။ ပြီးလျှင်ဆက်သွယ်လာတော့မည်။ စာရေးသူထပ်၍ရှောင်ပြေးရန်လည်းမပြု သင့်တော့ပါ။ မျက်နှာပူစရာကောင်းလှ သော်လည်း အမေတို့ဘက်မှ ခံစားချက် ကို နားလည်ပေးရမည်။ စာရေးသူသည် မိသားစုအား ဆက်လက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ စေရန်မသင့်တော့ပါ။ စာရေးသူတွင် အမေရှိသည်။ အစ်မများနှင့်ညီမရှိသည်။ ဒီထက်ရှည်ကြာစွာ မိသားစုကိုပစ်ထား သင့်ပါ။ အုန်းတကူးသည် စာရေးသူ၏ မိသားစုရှိရာနေရာလည်းမဟုတ်။ စာရေး သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိမြေလည်းမဟုတ်ရာ ထူးဆန်းသော အကြောင်းတရားတို့ဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သော အတိတ်ဘဝရေစက် ပါရှိ၍ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုထိသာ နေနိုင်မည်ဖြစ်သော အုန်းတကူး၏

ညွှန်သည်တစ်ယောက်သာဖြစ်၍ အချိန် တန်လျှင်တော့ အိမ်ပြန်ရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသူ ယနေ့ဖြစ်နေပုံမှာ သိုက်မှ လူ့ဘဝတွင် ရောက်ရှိပျော်မွေ့ နေသော သိုက်နန်းရှင်တစ်ဦးကို အချိန် စေ့၍ သိုက်က ပြန်လည်ခေါ်ယူခဲ့ရသူ ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ စာရေးသူသည် ဤ ရွာလေးတွင်နေသားကျကာ ပျော်မွေ့နေ ပြီဖြစ်၍ မပြန်ချင်ဘဲဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ဖန် (၂) နှစ်တာမျှ ခွဲခွာခဲ့ရသော မိသားစုကိုလည်း ပြန်လည်သတိရလျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

ထိုညက ကိုမြင့်ဦးနှင့် ကိုမြင့်ဆွေ ကိုတင်ဝင်း၊ ကိုတင်မောင်ဝင်းတို့ ရောက် ရှိလာပြီး -

“ကျောင်းဆရာ၊ အိမ်ပြန်ချင် လည်းပြန်ပါ။ ဒါပေမယ့် အပြီးတော့ မပြန်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ကျောင်းကလေး ကို ပစ်ထားပါနဲ့”

ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဆရာတော်နှင့် ဦးတေဇာလည်း ထိုအကြောင်းကိုကြားသိပြီးကြပြီဖြစ်၍ - “ဆရာ ကျုပ်တို့ကို ပစ်ထားပါနဲ့ ဗျာ။ ဆရာလေးနဲ့အတူတူနေလာတာကြာ တော့ ဆွေမျိုးသားချင်းလို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာက တခြား ဆရာတွေနဲ့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအခါ စာရေးသူက ဆရာတော် အား နှစ်သိမ့်ရပါသည်။ ထိုညက စာရေးသူအိပ်မပျော်ဘဲရှိပါ၏။

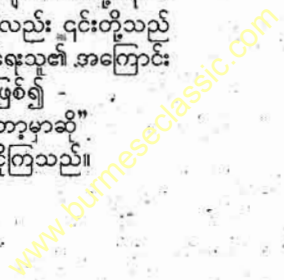
နံနက်မိုးလင်းသောအခါ စဉ့်ကိုင် ကလူ (ကိုသိန်းတန်ဟု ခေါ်၏။) စာရေး သူထံရောက်လာပြီး -

“ငါခဏနေရင်ပြန်တော့မှာ။ စာရေး ထားပြီလား”

ဟု မေးပါသည်။ “ကျွန်တော်စာမရေးတော့ပါဘူး ဗျာ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ကျွန်တော် ခဏပြန်မှာပါ”

“အေးကွာ၊ ဒါတော့မင်းသဘော ပေါ့။ ငါကတော့ မင်းကို အထွေအထူး မရှာရဘဲ အလွယ်တကူရှာတွေ့တာ ဝမ်းသာတယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုသူထွက်သွားသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ရောက် လာသောအခါတွင်လည်း ၎င်းတို့သည် လူကြီးများထံမှ စာရေးသူ၏ အကြောင်း ကို ကြားသိခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ - “ဆရာပြန်တော့မှာဆို” ဟု ဆိုကာ ပိုကြသည်။

ကျောင်းသားများလည်း မျက်ရည်
ဝဲနေကြ၏။ ကျောင်းတွင် အဆိုးဆုံး၊
အပဆုံးဖြစ်သော မိုးမိုးဟူသော
ကျောင်းသားသည်ပင် ငေးငိုင်၍နေပါ
၏။ စာရေးသူလည်း စိတ်မကောင်းပါ။

ထိုသို့ဖြင့် (၃) ရက်လွန်မြောက်
သောနေ့တွင်တော့ ညနေ (၃) နာရီခန့်
တွင် ကိုသိန်းတန် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
ပြီး -

“မင်းတို့အိမ်က စရိတ်ပေးပြီး
စာပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

ဟု ဆိုကာ စာတစ်စောင်ပေး
သည်။

“ညနေ ငါပြန်လာမယ်၊ ငါ့ကို
အကြောင်းပြန်ဦး”

ထိုသို့ပြော၍ ထိုသူ ရွာဘက်သို့
ဝင်ရောက်သွား၏။ ကိုသိန်းတန်သည်
ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ရွာသူရွာသား
များအား ပြောပြမည်မှာ သေချာပါ
သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ရွာထဲ၌ စာရေးသူ
နှင့်ပတ်သက်သောဂယက်သည် ကြီးမား
စွာ ပျံ့နှံ့ဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။ စာအိတ်
ပေါ်တွင် မယ်တော်ကြီး၏ (ထိုစဉ်က
ကျောင်းဆရာမလေး) ၏ လက်ရေးကို
တွေ့မြင်လိုက်ရရာ စာရေးသူ မျက်နှာ
ပျက်သွားသဖြင့် ကလေးများလည်း
မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် စာရေးသူကို
ငေးကြည့်နေကြ၏။ စာအိတ်ကို စာအုပ်
ကြားတွင်ထိုးလိုက်ပြီး စာရေးသူလည်း
ဣန္ဒြေမပျက် စာဆက်သင်နေလိုက်
သည်။

ညနေကျောင်းဆင်းသောအခါမှ
စာရေးသူသည် ကျောင်းဝင်း၏ အရှေ့
ဖျားရှိ စေတီတော်လေး၏အတွယ်သို့
သွားရောက်ပြီး စာအိတ်ကို တန်ယင်စွာ
ဖောက်လိုက်သည်။ စာတွင်ပါရှိသည်မှာ
စာရေးသူကျန်းမာချမ်းသာစွာရှိနေသည်
ကိုသိရ၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ရုတ်တရက်
စာရေးသူ ပျောက်ဆုံးသွားသောအခါ
(၃)လခန့်ကြာသည်အထိ ကိုဝင်းကိုအား
စုံစမ်းရှာဖွေစေခဲ့သည်။ မတွေ့သည့်
အဆုံး သေဆုံးသွားပြီဟုထင်မှတ်ပြီး
ရက်လည်သက်ပျောက်ဆွမ်းကပ်ခဲ့သည်။
အမေသည် ယခုတိုင် နေ့စဉ်ငိုလျက်ရှိ
ကြောင်း၊ ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ စာရေးသူ
အသက်ရှင်လျက်ရှိကြောင်းသိရသဖြင့်
ဝမ်းသာလျက်ရှိကြောင်း၊ စာရေးသူ
ဘယ်အကြောင်းကြောင့်၊ ဘယ်ရည်ရွယ်
ချက်နှင့်ထွက်သွားသည်ကို ပြောပြရန်
ဝန်လေးပါက ဘာမှမေးမြန်းခြင်းမပြု
ပါ။

ချောင်းပတ်က လူကြုံလာသော်
လည်း ဘာစာမှမပေးလိုက်သောကြောင့်
စာရေးသူအား တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်
ကို မယုံကြည်ကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်
အမေစိတ်ချမ်းသာစေရန် အမေ့ကိုလာ
တွေ့လှည့်ပါ။ ပြီးမှ ပြန်သွားချင်လည်း
ပြန်သွားပါ အစရှိသည်တို့ကို ရေးထား
ပါ၏။ စာရေးသူကို အပြစ်တင်အပြစ်
ပြောသည့်စကားမပါရှိပါ။ ထိုစာကိုဖတ်
ပြီးသောအခါ စာရေးသူအပေါ် ထားရှိ
သည့် မိသားစု၏ နွေးထွေးသောမေတ္တာ
တရားတို့ကို ပိုမိုနားလည်သိရှိရသော
အခါ စာရေးသူလည်းဝမ်းနည်း၍ငိုကြွေး
မိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာရေးသူ
အိမ်သို့ တစ်ခေါက်တော့ပြန်ရမည်။
အမေတို့ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံရမည်
သာဖြစ်ပါသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကိုသိန်းတန်
ရောက်ရှိလာပြီး -

“မင်းတစ်ခါတည်းလိုက်မှာလား၊
စာပေးလိုက်မှာလား”

ဟု မေးပါသည်။

စာရေးသူတွင် ဘာမှပြင်ဆင်ရ
ခြင်းမရှိသေးပါ။ စာရေးရန်လည်း ဆန္ဒ
မရှိသဖြင့် -

“ကိုသိန်းတန် ကျွန်တော်စာမပေး
လိုက်တော့ပါဘူးဗျာ။ (၂) ရက်၊ (၃) ရက်
နေရင် ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်လို့ပဲ
ကျွန်တော့်အိမ်ကိုပြောလိုက်ပါ”

“ဟာ - မင်းကွာ ဟိုတစ်ခေါက်က
လည်း မင်းစာမပေးလိုက်ဘူး၊ လူလည်း
မပြန်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကိစ္စမရှိဘူးကွ
လမ်းကြုံလို့ပြောတာဆိုတော့။ အခုဟာ
က စရိတ်ပေးပြီးလွှတ်လိုက်တာကွ။ ငါ
ကညာပြောတာလို့ မင်းအိမ်ကထင်မှာစိုး
ရတာ”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဒီတစ်ခါ
တော့ တကယ်ပြန်မှာပါ”

“မင်းမလိုက်သေးရင်လည်း ငါ
မပြန်တော့ဘူး ဒီမှာအလုပ်လုပ်လိုက်ဦး
မယ်။ မပြန်ဘဲတော့ မနေဝါနှင့်ကွ။
ငါ့တာဝန်ဖြစ်နေလို့ပါ။ မင်းတကယ် ပြန်၊
မပြန် (၃) ရက်လောက်နေရင်လာကြည့်
ဦးမယ်”

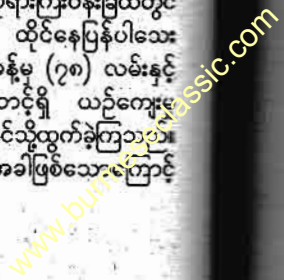
ဟု ဆိုကာ ထိုသူသည် စာရေးသူ
ကို စိတ်ချပုံမရဘဲထွက်ခွာသွားပါ၏။

(၃) ရက် ကြာသောအခါတွင်
တော့ စာရေးသူလည်း အိမ်ခဏပြန်ရန်
ဆရာတော်အား လျှောက်ထားသည်။
ဆရာလေးအမေကို ကန်တော့ရအောင်
ဟုဆိုကာ ဆရာတော်က ငွေငါးထောင်

ပေးသည်။ ကျောင်းတော်မတီ ကိုမြင့်ဦး၊
ကိုမြင့်ဆွတို့က စာရေးသူကို (၇) မိုင်
အထိ လိုက်ပို့ပေးကြပြီး လက်ဖက်ရည်
တိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်သို့တင်ပေးကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ
၏ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်
ဖွံ့ဖြိုးရေးဧကောင်စီအစိုးရလက်ထက်သို့
ရောက်ရှိနေပြီး၊ ရော့ပတ်မြစ်အရှေ့ခြမ်း
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးစီမံကိန်းအရ ဗန်းမော်
အထိရောက်ရှိမည်ဖြစ်သော လမ်းမကြီး
ဖောက်လုပ်လျက်ရှိလေရာ (၇) မိုင်မှ
တကောင်းအထိ မိုင် (၄၀) ကျော်လမ်း
အပိုင်း ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ ထိုလမ်းအပိုင်း
ကို နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ခင်ညွန့် လာရောက် ဖွင့်လှစ်မည်ဖြစ်
သောကြောင့် (၇) မိုင်လမ်းခွဲထောင့်တွင်
မဏ္ဍပ်များ ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

(၇) မိုင်မှ နံနက် (၁၀) နာရီခန့်
တွင် ထွက်ခဲ့ရာ မန္တလေးမြို့သို့ နေ့လယ်
(၂) နာရီတွင်ရောက်ရှိသည်။ စာရေးသူ
သည် မိမိနေအိမ်သို့ မိမိမိသားစုနှင့်
တွေ့ဆုံရန် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း
ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုမရှိပါ။ မိသားစုနှင့်
မည်သို့ရင်ဆိုင်ရပါမည်နည်းဟု ဝန်လေး
နေမိပါသည်။ မျက်နှာလည်းပူ၏။ ရက်
လည်းရှက်၏။ ဝမ်းလည်းနည်း၏။ မိမိ
မိသားစုကို အကြောင်းမဲ့ပစ်ခွာ၍ နှစ်နှင့်ချီ
ပြီး အကြောင်းမကြား အသိမပေးဘဲနေ
ခဲ့သည့်အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အပြစ်တင်နေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
စာရေးသူသည် မိသားစုနှင့် ပြန်လည်
ဆုံတွေ့ရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့အပြင် စာရေးသူသည် စဉ်ကိုင်
သို့ စောစောစီးစီး လင်းလင်းချင်းချင်း
ပြန်လည်မရောက်ရှိလိုပါ။ အိမ်နီးချင်း
များတွေ့မြင်က နှုတ်ဆက်ကြလျှင်၊
မေးမြန်းကြလျှင် မည်သို့ဖြေရပါမည်
နည်း။ ထို့ကြောင့် မိုးချုပ်မှသွားတော့ရန်
ဆုံးဖြတ်၍ ကူးထိပ်မှာပင်ဆင်းနေလိုက်
သည်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ဝင်
ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ (၃) နာရီ
သို့ရောက်သောအခါ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်
အတွင်း၌ လူတို့တုံ့ပါးသွားပြီဖြစ်သဖြင့်
အပြင်ထွက်ခဲ့ပြီး လိုင်းကားဖြင့်ဘုရားကြီး
သို့လိုက်ခဲ့သည်။ ဘုရားကြီးပန်းခြံထွင်
နေဝင်သည်အထိ ထိုင်နေပြန်ပါသေး
သည်။ (၈) နာရီခန့်မှ (၇၈) လမ်းနှင့်
ဘုရားကြီးလမ်းထောင့်ရှိ ယဉ်ကျေးမှု
ပြတိုက်ကားမှတ်တိုင်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ပြာသိုလ ဆောင်းအခါဖြစ်သောကြောင့်

ခမ်းအေးလွန်းလှ၏။ နေဝင်လာ၍ မိုးချုပ်မြန်သည့်အပြင် အအေးလှိုင်း ပြတ်သောနေ့ဖြစ်နေ၍ လိုင်းကားတို့ လည်းကွဲပီးလျက် လမ်းပေါ်တွင်လူသွား လူလာမရှိသလောက်ဖြစ်နေပေပြီ။ အိမ် တိုင်းလိုလို တံခါးပေါက်၊ ပြတင်းပေါက် များပိတ်ထားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပြတိုက်ကားမှတ်တိုင်တွင်လည်း ခရီးသည်မရှိချေ။ (၉) နာရီခန့်တွင်တော့ လမ်းဘေး ပြောင်းဖူးဖုတ်၊ ထန်းပင်မြစ် ဖုတ်၊ မြေပဲပြုတ်ဈေးသည်ကလေးများ လည်း သိမ်းသွားကြပြီ။ ထိုသည်တိုင် စာရေးသူသည် ထိုင်ရာမှ မထဘဲရှိနေ သေး၏။ ကားပေါ်တက်ရန် ဝန်လေး လျက်ရှိနေသေး၏။ သို့ဖြင့် (၁၀) နာရီ တော်သောအခါတွင်တော့ ခိုက်ခိုက်တုန် အောင်ခမ်းနေပြီဖြစ်သည့်အပြင် ကား လည်းကန်တော့မည်ဖြစ်၍ ဆိုက်ရောက် လာသော မိတ္တီလာဟိုင်းလတ်ကားရောက် လာသောအခါ ထိုကားပေါ်သို့တက်လိုက် ၏။ ထိုကားတွင် ခရီးသည် (၅) ဦးခန့် သာပါရှိ၍ နေရာတိုင်းတွင် အချိန်ကြာ မြင့်စွာရပ်၏။ ထို့ကြောင့် စဉ့်ကိုင်ရောက် သောအခါ ည (၁၂) နာရီထိုးနေပြီဖြစ်ပါ သည်။ စာရေးသူလည်း အိမ်နားနီးလေ မုတ်နာပူလေရှက်ရွံ့လေဖြစ်ပါ၏။

ရန်ကုန် - မန္တလေးလမ်းထိပ်နှင့် စာရေးသူတို့အိမ်မှာ တစ်ဖာလုံမျှသာ ဝေး၍ မကြာခင် အိမ်ခြံတံခါးပေါက်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ လရောင်ထိန်ထိန် သာလျက်ရှိသော်လည်း စာရေးသူတို့ အိမ်တွင် လျှပ်စစ်မီးမရှိသေးသဖြင့် (ထိုစဉ်က မိတာရှားပါးလျှိုး လက်ဖက် သည်တစ်ခွက် ၂၀-ကျပ်သာရှိချိန်တွင် အိမ်သုံးမိတာတစ်လုံး အပြင်ပေါက်ဈေး မှာ ၁၅-သိန်းခန့်ရှိရာ အတော်အသင့် ငွေကြေးချမ်းသာသူတို့သာ အသုံးပြုနိုင် သည်။) အိမ်ထဲတွင် မှောင်မည်းလျက် ခြံပါ၏။ စာရေးသူသည် ယခင်ကတည်း က စကားကိုအော်ပြောခြင်း၊ လူတို့ကို အော်ခေါ်ခြင်းပြုလေ့မရှိသောကြောင့် အသံပြုရန်ခက်နေ၏။ စာရေးသူတို့ အိမ်မှာ ဝါးကပ်ဝင်းထရံကာထားပြီး ခြံတံခါးမှာလည်း စက်ဘီးဝင်သာရုံမျှ အသားတံခါးသေးသေးလေးသာဖြစ်၍ စာရေးသူလည်း တံခါးပေါက်ပေါ်ကျော် ထက်ပြီး အိမ်ဝင်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်ဝင်းထဲ ရောက်သောအခါတွင်လည်း စာရေးသူသည် တံခါးခေါက်ရန်၊ အသံ ပြုရန် ခက်ခဲနေပြန်၍ စာရေးသူသည် အိမ်ခါးပန်းသမံတလင်းစွန်းတွင် ထိုင်နေ

ပါသည်။ စာရေးသူသည် အမေတို့အိပ် နေသောခုတ်နှင့် အုတ်နံရံသာခြားပါ သည်။ ထိုအနီးတွင် ပြတင်းပေါက်လည်း ရှိသည်။

စာရေးသူလည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ စာရေးသူ အမေ တို့ကိုမနှိုးတော့ပါ။ နံနက် (၄) နာရီထိုး ရင်တော့ စာရေးသူ ပြန်ထွက်သွားတော့ မည်။ အမေတို့အတွက်ဝယ်ခဲ့သော မုန့် ထုပ်လေးနှင့် စာရေးသူ အိမ်မှထွက်ခွာ စဉ့်ကဝတ်သွားခဲ့သော အင်္ကျီကလေး ကိုချထားခဲ့တော့မည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူး လျက်ရှိစဉ် အမေတို့ထံမှအသံထွက်ပေါ် လာ၏။ စာရေးသူထိုင်နေသည်မှာ အမေ တို့နှင့် တစ်ပေမျှသာကွာဝေးမည်ဖြစ်ရာ စာရေးသူအနီးသို့ ရောက်ရှိနေသော ကြောင့် အမေတို့၏ ပကတိစိတ်မှ မသိ နိုင်သော်လည်း ကိုယ်စောင့်နတ်များ၏ နှိုးဆော်ချက်ကြောင့် ဖြစ်မည်။ အမေ နှိုးလာပြီး -

“အေးလိုက်တာ သမီးရယ်။ ငါ့ သားလေး နွေးနွေးထွေးထွေး စောင်ခြုံ ရပျံမလား”

“မေမေရယ်၊ ကျောင်းဆရာလုပ် နေပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရတာ ဆိုတော့ စောင်ပေါမှာပါ”

“ငါ့သားလေးမသေဘဲရှိနေတယ် ဆိုတာကော် တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့လူကို စရိတ်ပေးပြီး လွတ်လိုက်တာလည်း (၅) ရက်လောက် ရှိနေပြီ၊ ဘာမှလဲမသိရဘူး”

ဟုဆိုကာ အမေကငိုတော့သည်။ ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးကလည်း ငိုသံရောယှက်လျက်ဖြင့်ပင် အမေကို နှစ်သိမ့်လျက်ရှိပါ၏။

ထိုအခါ စာရေးသူလည်း မည်သို့ မျှ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ငိုချင်လျက်လက်တို့ဟူသော စကားကဲ့သို့ ပင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုမိပါတော့သည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ စာရေးသူ၏ငိုရွက်သံကို မယ်တော်ကြီး ကြားသွားပြီး -

“အမေ အမေ၊ အပြင်မှာ ဘိုဘို ရောက်နေတယ်၊ ဘိုဘိုပြန်လာပြီ”

ဟု ဆိုကာ အိမ်တွင်းမှ မီးလင်း လာပြီး မကြာမီ တံခါးပွင့်လာပါသည်။ အစ်မကြီး၊ အစ်မအေးတို့ပါ အိပ်ရာမှထ လာကြ၏။ စာရေးသူသည် ဘာမှမပြော နိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းစွာငိုနေမိသကဲ့သို့ အစ်မ များလည်းငိုကြပါသည်။ အမေကလည်း အခန်းထဲမှ -

“ငါ့သားလေး ပြန်လာပြီလား။ အမေမှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ” ဟု ဆိုကာ ငိုပြန်ပါ၏။

စာရေးသူသည် အမေထံမသွားမီ ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို ကန်တော့ရန် ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရပါသည်။ အပေါ် ဘုရားကျောင်းဆောင်သည် စာရေးသူရှိစဉ်အခါကအတိုင်းဖြစ်သော် လည်း အောက်တွင်မူ (၃) ဆင့်စင်ကြီး ရောက်နေပြီး သစ်သီးပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲ၊ ပန်းအိုးများ မြိုင်ဆိုင်လျက် ဧည့်ခန်း ဆက်တိုက်ခံများမရှိတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းတစ်ခု လုံး ဘုရားခန်းကြီးဖြစ်နေပါသည်။

“မင်းသွားပြီးတဲ့နောက် ၉ ရက်၊ ၉ လ၊ ၁၉၉၉ နေ့မှာ ဘုရားက တန်ခိုး တော်တွေချီးမြှင့်လို့ တန်ခိုးကြီးဘုရား အဖြစ်ပွင့်နေပြီကွ”

ဟု မယ်တော်ကြီးကဆိုပါသည်။ ဘုရားကန်တော့ပြီး အမေဆီသို့ သွားပါသည်။ ထိုညက သားအိမ်တစ်တွေ တော်တော်နှင့်မအိပ်ဖြစ်ကြပါ။ စာရေးသူ တွင် ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်း ခံစားမှုတို့ ဖြစ် ပေါ်၍ နေပါသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ ကိုဝင်းကို ရောက်ရှိလာပြီး ဝမ်းသာလျက်ရှိပါသည်။ ဘုရားဖူးပရိသတ်များလည်း တဖွဲဖွဲ လာရောက်လျက်ရှိကြသည်။ စာရေးသူ လည်း တစ်နေ့ကုန်အပြင်မထွက်ပါ။ အိမ်ထဲမှာသာနေပါသည်။ (၃) ညအိပ် ပြီးနောက် စာရေးသူလည်း အုန်းတကူး သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အုန်းတကူး၌ တောင်ဘက် ကျောင်းဝင်းကြီးထဲတွင် ကျောင်းဆောင်သစ်ဆောက်လုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရွာသားများက အကြမ်းဖျင်း မျှသာ တောင်ယာခုတ်သကဲ့သို့ မြေကွက် ဖော်ပေးခြင်းသာဖြစ်၍ အပြီးသတ် အချောသတ်သန်ရှင်းရေးကို ကျောင်း သားများနှင့် နေ့စဉ် ကစားပေးချိန်တိုင်း သွားရောက် ရှင်းလင်းကြရသည်။ တော နေအလုပ်ကြမ်းနှင့်ယဉ်ပါးသောကလေး များဖြစ်၍ ဝါးရုံငှက်အဆိုကြီးများ၊ သစ် မြစ်အဆိုကြီးများကို ၎င်းတို့တူးနင်းခုတ် နိုင်ကြသည်မှာ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရသည်။ ကိုရင်မာလာ၊ အောင်နေလင်း၊ ရန်ရှင်း၊ ကျော်စွာဖြင့် စသော ကျောင်းသားကြီး (၄) ယောက်က သစ်မြစ်တူးတာဝန်ယူ ထားသည်။ မိန်းကလေးများကလည်း ခြေသလုံး၊ ပေါင်လုံးခန့်ရှိသော သစ်ငှက် တို့ကို တူးဖော်နိုင်ကြ၏။ ငယ်ရွယ်သော ကလေးများက အမှိုက်သရိုက်များ ကိုင်း

ခြောက်များကို ကောက်ယူစုပုံကြ၏။ ထို့နောက် မီးရှို့ကြသည်။ စာရေးသူတို့ တော့ တစ်ဖွဲ့စီ ပြန်ကျ၍ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြသော ကလေးများထံလှည့် လည်ပြီး အားပေးရသည်။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ညနေတွင်တော့ ကိုရင်မာလာ မြေစိမ်းခေါင်းဝိုင်းအကိုက် ခံရသည်။ မြေစိမ်းတို့တွင် ခေါင်းဝိုင်းနှင့် ခေါင်းချွန်ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိရာ၌ ခေါင်းဝိုင်းသည် သူ့ကိုယ်လျှင်ကိုက်၏။ လူကိုသေစေလောက်သည်အထိ အဆိပ် ပြင်းထန်မှုမရှိသော်လည်း ဆေးမထိုးပါ က (၃) ရက်ခန့် နာကျင်ကိုက်ခဲရောင် ရမ်းခြင်းခံစားရပါသည်။ ကိုရင်မာလာ၏ အဖေ ဆင်အုပ်ကြီး ဦးချစ်ဖေ၊ ကိုရင် မာလာ၏အမေနှင့် ဦးပဉ္စင်း ဦးတေဇော တို့က ကိုရင်မာလာကိုပေးချီးမြှင့် စာရေးသူ ထံ ခေါ်လာကြ၏။ ၎င်းတို့က စာရေးသူ တွင် တကယ်ဆေးစွမ်းရှိသည်ဟုထင်မှတ် နေကြ၍ ဆေးကုရန် ခေါ်လာခြင်းဖြစ် ရာ စာရေးသူတွင် အခက်ကြုံရပါတော့ သည်။ စာရေးသူတွင် မည်သည့် ဆေး အစွမ်းမျှမရှိပါ။ ၎င်းတို့ကို စိတ်ချမ်းသာ မူရစေရန် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ် ၍ ကုသပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မြေကိုက်ခြင်းကိုတော့ စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်၍ ရမည်မဟုတ်။ စာရေးသူသည် ဘာမှမတတ်ပါ။ စိတ် ချမ်းသာအောင် ဆေးမကုနိုင်ဘဲ ကုပေး ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြော လျှင်လည်း စာရေးသူအပေါ် ယုံကြည် ကိုးစားမှုတို့ကို ဖျက်ဆီးရာကျမည်။ စာရေးသူက ၎င်းတို့ကို လိမ်ညာထားခဲ့ သည်ဟု ထင်မြင်သွားလျှင် စာရေးသူ အဖို့ မကောင်းတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည် ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ် ထားပြီးလျှင် သစ်ခက်ကိုလည်း သစ္စာဆို သည်။ ရေကိုလည်း သစ္စာဆိုသည်။ ထိုရေကိုတိုက်၍ သစ်ခက်ဖြင့်သပ်ချပေး သည်။ ချက်ချင်းပင် ဒဏ်ရာမှာ သွေး တိတ်သွားပြီး ကိုရင်လေးလည်း အငို တိတ်သွားသည်။

ကိုရင်လေးသည် မတ်တတ်ရပ် ကြည့်၏။ လမ်းလျှောက်ကြည့်၏။ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါ။ ဦးပဉ္စင်းနှင့်ကိုရင်လေး၏ မိဘများလည်း ပြန်သွားကြတော့၏။ ခဏအကြာတွင် ကိုရင်လေးသည် ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘဲ ပြေးလွှား ဆော့ကစား လျက်ရှိနေပါတော့၏။

ထိုအခါမှ စာရေးသူလည်း စိတ်အေးသွားရပြီး မိမိကိုယ်ကို ဆေးစွမ်း

ရှိမှန်းသိရပါတော့သည်။ (၃) လခန့်ကြာ သောအခါတွင်တော့ စာသင်ကျောင်း ဆောင်သစ်ကြီးလည်း ပြီးစီးသွားပါ သည်။ စာရေးသူတို့လည်း ကျောင်း ဆောင်သစ်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး စာသင်ပါသည်။ ညအိပ်သောအခါ နေနားသောအခါများတွင်တော့ မူလ နေထိုင်ခဲ့ရာကျောင်းမှာပင် ဆက်လက် နေထိုင်ပါသည်။ ကျောင်းဆောင်သစ် တွင် ထိုင်ခုံအမြင့်များဖြစ်၍ ထိုင်ခုံအနိမ့် များကို မူလကျောင်းထဲမှာပင်ထားရှိပြီး ညကျောင်းကိုတော့ မူလကျောင်းထဲမှာ ပင် ဆက်လက်ပြီး သင်ကြားပါသည်။ သို့ဖြင့် စာရေးသူလည်း အုန်းတကူးတွင် ပြန်လည် နေသားကျ၍လာခဲ့ပြန်ပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ် တစ်ရာသီစာမေးပွဲတို့ ပြေဆိုခဲ့ပြန်ပြီ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ် ရက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သည်နှစ်တွင်တော့ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် စာရေးသူ စဉ့်ကိုင်သို့ပြန်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန် တွင် တကောင်းလှိုင်းကားပြေးဆွဲနေပြီ ဖြစ်၍ (၇) မိုင်သို့ သွားစရာမလိုတော့ ပါ။ အုန်းတကူးမှာပင် ကားစောင့်ရုံသာ ရှိပါသည်။ ထိုနေ့နံနက်တွင် ကိုတင်ဝင်း၊ မခင်စန်းမြင့် (စန္ဒာဝင်း၊ တာတီး၊ ကုလား တို့၏မိဘများ) ၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွင် ကျောင်းကော်မတီဝင်များနှင့် ထိုင် နေသည်။ ဆိုင်သည် လမ်းနံဘေးပင်ဖြစ် သော်လည်း လမ်းနှင့် အတော်အလှမ်း ဝေး၍ ကလေးများက လမ်းနှုတ်ခမ်းသို့ သွားရောက်ပြီး ကားစောင့်နေကြသည်။ ကလေးများနှင့်အတူ ဦးပဉ္စင်းလည်း ကားစောင့်ပေးနေ၏။

“ဆရာ၊ လာမယ့်နှစ် ပြန်လာခဲ့ဦး နော်”

ကိုမြင့်ဦးကပြော၏။ ကိုမြင့်ဆွေကလည်း -

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ဆရာပြန်လာ မှုဖြစ်မှာ”

မခင်စန်းမြင့်ကလည်း -

“ဆရာအားကိုးပြီး စန္ဒာဝင်းကို ဇရပ်ကွင်းကနေပြန်ခေါ်ထားတာ”

ဟု ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်လာချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မိသားစုရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်မှာမူတည် မှာ”

စာရေးသူက ထိုသို့မတင်မကျ ပြောလိုက်ရာ မဘုတ်အီးမှ -

“ဆရာကလည်း အားမရလိုက်

တာနော်”
ဟု ဆို၏။
ထိုစဉ် ကားစောင့်နေသော ကလေးများက -

“ဆရာ၊ ကားလာပြီ”
ဟု အော်ကြ၏။

ထိုအခါ စာရေးသူလည်း ကား လမ်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုမြင့်ဦးက စာရေးသူ၏ အဝတ်အစားအိတ်ကို သယ်ခဲ့၏။ စာရေးသူတို့ ကားလမ်း နှုတ်ခမ်းသို့ရောက်ရှိပြီး မကြာမီ ကား ရောက်ရှိလာသည်။ ကားကိုဝိုင်းတား ကြသော်လည်း ကားကမရပ်ပါ။ စပယ် ယာက လက်ခါပြုပြီး ဆက်မောင်းသွား သည်။ နောက်ထပ် ကားနှစ်စီးမှာလည်း ထိုသို့ပင် လက်ခါပြုပြီး မောင်းသွားပြန် သောအခါ ကိုမြင့်ဦးက -

“လူတွေအများကြီး၊ ကလေးတွေ ရောလိုက်မှာထင်လို့မရပ်တာဖြစ်မယ်။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေရောလူကြီးတွေပါ လမ်းနှုတ်ဝေးဝေးမှာနေကြ။ ငါနဲ့မြင့်ဆွေ နှစ်ယောက်တည်း ကားတားပေးကြည့် မယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

နောက်တစ်စီးလာသောအခါ၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦးတည်းထွက်တားရာ ကားရပ် ပေးပါသည်။ ထိုအခါမှ စာရေးသူနှင့် အတူ ကလေးများ၊ ရွာသူရွာသားများ ကားအနားသို့တပ်ကြရာ -

“ဒီလူတွေအကုန်လိုက်မှာလား။ ဘုန်းကြီးရောလား၊ ဒါဆိုမရဘူး”

ဟု စပယ်ယာမှပြော၏။
ကိုမြင့်ဦးက -

“မဟုတ်ပါဘူးကွ။ တစ်ယောက် တည်းလိုက်မှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း တက်ဗျာ၊ သွားရ အောင်”

စာရေးသူကပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကားစတင်ထွက်ခွာ၏။ ရွာသူရွာသား များနှင့် ကလေးများသည် လမ်းကွေ့ ကွယ်သွားသည်အထိ လက်ပြကုန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ စာရေးသူသည် ဘာရယ် မဟုတ်၊ တောင်ပိုင်မိသားစုများနေထိုင် ကြသည်ဟူသော တောင်ကလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ နွေရက်အခါ၌ တောင်ပေါ်မှ သစ်ပင်များသည် ရိုးတံ ချည်သာကျန်လျက် ကျောက်တုံးမည်း မည်းကြီးများကို အတိုင်းသားလှမ်းမြင် နေရပြီး တောင်ဘက်အဖျားပိုင်း အမြင့် ဆုံးနေရာတွင် စေတီပျက်သဏ္ဍာန်တို့နဲ့ ပိဋိတလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လမ်းနည်း

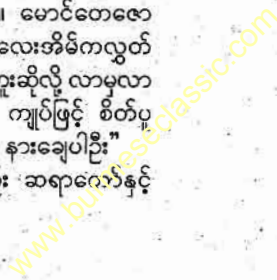

ကြော့ကွဲသလိုခံစားလိုက်ရသည်။
 စာရေးသူသည် နောက်ဖျား
 မကျတကျတွင် ထိုင်ခဲ့ရရှိသည်။ ပြတင်း
 ပေါက်ကပ်လျက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး
 ပါရှိခဲ့ပါသည်။ သင့်တင့်သောရုပ်ရည်
 ခြုံပြီး အထက်အညာတောသူပုံစံမျိုး
 မဟုတ်ပါ။ (၇) မိုင်ရွာ ကျော်သောအခါ
 ထိုမိန်းကလေးက စာရေးသူကိုပြုံးပြုံး-
 “အစ်ကိုက ဇာတ်မင်းသားလား”
 စာရေးသူက ပြုံးလျက်ပင် -
 “မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဒါဖြင့်ဘိသိက်ဆရာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဒါဆိုဓာတ်ပုံဆရာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး ကျောင်းဆရာပါ”
 ဟု ပြောလိုက်သောအခါ -
 မိန်းကလေးက အံ့ဩသွားပြီး-
 “ကျွန်တော်လည်းကျောင်းဆရာမ
 တဲ။ တကောင်းမှာ တာဝန်ကျတာ
 ခန္တလေးကလေး။ ကျွန်တော်တို့တောင်
 ဒီလိုလိုက်မပို့ဘူး”
 ဟု ပြောပါသည်။
 “ဪ - ဒါကတော့ တစ်ဦး
 မေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုတာမျိုးနဲ့ အတိတ်
 ဘဝရေစက်တွေရှိခဲ့တာမျိုးဖြစ်မှာပေါ့”
 ဟု အလိုက်သင့်ပြောလိုက်ရပါ
 သည်။
 စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးသော
 အခါတွင်တော့ စကားပြတ်သွားကြပြီး
 ထိုအတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်ပါခဲ့ကြပါ
 သည်။
 ယခုတစ်ခေါက် အိမ်ပြန်သော
 အခါတွင်တော့ အရင်အခေါက်ကဲ့သို့
 ထန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ ရင်ခန့်ခြင်း
 ခန္တတော့၍ မန္တလေးသို့ရောက်သည်နှင့်
 စာရေးသူလည်း စဉ့်ကိုင်သို့တန်းပြန်ခဲ့
 သည်။ အမေနှင့် အစ်မများ (ယခု -
 ရွှေတက်သောသနာပြုမယ်တော်ကြီး) တို့
 ဆက်ခွင်ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိကြလေ၏။
 ထိုအချိန်တွင် အစ်မအေးနှင့် မယ်တော်
 ကြီးသည် ကျောင်းဆရာမများအဖြစ်
 ထာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ပင်ရှိနေကြပြီး
 အစ်မကြီး ဒေါ်နွဲ့ရီသည် စဉ့်ကိုင်ဈေး
 ထဲတွင် နို့ဆီ၊ ထောပတ်လက်လီဆိုင်
 ဖွင့်လှစ်လျက်ရှိပါသေးသည်။
 “တကယ်တော့ မင်းကိုရှာတွေ့ပုံ
 တော်တော်ထူးဆန်းတယ်ကွ။ တယ်
 သွားမှန်းမသိ၊ ဘယ်နေမှန်းမသိ နောက်
 ဆုံးသေသလား၊ ရှင်သလားတောင်မသိ
 သူ့ကို တမင်တကာလိုက်ရှာတာ
 သူတို့ဘဲ ရောက်တဲ့အရပ်မှာကြည့်ပေး

ပါဆိုတာနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်သွား
 တွေ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့
 ကိစ္စဘဲကွ။ ဒါဟာ ငါတို့အိမ်မှာ ဘုရား
 ပွင့်ပြီဆိုတော့ မင်းကို သာသနာပြုရမယ့်
 အချိန်ရောက်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရှာပေး
 တာလို့ထင်တယ်။ အခုဘုရားဖူးတွေ
 လာနေတဲ့အပြင် ဘုရားပင့်တဲ့သူတွေပါ
 ရှိနေပြီဆိုတော့ ဘုရားကြာရင် အိမ်က
 နှစ်ယောက်လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း
 ဒီနှစ်အုန်းတကူးမပြန်နဲ့တော့”
 ဟု မယ်တော်ကြီးက ပြောပါ
 သည်။
 မှန်ပါသည်။ နွေရာသီ ကျောင်း
 ပိတ်ရက် စာရေးသူအိမ်မှာရှိနေချိန်မှာ
 ပင် တစ်လလျှင် (၅) ကြိမ်ခန့် ဒေသစာရီ
 ပင့်ဆောင်ပူဇော်မှု ခံယူ၍နေရပါသည်။
 ထို့ကြောင့် စာရေးသူအိမ်တွင်နေရန်
 လိုအပ်ပါသည်။ မယ်တော်ကြီးပြော
 သကဲ့သို့ပင် သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်တွင်
 စာရေးသူရှိသည်ဟု အတိအကျသိလျှင်
 သော်မှ လိုက်ရှာသော်လည်း တွေ့နိုင်
 မည်မဟုတ်ပါ။ အောင်မြေက အစောင့်
 အရှောက်များက စာရေးသူကိုအလိုရှိပြီး
 လိုအပ်ပြီဖြစ်၍ လွယ်လွယ်ကူကူတွေ့ရှိ
 သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော်
 ဘာရယ်မှန်းမသိ အုန်းတကူးကို
 သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလျက် အုန်းတကူး
 တွင် ဆက်လက်နေချင်သေးသောခန္တ
 များဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။
 ထိုသို့ဖြင့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်
 ရက်တို့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ
 ဦးပဉ္စင်းဦးတေဇောနှင့် ကိုမြင့်ဦး၊ ကိုမြင့်
 ဆွေ၊ ကိုတင်ဝင်းတို့ ရောက်ရှိလာကြ
 သည်။ ဦးတေဇောက အိမ်ကပြောပါ၏။
 “ဆရာလက်ထက်မှ ကျုပ်တို့
 ကျောင်းလေးဖြစ်မြောက်ပြီး အောင်မြင်
 တိုးတက်ခဲ့တာပါ။ ဆရာ့ကို အမြဲတမ်း
 ခေါ်ထားဖို့ရာလည်း မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပါ
 တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကျောင်းလေး
 အရှိန်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဆရာ့ကို
 ဒီတစ်နှစ်တော့နေပေးပါဦး။ ပညာပါရမီ
 အလှူခံပါတယ်”
 ဟု ပြောရာ မယ်တော်ကြီးတို့
 လည်း ငြင်းရန်ခက်ခဲ့သဖြင့် -
 “ဒါဖြင့်လည်း ဒီတစ်နှစ်တော့
 ခွင့်ပြုပေးပါမယ်ဘုရား”
 ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရပါတော့
 ၏။
 ထိုအခါ ၎င်းတို့လည်း ရွှင်လန်း
 ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် စာရေးသူကို နှုတ်
 ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

(၂) ရက်ခန့်အကြာတွင်တော့
 စာရေးသူလည်း အုန်းတကူးသို့လာခဲ့ပါ
 တော့သည်။ စာရေးသူ ကားပေါ်မှ
 ဆင်းလိုက်သောအခါ ကလေးများပြေး
 လာကြ၏။ အိဖြူနှင့်မိုးနိုင်မောင်နမ၊
 တင်တင်ဦး၊ စန္ဒာဝင်းတို့က စာရေးသူ၏
 ခရီးဆောင်အိတ်ကိုလှူကြ၏။ လက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်ထဲမှ ကိုတင်ဝင်း၊ ကိုမြင့်ဦး၊
 ကိုမြင့်ဆွေတို့ ထွက်လာကြသည်။
 “ဆရာပြန်လာပြီဟေ့”
 ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်က အော်ဟစ်
 ပြောလိုက်ရာ တာတီးနှင့် ကုလားတို့
 ညီအစ်ကိုတို့လည်း ပြေးလာကြ၏။
 တာတီးနှင့်ကုလားသည် စာလည်းဖျင်း၊
 စာလည်းပျင်း၏။ ၎င်းတို့ညီအစ်ကို
 နှစ်ယောက်သည် စာမှလွဲ၍ ကျွန်တာ
 ဘာခိုင်းခိုင်း အကုန်လုပ်၏။ ချော၍
 ခြောက်၍ မြောက်၍ အမျိုးမျိုးသင်ကြား
 ကြည့်၏။ မည်သို့မျှမရပါ။ ရိုက်လျှင်
 လည်း အသားနာရုံသာရှိပြီး ကျောင်းကို
 ကြောက်သွားကြမည်။ ကျောင်းပျင်းသွား
 ကြမည်ဖြစ်၍ ရေးတတ်ဖတ်တတ်၊
 တွက်တတ်ချက်တတ်လျှင် ၎င်းတို့ကြီး
 ပြင်းလာသောအခါ၌ လူလောကတွင်
 နေထိုင်စားသောက်လုပ်ကိုင်၍ရပြီဟူ၍
 သာမှတ်ယူပြီး ၎င်းတို့ဇာတိသရွေ့သာ
 သင်ကြားပေးပါသည်။ ထွန်းပေါက်နိုင်
 မည့်ဉာဏ်ရည်မြင့်မားသောကလေးများ
 ဖြစ်သည့် အေးမျိုး၊ အိဖြူ၊ တင်တင်ဦး၊
 အေးငြိမ်းဖြူ၊ ဝင်းငြိမ်းဖြူ၊ စန်းစန်းသွယ်၊
 မျိုးမင်းထက်၊ မိုးနိုင်၊ နေဝင်းအောင်၊
 ကြည်ကြည်ခိုင်၊ ဝင်းမင်းထက်တို့ကိုသာ
 လျှင် သင်ခန်းစာအပြည့် တတ်မြောက်
 အောင် သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။
 လိုက်နိုင်သောကလေးများလိုက်နိုင်
 သလို မလိုက်နိုင်သော ကလေးများကို
 လည်း လိုက်နိုင်သလောက်သဘောထား
 ပြီး သင်ကြားပေးသောအခါ ကလေး
 တိုင်း ကျောင်းပျော်၍ စာရေးသူကို အား
 လုံးက ချစ်ခင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကိုတင်ဝင်းဆိုင်တွင် အတန်ကြာ
 သည်အထိ စကားပြောနှုတ်ဆက်ပြီးမှ
 စာရေးသူလည်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
 သို့ လာခဲ့ပါသည်။
 “ဆရာလေး ရောက်လာပြီလား
 ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ မောင်တေဇော
 တို့ပြောတော့ ဆရာလေးအိမ်ကလွတ်
 ချင်တော့တာမဟုတ်ဘူးဆိုလို့ လာမှလာ
 ဖြစ်ပါတော့မလားလို့ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်ပူ
 လိုက်ရတာ။ ကဲကဲ - နားချေပါဦး”
 စာရေးသူလည်း ဆရာလေးနှင့်

ခဏမျှစကားပြောပြီးသည်နှင့် စာရေးသူ နေထိုင်ရာ တောင်ဘက်ကျောင်းပေါ်သို့ သွားပါသည်။

အိမ်ဖြူနှင့် မိုးချစ်တို့က ခုတင်ရှင်း ထားပြီး အိပ်ရာပြင်ထားနှင့်ပြီဖြစ်သည်။ ဦးသန်းဆောင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တင်တို့ လည်း စာရေးသူကို လာရောက်နှုတ် ဆက်ကြ၏။ အေးမျိုးနှင့်အောင်နေလင်း မောင်နှမလည်း ရောက်ရှိလာကြပြီး ညနေတွင် ၎င်းတို့အိမ်တွင် ထမင်းစား ရန် ၎င်းတို့အမေက မှာလိုက်ကြောင်း ပြောသည်။ ခဏကြာလျှင် အေးငြိမ်းဖြူ ဝင်းငြိမ်းဖြူ သွင်းသင်းမာ၊ ခင်ထွေးရီ၊ ခင်စိန်၊ ကြည်ကြည်ခိုင်၊ ဘုတ်အိုး၊ ဘုတ်ချီး၊ ဧရာ၊ လှဲလှဲခိုင်၊ ငြိမ်းငြိမ်းအိ၊ သိန်းသန်းစိုး၊ ကိုဖိုး၊ ကျော်စွာမြင့်၊ မိုးမိုး စသောတပည့်များ ရောက်လာကြ၏။

ကျောင်းပေါ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ သည်။ စာရေးသူရေချိုးရန် ရေငင်၍ အင်တုံထဲထည့်ကြသည်။ ထို့နောက် စာရေးသူ ရေချိုးရန် ကျောင်းပေါ်မှဆင်း လာသောအခါ ကလေးများက ဆပ်ပြာ ခွက်၊ ရေခွက်၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွား တိုက်တံ၊ တဘက်၊ ပုဆိုး စသည်တို့ကို လှယ်ကိုင်ဆောင်ကြပြီး စာရေးသူ ၏ လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ကလေး (၅) ယောက်ခန့် လှူ၍တွဲကြ၏။

စာရေးသူသည် စာရေးသူ၏ မိသားစုနှင့် အဆက်အသွယ်မရစဉ်က ရွာထဲကအိမ်များသို့ ထမင်းလိုက်စားလေ့ မရှိပါ။ အကြောင်းမဲ့အပြင်ထွက်လေ့မရှိ ပါ။ အပြင်ထွက်လျှင်လည်း ခေါင်းငုံ့၍ မျက်နှာလွှဲ၍ စာရေးသူကို သိရှိသူများ နှင့် တွေ့မည်စိုး၍ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေထိုင်ခဲ့ပါသော်လည်း စာရေးသူ၏ မိသားစုနှင့် အဆက်အသွယ်ရရှိပြီး နောက်တွင်တော့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် သွားပါ၏။ ထိုအခါ စာရေးသူ၏နောက် တွင် ကလေးတစ်အုပ်ကြီးလိုက်ပါလာ ကြ၏။ စာရေးသူ ထမင်းစားနေစဉ်၊ ရေခွေးသောက်နေစဉ်၊ လူကြီးများနှင့် စကားပြောနေစဉ် အချိန်မည်မျှကြာသည် ဖြစ်စေ မပျင်းမရိ ထိုင်စောင့်နေကြ၏။ လူကြီးများက

“ဟဲ့-ကလေးတွေ၊ ထမင်းပြန်စား ချေကြဦး”

ဟု ဆိုလည်း မပြန်ကြ။ ကလေး တို့သည် ၎င်းတို့အိမ်ချိန်မှအပ ကုန်သော အချိန်များတွင် စာရေးသူအား မျက်စိ အောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်သလောက် ကို စာရေးသူအား ချစ်ခင်မြတ်နိုးလျက်

ရှိကြပါ၏။ ထိုအခါ ၎င်းတို့စာမကျက်သော အခါ၊ စာမကြိုးစားသောအခါ၌ ၎င်း တို့ကို ခြိမ်းခြောက်ရိုက်နှက်ရန် မလို တော့ပါ။

“မင်းတို့စာကျက်ကြ၊ စာကြိုးစား ကြ၊ မင်းတို့စာမတတ်ရင် ချောင်းကြီး ဘုန်းကြီးက ငါ့ကိုဆူလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ မိဘတွေက ငါ့ကိုအပြစ်တင်လိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုအိဒီလိုမပြစ်စေချင်ရင်၊ ငါ့ကိုချစ် တယ်ဆိုရင် စာကျက်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ၎င်းတို့ သည် စာကိုရအောင်ကျက်ကြပါတော့ သည်။ နေ့စဉ် ကျောင်းသန့်ရှင်းရေး လည်းလုပ်စေ၏။ ကလေးများပျော်ရွှင် အောင် ကဗျာသီချင်းနှင့် အကတို့ကို လည်း သင်ပေး၏။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ရေးစပ်ထားသော ကလေးကဗျာလေး များကိုလည်း သင်ကြားပေး၏။ ထိုအခါ ကလေးများသည် ပျော်မွေ့၍ စာရေးသူ လည်း ပျော်မွေ့ရပါ၏။

ဥပုသ်လာစောင့်လေ့ရှိသော သား သမီးမရှိသည့် ဦးကျော်နှင့် ဦးမြဝင်းတို့ သည်ပင် စာရေးသူအား ခင်မင်ရင်းနှီး လျက်ရှိကြ၏။ ဦးစက်ဖေ၊ ဦးသံချောင်း၊ ဦးပွဲပွဲ၊ ဦးအေးမောင်၊ ဦးကျော်မြိုင် တို့လည်း စာရေးသူကို ခင်မင်လျက်ရှိ နေကြပါ၏။ စာရေးသူသည် နေရေး ထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေး၊ ဆရာ တော်ဦးပဉ္စင်းတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသားမိဘများနှင့် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသားမရှိသူ ရွာသူရွာသားများ နှင့်လည်းကောင်း ဆက်ဆံရေးပြေလည် ကောင်းမွန်လျက် အစစအရာရာအဆင် ပြေလျက်ရှိနေသော်လည်း မိုးရာသီ ရောက်လျှင်ဖြင့် ဆရာတော်ဧရာ၊ ရွာသူ ရွာသားများဧရာ၊ ကလေးများဧရာ၊ စာရေးသူပါဖျားကြသည်သာဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အဖျားယဉ်းသွားသည်ဟု ပြောရမည်ထင်ပါသည်။ ပုံမှန်ဖျားလျက် ရှိသော်လည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး မဟုတ် တော့ဘဲ (၃) ရက်မျှနှင့် ဆေးထိုးဆေး သောက်လိုက်လျှင် ပြန်လည်နေကောင်း လာပါ၏။

ထိုနေ့ကလည်း ညနေပိုင်းတွင် ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်လာသဖြင့် အတွေ့အကြုံအရ စာရေးသူဖျားတော့ မည်ကို သိရှိသဖြင့် ညအိပ်ရာမဝင်မီ ပါရာစီတမောနှင့် ဘာမိတွန်သောက် လိုက်သည်။ ဘာမိတွန်၏အရှိန်ကြောင့် စာရေးသူ အိပ်ရာဝင်ပြီး မကြာမီ အိပ်

ပျော်သွားသည်။ မည်မျှအထိအိပ်ပျော် သွား၍ မည်သည့်အချိန်သို့ ရောက်သွား မှန်းမသိပါ။ ညင်သာသောခြေသံတို့နှင့် အတူ တိုးတိတ်သောမိန်းကလေးများစွာ တို့၏အသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

“ဒါ ငါ့နေရာ”
“ဒီနေရာ ငါ့နေရာ”
“ငါကဒီနားမှာအိပ်မယ်”

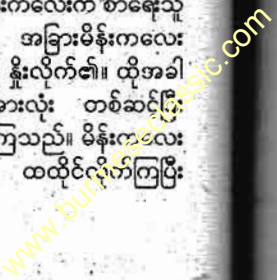
ဆိုသော စကားသံသဲ့သဲ့တို့နှင့် ကြမ်းခင်းကို အဝတ်နှင့် ဖုန်ရိုက်ခါသော အသံတို့ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ စာရေးသူမှာ ဆေးအရှိန်ဖြင့် မူးနောက် လျက်ရှိနေ၍ မကြားတစ်ချက်ကြား တစ်ချက်ဖြင့် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွား သည်။

နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် အိပ်ရာမှနိုးလာပါသည်။ စာရေးသူ၏ ခုတင်နှစ်ဖက်တွင် (ခေါင်းရင်းနှင့်ဘေး တစ်ဖက်)ထရီရိုပြီး ခြေရင်းနှင့်ဘေးတစ် ဖက်တွင် အဝတ်ကန့်လန့်ကာချထားပါ သည်။ စာရေးသူသည် စကားပြောဆို ရာတွင် လည်းကောင်း၊ ရယ်မောရာတွင် လည်းကောင်း တိုးတိတ်ညင်သာသကဲ့သို့ သွားလာနေထိုင်ရာတွင်လည်း ညင်သာ သူဖြစ်ရာ ယခု အိပ်ရာထဲတွင်လည်း ကြမ်းပေါ်သို့ ခြေထောက်ကို ကြမ်းတမ်း စွာ ရုတ်ခြည်းချလေ့မရှိ။ အသာအယာ ဖြည်းညင်းစွာပင်ချလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ခြေထောက်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်း ချင်းချလိုက်ရာ ခြေဖဝါးတွင် နူးညံ့သော အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ခြေထောက်ကို ပြန်ကြွလိုက်ပြီး အောက် သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား မိသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ သည်။

မိန်းကလေးလည်း နိုးနေပြီဖြစ်ရာ စာရေးသူအား အားနာရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်- “ဆရာကန်တော့နော်”

ဟု ပြောကာ လူးလဲထလိုက်ပြီး လိုက်ကာကို မပြီးတင်ပေးသည်။

ထိုအခါ စာရေးသူ ပို၍အံ့ဩမဆုံး ရဖြစ်ရပါတော့သည်။ စာရေးသူ၏ ကျောင်းပေါ်တို့ ကြမ်းပြင်နှင့်အပြည့် မိန်းကလေးများ အတန်းလိုက်ဆင့်၍ အိပ်စက်နေကြပါသည်။ ထိုအခါ ပထမ ဆုံးတွေ့ရသောမိန်းကလေးက စာရေးသူ လမ်းသွားနိုင်ရန် အခြားမိန်းကလေး များကို အသံပြု၍ နှိုးလိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးများအားလုံး တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်နှိုးလိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေး များအားလုံး ထထိုင်လိုက်ကြပြီး

စာရေးသူဆင်းရဲနဲ့ နေရာကျပေးကြ၏။
ခါတိုင်းညများ၌ စာရေးသူ တစ်ယောက်
ထည်း အိပ်လေ့မရှိသော်လည်း မနေ့ည
တတော့ မည်သူမျှမလာကြ၍ စာရေးသူ
တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းပေါ်သို့ ရေဆွဲ
ပေးမည့်သူမရှိ၍ စာရေးသူကိုယ်တိုင်
ထောက်။ ရေခွက်၊ မျက်နှာသုတ်ပေါ၊
သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာတို့ယူဆောင်ပြီး
ကျောင်းအောက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ ဆရာ
တော်ကျောင်းဘက်ဆီသို့လမ်းကြည့်ရာ
ဆရာတော်မှာ ပြတင်းပေါက်တည့်တည့်
တွင် ကျောင်းအတွင်းမှထိုင်နေပြီး ကျောင်း
အပြင်ပြတင်းပေါက်အနီး လေးတိုင်စင်
ခေါ်တွင် အသက်(၃၀)ကျော်အမျိုးသမီး
နှစ်ဦး ဆရာတော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်လျက် စကားပြောနေကြသည်။

စာရေးသူလည်း မိန်းကလေးများ
ဣန္ဒာနှင့် တစ်မိုးအောက်တွင် အတူအိပ်
ထော်ခဲ့ရသည့်အတွက် မျက်နှာပူသလို၊
ခုတ်သလိုဖြစ်နေ၏။ ဆရာတော်က
စာရေးသူကို လှမ်းမြင်လိုက်၍ -
“ဆရာလေး မျက်နှာသစ်ပြီးရင်
ဒီလာခဲ့ဦး။ ဆရာမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးရအောင်လို့”

ဟု ပြောပါသည်။
စာရေးသူသည် မျက်နှာသစ်ပြီး
သွင် အင်္ကျီလဲလိုသေးသော်လည်း
ကျောင်းပေါ်တွင် မိန်းကလေးများရှိနေ
၍ မတက်ရဲတော့ပါ။ မျက်နှာသစ်ပြီး
သည်နှင့် ဧည့်သည်အမျိုးသမီးနှစ်ဦး
ဆိုင်နေသော လေးတိုင်စင်ပေါ်သို့
တက်လိုက်ပြီး ဆရာတော်ကို ကန်တော့
သွက်သည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကလည်း စာရေး
သူကိုပြုံးပြလျက် -
“ဆရာကို အားနာလိုက်တာ။
ဆရာ့ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးမိသလိုဖြစ်
သွားတယ်”

ဟု ပြောကြ၏။
“ဒီလို ဆရာလေးရေ၊ သူတို့က
မန္တလေး ပန်တျာကျောင်းယဉ်ကျေးမှု
ဇာတ်အဖွဲ့ကလေး။ တကောင်းမှာကျပြီး
ပြန်လာကြတာ။ မနေ့ညက (၁) နာရီ
သောက် ကျုပ်တို့ကျောင်းနားမှာ ကား
ပုတ်သွားတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဆီလာပြီး ညအိပ်
ခန်း အကူအညီတောင်းကြတယ်။ ကျုပ်
ကျောင်းပေါ်ကတော့ အိပ်စရာမရှိဘူး။
ဆရာလေးကျောင်းပေါ်သွားအိပ်ကြလို့
ကျုပ်တလွတ်လိုက်တာ”

ဟု ပြော၏။
ထိုအခါ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက -
“ညဉ့်နက်နေတာနဲ့ ကျွန်မတို့
လည်း ဆရာလေးအိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့
မနိုးတော့ဘဲ အိပ်လိုက်ကြတာ”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်
လည်း ကြားတော့ကြားလိုက်တယ်။
ဆေးအရှိန်နဲ့ဆိုတော့ အိပ်မက်လိုလိုနဲ့
ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဘာမှစိစဉ်ပေး
လိုက်ရလို့ ဆရာမတို့အိပ်ရတာ အဆင်
မပြေကြရဲ့လားမသိဘူး”

“ကားပေါ်မှာဝတ်တုတ်အိပ်ရမှာ
ထက်စာရင် အများကြီးအဆင်ပြေပါတယ်။
ကျွန်မက မန္တလေးပန်တျာကျောင်းက
အကနည်းပြဆရာမ ပန်တျာနှင့်နေထွေး
ပါ။ သူကလည်း ဆရာမပဲ။ ပန်တျာ
မေချိုးပါ”

ဟု မိတ်ဆက်ကြပြီး-
“ဆရာ မန္တလေးကိုရောက်ရင်
ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု ဆိုပါသည်။
စာရေးသူသည် မိမိကိုယ်ကို
ပြန်လည်မိတ်ဆက်ပေးရသည်။ အက
နည်းပြဆရာမနှစ်ဦးမှာ ခရမ်းရောင်
ပါတိတ်ဝမ်းဆက် ဆင်တူဝတ်ထားကြပြီး
အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့်
မင်းသမီးများဖြစ်၍ ဇာတ်တန်အပြည့်
ရှိကာ ဖော်ရွေသိမ်မွေ့လှပါသည်။
ကျောင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးများမှာ
ပန်တျာကျောင်းသူမင်းသမီးကလေးများ
ဖြစ်ကြပြီး အဖြူရောင်တိရုပ်၊ စိန်ပန်းပြာ
ရောင်လိုချည်၊ တူညီဝတ်စုံများနှင့်ဖြစ်ပြီး
အယောက် (၄၀) ရှိကြောင်း သိရသည်။
စာရေးသူတို့ စကားပြောနေဆဲမှာပင်
ကားသမားများရောက်ရှိလာပြီး ဆရာ
တော်ကို ကန်တော့ကြသည်။

“ဘယ်လိုတုံး၊ ကားနှိုးလို့ရပြီလား”
“တင်ပါဘုရား၊ ကားက တော်တော်
ထူးခြားတယ်။ ညတုန်းက ဒီကျောင်းနား
လည်းရောက်ရော စက်ကထိုးရပ်သွား
တာ။ ဘယ်လိုမှပြင်လို့မရဘူး။ အခု
မနက်ကျတော့လည်း ဘာမှထွေထွေ
ထူးထူးမလုပ်ရဘဲနီးသွားတယ်။ ဒါနဲ့
သေချာအောင်ဆိုပြီး ဇရပ်ကွင်းအထိ
ကားသွားစမ်းခဲ့တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊
ကောင်းသွားပြီ”

ဟု လျှောက်ထားပါသည်။
ကျောင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးများ
လည်း ဆရာတော်ကို လာကန်တော့ကြ
၏။
“က - နောက်လမ်းကြိုလည်း

ကျုပ်ကျောင်းဝင်ခဲ့ကြပေါ့ဗျာ။ အင်း -
နောက်ကြုံဖို့ဆိုတာလည်း လွယ်မယ်
မထင်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ဆရာတော်ကပြော၏။
ထိုအခါ အကဆရာမနှစ်ဦးက-
“ကြုံရင်ဝင်ခဲ့ပါမယ်ဘုရား။ ဆရာ
ကျွန်မတို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဆိုကာ ဆရာတော်နှင့် စာရေးသူ
တို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး ဆရာတော်
ကို ကန်တော့ကာ ထွက်ခွာသွားကြပါ
သည်။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ
မှာ သာမန်အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုဟု
ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ထင်မှတ်နိုင်စရာ
ရှိသော်လည်း စေ့စေ့တွေးလျှင်တော့
အကြီးမားဆုံး၊ အထူးခြားဆုံးအဖြစ်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတစ်ဦးတည်းအိပ်လေ့
မရှိပါဘဲ စာရေးသူတစ်ဦးတည်းရှိသော
ညတွင်မှ မိန်းကလေးများ ရောက်လာ
ကြသည်။ မိန်းကလေးများသည်အသက်
(၁၈) နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်အမျိုးမျိုးများသာ
ဖြစ်ကြပြီး မင်းသမီးများလည်းဖြစ်ကြ၏။
စာရေးသူနှင့် ဤမိန်းကလေးများ တစ်မိုး
အောက်တွင် တစ်ညတာအိပ်ခဲ့ကြရ၏။
စာရေးသူသည် သိလည်းမသိလိုက်ပါ။
သိလျှင်လည်း မည်သို့မျှ အထွေအထူး
တွေးမိမည်။ ခံစားမိမည် မဟုတ်ပါ။
သို့သော်လည်း လောကတွင် မည်သူ
သည် ဤကဲ့သို့အမျိုးမျိုးကို ကြုံဖူးပါမည်
နည်း။ ဤအမျိုးမျိုးကို သက်ဦးဆံပိုင်
ပဒေသရာဇ်ခေတ်မဟုတ်ပါက အာဏာ
ဖြင့် ဖန်တီး၍လည်းမရ၊ ငွေနှင့်ဖန်တီးယူ
၍လည်းမရနိုင်သောအဖြစ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။
မည်သူပင်ဖြစ်စေ အနီးတကူးကျေးရွာ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း ည
ပေါင်းတစ်ထောင် သွားရောက် အိပ်စက်
သော်လည်း ဤလိုအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်ကြုံ
တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာပါ
၏။

ထို့နောက်ပိုင်းရက်များတွင်တော့
ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်မှုများမရှိတော့
ပါ။ မြေအိပ်မက်များကတော့ မက်နေ
ဆဲ။ အပြင်မှာလည်း မြေများတွေ့နေဆဲ
သာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတွင်တော့
အိပ်မက်ထဲတွင် စာရေးသူသည် ရှမ်း
ဇော်ဘွားပုံစံနှင့်ဖြစ်ပြီး အရေးကြီးသော
အကြောင်းကိုစွတစ်ခုကို စီမံဆောင်ရွက်
နေသည်ဟု မြင်မက်ပါသည်။
ဤသို့ဖြင့် ဖော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့်
တစ်နှစ်တာ စာသင်နှစ်တို့ ကုန်ဆုံးသွား

ခဲ့ပြန်ပါသည်။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက် သို့ ရောက်သောအခါ ရွာသူရွာသားများ နှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဆရာ တော်နှင့် ဦးပဉ္စင်းတို့သည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်၍နေကြပါသည်။ ဒီတစ်နှစ်ကတော့ ဖြင့် စာရေးသူ အုန်းတကူးသို့ ပြန်လာ နိုင်တော့မည်မထင်၍ စာရေးသူလည်း စိတ်မကောင်းပါ။ (၄) နှစ်တာမျှနေထိုင်ခဲ့ သော အုန်းတကူးရွာလေးကို စာရေးသူ အပြီးတိုင်ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤ ရွာကလေးကို ဧည့်သည်အဖြစ်သာ လာရောက်နိုင်တော့မည်ဖြစ်ပြီး ယခု ကဲ့သို့ ရက်၊ လ ကြာရှည် ပြန်လည် လာရောက်နေထိုင်နိုင်တော့မည် မဟုတ် သည်ကို အလုံလုံနားလည်ခံစားမိပါ သည်။

စာရေးသူ ရွှေခြင်္သေ့လှိုင်းကားကြီး ပေါ်သို့ လိုက်ပါသွားသောအခါ ကလေး များသည် ငိုမဲ့မဲ့နှင့်လက်ပြန့်တံဆက်ကျန် ခဲ့ကြပါသည်။ လူ့ဘဝဟူသည်ကား ခရီး ရှည်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါ၏။ သံသရာ တစ်လျှောက်ဆိုလျှင်တော့ ဆုံးစမထင် သောခရီးရှည်ကြီးဖြစ်ပါ၍ တွေ့ဆုံ ကြုံကြုံ ဖြစ်မြဲမေ့တာသဘောကိုတော့ ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တွေ့ကြုံနေကြ ရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ကြာလျှင်တော့ အရာအားလုံးသည် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ် သွားမည်သာဖြစ်သော်လည်း တွေ့ကြုံရ စဉ်ခဏမှာတော့ ခံစားကြရမည်သာဖြစ် ပါ၏။

စာရေးသူ အိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ စာရေးသူ၏ မိသားစုကတော့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လျက် ရှိကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ဗီနိုင်းပိုစတာ များ မပေါ်ပေါက်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ သမိုင်းကြောင်းအကျဉ်းနှင့် ရုပ်ရှင်တော် မြတ် အောင်မြေသို့ မကြာရောက်လာမီ စာရေးသူတို့ နေအိမ်နှင့် ခြံဝင်းအတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ထူးခြားမှုများ၊ ရုပ်ရှင် တော်မြတ် ပွင့်ထွန်းတော်မူပြီးနောက် စာရေးသူတို့နေအိမ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ထူးခြားမှုများ၊ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြားချက်များ၊ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်တို့ကို လက်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်တွေ့ကြရသူများ စသည်တို့ကို (၃)ပေ၊ (၄) ပေ ဂျပ်စကျွန်ပေါ်တွင် စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် ဆော့လပ်ပင်ဖြင့်ရေး၍ နံရံတွင် ချိန်ဆွဲသည်။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ တန်ခိုး

တော်ပြသတော်မူပုံများကို မှန်ပေါင်သွင်း ၍ချိတ်ဆွဲ၏။ ထိုအခါ ဘုရားဖူးရောက်ရှိ လာသော ဧည့်သည်များသည် ကြည့် စရာ၊ ဖတ်စရာများရှိ၍ ပိုမိုစိတ်ဝင်စား လာကြပြီး ထူးခြားမှုတို့ကိုလည်း သိရှိ ကြည့်ညိုကြရသည်။ တစ်ပန်း တက်ထရွန် အဖြူစပေါ်၌ ရွှေကုလေပျံသစ်တော် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ဟူသော ဘွဲ့တံဆိပ် တော်ရိုက်နှိပ်ပြီး အိပ်ပေါက်ဝ၏ အထက် တွင်ချိတ်ဆွဲ၏။ ဝင်းတံခါးတိုင်တွင်လည်း သာသနာ့အလံလွှင့်ထူလိုက်၏။ ထိုအခါ မှ ဘုရားပွင့်သောအိမ်ဟု သိသာထင်ရှား လာပါသည်။

ဤနှစ် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြသူတို့ မနှစ်ကထက်ပိုများလာ ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်တို့ ကုန်ဆုံးခါနီးသို့ ရောက်ရှိ လာပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ကိုမြင့်ဦး၊ ကိုတင်ဝင်း၊ ကိုမြင့်ဆွေနှင့် ဦးပဉ္စင်း ဦးတေဇောတို့ ရောက်ရှိလာကြပြန်ပါ သည်။ စာရေးသူအား ဤတစ်နှစ်ထည့် ပေးပါရန် ပန်ကြားပြန်၏။ ဆရာမလိုက် လာလျှင် ကျောင်းသားအများစုက ကျောင်းထွက်ကြလိမ့်မည်။ ဒီတစ်နှစ် တော့ ထပ်မံခွင့်ပြုပေးပါဟု ဆိုကြပြန် ရာ မယ်တော်ကြီးက ကျောင်းဆရာ ဟူသည် နေရာတိုင်းတွင် ပေါများလှပါ ၍ အစားထိုးနိုင်ပါသည်။ ရွှေကုလေ သာသနာတွင် ဆရာဘိတုအစား မည်သူ ကိုမျှ အစားထိုးရန်မရှိပါ။ သာသနာရေး ကို ဦးစားပေးရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ယခုနှစ်တွင်ထည့်မပေး နိုင်တော့ပါ။ မကြာမကြာတော့ အလည် အပတ်သဘောမျိုးသာလျှင်ပေးပါမည် ဟု ယတိပြတ်ပြောလိုက်၏။ ကိုမြင့်ဦးတို့ အဖွဲ့လည်း မည်သို့မျှအသနားခံ၍မရ သည့်အဆုံး လက်လျှော့၍ ပြန်သွားကြ ပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်လခန့်ကြာမြင့် သောအခါတွင်တော့ စာရေးသူ၏ ညာ ဘက်ချိုစောင်းတွင် ပြောင်းစေ့အပိုင်း ခန့် ဆံပင်ကျွတ်လာ၏။ နံနက်အိပ်ရာထ သည့်အခါတိုင်း ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဆံပင်များကျွတ်ကျနေသည်ကိုတွေ့ရပြီး (၁၅)ရက်ခန့်အကြာတွင်တော့ ကျပ်ပြား ဝိုင်းခန့်ဖြစ်လာသည်။ ဆံပင်ကျွတ်သော နေရာကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သောအခါ အမာရွတ်ကဲ့သို့ ပြောင်ချောနေပြီး ဆံပင် ငုတ်တို့မရှိပါ။ ထိုရက်များအတွင်း စာရေးသူတွင် ထူးခြားသော အိပ်မက်တို့

လည်းမြင်မက်၏။ တစ်ခါတွင် စာရေးသူ သည် ချောင်းရိုးတစ်ခုရှိ သဲများအပေါ် သို့ မောက်တက်နေသဖြင့် အောက်တွင် မည်သည့်အရာရှိသနည်းဟု သိချင်စိတ် ဖြစ်လာပြီး သဲများကို လက်နှင့်ယက် ကြည့်ရာ မြေ၏ကျောကုန်းကြီးဖြစ်နေပြီး တစ်စီတင်ခန့်ကျယ်သွားသည့်တိုင် မြေ ၏ အကွက်တစ်ကွက်ပင် ကုန်ဆုံးခြင်း မရှိဘဲ မြေကြီး၏ ပျော့စိစိအထိအတွေ့ နှင့် အသက်ရှူနေသဖြင့် နိမ့်ချည်မြင့် ချည်လှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် အခါ စာရေးသူလည်း အူယားလျက် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ နိုးလာသည့်တိုင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် ဇောခွေးများ ပြန်နေခဲ့ပါသည်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်မက်သော အိပ်မက်တွင်မူ စာရေးသူသည် လူတစ်ရပ် ခန့်အမြင်ရှိ၍ အကျယ်တစ်လခန့်ရှိသော မြက်ပင်ရှည်များပေါက်ရောက်နေသည့် စည်းရိုးနှင့် ပါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာ ထွန် ရေးငင်ထားသောယာကွက်များထဲတွင် ရပ်၍နေ၏။ နွေရာသီကဲ့သို့ဖြစ်မည်။ ယာကွက်များမှာ ခြောက်သွေ့လျက် မြက်ပင်တစ်ပင်တလေမျှမရှိ။ စာရေးသူ ရပ်နေသည့်အနီး ယာခင်းစပ်၌ ဗောဓိ ညောင်ပင်ခန့်စပ်ပင်လည်းရှိသည်။ ဗောဓိ ညောင်ပင်တို့မှာ ပုဂိုင်းဝိုင်းမဟုတ်၊ ခါးလျားရှည်များသာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် စာရေးသူသည် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ရှိနေ သောမြက်ပင်ရှည်စည်းရိုးအဝေးဆုံးထိပ် ဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြက်ပင်တို့ သည် တဖြည်းဖြည်း စာရေးသူဆီသို့ ဦးတည်ကာ လှုပ်ယမ်းလျက်လာနေပါ သည်။

ထိုစဉ် စာရေးသူအနီးသို့ အပြင် လောကတွင် တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးသော လူတစ်ဦး ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာပြီး 'အဲဒါမင်းအမျိုးတွေလာနေတာလေ' ဟု ပြောလိုက်၏။ စာရေးသူလည်း ထိုသူ ဘာပြောသည်ဟုမသိဘဲရိပ်စုံ မြက်ပင် တို့လှုပ်ယမ်းမှုသည် စာရေးသူအနီးကို ပင် ကော်လွန်သွားနေပြီဖြစ်၍ စာရေးသူ မြက်ပင်များထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိရာ ကြက်သီးများထပြီးကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် သွားမိပါတော့သည်။ မြက်ပင်များလှုပ်၍ လာနေခြင်းမှာ ထိုမြက်ပင်ရှည်စည်းရိုး အတွင်း၌ ဝိပါလုံးခန့်ရှိသော အနက် ရောင်မြေကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သန်းသွား သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအိမ်မက်မတ် ပြီး မကြာမီ နံနက်အိပ်ရာအထဲ စာရေးသူ

သည် မျက်နှာသစ်ရန် အိမ်နောက်ဖုံး
ရေတိုတိုင်ဆီသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ရေတိုတိုင်
အနီးတွင် လူတစ်ရပ်ခန့်သာမြင့်သော
ခေါက်ပန်းဖြူပင်လေးရှိသည်။ စာရေးသူ
ဆောက်ရှိသွားသောအခါ ပေါက်ပန်းဖြူ
တိုင်းမှာ လှုပ်ယဇ်သွားပြီး မြေတစ်ကောင်
အောက်သို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို မြင်
တွေ့လိုက်ရကာ ကြက်သီးများထသွားမိ
သည်။ ထိုအကြောင်းအရာများနှင့်
စာရေးသူ ဆံပင်ကျွတ်သည့်အကြောင်း
ထို့တို့ မယ်တော်ကြီးအား ပြောပြသော
အခါ မယ်တော်ကြီးက ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ကူညီ
မှုဖြင့် -

“ဒါ မင်းကို အုန်းတကူးတောင်
တော်သခင်မက သူ့ဆီလာစေချင်လို့
တွေ့ချင်လို့လုပ်နေတာကွ။ မင်းအုန်းတ
ထူးကိုသွားလိုက်။ ဟိုရောက်ရင် တောင်
ခေါ်တက်။ လက်ဖက်လျှိုလိုက်ကွာ။ ပြီး
ခင် အဲဒီလက်ဖက်ကိုစွန့်ပြီး လက်ဖက်
ထစ်နဲ့ ဆံပင်ကျွတ်တဲ့နေရာကိုပွတ်ပြီး
နောက်ပြန်ပစ်လိုက်။ ဒါဆို မင်းဆံပင်ပြန်
ခေါက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

ထိုဆံပင်ကျွတ်ခြင်းနှင့်တစ်ပြိုင်နက်
တည်းမှာပင် စာရေးသူတွင် ခြေထောက်
ထိုက်ရောဂါလည်း ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်
လာပြီဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန် စာရေးသူတို့
နေအိမ်တွင် စာရေးသူမှလည်း
တန်တော့ ပွဲ အပျက်မခံသကဲ့သို့
အခြားသူများကလည်း ကန်တော့ပွဲများ
သာရောက်လျှင်၊ ငါးလျက် ရှိကြခြင်း
ကြောင့် မကြာခဏ ကန်တော့ပွဲ (၃-
၄) ပွဲ ချရလေ့ရှိပါသည်။ ထိုသို့ ပွဲချသော
နေ့များတွင် စာရေးသူသည် အုန်းပင်ခြံ
စာသင်တိုက်မှ ဆွမ်းခံကြွလာသော
ရဟန်းသာမဏေများကို ငှက်ပျောသီး
များ လောင်းလျှံလေ့ရှိပါသည်။

အစောပိုင်းရက်များတွင်စာရေးသူ
သည် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သော်လည်း
နောက်ပိုင်းရက်များတွင် စာရေးသူသည်
ဆွမ်းခံတန်းမဆုံးမီ ခြေသလုံးထဲမှ ထိုး
ထိုက်လာ၏။ အကြောင်းမသင့်၍
သစ်ခါတစ်ရံ ကိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်ခဲ့
သော်လည်း ပုံမှန်ဆွမ်းလောင်းချိန်တိုင်း
ထိုက်လာသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဆွမ်း
လောင်းနိုင်တော့ဘဲရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်
ဆေးနည်း၊ တရုတ်ဆေးနည်း၊ မြန်မာ
တိုင်းရင်းဆေးနည်းတို့ဖြင့် ကုသကြည့်
သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား သက်သာ
ပျောက်တင်းသွားခြင်းမရှိပါ။ ကုသရာ
တွင် ထူးခြားမှုမရှိ၍ မကုသဘဲနေသော

အခါတွင်လည်း ရောဂါသည် ပို၍တိုး
မလာပါ။ ပုံမှန်အတိုင်းသာ မတိုးမလျော့
ရှိနေပါသည်။ စာရေးသူခြေထောက်
(ခြေသလုံးနို့)ကိုကပ်ပုံမှာလည်းဆန်းကြယ်
ပါသည်။ မတ်တတ်ရပ်၊ လမ်းလျှောက်
ခြင်းတို့တွင် (၁၅)မိနစ်ထက် ပိုကြာသွား
မှသာ ကိုက်လာ၏။ ထိုင်ချလိုက်လျှင်
ခဏနှင့်ပျောက်သွားပြီး (၁၅) မိနစ်ခန့်
လမ်းလျှောက်၊ မတ်တတ်ရပ်ပြုလုပ်နိုင်
ပြန်ပါ၏။ ထိုသို့မပြုလုပ်ဘဲ ထိုင်နေမည်၊
စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်၊ ကားတို့ကို စီးနင်း
နေမည်ဆိုပါက လုံးဝမကိုက်ပါ။

ထိုခြေထောက်ကိုက်ခြင်းသည်
လည်း တောင်တော်သခင်မက ပြုလုပ်
သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ (နောက်ပိုင်း
နှစ်ကာလအတန်ကြာမှ သိရသည်မှာ
စာရေးသူ ခြေထောက်ကိုက်ရောဂါဖြစ်
ပေါ်ခံစားရခြင်းမှာ အတိတ်ဘဝတစ်ခုမှ
ပါရှိခဲ့သောဝင်ကြွေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။
ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို ဤသူ့ရတု
မဂ္ဂဇင်းကြီး၌ပင် ရွှေကံကူဆံတော်ရှင်၊
စွယ်တော်ရှင်၊ ပြဒါးရှင် ကြိယလစေတီ
တော်ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး
ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်မှာ စာရေးသူကို
ခြေထောက်ကိုက်ရောဂါဖြစ်ရန်နှင့် သခင်မ
က ဆံပင်ကျွတ်အောင်ပြုခြင်းကြောင့်
ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။) မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အုန်းတကူးသို့
သွားလိုက်လျှင် စာရေးသူ၏ခြေထောက်
ကိုက်နေသောရောဂါပါပျောက်သွားမည်၊
မပျောက်သော်မှ သက်သာမည်ဟုတော့
ယုံကြည်မိပါသည်။

စာရေးသူ အုန်းတကူးသို့မသွားမီ
ရက်များက လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ မတ်တတ်
ရပ်ခြင်းမပြုဘဲနှင့် ခြေထောက်ကိုက်လာ
လေ့ရှိ၏။ ထိုစဉ်က အမေရှိနေပါသည်။
အမေသည် မျက်စိနှစ်ကွင်းအလင်းမရ
တော့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အမေ
သည် (၅)ပါးသီလမြဲပြီး ဂုဏ်တော်ပုတီး
အမြဲစိပ်သဖြင့် အမေသည် ပကတိမျက်စိ
နှင့် မမြင်ရသော်လည်း အာရုံမျက်စိနှင့်
မြင်ရလေ့ရှိသည်။ အမေသည် အရဟံ
ဂုဏ်တော် (၃) ကုဋေ အဓိဋ္ဌာန်တင်၍
တစ်နေ့ပြီးသလောက်နှုန်းဖြင့်စိပ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်တော်(၁)သန်းကျော်သော
အချိန်တွင်တော့ အမေတွင် ထူးခြားမှု
စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

“လူလေးရယ် လင်းထိန်နေတာပဲ၊
လသာနေသလိုပဲ။ ကွင်းပြင်ထဲက
လရောင်အောက်ကိုရောက်နေသလိုပဲ”
ဟု မကြာမကြာပြောလာပြီးနောက်

အမေသည် စာရေးသူတို့၏အင်္ကျီအရောင်
နှင့်အဆင်တို့ကို ပြောနိုင်လာသည်။

ရှင်မထီးဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်
ဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင်တို့ ဘုရား
လာရောက်ဖူးနေကြောင်း၊ တရားထိုင်
နေကြောင်း၊ ပုတီးစိပ်နေကြောင်းတို့ကို
လည်း ရံဖန်ရံခါပြောလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ရှိ
စဉ် တစ်ည၌ စာရေးသူ ခြေထောက်
အတော်ကိုကိုက်နေ၍ အမေကိုပြောရာ
အမေက -

“အစ်မတော်၊ မောင်လေးကို
ခြေထောက်ကိုက်အောင်မလုပ်ပါနဲ့။ အစ်မ
တော်လုပ်တာမဟုတ်ရင်လည်း သက်သာ
အောင်လာကုပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြောပြီးမကြာမီ အမေက
အရှေ့မြောက်အရပ် အစ်မတော်ရှိရာသို့
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“ဟော - အစ်မတော်လာပြီ၊
လာပြီ”

ဟု ပြောပါသည်။

စာရေးသူကတော့ မမြင်ရပါ။

အမေကဆက်၍ -

“ဟော - အစ်မတော်ရောက်လာ
ပြီ။ မင်းခြေသလုံးပေါ်ကိုတက်ပြီး
လျှောက်သွားနေတာ”

“ဟုတ်လား အမေ၊ ဘယ်လိုပုံစံ
လဲ”

“ပင့်ကူလေးလိုပဲကွ”

ဟု ပြောပါသည်။

ခဏအကြာတွင်တော့ စာရေးသူ
၏ ခြေထောက်ကိုက်ရောဂါ သက်သာ
သွားပါသည်။

“အစ်မတော်က ပြန်တော့မှာတဲ့
နှုတ်ဆက်နေပြီ။ အခုကတော့ လူလို
ဖြစ်သွားပြီ။ ရွှေချည်ထိုးဧည့်ထိုးရမ်း
ဝတ်စုံအနီကလေးနဲ့ ဟော - ပြန်သွားပြီ”
ဟု ပြောပါသည်။

ရှေးပဝေဏဏီက စာရေးသူတို့
နေရာသည် ယခုကဲ့သို့ လယ်ကွင်းကြီး
မဟုတ်ပါဘဲ လူနေရွာဟောင်းဖြစ်ခဲ့ပါ
သည်။ စာရေးသူတို့နေအိမ်အောက်
မြေကြီးထဲတွင် စေတီတော်ကြီးရှိသည်။
စာရေးသူတို့နေအိမ်ရှေ့လမ်းသွယ်နှင့်
လမ်းမကြီးထောင့်တွင် ရေတွင်းကြီးရှိ
သည်ဟု အမြင်အာရုံထက်မြက်သော
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကပြောဖူးပါသည်။ ကာလ
ကြာသောအခါ ဤရွာမှာ ပျက်သွားပြီး
ဖုံးဆိုးတောကြီးဖြစ်သွား၏။ ထိုနောက်
နှစ်ကာလရှည်ကြာလာသောအခါတွင်
အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စေတီတော်၏

ဖိနပ်တော်နှင့်ရေတွင်းတို့ မြေအောက်သို့ နှစ်မြှုပ်သွားကြပြီး ထိုထက်နှစ်များကြာ ညောင်းလာသောအခါ ဤနေရာတွင် လယ်များတည်ခဲ့ကြသည်။ ပုဂံခေတ်က ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူတို့ ဤမြေ ကွက်သို့ရောက်ရှိပြီး ဤမြေကွက်အတွင်း မှနေ၍ ရှေးခေတ် ကြေးစည်၊ ရှေးခေတ် ကျောက်ဆုံနှင့်ကျည်ပွေ့နှစ်စုံတို့ တွေ့ရှိ ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေသည် ထူးဆန်းသောအမြင် ဓာတ်များရလာသောအခါ တစ်ခါထစ်ရံ တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာက ပုံရိပ်များကို ပြန်လည်မြင်နေတတ်၍ -

“ရေတွင်းမှာ ရေခဲနေကြတာ လူတွေအများကြီးပဲ။ ကာလသားတွေ ရော အပျိုတွေရောပဲ ရေစည်လှည်းတွေ ရောပဲ။ ဪ - အလှူရှိတာကိုး။ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေကြတာ။ တံခါး တွေပိတ်၊ တံခါးတွေပိတ်၊ ကြော်စော်နံ တာ”

ဟု*ပြောပါသည်။
တစ်ခါကလည်း -
“နဂါးမယ်တော် လာနေတယ်၊ ဘုရားဖူးနေတာ”

ဟု ပြောပါ၏။

ထိုအဖြစ်တို့သည်ကား တကယ် လား၊ အမေ၏အာရုံအမြင်မှားနေခြင်း လားတော့မသိပါ။ စာရေးသူ၊ ကိုဝင်းကို နှင့် အခြား မည်သူမဆို ဝတ်လာသည့် အင်္ကျီအရောင်နှင့် အပွင့်အကွက်၊ အဝင်း စသည်တို့ကိုတော့ မှန်ကန်အောင်ပြော နိုင်သည်ကတော့ ထူးဆန်းလှပါ၏။

ထိုသို့ဖြင့် (၅) ရက်ခန့်အကြာတွင် စာရေးသူ အုန်းတကူးသို့သွားဖြစ်ပါ တော့သည်။ တကောင်းကားဂိတ်သည် (၂၆) လမ်းနှင့် (၂၂) လမ်းအကြား (၈၇) လမ်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သင်္ဘောတန်းကား ဝင်းအတွင်းရှိသော်လည်း စာရေးသူ သည် ကားဝင်းအထိမသွားပါ။ စာရေးသူ အုန်းတကူးသို့ ပထမဆုံးအကြိမ်သွား ရောက်စဉ်ကပုံစံအတိုင်း စာရေးသူသည် (၁၂) လမ်း ကျူးထောင့်မှပင် ကားစောင့် စီးပါသည်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် စတင်စဉ်ကတည်းက အုန်းတကူးမှပြန် လာသည်ဖြစ်ရာ ယခုဆိုလျှင် အုန်းတကူး နှင့် ကင်းကွာခဲ့သည်မှာ (၅) လခန့်ကြာ မြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူ အုန်းတကူးမြေသို့ ပြန်လည်ခြေချမိသော အခါတွင် ပျော်ရွှင်သောခံစားမှုတို့နှင့် အုန်းတကူးမြေ၏ အငွေ့အသက်တို့ကို ပြန်လည်ခံစားရရှိပါ၏။

ရွာထိပ်တွင် ကားရပ်သောအခါ စာရေးသူသည် ခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲ ပြီးဆင်းလိုက်လျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတွင်းမှ ကိုတင်ဝင်းနှင့်ကိုမြင့်ဦးတို့က -

“ဆရာရောက်လာပြီဟေ့”
ဟု ဆိုကာ ပြေးထွက်လာကြ၏။
မခင်စန်းမြင့်က -
“ဆရာ အုန်းတကူးကို မေ့သွားပြီ ထင်နေတာ”

ဟု ပြောရာ စာရေးသူကရယ်နေ လိုက်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကိုကျော်အောင်၊ ကိုမြင့်ဆွေ ဦးကျော်တို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ပို၍ စကားဝိုင်း ကောင်းသွားပါ၏။ ကိုမြင့်ဦးက ၎င်းတို့ အိမ်တွင်အိပ်ရန်ပြောသည်။ သို့သော် စာရေးသူသည် အမှတ်တရနေ့အဖြစ် ယနေ့တစ်ညတော့ ကျောင်းမှာပင် အိပ်ဦးမည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်ဦးက စာရေးသူ၏ အဝတ်အစားအိတ်ကိုယူပြီး ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့ပါသည်။

ဆရာတော်လည်း ဝမ်းသာလျက် ရှိနေပြီး -

“ဆရာလေးရာ၊ အခုရောက်တဲ့ ကျောင်းဆရာကမစွဲပါဘူးဗျာ။ စာလည်း ကောင်းကောင်းမသင်ဘူး”

- ဟု ညည်းညူပါ၏။

စာရေးသူလည်း ထိုအကြောင်း တို့ကိုလိုက်မပြောတော့ဘဲ အခြား အကြောင်းအရာများကိုသာပြောနေလိုက် သည်။

ထိုစဉ် ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်ရှိ ပြီဖြစ်၍ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ သည် စာရေးသူထံ အပြေးရောက်လာ ကြပြီး နှုတ်ဆက်ကြ၏။

စာရေးသူလည်း ဆရာတော်နှင့် စကားအတန်ကြာပြောဆိုပြီးနောက်တွင် တောင်ဘက်ကျောင်းဆီသို့ကူးခဲ့သည်။ တပည့်များက စာရေးသူ၏နောက်မှ တစ်ပြိုကြီးလိုက်လာကြသည်။ ညနေ တွင် ကိုမြင့်ဦးတို့အိမ်က ထမင်းကျွေး သည်။

ကိုမြင့်ဦးဇနီး မမာစိန်က -

“ဆရာ ကျွန်ုပ်တို့ရွာကို တကယ် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်နော်”

ဟု ပြောသည်။

စာရေးသူသွားလေရာ ကလေးများ တစ်ပြိုကြီး လိုက်ပါလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန် တွင် ကိုတင်ဝင်းတို့အိမ်နှင့် အေးမျိုးတို့ အိမ်တွင် ဦးဒီယိုပြနေပြီဖြစ်ပြီး ကာရာ အိုကေသီချင်းဆိုလို့လည်းရနေပြီဖြစ်ရာ

ကလေးများ၏ တောင်းဆိုမှုဖြင့် မန္တလေး သိန်းဇော်၏ ‘မြတ်ဆူမှန်’ တေးစီးရီးနှင့် ‘ရွှေပွင့်လွှာ’ တေးစီးရီးမှ သီချင်းတို့ကို စာရေးသူဆိုပြရသေးသည်။ တီဗွီဖန်သား ပြင်တွင် မန္တလေးသိန်းဇော်ထွက်ပေါ် လာသည့်အခါတိုင်း -

“တို့ဆရာကွ၊ တို့ဆရာကွ”
ဟု ကလေးများက အော်ကြပါ သည်။

စာရေးသူလည်း ပျော်မွေ့ ကလေး များလည်း ပျော်မွေ့လျက်ရှိကြသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် စာရေးသူ တောင်ပေါ်တက်မည်ဖြစ်သည်။ အိဖြူ မိုးနိုင်၊ မိုးခိုင်၊ စန္ဒာဝင်း၊ တာတီး၊ ကလား မောင်နှမတစ်တွေလိုက်ပါကြမည် ဖြစ် သည်။ အေးမျိုး၏အမေ ဒေါ်စောညွန့် ကို ဝချိပ်ပေါင်းခိုင်းထားပြီး ဘယာကြော် များလည်း ဝယ်ခိုင်းထားသည်။ ထိုအခါ အခြားကလေးများကလည်း လိုက်ချင် ကြသည်။ မမာစိန်က ရေဘူးများထည့် ပေးသည်။ ကလေးများက စာရေးသူ အဖော်ရရန် တောင်ပေါ်သို့လိုက်ချင်ကြ ကြောင်း စာရေးသူက ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားပေးသောအခါ -

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာလေး။ တောင်ပေါ်တက်ရင် အဖော်များများပါ မှကောင်းမှာ”

ဟု ဆိုပြီး -

“ဒီနေ့မနက်ခင်း ကျောင်းပိတ်ပေး လိုက်မယ်။ တောင်ပေါ်လိုက်ချင်တဲ့သူ လိုက်ကြ၊ မလိုက်ချင်တဲ့သူကိုယ်သဘော ပ”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟေး - ပျော်တယ်ကွ၊ ငါတို့က တော့လိုက်မှာ”

“ငါတို့လည်းလိုက်မှာ”

“ငါတို့လည်းလိုက်မှာ”

ဟု ပြောကြ၏။

“ကဲ - ဆရာလေး နေပူနေမယ်”

- ဟု ဆရာတော်ကမိန့်သည်။

“ဒါဆိုလည်း တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားပြီး စာရေးသူတို့ တောင်ခြေသို့ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ ကျောင်းသားများ တစ်ယောက် မကျန်လိုက်ပါခဲ့ကြရာ (၅) နှစ်၊ (၆) နှစ် အရွယ်ကလေးငယ်များပင် ပါဝင်ပါသေး သည်။

အုန်းတကူးတောင်ပေါ်သို့ ရွာသူ ရွာသားတို့ တက်ရောက်ခြင်းရှိလာမှတစ် ပါ။ လူသွားလမ်းဟူ၍ သက်သတ်မှတ်

တော်မရှိပါ။ အဆင်ပြေသလိုတက်ရသည်။ လမ်းမဟုတ် လမ်းမရှိဘဲ ချွဲကြား၊ ကျောက်တုံးကြီးများကြားမှတက်ရပြီး အချို့နေရာများတွင် ကျောက်တုံးကြီးများကိုကျော်ရသည်။ သစ်ပင်များကို ဆွဲ၍တက်ရသည်။ စာရေးသူတို့တွင် အချိန်လည်း လုံလောက်စွာရရှိသဖြင့် ပြည်းပြည်းသက်သာ နားလိုက်၊ တက်လိုက်ဖြင့် အမောမခံပါ။ သို့သော် မောဟိုက်ပြီး ချွဲများရွံ့နှစ်လျက်ရှိ၏။ ပေ (၂၀၀) ကျော် (၃၀၀) မျှသာမြင့်မည်ဖြစ်သော ဆင်မတောင်ကလေးကို စာရေးသူတို့ (၃) နာရီကျော်မျှ တက်ကြရပါသည်။

တောင်ပေါ်တွင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကျောက်တောင်ကြီးများမှာ ခေတ္တတက်ပြီး မည်းနက်လျက်ရှိသည်။ အချို့ကျောက်တုံးကြီးများမှာ ဆင်ကြီးဝပ်နေသည်နှင့်တူ၏။ အချို့ကျောက်တုံးများမှာ ကျားနှင့်လည်းကောင်း၊ နဂါးနှင့်လည်းကောင်းတူ၏။ အင်ကြင်းပင်များ၊ အင်ပင်များ၊ ပျဉ်းမပင်များ၊ သင်္ကန်းပင်များရှိပြီး ရင်ခတ်ပန်းပင်များနှင့် ဝါးရုံများလည်းရှိသည်။ တောင်ဆီးဖြူပင်များနှင့် ခန်းခါးပင်များ၊ စော့စော့ပင်များလည်းရှိသည်။ စာရေးသူတို့တက်သောဘက်မှာ အတောင်သည် မတ်စောက်လျက်ရှိပြီး အရှေ့ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တို့ရှိ တောင်ကြောသည် ပြေဆင်းသွားပါ၏။

တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါတွင်တော့ တောင်ပေါ်လေတဟူးဟူးဘက်ခတ်လျက်ရှိရာ ချက်ချင်း အမောမပြုပြီး အေးမြလန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားပါသည်။ အနောက်တောင်ထောင့်အမြင့်ဆုံးနေရာတွင်တော့ ကျောက်ခဲများကို စေတီသဏ္ဍာန်ပုံထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုကျောက်ပုံသည် နဂိုကတည်းကရှိနေပြီး စာရေးသူ အုန်းတကူးသို့မရောက်မီလပိုင်းအလို (ထိုနှစ်နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့) ကမှ ဦးပဉ္စင်းဦးတေဇာဦးဆောင်ပြီး ရွာသားအချို့နှင့် ထိုကျောက်ပုံကိုဖြည့်ခဲ့ကြကြောင်း၊ စာရေးသူ အုန်းတကူးတွင်နေစဉ်က ဦးတေဇာက ပြောပြဖူးပါသည်။ ဤသည်မှာလည်း ထူးခြားမှုဟုဆိုရမည် ဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသူ အုန်းတကူးသို့ ရောက်သည့်နှစ်တွင်မှ စေတီတော်နှင့်သဏ္ဍာန်ထူသော ကျောက်ပုံကြီးကို ကျောက်များထပ်ဖြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် ကျောက်ပုံစေတီတော်ကို ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဘယာကြော့များကပ်လျှာသည်။ လက်ဖက်ကို

လည်း ဆီ၊ ဆားဖြင့်နယ်၍ လျှာဒါန်းသည်။ ထိုအချိန်သည် နံနက် (၉) နာရီကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်တွင်လည်း တိမ်မြူကင်းစင်လျက်ရှိပြီး နေသာလျက်ရှိ၍ လင်းချင်းလျက်ရှိနေပါသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် တောင်ပေါ်တွင် ဆောင်းတွင်းအခါ နှင်းခိုးများကျပြီး မှောင်မိုက်သွားသကဲ့သို့ အမှောင်ကြီးကျရောက်သွားပါသည်။ ကျောက်စေတီတော်ပတ်လည် ကျောက်ကြားများနှင့် ထိုတောင်ကုန်းအနံ့ မြေပြင်၊ ကျောက်ကြား၊ သစ်ပင်များ၏ သစ်ခေါက်များအကြားတွင် အမွှေးတိုင်းများ ထွန်းညှိနေကြသောကလေးများလည်း ကြောက်ပြီး စာရေးသူအနီးသို့ပြေးလာကြသည်။

ယောက်ျားလေးများကတော့သိပ်မကြောက်ကြပါ။ မိန်းကလေးများနှင့်ကလေးများကတော့ စာရေးသူအနီးတိုးကပ်နေကြ၏။ (၁၅) မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါမှ အမှောင်ကြီးပျယ်သွားပြီး နဂိုအတိုင်းပြန်လင်းလာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် လက်ဖက်ပွဲပေါ်သို့ စိမ်းဝါရောင်လိပ်ပြာကလေးလှည့်ပတ်ပျံဝဲနေပြီး လိပ်ပြာအကောင် (၃၀) လောက်က ကျောက်ပုံစေတီတော်ကို ပျံဝဲနေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမျိုးအမည်မသိသော အမွှေးရနံ့ ထို့နောက် ပျားများစွာ ရောက်ရှိပျံဝဲနေကြပြန်၏။ ထူးဆန်းသည်ကတော့ အမွှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူတို့သည် တောင်ပေါ်တွင် လျှောက်လည်ကြ၏။ အချို့ကျောက်တုံးကြီးများသည် အပေါ်တွင် မျက်နှာပြင်ညီညာကျယ်ဝန်းလျက် ဖျာခင်းထားသကဲ့သို့ရှိ၏။ စားပွဲ၊ ထိုင်ခုံသဖွယ် အသုံးပြုနိုင်သော ကျောက်တုံးကြီးများလည်းရှိသည်။ တစ်နေရာတွင်တော့ ပေ (၂၀) ပတ်လည်ခန့် ကျောက်တုံးကြီးကိုတွေ့ရပြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်နေရာတွင် သံထည်များကို ဂဟေဆက်သကဲ့သို့ ကျောက်တုံးကြီးတွင် ကျောက်ဂဟေဆက်ရာကြီးကို တွေ့ရှိရသည်။ မြေပြင်နှင့် တစ်ထွာ၊ တစ်တောင်ခန့်သာမြင့်သော သဘာဝပန်းပင်ငယ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရင်ခတ်ပန်းပင်များ၊ သဘာဝနွယ်ပန်းများလည်း တွေ့ရပြီး အချို့အင်ကြင်းပင်ကြီးများမှာ လူတစ်ထိုင်ခန့်မှာပင် ဘေးသို့တည့်တည့်လက်တံကိုင်ကြီးများထွက်ပေါ်နေခြင်း၊ ကိုင်းအကွေးကြီးများထွက်ပေါ်နေခြင်းတို့ကြောင့် ကလေးများတက်ထိုင်ကြ၏။ ဆော့ကြ၏။ ကျောက်တုံးကြီးများပေါ်

သို့ တက်ကြ၏။ ထိုင်ကြ၏။ ပြေးလွှားဆော့ကစားကြ၏။ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကလည်း တစ်စပ်တည်းတောထအောင်ပေါက်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဟိုနေရာဒီနေရာတွင် အစုလိုက်အစုလိုက်ကလေးများသာပေါက်နေကြသည်။ ချွဲနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ထုံထပ်ရှုပ်ထွေးနေခြင်းမရှိ၊ အမှိုက်သရိုက်တို့လည်းမရှိ သန့်ရှင်းလျက်ရှိရာ ဤတောင်ပေါ်တွင် မည်သူမျှမနေသော်လည်း လူနေနေသကဲ့သို့၊ လူနေမည်ဆိုကလည်း ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းစရာမလိုဘဲ နေထိုင်ရန်အသင့်ရှိနေသကဲ့သို့ဖြစ်ပါ၏။ ပြောရလျှင် တစ်ချိန်က လူတို့နေထိုင်သွားခဲ့သောအနေအထားမျိုးဖြစ်နေပါ၏။ တစ်နေရာတွင်တော့ မြေပြင်သည် ဖျာတစ်ချပ်စာမျှ ဘာပင်မှမပေါက်ဘဲပြောင်လျက်ရှိနေပါ၏။

အားလုံးကို ခြုံကြည့်မည်ဆိုလျှင် သခင်မတောင်တော်သည် သန့်ရှင်းသာယာလှပလျက် တော်တော်နှင့် ပြန်မဆင်းလိုဘဲ ကလေးများလည်းပျော်နေကြသကဲ့သို့ စာရေးသူလည်း ပျော်မွေ့သလိုရှိနေပါသည်။ တောင်ပေါ်မှ စီး၍ မြင်နေရသော စာသင်ကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် အုန်းတကူးရွာကလေးတို့မှာ အမြင်ဆန်းသစ်ကာ ပိုမိုလှပလျက်ရှိနေပါသည်။ တကောင်းလမ်းမကြီးမှာလည်း မြေဖြူသားလမ်းမကြီးဖြစ်၍ စာရေးသူ၏အိမ်မက်ထဲက မြေဖြူကြီးကဲ့သို့ဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသူတို့သည် တောင်ပေါ်တွင် စိတ်တိုင်းကျနေပြီးသောအခါမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တက်လာခဲ့သောလမ်းကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ကြုံရာလမ်းအတိုင်းဆင်းခဲ့ကြသည်။ လမ်းဟူ၍မရှိသော ကြောင့်လည်း မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် ဦးခင်သောင်း၊ လဲလဲခိုင်၊ ငြိမ်းငြိမ်းအိတို့အိမ်သို့ ခဏဝင်ခဲ့ပြီး ဦးမောင်သန်း၊ ဒေါ်စောညွန့်၊ အောင်နေလင်း၊ အေးမျိုးသီတာတို့အိမ်ဘက်သို့ဆက်ကူးခဲ့ရာ အိမ်တစ်အိမ် (ဝဲသာသာအိမ်ပုတ်လေး)၏ တံစက်မြိတ်အောက်မှဖြတ်အသွား၌ မြွေတစ်ကောင်သည် စာရေးသူ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ခုန်ချပြီး မြေသို့ဆင်းပြေးသွားသဖြင့် လန့်သွားမိသေး၏။ အေးမျိုးတို့အိမ်တွင် ခဏထိုင်ပြီးမှ အိမ်ဖြူတို့အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ နေ့လယ် (၁) နာရီရှိနေပြီဖြစ်၍ ကလေးများလည်း နေ့လယ်ကျောင်း မည်သူမျှမလိုက်ကြတော့၍ နေ့လယ်ကျောင်းပိတ်လိုက်ရသည်။

စာရေးသူလည်း နေ့လယ်သွင်

ထမင်းစားပြီးနောက် တစ်နေ့တစ်မော အိပ်စက်ပါသေးသည်။ ညနေ (၄) နာရီ အချိန်ခန့်တွင်အိပ်ရာမှနိုးသည်။ ကလေး များက နေ့(၂)နာရီအချိန်ခန့်ကတည်းက ပြန်လည်ရောက်ရှိနေကြပြီး စာရေးသူကို စောင့်နေကြပါသည်။ စာရေးသူလည်း ကလေးတစ်အုပ်ကြီးနှင့် ချောင်းတွင် ရေချိုး ပါသည်။ စာရေးသူချေးနေစဉ်အချိန် လက်ကိုင်ပဝါခေါက်ကလေးကို ချောင်း နံဘေးရှိ ကျောက်တုံးကလေးပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ စာရေးသူ ရေချိုးပြီး၍ အင်္ကျီလဲမည်ပြုသောအခါ လက်ကိုင် ပဝါပေါ်တွင် နံနက်က တောင်ပေါ်တွင် လှာရောက်နားနေသွားသော လိပ်ပြာ လေးလာရောက်နားနေသည်ကို တွေ့ရှိ ရ၍ အံ့ဩသွားမိသည်။ ရေချိုးပြီးသော အခါ ကလေးများနှင့် ရွာထဲလျှောက် လည်၏။ ထမင်းစားဖိတ်ကြားထားသည့် ကိုမြင့်ဆွေ၊ မဘုတ်အီး၊ တင်တင်ဦးတို့ အိမ်သို့ ထမင်းစားသွားသည်။ ညတွင် ဆရာတော်ထံသွားသည်။ ဘုရားသွား သည်။ နောက်နေ့တွင် အုန်းတကူးမှပြန် ခဲ့သည်။

ထူးဆန်းလှပါသည်။ အုန်းတကူး တွင် စာရေးသူသည် လမ်းလျှောက်များ ခဲ့သော်လည်း ခြေထောက်ကိုက်ရောဂါ သက်သာနေသည်ကို သတိပြုမိခဲ့သည်။ စဉ်ကိုင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး နောက် ရက်မှာပင် ဆံပင်ကျွတ်နေသောနေရာ မှ ဆံပင်ငုတ်များထွက်လာ၏။ ထိုသို့ဖြင့် ဆံပင်များလည်းပြန်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်တော်သခင်မ တကယ် ရှိသည်မှာ သေချာသွားပြီဖြစ်သကဲ့သို့ အုန်းတကူးတွင်နေထိုင်ခဲ့စဉ်က မြွေများ တွေ့ရခြင်း၊ ထူးခြားသောအိပ်မက်တို့ မြင်မက်ခြင်းတို့သည်လည်း တောင်တော် သခင်မနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသည် မှာ သေချာလှပါ၏။ သို့ဖြင့် စာရေးသူ လည်း နေ့စဉ် နေအိမ်၊ ခြံဝင်း၊ အိမ်ရှေ့ လမ်း၊ ဘုရားခန်းတို့ကို သန့်ရှင်းရေး ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဘုရားပန်းဝယ်ခြင်း၊ ကန်တော့ပွဲလှူ၊ ပန်းလှူခြင်း၊ ဧည့်သည် များရောက်ရှိလာလျှင် ဧည့်ခံစကားပြော ခြင်း၊ အမေ့ကို ရေချိုး၊ အနားဆေးထည့်၊ ထမင်းကျွေး စသော ဝေယျာဝစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ မယ်တော်ကြီး နှင့် အန်တီအေးတို့သည် ဒေသစာရီ ခရီးများတွင် လိုက်ပါ၍နေရ၏။ ဒေသ စာရီခရီးများမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်တော့ မဟုတ်သေးပါ။ တစ်လလျှင် (၁၀) ရက်၊ (၁၅) ရက်ခန့်သာရှိပါသည်။ ၂၀၀၃ခုနှစ်

တွင် ရန်ကုန်ခရီးစဉ်စတင်ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သည်။ တစ်ပတ်ခန့်သာကြာမည် ဟု ပင့်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း (၄၅) ရက် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရန်ကုန်ခရီးစဉ်မှာ နှစ်စဉ်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပင့်ဆောင်ပူဇော် သူတို့များလာ၍ (၂) လ၊ (၃) လ၊ (၄)လ၊ (၅)လ၊ (၆)လ ဟူ၍ အချိန်တို ပို၍ ရှည် ကြာလာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ခရီးစဉ်မှ ပြန်လည် ကြွမြန်းရောက်ရှိလာသော အခါတွင်လည်း နယ်အစိုးစဉ်တို့ တိုးတက် များပြားလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူတို့ ခြံဝင်း ထရံအနောက်တောင်ထောင့်တွင် စိမ်းဖန့် နေသော မြွေစိမ်းလေးတစ်ကောင်တွယ် ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ မြွေစိမ်း ကလေးသည် နီရဲသောမျက်လုံးကလေး များဖြင့် စာရေးသူအား လူကဲ့သို့ ကြည့်ရှု နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့မြင်ရသည်။ မြွေကလေးသည် ဝင်းထရံ၏ ခါးလယ် လောက်တွင် တွယ်ကပ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး နောက်နေ့တွင်လည်း အရှေ့ဘက်သို့ (၂) တောင်ခန့် ရောက်ရှိလာ၏။ စာရေး သူကို လူကဲ့သို့ပင် လိုက်ကြည့်ရှုနေပြန်ပါ ၏။ သို့ဖြင့် ထိုမြွေကလေးသည် တစ်နေ့ လျှင် (၂) တောင် နှုန်းမျှသာ ခရီးပေါက် ပြီး အရှေ့အရပ်သို့ ဦးတည်၍ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေခဲ့ရာ (၁၅) ရက်ခန့်အကြာ တွင်တော့ ဝင်းထရံအရှေ့ထိပ်သို့ရောက် ရှိသွားပြီး နောက်နေ့တွင် ပျောက်ကွယ် သွားပါသည်။ (၁) လခန့် ကြာသွားသော အခါတွင်တော့ ယခင်တွေ့ခဲ့ရသော နေရာမှာပင် ထိုမြွေစိမ်းကလေးကို တွေ့ ရပြန်ပါသည်။ ထိုမြွေစိမ်းကလေးသည် ယခင်အခေါက်ကကဲ့သို့ပင် တရွေ့ရွေ့ ပင် အရှေ့ထိပ်သို့ ယခင်စံနှုန်းအတိုင်း ပင် သွားရောက်ပြန်ပါ၏။ စာရေးသူ လည်း နေ့စဉ်မြွေကလေးကိုသွားရောက် ကြည့်ရှု၏။ မြွေကလေးကလည်း စာရေး သူကို လူကဲ့သို့ပင် ကြည့်ရှုနေပြန်ပါ၏။ (၁၅) ရက်ခန့်အကြာတွင်တော့ အရှေ့ ထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားပြီး ပျောက်ကွယ် သွားပြန်၏။

ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးတို့က ဒေသစာရီမရှိသောရက်များတွင် စာရေး သူကို အုန်းတကူးသို့သွားရောက်စေပြန် ပါသည်။ ထိုနေ့သည်ကား တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ပြာသိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်နေပါ သည်။ စာရေးသူသည် ထုံးစံအတိုင်းပင်

(၁၂) လမ်း ကျုံးထောင့်မှပင် ကားစောင့် စီးမည်ဖြစ်သည်။ (၁၂) လမ်း မြောက် ဘက်ထောင့်တွင် စတိုးဆိုင်ကလေးကို တွေ့ရ၍ ထိုဆိုင်သို့သွားပြီးကြည့်ရှုရာ မိန်းကလေးအလှပြင်ပစ္စည်းများလည်း ရောင်းချလျက်ရှိသောကြောင့် သနပ်ခါး ဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ လက်သည်းဆိုးဆေး၊ ဘီး၊ မုန့်၊ ဆံညှပ်၊ ရင်ထိုးတို့ဝယ်ယူလိုက် သည်။ တောင်တော်သခင်မအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများဖြစ်ပါ၏။

စာရေးသူ အုန်းတကူးသို့ ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ကိုတင်ဝင်းဆိုင်တွင် လူစုံနေသောအချိန် ဖြစ်၍ စာရေးသူ ကားပေါ်မှဆင်းလာ သောအခါ ရွာသားများက အပြေးလာ ရောက် ကြိုဆိုကြသည်။ ဒီတစ်ခေါက် တွင်တော့ ညနေခင်းမှ ဆရာတော်ကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်တော့မည်ဖြစ်၍ ကိုမြင့်ဦးအိမ်သို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှပင် လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။

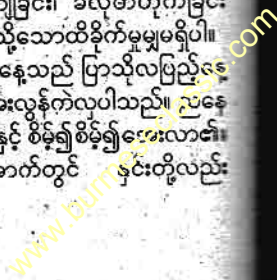
ကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်သော အခါတွင်တော့ စာရေးသူ၏တပည့်များ တစ်ဦး မကျွန်ရောက်ရှိလာကြပြီး စာရေး သူကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဆရာ၊ မနက်ဖြန် တောင်ပေါ် တက်ဦးမှာလား၊ လိုက်မယ်”

ဟု ဆိုကြ၏။

ဤတစ်ခေါက်တွင်လည်း ဆရာ တော်က ကျောင်းပိတ်ပေးပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ ကလေးများ စာရေးသူနှင့်အတူ တပျော်တပါးလိုက်လာကြ၏။ စာရေးသူ တို့သည် အရင်တစ်ခါတက်သောနေရာ ကိုလည်း မမှတ်မိတော့ပါ။ အဆင်ပြေ သောနေရာမှပင်တက်ခဲ့ကြ၏။ ကျောက် စေတီအား အမွှေးတိုင်များပူဇော်သည်။ ဘုရားရိုးခိုးကြသည်။ ဒီတစ်ခေါက်တွင် တော့ အမှောင်ကျရောက်ခြင်းမရှိတော့ ပါ။ လိပ်ပြာများ၊ ပျားများကတော့လာ ရောက်ပါသေးသည်။ တောင်ပေါ်တွင် အတန်ကြာသည်အထိနေပြီးမှ ပြန်ဆင်း လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းဟူ၍ မှတ်မှတ် သားသားမရှိသဖြင့် အတက်တစ်လမ်း အဆင်းတစ်လမ်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခု တစ်ခေါက်တွင် အတော်ငယ်သော ကလေးများပင်ပါရှိသော်လည်း တောင် ပေါ်မှလိမ့်ကျခြင်း၊ ခလုတ်တိုက်ခြင်း တို့မရှိ၊ မည်သို့သောထိခိုက်မှုမျှမရှိပါ။

ဤယနေ့သည် ပြာသိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်၍ အအေးလွန်ကလှပါသည်။ ညနေ စောင်းသည်နှင့် စိမ့်ရွှံစိမ့်ရွှံအေးလာ၏။ လရောင်အောက်တွင် နှင်းတို့လည်း

ထူထပ်သိပ်သည်းစွာပင် ကျရောက်နေသဖြင့် လမင်းကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့မြင်ရဘဲရှိပါသည်။ ကြံမြင့်ဦးတို့ အိမ်အောက်တွင် မီးဖိုထားပြီး မီးဖိုနံ့ဘေးမှာပင် ထမင်းစားရပါသည်။ ထို့နောက် ရေခန်းကြမ်းထိုင်သောက်ရင်း ကောင်းပြောကြ၏။ တောရွာသဘာဝ ဖော်မေ့ဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။

ထိုည စာရေးသူ ထူးခြားသော အိပ်မက်မြင်မက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် စာရေးသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင်နေရသည်။ တကယ်တော့ အိပ်မက်ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။ တကယ်ဖြစ်နေသည်ကို စာရေးသူ၏ ကိုယ်ခွဲနာမ်ခွဲ တပြန်မြင်နေရခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိပ်မက်ထဲတွင် စာရေးသူသည် အပြင်တွင်အိပ်နေသည့်ပုံစံအတိုင်း ဤအိမ်၊ ဤအိပ်ရာမှာပင်ဖြစ်ပြီး အချိန်မှာလည်း အိပ်မက်မက်နေသည့်အချိန် ည (၁) နာရီ (၂) နာရီခန့် ဖြစ်ပါ၏။ မြင်ကွင်းမှာလည်း အပြင် ပကတိအချိန်အတိုင်း ထရံကြား၊ သက်ကယ်ကြားမှ ဝင်ရောက်လာသော လရောင်ပြောက်တို့၏ အလင်းရောင်မှန်ဝါးလေးသာရှိနေပြီး၊ စာရေးသူ၏ နံဘေးတွင် မိုးခိုင်အိပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်နေရ၏။ အကယ်၍ စာရေးသူ အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး ထိုင်ကြည့်နေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် စာရေးသူ၏ နံဘေးတွင် နေ့ခေတ်ရမ်းအမျိုးသမီးဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုဖြန့်ထားသည်။ ဖျင်အင်္ကျီလက်ရှည် ပင်နီရောင်ဟု ယူဆရသည်။ ကိုယ်ဟန်သွယ်လှသည်။ စာရေးသူ အိပ်မက်ထဲမှ မြင်ကွင်းမှာ နောက်ကျောဘက်ကဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာကိုမမြင်ရ။ အလင်းရောင်အားနည်းနေ၍ မှန်ဝါးဝါးသာမြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် စာရေးသူ၏ နံဘေးတွင်ထိုင်နေပြီး စာရေးသူကိုကြည့်ကာ တသိမ့်သိမ့်ခွံကိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းကလေးတွင် မျက်ရည်သုတ်စရာဝါမပါရှိခဲ့ပါ။ အင်္ကျီလက်ဖြင့်သာ မျက်ရည်တို့ကိုသုတ်နေပါ၏။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် အိမ်အောက်မှ ခွေးဟောင်သံတို့ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာရာ အိပ်မက်မှာ ပျက်ပြယ်သွားပြီး စာရေးသူ လန့်နိုးလာပါသည်။

ထိုအချိန်ထိတိုင် အိမ်အောက်ထပ်တွင် ခွေးဟောင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ခွေးဟောင်သံမှာ ဆူညံလှ၍ ကြံမြင့်ဦးနီးလာပြီး အခန်းထဲမှ ဓာတ်မီးနှင့်ထွက်လာသည်။ စာရေးသူလည်း အပေါ်သွားလို၍

အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။

“ကျောင်းဆရာ ခဏနေဦး။ ကျွန်တော် အိမ်အောက်ကဘာလဲလို့ ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ဆိုပြီး လေ့ကားတစ်ထစ်ဆင်းပြီး အိမ်အောက်သို့ဝင်ကာ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်၏။ စာရေးသူလည်း ဓာတ်မီး၏ အလင်းတန်းအတိုင်းလိုက်ကြည့်ရာ စာရေးသူအိပ်သောနေရာ၏ အောက်တည့်တည့်မြေကြီးပေါ်တွင် စပါးကြီးမြေကြီးခွေနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြက်သီးများထသွားမိသည်။ အပေါ်သွားလိုစိတ်လည်းပျောက်သွားပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ မဆင်းရဲတော့ပါ။

အိပ်ရာထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့သော်လည်း တော်တော်နှင့်ပြန်လည်အိပ်မပျော်နိုင်တော့ဘဲရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွား၍ နံနက်အိပ်ရာထနေမြင့်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ မီးဖိုနံ့ဘေးတွင် ကိုမြင့်ဦး၊ မမာစိန်၊ အိဖြူ၊ မိုးနိုင်၊ မိုးခိုင်၊ စနေမတို့ စုံညီစွာခိုင်းဖွဲ့နေကြပြီဖြစ်၏။

အိဖြူက မျက်နှာသစ်ရန် ရေခန်းအသင့်ခပ်ပေးထားသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးသောအခါ မီးဖိုအနားတွင် ထမင်းကြော်နှင့်ကော်ဖီမစ်တို့ အသင့်ပြင်ထားပြီး ရေခန်းကြမ်းလည်းနှပ်ထားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ညတုန်းက ကျွန်တော် မြွေကြီးကို တောင်းနဲ့အုပ်ပြီး တောင်းပေါ်က ခဲကြီးဖိုထားတာ ဘယ်အချိန်ကတိုးထွက်သွားတယ်မသိဘူး။ မနက်ကျတော့ ခဲကြီးကလည်းလိမ့်လို့ တောင်းကြီးကလည်းလန်လို့”

ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခါကျမှ စာရေးသူလည်း အိပ်မက်ကိုပြောပြလိုက်သည်။ ၎င်းတို့ကား အံ့ဩနေကြပြီး မမာစိန်က -

“ဆရာအဖြစ်ကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာက ဒီလောက်အဝေးကြီးကနေ အုန်းတကူးကို မကြာမကြာလာနေရတာကိုး”

ဟု ပြောပါသည်။

မယ်တော်ကြီးနှင့် အန်တီအေးတို့ ရန်ကုန်သို့ရက်ရှည်ရပ်ရင်တော်မြတ်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားသောအခါ အိမ်တွင် အမေနှင့် စာရေးသူတို့သာ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်များက အစ်မကြီး ဒေါ်နွဲ့ရီမှာ ပျော်ဘွယ်မြို့တွင် ရောက်ရှိနေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

မနက်လင်းသည်နှင့် အမေ့ကို

မျက်နှာသစ်ပေးရသည်။ မုန့်ကျွေးသည်။ အမေသည် ရေခန်းသောက်နည်းပါသည်။ ရေအသောက်များသည်။ မုန့်နှင့် ရေစိစဉ်ပေးပြီး ဆေးတိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးသော့ခတ်ပြီး စက်ဘီးကလေးနှင့် ဈေးသွားသည်။ တရားပန်းဝယ်သည်။ ဈေးဝယ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် တရားပန်းကပ်ပြီး ထမင်းဟင်းချက်သည်။ (၁၁) နာရီခန့်တွင် အမေ့ကို ထမင်းခွဲ ရသည်။ ထမင်းစားပြီး အတန်ကြာလျှင် အမေ့ကို ရေချိုးပေးရသည်။ သနပ်ခါးလိမ်းပေးရသည်။ ထို့နောက် အမေ့ကို အိပ်ရာထဲသို့ လိုက်ပို့ရသည်။ အမေအိပ်သော ခုတင်မှာ အကျယ်ကြီးဖြစ်၍ သန့်ရှင်းကျယ်လွင်ပါသည်။ အမေသည် ထိုင်လိုက်ထိုခုတင်ပေါ်မှာပင်ထိုင်နေပြီး လွဲနေသည်ကများပါသည်။ အမေ့ကို ခုတင်ပေါ်ပို့ပြီးသည်နှင့် စာရေးသူသည် အမေ၏ အဝတ်များကို လျှော်ဖွပ်ရင်း ရေချိုးသည်။

ပြီးလျှင် အမေ၏ အနာကြီးကို ဖန်ဆေးပြီး ဆေးထည့်ပေးရသည်။ ဤနေရာတွင် စာဖတ်သူအပေါင်းတို့အား သတိပြုစရာ ဗဟုသုတတစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။ မဲ့အလုံးကလေးများထွက်ပေါ်လာလျှင် အရေပြားအထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦးဦးထံ သွားရောက်ပြသသင့်သည်။ မဲ့သီး၏ထိပ်တွင် တစ်ချိန်က နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုဝင်းဦး၏ မဲ့ကဲ့သို့ အမွှေးကလေးများပါရှိလျှင် ပြသစရာမလိုပါ။ ထိုမဲ့မျိုးသည် အန္တရာယ်မရှိပါ။ ထိုသို့မဲ့ဟုတ်လျှင် မဲ့သည် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာပြီး အမြစ်များလျှင်မြန်စွာပြန့်သွား၍ ကင်ဆာအနာဖြစ်ကာ အရေပြားကင်ဆာအဖြစ်နှင့် အသားများကိုလိုက်စားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ပြောင်းစေ (နံ့စားပြောင်း၊ ပြောင်းဖူးစေ ထက်ငါးဆခန့်သေးငယ်၏) - ခန့် မဲ့ကို ခွဲစိတ်မည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်လက်မခန့်အထိ အမြစ်တို့ပြန့်နေပြီဖြစ်၍ အတော်ကြီးမားသော ခွဲစိတ်မှုအဖြစ်ရောက်ပြီဖြစ်ပြီး ငွေလည်းအတော်ကျွန်ကျမည်ဖြစ်ကာ လုံးဝအနာကျက်သည်အထိဆိုလျှင် တစ်လကျော်မျှ ကုသရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ဆင်းရဲမသွားကြပါနှင့် မြန်မာဆေးဆရာတစ်ဦးထံ သွားရောက်ကုသပါက အလွယ်ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်းလည်း သတင်းကောင်းပါးပေးမပါဦးမည်။

(ဆက်ရှင်း)

ဘိုဘို (ရွှေဂါကူ)

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မတ်လအတွင်းက စာရေးသူတို့၏ ပိုင်အိုးနီးယားမြန်မာ့ခရီး သွားလုပ်ငန်းသည် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အင်းစိန်မြို့နယ်ရှိ ညောင်ကန်အေး ဗုဒ္ဓဘာသာပြန်ပွားရေးအဖွဲ့၏ ၁၂၉၆ အိန္ဒိယ မဇ္ဈိမဒေသ ဘုရားဖူးအဖွဲ့အား တာဝန်ယူ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

မိမိတို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့က သတ်မှတ်ထားသောခရီးစဉ်အတိုင်း လှည့်လည် သွားရောက်ကြရာတွင် ၅-၄-၉၆ နေ့နံနက်တွင် ဗာရာဏသီမှ သာဝတ္ထိသို့ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ ၎င်းနေ့ညနေတွင် သာဝတ္ထိမြို့သို့သွားကြပါသည်။ မူလက မိမိတို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းရှိ ဟိတယ်တစ်ခုတွင် အည်းခိုရန် အိန္ဒိယနိုင်ငံကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာ ပီ-ဘီ-ချောင်းဒရီနှင့် စီစဉ်ထားကြသော်လည်း သာဝတ္ထိမြန်မာကျောင်း ဆရာတော်ဦးဩဘာသမှ ၎င်း၏ကျောင်းတွင် တည်းခိုရန် မိန့်ကြားသဖြင့် မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ညဉ့်အိပ်တည်းခိုရပ်နားကြပါသည်။

မိမိတို့အဖွဲ့ရောက်ရှိသည့်အချိန်သည် နေဝင်ခါနီးနေပြီဖြစ်၍ ရသမျှ အချိန်အတွင်း ကျောင်းနှင့်ခရီးသိပ်မကွာဝေးသည့် မလ္လိကာနန်းတော်ရာ၊ မြို့

ဟောင်းနေရာ၊ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက် စသည်များသို့ သွားရောက် ဖူးမြော်ကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ (၆-၄-၉၆) နံနက်စောစောတွင် ကျန်အဓိကနေရာများဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား မင်္ဂလသုတ်ဟောကြားတော်မူရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်၊ မြတ်စွာဘုရားချိုးရေတော်သုံးတော်မူရာ ရေတွင်း၊ ဆရာဇီဝကနေအိမ်နှင့် အာနန္ဒာဗောဓိပင်များရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေ့လာဖူးမြော်ကြပါသည်။ အကြောင်းမှာ နံနက်ပိုင်းမှန်းမလွဲမီ သာဝတ္ထိမှ နိပေါနိုင်ငံရှိ လုမ္ဗိနီသို့ခရီးဆက်ရန်ရှိ၍ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ အဓိကရေးသားတင်ပြလိုသည်မှာ သာဝတ္ထိတွင် တည်ရှိသည့်

အာနန္ဒာဗောဓိပင်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူသိရှိသမျှ လိုက်ပါလာသော ဘုရားဖူးအဖွဲ့ဝင်များအား ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့သော်လည်း အချိန်လွန်၍ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ခရီးဆက်နေကြရသဖြင့် အသေးစိတ်ရှင်းပြနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

သို့ပါ၍ ယခုဤဆောင်းပါးတွင် အာနန္ဒာဗောဓိပင် မည်သို့အမည်တွင်လာသနည်း၊ အာနန္ဒာဗောဓိပင်မည်သူတွေ့၍ မည်သည့်အချိန်ကာလကစိုက်ပျိုးခဲ့ကြသနည်း၊ အချိန်ကာလအားဖြင့် မည်မျှကြာညောင်းခဲ့ပြီနည်း အစရှိသည့် အရေးပါသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်များကို စုစည်းတင်ပြလိုပါသည်။

အာနန္ဒာဗောဓိညောင်လင်ပေါ်ပေါက်လာသည့်အချိန်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း

မိုးပင်းဇော်

မဇ္ဈိမဒေသ သာဝတ္ထိတွင်တည်ရှိသော
မဟာဗောဓိပင်၏ကိုယ်ပွား အာနန္ဒာဗောဓိပင်၏
သမိုင်းဖြစ်စဉ်

၂၅၀၀ ကျော် မြတ်စွာဘုရားသခင်
တိမ်တော်မြတ်ကြီး သက်တော်ထင်ရှား
ခွဲပြီး သာဝတ္ထိနေပြည်တော်တွင် သီတင်း
သုံးနေစဉ်ကာလကပင် စတင်ပေါ်ပေါက်
ခဲ့ပါသည်။

ရှင်တော်ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား
တိမ်တော်တိုင် သာဝတ္ထိတွင် ဗောဓိပင်
စိတ်နိုင်ရန်ခွင့်ပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဤ
သို့ ခွင့်ပြုပေးခဲ့ခြင်းမှာလည်း အောက်ပါ
အခြင်းအရာများပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

အခါတစ်ပါး၌ လူထွတ်တင် ဘုရား
ဗွင်သည် သတ္တဝါများကို ချီးမြှောက်
တော်မူရန် ဒေသစာရိတ္တချီတော်မူနေ
၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်သူတို့သည်
ပန်းနံ့သာစသည်တို့ကို ကိုင်ဆောင်ကြ
လျက် ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်ရန် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်သို့ရောက်လာကြရာ ပူဇော်
ခွင့်ကို မရကြသောကြောင့် ပန်းနံ့သာ
စသည်တို့ကို ဂန္ဓကုဋ်တံခါးဝ၌ ပစ်ချကြ
ပြီး စိတ်လက်မကြည်မသာဖြင့် ပြန်သွား
ကြရ၏။

ဤအကြောင်းကို အနာထပိဏ်
သူဌေးကြီးသိရှိ၍ အရှင်အာနန္ဒအား
အကြောင်းစုံလျှောက်ထား၏။

အရှင်အာနန္ဒက -

“ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်
တို့ ဒေသစာရိတ္တချီတော်မူသည့်အခါ
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးသည် ကိုးကွယ်
ရာမဲ့ဖြစ်နေပါ၏။ ဒါယကာများသည်
ပူဇော်မှုကိုမပြုလုပ်နိုင်ကြပါ။ သို့ဖြစ်၍
ဟောဗောဓိပင်အစေ့ကို ယူဆောင်၍
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါးမုခ်ဝိုက်လို
ပါသည်ဘုရား။”

ဟု ရှိခိုးလျှောက်ထား၏။

ဘုရားရှင်က ယင်းသို့ ဗောဓိပင်
တို့ စိုက်ပျိုးထားလျှင် ငါဘုရားအမြဲနေ
အိမ်သကဲ့သို့ကောင်းလှပေသည်ဟု ခွင့်ပြု
တော်မူလိုက်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒသည်
ကောသလမင်း၊ အနာထပိဏ်သူဌေးနှင့်
ဝိသာခါဒါယိကာမတို့ကိုခေါ်၍ ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်တံခါးဝ ဗောဓိပင်စိုက်မည့်
ဌာန၌တွင်းထူးရန် တာဝန်ပေး၏။ တန်ခိုး
ခွင့်ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂ
ဣာန်မထေရ်အာလည်း ယူဇနာ (၆၀)
တွာဝေးသော မိုင်(၃၅၀)မဟာဗောဓိပင်
မှ ဗောဓိသီးကို ယူဆောင်ပေးတော်မူရန်
တောင်းပန်လျှောက်ထား၏။ အရှင်မဟာ
မောဂ္ဂဣာန်မထေရ်လည်း ကောင်းကင်
ခန့်ဖြင့် ဗောဓိပင်မဏ္ဍိုင်ကုန်းတော်သို့

ကြွတော်မူကာ အညာမကြွကျဆဲဖြစ်
သော ဗောဓိသီးမှည့်ကို မြေသို့မရောက်
မီ သက်န်းတော်ဖြင့်ခံယူတော်မူပြီး အရှင်
အာနန္ဒာလက်သို့ပေးအပ်လေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ယနေ့
ပင် ဗောဓိပင်ကိုစိုက်ပျိုးမည်ဟု ကောသလ
မင်းကြီးအား အကြောင်းကြား၏။
မင်းကြီးသည် ညအုမ်းအခါ၌ များစွာ
သော အခြံအရံနှင့်တကွ အလုံးစုံသော
အဆောက်အဦတို့ကို ယူဆောင်လာခဲ့
၏။

ဤဗောဓိပင်စိုက်ပျိုးအခမ်းအနား
တွင် ရဟန္တာမထေရ်ကြီးများ၊ အနာထပိဏ်၊
ဝိသာခါ စသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ၊
သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသည့်ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်
များ စသည်ဖြင့် ပရိသတ်အမြောက်
အမြားပါဝင်ပေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာ
သည် မဟာဗောဓိပင်စိုက်မည့်နေရာ၌
ကောသလမင်းကြီးယူဆောင်လာသည့်
ရွှေဖျင်းအိုးကြီးကို တည်ထားစေပြီး
အောက်၌အပေါက်ငယ်များဖောက်စေ
ကာ နံ့သာရည်တို့နှင့်ရောသော ရွှံ့ညွှန်
ပျောင်းတို့ကိုပြည့်စေ၏။

ထို့နောက် ရွှေအိုးကြီး၌ မဟာ
ဗောဓိပင်ကိုစိုက်ရန် ဗောဓိသီးမှည့်ကို
ကောသလမင်းကြီးအား လှမ်းပေး၏။
ကောသလမင်းကြီးကမူ အနာထပိဏ်
သူဌေးစိုက်သင့်သည်ဟု စဉ်းစားပြီး
အနာထပိဏ်သူဌေးအားစိုက်စေသည်။
အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နံ့သာညွှန်
ပျောင်းတို့ကိုယက်၍ ဗောဓိသီးမှည့်ကိုချ
၏။ သူဌေးကြီး၏လက်မှ ဗောဓိသီးလွတ်
ကာမျှ၌ပင် ထွန်တုံးပမာဏ ပင်စည်းလုံး
ပတ်ရိလျက် အတောင်ငါးဆယ်မြင့်သော
မဟာဗောဓိပင်သည် ပရိသတ်ပေါင်းစုံ
တို့၏ မျက်မှောက်၌ပင် အံ့ဩဖွယ်ရာ
ပေါက်ဖွားလာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် မဟာဗောဓိပင်စည်မှ
အတောင်ငါးဆယ်ရှိသော ခက်မကြီး
ငါးဖြာတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့
ဖြာထွက်ကြီးထွားလာကာ မကြာမီပင်
သစ်ပင်တကာတို့၏ အမိပတိဖြစ်သော
တောစိုးသစ်ပင်ကြီးသဖွယ် ကြီးကျယ်
တင့်တယ်စွာ တည်လေ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်
တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်စီရှိသော ရွှေအိုးငွေ
အိုးတို့၌ နံ့သာရည်အပြည့်ထည့်၍ ကြာ
ညို၊ ကြာဖြူ စသော ပန်းတို့ဖြင့် မဟာ
ဗောဓိပင်ကို ရံစေ၏။ ရေဖြင့်မြည့်သော
အိုးတို့ကို အစဉ်အတိုင်းတည်ထားစေ၏။
ရတနာ (၇) ပါးဖြင့်ပြီးသော ပွတ်လုံး၊

ပွတ်တိုင်တို့ကိုလည်း စိုက်စေ၏။ ရွှေမုန့်
ရောသောသံတို့ကိုကြစေ၏။ ရတနာ
(၇) ပါးတို့ဖြင့်ပြီးသော တံခါးမုခ်တို့ကို
လည်း ပြုစေ၏။

ဤသို့ ကောသလမင်းကြီးသည်
မဟာဗောဓိပင်မြတ်အား ကြီးစွာသော
ပူဇော်သက္ကာရပြု၏။ ဘုရားရှင်သည်
လည်း အရှင်အာနန္ဒာ၏ လျှောက်ထား
တောင်းပန်ချက်အရ ထိုမဟာဗောဓိပင်
ရင်းတွင် တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး သမာပတ်
ချမ်းသာခံစား၍နေတော်မူသည်။

ဤသို့ ဘုရားသခင်သက်တော်
ထင်ရှားရှိတော်စဉ်ကပင် အာနန္ဒာဗောဓိ
ပင်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်စား လှူအများတို့
ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြကြောင်း ဇာတ်နိပါတ်
တော်တွင် ပြဆိုထားပေသည်။

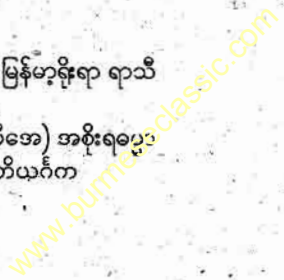
အထက်ဖော်ပြပါ ရှင်အာနန္ဒာ၏
ဦးစီးဆောင်ရွက်မှုဖြင့် တန်ခိုးအဘိညာဉ်
ရတော်မူသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂဣာန်
မထေရ်မြတ်ကြီးနှင့်တကွ ပသေနဒီ
ကောသလမင်းကြီး၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၊
ဝိသာခါ စသည့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
တပည့်သာဝကများမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်
ခဲ့ကြသည်ကို သိရှိကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ပါ၍ မဇ္ဈိမဒေသ သံဝေဇနိယ
(၄) ဌာနများသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီး
ခဲ့သူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များ
အနေဖြင့် မိမိတို့ဖူးမြော်ကြည့်ညှိခဲ့သော
အာနန္ဒာဗောဓိသည် ဤသို့ ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်ရန် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို
နောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်ညှိသဒ္ဓါပွားများ
နိုင်ကြစေရန် လည်းကောင်း၊ မကြာမီ
အချိန်ကာလအတွင်း ခရီးမထွက်ခွာမီ
ကြိုတင်လေ့လာမှတ်သားထားခြင်းဖြင့်
သာဝတ္ထိရှိ အာနန္ဒာဗောဓိသို့ရောက်ရှိခဲ့
ပါလျှင် ကြည့်ညှိသဒ္ဓါထက်သန်ကြစေ
ရန် လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်တွင်းရှိ
ရဟန်းရှင်လူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်
များအနေဖြင့်လည်း အဝေးမှဖုန်းဆ၍
စိတ်ဖြင့် ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်နိုင်ကြပါစေ
ကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် အာနန္ဒာ
ဗောဓိအကြောင်း ရေးသား တင်ပြလိုက်
ရပါသတည်း။

မိုးမင်းဇော်

ကျမ်းကိုး -

ဆယ့်နှစ်ရာသီ မြန်မာ့ရိုးရာ ရာသီ
ပွဲတော်များ
ဦးအေးနိုင် (ဘီအေ) အစိုးရဓပုဉ်
စရိယနှင့် စေတီယဂ်က

စိုးမင်း(မြောက်စည်းရွာသစ်) ကလေးများကြက်ညှာချောင်းဆိုးလျှင် အနာအဖုအပိမ့်များပေါက်လျှင် ကလေးလူကြီး အဖျားမပြတ်လျှင် ဒီဆေးသုံးပါ

ဆင်ချောင်းတောတိုက်ရောက်တာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။ တဲရှင် ကျော်ဆန်းဝင်းက ညစဉ်လိုလို ကြက်ပစ်ထွက်လေ့ရှိ၏။ ဒီကောင်လေးက မိမိ၏ သားများနှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်၍ ပြောမနာဆိုမနာ သဘောကောင်း၏။

ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးက အကင်းပါး၏။ ပထမရက်တွေမှာ မိမိကို အသိပေးသည်။ သူတောကြက်ပစ်သွား မယ်ပေါ့။ မိမိကလည်း သွားပေါ့။ သူ တောလည်တဲ့အခါ မိမိက ညပိုင်းတစ်နိုက် ပုတီးလေးဆွဲမိလေလို့လားမပြောတတ်။ (၃) ရက်တိတိ တစ်ကောင်မှမရ။ ကြက် တောင်မတွေ့ဘူးဟုမိမိကိုပြော၏။ အဲဒါ ကျွန်တော်ကြောင့်တဲ့။

မိမိက တောတောင်ထဲမှာနေ တော့ မေတ္တာပို့ရသေး၏။ ဒါကြောင့် လား တစ်ခုခုပေါ့။ နောက်ရက်တွေ ကျွန်တော်ကို အသိမပေး။ ဘယ်သွား မယ်ဆိုတာ စကားတောင်မသန်းဘူး။ ညတိုင်းရ၏။ တစ်ရက် နှစ်ကောင်၊ သုံး ကောင် ပုံမှန်ရတာ မိမိလည်းအံ့ဩမိ၏။

တောကြက် တစ်နေ့ နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်ရတာ ဆေးနည်းတွေ ပြန် စဉ်းစားတော့ ရေးရေးပေါ်လာပြီး ကလေးအတွက် ဆေးနည်းလေး။

တောကြက်အမြစ်ထဲမှ ကြက်ကာ အတွင်းမှ အစာဟောင်း အပါအဝင် အား အခြောက်လှန်း၊ အမှုန့်ကြိတ်ထား

ပါ။ လေလုံဖန်ပုလင်းတွင် ပျားရည်လေး ဖြင့်တေထားပါ။ နို့စို့အရွယ်ကလေးငယ် မှအစ ငရုတ်ကောင်းစေ့ခန့်(ချိန်ဆကျွေး ပါ။) ကျွေးပါ။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်အတွင်း ရောဂါအမြစ်ပြတ်ပါသည်။ ကြက်ညှာ ချောင်းဆိုးအတွက် အလွန်စွမ်းလှပါ သည်။ (စကားချပ် - ပန်းနာရင်ကျပ် လူကြီးများ ဤဆေးနှင့် မပျောက်ပါ။ ကလေးဆေးဖြစ်လေ၏။)

ကလေးငယ်များတွင် သူငယ်နာ အမျိုးမျိုးပေါက်တတ်ပါသည်။ တချို့ ကလေးများ ဦးခေါင်းအဖုအပိမ့်များ အနာစက်များအပါအဝင် ကလေးအနာ မှန်သမျှ ဤဆေးကိုကျွေးပါ။ တော ကြက်ခြေထောက်အား အခြောက်လှန်း၊ အမှုန့်ထောင်၊ ပျားရည်နှင့်တေ ကလေး အား စားတော်ပဲခန့်ကျွေးပါ။ နို့စို့အရွယ် များ ငရုတ်ကောင်းစေ့ခန့် ကျွေးပါ။ အနာများကွာကျပါသည်။ တစ်နည်း တောကြက်ခြေထောက်အား မီးသင်း ပြာပြု၊ အုန်းဆီ (သို့) ရေနံဆီဖြင့်ဖျော် ကာ အနာအားလိမ်းပါ။ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းပါသည်။

စာရေးသူရဲ့မိတ်ဆွေက သူ့ကို ဝိနောဆရာကြီးတပေးခဲ့တဲ့ ဆေးနည်း အား ပြောပြလေ၏။ လက်တွေ့ပျောက် သော ဆေးနည်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ သေး၏။

တောကြက်ဖ၏ ဘယ်ဘက်ခြေ

တောက်မှ ကြက်တက်အားသွေး၍ တိမ် ကျနေသောမျက်စိအား မျက်စဉ်းမကြာ မကြာခတ်ပေးလျှင် တိမ်သီးကြွေကျ သည်ဟု ပြောပြ၏။

နောက်ဆုံးတစ်နည်းက အဖျား မပြတ်သူများအတွက် နည်းကောင်းဖြစ် လေ၏။ ဆေးနည်းပေးသူက မိတ်ဆွေ ကြီး ဖိုးစိုးမင်းဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်ငယ် ကိုရင်ဘဝ၊ စစ်ကိုင်းတောင် စာသင်သား ဘဝ သူ့သူငယ်ချင်း၊ ကိုရင်တွေ မကြာ မကြာဖျားတော့ စာမလိုက်နိုင် စာဝါ နောက်ကျနေတာပေါ့။ ဒါနှင့် မိတ်ဆွေ ဖိုးစိုးမင်းက သူ့အဖေပြောတဲ့ဆေးနည်း သတိရတော့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဆေးဖော် ထားလိုက်၏။

ကိုရင်တွေများအား ရော့ - ဆေး သောက် တစ်လုံး။ နောက်နေ့တစ်လုံး၊ နောက်နေ့တစ်လုံးနှင့် ဆေး (၃) လုံး သောက်ပြီးလျှင် အဖျားပျောက်ပြီ။ ပြန် မပေါ်တော့ဘူး။ ဒီစာသင်တိုက်က ကိုရင်တွေ တစ်ပါးမှ ဖျားတဲ့သူမရှိတော့ ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် (၆၀) တမ်း စစ်ကိုင်း တောင်က တောထူသေးတယ်။ ယခုလို ကတုံးမဟုတ်လေတော့ ငှက်ဖျားပေါ်တဲ့ အချိန်က ဖြစ်ပေ၏။

ဖိုးစိုးမင်းကြောင့် ကိုရင်တွေ ကျန်းမာသွားပြီ။ သူ့ကို ဘာဆေးတိုက် တာလဲလို့ ဟိုကမေးဒီကမေး။ သူက မဖြေ။ မသိချင်ပါနှင့်ဟုသာ ပြန်ပြောရ ရှာ၏။ ဆေးအမှန်ပြောလျှင် ဘယ်သူမှ မသောက်မှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာဖြစ်၏။

သူဖော်တဲ့ဆေးက -
တောကြက်ချေး တစ်မတ်သား ထန်းလျက် ငါးမူးသားကို သမအောင် ကြိတ်။ သုံးလုံးလုံး၊ တစ်နေ့တစ်လုံး (၃) ရက်ပြည့်လျှင် ရောဂါကင်းစင်လေ၏။ တောကြက်ချေးကအပူ၊ ထန်းလျက်က အပွင့်ဘယ်အဖျားမှမခံနိုင်ရှာပေ။

ကြက်ကာအိတ်ငါးခုနှင့် တော ကြက်ဖ ခြေထောက်လေးချောင်း မိမိထံ ရှိပါသည်။ ဆေးသုံးလိုသူက လာယူပါလဲ လက်ဆောင်ပေးပါမည်။

စိုးမင်း(မြောက်စည်းရွာသစ်)

www.burmeseclassic.com

ကိုအေးပြင်(ပဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေးလ)

နယ်စပ်မြို့လေး ပြုတီသို့

အလည်ခရီးတစ်ခေါက်

ဆေးတက္ကသိုလ် (၂) မင်္ဂလာဒုံမှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၇၆ခုနှစ်အတွင်း မညာသင်ကြားခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ များ နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ဆရာကန်တော့ပွဲ တွေလုပ်လာခဲ့တာ ဒီ ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ တော့ ဒွါဒသမအကြိမ်မြောက် ခဲ့ပါပြီ။ တန်တော့ခံ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေ လည်း 'မသေသောဆေးသမား' ရယ် လို့ မရှိလေတော့ စင်မြင့်ထက်ကနေ အစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပျောက် ပျောက်သွားလိုက်တာ ခုဆို ထိုင်ခုံလွတ် တွေတောင် အတော်များလာပေါ့။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ကန်တော့နေကြတဲ့

ကိုယ်တို့ ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းတွေ လည်း ခုတော့ ပင်စင်စားတွေဖြစ်ကာ အသက် (၆၀) ကျော်၊ (၇၀) အတွင်း ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာပါပြီ။ ၁၉၆၉ ခု မှာ မင်္ဂလာဒုံဆေး (၂) စိန်ပန်းမြေကို အတူခြေချခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း(၁၀၀)ဦးမှာ လောကကြီးကိုစွန့်ခွာသူ၊ တော်ရာမှာ နေဖို့ ကိုယ်ပြည်ကိုယ့်မြေကိုစွန့်ခွာသူ စသဖြင့် လျော့ပါးလာလိုက်တာ မနှစ်က ဆရာကန်တော့ပွဲမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ဆိုသလိုပဲ။ ကန်တော့ခံနဲ့ ကန်တော့သူ တွေဟာ မတိမ်းမယိမ်းလို့ဖြစ်နေပြီး အရေအတွက်ကလည်း ဆတူလောက်ရှိ

သွားတာကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရှိသတိထား မိလိုက်ကြပါတယ်။

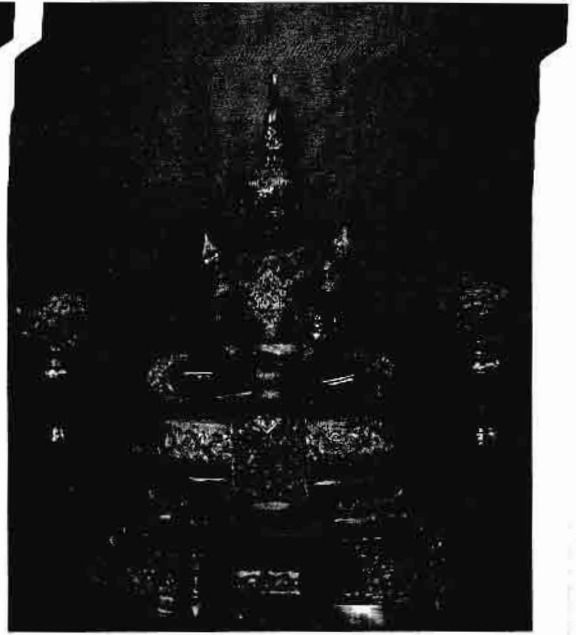
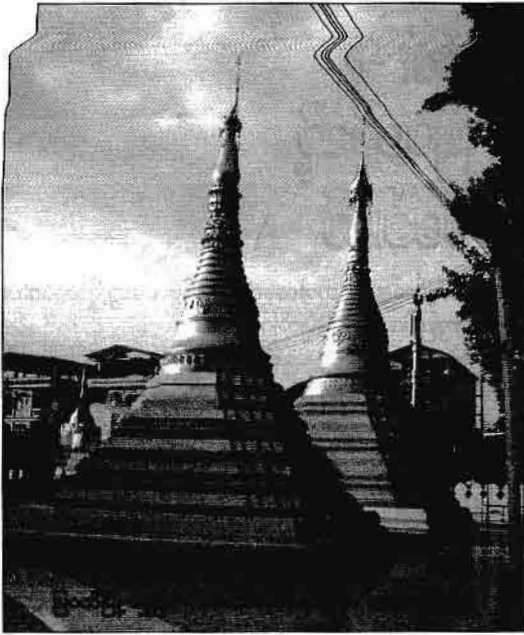
အဲဒီမှာတင် ခါတိုင်းလုပ်ကြသလို ဆရာကန်တော့ပွဲပြီးတာနဲ့ ညစာစားပွဲ မလုပ်ကြတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေစုဆိုမိ ခိုက် ကြာကြာနေကြရအောင်ဆိုပြီးတော့ ခရီးတစ်ခုခုကို ညအိပ်ညနေသွားကြပါ တော့တယ်။ ကိုယ်တို့ဆေး(၂)ဆိုတာက နယ်တလာတက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ များပြီး မင်္ဂလာဒုံလို ဆင်ခြေဖုံးမှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု နီးပါးအတူနေလာကြရတာမို့ မောင်ရင်း နှမများသဖွယ်ဖြစ်နေကြသူတွေပါ။ မနှစ်

ပြုတီမြို့ရှိ ကျက်သရေဆောင် ရွှေမြင်းဝန်ဇေတီတော်

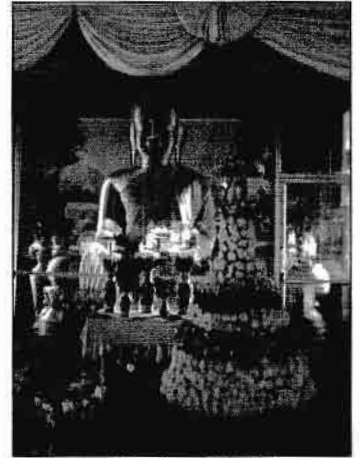

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်
တန်ဆောင်များမှ ဆင်းတုတော်များ

ရွှေမြင်းဝန်စေတီရင်ပြင်ရှိတန်ဆောင်းတစ်ခုမှ
မင်းဝတ်ကြေးသွန်းဆာရာကြီး

ရွှေမြင်းဝန်စေတီရင်ပြင်ရှိ
တရားဟောခန်းမကြီးတစ်က နံဆာရာကြီး

က ပင်လယ်ကမ်းခြေကိုသွားခဲ့ကြပြီး ဒီနှစ်တော့ ပွင့်လန်းလာတဲ့ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်မှုကို အားကိုးရင်း မြဝတီ - မဲဆောက်ဘက်ကို ခရီးနှင်ကြပါတယ်။ စင်းလုံးငှားကားကြီးနဲ့ ရန်ကုန် ဆီဒိုးနား တိုတယ်ရေစုရပ်ကနေ မနက်မိုးမလင်း ခင်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရယ်မောပျော်ရွှင် စွာ ခရီးအတူသွားကြပြီး မြဝတီနယ်ခြား မြို့လေးက တိုတယ်မှာ ညအိပ်ကြမယ်။ နောက်နေ့ မဲဆောက်သွားပြီး မြဝတီမှာ ပြန်နားကြမယ်ပေါ့။ အသွားရောအပြန် မှာပါ ဘားအံကိုဖြတ်ရတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်ညီငယ်လေးဖြစ်တဲ့ ဘားအံ မြို့က နား၊ နှာခေါင်းအထူးတုဆရာဝန် ဒေါက်တာမင်းအောင်စိုးက အဲဒီမြို့က

နာမည်ကျော် 'စံမတူထမင်းဆိုင်' မှာ တစ်ဖွဲ့လုံးကို အားရပေးရ နေလို့လိုက်ပါ တယ်။ စားသောက်ဆိုင်ဟာ မျက်နှာဖွင့် သိပ်မကျယ်လှပေမယ့် ဆိုင်အတွင်းကို ဝင်သွားတဲ့အခါ အလျားလိုက်ရှည်လှလို့ မဆိုးနိုင်အောင် တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း အခန်းခန်းတွေကို ဖြတ်သွားရပါတယ်။ အခန်းတိုင်းမှာလည်း စားသုံးသူတွေက အပြည့်ပါပဲ။ ဖော်ရွေကျိုးနွံပြီး ရိုးသား ပွင့်လန်းလှတဲ့ ကရင်တိုင်းရင်းသူတိုင်း ရင်းသားစားပွဲတိုးကလေးတွေကလည်း ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာရင်း ဝန်ဆောင်မှု ပေးနေကြရဲ့။
ထမင်းစားပွဲတိုင်းရဲ့ အလယ်မှာ တော့ ငါးပိထောင်း၊ ငါးပိရည်၊ ငါးပိ

ကြော်၊ ရာသီပေါ်တို့စရာအစုံအလင်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ မျှစ်ကြော်၊ လက်ဖက်သုပ် စတာတွေကို မရေမတွက်နိုင်အောင် အမျိုးအမည်စုံစုံလင်လင်ချထားပေးတာ ကလည်း အားရစရာ တပုံတပင်ကြီးပါ။ ဒေသအစားအစာ ကရင်ရိုးရာ တာလ ပေါဟင်း အပါအဝင် အရမ်းစားကောင်း တဲ့မြန်မာထမင်းဆိုင်ပို့ ပျော်စရာကောင်း တဲ့ခရီးစဉ်ကို ပိုပြီးအမှတ်တရဖြစ်စေခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီစံမတူထမင်းဆိုင်ဘေး မှာလည်း ကရင်ရိုးရာအထည်ဆိုင်နဲ့ လွယ်အိတ်၊ ပလိုင်တွေရောင်းနေတော့ စားလိုက်ဝယ်လိုက်နဲ့ အဆင်ပြေလှ တယ်။
အဲဒီနောက်မှာတော့ ငါးပိကတာ

www.burmeseclassic.com

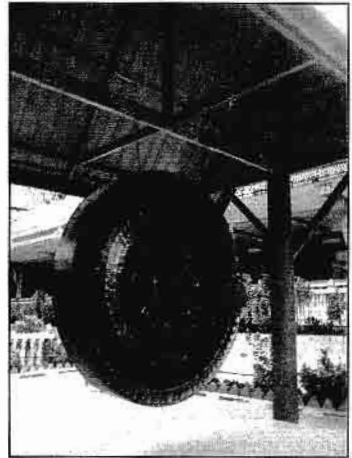
မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်တန်ဆောင်းများမှ ဆင်းတုတော်များ

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ မနသီဟ

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်တန်ဆောင်းများမှ ဆင်းတုတော်များ

မြဝတီမြို့ဘာမန်-မွန် ကျောင်းမှန်ဦးနဲ့ ဆင်းတုတော်၊ စေတီတော်များ

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရှေ့က ပင်မတန်ဆောင်းမှ ဆင်းတုတော်ကြီး

မင်းအောင်စိုးကို ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြပြီး ခရီးဆက်ကြပါတယ်။ ဘားအံနဲ့ ကရင်ပြည်နယ်က ဘုရားစေတီ တွေကိုတော့ အပြန်ကျမှပဲဖူးကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှာ လှပလွန်းတဲ့ကရင်ပြည် နယ်ရဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေ၊ တောတောင် ရေမြေတွေဟာ တစ်မိမိမို့ဆွဲဆောင်နေ လို့ လမ်းဘေးဝဲယာကို ကြည့်မဝရှုမဝ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သင်္ကန်းညီနောင်၊ ကော့ကရိတ် စတဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မကြာခဏကြားဖူးထားပြီး ခုမှမျက်မြင် ကိုယ်တွေ့တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြို့လေးတွေ ကိုလည်း တအံ့တဩကြည့်မိပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ လမ်းခရီးတွေက ချောမောကောင်းမွန်လို့ မွန်းလွဲ (၃)နာရီ လောက်မှာ မြဝတီနယ်စပ်မြို့ကိုရောက်ရှိ သွားပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံတို့ကူးဖြတ်တဲ့ ချစ်ကြည်ရေးတံတားနဲ့ မနီးမလေးက

ဟိုတယ်သစ်လေးတစ်ခုမှာ သူငယ်ချင်းတွေစပြီးတော့ တည်းခိုကြပါတယ်။ အဲဒီဟိုတယ်မှာ နှစ်ညတာအိပ်ကာတည်းခိုခဲ့ကြပြီး ရေပူရေအေးရေခိုးခန်း၊ လေအေးပေးစက်ပါ နှစ်ယောက်အိပ် အိပ်ခန်း၊ မနက်စာ အပါအဝင် တစ်နေ့သုံးသောင်းကျပ်သာမို့ ဈေးလည်းသင့်တင့်ပါရဲ့။ မနက်စာလည်းကျွေးပါတယ်။

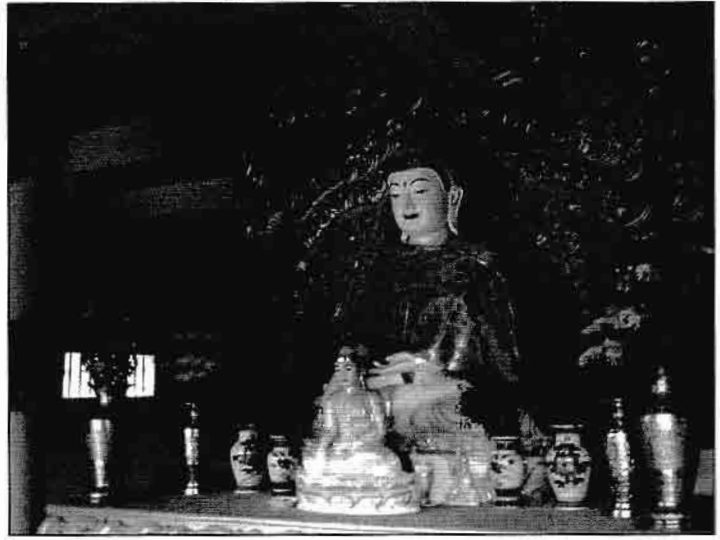
ဟိုတယ်မှာ အထုပ်တွေနေရာချ၊ ရေခိုးခိုးကြပြီးတဲ့နောက် မြဝတီမြို့ထဲက ဘုရားတွေကို သွားရောက်ဖူးမြော်ကြပါတယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ဖူးမြော်ရတာကတော့ ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ဖြစ်ပါတယ်။ နယ်စပ်မြို့လေးမို့ ပရမ်းပတာနဲ့ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေမယ်လို့ထင်ခဲ့မိတာမှားမှန်း မြဝတီမြို့ကို တကယ်ရောက်တော့မှ တအံ့တညသိလိုက်ရပါတော့တယ်။ တစ်ဖက်ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့နီးလို့ သူတို့ဆီက ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေကူးစက်ပြီး မြဝတီဟာ အတော်လေးသန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘုရားစေတီတွေမှာလည်း ထူးထူးခြားခြား သန့်စင်ပြောင်လက်နေရဲ့။ အပြင်အဆင်အထားအသိုတွေကလည်း ခေတ်မီနေပြီး မြန်မာပြည်မကြီးထဲက ဘုရားစေတီတွေလို မြင်ကွင်းရှုပ်ထွေးနေတာတွေ၊ အလှူခံတွေ အသံချဲ့စက်နဲ့ အော်ဟစ်နေတာတွေ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျေနပ်စရာကောင်းလှရဲ့။

ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ကြီးဟာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်ကာ လုံးတော်ပြည့်ရွှေချထားပါတယ်။ စေတီတော်ရဲ့အပေါ်ပိုင်း၊ ပစ္စယံများရဲ့အထက်ကို ထီးတော်အထိငြိမ်းဆင်ထားလို့ ပြုပြင်မွမ်းမံမှုတွေလုပ်နေမှန်းသိလိုက်ပါတယ်။ လုံးတော်ပြည့်ရောင်တော်ဖွင့်ရွှေသင်္ကန်းလှူဖို့ပါ။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာလည်း အဲဒီအတွက် အလှူခံမဏ္ဍပ်ထားရှိပါတယ်။ မြန်မာလိုရောယိုးဒယားလိုပါရေးသားထားတာက နယ်စပ်ကို ရောက်နေကြောင်း သတိရစေရဲ့။

စောင်းတန်းထိပ် ဝင်ဝင်ချင်းက တန်ဆောင်းကြီးကို အရင်ဆုံးဝင်လိုက်ကြပါတယ်။ ရွှေပိန်းချတိုင်လုံးကြီးတွေနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနားပါပဲ။ ခန်းမကြီးအလယ်ကပလ္လင်တော်ထက်မှာတော့ ထိုင်ကိုယ်တော်ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူရှိပါတယ်။ ဆင်းတုတော်နောက်မှာတော့ တံကဲမရှိနေဘဲ လွတ်လပ်စွာ စံမြန်းနေတာပါ။ ဘူမိဖဿမုဒြာဟန်နဲ့ဆင်းတုတော်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းတော်ထက်မှာတော့ မြန်မာပြည်

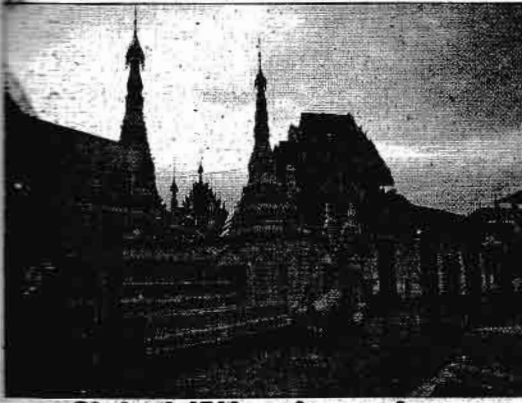
မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ တန်ဆောင်း-ဝေရ်

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်တန်ဆောင်းများမှ ထောင်တော်မှရုပ်ပွားတော်

www.burmeseclassic.com

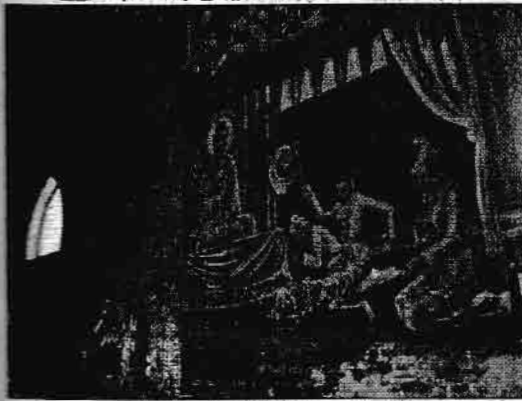

ရွှေပြင်ဝန်စေတီရင်ပြင်ရှိ သာသနိကအဆောက်အအုံများ

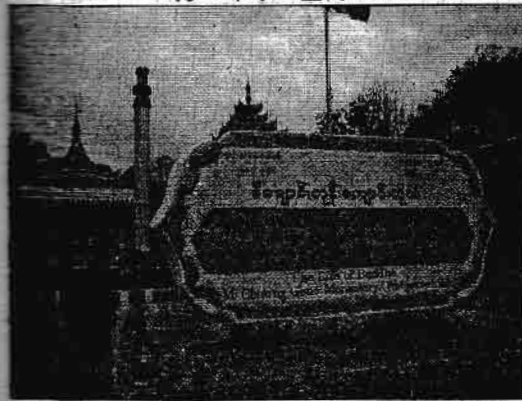
ပြဝတီမြို့-ရွှေပြင်ဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ စေတီငယ်များ

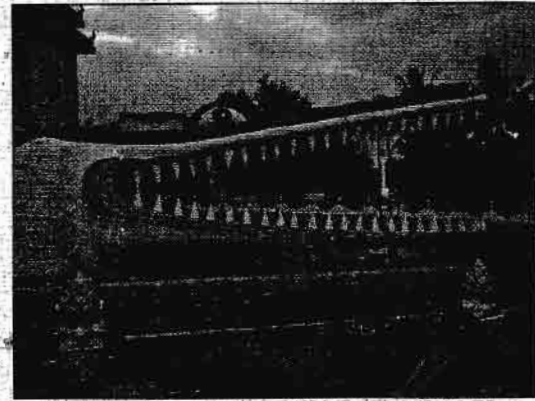
ရွှေပြင်ဝန်စေတီရင်ပြင်ရှိ တန်ဆောင်းတစ်ခုမှ ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားကြီးများ

ရွှေပြင်ဝန်စေတီရင်ပြင်ရှိ တန်ဆောင်းတစ်ခုမှ ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားကြီးများ

ပြဝတီမြို့က ဒီရောင်းကျန်းကျောင်းတိုက်က ဗုဒ္ဓဝင်ပြခန်းကြီး

ပြဝတီမြို့က ဒီရောင်းကျန်းကျောင်းတိုက်က ဗုဒ္ဓဝင်ပြခန်းကြီး

မာမြင်နေကျမဟုတ်တဲ့ ကြာဖူးသဏ္ဍာန် ဥက္ကံသန့်ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်နှာတော် သူတင့်တယ်တဲ့ ဆင်းတုတော်ရဲ့နဖူး ဆော်အလယ်မှာ ဥက္ကံလုံမေ့ရှင်တော်ပါ ဖူးဖူးသင်းကျစ်တော်ကိုလည်း ရတနာ သွယ်ခြယ်ထားပါတယ်။ လက်ယာဘက် နှင်းတော်အစွန်းမှာ သက်န်းတော်ကို နှင်းတော်အပိုင်းကား နားရွက်တော် တွေတပခုံးထိနေပါတယ်။ အဲဒီပင်မ ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဖက်တစ်ချက်နဲ့ရဲ့ တွေအာ ထိုင်ကိုယ်တော်တွေအစီအရီရီ

နေကာ အနောက်ဘက် နံရံမှာတော့ လျောင်းတော်မူဆင်းတုတော်တစ်ဆူနဲ့ အတူ အခြားဆင်းတုတော်တွေလည်း စံတော်မူနေရဲ့။ ဘုရားဖူးပြီးကြတဲ့အခါ သူငယ် ချင်းတစ်သိုက် အပြန်အလှန်ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပေးကြ၊ စုဝေးဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၊ တယ်။ ဆေးတက္ကသိုလ်စတက်ကတည်း က ဒီနေ့အထိ ချစ်ချစ်ခင်ခင် မောင်ရင်း နမသဖွယ် (တချို့လည်း စိတ်အနေ ပြောင်းပြီး အချစ်လွန်ကာ အိမ်ထောင်

စုံဖက်သွားကြတဲ့စုံတွဲတွေလည်းရှိပါရဲ့။) နေထိုင်ခဲ့ကြလို့ နောက်နောင်ဘဝများ မှာလည်း အခုလိုပဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပြီး ခင်ခင်မင်မင်နေနိုင်ကြဖို့ မျှော်လင့်ဆု တောင်းနေကြမှာလည်း အသေအချာ ပါ။ ဘုရားဖူးပြီးတဲ့နောက် သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် ဘုရားရင်ပြင်ကို တစ်ပတ် လှည့်လည်ဖူးမြော်ကြပါတယ်။ ရင်ပြင် တော်မှာလည်း စေတီငယ်လေးတွေရှိပါ သေးတယ်။ ပင်မတန်ဆောင်းရဲ့ဘေးမှ ဘုရားသမိုင်းကျောက်စာချုပ်ကိုတွေ့လိုက်

ရလို့ စေတီတော်နဲ့ဆိုင်တဲ့အချက်အလက်တွေကို ဘယ်သူမှမမေးလိုက်ရဘဲ စုံစုံလင်လင်ကြီးသိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

▣ မြဝတီနယ်စပ်မြို့လေးက ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်

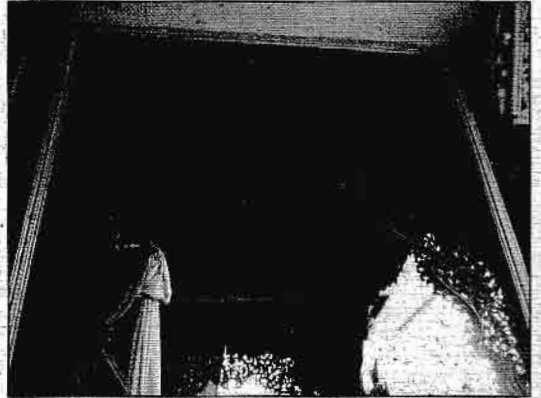
မြဝတီမြို့ ကျက်သရေဆောင်သမိုင်းဝင် ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား သာသနာနှစ် ၁၁၁ ခုနှစ်၊ မြဝတီ

မြို့နန်းတည်မြို့စား 'သုမဏမင်း'သည် မြတ်စွာဘုရားရှင် ပေးသနားတော်မူခဲ့သည့် ဆံတော်ရှင်တစ်ဆူအား ရွှေကြွတ်တွင်ထည့်၍ မြဝတီမြို့အလယ်တွင် စေတီတည်ထား ဌာပနာပြုကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။ မူလဘွဲ့တော် မွန်ဘာသာဖြင့် 'ကျိုက်မပတီ'သံလုံးများပေါ်တွင်တည်ထားသည့် ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြရာမှ အခေါ်အဝေါ်ရွှေလျော့ကာ 'ကျိုက်မြဝတီ'၊

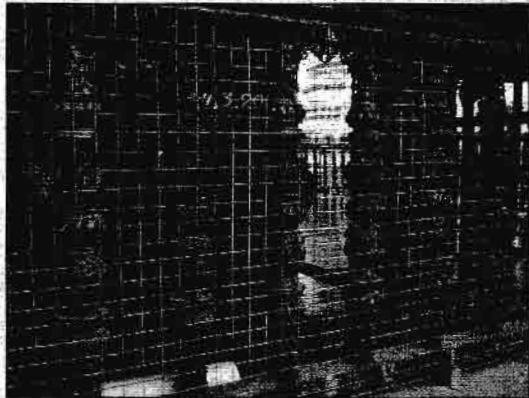
၎င်းမှ မြဝတီဘုရားကြီးဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ မြန်မာနှစ် ၁၁၄၇ ခုနှစ်တွင် မြင်းဝန်မင်းကြီး မဟာမင်းလှမင်းခေါင်မှ ဘက်စုံမွမ်းမံပြန်လည်ပြုပြင်သည်ကို အစွဲပြု၍ 'ရွှေမြင်းဝန်စေတီ'ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ စေတီတော်ကြီးမှာ ဉာဏ်တော် (၁၂၃) ပေ၊ (၃) လက်မ၊ အုတ်ဖိနပ်တော်ပတ်လည်အကျယ် (၄၀၄)ပေ

ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ ခေတ်မီတရားဟောခန်းမကြီး

ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ ခေတ်မီတရားဟောခန်းမကြီး

ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ ခေတ်မီတရားဟောခန်းမကြီး

ရွှေမြင်းဝန်ရင်ပြင်ရှိ ထိုင်း-မြန်မာနှစ်ဘာသာစာတန်းသို့ အလှူခံမညောင်

ရွှေမြင်းဝန်စေတီရင်ပြင်ရှိတန်ဆောင်တစ်ခုမှ ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားကြီးများ

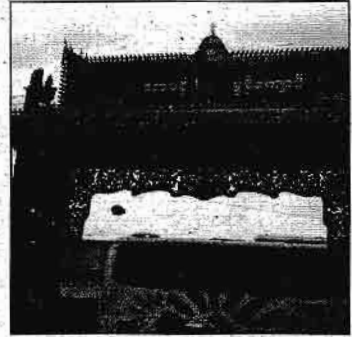
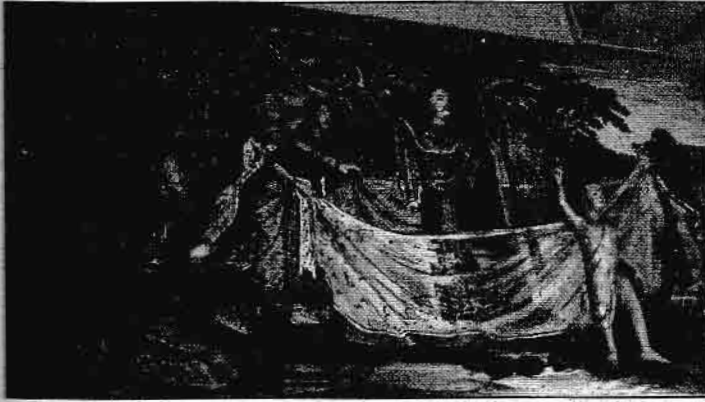

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ ရုပ်ပွားတော်များ

မြဝတီမြို့ဘာမန်-မွန် ကျောင်း၌ နှစ်ဆင်းတုတော်၊ စေတီတော်များ

ပဉ္စမအကြိမ် မြန်မာနှစ် ၁၃၅၇ခု သာမညတောင်ဆရာတော် အဘိဓဇအဂ္ဂ မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇဘဒ္ဒန္တဝိနယအား အများထား၍ မြဝတီခရိုင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့မှ ဦးစီးကမ္မကထ ပြုကာ ဘက်စုံပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း။

ဆဋ္ဌမအကြိမ် မြန်မာနှစ် ၁၃၆၄ခု သာမညတောင်ဆရာတော် အဘိဓဇ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇဘဒ္ဒန္တဝိနယ အား အများထား၍ မြဝတီခရိုင်အေးချမ်း သာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီမှ ဦးစီးကမ္မကထပြုကာ ဘက်စုံပြုပြင်မွမ်းမံ ခြင်းနဲ့

သတ္တမအကြိမ် မြန်မာနှစ် ၁၃၆၉ ခုနှစ် မြို့နယ်သံယာဇာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ကိုးနဝင်းကျောင်းတိုက်ဆရာတော် အဂ္ဂ မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇဘဒ္ဒန္တဇောတိ ပါလ အများပြုပြီးတော့ လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လျှင်ြင်းတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ သာမညဆရာတော်ကြီးလှုပ်နိုင် ရှားနိုင်တုန်းအချိန်တွေက သာသနာပြု ခဲ့တာကို သတိရမိပါရဲ့။

□ မြဝတီ-ရွှေပြင်းဝန်စေတီတော်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်များ

ရွှေပြင်းဝန်စေတီတော်ရဲ့ပရိဝုဏ် ဟာ (၂) ဧကကျော်ကျယ်ဝန်းပြီး စေတီ ရဲ့ ဉာဏ်တော်အမြင့်က (၁၂၃) ပေ၊ (၃)လက်မနဲ့ ဖိနပ်တော်အကျယ်အဝန်း ကတော့ (၄၀၄)ပေရှိပါတယ်။ ဘုရားဝင်း အတွင်းမှာ စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူနဲ့ အရံစေတီငယ်ပေါင်း (၅၈) ဆူ၊ ပုထိုး တော် (၁၂) ဆူ၊ ခြေတော်ရာပါဒစေတီ တစ်ဆူ၊ အောင်မြေစေတီတစ်ဆူ၊ ဝတ် ကျောင်းနဲ့ ရုပ်ပွားတော်များပါတဲ့ မုခ် (၄)မုခ်၊ မုခ်ဦးနဲ့စောင်းတန်းတွေလည်းရှိ နေရဲ့။ သာသနာဗိမာန်၊ သာသနတိုက် ကာရံမြေမှာရှိကြီး၊ နဂါးရံဘုရား၊ ရှင်ဥပ ဂုတ္တ၊ ရှင်သီဝလီ၊ ဘိုးဘိုးအောင်၊ သူရ သူတီ၊ မနုဿိဟ၊ နတ်မင်းကြီးလေးပါး ခေါင်းလောင်း၊ ကမ္မည်းကျောက်တန်

နဲ့မိသည်။ သုမဏမင်း၏ သားတော် 'နေတ္ထောရာဇာ' လက်ထက်မှစတင်၍ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြုပြင်မွမ်းမံမှုများပြု ထုပ်ခဲ့ကြရာ ပထမအကြိမ် မြန်မာနှစ် ၁၆၈ ခုနှစ်၊ သုဝဏ္ဏဘူမိပြည် အရှင် သခင် မန္တဟာမင်းကြီး၏ သမီးတော် မြဝတီမင်းသမီးလက်ထက် ဘက်စုံပြုပြင် ခြင်းမိခြင်း။ ဒုတိယအကြိမ် မြန်မာနှစ် ၉၄၂ခု

ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဘုရင့်နောင်မင်း တရားကြီးလက်ထက် ဘက်စုံပြုပြင် မွမ်းမံခြင်း။ တတိယအကြိမ် မြန်မာနှစ် ၁၁၄၇ ခုနှစ်၊ မြင်းဝန်မင်းကြီး မဟာမင်း လှမင်းခေါင်လက်ထက် ဘက်စုံပြုပြင် မွမ်းမံခြင်း။ စတုတ္ထအကြိမ် မြန်မာနှစ် ၁၂၅၇ခု ဦးတက်ဖောမိသားစုမှ ဘက်စုံပြုပြင် မွမ်းမံခြင်း။

ခြင်္သေ့ကြီး စတဲ့ မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရား
စေတီတွေမှာရှိနေကျ အဆောက်အအုံ
နဲ့ ရုပ်တုဆင်းတုတွေရှိနေပါတယ်။ ဘုရား
အနောက်ဘက်မှာလည်း မြစ်နီရေကန်
ရှိပါတယ်။ ဒါ့အပြင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
နယ်ပယ်ထဲကို ဘယ်တုန်းအခါက ဘယ်သူ
ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဘယ်သူတွေလက်ခံယုံကြည်
ခဲ့မှန်းမသိဘဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ ကွမ်ရင်
မယ်တော်ပါရှိနေပေ။ ဒါဟာ အတော်
ကလေး ဘဝင်မကျနိုင်တဲ့အချက်ပါ။
အန်းကုံးဘိုးတော်ကြီးပါ ထည့်မထား
တာတော်သေးရဲ့။

ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို
၁၁၁ ခုနှစ်မှာ သုမနမြို့စားက စတင်
တည်ထားတော်မူခဲ့ပြီး စေတီတော်ကို

ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ မြစ်နီမင်းသမီး
(၄၀၆ ခုနှစ်)၊ ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်
နော်ရထာ (၉၄၂ ခုနှစ်)၊ မြင်းဝန်မင်းကြီး
မဟာမင်းလှမင်းခေါင် (၁၁၄၇ ခုနှစ်)၊
သစ်ခေါင်းကြီးညီတက်ဖော(၁၂၅၇ ခုနှစ်)
တို့က ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမြှင့်တင်ခဲ့ကြပါ
တယ်။ သုမနမြို့စား၊ မြစ်နီမင်းသမီးဆို
တာ ဘယ်သူပါလဲလို့ နောက်ခံသမိုင်းကို
သိချင်သွားမိရဲ့။

စေတီတော်ပတ်လည်က နောက်
ထပ် မှန်စီရွှေချတန်ဆောင်းတစ်ခုထဲမှာ
တော့ လက်ရာမြောက်တဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီ
ကားကြီးတွေကိုလည်း ရေးဆွဲထားပါ
တယ်။ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တော်မူနေတဲ့
ဘုရားရှင်ကို ပဉ္စသီခနတ်သားက စောင်း

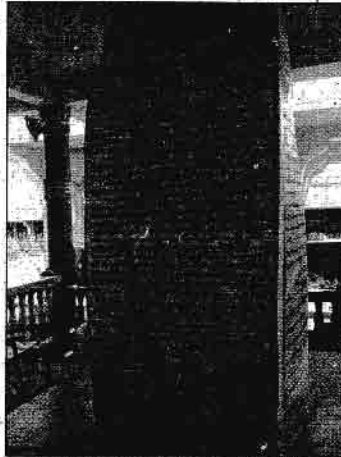
သံပေးပြီး မလျှော့မတင်းစောင်းကြီး
ညှင်းသလို ဆင်ခြင်ဖို့သတိပေးတော်မူပုံ
ခေမာမိဖုရားအား တရားပြတော်မူခန်း
ပန်းချီကားကြီးတွေဟာ အတော်လက်ရာ
ကောင်းရဲ့။ ဒီပန်းချီကားချိုးတွေကို
ငယ်ငယ်ကတည်းက ငေးမောဖတ်ရုံခွဲရ
တာပါ။

မင်းဝတ်တန်ဆာနဲ့မဟာမြတ်မုနိ
ဘုရားလို ကြေးဆင်းတူကြီးတစ်ဆူကို
လည်း နောက်ထပ်တန်ဆောင်းတစ်ခုမှာ
ဖူးတွေ ရပြန်ပါတယ်။ စေတီတော်ကြီး
နောက်ဘက်မှာ သီးခြားတန်ဆောင်းပုံ
ကြီးရှိပါတယ်။ တန်ဆောင်းရဲ့ဝင်ပေါက်
အတွဲမှာ ကျွန်းသားနဲ့ ထုလုပ်ထားတဲ့
လက်ရာမြောက်ပန်းပုလယ်ရာ၊ ကနုတ်

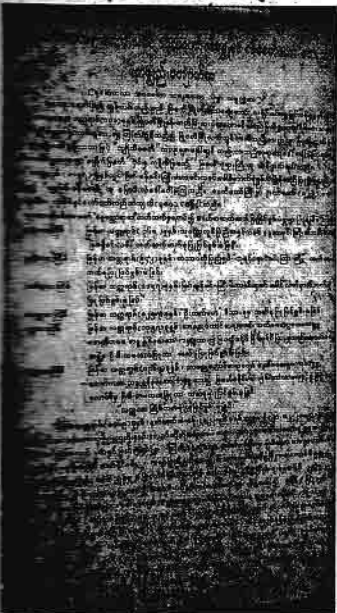

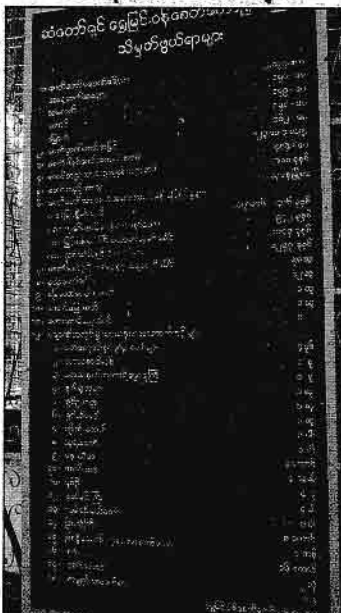
မြဝတီမြို့ဘာမန်-မွန် ကျောင်းမုခ်ဦးနှင့် ဆင်းတုတော်၊ ဝေတီတော်များ

မြဝတီမြို့ဘာမန်-မွန် ကျောင်းမုခ်ဦးနှင့် ဆင်းတုတော်၊ ဝေတီတော်များ

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ ကျောက်စာ

မြဝတီ-ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရင်ပြင်မှ ကျောက်စာ-ညွှန်းစာများ

နန်းဆွဲတွေတပ်ထားလို့ အလွန်ခုံညား တည်တံ့လှပါတယ်။ တရားပွဲတွေလုပ် ဆောင်ရာအောင် ရှည်မျောကျယ်ဝန်းတဲ့ ဆန်ဆောင်းကြီးပါ။ နီးဘုရားကြီးတစ်ဆူ နီးလည်း တရားဟောခန်းမထိပ်မှာပူးခဲ့ ပါတယ်။ မကြာသေးခင်က ဒီတန်ဆောင်း မှာ အခမ်းအနားတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ဟန်နဲ့ နီး ဘုရားကြီးရှေ့မှာ ပန်းအလှဆင်ထား တာတွေ ပန်းစေတီလုပ်ပြီးဆက်ကပ် ဆောင်တာတွေ တွေ နေရပါသေးတယ်။

ဘုရားရင်ပြင်တော်ကို ဆက်လက် ဖြည့်ဆည်းထားရန်လှည့်တော့ မနုဿိဟ မိကြီးတွေလည်း ဝေတီတော်ဘေးမှာ ဆွဲရပါတယ်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဆွဲထားသမိုင်းဝင် ဆံတော်ရှင် နန်းဝန်စေတီတော်မြတ်ကြီး လုံးတော်

ပြည့် ရောင်တော်ဖွင့်ရွှေသင်္ကန်းတော် အလှူခံဌာန ဆိုကာ ဖွင့်လှစ်ပြီးလည်း အလှူငွေကောက်ခံနေပါတယ်။ နယ်ခြား မြို့ကလေးမျိုး တစ်ဖက်ထိုင်းနိုင်ငံက ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တွေလည်း ဥဒဟိုရောက်နေ တဲ့ဘုရားပို့ ရွှေဆိုင်အလှူခံဌာနရဲ့ နဖူးဖီး မှာ ယိုးဒယားစာတွေနဲ့ပါ ရေးထိုးဖိတ် ခေါ်ထားရဲ့ မြန်မာပြည်မှာလိုတော့ အသံ ချဲ့စက်အကျယ်ကြီးဖွင့်မထားပါဘူး။

□ မိကျောင်းကုန်းကျောင်းတိုက်

အဲဒီနောက် ကားကြီးပေါ်ပြန် တတ်ကြပြီး ရွှေမြင်းဝန်စေတီရဲ့တောင် ဘက် (၄) ဖာလုံခန့်က မိကျောင်းကုန်း ကျောင်းတိုက်ရှိရာကို ကားနဲ့သွားကြပြန် တယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ်မို့ မိကျောင်း

ကုန်းကျောင်းတိုက် မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပြခန်း တွေကိုလည်း ထိုင်းအမည် (Wat Jar- akhae) လို့ပေးထားပါတယ်။ ကျောင်းဝင်း ကြီးတစ်ခုလုံး အထူးသန့်ရှင်းတာကို လည်းသတိထားမိပြီး ကျေနပ်ကြည်နူးမိ ရပြန်ရဲ့။ အမှိုက်ပုံးအမည်းကြီးတွေထား ပြီး တစ်ဝင်းလုံး အမှိုက်တစ်စမရှိတာကို ချီးကျူးရပါတယ်။ ကြီးမားပြီး လှပတဲ့ မိချောင်းရုပ်စိမ်းပြာပြာကြီးကို ရေကန် ငယ်ဝန်းရုံပြီး မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီကျောင်းဝင်းမှာ သာမည ဆရာတော်ကြီးရဲ့ရှင်တုနဲ့တကွ အသုံး အဆောင်တွေကို ထားရှိပြသထားတဲ့ အဆောင်လေးတစ်ခုလည်းရှိနေပါတယ်။ မိကျောင်းကုန်းကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝိရောစနဟာ ကျေးဇူးရှင်သက် တော်ရှည်သာမညတောင်ဆရာတော် ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်ရဲ့ တောင်ဘက် အရပ်ရှိ တောအုပ်ကြီးနေရာဟာ သာသနာတော်ထွန်းလင်းတောက်ပရာ နေရာဖြစ်လာလိမ့်မယ်ရယ်လို့ မိန့်ကြား ခဲ့တာကို နာယူစွဲမှတ်ပြီး ရဟန်းဝါ(၁၀)ဝါ အရမှာ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝိမလရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ မြဝတီမြို့ ကျက်သရေဆောင် ရွှေမြင်းဝန်စေတီ တော်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်အရပ်က ကျောက်စရစ်ကုန်းကြီးကို ရှင်းလင်းခဲ့ပါ တယ်။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ စိမ့်စမ်းလျှိုမြောင်တောကြီးမျက်မည်းထဲ က အဲဒီကျောက်စရစ်ကုန်းကြီးရှင်းလင်း ရာမှာ ရှေးခေတ်လက်ရာ ကျောက်နဲ့ ထုလုပ်ထားတဲ့ မိကျောင်းရုပ်တုတစ်ခု အားတွေ ရာမု ယင်းကိုအစွဲပြုပြီးတော့ မိကျောင်းကုန်းအမည်တွင်ခဲ့တာပါ။

မြဝတီမြို့ ဗမာစုရပ်မှာ ၁၃၁၈ ခုနှစ်က ဖွားမြင်တော်မူခဲ့တဲ့ မိကျောင်း

ကုန်းကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ
ဝိရာစနဟာ အဲဒီမိကျောင်းကုန်းနေရာ
မှာ ကျောင်းတိုက်တည်ထောင်ပြီးတော့
သာသနာပြုခဲ့ပါတယ်။ တည်ဆောက်
တော်မူခဲ့တဲ့သာသနိကအဆောက်အအုံ
တွေကတော့ ၁၃၄၉ ခုမှာ ကိုးတောင်
ပြည့်ဆူတောင်းပြည့်စေတီတော်၊ ရုပ်ပွား
တော်လေးဆူ ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ ဇန
မာန်အောင်လိုက်ဝူစေတီတော်မြတ်ကြီး၊
မိကျောင်းရုပ်တုနဲ့ မိကျောင်းကန်၊ ၁၃၆၅ခု
မှာ ဒက္ခိဏာရာမသုံးထပ်တိုက်ကျောင်း
တော်၊ ၁၃၇၀ပြည့်နှစ်မှာ မင်္ဂလာရေသိမ်
တော်၊ ၁၃၇၂ ခုနှစ်မှာ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွနဲ့
အခန်းပေါင်း(၃၂)ခန်းပါ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပြ
တိုက်တော်နဲ့ရွှေမြင်းဝန်စေတီတော်မြတ်
မှ တောင်ဘက် (၄) ဖာလုံအကွာတွင်
မိဌာန်အောင်စေတီတော်မြတ်တို့ဖြစ်ကြ
ပါတယ်။ ဆင်းတု၊ စေတီနဲ့ ကျောင်းတွေ
အတွက်လည်း မီး၊ ရေ ထောက်ပံ့ရပါ
တယ်။

‘သာမညဆရာတော်ကြီးစံကျောင်း’
ကြီးထဲမှာတော့ အင်မတန်တူတဲ့သာမည
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ပုံတူရုပ်တုလည်းရှိနေ
လေတော့ သက်ရှိထင်ရှားဆရာတော်
ကြီးကို ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ရသလိုပါပဲ။
စံကျောင်းရဲ့ဘေးမှာတော့ ကြီးမားလှတဲ့
ကြေးမောင်းကြီးဆောင်နဲ့မိကျောင်းကုန်း
ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဝိရာစန
ရဲ့ထေရ်ပုထိုးအကျဉ်းကျောက်စာဆောင်
တွေရှိနေပါတယ်။ အဲဒီအဆောင်လေး
တွေကိုဝန်းပတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာလုံး (U)
ပုံသဏ္ဍာန် တည်ဆောက်ထားတာက
တော့ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွတွေကို မှန်ခန်းတွေ
နဲ့ထည့်ထားတဲ့ အခန်းပေါင်း (၃၂) ခန်း
ပါ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပြတိုက်တော်ပါ။ အခန်း
တစ်ခန်းစီရဲ့နံရံပတ်မှာ ပန်းချီတွေခံပြီး
သက်ဆိုင်ရာရုပ်တုတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်
ကြောင်းတွေကို ခင်းကျင်းထားပါတယ်။
အဲဒီမှာ ထူးခြားမှုရှိသလို သဘောလည်း
ကျမိတဲ့အချက်ကတော့ ဗုဒ္ဓဝင်လာဇာတ်
ကွက်တွေကို မူရင်းမရွံ့မဒေသကပုဂ္ဂိုလ်
တွေအတိုင်း ထုလုပ်ပြသထားတာပါပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကမ္ဘာအေးကုန်း
မြေက သင်္ဂါယနာတင်ပြတိုက်မှာ မူရင်း
အိန္ဒိယပြည်ကြီးရဲ့မဇ္ဈိမတိုင်းက ဂေါတမ
ဘုရားရှင်နဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေပုံကို
မြန်မာပြည်က ရတနာပုံခေတ်က အဝတ်
အစားအဆင်အယင်တွေနဲ့ပြသထားတာ
ကို ဘဝင်မကျမိခဲ့လို့ပါ။ ဘုရားရှင်ရဲ့
ကရဝိက်ဘဝ၊ မဲညိုဘဝ၊ ဥဒေါင်းဘဝ
စတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ဘဝတွေကို အကြိမ်
အရေအတွက်နဲ့တကွ ပြသထားတာ

လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေရှိပါတယ်။
ဗဟုသုတလည်းရစရာပါ။ ဘုရားရှင်
တာဝတိံသာကဆင်းကြွလာပုံပြကွက်က
တော့ ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊
ပတ္တမြားစောင်းတန်းတွေဟာ ရောင်စုံမီး
တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ အတော်ကို လှပတင့်တယ်
ခေတ်မီနေပြီး ပသာဒဖြစ်လှပါတယ်။

မိကျောင်းကုန်းကအပြန်မှာတော့
မြဝတီမြို့က ဘာမန် - မွန်ကျောင်းဝင်း
ကိုသွားကြပြန်ပါတယ်။ မှုခဲဦးကြီးကိုဝင်
လိုက်တာနဲ့ လက်ယာဘက်မှာ မြေစိုက်
စေတီတော်ရှိပြီး လက်ဝဲဘက်မှာတော့
မတ်ရပ်ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကြီးကို မားမား
မတ်မတ် ဖူးတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ လက်
တော်ကိုဆန့်ဆန့်ချထားပြီး သင်္ကန်းတော်
အစနစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ရပ်တော်မူနေတဲ့
စီဝရဟတ္ထမုဒြာဟန်ပါ။ မတ်ရပ်ဆင်းတု
တော်ကြီးဟာ အကျနေရောင်ကိုထွင်း
ဖောက်ကာ ကောင်းကင်ယံထဲထိုးထွက်
ပြီးရပ်တော်မူနေရဲ့။ အဲဒီ ‘ကျိုက်မဟာ
သုခချမ်းသာကြီး’ မတ်ရပ်ဆင်းတုတော်
ကြီးရဲ့အောက်မှာတော့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
တွေစံရာ အုတ်တိုက်အဆောင်နဲ့ ရုပ်ပြင်
မြင့်တစ်ခုရှိပါတယ်။ရင်ပြင်တော်အတက်
လှေကားမှာလည်း ဟင်္သာရုပ်၊ နဂါးရုပ်နဲ့
ခြင်သော်ရုပ်တွေက အစီအရိပ်နန်းရံလို့ပါ။
ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်းဝင်းတွေမှာတွေ့
ရနိုင်တဲ့ အဆင်တန်ဆာ၊ ရုပ်တုဆင်းတု
နဲ့ သာသနိကအဆောက်အအုံဖြစ်တဲ့
ကျောင်း၊ တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်ဆိုတာမျိုး
တွေ အစုံအလင်ရှိနေပါတယ်။

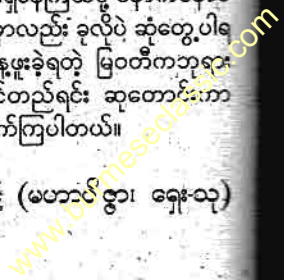
ဒီထက်ပိုစုံတာကတော့ မတ်ရပ်
ကိုယ်တော်ကြီးဘေးမှာပဲရှိနေတဲ့ ‘မြတ်
ဗုဒ္ဓဘုရားဓာတ်တော်’လို့ မြန်မာလိုရော
ထိုင်းဘာသာအရေးအသားနဲ့ပါနုဖူးစည်း
ထိုးထားတဲ့ တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်
ပေမူဗိမာန်တော်ကြီးပါ။ ‘မည်သူမဆို
ဝင်ရောက်ဖူးမြော်နိုင်သည့်’လို့ပါ ရေးထိုး
ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ ဝင်ပေါက်လှေကားကြီး
က နုဖူးစည်းမှာလည်း မြန်မာပြည်မှာလုပ်
လေ့မရှိဘဲ ယိုးဒယားတွေရဲ့မူဟန်အတိုင်း
ပေဒါရောင်၊ အပြာနုရောင်နဲ့ နို့နုစင်ရောင်
ပိုးစအရှည်တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတာ
ကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျောင်းတော်ကို
ပိုပြီးထည့်ဝါစေ၊ တင့်တယ်စေတာပေါ့။
ကျောင်းဆောင်ထဲကိုဝင်သွားတဲ့အခါမှာ
ကြမ်းခင်းတွေကဖိတ်ဖိတ်လက်သန်ရှင်း
နေပြီး သပ္ပာယ်လှတဲ့ဘုရားဆောင်ကြီး
ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
က ဖော်ရွေစွာကြိုဆိုပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလေး
လိုက်လံ ပြသတော်မူပြန်တယ်။ ဘုရား
ဆောင်နုဖူးစီးမှာ မြန်မာပြည်က တန်ခိုး

ကြီးဘုရားစေတီတော်များရဲ့ပုံတော်တွေ
တန်းစီချိတ်ဆွဲထားပါတယ်။ ဘုရားရှင်
ရဲ့ ဓာတ်တော်မွေတော်တွေကိုတော့
ကျောင်းဆောင်ငယ်လေးနဲ့ပြသထားတာ
ပါ။ ဗုဒ္ဓဝင်ပြကွက်တွေ၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ဖြစ်တော်
စဉ်တွေကိုလည်း ပန်းချီကားကြီးတွေနဲ့
အဆောင်ပတ်လည်မှာ ရေးဆွဲပြထားရဲ့။
ထိုင်းတို့အထွတ်အမြတ်ထားရာ မြဘုရား
ဟန်ဆင်းတုတော်ကိုလည်း ယိုးဒယား
ဟန်အပြည့်နုဖူးမြော်ခဲ့ရပါတယ်။ ဓာတ်
တော်ဆောင်ကထွက်လာတော့ လျှပ်စစ်
မီးတွေတောင်ထွန်းညှိနေရပါပြီ။ မတ်ရပ်
ဆင်းတုတော်ကြီးကတော့ ဘုရားပရိဝုဇ်
ပတ်လည်က အုန်းပင်တွေနဲ့အပြိုင်ရပ်
တော်မူနေဆဲပါ။

အဲဒီနောက် နေလုံးလည်းပျောက်
ပြီနဲ့ ညစာစားဖို့ မြဝတီမြို့ထဲကို ကားကြီး
နဲ့ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်ကိုဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ
စားသောက်ဆိုင်မှာ ကာတွန်းဆရာကြီး
ဦးဗဟုရဲ့ကျပ်ကြောက်သို့၊ ‘စိတ်တိုပြီး
ဒေါသကြီးတဲ့လူကို ကျပ်မကြောက်ဘူး။
စိတ်ရှည်ပြီး ပြုံးပြုံးနုလူမျိုးကို ကျပ်
ကြောက်တာ’ ဆိုတဲ့စာသားကို ချိတ်ဆွဲ
ထားတာတွေ့ရပါတယ်။ အမြင့်ဆုံးရောက်
တဲ့အချိန်မှာ တွေ့တဲ့လူတွေကို ချစ်ချစ်
ခင်ခင်ဆက်ဆံပါ။ အနိမ့်ဆုံးပြန်ရောက်
တော့လည်း ဒီလူတွေနဲ့ပြန်ဆက်ကြမှာပေါ့
ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း ရွှေပေါင်းခတ်ပြီး
အကျအနက်ချိတ်ဆွဲထားရဲ့။ နယ်စပ်မြို့
လေးကဖြစ်ပေမယ့် မြန်မာဆန်နေသေး
တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ဒဿနပေပဲ
လား။

စားသောက်ပြီးတဲ့အခါ ဒီညနဲ့
နက်ပြန်ညမှာ နှစ်ညတည်းခိုမယ့် တိုတယ်
ကိုပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ညဈေးတန်းမှာ သီးနှံ
တွေဝယ်ခဲ့ကြပြီး ညမအိပ်ခင်မှာ သူငယ်
ချင်းတွေစုဆုံစကားပြောရင်း စားကြမယ်
လေ။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဆယ်
တန်းအောင်ပြီးကတည်းက မြန်မာပြည်
အရပ်ရပ်ကနေ ရှောက်လာတွေ့ဆိုကြ
ပြီး စိန်ပန်းမြေ ဆေးတက္ကသိုလ် (၂)
မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာအတူတက်ခဲ့ရတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ခုလိုပင်စင်ယူအလုပ်
နားကြတဲ့အချိန်အထိ ချစ်ချစ်ခင်ခင်
ရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြဆဲမို့ နောက်နောင်
ဘဝများစွာမှာလည်း ဒုလိပ် ဆုံတွေ့ပါရ
စေလို့ ယနေ့ဖူးခဲ့ရတဲ့ မြဝတီကဘုရား
တွေကို တိုင်တည်ရင်း ဆုတောင်းကာ
အိပ်စက်လိုက်ကြပါတယ်။

ကိုအေမြင့် (မဟာဝိသုဒ္ဓါ၊ ရှေးသူ)

ချောင်းဆုံအုန်းသွင် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပါ

“သုတစ်ပါးပြောစကားကိုကြားပြီး
သတ္တလူဟာ လူညံ့ဖြစ်သလို မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့ကိုယ့်တုံ့လူဟာလည်း လူညံ့ပဲ”
နောက်နေ့ ဦးထွန်းလာသော
အခါ ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း
တောင်ပြောလိုက်ပါသည်။

ဦးထွန်းက -
“မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကိုယ့်တုံ့လူဟာ
ဘာလို့လူညံ့ဖြစ်ရသလဲ
ဟု ပြန်မေးပါသည်။
ကျွန်တော်က -

“ခင်ဗျားပဲပြောတယ် မျက်လှည့်
ဆရာက မဟုတ်တာကို အဟုတ်၊ မရှိတာ
အရှိလုပ်ပြတယ်လို့ဆိုတယ်မလား။
အဲဒါ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲမဟုတ်လား။
အဲဒါလို့မလား။ လောကကြီးမှာ ကြားတာ
ဆရာ့၊ မြင်တာတွေ့ရာ အများကြီးဟာ
အမှန်တာတွေဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကြားရုံ
အမှန်ခိုင်ရုံမျှနဲ့ မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်က
အလေ့အလာယုံကြည်ခဲ့ရုံအရန်မယုံထိုက်
အကြောင်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ဆင်ခြင်စဉ်းစား
ယုံကြည်သင့်မှယုံကြည်ထိုက်ကြောင်း
မြတ်စွာဘုရားက ကာလာမသုတ်မှာ
အကျယ်တဝင့် ဟောကြားထားတယ်။
ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဆိုရာမှာလည်း အမှန်လို့
ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ့် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးရှိ
မှတ်တယ်။

ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို မွေးရာပါ
လေ့ကျင့်ပေးခြင်းဆိုတဲ့ နှစ်မျိုးကရနိုင်
တယ်။ မွေးရာပါကို သာမန်အောက်၊
သာမန်၊ သာမန်အထက်၊ ထူးချွန်ဆိုပြီး
(၁) ဆင့်ခွဲနိုင်တယ်။ အဲဒီ (၄) ဆင့်မှာ
လည်း အဆင့်တိုင်းမှာ တော်၊ သင့်၊ ညံ့
ဆိုပြီး (၃) ဆင့် ခွဲနိုင်တယ်။
လေ့ကျင့်လို့ရတဲ့ဉာဏ်ကိုတော့ဖြင့်
ကြားနာဖတ်မှတ်လို့ရတဲ့ သုတာမယ

ဉာဏ်၊ အဲဒီပေါ်မှာတွေးတောဆင်ခြင်လို့
ရတဲ့ စိန္တာမယဉာဏ်၊ အဖန်ဖန်ပွားများ
လေ့ကျင့်လို့ရတဲ့ ဘာဝနာမယဉာဏ်ဆို
ပြီး (၃)မျိုးရှိတယ်။ လောကုတ္တရာစာရေး
မှာတော့ စိန္တာမယဉာဏ်ဆိုတာ မြတ်စွာ
ဘုရားတစ်ဆူမှာပဲရှိတယ်။ အခု ပြောတဲ့
စိန္တာမယဉာဏ်ဆိုတာက လောကီကိစ္စ
ကို တွေးတောသိတဲ့ဉာဏ်နဲ့ လောကုတ္တ
ရာကိစ္စမှာ သုတာမယကို ဆင်ခြင်တွေး
တောတာပဲဖြစ်တယ်။

မွေးရာပါ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး
ဘယ်လောက်ပဲကောင်းနေပေမယ့် လုံးဝ
အလေ့အကျင့်မလုပ်ဘဲထားရင် မသုံးဘဲ
ထားတဲ့စားဟာ သံကြေးတက်ပြီးမထက်
တော့သလိုဖြစ်သွားတယ်။ မွေးရာပါ
ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးညံ့ပေမယ့် လေ့ကျင့်
မှုအားကောင်းရင်အားကောင်းသလောက်
ထက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အောက်ဆုံး
အဆင့်လိုဉာဏ်မျိုးကျတော့ လိုသလောက်
မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

အများဖြစ်ဖို့အတွက် အကြောင်း
နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမအကြောင်းက
ကြားနာတဲ့နေရာမှာ အများတွေ့ကြားနာ
မိတာမျိုးပေါ့။ ငွေ့အခါက စာပေမထွန်း
ကားသေးတော့ ပြောတာကိုပဲနားထောင်

ရတယ်။ သုတ ဆိုတာ နားထောင်လို့
ကြားရတာကိုပြောတာ။ အခုခေတ်တော့
စာပေထွန်းကားနေလို့ဖတ်တာကိုပါထည့်
ရမယ်။ အများရေးထားတာကို ဖတ်မိရင်
လည်း အများသိခြင်းဖြစ်နိုင်တယ်။
နောက်တစ်မျိုးကတော့ နှလုံးသွင်းများ
ယွင်းခြင်းပဲ။ ကြားနာဖတ်မှတ်ထားတဲ့
အပေါ် မှန်မှန်ကန်ကန်မစဉ်းစားနိုင်ရင်
နှလုံးသွင်းများမှာပဲ။

အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှန်ကို
နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ တွေးတောဆင်ခြင်တဲ့
နေရာမှာ အချက်နှစ်ချက်ကို အခြေခံရ
မယ်။ ပထမအချက်က အကြောင်းကို
ကြည့်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးကို
ဆင်ခြင်နိုင်ရမယ်။ ဒုတိယအချက်က
အကျိုးကိုကြည့်ပြီး အကြောင်းကိုသိနိုင်
ရမယ်။ အဆိပ်ပင်ကိုစိုက်တာ အဆိပ်
သီးဖြစ်ပေါ်စေတဲ့အကြောင်းပဲ။ အဆိပ်
ပင်ကိုစိုက်နေတာတွေ့ရင် အဆိပ်သီးသီး
မယ်လို့သိရမယ်။ ဒါဟာ အကြောင်းကို
ကြည့်ပြီး အကျိုးကို အမှန်ဖြစ်အောင်

မှန်းဆနိုင်ခြင်းပဲ။ ဥယျာဉ်တစ်ခုမှာ သရက်ပင်တွေမှာ သရက်သီးသီးနေတာတွေ ရင် သရက်သီးရဖို့ အကျိုးအတွက် အကြောင်းက သရက်ပင်စိုက်ခဲ့လို့ပဲလို့ ဆင်ခြင်တွေးတောနိုင်တယ်။

လေ့ကျင့်ခြင်းဟာ လူကိုပြည့်စုံစေတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ စက်ဝန်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်ကိုမှန်အောင်ပစ်နိုင်တဲ့ မြားပစ်သမားဟာ အလေ့အကျင့်မရှိဘဲ တစ်ခါတည်းပစ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ မပျက်မကွက်နဲ့အတန်တန်လေ့ကျင့်ထားလို့ ဒီလိုပစ်နိုင်တာ။

စောင်းသား ငါးရက်၊ လေးသား ရက်ပြည့်၊ တပည့်ဆယ့်ငါး လို့ စာဆိုရှိတယ်။ တူရိယာသမားဟာ တူရိယာနဲ့ ငါးရက်ကင်းကွာရင် လက်ပျက်ထွယ်။ လေးပစ်သမားဟာ လေ့ကျင့်မှုတစ်ရက်ပျက်ကွက်ရင် လက်ပျက်တယ်။ စာသင်တဲ့ကျောင်းသားတပည့်ဟာ ဆရာနဲ့ ဒါမှမဟုတ် စာနဲ့ ဆယ့်ငါးရက်ကင်းကွာရင် ပျက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဖန်ဖန်လေ့ကျင့်ခြင်းဟာ ပြီးမြောက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတယ်။ ဘာဝနာဆိုတာ အဖန်ဖန်ပွားများလေ့ကျင့်တာကို ဆိုတယ်။

စိတ်စွမ်းရည်ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးတိုးတက်ဖို့ဆိုတာလည်း ဘာဝနာပွားသလို အဖန်ဖန်ဆင်ခြင်စဉ်းစားရတယ်။ တစ်ဖက်က များများလေ့လာ၊ တစ်ဖက်က များများဆင်ခြင်စဉ်းစားရင် စိတ်စွမ်းရည်တိုးတက်လာတာပဲ။ အမှန်ကိုရဖို့ဆိုတာကတော့ စောစောကပြောခဲ့သလို အကြောင်းနဲ့ အကျိုးပေါ်မှာ အခြေတည်ပြီးစဉ်းစားရတယ်။ အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အကျိုးလုံးဝမရှိဘူးဆိုတာကို ယုံကြည်ထားရမယ်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုပြောတာ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို ခင်ဗျားသိသလောက် ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါဆိုတာပဲပါတယ်။ ခင်ဗျား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာမပါဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူးလား။

ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကိုဖြတ်မေးလိုက်ပါသည်။

သူက -
“ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကို အသင့်အတင့်သိပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။
ကျွန်တော်က -

“အဲဒါမှန်ကန်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ပဲ” ဟု ထောက်ခံပြီးနောက် ဆက်လက်ပြီး -

“အဖွဲ့အစည်းတိုင်းမှာ အသင်းဝင်တွေအတွက် တာဝန်နဲ့ ရပိုင်ခွင့်ဆိုတာ ရှိတယ်။ တာဝန်က အဖွဲ့ရဲ့စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းကို လိုက်နာဖို့နဲ့ အဖွဲ့ရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ဖို့ဖြစ်ပြီး ရပိုင်ခွင့်က အဖွဲ့ရဲ့အကျိုးစီးပွားကိုခံစားခွင့်ပဲ။ ဒါတွေကို ဘာမှမလေ့လာမသိရှိဘဲ သူတစ်ပါးဝင်တာတွေ လွှဲလိုက်ဝင်တဲ့အဖွဲ့သားဟာ ဝေလေလေအဖွဲ့သားပဲ။ ဝေလေလေအဖွဲ့သားဟာ သူတစ်ပါးပြောတိုင်းလိုက်လုပ်တဲ့ နောက်လိုက်သက်သက်ပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာမှာလည်း ဘာသာဝင်တစ်ယောက်အတွက် တာဝန်နဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေရှိတယ်။ တာဝန်က ရှောင်ရန်နဲ့ ဆောင်ရန်တို့ကို ရှောင်ဖို့၊ ဆောင်ဖို့ဖြစ်ပြီး ရပိုင်ခွင့်က လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော ချမ်းသာခြင်းပဲ။

ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်ကို အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် (၁၀) ချက်စီ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။

ရှောင်ရန် (၁၀) ချက်မှာ -

- ၁။ သက်ရှိသတ္တဝါများကို ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်း။
  - ၂။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းဥစ္စာကို မမှန်ကန်သောနည်းလမ်းဖြင့်ရယူခြင်း။
  - ၃။ သူတစ်ပါးသားမယားကို ကျူးလွန်ပြစ်မှားခြင်း။
  - ၄။ မဟုတ်မမှန်သောစကားကိုပြောဆိုခြင်း။
  - ၅။ ကြမ်းတမ်းသောစကားကိုပြောဆိုခြင်း။
  - ၆။ သူနှစ်ဦးကြား စိတ်ဝမ်းကွဲပြားအောင် ကုန်းတိုက်ပြောဆိုခြင်း။
  - ၇။ လောက၊ သံသရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးစီးပွားကို မဖြစ်စေသည့် သိမ်ဖျင်းပေါ့ပြက်အနှစ်မထွက်တဲ့ စကားများကို ပြောဆိုခြင်း။
  - ၈။ သူတစ်ပါးရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာကို မိမိရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာဖြစ်လိုခြင်း။
  - ၉။ သူတစ်ပါးရဲ့ အသက်စည်းစိမ်ကို ပျက်စီးစေလိုခြင်း။
  - ၁၀။ ကံကံ၏အကျိုးကိုမယုံကြည်ခြင်းဆိုတဲ့မှားတဲ့အယူကိုယူခြင်းတို့ဖြစ်တယ်။
- ဆောင်ရန်အချက်(၁၀)ချက်မှာ -
- ၁။ ပေးကမ်းလှူဒါန်းစွန့်ကြဲခြင်း။
  - ၂။ ရှောင်ရန်အချက် (၁၀) ချက်ကို ရှောင်ပြီးတော့ အခါအားလျော်

စွာ အထူးစောင့်ထိန်းရတဲ့ (၈)ပါး၊ (၉) ပါးသီလများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း။

၃။ သမတဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ခြင်း။

၄။ ရိုသေထိုက်သူကိုရိုသေခြင်း။

၅။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုထိုက်သူတို့ရဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြုခြင်း။

၆။ ဆွေမျိုးနှင့်နီးစပ်ရာတို့မှ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း။

၇။ အခါအားလျော်စွာ သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားခြင်း။

၈။ အခါအားလျော်စွာ သူတော်ကောင်းတရားကိုဟောပြောပြသခြင်း။

၉။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပြုပြီးသော အခါ အမျှပေးဝေခြင်း။

၁၀။ သူတစ်ပါးပေးဝေသောအမျှကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာခေါ်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဒီအတွက် အကျဉ်းအားဖြင့် မျက်မှောက်ဘဝမှာ ချစ်ခင်သူပေါများခြင်း၊ ကောင်းသတင်းကျော်ဇောခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလုံခြုံခြင်း၊ အိုးအိမ်သားမယားလုံခြုံခြင်း၊ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ခြင်း အစရှိတဲ့ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကိုရရှိခံစားရတယ်။ နောက်ဘဝမှာလည်း လူ့ဘဝပြန်ရရင် ဒီလိုကောင်းကျိုးချမ်းသာမျိုးကို ရရှိခံစားရပြီး ဒီထက်ပိုမိုချမ်းသာတဲ့ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာများကို ရရှိခံစားရနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ နာရခြင်း၊ သေရခြင်းဘေးတို့မှကင်းဝေးရာ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုရနိုင်တယ်။

“ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ဖို့ အရင်ဆုံး သရဏဂုံဆောက်တည်ရတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဦးထွန်းက ဖြတ်မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က -

“သရဏဂုံမဆောက်တည်ခင်မှာ အရင်ဆုံး ရတနာသုံးပါးနဲ့ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူဖြစ်ရပါမယ်။

ကံ - ဒီနေ့ ဒါနဲ့နားကြာဦးစို့”

ချောင်းခုံအုန်းသွင်

အထာဝ(ယာယနာ့အလင်းရောဂါ) သိသူဖော်စား ပသိသူကျော်သွား

အရူးကြီးရဲ့ဘုရား

ဖူးသူစာများ စူးမြားဖြာလိမ့်မည်

အိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဓာတ်ပုဆွတ်ချခဲ့သော ပြည့်ဝေလျှန်ကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ကိုးတောင်ပြည့် ပြည့်ဝေလျှန်စေတီတော်

ပြည့်ဝေလျှန်ကုန်းတော်၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိသော စေတီတစ်ဆူ

ပြည့်ဝေလျှန်ကုန်းတော်အနီးရှိ အကျွတ်အလွတ်စေတီတော်

“ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ
ဣဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိပါ ဘုရား။
ဓမ္မောမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ
ဣဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိပါ ဘုရား။
သံယောမေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ
သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိပါ ဘုရား။
ဘုရားကိုကိုးကွယ်ကြ။ တရားကို
ဇနီးကွယ်ကြ။ သံယာတော်အရှင်သူမြတ်
အပေါင်းတို့ကို ကိုးကွယ်ကြ။

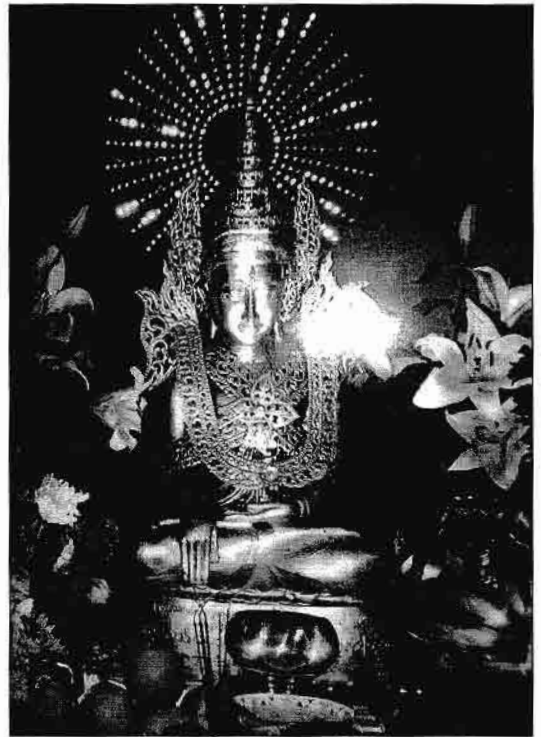
ဘုရားကိုခြံလုံ၊ တရားကိုခြံလုံ၊
သံယာကိုခြံလုံ... လုံ... လုံ... လုံ
ခြံ... ခြံ... ခြံ... ဟေ့။
တရားကိုရှာကြ။ သီလကိုမြဲ
အောင်ထိန်းကြ။ ဗေတိုးဗေ တက်ပေဒိပုံ
တန် တန့် တန့် တန့် တန့်”
ရွာကြီးတစ်ရွာ၏အစွန်အဖျားတွင်
ရှိသော တောင်ကုန်းကမူလေးအနား၌
ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေပြီး ကျွန်ုပ်၏အရှေ့

တည့်တည့်တွင် ဆံပင်က စုတ်ဖွားဖွား၊
ပင်နီတိုက်ပုံ၏အောက်တွင် စွပ်ကျယ်
အဟောင်းအနွမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်
ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းလူကြီးတစ်ဦးသည်
သူ၏နှုတ်မှ ဘုရားစာများနှင့် ဆိုင်းသံ
များကို အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ရွတ်ဆို
၍ ပါးစပ်ဖြင့်ဆိုင်းတီးကာ ခြေကားရား
လက်ကားရားနှင့် အရှေ့ကြီးအသွင်ပုံစံဖြင့်
တစ်ဦးတည်း ကခုန်သီဆိုနေပါသည်။

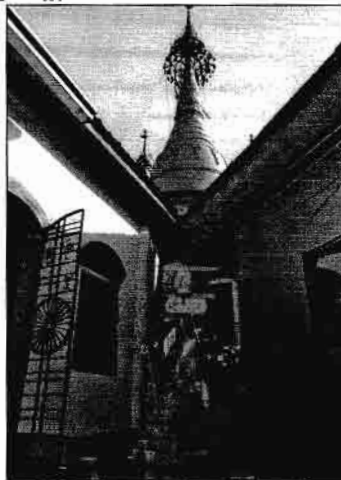
အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ဘုရားဆင်းတုတော်များမြှုပ်နှံထားသော ပြည်ဝေလျှန်စေတီ

အဓိဋ္ဌာန်အောင် ဆုတောင်းပြည် ဆယ်တော်မူဘုရား

ပြည်ပြီလားဟေ့ ပြည်ဝေလျှန်ကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ကမ္ဘာလုံးစေတီ

ဆယ်တော်မူဘုရားကို တနင်္ဂနွေထောင့်မှ ဖူးမြော်ရသည့်ပုံ

ဆယ်တော်မူဘုရားဝင်းရှိ နဂါးရံဘုရား

ဤရွာအစွန် ကုန်းကမူလေးအနားတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ယခုကပြဖျော်ဖြေနေသောလူကြီးနှစ်ဦးတည်းသာရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အပြုအမူများကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ထိုလူကြီး၏အနားတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးနေမိပါသည်။ ဤသို့ လက်ခုပ်တီး၍ အားပေးနေစဉ် ပါးစပ်ဖြင့်ဆိုင်းတီးကာ သီဆိုကပြနေသောလူကြီးသည် ကခုန်

နေရင်းက အမှတ်မထင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရိုရာသို့လှည့်ကြည့်ကာ -
“ဪ - ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီးအားပေးတဲ့ အထူးပရိသတ်က အခုမှပဲရောက်ရှိလာသကဲ့သို့ကွယ်။ ကဲ - အခုဆိုရင် အားပေးတဲ့ အထူးပရိသတ်ကလည်း ရောက်ရှိလာပြီဆိုတော့ ဆက်လက်ပြီးတော့ တင်ဆက်ကပြရတော့မှာပဲ။ ဟုတ်တယ် မှတ်လားဟေ့ အထူးပရိသတ်ကြီးရေ”

“ဟုတ်မှန်ကြောင်းပါ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးခင်ဗျား မြောင်း မြောင်း မြောင်း”
ဟု ကျွန်ုပ်မှ လက်ခုပ်တီးကာ သူ၏လေသံနှင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် ပြန်လည် မြေကြားလိုက်သောအခါတွင် ထိုလူကြီးသည် သူ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အထက်သို့ကောက်လိုင်းအောက်သို့ပြန်ချလိုက်။ ခြေကားရားလက်ကားရားပုံသဏ္ဍာန်နှင့်ဆက်လက်၍ -

“ဒိုးကလေး ဒိုးကလေး နိုင်ငံကျော် တဲ့ဒိုးကလေး”

ဟု သိဆိုကာ ကွေးနေအောင်ကပြ ပြန်၏။ ထိုသို့ကနေရင်းဖြင့် ခဏအကြာ သူ၏သိဆိုကပြနေမှုကို ချက်ချင်းပင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရိရာသို့လှမ်း ကြည့်ကာ -

“ဟဲ့-အထူးပရိသတ်ကြီး၊ ငါကိုယ် ဆော်မြတ်ကြီးရဲ့ သိဆိုမှုနောက်ကနေပြီး စည်းနမ်းလိုရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီအောင် နွမ်းထောက်သလေးနဲ့ လိုက်ဆိုကွယ့် ထိုက်ဆို”

“ဪ - ဟတ်ကဲ့”
“အဲ - မားလို့ မားလို့ အမိန့်တော် ခြွတ်အတိုင်းပါ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဆင်ဘူး”

ဟု သူ၏လေသံနှင့် အတိုင် အဖောက်ညီအောင် ကျွန်ုပ်မှပြောလိုက်

သောအခါ ထိုလူကြီးမှ ဆက်လက်၍ သိဆိုကပြပြီး သူကရှေ့ကဆို၊ ကျွန်ုပ်က လက်ခုပ်တီးကာ အနောက်မှနေ၍ ဤသို့လိုက်ဆိုမိပါတော့သည်။

“ဒိုးကလေး ဒိုးကလေး နိုင်ငံကျော် တဲ့ဒိုးကလေး”

ကျွန်ုပ်က -

“ဒိုးကလေး ဒိုးကလေး နိုင်ငံကျော် တဲ့ဒိုးကလေး”

“ဒိုးကလေးကို ပြိုင်မယ့်သူ မပေါ် သေး”

ကျွန်ုပ်က -

“ဒိုးကလေးကို ပြိုင်မယ့်သူမပေါ် သေး”

“ဝေးဝေးကရှောင်ကြဟေ့ ယောင် တောင်တောင်တွေ”

ကျွန်ုပ်က -

“ဝေးဝေးကရှောင်ကြဟေ့ ယောင်

တောင်တောင်တွေ”

“ဟေ့... ဆိုလား”

ကျွန်ုပ် -

“ဟေ့... ဆိုလား”

“ဟေ့... မောင်လား”

ကျွန်ုပ် -

“ဟေ့ မောင်လား”

“ဟေးလား... မောင်တို့... ဝါး”

ဟု အတူတကွ ပြိုင်တူဆိုပြီးသော အခါ ထိုလူကြီးသည် ကွေးနေအောင် ဆက်၍ ကပြပြီး ဤသို့ ထပ်မံ၍ သိဆို ကပြပြန်ပါသည်။

“ပက်... ဝေ... ဘုံ... ဒီပုံ ဒီပုံ”

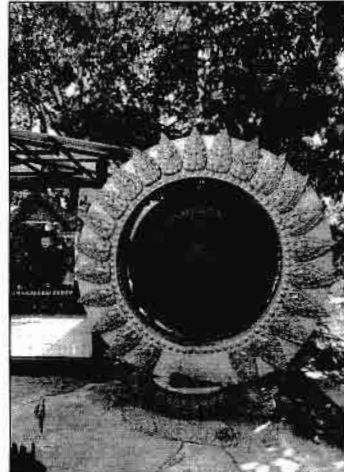
ကျွန်ုပ် -

“ပက်... ဝေ... ဘုံ... ဒီပုံ ဒီပုံ”

“ဆယ်နိုင်တဲ့သူဆယ်မည်။ ကယ်

ပြည်ခြံထားဟေ့ ပြည်ဝေလျှန်စေတီတည်ရှိရာ ဘုရားတန်ဆောင်

ပြည်ဝေလျှန်စေတီဝင်းတွင် တည်ရှိသော အောင်စည်အောင်မောင်းကြီး

ပြည်ဝေလျှန်ကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ရပ်တော်မူဘုရားကြီး

ဆယ်တော်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသော ဆယ်တော်မူဘုရားကြီး

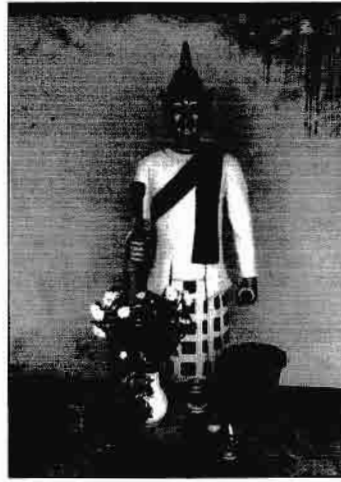

ဆယ်တော်မူဘုရားအောင်အဝပုဒ်ဦး

အဘအောင်မင်းခေါင်ရုပ်တု

ဆယ်တော်မူတောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး

ဆယ်တော်မူဘုရားအဝင်တွင်ရှိသော ယက္ခနောင်တော်ကြီး

ဆယ်တော်မူဘုရားအဝင်တွင်ရှိသော ယက္ခနောင်တော်လေး

ပြည့်ဝလျှော်ကုန်းတော်ဝင်းအတွင်းရှိ နတ်နန်း

သင့်တဲ့သူကယ်မည်”
 ကျွန်ုပ် -
 “ဆယ်နိုင်တဲ့သူဆယ်မည်။ ကယ်
 သင့်တဲ့သူကယ်မည်”
 “အဘကျွေးမည်”
 ကျွန်ုပ် -
 “အဘ ကျွေးမည်”
 “အဘ မွေးမည်”
 ကျွန်ုပ် -
 “အဘ မွေးမည်”
 “အဘ ပေးမည်”
 ကျွန်ုပ် -
 “အဘပေးမည်”
 “ဆီကိုရေချိုး ဆေးရိုးမီးလှုံ စပါး
 တောင်လိုပုံရမည်”
 ကျွန်ုပ် -
 “ဆီကိုရေချိုး ဆေးရိုးမီးလှုံ စပါး
 တောင်လိုပုံရမည်”
 “ရတနာသုံးပါးဦးထိပ်ထားဟေ့”
 ကျွန်ုပ် -

“ရတနာသုံးပါးဦးထိပ်ထားဟေ့”
 “အရူးဘုရား မဖူးငြား ဘီလူးစား
 လိမ့်မည်ဟေ့”
 ကျွန်ုပ် -
 “အရူးဘုရား မဖူးငြား ဘီလူးစား
 လိမ့်မည် ဟေ့”
 “အရူးဘုရား ဖူးသူအများ ထူးခြား
 ကြလိမ့်မည်ဟ”
 ကျွန်ုပ် -
 “အရူးဘုရား ဖူးသူအများ ထူးခြား
 ကြလိမ့်မည်ဟ”
 “ဆယ်တော့မည်ကယ်တော့မည်”
 ကျွန်ုပ် -
 “ဆယ်တော့မည်ကယ်တော့မည်”
 “ဆယ်တော့မည်ဟေ့ကယ်တော့
 မည်ဟ”
 ကျွန်ုပ် -
 “ဆယ်တော့မည်ဟေ့၊ ကယ်တော့
 မည်ဟ”
 “ပြည့်ဝစေရမည်၊ ပြည့်သျှံစေရ

မည်”
 ကျွန်ုပ် -
 “ပြည့်ဝစေရမည် ပြည့်လျှံစေရ
 မည်”
 “ပြည့်ဝစေရမည်ဟေ့၊ ပြည့်လျှံစေ
 ရမည်ဟ”
 ကျွန်ုပ် -
 “ပြည့်ဝစေရမည်ဟေ့ ပြည့်လျှံစေ
 ရမည်ဟ”
 “သာသနာကြီးအတွက်အထောက်
 အပံ့ပေးကြမည်ဟေး”
 ကျွန်ုပ် -
 “သာသနာကြီးအတွက်အထောက်
 အပံ့ပေးကြမည်ဟေး”
 “နှောင်... နှောင်... နှောင်
 ... ဗေ... နှောင်”
 ကျွန်ုပ် -
 “နှောင်... နှောင် ... နှောင်
 ... ဗေ... နှောင်”
 “နှောင်... နှောင် ... နှောင်

စာရေးသူအား လိုက်ထံ၌ရှင်းလင်းပြသသော ဆယ်တော်မူဘုရားတိုက်အုပ် ဦးပဉ္စင်းဝေဝန

ဆယ်တော်မူဘုရားဝင်းရှိ မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရပ်တု

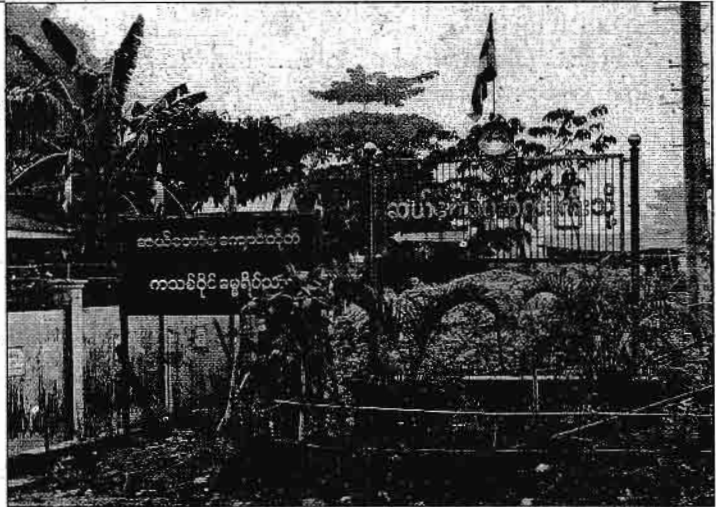

ပြည့်စေလျှန်ကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ပဲခူးမယ်တော်ကြီးနန်း

... ဝေ... နှောင်”
ကျွန်ုပ် -
“နှောင်... နှောင်... နှောင်”
... ဝေ... နှောင်”

ဟု ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွ ပါးစပ်မှ နှင်းအိုးစည်သံတီးနေရင်းဖြင့် ကပြသီဆို နေသောလူကြီးသည် သူ၏အပြုအမူ နှင်းအား ချက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး ညာ ထက်ရုံးအား အထက်သို့ ဆန့်တန်းကာ သူ၏ဩဇာပါသောအသံအောအောကြီး

အောင်ထူးဆန်း မန်းသိုက်ဝင်
ထင်ကျော်သောင်း ဆောင်းထီးဖြူ
လှထိပ်မိုး ဟိုးဟိုးကျော်
တော်ဝမ်းထက် ဘက်မရှောင်
ခေါင်ဘုန်းကြီး ထီးရွှေနန်း
နန်းကန္တာရာ ဧဟိ ဧဟိ
ငါတို့ရှိရာ စီးပွားလာ
ငါတို့ရှိရာ ကြီးပွားလာ
ငါတို့ရှိရာ ပညာလာ
ငါတို့မှန်း တစ်ရွာတစ်ပါး လူမျိုးခြားတို့
တော်ရန်နိမ်နင်း စောရန်ခွင်းလျက်
ငြိမ်မဆန် မခံမဝံ့ လွန်ကြောက်ရွံ့ကာ
တစ်စကြဝဠာလုံး တစ်ကမ္ဘာလုံး
တစ်ပြည်လုံး တစ်မြို့လုံး တစ်ရွာလုံး
တစ်မိသားစုလုံး လက်ရုံးတန်းကာ
အောင်ပါစေသော် အောင်ပါစေသော်
အောင်ပါစေသော် . . . . .
အောင်ဇေယျတု အောင်ဇေယျတု
အောင်ဇေယျတု . . . . .
အောင်ရမည် အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ
အောင်ရမည် အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ
အောင်ရမည် အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ။
အောင်ပြီ အောင်ပြီဟေ့ အောင်ပြီ

ဆယ်တော်မူဘုရားကြီးဝင်ပေါက်အနီးရှိ လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်

အောင်ပြီဟေ့ အောင်ပြီ အောင်ပြီဟေ့”
ဟု ညာလက်ရုံးတန်း၍ ဟစ်ကြွေး
ကာ ကျွန်ုပ်၏မြင်ကွင်းရှေ့မှ ချက်ချင်းပင်
ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။
ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုလူကြီးပျောက်
ကွယ်သွားသည်နှင့် သူကပြဖျော်ဖြေနေ
သောနေရာအနီးတွင် အရပ်လေးမျက်နှာ
လေးဖက်စလုံး ထိုင်တော်မူရပ်ပွားတော်
လေးဆူ ခြံရံထားပြီး လုံးတော်ပြည့်
ရွှေသင်္ကန်းကပ်လျှထားသော ကိုးတောင်
ပြည့်ရွှေစေတီကို ဖူးမြော်လိုက်ရပါတော့
သည်။ ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာဖြင့် ပြောငါးလဲ
သွားသော မြင်ကွင်းအဖြစ်အပျက်များ
ကို ကျွန်ုပ်ငေးမောကြည့်ရှုနေသောအချိန်
တွင် -
“အစ်ကို အစ်ကို ထတော့ ထတော့
မနက်ခြောက်နာရီထိုးနေပြီ”
ဟု ဇနီးဖြစ်သူမှပြောကာနှိုးလိုက်

သောကြောင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာထက်မှ
ချက်ချင်းပင် ထထိုင်လိုက်ပါသည်။
ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူမှ -
“အစ်ကိုပါးစပ်ကနေ အိပ်နေရင်း
နဲ့နှောင်နှောင်ဆိုပြီးတနှောင်တည်းနှောင်
နေတာကိုကြားလိုက်ရတယ်။
ကဲ- ဆိုပါဦး ဘယ်လိုမျိုးအိပ်မက်
ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေမက်ပြန်ပြီလဲ”
“အေး - ဟုတ်တယ်၊ ငါထူးထူး
ဆန်းဆန်းအိပ်မက်တွေမက်နေတာဟေ့။
အိပ်မက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ အဘ
အောင်မင်းခေါင်ကြီးပေးတဲ့အိပ်မက်ပဲ။
အင်း- အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းဆိုရင်တော့
အစ်ကိုအနေနဲ့ ဘုရားရှာပုံတော်ဖွင့်ရဦး
မယ်ထင်တယ်ဟေ့။ ကဲ - ရေခိုးခိုးလိုက်
ဦးမယ်။ ပြီးတော့မှပဲ အခါပြောစားရင်းနဲ့
အိပ်မက်အကြောင်းအေးအေးဆေးဆေး
ပြောပြတော့မယ်”

ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ထွားကာ ရေချိုးခန်းသို့ဝင်လိုက်၏။ ထို့နောက် နံနက်စာအဆာပြေစားသောက်ကြရင်းဖြင့် ညက ကျွန်ုပ်မြင်မက်ခဲ့သော အရူးကြီးအသွင် သဏ္ဍာန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးသား အတူတကွ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အတိုင်အဖောက်ညီညီဆိုကြဟစ်ကြပုံများကို ကျွန်ုပ်၏ဇနီးအား ကုန်စင်အောင် ပြောပြလိုက်ပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အိပ်မက်မြင်မက်ပြီး (၃) ရက်ခန့်အကြာ တနင်္ဂနွေနေ့၌ အိပ်မက်ထဲ၌ အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီး ပြသခဲ့သော ကိုးတောင်ပြည့်စေတီ၏ သတင်းအစအနကို စတင်ကာရရှိလာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ကို မည်သည့်အလုပ်ကိစ္စမှမလုပ်ဘဲ အဘဘိုးမင်းခေါင်ကြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ဥက္ကလာဦးစေတီ သာသနာ့အလင်းရောင်ဘုရား၌ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသော ဆရာမြတ်စိုးသူ၊ ဆရာဦးသန်းစိုး စာရေးဆရာကလောင်အမည် (ရွှေစိုး၊ ဦးအောင်သူခ၊ အောင်ရွှေစိုး)၊ ဆရာကျော်ဝင်း (သတိအိမ်)၊ စာရေးကြီးဦးထွန်းမြင့်၊ ဦးမြင့်ဝင်း၊ ကိုအေးဇော်၊ မင်းမင်း၊ အောင်ပိုင် စသည့် မေ့မိတ်ဆွေများနှင့် အတူတကွ စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြကာ တစ်နေ့တစ်အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့စကားပြောကြရင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်မှ အောင်ပိုင်ကို -

အောင်ပိုင်ကြီး၊ မင်းဒီရက်ပိုင်းတွေမှာပျောက်ချက်သားကောင်းလှချေလားကွ၊ ဘာတွေများလုပ်နေလဲကွ။
“ထွေထွေထူးထူးဘာမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ။ အခုတစ်လော ကျွန်တော်ဒီဘက်ကိုမလာဖြစ်တာက ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုဆယ်ပြားရယ်၊ ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီး အရူးကြီးအသွင်နဲ့ရောက်ရှိလာပြီး အဘကိုယ်တိုင် တည်ထားကိုးကွယ်ဖို့ ဓာတ်ပန္နက်ခုခဲ့တဲ့ ကိုးတောင်ပြည့်ပြည့်ဝေလွန်စေတီမှာ ပုတီးသွားစိပ်ဖြစ်နေတာပါ”

ဟု အောင်ပိုင်ကြီးမှ ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးများတဖြန်းဖြန်းထွားကာ အိပ်မက်ထဲမှ အရူးအသွင်ဖြင့်ကပြခဲ့သောလူကြီးအား ချက်ချင်းပင်ပြန်လည်မြင်ယောင်လာကာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့်-

“က-အောင်ပိုင်ရေ မင်းအခုပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ငါတော့ စိတ်ဝင်

စားသွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအခု ပုတီးသွားစိပ်နေတဲ့ဘုရားက ငါ့အိပ်မက်ထဲကဘုရားနဲ့ အလွန်နီးစပ်နေတယ်ဆိုတော့ ငါ့အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် ငါပြည်ဘက်ကိုခရီးထွက်စရာရှိသေးတယ်။ ခရီးကနေ ငါပြန်ရောက်တဲ့အခါကျမှ မင်းကိုငါဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ငါတို့တွေအတူတူဘုရားသွားဖူးကြတာပေါ့။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ။ ဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်မှတ်လား”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောင်းတယ်ဟ”

ဟု အားလုံးမှ ပြန်လည်ဖြေကြားကြပါသည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူတို့၏အလှူပွဲအား တတ်ရောက်၍ ဖိတ်ကြားသဖြင့် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးအတွင်းရှိ ကဝေစန္ဒာအနီးတွင်ရှိသော ရွာငယ်လေးတစ်ရွာသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေပါသည်။ ထိုရွာငယ်လေး၌ အလှူပွဲပြီးသွားသောအခါ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆရာတော်ကြီးစကားပြောနေရင်းက ဆရာတော်မှ ကျွန်ုပ်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုမှတ်သားရန်အတွက် သူ၏မှတ်စုစာအုပ်ကို ထိုင်နေရာမှ စာကြည့်စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းယူလိုက်သောအခါ ထိုစာအုပ်အကြားမှ စာရွက်ပိုင်းလေးတစ်ရွက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ထွက်ကျလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ပေါင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသော စာရွက်အပိုင်းလေးအား လှမ်းယူကြည့်လိုက်သောအခါ -

“အရူးဘုရား မဖူးငြား ဘီလူးစားလိမ့်မည်”

“အရူးဘုရား ဖူးသူအများ ထူးခြားကြလိမ့်မည်”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို ကျွန်ုပ်ခေါင်းနားဝန်းကြီးစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာတော်ကြီးအား ဤသို့လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီစာရွက်ပေါ်မှာ အရှင်ဘုရားရေးသားတဲ့ အရူးဘုရားက ဒီရွာအနီးအနားမှာရှိပါသလားဘုရား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဒကာကြီးရဲ့”
ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှ ထွက်ကျ

လာသောစာရွက်ကလေးအား လှမ်းပြလိုက်သည်နှင့် -

“ဪ-ဒကာကြီးက ဒီစာရွက်ထဲက စာကြောင်းနှစ်ကြောင်းကိုပြောတာလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“အေး-ဒီစာရွက်ပေါ်မှာရေးထားတဲ့ဘုရားက ဘုန်းကြီးတို့ရွာအနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာမရှိပါဘူး။ ဒီစာရွက်ကြောင့် ရေးဖြစ်တဲ့အကြောင်းက ဘုန်းကြီး တစ်ညမှာ ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်မြင်မက်တယ် ဒကာကြီး။ အိပ်မက်ထဲမှာ အရူးကြီးတစ်ဦးပေါ့။ အင်း-ဘုန်းကြီးအထင်ကတော့ ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီးလို့ထင်တာပါပဲ။ အဲ - အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုန်းကြီးကိုအိပ်မက်ထဲမှာ ခြေကားရားလက်ကားရားနဲ့ အရူးဘုရားမဖူးငြားဘီလူးစားလိမ့်မည်။ အရူးဘုရား ဖူးသူအများ ထူးခြားကြလိမ့်မည်လို့ သိဆိုပြီး ကပြနေတာကို အိပ်မက်မြင်မက်လို့ အိပ်ရာနီးနီးချင်း သာမန်အိပ်မက်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ထူးခြားမှုရှိလာလိမ့်မယ်လို့တွေးမိပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ချက်ချင်းချရေးလိုက်ပြီး ဒီမှတ်စုစာအုပ်ထဲကြားထဲမှာ ညှပ်ထားလိုက်တာပဲ ဒကာကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီစာသားနဲ့ဒကာကြီးကပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုရှိလို့လား”

“အင်း-ဘယ်လိုပြောရမလဲဘုရား။ ပတ်သက်မှုရှိတယ်လို့ပြောရမှာပဲ။ တပည့်တော်အနေနဲ့ ဒီရွာကိုမလာခင်ရက်လေးကပဲ အရှင်ဘုရားအခုမက်သလိုမျိုး တပည့်တော်လည်း အိပ်မက်မြင်မက်ပါတယ်ဘုရား”

“ဟေ - ဟုတ်လား”

ဒါဆိုရင်တော်တော်လေးကိုတိုက်ဆိုင်နေတာပဲ။ အင်း-ဒီလိုမျိုးတိုက်မှုဆိုတာ သာမန်မဟုတ်လောက်ဘူး ဒကာကြီး။ ထူးခြားနေပြီဆိုတာ ကိုန်းသေတယ်ဟေ့”

“မှန်ပါဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက်ရင် အခုအရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်တော်ပြောခဲ့တဲ့ဘုရားလို့ထင်ရတဲ့နေရာကို တပည့်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကံလိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ပြောထားပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီကို တပည့်တော်လိုက်သွားပြီး အိပ်မက်ထဲက ဘုရား အမှန်ပင်ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ အရှင်ဘုရားဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းလျှားလိုက်ပါမယ်ဘုရား။ ပြီးတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်းကြီးထဲမှာ

ဆောင်းပါးရေးလိုက်ပါမယ်ဘုရား”
 “အေးလေ၊ ကောင်းတယ် ဒကာ
 ဦးအစိအစဉ်ကို ဘုန်းကြီးသဘော
 ဘုရားတယ်။ ဒါမှ ဘုန်းကြီးအပါအဝင် ခုနစ်
 ဆက်သားသမီးအများစုက ဘိုးတော်
 ဆောင်မင်းခေါင်ကြီးရဲ့ဘုရားကို သွား
 ဆောက်ဖူးမြော်လို့ရတော့မှာပေါ့ ဒကာ
 ဦးအစိအစဉ်”
 “ငါ ဒကာကြီးကတော့ ကုသိုလ်
 ဆွေအများကြီးရတော့မယ်ဟေ့”
 “မုန့်ပါဘုရား၊ ကျေးဇူးတင်ပါ
 သယ်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားပြီး တစ်နာရီခန့်
 အကြာ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အလှူရှင်မိသားစုတို့
 သည် ဆရာတော်ကြီးအား ရှိခိုးဦးချ၍
 မန့်ဘုန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။
 ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့်
 ဆောင်မင်းခေါင်ကြီးဆီသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ
 အဘတော်အောင်မင်းခေါင်ကြီး အရှေ့
 ကြီးအသွင်ဖြင့်ရောက်ရှိ၍ စေတီတည်
 သားတီးစွယ်ရန် ဓာတ်ပန္နက်ချခဲ့သော
 ဦးတောင်ပြည့် ပြည့်ဝေလျှန်စေတီသို့
 သွားရန်ခိုင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်
 စောစောတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူတကွ
 အောင်ပိုင်၊ မင်းမင်း၊ ကိုအောင်ဇော်တို့
 နှုတ်ဆောင်သူလှမ်းချင်းများသည် အဘ
 အောင်မင်းခေါင်ကြီး ဓာတ်ပန္နက်ချခဲ့
 သောစေတီရှိရာဆီသို့ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ
 ပါသည်။

စေတီတည်ရာသို့ ရောက်ရှိလာ
 သောအခါ ဘုရားအဝင်အဝ မုန့်ဦးအနီး
 ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး တံမြက်စည်းလည်း
 တာ ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းတွင် သန့်ရှင်း
 နေလှုပ်ဆောင်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါ
 သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှ လက်အုပ်ချီ၍
 နတ်ဆက် မိတ်ဖွဲ့လိုက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်း
 ဦးပဉ္စင်းပင် ဝယ်ရပြီး ဦးပဉ္စင်းမှနေ၍ ဤ
 ဆယ်တော်မူဘုရားကြီးတွင် အဝဋ္ဌမဟာ
 သဒ္ဓမ္မဇောတိကဇောဒန္တအရပ်နှာဘိဝံသ
 ဇန္ဒလင်းယုန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသီတင်း
 သုံးတော်မူကြောင်းနှင့် ဦးပဉ္စင်းကတော့
 ဒီဆယ်တော်မူဘုရားကြီး၏ တိုက်အုပ်
 ဦးပဉ္စင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို
 မိန့်ကြားပါသည်။

ဆက်လက်၍ ဦးပဉ္စင်းဇနမု
 ဆယ်တော်မူ ဘုရားရုပ်ပွားတော်အပါ
 အဝင် အဓိဋ္ဌာန်အောင် ဆယ်တော်မူ
 ဝိထာတော်ကြီးနှင့်ဆယ်တော်မူဘုရားကြီး
 ပရိဝုဏ်တို့ကို လိုက်လံပြသပေးသဖြင့်
 ကျွန်ုပ်သည် အဓိဋ္ဌာန်အောင်ဆယ်တော်

မူဂါထာတော်ကြီးကို ကူးယူလိုက်ပြီး
 စေတီတော်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 လိုက်လံကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်
 ဦးပဉ္စင်းဇနမု ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒကာကြီးတို့
 ယခုရောက်ရှိနေသော ဆယ်တော်မူ
 ဘုရားတည်ရှိရာ ကုန်းတော်ကြီးသည်
 ရှေးယခင်အခါက မြွေဟောက်ကုန်းဟု
 လည်း ခေါ်ဆိုကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤ
 ကုန်းတော်ပေါ်တွင် မြွေဟောက်များ
 အလွန်ပေါကြောင်းနှင့် ယခုဤနေရာတွင်
 သီတင်းသုံးနေတော်မူသောရှေ့လင်းယုန်
 ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ
 တော်ကြီးနှင့်ခန္ဓာသုတ်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်
 မှတို့ကြောင့် ယခုအခါ မြွေဟောက်များ
 ကို လုံးဝမတွေ့ရှိရတော့ကြောင်း စသည်
 အကြောင်းအရာတို့ကို မိန့်ကြားပါသည်။
 ထိုမှ ဆက်လက်၍ ဆယ်တော်မူ
 ဘုရားကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်ကမ်းရှိ
 ချောင်းကူးတံတားလေးပေါ်မှနေ၍ အဘ
 အောင်မင်းခေါင်ကြီး အရှေ့ကြီးအသွင်
 ဖြင့်ရောက်ရှိလာကာ ဓာတ်ပန္နက်ချခဲ့
 သောစေတီရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး
 အတူတကွ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပါသည်။
 ဤသို့ဖြင့် အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီး
 ဓာတ်ပန္နက်ချခဲ့သောစေတီတော်ရှိရာသို့
 ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အတူတကွ လျှောက်
 လှမ်းခဲ့ကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အဘ
 အောင်မင်းခေါင်ကြီး ဓာတ်ပန္နက်ချခဲ့
 သောစေတီတော်သို့ရောက်ရှိသောအခါ
 ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပင်
 လုံးတော်ပြည့်ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်
 ထားသည့် ကိုးတောင်ပြည့် ပြည့်ဝေလျှန်
 စေတီတော်ကို ဖူးမြော်လိုက်ရပါသည်။

ဤသို့ ပြည့်ဝေလျှန်စေတီသို့
 ရောက်ရှိသည်နှင့် စေတီတော်အရှေ့
 တွင် စိုက်ထူထားသော ကမ္မည်းကျောက်
 စာကို တွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။ ထိုကမ္မည်း
 ကျောက်စာကို တွေ့ရှိရသည်နှင့် ထို
 ကျောက်စာအား ကျွန်ုပ်ဖတ်ရှုလိုက်ရ
 သောအခါ အလွန်ပင်အံ့ဩသွားရပါ
 သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်ဖတ်ရှုလိုက်ရသော
 ကမ္မည်းကျောက်စာနှင့်အဓိဋ္ဌာန်အောင်
 ဆယ်တော်မူဂါထာတော်ကြီးကို အပိုအ
 လိုမရှိ ဤသို့ ပြန်လည်၍ တင်ပြလိုက်ရ
 ပါသည်။

**အဓိဋ္ဌာန်အောင် ဆုတောင်းပြည့်
 ဆယ်တော်မူဂါထာတော်ကြီး**

၀ ကကုသန္ဓော ကောဏာဂမနော
 ကဿပေါ ဝေါတမော
 မုနိဆယ်ထား ဆယ်တော်မူ

မြတ်စွာဘုရား။
 မေတ္တယျ ပဉ္စပုဒ္ဓေါတေ
 သိသေမေ တိဋ္ဌန္တ သပုဒါ။
 စတေသံ အာနုဘာဝေန
 ယက္ခာ ဒေဝါ မတိဒ္ဓိကာ
 သပေဗ္ဗိ သုခိတာ ဟောန္တ
 မမ ဓမ္မတ္တံ၊
 သဟာယကာပါဘုရား။ ။

**ကိုးတောင်ပြည့်
 ပြည့်ဝေလျှန်စေတီတော်မြတ်ကြီး
 မြန်မာနှစ် ၁၃၀၇၊ ခရစ်နှစ် ၁၇၄၅ ခု၊
 တပေါင်းလ အခါတော်မီ
 ပြည့်ပီလားဟေ့ ပြည့်ဝေလျှန်
 သာသနာ့ကုန်းမှတ်တိုင်စိုက်ထူသောနေ့
 အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီး၏
 ဓာတ်ပန္နက်ကောက်နှုတ်ချက်
 အဘအောင်မင်းခေါင်အရှေ့ကြီးအသွင်ဖြင့်
 တံငါရရွာသို့ရောက်ရှိလာသော
 သမိုင်းအကျဉ်း**

“သတ္တဝါအားလုံးကို ကယ်တင်နိုင်
 ရန် တရားကိုဦးအောင်ရှာ၊ သီလကိုမြဲ
 အောင်ထိန်း၊ မင်းခေါင်က သာသနာပြု
 တဲ့ သားသမီးတွေကို ကျွေးမယ်မွေးမယ်
 ပေးမယ်။ ရလို့ပြည့်လို့လှူလာပြီဆိုရင်
 ဘဝမမေ့နဲ့။ နောင်သံသရာကောင်းဖို့
 အတွက် တို့သာသနာတော်ကြီးခိုင်မြဲ
 အောင်လျှောက်တန်းကြီဟေ့။ ငါမင်းခေါင်
 အရှင် ဒါပဲမှာခဲ့မယ်”

ဟု အရှေ့ကြီးသမ္မယ်ပြောဆိုကာ
 ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွား ပင်နီတိုက်ပုံပွပ်ကျယ်
 အယောင်းအနွမ်းဖြင့် ခြေကားရားလက်
 ကားရား ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် သီချင်း
 ဆို လေချွန်၍ ဤနေရာတွင် (၁) ရက်
 နှင့်(၁)ည နေထိုင်စဉ်ကာလတွင် ရွာနီး
 ချုပ်စပ်မှ သူကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားများ
 က သက်ကြီးရွယ်အိုကို စိတ်မနှံ့သူဟု
 ထင်မှတ်ကာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့
 ကြပါသည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် အဘ ဤ
 ပြည့်ဝေလျှန်ကုန်းတော်အနားမှထွက်ခွာ
 သွားသည်ကို မည့်သူမှမသိလိုက်ပါ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင်
 တံငါစု ပြည့်ဝေလျှန်ကုန်းတော်အနား
 သို့ လူတစ်စုရောက်ရှိလာပြီး ရွာသား
 များအား ဒီနေရာသို့ အဘအောင်မင်း
 ခေါင်ရောက်ရှိလာသလားဟုမေးမြန်းရာ
 ရွာသူရွာသားများက မဖြေတတ်သဖြင့်
 သူကြီး ဦးစံထွန်း၊ ဦးကျော်ဇောတို့ထံ
 သွားရောက်၍ အခေါ်လွှတ်ရာ သူကြီး
 ဦးစံထွန်းလိုက်ပါလာပြီး အကြောင်း

မေးမြန်းရာ လာရောက် မေးမြန်းသူထံမှ ဥပဓိကောင်းကောင်း အဘတစ်ယောက် က -

“ငါ့အမည် ရန်ကုန်က ကပ်ကျော် ဘဘကြီး ဦးစိုးမင်းပါ။ ညက ဒီနေရာကို လာသွားတဲ့အဘအောင်မင်းခေါင်နောက် ကို လိုက်လာကြတဲ့တပည့်တွေပါ”

ဒီတော့မှ သူကြီး ဦးစံထွန်းက ယင်းဘဘကြီးကို ပြန်လည်ရှင်းပြရာ -

“မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီးရောက် လာတဲ့အရူးကြီးမှတ်လို့။ သူကတော့ နှုတ်ကတဖွဖွပြောရှာပါတယ်။ ငါနာမည် မင်းခေါင်အရှင်။ ဒီနေရာမှာ ပြည့်ဝေလျှန် သာသနာ့ကုန်းမှာ ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရား လေးဝယ်ဝယ်တည်ထားဖို့အတွက် ငါ ဓာတ်ပန္နက်လာချတာ။ ဧကသတ္တရာဇ် ထွက်စလို့ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူည ဝယ် နှစ်လီကျော်ရင် ဒီနေရာမှာ ကြက်ပုံ မကျ စည်ကားဦးမယ်ဟေ့။ မင်းတို့ကိစ္စ ပြီးမြောက်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ငါတို့ သာသနာ့ကိုသားစဉ်မြေးဆက်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်။ ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့”

ဟု တဖွဖွပြောဆိုနေတာကို မယုံ ကြည်ခဲ့ပါ။ အခုကျမှ ကပ်ကျော်ဘဘကြီး ဦးစိုးမင်းနှင့်အဖွဲ့လာပြောမှသာ အဘ အောင်မင်းခေါင်မှန်းသိခဲ့ရ၍ သူကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားများအားလုံးက ပါရမီ မဖြည့်လိုက်ရ၍ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ် ကာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ ပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို တစ်ချိန်က တိုးကြောင်ကြီးကျေးရွာသူကြီးဦးစံထွန်းမှ ထားဝယ်ချောင်ကျေးရွာသူကြီး ဦးကျော် ဇေတို့၏တူများဖြစ်ကြသော ဦးလှတင် (ခ) ဦးဂျိုပို၊ ဦးသာအောင်တို့မှပြောပြ၍ တစ်ချိန်က တောင်ဘက်တွင်တွေ့ရသော ဘုရားကုန်းလေးသည် ပြည့်ဝေလျှန်ကုန်း ဟုခေါ်ကြပါသည်။ ယခုစေတီတော်မြတ် ကြီးတည်ထားသောနေရာကို ဆယ်တော် ကုန်းဟု တစ်ချိန်က ရွာသားများ ခေါ်ဆို သမုတ်ကြ၏။ ဤနေရာလေးကို တစ်ချိန် က လှည်းကူးအပိုင် တံငါစုကျေးရွာ၊ ယင်းတိုင်ကုန်းကျေးရွာ၊ မြေဟောက်ကုန်း ကျေးရွာ၊ ကံကြီးကွင်းကျေးရွာ၊ ကျွဲခရင်း ကွင်းရွာ၊ ဗေဒါကုန်း၊ ဗျက်ကြီးကွင်း၊ ပလုံးတင်တွင်း စသော ကျေးရွာဝယ် လေးများဟု သိရပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ သမိုင်းကြောင်း ကို ဆယ်တော်မူစေတီတော် တည်ထား ကိုးကွယ်ရန်အတွက် မြေသန့်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကို (၁၅ - ၁၀ - ၁၉၉၇)

စာရေးသူအား ဤဘုရားသို့ ထိုက်လံ ပို့ဆောင် ပေးသော မင်းမင်း၊ ကိုအောင်တော်၊ အောင်ပိုင်

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ နံနက် (၁၀) နာရီအချိန်တွင် ကျင်းပရာ အထူးဖိတ် ကြားထားသော တိုးကြောင်ကြီးကျေးရွာ သူကြီးဟောင်းအဘဦးစံထွန်းနှင့် ထားဝယ် ချောင်ကျေးရွာသူကြီးဟောင်း အဘ ဦးကျော်ဇေ၏တူ (ထားဝယ်ချောင် ကျေးရွာ ရဝတဂူတ္တ) ဦးသာအောင် တို့ ရောက်ရှိလာပြီး မင်္ဂလာအခမ်းအနား စတင်သောအခါတွင် ပန္နက်များကို နေ့နံ အလိုက် ရိုက်သွင်းပေး၍ နတ်မြတ်နတ် ကောင်းများအား ကူညီစောင့်ရှောက်ကြ ပါရန် အဘဦးစံထွန်းမှ ပံ့ပိုးတံ့ရွတ်ဖတ် ပေးပြီး ဆီထုမင်းနှင့် ငါးခြောက်ဆီဆမ်း ပိုင်းတွင် ဤနေရာ၏သမိုင်းကြောင်းလေး ကို သတိရ၍ အထောက်အထား အကိုး အတားလေးဖြင့် တိတိကျကျပြောပြသော အခါ နားထောင်နေကြသော ဒဂုံဆယ် တော်မူစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ဘုရား ဒါယကာဦးဆောင်နာယကဦးကြည်ဟန် နှင့်ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ဝင်များအားလုံးသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထ၍ ဝမ်းနည်းသလို၊ ဝမ်းသာသလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ဒီပြည့်ဝေလျှန်ဘုရားကုန်းသမိုင်း ကြောင်းလေးကိုပြောပြသွားသည့် သူကြီး ဟောင်းဘဘဦးစံထွန်းနှင့်သူကြီးဟောင်း ဘဘဦးကျော်ဇေတို့/သားဦးသာအောင်၊ ဆယ်တော်မူဘုရားကြီး ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ ဝင် ဦးချိုပို (ခ) ဦးလှတင်တို့သည် ဘဝ စောင်းမှ ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းသွား သည့်အတွက်ကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကောင်းမြတ်သောဘုံဘဝသို့ရောက်ရှိကြ ပါစေလို ဆုတောင်း မေတ္တာများ ပို့သ လိုက်ပါသည်။ . .

ဟု ရေသားထားသော ကမ္မည်း ကျောက်စာပါ စာသားအလုံးစုံကို မူရင်း အတိုင်းပင် မခြင်းမချန် အပိုအလိုမရှိ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား တင်ပြလိုက်ရ ပါတော့သည်။

သတ္တဝါမှန်သရွေ့ တရားတွေ့ အေးငြိမ်းချမ်းသာရှိကြပါစေ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာ ရောင်ဝါနေသို့လင်းစေလော် အဘဝ (သာသနာ့အလင်းချောင်)

အကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ကိုးကွယ်အားထားရာအစစ်အမှန်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ (၃) ပါးသာလျှင် ကိုးကွယ်အားထားရာအစစ်အမှန်ဖြစ်ပါ၏။ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြုံတွေ့လာလျှင် ဗေဒင်ဆေး၏။ ယတြာချေ၏။ ဘိုးတော်မယ်တော်တို့ကို အားကိုးရှာ၏။ ထိုအားကိုးရာမှသည် ခဏမျှသာ အကျိုးပေးနိုင်၏။ ရတနာ (၃) ပါးကို ကိုးကွယ်လျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်၏။ အဆိုးလောကခံနှင့်တွေ့ကြုံသည်ဖြစ်စေ၊ အကောင်းလောကခံနှင့်တွေ့ကြုံသည်ဖြစ်စေ ရတနာ (၃) ပါးကို ရာသက်ပန် ကိုးကွယ်ရမည်ဖြစ်၏။ ရတနာ (၃) ပါးကို ကိုးကွယ်အားထားလျှင် နတ်ပြည်သို့ ရောက်နိုင်ရုံသာမက နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်ပုံကို မြတ်စွာဘုရားသည် အပဏ္ဏကဇာတ်တော်၌ ဟောတော်မူထား၏။ ဟောတော်မူခြင်း မြင်းအကြောင်းအရာမှာ ဤသို့ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ရံရောအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မိမိ၏အဆွေခင်ပွန်းဖြစ် ကုန်သော (၅၀၀) ကုန်သောတိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့ကိုခေါ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပန်း၊ နံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြကုန်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် အပြစ် (၆) ပါးကင်းလွတ်သောနေရာ၌ထိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုရိုသေရာ၌လည်း အတုယူစရာပင်ဖြစ်၏။ ကြည်ညိုရာ၌လည်း အတုယူစရာပင်ဖြစ်၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အနာထပိဏ် သူဌေးနှင့်စာကွဲ (၅၀၀) ကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်တို့ကို တရားဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိတော်မူသောအခါ သပ္ပာယ်ကြည်ညိုစရာကောင်းသော ရူပကာယတော်နှင့် အထူးထူးသော နည်းနာနိဿယတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သာယာစွာသော တရား

တော်ကို နာရသောကြောင့် (၅၀၀) ကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်အပေါင်းတို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓကို အလွန်ကြည်ညိုသွားကြ၏။ ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသည့်အလျောက် ဗုဒ္ဓထံမှောက်၌ ကိုးကွယ်ခြင်းသရဏဂုံကိုယူကုန်၏။ အထူးအားဖြင့် ထို(၅၀၀)ကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်အပေါင်းတို့သည် သရဏဂုံတည်ကုန်သောဥပါသကာများ ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို (၅၀၀) ကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်တို့သည် သူတို့၏ စိတ်ထဲ၌ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုကိုးကွယ်ပါ၏။ သရဏဂုံတည်ခြင်း၏အကြောင်းကိုသိသွားကြ၏။

သို့သော် သူတို့သိသော အသိတရားနှင့် ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားတို့သည် မခိုင်မာလှပါ။ သိပ်မကြာမီမှာပဲ သူတို့ယူထားသောသရဏဂုံကိုဖျက်၍ တစ်ဖန်သာသနာတော်မှအပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့၏အယူကိုယူကုန်၍ မိမိတို့တည်မြဲတိုင်း ဌာန၌သာတည်ပြန်ကုန်၏။ အကြောင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့လှည့်ခဲ့၍ ဒေသစာရိတ္တသွားတော်မူသောအခါ ထို(၅၀၀)ကုန်

ပျူနန်းသွေး
ကိုးကွယ်ရာအစစ်
ရတနာအနှစ်

သော တိတ္ထိတို့၏တပည့်တို့သည် မြတ်
ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်ကို မနာကြားရတော့
၍ အဆုံးအမဩဝါဒလွတ်သွားသော
ကြောင့် မူရင်းသို့ပြန်လည်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အနာထပိဏ်သူဌေး
သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ သူဌေး
ကြီးကိုယ်တိုင် ထို (၅၀၀) ကုန်သောတိတ္ထိ
တို့ကို မြတ်ဗုဒ္ဓထံတော်သို့ခေါ်သွား၍
သရဏဂုံတည်ပြီးဖြစ်ပါလျက် ယခုမှ
တစ်ဖန် သရဏဂုံကိုဖျက်ကာ တိတ္ထိတို့
၏ သာသနာပအယူကိုပြန်ယူကြသော
ကြောင့် များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။
ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားပြန်ကြွလာ
တော်မူသောအခါ ထိုအကြောင်းကို
အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ပြန်လျှောက်
တင်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
(၅၀၀) ကုန်သော တိတ္ထိတို့ကို ဤကဲ့သို့
ဟောကြားဆုံးမဩဝါဒပေးသနားတော်မူ
၏။

“သီတင်းသည်တို့၊ အောက်အစိစိ
အထက်ဘဝဂံထက်ဝန်းကျင်၊ အတိုင်း
အရှည်မရှိကုန်သော၊ လောကဓာတ်တို့၌
သီလအစရှိကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့
ဖြင့် ဘုရားနှင့်တူသောသူမည်သည်မရှိ၊
လွန်သောသူသည် အတယ်မှာရှိအံ့နည်း။
အကြင်မျှလောက်ကုန်သော အခြေမရှိ
သည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အခြေနှစ်
ချောင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော
အခြေလေးချောင်းရှိသည်လည်းဖြစ်ကုန်
သော သတ္တဝါတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထို
သတ္တဝါတို့တွင် ဘုရားကို အမြတ်ဆုံး
ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ဤလူပြည်၌လည်း
ကောင်း၊ နဂါးပြည်၊ ဂဠုန်ပြည်၌လည်း
ကောင်း၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်တို့၌
လည်းကောင်း ဘုရား တရား သံဃာနှင့်
တူသော မြတ်သောရတနာမည်သည်
မရှိ။ မြတ်သောရတနာ (၃) ပါးတို့၌
ကြည်ညိုကုန်ငြားအံ့။ မြတ်သော
ကောင်းကျိုးသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ အစရှိ
ကုန်သောသူတို့ဖြင့်ပြုအပ်ကုန်သော
ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို
ပြတော်မူ၍ ဤသို့မြတ်သောဂုဏ်တို့နှင့်
ပြည့်စုံသောရတနာသုံးပါးတို့ကိုရောက်
ကုန်သော သီတင်းသည် ယောက်ျားတို့
သည် လည်းကောင်း၊ သီတင်းသည်
မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း၊ ငရဲအစ
ရှိသည်တို့၌ဖြစ်သော မည်သည်မရှိ။
အပါယ်သို့လားခြင်းမှကားလွတ်၍ နတ်
ပြည်၌ဖြစ်ကာ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်
ချမ်းသာကို ခံစားကုန်၏။ အဘယ်

ကြောင့် သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိ
သောသရဏဂုံကိုဖျက်ကုန်၍ သာသနာ
တော်မှအပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့အား
ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သဖြင့်
မသင့်မလျော်သည်ကိုပြုဘိသနည်း”

ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။
ဆက်လက်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓမိန့်တော်မူ

ပုံမှာ -
ယေကေစိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂတာသေ၊
န တေ ဂမိဿန္တိ အပါယဘူမိ။
ပဟာယ မာနသံ ဒေဟံ၊
ဒေဝကာယံ ပရိပူရေဿန္တိ။
ယေကေစိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂတာသေ၊
န တေ ဂမိဿန္တိ အပါယဘူမိ။
ပဟာယ မာနသံ ဒေဟံ၊
ဒေဝကာယံ ပရိပူရေဿန္တိ။
ယေကေစိ သံယံ သရဏံ ဂတာသေ၊
န တေ ဂမိဿန္တိ အပါယဘူမိ။
ပဟာယ မာနသံ ဒေဟံ၊
ဒေဝကာယံ ပရိပူရေဿန္တိ။

နာ-၁၁/၁၀၃ ဇာတကဋကထာ
(ပ-တွဲ)

အဓိပ္ပာယ်မှာ -
“ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည်
မြတ်စွာဘုရားကို၊ တရားကို၊ သံဃာကို
ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်၏။
ထိုသူတို့သည် အပါယ်သို့မလားရကုန်
လတ္တံ့။ လှည့်ဖြစ်သောကိုယ်ကိုစွန့်၍
နတ်ပြည်သို့ ပြည့်စေကုန်လတ္တံ့။
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို
နေ့တိုင်းရှိခိုးကြပါ။ တရားတော်ကို
ကိုးကွယ်ကြည့်ပါ။ သံဃာတော်
ကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ကြပါ။ မြတ်စွာ
ဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆိုသည်မှာ မိမိ၏
နေအိမ်တွင်ကိုးကွယ်ထားသော မြတ်စွာ
ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ပန်းတော်၊
ရေတော်၊ ဆီမီးတော်၊ ဆွမ်းတော်တို့ကို
နေ့စဉ်ကပ်လှူပူဇော်ခြင်း၊ မြတ်စွာဘုရား
ဂုဏ်တော်တို့ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်းသည်
ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ မည်ပါ၏။

တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ခြင်း
ဟူသည်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူခဲ့
သောတရားတော်ကို နာယူခြင်း၊ ဖတ်ခြင်း၊
မှတ်ခြင်း၊ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံ
နေထိုင်ခြင်း။

အချုပ်မှာ မြတ်စွာဘုရားသည်
လူ့ကျင့်စဉ်၊ လူ့စည်းကမ်းဖြစ်သော

ငါးပါးသီလကို နေ့စဉ်ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်လိုက်နာရန် ဟောကြားတော်မူ
ခဲ့၏။ တရားတော်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်
သုံးရမည်ဆိုသည်မှာ သူများအသက်ကို
မသတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကိုမခိုးခြင်း၊
လိမ်ညာမပြောခြင်း၊ သူများသားမယား
ကိုမပြစ်မှားခြင်း၊ အရက်သေစာ
မသောက်စားခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။
ထိုမြတ်ဗုဒ္ဓမိန့်တော်မူခဲ့သော ငါးပါးသီလ
ကို မကုန်မပေါက်မပြောက်မကုန်းအောင်
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဓမ္မ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိမည်ပါ၏။

သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ခြင်း
ဟူသည်မှာ သံဃာတော်ထံ၌ ရိုသေစွာ
ရှိခိုးခိုးချခြင်း၊ သံဃာတော်၏အဆုံးအမ
ကိုလိုက်နာခြင်း၊ သံဃာတော်ကိုလှူဒါန်း
ခြင်းတို့သည် သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိမည်
ပါ၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားမိန့်
တော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း သရဏဂုံ (၃) ပါး
ကို အဆိုနှင့်မတင်းတိမ်၌ အလုပ်နှင့်
သက်သေပြနိုင်မှသာ ရတနာ (၃) ပါးကို
ကိုးကွယ်ရာအစစ်ဖြစ်၏။ ရတနာ (၃) ပါး
ကို နေ့စဉ် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော
သူတော်ကောင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား
မိန့်တော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊
ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဟူသော အပါယ်
(၄) ပါးသို့ မလားရခြင်း၊ နတ်ပြည်သို့
ရောက်ရခြင်း၊ ရွှေပြည်နိဗ္ဗာန်အထိ
ရောက်နိုင်ခြင်း၊ ဤသို့ အကျိုးထူးတရား
တို့ကိုရနိုင်ပါသည်။ ထိုအနာထပိဏ်
သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော
(၅၀၀) ကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်တို့
သည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းနှင့်ပတ်
သက်သောတရားတော်များကိုဆက်လက်
နာကြားကြရ၍ သာသနာပအယူတို့ကို
စွန့်လွှတ်ကာ သောတာပန်တည်သွားကြ
ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ရတနာသုံးပါးသည်
သာလျှင် ကိုးကွယ်ရာအစစ် ရတနာ
အနှစ်ပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ပျူနန်းသွေး

ပိုင်း -

ဇာတကဋကထာ(ပ-တွဲ)
မင်္ဂလာဘုံကျော်ညောင်ကန်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး ပြန်ဆိုရေးသား
တော်မူခဲ့သော ပုံတော်စုံ ငါးဆူ
ငါးဆယ်ဇာတ်တော်ဝတ္ထု (ပ-တွဲ)

စာရေးသူတို့ ဟင်္သာတမြို့၏ နေ့
 သံဃာဒါနတစ်ခုဖြစ်သော မာယလုလင်
 ဆွမ်းလောင်းဓမ္မာရုံ၏ ဆွမ်းလောင်းလှူ
 ပွဲ၌ မိတ်ဆွေကြီးဦးစိန်သန်းနှင့်အတူ
 စာရေးသူသွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဆွမ်း
 လောင်းလှူပွဲတွင် မာယလုလင်ဆွမ်း
 လောင်းအသင်းဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်များက
 နေရာထွေးစွာဖြင့် မန်ဟင်းခါးများကျွေးမွေး
 ကြပါသည်။ မိတ်ဆွေကြီးဦးစိန်သန်းက
 သင် စာရင်းစစ်အရာရှိအစိုးရဝန်ထမ်း
 ဘဝဦးဖြစ်သလို စာရေးသူနှင့် ဘဝတူ
 ဘဝရပ်ကွက်တည်းသား ပင်စင်စားများ
 ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးသူတို့ရပ်ကွက်တွင်
 ဝန်ထမ်းလောကမှ အနားယူကြသော
 ဘဝပြည့်ပင်စင်စား ကျောင်းဆရာ၊
 ဆရာမများကများပါသည်။ ဦးစိန်သန်း
 စာရေးသူနှင့်အတူ ဆွမ်းလောင်း
 ပွဲအဖြစ်အပြန်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် နေ့စဉ်ဒါန
 အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ကျောပြောကျော်ဝေ

ဒီထုတရားလက်ကိုင်ထား၍ နေ့စဉ်အလှူ ကုသိုလ်ယူပါ

ဦးကျော်ဝေရေ၊ ခင်ဗျားတို့
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်အရွယ်တွေက
 ခင်ပွားတွေဖြစ်နေပြီဗျ။ အဲဒီတော့
 ကျွန်တော်တွေဖြစ်ရအောင် နေ့စဉ်ကင်း
 သာလုံအောင်ထိန်းရမယ်ဗျ။ ကုသိုလ်
 အဖြစ် နေ့စဉ်ရအောင် ထိုင်ဆွမ်းရပ်
 နေ့စဉ်တွေကိုတော့ ရက်မလွတ်အောင်
 လှူရမယ်ဗျ။ သီလရှင်ဆရာကြီး
 လေးများကိုလည်း ဆွမ်းဆန် ဒါမှ
 ဝတ္ထုငွေကြေးတတ်နိုင်သလောက်
 လှူရမယ်ဗျ။ အလှူကြီးမလေးနိုင်တာကို
 ဝယ်တယ်လို့မထင်နဲ့။ ကြားဝါတဲ့
 အလှူထက် စေတနာပါတဲ့အလှူက
 ပိုတတ်ပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ
 ကြောင်တွေမွေးထားတယ်။ ခွေးလည်း
 မွေးထားတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ လူက
 မွေးစားရတာ၊ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်
 တို့ကြီးသူမတွေပြောစကားမှတ်သား
 ထား။ အလှူလှူရင် ကလေးနဲ့
 တိရစ္ဆာန်တွေကိုကျွေးတဲ့။ ကလေးက

လည်း အကောင်း၊
 အဆိုး မပြောသလို
 တိရစ္ဆာန်တွေကလည်း
 ကျွေးသရွေ့စားတော့
 လှူတဲ့သူမှာ ကုသိုလ်
 ရတာပေါ့။

စာရေးသူကလည်း -
 “ဦးစိန်သန်းပြောတဲ့စကားကိုဖြတ်
 လို့ ကျွန်တော်ပြောရဦးမယ်။ ၁၉၇၁ခုနှစ်
 အမှတ်တရ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းဘဝက
 မြို့တစ်မြို့မှာ တာဝန်ကျခဲ့တယ်။ သူတို့
 အရပ်ဒေသက အသောက်သမားတွေ
 များတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားပွဲကျင်းပနေ
 တာဗျ။ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာတစ်ရွာ
 တစ်ပုဒ်ဆန်းလို့ပဲပြောရမလားဘဲ။ မကြာ
 ကြီးတွေထိုးပြီး မကြာပဲတစ်ခုခုတစ်ခု
 အကွာအဝေးက ဓာတ်မီးတိုင်တစ်တိုင်စီ

လောက်ကွာတယ်ဗျ။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာတော့ ရှေးဟောင်းရာဝင်စဉ်အိုးကြီးတွေ မဏ္ဍပ် တစ်ခုမှာ သုံးလုံးစီတွေ တယ်ဗျ။ စဉ်အိုး တစ်လုံးမှာ ဗုဒ္ဓလို့ရေးပြီး စဉ်အိုးတစ်လုံး မှာ ဓမ္မလို့ရေးထားသလို နောက်စဉ်အိုး တစ်လုံးမှာလည်း သံယံလို့ရေးထားတယ် ဗျ။ မဏ္ဍပ်ရဲ့နဖူးစည်းမှာ မသိသူကျော် သွားသိသူဖော်စားလို့ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကအထင်းသားဗျ။ ကျွန်တော် လည်း မသိလို့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့ မင်းကလည်း တို့မြို့က ဒါအစဉ်အလာကွ။ ဘုရားပွဲတိုင်းဒီအလျှ ကပါနေကျကွ။ မင်းတို့ငါတို့ဝင်သွား လည်း သူတို့ကအရေးမလုပ်ပါဘူး။ သူတို့ကသူတို့ချိတ်နဲ့ အချိတ်အဆက် လုပ်ထားတာ။ အသိအမှတ်ပြုလက်မှတ် ပါမှ သူတို့ကလက်ခံတာကွ။ အဝအပြ အလဲအသောက်ပြီးမနေတဲ့သူကို သူတို့ က နွားလှည်းနဲ့တင်ပြီး အိမ်အရောက်ပို့ ဝေးတာ။ ဒါကလည်း ဘုရားပွဲမှာ မရှုပ်ရ အောင် အမူးသမားရှင်းလင်းရေးနည်း တစ်နည်းပေါ့ကွာတဲ့။

ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေက ပြောပြလို့သာ သိခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သေရည်သေရက် တိုက်ပြီး လျှာတဲ့အလျှာက ကုသိုလ်ရပါ မလားလို့ထပ်ပြီး ကွန်မေးတော့ မိတ်ဆွေ က ဟိတ်ကောင် မင်းက တစ်နယ်သား ဆိုတော့ အမေးအမြန်းစာယ်ထူတာပဲ။ စာရေးဆရာလုပ်စားမလို့လား။ သူတို့က နောင်ဘဝအတွက် ရည်မှန်းတာက အသူရာပြည်မှာ နတ်ကိုးနိုးသေဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်တဲ့ကွ။ အသူရာဆိုတာ နတ် အမူးသမားတွေကိုဆိုတာကွ။ သိကြားမင်း နဲ့တောင် စစ်တိုက်ကြသေးတယ်လေ။ သူတို့က အရက်သမားနတ်တွေဆိုတော့ အရက်မူးလို့စစ်နဲ့တော့တာပေါ့။ သိကြား မင်းကလည်း ဂါထာရွတ်ပြီးတိုက်တော့မှ သူတို့ကိုနိုင်တာကွ။ သူတို့မှာအပြစ်ဆိုလို့ အရက်သောက်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်ဆိုပြီး မိတ်ဆွေက ရွတ်နေကံနောက်စကား ပြောသွေးတယ်။

ဆရာကြီး စဉ်းစားဗျာ။ ဒီဘဝမှာ တင် အရက်ကိုအလွန်အကျွံသောက်တဲ့ လူတွေက နောင်ဘဝမှာ နတ်ဖြစ်ပါ မလား။ နတ်ဖြစ်တောင်မှ နတ်ရွာပဲဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ။ အခု လူ့ဘဝမှာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့တွေ နေရတဲ့ အရူးတွေက ဘဝဟောင်းက အရက်သမားတွေသေ ပြီး ယခုဘဝနဲ့ အရူးဖြစ်နေကြတာဗျ။ ကျွန်တော်လည်း လူကြီးသူမပြောစကား

အရ ကြားဖူးနားဝလေးတွေကို မှတ်သား ပြီး ပြောရတာပါဗျ။ သူတို့ပြောတဲ့ အရက်ဒါနက နောင်ဘဝအတွက် နတ် ဖြစ်၊ မဖြစ်တော့မသိဘူး။ အခုဘဝမှာ တင် မသေခင် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်တာက တော့ ဆရာကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့ပါပဲ။ တချို့လည်း အိုအောင် တောင်မနေရဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေဆုံးသွားကြတဲ့ အရက်သမားတွေ ကလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။ အရက် သမားနဲ့ အရက်ရောင်းတဲ့လူက အပြစ် ချင်းအတူတူပဲတဲ့။ ကျွန်တော်ကို ဆရာ တော် ဦးသူရိန္ဒကပြောဖူးတယ်။

အရက်သောက်တဲ့သူတွေရှိသလို ရောင်းတဲ့သူကလည်းရှိနေမှာပဲ။ ရောင်း သူသောက်သူက သံသရာလည်နေမှာပဲ။ အရက်က တုတ်စားလက်နက်ထက်ဆိုး တယ်။ အရက်ရောင်းသူက အရက်သောက် သူကို တဖြည်းဖြည်းအမှည့်ခြွေသတ်နေ တာနဲ့အတူတူပါပဲတဲ့။ အရက်က ဆေး ဖော်တဲ့နေရာတွေမှာ အနည်းငယ်အသုံး ဝင်ပေမယ့် ကုသိုလ်အတွက်နည်းပြီး အကုသိုလ်အတွက်မှာ အလွန်အားပေး တဲ့ ဖူးယစ်ဆေးဝါးတစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော် တော့ အကုသိုလ်နဲ့စီးပွားမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲရင်ဆင်းရဲပါစေ သမ္မာအာဇီဝ နည်းနဲ့ပဲ အသက်မွေးမှုကို မြတ်နိုးပါ တယ်ဗျာ။ အရက်ကြောင့် အမားတွေ ကြတဲ့လူတွေလည်း မနည်းပါဘူးဗျ။ တချို့လည်း အရက်နဲ့ကြီးပွားပြီး လင် သေ၊ သားသေ၊ မိဘသေတာ အရက် ကြောင့်ဆိုတာကို နောင်တမရဘဲ မိုက် လက်စနဲ့ဆက်မိုက်နေကြတာတွေလည်း အများကြီးပါဗျာ။ လောဘသားတွေဆို တော့ ဘယ်သူသေသေငါမသေရင်ပြီး ရောဆိုသလိုပေါ့။

ဦးကျော်ဝေ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့အရွယ်တွေက ကံငါးပါးကို လုံအောင်ထိန်းနိုင်ရင် နတ်ပြည်ဆိုတာ မဝေးပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကတော့ ဝိပဿနာတရားကို မှတ်မှတ်သားသား အားထုတ်နိုင်မှရောက်မှာဗျ။ အဓိက ကတော့ စိတ်ထားကောင်းပြီး ကိုယ်ကျင့် တရားမြဲရင် မျှော်မှန်းချက်တွေ အောင် မြင်ပါတယ်ဗျာ။

“ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဦးတပ်ခေါ်တော့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာကြီးဓာတ်ပုံမောင်မောင်အေး ကိုသတ်ရမိတယ်။ ဆရာမောင်မောင်အေး က သူ့ကို ဦးတပ်ခေါ်ရင် အသက်ပိုကြီး တယ်လို့ ထင်မိတယ်တဲ့။ ခင်မင်ရင်

စာရေးဆရာအချင်းချင်း အသက်ကို ဘေးဖယ်ထားပြီး ဆရာမောင်မောင်အေး လှုပ်ခေါ်ပါတဲ့။ ငှာနဆိုင်ရာက အသက် ခြောက်ဆယ်ပြည့်ရင် အိုစာရင်းသွင်းပြီး ပင်စင်ပေးတာက ခင်ဗျားအသက်ကြီးပြီ။ လူငယ်ဝန်ထမ်းဘဝကပယ်လိုက်ပြီ။ အခု တော့ အိုပယ်ကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့စာရေးဆရာတွေကတော့ လူအိုပေမယ့် စာပေအရေးအသားတွေ က နုပျိုနေလေတော့ စာပေလောကမှာ အိုကြွယ်တွေဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့။”

ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေဘုရားသမိုင်း ရေးသားသည့် ဆောင်းပါးရှင် ဓာတ်ပုံ မောင်မောင်အေးကိုလည်း သမိုင်းဝင် ဘုရားများအကြောင်း ဆက်လက်ရေး သားနိုင်ပါစေရန် ဆုတောင်းရင်းဖြင့် ကဗျာဆရာကြီး ဦးစိန်သန်းနှင့်အတူ စာရေးသူတို့ နေ့စဉ်ဒါနတစ်ခုဖြစ်သော မြတ်ဒါနဆွမ်းကို လောင်းလျှူရန်အတွက် စကားတပြောပြောဖြင့် မိမိတို့နေအိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

(အရာရှိလောကမူပင်စင်စားဘဝ ဖြင့် စာပေတွေကို ဆက်လက်ရေးသား နေသော မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ ဓာတ်ပုံ မောင်မောင်အေးနှင့် ကဗျာဆရာ ဦးစိန်သန်းတို့ကို ဤစာစုဖြင့် ကျေးဇူးပြု ပါသည်။)

စာရေးသူတို့ ဝန်ထမ်းဘဝက လစာထုတ်ခါနီးသည့်အချိန် လစာငွေ မလုံလောက်သဖြင့် ချေးငှားရသည်မှာ ဝန်ထမ်းနှင့် အိမ်ရှင်မများ၏ ဘဝတို့ ကိုယ်တွေ့လေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပင် အကြွေးတွေထူထူ ဆွမ်းခံကြသော ကိုရင်၊ ဦးပဉ္စင်းကိုတော့ ဆွမ်းတစ်ခွက်ဟင်းတစ်ခွက်ကတော့ဖြင့် လောင်းလျှူကြသည်မှာ ‘ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တို့၏ မြတ်သောဒါန ဆွမ်းအလှူကတ ဆိုချင်ပါသည်။ ကန်တော့ဆွမ်းဆိုသည် မှာ ရှားလှပါသည်။ အယူမြတ်လွှင် လျှူတတ်ဖို့တော့လိုပါသည်။ ဆရာတော် ဦးသူရိန္ဒက နေ့စဉ် ဒါနကုသိုလ်ရစေလို့ လျှင် ဆွမ်းခံကိုယ်တော်ကို ဆွမ်းလောင်း ပါဟု မိန့်တော်မူပါသည်။ အရက်သေ စာလျှူသောအလျှူသည် ဘုရားဟောနှင့် ဆန့်ကျင်သောအလျှူဖြစ်ပါသည်။ သီလ ရှိသောသူကိုပေးလျှူခြင်းက လက်ဝင် အကျိုးကျေးဇူးရှိသလို အကုသိုလ်အလှ သည်ကား တစ်ဘဝစံပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အယူမြတ်သူတို့လျှောက်ပါစေ
ဂေဇာမြကျော်စေ

ရန်ကုန်မြို့ အိမ်တော်ရာစေတီ နှစ်ဦးရှေ့ရှိ မြို့မကျောင်းလမ်းပေါ်တွင် မကြာခဏ အကြိမ်ပေါင်းမရေတွက်နိုင် အောင် ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် အမှတ် (၂) တပ်မတော်စစ် ဆေးရုံကိုလည်း မကြာခဏရောက်ပါ သည်။ သို့သော် စစ်ဆေးရုံနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင်ရှိ အိမ်တော်ရာစေတီတော် ဆီဝါးသို့ တစ်ခါဖူးမျှ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဘယ်ကျော်နေခြင်းကြောင့် ကပ်ကျော် ဘုရားဟုပင် ဘွဲ့အမည်တော်တင်စား

တော်မူခဲ့ပါသည်။ အံ့စရာပေါ့။ ယခု အခါ အရွယ်ကလည်းရလာတဲ့အချိန် ဘာသာရေးဆောင်းပါးတွေ ဝါယမစိုက် ရေးသားလာနေချိန်မှာတော့ ရန်ကုန် တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှ ထင်ရှားကျော် ကြား စေတီဘုရားများ အများပြည်သူ များ အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်အနယ် နယ်အရပ်ရပ်မှဘုရားဖူးများ ရန်ကုန်မြို့ သို့ဘုရားဖူးလာကြသော် စိတ်ချမ်းသာ စွာ၊ အဆင်ပြေစွာ သွားရောက် ဖူးမြော် ကုသိုလ်ယူနိုင်ရေး လမ်းညွှန်မှုပေးနေ

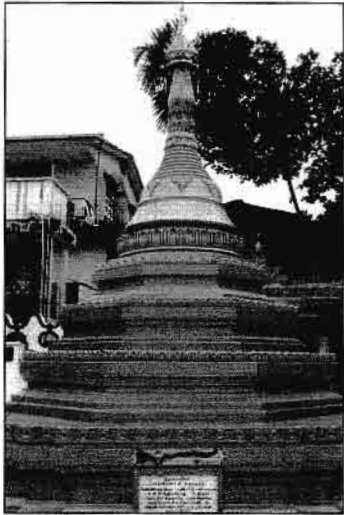
သော စေတီဘုရားသမိုင်းကြောင်းများ ရေးသားလာသောအခါ ဘုရားစေတီ တော်တော်များများသို့ မရောက်ရောက် အောင်သွား ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ ရေးသားလာခဲ့ရပါသည်။

ယခုတော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကို ရောက်လာရပါပြီ။ အိမ်တော်ရာ ဘုရားမုခ်ဦးမုခ်ဝသို့ ကားဖြင့် ဦးတိုက် ကန်တော့ဝင်ရောက်လိုက်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းများစွာဖြင့် ရင်မှာ ဝိတိ ဝှမ်းဆီထိသလို ဖြစ်ပေါ်ခံစားရပါ

ကံဝင်း
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှ ထင်ရှားကျော်ကြား စေတီဘုရားများ
ပဟာဓမ္မရုံသီအိမ်တော်ရာစေတီတော်

ပဟာဓမ္မရုံသီအိမ်တော်ရာစေတီတော်

အိမ်တော်ရာဘုရားရင်ပြင်တော်မှ ကိုးတောင်ပြည့်ဆူတောင်မြည့်စေတီတော်

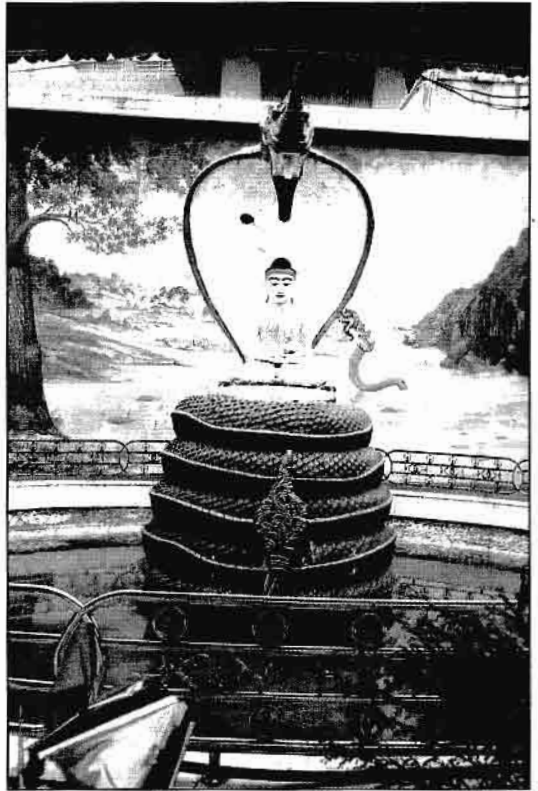

အရှေ့ဘက်အာရုံခံတန်ဆောင်

အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ရုပ်ပွားတော်

ဆိပ်တော်ရာစေတီမှ နဂါးရံဘုရား

ဆိပ်တော်ရာစေတီတော်ရင်ပြင်တော်မှ ရတနာပိမာန်တော်

လေ့လာမိပါသည်။
□ ပုဂံမင်း၏ကောင်းမှုတော်
အိပ်တော်ရာစေတီတော်

သာယာဝတီမင်းကြီးသည် ဘကြီးတော်မင်းတရားကြီး၏ ညီတော်ဖြစ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၉၉ ခုနှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သောနန်းတွင်းအရေးအခင်းအကြောင်း ပြုပြီး ဘကြီးတော်မင်းတရားကြီးက ညီတော် သာယာဝတီမင်းအား ထီးနန်းလွှဲအပ်ခဲ့ပါသည်။ သာယာဝတီမင်းသည် မိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သူဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာတို့အား နှိပ်ချာဆက်ဆံခံရမှုကို မလိုလားသူဖြစ်၏။

မြန်မာနှစ် ၁၂၀၃ ခုနှစ်တွင် သာယာဝတီမင်းသည် မင်းမိဖုရား၊ သားတော်များနှင့် စစ်သည်ဗိုလ်ပါများစွာဖြင့် ပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား အင်အားတစ်စပ် အနေဖြင့်ပြစ်မိသောငှာ အမရပူရရွှေမြို့တော်မှ ဒဂုံ(ရန်ကုန်)မြို့သို့ ရေကြောင်းမှ စုန်ဆင်းလာပါသည်။

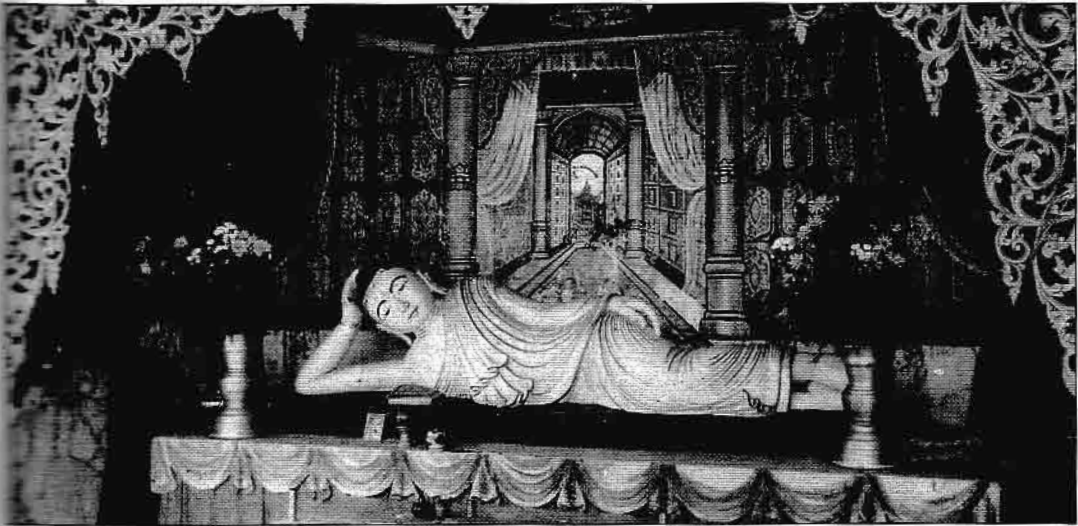
စုစုပေါင်း (၂၇) ရက်အကြာ မြန်မာနှစ် ၁၂၀၃ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၃) ရက်နေ့တွင် ဒဂုံ(ရန်ကုန်) မြို့သို့ ချောချောမောမော

သည်။
အရောက်နောက်ကျရလေခြင်းဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြစ်တင်နေမိပါသည်။ ရွှေစင်ရွှေသားများက အံ့ပါရဲ့ဗျာ။ ပန်းတင်ခုံမှစ အရံစေတီတော်ပါမကျန် စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူလုံး ထိန်ထိန်သာလင်းတော့သည့် ရွှေနှစ်ဘုရား။
မဟာဓမ္မရံသီအိပ်တော်ရာစေတီတော်ရင်ပြင်မှ လက်ယာရစ် တစ်ပတ်

လှည့်ပူဇော် အရှေ့အာရုံခံတန်ဆောင်းမှာ ဘုရားကန်တော့ပြီးနောက် ဘုရားလုံခြုံရေးဂေါပကဝန်ထမ်းတစ်ဦးကိုတွေ့၍ ဘုရားသမိုင်းအကြောင်း မေးကြည့်သောအခါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလိုပါက ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်ရှိပါ၍ အလှူခံငွာနုတွင် ဝယ်ယူဖတ်ရှုပါရန် လမ်းညွှန်သဖြင့် အလှူခံငွာနုသို့သွား၍ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်ကိုဝယ်၍ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှု

www.burmeseclassic.com

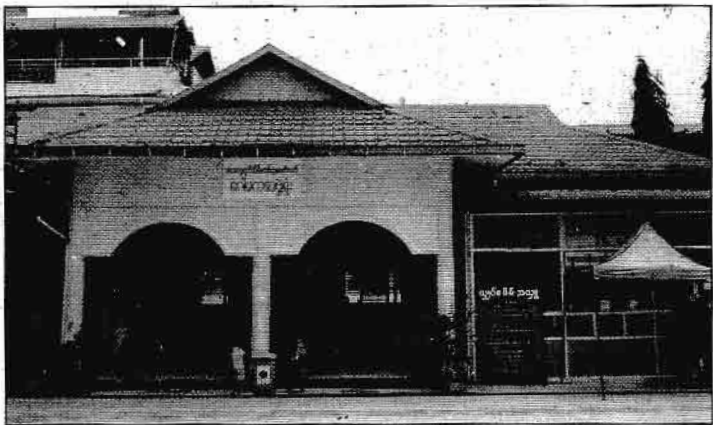

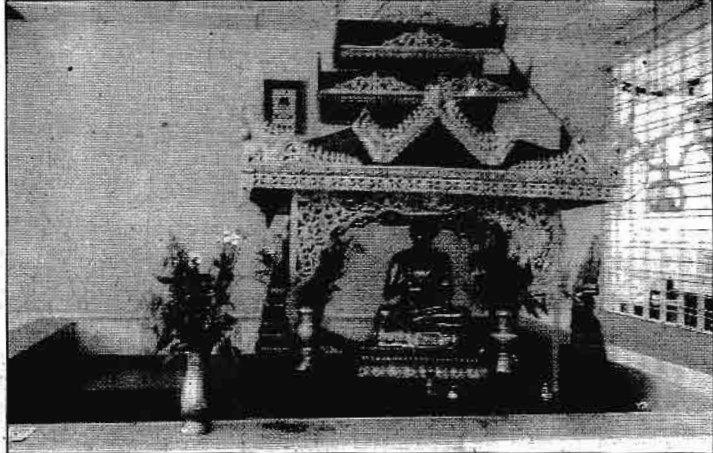
ဆောက်ရှိလာပါသည်။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း ဆောက်သောအခါ လမ်းမတော်ဆိပ်မ နေ၍ ကုန်းပေါ်တက်ရောက်လျက် ယခင်မြို့မကျောင်း (အ-ထ-က ၂ ဒဂုံ အရွှေဘက်ရှိ မိုင်ဒါကွင်းကြီး၏ မြောက် ဘက်ခြမ်း) ယခင်အင်္ဂလိပ်များဘုရားရှိခိုး ကျောင်း)နေရာတွင် မြို့သစ်တည်တော် မူပါသည်။ မြို့တော်အမည်မှာ 'အောင် မြန်မာ့ရန်နှင့်' မြို့တော် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့အောင်ချာနန်းတော်ကြီးကို မြန်မာနှစ် ၁၂၀၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့် တော် ၁၀ ရက် စနေနေ့မှ ၁၂၀၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလဆန်း ၁၀ ရက် နေနေ့အထိ (၉)လတိုင်တိုင် အချိန်ယူ ဆည်တော်မူခဲ့ပါသည်။ နန်းတော်ကြီးမှာ အရွှေသို့ မျက်နှာမူပါသည်။ ထိုမြန်မာ့ အောင်ချာနန်းတော်၏ အနောက် မြောက်ဘက်တွင် ပုဂံမင်းသား၏စံအိမ် သော်တည်ရှိပါသည်။ ပုဂံမင်းသားစံအိမ် သော်၏အနောက်ဘက်အရပ်တွင် 'ပုဆိုး တန်းလမ်းရှိပါသည်။ ထိုပုဆိုးတန်းလမ်း တွင် ဆင်းရဲသားများနေထိုင်ကြပါသည်။ မြန်မာ့အောင်ချာနန်းတော်ကြီး၏ အနီး မြောက်၌ ဓားလုံသေနတ်ကိုင်လက်နက် ကိုင် စုစုပေါင်း (၁၅၀၀) ခန့် ရှိပါ သည်။

မြန်မာနှစ် ၁၂၀၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်း လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့တွင် ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းနတ်ရွာစံပါတော့သည်။ သားတော်ဖြစ်သူ ပုဂံမင်းနန်းတက်၍ သီရိလွင်စိုးစံတော်မူပါသည်။ စုစုပေါင်း သီရိလွင်စိုး (၇) နှစ်တိုင်စိုးစံတော်မူပါသည်။ သီရိလွင်စိုးဘဝကစိုးစံခဲ့သော မန္တလေး မြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့ များရှိအိမ်တော်များ၌ ဆောင်ယာနောက်သားကျူးကျော်သူများ

ဂေါပကရုံးနှင့် အလှူခံဌာန

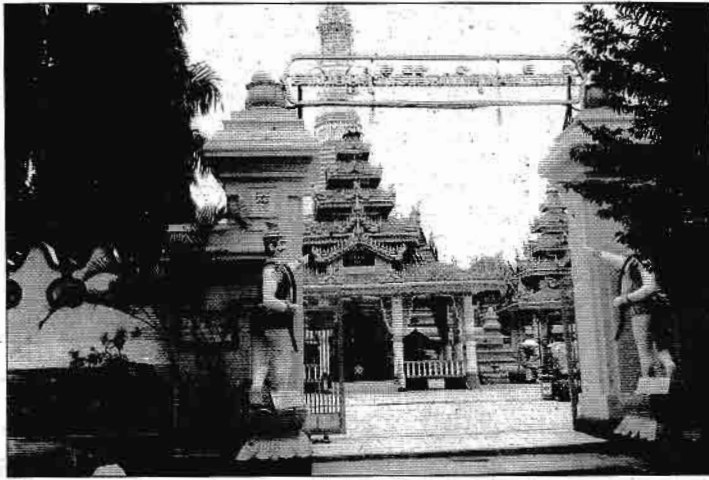

ရှင်ဥပဂုတ္တမထော်

ဝင်ရောက်၍ အိမ်ရာတည်ဆောက်နေ ထိုင်မည်ကို စိုးရိမ်လွန်းလှပါသဖြင့် ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးမြို့များတွင် ဘုရား စေတီတစ်ဆူစီတည်ထားတော်မူခဲ့သည်။ ထိုဘုရားစေတီများကို 'အိမ်တော်ရာ စေတီ' ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြပါသည်။

၂၀၀၀ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် အိမ်တော်ရာသမိုင်းစာအုပ် စာမျက်နှာ (၈) တွင် အိမ်တော်ရာစေတီ (၃) ဆူရှိ ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။ ဒဂုံမြို့နယ် လုံးဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိသဒ္ဓမ္မဟိတစာမေးပွဲ ငွေရတုစာစောင်၌ ဆောင်းပါးရှင် ဘဒ္ဒန္တ

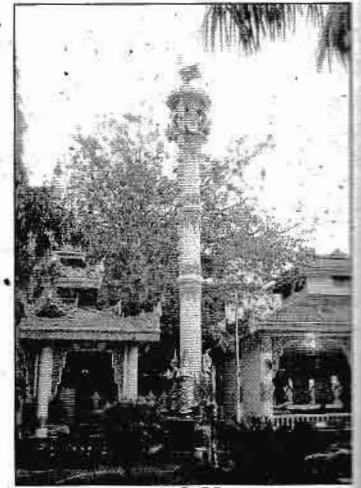

ရှင်သီဝလီရဟန္တာမထေရ်

သုငယ်တော်များ၊ ခေါင်းလောင်းထမ်းပုံ

တံခွန်တိုင်

သိရိန္န(၇၈၀၁၈၈) ၏ 'အိမ်တော်ရာ မည်၊ မြတ်စေတီ၊ မြန်ပြည်လေးဆူရီ' ဟူသော ဆောင်းပါး၌ အိမ်တော်ရာ စေတီလေးဆူရီကြောင်း ဤသို့ ဖော်ပြ ထားပါသည်။

ပထမအိမ်တော်ရာစေတီတော်ကို မြန်မာနှစ် ၁၁၄၃ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလတွင် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး ဦးဝိုင်းသည် စစ်ကိုင်းမြို့၊ ထူပါရုံဘုရားအနောက် တောင်ယွန်း မင်းသားဘဝက စံတော်မူ ခဲ့သော အိမ်တော်ရာမြေတွင် 'အောင် မြေလောက' ဘွဲ့တော်ချီ၍ တည်ထား တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤအောင်မြေလောကစေတီကို အိမ်တော်ရာစေတီ(၄)ဆူတွင် အစဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် 'အိမ်တော်ရာအစ၊ အောင်မြေလောကက' ဟူ၍ ကမ္ဘည်း မော်ကွန်းတင်သင့်ပါသည်။

(ကုန်းဘောင်မင်းဆက်၊ ပတွဲ၊ နှာ-၃၈၉) ဒုတိယအိမ်တော်ရာစေတီတော် ကို သက္ကရာဇ် ၁၂၀၃ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလ တွင် သာယာဝတီမင်းတရားကြီးသည် သာယာဝတီမြို့၊ ရေကင်းမင်းကြီးတိုက် စံနန်းတော်မင်္ဂလာအိမ်တော်ရာမြေတွင် 'လောကဇေယျ' ဘွဲ့တော်ချီ၍ တည် ထားတော်မူခဲ့ပါသည်။

တတိယအိမ်တော်ရာစေတီတော် မြတ်ကို မြန်မာနှစ် ၁၂၁၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ပုဂံမင်းတရားကြီး သည် အိမ်ရှေ့စံမင်းသားဘဝ နေထိုင်ခဲ့ သော အိမ်တော်နေရာမြေ၌ 'မဟာ လောကရံသီ' ဘွဲ့တော်ချီ၍ တည်ထားမူ ခဲ့သည်။ ဤမဟာလောကရံသီအိမ် တော်ရာစေတီသည် မန္တလေးမြို့၌ တည်ရှိပါသည်။

စတုတ္ထအိမ်တော်ရာစေတီမှာ ပုဂံ မင်းသည် မိမိမင်းသားဘဝက 'ခေတ္တ ယာယီစံမြန်းခဲ့သော အောင်မြေရန်နှင့် မြို့ (ရန်ကုန်မြို့) အိမ်တော်နေရာတွင် ၁၂၁၀ ခုနှစ် ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် တည် သော 'မဟာဓမ္မရံသီ' အိမ်တော်ရာ စေတီ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ အိမ်တော်ရာ စေတီ (၄) ဆူ ရှိပါသည်။

ထိုအိမ်တော်ရာ (၄) ဆူတွင် ဤ ပုဂံမင်းသည် မန္တလေးအိမ်တော်ရာ စေတီနှင့် ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာစေတီ နှစ်ဆူကိုသာတည်ထားခဲ့ပါသည်။ အခြား အိမ်တော်ရာစေတီများမှာ ပုဂံမင်း၏ အိမ်တော်ရာစေတီမဟုတ်ပါ။

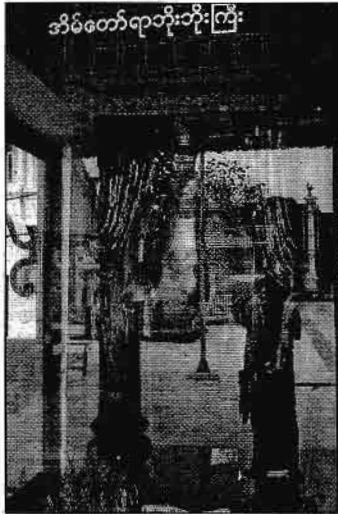
မန္တလေးအိမ်တော်ရာစေတီတော် ပုဂံမင်းသည် မန္တလေးမြို့၌ အိမ်တော်ရာဘုရားကို မိမိမင်းသားဘဝ

www.burmeseclassic.com

ဘိုးတော်သိကြားမင်း

အိမ်တော်ရာဘိုးဘိုးကြီး

အိမ်တော်ရာမှ ကိုမြမြရှင်

အိမ်တော်ရာစေတီမှ ဦးရှင်ကြီး

အိမ်တော်ရာစေတီမှ ပုပ္ဖားမယ်တော်ကြီး

အိမ်တော်ရာစေတီမှ ပဲခူးမယ်တော်ကြီး

နေတော်မူခဲ့သော သီရိဗောဓိ
အရပ်ရှိ အိမ်တော်ရာတွင် တည်
ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ပုဂံမင်းသည်
ဦးမာနှစ် ၁၂၁၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်
လပြည့်ကျော် (၆) ရက်နေ့တွင် ထီး
တော်တင်လျှကာ ထိုစေတီတော်ကို
ဘလောကရံသီအိမ်တော်ရာစေတီဟု
တော်သတ်မှတ်ခေါ်တွင်စေပါသည်။
ဘလောကရံသီ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ
ဘယ်မြင်မြတ်သော လောက၏
ဆိုင်ခြည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

(အိမ်တော်ရာစေတီသမိုင်းစာအုပ်
စာမျက်နှာ ၈-၉-၁၀)

ပုဂံမင်းသည် မန္တလေးအိမ်တော်
ထီးတင်ပွဲကို ကိုယ်တိုင် တခမ်းတနား
ဆင်နွှဲခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်အိမ်တော်
ဘုရား ထီးတော်တင်ပွဲကိုတော့ ကိုယ်

တိုင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

၁ ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာစေတီတော်

ပုဂံမင်းသည် မိမိမင်းသားဘဝက
ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းကြီးနှင့်
အတူ အောင်မြေရန်နှင့် (ရန်ကုန်) မြို့သို့
စုန်ဆင်းလာခဲ့စဉ်က ခေတ္တယာယီစံမြန်း
ခဲ့သော စံနန်းအိမ်တော်ရှိသည်။ ထိုအိမ်
တော်သည် မြန်မာအောင်ချာနန်းတော်
၏ အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ်တွင်
တည်ရှိသည်။ ထိုအိမ်တော်နေရာ၌
၁၂၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင်
စေတီတစ်ဆူတည်လေသည်။

ထိုစေတီတည်ထားရန်အတွက်
ရေဝန်တော် ပဲခူးမြို့စား မဟာမင်းခေါင်
ကျော်ထင်ကို ငွေသား (၈၀၀၀၀) ထုတ်
ပေးပြီး စစ်သည်တော် (၁၄၀၀) နှင့်အတူ
စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။

ပဲခူးမြို့စား ရေဝန်မင်းသည် ဖိနပ်
တော်သံတောင် (၄၀) ဉာဏ်တော်(၄၄)
တောင်ရှိ စေတီတော်ကို ပုဂံမင်းသား
အိမ်တော်ရာနေရာ၌ စေတီတည်တော်
မူလေသည်။

ပုဂံမင်း၏ အမိန့်တော်အရ အိမ်
တော်ရာဘုရားတွင် ဘိုးတော်ဘွားတော်
တို့၏ ရွှေကိုယ်လေး၊ ငွေကိုယ်လေး၊ မယ်
တော်၊ ခမည်းတော်တို့၏ ရွှေကိုယ်လေး၊
ငွေကိုယ်လေးများနှင့်အတူ အလောင်း
မင်းတရားကြီးလက်ထက်မှတင်၍ နန်းဦး
တွင် အမြဲတည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော
မာရဇိန်ရုပ်ပွားတော်၊ အသားတော်၊
အသွေးတော်၊ အရိုးတော်၊ ဆံတော်တို့မှ
ဖြစ်ပွားတော်မူသော ဓာတုစေတီတော်။

မြတ်စွာဘုရား၏သုံးဆောင်တော်
မူရာ ရွှေပလ္လင်ဗောဓိပင်ကျောင်းတော်။

မှန်ဦး

ဘုရားအဝင်မှန်ထိပ်မှ နတ်လမ်းညွှန်ပြပုံ

သပိတ်၊ သင်္ကန်း၊ တောင်ငူ၊ အစရှိသော ပရိဘောဂစေတီတော်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသောဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း(၈၄၀၀၀)ဟူသော ဓမ္မစေတီတော်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဆင်းတုတော်ဟူသော ဥဒ္ဓိဿစေတီတော်။

ဤစေတီ (၄) ပါးအပါအဝင် ရွှေကြွယ်၊ ငွေကြွယ်၊ ပတ္တမြားကြွယ်၊ ရွှေအုပ်၊ ငွေအုပ်၊ ပတ္တမြားအုပ်၊ ရွှေကလပ်၊ ငွေကလပ်၊ ရွှေပြား၊ ငွေပြား စသည့် ရတနာအမျိုးမျိုး စီမံခြယ်လှယ်ကာ အိမ်တော်ရာစေတီတော်၌ ဌာပနာတိုက်ခန်းများထားရှိလျက် ဌာပနာသွင်းတော်မူပြီး စေတီတော်ကို အပြီးတိုင် တည်ထားတော်မူခဲ့ပါသည်။

(ဤအိမ်တော်ရာစေတီတော်တွင် အထက်ပါ ဌာပနာသောအရာများပါရှိ၍ စေတီလေးမျိုးလုံးဌာပနာပါရှိသည်ကို သတိပြုပါ။)

မြန်မာနှစ် ၁၂၄၄ခုနှစ်၊ ပြာသိုလတွင် စေတီတော်၏ အမည်ကိုလည်း မဟာဓမ္မရံသီအိမ်တော်ရာစေတီဟု ဘွဲ့အမည် သတ်မှတ်တော်မူလေသည်။

မဟာဓမ္မရံသီ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မြင့်မြတ်သော တရားတော်မြတ်၏ ရောင်ခြည်တော် (အလင်းရောင်) ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။

ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာဘုရား ဖိနပ် (၆၆)တောင်၊ သံတောင် (၄၀) အမြင့် ဉာဏ်တော် (၄၅) တောင် ရှိသည်။

မဟာရံတံတိုင်း မီးတားအတွင်းမှ အတောင် (၅၀) အကွာတွင် စေတီတည်သည်။ မဟာရံတံတိုင်း အတောင် (၇၀)

အကွာတွင် မှန်ပေါက်အကျယ် (၈) တောင်ထားသည်။

ပုဂံမင်း၏ အိမ်တော်နေရာတွင် တည်ထားခြင်းကြောင့် အိမ်တော်ရာစေတီခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ မဟာဓမ္မရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီတော်သည် ဂေါ်ဒွင်လမ်းအနောက်ဘက်နှင့် ပဲခူးကလပ်အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိပါသည်။

မဟာဓမ္မရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီ ဉာဏ်ရောင်ခြည်

ဓမ္မရံသီ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ တရားရောင်ခြည် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဓမ္မရံသီအရ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ဟူသော လောကုတ္တရာတရားရောင်ခြည်ကိုဆိုလိုပါသည်။

လောကတွင် ဓာတ်ရောင်ခြည်၊ လေဆာရောင်ခြည်၊ အင်္ဂုမြူရောင်ခြည်၊ နေစကြဝဠာရောင်ခြည် စသည်ဖြင့် ရောင်ခြည်အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် သဘာဝနေစကြဝဠာ၏ရောင်ခြည်သည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မိုင်ပေါင်းသန်းချီ၍ ဝေးကွာသော ဤတစ္ဆာမြေ စကြဝဠာအတွင်းသို့ အလင်းရောင်လိုင်းဖြင့် ခဏချင်းဖြင့် ပျံ့နှံ့သွားနိုင်၏။ သို့သော် အကာအကွယ်ရှိသောနေရာများ၊ တွင်းလိုက်ခေါင်းများ၊ ချောက်ကမ်းပါးများ စသောနေရာများသို့ ထိုရောင်ခြည်များ မကျရောက်နိုင်ပေ။ ထိုရောင်ခြည်တို့ဖြင့် နေရာအားလုံးကို မထွန်းလင်းနိုင်ပေ။

ဓမ္မရံသီဟူသော တရားရောင်ခြည်သည် သတ္တဝါအားလုံးတို့၏မသိမှုမြိုက်မမှု အဝိဇ္ဇာ ဟူသော အမှောင်ကို ပယ်ရှား

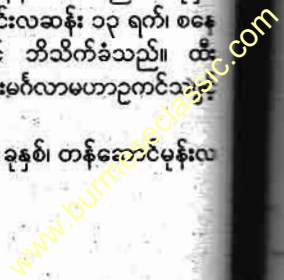
နိုင်၏။ ဓမ္မရောင်ခြည်ဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အတွင်းအဇ္ဈတ္တာယတန၊ အမြင်ဗဟိဒ္ဓါ ယတနအားလုံးကို ထွန်းလင်းစေနိုင်ပါသည်။ ထိုဓမ္မရံသီဟူသော တရားရောင်ခြည်ဖြင့်ပင် ဝါ၊ ယာ၊ ရှေ့၊ နောက်၊ အောက်၊ ထက် ဖီလာ ထုတ်ချင်း အဆီးအတားမရှိဘဲ တစ်လောကလုံးကို ထွန်းလင်းစေသည်။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မရံသီဟူသော မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုရည်သန်၍ ဤအိမ်တော်ရာစေတီတော်မြတ်ကြီးအားပူဇော်ခြင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် ဓမ္မရံသီဟူသော တရားရောင်ခြည်စွမ်းအားဖြင့် အမှောင်ဟူသမျှကို ပယ်ခွင်းနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ဘေးရန်ကင်းပျောက်ချမ်းသာရောက်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မရံသီ ဉာဏ်ရောင်ခြည် ကိုယ်စီ တည်နိုင်ကြပါစေ။

ပုဂံမင်း၏အိမ်တော်ရာဘုရား သီကောင်းစရာများ

- ၁။ ခမည်းတော်သာယာဝတီမင်းကြီးသည် ၁၂၀၃ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၄ ရက် နံနက် (၄) ချက် တီးကျော်အချိန် အောင်မြေရန်နှင့်မြို့တော်နှင့် မြနန်းအောင်ချာနန်းတော်ကို တည်ခဲ့သည်။
- ၂။ တာပေါင်း ၁၈၀၀ (တစ်ထောင်ရှစ်ရာ) အကျယ်အဝန်းရှိသည်။
- ၃။ စံနန်းတော်၏ဝဲဘက် (အနောက်မြောက်ထောင့်)တွင် ပုဂံမင်းသား၏ မင်္ဂလာအိမ်တော်ရှိသည်။
- ၄။ ရန်ကုန် (အောင်မြေရန်နှင့်) မှ အပြန်တွင် သာယာဝတီမင်း (ကုန်းဘောင်မင်း) မကျန်းမာ၍ အမရပူရမှ မင်းတဲအဝန်းတိုက်သို့ပြောင်းရွှေ့၍ ယာယီနန်းတော်ပြုလုပ်စံနေရသည်။
- ၅။ ၁၂၀၆ ခုနှစ်တွင် သာယာဝတီမင်းသည် သားတော်များဖြစ်ကြသော ပုဂံမင်းသားနှင့် မင်းတုန်းမင်းသားတို့အား လွှတ်တက်မင်းသားကြီးများအဖြစ် ခန့်အပ်လေသည်။
- ၆။ ၁၂၀၈ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ပုဂံမင်းနန်းတက်သည်။ ထိုနှစ် တပေါင်းလဆန်း ၁၃ ရက်၊ စနေနေ့တွင် ဘိသိက်ခံသည်။ ထိုဆောင်းမင်္ဂလာမဟာဥကင်သဘွဲ့သည်။
- ၇။ ၁၂၀၉ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ

အကြောင်းအရာ

မဟာဓမ္မရံသီအိမ်တော်ရာစေတီတော်ဉာဏ်တော်

၁။ ဖိနပ်တော်	(၆၆) တောင်
၂။ သံတောင်	(၄၀) တောင်
၃။ အမြင့်ဉာဏ်တော်	(၄၅) တောင်
၄။ -	(မဟာရံတံတိုင်း၊ မီးတားနှစ်ထပ်၊ အုတ်ရိုးအင်္ဂါတေ။)
၅။ -	(မဟာရံတံတိုင်း၊ အတောင်(၇၀)အကွာတွင်မုခ်ပေါက် မြန်မာနှစ် ၁၂၁၄ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလ
၆။ ထီးတော်တင်သည့်နေ့	မြန်မာနှစ် ၁၂၁၀ ပြည့်၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့
၇။ စေတီတော်ကိုစတင်တည်သည့်နေ့	

- ၁။ တွင် မန္တလေးဒေဝန်းစံနန်းတော် အိမ်ရာတွင် မဟာလောကရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီကိုတည်သည်။
- ၂။ ထိုနှစ် တန်ခူးလဆန်း ၁၄ ရက် ဌာပနာသွင်းသည်။
- ၃။ မဟာလောကရံသီ စေတီဘုရား အမြင့် သံတောင် (၅၆) တောင် (၂) မိုက်ရှိသည်။
- ၄။ ထီးတော်အဝ (၄) တောင်၊ ဘုံ ခုနစ်ဆင့်၊ အမြင့် (၉) တောင်၊ (၁) မိုက်ရှိသည်။
- ၅။ ၁၂၁၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် ၆ ရက် မန္တလေး အိမ်တော်ရာဘုရားထီးတော်တင် ပွဲကျင်းပပြီး မဟာလောကရံသီ ဟု အမည်ကမ္မည်းထိုးသည်။
- ၆။ ၁၂၁၃ ခုနှစ်က မိမိ မင်းသား အဖြစ်နှင့်နေခဲ့သော ရန်ကုန် အိမ်တော်ရာတွင် ပဲခူးမြို့စား ရေဝန်မဟာမင်းခေါင်ကျော်ထင် အား ငွေ ၈၀၀၀၀/ ပေး၍ ၁၂၁၀-ပြည့်နှစ်၌ မဟာဓမ္မရံသီ ရန်ကုန် အိမ်တော်ရာဘုရားကို တည်ခဲ့သည်။
- ၇။ မဟာဓမ္မရံသီစေတီတော်၏ ဖိနပ် တော် (၆၆) တောင်၊ သံတောင် (၄၀)၊ ဉာဏ်တော်အမြင့် (၄၅) တောင် ရှိသည်။
- ၈။ ၁၂၁၄ ခုနှစ် တန်ခူးလတွင် ထီး တော်တင်သည်။
(အိမ်တော်ရာစေတီသမိုင်း စာ ၂၄-၂၅)

အိမ်တော်ရာစေတီမှာ ဆုတောင်းပါ

ယခုမှသာ ရောက်ဖူးကြောင်း နှီးသားစွာဝန်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအိမ်တော်ရာစေတီတော်နှင့် တော်သက်၍ ထူးခြားမှုများကိုတော့

နှစ်အတော်ကြာကပင် ကြားဖူးခဲ့ပါ သည်။

ဒဂုံမြို့နယ် ဘုရားကြီးရပ်ကွက်မှာ နေကြသောလင်မယားနှစ်ယောက်သည် အိမ်တွင်းရေးများအဆင်မပြေကြသဖြင့် အမျိုးသားသည် အိမ်မှဆင်းသွား လေ၏။ လေးငါးရက်တိုင်အိမ်ပြန်မလာ သောအခါ မနီးမဝေးမှာရှိသော အိမ် တော်ရာဘုရားသို့သွားပြီး ဆီမီး၊ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများ ကပ်လှူ ဆုတောင်း သောအခါ မနက်ဆုတောင်းပြီး ညမှာ ပြန်ရောက်လာကြောင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားဖူးပါ၏။

ဦးလှပု ဆိုသူ အငှားယာဉ်မောင်း ဆရာနှင့် အမှတ်မထင် အိမ်တော်ရာ ဘုရားအနောက်ဘက်အာရုံစံတန်ဆောင်း မှာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ အိမ်တော်ရာဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားမှုများရှိပါက ပြော ကြားပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ ဦးလှပုက အချိန်မရသည့်ကြားမှ တက် တက်ကြွကြွ သူ့အတွေ့အကြုံများရှင်းပြ ပေးပါသည်။ ယခင်က အိမ်တော်ရာ ဘုရားသို့ မသိပါကြောင်း၊ တစ်နေ့ အိမ်တော်ရာကျောင်းတိုက်သို့ ကားငှား စီးလာသူများကြောင့် ပထမဦးဆုံးအိမ် တော်ရာဘုရားသို့ရောက်လာပါကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ထမင်းစားပြီး ချိန် ခေတ္တခဏနားလိုပါလျှင် အိမ်တော် ရာဝင်းထဲဝင် အရိပ်အောက်မှာ ကား ထား ဘုရားဖူးရင်း နားနေတတ်လေ၏။ တစ်ခါသော် ကိုလှပုသည် ကားဆွဲရင်း အခက်အခဲတစ်ရပ်အနေဖြင့် အကျပ် တည်းဆိုက်နေလေ၏။ ကားကလည်းဆွဲ ၍မကောင်း၊ အံ့နာကြေး တစ်သောင်း မရ၍ အိတ်စိုက်နေရသည့်ရက်ကများ လှ၏။ နောက်ဆုံး ကားပြန်အပ်သည် အထိ အခြေအနေဆိုးဝါးသွားပါတော့ ၏။ ကိုလှပု ကားမရှိတော့ ခြေထောက်

ကျိုးသလိုဖြစ်နေရ၏။ တခြားအလုပ် လည်း မလုပ်တတ်။ ကားသာမောင်း တတ်၏။ လက်ထဲမှာလည်း အရင်းအနှီး မရှိတော့ မိသားစုနှင့်တိုင်ပင်ပြီး သမိုင်း ကအိမ်ကိုရောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ ၏။ ငွေလို၍ အိမ်ရောင်းသည်။ အိမ်က လည်း ဆိုင်းဘုတ်တင်သာတင်သည်။ မေးသူ မရှိ။ ဘုရားရှိခိုး၊ ဆုတောင်းရင်း အိမ်တော်ရာဘုရားကို သတိရလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်တော်ရာဘုရားသွား၍ ဆွမ်း၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများ ကပ်လှူ ဆုတောင်းပြီးသောအခါ ရက်ပိုင်းအတွင်း မှာ ဝယ်သူနှင့်တည့်တည့်တိုးပါတော့၏။

ယခုအခါမှာ သမိုင်းမှ အိမ်ရောင်း ရငွေသည် ကားကောင်းကောင်းတစ်စီး နှင့် မြောက်ဒဂုံမှာ (၆၀ x ၄၀) မြေတစ် ကွက်ဝယ်၍ ရလေ၏။ အိမ်တော်ရာ တန်ခိုးကြောင့် ကိုလှပုတို့မိသားစု ကား ပိုင်း၊ အိမ်ပိုင်နှင့် အံ့နာကြေးမပေးရတော့ သဖြင့် ဝင်ငွေတွေတိုးနေပါတော့၏။

တချို့သော ချို့တဲ့နှမ်းပါးသူများ က အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်မဝယ်နိုင်သောအခါ အိမ်တော်ရာဘုရား မကြာခဏသွား၍ ဆွမ်း၊ မနီး၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်းကပ်လှူဒါန်းပြီး ဆုတောင်းသောအခါ အနှေးနှင့်အမြန် အဆင်ပြေသွားကြ၏။ ရှေးအခါက လည်း ယခုကဲ့သို့ အိုးအိမ်ကိစ္စ၊ အိမ်ရာ ကိစ္စများ၊ အိမ်တော်ရာစေတီတော်တွင် ဆွမ်း၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်း ကပ်လှူဒါန်း ဆုတောင်းသောအခါ ပြည့်စုံပြည့်စုံ အလိုကျအဆင်ပြေသည်ဟု ရှေးမိနောက် မိလူကြီးများ ပြောကြားစကားအရ သိရ ပါသည်။

စာရှုသူဓမ္မမိတ်ဆွေများအနေဖြင့် မသိသူကျော်သွားသိသူဖော်စားဆိုသကဲ့ သို့ အမြန်သွားရောက်ဖူးမြော်ကုသိုလ် တော်ယူကြပါ။ အဆင်ပြေချောမွေ့ အောင်ဆုနှင့် တွေ့ကြပါလိမ့်မည်။ မဟာဓမ္မရံသီအိမ်တော်ရာစေတီဖူး ထူး ကြပါစေ။

မေတ္တာများစွာဖြင့်
ကံဝင်း

ကျမ်းကိုး -

ဂေါပကအဖွဲ့ထုတ် မဟာဓမ္မရံသီ အိမ်တော်ရာစေတီသမိုင်းစာအုပ် ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်း လေ့လာမှု များ

ဦးစွံမာ(ဝလင်း) မဟာရွှေသိမ်တော်

ကျောက်ဆည်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ အသံကြားလိုက်တာနဲ့ ဆင်နဲ့တွဲပြီး သိကြာ တာများပါလိမ့်မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျောက်ဆည်ဆင်က နာမည်ကြီးဟာ ကိုး။ ဆင်မြို့တော်ပေးကိုး။ ဆင်ရုပ်ချိုး တာ။ ဆင်တာအကကောင်းတာ။ အချိုး အဆစ်ပြေပြစ်တာ။ သွယ်ပောင်းနွဲ့နောင်း တာ။ ဂန္ဓဝင်အက။ ခေတ်အကတွေ ပိုင်နိုင်ပီပြင်တာတွေ သိပ်နာမည်ကြီး တာကိုး။ ဆင်ဆိုတာ ကျောက်ဆည် မြို့ ရဲ့သင်္ကေတလို အမှတ်တံဆိပ်ဟာကိုး။ အဲသလို ဆင်ရုပ်ထဲလှဝင်ပြီးကတော့အဖွဲ့ တွေ မရှိဘူးလားမေးရုံတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျောက်ဆည်ဆင်လောက်တော့ သတင်း မကြီးကြဘူး။ သမိုင်းမတွင်ကြဘူး။ ကျောက်ဆည်ဆင်လောက်လည်း ဈေး မရကြဘူးရယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေက ဆင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်လည်းယူတယ်။ အလေးလည်းထားတယ်။ စိတ်လည်းဝင် စားတယ်။ အားလည်းပေးတယ်လေ။

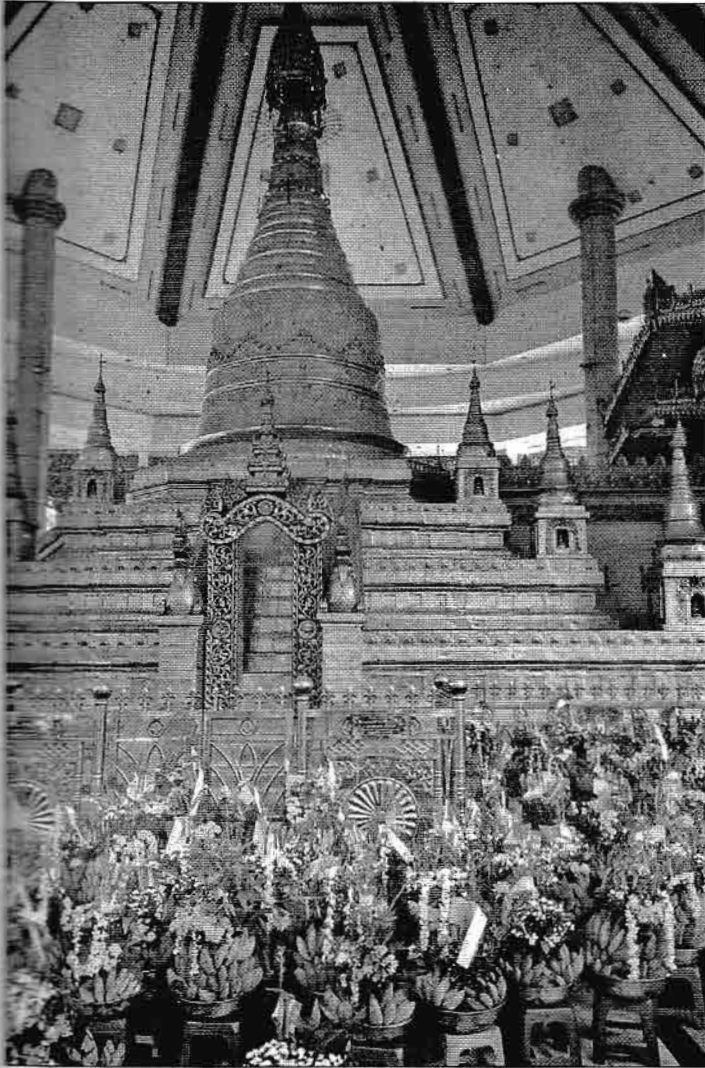
ဆင်ပွဲတော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥတေန မင်းနဲ့ပတ်သက်တယ်လို့ အများကထင်

ထားကြရာ နယ်ခံသမိုင်းပညာရှင်များ ပြောပြချက်အရ လုံးဝမဟုတ်ဘူးလို့ဆို တယ်။ အနော်ရထာမင်းကြီး သိတိုဋ်က နေ့စွယ်တော်ပွားပင့်လာတော့ ဆင်ပေါ် တင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်လွှတ်တဲ့အခါ ဆင်ဖြူ တော်ဝပ်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ စေတီတည် တယ်။ ရွှေစည်းခုံ၊ တန်ကြည်တောင်၊

လောကီနန္ဒာ၊ တုရင်တောင်၊ ရွှေသာ လျောင်းတောင်နဲ့ ပြက္ခန္ဓာတောင်များမှာ တည်တာပါ။ အဲဒီသမိုင်းနဲ့ ဆက်စပ် တယ်လို့ဆိုတယ်။ ကျောက်ဆည်ဆင်ပွဲ တော်ကို နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ်လမှာ (၁) ကြိမ်၊ တပေါင်းလမှာ (၁) ကြိမ် ကျင်းပပါတယ်။ ရွှေသာလျောင်းဘုရား

ဦးတော်မှာပါ။ ရွှေသာလျောင်းဘုရားကို ဆင်ရှင်ချိုးပြီးကန်တော့ပါတယ်။ ရွှေဆင် ငွေဆင်နဲ့လေ။ မြင်စိုင်းဘုရား (၃) ဆူ ဦးတော်မှာတော့ ရွှေဆင်၊ ငွေဆင်၊ ဆင်ဖြူတော်၊ ဆင်နီ၊ ဆင်ကြာ၊ ဆင်နက် တွဲ (၁၀) မျိုးနဲ့လှူရပြီး ဆွမ်းတော် ထပ်ရတယ်။ ဒီပွဲကတော့ အနော်ရထာ မင်းနဲ့မတ်သက်ဘဲ မြင်စိုင်းမင်းညီနောင် (၃) ဦးနဲ့သာ ပတ်သက်ပါသတဲ့။ ပြက္ခဒိန် ရွှေ ဦးမှာတော့ ဆင်မပါနိုင်တော့ပါဘူး။ အတီးအမှုတ်များကတော့ ပါပါသေးရဲ့။ ရွှေဆင်သွားဘုရားကတော့ ဆင်ပွဲပါနေ ပါသေးတယ်။

ရွှေသိမ်တော်ဘုရားကို အနော်ရထာမင်းကြီးကစပြီး (၉) တောင်ပြည့် ထာည့်တယ်။ မြန်မာနှစ် ၁၃၀၉ ခုနှစ် ဆောက်မှ အများကောင်းမှုနဲ့(၁၃)တောင် ညက်တော်အမြင့်တည်တယ်။ ၁၃၅၆ ခု

မှာလည်း အရံစေတီကိုပိုပြီး (၃၄)တောင် အမြင့်အထိတိုးမြှင့်တယ်။ ဖိနပ်တော် ကုလားကျောင်းခံကိုက (၄) တောင်မြင့် တယ်။ ဒကာဖြစ်သူ အနော်ရထာမင်း ကို ရှင်အရဟံကတည်ခိုင်းတော်မူစေပြီး ရွှေသိမ်တော်လို့ဘွဲ့တော်တပ်စေတယ်။ နောက်မှ ရှေ့ကမဟာတပ်လာခြင်းဖြစ် တယ်။

ရွှေသိမ်တော်ဘုရားတန်ခိုးကြီးရ ခြင်းအကြောင်းအရင်းမှာ ဆုတောင်း ပြည့်လို့ရယ်၊ ကျမ်းကျိန်ရင်စူးလို့ရယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မိုးကြိုးပစ်ပါစေ၊ မြေကိုက် ပါစေ၊ မြေပြိုပါစေ၊ လူညွန့်တုံးပါစေလို့ ကျိန်ရုံချင်ကျိန်ရုံမယ်။ ရွှေသိမ်တော်စူး ရစေရဲ့လို့တော့ မကျိန်ရကြဘူးလို့ဆို တယ်။ ကန်တော့ပွဲတွေပေးထားတာတွေ များမူများ။ ကန်တော့ပွဲရောင်းတဲ့လူတွေ လည်း လက်မလည်ဘူး ရောင်းရတာ။ ဝယ်သူတွေကို ငှက်ပျောသီးအကြွေလို့၊ ရေသန့်ဘူးလို့တောင်ပေးလိုက်သေး။ မေး ကြည့်တော့ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောဖီး(၃)ဖီးပါ တစ်ပွဲ (၄၀၀၀)၊ (၄) ဖီးပါက (၅၀၀၀)၊ ငှက်ပျောဖီးများနဲ့ ပွဲလှလှမြင့်မြင့်ကြီး တစ်ပွဲကိုတော့ (၃၀၀၀၀)အထိရပါသတဲ့။ တိုက်ပုံအကျိန်ထိုင်နေတဲ့ အသက် (၅၀) ကျော် (၆၀)ဝန်းကျင်အမျိုးသားကြီးတွေ က ကန်တော့ပွဲပေးသူကို ရွှေကနုတ်တိုက် သင်ပေးတယ်။ ကျန်းမာဖို့၊ ချမ်းသာဖို့၊ စာမေးပွဲအောင်ဖို့၊ ရာထူးတက်ဖို့၊ အိမ် ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့တွေစုံလို့။ ယခု အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ပါက နောက်နောင် လည်း ကန်တော့ပွဲမပျက်မကွက်လာထိုး ပါမယ်ဆိုတာတောင်ပါရဲ့။ တချို့ကျ တော့ နတ်ကတော်ဆုတောင်းတာနဲ့ တောင်ဆင်တူလို့။

ရွှေက ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်တိုင် ပေးတဲ့သူကိုငွေဘယ်လောက်ပေးရသလဲ လို့မေးကြည့်တော့ ကြေးမသတ်မှတ်ပါ ဘူးတဲ့။ သဒ္ဓါသရွေ့ပဲဆိုပဲ။ အခင်မုခ် ကြီးဆိုတာလည်းဟိုးလို့ပါ။ တမုတ်ရွှေဂူ ကြီးဘုရားမုခ်ဦးဒကာ မြဘုရင်ချက်နဲ့ဆီ ပိုင်ပါပဲ။ အတော်သဒ္ဓါတရားကောင်းကြ ပေသကိုး။ မနည်းမနော့ကုန်ကျငွေ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေသိမ်တော်ကြီးဘုရားအနီး ရောက်သွားတော့ အနော်ရထာမင်းကြီး လိုက်ခိုင်းနေတဲ့ ကြေးရုပ်ကြီးတွေ ရတယ် လေ။ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေနဲ့သိပ်သာယာ တာကလား။ ရွှေသိမ်တော်အနီးမှာ တော့ ရွှေတောင်ထီးတော်ကြီးအမည်ရှိ တဲ့စရာမတောင်ကြီးရှိပြီး စေတီပုထိုးတွေ နဲ့ အလွန်လှပတယ်လေ။ ရွှေသိမ်တော်

မှာ ဂေါခော၊ ဂေါခံ၊ ဂေါဆိတဲ့ ဘီလူး ကြီး (၃) ကောင် စောင့်ရှောက်ပါသတဲ့။ ကျမ်းကျိန်သူအချို့ မှားယွင်းလိမ္မော် ကျိန်ပါက ကြောက်စရာဘီလူးရုပ်သွင် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရပါသတဲ့။

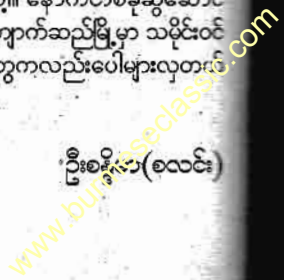
ရွှေသိမ်တော်ဘုရားတည်နေရာ ဟာ ကျောက်ဆည်မြို့မြောက်ဘက် (၂)မိုင် အကွာမှာတည်ရှိလေရဲ့။ ရန်ကုန်-မန္တလေး မော်တော်ကားလမ်းနဲ့ မီးရထားလမ်း အရှေ့ဘက် မင်းရဲမြောင်းအရှေ့ဘက်၊ သင်တောင်းကြီးရွာရဲ့ အနောက်ဘက်၊ ရွှေတော်ထီးတော်တောင်ဘက် တောင် ခြေရင်းမှာရှိပါတယ်။

အရှေ့ဘက်ကိုမျက်နှာမူထားတဲ့ မုခ်ဦးတစ်ခုတည်းသာရှိတဲ့ စေတီတော် ပေါ့။ မုခ်ထဲမှာ ဆုတောင်းပြည့်ရွှေသိမ် တော် ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူပါတယ်။ သင်တောင်းကြီးရွာနဲ့ ရွှေသိမ်တော်မှာ အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်တယ်။ အနော်ရထာ မင်းကြီးက ပင်လယ်မြစ်မနား၊ မြစ်သား၊ မြင်းခုံတိုင်၊ ယမ်း၊ ပန်၊ မကွဲရာ၊ တပြက်သာ၊ သင်တောင်း၊ တမုတ်၊ ခလူး ဆိုပြီး လယ်တွင်း(၁၁) ရွာတည်ခဲ့တယ်။ ခုနေခါမှာတော့ (၉) ခရိုင်ပဲတွင်တယ်။ ကျောက်ဆည်ခရိုင်ကို ကျောက်ဆည် မြို့နယ်၊ မြစ်သားမြို့နယ်၊ စဉ့်ကိုင်မြို့နယ်၊ တံတားဦးမြို့နယ်ဆိုပြီး ဖွဲ့စည်းထား တယ်။ ပဓိမင်းခေါ် ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း ပြင်ဆင်ခဲ့တဲ့ လယ်တွင်း (၉) ခရိုင်မှာ မပါဝင်။ ၁၉၅၇ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁ ရက် ရောက်တော့ စစ်ကိုင်းတိုင်း စစ်ကိုင်း ခရိုင်လက်အောက် မန္တလေးတိုင်း ကျောက်ဆည်ခရိုင်အတွင်း ထည့်သွင်း ဖွဲ့စည်းလိုက်တယ်။ (၉) ခရိုင်မှာ ပန်းရောင်မြစ်၊ မြစ်ခရိုင်မှာ စောလှမြို့၊ ပင်လယ်မြို့၊ မြစ်သားမြို့၊ ပျဉ်းမနားမြို့၊ မြောင်လှမြို့၊ မြင်းခုံတိုင်မြို့၊ မကွဲရာမြို့၊ မြင်စိုင်းမြို့တို့ ဖြစ်တယ်။ ဆည်များ

အရှည်တည်တဲ့အောင် ဆည်ကျွန်းပင် သား၊ ဆည်ဆော်၊ မြင်းဆော်၊ ဆည်ကြီး ဆည်စာရေး၊ ဆည်ဝန်ဆိုပြီး အဆင်ဆင့် ခန့်အပ်ထားတယ်။ ဆည်ကိုအထူးစောင့် ရှောက်စေပြီး ဘယ်လိုတာဝန်မှမထမ်း ရွက်ရဘူး။ (၁၂) မှ မင်းတိုင်းကြေးလွတ် ပါတယ်။ ဟိုတုန်းက ဆည်ကိုဖျက်သော် ငွေစင် (၁၀၀၀၀)၊ မြောင်းကိုဖျက်သော် ငွေ (၁၀၀၀) လယ်ကိုဖျက်သော် တရား သောဒဏ်ကျခံစေလို့ အမိန့်ထုတ်တယ်။ ဘေးရန်ကင်းစေဖို့ အနော်ရထာမင်းကြီး က သိန်းပြုမြို့၊ သောင်းပြုမြို့၊ ရာပြုမြို့၊ ဆယ်ပြုမြို့ကို တည်ဆောက်တယ်။ ကောင်းစင်၊ ကောင်းတုံ၊ ငရုန်း၊ ငရင်း၊ ရွှေဂူ၊ ယင်းခဲ၊ မိုးတား၊ ကတာ၊ ထီးကျဉ်း၊ မြတောင်၊ တကောင်း၊ ဟင်းမဟော်၊ ကြ ညှပ်၊ စမ္မိယံနဂို၊ ငစဉ့်ကူး၊ ကျွန်းသာ ယာ၊ မကွေးတရာအောင်၊ အုတ်၊ ရေနံ သာ၊ နဂါးမောက်၊ ယင်းမာတဲ၊ စုန်းမြို့၊ တုံပုံ၊ မထွရာ၊ သက်ကယ်ကျင်း၊ ဝါးရင်း တုတ်၊ တောင်ပြုကြီး၊ မြို့တင်၊ လအေး၊ ရှဉ့်မတက်၊ မကွဲရာ၊ တအိုမြင်စိုင်း၊ မြစ် သား၊ ဟိုင်းတက်၊ သာဂရ၊ ညောင်ရမ်း၊ ရွှေမြို့၊ ပက်ပါ၊ မြို့လှ၊ ကံလင်း၊ ဆွာ၊ ဗာရာဏသီဆိုပြီး ကင်း (၄၃) မြို့ကို တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။

ကျောက်ဆည်နယ်မှာ (၃)သီးစား လယ်ယာအလုပ်တွေလုပ်ကြတယ်။ ရေဖို့ အဆင်ပြေတယ်။ ဆည်မြောင်းတာတစ် တွေကို အနော်ရထာမင်းကြီးတည်ဆောက် ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေပေါ့။ မာလကာ၊ သခွား မွှေး၊ ဖရုံ၊ ဖရုံ၊ ပန်းမျိုးစုံလည်းထွက်ရဲ့။ စပါးမျိုးကောင်းတွေလည်းထွက်ရဲ့။ ဆီး ခြံ၊ ငှက်ပျောဥယျာဉ်ခြံ၊ သရက်ခြံတွေ လည်းပေါ်ရဲ့။ စိန်တလုံးသရက်ဆိုတာ ကျောက်ဆည်က နာမည်ကြီးလှတယ်။ သရက်သီးပေါ် ချိန်ဆိုရင် အပင်ပေါ်မှာ လည်းလှတယ်။ ပန်းထစ်စိရီရောင်းတာ လည်းလှတယ်။ အဆင့်ဆင့်ပေါ့။ ဈေး လည်းသင့်တယ်လေ။ သစ်ပင်ဝေပင်တွေ နဲ့ ကျောက်ဆည်မြို့က ဖမ်းစားလွန်းလှ တယ်။ လူလည်း အရမ်းစည်တယ်။ တချို့ကားတွေ မဖြစ်မနေ ကျောက်ဆည် ကို ကျော်ဖြတ်ရတာဟုတ်လား။ ရန်ကုန်- မန္တလေးအဝေးပြေးလမ်းမကြီးနဲ့တော့ ဝေးသွားပြီပေါ့။ နောက်တစ်ခုဆွဲဆောင် မှုရှိတာက ကျောက်ဆည်မြို့မှာ သမိုင်းဝင် စေတီပုထိုးတွေကလည်းပေါများလှတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ဦးစိုး-၁ (စလင်း)

ဆာထွေးသျှင်(ပြောက်စွဲ) အပေးအပြုပစ္စာပဟေဠိ ဖော်နိုင်သူ ပညာရှိ

နဝရတ်ကိုးသွယ်၊ ဆင်စလွယ်
တိုင်းကျယ်ပြည်ရေး၊ မူရှုပ်ထွေးကို၊
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၊ ပြေကုန်တွင်သည်၊
ဆောက်ဝင်ကပ်မိုး၊ များမတ်ကြီးသည်
ဆွေးနွေးပြည်၊ ဦးကင်းမည်၏ စင်ကြည်
သော အာစာရနှင့်၊ ဓမ္မပွင့်လန်း၊ ထေရ်
ရတန်းတို့၊ ရွှေနန်းထွင်တည်၊ တံခွန်မည်
၏ တိုရှည်နိုးဝေး၊ မူခွင့်ရေးကို၊ ထောက်
ဆွေးမြော်မြင်၊ ဗေဒင်ဟူးရာ၊ သမား
ဆောင်းသည်၊ မျက်စိမည်၏၊ တစ်ပြည်
သစ်မြို့၊ သူရပ်သို့လျှင်၊ ဝင်ကြိုးချောင်း
ချောင်း၊ သူလျှိုကောင်းသည်၊ ကျိုး
ကြောင်းဖွေနည်း၊ ပြည်နားမည်၏၊ ဝိုလ်
သည် လှည်ပတ်၊ ရန်ညွတ်ဖြတ်သား
သိမြတ်မင်းသား၊ မင်းညီများနှင့် ဆွေဝမ်း
နီးသည်၊ ပြည်စွယ်မည်၏၊ ရွှေရည်စံသီး၊
နှုဦးသည်၊ သမီးလုလင်၊ လှဆင်းပြင်
သည်၊ ပြည်တွင်းစံတည်၊ မျက်နှာမည်
၏ ဖွားစည်ငွေကြေး၊ ကြွယ်သူဌေးတို့၊
သစ်ရေးစားရာ၊ ပြည်စုံစွာနှင့်၊ ရင်မှာ
သိကြည်၊ ဝမ်းရေးမည်၏၊ ဇာနည်ရဲစွမ်း၊
ဆက်ထမ်းသည်၊ ကြိုးပမ်းအားထု၊ သူရဲ
မကား မြို့မှဆောက်တည်၊ ပြည်ခြေမည်
၏ နှစ်ပြည်ပိုင်ချက်၊ သိကြားစက်သို့၊
သတ်နက်တန်ဆာ၊ ကိရိယာကား၊ မိရာ
သွယ်သည်၊ ပြည်လက်မည်၏၊ ရွှေပြည်စိုး

ခြင်း၊ အမင်းမင်းတို့ ဦးကင်းမလှန်၊ တံခွန်
မတ်၊ မျက်စိမဖောက်၊ နားပေါက်မပယ်၊
ပြည်စွယ်မခွာ၊ မျက်နှာမလွမ်း၊ ပြည်ဝမ်း
မမွေး၊ ပြည်ခြေမဖျက်၊ ပြည်လက်မဖြတ်၊
ကျင့်နိုင်တတ်မှ၊ နဝရတ်ကိုးဖြာ၊ ဆင်ရ
ရာသည်၊ တန်ဆာမင်းတို့ကျင့်ထုံးတည်း။
(ရခိုင်ရာဇဝင်သစ်ကျမ်း၊
စတုတ္ထတွဲမှ ရွှေရေးလင်္ကာ)

ထိုစဉ် အိမ်အောက်မှ -

“ဆရာစောထွေးသျှင်ရှိပါသလား၊
ရှိပါသလား”
“ရှိပါတယ် ရှိပါတယ်၊ ဘယ်သူ
များပါလဲ”
ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်း
အိမ်အောက်သို့ဆင်းခဲ့ရာ ကိုအေးမောင်
ကို ပြုံးစိစိနှင့်တွေ့ရလေသည်။
“ရော် - ကိုအေးမောင်ပါလား၊
ဘယ်အခါကရောက်ပါသလဲ။ ပင်စင်ယူ
ရပြီလား”

ဝါပျောင်းအတွင်းရှိ ဆင်းတုတော်များ

ဆောက်ကြီးကျောင်းထဲရှိပတ်ရပ်ဆင်းတုတော်

ပိဋကတ်တိုက်အတွင်းရှိ ဘုရားဆင်းတုတော်

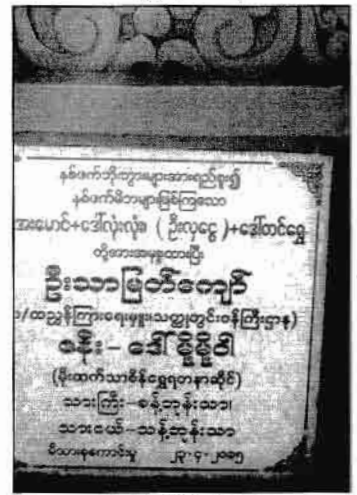

ဝါဇေးပိဋကတ်တိုက်

ဘဗ္ဗန္တဝိပဿနီပုံ

ဦးအေးမောင် + ဝနီးဒေါ်လုံးလုံးအလှူပူဇော်တမ်း

ဝါဇေးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်

ဟု ကျွန်တော် မေးမိလေသည်။
 ကိုအေးမောင်က ပင်စင်ယူသည်
 မှာ ယခုဆို (၁)နှစ်လောက်ရှိပြီး အစ်ကို
 တော နေကောင်းရဲ့လားဟု မေးလေ၏။
 ကျွန်တော်လည်း နေကောင်းပါတယ်ဟု

ပြန်ဖြေဆိုလိုက်လေသည်။
 ယင်းနောက် -
 “ကိုအေးမောင် ဘာကိုစွန့်လို့လာ
 ပါသလဲ”
 ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုအေးမောင်

က သူ့လက်ထဲ၌ပါလာသော ဖိတ်စာ
 ကိုပြု၍ အစ်ကိုတို့ကိုရင်းနှီးသူများဖြစ်၍
 ဤဖိတ်စာကို တကူးတက လူကိုယ်တိုင်
 လာ၍ ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၍ လက်
 ထဲမှဖိတ်စာကိုလှမ်း၍ ပေးလေသည်။
 ဖိတ်စာမှာ ပိဋကတ်တိုက်ပြန်လည်
 ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းရေစက်ချအလှူတော်
 မင်္ဂလာဖိတ်ကြားလွှာ ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။
 ဤပိဋကတ်တိုက်မှာ မြောက်ဦး
 ထီးနန်းကို ထီးနန်းစိုးစံခဲ့သောမင်းဆက်
 (၄၉) ဆက်အနက် ရခိုင်သက္ကရာဇ် ၈၂၁
 ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၄၅၉ ခုနှစ် ပထမ
 မြောက်ဦးခေတ်တွင် မင်းဆက်(၃)ဆက်
 မြောက်ဖြစ်သော ဘုရင်ဘစောဖြူမင်း
 နှင့် မိဖုရားစောနန္ဒီတို့သည် မြောက်ဦး
 ရွှေနန်းတော်၏အနောက်ဘက် မောက်
 တော်တံခါးပေါက်၊ တနင်္ဂနွေထောင့်၌
 ဝါဇေးတောင်ခြေရင်းတွင် အရှေ့ဘက်
 မုခ်ပေါက်တစ်ခုပါသော ကျောက်မဟာဓိ

www.burmeseclassic.com

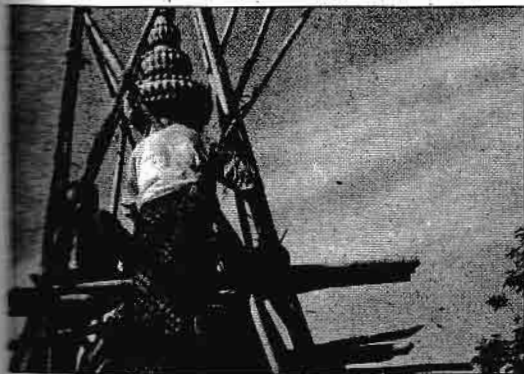

ရတနာတစ်ပါးက ဌာပနာဘုရားဆင်းတုတော်ကို ပူဇော်နေပုံ

အောင်မင်္ဂလာဆရာတော် မင်္ဂလာသုတ်ပရိတ်ကို ရွတ်ဆိုနေပုံ

အောင်မောင်ကိုယ်တိုင် စေတီထက်သို့အကဲပြား ဆင်းတုတော်များကို ထည့်သွင်းပူဇော်နေပုံ

ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်ပရိသတ်များ

လှပူဂိုလ်တစ်ဦးက ဌာပနာဘုရားကို ပူဇော်နေပုံ

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဌာပနာဆင်းတု ပူဇော်လှူဒါန်းနေပုံ

...တော်တစ်ဆူကို မဟာရံတိုင်း
...ကာရံထားခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု
...စေတီတော်မှာ ရာသီဥတုနှင့်
...သွတ်တို့၏ ဖျက်ဆီးမှုကြောင့်
...ခြားပြီး ရှေးမူပျက် ပြန်လည်
...ဆောက်ကာ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီး
...ရုံးဟောင်းသုတေသနနှင့် အမျိုး
...တိုက်ဦးစီးဌာန၊ မြောက်ဦးဌာန(ခွဲ)
...ဦးစီးဌာန၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာန၏
...နှင့်အညီ ပြန်လည်လှူဒါန်း
...ဖြစ်ပါ၍ အနေကလေးတင်ခြင်း
...ရေစက်သွန်းချအလှူမင်္ဂလာလုပ်

ထားပြီးဖြစ်ပါသောကြောင့် သာဓုအနု
မောဒနာခေါ်ယူပါရန် အောက်ပါအစီ
အစဉ်အတိုင်း လေးစားစွာ ဖိတ်ကြား
အပ်ပါသည် ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။
ဦးအေးမောင်မှာ မြို့နယ်တရား
သူကြီးဖြစ်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လုံးလုံးမှာ
အလယ်တန်းပြဆရာမ(ငြိမ်း) ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်သည် မြောက်ဦးမြို့
လက်ကောက်ဈေးရပ်ကွက် ဝါဈေးရပ်
သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်မှာ နှစ်အစာန်
ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဝါဈေးဘုန်းတော်
ကျောင်းတိုက်အနီး ပိဋကတ်တိုက်တစ်ဆူ
တည်ရှိခဲ့သည်မှာ ယခင်က မသိရှိခဲ့။

စေတီပျက်တစ်ဆူဟူသည်သာသိရှိခဲ့ပါ
၏။ ယခင်က ဤနေရာ၌ ပိဋကတ်တိုက်
တစ်ဆူရှိလိမ့်ဟု မထင်ခဲ့မိ။ အမေးပစ္စည်း
များကိုဖော်မပြနိုင်သူတစ်ယောက်အဖြစ်
ရပ်တည်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သာ
မက ဝါဈေးရပ်ကွက်၌နေထိုင်လာကြ
သော ကြီးငယ်ပျိုအို မည်သူ့ကိုမဆို
မေးစမ်းကြည့်ပါက မည်သူကမျှ အတိ
အကျ ပြောပြနိုင်လိမ့်မည်ကား မဟုတ်
ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုအေးမောင်က
ပိဋကတ်တိုက်ကို ရေစက်သွန်းချ အလှူ
အတန်းဝေရန်ဆိုမှ သိရပါသည်။ သို့နှင့်
ဝမ်းသာသွားပါ၏။ ကိုအေးမောင်က

www.burmeseclassic.com

ဤပိဋကတ်တိုက်အကြောင်း စာရေးပါ
ဟု တိုက်တွန်းသွားပါသည်။ကျွန်တော်
လည်း ဤပိဋကတ်တိုက်အကြောင်း
ကို သုရူမဂ္ဂဇင်းတွင်ရေးသားပါမည်ဟု
ကတိပြုလိုက်ပါသည်။

ဦးအေးမောင်သည် ကျွန်တော်ကို
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါ
သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၈ ရက်၊
သောကြာနေ့၊ နံနက် (၇)နာရီ (၄၀)မိနစ်
တွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်မှ ဝါစေးဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းအောက်တွင် မုန့်ဟင်း
ခါးစားပြီး အခမ်းအနားစမည့် တောင်
ဘက်သို့ ထွက်ခွာလာပါသည်။ အခမ်း
အနားများအဖြစ် ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း
ဦးခိုင်သာထွန်းမှ ဆောင်ရွက်ပါသည်။

အခမ်းအနားတွင် -

- ၁။ အခမ်းအနားကို ရဟန်းသံဃာများ
နှင့်လှပရိသတ်များက နမောတဿ
(၃) ကြိမ်ရွတ်ဆို၍ ဖွင့်လှစ်ရန်၊
- ၂။ ခရုသင်းမှုတ်၍ မင်္ဂလာစည်တော်ကို
တီးခတ်ပေးကြရန်၊
- ၃။ ကြွရောက်လာကြသောသံဃာတော်
များက မင်္ဂလာပရိတ်တော်မြတ်ကို
ဟောကြားပေးကြရန်၊
- ၄။ အောင်မင်္ဂလာဆရာတော်ထံမှ ငါးပါး
သီလခံယူဆောက်တည်ကြရန်၊
- ၅။ စေတီတော် (ပိဋကတ်) တိုက်၌
ဌာပနာများကို အလှူရှင်များက
ထည့်သွင်းကြရရန်၊
- ၆။ ရေစက်ချအမျှပေးဝေကြရန်၊
- ၇။ အခမ်းအနားကို ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ
တိဋ္ဌတု (၃) ကြိမ်ရွတ်ဆို ရုတ်သိမ်း
ပေးကြရန်ဟု ပါရှိပါလေသည်။
ထိုပိဋကတ်တိုက်မှာ အမြင့်
(၁၇၀) ပေရှိလေ၏။

ထို (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄) တို့ကို
ကျော်လွန်ပြီး နံပါတ် (၅) အစီအစဉ်
အရ ပိဋကတ်တိုက်၌ ဌာပနာများကို
ထည့်သွင်းပေးကြရန်ဟူ၍ ပါရှိပါလေ
၏။

ပုလ္လင်သတ္တာဟ။ ။ ဘုရားအဖြစ်
သို့ရောက်တော်မူပြီး ဗောဓိပင်နှင့် လေး
တောင်အကွာ အရှေ့မျက်နှာ၌တည်
သောရွှေပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍
နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၏ အပူဇော်ကို
ခံယူရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရုပ်တုတော်ကို
ဒေါ်လုံးလုံးက ထည့်လှူတော်မူသည်။

အနိမိသတ္တာဟ။ ။ ဗောဓိပင်
၏ အရှေ့မြောက်ခပ်ယွန်းယွန်း (၁၄) လံ
အကွာ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၈ ရက်မှ

၁၄ရက်နေ့ထိ (၇)ရက်တိုင်တိုင် အနိမိသ
ကုန်းမှ ပရာဇိတပလ္လင်ကို မမိတ်သော
မျက်စိဖြင့်ကြည့်တော်မူရာ ဘုရားရှင်၏
ရုပ်တုတော်ကို ဒေါ်မိုးမိုးဝါက ထည့်လှူ
ပူဇော်တော်မူ၏။

စက်မသတ္တာဟ။ ။ စကြို(၇)ရက်
ကြာ၍ သမာပတ်ဝင်စားခြင်းဆင်းတုတော်
ကို ဦးအောင်သာအောင်မှ ထည့်လှူ
ပူဇော်တော်မူလေသည်။

ရတနာယရသတ္တာဟ။ ။ နယုန်
လဆန်း ၇ ရက်မှ ၁၃ ရက်နေ့အထိ
ရတနာယရသတ္တာဟဟု ဆိုအပ်သော
ဗောဓိပင်အနောက်မြောက်ဘက်(၁၀)လံ
အကွာ နတ်တို့ဖန်ဆင်းအံ့သောရွှေစံအိမ်
၌ အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဆင်ခြင်
တော်မူပြီး အဘိဓမ္မာ(၇)ကျမ်းကိုသုံးသပ်
ကာ ရှေးဦး (၆) ကျမ်းဖြစ်သော ဓမ္မ
သင်္ဂီတီ၊ ဝိဘင်း၊ ဓာတုကထာ၊ ပုဂ္ဂလ
ပညတ်၊ ကထာဝတ္ထု၊ ယမိုက်ကျမ်းတို့ကို
ဆင်ခြင်တော်မူပြီးမှ ရောင်ခြည်တော်
ထွက်ပေါ်ခြင်းမရှိသေး။ ပဌာန်းဒေသနာ
တော်ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူမှသာ
ရောင်ခြည်တော် (၆) သွယ် ထွက်ပေါ်
ကွန့်မြူးသည်။ ဤဆင်းတုတော်ကို
ဒေါ်မေဖြူက ထည့်ဝင် လှူဒါန်းပူဇော်
တော်မူလေသည်။

အပေါလသတ္တာဟ။ ။ ဆိတ်
ကျောင်းညောင်ပင်ရင်း၌ နယုန်လဆန်း
၁၄ ရက်နေ့မှ နယုန်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်
နေ့ထိ ဘုရားရှင်သည် လောကတစ်ခွင်
လုံး၌ အလေးအမြတ်ပြုအပ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်
ကိုဆင်ခြင်ကြည့်ရာမမြင်၍ အလေး
အမြတ်ပြုအပ်သည့်အရာကို ရှာကြံရာ
တရားတော်သာဖြစ်ကြောင်းကိုတွေ့၍
တရားတော်ကို အလေးအမြတ်ဆင်ခြင်
တော်မူသည်ဟု ဆိုအပ်သော ဘုရားရှင်
ရုပ်တုတော်ကို ဦးသာထွန်းအောင်မှ
လှူဒါန်းပူဇော်တော်မူလေသည်။

မုစလိန္နသတ္တာဟ။ ။ ကျည်းပင်
ပေါက်သောရေအိုင်၌ နယုန်လပြည့်
ကျော် (၆) ရက်မှ (၁၂) ရက်နေ့အထိ
(၇) ရက်ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
သီလသမာပတ်ကိုဝင်စားတော်မူသည်။
စကြဝဠာတစ်တိုက်လုံး မိုးကြီးသည်ထန်
စွာရွာသွန်း၍ မုစလိန္နာနဂါးကြီးသည်
မိုးမမိစေရန်အတွက် မြတ်စွာဘုရားရှင်
အား မိမိကိုယ်ဖြင့် (၇) ပတ်ရစ်ခွေ၍
ဦးခေါင်းတော်ထက်က ပါးပျဉ်းဖြင့်အုပ်မိုး
ပေးထားသည်ဆိုသော မြတ်စွာဘုရား
ရုပ်တုတော်ကို ဒေါ်တင်တင်ဝင်းက
လှူဒါန်းပူဇော်တော်မူလေ၏။

ရာဇာယတနသတ္တာဟ။ ။ ရာဇာ
ယဒနသတ္တာဟဟုဆိုအပ်သောဘုရားရှင်
မှာ နယုန်လပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်မှ
ဝါဆိုလဆန်း-၅ ရက်ထိ (၇) ရက်ပတ်
လုံး လင်းလွန်းပင်အောက်၌ ဖလသမာ
ပတ်ဝင်စားတော်မူလေသည်။ ဤရုပ်တု
တော်ကို ဒေါ်ညိုညိုက လှူဒါန်းပူဇော်
တော်မူသည်။

ရှေးအခါက စေတီ၊ ပုထိုးများ
တည်ဆောက်ရာ၌ ဌာပနာခန်းသုံးခန်း
ထား၍တည်ကြသည်။

ပထမဆုံး မြေတိုက်တွင်းတူးပြီး
အင်္ဂါတေဖြင့်အခန်းဖွဲ့ပြီး ပထမဌာပနာ
ကို ထည့်သွင်းကြသည်။

ဒုတိယဌာပနာကို စေတီပုထိုးများ
၏ခေါင်းလောင်းမှောက်၌ ထည့်သွင်းကြ
သည်။ ယင်းဌာပနာ၌ ဓာတ်တော်များ
ဆင်းတုတော်များနှင့် မဏ္ဍိုင်များကို
ထည့်သွင်းလေ့ရှိကြသည်။

တတိယဌာပနာကို စေတီပုထိုး
များ၏ အပေါ်ဆုံးပိုင်းတွင် ပိန္နဲတိုင်ကို
မထိစေဘဲ ငှက်ပျောဖူးအောက်တွင်
ရှင်သီဝလိနှင့် ရှင်ဥပဂုတ္တရုပ်တုနှင့် ဓာတ်
တော်မွေတော်ပြုလုပ်ပြီး ထည့်သွင်းလေ့
ရှိကြသည်။

ရှင်သီဝလိရုပ်တုကိုထည့်သွင်းခြင်း
အလိုမှာ ဧကန်တော်မူပေးခြင်းစေရန်
နှင့် ရှင်ဥပဂုတ္တကိုထည့်သွင်းခြင်းအလို
မှာ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းပြီး
မိုးကြိုးလွှဲရန် ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ရေစက်သွန်းချပြီး အခမ်းအနား
ကို အောင်မြင်စွာ ရုတ်သိမ်းလိုက်ပါ
သည်။

ဘစောဖြူမင်း၏သမိုင်းကြောင်း

မင်းခရီးမင်း (အလီခင်) လွန်တော်
မူလျှင် သားတော် ဘစောဖြူသည် ၈၂၀
ပြည့်တွင် တိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးတော်
မူလေ၏။ ထိုမင်း၏မိဖုရားကား စောနု
ဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်းသည် လေးကမ်း
အရာကို ဘုရားလောင်း အသဒိသကံဇာ
ကဲ့သို့ လွန်စွာတတ်ကျွမ်းတော်မူလေ၏။
မျက်စိဖြင့်မမြင်ဘဲ အိုးထဲ၌ရှိသောငါးကို
လက်ဝဲမျက်စိကိုမုန်စိမိဆို၍ပစ်တော်
မူလျှင် မုန်လေသည်။ လက်ယာမျက်စိကို
မုန်စိမိမည်ဆို၍ပစ်လျှင်လည်း မုန်လေ
သည်။ ညဉ့်အခါ၌ ဆံခြည်ကို ကြိုး
ဆွဲ၍ထားစေပြီးပစ်လေလျှင် အသံ
နက်ခဲ၍ပစ်လေက ဆံခြည်ကိုမုန်လေသည်။
ထိုဘစောဖြူမင်းသည် အမွမ်းခွန်အား

ပြည့်စုံသည်။ လေးအရာ၌လည်း
တတ်မြောက်တော်မူသည်ဟု
အင်းဝမင်း နရပတိ သတင်းကြားလေ
လက်သုံးသစ်အထူရှိသော သံပြား
ပေါက်နိုင်အံ့လောဟု မေးတော်မူ
သည်ကို ဘစောဖြူမင်းကြီးသည်
ဆင်တော်၌ လေးကိုထောက်လျက်
သံပြားတော်မူပြီး မြားခုနစ်ချွန်နှင့်ပစ်လိုက်
လက်သုံးသစ်ရှိသောသံပြားကို
ခုနစ်ချွန်သည်ဖောက်ထွင်းလေ၏။
ခုနစ်ချွန်တို့၏ အကြားသည်လည်း
အတူအတူအမျှရှိလေ၏။ မြားနှင့်သံ
တို့ အင်းဝမင်း-နရပတိထံသို့ပို့လိုက်
ရာ အင်းဝမင်းနှင့် မျှမတ်အပေါင်း
တို့သည် အလွန်အံ့ဩခိုးမွမ်းကြကုန်၏။

သာသနာတော်၌ စည်ပင်ပြန့်ပွား
ပျက်စီးလေအောင် ကြံဆောင်ချီးမြှင့်
တော်မူ၏။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းကိုလည်း
မုန်းစွာပြုတော်မူ၏။ အမျက်တော်ရှိ
သောအခါ၌ကား သူ့အသက်ကို ဟင်း
သစ်ရွက်မျှ မခန့်ပြုလေ့ရှိ၏။

သံကွရာဇ် ၈၂၄၃ တွင် ယိုးချောင်း
ညာဖျား၌ ဆင်ဖြူတစ်စီးရတော်မူ၏။
ညာဇ် ၈၃၁ခုနှစ်တွင် ဘုရင်နရပတိ
တို့ စလင်းမြို့စား သတိုးကျော်သည်
ပိဋကတ်ဆင်လုံးမြင်းရဲတို့နှင့် စစ်ချီ
ပြင်းကြားလေလျှင် ထိုအမတ်ဘုတ္တရာ
ကုလားတန်စား ငရွေတုတ်နှစ်
သက်တို့ကို စေခိုင်းတော်မူ၍ ရဲမက်
သိမ်အများနှင့်တိုက်လေလျှင် သတိုး
ကျော်စစ်အားမတန်၍ ပြန်သွားလေရာ
ဘုတ္တရာသော ဆင်လုံးမြင်းရဲလက်နက်

ကိုရိယာတို့ကိုရလိုက်ပေ၏။ ထိုဘစောဖြူ
မင်းသည် သက္ကရာဇ် ၈၄၃ ခု၊ နတ်တော်
လတွင် အနောက်စစ်တကောင်းသို့ချီ
တော်မူလေ၍ တိုက်ခိုက်စေရာ ဦးစွာနိုင်
ပြီးလျှင် ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့သည် ဥစ္စာရွှေ
ငွေတို့ကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်နေကြရာ
ရဲမက်ဗိုလ်ပါကွဲလေသည်ကို ကုလားတို့
သိလေလျှင် ပြန်၍တိုက်ပြန်လေလျှင်
ကုလားတို့ရသွားပြန်လေ၏။ ဘစောဖြူ
မင်းသည် ကုလားအဝတ်ကိုဝတ်ပြီး ထီး
ဖြူဆောင်းစေ၍ လေးကြီးဖြင့်ပစ်လေ
သော် ကုလားစစ်သည်တို့ များစွာသေ
ကျပျက်စီးကြသောကြောင့် ပြေးကြ
လေကုန်၏။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ
ကောက်ကတန်ပြည်တိုင်အောင် ဖျက်ဆီး
တိုက်ခိုက်သိမ်းယူတော်မူလေသည်။

၂ ဝေါလျာနှင့် ဂါမဏိတို့၏ ဉာဏ်ပညာ
အမြော်အမြင်

ထိုမင်း၌ ဂါမဏိနှင့်ဝေါလျာဟူ၍
သားနှစ်ယောက်ရှိလေ၏။ တစ်ရံရော
အခါ၌ ဂါမဏိကျွန်တို့ မင်းဝေါလျာအိမ်
သို့ မြေခဲနှင့်ပစ်ကြလေ၏။ မင်းဝေါလျာ
ကျွန်တို့သည် 'ငါတို့အရှင်မြေကိုပိုင်အံ့'
ဟူ၍ ဆိုကြ၏။ ဂါမဏိကျွန်တို့သည်
မင်းဝေါလျာအိမ်ကို လူရိုးနှင့်ပစ်ကြကုန်
၏။ မင်းဝေါလျာကျွန်တို့သည် 'ငါတို့
အရှင် လူတို့မင်းဖြစ်အံ့' ဟူ၍ ဖတ်ဆို
ကြကုန်၏။ တစ်ဖန်တံလည်း ဂါမဏိ
ကျွန်းတို့သည် ဖရဲသီးခွံဖြင့်ပစ်ကြကုန်၏။
မင်းဝေါလျာကျွန်တို့က 'ငါတို့သခင်မှာ
ရဲမက်ကောင်းများစွာတို့ရှိသည်ဖြစ်၍
'အလိုတော်ပြည့်အံ့' ဟု နိမိတ်ဖတ်ကြ
ကုန်၏။ တစ်ဖန်တံလည်း ခရမ်းသီးဖြင့်
ပစ်ကြကုန်၏။ မင်းဝေါလျာကျွန်တို့က
ငါတို့အရှင်လည်း 'ရွှင်ပျအားရမ်းရိုလတ္တံ့'
နိမိတ်ဖတ်ကြကုန်လေ၏။ တစ်ဖန်တံ
လည်း ကြံပိုင်းဖြင့် ပစ်ကြလေကုန်၏။
မင်းဝေါလျာကျွန်တို့က အကြံဖြင့်အောင်
အံ့' ဟူ၍ နိမိတ်ဖတ်ကြလေကုန်၏။
တစ်ဖန်တံလည်း သပြေသီးဖြင့်ပစ်ကြလေ
သော် ငါတို့ပြုစုလှပြီး ဟူ၍ နိမိတ်ဖတ်
ကြလေကုန်လေ၏။ တစ်ဖန်တံလည်း
မှန်သီးဖြင့် ပစ်ကြလေကုန်၏။ ဤအခါ
ကား 'ငါတို့ အရှင်မင်းဝေါလျာ မင်းဖြစ်
မည်အမှန်' ဟူ၍ နိမိတ်ဖတ်ကြလေ
သည်။

အခါတစ်ပါး၌ မင်းကြီးသည် အဖိုး
များစွာထိုက်သော လက်ရက်ပုဆိုးတစ်
ထုပ်၊ အဖိုးနည်းစွာထိုက်သောတစ်ထုပ်၊
ဤနှစ်ထုပ်ကို ရွှေချည်ဖြင့်ရစ်ပြီးသော်

သားတော်နှစ်ပါးတို့ရွှေ၌ ချထားတော်မူ
၏။ ဂါမဏိသည်ကား အဖိုးအနည်းငယ်
ထိုက်သောပုဆိုးထုပ်ကိုယူလေ၍ မင်း
ဝေါလျာအဖိုးများစွာထိုက်ကြသောပုဆိုး
ထုပ်ငယ်ကို ယူလေ၏။

ထိုနည်းတူ ဖရဲသီးနှစ်လုံးတွင် ဖရဲ
သီးအငယ်လုံးတွင် အဖိုးအတိုင်းမသိ
ထိုက်သောပတ္တမြားကိုထည့်ပြီး အကြီး
အလုံးကိုကား ဖရဲသီးအတိုင်းပင်ထား၍
သားနှစ်ယောက်ကိုပေးလေ၏။ ဂါမဏိ
ကြီးသည် အမှတ်ပြု၍ ပြကတေသော
ဖရဲသီးကိုယူလေသည်။ မင်းဝေါလျာ
ကား ပတ္တမြားထည့်သောဖရဲသီးငယ်ကို
ယူလေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် ဘစောဖြူမင်း၏
စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် ဂါမဏိနှင့်ဝေါလျာတို့
၏ ပညာဉာဏ်အမြော်အမြင်ကိုသိနိုင်ပါ
သည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် ဤ
ဝါစဉေး ပိဋကတ်တိုက်သည် မြောက်ဦး
မြို့ပေါ်ရှိ ပိဋကတ်တိုက် (၃၀)ကျော်ရှိ
သည့်အနက် မည်သည်ဖြစ်သည်ဆိုသည်
ကို အတိအကျအမည်မဖော်နိုင်ပါ။ သခ
မှ တိတိကျကျသိရှိရခြင်း၊ ပိဋကတ်တိုက်
တွင် ရှေးက မည်သည်တို့ကို ပိန္နဲတိုင်
မထိစေရန် မည်သည့်တတိယဌာပနာ
ပိုင်းတွင်ထည့်သွင်းရခြင်း၊ သတ္တသတ္တာဟ
များကို ဒုတိယဌာပနာတိုက်တွင် ထည့်
သွင်းပူဇော်ကြရသည်။ အရေးကြီးဆုံး
ဖြစ်သောမဏ္ဍိုင်စေတီတော်များကိုလည်း
ထည့်သွင်းပူဇော်ကြရလေ သည်။

ပထမဌာပနာတိုက်၌ မြေတိုက်
ခန်းတွင် တွင်းတူးပြီးအင်္ဂါတေဖြင့် အခန်း
ဖွဲ့ပြီး ဌာပနာကိုထည့်သွင်းကြရလေ
သတည်း။

စောထွေးသျှင် (မြောက်ဦး)

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ နိုင်ရာဇဝင်သစ် စတုတ္ထတွဲ
(၁၂၉၃ ခု၊ ကဆုန်လ)
- ၂။ ဝါစဉေးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
တိုက်မှ ကျောင်းဒါယကာကြီး
ဦးခိုင်သာထွန်း၏ ပြောကြားချက်
များ
- ၃။ ရခိုင်ပြည်နယ်ဖြစ်စဉ်သမိုင်း၊ ပဉ္စမ
တွဲ၊ ယဉ်ကျေးမှုကဏ္ဍ
- ၄။ စာရေးသူ၏ ကွင်းဆင်းလေ့လာ
ချက်များ

ငယ်စဉ်က အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ပြောသူက ရယ်စရာအဖြစ်ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း နောင်တွင် အလွန်အဖိုးတန်သော မှတ်သားစရာတစ်ခုဖြစ်လာကြောင်းသိရပါသည်။

အကြောင်းတရားမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဧည့်သည်ကျွေးရန်အတွက် ကြက်သားဟင်းတစ်အိုးကို လက်စွမ်းပြချက်နေသည်။ ကံမကောင်းချင်တော့ ထိုအချိန်တွင် နှာစေးပြီး ခံတွင်းပျက်နေသည်။ ကြက်သားဟင်းကို မြည်းလိုက်ရာ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆားအတော်ပေါ်နေသည်ဟုထင်သည်။ ထိုအခိုက် အသိအမှီးသမီးတစ်ဦးတက်လာသည်။ သူ့အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ဆားထပ်ခတ်ရန် အသင့်ကိုင်ထားသော ဆားဇွန်းကိုကိုင်လျက်မခတ်သေးဘဲ တက်လာသော အမျိုးသမီးကို -

“အပေါ့၊ အငန်မြည်းပေးစမ်းပါ”

ဗျာအကူအညီတောင်းလိုက်၏။

အိမ်ပေါ်တက်လာသူ အမျိုးသမီးက ဇွန်းတစ်ချောင်းယူပြီး ဟင်းအိုးထဲမှ ဟင်းရည်အနည်းငယ်ကိုခပ်ပြီး မြည်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ -
“ခပ်... ခပ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆားဇွန်းကိုင်ထားသူ အမျိုးသမီးက ပေါ့သဖြင့် ဆားထပ်ခပ်ရန်ပြောသည်ထင်ပြီး လက်ထဲရှိ ဆားဇွန်းမှ ဆားများကို ဟင်းအိုးထဲအကုန်ခပ်ထည့်လိုက်သည်။

မရေးမနောင်ပင် ဟင်းမြည်းသူ အမျိုးသမီးထံမှ အသံတစ်သံဆက်ထွက်လာသည်။ ၎င်းမှာ -

“ခပ်ငန်ငန်ဖြစ်နေတယ်”

ဟူ၍ဖြစ်သတည်း။

ထိုအငန်ပြေအောင် ရေထပ်ထိုးလျှင် ဟင်းအိုးအမှန်ပျက်ပေမည်။ ဟင်းမြည်းသူအမျိုးသမီးမှာ စကားကြောထစ်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ စကားကိုဆုံးအောင်နားမထောင်မိသောကြောင့်တည်း။

မပြည့်စုံသော ဗဟုသုတသည် ဘေးဒုက္ခကိုဖြစ်စေ၏ ဟူသောစကားရှိ၏။ ဗဟုသုတပေးသူက တစ်ပိုင်းတစ်စ မပြည့်မစုံသိသဖြင့် မပြည့်မစုံသေးခြင်း၊ ဗဟုသုတယူသူက ပြည့်စုံအောင်မယူခြင်း၊ မပြည့်မစုံမဟုတ်တော်မူခြင်းကို မသိခြင်း စသည်တို့ကြောင့် သိသမျှဖြင့် လုပ်ပြီးဒုက္ခများရသည်မှာ အများအပြားပင် ဖြစ်ပါသည်။

အစာအိမ်ရောင်ခြင်း၊ ပြည်တည်

နာဖြစ်ခြင်းတို့ကို နှုတ်ဖြင့်ကုသနိုင်ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဘာသာပြန်ထားသည့် အင်တာနက်ကျွန်းမာရေးသတင်းတစ်ပုဒ်ကို ၂-၁၀-၁၂ နေ့ထုတ်သတင်းစာတွင်ဖတ်လိုက်ရပါသည်။

လိုရင်းမှာ -

အစာအိမ်ရောင်ခြင်းနှင့်ပြည်တည်နာဖြစ်ခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေရန် အထိရောက်ဆုံးနှင့်အသင့်လျော်ဆုံးဆေးမှာ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ အစာအိမ်ကိုယိုယွင်းခြင်းကဲ့သို့သောရောဂါအား ကုသရန် ဆေးဝါးအသစ်ထုတ်လုပ်ရာ၌ နှုတ်ဖြင့်သည် အဓိကဖြစ်ကြောင်း အိန္ဒိယသိပ္ပံပညာရှင်များကပြောကြောင်း။

နှုတ်ဖြင့်သည် ချင်း(ဂျင်း)မိသားစုဝင်ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀၀၀) ခန့်ကတည်းက ဆေးဝါးအဖြစ် သုံးစွဲခဲ့ကြောင်း၊ ပိုးသတ်ဆေးအဖြစ်လည်း ကျော်ကြားခဲ့ကြောင်း။

နှုတ်ဖြင့်၏ Curcumin active compound သည် ပြည်တည်နာနှင့်အစာအိမ်ရောင်ခြင်းကဲ့သို့သော အစာအိမ်နာများအတွက် အကောင်းဆုံးကုသပေးနိုင်သည်ကိုပြောကြောင်း၊ အနည်းငယ်သည် ထိရောက်မှုမရှိသလို အလွန်အကျွံသုံးစွဲပါက ရောဂါကို ပိုမိုဆိုးရွားစေကြောင်း၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးရစ်တွင် (၁၀၀) မီလီဂရမ်နှုတ်ဖြင့်သည် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ ဤသတင်း(သတင်းဆောင်းပါး)သည် ကျွန်းမာရေး ပညာပေးဆောင်းပါးဖြစ်၍ အလွန်တန်ဖိုးကြီးလှပေသည်။

နှုတ်ဖြင့်ကို တိုင်းရင်းဆေးအဖြစ်သာလှသိများပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ စတင်ပြီး ရောဂါအမျိုးမျိုးအတွက် သူတစ်မျိုးတည်းဖြစ်စေ၊ ရေလဲ (တွဲဖက်ပစ္စည်း) ဖြင့်ဖြစ်စေ မှီဝဲလာခဲ့ကြပါသည်။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသား (၉၇) ရာခိုင်နှုန်းသည် တိုင်းရင်းဆေးကို မှီဝဲ (အားကိုးတကြီးဖြင့်) နေကြကြောင်း သတင်းတစ်ရပ်ကိုလည်း ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ နှုတ်ဖြင့်၏အာနိသင်နှင့် တန်ဆေးလွန်ဘေးအကြောင်းကို တိုင်းရင်းဆေး ကို

အားကိုးမှီဝဲသူ (၉၇) ရာခိုင်နှုန်းတို့ကောင်းကောင်းကြီးသိသင့်ပါသည်။ ထိုသူများ၏အများစုမှာ ကျေးလက်နေသူများဖြစ်ပြီး ဗဟုသုတနည်းကြပါသည်။ ထိုသူများ ဗဟုသုတတိုးပွားအောင် ယခုကဲ့သို့သော သတင်းဆောင်းပါးမျိုးကို ကျွန်းမာရေးစာစောင်များမှာသာမက စာအုပ်စီရင်းအားလုံးက ဖြန့်ဖြူးသင့်ပါသည်။

သို့သော် ထိုသူများ ဗဟုသုတအပြည့်အဝရဖို့၊ သိဖို့တော့လိုပါသည်။ သို့မှသာ မျှော်မှန်းချက်ပေါက်ပြီး အကျိုးများပါမည်။ ယခုသတင်းဆောင်းပါးနှုတ်ဖြင့်အကြောင်း ဗဟုသုတမှာ လူ(၁၀၀)

ချောင်းဆုံအုန်းသွင် ပြည်ပုံပုံစံဟူသော

မှာ (၉၅) ယောက်လောက် ဗဟုသုတ အပြည့်အဝမရမသိနိုင်ကြ။ (၅) ယောက် ယောက်သာ အပြည့်အဝသိနိုင်ရန်ကြံ နည်းဟု ထင်ပါသည်။ ထို (၅) ယောက် ထဲတွင် ကျွန်တော်မပါပါ။ ထိုသတင်း ဆောင်းပါးတွင်ပါသော အင်္ဂလိပ်စာလုံး ဘီ ကျွန်တော်မသိပါ။ အကယ်၍ 'သိရန် မလိုအပ်' ဟုဆိုပါလျှင် ထားလိုက်ပါ။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကိုလိုဂရမ်မည်မျှရှိကြောင်း ကျွန်တော်မသိပါ။ ပေါင်(၉၀)မပြည့် တပြည့်ရှိသည်ဟု သိပါသည်။ ပြီးတော့ ခံနိုင်ရန်ဆိုသည်ကိုလည်း မသိပါ။ ဘုပ်သားဆိုလျှင် သိပါမည်။ ကျွန်တော် ခန္ဓာမှာနေစဉ်က ပေါင်ကိုပင်မသိခဲ့ပါ။ ပိဿာကိုသာသိပါသည်။ 'လေးပေါင် ခံနိုင်ပါသော' ဟု ကျွန်တော်တို့ထက် နည်းနည်းဗဟုသုတပိုရှိသူများက ပြော သည်ကို ကြားဖူးမှတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ် ဘီလီနီဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ပေါင်၊ ဖေ ဟူသော အလေးချိန်နှင့် အတိုင်းအတာကို သိသူ များခဲ့ပါသည်။ အားလုံးမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီး များတွင်းနေသူများပါ။ ကျေးလက်တွင် ခိုလှုံပါသည်။ ကျေးလက်နေသူကများ သည်မဟုတ်ပါလော။

ယခုစာနယ်ဇင်းများတွင် မိတာ၊ ဘီလီမိတာ၊ ဂရမ်၊ ကီလိုဂရမ်၊ မီလီဂရမ် စသည့်အလေးချိန်နှင့် အတိုင်းအတာ များတွင် ကျွန်ုပ်၊ ပိဿာ၊ ဖေ၊ မိုင် သုံးသည် တို့တွေ့ရပါသည်။ အများစုမသိသေး သောအချက်များဟုထင်သည်။ အကယ် ဖြစ် အများစုသိနေကြပြီး ကျွန်တော်ပဲမသိ သေးတာဆိုလျှင်တော့ တောင်းပန်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သောဟုတ်မည်မထင်ပါ။ အဖော်ရှိပါဦး မည်။ ထို့ကြောင့် ပြောင်းလဲလာသော၊ သိလိုအပ်သော အသုံးအနှုန်းများကို အားလုံးသိနိုင်အောင် ညီမျှခြင်းပြပြီး (၉၀)စာ တစ်ကီလို = xxx ကျပ်သား) ဆက်ပြပေးစေလိုပါသည်။

ဗဟုသုတ (မည်သည့်ကိစ္စနှင့်ဖြစ် စေ) ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရရန်လိုပါသည်။ မပြည့်စေသောဗဟုသုတသည် ဘေးဒုက္ခ ဖြစ်စေသည်ဆိုသောအချက်ကိုတော့ ချစ်တွေ့ဖြင့် ထောက်ခံ တင်ပြလိုပါ သည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်(၄၀)ကျော်လောက် ကပေး ကျွန်တော်တွင်အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ဓာတ်မန်နှစ်ခါရှိက်ဖူး သည်။ တစ်ခါက အနာဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တစ်ခါက အနာမရှိဟု ဆိုသည်။ အာထရာဆောင်းသုံးခါရှိက်

ဖူးသည်။ သုံးခါစလုံး အစာအိမ်ရောင် သည်ဟု ဆိုသည်။

တိုင်းရင်းဆေးဆရာမဟုတ်သော် လည်း တိုင်းရင်းဆေးအကြောင်းကို နားလည်သူဟု ကျွန်တော်သိထားပြီး လေးစားရသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဆန်လွတ် နှင်းကို ပျားရည်နှင့်တေပြီးစားဟု အကြံ ပေးပါသည်။ သူက ဤမျှသာပြောပြီး ကျွန်တော်က ထပ်မမေးပါ။ ဤတွင် စားရမည့်အတိုင်းအဆ တစ်နေ့အကြိမ် မည်မျှမပါရှိပါ။ မပြည့်မစုံမှတ်ခဲ့ခြင်း၊ မပြည့်မစုံရသော ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ ဖြင့် ကျွန်တော် ခွိတ်ခဲ့ပါသည်။

ဆန်လွတ်နှင်းနှင့် ပျားရည်ကို ပရဆေးဆိုင်ကဝယ်ပြီး လုံး၍ရအောင် တေလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မနက် တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဆီးသီးလုံး လောက်စားပါသည်။ (၅) နှစ်ကြာသည် မသက်သာပါ။ အထူးသဖြင့် အစား အသောက်ကို ဆင်ခြင်သဖြင့် အဆိုးကြီး တော့မဖြစ်ခဲ့ပါ။

နောက်တော့ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သော သြဇာ ရိကဆရာကြီး ဦးတင်အောင်နှင့် နှစ်ပေါင်း များစွာကွဲနေခဲ့ပြီးမှ ပြန်တွေ့သဖြင့် ပြော ပြရာ ဦးတင်အောင်က -

“ခင်ဗျားစားတာများတယ်။ တန် ဆေးလွန်ဘေးတဲ့။ နှင်းက အပူပဲ။ အပူ လွန်ရင်လောင်တာပေါ့။ ပျားရည်ကလည်း အပူပဲ။ ပျားရည်ရဲ့ သဘာဝဟာ သူနဲ့ တွဲဖက်တဲ့ဓာတ်ကို ပိုပြီးအာနိသင်တက် စေတယ်။ ခင်ဗျားရပ်လိုက်တော့။ ဆက် မသောက်နဲ့တော့”

ဟု ပြောပါသည်။ ဤဆောင်းပါးဤနေရာအရောက် တွင် မြေးနှင့် မြေးသူငယ်ချင်းတို့ အိမ်ထဲ ဝင်လာကြသည်။

မြေးသူငယ်ချင်းက -

“ဘိုးဘိုးကြီး၊ စာရေးနေသလား”

ဟု မေးမြန်းနှုတ်ဆက်ပြီး -

“သားတို့ကျောင်းကဆရာက ရန်သူ မျိုးငါးပါးကို ၁။ ရေ၊ ၂။ မီး၊ ၃။ မင်း၊ ၄။ သူခိုး၊ ၅။ ဓားပြလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါအိမ်မှာပြန်ပြောပြတော့ အဖေက သူခိုးနဲ့ ဓားပြဟာအတူတူပဲလို့ ပြောပါ တယ်။ ဒါနဲ့ သားက ဒါဖြင့် လေးပါးပဲရ သေးတာပေါ့။ နောက်တစ်ပါးက ဘာလဲ လို့မေးတော့ အဖေက ငါလည်း မသိဘူး လို့ဖြေပါတယ်။ အဲဒါဘိုးဘိုးကြီးရှင်းပြ စမ်းပါ”

ဟု ပြောပါသည်။ အသံထွက်ကာ ဘုရားတလိုက်

ပြီး -

“သူခိုးနဲ့ ဓားပြကို ရှေးအခါက ၁၂၀

ခိုးသားဓားပြလို့ တစ်မျိုးတည်းအနေနဲ့ သုံးကြတယ်။ ဓားပြဆိုတာ စာနဲ့ရေး တော့ လက်နက်ပြပြီးလုယက်တယ်ပေါ့။ ရှေးခေတ်လက်နက်က ဓားဆိုတော့ ဓားပြပေါ့။ ခုခေတ်ကတော့ သေနတ်ပြ လို့သုံးရမှာပေါ့။ သူခိုးနဲ့ ဓားပြကို မသိ အောင် တိတ်တဆိတ်ယူရင်သွား။ လုယက် ယူရင် ဓားပြလို့လည်း ခွဲခြားနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းက နှစ်မျိုး လုံးဖြစ်နိုင်တာပေါ့။

တောလမ်းခရီးမှာတွေ့တဲ့ ပစ္စည်း ပါသူကို လုယက်မယ်ဆိုပြီးလာတဲ့ ဓားပြ ဟာ လမ်းဘေးမှာမောလို့ ပစ္စည်းထုပ် ဘေးချပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးအိပ်မော ကျနေသူကိုတွေ့ရင် ဓားပြဖြစ်တဲ့အတွက် ပစ္စည်းရှင်ကိုနှိုးပြီး ဓားပြ (လက်နက်ပြ) ပြီး အပင်ပန်းခံ လုယက်မနေတော့ဘူး။ အသာယူသွားမှာပေါ့။ ဒီတော့ သူဟာ သူခိုးဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဒီတော့ သူခိုးနဲ့ ဓားပြ ဟာ တစ်မျိုးတည်းပဲလို့ သတ်မှတ်တဲ့ သားရဲ့အဖေနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးသဘောတူ တယ်။ ပြီးတော့ သားရဲ့အဖေလိုပဲ နောက်တစ်မျိုးကို ဘိုးဘိုးကြီးလည်း မသိဘူး”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကလေးကဘာမှဆက်မမေးတော့။ သူ့အတွက်ပြီးသွားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အတွက်မပြီးပါ။ မပြည့်မစုံ ဗဟုသုတကိုရပြီး ခေါင်းခဲရတဲ့ဘေးဒုက္ခ မှာ အတန်ကြာမနေသည့်အတွက် အတန် ကြာချမ်းသာရာရခဲ့ရာမှ အခုမြေး၏ သူငယ်ချင်းကြောင့် ခေါင်းပြန်ခဲရပြန်ပြီ။

ဖြစ်ရပ်မှာ -

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ် ကလေး ဘဝ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသားဘဝက ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်နှင့်သိသင့်သိထိုက် တာများကို ကိုရင်ကြီးဘဆန်းက သင် ပေးပါသည်။ သိသင့်သိထိုက်တွင် ရန်သူ မျိုးငါးပါးလည်းပါသည်။

၎င်းကို -

ရန်သူမျိုးငါးပါးမှာ ၁။ ရေ၊ ၂။ မီး၊ ၃။ မင်း၊ ၄။ သူခိုး၊ ၅။ ခွေသူ၊ ၆။ မချစ်မနှစ်သက် သောသူ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဟု အော်ဆိုရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်၊ ကျွန်တော် ဒေသက အားလုံးပင် ရန်သူမျိုးငါးပါး ကို ဤအတိုင်းမှတ်သားထားပါသည်။

အသက် (၁၈) နှစ်သားတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်လာပါသည်။ ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီးတွင် ချောထုပ်လုလင် လုပ်စဉ် ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရယ်စရာတစ်ခုကို အမှတ်မထင်ကြားခဲ့ ရပါသည်။

၎င်းမှာ -

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ရန်သူမျိုးငါးပါးကို ရေတွက်ပြစမ်းပါလို့ပြောတော့ ထိုသူက ရေ မီး မင်း ခိုးသူဆိုပြီး နောက်ဆုံးတစ်ခုကို မေ့နေတော့ -

“အဒေါ်ကြီး ခွေးရူးလည်း သတိထား”

ဟုပြောသောဟူ၏။ ထို့နောက် (၁) နှစ်ခန့်ကြာသော အခါ ကျွန်တော်ချောထုပ်လှလင်ဘဝမှ စာပို့လှလင်ဘဝသို့ရာထူးတိုးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပေါင်းသင်းရသည့် အထက်လူကြီးလည်းပြောင်းရသည်။ နောက်လူကြီးမှာ အထက်တန်းစာရေးဖြစ်ပြီး ဗဟုသုတကြွယ်သူအဖြစ် အများအသိအမှတ်ပြုပြီး ကျွန်တော်အလွန်အထင်ကြီးလေးစားသူဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတွင် ရန်သူမျိုးငါးပါးအကြောင်း စကားစပ်ရာမှ သူက ကျွန်တော်ကို သိသလားဟုမေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ငယ်စဉ်ကရွတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ရွတ်ပြပါသည်။

သူက -
“အေး - ငါလည်းဒီလိုပဲကြားဖူးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးအချက်ကို ငါသဘောမကျဘူးကွ။ မချစ်မနှစ်သက်ရုံနဲ့ ရန်သူမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ တချို့မှန်းတာတောင် ရန်လုပ်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မချစ်တာမချစ်တာဘဲ။ မှန်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ ဒါဟာ တစ်ဦးချင်း အနေနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

ဟု ဆိုပါသည်။
“ဒါဖြင့်ရင် နောက်တစ်မျိုးဟာ ဘာဖြစ်မလဲဆရာ”

မေးတော့ -
“အဲဒါကို ငါမစဉ်းစားရသေးဘူး”
ဟု ဆိုပြီး သူက -
“မင်းရယ်စရာပြောတဲ့ခွေးရူးကတောင် မချစ်မနှစ်သက်သူထက် ရန်သူဖြစ်နိုင်သေးတယ်”

ဆိုပြီး ရယ်ပါသည်။
ပြီးတော့ ရယ်စရာပြောတာပါဟုလည်း သူ့စကားကိုသူလျှော့လိုက်ပါသည်။

ဗဟုသုတများပြီး လေးစားရသူထံမှ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်မှာရှိသော ရန်သူမျိုးငါးပါး ဗဟုသုတမှာတစ်ပါးလျော့ပြီး မပြည့်စုံဖြစ်သွားပါသည်။ သို့သော် ကြာတော့ မေ့သွားပါသည်။ သို့ဖြင့် အနှစ် (၂၀) ကျော်ကြားသောအခါ -

၁။ ရေ၊ ၂။ မီး၊ ၃။ မင်း၊ ၄။ သူခိုး၊ ၅။ အမွေခံဆိုးသားသမီး ဟူ၍ ရန်သူမျိုးငါးပါးသတ်မှတ်ချက်ကို ကြားနာရပါသည်။ ကျွန်တော် အလွန်တရာ အထင်

ကြီးကြည်ညိုရသောပုဂ္ဂိုလ်၏သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလက်ခံလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ရန်သူမျိုးကင်းပါးနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတကျွန်တော်တွင် ပြည့်စုံသွားပါသည်။ နောက်ထပ် ထိုအမှတ်စဉ် (၅) ကို သားဆိုးသမီးဆိုးဟုပြောသည်ကိုလည်း ကြားလိုက်မိပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်တူဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်တွင်အထူးမရှိပါ။ သို့ဖြင့် (၁၀) နှစ်ကျော်ကြာသွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် စာရေးသည့်အလုပ်ကို ဝါသနာပါသဖြင့် ၁၉၅၂ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး စာရေးသားခဲ့သည်။ ကလောင်ခွဲများလည်းထားပြီး စာမျိုးအတော်စုံစုံကိုလည်းရေးသားခဲ့ပါသည်။ နောက်အသက်ရလာသောအခါ ဗုဒ္ဓ၏ဓမ္မများကို တတ်နိုင်သမျှ ရေးသားဖော်ပြလိုသည့်ဆန္ဒဖြစ်လာပါသည်။ ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင်နေခဲ့ရသော်ပါလည်း လောကုတ္တရာစာပေများကို အဆင့်မီအောင် ဟုတ်တိပတ်တိမသင်ခဲ့ရပါ။ ကြာကြာမနေခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော်လို မသိသူများလည်းသိ၊ ကျွန်တော်လည်း သိရန် လွယ်ကူသောအခြေခံများကိုပါ ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးပြီးရေးခဲ့ပါသည်။

သို့သော် မည်မျှလွယ်ကူသည်ဖြစ်ပါစေ မှန်ကန်ရန်တော့လိုပါမည်။ စာအုပ်များ (လွယ်ကူသော) ကိုဖတ်ရပါမည်။ (တတ်နိုင်သမျှ) ထိုပိုင် မသိလျှင်မေးဖို့ ဆရာလည်းထားရပါမည်။ ထို့ကြောင့် လောကုတ္တရာစာပေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်အဆင့်လောက်ကို အလွယ်တကူရှင်းပြနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သော ကျွန်တော်ကြည်ညိုလေးစားသော ဆရာတစ်ယောက် (အစိုးရဓမ္မာစရိယ) ကို ဆည်းကပ်ထားပါသည်။

တစ်ချိန်တွင် အကြောင်းသင့်လာသဖြင့် ရန်သူမျိုးငါးပါးမှ နောက်ဆုံးရန်သူအမွေခံဆိုးသားသမီးဆိုးခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ၏ သဘောထားကို ကျွန်တော် မေးမိပါသည်။ သူမဖြေနိုင်ဘဲ အတန်ကြာတွေ့တွေ့ကြီးဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှားမေးမိပြီဟုသိသဖြင့် အလွန်အားနာသွားပါသည်။ သဘောကျလျှင် အားရပါးရထောက်ခံဖြေဆိုရမှာဖြစ်ပြီး သဘောမတူလျှင် အလွန်ဖြေရခက်မည့်အရေးဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူလည်း ကျွန်တော်လို ဆိုမိန့်ရင်ကို အလွန်ကြည်ညိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အတန်ကြာတော့ သူပြောပါသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော်သိမိပြီးတော့ သဘောမကျချင်ဘူးဆရာ။ သူ့ရှေ့က

လေးပါးဟာ အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ဟာ။ သူ့ကျတော့ မိဘနဲ့ပဲဆိုင်တယ်။ မိဘတောင် သားဆိုးသမီးဆိုးမွေးထားတဲ့မိဘနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ။ အများနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ မချစ်နှစ်သက်ရုံနဲ့လည်း ရန်သူမဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရန်သူမျိုးငါးပါးဆိုရင် နောက်ဆုံးအချက်ကို စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တော့ မစဉ်းစားမိဘူး”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထက်တော်သူတွေချည်း ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်လက်ခံရမည် ချည်းဖြစ်နေပါသည်။ ဤကိစ္စ ဤမျှဖြင့် ကျွန်တော်အဖို့ ပြယ်မသွားသေးပါ။ သံယောဇဉ်မြဲသည်ထင်၏။ ကျွန်တော်ထက်အလွန်တော်သူတစ်ဦးနှင့်ထပ်တွေ့ပြီး စကားစပ်မိပြန်ပါသည်။

သူက -
“ဒီစကားဟာ သတိနဲ့ ပညာကို အသုံးချဖို့ ရှေးပညာရှိတွေထားခဲ့တဲ့ စကားဖြစ်မယ်။ ရေ မီး၊ မင်းဆိုတာ အာသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်တယ်။ ရေ မီးမရှိရင် မရပ်တည်နိုင် အသက်မရှင်နိုင်သလို မင်းအစိုးရမရှိရင် အသက်စည်းစိမ်လုံခြုံမှုမရှိတော့ဘူး။ သူတို့ကို သတိထားပြီး ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ ဆက်ဆံနိုင်ရင် မိမိရဲ့ကောင်းကျိုးတို့ဖြစ်စေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ သတိတမန် အသိဉာဏ်နဲ့ မဆက်ဆံတတ်ရင်တော့ မိမိကို ဆိုးကျိုးပေးမယ့်ရန်သူပဲ။ နောက်နှစ်မျိုးက ဘာကျေးဇူးမပြုတဲ့ရန်သူသက်သက်ပဲ။ သူတို့လို ရန်သူသက်သက်တွေကပြောမယ်ဆိုရင် အများကြီးရှိမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ဒါကြောင့် ရန်သူသက်သက်ကို ဒီသုံးပါးနဲ့ရောမထားသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ဟု ပြောပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား . . . ရန်သူမျိုးငါးပါးက လေးပါးဖြစ်ပြီး လေးပါးကနေ အခုသုံးပါးဖြစ်သွားပြန်လေပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ထပ်တွေ့လျှင် တစ်ချို့ဖြစ်လေဦးမည်လားမသိ။ ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မပြည့်စုံသော ဗဟုသုတကြောင့် ခေါင်းခဲရပါသည်။ ကျန်းမာရေးအကြောင်းရေးသားရင်းမှ ဗဟုသုတဆိုတာ ပြည့်စုံမှဆိုသည့်အဆိုကိုတင်ရင်း မြေး၏သူငယ်ချင်း အဖေကြောင့် ဘေးသို့ရောက်သွားပါသည်။ စာဖတ်သူများ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်မလျှင် ဆိုပြီး တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သားသားကြပါရန်။

ရေးသားဆုံးအုန်းသွင်

ကျော်ဝင်း

(ရန်ကုန်စက္ကဆိုင်)

မိန့်ယဲဗ်ဗ်ဒိုင်ယာဂီဝဲက ပါထော်ပုဗြီးစ ပြန်မာနိုင်ငံအခြေအနေ

၁၂ ဇန်နဝါရီ။

ဖော်ရှမ်မာက အာသောကခေတ် အက္ခရာဖြင့် ရေးသားထားသော ကျောက်စာတစ်ချပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြသသည်။ အက္ခရာမှာ ကုဋိလအက္ခရာဖြစ်ပြီး ယေဓမ္မာဟေတု အစချီထားသော ဂါထာပါရှိသည်။

ဖော်ရှမ်မာက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျမ်းစာများရရှိရန် လွယ်ကူကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်။

ဖော်ရှမ်မာနှင့်မတွေ့မီက ရန်ကုန် ကောလိပ်မှ မစ္စတာဂရေထံသွားရောက်ခဲ့သည်။ ပြောဆိုကြသောစကားများမှာ ထွေထွေထူးထူးမဟုတ်။ ၎င်းသည် Our Monthly စာစောင်ကို ထုတ်ဝေသူဖြစ်သည်။ မနေ့က ဘီဂန်ဒက်သည် မှန်ကန်သောမှတ်ချက်တစ်ခုပေး၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ရဟန်းတော်များက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။

မစ္စတာဖော်ရှမ်မာအိမ်သို့ သွားရောက်သည်။

၎င်း၏ဇနီးက -

“ကျွန်မခင်ပွန်းအလွန်အလုပ်များနေတယ်။ ရှင့်ကိုမတွေ့နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

သူမ၏ပြောစကားသည် ကျွန်ုပ်ကို ဒေါသထွက်စေသည်။ အကြောင်းမှာ မစ္စတာဖော်ရှမ်မာအား ကျွန်ုပ်နှင့် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်အကွာတွင်ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဖော်ရှင်မာ၏ ဇနီးအား ရိုင်းယူစွာ ဆက်ဆံမိသည်ကို ဝန်ခံပါသည်။ ထို့နောက် ဓမ္မတာဖော်ရှင်မာသည် ထွက်လာပြီး တောင်းပန်စကားပြောကြားသည်။ သူက တင်းနစ်စကားသည့်ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဆုံရန်မဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အစစအရာရာအဆင်ပြေသွားသည်။

ပြောဆိုကြသည့်စကားမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းပါ။ သူသည် မိုက်မဲသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့တွင် စိန့်ဂျွန်းကောလိပ်ရှိ ဒေါက်တာမတ်ခ်(Marks)ထံသွားရောက်သည်။ သူနှင့်ညစာအတူစားသည်။

ဓမ္မတာမတ်ခ်ထံနှင့် တွေ့ပြီးနောက် ဘားနတ်ပိဋကတ်တိုက်သို့သွားသည်။ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်အနည်းငယ်သာရှိသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသော စာအုပ်တစ်အုပ်မှမတွေ့ပါ။

ရန်ကုန်ကောလိပ်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးဂိလ်ဘတ်နှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အား စာသင်ခန်းများ ဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ စာသင်ခန်းများတွင် ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ တရုတ်၊ တလိင်း (မွန်)နှင့် ကရင်ကျောင်းသားတို့သည် အင်္ဂလိပ်စာဆရာများထံတွင် သင်ယူနေကြသည်မှာ (၃) နှစ်ခန့်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပါဠိအတန်းတွင် အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ သင်ကြားသည့်ဆရာသည် မြန်မာအသံထွက်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြောကြားနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နော်မယ် (Normal) ကျောင်းကို မမြင်မိပါ။ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ကျောင်းဆရာများက ဘုန်းကြီးကျောင်းများအတွက် သင်တန်းတက်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဓမ္မတာဂိလ်ဘတ်နှင့် တွေ့ဆုံစဉ် ဓားပြများအပေါ် မည်သို့သဘောထားပါသနည်းဟု ကျွန်ုပ်က သူ့အား မေးမြန်းခဲ့သည်။ မျိုးချစ်ကဲ့သို့သဘောထားမည်လား၊ တောပုန်းဓားပြဟု သဘောထားမည်လားဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဂိလ်ဘတ်က နှစ်မျိုးစလုံးမဟုတ်ပါဟု ပြန်ဖြေသည်။ ဓားပြဆိုသည်မှာ မြန်မာမင်းတို့၏ ဆုလာဘ်များအပေါ် မှီခိုနေထိုင်ကြရသူများ ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှတို့ကြောင့် ဓားပြတို့၏ စားဝတ်နေရေး

ထိခိုက်လာသဖြင့် မိမိတို့၏စားဝတ်နေရေးအတွက် ဓားပြလုပ်ရသည်ဟု ဂိလ်ဘတ်က ပြောကြားသည်။

ဒေါက်တာမတ်ခ်နှင့် ညစာအတူစားစဉ်ကလည်း ဓားပြတို့အကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ၎င်းက ဓားပြများသည် ဗြိတိသျှတို့ဖန်တီးမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏အုပ်ချုပ်ရေးညှိဖျင်းမှုနှင့် မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်သောတိကျသည့်မူဝါဒမရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြားသည်။

သီပေါမင်းကိုဖမ်းဆီးပြီး ရန်ကုန်သို့ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ၎င်းအား မည်ကဲ့သို့ထားရှိမည်ကို မဆုံးဖြတ်ရသေး။ ဘုရင်သည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးနေခဲ့ရသည်။ ဘုရင်တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး ထက်ဝက်ခန့်သော ရဲမက်တို့၏ လက်နက်များကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။ ၎င်းတို့သည် စားဝတ်နေရေးအခက်အခဲတို့ကြောင့် ဓားပြများဖြစ်လာသည်။ လူယက်ကြသည်။ ယင်းလုပ်ရပ်သည် အလွယ်ဆုံးသော အလုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆုခံကြသည်။

မြန်မာတို့သည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့နိုင်ငံကို ဗြိတိသျှအင်ပါယာသို့ အပြီးအပိုင်သိမ်းသွင်းလိုက်ပြီလား သို့တည်းမဟုတ် မြန်မာမင်းလက်ထပ်ပြန်ပေးမည်လား ဆိုသည်ကို ရေရေရာရာမသိမဖြင့် ဗြိတိသျှတို့နှင့် အတိအလင်း ပူးပေါင်းရမည်ကို စိုးရွံ့နေကြသည်။

၎င်းတို့သည် လူယက်မှုတွင် မပါဝင်ကြပါ။ သူတို့၏ကံကြမ္မာကို မသိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဗြိတိသျှတို့၏လက်အောက်ခံကျွန်အဖြစ်ကိုလည်း မလိုလားကြပါ။

သီပေါမင်း၏ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ဦးသည် မတ်ခ်၏ စာသင်ကျောင်းတွင် စာသင်ကြားနေသည်။ မာခ်သည် သီပေါမင်းအား စာသင်ပြခဲ့ဖူးပြီး သူ့ခမည်းတော်၏ နန်းတော်တွင် အချိန်အတန်ကြာနေခဲ့ဖူးသည်။ တစ်နေ့တွင် ဘုရင်က မာခ်ကိုခေါ်ခိုင်းပြီး အရေးကြီးတဲ့သတင်းတွေကို ကြားပြီးပြီလားဟုမေးသည်။ မာခ်က သူမသိကြောင်းပြန်ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်က ရှုရှားတို့သည် အိန္ဒိယကို အနိုင်ရလိုက်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။ သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင်ဖြန့်ချိသော စာစောင်ကို မာခ်အားပြသခဲ့သည်။ ဘုရင်သည် ဒေါသအမျက်ထွက်နေပုံရသည်။

သာသနာပြုကျောင်းများတွင် စာသင်သားတိုင်း သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်ရှုကြရသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်ရောက်ပြီး ဓမ္မတေးများကိုလည်း သီဆိုကြရသည်။ မာခ်သည် အရိုးခဲအတိုင်း ခရစ်ယန်ဘာသာထွန်းကားဖို့ အခြေခံလုပ်ဆောင်နေသည်ဟု ယုံကြည်သည်။

၁၃၊ ဇန်နဝါရီ။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဓားပြများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကွဲပြားသောသဘောထားရှိကြသည်။ ၎င်းတို့အမြင်တွင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှု၏ ခေါင်းဆောင်များတွင် မင်းလောင်းများ၊ မြန်မာမင်းသားများပါဝင်ကြသည်။ ဓားပြအားလုံးသည် သူပုန်များမဟုတ် ၎င်းတို့အထဲတွင် မျိုးချစ်များလည်း ပါဝင်နေကြသည်။ မြန်မာအားလုံးသည် မြန်မာနိုင်ငံအား ဗြိတိသျှလက်အောက်သို့သိမ်းသွင်းခြင်းကိုမလိုလားကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေကြသည်။ သူတို့စိုးရိမ်ရသည်မှာလည်း မှန်ကန်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ကြသူတို့သည် အိန္ဒိယတိုင်းသားတို့၏ အခြေအနေကို အားမကျပေ။ ၎င်းတို့သည်လည်း အလားတူ ကံကြမ္မာနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်ကို စိုးရွံ့နေကြသည်။

(၈) နာရီတွင် ဦးဗျားတောရကျောင်းသို့သွားရောက်သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ ဦးကောသလဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေသံဃာ (၆) ပါးရှိပြီး ကျောင်းသား (၂၀) ရှိသည်။ သင်ရိုးမှာ ပါဠိကျမ်းစာများဖြစ်ပြီး မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုထားသည်။ လောကီဘာသာရပ်များကို မသင်ကြားရပေ။ သင်္ချာ၊ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံနှင့် မြန်မာကဗျာတို့ကို အာရုံစိုက်မှုနည်းသည်။ စာသင်သားတို့သည် သာသနာပထဝီကို မသင်ကြားရသဖြင့် ဗုဒ္ဓဂယာ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းတို့မည်သည့်နေရာတွင်ရှိကြသည်ကို သိရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ဆက်လက်ဖော်ပြမည်

ကျော်ဝင်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ကျမ်းကိုး -

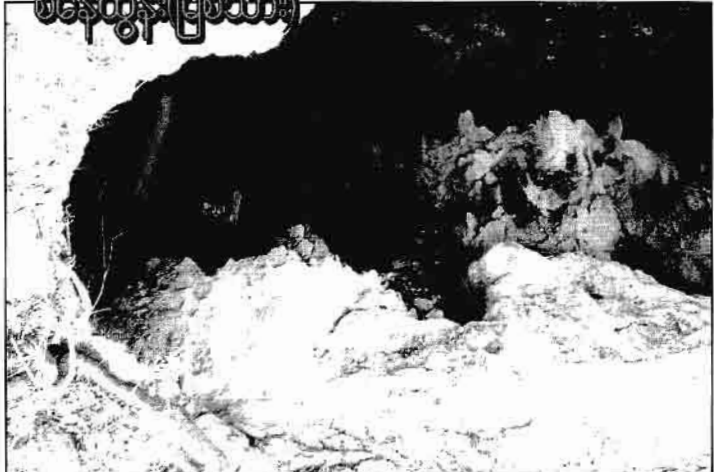
1.P.Minayeff, Travels in and Diaries of India and Burma

မုတ္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်ဆည်ခရိုင် ပြစ်သားမြို့နယ်အတွင်းရှိ ဖိုးအင်တောင်လိုက်ဂူသို့လေ့လာရေးခရီး

စနေထွန်း(ပြစ်သား)

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် လုံခြုံရေးအစည်းအဝေးမှာ ကိုဇော်ကြီးနဲ့တွေ့တော့ သွေရာလေးပါးစကားတွေပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ စကားတွေပြောကြရင်းကပဲ ကိုဇော်ကြီးက စာရေးသူတို့ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်လာအလှူခံဦးမယ်ဆိုလို့ ဘာအတွက် အလှူခံမှာတုံးလို့ စာရေးသူက မေးလိုက်တော့ ရှမ်းပွဲရပ်ကွက် မင်းကျောင်း စာသင်တိုက်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအနေနဲ့ ဖိုးအင်တောင်ပေါ်မှာ စေတီတစ်ဆူလှူ ခန်းရာမှာ မြို့ပေါ် (၆) ရပ်ကွက်က ဆရာတော်ရင်တွေကလည်း ပါဝင်လှူဒါန်း ဆောင်လို့ အလှူခံထွက်ရမှာလို့ပြောပြပါ တယ်။

ဂူ၏အောက်ခြေပြင်ကွင်းတစ်ခု

စာရေးသူတို့မြို့မှာ မြို့ပေါ် ရပ်ကွက်ကြီး (၆) ရပ်ကွက်ဖွဲ့စည်းထား တာပဲ။ ဘာသာရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက် ခဲ့ မြို့ပေါ်(၆)ရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့စေတီနာ ရှစ်ခုနားရဲ့ပူးပေါင်းပါဝင်မှုနဲ့ အကောင် အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ (၆) ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ နဲ့ ရပ်မိရပ်ဖများ၊ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များက ဦးဆောင်ပြီး တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ အတွက် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာတော်ကြီး များက လမ်းညွှန်မှုပေးတဲ့အပေါ်ခံယူပြီး သိုက်နာဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ယခင်က ငန်းမြေအရို၊ အမ နှစ်ကောင် နေခဲ့သော ကျောက်နံရံပြင်ကွင်း

အခုလည်းပဲ မင်းကျောင်းဆရာ တော်ကြီးရဲ့လမ်းညွှန်မှုနဲ့ ရှမ်းပွဲရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်တဲ့ ကိုဇော်ကြီးက မြို့မအရှေ့ရပ်ကွက်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ စာရေးသူကို တရားဝင်အသိပေးတဲ့ သဘောပါပဲ။

ဘုရားအထောက်၊ ဖွတ်မင်းဘဝက နေထိုင်ခဲ့သော ဖွတ်တွင်း

ဆရာတော်ကြီး လှူဒါန်းမယ့် စေတီတော်ဟာ ဖိုင်ဘာနဲ့ပြုလုပ်ထားပြီး လှူမယ့်ရက်ကတော့ တပေါင်းလပြည့် နေ့ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကိုဇော်ကြီးပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ စာရေးသူအနေနဲ့ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ စာတိုပေစများ ဆေးသားနေတာသိလို့ ဖိုးအင်တောင်ပေါ် ဘုရားလှူဌာနတဲ့အခါ စာရေးသူကိုလိုက် ပြစ်အောင်လိုက်သွားဖို့နဲ့ စာမူတစ်ပုဒ် နေဖို့ ကုန်ကြမ်းရနိုင်တယ်ဆိုပြီး လိုလို ထားလားနဲ့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါသေး တယ်။

www.burmeseclassic.com

ကိုဖော်ကြီးရဲ့စေတနာနဲ့တိုက်တွန်းချက်အတိုင်း စာရေးသူအနေနဲ့ ဖိုးအင်တောင်ပေါ်ကိုသွားနိုင်ဖို့အတွက် စဉ်းစားရပါတော့တယ်။ တပေါင်းလပြည့်နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲမှာ ရပ်ကွက်ထဲက မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ သမီးမင်္ဂလာပွဲအတွက် လူမှုရေးလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရန်ရှိနေတာမို့ စနေနေ့မှာပဲ တစ်ရက်ကြိုပြီးသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

စာရေးသူအနေနဲ့ ဖိုးအင်တောင်ကိုသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် ဖိုးအင်တောင်ကို ရွာခိုင်ကြီးလမ်းကနေ သွားရောက်ရတယ်ဆိုတာကလွဲလို့ ဖိုးအင်တောင်ရဲ့တည်နေရာကို လုံးဝမသိတာ အမှန်ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် သွားပါများ ခရီးရောက် ဆိုတဲ့စကားကရှိထားလေတော့ ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ မေးသွားရင်ရ

မှာဘဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဖိုးအင်တောင်ကို ခရီးစဖို့ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့တယ်။

သွားရမယ့်ခရီးက ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားရမှာဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ကယ်စီးကျွမ်းကျင်တဲ့သမီးကြီးကိုပဲ အားကိုးပြီးတော့ အဖော်ညှိရပါတယ်။ စာရေးသူ ခရီးဝေးသွားမယ်ဆိုရင် သမီးကြီးကိုတော့ မပါမဖြစ်ပါအောင် ခေါ်ရပါတယ်။ စာမူအတွက် လိုအပ်တဲ့ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများရဖို့အတွက် သမီးရဲ့ ဖုန်းနဲ့ပုံရိုက်ခိုင်းရတာမို့ပါ။ စာရေးသူက ဆိုင်ကယ်လည်းမကျွမ်း၊ မှတ်တမ်း ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဖုန်းကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မကိုင်တတ်တော့ စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ဖို့အတွက် သမီးကိုလက်လွှတ်လို့မရ တဲ့အနေအထားရောက်နေတာပါ။

စာရေးသူတို့ သားအဖနှစ်ဦး

မြစ်သားကနေ ရွာခိုင်ကြီးရွာဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးစထွက်တော့ အချိန်က မနက်(၁၀)နာရီကျော်ဖြစ်နေပါပြီ။ မြစ်သားနဲ့ ရွာခိုင်ကြီးလမ်းက ကတ္တရာလမ်းဆိုတော့ (၁၀) နာရီခွဲမှာပဲ ရွာခိုင်ကြီးရွာကိုရောက်ခဲ့တယ်။

ရွာခိုင်ကြီးရွာဆိုတာ ဟိုတုန်းက စာရေးသူအနေနဲ့ စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့ရဲ့ နတ်ကန်မြေကို စက်ဘီးနဲ့သွားတိုင်း အခေါက်ခေါက်အခါခါဖြတ်သွားနေကျ နေရာပါ။ စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့က နားပြီးမှ ရွာခိုင်ကြီးရွာကိုမရောက်တာ နှစ်ချီကြာခဲ့ပြီဖြစ်တာမို့ ကြာမြင့်တဲ့နှစ်ကာလကြားထဲမှာ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားတဲ့ ရွာခိုင်ကြီးရွာရဲ့အနေအထားက စာရေးသူတို့သားအဖကို မျက်စိလည်အောင်ဖြစ်စေခဲ့တာ အမှန်

ဂုတွင်းမှ ကျောက်သားကျောက်တိုင်ပုံ

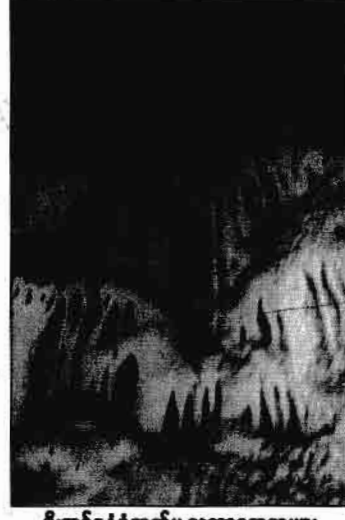
ဂုအတွင်းမှ သဘာဝကျောက်သားပုံ

ဂုနုရံထက်မှ ငါးကြိုင်ကွက်သဏ္ဍာန်မြင်ကွင်း

ဂုအတွင်းမှ သဘာဝကျောက်ဂုက်များ

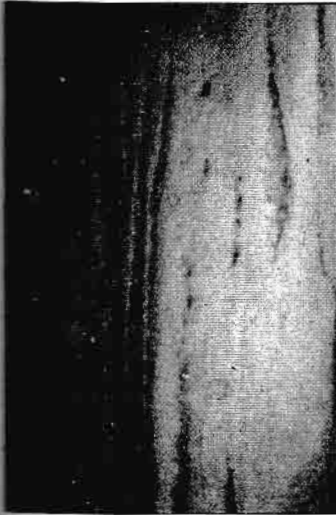

ဖိုးအင်ဂုနုရံထက်မှ သဘာဝဇာတများ

ဂုအတွင်းမှ သဘာဝကျောက်ပုလဲကျောက်ခက်

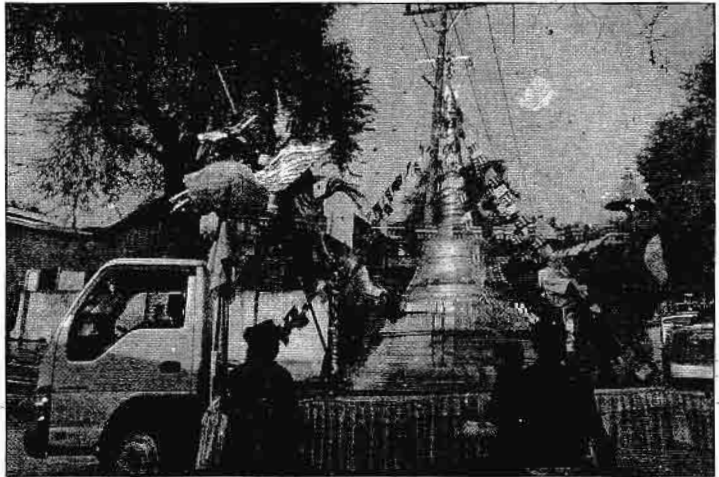

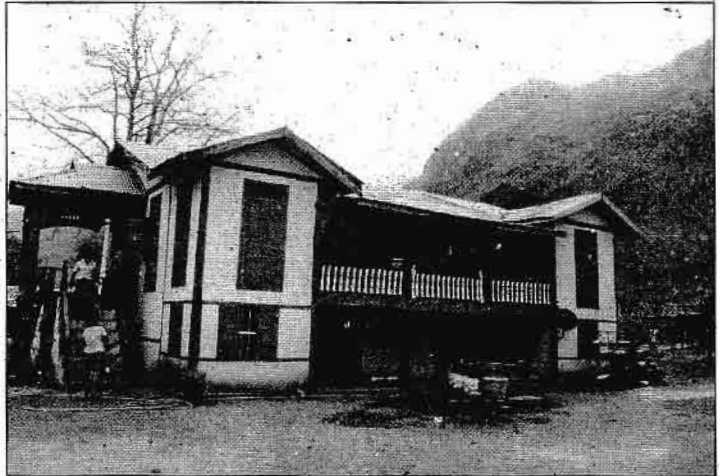
ဝန်ရံထက်မှ သဘာဝအလှများ

နုအောင်ခြေမှ ငါးကြင်းကွက်သဏ္ဍာန်ရှိ သဘာဝကျောက်တုံးကျောက်ခက်များ

ဖိုးအင်တောင်ပေါ်တွင် မင်းကျောင်းဆရာတော် လှူဒါန်းထားရှိမည့် ဓေတီတော်အား ဖူးတွေ့ရစဉ်

ဖိုးအင်တောင်ခြေမှ ဖိုးအင်ရွာဦးကျောင်း

ဟိုတုန်းက မြေလမ်းတွေဟာ ဘာလမ်းတွေဖြစ်ပြီး အိမ်ခြေတွေ ဘာတာနဲ့အမျှ အဆောက်အအုံ တော်များများက ရွာလို့ကိုမထင် ကြောင်း ခေတ်မီလူပတ်တိုက်တာအ တွက်အအုံတွေဖြစ်နေတဲ့အပြင် ရွာ အထက်ရွာထွက်လမ်းကိုတောင် မမှန်း ထင်အောင်ကိုဘဲဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ရွာခိုင်ကြီးရွာကနေ ဖိုးအင် ရွာသွားမယ့်လမ်းကို မေးမြန်းရပါ တယ်။ ဈေးဆိုင်က အစ်မကြီးရဲ့ ညွှန်မှုနဲ့ ရွာခိုင်ကြီးရွာကနေ အရှေ့ သွားတဲ့တက္ကရာလမ်းအတိုင်း သားအဖ ဆောက် စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဆိုင်ကယ် ဝယ်ပြီးထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

စာရေးသူတို့ဖြတ်သန်းလာတဲ့လမ်း

ဘေးဝဲယာတစ်လျှောက်မှာ ရွာတွေရှိနေ တာဖြစ်ပါတယ်။ ရွာခိုင်ကြီးရွာနဲ့တဖြည်း ဖြည်းဝေးလာတာနဲ့အမျှ တောတောင် သဘာဝရဲ့မြင်ကွင်းက တစ်မျိုးပြောင်း လာတာကို စာရေးသူသတိပြုမိပါတယ်။

မြစ်သားကနေ ရွာခိုင်ကြီးအထိ ခရီးက မြေပြန့်ခရီးဖြစ်ပေမယ့် ရွာခိုင်ကြီး ကျော်လာတာနဲ့အမျှ စာရေးသူတို့သား အဖဟာ တောင်တွေပတ်လည်ပိုင်းနေ တဲ့ တောင်ကုန်းမြေထဲကိုရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာတာပါပဲ။ လမ်းကလည်း ရွာလမ်းဆိုပေမယ့် မြေလမ်းမဟုတ်ဘဲ ကတ္တရာကျောက်ချောလမ်းဖြစ်တာမို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ခရီးသွားတဲ့အထဲမှာ ဒီတစ်ခါ ဟာ စိတ်အချမ်းသာဆုံးခရီးပါပဲ။

လမ်းဘေးဝဲယာစိုက်ခင်းတွေမှာ ငှက်ပျောတွေ၊ သင်္ဘောပင်တွေတစ်အုံ တစ်မကြီးစိုက်ထားတာ တွေမြင်ရသလို နွေစပါးအတွက် ရေသွင်းပြီးထယ်ရေး

ပြင်ထားတဲ့လယ်ကွက်တွေအပေါ်ကနေ ဖြတ်သန်းလာတဲ့လေကို တဝကြီးရှူရှိုက် ရတဲ့ စာရေးသူတို့သားအဖအတွက်တော့ ဒီခရီးဟာ မပင်ပန်းတဲ့အပြင် လန်းဆန်း ရွှင်ပျတဲ့အရသာကို အပြည့်အဝခံစားနေ ရတာအမှန်ပါဘဲ။

လမ်းခရီးတစ်ဝက်အရောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကိုခဏရပ်ပြီး အမှတ်တရအဖြစ် နဲ့ သာယာလှတဲ့ တောတောင်သဘာဝ ကို နောက်ခံထားရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ် အောင်ရိုက်လိုက်ပါသေးတယ်။ စာရေးသူ သွားချင်တဲ့ ဖိုးအင်တောင်ကိုမရောက် ခင်မှာဘဲ တောတောင်သဘာဝတွေနဲ့ လှချင်တိုင်းလှနေတဲ့မြင်ကွင်းကို တွေ့ ရတာနဲ့ စာရေးသူအနေနဲ့ ခရီးထွက်ရကျိုး နပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါဘဲ။

တောင်ကြီးတောင်ကြားတွေထဲက နေ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေ ကောင်းလေသန့်တွေကို တဝကြီးရှူရှိုက်

မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားလှူဒါန်းသည့် မူလနန်းဟောင်းအနီးမှ ရွာဦးနတ်နန်း၊

ဂူပေါက်ဝမှ အတက်အဆင်းလှေကား၊

မင်းကျောင်းစာသင်တိုက်ဆရာတော်အား ယာယီတံအတွင်း၌ ဗူးပြိုင်ရစဉ်

သံဆန်ခါကာရထားသော ရေပူစမ်းတွင်းလေး

စာရေးသူနှင့်အတူတောင်ပေါ်သားလမ်းမလေး

စာရေးသူနှင့်အတူ စာရေးသူ၏သမီးကြီး

ရင်းက ပန်းချီကားဆန်ဆန်လှပနေတဲ့ ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ပြီး မြို့ကြီးပြကြီးတွေ မှာ မွန်းသိပ်ကျပ်တည်းစွာရုန်းကုန်လှုပ် ရှားနေကြရတဲ့ မြို့ပြကမိတ်ဆွေတွေကို တော်ရပ်မြိုင်ခွင်ခရီးနှင့်ပြီး ဖိုးအင်ကိုလာ ကြဖို့ ပိတ်ခေါ် ချင်မိတာအမှန်ပါ။ မြို့မှာ ရှုရှိုက်ရတဲ့လေး၊ မြို့မှာမြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်း၊ မြို့မှာကြားနေရတဲ့အသံပလံ တွေနဲ့ မတူကွဲပြားခြားနားနေတဲ့ တောင် ပေါ်မြေရဲ့သဘာဝအလှကို မြင်စေချင် သိစေချင်လို့ပါ။

စာရေးသူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ခရီးတစ်ထောက်နားပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင် နက် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တိုတက်ပြီး ရှေ့ခရီး ကိုဆက်ခွဲကြပါတယ်။ ခရီးလမ်းအနေအ ထားက ကတ္တရာလမ်းချောမို့ ဆိုင်ကယ် ကို စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျသွားနိုင်

ပေမယ့် မြေအနေအထားတဖြည်းဖြည်း နဲ့ မြင့်တက်လာနေတာကို စာရေးသူ သတိပြုလိုက်မိတယ်။ နွားဘူးလေးရွာ ကိုဝင်ပြီး ပန်းလောင်မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ခင်း ထားတဲ့ သံပေါင်တံတားကို ကျော်ဖြတ် အဖိုးမှာတော့ ‘ဖိုးအင်သို့’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ငယ်လေးကိုတွေ့လိုက်ရတာနဲ့ စာရေးသူသွားမယ့်ခရီးဟာ တဖြည်းဖြည်း တော့နီးလာပြီလို့ စိတ်ထဲအောက်မေ့ လိုက်ပါတယ်။

ကုန်းမြေမြင့်တွေကိုတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လာရင်းက ပိန္နဲပင်ရွာဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရတာနဲ့ ကတ္တရာလမ်း အတိုင်း မောင်းဝင်သွားလိုက်တယ်။ ရွာထဲကိုတော်တော်လေးဝင်မိကာမှ လမ်း မှာတွေ့ရတဲ့ ဦးကြီးတစ်ယောက်ကို ဖိုးအင်ကို ဒီကသွားရတာလားလို့မေး

လိုက်တော့ -

“ဒီလမ်းမဟုတ်ဘူး၊ ပိန္နဲပင်ရွာ ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကနေ မြေနီလမ်းအတိုင်း ဆက်လိုက်ပြီးတက်သွားရတယ်”

ဆိုတာနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာ ကြရပြန်ပါတယ်”

ပိန္နဲပင်ရွာဆိုင်းဘုတ်ကိုရောက်တာ နဲ့ ကတ္တရာလမ်းမကြီးကခွဲပြီးထွက်သွား တဲ့မြေနီလမ်းကို ဆိုင်ကယ်ဦးတည့်ထွက်မယ်အလုပ်မှာ မထင်မရှားနဲ့ ထားတဲ့ ဖိုးအင်ရွာသို့ဆိုတဲ့ လမ်း ဆိုင်းဘုတ်လေးက စာရေးသူတို့သား ကို လှောင်ပြောင်ပြီးကြည့်နေသေးတဲ့ မျိုး စိတ်ထဲမှာခဲစားမိလိုက်တယ်။

ဘာပဲပြောပြော စာရေးသူအဖ နဲ့ကတော့ သွားပါဖျားခရီးရော

www.burmeseclassic.com

အတိုင်း စာရေးသူသွားလိုတဲ့မြေ
ကို ခြေချနိုင်ခဲ့ပြီလို့ ဆိုရတော့မှာပါ
လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကျောက်
လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းပြီးလွှားခဲ့ရ

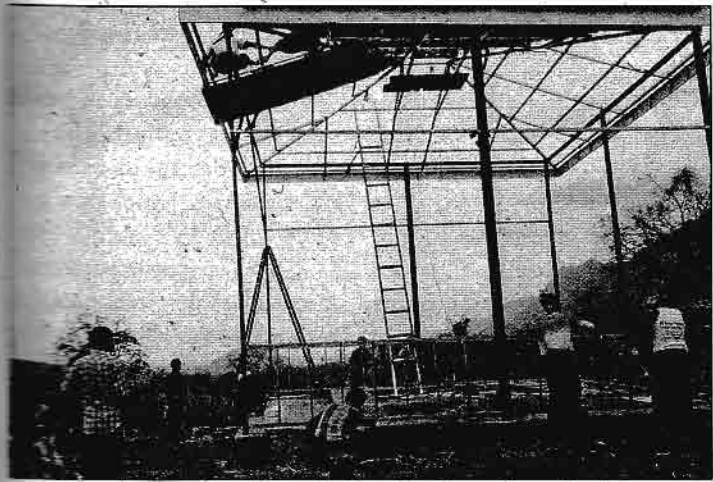
တဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို အခုတော့ မြေနီလမ်း
ကြမ်းပေါ်မှာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့မောင်းရင်း
သားအဖနှစ်ယောက် ဖိုးအင်တောင်ကို
တက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရပါပြီ။

ကျောက်ချောလမ်းမှာကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင်နဲ့မောင်းလာနိုင်ခဲ့တဲ့သမီးဖြစ်သူ
ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီမလေးခမျာတော့ အခု
ချိန်ကစပြီး နဖူးကခွေးခြေမတူရတဲ့ကိန်း
ဆိုင်ကယ်ပဲ။ လမ်းက မြေနီကုန်းဆိုပေ
မယ့် လမ်းချောမဟုတ်ဘဲနဲ့ဖုထစ်ချိုင်ဝှမ်း
တွေပြည့်လျှမ်းနေတာဆိုတော့ မြို့ကြီးသူ
ဆိုင်ကယ်မောင်းအနေနဲ့ တောလမ်း
တောင် လမ်းခရီးကြမ်းကို ဘယ်မှာကျွမ်း
ကျွမ်းကျင်ကျင်မောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ
ပေါ့။

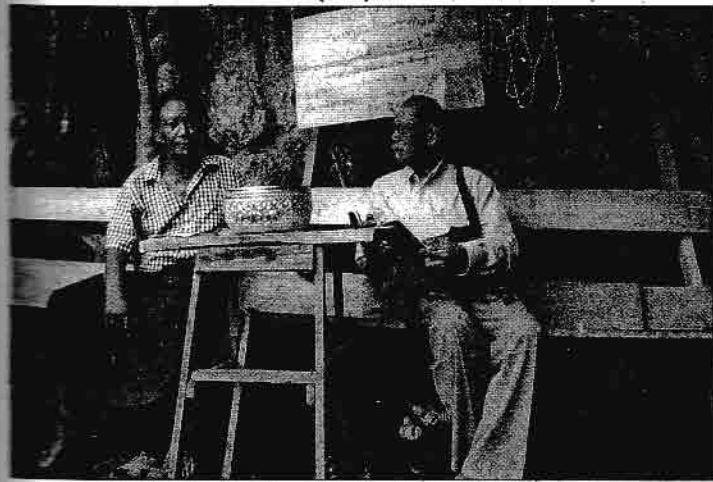
ဒီကြားထဲမှာ တောင်ပေါ်ဒေသ
ဆိုတဲ့အတိုင်း ကုန်းဆင်းကုန်းတက်တွေ
ကများတဲ့အပြင် တောင်ကိုဖြိုပြီးထွင်
ထားတဲ့လမ်းခို မြွေလိမ်မြွေကောက်တက်
ရတာဆိုတော့ သားအဖနှစ်ယောက်
လျှာထွက်နေပြီပေါ့။ လျှာမထွက်ဘဲနေ
ပါမလား လမ်းမြေက မညီညာတော့
ဆိုင်ကယ်နောက်ကစီးရတဲ့ စာရေးသူက
မလိုက်ရဲသလို ရှေ့ကမောင်းသူကလည်း
မမောင်းရဲဖြစ်နေတော့ စာရေးသူက
ဆိုင်ကယ်နောက်ကနေတွန်းလိုက်နေရ
တာကိုး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သားအဖနှစ်ယောက်
ဖိုးအင်တောင်တက်လမ်းပေါ်မှာ မြေမ
ညီတဲ့နေရာရောက်ရင် ဆင်းတွန်းလိုက်
ကုန်းတက်အမြင့်ရောက်ရင် ဆင်းတွန်း
လိုက်။ အကွေ့အကောက်များတဲ့နေရာ
ရောက်ရင် ဆင်းတွန်းလိုက်နဲ့ ဆင်းတွန်း
ရင်းနဲ့ဘဲ ဖိုးအင်ရွာခြေရင်းကို ရောက်ခဲ့
ကြတယ်ဆိုပါတော့။

ဖိုးအင်တောင်ရဲ့တောင်တက်လမ်း
ကတော့ စာရေးသူတို့သားအဖအတွက်

ဆင်းကျောင်းဆရာတော် လှူဒါန်းထားရှိမည့် စေတီတော်အတွက် ဆောက်လုပ်နေသော အာရုံခံတန်ဆောင်း

ဂူဆောက်ခြေအလှူခံဌာနမှ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအား စာရေးသူမှ အင်တာဗျူးနေစဉ်

ဖိုးအင်တောင်တက်လမ်းမှ ရှေးတန်းလေးများ

ဖိုးအင်ဂူအသွား ကတ္တရာထမ်းပေါ်မှ မြင်တွေ့ရသောသာတာဝရခင်းအလှူနှင့်စာရေးသူ

www.burmeseclassic.com

တစ်သက်မှေမရနိုင်မယ့်တောင်တက်ခရီး ပါပဲ။ ရွာထဲရောက်တော့ အသံချစ်စက် ရှိရာကိုသွားရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး ဖိုးအင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းထဲကိုရောက် ခဲ့ကြတယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မြစ်သားမြို့ မင်းကျောင်းစာသင်တိုက်က ဇိုင်နာကား ကို ဘွားခနဲတွေ့ရတဲ့အပြင် လပြည့်နေ့ မှာ စေတီလှူဒါန်းပွဲကို လိုက်ပါလာကြ မယ့် အရပ်သူအရပ်သားတွေကို ကျွေးမွေး ဧည့်ခံဖို့အတွက် ရှမ်းပွဲရပ်လှူမှုရေးအသင်း ချက်ပြတ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တွေလည်းရောက် နေတာတွေ့ရတော့ ကိုယ့်မြို့သားအချင်း ချင်းတွေပို့ ဝမ်းသာစွာနဲ့ အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရပါသေးတယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူပြီးချိန်မှာတော့ စာရေးသူရဲ့ ဦးတည်ချက်ဖြစ်တဲ့ ဖိုးအင်ဂူကိုသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်မိလိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် ကံနဲ့ လူ မပူနဲ့လို့ဆိုရမလားဘဲ စာရေးသူတို့

သွားမယ့်ဆီကို စေတနာနဲ့လိုက်ပို့မယ့်လူ ကရောက်လာပြီး အဘတို့မသွားတတ် ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ပြော လာတော့ စာရေးသူတို့လည်း ဝမ်းသာ စွာနဲ့ပဲ လူငယ်ဖိတ်ခေါ်ရာနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်ခဲ့ကြပါ တယ်။

တောင်တက်ခရီးရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပါဘဲ ပြေသလိုလိုနဲ့ မြင့်တက်သွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ စာရေးသူတို့သားအဖနှစ် ယောက်ဟာ လေးဖက်ထောက်ပြီးမ တက်ရခဲမယ့် ခါးကုန်းပြီးမနည်းကြီးကို အားယူတက်ခဲ့ကြရတာပါ။ အသက် (၇၀) ကျော်နေပြီဖြစ်တဲ့ စာရေးသူအနေ နဲ့ ပြက္ခန္ဓာတောင် မောနားအတက် လှေကားထစ်ပေါ်မှာ အမောဆိုက်ခဲ့ပုံ ကို အလိုလို မျက်စိထဲမှာကွင်းကွင်းကွက် ကွက်ကြီးမြင်မိတာမို့ ဒီတစ်ခါတည်း 'နောက်တစ်ခါ လာပြန်ပြီလားဟေ့' လို့ အော်လိုက်ရတာမလိုဖြစ်နေမိပါတယ်။

သမီးကြီးဆိုတာကလည်း အသက် (၄၀) ကျော်အရွယ် ငယ်သေးတယ်ဆို ပေမယ့် သူခမျာလည်း အဖေနဲ့အပြိုင် ခူးမခိုင်လို့ယိုင်လဲပြီးထိုင်ထိုင်နားရတာ ခဏခဏပါပဲ။ စာရေးသူတို့သားအဖ နှစ်ဦးရဲ့ဖြစ်အပ်ကိုမြင်နေရတဲ့ လမ်းပြ လူငယ်က -

“အဘ ဘာမှမပူနဲ့၊ ရှေ့နားဆို ရောက်ပြီ”

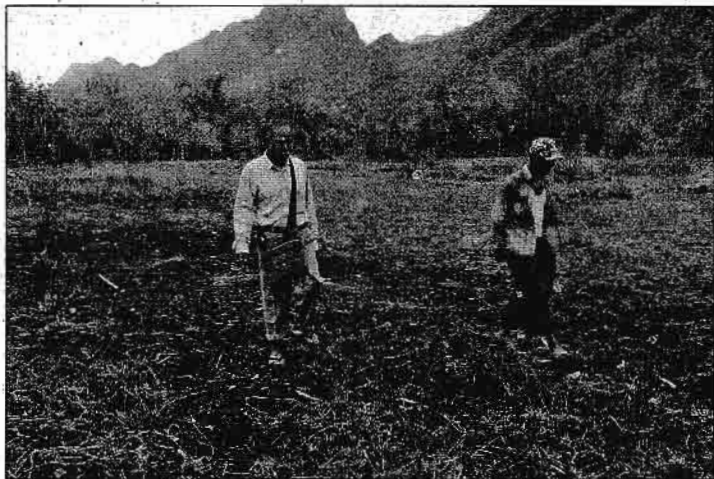
ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အလီလီအကြိမ် ကြိမ်အားပေးပြီး လက်တွဲခေါ်ရွာပါ တယ်။

ဒါပေမယ့် မောတော့မောတာပေါ့ ဆိုတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မောရင်နားလိုက် အမောပြေရင်တက်လိုက်နဲ့ပဲ ဖိုးအင်ဂူ ရှိရာဆီကို တရွေ့ရွေ့တက်လာခဲ့ကြပါ တယ်။ စာရေးသူတို့သားအဖမှာသာ တောင်တက်ရင်းမောနေပေမယ့် တောင် ပေါ်သားလမ်းပြလေးကတော့ သူမှန်း ထဲက တွဲတေးသိန်းတန်ရဲ့ သီချင်းခွေကို ဖွင့်ပြီး ပုံမှန်ခြေလှမ်းတွေနဲ့ရွေ့ကနေ တက်သွားလေရဲ့။

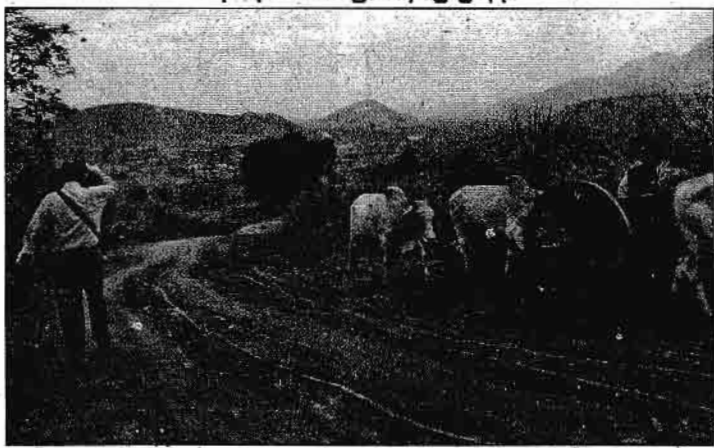
ရွှေတစ်နေရာအရောက်မှာတော့ တသွင်သွင်စီးနေတဲ့ တောင်ကျချောင်း လေးကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ တောင်ကျ ချောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ချောင်းရေကကြည် လင်ပြီး အေးမြနေပါတယ်။ တသွင်သွင် စီးနေတဲ့ တောင်ကျချောင်းရေထဲကို ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလာရောက်ကြသူတိုင်း ရေဆင်းချိုးကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီနေရာလေးဟာ ဖိုးအင်ဂူအတက်လမ်းက မောနားစခန်း လေးလို့ဆိုရင် မမှားနိုင်ပါဘူး။

တောင်ကျချောင်းကလေးရဲ့ကမ်း ဘေးမှာ သံစကကာထားတာတွေ့ရလို့ မေးကြည့်တော့ တောင်ပေါ်သားလမ်းပြ လေးက ကျောက်ကြားထဲကနေ ရေပူတွေ သူ့အလိုလိုထွက်ကျနေတဲ့ ရေပူစမ်းကန် လေးလို့ပြောပြပါတယ်။ အစကတော့ ရေပူထွက်မယ့်နေရာကို သူ့သဘာဝ အလျောက်ထားခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေရာ ကိုရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးအချို့က ခြေဆေးခြင်း၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ခြင်း တွေကို မဆင်မခြင်ပြုလုပ်တာမို့ ခုလို သံစကနဲ့ကာပြီး ထိန်းသိမ်းထားရတာ လို့သိရပါတယ်။

စာရေးသူအနေနဲ့ ရေပူစမ်း အပေါက်ဝကကျလာတဲ့ရေကို လက်နဲ့ဝ ဖြိုးကြည့်တော့ တောင်ကျချောင်းထဲက ရေက အေးသလောက်၊ ဒီရေပူစမ်းက ဝ ပူနွေးနေတာကို လက်လှေ့ သိမြင်ခဲ့

ဘုရားအလောင်း၊ ဖွတ်မင်းဆာဝက ဖွတ်တွင်းမှထွက်၍လှည်းဆီ ဆိုသည့်နေရာ ဖွတ်လူးအင်းအား တိုင်းရင်းသားထမ်းပြထားယူ ပြောပြနေပုံ

ဖိုးအင်ဂူသို့သွားရာ ကတ္တရာထမ်းမှ ခွဲထွက်လာသော မြေနှိုထမ်းပေါ်မှာ ထမ်းလျှောက်၍တက်ရပုံ

ပါတယ်။ စာရေးသူတို့တစ်တွေ အမော
ပြေချိန်မှာတော့ ဖိုးအင်ဂူဝတက်ကို
နှီးတည်ပြီး ချီတက်ခဲ့ကြရပြန်ပါတယ်။

တောင်ခြေရင်းမို့လို့ထင်ပါတယ်။
မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ကျောက်စိုင်ကျောက်
ခဲတွေနဲ့ဖုံးလွှမ်းနေတာမို့ ချော်လဲမကျ
အောင် တစ်လှမ်းချင်းတက်ခဲ့ရပါတယ်။
မြေမိနစ်လောက်တက်လာအပြီးမှာတော့
စာရေးသူတို့ရဲ့ တောင်တက်ခရီးကဆုံး
သွားပါပြီ။

စာရေးသူတို့ရဲ့ ရှေ့ဆီမှာ ဖိုးအင်
ဆောင်ကြီးက ထီးထီးကြီးကာဆီးနေပါ
တယ်။ တောင်ခါးပန်းရဲ့ဝါးတစ်ပြန်အမြင့်
မှာတော့ ဖိုးအင်ဂူပေါက်ဝက စာရေးသူ
တို့ တက်အလာကို ကြိုဆိုနေပါတယ်။
ခါးပေမယ့် စာရေးသူတို့မတက်နိုင်သေး
ပါဘူး။

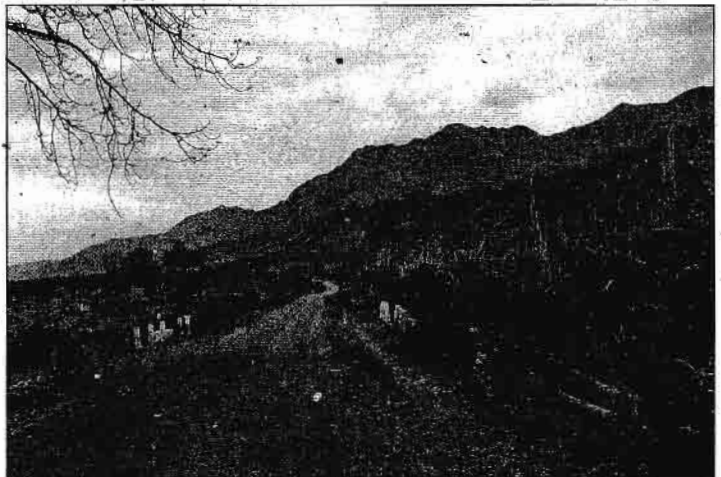
တောင်ခါးပန်းရဲ့ အောက်ခြေက
ထဲထန်းလေးအတွင်းမှာ စာရေးသူတို့
မြို့တ နေရင်နယ်ပရဟိတကျောင်းခွဲ
ရေလည်ချောင်းကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ကိုတွေ့ရလို့ ရှိခိုးဦးချရင်းစကားပြောဖြစ်
ခဲ့ကြပါတယ်။ မင်းကျောင်းဆရာတော်
ကြီးရဲ့ တာဝန်ပေးထားမှုကြောင့် ဆရာ
ဆော်အနေနဲ့ ဒီမှာညအိမ်ညနေနေပြီး
သစ်ဝန်းတာဝန်တွေကို ကြီးကြပ်ဆောင်
ရွက်နေတယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူတို့ရောက်နေတဲ့တဲလေး
မှာ ဖိုးအင်ဂူအတွင်း လျှပ်စစ်မီးလင်းရေး
အတွက် အကျိုးဆောင်အဖွဲ့အနေနဲ့
သစ်ဝစ်မီးအလျှင်မြန်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်
ထားကြောင်း တွေ့ရှိရပါတယ်။ အရင်
တန်းတ ဒီဂူထဲကိုဝင်ချင်ရင် ဓာတ်မီးကို
အသုံးပြုပြီး ဝင်ရသလို ဂူထဲရောက်ရင်
သည်း ဖယောင်းတိုင်ကို အသုံးပြုပြီး
ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ရတယ်လို့ပြောပြကြပါ
တယ်။

ခွဲချိန်မှာတော့ တောင်ကျချောင်း
ချေကိုပိတ်ပြီး ရေအားလျှပ်စစ်ထုတ်လို့
ဂူထဲမှာ လျှပ်စစ်မီးတွေသွယ်တန်းထွန်း
ညှိထားကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒါတင်
ဆောင်ထားပေးပါဘူး။ ဂူပေါက်ဝကိုရောက်
အောင်တက်ဖို့အတွက် အရင်ကဆိုရင်
ဂူအပြင်မှာ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ နွယ်ပင်
မှည့်ကြီးတွေကိုပဲ အားကိုးပြီး အတက်
အဆင်းလုပ်ရပေမယ့် အခုခါမှာတော့
မြေသားမြို့ ဒေါင်းဦးတင်မောင် မိသားစု
မှဆောင်ရွက်ကြောင့် ဂူပြင်မှာတွင်မက
ဂူတွင်းရဲ့အတက်အဆင်းတွေမှာ စတီး
ဆွဲထားတွေ တပ်ဆင်ထားကြောင်း
ဆောင်ပေါ်လမ်းပြလေးက ရှင်းပြတာကို

တောင်ပေါ်မြေနှိုလမ်းမှ လှမ်းမြင်ရသော အောက်ကင်းအားလေးဆည်၏ အလှမြင်ကွင်း

ဖိုးအင်ဂူအသွား ကတ္တရာသစ်ပေါ်မှမြင်ရသော တောတောင်သဘာဝအလှမြင်ကွင်း

မှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။
စကားပြောလို့ကောင်းလှပေမယ့်
တောင်ပေါ်နေက တဖြည်းဖြည်းစောင်း
လာတာမို့ ဂူဝကိုတက်ဖို့ပြင်ရပါတော့
တယ်။ လှေကားမတ်မတ်ကို လက်နဲ့
ကုတ်ကတ်ဆွဲကိုင်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း
တက်ခဲ့ပါတယ်။ ဂူဝအရောက်မှာတော့
လေးဖက်ထောက်ပြီး အတွင်းကိုရောက်
အောင်ဝင်ခဲ့ရသလို အဆင်းမှာသည်
မတော်တဆ လဲပြိုမကျအောင် အတော်
လေးကို သတိထားပြီးဆင်းရတာပါ။

စာရေးသူရဲ့နောက်ကနေ ကြောက်
ကြောက်နဲ့တက်လိုက်လာခဲ့တဲ့ စာရေးသူ
ရဲ့သမီးကတော့ ဂူထဲဝင်မယ်လုပ်ခါမှ
အသက်ရှူမဝမှာဖိုးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြချက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ သူ့ဆီကဖုန်း
ကိုယူပြီး သမီးကိုအောက်ပြန်ဆင်းခိုင်း
ခဲ့ရပါတယ်။ ဖိုးအင်ဂူခရီးမှာတော့ စာရေး
သူရဲ့သမီးကြီးကတော့ ဂူပေါက်ဝကနေ
အောင်မြင်စွာနဲ့ ဆုတ်ခွာသွားရပါပြီ။

ဂူထဲရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ စာရေး
သူအနေနဲ့ သမီးကြီးဆီက တောင်းယူ
လာခဲ့တဲ့ဖုန်းကို တောင်ပေါ်လမ်းပြ
လေးလက်ထဲလွှဲပေးရင်း မှတ်တမ်း
ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပေးဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်
ပါတယ်။ လမ်းပြလေးကလည်း တာဝန်
ကျေပါတယ်။ စာရေးသူလိုချင်တာ မှန်
သမျှကို မငြီးမမြင်ရှာဘဲ ရိုက်ပေးသလို
စာရေးသူမတွေ့ မမြင်လိုက်ရတဲ့အတွက်
အကွင်းမှန်သမျှကိုလည်း သူ့စိတ်တိုင်း
ကျရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ပေးခဲ့တာပါ။

ဒါပေမယ့် ဂူတွင်းက လျှပ်စစ်မီး
အလင်းအားကနည်းလွန်းတာမို့ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်တဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲအနည်းအ
ကျဉ်းတော့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဂူအနေအထား
က အဝင်ဝမှာကျဉ်းပေမယ့် အတွင်း
ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အင်မတန်မှ
ကျယ်ဝန်းတာကိုတွေ့ရပါတယ်။ ဂူတွင်း
မှာ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့
ကျောက်ခက်ပန်းဆွဲတွေက လက်လှမ်းမီ

www.burmeseclassic.com

ရာမှာရှိနေတာကို လွယ်ကူစွာရိုက်ကူးနိုင်ပေမယ့် ဟိုးအထက် ဝါးတစ်ပြွန်လောက်မကမြင့်လွန်းတဲ့ခေါင်မိုးဆီက တွဲခဲ့တော့နေတဲ့ပန်းခက်ပန်းဆွဲတွေကိုရိုက်လို့မရခဲ့ပါဘူး။

ဂူအတွင်းတစ်နေရာမှာတော့ဖြင့် ငါးကြင်းကွက်သဏ္ဍာန်အကွက်အကွက်တွေထနေတဲ့ ကျောက်သားနံရံကြီးကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ထူးခြားတာက အဲဒီကျောက်သားကြီးထက်မှာ တလက်လက်နဲ့တောက်ပနေတဲ့ရောင်စဉ်တွေကို တွေ့မြင်ရခြင်းပါပဲ။ စာရေးသူတို့လို အသိဉာဏ်နည်းသူတွေအနေနဲ့က မြင်ရတဲ့ကျောက်ကို ဘာကျောက်ရယ်လို့ အမျိုးအမည်မခွဲခြားတတ်ပေမယ့် တတ်သိပညာရှင်များရောက်လာလို့ တွေ့မြင်ခဲ့ရင်တော့ ကျောက်ရဲ့အသွင်အပြင်နဲ့ အမျိုးအစားကို ခွဲခြားသိရှိကြမှာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါ့အပြင် ဟိုမြင့်မားတဲ့အမိုးထက် ဆီကနေ တစ်စက်တစ်ခုချင်းကျနေတဲ့ ကျောက်စက်ရေကြောင့် အောက်မှာရှိတဲ့ကျောက်သားပန်းခက်အချို့ပေါ်မှာလည်း စိုထိုင်းတဲ့အရည်တွေရှိနေတာကို ကိုင်တွယ်ကြည့်လို့သိခဲ့ရပါတယ်။

တစ်နေရာကိုအရောက်မှာတော့ နက်စောက်ပြီးမှောင်မည်းနေတဲ့ တောင်အောက် ချောက်ကမ်းပါးကြီးဆီကို တခေါင်ခါနဲ့မြင်ပြီး စီးကျနေတဲ့ရေစီးသံကိုကြားနေရပေမယ့် ရေရဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုတော့ လုံးဝမမြင်ခဲ့ရပါဘူး။ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရေထွက်ပေါက်ရှိတာမို့ စာရေးသူတို့လာရာလမ်းမှာ တောင်ကျစမ်းရေစီးဆင်းနေတာကို မြင်ခဲ့ရတာဖြစ်မယ်လို့ထင်မိပါတယ်။ ဂူအတွင်းက အမြင်ထူးဆန်းတာမှန်သမျှကို ရိုက်ကူးပေးခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းဓာတ်ပုံကူးချိန်မှာတော့ အချို့အချို့သောပုံတွေဟာ လုံးဝမပေါ်ဘဲ ရှိနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဂူအထက်ပိုင်းမှာ စိတ်တိုင်းကျဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေစာင်အပြီးမှာ တောင်ပေါ်သားလမ်းပြလေးက ဂူရဲ့ အောက်ဘက်တစ်နေရာဆီကိုသွားဖို့ စာရေးသူကိုခေါ်တာနဲ့ စာရေးသူလည်း သူ့နောက်ကနေ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ဂူပေါက်ဝကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ဒူးထောက်ပြီး ဝင်နိုင်ရုံသာရှိတဲ့ ဂူပေါက်ဝကို တွေ့ရပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက သူတို့ရွာက မုဆိုးတစ်ဦးဟာ ဒီဂူပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေး

အတိုင်း လေးဖက်ထောက်ဝင်သွားရာမှာ ဂူပေါက်လမ်းကျဉ်းအဆုံးအဝရောက်ရင် ပဲ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြေးခဲ့ရတယ်လို့ပြောပြပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဂူပေါက်ကျဉ်းဝရဲ့ ဟိုမှာဖက်မှာ ကျယ်ဝန်းတဲ့ဂူကြီးဖြစ်နေပြီး အဲဒီဂူကြီးထဲက အမျိုးအမည်မသိရတဲ့အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီးနဲ့ မုဆိုးကိုစိုက်ကြည့်နေတာတွေ့မြင်ခဲ့ရလို့ အလျင်အမြန်ထွက်ပြေးလာခဲ့တာလို့ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ဒီနေ့အထိ အဲဒီဂူပေါက်ထဲကိုဘယ်သူမှဝင်ထွက်ခြင်းမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

စာရေးသူအနေနဲ့ အဲဒီဂူပေါက်ဝကို အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းဓာတ်ပုံကူးတဲ့အခါမှာတော့ ဂူဝရဲ့ပုံကမပေါ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဓာတ်ပုံအဖြစ် မရခဲ့ပါဘူး။ စာရေးသူအနေနဲ့ ဂူတွင်းရဲ့ အနေအထားတော်တော်များများကို စိတ်တိုင်းကျမှတ်တမ်းတင်ရိုက်ကူးခဲ့ပြီးတာမို့ ဂူအပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။

ဂူအပြင်ရောက်ချိန်မှာတော့ ဂူအတွင်းကိုင်မယ့်အဖွဲ့တွေက ဂူပေါက်ဝမှာစောင့်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့စေတီတော်လှူဒါန်းပုံမှာ ဇဉ်းခဲကျွေးမွေးရေးနဲ့ ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့က အမျိုးသားအချို့နဲ့ အမျိုးသမီးအချို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

တောင်ပေါ်သားလမ်းပြလေးကတော့ အချိန်ရရင် တောင်ရဲ့ဟိုဘက်ခြမ်းမှာရှိနေတဲ့ ဂူပေါက်ဆီကိုလိုက်ပို့ပေးဦးမယ်လို့ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်က (၃) နာရီကျော်စရှိနေပြီမို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့အပြန်ခရီးအတွက် အချိန်ကိုင်တွက်ရသေးတာမို့ နောက်တစ်ခါထပ်လာမှသွားကြသေးတာပေါ့လို့ပြောလိုက်ရတယ်။ လောလောဆယ်တော့ လက်ရှိဂူထဲကအလှူကိုပဲ မှတ်တမ်းပြုပြီး တင်ပြလိုက်ရတယ်။ စာရေးသူတို့ဝင်ခဲ့တဲ့ ဖိုးအင်ဂူရှိရာ ကျောက်တောင်ကြီးဟိုဖက်မှာတော့ ရှမ်းပြည်နယ်စပ်က ရွာငံ၊ ရေဦးနဲ့ ထိစပ်နေတဲ့အတွက် ရှမ်းပြည်နယ်က ရှမ်းခန့်တို့ပျော်ရာမြေဖြစ်တယ်လို့သိရပါတယ်။ ဖိုးအင်တောင်ကတော့ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်ဆည်ခရိုင် မြစ်သားမြို့နယ်ရဲ့ နယ်နိမိတ်အဆုံးမှာ တည်ရှိနေတာဖြစ်ပါတယ်။

ဖိုးအင်ဂူက အပြန်လမ်းမှာတော့ မင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီး လှူဒါန်း

ပူဇော်မယ့်စေတီတော်ထားရှိရန်အတွက် အာရုံခံတပ်ဆောင်းကို ညတွင်းချင်း အပြီးဆောက်နေတဲ့အဖွဲ့ကို တွေ့ရပါတယ်။ အဆောက်အအုံဆောက်နေတဲ့နေရာနဲ့မလမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဝတ်ဖက်ရပ်တဲလေးအောက်မှာ မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရလို့ အပြေးအလွှားသွားပြီး ဖူးမြော်ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးအနေနဲ့ကလည်း စာရေးသူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ ရှုတ်ခြည်းအနေနဲ့ အံ့ဩဝမ်းသာသွားပုံကို ဆရာတော်ကြီးရဲ့မျက်နှာပြင်မှာ အထင်းသား တွေ့မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံတော်က အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရတဲ့ စာပေရေးသားပြုစုနေသူတစ်ဦးဖြစ်လေတော့ စာရေးသူကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံပြောဆိုလေ့ရှိပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးကိုဝတ်ပြုပြီးချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးက -

“ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရပြီလဲ”

လို့ စာရေးသူကိုမေးပါတယ်။

စာရေးသူက -

“(၇၄) နှစ်ထဲရောက်ပါပြီ ဘုရား”

လို့ပြန်လျှောက်တော့ ဆရာတော်ကပြန်ရုန်း -

အင်း - ခင်ဗျားကမူ ဂူဝကနေ အထဲရောက်အောင်ဝင်နိုင်သေးတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ဂူထဲကိုမဝင်နိုင်လို့ ဂူပေါက်ဝကနေ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်ဗျာ”

လို့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပြောပါတယ်။

ဆက်လက်၍ -

“နက်ဖြန်ဆိုရင် စေတီတော်လှူပူ

လာမယ့် လုပ်ရဲသက်ကို ကျွေးမွေးဇဉ်းခဲဦးမှာ။ ကျုပ်ကတော့ လူတစ်ထောင်စာခန့်မှန်းထားတာပဲ။ ခင်ဗျားလည်းလာနိုင်ရင် ပြန်လာခဲ့ဦးလေဗျာ”

ဆိုပြီး စေတနာစကားဆိုတော့

စာရေးသူရဲ့သမီးကြီးက သူတစ်ကိုယ်တည်းပြုံးရယ်နေတာကို စာရေးသူမြင်လိုက်ရတယ်။

ဆရာတော်ကြီးအနေနဲ့ စာရေးသူနဲ့တွေ့ဆုံရာမှာ သူ့စဉ်းစားတာလေးတွေကို တစ်ခုစီပြောပြပါသေးတယ်။ ဂူထဲမှာ အလင်းရောင်အပြည့်အဝရဖို့အတွက် မီးစက်လှူဒါန်းဖို့အစီအစဉ်အပြင် ရွှေးဦးနတ်စင်အဟောင်းအစား နတ်စင်အသစ် ပြုလုပ်ပြီး နတ်ပုံတော်တွေကိုပါ တစ်ပါ

တည်းယူလာပြီး ထားရှိမှာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးက -

“နတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျုပ် တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲလုပ်ခေောင်ဖူး ထာပု”

လို့ပြောတော့ -

“လို့အပ်တဲ့နေရာ လိုအပ်သလို မြည့်ဆည်းပေးရတာမို့ ကုသိုလ်ရမှာပါ သူရား”

လို့ စာရေးသူကလည်း အားပေး တောင်းလျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးနဲ့စကားပြောအပြီး မှာတော့ လမ်းပြလေးက ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ထူးခြားတဲ့နေရာကိုလိုက်ပြ လေးပြီးမယ်ဆိုလို့ သူ့နောက်ကလိုက်သွား ကြပါတယ်။ တစ်နေရာအရောက်မှာ ဆော့ အင်မတန် ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ တွင်းပေါက်ကြီးရဲ့ရှေ့ကို ရောက်သွားပါ တယ်။ တောင်ပေါ် သားလမ်းပြလေးက တွင်းကြီးရှိရာကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူတို့ ရပ်ခွာရဲ့လူကြီးသူမများ အဆင့်ဆင့်ဆီ က လက်ဆင့်ကမ်း ကြားနာမှတ်သား ခဲ့ရတာတွေကတော့ မြတ်စွာဘုရား ဖွတ်မင်းဖြစ်စဉ်ဘဝက ဒီတွင်းကြီးထဲမှာ နေခဲ့တာလို့ဆိုတဲ့ပြောစကားကိုမှတ်သား ရကြောင်း စာရေးသူကိုပြန်လည်ဖောက် ဆည်ချလို့သိခဲ့ရပါတယ်။

စာရေးသူအနေနဲ့ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ကိုယ့်ဖုန်းခိုက်မှာ လမ်းပြလေးက တစ်နေရာ ကိုဆက်သွားဖို့ပြင်နေတာမို့ သူ့နောက် ဆပ်လိုက်သွားလိုက်တယ်။ စောစောက တွင်းကြီးနဲ့ မနီးမဝေးနေရာအရောက်မှာ မြေတွက်လုပ်တစ်ခုကိုတွေ့ရပြီး အဲဒီမြေ တွက်လုပ်ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်က အရင်အချိန် အခါက ရေကန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အနေအထား နဲ့ပဲ။ လမ်းပြလေးကတော့ တွင်းကြီး ထဲမှာနေတဲ့ ဘုရားအလောင်းဖွတ်မင်း က တွင်းထဲကနေထွက်ပြီး ဒီနေရာမှာ သူ့လေ့ရှိတာမို့ ဖွတ်လူးအင်းလို့ခေါ် ကြောင်း ပြောပါတယ်။

လမ်းပြလေးအနေနဲ့ ဆက်ပြီး ပြောစကားအရ သူတို့ရွာဟာ ဒီဖွတ်လူး အင်းကိုအကြောင်းပြပြီး တစ်ချိန်က ဖွတ်အင်းလို့ အမည်တွင်ရှိခဲ့ကြောင်းနဲ့ ဆောက်ပိုင်းအချိန်ကာလတွေ ပြောင်းလဲ သာချိန်မှာ ဖွတ်အင်းကနေမှတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်ပြောင်းလဲခေါ်ခဲ့တာလို့ သူသိ ဆဲဆိုသမျှကို စာရေးသူကိုပြန်ပြီးမျှဝေ ပြောပြပါတယ်။

ဖွတ်အင်းကနေ ရွာထဲကိုပြန်အောင်

လမ်းမှာ ခါတော်မီဖွင့်ထားတဲ့ ဈေးဆိုင် တန်းလေးထဲဝင်ထိုင်ရင်း အမောပြေကြ ရပါတယ်။ တောင်ပေါ် ရွာဆိုပေမယ့် မြို့ မှာလိုဘဲ ရေခဲစိမ်းအချိုရည်၊ သံဘူးမျိုးစုံ ကိုရနိုင်တဲ့အပြင် အပြင်းကြိုက်သူများ အတွက် အခါရည်ပုလင်းနိုင်ငံခြားဖြစ်နဲ့ ပြည်တွင်းဖြစ်တွေကိုလည်း ရေခဲဘူးထဲ မှာထည့်ပြီး ရောင်းပေးနေတာကို မြင် ခဲ့ရတယ်။

စာရေးသူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ဖိုးအင်ရွာကပြန်အတွက်မှာတော့ နာရီ လက်တံက (၄) နာရီထိုးစပြုနေပါပြီ။ စာရေးသူအနေနဲ့ ဖိုးအင်တောင်ခရီးကို အောင်မြင်စွာသွားနိုင်ခဲ့ပြီးမို့ တောင် အဆင်းလမ်းမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းပြန်ရ တော့မယ်လို့ထင်ထားပေမယ့် လက်တွေ့ ကျတော့ အထင်နဲ့အမြင်က ပါစင်အောင် လွဲခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

အလာတုန်းကတော့ မော့တက် ရတဲ့လမ်းကို ဆိုင်ကယ်နဲ့မတက်ရဲလို့ နောက်တစ်နေ့ ဟောဟဲဆိုက်အောင်တွန်း ခဲ့ရတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အို ဖအေးကြီးကို အပြန်ခရီးမှာလည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းပြီး ခြေကျင်ဘဲလိုက်ခဲ့ဦးလို့ပြော တာမို့ စာရေးသူလည်း ခြေကျင်လမ်း လျှောက်ပွဲကို ဆက်ပြီးနဲ့ပြန်ပါတော့ တယ်။ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ အဆင်း လမ်းက အောက်ကိုဖောက်ထိုးဆင်းရ တာဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်စီးမကျွမ်းရင် ကျွမ်းပြန်ကျသွားနိုင်တဲ့အနေအထားမျိုး ပါ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သားအဖနှစ်ယောက်က အဆင်းခက်ခက် အတက်ကြမ်းကြမ်းရှိ နေတဲ့ ဖိုးအင်လမ်းကို ဆိုင်ကယ်စီးလိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့ပဲ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပါတယ်။ စာရေးသူတို့ သားအဖမှာသာ ဆိုင်ကယ်စီးရမှာ ကြောက်လို့ လမ်းလျှောက်ကြရပေမယ့် တောင်ပေါ်ရွာကဆင်းလာတဲ့ ရွာခံဆိုင် ကယ်စီးသမားတွေကတော့ ဆိုင်ကယ် တစ်စီးကို နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်စီးပြီး တပီးဝီးနဲ့တစ်စီးပြီးတစ်စီးတက်လိုက်ဆင်း လိုက်လုပ်နေတာကို မြင်ခဲ့ရပါတယ်။

ဖိုးအင်လမ်းကို စာရေးသူတို့သား အဖအနေနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးမကျွမ်းလို့သာ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုပေမယ့် ဆိုင်ကယ် စီးကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေအဖို့တော့ ဖိုးအင် လမ်းဟာ လမ်းကြမ်းမဟုတ်တဲ့အတွက် အခက်အခဲမရှိ တက်နိုင်ဆင်းနိုင်ကြမှာ ပါ။ ကားနဲ့လာမယ်ဆိုရင်တော့ တောင် ပေါ်ရွာအရောက် ကားလမ်းပေါက်တာ

မို့ ပိုပြီးတော့ အဆင်ပြေရာဖြစ်ပါတယ်။

မြစ်သားနဲ့ဖိုးအင်ရွာအကွာအဝေး က မိုင်အားဖြင့် (၂၂) မိုင်လောက်ရှိ တယ်လို့ သိရပါတယ်။ စာရေးသူတို့ သားအဖတောင်မှ ဆိုင်ကယ်စီးလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့သွားတာမှာ ဖိုးအင် ရွာတို့ (၁၂၄၀) နာရီသာသာမှာ ရောက် တာဆိုတော့ (၂) နာရီပဲ ကြာတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

အနီးအဝေးက လေ့လာရေးခရီး အဖြစ်သွားချင်တဲ့သူတွေအတွက် နေ့ချင်း ပြန်ခရီးဖြစ်တာမို့ သွားရလာရတာ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။ လူအသွားအလာ များလာတာ တစ်နည်းအားဖြင့်ကောင်း ပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်ရှိ လာကြသူတွေရဲ့ စည်းကမ်းမဲ့စွန့်ပစ်တဲ့ အမိုက်တွေကြောင့် ဖိုးအင်တောင်ရဲ့ သဘာဝအလှကို ဖျက်ဆီးသလိုဖြစ်မှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်ရပါသေးတယ်။ ဒါတင် မကသေးဘဲ ဖိုးအင်ဂူအတွင်းက သဘာဝ အလှတွေဖြစ်တဲ့ ကျောက်ခက်ကျောက် နွယ်တွေကို အလွယ်တကူချိုးယူသွား မယ်သူတွေပါလာရင်လည်း ဖိုးအင်ဂူ အတွက်က စိုးရိမ်စရာအနေအထားဖြစ် နေဦးမှာပါ။

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုယ်တိုင် ဖိုးအင်ဂူရဲ့ အနေအထားကို ကွင်းဆင်းလေ့လာပြီး ဖိုးအင်တောင်ရဲ့ သဘာဝအလှတရားကို လိုအပ်သလို အကာအကွယ် အစီအမံ တွေနဲ့ လမ်းညွှန်ချမှတ်လုပ်ဆောင်ပေး နိုင်ရင်တော့ ဖိုးအင်တောင်နဲ့ဖိုးအင်ဂူဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်း ကြာရှည်စွာတည်တဲ့ သွားနိုင်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။

ခုထိတော့ တာဝန်ရှိသူတွေ ဘယ် သူမှရောက်မသေးဘူးလို့ သိရပါတယ်။ ဖိုးအင်ဂူကိုလည်း အခြားအခြားသော နေရာဌာနမှာရှိတဲ့ဂူတွေလို သဘာဝ လိုက်ဂူအဖြစ်နဲ့ နိုင်ငံတော်က အသိ အမှတ်ပြုပြီး ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုရင် တော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖိုးအင်ဂူဆိုတာကို လည်း နိုင်ငံတွင်းကသာမက နိုင်ငံခြား သားများကပါ လာရောက် လေ့လာနိုင် တဲ့အတွက် နိုင်ငံအတွက် အကျိုးရှိတဲ့ ဈေးကွက်တစ်ခု ပေါ်ထွန်းလာမည်ဟု ထင်မြင်မိပါကြောင်း ဤဆောင်းပါးလေး ဖြင့် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး နှိုးဆော်ကာ တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

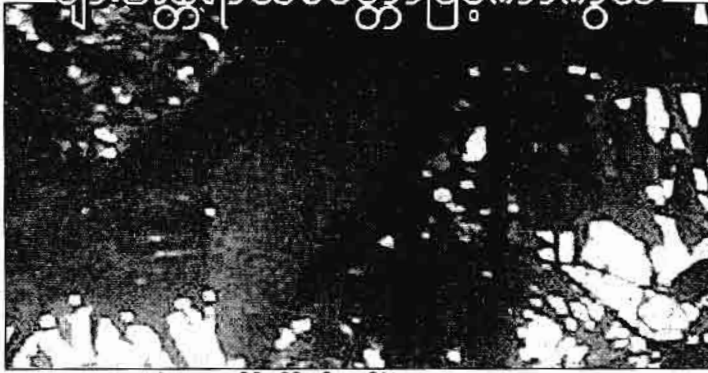
စေတနာမှန်လျှင်ကောင်းမည်

စနေထွန်း (မြစ်သား)

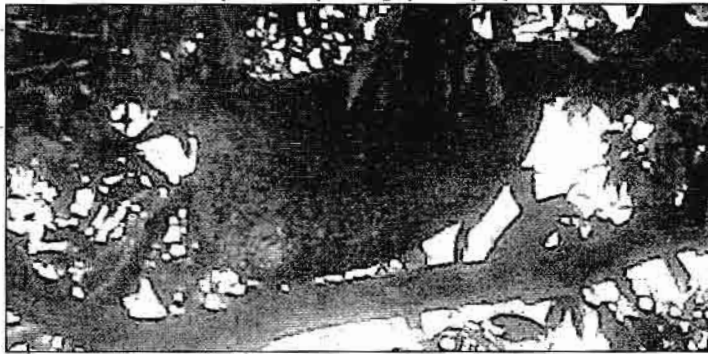

အောင်သိန်း(ရွှေစင်သား)

ပျားအန္တရာယ်ပေတ္တာပြင်ကာကွယ်

နေအိမ်ခေါင်းရင်းဘက်စွဲနေသော ပျားအုံ

နေအိမ်ခြေရင်းဘက်စွဲနေသော ပျားအုံ

ကျွန်တော် လုပ်သက်သုံးဆယ် ကျော်ကာလများကို ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ မွန်ပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်များတွင် ဝေးဆပ်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် အရေးကြီးရုံးကိစ္စမှန် သမျှကို ရန်ကုန်တွင်သာဆောင်ရွက်ရ ၏။ ပဲခူးရိုးမအလယ်ပိုင်း ပျဉ်းမနား တောင်ညိုဒေသတွင် နေပြည်တော် တည်ဆောက်နေကြောင်းကြားဖူးသော် လည်း အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် မရောက်ခဲ့။ နေပြည်တော်ရောက်ဖူးချင် စိတ် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့သော်လည်း အငြိမ်း စားယူသည့် ၂၀၀၆ ခုနှစ်တိုင် မိမိအလို ဆန္ဒမပြည့်ခဲ့။ ယခု ကျွန်တော် မထင် မှတ်ဘဲ နေပြည်တော်၏ ရင်ခွင်ခိုလှုံခွင့် ရခဲ့ပြီ။ သမီးဖြစ်သူ၏ခင်ပွန်း နေပြည် တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင် ရာ လိုက်ပါခွင့်ရခဲ့၏။ ၂၀၀၆ ခု ဇူလိုင် လ၊ မိုးကာလတွင်ဖြစ်၏။

လျှပ်စစ်မီးရောင်ထိန်ထိန်၊ ဖြောင့် ဖြူးညီညာသော လမ်းမကျယ်ကြီးများ၊ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ဆောက်ထား သော တိုက်တာနေအိမ်များ၊ လမ်းဆုံ များတွင် လှပစွာပြုလုပ်ထားသောအပိုင်း

ကြီးများတွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် လှူနေကျ ပြီး အရိပ်အာဝါသမရှိခြင်း၊ ကိုင်းပင်၊ ချုံနွယ်များ က နေပြည်တော်၏အလှကို မွေးမြှုပ်အောင်ပြုရက်လေသလားထင် မှတ်ရ၏။ ကြယ်ဝချမ်းသာသူတို့၏ အရင်းအနှီးများ ဖြစ်ရောသလား။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု နေပြည် တော်ကောင်စီရုံးရှေ့ စက်မူလယ်ယာ ဦးစီးဌာနဝင်းအတွင်းနေခွင့်ရ၏။ နေအိမ် မှာ အဆက်ဆက်နေထိုင်သူကင်းကွာ သဖြင့် သွပ်မီးများပေါက်ပြဲလျက် အခင်း နှင့်အကာပျဉ်တို့မှာ ဆွေးမြည့်နေသဖြင့် ပြန်လည်ပြုပြင်နေထိုင်ရသည်။ ခြံဝင်း အတွင်းရှိ သရက်ပင်အုံကြီးများက နေအိမ်ပတ်လည်တွင်ရှိပြီး အပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေး၏။ ခြံအတွင်းလှည့်လည် ကြည့်ရှု လေ့လာရာ နေအိမ်ခေါင်းရင်းရှိ သရက်ပင်အုံအလယ်ကိုင်းတွင် စားပွဲ ဝိုင်းခန့် ပျားအုံကြီးတစ်အုံစွဲနေသည် ကြောက်လန့်ဖွယ်ဖြစ်ရ၏။ ပျားများမှာ လက်သန်းခန့်ကြီးမားပြီး အဆိပ်ပြင်း သောပျားများဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။ တစ်လ၊ နှစ်လခန့်အကြာ ပျားများမှာ အိမ်အတွင်းဝင်လာပြီး သမက်ဖြစ်သူကို

ပျားတုပ်ရာ မျက်နှာမှာ နှစ်ရက်ခန့် ရောင်ရမ်းလာသဖြင့် ဆေးခန်းသွား ဆေးကုရ၏။ ပျားများ၏တဝီဝီအော်မြည် သံမှာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စရာပါ။

နှစ်လကျော်ခန့်တွင် နေအိမ် အနောက်ဘက် သရက်ပင်တွင် ပျားအုံ ထပ်မံတွေ့ရာ ခေါင်းရင်းသရက်ပင်မှ နေရာ ရွှေ့လာသည်ထင်ထားရာ မဟုတ် ဘဲ အသစ်တစ်အုံ ထပ်မံစွဲလာကြောင်း တွေ့ရ၏။ နေအိမ်မှာ အရှေ့ဘက်သရက် ပင်အုံမှပျားအုံနှင့် အနောက်ဘက် သရက်ပင်အုံရှိ ပျားအုံနှစ်ခုအကြားတွင် ရောက်နေပြီး ပျားကြီးများ၏ တဝီဝီမြည် သံများမှာ ကျောချမ်းစရာပါ။ ပျားကြီး များမှာ အတင့်ရဲလာပြီး ညအခါ မီးထွန်း ထားလျှင် နေအိမ်အတွင်း အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းများရှိ မီးချောင်း၊ မီးသီးများပါမကျန် အုပ်စုဖွဲ့ လာရောက်နေထိုင်ကြ၏။ မီးအားလုံး မှိတ်ပြီး တီဗွီကြည့်သောအချိန်တွင် တီဗွီ ဖန်သားပြင်တွင် အုပ်စုဖွဲ့တွယ်ကပ်နေ သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကြုံရမရ သည့်အဆိုး မေတ္တာလက်နက်ကိုသုံးရန် စိတ်ကူးပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော်သည် ညစဉ်ညတိုင်း ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပြီး အမှုဝေလေ့ရှိ၏။ မေတ္တာသုတ် အား အလေးနက်ထား ရွတ်ဖတ်ပြီး နောက် အောက်ပါအတိုင်း မေတ္တာပို့၏။

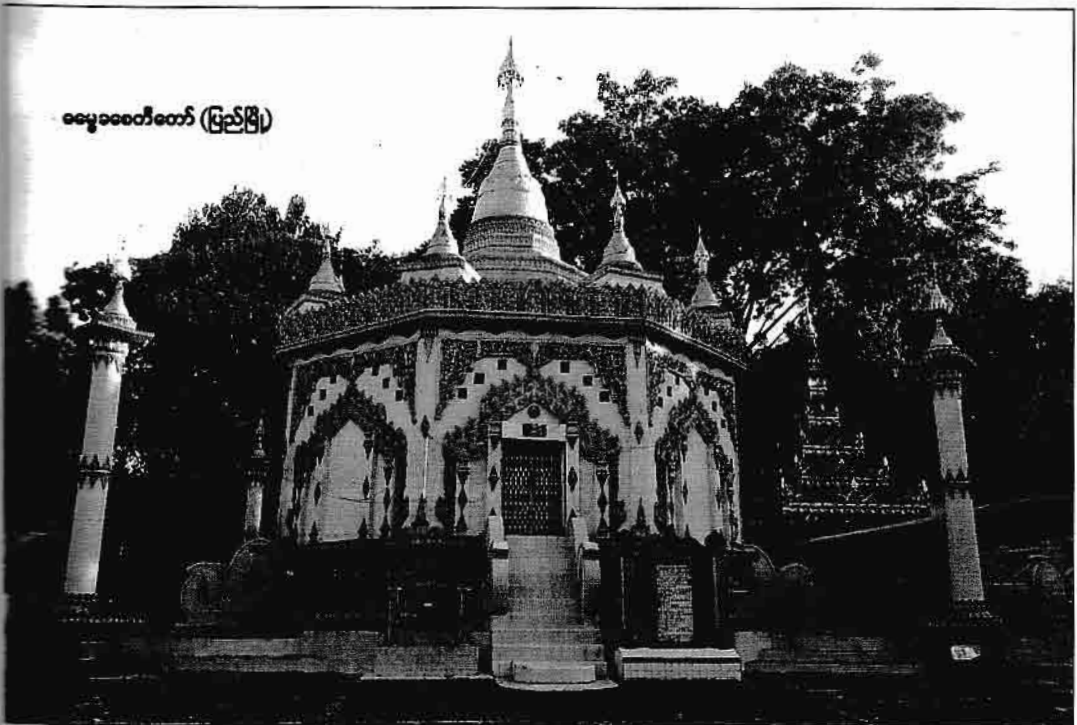
“ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်ခြံဝင်းရှိ သရက်ပင်များတွင် မှီခိုစွဲကပ်နေသော ပျားဘုရင်မနှင့်တကွ အခြေအရံများ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့၊ သင်တို့နေထိုင် ကျက်စားသည်ကို ရန်လည်းမပြု၊ ကန် ကွက်ခြင်းလည်းမလုပ်၊ အနှောင့်အယှက် လည်းမပေးပါ။ မိတ်ဆွေအပေါင်းဖော် များအဖြစ် သတ်မှတ်ပါသည်။ သင်တို့မှ လည်း ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများအား အန္တရာယ်မပြု၊ အနှောင့်အယှက်မပေးရန်၊ ရန်မမူရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည် ပျားမိတ်ဆွေ အပေါင်းတို့”

ဟု ကျွန်ုပ်တို့ယ်တိုင်နှုတ်မှရွတ်ဆို ရာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းအောင် ထိုနေ့ မှစပြီး ပျားအပေါင်းသည် လုံးဝလာ ရောက်ခြင်းမပြုတော့ပါသဖြင့် စိတ်ချမ်း သာရပါကြောင်း စေတနာမှန်ရိုးသားစွာ ဖြင့် တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ထိုစားပွဲဝိုင်းခန့်ရှိပျားအုံနှစ်အုံကို ယခုနေ့တိုင် လာရောက် လေ့လာနိုင် ကြောင်း စိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

ပျော့စေတီတော် (ပြည်မြို့)

**အသက်ကယ်ဆေးလုံး (၂)လုံးဖြင့် အသက်ကယ်တင်တော်မူသော
သက်တော်ရှည် ပြည်မြို့
ပဟာလေးကျွန်းဒိဗ္ဗဒာတုလဒဝရာတော်ကြီး
ဖူးမြော်စင်စင် ဖူးမြော်သန့်ဖြူစင်စင် ဂိုဏ်းလှူပြန်ကြား
တင်တင်ဦး(ပေါင်းစာည)**

ကျွန်မတို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ ခရီးစဉ်ကောင်းသော ဓလေ့စရိုက်များအနက် တန်ခိုးကြီးဘုရားများကို ရောက် ဖူးမြော်ကြသကဲ့သို့ မိမိတို့ ဘာသာဝင်များအတွက် ပင့်ဆောင်ကြသည်။ သက်သောစိတ်ဓာတ်လေးမှာ အလွန် အားလုံးပါသည်။ လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ် ကာလခန့်တွင် သမီးနှင့်မြေးတို့နေထိုင် ချမ်းသာစေရန်အတွက် တန်ခိုးကြီး ရုပ်ရှင်တော် မြော်စင်ဆူ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပင့်ဆောင် ပြန်ခဲ့လေရာ ထိုရုပ်ပွားတော်များ မြော်စင်ဆူမှာ မဟာသွံသံဘဝနှင့် မဟာသွံခတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

မဟာသွံသံဘဝနှင့် မဟာသွံခ မြော်စင်တော်မြတ်တို့၏ ဗုဒ္ဓဝင်သမိုင်းမှာ အတော်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ ရွှေစောင်းတန်း၊ ရွှေစောင်းတန်းတို့၏

အလယ်ရှိ ပတ္တမြားစောင်းတန်းမှ လူတို့ ပြည် သက်သာနဂိုဏ်းမြို့ကိုကြွလာရာတွင် တရားတော်များဟောကြားပြီးနောက် -

“ငါ၏လက်ပေါ်၌ရှိသောမြေမှုန့်တို့ သည် သာသနာငါးထောင်တည်အောင် ငါဘုရား၏ကိုယ်စား လူအစရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကောင်းကျိုး ချမ်းသာပေးစွမ်းနိုင်သော မဟာသစ် ကနက်ပင်(သက်န်းနက်)စေတီတော်ကြီး ပေါက်ပါစေဟု မိန့်တော်မူပြီး မြေမှုန့်ကို လက်တော်မှချတော်မူလိုက်၏။

ထိုအခါမှစတင်၍ လူနတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ထိုမဟာသစ်ကနက် ပင်ကြီးအား ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြရာ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်ကို အမြဲ လွှတ်နေ၏။ ခေတ်အဆက်ဆက်ပြောင်း သွားပြီး ရောင်ခြည်တော်များကိုတလွဲ ထင်ကာ စုန်းပင်ကြီး၊ နတ်ပင်ကြီးဟု သမုတ်ပြီး ရောင်ရွာနေကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မဟာသစ်ကနက် ပင်စေတီတော်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ နေသော ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တစ်ယောက် က မဟာသစ်ကနက်ပင်ကြီးအနားကပ် လေ့လာသောအခါ တစ်ပင်လုံးအောက် မှစပြီး အထက်သို့တိုင်အောင် အရောင် ထွက်နေသော ကျောက်တုံးများကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ ထိုအရောင်ထွက်နေသည့် ကျောက်တုံးများအနက်မှ တစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ သူ့နေထိုင်ရာတံရှိ ဇီးခွက် တင်သည့်ခုံပေါ်မှာ အမှတ်တမဲ့တင်ထား လိုက်ရာ ညအမှောင်မှာပင် လင်းလက် တောက်ပနေပါသည်။

ထို့နောက် အရောင်ဖြာထွက်နေ သော ကွမ်းသီးပမာဏမျှရှိသည့်ပတ္တမြား ကျောက်ကို ရောင်းစားလိုစိတ်ဖြစ် ကာ မြို့ကိုရောက်လျှင်ကောင်းမှာပဲဟု အောက်မေ့ကာမျှဖြင့် မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ဓမ္မဇေတီတော်အတွင်းပိုင်း၊

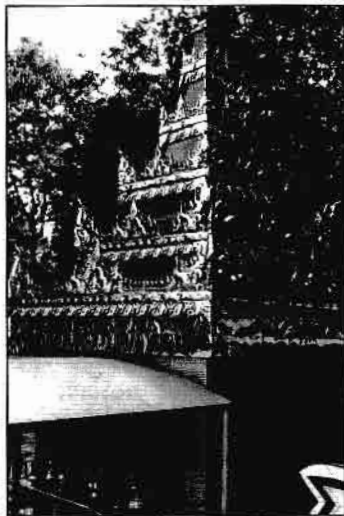

မဟာသွယ်သံဘဝရှင်တော်မြတ်

မဟာသွယ်ခရင်တော်မြတ်

မဟာသွယ်သံဘဝ ရှင် မဟာသွယ်ခရင် ရွှေပိတောက်မြတ်

မဟာသွယ်သံဘဝနှင့် မဟာသွယ်ခရင်တော်မြတ်

ဘဝနတ်ထံ စံဝင်ကြွသွားတော်မူသော အဘိုးစံကျောင်း၊

အဘိုးဆရာတော်ကြီးအား ပူဇော်ထားရှိသည့် ဝိမာန်

စံကျောင်းတော်အထူးရှင်များ ပုတ်တမ်းကျောက်စာ

တစ်ဖန် မရောင်းလိုပြန်သဖြင့် -
 “ငါ့တလေးကိုရောက်ချင်တယ်”
 ဟု တွေးရုံဖြင့် သူ့ထံဆီသို့ ပြန်
 ရောက်သွားပါသည်။ ဆေးကုလိုစိတ်ရှိ
 လာသောအခါ ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့ကို
 ပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်ပြန်ပါသည်။
 ထိုအခါ မိမိနေရင်းရွာပြောင်းလိုပြန်
 သောကြောင့် သားမယားတို့ကို နေ့လယ်
 တွင်ပို့လိုက်ပြီး မိမိက ကျောက်ကိုယူပြီး
 လိုက်သွားရာ ကျောက်က သူ့လက်ထဲ
 မှာ မနေတော့ဘဲ မဟာသစ်ကနက်ပင်

ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားကာ သစ်ပင်ကို
 လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်နေပါသည်။
 နောက်မှလိုက်ရင်းနှင့် အပင်ကြီးအောက်
 ရောက်လျှင် တိပက်လားမားဘုန်းတော်
 ကြီးနှစ်ပါးနှင့် တွေ့ရပါသည်။
 ဆရာတော်ကြီးများက -
 “ဒကာ၊ ကျောက်ကိုလိုချင်
 သလား”
 ဟု မေးသည်။
 လိုချင်ကြောင်းလျှောက်ထားရာ
 ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက လက်တော်

ဖြန့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုခေါ်လိုက်ကာ ခေါင်း
 ကိုလက်ဖြင့်သပ်လိုက်ရာ ကျောက်တို့
 လိုချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ဆရာတော်ကြီး
 များကို ပြုစုလုပ်ကျွေးလိုစိတ်ပေါ်လာ
 သည်။
 ထို့နောက်တွင် ထူးဆန်းသော
 ပတ္တမြားကို အကြောင်းပြု၍ တိပက်
 ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးနှင့် ပြာဟူ
 ကုလားဆရာကြီးတို့သည် ဤမဟာသစ်
 ကနက်ပင်ကြီးလဲကာ ချိန်ခါးကွတ်ထိ
 ထွက်သတ်မှတ်ပြီး ကောင်းမြတ်သော

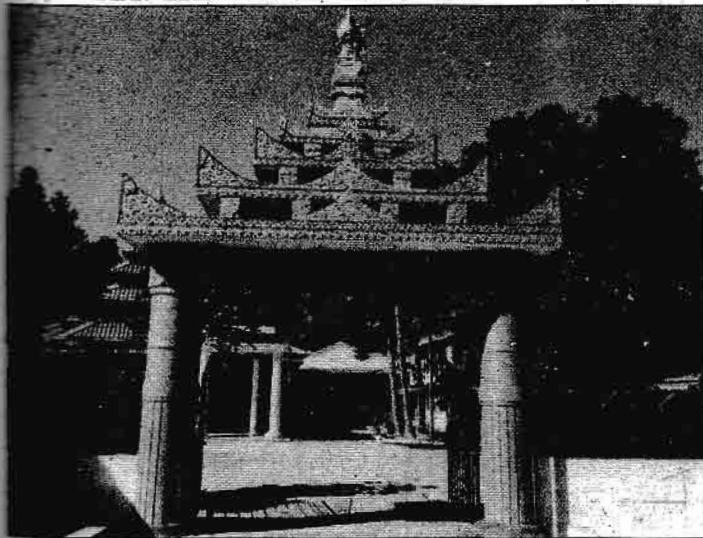

ပြည်မြို့အဘိုးဖာကြားချက်အရ စံကျောင်းတော် (ရုပ်ကံထာဝ်ထားရီ)

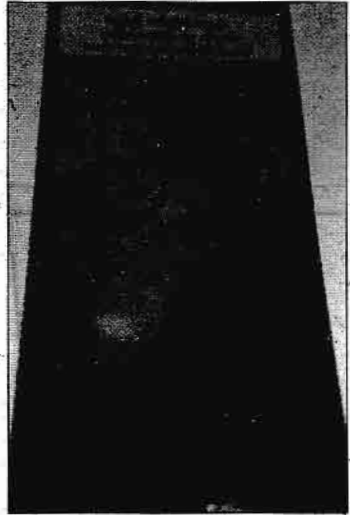

ပြည်မြို့ရွှေပြည်ပါတ်ကျိုင်ရိပ်သာအတွင်းရှိ သာသနိကအဆောက်အအုံ

၁၁။ ဂါထာမန္တန်မန္တရားအစုံစုံနှင့်
ချက်ချစ်ဆေးပေါင်း အင်းပေါင်းစီရင်
၁၂။ မြန်မာမှုမြန်မာဟန်မပါဘဲ တိပက်မှု
၁၃။ ဝတ်ယန်ဖြင့် မုဏိတော်၊ ဦးခေါင်း

တော်၊ ကိုယ်တော်၊ လက်တော်၊ ခြေ
တော်မှအစ လောကီအစီအရင်အမျိုးမျိုး
ဖြင့် မဟာသွံတိက္ခာ၊ မဟာသွံသံဘဝ၊
မဟာသွံသာရ၊ မဟာသွံခ ဟူ၍ ရုပ်ရှင်

တော်မြတ်ကြီးလေးဆူကို ထုလုပ်စီရင်
ကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးတို့သည် ထူးဆန်း
သော ပုတ္တမြားကျောက်ကို ပြာဟွဏ
ကုလားကြီးအားပေး၍ ရုပ်ရှင်တော်
မြတ်ကြီးများကို တိပက်သို့ ပင့်ဆောင်
တော်မူကြသည်။

အကြီးဆုံးဖြစ်သော မဟာသွံ
တိက္ခာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးသည် ယခု
တိုင် တိပက်ပြည် လာဆာမြို့တော်၏
အနောက်မြောက်တောင်အရပ်ရှိ ရွှေပြား
အစစ်များမီးကာထားသော ရွှေကျောင်း
တော်ကြီးတွင် သီတင်းသုံးတော်မူလျက်
ရှိသည်။

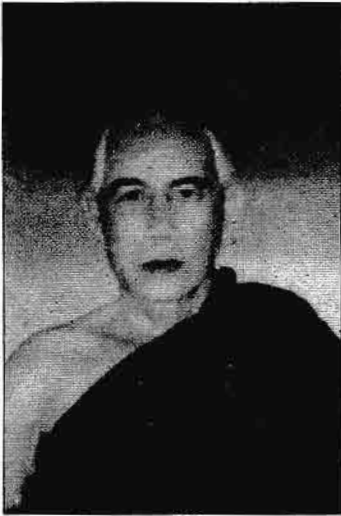
ကျန်သောရုပ်ရှင်တော်မြတ်သုံးဆူ
ကို ပြာဟွဏကုလားဆရာကြီးမှတစ်ဆင့်
မဟာလေးကျွန်းဒိဗ္ဗအတုလဆရာတော်
ကြီး ရံရှိခဲပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပင့်ဆောင်
ပူဇော်ခဲ့ရာ မဟာသွံသာရရုပ်ရှင်တော်
မြတ်ကြီးတစ်ဆူမှာ အင်းစိန်မြို့ ဘိုကုန်း
ရပ် ဝေယျသိဒ္ဓိကျောင်းတွင် ပူဇော်ခံ
လျက်ရှိပါသည်။

မဟာသွံသာရရုပ်ရှင်တော်မြတ်
နှစ်ဆူ၏နောင်တော်၊ ညီတော်နှစ်ဆူဖြစ်
တော်မူသော မဟာသွံသံဘဝနှင့်မဟာ
သွံခရုပ်ရှင်တော်မြတ်နှစ်ဆူအား ပြည်မြို့
ရှိ ရွှေပြည်ပါတ်ကျိုင်ဓမ္မရိပ်သာတောရ
ကျောင်းတွင် ပူဇော်ခံလျက်ရှိပါသည်။
(ယခုအခါ မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင်ရိပ်သာ
နီလာလမ်း ရန်ကုန်မြို့တွင် ပြောင်းရွှေ့
ပူဇော်ခံလျက်ရှိပါသည်။)

ရန်ကင်းအိမ်သို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်
ကြီးများကြွလာရာတွင် အဘိုး(ဝါ)မဟာ
လေးကျွန်းဒိဗ္ဗအတုလဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ငယ်များ ပုံနှိပ်

www.burmeseclassic.com

မဟာလေးကျွန်းမိဗ္ဗအတုလ အဘိုးဆရာတော်ဘုရားကြီး

မဟာလေးကျွန်းမိဗ္ဗအတုလအဘိုးကြီး၏ပုံစံတူ

အဘိုးဆရာတော် (၁၀၈) နှစ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ (ရန်ကုန်)

(၂၅)ကြိမ်မြောက်

ရွှေပြည်ပါးကျောင်းဆေးပွဲတော်

(၁၉၁၁ - ၂၀၀၆)

(၁၉၁၁ - ၂၀၀၆)

ပြည်မြို့ရွာဘုံရံ ရတနာမာရ်အောင်ကွက်သစ် ရွှေပြည်ပါးကျောင်းဆေးပွဲတော်

များပါလာပါသည်။ ထိုအချိန်ကပင် ဆရာတော်ကြီး၏ ပုံတော်ကို ဖူးတွေ့ရ သဖြင့် သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးအနေဖြင့် ကြည်ညိုမိပါသည်။

နေ့ရက်များစွာတို့ ကုန်လွန်သွား ခဲ့ပြီး တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန် တွင် ဆရာတော်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းတစ်ခုကို ကြားသိလိုက်ပါသည်။

ဆရာဝန်ဗိုလ်မှူးကြီး (Lady Doctor)၏ အစီမံတော်စပ်သူသည် ကင်ဆာ ရောဂါဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက် ကုသခဲ့ရာ အခြေအနေမကောင်းတော့ သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာပါ သည်။ မိမိ၏ညီမဖြစ်သူ ဆရာဝန်မကြီး နှင့်ဆွေမျိုးသားချင်းများက လူနာအား လက်လွှတ်ရတော့မည့်အချိန်တွင် အဘိုး ထံကို သွားရောက်-ဖူးမြော်ပါက အဘိုး

ဆရာတော်က ဆေးလုံးလေးများ ဖြင့် အသက်ကယ်တင်ပေးနိုင်လိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ကြောင်း သတင်းပေးပို့ခဲ့ပါ သည်။

လူနာရှင်မိသားစုသည် အဘိုးဆီ

သို့ သွားရောက် ဖူးမြော်ပြီး အကျိုးအ ကြောင်းကို လျှောက်တင်ရာ အဘိုး ဆရာတော်က-

“အေး - သတ္တဝါမှန်ရင်တော့ ဖြစ် လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ သေရမှာချည်းပါ။ ငါ

အဘိုး ခမ္ဘာလန်မချစ် အဘိုးနှင့် ဦးမျိုးဝင်း

အဘိုးဆရာတော်အား သင်္ကန်းကပ်ထူစဉ် (ရန်ကုန် စံကျောင်း) ဝဲမှယာ- ဦးမျိုးဝင်း၊ ခေါ်ခင်တင့် (ဦးမြသန်း-မိခင်) စာရေးသူ

အဘိုးဆရာတော် (ဝဲမှယာ- စာရေးသူ၊ တူမ မသင်သင်းစတွေး)

သေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကယ်ထိုက်
တယ်ရပေမပေါ့ကွယ်”
ဟု ဆိုကာ ငရုတ်ကောင်းစေ
ဆွယ်ခန့် ဆေးလုံးလေးငါးလုံးကိုပေး

လိုက်ပါသည်။
“ခုနစ်နှစ်လောက်နေရရင်တော်လှ
ပေါ့ကွယ်”
ဟုလည်း မိန့်လိုက်ပါသည်။

လူနာကို ဆေးလုံးလေးများတိုက်
ကျွေးရာတွင် မမျိုနိုင်တော့သဖြင့် ရေဖြင့်
ကျိတ်ဖျော်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့လောင်းသွင်း
ရပါသည်။

သို့နှင့် အချိန်မရွေး ချက်ချင်း
တိမ်းပါးသွားနိုင်သော လူနာအမျိုးသမီး
သည် ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာကာ
ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာဖြင့် ခုနစ်နှစ်ခန့်မျှ
လူလောကမှာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အဘိုးဆရာ
တော်အား ကျွန်မတို့ မကြာခဏဆိုသလို
ဆုံတွေ့ဖူးမြော်ခဲ့ရပါသည်။ တန်ဆောင်
မုန်းလပြည့် ဆေးပွဲတော်ကို နှစ်စဉ်
ပြည်မြို့၊ ရွှေပြည်ပါတ်ကျိုင်းကျောင်းတိုက်
အဘိုး၏ စံကျောင်းတော်တွင်ကျင်းပရာ
အဘိုးကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်ထားသော
ဆေးလုံးလေးများကို ကံစပ်ရာဝေနေယူ
တို့ကို တိုက်ကျွေးစေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ
လည်း ပြည်မြို့သို့ အစ်မတော်စပ်သူ
မမတင့်နှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့ပြီး အဘိုး
ထံ သက်န်းတော် လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။
ဆေးလုံးလေးများအား တောင်းခံသော
သူ၏မွေးရက်မေးပြီး ပေးခြင်းဖြစ်ကာ
တစ်ဦးလျှင် ဆေးလုံး(၂)လုံးပေးပါသည်။
လူနာ၏ရောဂါပြင်းထန်လျှင် သုံးလုံး၊
ငါးလုံး စသဖြင့်ပေးကာ တိုက်ကျွေး
ခိုင်းပါသည်။

ထူးခြားချက်မှာ ထိုဆေးလုံးလေး
များကို မသန့်သည့်နေရာတွင် အမှတ်
တမဲ့ထားမိပါက ထည့်ထားသည့်ပလတ်
စတစ်အကြည်ရောင်အိတ်ငယ်လေးလုံးဝ
မပွင့်ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတတ်ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

ဆေးတော်ကိုသုံးစွဲရာတွင်လည်း
ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွေ့တွင် သီလ
ခံယူကာ သန့်ရှင်းသော မျက်နှာသုတ်
ပဝါအဖြူလေးခင်းထားသည့်ဗန်းလေး
ပေါ်မှာ သောက်တော်ရေတစ်ခွက်တင်
ထားရပါမည်။ ဆေးတော်ကို ပန်းကန်
ပြားလေးပေါ် ရှိ ပိတ်ဖြူအပေါ်တွင်တင်
ရပါမည်။ ထို့နောက် အနန္တသတ္တဝါများ
အပေါ် ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကြောင်း
မေတ္တာပို့ရာတွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြင့်
ကြက်သီးများထလောက်အောင် ခံစား
ကာ မေတ္တာပို့သင့်ပါသည်။ ဆေးတော်
စောင့်ပိဇ္ဇာကြီးကိုလည်း မေတ္တာပို့ရပါ
မည်။ နောက်မှသုံးစွဲရပါသည်။ ဆေး
တော်(၂)လုံး အနက်(၁)လုံးသာသောက်
ရပြီး ကျန်(၁)လုံးကို အဆောင်အဖြစ်
ထားရန် အဘိုးက မှာကြားပါသည်။
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမျိုးဝင်းအနေဖြင့်

www.burmeseclassic.com

လည်း ဝေဒနာခံစားနေသူများအတွက် ဆိုလျှင် အဘိုးဆရာတော်ထံသို့ လူနာရှင် မိသားစုများခေါ်ဆောင်သွားပြီး အဘိုးနှင့် တိုက်ရိုက်ဖူးမြော်စေသည့်အပြင် လူနာ ရှင်မလိုက်နိုင်ပါက ကိုယ်စားသွားရောက် ကာ မည်သည့်နေ့သား၊ မည်သည့်ရောဂါ ဝေဒနာကိုခံစားနေရပါသဖြင့် ကယ်တင် ပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားပါသည်။ မကြာခင်ကသွားရောက်ဖန်များသောအခါ အဘိုးက -

“မင်းလည်း သတ္တဝါတွေကိုကယ် နေတာပဲဆိုတော့ အဘိုးကိုယ်စား မင်း ကုစေတော့”

ဟု ဆေးလုံးတော်များကို စွန့်ကြဲ ကာ ကိုယ်စားကုသတိုက်ကျွေးစေသည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်ခန့်တွင် မိတ်ဆွေ ဦးစိုးမြင့် သမ္မတကမ်းခြေ ဒေလမြို့နယ် နေထိုင်သူတစ်ယောက် အတော်လေး နေမကောင်းဖြစ်နေပြီး အထူးကုဆရာဝန် ကြီးများနှင့် ဆေးဝါးကုသမှုကိုခံယူကာ ပြည်သူ့ဆေးရုံတစ်ခုသို့တက်ရောက်ခဲ့ပါ သည်။ ထိုအခါ ကင်ဆာရောဂါရှိသည် ကိုသိခဲ့ရကာ ထိုရောဂါနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆေးရုံတက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့် ဆေးဝါးကုသမှုများခံယူပြီး ဆေးရုံမှ ခေတ္တခဏအိမ်ပြန်နားခိုင်းသည့်အချိန် တွင် ကျွန်မခင်ပွန်းထံ လူနာရှင်က အကူ အညီတောင်းခဲ့ရာ အဘိုးဆရာတော်ထံ သို့မိသားစုကိုပါ ခေါ်ဆောင်ပို့ခဲ့ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ၂၉ - ၁၁ - ၂၀၁၃ ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစိုးမြင့်မှ ဆေးလုံး တော် (၁) လုံးကိုသောက်ပြီး ဆေးရုံမှ ချိန်းထားသောနေ့တွင် သွားရောက်ပြသ ရာ ကင်ဆာမဟုတ်တော့ဘဲ ဆီးကျိတ် ရောဂါဖြစ်နေ၏။ အံ့ဩစရာကောင်း လှပါသည်။ ကျွန်မလည်း လိုက်ပါသွား ခဲ့ရာ အဘိုးဟောကြားတော်မူသော တရားဓမ္မများနှင့် ဆုံးမစကားများကို မှတ်တမ်းတင်လိုသောကြောင့် စာအုပ် နှင့် ဘောလ်ပင် ယူဆောင်သွားမိသဖြင့် အဘိုး၏ဆုံးမစကားများနှင့် အဘိုး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အချို့ကို မှတ်သားမိပါသည်။

အဘိုးက လာရောက်ဖူးမြော်သူ အားလုံးကို တစ်ဦးချင်းစီ၏ မွေးနေ့ကို မေးကာ ဆေးလုံးလေးများ ချီးမြှင့်ပါ သည်။

အသင့်ဆောင်ထားသော ပလတ် စတစ်အိတ်ငယ်လေးများကိုလည်း ဦးစွာ ဝေငှပြီးမှ ဆေးလုံးလေးများကို ပေးပါ သည်။ ထိုအိတ်ငယ်လေးများမှာ အဖိုး နေရာကိုဖိုလိုက်ရုံဖြင့်ပိတ်သွားသောအိတ်

မျိုးဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေလှပါသည်။

ထိုနေ့က ထူးခြားချက်တစ်ခုကို သတိပြုမိပါသည်။ ဆေးလုံးများကို ဝေငှ နေစဉ်မှာပင် ဆေးလုံးတစ်လုံးမှာ လက် မှလွတ်ပြီး ကော်ဇောခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျသွားရာ ကျွန်မတို့ အားလုံးရှာကြပါသည်။ လုံးဝမတွေ့ တော့ပါ။

ထိုအခါ အဘိုးက -

“နေပါစေ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တယ်။ နောက်တော့ ပြန်ရောက်လာတယ်”

ဟု မိန့်ပါသည်။ မကြာမီမှာပင် အဘိုးရှေ့မှ စားပွဲ ပေါ်ပေါ်မှာ အလိုလိုရောက်နေသည်ကို ကျွန်မတို့တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန် အံ့ဩမိပါသည်။

အဘိုး၏ ဆုံးမစကားများနှင့် တရားတော်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်-

“မင်းတို့တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိဘတွေဆီမှာ လူဖြစ်လာကြတယ်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာကို သေချာလေ့လာရင် အလွန် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ အဘိုးဟာ နိုင်ငံစုံ ကိုရောက်ခဲ့တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်း ပြည်ရော မဟုတ်တဲ့နိုင်ငံတွေပါ ရောက် တယ်။

အဘိုးက အင်းစိန်မှာနေတယ်။ ဝိဇ္ဇာပေါ့။ ဆေးကုတယ်။ နောက်တော့ မကုတော့ဘူး။ တစ်နေ့မှာ အောင်ပန်း စစ်ဆေးရုံရောက်တော့ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက် ဆေးရုံမှာနေမကောင်းဖြစ် နေရာတယ်။ ဆေးမကိုင်တော့မကုလိုက် ရဘူး။ ဆုံးသွားတယ်။ စိတ်မကောင်းဘူး။ နောက်တော့ ဆေးပြန်ကိုင်တယ်။ ဆေး ရှိရင် တပ်ကြပ်ကြီး မသေနိုင်ဘူး။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှိ စဉ် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှေ့တွဲ တရားစာအုပ်ကိုဖတ်လိုက်ရတော့ ဆရာ တော်ကြီးကို သိပ်တွေ့ချင်တာနဲ့ မိုးကုတ် ကိုလိုက်သွားခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ကြီးကို ဝင်ဖူးမြော်တော့ အဘိုးကိုပြောတယ်။

မင်းကတရားအားထုတ်ချင်တယ် ဆိုတော့ တရားနဲ့တန်လို့လား လို့ မိန့် တယ်။

ဒီစကားကို ယောဂီတွေ၊ ရဟန်းနဲ့ လူတွေရှေ့မှာပြောတာ အဘိုးစဉ်းစား တယ်။

ငါ့မှာနကိုချိုးလိုက်တာပဲ နောက် ပြီး ထပ်စဉ်းစားလိုက်တော့ ဆရာတော် ကြီးဟာ ရဟန္တာကြီးပါလားလို့ သိလိုက် တယ်။ နောက်တော့ မန္တလေးက အဘိုး

ရဲ့တပည့်ဘုန်းကြီးဆီကိုသွားတယ်။ မင်း ဆီမှာမတည်းချင်ဘူးဆိုတော့ အခြား ကျောင်းကိုလိုက်ပို့ပေးတယ်။

နောက်တော့ သင်္ဘောဆိပ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး သင်္ဘောစီးလာလိုက်တာ ဦးတည်ချက်လည်းမရှိဘဲနဲ့ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဝန်းမော်က မန်စီရွာကိုရောက်သွားတယ်။ နောက်ထပ်ရွာလေးတစ်ရွာကိုထပ်သွား တော့ အဲဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ် ကြပေမယ့် နံတ်ကိုးကွယ်မှုပိုများတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီမှာ သုံးနှစ်ကြာအောင်နေပြီး ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်တယ်။ နောက်တော့ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံပြန်သွားတယ် မိုးကုတ်မှာ ပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာတော်က တည်းခိုဖို့နေရာပေးတယ်။ စကားလည်း ကောင်းစွာပြောတယ်။

အဘိုးလည်း ဝိပဿနာပဲ အားထုတ်တယ်။ လူ့ခန္ဓာဟာ အိုရမယ် နှာရမယ်၊ ဝေရမယ် ဒါဟာ သူ့အလုပ် ပဲ။

ဖြစ်တယ်၊ ဖျက်တယ်၊ ဖြစ်တယ် ပြန်မဖြစ်ရင်သေတာဘဲ။ သူများကို အားမကိုးနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးပါ တရားကိုကိုယ်ထဲမှာရှာပါ” ဟု မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

ဦးမျိုးဝင်းလည်း ရောဂါပြင်းထန် နေသူများရှိလျှင် အဘိုးထံသို့သွားရောက် ပို့ဆောင်ပေးတတ်သကဲ့သို့ လူနာမလိုက် နိုင်ပါက မိသားစုထံမှတစ်ယောက်ယောက် ကို ခေါ် သွားတတ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သမ္မတကမ်းခြေရပ်ကွက် တွင်နေထိုင်သူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်စိုင်း (ကြက်ခြေနီဝန်ထမ်းဟောင်း သည် ရောဂါဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသဖြင့် ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်း သူ့ဇနီးဖြစ်သူ မမြင့်မြင့်စိုးက ဦးမျိုးဝင်းထံ ပြောလာပါသည်။ ထိုအခါ (လူနာမလိုက် အဘိုးထံသွားပြီး သိပ္ပံဆေးလုံးလေးများ တိုက်ကျွေးခဲ့ရာ ဆေးကျေးပြီး နောက် တစ်နေ့တွင် ဆေးရုံမှလူနာသည် ခုတင် ပေါ်ထထိုင်နိုင်ပြီး ရောဂါသက်သာလာ ကြောင်း ဆေးရုံတွင်တွေ့ရ၏။ အံ့ဩ လောက်အောင် လူနာမှာ လက်လွှတ် လိုက်ရမည်အခြေအနေမှ တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ဆေးရုံဆင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

၂၀၂၀-၂၀၁၃ ရက်နေ့၌ ဝေငှ သည့်တစ်ဦးအတွက် အဘိုးဆရာတော် ထံသွားခဲ့ရာ ကျွန်မလည်း လိုက်ပါသွား ခဲ့ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း အဘိုးဆရာတော်
ကောင်းလေးများကို မှတ်သားမိပြန်ပါ
သည်။

“အဘိုးရဲ့အသိအမြင်နဲ့ မင်းတို့ရဲ့
အသိကြားနားတယ်။ တို့များဘာသာ
မသိရင် အလွန်ခက်တယ်လို့ထင်ရ
တယ်။ တကယ်လို့ သိရင်တော့ အလွန်
ဆန်းစွဲတယ်။

ကိုယ့်အလိုမကျရင် မုန်းတယ်။
အလိုကျရင် ချစ်တယ်။

အို၊ နာ၊ သေအောင်လုပ်ရတာ
ခန္ဓာကြီးရဲ့တာဝန်ပဲ။ လူတွေဟာ အစွဲ
ကြီးစွဲတော့ အလွဲကြီးလွဲတာပေါ့။

ငါ့သားလေး၊ ငါ့သမီးလေး၊ သူမရဲ့
ခင်ဗျားဖြစ်သလို ငါမရိရင် သူတို့ဖြစ်မှာ
မတတ်ဘူးလို့ထင်ကြတယ်။ ဒါဟာလွဲ
တာပဲ။ သူတော်ကောင်းတွေကို တွေ့
အောင်မရှာတတ်ကြဘူး။ တွေ့အောင်ရှာ
တာပဲ။

အဘိုးလည်း အသက်(၇၀)ကျော်
အဖူးအဖွားသိတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်
သောက်ကတော့ ကွမ်းသီးကိုက်ရင်း
သေသွားတာ။ အဲဒီတော့မှ ငါ့ဖျားနေပြီ
ဆိုသိပြီး တိပက်တိုင်းပြည်ကနေ မြန်မာ
ပြည်ကိုပြန်လာတယ်။

ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်
ကိုယ်ပိုင်တယ်လို့ထင်ကြ။ ဒါပေမယ့်
အဘိုးအဖေက ကယ်လို့ရသလား မရဘူး
ပေါ့။ အစွဲကြီးစွဲတော့ အပါယ်ကိုလား
ခင်ဗျား။ အဝီစိကလက်ယပ်ခေါ်တာ
ပေါ့။ အဘိုးက ပိဋကတ်သုံးပုံကို တစ်လ
တစ်ခွဲရွတ်နေတယ်။

ငါ ဒါန၊ သီလတော့စုံပြီး ဘာဝနာ
အဖျားတတ်ဘူး။ ငါ့ဆရာဆီသွားမှ
သိပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဆီသွား
ခဲ့တယ်။

“သမထအားထုတ်ပါတယ်ဘုရား။
ဒီဃဿနာကိုသင်ပေးပါဘုရား”

လို့ လျှောက်တင်ရတယ်။ တရား
သဘောတို့ မသိရင် မျက်စိမမြင်သူကို
အထန်းတလမ်းပြသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။
ထာထတ်ရဲ့နဲ့မရဘူး။

တို့ဘုရားသာသနာဟာ အနှစ်
(၅၀၀) ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့်
အထာထတ်ပါ။

ကိုယ်ခန္ဓာက ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်
တာပဲ။ သွက်နဲ့သူသွားတာ။ ကိုယ့်လမ်းနဲ့
ကိုယ်လာတာ။

ထို့နောက် မျက်လုံးရောဂါပျောက်
အသေဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုပါသည်။
ထာထတ်ကို ထိုဂါထာ (၃၇) အုပ်ရွတ်ပြီး

မျက်လုံးကိုပွတ်ပေးရပါမည်။

ဂါထာတော်

၎ ဥံသမန္တာစက္ခု ဒုဿနိ၊ သွာဟ၊
ဥံ နောနေ ဥံနေ နော၊ သွာဟ။
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရင်ဘဝက ၎င်းဂါထာတစ်မျိုး
ဖြင့် ကုသကယ်တင်ခဲ့ပါသည်။

အဘိုးဆရာတော်က လုံးဝအလှူ
ခံခြင်းမပြုသော်လည်း သိမ်များ ကျောင်း
များဆောက်နေသည်ကိုသိနေကြသဖြင့်
နဝကမ္မဝတ္ထုငွေများကို ကပ်လှူပူဇော်
ရာတွင် မည်သည့်အခါမျှ ထိုငွေများကို
လက်ဖြင့်မကိုင်ဘဲ ဗန်းလေးထဲမှာသာ
ထည့်စေပါသည်။

“ဒီဝတ္ထုကိုကပ်လှူရာမှာ နိဗ္ဗာန်
ကိုရည်မှန်းရမယ်။ မဆုံးနိုင်တဲ့လောက
ကြီးကိုမသုံးနဲ့တော့။ ပယ်တော့။ မသေ၊
မနာ၊ မအိုအောင်သွားတဲ့လမ်းကိုသွား
ကြပါ။ အားထုတ်ကြပါ။

အဘိုးလည်း တစ်ခါတလေလဲကျ
တတ်တယ်။ ပြန်ထရတာပေါ့ကွယ်တို့။

အခုလူတာက ကံအသစ်ပေါ့။
အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ လူတွေဟာ သူ
ပါရမီနဲ့သူလာတာ။ သံသရာလွတ်တဲ့
လမ်းကိုသွားပါ။

ယုံမှကြည်တယ်။ မသိလို့ မယုံ
တာ။ သိရင်ယုံတယ်။

ကိုယ့်ခန္ဓာကိုလည်း ပြောရတယ်
ထအားထုတ်စမ်း။ ဒီခန္ဓာဟာ ငယ်မူ
တွေရှိသေးလား။ မရှိတော့ဘူး။

အနာမဲ့သူ သျှင်ပါကူပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဟာ သက်တော်(၁၆၀)အထိ နေသွားရာ
မှာ အနှစ်(၈၀)မှာ (၃)ခါပဲ သမီးဝေဖူး
တယ်။ ဘဝတိုင်း ဆေးလျှူခဲ့တာကိုး”

ထို့နောက် ရေစက်ချတရားတော်
ကို ဟောတော်မူပါသည်။

“တပည့်ဇော်တို့သည် အို၊နာ၊သေ
ဆဲ လူလောကမှ မအို၊မနာ၊မသေသော
မြတ်နိုးဗုဒ္ဓကို ရည်မှန်းပြီး အဘိုးဆရာ
တော်တည်ဆောက်နေသော ကျောင်း၊
သိမ် စသည်တို့ကို စေတနာသုံးတန်ဖြင့်
လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားဉာဏ်
၏အရသာကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရပါစေ
သား အရှင်ဘုရား”

ကျွန်မတို့လည်း ရေသန့်ဘူးများ
တစ်ဒါငင်ခန့်ဝယ်ပြီး အဘိုးထံ ကပ်လှူ
ရာ၊ အဘိုးကဆုများပေးပြီး ရေစင်အဖြစ်
ပြန်စွန့်ပေးပါသည်။

အဘိုးရွတ်သော စကားများကို

ကျွန်မအနေဖြင့် မိသလောက် ရေးမှတ်
ထားသော်လည်း အပြည့်အစုံမှာ
ပိုကောင်းပါသည်။

အဘိုးသည် ရေဘူးများကို လက်
ဖြင့်ထိထားပြီးရွတ်ဖတ်ပါတော့သည်။

“ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းလုံးတွင်နေကြသော
တန်ခိုးကြီးသော သိကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ နတ်
ဒေဝါတို့ ငါ၏အမိန့်တော်ကြောင့် ဒီ
နေရာကိုရောက်ကြကုန်လော့။ ရေစင်ကို
ပွေ့ကာပိုက်ကာ အသက်သွင်းကြလော့။
ဆေးဖြစ်အောင်သိဒ္ဓိပေးကြကုန်လော့”

၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ဦးမျိုးဝင်း
အတော်လေးမကျန်းမမာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
အဖျားအလွန်ကြီးကာ ဆေးကုသော်
လည်း အဖျားမကျတော့ပါ။ ဦးမျိုးဝင်း၏
ညီမဖြစ်သူ ဒေါက်တာခင်သီတာနှင့် သမီး
လေး ဒေါက်တာပြည့်ပြည့်တို့က ဆေးမျိုး
ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့် တိုင်ပင်ပြီး
အာရှတော်ဝင်ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ပေး
ခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံရောက်သော်လည်း အဖျား
မကျဘဲ လက်လွတ်ရမည့်အခြေအနေ
သို့ရောက်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုး
ဆရာတော်ထံမှ ဆေးသိဒ္ဓိများကို သမီး
လေး မျိုးမိသက သွားရောက် တောင်းခံ
ခဲ့ပါသည်။

အဘိုးက ဆေးလုံးလေးငါးလုံး
ပေးလိုက်သဖြင့် တစ်လုံးကို လူနာအား
တိုက်ကျွေးကာ ကျန်ဆေးလုံးများကို
ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင် ပူဇော်ထားရှိပါသည်။
ညနေပိုင်းတွင် အထူးကုဆရာဝန်
ကြီးဒေါက်တာဇော် ရောက်လာပြီး
မေးခွန်းတစ်ခုကိုမေးပါသည်။

“ဦးမျိုးဝင်း ဒီလိုမဖြစ်ခင်က ဘယ်
နေရာတွေသွားခဲ့ပါသလဲ”

“တောင်ငူမြတ်စောညီနောင်ဘုရား
မှာ အမိဋ္ဌာန်ခရီးထွက်ခဲ့ပါတယ်ဆရာ”
ဟု ဦးမျိုးဝင်းက ပြန်ဖြေပါသည်။
ထိုအခါ ဒေါက်တာက

“ဒါဆိုရင် ငှက်ဖျားဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချကာ နောက်ဆုံး
ပေါ်ပိုးသတ်ဆေးပေါ်လာသဖြင့် ဆက်
လက်ကုသခဲ့ပါသည်။ ရောဂါရှာမရပါ။
ဘုရားဆေးနှင့် သမားဆေးများကြောင့်
ယနေ့ထိ ပြန်လည်ကျန်းမာခဲ့ပါသည်။

၂၀-၉-၂၀၁၄ ရက် စနေနေ့၌
လူနာတစ်ဦးအတွက် ကျွန်မတို့အဖွဲ့
သည် အဘိုးဆရာတော်ထံရောက်ခဲ့ပါ

သည်။

ထိုနေ့သည် ကျွန်မအတွက် အဘိုးဆရာတော်အား သက်တော်ထင်ရှားနောက်ဆုံးဖူးမြော်ရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ ဦးမျိုးဝင်းကမူ မကြာခဏဆိုသလို အဘိုးနှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မလည်း စာအုပ်နှင့်ဘောလုံးပင်ကိုထုတ်ကာ အဘိုးပြောသမျှတို့ကို တတ်နိုင်သရွေ့ မှတ်တမ်းတင်မိပါသည်။

“လူတွေဟာ ပညတ်တွေကိုဖယ်ရမယ်။ လောကုတ္တရာအလုပ်ကို ပိုလုပ်ကြပါ။ အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ သေရမယ်ဆိုတာက အားလုံးသိနေကြတာပဲ။ ဒီသံသရာကိုလည်ချင်သေးရင် ပျော်ပျော်သာနေကြ။ လွတ်ချင်ရင်တော့ တရားအားထုတ်ကြပါ။ အဖော်ဆိုတာ ခဏပဲရှိမှာ။ တို့များ သူငယ်ချင်း ဦးစန္ဒိမာဆိုတာက ကွမ်းသီးကိုက်ရင်း မတ်တတ်ပျံ့လွန်ခဲ့တယ်။ ငါလည်း အသိတရားရပြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာ။ တို့များ တိဗက်ကို ရောက်သွားပုံကလည်း ဆန်းကြယ်တယ်ကွယ်။ တို့ရဲ့ဆရာတော်က ငါ့ကို ရွှေဘိုမှာ ကိုရင်ဘဝဝက်ပျောသီးတစ်လုံးကျွေးတယ်။ စားလည်းပြီးရော အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ နီးလာတော့ တိဗက်ကိုရောက်နေတော့တာပဲ။ အသက်(၁၁)နှစ်သားလောက် ကိုရင်ဘဝနဲ့ အခု ငါလည်း ပိဋကတ်သုံးပုံကို တစ်လတစ်ပုံနုန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်တယ် မပြတ်ဖူးပေါ့။”

ထိုသို့ အဘိုးမိန့်တော်မူသောအခါ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် အဘိုးက အလွတ်ရွတ်တာလား၊ စာအုပ်ကြည့်ရွတ်တာလားမသိ။ သိချင်လိုက်တာဟု စဉ်းစားမိပါသည်။

“တို့များက ပိဋကတ်သုံးပုံကို အလွတ်ရပါတယ်ကွယ်” ဟု မိန့်ပါသည်။

အတော်အံ့ဩစရာကောင်းလှပါသည်။ သို့နှင့် စာရေးနေရာမှ လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးကာ အဘိုးဆရာတော်ကြီးအား ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

“တို့က သမထကိုပိုလုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဆရာကခေါ်လို့ မြိတ်ကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။ မြိတ်မြို့မှာ တစ်ဝါဆိုပြီး အင်းစိန်ကိုပြန်ကြွခဲ့တယ်။ ကျွတ်ချင်တော့ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ တွေ့ချင်လာတယ်။ နောက်တော့ မတ္တရာက ဇာကရနဲ့တွေ့ပြန်ရော။ သူ့နောက်လိုက်သွားခဲ့တယ်။

ငါကစာတတ်တော့ ငတ်တံကြီးပေါ့။ တို့များရဲ့ဘုရားရှင်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်

ကြည့်ပြီးတရားဟောတယ်။ ဘာပဲဟောဟော ဆင်းရဲနဲ့မမြဲတာပဲဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အရိယာဖြစ်အောင်အားထုတ်ခဲ့တယ်။”

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးကိုလည်း ငွေမလျှော့ဘဲသွားတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာတော်ကရှေ့ကသွား၊ ငါကနောက်ကလိုက်တာပေါ့။ မမြင်ဘူးတော့ ချက်ချင်းမသိဘူး။ နောက်မှဆရာတော်မှန်းသိတာ။

ဘာကိုစွဲလဲလို့မေးတယ်။ ပါဠိလိုလည်း မေးခွန်းတွေမေးတယ်။ နောက်တော့ တရားက ခင်ဗျားနဲ့ တန်လို့လားဆိုတော့ ငါကကုပ်နေရတာပေါ့။ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ငါ့အနားမှာ ဦးပဉ္စင်းဆယ်ပါး၊ သီလရှင်အပါးနှစ်ဆယ် ရောက်လာပြီး ငါ့အကြောင်းတွေပြောနေတာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ စဉ်းစားမိတယ်။ ငါ့မှားပြန်ပြီ ရဟန္တာကြီးပါလားဆိုပြီးတော့ ခြေထောက်ကို ပြေးဖက်လိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျားနဲ့မတန်ဘူး၊ ကျောင်းပေါ်ကဆင်း’ ကဲ့။

အရှင်ဘုရားထားမှ ဖြစ်ပါမယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို လွှဲနေရင် တည့်ပေးပါဘုရားလို့ လျှောက်လိုက်တယ်။

ဆရာတော်က မိုးကုတ်ပိပယနာတရားစာအုပ်အရင်ဖတ်ခဲ့တယ်။ သုံးနှစ်လောက်ကြာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငါမမိတ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဤသို့ ရှည်လျားစွာ မမောနိုင်ဘဲ ပြောဆိုနေစဉ်မှာ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုကိုသိချင်လာပြန်ပါသည်။ အဘိုးက ဘာနေသွားပါလိမ့်သိချင်လိုက်တာ။ ထိုအခါ ထူးဆန်းစွာပင် အဘိုးက ကျွန်မဘက်ကိုလှည့်ပြီးမိန့်ပါသည်။

“တို့က စနေသားပါကွယ်။ တို့က ရွှေဘိုသားဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ခြေသုံးလေး ဆယ်လောက်ပဲရှိတဲ့ ပျောင်ကန်ရွာလေးမှာမွေးတယ်။ မဟာစည်ဆရာတော်ရဲ့ ရွာနဲ့နီးတယ်ပေါ့ ခမည်းတော်အမည်က စပ်လှသန်းလို့ခေါ်ပြီး နဝင်္ဂသီလကို အမြဲဆောက်တည်နေခဲ့တယ်။ မဟာစည်ဆရာတော်ဆီကိုသွားတော့ ခမည်းတော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးသွားတာပေါ့။”

၂၀၁၅ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အဘိုးဆရာတော်အား အလွန်သတိရမိပါသည်။

“ဘုရားရှင်က ယောက္ခား၊ မိန်းမ မရွေးဘူး။ သတ္တဝါပဲရွေးတယ်။ ကောင်း

တာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့ကံဖျက်တယ်။ လူတွေက တရားထိုင်ဆိုရင် ခဏလေးနဲ့ညောင်းလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ပျက်ကိုကြည့်ကြပါ။ သေမှတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။ အဲဒါဟာ သံသရာပါပဲ။ သည်တော့ သီလလိုခြုံမှ သမာဓိရမယ်။ သမာဓိရမှ တည်ကြည်တယ်။ တည်ကြည်မှ ပညာရတယ်ကွယ်တို့”

ကျွန်မလည်း အဘိုးဆရာတော်အား အလွန်သတိရစွာဖြင့် မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင်ရပ်ကွက် နီလာလမ်းရှိ အဘိုးကျောင်းတော်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။ အဘိုး၏မြေးများက လက်ခံပြောဆိုပါသည်။

“ဒေါ်စန္ဒာပါလားရှင်၊ ကျွန်မအဘိုးဆီကို လာချင်လို့ပါ။ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားရှင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာတွင်- “အဘိုးက ပြီးခဲ့တဲ့လက ထွက်လမ်းကိုမြန်းသွားပါပြီရှင်”

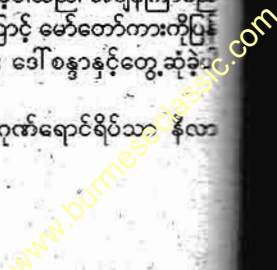
ဟု အဖြေကိုပြန်ကြားပါသည်။

ကျွန်မအတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အဘိုးဆရာတော်မရှိတော့သော်လည်း တစ်ခေါက်လောက်ရောက်အောင် လာပါဦးမည်ဟုသာ ပြောနိုင်လိုက်ပါသည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းတွင် အဘိုးဆရာတော်၏မြေးဖြစ်သူ ဒေါ်စန္ဒာနှင့် ဆက်သွယ်လိုက်ပါသည်။ အဘိုးဆရာတော်ကြီး ခန္ဓာဝန်ချသည့် အကြောင်းများကို သိလိုသဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်စန္ဒာက ရက်အနည်းငယ်ခွာ၍ချိန်းဆိုလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံများ၊ စီဒီများ စုံလင်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်မထံအကြောင်းကြားမည်ဟု ဆိုပါသည်။

သို့နှင့် ၁၃-၁၂-၂၀၁၆ ရက် အင်္ဂါနေ့၌ အဘိုး၏ စံကျောင်းတော်သို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်နှင့် ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် မျက်လုံးနှစ်ဖက်လုံးမှာ တိမ်ရိနေပြီး နောက်ထပ်ခြောက်လကြာမှ ထပ်မံပြရန်ရှိသဖြင့် သူမ၏ကားဖြင့် ကျွန်မကို နီလာလမ်းသို့ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကြာမည်ထင်သောကြောင့် မော်တော်ကားကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်စန္ဒာနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။

မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင်ရိပ်သာ နီလာ

အဘိုးသီတင်းသုံးခဲ့သော စံကျောင်း
ပေးခန်းတွင် ပြည်မြို့၌ လက်ရှိ
သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဦးပဉ္စင်း
ဘေသာဘာသကို ဖူးမြော်ရပါသည်။
ထို့နောက် အဘိုးခန္ဓာဝန်ချသည့်ဖြစ်စဉ်
ကို ဖြစ်ပုံဖြစ်သို့ ဒေါ်စန္ဒာက ပြောပြပါ
သည်။

အဘိုးခန္ဓာဝန်မချခင် နှစ်ပတ်
သောက်က ကြိုပြောထားခဲ့ပါသည်။
ရက်လက်ပတ်တော်ကို မည်သို့ပင်ရမည်။
ထိုသို့ပင်သွင်းရမည်ဆိုသည့်အချက်များ
အပေါ် အသေးစိတ်အချက်အလက်
ကို ညွှန်ပြပေးခဲ့ပါသည်။

အဘိုးက (၅) ဂဏန်းစိုးမိုးသူဖြစ်
ပြီး အောင်ရတနာ အထူးကုဆေးရုံမှာ
အကောင်းဖြစ်၍ တက်ရောက် ကုသ
ဆောင်ရွက်ပတ်ခန့်အကြာ ၃-၂-၂၀၁၆
နေ့တွင်လည်းပင် မနက်(၇)နာရီတိတိ
ခန့် ခန္ဓာဝန်ချခဲ့ရာ သက်တော် (၁၀၈)
ဝါပီတော် (၈၈) ဝါ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် အဘိုးဆရာတော်၏
ကျန်းမာရေးခုတင်ကို ဇီဝိတသံယု
ဆေးရုံသို့ လျှောက်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျန်သည့် အဘိုးခုတင်ပေါ်တွင်
ရက်လက်ပတ်တော်တင်ပြီးနောက် မနက်
(၁၀) နာရီခွဲခန့်မှာ ရန်ကုန်မှ ပြည်မြို့သို့
အထူးပြင် ပင့်ဆောင်လာရာ ညနေ
(၁) နာရီခွဲလောက်အချိန်ခန့် ပြည်သို့
ပြန်လာပါသည်။

ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ (၇) ရက်ထားရာ
အဆေးမသုံးသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်
ပျော့ပျောင်းနေပါသည်။ ပကတိ
အိပ်စက်တော်မူနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီး
အခြားချက်မှာ သင်္ကန်းတော်များသည်
အစဉ်ကတည်းကလုပ်နေတတ်ပါသည်။

အဘိုးဆရာတော်၏ရုပ်ကလာပ်
အောက်တွင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့်
အတွင်းတော်ရှိ လိုက်ဂူထဲ၌ ခုတင်
ပေါ်ထည့်သွင်းပါသည်။ အဘိုး၏ရုပ်
ကလာပ်တော်ကို ပင့်ဆောင်နေစဉ်မှာ
အတွင်းကင်မှ ရောင်စုံအလင်းများ
ထွက်လာပြီး ရုပ်ကလာပ်တော်ကိုထိုးထား
သော ဘေးမှအလင်းတန်းများကလည်း
ထွက်လာထွန်းလင်းနေသည်ကို ကင်မရာ
အောက်မှ VCD အခွေများတွင် တွေ့
မြင်နိုင်ပါ သည်။

အဘိုး၏ခုတင်ကို ဓမ္မေခစေတီ
အောက်တွင် ဦးတိုက်ထားပါဟု ကြိုတင်
ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဒကာများက
ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။

အဘိုး၏စံကျောင်းမှာ (၁၈) ပေ

ပတ်လည်ခန့်ရှိပြီး အပေါ်၌ ဘုံငါးဆင့်
ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ရှေ့အကျယ်မှာ
(၄) ပေခန့်ရှိကာ ထိပ်၌ လေဝင်ပေါက်
(၂) ပေါက်နှင့် နောက်၌ လေဝင်ပေါက်
(၂) ပေါက်ဖောက်ထားရပါသည်။ ထို့
အပေါက်များမှာလည်း ခေါင်းရင်းခြေ
ရင်းတည့်နေရပါသည်။

အလျှောက်ဒကာများ၏ ကောင်းမှု
များစွာရှိပြီး ကေသီပန် ဦးလှမြင့် ဒုတိုင်း
နိုင်ငံမှမှာယူခဲ့သော သိန်း (၅၀) ကျော်
တန် ရွှေကျောက်ပြားဖြင့် ပိတ်ကာထား
လိုက်ပါသည်။

ပြည်မြို့ စံကျောင်းတော်တွင်
မနက် အရုဏ်နှင့် နေ့ဆွမ်းကပ်ပါသည်။
ဒေါ်စန္ဒာကို အိမ်မက်ပေးသည်မှာ -

လိုက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ ပါနီအခြား
ရဟန်းတော်များ အလုပ်လုပ်နေကြလို့
တစ်ခါတစ်ရံဆွမ်းစားကြတာ နောက်ကျ
သွားတယ်

ဟု အိပ်မက်ပေးပါသည်။

စံကျောင်းချပြီး (၁၀) ရက်ခန့်
အကြာတွင် ဒေါ်စန္ဒာကို ထပ်မံအိပ်မက်
ပေးပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ပြန်ပြီး ဆွမ်းကပ်
ပါဟု မိန့်ပါသည်။

အဘိုးဆရာတော် ခန္ဓာဝန်ချပြီး

(၃) လခန့်ကြာသောအခါတွင် ထပ်မံ
အိပ်မက်မက်ပြန်ပါသည်။ ရဟန်းသူတော်
စင်များ သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင်များက အဘိုး
၏စံကျောင်းကို ဖွင့်ပြကြပါသည်။ ရုပ်
ကလာပ်တော်ဘေးမှာ ရဟန်း (၄) ပါး
မတ်တတ်ရပ်လျက် အဘိုးကိုဖူးမြော်နေ
ကြရာ အဘိုးက ခြေထောက်ကိုကြွပြီး
ဒေါ်စန္ဒာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ရပ်နေသော ရဟန်း
နှစ်ပါးက အဘိုးကို ဖေးမပေးနေစဉ်
လက်ယာဘက်ခေါင်းရင်းမှ ရဟန်းက
လည်း အဘိုးကို ကုန်းပြီးထူမပေးလိုက်
သောအခါ ဧကသီရိထားရာမှ လျှောက်ကျ
သွားပါသည်။ ထိုအခါ ဗိုက်သားနှင့်
ချိုင်းအသားများကို ဖူးလိုက်ပြီး မျက်နှာ
တော်ကိုကြည့်လိုက်ရာတွင် ရွှေပေါ်ကျွန်း
ဆရာတော်ကြီးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရပါ
သည်။ လက်ယာဘက်ခြေရင်းမှ ရဟန်း
တော်ကိုကြည့်လိုက်ရာတွင် အရပ်တော်
ရှည်ပြီး နှာတ်ချွန်ကာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနှင့်
ထူပါသည်။

ထိုအခိုက် ဒေါ်စန္ဒာကို တစ်စုံ
တစ်ရာလှမ်းပြောသံမှာ -

“တိဗက်မှာ သူတော်စင်တွေလူမျိုး
စုံရှိတယ်။ သူတို့က သူတို့ရဲ့ပါရမီကြောင်း
အရ အရှင်ထွက်တွေချည်းပဲ”

ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ဘုရားခန်းမှာ စတား
ပြောနေစဉ်မှာ ဒေါ်စန္ဒာက -

“အဘိုးဆရာတော်ကြီးကို နေ့ဆွမ်း
ကပ်နေပါတယ်။ ဆရာမကြီးတို့ အာရုံပြု
ပြီးဆွမ်းကပ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်မတို့လည်း စားပွဲပေါ်ရှိ ဆွမ်း
များကို အဘိုးထံရည်မှန်းကာ ကပ်လျှ
ကြပါသည်။ ကိုယ်တော်တိုင် ဆွမ်းစား
သကဲ့သို့ ဆွမ်းဟင်းနှင့်ဆွမ်းများသောက်
တော်ရေများကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်
၍ ကပ်လျှထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မက -

“ဒေါ်စန္ဒာရယ် ဆွမ်းကပ်ပြီးလို့
ဆွမ်းပွဲတွေသိမ်းတဲ့အခါမှာ အပန်းမကြီး
ရင် ဆွမ်းနည်းနည်းလောက်ယူသွားချင်
ပါတယ်။ သိဒ္ဓိအနေနဲ့စားချင်လို့ပါ”

ဟုပြော ဒေါ်စန္ဒာနှင့်တူမများက
ဝမ်းသာအားရ လုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။
ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

“ဆရာမကြီး၊ ဒီစံကျောင်းမှာ
ထူးဆန်းတာတွေရှိပါတယ်။ ဒါကတော့
ပန်းရနံ့လေးတွေရတတ်ပါတယ်။ အမျိုး
အမည်မသိတဲ့ရနံ့မျိုးတွေပါ။ မွေးကြိုင်
နေတာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ သစ်မွှေးနံ့ရ
တတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ကျွန်မ
တို့အားလုံး အလွန်အလွန်မွှေးသော
သစ်သားရနံ့ကိုရလိုက်၏။ မည်သည့်
သစ်အမျိုးအစားဟု မခွဲခြားတတ်ပါ။

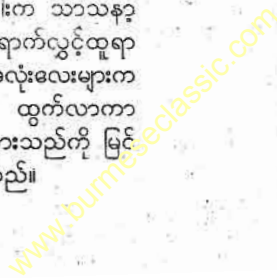
ပန်းရနံ့သင်းသင်းလေးများလည်း
ရှုရှုလိုက်ရပါသည်။

“ဆရာမကြီးတို့ကို တစ်ခုလောက်
ပြောချင်ပါပေးတယ်။ အဲဒါကတော့
အဘိုးဆရာတော်ကြီးက သူ့ရုဇမဂ္ဂဇင်း
ကို လစဉ်ဖတ်လေ့ရှိတာပါပဲ”

ကျွန်မ အတော်ပင် အံ့ဩသွား
ပါသည်။ ဆေးဝါးကြီးဟု သတ်မှတ်ထား
သော အဘိုးလို့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ရုဇ
မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရှုခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါသည်။

အဘိုးရဲ့ဓိမာန်အပေါ်က ဘုံ(၅)
ဆင့်မှာ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက သာသနာ
အလံတော်ကို တက်ရောက်လွှင့်ထူရာ
တွင် လင်းလက်သောအလုံးဇလးများက
ဘုံ (၅) ဆင့်ထိပ်မှ ထွက်လာကာ

ကောင်းကင်သို့တက်သွားသည်ကို မြင်
သူများကမြင်လိုက်ပါသည်။

အနန္တငါးပါး အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတော်

အောင်(သိဒ္ဓိရာဇ)နဝင်းပြုတော်

တပို့တွဲလပြည့်နေ့ကဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့က အင်္ဂါနေ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့မြို့၏ မြို့မဈေးကြီးသည် သီတင်းနေ့တိုင်း တစ်ရက်ကို နှစ်ပတ်လည်ပိတ်ရပါသည်။ တပို့တွဲလပြည့်နေ့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မြို့တွင် ထမင်းနံ့ပွဲကျင်းပမြဲဖြစ်သော ကုသိနာရုံတောင်တွင် ကျင်းပမြဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက တော့ အဆင်တန်ဆာများဖြင့် လှပစွာ ပြုပြင်၍ ရိုးရာနွားအလှပြိုင်ပွဲများ၊ လှည်းယဉ်များဖြင့် နွားပြေးနွားသွားတို့ဖြင့် က၊စားသည်လှည်းယဉ်ပြိုင်ပွဲများ

ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ယခုထိုအစဉ်အလာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၅၀) လောက်တော့ကြာပြီထင်ပါသည်။ ထိုပွဲတွင် အထူးတလည်ရောင်းချသော ပစ္စည်းမှာ မြေထည်ဖြင့်ပြုလုပ်သော မြေအိုးများ၊ မြေခွက်များ၊ အင်တံ၊ စလောင်းဖုံး၊ အိုးပုတ်၊ (ဝီစီမှုတ်သကဲ့သို့) ကလေးများဆော့ကစားရသည့်) ချိုးရုပ်၊ ကြဲများ၊ ထမင်းနံ့သည်များနှင့် ဒေါက်ပန်းများကို ပေါပေါများများ ရောင်းကြွယ်ကြသောကာလ ဖြစ်ပါသည်။ လူငယ်မောင်မယ်များ လွန်စွာ

ပျော်ရွှင်သော တစ်မနက်ခင်းသာ လွန်စွာ စည်ကားသည့်ပွဲလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးအခါကာလက လူငယ်လေးများမှာ မိန်းမပျို၊ မိန်းမရွယ်လေးများကို နောက်ပြောင်ကျီစားသည့်အလေ့တစ်ခုလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ (ထိုအလေ့အထကို ထိုစဉ်ကာလများက တောင်ပြုံးပွဲတော်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။) ကျွန်ုပ်တို့မြို့၏လေ့ထုံးတမ်းအရ ခင်မင်ငင်းနိုးသူများကို လက်ဆောင်ပေးသကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများနှင့် ဆရာသမားများကို ထမင်းနံ့ကန်တော့

နံ့ဘေးရှိန်ရံများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အဘိုး၏ရုပ်ပုံတော်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်ဟု ဒေါ်စန္ဒာက ထပ်မံရှင်းပြပါသည်။

ဒေါ်စန္ဒာကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခါနီး အချိန်တွင် အဘိုးဆရာတော်ကြီး အမြဲထိုင်နေကျ ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးရှေ့မှထိုင်ပြီး အဘိုးကိုရည်မှန်းကာ ဦးချကန်တော့လိုက်ပါသည်။

နောက်ဆုံးဖူးမြော်ခဲ့စဉ်က အဘိုး၏စကားများကိုလည်း ကြားယောင်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် အဘိုးအနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ဝတ်ပြုကန်တော့လိုက်ရာ အဘိုးက -

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”
ဟု ပြုံးကာ မိန့်လိုက်ပါသည်။
“ဘာမှမလိုချင်ပါဘူးဘုရား။ အဘိုးရဲ့မေတ္တာကိုသာခံယူချင်ပါတယ်”
ဟု ပြောရာ အဘိုးက သာဓုသာဓု သာဓု ခေါ်ပြီး ကျွန်မခေါင်းကို လက်တော်ဖြင့်သပ်ပေးပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ရတနာသုံးပါးနှင့် အဘိုးဆရာတော်ကြီးအား ကျွန်မ၏စိတ်နှလုံးမှာ အမြဲကိန်းအောင်းပူဇော်နေမိပါသည်။
အဘိုးဆရာတော်ကြီးထံအဖူးမြော်

ရောက်တိုင်း ငရုတ်ကောင်းစေ့အရွယ် ဆေးလုံးတော် (၂) လုံးစီ လူတိုင်းအား မွေးနေ့မေးမြန်းပြီး ဆုပေးလျက် မေတ္တာဖြင့် ဝေငှပါသည်။ လာသမျှအကြိမ်တိုင်း ဝေငှပါသည်။ ဆေးလုံးတော်မှာ တစ်လုံးသာ ဆုတောင်းသောက်ရပြီး ကျန်တစ်လုံးအား အဆောင်အဖြစ် ကိုယ်နှင့် မကွာထားရှိရန်မိန့်ပါသည်။

နေကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆေးရုံတက်ရသည်ဖြစ်စေ ဆေးတော်သောက်သုံးခြင်းကြောင့် ထူးခြားမှုရှိကြောင်း ဆရာတော်ကြီးက မိန့်မှာပါသည်။ နေကောင်းသည့်အချိန် ဆေးတော်သောက်လျှင် စုတေခါနီး၌ ကောင်းသောနိမိတ်များဖြင့် စုတေရကြောင်း၊ သေလုမြောပါးလူနာများ အတွက်ဆိုပါလျှင် ဆေးတော်တစ်လုံး သောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် လူနာမှာ ထထိုင်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ဆရာတော်ကြီး၏ ဆေးလုံးတော်နှင့်အတူ မိန့်မှာချက်ကြောင့် မိမိလူနာပေါင်းများစွာ (ကုသိုလ်ကိရိသူများ)အား အသက်ကယ်ရာတွင် လက်တွေ့ထထိုင်သူများ၊ ကျန်းမာသွားသူများ များစွာကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်များဖြစ်ပါသည် ဆရာတော်ကြီး ထွက်ရပ်လမ်း မြန်းတော်မူသော်လည်း ဆရာတော်ကြီး

၏ဂုဏ်တော်၊ ဆေးသိဒ္ဓိတော်များမှာ ထိုက်သုဝေဒနာရှင်များအတွက် သာသနာပြုနိုင်ရန်၊ အသက်ရှင်နိုင်ရန် စံကျောင်းတော်တွင် ဆက်သွယ်စုံစမ်းလျှင် ရရှိနိုင်ပါမည်။

ပဌာန်းဆက်အရ ဆေးတော်အား ယုံကြည်စွာ သောက်သုံးလိုပါလျှင် ဆက်သွယ်နိုင်ပါရန် -

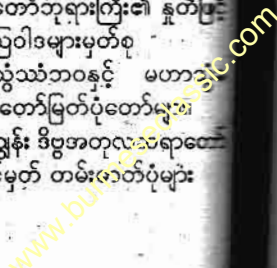
ရန်ကုန်မြို့ - ၀၉-၇၃၁၁၉၄၄၊
၀၁-၅၅၅၀၀၆

ကျေးဇူးတင်လျှင်

တင်တင်ဦး (ပေါင်းတည်)

ကျမ်းကိုးစာရင်း

- ၁။ မဟာသွံသံဘဝနှင့် မဟာသွံရုပ်ရှင်တော်မြတ်တို့၏ဗုဒ္ဓဝင်သမိုင်း (အကျဉ်းချုပ်) (ခုနှစ်မဖော်ပြထားပါ)
- ၂။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နှုတ်ဖြင့် ဆုံးမဩဝါဒများမှတ်စု
- ၃။ မဟာသွံသံဘဝနှင့် မဟာသွံရုပ်ရှင်တော်မြတ်ပုံတော်များ၏ လေးကျွန်း၊ ဒိဗ္ဗအာတုလဆရာတော်ကြီးနှင့်မှတ် တမ်းဖတ်ပုံများ

ကြမြ ဖြစ်ပါသည်။ (ယခုကာလတွင် ဖြစ်ရက်မတိုင်မီကပင် ရပ်ကွက်အသီးသီး ထမင်းနဲ့ဆီလို့ခိုထိုးဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေး ဖြစ် ရောင်းချနေသူအတော်များလာပါ သည်။)

ကျွန်ုပ်တို့မြို့၏ယဉ်ကျေးမှုမလေ့ ထို မပျက်မကွက် ထမ်းရွက်တတ်သည့် တပည့် မောင်စောလှမြင့်တစ်ယောက် ဆောက်လာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နိဗ္ဗာန်ဝကျင့်ဝတ်နှင့် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်တို့ ထိုပြင်မြောက်၍ ဘုရားခန်းမှအထွက်တွင် မောင်စောလှမြင့်ရောက်ချိန်နှင့် ပက်ပင်း ထိုးပါတော့သည်။

မောင်စောလှမြင့်က လက်ထဲတွင် ဝါလာသောအထုပ်တစ်ထုပ်ကို လက်ကမ်း မေးရင်းပြောလိုက်သည်မှာ -

“ဆရာစားဖို့အတွက် ထမင်းနဲ့လာ ခို့တာပါ”

ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်စားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း စကားပြောခဲ့ ကြပါသည်။ မောင်စောလှမြင့်၏ဝါသနာ ဝါအတိုင်း ကျွန်ုပ်ထံရောက်လာတိုင်း အမေးတစ်ခုတော့ မေးရမူကျေနပ်သူ ထည်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ထံလာတိုင်း မေးစရာများကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ထာလေသလားဟုပင် ထင်မှတ်ရပါ သည်။

မောင်စောလှမြင့်က အောက်ပါ အတိုင်း သူ့ဆန္ဒကိုမေးပြောပြောလိုက် ဝါတော့သည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံ မှာ အများစုက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တွေဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒေသနာတော်ကို အခြေခံပြီး ဆရာတော်ကြီးများ၊ ပညာရှင် များတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် စီးပွားပစ္စည်းတက်အောင်၊ ဘုန်းကျက် သရေကြီးမားအောင်၊ ဩဇာအာဏာ ထက်မြက်အောင်၊ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် တွေကင်းအောင် ရှုထောင့်ပေါင်းစုံက ဝါထာတော်တွေနဲ့ ရေးသား ချီးမြှင့်ကြပါ ထယ်။

အခု ကျွန်တော့်အနေကတော့ အမိုးဆုံးနဲ့ အဆန်းဆုံးဖြစ်မယ့်ဂါထာ တစ်ပုဒ်ကို ရချင်ပါတယ်။ အခု ဆရာ ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ဂါထာဟာ အသက်လည်း နည်း ကျန်းမာရေးလည်းကောင်း စီးပွား တွေတိုးတက်၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ကြီးပြီး ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်ကင်းဝေးစေနိုင်တဲ့ ဝါထာမျိုးဖြစ်ရင် ပိုပြီးနှစ်သက်ပါတယ် ဆရာ။ တစ်မျိုးတည်းကို ညွှန်းဆိုတာ

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ စုများစုက
ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်ကြပါ
တယ်။ ဒေသနာတော်ကို စာခြေခံပြီး
ဆရာတော်ကြီးများ၊ ပညာရှင်များတို့က
ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းဂန်ပျက် စီးပွားပစ္စည်းတက်
အောင်၊ ဘုန်းကျက်သရေကြီးမားအောင်၊
ဩဇာအာဏာထက်မြက်အောင်၊ ဘေးဥပဒ်
အန္တရာယ်တွေကင်းအောင် ရှုထောင့်ပေါင်းစုံ
က ဂါထာတော်တွေနဲ့ ရေးသား ချီးမြှင့်ကြ
ပါတယ် . . . . .

ထက် အလုံးစုံအစွမ်းထက်စေတဲ့ဂါထာ မျိုးကို လိုချင်လို့ပါ”

ဟုပြောပြီး တောင်းဆိုလိုက်ပါ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းရန် မနောအာရုံတွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်အထင်အရှားပေါ် လာခဲ့ပါသည်။ အလုံးစုံသောသိဒ္ဓိ အပေါင်းကို ရစေနိုင်သောဂါထာဟုပင် ယုံကြည်ပါသည်။ အမှန်တကယ် အားကိုးထိုက်သောဂါထာဖြစ်သည်ဟု လည်း ယုံကြည်ပါသည်။

သာမန်အားဖြင့် တွေးဆလျှင် စာချစ်သူမိတ်ဆွေများ ငယ်စဉ်ကာလ ကတည်းကပင် အကျွမ်းတဝင်သိရှိပြီး နားရည်ဝခဲသောဂုဏ်တော်ဟုပင်ဆိုချင် ပါသည်။ လွန်စွာရိုးရှင်းပြီး လွယ်လွယ် ကူကူဆောင်နိုင်သော ဂါထာလည်းဖြစ် ပါသည်။

ထိုဂါထာတော်ကို ပူဇော်ကြမည့် အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီး များအနေဖြင့် သတိပြုရန်မှာ -

ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါအားကောင်းရခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကြီးမားရခြင်း၊ ဝီရိယ အားကြီးမားရခြင်း၊ မပျက်မလပ်သော သဒ္ဓါဆန္ဒစိတ်ဓာတ်ဝီရိယတို့စွဲမြဲစေရန် သတိထားရခြင်းတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြ မည်ဆိုလျှင် ဒိဋ္ဌိလက်တွေ့အကျိုးပေးစေ နိုင်သောဂါထာတော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဂါထာတော်ကို မိမိ၏သဘော ဆန္ဒအလျောက် အခေါက်ရေသတ်မှတ်၍ ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်း၊ အမြဲမပျက်နှလုံးသွင်း ၍ ပွားများခြင်းနှင့် ဂါထာတော်ကို (၁၀၈) လုံး ဂုဏ်တော်ပုတီးဖြင့်တစ်ကြိမ်

လျှင် ပုတီးငါးပတ်စိပ်ခြင်း အစရှိသည့် အကြောင်းကောင်းတို့ကို မိမိ၏သဘော ဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။ ဆောင်ရွက်ရန်ကာလကို တင်ပြရလျှင် စတင်သည့်နေ့မှစ၍ အသက်ခန္ဓာဆုံးပါး သည့်နေ့တိုင် နိဗ္ဗာန်ဝကျင့်ဝတ်တစ်ခုအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အထက်တွင်ရေးသားတင်ပြပြီးခဲ့ သည့်အတိုင်း မောင်စောလှမြင့်ကိုလည်း နားလည် သဘောပေါက်လွယ်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ် တပည့်မောင်စောလှမြင့်မှာ သူ၏လိုလား တောင့်တချက်ကို ရရှိသွားပြီဖြစ်၍ လွန်စွာပျော်ရွှင်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လည်း တပည့်ဖြစ်သူမောင်စောလှမြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေ သည်ကိုကြည့်နေနေမိပါသည်။ တစ်နည်း ဆိုရလျှင် အပျော်ကူးနေပါသည်။

စာချစ်သူမိတ်ဆွေများ ခဏတာ ပျော်ရွှင်မှုတွင်မကဘဲ ဘဝအတွက် ထာဝရပျော်ရွှင်နိုင်ကြစေရန် အနန္တငါးပါး ဂုဏ်တော်ဖြစ်သည့် ဂါထာတော်ကို ကျင့်ဆောင်နိုင်ကြစေရန် အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

၁ အနန္တငါးပါးဂုဏ်ဂါထာတော်

- ဗုဒ္ဓဂုဏောအနန္တော၊
- ဓမ္မဂုဏောအနန္တော၊
- သံယဂုဏောအနန္တော၊
- မာတာပီတုဂုဏောအနန္တော၊
- အာစရိယဂုဏောအနန္တော၊
- သဗ္ဗဂုဏာသီသေတိဋ္ဌတု
- ဧတေန သစ္စဝစ္စေန ဘဝန္တုမေ။

ကျွန်ုပ် ယခု ရေးသားတင်ပြခဲ့ သော ဂါထာတော်သည် စာချစ်သူ မိတ်ဆွေများအားလုံးသိပြီးဖြစ်သကဲ့သို့ အများသူငါ သိထားပြီးသည့် အရိုးဆုံး အနန္တငါးပါးဂုဏ်ဂါထာတော် ဖြစ်ပါ သည်။ အရိုးသားဆုံးသည် အထူးအပြား ပြားသော အစွမ်းသိဒ္ဓိများကို ပေးစေနိုင် သည့်အတွက် အမှန်တကယ်အစွမ်းထက် သောဤဂါထာတော်ကို ဓမ္မလက်ဆောင် အဖြစ် ရေးသားလိုက်ရပါတော့သည်။ အနန္တငါးပါးတို့အား ကံသုံးပါး အလုံးစုံဖြင့် ကန်တော့ပါ၏။

ကောင်းမှုကိုစွဲမှန်သမျှ လိုလား တောင့်တတိုင်း ရရှိပြည့်စုံကြပါစေ။

အောင် (သိဒ္ဓိရာဇာ)
နဝင်းမြို့၊ ဇော်

မနက်ဖြန် ဆိုသောခရီးကား သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် မဝေးဟုပင်ထင် ရသည်။ သေသေချာချာတွေးဆကြည့် ပါက တစ်နေ့တာ (၂၄) နာရီကုန်ဆုံးမှ သာလျှင် နောက်တစ်နေ့မနက်ဖြန်သို့ ရောက်ရှိပေမည်။ မိနစ်ဖြင့်ရေတွက်လျှင် (၁၄၄၀) စက္ကန့်ဖြင့်ဆိုလျှင်ကား စက္ကန့် ပေါင်း (၈၆၄၀၀) ကြာပေမည်။ တမလွန် ခရီးဆိုသည်မှာ ကွေးသောလက်မဆန့် ခင်၊ ဆန့်သောလက်မကွေးခင် မျက်စိ တစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း စက္ကန့်

သည်။ သာဝတ္ထိမြို့အနီးရှိ အစိရဝတီမြစ် သို့ ရောက်ရှိသောအခါ အချိန်နှောင်းနေ ပြီဖြစ်သဖြင့် ဤဘက်ကမ်းမှာပဲ စခန်းချ ရပ်နားခဲ့သည်။ မနက်စောစောမှထွက် လျှင်လည်း အချိန်မီသည်ဆိုပြီး ညအိပ် ရပ်နားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုည မှာပင် အမှတ်မထင်ဘဲ တစ်ညလုံးမိုးရွာ သောကြောင့် မြစ်ရေများလျှံတက်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူး၍မရတော့ပေ။ မိုးကဆက်တိုက်ရွာသွန်းနေသဖြင့် မြစ်ရေများလျှံတက်နေသည်မှာ ခုနစ်

သည်။ ဘုရားတရားဘာမှသတိမရ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအရေမတွေးနိုင် ပေ။ ထိုဘက်ကမ်းကိုချောချောမောမော ရောက်အောင်မည်သို့ကူးမည်။ ထိုဘက် ကမ်း သာဝတ္ထိသို့ရောက်လျှင် ပွဲတော် ကြီးကိုတော့မမိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ဤ ကုန်ပစ္စည်းများကို ဤအတိုင်းပြန်သယ် ပြီးနောက်ကြောင်းပြန်လျှင်လည်း ခရီး စရိတ်ကတက်ဦးမည်။ လူလည်းပင်ပန်း မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သာဝတ္ထိမှာပဲ ကုန် ပစ္စည်းများကို မကုန်မချင်းရောင်းချမည်။ အလွန်ဆုံးနေရလှ နောင်နှစ်ခါပွဲတော် ကြီးရောက်သည်အထိပင်။ မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို နောင်နှစ်ခါပွဲတော်ကျလျှင် ဤကုန်ပစ္စည်းများကုန်မှာပဲ။ ကုန်ပစ္စည်း များ ကုန်သည်အထိပင်ရောင်းမည်ဟု

တွန်းအားရှင်

ပဝေးသောခရီး
မနီးသောပုဒ်ပြန်

ပိုင်းတွင် ချက်ချင်းရောက်ရှိနိုင်သော မဝေးသောခရီး ဖြစ်သည်။ လူဖြစ်လာလျှင် တစ်နေ့နေတော့ သေရမည်ပေမည်။ အသက်ရှင်ခြင်းကား မမြဲ။ သေခြင်းတရားကားမြဲ၏ ဆိုသည် ကား လူတိုင်းသိရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေ့တွင်သေရမည်။ မည်သည့် အချိန်တွင်သေရမည်။ မည်သည့်ရောဂါ ဝေဒနာဖြင့် သေရမည်။ မည်သည့်နေရာ တွင်သေရမည်။ သေပြီးနောက်တွင် မည်သည့်ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်ကို မည်သူမျှမသိရှိနိုင်ကြပေ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော် ကာလဖြစ်သည်။ ဗာရာဏသီပြည်တွင် မဟာဓနဝါဏီဇူကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးရှိ သည်။ သူသည် သာဝတ္ထိမြို့တွင် ခုနစ် ရက်ကြာကျင်းပရန်ရှိသော ပွဲတော်တွင် ရောင်းချရန်အတွက် ကုန်ပစ္စည်းများကို လှည်းအစီးငါးရာဖြင့် တင်ဆောင်လာခဲ့

ရက်တိုင်တိုင်ပင်။ သာဝတ္ထိမြို့မှာကျင်းပ သောပွဲတော်ကြီးကား ပြီးဆုံးသွားလေ ပြီ။ သူဌေးကြီးမှာမရောင်းရသော ကုန် ပစ္စည်းများဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ဖွဲ့ကလည်းမဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ရေစီးကျ သွားသည့်နေ့မှာ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ကူးရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ချွေချွတ် သင့်သောသတ္တဝါများကို သနားကရုဏာ ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် လောကကို ကြည့်တော်မူလေ့ရှိသည်။ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်အချိန်၌ မဟာဓနဝါဏီဇူကုန်သည်ကြီးသက်တမ်း ကုန်တော့မည်ဆိုသည်ကို မြတ်စွာဘုရား သိမြင်တော်မူသည်။ ကုန်သည်ကြီး၏ သက်တမ်းမှာ တစ်ရက်သာကျန်တော့ သည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာဘာမှမသိရှာပေ။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားနေ

သူဌေးကြီးက စဉ်းစားတွေးတောနေ သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကုန်သည် ကြီး စဉ်းစားတွေးတောနေသည်ကို သိ တော်မူသဖြင့် ပြုံးတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင် အနားရှိသော အရှင်အာနန္ဒာ က အကြောင်းထူးရှိမှန်းရိပ်မိ ၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာ က မြတ်စွာဘုရားအား အဘယ် ကြောင့် ပြုံးတော်မူပါသနည်းဟု မေးမြန်းလျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက - ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ အစိရဝတီ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ရောက်နေသော ဗာရာဏသီကုန်သည်ကြီးကို သင်မြင် သည်မဟုတ်ပါလော။ ဒီကုန်သည်ကြီး

အသက်သည် တစ်ရက်သာကျန်တော့သည်။ ကာယကံရှင်က ဘာမှမသိရှာ။ ထိုသို့လဲကောင်းမှုကိုမေ့လျော့နေသည်။ ထိုသို့လဲကောင်းမှုကိုပြုဖို့သတိမရနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်က သက်လက်ပြီး မိန့်ကြားတော်မူသည်မှာ -
“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ပုထုဇဉ်တို့ နေသည် ဤနေ့သေမည်လား၊ မနက် ဖြစ်သေမည်လားဆိုသည်ကို မသိနိုင်။ သေမင်းနှင့်လည်းသေမည်ရက်ကိုအချိန် အခက်မပြုလုပ်ထားကြ။ မသေခင်ကြို ထင်၍ လုပ်သင့်သည်မှာ ကုသိုလ်တရား သာဖြစ်၏။”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သက်တမ်းတစ်ရက်သာလျှင်ကျန် တော့သည်ကိုမသိဘဲ ရောင်းဇရဝယ် ဇေတုပေးပြီး ကမောက်ကမဖြစ်နေသော ကုန်သည်ကြီးကိုသနားသဖြင့် ဘုရားရှင် နှိုးတော်မူသည်ကိုသိရသောအခါ အရှင် အာနန္ဒာက -

“မြတ်စွာဘုရား၊ ကုန်သည်ကြီးကို ထည့်တော် သွားရောက်ကာသတိပေး ခင် ပါတယ်ဘုရား။ သတိပေးလိုက်မယ် ဆိုရင် တစ်နေ့တာကာလတော့ ကုသိုလ်

ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်အားထုတ်ခွင့်၊ နှလုံး သွင်းခွင့်ရပါလိမ့်မယ်ဘုရား။

ဟု လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားက အရှင်အာနန္ဒာ အား ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်သည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် သပိတ်ပိုက် ပြီး ကုန်သည်ထံသို့ ကြွတော်မူသည်။

ကုန်သည်ကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာ ကြွလာသည်ကို ဖူးမြင်ရသည့်အခါ ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရားပွားကာ ဆွမ်းကပ် လှူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာက မဟာဓန

ဝါဏီဇွဲကုန်သည်ကြီးအား -

“လူအသက်ဆိုတာ အချိန်မရွေး သေကျေနိုင်တယ်။ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ လူ့ အသက်တမ်းဆိုတာမမြဲပါဘူး။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေမမေ့မလျော့နဲ့”

ဟု သတိပေး၏။

ကုန်သည်ကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာ ၏ သတိပေးစကားရိပ်မိသွားသဖြင့် -

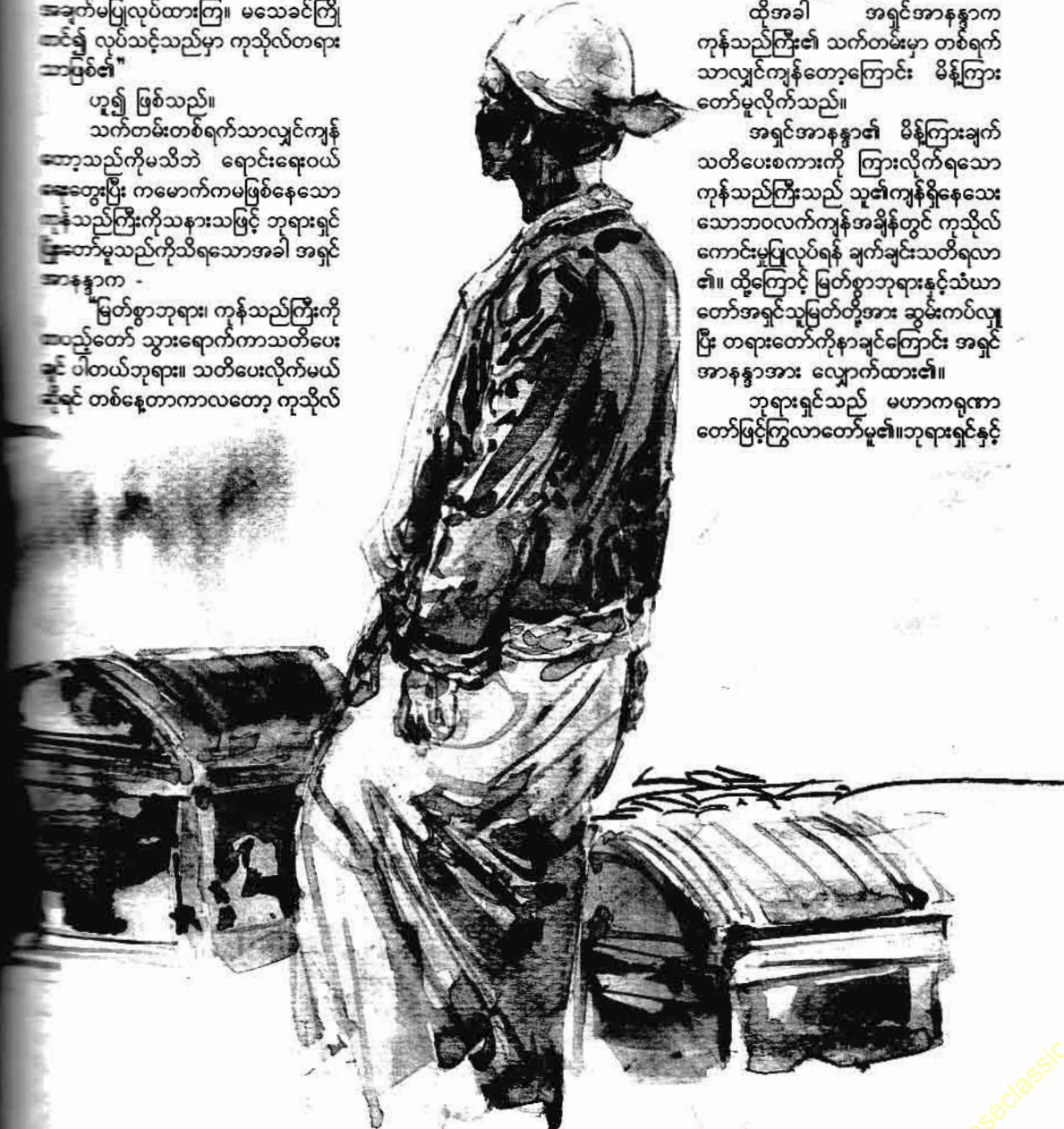
“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ အသက်အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာများရှိပါ သလား”

ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာက ကုန်သည်ကြီး၏ သက်တမ်းမှာ တစ်ရက် သာလျှင်ကျန်တော့ကြောင်း မိန့်ကြား တော်မူလိုက်သည်။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ မိန့်ကြားချက် သတိပေးစကားကို ကြားလိုက်ရသော ကုန်သည်ကြီးသည် သူ၏ကျန်ရှိနေသေး သောဘဝလက်ကျန်အချိန်တွင် ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုလုပ်ရန် ချက်ချင်းသတိရလာ ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့်သံဃာ တော်အရှင်သူမြတ်တို့အား ဆွမ်းကပ်လှူ ပြီး တရားတော်ကိုနာချင်ကြောင်း အရှင် အာနန္ဒာအား လျှောက်ထား၏။

ဘုရားရှင်သည် မဟာကရုဏာ တော်ဖြင့်ကြွလာတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်နှင့်

သံယာတော်အရှင်မြတ်တို့အား ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းကပ်လှူပြီး ဘုရားရှင်ဟောကြား တော်မူသော တရားတော်မြတ်ကို အသေအချာနာကြားသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် သံယာတော်အရှင် သူမြတ်များ ပြန်ကြွသွားခဲ့ပြီး မကြာမီမှာပင် ကုန်သည်ကြီးသည် နေလို့မကောင်းကြောင်းပြောပြီး အိပ်ရာထဲသို့ဝင်သွားခဲ့ရာ ဘာမှမကြာလိုက်ပါ။ ခဏတာအတွင်းဆုံးသွားသည်။ အရှင်အာနန္ဒာလှို သတိပေးသူမရှိဘဲ ကုန်သည်ကြီးသည် သူ့ကိုစွဲမှာပဲ နှလုံးသွင်းနေခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူ့ဘဝ နှစ်မွန်းသွားစရာပင်ဖြစ်ပေမည်။ သတိပေးစကားကို လိုက်နာခဲ့သောကြောင့် ကုန်သည်ကြီးဘဝကူးကောင်းသွား၏။ ပြုသင့်သောကုသိုလ်ကောင်းမှုကို တစ်ရက်သာပြုနိုင်သော်လည်း ထိုတစ်ရက်က ကုန်သည်ကြီးကို ကယ်တင်ခဲ့ပေ၏။ ရဟန်းတော်များက ကုန်သည်ကြီး ဘယ်ဘုံဘဝသို့ရောက်ပါသလဲဟု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ကြသောအခါ နတ်ဘုံသို့ရောက်ရှိပြီးချမ်းသာသူခံစားနေရပြီဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူသည်။ ဤကား လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်အချိန်ကာလက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ပင်။

ယခု မျက်မှောက်ကာလတွင် စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ဖူးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ချို့ကို တင်ပြရလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ပထမအဖြစ်အပျက်မှာ ၁၉၇၂ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က စာရေးသူမှာ စစ်တွေမြို့ရှိ မြန်မာ့သစ်လုပ်ငန်းတွင် အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ပြင်ပဝိဇ္ဇာစာမေးပွဲကို ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင်လာရောက်ဖြေဆိုရသည်။ စာရေးသူနှင့်အတူ စာမေးပွဲဖြေဆိုကြမည့်သူများမှာ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ တိုက်ရိုက်ပျံသန်းသော ဝိုင်းကောင့်လေယာဉ်ဖြင့်ရန်ကုန်မြို့သို့သွားကြသည်။ စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးသည် ကျောက်ဖြူမြို့ရှိ ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံတွင် သင်တန်းတက်လျက်ရှိသည်။ သင်တန်းဆင်းပြီးသော်လည်း စစ်တွေမြို့သို့ ပြန်မလာဘဲ ပြင်ပဝိဇ္ဇာစာမေးပွဲဖြေဆိုရန် ကျောက်ဖြူမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့သွားမည် ဖြစ်သည်။

ထိုဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်နေ့မှာပင် အဆိုပါကျောင်းဆရာမမှာ ကျောက်ဖြူသံတွဲ-ရန်ကုန်လေယာဉ်ခရီးစဉ်ဖြစ်သော ဒါကိုတာလေယာဉ်ဖြင့်လိုက်ပါသွားမည်

ဖြစ်သည်။ ထိုလေယာဉ်မှာ ကျောက်ဖြူမြို့မှ သံတွဲမြို့သို့ထွက်ခွာခဲ့ပြီး သံတွဲလေဆိပ်မှ ခရီးသည်များကို တင်ဆောင်ကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာမည် ဖြစ်သည်။

ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ရခိုင်ပြည်နယ်မှ ပြင်ပဝိဇ္ဇာစာမေးပွဲဖြေဆိုရန်လာကြသူများသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပြင်ပဝိဇ္ဇာဌာနတွင် သတင်းပို့ရန်အတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သံတွဲမြို့မှ လေယာဉ်ဖြင့်လိုက်ပါလာမည့် ကျောင်းဆရာမကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ လူစုံမှအတူတူသွားရောက်သတင်းပို့မည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တော်တော်ကြာသော်လည်း သူ့မှာချိန်းထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ မရောက်လာ။ ထိုစဉ် နေ့စဉ်ထုတ်လုပ်သားသတင်းစာတွင် သံတွဲမြို့အနီး လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်းဆိုသောသတင်းကိုသတင်းစာမှာတွေ့လိုက်ရသည်။ အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ရာ မနေ့က သံတွဲမြို့မှထွက်ခွာလာသော ဒါကိုတာလေယာဉ်မှာ သံတွဲမြို့ မဝင်လေဆိပ်မှအတတ် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စက်ချွတ်ယွင်းပြီး ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ပျက်ကျသွားကြောင်းသိလိုက်ရသည်။

ကျောင်းဆရာမမှာ လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်းသိလိုက်ရသောအခါ မိမိတို့တစ်စုမှာ ယူကျုံးမရခံစားကြရသည်။ သေခြင်းထူးသော ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်ထူးကား အလွန်ပင်ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းလှပါဘိ။ သံဝေဂရစရာကောင်းလှပါဘိ။ ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့ မနက်ဖြန်တွေ့ကြရအောင် ချိန်းဆိုထားခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နယ်မြေသို့ ကံဆိုးရှာသူ ကျောင်းဆရာမမှာ ခြေမချနိုင်ခဲ့ပါ။

ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်နေ့ မိုးတွင်းကာလ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ပင်လယ်ပြင်တွင် သူ့ဘဝကို ရေစုန်မြောခဲ့လေပြီ။ တမလွန်ခရီးကား အလွန်ပင်နီးလှပါတကား။

ဒုတိယအဖြစ်အပျက်မှာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ စာရေးသူမှာ စစ်တွေမြို့တွင် ဌာနဆိုင်ရာတာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုသော နေ့ရက်တွင် စာရေးသူသည် မိမိအထက်အရာရှိနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့ရှိ မြန်မာ့သစ်လုပ်ငန်း၊ ပြည်တွင်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့်သစ်စက်ဌာနရုံးချုပ်သို့ ဌာနဆိုင်ရာရုံးကိုစွဲဖြင့်လာကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်

ရှိပြီး နောက်တစ်နေ့ မိမိအထက်အရာရှိနှင့် စာရေးသူတို့သည် နေ့လယ် (၁)နာရီအချိန်တွင် ရုံးချုပ်၌တွေ့ဆုံရန်ချိန်းထားကြသည်။

စာရေးသူမှာ ထိုနေ့က သတ်မှတ်ထားသောအချိန်တွင် ရုံးကိုစွဲများဆောင်ရွက်ရန် သူ့အလားကိုစောင့်မျှော်နေ၏။ နေ့လယ် (၂) နာရီထိ အထက်အရာရှိမှာ ရောက်မလာ။ ထိုအခါ စာရေးသူမှာ သူ့နေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ သူ့အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုင်သည့်အမျိုးသမီး သူ့ဇနီးမှာ ငိုသံပါပါဖြင့် သူ့ယောက်ျားမှာ မနေ့ကညနေပိုင်းတွင်ဆုံးသွားရှာပြီဟုပြန်ပြောလိုက်ရာ စာရေးသူမှာ တွေ့ကြရအောင် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါဟု သူ့မှာကြားခဲ့သောစကားသံကို ယခုတိုင် နားထဲမှာ ကြားယောင်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ သူ့ချိန်းခဲ့သော မနက်ဖြန်တွင် မလာရောက်နိုင်ခဲ့ပေ။ စာရေးသူမှာ သူ့အသုဘလိုက်ပို့ပြီး နောက်ရက်ကျမှသာ ရုံးကိုစွဲများကို တစ်ယောက်တည်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။

တတိယအဖြစ်အပျက်မှာ ၂၀၀၃ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စာရေးသူမှာ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး ပေါက်ခေါင်းမြို့ရှိ မြန်မာ့သစ်လုပ်ငန်း ပြည်တွင်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့်သစ်စက်ဌာနလက်အောက်ရှိ အမှတ် (၈၃) သစ်စက်တွင် စက်ရုံမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန် ဖြစ်၏။ သစ်စက်နှင့်သိပ်မဝေးသော ဖန်ခါးပင်ကျေးရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ကထိန်သင်တန်းကပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ မြို့နယ်အဆင့်ဌာနဆိုင်ရာအသီးသီးမှပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မြို့မိမြို့မတို့ကိုလည်း ဖိတ်ကြားထားသည်။

ကထိန်ကပ်မည့်နေ့မှာ ၂၀၀၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ ကထိန်မကပ်မီတစ်ရက်အလို ညနေခင်းတွင် သစ်စက်ခြံဝင်း၌ အလှူတွင်ကျွေးမွေးလှူဒါန်းရန်အတွက် စာရေးသူနှင့်အတူ ဒုစက်ရုံမှူးဒေါ်နှင်းနွယ်အေးအပါအဝင် သစ်စက်ဝန်ထမ်းမိသားစုများက ချက်ဆေးပြုတ်ရေးစီစဉ်နေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖန်ခါးပင်ရွာတွင် နေထိုင်သော စာရေးသူ၏သစ်စက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး မိမိအား ဖန်ခါးပင်ဘုန်းကြီးကျောင်းဆရာတော်ကြီး အခုပဲပျံလွန်တော်မူသွားပြီဟု သတင်းလာပို့သည်။ သူ့စကားကြီးကြားလိုက်ရသည်မှာ မယုံနိုင်စရာ မနေ့ကတောင် ဆရာတော်နှင့်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်က

ထည်း ဆရာတော်မှာ ဘာမှမဖြစ်။ ယခု ဆရာ တော်တော်အံ့ဩစရာ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူမှာ ဒုစကံရုံမျှ ဒေါ် နှင်းနွယ်အေး နှင့် သစ်လုံးငှာနှစ်ထံမှ ဦးဝင်းအောင် အပါအဝင် ဝန်ထမ်းအချို့နှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်မှာ အမှန်တကယ်ပင် ဖျံလွန် ဆော်မှုလေပြီ။ ဘာရောဂါဝေဒနာမှ ခေစားရဘဲ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် မေ့ကသေမင်းနောက်သို့လိုက်သွားခဲ့လေ ပြီ။ သံဝေဂရစရာကောင်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူမှာ ရွာမှ ဆီပကလူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ကာ အစီအစဉ်တစ်ခုပြုလုပ်ရသည်။ ကထိန်ကပ် နေထိုင်နေထိုင် ပေါက်ခေါင်းမြို့ရှိ ပညာ ဆရာတော်ကျောင်းတိုက်မှ မြို့နယ်သံဃာ ဆရာတော် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနန္ဒဝံသဆရာ တော်အား ပင့်ဖိတ်ကာ ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များ အပါအဝင် ပင့်သံဃာ (၅၀) ပါးတို့အား ကထိန်သင်္ကန်းနှင့်ဆွမ်း ထပ်လှူဒါန်းသည်။ ကြွရောက်လာကြ သော ဧည့်ပရိသတ်တို့အားလည်း ကျွေး ဆွေတာ ကထိန်တရားတော်မြတ်ကို စာသင်ကြား ပြုပြင်သင်တန်းသို့လည်းကောင်း၊ အစုတို့ကို ရေစက်သွန်းချအမှုပေးစေ ကြသည်။ ဖန်ခါးပင်ဆရာတော်ကြီးမှာ ကား မနက်ဖြန်ခရီးထက်အလွန်နီးသော ဆလွန်ခရီးသို့ အမြန်သွားခဲ့လေပြီ။ မိမိ အလှူတိုပင် လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။

စတုတ္ထအဖြစ်အပျက်ကား ၂၀၁၁ ခုနှစ်အတွင်းကဖြစ်သည်။ စာရေးသူမှာ နှစ် ၆၅ နှစ် ၂ ရက်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓဂယား မြို့မြတ်မဟာသို့ ဘုရားဖူးရောက်ရှိခဲ့ သည်။ ဗုဒ္ဓဂယားရှိ ဘုရားများကို ဖူးမြော် ပြီးနောက် နောက်ရက်များတွင် ရာဇ ဖြူညီ၊ ပတ္တနား၊ ဝေသာလီနှင့် လှည့်ခိုက် ရှိ ကြသော မေ့မေ့အနစ်များကို ဖူးမြော်ကြည့်ညှိ ကြည့်ညှိ လှည့်လှည့် ဧပြီ ၈ ရက်နေ့ညနေ နေ့တွင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သာဝတ္ထိမြို့နယ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တည်းခိုကြသည်။ စာရေးသူတို့ဘုရားဖူး အဖွဲ့တွင် ဘုရားဖူးမေ့မေ့သည် (၇၈) ဦး ပါဝင်သည်။ မိမိတို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့ နည်း သူ အခြားသောဘုရားဖူးအဖွဲ့ များက ထည်း ဤဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်လာ ဆောက်တည်းခိုလျက်ရှိကြသည်။

စာရေးသူမှာ ညနေစာစားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း ဆောင်ဘက်သို့လျှောက်သွားခဲ့ရာ မတွေ့ ကြုံရုံအတော်ကြာပြီဖြစ်သော မြန်မာ့ သစ်လုပ်ငန်းမှ အငြိမ်းစား ဦးစိန်သွင်ကို မှတ်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမှာ

သူဇနီးနှင့်အတူ အခြားဘုရားဖူးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ဖြင့် ဘုရားဖူးလာပြီး ဤဘုန်းကြီး ကျောင်းအောက်ထပ်တွင် တည်းခိုနေ သည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် စာရေးသူ တို့မှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းပြစ်များကိုပြော ကာ စကားလတ်ဆုံကျနေကြသည်။ ဦးစိန်သွင်က စာရေးသူအား အမျိုးသမီး ကို ခေါ်မလာဘူးလားဟု မေး၏။ မိမိ ဇနီးမှာ ခရီးရှည်ကားမစီးနိုင်။ ခေါင်းမူး တတ်၍ မလိုက်လာဟုပြော၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်သွင်က ခင်ဗျားမိန်းမအသက်ဘယ် လောက်တောင်ရှိပြီလဲဟုမေးရာ စာရေး သူမိန်းမမှာ အသက် (၅၇) နှစ်သာရှိ သေးသည်ဟု ပြော၏။ ဒါဆိုအသက်က သိပ်မကြီးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်မိန်းမ က (၆၈) နှစ်တောင်ရှိနေပြီ သွားနိုင်လာ နိုင်တုန်းပါပဲဟု ဦးစိန်သွင်က ပြန်ပြော ၏။

နောက်နေ့ ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့ တွင် စာရေးသူမှာ ဦးစိန်သွင်တို့ ဇနီး မောင်နှံနှစ်ဦးနှင့် သာဝတ္ထိမြို့ရှိ မြတ်စွာ ဘုရားသီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာ ဇေတဝန် ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဘုရားဖူးရင်းတွေ့ ဆုံကြသည်။ ထိုအခါတွင် ဦးစိန်သွင်နှင့် စာရေးသူတို့နှစ်ဦးအတူတူကာ အမှတ် တရ စာတိုပုံရိုက်ကြသည်။ သူ့အမျိုး သမီး ဒေါ်ငြိမ်းတင်မှာ စာရေးသူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်ကို ပီတိဝေရွှန်း အပြုံးပန်းဖြင့်ထိုင်ကြည့်နေသည်။ နံနက် (၁၁) နာရီခန့်တွင် ဘုရားဖူးပြီး၍ စာရေး သူတို့မှာ တည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း သို့ ပြန်လာကြသည်။ ဦးစိန်သွင်တို့မှာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဝင်းအတွင်း၌ ဘုရားဖူးကျန်နေခဲ့ကြသည်။

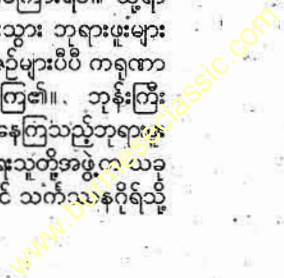
နေ့လယ်ထမ်းစားချိန် နေ့လယ် (၁၂) နာရီခန့်တွင် စာရေးသူနှင့် ဦးစိန် သွင်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိ ထမ်းစား ဆောင်တွင် ဆုံတွေ့ကြ၍ နှစ်ဦးအတူ ထိုင်ကာ ထမ်းစားကြသည်။ စာရေးသူ က ဦးစိန်သွင်အား သူ့အမျိုးသမီးက ထမ်းစားတာများလား မေးမြန်းရာ နံနက် စာစားထားတာများသွားလို့ ဗိုက်မဆာ တော့ဘူးဟုပြော၏။ ထမ်းစားရင်း ဘုရား ဖူးခရီးစဉ်အခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြ သည်။ ဦးစိန်သွင်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ မနက်ဖြန်နံနက်စောစော ဘုရားဖူးခရီး ဆက်မည်ဟုဆိုသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့ မှာ ယနေ့ ည(၇)နာရီအချိန်တွင် သက် သနဂိုရ်သို့သွားမည်ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်စာထမ်းစားပြီးသော အခါ ဦးစိန်သွင်နှင့်စာရေးသူတို့ ထမ်း စားဆောင်မှ အတူတူထွက်လာကြပြီး

ဦးစိန်သွင်မှာ သူတည်းခိုရာ မြေညီထပ် တွင်ကျန်နေခဲ့သည်။ စာရေးသူမှာ မိမိ တည်းခိုရာ အပေါ်ထပ်အဆောင်သို့ တက်လာပြီး အိပ်ရာမှာလဲကာ စာဖတ် ရင်း ခဏလေးအိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုစဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်မှ ဖုန်း ဆက်သ်။ ●စကားပြောသံတို့ကို ဆူဆူ ညည်ကြား၍ အိပ်ရာမှလှုပ်နှိုးသွား သည်။ အောက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဦးစိန်သွင်တို့တည်းခိုနေသောအခန်းနား တွင် လူများဝိုင်းအုံနေသည်ကိုမြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိနှင့်တစ်ခန်း တည်းတည်းခိုနေသူ ဦးမြင့်သိန်းနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလိုက်သည်။ ဦးစိန်သွင်၏ဇနီးဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက် ရသဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက် သည်။ သူမိန်းမအခုလိုရုတ်တရက်ဘာ ဖြစ်လို့ဆုံးသွားသလဲမေးရာ ဘာမှလဲ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့မှာဆီးချိုရောဂါတွေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ပြင်းပြင်း ထန်ထန်မဟုတ်ပါဘူးလို့ပြန်ပြောသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းတင်မှာ သေသူနှင့်ပင် မတူပါ။ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် အနေအထား မိန်းမသားတစ်ယောက် အိပ်မောကျနေသည့်အလားထင်ရသည်။ သေခြင်းတရားဟူသည်ကား ကျွေးသော လက်မဆန်ခင်၊ ဆန်သော်လက်မကျွေး ခင် အလွန်ပင်မြန်ဆန်လွန်း၏။ အံ့သုဘ ချရေးအတွက် ဘုရားဖူးလာကြသူများ ထံမှ စေတနာသဒ္ဓါအလျောက် အလှူ ငွေများထည့်ဝင်ကြရာ အိန္ဒိယရူပီးငွေ (၇၅၅၀) ရသည်။ သေဆုံးသူအား သူ ကွယ်လွန်သည့်အခန်းထဲမှာပင် ကျောင်း ရှိသံဃာတော်များနှင့်သရဏဂုံတင်ကာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုတို့ဆက်ကပ်ကြသည်။ မိမိတို့ ဒါနဘုရားဖူးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဦးညိုက သံဝေဂလင်္ကာများရွတ်ဖတ်ရာ ဘုရားဖူးလာသူများမှာ သေခြင်းတရား နှင့်ပတ်သက်၍ သံဝေဂတွေ့ရရှိကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မိမိနေရပ်ဒေသမှာ ဆိုပါက ဤအချိန်ဆို သေသူအလောင်း နားမှာ သားသမီး၊ မိသားစု၊ ဆွေမျိုးများ ဝိုင်းအံ့ကာ ငိုပွဲဆင်နေကြမည်ကို စာရေး သူစိတ်ထဲမှန်းဆကာ မြင်ယောင်နေမိပါ သေးသည်။ ယခုတော့ သူများနိုင်ငံဖြစ် သဖြင့် ထိုအသံများမကြားရပါ။ သို့ရာ တွင် တစ်ခရီးတည်းသွား ဘုရားဖူးများ ရင်ထဲမှာကား ပုထုဇဉ်များပီပီ ကရုဏာ မိုးတွေသွန်းပြီးစေခဲ့ကြ၏။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွင်တည်းခိုနေကြသည့်ဘုရားဖူး အဖွဲ့သို့ဖွဲ့တွင် စာရေးသူတို့အဖွဲ့က ယခု ည(၇)နာရီအချိန်တွင် သက်လနဂိုရ်သို့

ခရီးဆက်ကြရပေမည်။ အိန္ဒိယရဲများက
သေသူအလောင်းကို စစ်ဆေးပြီးမှသာ
အသုဘချရမည်ဖြစ်၍ သူတို့ အလောင်း
ကိုစောင့်မျှော်နေကြသည်။ ညနေ(၆)နာရီ
ကျော်ခန့်က ရဲတချို့ရောက်လာသည်။
စစ်ဆေးစရာရှိသည်တို့ကို စစ်ဆေးထား
သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှင့် မပြီးသေး
သူတို့လူကြီးလာပြီးမှ အတည်ဖြစ်မည်။
ညနေ (၇) နာရီတောင်ထိုးခါနီးနေပြီ။
တာဝန်ရှိရဲလူကြီးရောက်မလာသေး။ မိမိ
တို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှာ အသုဘလိုက်ပို့ချင်
သော်လည်း အချိန်ဆိုသောအရာက
မရပ်မနားတရစပ်သွားနေသဖြင့် အဟန့်
အတားဖြစ်သွားပြီ။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူမှာ နာရေး
ဖြစ်သောအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။
ဦးစိန်သွင်နှင့် သူတို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့တွင်
ပါဝင်သူများမှာ အလောင်းနားတွင်ထိုင်
ကာ ရဲမှလူကြီးအလာကို စောင့်မျှော်နေ
ကြသည်။ စာရေးသူက မိမိတို့ဘုရားဖူး
ကားထွက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အသုဘ
လိုက်မပို့နိုင်ခဲ့သည်ကို နားလည်ခွင့်လွတ်
ပေးရန် ဦးစိန်သွင်အား တောင်းပန်စကား
ပြောကြားရာ သူ့မှာ မျက်နှာညှိုးညှိုး
လှေသံတို့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ကျန်ရစ်
ခဲ့သည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် တစ်နေ့နေ
တော့ သေကြရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်
အောက်ပါ မသိမြင်ငါးပါးနှင့်အသက်ရှင်
နေကြသည်။

- ၁။ ဒီဝီတ-မည်သည့်အသက်အရွယ်
မှာ သေမည်ကိုမသိကြ။
- ၂။ ဗျာဓိ-မည်သည့်ရောဂါနှင့်သေမည်
ကိုမသိကြ။
- ၃။ ကာလ-မည်သည့်အချိန်မှာ သေ
မည်ကိုမသိကြ။
- ၄။ ဒေဟနိက္ခေပန - သေပြီးနောက်
မည်သည့်သုသာန်မှာ စွန့်ပစ်ခံရ
မည်ကိုမသိကြ။
- ၅။ ဂတိ - သေပြီးနောက် ဘယ်ဘဝ
ကိုလားမည်ကိုမသိကြ။

သို့ရာတွင် စာရေးသူမိတ်ဆွေဇနီး
မှာကား ဗုဒ္ဓဂယာမြေမြတ်မဟာတွင်
ဘုရားဖူးရင်း ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် သေဆုံး
ခဲ့၍ကောင်းရာသုဂတိဘုံသို့တော့ရောက်
ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားဖွားတော်
မူရာ လူမွန်နိဗ္ဗယျာဉ်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိတော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာဗောဓိ
မဏ္ဍိုင်၊ တရားဦးမပူစက်ဟောကြားရာ
မိဂဒါဝန်နှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရာ ကုသိနာရုံ
အင်ကြင်းရုံ အစရှိသည်တို့မှာ သံဝေ

ဇနိယလေးဌာနဖြစ်ပေသည်။
မြတ်စွာဘုရားက
“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား
မရှိသောအခါ၌ သဒ္ဓါတရားရှိသော
ရဟန်းယောက်ျားများ၊ ရဟန်းမိန်းမများ၊
ဥပါသကာဒါယကာများနှင့် ဥပါသိကာ
ဒါယိကာမများသည် ဖော်ပြပါလေးဌာန
သို့လာရောက်ကြလတ္တံ့။ ထိုသူတို့သည်
ဘုရားဖူးလှည့်ပတ်မှုကို အကြောင်းပြု၍
ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့်သေလွန်ကြသည်ရှိသော်
သူတို့အားလုံးသည် နတ်ရွာသုဂတိသို့
ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။”

ဟူ၍ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်ပါဠိ
တော်တွင် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရ
ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သေဆုံးသူမှာ
နတ်ရွာသုဂတိသို့ ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိမိတို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ည
(၇) နာရီကျော်ခန့်တွင် ကားကြီးနှစ်စီး
ဖြင့် သက်သနဂိုရ်သို့ ခရီးနှင့်လေပြီ။
သာဝတ္ထိမြို့သည် တရိပိရ်ပြေးလွှားနေ
သော ကားများ၏နောက်ဝယ် တဖြည်း
ဖြည်းနှင့်ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ကားကပြေး
၍ပြေး၍ ရှေ့သို့ချီတက်ခရီးဆက်နေ
သော်လည်း မိမိအတွေးများကား ဝေး၍
ဝေး၍ နောက်မှာကျန်နေခဲ့သော ဦးစိန်
လွင်နှင့် ဒေါ်ငြိမ်းတင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ
အကြောင်းကို တစ်မိမိမမ့်တွေးရင်း
တသိမ့်သိမ့်ခံစားနေရသည်။ ဒီကနေ
အသုဘချပြီးလျှင် ဦးစိန်သွင်တို့ဘုရားဖူး
အဖွဲ့မှာ သတ်မှတ်ထားသောခရီးစဉ်
အတိုင်း မနက်ဖြန်ခရီးဆက်ကြပေလိမ့်
မည်။ ဒေါ်ငြိမ်းတင်မှာကား မဝေးသော
တမလွန်ခရီးသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။
မနက်ဖြန်ထွက်မည့် ဘုရားဖူးခရီးတွင်
သူလိုက်ပါခွင့်မရခဲ့ပေ။ မနက်ဖြန်ခရီး
ကား အဝေးကြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုသိုလ်ကံအလွန်
ကောင်း၍ လူ့ဘဝကို ရရှိခဲ့ကြသည်။
လူ့ဘဝကိုရရှိဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသော
အရာမဟုတ်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည်
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက်
ဂန္ဓကုဋ်သို့ (ပန်းရနံ့မွှေးကျောင်း) သို့
ဝင်ခါနီးမှာ ခြေဆေးပြီး မတ်တတ်ရပ်
နေတော်မူကာ ရဟန်းတော်များအား
ရခဲလှသော ဒုလ္လဘတရားငါးပါးကို
နေ့စဉ်ညှဉ့်ဝါဒပေးတော်မူလေ့ရှိသည်။

ထိုရခဲလှသော ဒုလ္လဘတရားငါး
ပါးမှာ ဘုရားအဖြစ်ကိုရရှိရန်ခဲယဉ်းခြင်း၊
လူ့အဖြစ်ကိုရရှိရန် ခဲယဉ်းခြင်း၊ ရတနာ
သုံးပါးနှင့် ကံကံ၏အကျိုးတရားစသည်

တို့ကိုယုံကြည်သည့်သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံ
ရန် ခဲယဉ်းခြင်း၊ ရှင်ရဟန်းအဖြစ်ကိုရရှိ
ရန် ခဲယဉ်းခြင်းနှင့် သူတော်ကောင်း
တရားကိုနာကြားရန် ခဲယဉ်းခြင်းတို့ ဖြစ်
သည်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင် လူ့နတ်
ဗြဟ္မာဘုံများသည် သုဂတိဘုံများဖြစ်ကြ
သည်။ ဗြဟ္မာ့ပြည်က အပ်တစ်ချောင်း
နှင့် လူ့ပြည်မှ အပ်တစ်ချောင်းဆုံဖို့လွယ်
လျှင်လွယ်မည်ဖြစ်သော်လည်း လူ့ဘဝ
ကိုရရှိဖို့ရန် ထိုထက်ခက်ခဲသည်။

သတ္တဝါတို့ သေလွန်သော်
လက်သည်းခွဲပေါ် ရှိ မြေမှုန့်ပမာဏမျှရှိ
သောသူတို့မှာ သုဂတိဘုံသို့ ရောက်ရှိနိုင်
ပြီး မဟာပထဝီမြေကြီးပမာဏမျှရှိသော
သူတို့မှာကား ခွဲဝတ်ဘုံတည်းဟူသော
အပါယ်လေးဘုံသို့ရောက်ရှိကြကြောင်း
မြတ်စွာဘုရား၏နိဗ္ဗာန် (လက်သည်းခွဲ)
သုတ္တန်တွင် ဟောကြားထားချက်အရသိ
ရပေသည်။ အပါယ်လေးဘုံသို့ရောက်
ရှိခဲ့လျှင် လူ့ဘဝကိုပြန်လည်ရောက်ရှိဖို့
ရန် အလွန်ခဲယဉ်းသည်။ နှစ်တစ်ရာတွင်
မှတစ်ကြိမ်သာ သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာပြင်
ထက်သို့တက်သည့်လိပ်ကန်းတစ်ကောင်
၏ဦးခေါင်းနှင့်မျောချင်ရာသို့မျောပါနေ
သော အပေါက်တစ်ပေါက်တည်းသာပါ
ရှိသည့် ထမ်းပိုးငယ်အပေါက်တို့သည်
လိပ်ကန်းကလည်း အသက်ရှည်၍ ထမ်း
ကလည်း မဆွေးမြည့်ပါက အလွန်လွန်
ကံကောင်းလျှင် စွပ်မိကောင်းစွပ်မိနိုင်ပေ
မည်။ အပါယ်လေးဘုံသားတို့သည် လူ
့ဘဝကို ပြန်လည်ရရှိရန်မှာမူ ထိုထက်
အဆရာထောင်မကခဲယဉ်းသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန်
ရခဲသော လူ့ဘဝကို တန်ဖိုးထားကြရ
မည်။ မြတ်နိုးကြရမည်။ အပါယ်လေးဘုံ
သို့မကျရောက်စေရန် မကောင်းမှု
အကုသိုလ်စုစရိုက်များကို ရှောင်ရှားပြီး
ကုသိုလ်ကောင်းမှု သုစရိုက်များကို ပြု
လုပ်ကြရပေမည်။ သို့မှသာ လူ့ဘဝလူ
ဖြစ်ကျိုးနပ်ပါမည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
ပြုလုပ်သည်ဆိုရာတွင်လည်း နေ့ရွှေ၊
ညရွှေ၊ မနက်ဖြန်ရွှေ၊ ဟိုနေ့ရွှေ၊ ဒီနေ့
ရွှေမနေကြဘဲ ယနေ့ချက်ချင်းလက်ငင်း
ဆောင်ရွက်ကြမှသာ စိတ်ချရပေမည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက -
အလေ့ဝ ကိစ္စံကာတဗ္ဗံ၊ အလေ့ဝ-
အခါမရွေ ဤယနေ့ကပင်လျှင်၊ ကိစ္စံ-
ပြုသင့်ထိုက်သော အမှုကိုစုစုနုသမှုတို့
ကာတဗ္ဗံ - မူချ ပုံသေပြုအပ်ပါပေလိဟု
မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

တွန်းအားရှင်

ဗန်းမော်ညိုလှ မျှစ်ဆံခြယ်ဝါးရွက် ဆီးချို သွေးချိုအတွက်

“ဒီမှာဦးထွန်းယဉ်၊ တိုင်းရင်းဆေး
ဆိုင်ရင် လုံးဝကို အယုံအကြည်မရှိဘူး။
ကျွန်တော့်ရောဂါကို တိုင်းရင်းဆေးနဲ့
သိသိတော့မှမကုဘူး။ ခင်ဗျားလာပေးတဲ့
မျှစ်ဆံခြယ်ဝါးရွက်ကို ပြန်ယူသွားပါ။
တာပို့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးဦးကိုကိုဟာ တိုင်းရင်း
ဆေးကို အတော်လေး အထင်သေးပုံ
ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဖြစ်မှာပဲ ခင်မင်မှု
ထိုအလေးထားပြီးသူဖြစ်နေတဲ့ ဆီးချို၊
သွေးချိုရောဂါအတွက် ကျွန်တော်သွားပို့
တဲ့ မျှစ်ဆံခြယ်ဝါးရွက်ကို လက်မခံခဲ့တာ
ဖြစ်မယ်လို့ယူဆမိပါတယ်။ ဦးကိုကိုဟာ
ကျွန်တော်တို့မြို့နယ်က ဆရာဝန်ကြီးပါ။
ကျွန်တော်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးပါတယ်။
သူဟာ စာပေကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့
ဗုဒ္ဓဗျာဠာဖြစ်ပါတယ်။ စာအလွန်ဖတ်ပါ
တယ်။ အားလပ်ချိန်များမှာ ကျွန်တော့်
ဆိမ်ကို လာလာပြီး စာအုပ်စင်ကိုမေ့ပါ
တယ်။ သူကြိုက်တဲ့စာအုပ်များတွေ့ရင်
သူသွားပြီးဖတ်ပါတယ်။ ပြီးရင် ပြန်လာ
ပို့ပါတယ်။

မပေါ်တာ အတော်ကြာခဲ့လို့
ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်တော့ ဆရာဝန်
ကြီးနေမကောင်း၊ ဆီးချိုသွေးချိုရောဂါ
ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းကိုကြားရလို့ စိတ်မ
တောင်းဖြစ်မိလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ဆီးချိုသွေးချိုပျောက်တဲ့ မျှစ်ဆံခြယ်ဝါး
ရွက်ကိုရှာပြီး ဆရာဝန်ကြီးဆီသွားပို့ခဲ့
တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီးလက်မ
ခံခဲ့ပါဘူး။ မျှစ်ဆံခြယ်ဝါးရွက်ဟာ ဆီးချို၊
သွေးချိုပျောက်တယ်ဆိုတာကို သိသူ
အင်မတန်နည်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်
မိတ်ဆွေကြီး ဦးလောဖုဟာ ဆီးချို၊
သွေးချို ရောဂါဖြစ်လို့ ဆေးရုံတွေစုံခဲ့ပါ
တယ်။ သက်သာရုံကလွဲပြီးမပျောက်ခဲ့ပါ
ဘူး။ မျှစ်ဆံခြယ်ဝါးရွက်ကျတော့မှ လုံးဝ
ပျောက်ကင်းသွားပါတယ်။ နောက်
ထစ်ယောက်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ဦးညွန့်ဦးပါ။ သူလည်း မျှစ်ဆံခြယ်ဝါး

ရွက်နဲ့ပဲ လုံးဝပျောက်ခဲ့ကြောင်း သိရ
ပါသည်။

၁ မျှစ်ဆံခြယ်ဝါးရွက်နဲ့ ကုသပုံ

မျှစ်ဆံခြယ်ဝါးရွက်လက်တစ်ဆုပ်
စာကို မြေအိုးသန့်သန့်ထဲမှာထည့်ပြီး
ရေအပြည့်နဲ့ကျိုပါ (ပြုတ်ပါ)။ သုံးခွက်
တစ်ခွက်တင်အောင်ပြုတ်ပါ။ သုံးခွက်
တစ်ခွက်တင်ရင် ဓာတ်ဘူးထဲထည့်ပြီး
လက်ဖက်ရည်အဖန်သောက်သလို မကြာ
မကြာသောက်ပါ။ ရေမသောက်ပါနဲ့။
(၁၀) ရက်လောက် သောက်ကြည့်ရင်
သိသာပါလိမ့်မယ်။

(မှတ်ချက် - သွေးတိုးရုံတဲ့လူများ
သောက်ရင်လည်း သွေးတိုးပျောက်ပါ
သည်။)

ဆရာဝန်ကြီး ဦးကိုကိုအကြောင်း
ဆက်ပြောပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့
ပြီး (၆) လလောက်ကြာတော့ ဆရာဝန်
ကြီးဦးကိုကိုဟာ ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ
ပိုပိုဆိုးလာလို့ ညာဘက်ခြေထောက်ဒူး
ဆစ်ကနေဖြတ်ရတဲ့အကြောင်းကြားရ
တော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ သူ
ဆီရောက်ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

“ဦးထွန်းယဉ်ရေ ဘဝက်ပေါ့ဗျာ။
ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်ရ၊ သူဖြစ်ချင်
သလိုဖြစ်သွားပြီဗျာ။ နိုင်ငံခြားပါရဂူတွေ
နဲ့ နိုင်ငံခြားအကောင်းစားတွေနဲ့ ဘယ်လို
ကုကုမရဘူး။ အတိတ်ဘဝရဲ့ ဝင်ကြွေး
များလားမပြောတတ်ဘူး”

ဆရာဝန်ကြီးဟာဝမ်းနည်းကြေကွဲ
စွာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုပြောပြနေတယ်။

“ဆရာ့ဆီကို ကျွန်တော်မျှစ်ဆံ
ခြယ်ဝါးရွက်လာပို့စဉ်က ဆရာလက်ခံပြီး
ပြုတ်သောက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဆရာ့ရောဂါ
ဟာ ဒီလောက်အတိတ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့
မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာ
လို့ပဲ ဆီးချို၊ သွေးချိုဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်
မိတ်ဆွေနဲ့သူငယ်ချင်းဟာ ဒီအရွက်ကို
ပြုတ်သောက်လို့ လူကောင်းပကတိဖြစ်

သွားတာကို မြင်ခဲ့လို့ပါ”

ကျွန်တော် အဲဒီလိုပြောလိုက်တဲ့
အခါ-

“ကျွန်တော်က လူတစ်မျိုးဗျ။
တိုင်းရင်းဆေးကို ဘယ်တော့မှ လက်ခံ
လို့မရတဲ့စိတ်ဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အမြစ်၊ အခေါက်၊ အရွက်၊ အသီး၊ အပွင့်၊
ဥနဲ့အနှံ့များကိုယူပြီး ဘာမှစမ်းသပ်မှု
မရှိဘဲ စမ်းတဝါးဝါးကုနေကြလို့ ကျွန်တော်
လက်မခံတာပါ”

“ဆရာဇီဝကဆိုတာ ကြားဖူးမှာ
ပေါ့။ သူကဘာပြောခဲ့သလဲဆိုတော့
လောကမှာ ဆေးနဲ့လွတ်တဲ့အပင်ဆိုတာ
မရှိပါဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဂေါတမဘုရား
မတိုင်မီကတည်းကရှိခဲ့တဲ့ တိုင်းရင်းဆေး
ဟာ ဒီနေ့ထိရှိနေတာပေါ့ ဆရာ။ အပင်
ကရတဲ့ သဘာဝဆေးစစ်စစ်ပဲ။ နိုင်ငံခြား
ကလို့ ဓာတုပစ္စည်းနဲ့စပ်လုပ်ထားတဲ့
ဆေးမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြားဆေးတွေက
ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေကို ဆရာသိပါ
တယ်။ တိုင်းရင်းဆေးက ဘေးထွက်
ဆိုးကျိုးမရှိဘူး။ အပျောက်တော့နေ
တယ်။ ပျောက်ပြီးရင်လည်း ပြန်မပေါ်
တော့ဘူး။ ဒါဟာ တိုင်းရင်းဆေးရဲ့
တန်ဖိုးပဲအစွမ်းပဲ”

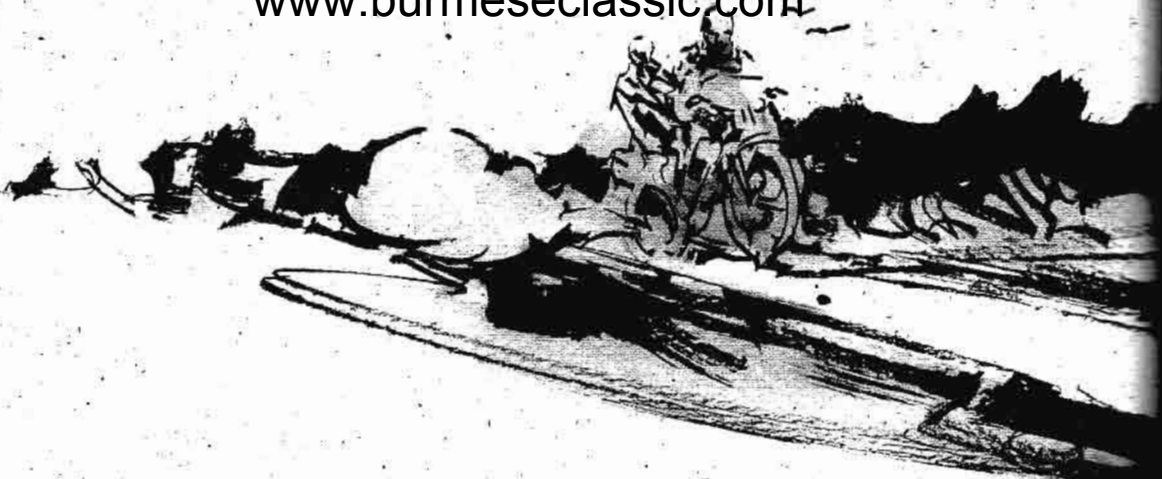
ကျွန်တော်လည်း လေ့လာထား
သလောက် သိထားသလောက်ကို
ဆရာဝန်ကြီးအား ပြောချလိုက်ပါတယ်။

“ကိုထွန်းယဉ်၊ တိုင်းရင်းဆေးကို
ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော ကျွန်
တော်အယုံအကြည်မရှိဘူး။ လက်လည်း
မခံဘူးဗျာ”

ကျွန်တော် ဆရာဝန်ကြီးအိမ်မ
ပြန်လာပါတယ်။ ပညာတတ်တစ်ယောက်
ဖြစ်ပေမယ့် ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်လှပါ
တယ်။ တိုင်းရင်းဆေးအပေါ် အထင်သေး
အမြင်သေးဖြစ်နေတဲ့မြန်မာဆရာဝန်ကြီး
ဘဝကိုသနားလှပါတယ်။

ဗန်းမော်ညိုလှ

ကိုကိုလတ်

(ဆည်မြောင်း)

ဗူးဆည်လမ်းမှ မေတ္တာအစွမ်း

ကျွန်တော်သည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် ဆည်မြောင်းဝန်ကြီးဌာန၊ တည်ဆောက်ရေး (၈) မကွေးမြို့မှ ဆည်မြောင်းဝန်ထမ်းဦးစီးအရာရှိဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ရှိတာဝန်မှာ ဗူးရွာရေလှောင်တံခံစီမံကိန်းသို့သွားသော တံခံချဉ်းကပ်လမ်း မိုင် တိုင် (၀/၀) မှ (၃/၀) မိုင်ကို ဆည်တည်ဆောက်ရန် ဒီဇယ်ဆီ၊ တိလပ်မြေနှင့် သံချောင်းများ ပို့သော မော်တော်ယာဉ်နှင့် အခြားစက်ကြီးများသွားလာရေးလွယ်ကူချောမွေ့စေရန်အတွက် လမ်းပြင်ဆင်ပေးရသော တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ -
ထိုနေ့သည် ၁၇-၇-၀၈ နေ့ဖြစ်ပါသည်။ တည်ဆောက်ရေး(၈)ညွှန်ကြားရေးမှူးမှ ကျွန်တော်အားခေါ်ကာ ကျွန်တော်တာဝန်ကျသော ဗူးရွာရေလှောင်တံခံချဉ်းကပ်လမ်းမိုင်တိုင် (၀/၀) မှ (၃/၀) မိုင်အပိုင်းအား စက်ယန္တရားနှင့် မော်တော်ယာဉ်များ နွေ့ရောမိုးပါသွားလာနိုင်ရေးအတွက် အထူးပြင်ဆင်ရန် တာဝန်ပေးအပ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်(၅)နာရီတွင် ခရီးထွက်ရန် ညပိုင်းတွင် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ၊ အဝတ်အစားများနှင့် စာရင်းဇယားများကို ခရီးဆောင်အိတ်တွင်ထည့်ပြီး ည (၁၀) နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။

နံနက် (၅) နာရီတွင် အိပ်ရာမှနိုးနေသော ကျွန်တော်သည် ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး ဘုရားခန်းသို့ဝင်ခဲ့ကာ မြက်စွာ ဘုရားအား သောက်တော်ရေကပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးပါသည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်၏ အကျင့်စရိုက်တစ်ခုအား ရိုးသားစွာဖြင့် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတင်ပြလိုပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အသက်အရွယ်အရ (၅၀)ကျော်နေပြီဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း နေ့စဉ် ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ဘုရားမရှိခိုးဖြစ်ပါ။ သို့သော် ခရီးထွက်မည့်နံနက်တိုင်းတွင် အမြဲ နံနက်စောစောအိပ်ရာမှထ၊ ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး မြက်စွာ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား သောက်တော်ရေကပ်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းနှင့် ကျွန်တော်သွားမည့်ခရီးလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ လမ်းများကို စောင့်ရှောက်သော လမ်းစောင့်နတ်မင်းအပေါင်းနှင့် ၎င်းလမ်းဘေးဝဲယာရှိ သစ်ပင်ဘုံဗိမာန်များတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော ရုက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုးများနှင့် ပရလောကသားအပေါင်းတို့အား မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်းများကို ဆောင်ရွက်ပြီးမှ ခရီးထွက်လေ့ရှိပါသည်။

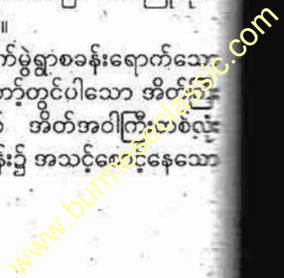
ယခုလည်း ကျွန်တော်သည် ခရီးထွက်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှိခိုးရေတော်ကပ်ပြီး ကျွန်တော်သွားရောက်မည့် မကွေးမြို့မှ ဗူးရွာရေလှောင်တံခံကို

သွားမည့်လမ်းများကို စောင့်ရှောက်သည့် လမ်းစောင့်နတ်မင်းကြီးများအား မေတ္တာပို့ကာ ဗူးရွာရေလှောင်တံခံသို့သွားရန် မကွေးကားကြီးဝင်းသို့ထွက်လာခဲ့ပြီး ၎င်းကားဂိတ်မှ (၆) နာရီကားဖြင့် စလင်းမြို့သို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

၁၈-၇-၀၈ နေ့ နံနက် (၁၀) နာရီခန့်တွင် စလင်းမြို့သို့ ကျွန်တော်ရောက်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းများအား ချောင်ချောင်ချိချိထည့်နိုင်ရန်အတွက် နီညိုရောင်ပလတ်စတစ်ခန်းဆောင်အိတ်တစ်အိတ်တစ်လုံးဝယ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တွင်ပါလာသော ပစ္စည်းများအား ၎င်းခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ခွဲ၍ထည့်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဗူးဆည်သို့တက်မည့်ကားကြုံတိုစောင့်နေစဉ် ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင်ရင်းနီးသည့် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးဦးကျော်နိုင်ဦး၏ ဂျစ်ကားလေးရောက်လာသဖြင့် ၎င်းကားလေးနှင့် ကျွန်တော်ပစ္စည်းများအားတင်ပြီး ကားကြုံလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျောက်မဲ့ရွာစခန်းရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တွင်ပါသော အိတ်ကြီးနှစ်လုံးအနက် အိတ်အဝါကြီးတစ်လုံးအား ၎င်းစခန်း၌ အသင့်စောင့်နေသော

တည်တံ့စွာထောက်ခံပေးခဲ့ပြီး ဝယ်ယူခဲ့သော အိတ်နီညိုရောင်နှင့် ကျွန်တော် လွယ်လေ့ရှိသည့် အိတ်နက်ကြီးတစ်လုံးကို ယူခဲ့ကာ ဗူးဆည်သို့ ငင်းလှစ်ကားလေးနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။

ကျောက်မဲ့ရွာသည် ဗူးရွာချဉ်းကပ်လမ်း၏ မိုင်တိုင် (၂) မိုင်၊ (၆) ဖာလုံအထိ တည်ရှိသော ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အလုပ်စခန်းကို ၎င်းရွာ၌ စခန်းချထားသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် အလုပ်ကိစ္စရှိသဖြင့် ကျောက်မဲ့ရွာစခန်းတွင် မဆင်းဘဲ ဗူးရွာရေအောင်တမံသို့ ဆက်လက်လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျောက်မဲ့ရွာစခန်းမှ ထွက်လာပြီး (၄၅) မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော် သတိရသဖြင့် စလင်းမှဝယ်လာသော နီညိုရောင်အိတ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မတွေ့သဖြင့် ကားကို

ခေတ္တရပ်ခိုင်းကာ ကားမောင်းသူကို ဆန်းစစ်အား -

“ကိုဆန်းဝင်း၊ ခုနကောက်ခွဲစခန်းမှာ အိတ်နီညိုရောင်ကြီးကို ချခဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုဆန်းဝင်းက -

“မချဘူးဆရာ၊ အဝါရောင်အိတ်ကြီးတစ်အိတ်တည်း ချခဲ့တာ။ နီညိုရောင်အိတ်ကြီး ကျွန်တော် လှစ်ကားနောက်ပိုင်းမှာ တင်လာတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။ ကားထဲရာကြည့်သောအခါ၌ လည်း မတွေ့သဖြင့် ကားကို ခေတ္တရပ်ခိုင်းကာ ထပ်မံရှာပါသည်။ ထိုအခါ အတူပါလာသူ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကျော်နိုင်ဦးက -

“အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသွားလဲ”

ဟု မေးရာ -

“အဝတ်အစားလေးစုံနဲ့ ရုံးစာရွက်စာတမ်းတွေ ပါတယ်။ ငွေတော့ မပါဘူး။ ငွေကဒီအိတ်ထဲမှာ”

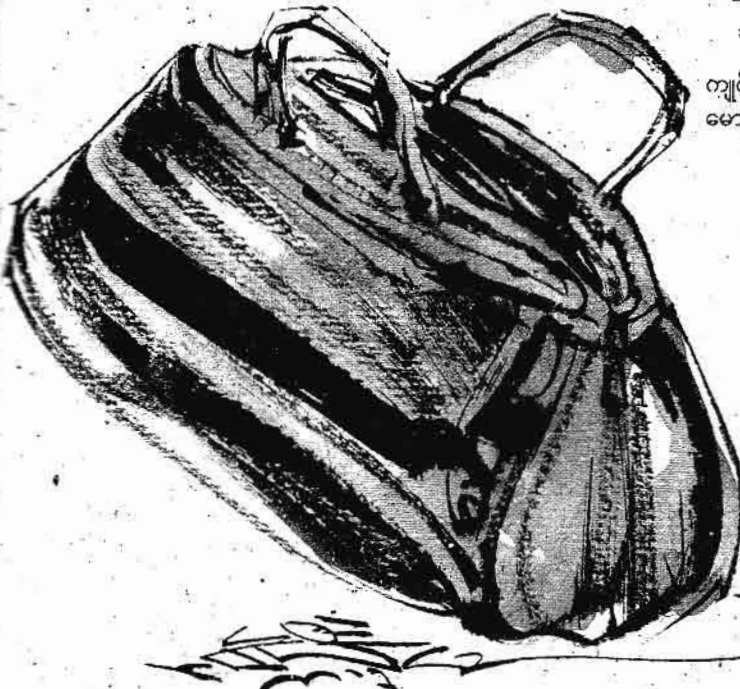
ဟု ပြောကာ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်အနက်ကြီးအား ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို ကားဆက်မောင်းလိုက်မယ်။ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပါမသွားဘူး မဟုတ်လား”

ဟု ဦးကျော်နိုင်ဦးက မေးလိုက်မှ ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီး သွားသည်။ ယခုမှ သတိရသည်။ ကားပေါ်မှ ကျနေခဲ့သော အိတ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နီယာဝန်ထမ်းများတွက် အလွန်အရေးကြီးသော MB ခေါ် အတိုင်းအတာစာအုပ် (Measurement Book) နှစ်အုပ်ပါသွားခဲ့သည်ကို အခုမှ သတိရမိသည်။ ၎င်းစာအုပ်များမှာ ပျောက်၍ မဖြစ်ပေ။ ပျောက်ဆုံးပါက ဌာနဆိုင်ရာ အရေးယူမှုခံရမည်။ လုပ်ငန်းထိခိုက်မည်။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ ဦးကျော်နိုင်ဦးအား လည်း မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို အကြံဉာဏ်တောင်းမိသည်။

ထိုအခါ ဦးကျော်နိုင်ဦးမှ -

“ဒီလိုလုပ်၊ ရှေ့က ဗူးရွာမှာ ကျုပ်စခန်းရှိတယ်။ အဲဒီက ကျုပ်တပည့် မောင်အေးကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရှာခိုင်း

လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားအဲဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ပြန် လိုက်သွားပြီး လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှာ ပေတော့။ ကျွန်တော်ကတော့ အရေးကြီး လုပ်ငန်းတွေလုပ်စရာရှိလို့ ဗူးဆည်ကို သွားနဲ့ဝယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

မကြာမီ မိုင်တိုင် (၁၂/၀) ရှိ ဗလူရွာသို့ရောက်ပါသည်။ ၎င်းရွာတွင် စခန်းချနေသော လက်ထောက်ဦးစီးမှူး ကိုအေးအား ဦးကျော်နိုင်ဦးမှခိုင်းစေခဲ့ သဖြင့် ကိုအေးသည် ကိုဝင်းလွင်ဆိုသူ အား ခေါ်ဆောင်လာပြီး ကျွန်တော် အိတ်အားရှာဖွေရန် အကူအညီပေးခဲ့ပါ သည်။

ကျောက်မွဲရွာနှင့် ဗလူရွာသည် (၉) မိုင်ခွဲနီးပါး ဝေးကွာပါသည်။ ကျွန်တော်၏အိတ်နီညိုရောင်ကြီးသည် ၎င်း(၉)မိုင်ခွဲအကွာအဝေးအတွင်း ကား ပေါ်မှကျကျန်ခဲ့သဖြင့် ပြန်လည်တွေ့ ရှိ ရန် မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက်ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုနေ့ကမိုးမရွာသဖြင့် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်ပြီး ကားများ၊ ဆိုင်ကယ်များ လည်းအသွားအလာများကာ ကျွဲကျောင်း သား၊ နွားကျောင်းသားများနှင့် တစ်ရွာ နှင့်တစ်ရွာကူးသော ဈေးသည်များ လည်းရှိနေသဖြင့် အိတ်ကြီးကို ပြန်လည် တွေ့ရန် မျှော်လင့်ချက်မှာမရှိသလောက် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် အနေဖြင့် ကျောက်မွဲရွာအထိ လမ်းတစ် လျှောက် ပြန်လည်ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကိုဝင်းလွင်၏ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူ ကိုဝင်းလွင်အား လမ်း ၌ အိတ်ကိုသေချာရှာဖွေရန် မှာကြား စဉ် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာသဖြင့် ဆိုင်ကယ်အား ခေတ္တရပ်ဆိုင်းခိုင်းကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်မွဲ ရွာဘက်သို့ လက်အုပ်ချီလိုက်ကာ သစ္စာ ဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် ဘုရား မရှိခဲ့ဖြစ်သော်လည်း ခရီးသွားမည့်နံနက် တိုင်းတွင် ဘုရားရှိခိုး၊ ရေတော်ကပ်ပြီး ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ တောစောင့် နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်နှင့် လမ်းစောင့် နတ်များအား မေတ္တာပို့လေ့ရှိသူဖြစ်ပါ သည်။ ယနေ့နံနက်တွင်လည်း ကျွန်တော် သည် ယခုခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ လမ်းစောင့်နတ်မင်းကြီးအပေါင်းတို့အား

မေတ္တာပို့ အမျှဝေခဲ့ပါသည်။ ဤကျွန်ုပ် ပို့သောမေတ္တာများကို အသင်တို့ရရှိ ပါက ထင်ထင်ရှားရှားပြသသည့်အနေ ဖြင့် ယခု ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော် ၏အိတ်ကြီးအား ပြန်လည်တွေ့ရှိအောင် စောင့်မကြည့်ရှုတော်မူကြပါဘုရား”

ဟု နှုတ်မှရွတ်ဆိုလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ကယ်နောက်သို့ထိုင်၍ လိုက်ပါရင်း အိတ်ကိုရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ (၁၂)မိုင်မှ (၁၁)မိုင်၊ (၁၁)မိုင်မှ (၁၀)မိုင် စသည်ဖြင့် တစ်စတစ်စမိုင်တိုင်များ လျော့လျော့လာသော်လည်း အိတ်ကြီး အားမတွေ့သဖြင့် မိုင်တိုင် (၆) မိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် အလွန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။ ထပ်ရှာရမည့် ခရီးမိုင်မှာ (၃) မိုင်ခွဲခန့်သာကျန်တော့ သည်။ ယခု (၆) မိုင်ရှာဖွေပြီးသော် လည်း မထူးခြားခဲ့ပါ။ လမ်း၌တွေ့သော ကျွဲကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသားများ၊ ခရီးသွားများအား မေးမြန်းခဲ့သော်လည်း မထူးခြားသဖြင့် ကျွန်တော်မျက်နှာမှာ ဆီးရွက်လောက်ပင် ငယ်သွားသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူ ကိုဝင်းလွင်အား ဆိုင်ကယ်ရပ်ခိုင်းပြီး ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် အထက်ကအတိုင်း ထပ်မံ၍ သစ္စာပြုကာ လမ်းစောင့်နတ် မင်းကြီးများအား မေတ္တာပို့ပြန်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ကယ်အား ဆက်လက် မောင်းနှင်စေပြီး အိတ်ကြီးအား ဆက် လက်ရှာဖွေပါသည်။ ဆိုင်ကယ်စီးနေစဉ် ကျွန်တော်၏စိတ်အစဉ်၌ ကျကျန်ရစ် သောအိတ်ကြီးထဲရှိ M/ B စာအုပ်များ ပျောက်သဖြင့် ကျွန်တော်အား ဌာနဆိုင် ရာမှ စစ်ဆေးအရေးယူခံရမည့်ပုံရိပ်များ ကိုမြင်ယောင်နေမိသဖြင့် စိတ်အားငယ် နေစဉ် -

“ဟော - ဟိုမှာတွေ့ပြီ တွေ့ပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရအော်လိုက် သော ကိုဝင်းလွင်၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော်အတွေးများရပ်တန့်သွားပါ သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ ပျော်ရွှင်မှု ကို ဖော်ပြရန်ခက်ပါလိမ့်မည်။ အိတ်ကြီး ကို ပြန်တွေ့သောကြောင့် ဝမ်းသာလုံး ဆုံပြီး ဆံပင်များပင်ထောင်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှာ အိတ်ကြီးကိုတွေ့တွေ့ချင်း ဆိုင်ကယ်ပေါ် မှဆင်းလိုက်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်အုပ်ချီရင်း -

“ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ပို့သော မေတ္တာကိုရရှိကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား ပြသခဲ့သည့် လမ်းစောင့်နတ်မင်းကြီးများ

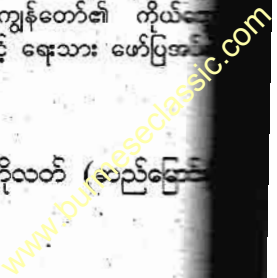
အား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အသင်တို့ ကျွန်ုပ်အား စောင့်မကြည့်ရှုခြင်းအား အသိအမှတ်ပြုပါသည်”

ဟု အရေးကြီးသဖွယ် အသံထွက် ပြောဆိုနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ကိုဝင်းလွင် မှာလည်းပျော်နေပါသည်။

• ဤဖြစ်ရပ်အား စာဖတ်သူ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်၏အိတ်ကြီး ကျကျန်ရစ်ခဲ့သောခရီးအကွာအဝေးမှာ (၉) မိုင်ခွဲအတွင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗူးဆည် တည်ဆောက်နေစဉ်ဖြစ်၍ လူအသွား အလာနှင့်ယာဉ်အသွားအလာများသော အချိန်တွင် ဤ (၉)မိုင်ခွဲအတွင်း လမ်း လယ်ကောင်ပေါ်၌ ကျကျန်ရစ်သော အိတ်ကြီးတစ်အိတ်အား အခြားသူ တစ်ဦးက တွေ့ရှိသွားရန် မည်မျှအခွင့် အရေးများပါသနည်း။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် အနေနှင့် ၎င်း(၉)မိုင်ခွဲအတွင်း မည်သည့် နေရာ၌ ကျကျန်ရစ်မှန်းမသိသော အိတ်ကြီးအား ပြန်လည်တွေ့ရှိရန် မည်မျှအခွင့်အရေးနည်းပါးခဲ့ပါသနည်း။ သို့သော် ၎င်းအိတ်ကြီးအား ကျွန်တော် ကျောက်မွဲရွာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ လမ်းမကြီးအလယ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ကြီးပြန်လည်တွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် ၎င်းအိတ် ထဲမှ အရေးကြီးမတ်တမ်းစာအုပ်နှစ်အုပ် ပြန်လည်ရရှိကာ ဌာနဆိုင်ရာအရေးယူ ခံရမည့်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော် ခရီးမထွက် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ လမ်းစောင့်နတ် မင်းကြီးများအား မေတ္တာပို့ခဲ့သော ကြောင့် ၎င်းတို့ကလည်း ကျွန်တော်အား မေတ္တာတုံ့ပြန်ကာ ကူညီသည့်အနေဖြင့် လမ်းလယ်ကောင်တွင် ကျကျန်ရစ် သောအိတ်ကြီးအား အခြားသူမှ မမြင်ရမတွေ့ရလေအောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်နိုင် သည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူမိတ်ဆွေ အနေဖြင့် မေတ္တာစွမ်းအား၏ အထူး ကျေးဇူးကြီးမားပုံကိုဖတ်ရှုပြီး မိမိခံစား သွားလာမည့်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ရှိ လမ်းစောင့်နတ်များအား မေတ္တာပို့ ပြီး ခရီးသွားပါက သွားလမ်းလာလမ်း ပြောင့်တန်းကာ အကျိုးကျေးဇူးများ ကြောင်းကို ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြအပ် သည်။

ကိုကိုလတ် (ဆည်ခြေ)

နိယာမဆရာအောင်ကျော်ပင်း

အိပ်မက်လေ့

(သင်္ဘောစီးခန်းပေဒင်)

၁၀-၄-၂၀၁၃။

ဆရာ -

ကျွန်မ ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာရဲ့ နာမည်လှလှ သင်ကိုယ်ပိုင်ရေးချယ်ရအောင် ကလေးနာမည်အောင်ပေးပါ။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်းမှာဖတ်လိုက်ပါသည်။ အရမ်းသဘောကျမိပါတယ်။ သူ့နာမည် အိမ်ထောင်မပြုရသေးသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးနေပါသည်။

ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ဆင်းရဲ ချမ်းသာမဟုတ်ဘဲ မတတ်ဆိုင်တာမျိုးလို စိတ်ကူးပေါ်လာမယ့် သာယာတဲ့အိမ်ထောင်မျိုးကို မရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးမယ့်အထက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားတာကို အရမ်းစိုးရိမ်မိတယ်။

ဆရာ့ကိုအကူအညီတစ်ခုလောက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်မရဲ့လက်တွဲဖော်ဆောင်ချယ်သင့် မရွေးချယ်သင့် ဆရာပဲဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံမှာမို့ ဆရာ့အနေနဲ့အကြံပေးလေးပြုပါနော်။

ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းပေးဖို့ အိပ်မက်ထဲက ဘဝအဖော်ကြောင်းကို ပြောပြပါရစေ။

သူက ၁၃၄၂ ခု၊ အင်္ဂါနေ့မှာ မွေးဖွားပါတယ်။ ကျွန်မက ၁၃၄၅ ခု၊ စနေနေ့မွေးဖွားပါတယ်။ ကျွန်မထက် (၃) နှစ်ပိုပါတယ်။ သူက ကျောင်းပညာကို သူ့ဘဝလောက်ပဲ သင်ယူပြီး ကျွန်မက BA မြန်မာစာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပါတယ်။ ကျွန်မတာဝန်ကျတဲ့မြို့မှာ သူက နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာထားတယ်။ များသောအားဖြင့် ဆရာတို့ရဲ့ခိုင်တိုင်းရင်းသားတွေက အိမ်ထောင်လုပ်တာကို အိပ်မက်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်လှည့်လေ့ရှိကြတယ်။ ကျွန်မက အခုကျောင်းဆရာမလုပ်ပါတယ်။

ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောတဲ့နေ့တွေကို တစ်မိမိမိတွေ့ကြည့်မိရင် အခုကျောင်းဆရာမလုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောတဲ့နေ့တွေကို တစ်မိမိမိတွေ့ကြည့်မိရင် အခုကျောင်းဆရာမလုပ်ပါတယ်။

ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောတဲ့နေ့တွေကို တစ်မိမိမိတွေ့ကြည့်မိရင် အခုကျောင်းဆရာမလုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောတဲ့နေ့တွေကို တစ်မိမိမိတွေ့ကြည့်မိရင် အခုကျောင်းဆရာမလုပ်ပါတယ်။

နဲ့ ချစ်တယ်ကိုလည်း ချစ်တေလို့ပဲပြောတယ်။ သူ့အတော်ကိုအလုပ်လုပ်တယ်။ သူ့ရဲ့ကြိုးစားမှု၊ ရိုးသားမှုတွေကို ကျွန်မ သဘောကျမိပါတယ်။ ဆရာ့ဆီကကျွန်မ လိုချင်တဲ့အဖြေအကြံဉာဏ်ကိုတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့ကိုလက်ထပ်သင့်လား၊ လက်ထပ်သင့်သလားဆိုတာကိုပြောပေးပါနော်။

သူ့ကို ကျွန်မတို့ အမေအဖေတွေကလည်း သဘောကျပါတယ်။ ဘာသာတရားကိုးကွယ်တယ်။ အလုပ်ကိုကြိုးစားတယ်။ အသောက်အစား၊ အပျော်အဖမ်းကင်းတယ်။ စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကတော့ ဆရာရယ် သာယာတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ထူထောင်ပြီး အိမ်ထောင်ရှင်မပီသချင်တယ်။ သူ့ကိုလည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ဆရာ့ဆီက အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်မစောင့်မျှော်နေပါတယ် ဆရာ။

ရိုသေစွာဖြင့် ထားထားသူ

လက်ရေးလက်သားကလည်းမဆိုးပါဘူး။ ဖတ်ရတာလည်း ရှင်းပါတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ (၂) ဦးရဲ့ဇာတာကို အောက်ပါအတိုင်း တွက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

၁၃၄၂ ခု၊ အင်္ဂါနေ့မွေးမြင်သော မောင်ခိုင်ဝင်းရှိန် ဇာတာသည် (၅) ခုကြွင်း မဟာဘုတ် ဖြစ်ပါတယ်။

		၂	
၄	၇	၃	
၁	၅		၆

ရာဇပွားအင်္ဂါသား ခိုင်ဝင်းရှိန်

၁၃၄၅ ခု၊ စနေနေ့မွေးမြင်သော ထားထားသူရဲ့ ဇာတာသည် (၁) ကြွင်း မဟာဘုတ်ဖြစ်တယ်။

		၅	
၇	၃		၆
၄	၁		၂

အထွန်းဖွား စနေသမီး ထားထားသူ

သူတို့ (၂) ဦးရဲ့ဇာတာကို တွက်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဦးက အထွန်းဖွား၊ တစ်ဦးက ရာဇပွားဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ (၂)ဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြသကဲ့သို့ အလွန်ပင် သင့်တော်ပါတယ်။

အကျွန်ုပ် မထားထားသူထံ သူမရဲ့အိပ်မက်ထဲက ဘဝအဖော်မွန်သည် သူမမျှော်လင့်သလို အောင်မြင်သာယာလှပတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သူမအားကိုးနိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း စာလေးတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်ပါတယ်။

မထားထားသူ အောင်မြင်သာယာ အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးကိုပဲ လိုချင်သကဲ့သို့ စာဖတ်သူတို့လည်း အောင်မြင်သာယာတဲ့အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးကို လိုချင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မထားထားသူနဲ့ မောင်ခိုင်ဝင်းရှိန်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်နည်းကို ပေဒင်ပညာအခြေခံရှိသူတို့မှသာသိမှာပါ။ ယခုတစ်ဖန် ပေဒင်ပညာနဲ့ နားစိမ်းနေကြသူတို့အတွက် ဆက်လက်ဖော်ပြထားပါတယ်။

သင့်ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုလည်း (၇) ဖြင့်စား၊ အကြွင်းအရ အောက်ပါဇယားကွက်တွင်ကြည့်၍ သင့်ရဲ့ ဖူးလာ

စဉ်	အတွန်း သိုက်၊ ရာဇ၊ အိပ်တီ	ဘင်္ဂ၊ မရဏ၊ ပုတီ
၁ကြွင်း	စနေ အင်္ဂါ သောကြာ ကြာသပတေး	တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ ဗုဒ္ဓဟူး။
၂ကြွင်း	တနင်္ဂနွေ ဗုဒ္ဓဟူး စနေ သောကြာ	တနင်္လာ အင်္ဂါ ကြာသပတေး
၃ကြွင်း	တနင်္လာ ကြာသပတေး တနင်္ဂနွေ စနေ	ဗုဒ္ဓဟူး သောကြာ အင်္ဂါ
၄ကြွင်း	အင်္ဂါ သောကြာ တနင်္လာ တနင်္ဂနွေ	ဗုဒ္ဓဟူး စနေ ကြာသပတေး
၅ကြွင်း	ဗုဒ္ဓဟူး စနေ အင်္ဂါ တနင်္လာ	တနင်္ဂနွေ ကြာသပတေး သောကြာ
၆ကြွင်း	ကြာသပတေး တနင်္ဂနွေ ဗုဒ္ဓဟူး အင်္ဂါ	တနင်္လာ သောကြာ စနေ
(၇၀)ကြွင်း	သောကြာ တနင်္လာ ကြာသပတေး ဗုဒ္ဓဟူး	အင်္ဂါ စနေ တနင်္ဂနွေ
အတူတူ		

ဖက်ကို ရွေးချယ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ ကိုယ့်ရဲ့ မူလမဟာဘုတ်ခွင်မှ ပုတီ နေ့သားသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု မည်ဆိုလျှင် တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသည့် အိမ်ထောင်ရေးသုခကို ခံစားရပေ လိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ပျက်ခြင်း (သို့) ခွဲခွာပြီးနေရတတ်သည်။

၂။ ကိုယ့်ရဲ့ မူလမဟာဘုတ်ခွင်မှ ဘင်္ဂ နေ့သားသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု မည်ဆိုလျှင် မီးပုံနားထိုင်နေသည့် လူတစ်ဦးနှင့်တူပေလိမ့်မည်။ အိမ် ထောင်ရေးဒုက္ခ ကြုံတွေ့ရတတ် သည်။ အိမ်ထောင်ပြုခါစ သာယာ မလိုလိုနှင့် တဖြည်းဖြည်းစိတ်ပျက် စရာကောင်းလာလိမ့်မည်။

၃။ ကိုယ့်မူလမဟာဘုတ်ခွင်မှ မရဏ နေ့သားသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု မည်ဆိုပါက အလိုလိုက်ထားလျှင် သာယာပြီး စည်းစနစ်ထားလျှင် မကြာခင်မှာ ပေါက်ကွဲလာတတ် သည်။ အိမ်ထောင်ရေးဆင်းရဲဒုက္ခ ကြုံရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဦးစီး သေတတ်သည်။

၄။ ကိုယ့်မူလမဟာဘုတ်ခွင်မှ အတွန်း နေ့သားသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု သော် ဂုဏ်ရှိန်ကြီးများ၍ အထောက် အပံ့ကောင်းရမည်။

၅။ ကိုယ့်ရဲ့ မူလမဟာဘုတ်ခွင်မှ သိုက်နေ့သားသမီးနှင့်အိမ်ထောင် ပြုသော် စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံလိမ့် မည်။

၆။ ကိုယ့်ရဲ့ မူလမဟာဘုတ်ခွင်မှ ရာဇနေ့သားသမီးနှင့်အိမ်ထောင် ပြုသော် အိမ်ထောင်ရေးသုခနဲ့

ပြည့်စုံ၍ ချစ်မြတ်နိုးမှုကို ရရှိပေ လိမ့်မည်။

၇။ ကိုယ့်ရဲ့ မူလမဟာဘုတ်ခွင်မှ အိမ်ထောင်ပြုသော် နေရာတကာ ဆရာလုပ်မည်။ ဩဇာပေးမည်။ အထောက်အပံ့ကောင်းရမည်။ ကျွန်တော်ဆိုမှာ ဗေဒင်လာမေး တဲ့ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတော်တော် များများက -

“ဆရာအောင်ကျော်မင်း၊ ကောင်း တဲ့သူနဲ့အိမ်ထောင်ကျမလား၊ ဆိုးတဲ့သူ နဲ့အိမ်ထောင်ကျမလား”

ဟု မေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဘယ်သူ မဆို ကောင်းတဲ့သူနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ပြု ချင်ကြပါတယ်။ ဆိုးတဲ့သူနဲ့အိမ်ထောင် မပြုချင်ကြပါ။

လူ့ဘဝမှာ စဉ်းစားရအခက်ဆုံးက အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။ ကိုယ့်နဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတူလက်တွဲပြီး ကောင်းခြင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ဆိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှာဖြစ်ပါတယ်။ သို့ပါ၍ မိမိရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို စနစ်တကျရွေး ချယ်တတ်ဖို့ပါပဲ။ ကိုယ်ကကောင်းတဲ့သူ နဲ့အိမ်ထောင်ပြုချင်ရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကောင်းဖို့လိုပါတယ်။ (၁၀) တန်းအောင်၊ ဘွဲ့ရ ပညာတတ် မိန်းမတစ်ယောက်က ပညာမတတ် ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် စဉ်းစားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ကံကြမ္မာက ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးသား ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြုပြင်ဖို့လိုပါတယ်။ ပြု ပြင်လို့မရဘူးလို့ ထင်ပါနဲ့။ အတိတ်က ရဲ့ အကျိုးပေးမှုကို မတတ်နိုင်ပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်ကဲ့ရဲ့အနာဂတ်ဟာ မိမိအပေါ်မှာ

ပဲ မူတည်ပါတယ်။ ကံကိုက မကောင်း တာဆိုတာ အလကားပါ။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကောင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ရင် ကောင်းတဲ့ကံဖြစ်တယ်။ မကောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့ကံပဲဖြစ် ပါတယ်။ ယုံကြည်မှု (သဒ္ဓါ)၊ တွေ့မြင် သိရှိမှု(ပညာ) စိတ်၏ခိုင်မာတည်ကြည် မှု (သတိ) ဆိုတဲ့ အကြောင်း (၅) ခုတို့ အသုံးပြုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို မြတ်ဗုဒ္ဓက လက်ခံပါတယ်။

ကမ္မသကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိရဲ့အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ခုသောအလုပ် ကိုလုပ်တဲ့အခါ ကိစ္စမပြီးမချင်း တွန့် ခြင်းမရှိဘဲ လုပ်ကိုင်ခြင်းသဘောနှိုး မယ်။ မတွန့်မဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ဝီရိယနဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန်မကြိုးစားရင် ထို တန်ရာကို ရဖို့ဆိုရင်မလွယ်ဘူးလို့ ဆင် မှာပဲ။ ပစ္စည်းကောင်းကောင်းကို လိုချင် ရင် ပိုက်ဆံများများပေးရသလိုပဲ။ ထိုအတိုင်း ကောင်းတဲ့သူနဲ့အိမ်ထောင် ပြုချင်ရင် မိမိကိုယ်တိုင်ကောင်းအောင် မိသားစုမှီခိုအားကိုးလျောက်တဲ့အလုပ် ကောင်းတစ်ခုရှိဖို့လိုပါတယ်။ အလုပ် ကောင်းဝင်ငွေကောင်းရင် ဇနီးတောင် ရနိုင်တယ်။ အလုပ်မလုပ်ဘဲတံမတောင် ပါ။ ကံမကောင်းတော့ ဇနီးကောင်း နိုင်ပါ။

အခု ကျွန်တော်တင်ပြတဲ့ အိမ်ထောင် လှေဆိုတဲ့ဆောင်းပါးဟာ စာဖတ်သူ ညီငယ်/ညီမငယ်များ အိမ်ထောင်ရေး ရွေးချယ်ရာမှာ ကူညီပါလိမ့်မယ်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါ

နိယာမ-ခရာဆောင်ကော်

တောရများတည်ထောင်

သာသနာ့အကျိုးတော်ဆောင်ဆရာတော်ကြီး

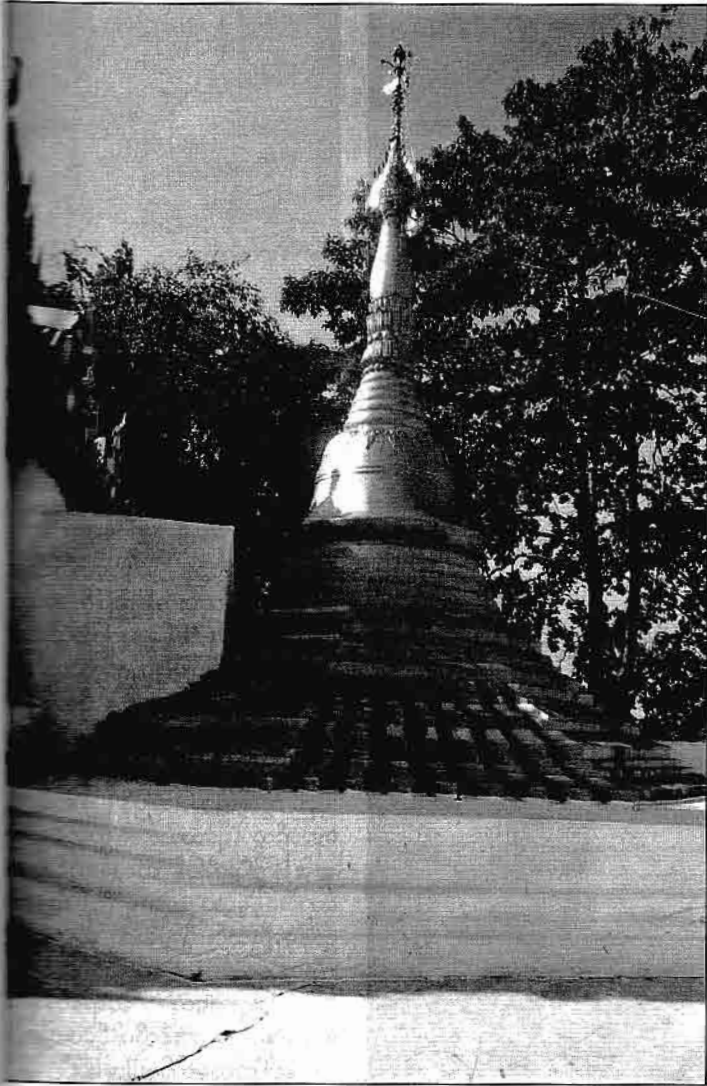
ကဝေ(၁၂)၊ ဇန်နဝါရီ

ဦးကိုကိုကြီး(စစ်ဆေးရေး)

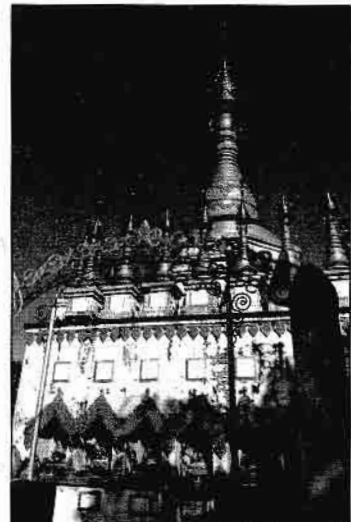
ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး ပန်းတောင်း
မြို့နယ် ထုံးဘိုမြို့မှ (၅)မိုင်ခန့်ဝေးသော
နယ်လည်တောင်တွင် သီတင်းသုံးတော်
မူဒေသာ ဦးကုန္တစက္ကအား ရဟန္တာဟု
ခေါ်အများပြောဆိုသမုတ်နေကြပါသည်။
သမုတ်ခံရခြင်းအကြောင်းရင်းကို
စိစစ်တစ်ဒေသမျှ ရေးသားဖော်ပြရ

ပါလျှင်-
လွန်ခဲ့သည့် နှစ် (၄၀) ကျော်ခန့်
လောက်က ဆရာတော်ကြီး ဦးကုန္တ
စက္ကသည် နှစ်မလည်တောင်ပေါ်တွင်
ဝါးကျောင်းကလေး ဆောက်လုပ်၍
ဝိပဿနာဘာဝနာကို တစိုက်မတ်မတ်
ကျင့်ကြံအားထုတ်ကာ နေထိုင်တော်မူ

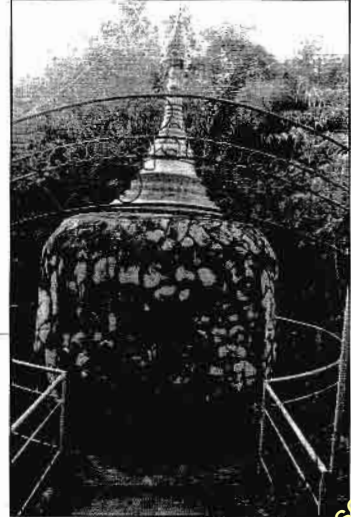
လေသည်။
စရုဏစွမ်းအား အင်မတန်မှ
ကြီးမားသောရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ပါ၏။
တောင်ပေါ်မှ တောင်အောက်ရှိ
ဆရာတော်ကြီးဆွမ်းခံကြွသွားသည့်အခါ
လူသာမန်တစ်ယောက်သွားမည်ဆိုပါက
အသွားအပြန် (၄၅) မိနစ်ကြာအောင်

အောင်သူခေတီတော်(ဂျုတ်စမ်းတောရ)

နင်ကျိပ်ရစ်ဆူခေတီတော် (ဂျုတ်စမ်းတောရ)

အောင်ချစ်သာခေတီတော်(ဂျုတ်စမ်းတောရ)

ဆင်စီးမြင်းရုံစေတီတော် (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

နဂါးရုံဘုရား (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

ဘုရားရုပ်မှ ပဉ္စတို့ငါးဦးအား တရားတူးဟောနေပုံ (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

(ခေါ်) ဓမ္မေစေတီတော် (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

ပထဝီကသတ္တာဟစေတီတော် (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

သွားရသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးမှာ သပိတ်တွင် ဆွမ်းအပြည့်ဖြင့် အသွားအပြန် (၁၅)မိနစ်ခန့်မျှသာကြာသည်ကို လူတိုင်း တွေ့ကြမြင်ကြရလေသည်။

ဂျွတ်စမ်းတောရရှိ ဗိမာန်တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်သော ဦးပဉ္စင် ဦးသောဘိတ၏ပြောပြချက်မှာ ဦးကုန္တဣသည် လူတို့အသွားအပြန် (၂) နာရီကြာအောင်သွားရသော ရွာတစ်ရွာသို့ ဆွမ်းခံကြပြီးအပြန် ထိုလမ်းတွင် ကားမောင်းနေသော ဆလရ (၄) ယန္တရား ၄၇ နှစ် ဦးသင်းဆိုသူသည် ဆရာတော်ကြီးအား -

“တပည့်တော် ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးလို့မယ် ကားပေါ်တက်တော်မူပါဘုရား”

ဟု လက်အုပ်ချီလျက်လျှောက်

www.burmeseclassic.com

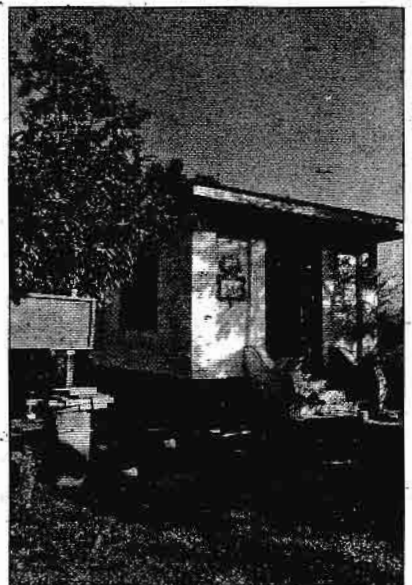

ဆန်ပေါင်းစုံစေတီတော် (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

အရှင်ဥပုတ္တမထေရ်မြတ်

သာသနာ့ဝိပုထကာရီသိမ် (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

ဆရာတော်ကြီး ဦးဣန္ဒြေစက္ကန် ထေရ်ပုဂ္ဂိုလ်ကျောင်းစာ

ဆရာတော်ကြီး ဦးဣန္ဒြေစက္ကန်တုမိမာန်စံကျောင်းတော် (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

ဆရာ -
 “မပို့ပါနဲ့ဒကာ၊ အညောင်းအညာ
 ဆြဲလမ်းလျှောက်ပြီးပဲပြန်ပါ့မယ်”
 ဟုသာပြန်ဖြေကာ ခြေကျင်သာ
 ဆီနှင့်လေတော့သည်။
 ဆရာတော်ကြီးမှ မလိုက်သဖြင့်
 ဦးသင်းလည်း ကားကို ဆက်လက်မောင်း
 သွားလေသည်။
 မောင်းလာရင်းက ဆရာတော်
 ကြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်သောတောင်နား
 ရောက်သောအခါ သူ၏ကားရှေ့
 ဆလမ်းလမ်းတွင် ဆရာတော်ကြီးသည်
 သူ့ဆက်စော၍ရောက်နှင့်နေသည်ကိုတွေ့
 ခဲ့သဖြင့် ဆရာတော်ကြီးမှဟုတ်ပါ
 ဆရာဟုတွေးမိပြီး အံ့ဩသွားရလေ

ဂျွတ်စမ်းတောရကျောင်း

သည်။

သည်လိုနှင့် ဦးသင်းမှ ဒီဆရာတော်ကြီး ဟုတ်၊ မဟုတ် ပိုပြီးသေချာစေရန် နောက်တစ်နေ့တွင် သင်္ဃာတစ်စုနှင့် တစ်ထပ်အား ဆရာတော်ကြီးကြွရာ လမ်းမှ စောင့်ဆိုင်း၍ လှူလိုက်လေသည်။

လှူပြီး ကားဆက်မောင်းလာရာ မနေ့ကဲ့သို့ပင် ဆရာတော်ကြီးမှာ သူရှေ့တွင်ရောက်နှင့်နေသဖြင့် ကားရပ်တာ လက်အုပ်ချီလျက် -

“တပည့်တော်ထက်ပင်စောပြီး ရောက်နေလို့ အံ့ဩမိပါတယ် ဘုရား” ဟု လျှောက်လေရာ -

“ဒီလိုပဲလမ်းလျှောက်လာတာပါ

ပဲ ဒကာရယ်”

ဟုသာပြန်ဖြေရင်း ဆက်လက်ကြွ လှမ်းသွားလေသည်။

ဦးသင်းမှလည်း ဆရာတော်ကြီး သပိတ်ပေါ်မှ သူလှူလိုက်သော သင်္ဃာတစ်စုအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏ စိတ်ထဲမှာလည်း ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီဆရာတော်မှ ဒီဆရာတော်အစစ်ပါ’ ဟု တထစ်ချွေးလိုက်မိလေတော့သည်။

ကစစ (၁၂)၊ ပစ္စတင်အလုပ်ရုံ (ထုံးဘို)မှ ဆရာတော်ကြီးအားကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေသော မခိုင်စောယဉ်၏ သူ့ကိုယ်တွေ့ ပြောပြမှုကတော့ -

တစ်နေ့ ဆရာတော်ကြီးဦးကုန္တစက္ကသည် တောင်ပေါ်၌ စကြိုလျှောက်နေလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးနေသော တောတောင်ကြီးမှာ နက်ရှိုင်းသဖြင့် ကျားများပင်လာရောက်တတ်လေသည်။

စကြိုလျှောက်နေစဉ်မှာပင် ကျားဝါကြီးတစ်ကောင်သည် ဆရာတော်ကြီးထံ ချဉ်းကပ်လာပြီး အနားရောက်သည့်အခါ ဆရာတော်ကြီး၏ ခြေထောက်အား သူ့ဦးခေါင်းဖြင့်တိုက်ကာပွတ်သပ်လေတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုလှမ်းတွေ့မြင်သော လူတစ်မောက်သည် ဆရာတော်ကြီးအား ကျားကိုက်တော့မည်အထင်

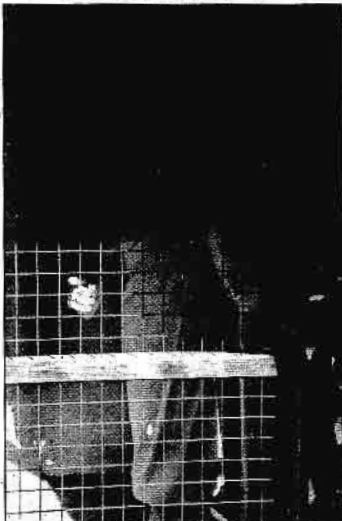
သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဆရာတော်ကြီး ဦးကုန္တစက္က၏ပုံတော်

ဆရာတော်ကြီး ဦးကုန္တစက္က၏ ရုပ်တုတော်

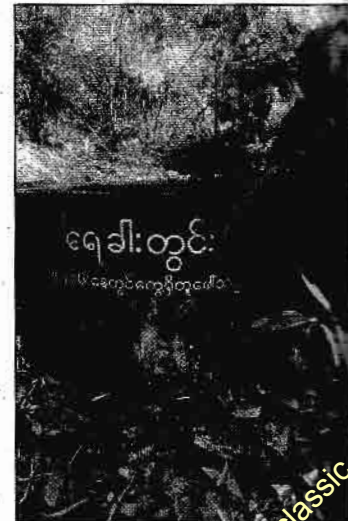
ဂျွတ်စမ်းတောရတွင် ယခု သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ဦးညာစက္က

တောင်ပိုင်ဘိုဘိုကြီး၏ရုပ်တု (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

ထမ်းပြပေးတဲ့ ရှင်တိဿနှင့် ရှင်တိကု (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

ကိုရင်တိကုမှ ရေခမ်းတွင်းအား ထိုထံထံပြသော် (ဂျွတ်စမ်းတောရ)

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် ကျောင်းတွင် ဝေယျာဝစ္စလုပ်နေသူ များဖြစ်ကြသော မခိုင်စောယဉ်တို့ထံ ချဉ်း၍ ခေါ် လေသည်။

ထိုလူသည် အမောတကောဖြင့်-
“ဟို... ဟိုမှာ ဆရာတော်ကြီးကို တွားဆွဲတော့မယ် လုပ်ကြပါဦး။ ခုပ် ညွှန်တော်တွေ ခဲ့တယ်”

ဟု ပျာပျာသလဲပြောလေရာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ကိုင်နေကြသူတို့ကလည်း ဆိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် -

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်နားမှာလဲ”

ဟု ဝိုင်းဝန်းမေးကြလေသည်။

“ဆရာတော်ကြီးစကြိုလျှောက်တဲ့ ဆရာမှာ မြန်မြန်လာကြပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် လူအများလည်း နီးရာ ထိ၊ ဓားများဆွဲပြီး ဆရာတော်ကြီးထံ အခြားအလွှားသွားကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးထံသို့ရောက်ကြ သည့်အခါ ဆရာတော်ကြီးသည် စကြို သွက်မြဲအတိုင်း လျှောက်၍ နေသည် ဟောတော့ ရပြီး ကျားဆိုသည့်သတ္တဝါ

သည်မတွေ့ရသဖြင့် စတင်တွေ့ရှိလျှက်-
“ဆရာတော်ကြီးကို ကျားဆွဲတာ

ဖြင့်လို့ တပည့်တော်လူစုပြီးလာတာပါ

ဟု လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်

“ကျားမဆွဲပါဘူးကွယ်၊ သူ့ဘာသာ

သာလားရင်း တွေ့ကြတာပါ။ အခု

ဘာထဲပြန်ဝင်သွားပါပြီ။ ဒကာတို့

ဘာကြောင့်သာပြန်ပြီးလုပ်စရာရှိတာတွေ

လုပ်ကြပါ”

ဟု မိန့်မှာပြီး စကြိုကိုသာဆက်၍

သွက်နေလေသည်။

ဖိုမိမိစိတ်အပြည့်နှင့်ရှိနေကြသော

သူတို့မှာလည်း သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ

ကျောင်းသို့ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီး ဦးလှနန္ဒစက္က၏

အခြားပုဂ္ဂိုလ်သတင်းများကိုရေးမည်ဆို

သော များစွာပင်ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။

အဆိုအခါသင့်ပါက ထပ်မံရေးသား

ရတနာဖြစ်ပါသည်။
ထုံးဘိမြို့ ကျေးဇူးရှင် နန်းကျောင်း

ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တဥတ္တမမဟာထေရ်

မြတ်ကြီးအား ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ သာသနာ့

ဝန်ထမ်း ရဟန်းဒုလ္လဘကိုရယူခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် နှစ်မလည်

တောင်ပေါ်တွင် တောရသာသနာတော်

ကြီးကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကာ ချွန်ဖယ်ပိတ်

ပေါင်းတို့ သုတ်သင်ရှင်းလင်းစေပြီး

လူအများ ကုသိုလ်ရဖွယ်ရာ စေတီ၊

တန်ဆောင်၊ ဘုရား၊ ကျောင်း၊ သိမ်၊

ဇရပ်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်များပြည့်စုံစွာဖြင့်

တောရစခန်းကြီးကို စတင်တည်ထောင်

ခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်ကြီးမှ သက္ကဗိမာန်

ကံသာတောရဟု အမည်ပေးထားသော်

လည်း တောင်အောက်တွင် ထန်းပင်

ကွင်းရွာဆိုသည့်ရွာရှိသဖြင့် ထန်းပင်

ကွင်းတောရဟုသာ လူအများခေါ်ဝေါ်

ကြပြီး ဆရာတော်ကြီးအားလည်း ထန်း

ပင်ကွင်းတောရဆရာတော်ကြီးဟုသာ

ခေါ်ဆိုကြပြန်ပါသည်။

ထန်းပင် ကွင်းတောရသာမက

သရက်စမ်းတောရ၊ မြင့်မြတ်တောင်

တောရ၊ သက္ကယ်စမ်းတောရ၊ သစ်ပုတ်

တောရနှင့် ဂျုတ်စမ်းတောရစခန်းကြီး

များကိုလည်း တောတောင်ကြီးများထူ

ထပ်သော်လည်း မရရအောင် တည်

စေတီပေါင်း (၄၀)ကျော်တည်ထားပေးခဲ့

ပြီး ရွှေထီးတော်ကြီးများကိုလည်းတင်လှူ

ပူဇော်ပေးခဲ့ပါသည်။

၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်

ကျော် ၈ ရက်၊ စနေနေ့တွင် ထုံးဘိမြို့

ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်ကြီးကို ခမ်းနား

ကြီးကျယ်စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ရွှေထီး

တော်တင်လှူပွဲကြီးကို ကျင်းပအောင်

မြင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုတွင်မက နာဂစ်လေဘေးသင့်

ပြည်သူများကိုလည်း သိန်းပေါင်း (၅၀၀)

ကျော်တန်ဖိုးရှိ ငွေသားနှင့် ဆန်၊ ဆီ၊

ဆား၊ အဝတ်အထည်များကို ဦးဆောင်

စည်းရုံး၍ လှူဒါန်းပေးခဲ့ပြန်ပါသည်။

အနန္တကျေးဇူးရှင် ဘဒ္ဒန္တဥတ္တမစက္က

သည် လောက၊ ဓမ္မ နှစ်ဌာနအကျိုး

သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ၁၃၇၀ပြည့်

ဝါခေါင်လဆန်း ၇ ရက်၊ ၈ - ၈- ၂၀၀၈

သောကြာနေ့ ည (၉) နာရီအချိန်တွင်

ဘုရားရှင်သော်မျှ လွန်ဆန်မရသည့်

တစ်ဆူတစ်ခန္ဓာငြိမ်းအေးစွာဖြင့် ခန္ဓာ

ဝန်ကြီးကို အပြီးတိုင် ရုတ်သိမ်းတော်မူခဲ့

ပါလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာတော်ကြီး

သည် သက်တော် (၇၄) နှစ်၊ ဝါတော်

(၅၄) ဝါ ဖြစ်ပါသည်။

သံဝေဂ - ရှာလည်း မတွေ့၊ ကြာ

ဆရာတော်ကြီးပျံလွန်တော်မူပြီး

နောက် ၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်

နေ့က အလှူဒါယကာ ဦးကျော်ဆန်း

အောင်၊ အလှူဒါယကာမ ဒေါ်စိုးစန္ဒာကို

တို့မှ ဂျုတ်စမ်းတောရတွင် သိက္ခာထပ်၊

ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြုအလှူပြုလုပ်ကြပါသည်။

ထိုအလှူတွင် စာရေးသူအား

လည်း ရဟန်းခံပေးကြမည်ဖြစ်သည့်

အတွက် တောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိနေပါ

သည်။

ဂျုတ်စမ်းတောရသည် ပဲခူးတိုင်း

ဒေသကြီး ပန်းတောင်းမြို့နယ် ထုံးဘိမြို့

www.burmeseclassic.com

အလှူရှင်တို့နန်းမောင်နံကလည်း အလှူမလုပ်ခင် ဆရာတော်ကြီးရုပ်တု မြတ်ရှေ့ထံသို့သွားရောက်ပြီး ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး အမွှေးတိုင်တို့ကိုကပ်လှူပြီး-

“ဆရာတော်ကြီးဘုရား၊ ဘုရား တပည့်တော်တို့နန်းမောင်နံသည် သိက္ခာ ထပ်၊ ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြုအလှူတော်မြတ် ကြီး ဆောင်ရွက်လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ အလှူပြုကြီးအစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့ ပြီးဆုံးစေရန်နှင့် အလှူတော်ကြီး အောင်မြင်အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ဆရာတော် အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား”

ဟု ဝတ်ပြည့်လျှောက်ထားလိုက် ကြလေသည်။

အလှူကြီးကား ထူးခြားလှပါပေ န်။

သံဃာတော်များနှင့်တကွ လူပရိ သတ်အပေါင်း (၄၀၀) ကျော်တို့အား ထမင်းကျွေးဒါနပြုကြရာတွင် ဆန် (၂၄) ပြည် (တစ်အိတ်) တောင်မကုန်ဘဲ ထမင်းများပိုရုံသာမက နောက်တစ်နေ့ ညနေအထိမသုံးဘဲကျန်ရှိကာ လုပ်ကိုင် သည့်အဖွဲ့သားများ ထိုထမင်းကိုစားကြ ရသည်မှာ အံ့ဩစရာတွေဖြစ်ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုပါမူ -

အလှူရှင်မှ မလောက်မှာစိုး၍ ဆန် (၁) အိတ်အပိုဆောင်ထားသော် လည်း မချက်ရဘဲ ဆန် (၁) အိတ်နှင့် လောက်ခဲရပါသည်။

ဟင်းများမှာလည်း လူ (၄၀၀) ကျော်ကျွေးသော်လည်း မကုန်နိုင်ဘဲ ကျန်ရှိသဖြင့် ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့များ အားဝေငှပေးခြင်း၊ အမျိုးအဆွေများနှင့် မိတ်သက်ဟုမားအားဝေငှပေးခြင်းများပင် ပြုလုပ်နေသည်များကို စာရေးသူကယ် တွေ့ကြုံရ၍ ပိုလို့ပင် ဆရာတော်ကြီး အား အလေးအမြတ်ထား ခိုးသကဲ့သို့ရှိုင်း ဝါရဝပြုမိပါလေတော့သည်။

ယခင်က ဂျုတ်စမ်းတောရသည် သစ်ပင်ဝါးပင်ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများတို့ အင်မတန်မှ ထူထပ်သော တောတောင် ကြီးဖြစ်ပြီး လူသူအရောက်အပေါက်မရှိ သောနေရာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှာတော့ ဆရာတော်ကြီး၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် လုံ့လ၊ ဝီရိယ တို့ကြောင့် တောင်ငယ်တောင်ကြီးပေါ် တွင် ဘုရား၊ စေတီ၊ ကျောင်း၊ သီမိ၊ ကန် တို့ ပြည့်စုံစွာဖြင့် တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့

တွင် တရားဘာဝနာအားထုတ်လိုသူများ အဖို့ လွန်စွာမတရားအားထုတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ထူးခြားသည့်နေရာ ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တော်မမူခင် နောက်ဆုံးသာသနာပြုခဲ့သော ဂျုတ်စမ်း တောရတောင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဂျုတ်စမ်းတောရတောင်ပေါ် တွင် ဆရာတော်ကြီးရှိစဉ်က ရုပ်ရှင်နှင့် ဗွီဒီယိုသရုပ်ဆောင် အဆိုတော်တင့်တင့် ထွန်းသည် ဒေါ်ဓမ္မသီ ဆိုသော သီလ ရှင်ဘဝဖြင့် စေတီတစ်ဆူ လာရောက် တည်ထား လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ထိုစေတီကို (ဒေါ်) ဓမ္မသီစေတီ တော်ဟု အမည်တွင်လျက်ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် ဆရာတော်ကြီးတည်ထား ခဲ့သောစေတီများမှာ ဂျုတ်စမ်းတောရ ကြီးတွင် ဆင်စီးခြင်းရံစေတီတော်၊ အောင်သုခစေတီတော်၊ ပလ္လင်က သတ္တာဟစေတီတော်၊ အောင်ချမ်းသာ စေတီတော်၊ နှစ်ကျိပ်ရစ်ဆူစေတီတော် နှင့် ပန်းပေါင်းစုံစေတီတော်တို့ဖြစ်ကြပြီး ကြည်ညိုစဖွယ် ဖူးတွေ့ရမှာဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်တစ်ဝ နဂါးရုံဘုရားနှင့် ဘုရားရှင် မှ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးအား တရားဟောနေဟန် ရုပ်ပွားတော်များနှင့်အတူ ရှင်ဥပဂုတ္တ ရုပ်ပွားတော်မြတ်သည် ကြားဖူးကြာပင် ကြာပွင့်များဖြင့် ဝေသာစွာပြည့်လျက်ရှိ သော ရေကန်ကြီးအလယ်တွင် ကျောင်း ဆောင်လုပ်၍ သီတင်းသုံးနေပုံကိုလည်း ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။

ထိုရေကန်ကြီးသည် တောရတွင် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ရေခန်းခြောက်ခြင်းမရှိ ဘဲ ရေမပြတ်သုံးစွဲနိုင်စေရန် ဆရာတော် ကြီးမှ အမြော်အမြင်ကြီးစွာ တောင်ကြို တောင်ကြားတွင် ခက်ခက်ခဲခဲတူးဖော် ထားရှိခဲ့သောရေကန်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် တောရစတည်စက ရေ ထွက်ရန်ခက်ခဲသောတောင်ကြီးပေါ်တွင် ဆရာတော်ကြီးမှ အာရုံကျရာတွင် ရေ တွင်းတူးစေရာ တွေ့ရှိရသောရေသည် သာမန်ရေမျိုးမဟုတ်ဘဲ ထူးထူးဆန်း ဆန်း ရေခဲဖြစ်နေသဖြင့် ထိုရေခဲအား သေသပ်စွာ ရေတွင်းအဖြစ်ဆောင်ရွက် ကြပြီး ဆေးအဖြစ် သုံးစွဲကြပါသည်။

တချို့သောဘုရားဖူးလာသူများက ကားများဖြင့် ထိုရေခဲအား ဂါလန်ပုံးကြီး များဖြင့် မိမိတို့မြို့ရွာများသို့ သယ်ဆောင် သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဒေသခံများကလည်း ဆရာတော်

ကြီးသည် ထိုတောင်ကြီးပေါ်ဝယ် ယခု ထိတိုင် တရားအားထုတ်လျက် သီတင်း သုံးခါရှိနေသေးကြောင်းဆိုကြပါသည်။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့သူ ဒေသခံ ဦးယုဝေပြောပြပုံမှာ သူ့ရဟန်းဝတ်စဉ် က ည (၂) နာရီလောက်အချိန် အပေါ် အပီးသွားရန်အထဲတွင် ဆရာတော်ကြီး သည် သူ့နေသောအခန်းထဲ၏ တံခါး အပေါက်ဝတွင် မားမားမတ်မတ်ကြီးရပ် လျက်နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရာ ဦးယု ဝေသည် အနည်းငယ်မျှတုန်လှုပ်သွားပြီး 'ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား' ဟု တွေးရင်း မျက်စိကိုပွတ်သပ်ကြည့်ရာ ဆရာတော် ကြီးမှ ဆရာတော်ကြီးအစစ်ဖြစ်နေသဖြင့် လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့စဉ်မှာပင် ဆရာ တော်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြောင်း နှင့် (၁၀)စက္ကန့်မျှကြာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

အလှူအတန်းလုပ်သူများမှလည်း ဆရာတော်ကြီး၏ရုပ်တုရှေ့တွင် ဆီမီး ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင်၊ ဆွမ်း စသဖြင့် ကပ်လှူ၍ လျှောက်ထားပြုလုပ်ပါက အစစအရာရာအဆင်ပြေကြောင်း ပြော ပြကြပါသည်။

ထိုတောင်ပေါ်တွင် တောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးရုပ်တုကိုလည်း တွေ့ရှိနိုင်မှာ ဖြစ်ပါသည်။

တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးမှာ ဆရာ တော်ကြီးရှိစဉ်ကတည်းက ဆရာတော် ကြီး သာသနာပြုသွားလေရာတွင် အနီး ကပ် စောင့်ရှောက် အကူအညီပေးနေ သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတောင်ပေါ်တွင် ဘုရားရှေ့ မလွတ်ကင်းသည့်နေရာများတွင် မဆင် မခြင် အပေါ်အပါးသွားမိပါက တောင် ပိုင်ကြီးမှ ဆုံးမတတ်ပါသည်။

ဆုံးမပုံမှာ ထိုဒေသမှ ပေါ်ဦးဆီ သူသည် မယုံမကြည်ဖြင့် အပေါ်သွား ရာ ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး ဆီးအောင်သည့် ဝေဒနာခံစားရပြီး အော်ဟစ်ကာနေ လေတော့သည်။ တတ်ကျွမ်းနားလည်သ ထ် သွားရောက်မေးကြသောအခါတွင် တောင်ပိုင်ဖမ်းသည်ဟု သိရသဖြင့် တောင်ပိုင်ကြီးအား ကန်တော့ပွဲနှင့် တောင်ပိုင်ကြီးရုပ်တုရှိရာဆီသို့ သွား ရောက်ကန်တော့ကာ ခွင့်လွှတ်ပါရန်နှင့် နောက်နောင် မဖြစ်စေရပါဘူး တောင်ပန်စကားဆိုကာကျမှ အောင်ခြင်းမှာ ယူပစ်လိုက်သလိုပင်ပျောက် ကင်းသွားကြောင်း ပြောပြပါသည်။

အနီးအနားကျေးရွာများမှဒေသခံ
တောင်ပေါ်တွင် တောင်ယာတဲ
များထီး၍ လာရောက်နေထိုင်ပါက
တောင်ပိုင်ကြီးက ဆုံးမတတ်
စဉ်းစဉ်းကမ်းတကျနေထိုင်ကြရပါ
မည်။

ရပ်နီး၊ ရပ်ဝေးမှာရှိကြကုန်သော
အနွယ်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအား မေတ္တာ
စားရေးထား၍ စေတနာကောင်းများ
ဖြင့် အကြံပြုရပါသော် 'တောင်းဆု
ပြုပါ။ ဂျုတ်စမ်းတောရ' စခန်းကြီးတွင်
ပြုတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီး
အမွေရည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရန် ဆရာတော်
ကြီးမှ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲတို့ဖြင့် သာသနာ
ပြုထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်ပါ၍ သာသနာပြုလို
ကြသည့် ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဘဝမှာ
အတုပ်အတည်း၊ အခက်အခဲတို့ရင်ဆိုင်
သွားကြနေရသူများနှင့် ကျန်းမာရေး
အတွက် ရေခါးယူလိုကြသူများ မပြော
နိုင်ဖြစ်ရလေအောင် ဂျုတ်စမ်းတောရ
ဘုရားဖူးသွားကြစေလိုပါကြောင်းနှင့်
ဆရာတော်ကြီး ဦးကုန္တစက္ကအား
အနိတော့ကာ လိုရာဆုတောင်းပြည့်နိုင်
ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါ
မည်။

ထပ်ကာထပ်ကာ ရေးသားပြောရ
ပါလျှင် ဖူးတဲ့လူများထူးကြမှာဖြစ်သလို
အမည်သူများကလည်း ဖူးဖြစ်ကြမှာဖြစ်
ပါမည်။

ဂျုတ်စမ်းတောရသို့ရောက်ပါက
ဦးကုန္တစက္က၏တပည့်ရင်းဖြစ်သူ ဦးပွင့်
ဦးညာစက္ကမှလည်း ဂျုတ်စမ်းတောရ
သာသနာတော်ကြီးအား တာဝန်ယူ
အမွေဆက်ခံ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ဆောင်ရွက်ပေးထားသော သာသနာ့အဖွဲ့
ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ရရှိပါမည်။

သဘောထားပြည့်ဝသော ရဟန်း
အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်ပါမည်။

ထိုတောရတွင် ထူးထူးခြားခြား
အမည်အင်မတန်တူသည့် ရှင်တီဿနှင့်
ရှင်တီတူဆိုသည့် ကိုရင်အမြာညီနောင်
တို့ ဝါးရုံပါမည်။

ထိုကိုရင်နှစ်ပါးမှ ဘုရားဖူးများ
ဆောင်ပေါ်ရှိ ဘုရားစုံဖူးနိုင်ကြစေရန်
အလားတူတောင်လမ်းများတွင် လမ်းပြ
အညွှန်း အကူအညီတောင်းဆိုပါက
အထူးပြုအကူအညီပေးရင်း ကုသိုလ်ယူ
ကြသည်ကိုပါ တွေ့ကြရမည်ဖြစ်ပါ
မည်။

သွားမည်ဆိုပါက တားဖြင့် ပြည်မြို့
မှ နေရာတိုမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့

နေမဝင်(နတ်မောက်) လာဘ်ပွင့် ရွှေရှင် ဖြစ်စေချင်

လူတိုင်းလူတိုင်း လာဘ်ပွင့်ငွေရွှင်
ဖြစ်ချင်ကြပါသည်။ လာဘ်ပွင့်ငွေရွှင်မှ
သာ လှူလိုရာလှူနိုင်မည်။ ဝယ်လိုရာ
ဝယ်နိုင်မည်။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊
လူမှုရေးထောင့်စေ့မည်မဟုတ်ပါလား။
သို့အတွက် လာဘ်ပွင့်ငွေရွှင်ရန်အတွက်
အောက်ပါ ထိရောက်သော ယတြာလေး
များ မိမိမွေးနေ့မှစ၍ နောက်တစ်ပတ်
မွေးနေ့အထိ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးစေ
ချင်ပါသည်။

ဤယတြာသည် မည်သည့်ဆရာ
ထံမှ သွားစရာမလိုပါ။ မိမိနေအိမ်မှာပင်
ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး ငွေတုန်
ကြေးကျလည်းမရှိဘဲ အလွယ်အသာ
လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ
သည်။

- ဦးစွာ ပထမပြုရမည်မှာ -
၁ မိမိနေအိမ်အနံ့ မိမိပိုင်းမြေ၊ မိမိ
အိမ်တွင်ရှိနေသည့်ရိုနေသော၊ ရိုနေ

တတ်သောဖိနပ်အစုတ်၊ ဖိနပ်အဟောင်း
သဲကြိုးပြတ်ဖိနပ်များ၊ အသုံးပြုမဖြစ်
စီးနင်းမဖြစ်သော ဖိနပ်ဟောင်းများနှင့်
မှန်ကွဲ၊ ဖန်ကွဲ၊ ပုလင်းကွဲအစ မီးသီး၊
မီးချောင်းအကျွမ်းအပျက်များ၊ နေအိမ်
နှင့် ပိုင်းမြေနိမိတ်အတွင်း တစ်စချင်း
ကောက်ယူ စုယူကာ ရာဟုထောင့်
(အနောက်မြောက်ထောင့်) သို့ သွား၍
စွန့်ပစ်ပါ။ ထိုစွန့်ပစ်ရာတွင် 'မကောင်း
တာ မှန်သမျှ သွားဟ' ဟု (၃) ကြိမ်ရွတ်
၍ စွန့်ပစ်ပါ။

ဒုတိယပြုရမည်မှာ လူအများနှင့်
မိတ်ဆွေဖြစ်ရန်၊ မိမိကိုရန်သူဣဗြုရန်၊
ယှဉ်ပြိုင်မကောင်းကြံသူမရှိရန် -

၂ နေအိမ်မိသားစု အသုံးပြုနေ
သည့် သောက်ရေရွက်ကိုမောက်ပြီး ဘုရား
ကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်
တင်ထွန်းကာ မေတ္တာပို့ပေးပါ။ မိမိကို
မလိုသူ၊ ဝန်တိုမနာလိုသူ၊ ရန်သူရှိနေ
လျှင်လည်း ထိုသူ၏မျက်နှာကို ထင်မြင်
လာအောင်ရှုပြီး မေတ္တာပို့ပေးပါ။
(၇) ရက်ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ပါ။

ထူးခြားစွာ လာဘ်ပွင့်ငွေရွှင်လုပ်
ငန်းကိုငန်းများ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်
မည်။

နေမဝင်(နတ်မောက်)

နဝအေးတံတားကြီးကိုကူးဖြတ်ပြီး တောင်
ပတ်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာကာ
အုပ်ချုပ်ပင်မြို့သို့ရောက်လျှင် ပုသိမ် -
မုံရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း နာရီဝက်သာသာ
မျှ မောင်းနှင်လာပါက ရေနေောက်ရွာသို့
ရောက်ပါသည်။ ထိုရွာတွင် ဆင်းမေးပါ
ကလည်းရနိုင်သလို ရေနေောက်ရွာကို
ကျော်ဖြတ်လာပြီး မိနစ်အနည်းငယ်
ခန့်မောင်းလာပါက ဂျုတ်စမ်းတောရသို့
ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရပါမည်။

ဆိုင်းဘုတ်ရှိသည့်ဘယ်ဘက်သို့
ကားကိုချိုးကွေ့မောင်းလာပြီး ထိုလမ်း
တစ်ခုတည်းသာရှိသဖြင့် လမ်းမမှားနိုင်
ဘဲ ဂျုတ်စမ်းတောရတောင်ပေါ်သို့
ချောမောစွာရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်ပါ
သည်။

တောင်ပေါ်တက်သည့် လမ်းကို
လည်း ဦးပညာစက္ကမှ ဦးဖီးကာ ကွန်ကရစ်
လမ်းပြုလုပ်ထားသည်ဖြစ်ပါ၍ အခက်
အခဲမရှိ မောင်းနှင်နိုင်ပါသည်။

ပုသိမ်ဘက်က မောင်းလာပါက
လည်း ဘက်ရံမြို့သို့ရောက်လျှင် ပုသိမ် -
မုံရွာလမ်းမကြီးအတိုင်းမောင်းနှင်လာပြီး
လက်ဝဲခုံရွာရောက်ပါက ကားပေါ်မှ
ဆင်းမေးလျှင်ဖြစ်စေ၊ မမေးဘဲ မိနစ်
အနည်းငယ်ခန့်မောင်းလာလျှင်ဖြစ်စေ
ဂျုတ်စမ်းတောရဆိုင်းဘုတ်ကို ညာဘက်
တွင် တွေ့ရှိပါမည်။

တွေ့လျှင် ညာဘက်ကိုချိုးကွေ့
ဝင်ပြီး မြင်တွေ့ရသည့်လမ်းအတိုင်း
မောင်းနှင်သွားရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရုဇွန်မဂ္ဂဇင်းကြီးနှင့်တကွ
စာဖတ်ပရိသတ်များအား
အစဉ်လေးစားလျက်

ဦးကိုကိုကြီး (စစ်ဆေးရေး)
ကစစ (၁၂)၊ ထုံးဘို

လှမြင့်

(ရန်ကုန်အက္ခရာသိင်္ဂါ)
သိဒ္ဓိရှင် မဟိဒ္ဓိရှင်
ပဟာပထပံဘိုးဘိုးအောင်နှင့်
ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း

ချစ်ခင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သောသူငယ်ချင်းများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မောင်အောင်နှင့် မောင်ဝိုင်းတို့သည် တစ်ဦးကောင်းစားလျှင် တစ်ဦးကို ကူညီစောင့်ရှောက်မမည်ဟူသော ဆိုးတူကောင်းမျှ ရာသက်ပန်နေထိုင်ရန် ကတိသစ္စာပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် မောင်အောင်သည် သာမဏေဝတ်၍ စာပေကျမ်းဂန်များနှင့် ဗေဒင်နက္ခတ်ပညာများကို အထူးလေ့လာသင်ကြားခဲ့သည်။ အသက် (၂၀) ပြည့်၍ ပညာတက်ခါနီးအချိန်တွင် မိခင်ကြီးကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သဖြင့် လူဝတ်လဲကာ ဇာတိဖြစ်သော တောင်တွင်းကြီးမြို့ ကြက်ဆူပင်ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အစ်ကိုကြီးများနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်။

သိဒ္ဓိရှင် မဟိဒ္ဓိရှင် မဟာပထပံဘိုးဘိုးအောင်ကို မြန်မာနှစ် ၁၁၁၁ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၇၄၉ ခုနှစ်တွင် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ် ပိဿနိုးမြို့ဟောင်းအနီး ကြက်ဆူတောရွာတွင် အဘဦးမြတ်ကျော်နှင့် အမိဒေါ်ငြိမ်းမယ် (ဒေါ်ပု ဟူ၍လည်းခေါ်ဆို) တို့ မဖွားမြင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂါသား၊ ရာဇဖွားဖြစ်ပြီးလျှင် ငယ်အမည်မှာ မောင်အောင် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အသက် (၇) နှစ်မှ (၁၂) နှစ်အရွယ်အထိတိုင် ကြက်ဆူတော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ စာပေများ စတင်သင်ကြားခဲ့သည်။ အသက်(၁၃)နှစ်အရွယ်တွင် မောင်အောင်သည် ဦးရီးတော်ဖြစ်သော ဆရာတော်ဦးပညာနှင့်အတူ အင်းဝနေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါသွားပြီး ဦးပညာသီတင်းသုံးနေထိုင်သော အင်းဝစာသင်တိုက်ကြီးတွင် စာပေများ သင်ယူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -
ဆရာတော်ဦးပညာ၏ အင်းဝစာသင်တိုက်ကြီး၌ မောင်အောင်နှင့် သက်တူရွယ်တူဖြစ်သော မောင်ဝိုင်း (အလောင်းမင်းတရားကြီးဦးအောင်ဇေယျ၏ ပဉ္စမမြောက်သားတော်ဖြစ်သူ) နှင့် အတူနေထိုင်စာပေသင်ကြားခဲ့ပြီး အလွန်

မိမိ၏ဝါသနာထုံသော အင်း၊ အိုင်၊ မန္တန်များကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာသည်။ ဆောင်တွင်းကြီးမြို့ ရွှေရောင်တော်စေတီတော်ကြီး၌ ရက်လေးဆယ်အိမ်ပုံသို့ပင်ကြီးများ ဆောက်တည်သည်။ အိမ်ရိတ်ဖိထိုးသည်။ ရွှေရောင်တော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဝေယျဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်သော ကာပိယအလုပ်ဖြင့် အထပ်အကျွေးပြုလျက် ရွှေရောင်တော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ ဂန္ထိရပညာနှင့် အသုံးအမများကို သင်ကြားခံယူခဲ့သည်။ ရွှေရောင်တော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖုံလွန်တော်မူသောအခါတွင်တော့ ဆောင်အောင်သည် ဆရာတော်၏ ဆင်းအုံးကို အမွေအဖြစ်ရရှိခဲ့သည်။ သင်းခေါင်းအုံးအတွင်းမှရရှိသော ကြေးအင်းပုလိက်နှင့် အင်းနှစ်ဆ၏လမ်းညွှန်သောအိမ်အရပ်နှင့် ကျင့်စဉ်အတိုင်း ချိတ်နာကျင့်ကြံကာအားထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစတင်၍ ဦးအောင်သည် အိမ်တွင်အနေနည်းခဲပြီး ရွှေရောင်ဆောင်ဘုရားအနီးရှိ တောရကျောင်းများတွင် နေထိုင်ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သည်။

မြန်မာနှစ် ၁၁၅၁ ခုနှစ်ဝန်းကျင် အသက် (၄၀) အရွယ်တွင် ဦးအောင်သည် ရွှေရောင်တော်ဘုရားပရိဝုဇ်ကံမှ ထင်ဆင့် ပြည်မြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ပြည်မြို့ ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီး၏ အနီးနေထိုင်၍ စခန်းချကျင့်ကြံ အားထုတ်သည်။ ညအချိန်များတွင် ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီး၏အနီးတွင် နေသော ကြက်တင်းတောင်ထိပ်သို့တက်၍ အပီအထောင့်၌ အာကာသကသိုဏ်းကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သည်။ မြန်မာနှစ် ၁၁၅၈ ခုနှစ် အသက် (၄၇) နှစ်အရွယ်တွင် ဦးအောင်သည် ပြည်မြို့သို့ သွားသောနေ့တောင်တော်၊ ရွှေဆံတော်စေတီတော်၌ သိဒ္ဓိပေါက်၍ သိဒ္ဓိရှင်မဟာပထမဘိုးဘိုးအောင်အဖြစ် အောင်မြင်ပေါက်မြောက်ရောက်တော်မူခဲ့သည်။

ဦးအောင်သည် သိဒ္ဓိရှင် မဟာပထမဘိုးဘိုးအောင်အဖြစ် သိဒ္ဓိပေါက်သော မြန်မာနှစ် ၁၁၅၈ ခုနှစ်တွင် ငယ်ရွယ်စဉ်က အင်းဝနေပြည်တော်အင်းဝစာသင်တိုက်ကြီး၌ အလွန်အဆင်မပြေဘဲ စာပေသင်ကြားခဲ့ပြီး တစ်ဦးကောင်းစားလျှင် တစ်ဦးကို ကျင့်စဉ်စောင့်ရှောက် မစမည် ဟူသော စကားကောင်းမျှ ရာသက်ပန်နေထိုင်ရန်

သစ္စာပြုခဲ့သော သူငယ်ချင်း မောင်ဝိုင်းသည်လည်း ဗဒုံမင်း (ခေါ်) ဘိုးတော်ဘုရားဟူသောဘွဲ့အမည်ဖြင့် မင်းအဖြစ် အုပ်စိုးလျက်ရှိနေသည်။

သိဒ္ဓိရှင် မဟာပထမဘိုးဘိုးအောင်(ဦးအောင်)သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က ကတိကဝတ်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ဘိုးတော်မင်း (ဝါ) ဗဒုံမင်း (ဦးဝိုင်း) ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သို့သော် ဘိုးတော် (ဝါ) ဗဒုံမင်း (ဦးဝိုင်း) သည် ငယ်ရွယ်စဉ် သူငယ်ချင်းဘဝတွင် ဦးအောင်နှင့်ထားရှိခဲ့သော ကတိသစ္စာစကားကို ချိုးဖောက်ခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်း ဦးအောင်သည် သိဒ္ဓိရှင် မဟာပထမဘိုးဘိုးအောင် ဟူ၍ သိဒ္ဓိပေါက်ပြီး ဝိဇ္ဇာအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသောသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် သိဒ္ဓိရှင် ဘိုးဘိုးအောင်(ဦးအောင်)သည် မိမိ၏ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လှယူမည်ဟု ထင်မှတ်လျက် ဝိုင်နယ်ရှင်ဖြစ်သော သဲကန်ရွာသူကြီး ဘိုးရွှေသီအား ဝိဇ္ဇာဦးအောင် (ပထမဘိုးဘိုးအောင်) ကို ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်။ သူကြီးဘိုးရွှေသီသည် ပထမဆရာကြီးဘိုးဘိုးအောင် (ဦးအောင်) ကို မိအောင်မဖမ်းနိုင်သောကြောင့် ဦးအောင်၏ဆွေမျိုးများကို ဖမ်းဆီး၍ အကျယ်ချုပ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်သည် မိမိ၏ဆွေမျိုးများ၏ဗုဒ္ဓကို ကယ်တင်ရန်အတွက် ပုပ္ဖားတောင်မှ တောင်တွင်းကြီးမြို့ကြက်ဆူတောရွာသို့ ပြန်လာ၍ အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း၏အမှုထမ်းများက ဦးအောင်ကို ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး လှေဝမ်းအတွင်း၌ ကပ်ဘိဖြင့် ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ပထမဆရာကြီး ဦးအောင် (ဘိုးဘိုးအောင်) က-

“မောင်ဝိုင်းသည် ငါ၏ငယ်သူငယ်ချင်းကျောင်းနေဖက်ဖြစ်သည်။ သစ္စာမတည်သူ ဖြစ်သည်။ ငါသည် တတ်နိုင်သမျှ ကယ်မစောင့်ရှောက်မည်ဟု စိတ်စေတနာထားသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် စောင့်ရှောက်ကယ်မလိုစိတ်မရှိတော့ပြီ။ ငါသည် ရှေးကံအလျောက် သိဒ္ဓိဆယ်ပါးပေါက်မြောက်၍ ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်၊ အမြောက် အလုံးစုံပြီးခြင်း၊ ကိုယ်ပြောင်းကိုယ်လွဲပြုလုပ်နိုင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏စိတ်အကြံကို ထိုးထွင်းသိနိုင်ခြင်းစသောအတတ်ပညာတို့ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မောင်ဝိုင်းထံသို့

မလိုက်လိုသော် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆွေမျိုးများ၏ဘေးဒုက္ခကို ကယ်တင်ရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ ရာဇဂုဏ်မောက်၍ ကတိသစ္စာစကားပျက်ယွင်းသော ဘိုးတော်မင်းအား ငါ၏အစွမ်းသတ္တိကို ပြရန်အတွက် လည်းကောင်း နေပြည်တော်သို့ လိုက်ပါသွားမည်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း၏ ရဲမက်များသည် လှေဖြင့်ဆန်တက်ခဲ့ရာ နာရီဝက်သို့အကြာ၌ ကုန်းပေါ်မှနေ၍ ဦးအောင်က -

“လှေတော်သားနှင့် အမှုထမ်းတို့၊ ငါ့ကို ဖမ်းဆီးလာကြသော်လည်း ငါမပါဘဲနှင့် အဘယ်အရပ်သို့သွားကြမည်နည်း”

ဟု မေးမြန်းသည့်အခါတွင် ရဲမက်အမှုထမ်းတို့က -

“မိမိတို့၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်သောအားဖြင့် ဘိုးတော်မင်း၏ရှေ့တော်သို့ အရောက်လိုက်ပါပေးတော်မူရန်နှင့် ရှေ့တော်သို့ရောက်မှ အလိုဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်းပြုတော်မူပါ”

ဟု ရိုသေစွာတောင်းပန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်က -

“ကောင်းပြီ-ငါလိုက်ခဲ့အံ့။ သို့သော် လှေထဲမှမလိုက်၊ ကုန်းပေါ်ကသာ ငါလိုက်မည်။ ငါလိုက်ပါလာကြောင်းကို နံနက်တိုင်း ကုန်းပေါ်မှကိုယ်ထင်မည်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ပါခဲ့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဆန်တက်ခဲ့ရာ အမရပူရနေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အမှုထမ်းများက ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း၏ ရှေ့တော်သို့ဝင်သည့်အခါတွင် မိမိတို့၏ အပြစ်လွတ်အောင် လက်ပြန်ကြိုးချည်နှောင်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်ခဲ့သဖြင့် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းသည် နန်းတော်တံခါးအဝင်ဝတွင် တွင်းကြီးကို နက်စွာတူးစေလျက် မသိမမြင်နိုင်အောင် ဖုံးအုပ်ထားစေပြီး တွင်းထဲသို့ ဦးအောင်ကျသွားလျှင် တစ်ခါတည်း မြေဖွဲ့မြှုပ်ရန်စီစဉ်ထားသည်။ ပထမဆရာကြီး ဦးအောင် (ဘိုးဘိုးအောင်) သည် တွင်းထဲသို့ ကျသွားချိန်၌ အားလုံးဝိုင်း၍ မြေဖွဲ့မြှုပ်လိုက်ကြသည်။ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် ရာဇပလ္လင်ထက်မှ မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်ရှုပြီး ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါတွင် ဝမ်းသာအားရဖြင့်- “မှတ်ဟဲ့-ငါမှန်းသိပြီလား။ ငါ၏ဘုန်းရှိန်ကို ဝအောင်လိုလှ ခံနိုင်ပလား”

ဟူ၍ ကြားဝါးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်နားမထပ်လျက်-

“ဘာတဲ့ကွယ် မောင်ဝိုင်း”

ဟူသောအသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးအောင်ကိုတွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ဘိုးတော်ဦး ဝိုင်းသည် မိမိငယ်သူငယ်ချင်း ဦးအောင် ဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရသည့်အတွက် အမျက် လည်းထွက်ရှက်လည်းရှက်ဖြစ်ပြီး ကုန်စွဲ ဆယ်၍ -

“ဘယ်နှယ်လဲ မောင်အောင်၊ မင်း မသေဘူးလား”

ဟု ပြုံးရယ်လျက်မေးမြန်းသည်။ ဦးအောင်က ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း အား -

“မင်းလို သစ္စာကတိမတည်သူက သတ်လို့ ငါသေပါမလား။ မင်းအလွန် မှားသည်။ ဘုရင်မင်းတို့၏စည်းစိမ်မျိုး ကို ငါက အိမ်ရာစုတ်လောက်ထင် သည်။ ငါ၏ပညာမျိုးကိုလည်း မင်းက မျက်လှည့်လောက်ထင်လိမ့်မည်။ ပါရမီ ဆိုတာ တစ်မျိုးစီဖြစ်ကြသည်။ မင်းသည် ငါ့ကိုသတ်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ ငါရေးပေး သော ဝတ်စုံလုံးကိုပင် ဖျက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ”

ဟု ဆိုသောအခါ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် -

“ငါပျက်အောင်ဖျက်မည်၊ ရေး လော့”

ဟုပြောဆို၍ ပုရပိုက်နှင့် ကဲ့ကုဆံ ကိုပေးရာ ဦးအောင်သည် ဝတ်စုံလုံးကို ဖျက်လျှင် ဝန်စလုံးဖြစ်လာသည်။ ဝန်စ လုံးကို ဖျက်ပြန်လျှင် ဝလေးလုံးဖြစ်လာ သည်။ ဤနည်းဖြင့်ဖျက်သောအခါတိုင်း နှစ်ဆတိုး၍ ပုရပိုက်တစ်ခုလုံးနှင့် နန်းကြမ်းပြင်နံရံအားလုံး၊ တစ်နန်းတော် လုံးတွင် ဝလုံးချည်းထင်လျက်ရှိနေတော့ သည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်က ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းကို -

“ဤကဲ့သို့ပင်မှတ်လေ၊ ငါ့ကိုသတ် လျှင် နှစ်ယောက်၊ လေးယောက်၊ ရှစ်ယောက် စသည်ဖြင့် များစွာသော မောင်အောင်တို့ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါ့ကို သင် သည် သတ်ခြင်းငှာမစွမ်းနိုင်ပေ။ သို့သော် ငါ့ကို သေစေလိုလျှင် ကျွန်းသစ်တုံးထွင်း ဖောက်၍ ငါ့ကိုထည့်ပြီးလျှင် လှံခြံစွာ ပိတ်လျက် လေးလံသောခဲများဆွဲပြီးလျှင် ရေသို့ချလေ၏”

မိန့်ကြားသည်။ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် ဦးအောင်

၏မိန့်ကြားသည့်အတိုင်းပြုလုပ်၍ရေတွင် ချသည်။ နောင်တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မန္တလေး ရွှေကြက်ယက်ဘုရားတွင် ပထမဆရာကြီးဘိုးဘိုးအောင်(ဦးအောင်) နှင့် ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း၏ သားတော် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော တောင်ငူမင်းသား တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသဖြင့် ဦးအောင်က တောင်ငူမင်းသားကို တောကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထူး ဆန်းသောနန်းပြာသာဒ်များ၊ လက်နက် အပြည့်အစုံနှင့် ထောင်သောင်းမက သော စစ်သားများ၊ လပယဉ်ကျေးတင့် တယ်သော အမျိုးသမီးများ၊ မင်းညီမင်း သားများကို ပြသခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အင်းဝ မင်းသားကိုလည်း ပထမဆရာကြီး ဘိုးဘိုးအောင် (ဦးအောင်က) က -

“ငါသည် မင်းသား၏ခမည်းတော် ဖြစ်သော ဦးဝိုင်းနှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက အင်းဝကျောင်းတိုက်၌ ချစ်ကွမ်းရင်းနီး သော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး တစ်ဦးကောင်း စားလျှင် တစ်ဦးက ကူညီစောင့်ရှောက် မည်ဟူသောသစ္စာကတိပြုခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သင်မင်းသား၏ဖခင် ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် သစ္စာကတိဖျက်ခဲ့သော ကြောင့် ငါသည် ကူညီစောင့်ရှောက်မှု မပြုတော့ပြီ။ သို့သော် သားမြေးတို့ကို မူ ထိုက်သင့်သမျှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးမည်”

ဟု ပြောဆိုမှာကြား၍ ရုတ်တ ရက်ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။ တောင်ငူ မင်းသားသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်၊ အတွေ့အကြုံများ၊ မှာကြားသောအဆို အမိန့်များကို ခမည်းတော်ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း အား ပြန်လည်လျှောက်ထားပြောဆို

သည့်အခါတွင်မှ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း (ဗဒုံ မင်း) သည် နောင်တကြီးစွာရရှိခဲ့သည်။ ယူကျုံးမရဝမ်းနည်းပူဆွေးရခဲ့သည်။

သိဒ္ဓိရှင် မဟိဒ္ဓိရှင် မဟာပထမ ဘိုးဘိုးအောင် (ဦးအောင်) ၏ ထင်ရှား သော ဝစကြာဂါထာတော်မှာ -

၁။ ဝရပုဒ္ဓေါ၊ ဝရမဗ္ဗော၊ ဝရသံယော၊ ဝရိဿရော၊ ဝရစေတော၊ ဝရံဒေတု၊ ဝရေဟိမေ-ဝရံ ဝရံ။

၂။ ဝရစက္ကံ၊ ဝရပညံ၊ ဝရပုဒ္ဓံ၊ ဝရလယ်၊ ဝရပလံ၊ ဝရံဒေန္တံ၊ ဝရဂေနံ၊ ဝရာ မဟံ။ ။

၃။ ဝရဗုဒ္ဓေါ-မြတ်သောဗုဒ္ဓဘုရား သည် လည်းကောင်း၊ ဝရမဗ္ဗော - မြတ် သောတရားတော်သည် လည်းကောင်း၊

ဝရသံယော - မြတ်သောအရိယာသံယာ တော်သည် လည်းကောင်း၊ (အတုမရှိ ဖြစ်တော်မူကြပေ၏)။ ဝရိဿရော - မြင့် မြတ်ခြင်းကို အစိုးရတော်မူသော၊ ဝရစေ တော - သူတစ်ပါး၏မြင့်မြတ်သောစိတ်

အကြံအစည်ကို သိတော်မူသော မြတ် စွာဘုရားသည်။ မေ - အက္ခူနိပ်အား ဝရေဟိ - အမြတ်တကာတို့ဖြင့်၊ ဝရံဝရံ - မြတ်သည်ထက်မြတ်သော(ဝါ) အမြတ် ဆုံးဖြစ်သော ဝရံဓာနံ - လာဘ်ကို (ဝါ) နိဗ္ဗာန်ဆုကို၊ ဒေတု-ပေးသနားတော်မူပီ

ဘုရား။

၂။ ဝရစက္ကံ - မြတ်သော၊ (ဝင်) ကွက် စက်လက္ခဏာရှိတော်မူသော

ဝရပညံ-မြတ်သောပညာရှိတော်မူသော ဝရပုဒ္ဓံ - မြတ်သောလေးပါးသစ္စာကိုသိ တော်မူသော၊ ဝရလယ် - မြတ်သော အောင်ခြင်းရှိတော်မူသော၊ ဝရပလံ - မြတ်သော အားတော်ဆယ်ပါးနှင့် ပြည့် စုံတော်မူသော၊ ဝရံဒေန္တံ - မြတ်သောဆု လာဘ်ကို (ဝါ) နိဗ္ဗာန်ဆုကိုပေးတော်မူ

နိုင်သောမြတ်စွာဘုရားအား၊ ဝရဂေနံ - မြတ်သောအင်္ဂါ (ဝါ) ဦးခေါင်းရတနာ မြတ်ဖြင့်၊ အဟံ-ကျွန်ုပ်သည်၊ ဝရေဟိ- လေးမြတ်စွာ ရှိခိုးပါ၏ဘုရားဟူ၍ ဖြစ် ပါသည်။

လှမြင့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) ကျမ်းကိုး -

၁။ သိဒ္ဓိရှင် မဟိဒ္ဓိရှင် မဟာပထမ ဘိုးဘိုးအောင်အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မိုးမြဝင်း-ရွှေဆံတော်ဂေါပက (မြဝင်း-ဒဿန)

၂။ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာဗုဒ္ဓအင် တော်ကြီး (ဦးမောင်မောင်တင်)

www.burmeseclassic.com

ဘုရားရှင်တို့ဖလတော်ဖြင့် စိမ့်သွန်းလောဏ်တော်ရဲ့သဘာဝ

ကျောက်တော်မြို့ရှိ

မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်ပြင်ကြီး

ရွှေရီအောင်(ပုလဲ)

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော်မူပြီး
 နောက် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဗုဒ္ဓသာသနာ
 ဦးစွာကြသည့်နိုင်ငံများတွင် ဗုဒ္ဓ၏
 နတ်တော်များကို ရည်မှန်း၍ ဆင်းတု
 သော်အမျိုးမျိုးကို ထုလုပ်သွန်းလောင်း
 ဦးစွာလုပ်ကြံရကြပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်
 တွင် မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ ဂျပန်၊ သီရိလင်္ကာ၊
 ဘရမ္မ စသည်နိုင်ငံအသီးသီးတွင် ဗုဒ္ဓ
 ဆင်းတုတော်များကို အသီးသီးထုလုပ်
 ဦးစွာလုပ်ကြံရကြပါသည်။ သို့ရာတွင်
 နတ်ဆင်းတုတော်များမှာ မြတ်စွာဘုရား
 ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီးနောက် နောင်နှစ်
 သောင်းစွာကြာမြင့်မှသာ ဗုဒ္ဓသာသနာ
 သော်မြတ် စည်ပင်ပြန့်ပွားတိုးတက်မှုကို
 အခြေခံ၍ ကိုးကွယ်ခွင့်ရရှိကြခြင်းဖြစ်
 ပါသည်။

၎င်းဆင်းတုတော်များအနက် ရခိုင်
 ပြည်နယ် ကျောက်တော်မြို့ရှိ မဟာမြတ်
 မြတ်စွာတော်မြတ်ကြီးကား ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
 သော်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကာလကပင်
 သွင် ရခိုင်ပြည် စန္ဒာသူရိယမင်းကြီး

လက်ထက်တော်တွင် မင်းကြီး၏မနော
 အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ပင့်ဆောင်မှုကြောင့်
 မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရခိုင်
 ပြည်သို့ ဒေသစာရိကြာချီရောက်ရှိတော်
 မူခဲ့ပြီးနောက် မင်းကြီး၏ တောင်းပန်
 လျှောက်ထားချက်တို့အရ နောင်ဗုဒ္ဓ
 သာသနာတော် အခွန်ရှည် တည်တံ့နိုင်
 ရေးကိုမြင်တော်မူ၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်ပွား
 ကိုယ်စား ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို စိမ့်သွန်း
 လောင်း ကိုးကွယ်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

▣ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် စန္ဒာသူရိယဘုရင်တို့၏
 ရှေးဘဝပဋ္ဌာန်းဆက်
 ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့်စန္ဒာသူရိယဘုရင်
 တို့မှာ ရှေးယခင်ဘဝပေါင်းများစွာကပင်
 ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် ရေစက်ဆုံခဲ့ကြ
 လေသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်သည်
 ကလိင်္ဂပြည်၌ ဗြဟ္မာဘားစီးမင်းဖြစ်ခဲ့စဉ်
 စန္ဒာသူရိယအလောင်းလျာမှာ ဇေယျနန္ဒ
 အမတ်ကြီးအဖြစ် အမှုတော်ထမ်းခဲ့
 သည်။ ဘုရားအလောင်းတော်ဘုရင်

ကျောက်တော်မြို့ရှိ မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်ပြင်ကြီး

မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်ပြင်

မဟာမုနိဘုရားရှေ့မှပုံတော်

လွယ်တော်မတင်ဆင်မီ မဟာမြတ်မုနိ

စွယ်တော်တင်ဆင်အပြီး ဗုဒ္ဓတေ့ရုပ်

မျက်နှာတော်သစ်ရောက်ကပ်နေစဉ်

ရွှေယပ်တော်သွင်းနေစဉ်

အရုဏ်ဆွမ်းကပ်လှူနေစဉ်

မင်းမြတ်သည် တောထွက်တော်မူရာ အမတ်ကြီးအား ထီးနန်းအရိုက်အရာကို လွှဲအပ်တော်မူခဲ့သည်။ အမတ်ကြီးက လက်မခံဘဲ နောက်တော်ပါးကလိုက်ပါ၍ ဘုရားအလောင်းတော်ကို ရသေ့ဝတ်ဖြင့် အနီးကပ်ပါရမီဖြည့်ခဲ့လေသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ အလောင်းတော်သည် ရဟန်းဘဝဖြင့် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့စဉ် စန္ဒသူရိယအလောင်းလျှာ မဏိဥတ္တရပြည် မဟာဇနကမင်းကြီး၏သားတော်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်းသားသည် ရဟန်းတော်ကြီးကြည်ညိုလှသဖြင့် ရဟန်းတော်အား ပင့်လျှောက်ကာ ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းပြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်စေ၍ ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ကိစ္စတစ်ခုခုဖြင့်

တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့သွားရောက်ရသည့်အခါ ရဟန်းတော်ကို ကြည်ညိုလွန်းလှသော မင်းသားငယ်က တောင်းပန်လျှောက်ထားသဖြင့် မိမိကိုယ်စားရုပ်တုငယ်ကိုပြုလုပ်၍ ပူဇော်ခွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

ဘဝတစ်ခုတွင်လည်း ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဟိမဝန္တာတောတွင်းရှိ ရွှေပဗ္ဗတတောင်တွင် တပသီရသေ့ဘဝဖြင့် တရားရှာနေထိုင်ခဲ့သည်။ စန္ဒသူရိယအလောင်းလျှာသည် မုဆိုးဘဝဖြင့် သားကောင်များကို ရှာဖွေရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ ရသေ့၏ကျောင်းသစ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ရသေ့က မုဆိုးဖြစ်သူအား ခရီး

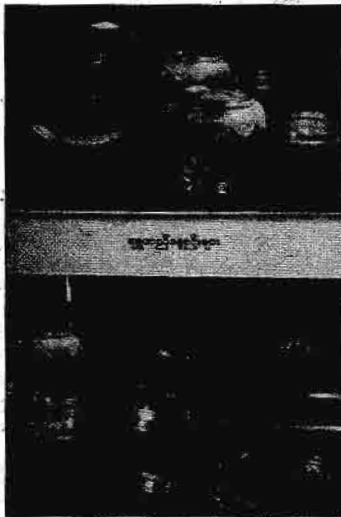
လမ်းမှန်သို့ အရောက်လမ်းပြပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ မုဆိုးသည် ရသေ့အား ကျေးဇူးဆပ်လိုသည်ဖြစ်ရာ အမြဲမပြင်ဆွမ်းကပ်၍ လှုပ်ကျေးပြုစုလိုသဖြင့် ရသေ့ကို တောင်းပန် လျှောက်ထားရာ ရသေ့က မုဆိုးကို ရွံ့ရုပ်ငယ်ကိုယ်စားပြုလုပ်ပေး၍ ကိုးကွယ်စေခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဘုရားအလောင်းတော်က ဗေဒိအကျော် ပုဏ္ဏားတော်ကြီး၏သားဖြစ်သူ ဖူးရာ စန္ဒသူရိယအလောင်းလျှာက ကျောင်းသားအဖြစ် ရေစက်ဆုံကြားလေ၏။ တစ်နေ့တွင် သူခိုးများက နန်းများကို ခိုးယူ၍ဝှက်ထားရာ ဖူးရာပျောက်ဆုံးခဲ့သဖြင့် နွားကျောင်းသား

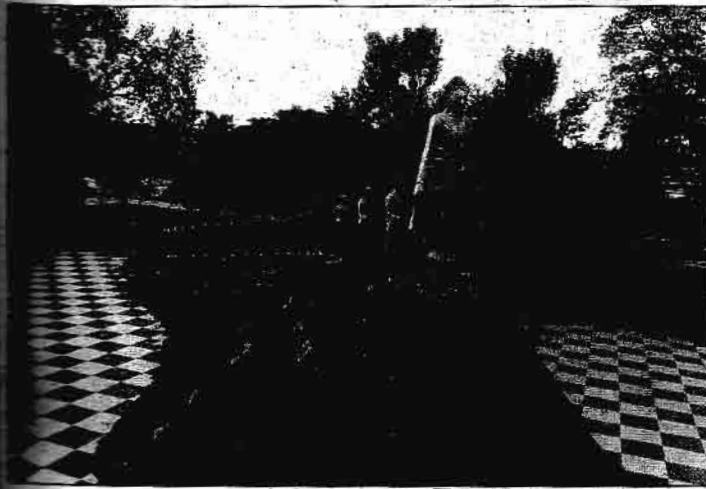

ရွှေဘုံသာမုနိပုံတော်

ရွှေသပိတ်နှင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများ

ဘုရားရင်နှင့် သံဃာတော်များ ကြွချီနေပုံ

ဆင်းတုတော်ငယ်တစ်ဆူ

ကြေးဆင်းတုတော်များ

မော်ကွန်းကျောက်စာ

ဒုက္ခရောက်လေတော့သည်။ မနေသာသည့်ဘုရားအလောင်းတော်ပုဏ္ဏားငယ်က ဗေဒင်တွက်ချက်၍ နွားများပွက်ထားရာနေရာကို လမ်းညွှန်ပြသခဲ့လေသည်။ ပုဏ္ဏားငယ်နှင့် နွားကျောင်းသားတို့အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြကာ ပုဏ္ဏားငယ်ကို အလုပ်အကျွေးပြု နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ မလ္လမရောင်သာဘိ တစ်ပြည်တစ်ရွာသို့ ခေတ္တသွားရောက်စဉ် ပူဇော်ရန်ကိုယ်စား ရုပ်တုပြုလုပ်ထားခဲ့လေသည်။ ညောင်ပင်စောင့်နတ်က မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ပုဏ္ဏားငယ်ရုပ်ကို ဖုံးကွယ်ဖျောက်ပစ်ခဲ့သဖြင့် ပူဆွေးသောကရောက်ကာ ဘဝဆုံးရှုံးသည်အထိဖြစ်ခဲ့ဖူးလေ၏။ ဂေါတမမြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် ရခိုင်ဘုရင်စန္ဒသူရိယမင်းတို့၏ ပဌာန်းရေစက်က ဤရွှေဤမြကြီးဖားခဲ့လေသည်။

၂။ ထူးဆန်းအိပ်မက်ဗုဒ္ဓကွက်

စန္ဒသူရိယဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရခိုင်ပြည် ဒုတိယညောင်တီ နန်းစံဘုရင်ကြီးသီရိရာဇာနှင့်မိဖုရားကြီးကုမ္မာရီတို့မှ မဟာသက္ကရာဇ် ၇၂ ခု၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။ မင်းသားကိုဖွားမြင်သည့်အချိန် အရှေ့အရပ်တွင် လဝန်းကြီးထွက်ပြုစအချိန်နှင့်အနောက်အရပ်၌ နေဝင်လုဆီအချိန်တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်နေဆဲအချိန်တွင် မွေးဖွားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိဖုရားကြီးသန္တတော်ခချိန်တွင် မင်းကြီးက နေလနစ်ပါးတို့အား ဆွတ်ခူးပေးခဲ့သည်ဟု မိဖုရားကြီးက အိပ်မက်မက်မြင်ခဲ့သောကြောင့်

၎င်းမင်းသားငယ်ကို စန္ဒသူရိယဟု အမည်ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ခရစ်တော်မပေါ်မီ (BC ၅၅၄ - ၅၂၇)၌ မာဂတိုင်းတွင် ဗိဇ္ဇိသာရအုပ်ချုပ်နေရာ ဝေဠဝတီပြည်ရှင် စန္ဒသူရိယမင်းတို့သည် ခေတ်ပြိုင်ဖြစ်ကြသည်။

အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပညာရှိ ဝိမလအမတ်နှင့် အမတ်ဒေဝကျော်တို့ က -

“နေနှင့် လနှစ်ပါးကို ဆွတ်ယူ၍ မိဖုရားကြီးအားဆက်သရသည့်နိမိတ်ထူး မှာ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်း၍ ဘုန်းရောင်တို့ထွန်းလင်းတောက်ပကာ အပြည်ပြည်သောမင်းအပေါင်းတို့ဝပ်စင်း ခယဦးညွတ်ကြမည့် သားတော်ရတနာ မုဒုဖွားမြင်ပါမည်။ လရောင်ပမာအေးချမ်း ပါသောသတ္တဝါတို့၏အထွတ်အထိပ်ဖြစ် တော်မူသော လောကဝိပတိမုနိမြတ်ရှင် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်တွေ့ ရှိရမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”

လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။

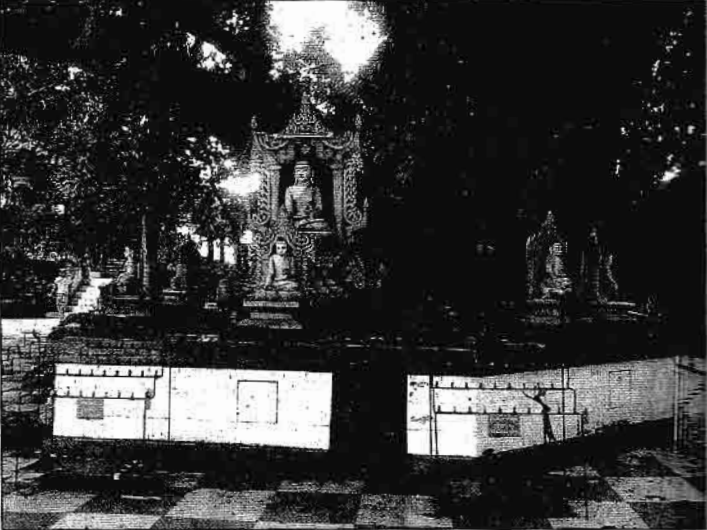
မင်းကြီးသည် နှစ်သက်အားရ ဝမ်းမြောက်တော်မူလျက် အမတ်တစ်ဦးစီ ကို အဖိုးတစ်ထောင်တန် ပတ္တမြား လက်စွပ်တစ်ကွင်းစီနှင့် ဆင်ပေါက် တစ်ကောင်စီဆုလာဘ်ချီးမြှင့်လေသည်။

▣ ကင်ပွန်းမင်္ဂလာဘုန်းတေတ

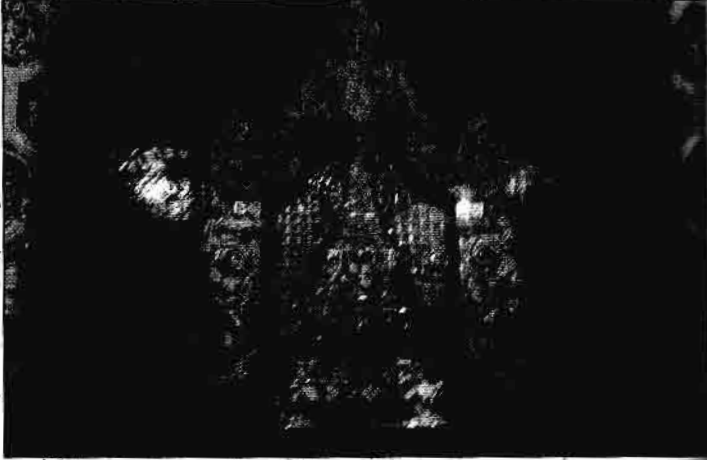
မင်းသားငယ်ကို စန္ဒသူရိယဟု အမည်ပေးသည့်အခါ မင်္ဂလာအခါတော် အချိန်တွင် ပြုပွဲဝိဒေဟကျွန်းမှ ယူဇနာ အဝန်း (၅၀) ရှိသော နေဝန်းထွက်ပေါ် ခြင်း၊ အပရဂေါယကျွန်းမှ လေးဆယ်တိုး ယူဇနာရှိသောလဝန်းကြီးထွက်ပေါ်ခြင်း၊ သပိတ်လုံးခန့်ကြီးမားသော ဥက္ကာကြယ် သည် အနောက်အရပ်မှ ပျံသန်းလာပြီး နန်းတော်ဦးကင်ပြာဿဒိဘုံအထွတ်မှာ ကြွေခခြင်း စသည့်အတိတ်ထူးနိမိတ်ထူး များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်သည်။ ပညာရှိဝိမလ အမတ်ကြီးက မင်းကြီးအား -

“အရှင်မင်းကြီး၊ အနောက်အရပ်မှ ကြယ်ဥက္ကာပျံသည် နန်းတော်ပြာဿဒိဘုံ အထွတ်မှာ ကြွေခသည့်အလိုကား သား တော်လက်ထက်တွင် ဘုံသုံးပါးတွင် အတုမရှိသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် အနောက်မဇ္ဈိမဒေသမှ ကောင်းကင်ခရီး ဖြင့် ကြွချီတော်မူလာပြီးနောက် ဓည ဝတီပြည်ကြီးတွင် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ထွန်းကားလာမည့် ကောင်းသော အတိတ်မင်္ဂလာဖြစ်ပါကြောင်း ဘုရား”

ဟု လျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။

ဘောဓိပင်ခြေရင်းမှ ရုပ်ပွားတော်များ

မဟာပုနိဓရာ ပတ္ထင်တော်ကြီး

ထက်ရှိမဟာမြတ်မုနိဆရာတော်

ကြေးခေါင်းလောင်းစာပေကြီး

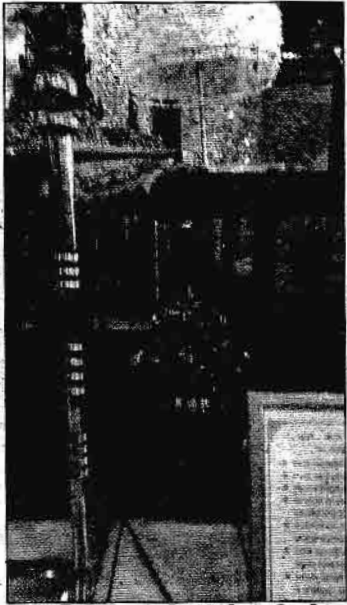

သီပေါတော်ကြီးမှ ပြာသာခင်ဆောင်များ

ဗုဒ္ဓပြတိုက်မှ ပစ္စည်းများနှင့် စေတီဝယ်

ခြေတော်ဆေးကန်

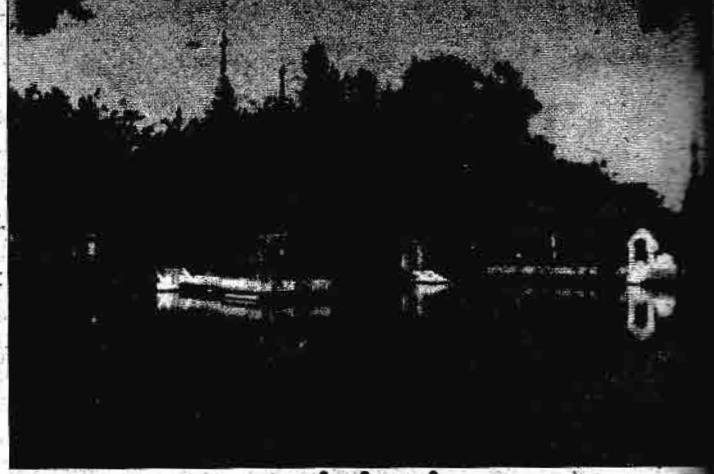
ဘော်ရောင်ခြည်တို့သည် လျှပ်နွယ်ပမာ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် ထွန်းလင်းတောက်ပ လျက် ရခိုင်ပြည်သို့ကျရောက်လာခြင်း၊ နတ်သိကြား(၆)ပါးတို့သည် ကောင်းကင် မှဝဲပျံဆင်းလျက် သကြားစက်ရောင်ဖြင့် ခညဝတီပြည်တစ်ဝန်းကျရောက်လာခြင်း၊ ကြာမျိုးငါးပါးပန်ဆင်ထားသော နဂါး မင်းသမီးတို့သည် နဂါးတို့၏အရောင်ဝါ ဖြင့် ရံရွှေဖော်များနှင့်အတူ သမုဒ္ဒရာ သီတာမြစ်တို့တွင် လှိုင်းကစားပျော်ပါး၍ ကမ်းသို့တက်ကာ ခညဝတီမြို့ကိုလှည့် ပတ် သွားလာနေခြင်း စသည့် ထူးဆန်း သော အိပ်မက်များကို မြင်မက်တော်မူ လေသည်။

စန္ဒသူရိယမင်းကြီးသည် ပညာရှိ များမတ်တို့အားခေါ်ယူ၍ အိပ်မက်အ ကြောင်းကို နိမိတ်ဖတ်လျှောက်တင်ခိုင်း လေသည်။

မျိုးမတ်ပညာရှိတို့က ဇမ္ဗူတစ်ခွင် တွင် တူနှိုင်းပြိုင်ဘက်ကင်း၍ ထူးမြတ် သောပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ပေါ်ပေါက်လာပြီး ခည ဝတီရခိုင်ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာမည့် အကြောင်းကို လျှောက်ထားကြသည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၂၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဘုရင့်ရွှေနန်း တော်၏အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ် ၌ပျားခွံခြင်း၊ ပျားအုံတည်ခြင်းပေါ်ပေါက် ခဲ့ရာ မင်းကြီးက ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တော် တို့အား နိမိတ်ဖတ်စေလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တော်တို့က -
အရှင်မင်းကြီး၊ ပျားတို့မည်သည်

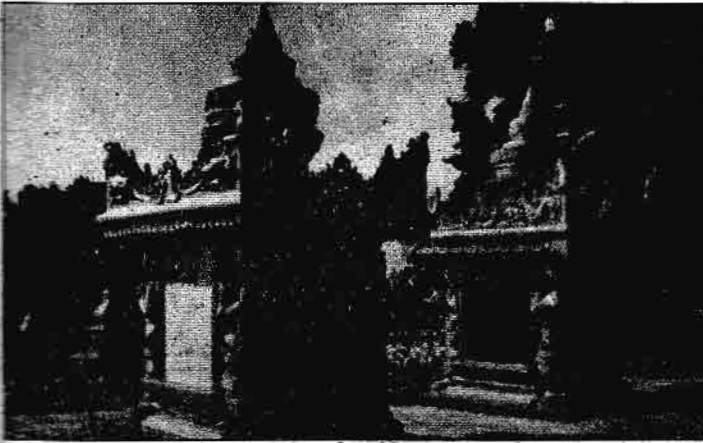

ထက်တော်ဆေးကန်

ဖောဇီပင်ခြေရင်းမှ ထိုက်ဂူအဝင်ပုဂံဦး

ကျောက်စာတိုင်များ

သားဆုပန်ညောင်ပင်ကြီး

တန်ဆောင်းအောက်လမ်း

ဖူးအံ့မှ ပြန်လည် စွန့်ခွာသည့်အခါ ဖူးရည်တို့ကို စုပ်ယူသွားပါက နိမိတ် တောင်း၍ ပျားပျံရာအရပ်သို့ ဦးခေါင်း ဆော်ဆေးမှင်လာကို ပြုလုပ်ရပါမည်။ ဖူးတို့သည် ပျားရည်ကိုချိန်ထားခဲ့ပါမူ လောကသုံးပါး၌ အတုမရှိသောဘုရား

ရှင်သည် အနောက်မဇ္ဈိမဒေသမှ ဓညဝတီ နေပြည်တော်သို့ ဧကန်မုချကြွ ရောက်တော်မူလာပါလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင် ကြွရောက်တော်မူသည့်အခါ ဤပျား ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် ကောင်းမှုအကျိုးတရားတို့ကို ဧကန်ရရှိ

ပါလိမ့်မည်”

ဟု နိမိတ်ဖတ်လျှောက်ထားကြ လေသည်။

ပျားတို့သည် တပေါင်းလသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ပျားတို့သည်ချန်လှုပ် ထား၍ ပျံသွားကြလေသည်။ ဘုရင်နှင့် တကွ အခြေအရံများနှင့် ပြည်သူတို့ သည် ပျားရည်များကို ရွှေဘူး၊ ငွေဘူး များဖြင့်ထည့်ကာ ဘုရားရှင်ကြွရောက် လာလျှင် ကပ်လှူနိုင်ရန်သိမ်းဆည်းထား ကြလေသည်။

စန္ဒသူရိယမင်းကြီးသည် နန်းစံ (၂၆) နှစ်၊ သက်တော် (၅၁) နှစ်အရွယ် တွင် အနောက်မဇ္ဈိမဒေသတွင် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူ ကြောင်းကို သတင်းစကားတစ်ဆင့်နား ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မဇ္ဈိမတိုင်းသား ကုန်သည်ပုဂ္ဂိုလ်များရှစ်ယောက်တို့၏ထံမှ လည်းကောင်း တစ်ဆင့်ကြားသိခဲ့ရလေ သည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် နှစ်စဉ်ကာလ ရှေးဘဝအဆက်ဆက်ကပင် ပါရမီပြည့် ဖက်ဖြစ်ခဲ့လေရာ ဘုရားရှင်ကို သွားရောက် ဖူးမြော်လိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက် ခဲ့လေသည်။ ဘုရားရှင်အား ပုဏ္ဏား များမတ်တို့က ပင့်ဆောင်၍ ရန်ိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြရာ အမျက်ဒေါသထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် နန်းတော်ရှင်ပြင်ကို အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေလေသည်။

တစ်ဖန် ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးရန် ပြာသာဒ်ကျောင်းဆောင်များ၊ ရဟန်း တော်များ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် ကျောင်း ဆောင်များကို ဆောက်လုပ်ပြီး ကြွက် လျှာ၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ မုလေးပွားတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ပျားရည်နှင့်လှူသော ဆွမ်း၊ မုန့် ပေါက်ပေါက်တို့ကို အာရုံပြုလှူဒါန်းခြင်း၊ အမွှေးနံ့သာပန်းမန်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ဘုရားရှင်အား စိတ်အာရုံညွတ်ကာ ဓည ဝတီပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါမည့် အကြောင်း မင်းကြီးနှင့်မိဖုရား ပြည်သူ ပြည်သားတို့က စိတ်ဖြင့်ရည်မှန်း၍ ပင့်လျှောက်ကြလေသည်။

□ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကြွချီလာသည်

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး တော်မူနေခိုက် စန္ဒသူရိယဘုရင်နှင့် ပြည်သူပြည်သားများ ရည်မှန်းပူဇော် သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ သည် ဘုရားရှင်၏ရွှေတော်မှောက်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ တဖွဲဖွဲကျရောက်ကြ

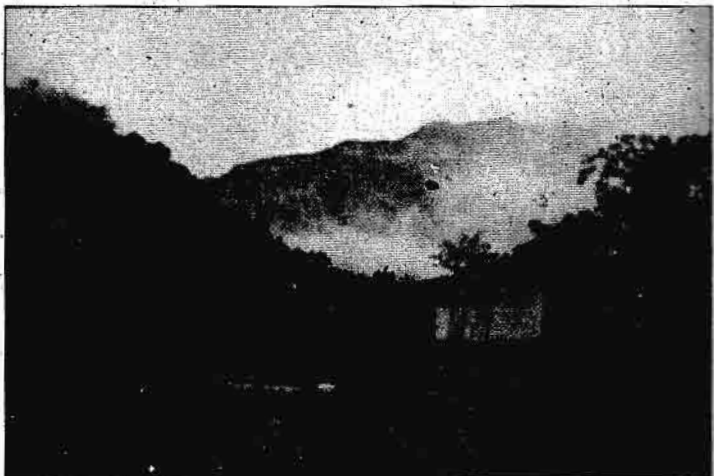

လေသည်။ ဘုရားရှင်သည် ကျွတ်ထိုက်
သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား ကရုဏာ
ရှေးရှု၍ ကြည့်တော်မူလေသော် ရကုပ္ပရ
ဓညဝတီပြည်ရှင်ဘုရင်နှင့် ပြည်သူပြည်
သားများက ပင့်လျှောက်လျက်ရှိနေ
ကြောင်း သိရှိတော်မူလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည်
ညီတော် အာနန္ဒာအား ခေါ်တော်မူ၍
စန္ဒသူရိယဘုရင်နှင့် ဘဝများစွာက
သာသနာပဋ္ဌာန်းရေစက်ဆုံခဲ့လေသော
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မင်းကြီးနှင့်တကွ
အခြေအခံအပေါင်းတို့ သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်၌တည်စေခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊
တိုင်းသူပြည်သားတို့ သရဏဂုံတည်ကြ
မည်ဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း
ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်ပွားရုပ်တုတော်ကို
သွန်းလုပ်တည်ထားစေသဖြင့် သာသနာ
(၅၀၀၀) ပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါ
အပေါင်းတို့ ကောင်းမှုတရားပွားများစေ
ရန်အလို့ငှာလည်းကောင်း၊ ဆင်ခြင်သုံး
သပ်တော်မူပြီး ဓညဝတီရခိုင်ပြည်သို့
ကြွချီတော်မူမည်ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြား
တော်မူလေသည်။

စန္ဒသူရိယဘုရားဖြင့်ပုဒ္ဓမြတ်ရှင်တော်

ပုဒ္ဓမြတ်စွာဓညဝတီပြည်သို့ ကြွချီ
မည်အကြောင်းကို သိကြားမင်းသိလေ
သော် ဝိသကြံနတ်သားအား ပြာသာဒ်
ငါးရာတို့ကို အသင့်ဖန်ဆင်းထားလေ
သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
နောက်ပါ သံဃာတော် (၅၀၀)နှင့်တကွ
ဝိသကြံနတ်သား ဖန်ဆင်းအပ်သော
ပြာသာဒ် (၅၀၀) ဖြင့် မဟာသက္ကရာဇ်
၁၂၃ ခု (BC-၅၅၄) တွင် ရာဇဂြိုဟ်
ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှ သက်တော်
(၅၅) နှစ်၊ ဝါထာတော် (၂၀) တွင် ဓည
ဝတီရခိုင်ပြည်ကြီးဆီသို့ ဒေသစာရိကြွချီ
တော်မူလေသည်။ ရခိုင်ပြည်ဓညဝတီရှိ
ကစ္ဆပနဒီမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ
မောရပဗ္ဗတမည်သော သေလင်္ကာရီ
ကျောက်တော်တောင်ထိပ်၌ သက်ဆင်း
ရပ်တန့်တော်မူခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်
အရပ်ထက်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုတော်မူ
၍ ပြီးတော်မူစဉ် ပုဒ္ဓ၏စွယ်တော် (၄)ဆူ
တို့အကြားမှ ထန်းလုံးခန့်ပမာဏရှိသော
ရောင်ခြည်တော်သည် အရပ်ဆယ်မျက်နှာ
တူရူသို့ ရှေးရှုထွက်တော်မူလေသည်။
ထိုအခြင်းအရာကို ညီတော်
အာနန္ဒာတွေ့မြင်လေသော် ရိုသေစွာရှိခိုး
လျက် ဘုရားရှင်အား အကြောင်းစုံကို
လျှောက်ထားတော်မူလေသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်အဝေမြင်ကွင်း

ပုဒ္ဓမြတ်စွာက -
ဤဓညဝတီပြည်ကြီးသည် ရှေး
အခါကပင် အလွန်ထင်ရှားမြင့်မြတ်
သောတိုင်းပြည်ကြီးဖြစ်၍ ငါဘုရား
လောင်းနှစ်စဉ်ကာလ ဘဝပေါင်းများစွာ
က (၃၀) သောပါရမီကို ပြည့်ကျင့်တော်
မူစဉ် ဤဓညဝတီ၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဟု လည်းကောင်း မိန့်ကြားတော်
မူလေသည်။ ထို့ပြင် ယခုရပ်တန့်ရောက်
ရှိနေသော သေလင်္ကာရီကျောက်အတိပြီး
သော မောရပဗ္ဗတတောင်ထက်၌ ဘဝ
များစွာ ကျင်လည်ခဲ့ကြောင်းနှင့် နောင်
တွင် မြတ်ဘုရား၏ ဓာတ်တော်များဖြင့်
စေတီတော်အသီးသီးတည်ထားကိုးကွယ်
ကြလိမ့်မည်ဟု ကိုယ်တော်တိုင်နှုတ်တော်
မူ ဗျာဒိတ်တော်စကားမိန့်ကြားတော်မူ
ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ဗျာဒိတ်တော်စကား
မိန့်ကြားပြီးသည်နှင့် မြင်းမိုရ်၊ သတ္တရ
ဘန်၊ ခုနစ်တန်သီတာ စကြဝဠာတိုက်
အားလုံးတို့သည် ရုန်းရင်းခတ်တမှုလှုပ်
သွားလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ကို စန္ဒ
သူရိယဘုရင်ကြီးနှင့်တကွ ဓညဝတီပြည်
သားတို့သည် များစွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
ခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ပညာရှိမျိုးမတ်
တို့ကမူ အခြားသောအကြောင်းဖြစ်တန်
ရာမရှိ၊ ပုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
တိုင်ကြွလာသည့်အတိတ်နိမိတ်ကောင်း
ဖြစ်မည်ဟု လျှောက်ထားကြလေသည်။
ထူးခြားသည့်အတိတ်နိမိတ်တို့ကို မြင်
တွေ့လိုက်ရသည်။

စန္ဒသူရိယမင်းသည် ပုဒ္ဓဘုရားရှင်
အား အလွန်အမင်းဖူးတွေ့လိုသောစိတ်
ဆန္ဒတော်ပြင်းပြလာပြီးနောက် နောက်ပါ

အခြေအခံများနှင့်တကွ ရောင်ခြည်တော်
ကွန်မြူးရာ သောလင်္ကာရီကျောက်တော်
တောင်ဆီသို့ ခြေလျင်ခရီးဖြင့် ကြွမြန်း
တော်မူလေသည်။ ထိုအခါ ပြင်ကြီးတစ်
ပြင်သို့ရောက်ရှိသည်တွင် အများပြည်သူ
တို့လှုပ်ရှားသွားလာမှုကြောင့် မြေမှုန့်တို့
ထကာ ထက်ဝန်းကျင်အနှံ့ ညဉ့်မိုးချုပ်
သည်အသွင် ခရီးလမ်းကိုမမြင်ရဘဲရှိလေ
သည်။ ထိုအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကြ
လျက် ပုဒ္ဓဘုရားရှင်အား လက်ဆယ်ဖြာ
ထိပ်မှာမိုး၍ -

“ကယ်တော်မူပါ ဘုရား”

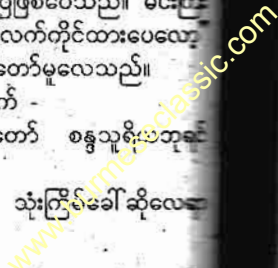
ဟု ကန်တော့ကြလေရာ ပုဒ္ဓရှင်
တော်မြတ်သည် သိလေတော်မူသဖြင့်
ခြောက်သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်တို့
လွှတ်တော်မူမှ အမှောင်ကင်း၍ အလင်း
ကို ပြန်မြင်ခွင့်ရရှိကြလေသည်။ သို့ဖြင့်
ပုဒ္ဓဘုရားရှင်သီတင်းသုံးရာ သေလင်္ကာရီ
တောင်သို့ ခရီးဆက်ကြလေသည်။ စန္ဒ
သူရိယဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဘုရားရှင်
အားကိုယ်တော်တိုင် ဖူးမြင်တွေ့လို
သဖြင့် ဝီတိဇောအဟုန်ဖြင့် ခေတ္တမှ
သတိမေ့လျော့သည်ထိဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က -

“ဒကာတော်မင်းမြတ်၊ သင်နှင့်ငါ
သည် ရှေးဘဝများစွာကပင် အတူတကွ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ များပြားလှပေသည်။ ဒကာ
၏ဆုတောင်းမှုကြောင့် ပါရမီအဟုန်ဖြင့်
ယခုတွေ့ကြရပြီဖြစ်ပေသည်။ မင်းကြီး
အသိတရားကိုလက်ကိုင်ထားပေလော့
ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ထို့နောက် -

“ဒကာတော် စန္ဒသူရိယဘုရင်
မင်းမြတ်”
ဟူ၍ သုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလေရာ

မင်းကြီးကလည်း ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် -
ဘုရား ဘုရား ဘုရား
ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ပြန်ထူးခဲ့
လေသည်။ မင်းကြီးက အလွန်နှစ်သက်
မင်းမြောက်စွာဖြင့် -
ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ အခြွေအရံ
မင်းနိုင်သားဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား
သနားဂရုဏာကိုအကြောင်းပြု၍ ခေည
ဝတီပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါဘုရား
ဟု တောင်းပန်လျှောက်ထားလေ
သည်။

ဗုဒ္ဓကိုယ်ပွားမဟာမုနိသွန်းလုပ်ဘုရား
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ခေညဝတီမြို့
ဆော်သို့ရောက်ရှိသည့်အခါ မင်းကြီးနှင့်
အတူတူပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ဘုရား
ရှင်နှင့် ရဟန္တာ(၅၀၀)တို့အား သီရိဂုတ်
ဆောင်၍ မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်၍ သီတင်း
သုံးစေကာ အထူးထူးသော ကောင်းမြတ်
စုသည့် ရသာချိုချင်ခဲဖွယ်တို့ဖြင့်
ဆက်ကပ်လျှာဒါန်းပူဇော်လေသည်။ ထိုမှ
တစ်ဖန် မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်အား
ခေညဝတီရွှေနန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်၍
ဆွမ်းဆက်ကပ်လျှာဒါန်းကာ ဘုရားရှင်ထံ
တွင် တရားဒေသနာနာကြား၍ သရဏဂုံ
ဗုဒ္ဓသီလတရားတည်ကြပါလေသည်။
ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာအဆုံးအမ
များဖြင့် ခေညဝတီရွှေပြည်ကြီးတွင်
ဘုရားဓမ္မမိုးကြီးသည် သည်းထန်စွာရွာ
သွန်းသကဲ့သို့ သာသနာတော်ကြီးပျံ့နှံ
ခဲ့လေသည်။

ဤမျှနှင့်အားမရနိုင်သော စန္ဒ
သူရိယဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဘုရားရှင်
ပြန်လည်ကြွချီသွားလျှင် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ဖူးမဝနိုင်သော ရွှေမျက်နှာ
ဆော်ကို မဖူးမတွေ့ရဘဲရှိနေအံ့ဟု
ဆွမ်းမိလေလျက် ဘုရားရှင်အား ဤသို့
ဆောင်းပန် လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရားသည် ဤအရပ်
ဒေသမှ ပြန်လည်ကြွချီသွားလျှင် တပည့်
ဆော်တို့အားကဲ့ရာဗြစ်ရပါမည်ဘုရား။
ဦးအတွက် အရှင်ဘုရားအားအမြဲမပြတ်
ထားဝရဖူးမြော်နိုင်ရန်အလို့ငှာ အရှင်
ဘုရား၏ကိုယ်စားကိုယ်ပွားရုပ်တုတော်
တစ်ဆူကို သွန်းလုပ်ပူဇော်ခွင့်ပြုပါ
ဘုရား

ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်လေ
သည်။
ဘုရားရှင်သည် ရှေးဘဝအဆက်
ဆက်ကျင့်လည်ဖူးခဲ့လေသော ခေညဝတီ
ပြည်သည် ဧမျူဒီပါတွင် အလွန်မြင့်မြတ်

သောတိုင်းပြည်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ငါ၏
ကိုယ်ပွားတော်ရုပ်တုကို တည်ထားခဲ့
ပါက ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက်တွင်
သာသနာ(၅၀၀၀)ပတ်လုံး လူနတ်ဗြဟ္မာ
သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ကိုးကွယ်ရာစင်စစ်
ကေနိပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ မင်းကြီး၏
တောင်းပန်လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြု
တော်မူလေသည်။

၂ သက်ရှိကိုယ်ပွား မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်
ဘုရား

စန္ဒသူရိယမင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်၏ခွင့်ပြုချက်ရရှိတော်မူသည်
နှင့် အလွန်တရာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ
ဖြင့် ဘဏ္ဍာတော်တိုက်မှ ရတနာကိုးပါး
တို့ကို ရွှေပန်းတောင်တွင်ထည့်၍ ပြည်
ထောင်အချင်းချင်း မင်းအပေါင်းတို့အား
ကုသိုလ်တော်ပါဝင်စေ၍ ကိုးကွေ့မျှခန့်
သောရတနာတို့ ရရှိတော်မူလေသော်
ရတနာရွှေပန်းတောင်ကို ဆင်ဖြူတော်
ထက်တွင် တင်ဆောင်၍ ထီးဖြူအုပ်မိုး
ကာ သီရိဂုတ်ကုန်းတော်ပေါ်သို့ ပင့်
ဆောင်ယူခဲ့လေသည်။ ဘုရားရှင်က
လည်း သိကြား၊ ဝိသကြုံတို့ကိုခေါ်တော်
မူ၍ ရတနာကိုးကွေ့ထဲမှရွှေလက်တော်
ခုနစ်လက်ခုပ်ကျူးယူတော်မူ၍ -

“ငါ၏ကိုယ်တော်နှင့်မလွတ်မလွန်
အတိုင်းအတာပမာဏရှိသောရုပ်တုတော်
ကို သွန်းလောင်းလေတော့”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်လေသည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဘုရားရှင်နှင့်
ရဟန္တာတို့အား မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်
လျှာဒါန်းပြီး ဘုရားရုပ်တုတော်ပြီးမြောက်
သည်ထိ အပူဇော်ခံကာ တရားရေအေး
အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးခဲ့ယူတော်မူ
ခဲ့ကြလေသည်။ မဟာမုနိရုပ်တုတော်
ကြီးကို သိကြားဝိသကြုံတို့ ဦးဆောင်
လျက်၊ စန္ဒသူရိယမင်းကြီးသည် မင်း
အပေါင်းခြံရံလျက် စတင်သွန်းလောင်း
တော်မူစေလေသည်။ ရတနာ (၉) ပါးတို့
အား အရည်ကျိုသည့်အခါ နဂါး
တို့သည် မထင်မရှားသောကိုယ်ဟန်သွင်
ဖြင့်လာရောက်ကြ၍ အမြီးဖြင့်မွှေပေး
ကြသည်။ ဝေပုလ္လတောင်ရှိ စူဠရဋနတ်
မင်းကြီးကလည်း ဓောင့်ရှောက်ကြီးကြပ်
တော်မူလေသည်။ စူဠရဋနတ်မင်းကြီး
ရှေ့တွင် ထီးဆောင်းမင်းအပေါင်းနှင့်
သိကြား၊ ဝိသကြုံနတ်အပေါင်းတို့နှင့်
(၆၅) တင်းသောရတနာတို့ကို မြတ်စွာ
ဘုရားနှင့် ပုံစံတော်တူအောင် သတိထား
သွန်းလောင်းကာ ထုလုပ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးခေါင်းတော်မြတ်နေရာ၌
မဆက်စပ်ဘဲရှိနေသဖြင့် ဘုရားရှင်အား
အလုံးစုံကို လျှောက်တင်ကြလေသည်။

ဘုရားရှင်က -
“မစိုးရိမ်ကြလင့်၊ ရတနာပလ္လင်
ကိုသာ ပြီးအောင်စီမံထားကြ”

ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။
ထို့နောက် သိကြား၊ ဝိသကြုံနှင့်
လူမင်းအပေါင်းတို့ဖန်ဆင်းသွန်းလုပ်ထား
သောရုပ်တုတော်ကို တန်ခိုးကြီးစေလို
သဖြင့် ဘုရားရှင်သည် ရုပ်တုတော်အား
ရင်ငွေတော်ခုနစ်လက်ခုပ်ထည့်သွင်းပေး
တော်မူလေသည်။

သို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
တိုင်စီမံဖန်ဆင်းအပ်သော ဗုဒ္ဓကိုယ်စား
တော်မြတ်ကို တစ်ဆုံခြည်မျှမယွင်းမမှား
စေဘဲ သွန်းလုပ်တော်မူခဲ့ရာ မဟာ
သက္ကရာဇ် ၁၂၃ ခု၊ ကဆုန်လပြည့်
ကျော် ၁ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင်
အောင်မြင်ပြီးစီးခြင်းသို့ ရောက်ရှိတော်
မူခဲ့လေသည်။

၃ ဘုရားနှစ်ဆူပြင်တူပွင့်ထွန်းလေသကဲ့သို့

စန္ဒသူရိယဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်ပြည်
သူအပေါင်းတို့သည် သွန်းစက်တော်ရုပ်
ရှင်တော်မြတ်ကို ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး၍
ဖူးမဝနိုင်အောင်ပရိဂြဟေတော့သည်။
အထူးထူးသော အမွှေးပန်းနံ့သာ၊ တံခွန်၊
ကုက္ကာ၊ မှလေးပွားတို့ဖြင့် လျှာဒါန်း
ပူဇော်ကုန်ကြလေသည်။ နတ်ဝေဒတာ
အပေါင်းတို့မှလည်း မြတ်စွာဘုရား
တစ်ဆူထပ်မံပွင့်တော်မူသကဲ့သို့သဘော
ထား၍ နတ်ပန်းမိုးများရွာသွန်းပူဇော်
ကြပြန်လေသည်။ ထိုအခါ စကြဝဠာ
တိုက်ကြီးသည် အံ့ဘနန်းတုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားခဲ့ပြန်လေသည်။ စန္ဒ
သူရိယဘုရင်ကြီးသည် များစွာသော
အတိတ်နိမိတ်တို့ကို မြင်တော်မူလေ
လျှင် သဒ္ဓါဝီတိအဟုန်မှမ်းထုံလျက်
ကိုယ်စားရုပ်တုတော်မြတ်၏ခြေအစုံကို
ဦးတိုက်ပူဇော်လေသည်။

နံနက်လင်းသည့်အခါ မြတ်စွာ
ဘုရားသည် မြင်းမိုရ်ဟု နောင်ခေါ်
တွင်မည့် တောင်ပို့ထက်မှ ရပ်တန့်လျက်
ရုပ်တုတော်ကိုကြည့်ရှုတော်မူလေသည်။
ထိုရုပ်တုတော်ကိုမြင်လျှင် ကြည်လင်သော
စိတ်တော်ရှိတော်မူလေသဖြင့် မဏ္ဍပ်
အတွင်းသို့ ကြွချီတော်မူလေသည်။
ထိုအခါ သွန်းစက်တော်ရုပ်ရှင်
တော်မြတ်သည် နောင်တော်ဘုရားအား
ခရီးဦးကြိုပြုရန်ထတော့မည့်အတွက်ကြိုပြု

လေသည်။

ပုဒ္ဒဘုရားရှင်သည် လက်ယာ လက်မောင်းကိုဆန့်တော်မူ၍ -

“ငါ့ညီတော် ငါတစ်မူကား မကြာ မြင့်မီပင်လျှင် ဖန်နိဗ္ဗာန်ပြုရလိမ့်မည်။ ငါ့ညီတော်သာလျှင် ငါဘုရားဖန်ဆင်းဘိ သကဲ့သို့ အထူးထူးအပြားပြားတန်ခိုး ပြောဟောတို့ကိုဖြစ်စေလျက် ငါထား တော်မူလတ္တံ့သော သာသနာ (၅၀၀၀) မကုန်သရွေ့ အမှုတည်ရစ်သဖြင့် လူ့နတ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ရိုသေရာ ဖြစ်စေသတည်း”

ဟု ဗျာဒိတ်တော်ပေးတော်မူလေ သည်။

ထိုအခါ ပုဒ္ဒမြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် ရုပ်ရှင်တော်မဟာမုနိကို ဖူးတွေ့မြင်ရ သော စန္ဒသူရိယဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ မင်းအပေါင်း၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ဘုရားရှင် (၂) ပါးကို ပြိုင်တူဖူးတွေ့ရ သည့်အလား သဒ္ဓါပီတိဝမ်းဆီထိသို့ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးလေကြကုန်၏။ စန္ဒ သူရိယဘုရင်ကြီးသည် ဘုရားအမှုပြု သော ရဟန္တာ(၅၀၀)တို့အား ဆွမ်းဆက် ကပ်လျှာဒါန်းလေသည်။ ဘုရားရှင်က လည်း စန္ဒသူရိယမင်းကြီးအား ရုပ်ရှင် တော် မဟာမုနိကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရ သောအကျိုးတရားတို့ကို ဟောကြား တော်မူလေသည်။ မင်းကြီးသည် ရုပ်ရှင် တော်မြတ်ထုလုပ်ရာမှ ကြွင်းကျန်အပ် သောရတနာတို့ကို ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်းတော်တို့အား လျှာဒါန်းလေရာ ငြင်းပယ်တော်မူလေသည်။ ဘုရားရှင်က ရုပ်ရှင်တော်မဟာမုနိအား -

“ညီပွားမဟာမုနိ၊ နောင်သော အခါ မတရားသူများ၏ အဖေးအမြန်း အငြင်းအခုံတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေရ မည်ဖြစ်၍ စကားပြောကြားခြင်းမသင့်”

ဟူ၍ မှာကြားတော်မူကာ ထက်ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဧည့်ဝတီမြို့ တော်မူသည် ဒွါရာဝတီ (သံတွဲမြို့) ဆီသို့ ကြွမြန်းတော်မူသွားလေသည်။

၁ မဟာမုနိဘုရားနှင့်သွန်းစက်တော်များ

မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို သွန်းလုပ်ခဲ့ရာတွင် မြတ်ကိုးပါးရှင် ခေါ် နောင်တော်ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဦးစွာ ပထမသွန်းလုပ်ခဲ့၏။ ဉာဏ်တော်အမြင့် နှစ်မိုက်ခန့်သာရှိသော ပုဒ္ဒဘုရားရှင်၏ ပုံစံတူသွန်းခဲ့သော နမူနာဘုရားရုပ်တု ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ သွန်းလုပ် သော ရုပ်တုတော်မှာလည်း ဘုရားရှင်

ထက် နှမ်းတစ်စေ့မျှကြီးနေသဖြင့် သျှင် ကျော်ဘုရားတွင်လေသည်။ ထို့နောက် လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံထေရ်ပျံနှစ်ပါးကို လည်းသွန်းလုပ်ခဲ့သည်။ မဟာမုနိရုပ်ရှင် တော်သွန်းလုပ်ပြီး ကုန်ရှိနေသေးသော ရတနာများဖြင့် ရုပ်တုတော် (၃၃) ဆူကို လည်းသွန်းလုပ်ခဲ့ရာ ပဉ္စလောဟာငါးပါး နှင့် မဟာမုနိသဏ္ဍာန်တူ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ မဟာကျန်ဘုရား များကို လည်းကောင်း မတုန်သေးဘဲ ကျန်ရှိနေသဖြင့် မဟာကျိ ဘုရား များကို သွန်းလုပ်ခဲ့ပြန်လေသည်။ နောက်ဆုံး ကြွင်းကျန်သော ရတနာများ ကိုလွှင့်ပစ်ရန်မသင့်တော်၍ ဘုရားပလ္လင် ပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပူဇော်ခဲ့ရာ ထိုရတနာ များသည် ‘ပိုးရွှီးငှက်’ ဖြစ်လျက် ဘုရား ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်တွင် ပျံဝဲနေလေသည်။ ထိုပိုးရွှီးငှက်တို့သည် စန္ဒသူရိယဘုရင် လက်ထက် ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ ပန်းပွင့်များကို စားသောက်နေထိုင်ကြ သည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ ထိုငှက်များ မှာ ရွှေရောင်အဆင်းရှိ၍ ပန်းပွင့်ပန်းတံ များမှ နင်းရည်ကိုသောက်သုံး၍ ပန်း ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံတို့ကို စားသောက်ကြ သဖြင့် ရခိုင်တို့က ‘ငှက်မြတ်ရတနာ အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

၂ မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ အံ့ဖွယ် (၈) ပါး

မြတ်ပုဒ္ဒဘုရားရှင်က -
“ငါ၏ကိုယ်ပွား ဤမဟာမုနိကို ရိုသေစွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူတို့သည် ငါဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သကဲ့သို့ သုံးတန်သောချမ်းသာသုခကိုရကြအံ့”

ဟူ၍ လည်းကောင်း -

“ငါ၏ကိုယ်ပွား မဟာမုနိရုပ်ရှင် တော်မြတ်သည် (၈)ပါးသော အံ့ဖွယ်နှင့် တကွ သာသနာ (၅၀၀၀) ပတ်လုံးတည် ရစ်မည်”

ဟူ၍လည်းကောင်း နှုတ်ဗျာဒိတ် တော်ထားရှိခဲ့လေသည်။ ထိုဗျာဒိတ် တော်အရ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးတို့မှာ -

၁။ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ရုပ်တုတော်မြတ်၏ ရွှေပြာသာဒ်အပေါ်သို့ လွှားကျော်ခုန်ပျံ နားနေခြင်းငှာမဝံ့ခြင်း။

၂။ ရုပ်တုတော်မြတ်၏ရွှေမျက်နှာ တော်သည် ထွန်းပေါ်ထွက်စသော လပြည့်ဝန်းသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ နေ့ညဉ့်မစဲ ရှုမရအောင် အမြဲထွန်းလင်းတောက်မ သော ရောင်ခြည်တော်မြတ်ကို စွန့်လွှတ် တော်မူခြင်း။

၃။ မိစ္ဆာယုများ မတရားကျင့်ကြံ သော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုရုပ်တု တော်မြတ်ကို ရှုကြည့်ဝင်ဖူးသော်လည်း သောက်ရှူးပမာ ရွှေမျက်နှာတော်သည် ညိုပြာမှောင်လျက်အရောင်မထွက်ခြင်း။

၄။ ရုပ်တုတော်မြတ်၏သဏ္ဍာန် တော်ကို ပုံယူဓာတ်ကူး၍ ရေးသားသွန်း လုပ်သော်လည်း ပင်ပန်းကာမှု ကျန်ပီပြင် စွာ မကူးယူနိုင်ခြင်း။

၅။ တရားထိုင်၊ အမှုပြု၊ အနိုင် အရှုံးကျင့်သုံး မသား ကျိန်ဆိုငြားလည်း ထင်ရှားလက်ငင်းပျက်ယွင်းထိရောက်စေ နိုင်သောတန်ခိုးတော်ကြီးမားခြင်း။

၆။ ရဟန်းရှင်လူပြည်သူပြည်သား လူအများတို့သည် သဒ္ဓါတရားတိုးပွား တက်ကြွသောကြောင့် ကုဋေသိန်းသောင်း မကသောရွှေပြားရွှေဆိုင်တို့ဖြင့် နေထိုင် ကပ်လျှာပြုပသော်လည်း ပြေပြစ်သန့်စင် ပြည့်ဖြိုးလွင်သောကိုယ်တော်ရှိခြင်း။

၇။ တစ်ဆယ့်နှစ်လ မည်သည့် အခါသမယမဆို ညဉ့်ပါနေရော သောသောညည် အသံမစဲပွဲတော်သဘင် လူရှင်အများ စည်ကားဖူးရောက်သော တန်ခိုးတော်မြတ်ကြီးခြင်း။

၈။ တန်ခူး၊ ကဆုန်စသော သင်္ကြန် အတာရေသွန်းခါ၌ ဝိယာရေနှောက် မိုးသီးမိုးပေါက်မက အိုးကြီးအိုးငယ်တို့ နှင့်ရေသပွယ်ကြသော်လည်း ရှေ့တော် ဝယ်အပါး၌ ရေမနားမတည်နိုင်သော တန်ခိုးတော်မြတ်ကြီးခြင်းတို့ ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုအပြင် ဘုရားပွဲတော်အချိန်၌ ဘုရားပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ လူပရိသတ် များ မည်မျှပင်လာရောက်ပူဇော်စေကာ မှု ပြည့်လျှံမှုများမရှိခြင်း၊ ရေကန်အတွင်း ရှိရေများသည် နေ့၊ မိုး၊ နေောင်းသုံးရာသီ မပြတ်ရေလျှော့ခြင်းတိုးခြင်းတို့မရှိခြင်း သိမ်တော်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသစ်ပင်များစွာ တို့မှာ အမြဲတမ်း စိမ်းလန်းနေပြီး အဖူး အညွန့်တို့သည် မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင် တော်မြတ်ရှိရာဘက်သို့ အမြဲဦးညွှတ် လျက်ရှိပါသည်။ လူသတ္တဝါအပေါင်း ထို့ သည် ဒုက္ခ၊ သုခတစ်ခုခုနှင့်တွေ့ကြုံရ မည်မှန်ပါက ဦးတော်ဆေးကန်တွင်း၌ ရေများသည် သွေးကဲ့သို့နီရဲလာခြင်း ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကိုယ်လုံးတော်မ ခွေးတပြိုက်ပြိုက်ကျလာခြင်း၊ ဗောဓိ သောဝါဒပင်ရှိအရွက်များ ဖက်ကတော့ လိပ်ခွေ၍ သွားခြင်း စသည့်ထူးခြားသော အတိတ်နိမိတ်များကို ကြိုတင်၍ မြသ တတ်သဖြင့် တွေ့ကြုံရမည်ဖြစ်ပေသည်။

မဟာမြတ်မုနိဘုရားဖူးလမ်းညွှန်
 နွေအခါက ရခိုင်ပြည်နယ်ရှိ
 မဟာမြတ်တော်မြို့ မဟာမြတ်မုနိအား
 မြတ်နိုးမြော်ရန်မှာ လမ်းပန်းဆက်
 ဆက်ဆောင်ခဲသဖြင့် မရောက်ရှိနိုင်ခဲ့
 သ။ ယခုက ရေကြောင်းလမ်းကိုသာ
 အသုံးပြုထားရသဖြင့် ခရီးသွားလာမှု
 အဆင်ပြေစွာဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင်
 ခုနှစ်မှ စတင်၍ ရန်ကုန် -
 တောင်ကုတ် - စစ်တွေကားလမ်းကြီး
 ဆက်လုပ်ခဲ့ရာ ကားဖြင့်အလွယ်တကူ
 သွားနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ တောင်ကုတ်
 မြို့မလည်း ရှေ့ပြည်တန်း၊ မလိခ စသည့်
 မြို့နယ်များဖြင့် အချိန်တိုအတွင်း
 သွားရောက်ရှိနိုင်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။
 သို့ဖြင့် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး မင်းဘူး-
 အမ်းလမ်းဖြင့် ရန်ကုန်မှ တိုက်ရိုက်
 သွားရောက်နိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့
 သာပြည်ဖြင့် စစ်တွေမြို့သို့သွားရောက်
 ခြင်းစစ်တွေမြို့မှ ကားဖြင့် ကျောက်တော်
 မြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးကို
 အချိန်မရွေး ဖူးမြော်ပူဇော်နိုင်ကြ
 ပြီဖြစ်ပါသည်။
 မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးသည်
 မဟာမြတ်တော်မြို့၏အရှေ့ဘက်(၆)မိုင်
 အကွာ ရန်ကုန် - စစ်တွေသွားကား
 လမ်းကြီးဘေးတွင် တည်ရှိပါသည်။
 မဟာမြတ်တော်မြို့မှ ကားဖြင့်သွားပါက
 မဟာမြတ်တော်မြို့ရိုးများ၊ ကျုံးများကိုတွေ့
 မြင်ရပြီး မြို့ရိုးများမှာ သဘာဝတောင်
 ကျန်းအား မြေဖွဲ့ပြင်ထားခြင်း ဖြစ်
 လေသည်။ မြောက်ဦးမြို့မှသွားပါက
 မဟာမြတ်မုနိဘုရားသို့ မရောက်ရှိမီ
 မြို့ခိုင်ခန့်အကွာကပင် လယ်ကွင်းများ
 ကိုတော်၍ စိမ်းလန်းစိုစိုပြည်ပြည်ရှိနေ
 သော တောင်ကုန်းငယ်ထက်ရှိ မဟာမုနိ
 တော်ကြီး၏ စုလစ်မွမ်းခွန်ပြာသာဒ်
 များကို ဦးစွာမြင်တွေ့ကြရမည်ဖြစ်
 လေသည်။ မဟာမုနိဘုရားကြီးသည်
 တော်မြို့တော်ဟောင်းအလယ် သီရိ
 သာသနာ့ကုန်းမြေပေါ်တွင် တည်ရှိ
 ပြီဖြစ်လေသည်။
 မဟာမုနိဘုရားကြီးထံပါးသို့တက်
 မြတ်နိုးမြော်ရန် စောင်းတန်းကြီး
 သွယ်ကို အရပ်လေးမျက်နှာအလိုက်
 ဆောက်ထားပါသည်။ အရှေ့
 တောင်စောင်းတန်းမှာ အရှည်ဆုံးနှင့်
 အထွယ်ပြန့်ဆုံးဖြစ်၏။ ၎င်းစောင်းတန်း
 ဆောက်ရောက်သွားလျှင် လက်ယာဘက်
 ဦးတော်ဆေးကန်ရှိပါသည်။ စန္ဒ

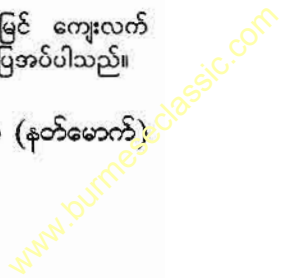
သုရိယမင်းကြီး၏ကောင်းမှုတော်ဖြစ်ပါ
 သည်။ ဤကန်မှရေဖြင့် မဟာမုနိရုပ်ရှင်
 တော်မြတ်၏ ဦးခေါင်းတော်အားဆေး
 ကြောခဲ့သဖြင့် ဦးတော်ဆေးကန်ဟုခေါ်
 ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်ဝဲဘက်တွင်
 လက်တော်ဆေးကန်ရှိပါသည်။ ရေကန်
 ကို ကျောင်းသားအင်တေများဖြင့် စနစ်
 တကျပြုလုပ်ထားပါသည်။ အနောက်
 ဘက် မဟာရတ်တိုင်း၏ အပြင်ဘက်
 တောင်ယွန်းယွန်းတွင် ခြေတော်ဆေး
 ကန်ရှိပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကြွလာစဉ်
 ဤကန်မှရေဖြင့် ခြေတော်ကိုဆေးခဲ့
 သည်ဟုဆိုရပါသည်။ အနောက်ဘက်
 စောင်းတန်းမှာ အတိုဆုံးဖြစ်အောင်
 လည်း မျက်နှာကြက်ဘုံပတ်၍ ထိုင်ခုံတန်း
 များပြုလုပ်ထားသည်။ စောင်းတန်း
 လက်ဝဲဘက်တွင် သံဃာတော်များ
 ဆွမ်းစားဆောင်နှင့် လက်ယာဘက်တွင်
 ဆွမ်းစားဆောင်နှင့် ဆွမ်းချက်ရုံများရှိ
 ပါသည်။ တောင်ဘက်စောင်းတန်း၏
 လက်ယာဘက်တွင် မဟာမုနိဗုဒ္ဓပြတိုက်
 တည်ရှိပါသည်။ ပြတိုက်ထဲတွင် ခေတ်
 လေးခေတ် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များနှင့်
 သမိုင်းဝင်ကျောက်ဆစ်လက်ရာများ၊ လူ
 အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရှိနိုင်ပါ
 သည်။ လက်ဝဲဘက်တွင်ပိဋကတ်တိုက်ရှိ
 သည်။
 မဟာဗောဓိပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိလေ
 ရာ မြောက်ဘက်ဗောဓိပင်မှာ သိကြား
 ညောင်ပင်ဟုခေါ်၍ တောင်ဘက်ရှိ
 ညောင်ပင်ကို သားဆုပန်ညောင်ပင်ဟု
 ခေါ်သည်။ မဟာမုနိကုန်းတော်အောက်
 နှင့် အလယ်ပစ္စယာတို့တွင် ရှေးခေတ်က
 လက်ရာများဖြစ်သည့် နဂါးရာဇာ၊ နာဂီ
 မင်းသမီး၊ ယဿပနာဒနတ်မျိုးများ၊
 ဂန္ဓရဝ၊ ဝိတနတ်သား၊ ကိန္နရီကိန္နရာများ၊
 လောကပါလနတ်ရုပ်များ၊ နှစ်ပုံတွဲ၊ သုံး
 ပုံတွဲရုပ်တုများ၊ ဒွါရပါလရုပ်တုများ၊ ဓည
 ဝတီခေတ်ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုကျောက်ဆစ်
 လက်ရာများကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါ
 သည်။
 ဘုရားဖူးရောက်ရှိလာသူများသည်
 ညအိပ်နားနေပါက နောက်တစ်နေ့
 နံနက်အရုဏ်ဆက်ချိန်တွင် မဟာမုနိ
 ဘုရားကြီးအား မျက်နှာတော်သစ်ရေနှင့်
 အရုဏ်ဆွမ်း၊ ရေဆွမ်းနှင့်ပန်းတို့ကို ကပ်
 လှူပူဇော်နိုင်ပါကြောင်း ရေးသားပူဇော်
 လမ်းညွှန်လိုက်ရပါတော့သည်။

**နိင်သစ္စာ (နတ်မောက်)
 ဝမ်းကျ ကြွက်တက်
 ဆေးနည်းမခက်
 (ကျေးလက်ရိုးရာ
 ဆေးနည်း)**

ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှောဖြစ်သည်ကို
 ကျေးလက်တောရွာတွင် ဝမ်းကျသည်ဟု
 လည်း သုံးစွဲပြောဆိုကြပါသည်။
 ထိုကာလက ကျေးလက်တောရွာ
 များတွင် ယခုကဲ့သို့ ယင်လုံအိမ်သာများ
 မရှိပါ။ အခင်းကြီးအခင်းငယ်သွားလို့
 လျှင် တောစပ်ချုံပုတ်များတွင်သာ ကိစ္စ
 ပြီးလိုက်ကြပါသည်။ ထိုအခါ ယင်မှ
 တစ်ဆင့် ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှောဝမ်းကျ
 ရောဂါဖြစ်ပါတော့သည်။ ကာလဝမ်း
 ရောဂါကျသည်ဟုဆိုကြပါသည်။သရက်
 သီးမှည့်များ ပေါလိုင်ချိန်တွင် အဖြစ်များ
 ပါသည်။
 ဝမ်းကျဝမ်းလျှောလွန်သောအခါ
 လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အားအင်ကုန်ခန်းပြီး
 ဆားဓာတ်၊ သကြားဓာတ်များ လျော့ပါး
 လာကာ အကြောများကိုမထိန်းနိုင်တော့
 ဘဲ ခြေသလုံးကြွက်သားကြွက်တက်ကာ
 သေဆုံးကြရပါသည်။ (ရေကူးသော
 အခါ၊ ဘောလုံးကန်ကစားသောအခါ
 ကြွက်တက်သကဲ့သို့ဖြစ်ပါသည်။)
 ထိုအတွက် ဝမ်းကျဝမ်းလျှောရပ်
 စေရန် လက်ဖက်ခြောက်များမှန်အောင်
 ထောင်းပြီး ရေနွေးဆူဆူနှင့်ဖျော်တိုက်
 ပါသည်။ မန်ကျည်းစေ့များလှော်ပြီး အခွံ
 ခွက်ကာ ထိုအခွံများမှန်အောင်ထောင်း
 ၍ ရေနွေးဆူဆူနှင့်ဖျော်တိုက်ပါသည်။
 တကယ်ပင်ဝမ်းရပ်ပါသည်။
 ကြွက်တက်သူများကို ရေနံခွေး
 နှင့် နှမ်းဆီဖျော်ကာ ခြေဖဝါးတွင်
 သုတ်လိမ်းပေးပြီး မီးဖိုတွင် ခြေဖဝါးကို
 ကင်စေပါသည်။
 လက်တွေ့မျက်မြင် ကျေးလက်
 ဆေးနည်းဖြစ်၍ တင်ပြအပ်ပါသည်။

ရွှေချိုအောင် (ငပလီ)

နိင်သစ္စာ (နတ်မောက်)

အောင်စင်ကြော အရှင်သုဓမ္မသာရ

(ဥပစာ-ဝိဇ္ဇာ)အငြိမ်းစားကျန်းမာရေးများ

အရက်သမား

အကောင်းတစ်ခဏ အပျားအနန္တ

၁ ပဏာမရေးဦးစကား

နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး၊ သတင်းစာဆရာကြီး လူထုဦးလှက 'အရက်သမားအမှားတစ်ထောင်စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ဖူး၏။

တန်ဖိုးရှိလှပါ၏။ အောင်မြင်လှပါ၏။ ယနေ့ကာလတွင် လူကြီးများပင်မက လူငယ်လူရွယ်များပင် အရက်သေစာကို သောက်စားလာကြပါပြီ။ တွေ့မြင်ရပါ၏။

ရဲဖန်ရဲခါ အမျိုးသမီးငယ်လေးများပါ။ ဘီယာကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သောက်နေကြပါပြီ။ ကြားသိရပါ၏။

အရက်ဆိုင်တွေကလည်း တောင်ပေါ်၊ မြေပြန့်၊ တောရောမြို့ပါမကျန် တွေ့ရှိနေကြပါပြီ။ ရောင်းချနေပါပြီ။ သောက်နေကြပြီ။

စာရေးသူသည် အရက်သမားအကောင်းတစ်ခဏ၊ အမှားအနန္တဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ -

- ၁။ ဘာသာရေးရှုထောင့်
  - ၂။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်
  - ၃။ လူမှုရေးရှုထောင့်
- တို့မှ မီးမောင်းထိုးပြပြီး ရေးသားတင်ပြသွားပါမည်။

စာဖတ်ရှုသူများ မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သေရည်သေရက်နှင့်ပတ်သက်သော မကောင်းမှုအနိဋ္ဌာရုံဇာတ်လမ်းများရှိလျှင်လည်း စာရေးသူထံသို့ ရေးသားပေးပို့ပေးကြပါရန် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အောင်စင်ကြော -
အရှင်သုဓမ္မသာရ
အငြိမ်းစားကျန်းမာရေးများ
အောင်စင်ကြောကျောင်း
မဒေါက်မြို့၊
ညောင်လေးပင်မြို့နယ်
ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး

၁။ မည်ကဲ့သို့သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို အရက်သမားဟု ခေါ်ဆိုပါမည်နည်း

သေရည်သေရက်ကို အနောက်တိုင်းဘာသာဖြင့် ALCOHOL ဟုခေါ်ဆိုကြ၏။ သေရည်သေရက်သောက်သူကို (ALCOHOLIST) အရက်သမားဟု သုံးစွဲ၏။

ဆေးသိပ္ပံပညာအရ သေရည်သေရက်ကို (TOXIC LIQUID) အဆိပ်ရည်ဟု သုံးကြ၏။

သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းကို (TOXICATION) ဟုလည်း သုံးကြ၏။ သေရည်သေရက်စွဲနေသူ မသောက်ရ မနေနိုင်ကြသူများကို တော့ ALCOHOLISM ဟု၍ သုံးတတ်ကြ၏။

အရက်သမားများကို မည်ကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရပါမည်နည်း။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မသောက်ရမနေနိုင်သော အဆိပ်မျိုးရောက်ရှိနေသူများကို အရက်သမားဟု အမည်ကင်ပွန်းတပ်ရမည် ဖြစ်၏။

အရက်သောက်သူများကလည်း အမျိုးမျိုးရှိ၏။ သံတမန်များ၊ နိုင်ငံရေးဧည့်သည်တော်များကို ဧည့်ခံရာတွင် ဤယစ်ရွေ့ရည်သည် ပါလာရုံဖြင့်ပဲနေ၏။ အရက်ကို ယမကာ ဟု၍လည်းကောင်း

ယင်ရွှေရည်ဟူ၍လည်းကောင်း ကင်ပွန်း
တပ်ကြသေး၏။

နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ တချို့
ညအစားစည့်ခံပွဲများတွင် နိုင်ငံတကာ
ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ တစ်ခွက်တစ်
ဖလားသေ့ကပ်ရသည်ကိုတော့ အရက်
သမားဟု ပြော၍ မဖြစ်သေးပါ။

ဤသေရည်သေရက်သည်လည်း
နေရာအတော်များများမှာ နေရာယူထား
လျက်ရှိ၏။

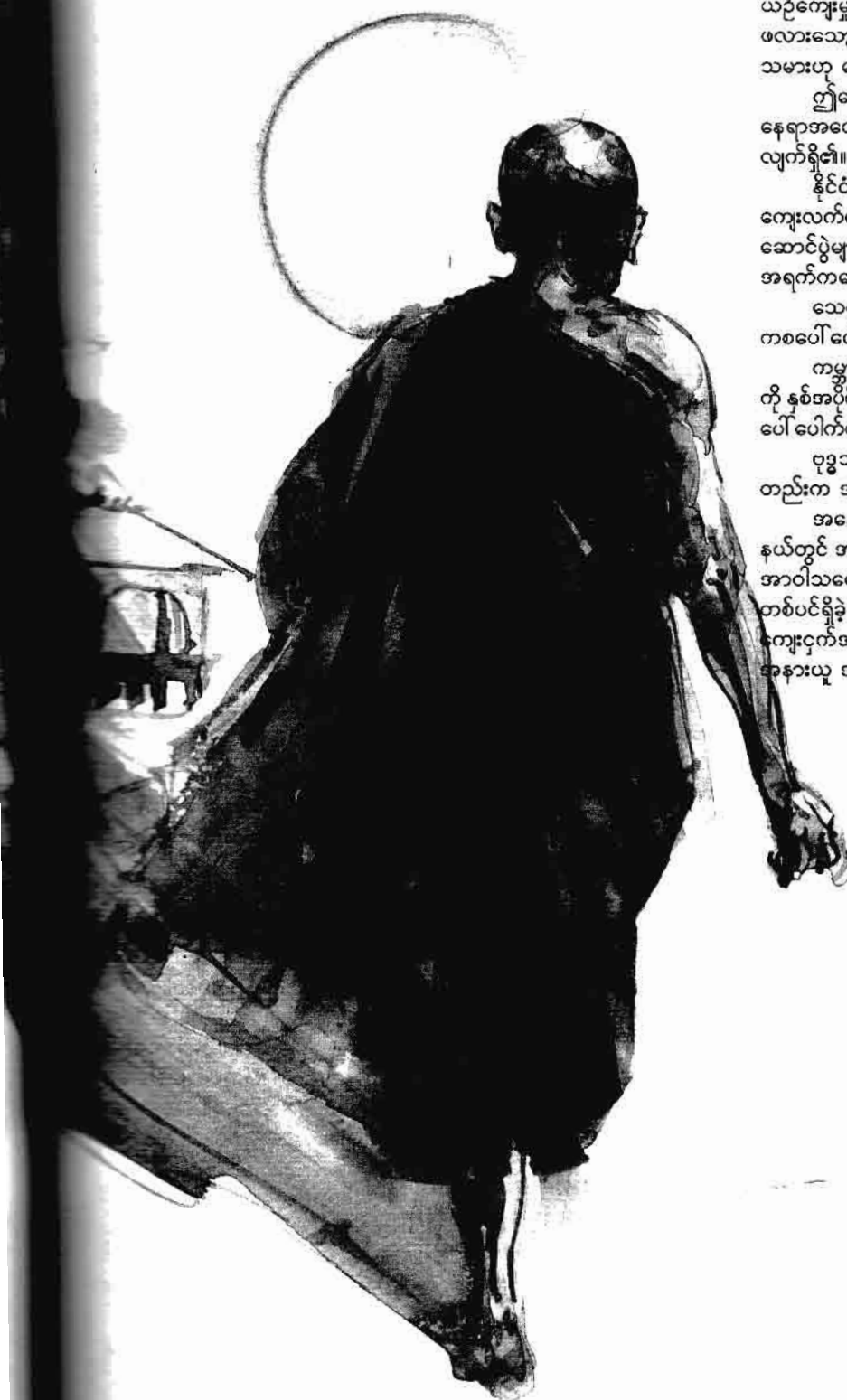
နိုင်ငံတကာမှာလည်း အရက်၊
ကျေးလက်တောရွာအလှူပွဲများ၊ မင်္ဂလာ
ဆောင်ပွဲများ၊ အသုဘများတွင်လည်း
အရက်ကနေရာယူလာပြန်၏။

သေရည်သေရက်မည်သည့်အချိန်
ကစပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပါသနည်း။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် သေရည်သေရက်
ကို နှစ်အပိုင်းအခြားအားဖြင့်တိတိကျကျ
ပေါ်ပေါက်လာပုံကို မသိနိုင်ဟုထင်မိ၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မပွင့်ထွန်းမီက
တည်းက အရက်ကပေါ်ပေါက်နေ၏။

အနောက်မဇ္ဈိမဒေသရှိ နယ်တစ်
နယ်တွင် အလွန်ကြီးမားလှသော အရိပ်
အာဝါသကောင်းလှသော သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်ရှိခဲ့၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးတွင်
ကျေးငှက်အပေါင်းတို့ ပျံသန်းရင်း
အနားယူ အိပ်စက်ကျ၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုသစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် သဘာဝ အလျောက်ဖြစ်ထွန်းနေသော ချိုင့်ခွက် ကြီးတစ်ချို့ရှိ၏။

ငှက်အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ကိုက် ချီလာသောသစ်သီးများ (ဥပမာ ငှက်ပျော သီး၊ တောပိန္နဲသီး၊ တောကြက်မောက် သီး၊ ကနစိုးသီး) စသော အသီးမျိုးစုံ သည် ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ချိုင့်ခွက်ကြီးထဲ တွင်ကျနေကြ၏။

မိုးရွာသွန်းသောအခါ၊ နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျသောအခါ သစ်ပင်ချိုင့်ခွက်ထဲ ရှိ တောသစ်သီးများနှင့်ပေါင်းမိသွားပြီး သစ်သီးပေါင်းစုံစိမ်ရည်ဖြစ်သွားပါတော့ ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုသစ်ပင်ရိပ် အောက်တွင်လာနားခိုနေကြသောလူ တစ်စုသည် သစ်ပင်ကြီးထက်မှ ငှက်လေး များ တဖုတ်ဖုတ်နှင့်မြေပေါ်သို့ကျနေ သည်ကို အမှတ်မထင်တွေ့ရ၏။

ငှက်ကလေးများသည် သစ်ပင် ကြီးပေါ်မှာ သစ်သီးပေါင်းစုံစိမ်ရည်ကို သောက်မိပြီး မူးမူးဖြင့်သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ တဖုတ်ဖုတ်နှင့်မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျခြင်း ဖြစ်၏။

သစ်ပင်အောက်မှာ အနားယူနေ ကြသောလူတစ်စုသည် သစ်ပင်ကြီး ပေါ်သို့တက်ကြည့်ကြ၏။ တွေ့ရပါပြီ။ သစ်သီးမျိုးစုံစိမ်ရည်များ ငှက်လေးများ သည် မြူးထူးပျော်ပမ်းစွာဖြင့် ထိုသစ်သီး ပေါင်းစုံ သဘာဝစိမ်ရည်ကို သောက်နေ ကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ယင်းကြောင့် အဆိုပါသစ်ပင်ကြီး ပေါ်တက်ကြည့်ကြသော လူတစ်စုတို့ လည်း ထိုသစ်သီးပေါင်းစုံသဘာဝစိမ် ရည်ကို သောက်မြည်းကြည့်ပါတော့၏။ ချီ၏။ ချီချဉ်ချဉ်လည်းဖြစ်၏။ အဝင်ကောင်း၏။ ယင်းကြောင့် တစ်ငုံပြီး တစ်ငုံသောက်မိနေကြ၏။ နောက်တော့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရိတ်တိမူးဝေဝေဖြစ်လာ ကြ၏။ သစ်ပင်အောက်ဆင်းကြပြီး အိပ်ပျော်သူများက အိပ်ပျော်သွား ကြ၏။

ဤသို့အားဖြင့် သစ်သီးမျိုးစုံ သဘာဝဖျော်ရည် (စိမ်ရည်) ကို နမူနာ ယူ၍ လူသားတို့သည် သေရည်သေရက် စိမ်ရည်ကို စတင်၍ ပြုလုပ်သောက်သုံး ကြပါတော့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဘုရင်နန်းတော် ထဲသို့ပါ ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ သေရည်သေရက်ကို အမျိုးမျိုးလေ့လာ၍ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်

ကြပါတော့၏။ ရှင်ဘုရင်ကပါ သေရည်သေရက် ကို သောက်သုံးလာပါတော့၏။

□ သုရင်းပါး

မုန့်ညက်၊ မုန့်၊ ထမင်း၊ တဆေး၊ သဖန်းခါးတို့ဖြင့် ပြုလုပ်သော သေရည် သေရက်ကို သုရင်းပါးဟုခေါ်ဆို၏။

□ မေရယုင်းပါး

ပန်းပွင့်ရည်၊ သစ်သီးရည်၊ ကြံ ရည်၊ ပျားရည်၊ တိဖလ စသော အရည် များဖြင့် ပြုလုပ်စီရင်သော သေရည်သေ ရက်ကို မေရယုဟုခေါ်ဆို၏။

ယင်းကြောင့် လူတို့ကျင့်ဝတ်ငါး ပါးသီလတွင် သုရမေရယု ဟူသော စကားပါလာ၏။

(အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ညောင်လေးပင်မြို့ တောရကြီးကျောင်းတိုက်ကြီး၏

နာယကဆရာတော်ကြီး ဦးအရိယ၏ရှင်ကျင့်ဝတ်စာအုပ် စာမျက်နှာ (၆၂) မှ)

(သုရမေရယု) သည် ပါဠိတော် စကားလုံးဖြစ်၏။ သေရည်သေရက်ကို ပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သုရာရည်ကိုပဲသောက်သောက်၊ မေရယုကိုပဲသောက်သောက် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ သောက်သုံးနေသူကို အရက် သမားဟု ခေါ်ဆိုပါ၏။

ရှင်ဘုရင်သောက်လျှင် ရှင်ဘုရင် အရက်သမား၊ သမ္မတသောက်လျှင် သမ္မတအရက်သမား၊ ဝန်ကြီးသောက် လျှင် ဝန်ကြီးအရက်သမား၊ အမတ်များ သောက်လျှင် အမတ်အရက်သမား၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသောက်လျှင် ဗိုလ်ချုပ် ကြီးအရက်သမား၊ ကျောင်းဆရာ သောက်လျှင် ကျောင်းဆရာအရက် သမား၊ လယ်သမားသောက်လျှင် လယ် သမားအရက်သမား၊ အလုပ်သမား သောက်လျှင် အလုပ်သမားအရက် သမား၊ စာရေးဆရာသောက်လျှင် စာရေးဆရာအရက်သမား။

မည်သို့သောလူတန်းစားပဲဖြစ်ဖြစ် အရက်က ကျောသားရင်သားမခွဲပါ။ မျက်နှာမလိုက်ပါ။ သေရည်သေရက်ကို နေ့စဉ် သောက်သုံးနေကြသူများသည် အရက်သမားများသာဖြစ်ပါ၏။

အရက်သမားကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် ဆိုလျှင် ဤအတိုင်းပဲဖွင့်ဆိုရပါမည်။

အရက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သူ၊ နေ့စဉ်သောက်သူ၊ မသောက်ရမနေနိုင်

သူတို့သည် အရက်သမားများဖြစ်၏။

၂။ ဘာသာတရားနှင့် သေရည်သေရက်

ကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ ရှိကြသလို ကိုးကွယ်မှု၊ ယုံကြည်မှု ဘာသာပေါင်းတို့ကလည်း အမျိုးမျိုးရှိ ကြ၏။

ကိုးကွယ်မှု ယုံကြည်မှု ဘာသာ တရားတိုင်းကပင် ဤသေရည်သေရက် ကို မသောက်သုံးကြရန် ပညတ်ထား၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားတို့၏ ကိုယ်ကျင့်တရားငါးချက်ကို စောင့်ထိန်းကြရန် ပညတ်ပေးတော်မူ ထား၏။

၁။ သူ့အသက်သတ်ခြင်း

၂။ သူတစ်ပါးဥစ္စာပစ္စည်းကိုခိုးယူခြင်း

၃။ သူတစ်ပါးကာမပိုင်ကိုပြစ်မှားခြင်း

၄။ မဟုတ်မမှန်စကားပြောခြင်း

၅။ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၏ ကိုယ်ကျင့် တရားကို သီလငါးပါးဟုခေါ်ဆိုကြ၏။

လူတိုင်းစောင့်ထိန်းရမည့် ကိုယ်ကျင့် တရားငါးပါးဖြစ်၏။

ထိုငါးပါးကို လူသားတိုင်းစောင့် ထိန်းကြရန် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က တိုက်တွန်း ၏။ ပညတ်တော်မူ၏။

ထိုသီလငါးပါးကို စောင့်ထိန်းကြ သူများသည် -

၁။ ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများရ၏။

၂။ ကျော်စောသတင်းပျံ့နှံ့ရ၏။

၃။ ပရိသတ်အလယ်မှာရဲရင့်ရ၏။

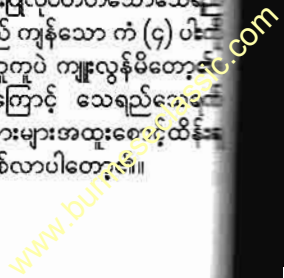
၄။ မကြောက်မရွံ့မတွေ့ဝေဘဲသေရ၏။

၅။ သေပြီးနောက် ကောင်းရာသုဝဏီ ဘုံသို့ရောက်ရ၏။

ဤကား ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဟော ပြောချက်ဖြစ်၏။ ထိုပညတ်ချက်ငါးမျိုး တွင် လူတစ်ဦးသည် သေရည်သေရက် ကို သောက်သုံးပါက သူတစ်ပါးအသက် ကိုသတ်ရန်လည်းဝန်မလေးတော့။ သူ တစ်ပါးပစ္စည်းဥစ္စာကိုခိုးယူရမှာကိုလည်း ဝန်မလေးတော့။ သူတစ်ပါးသားမယား ကို ပြစ်မှားရန်လည်း ဝန်မလေးတော့။ လိမ်ညာပြောဆိုရမှာကိုလည်း ဝန်မလေး တော့ပါ။

စိတ်ကိုမေ့စေတတ်သော၊ စိတ်ထိ ကစဉ့်ကလျားပြုလုပ်တတ်သောသေရည် သေရက်သည် ကျန်သော က (၄) ပါးထက် လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ကျူးလွန်မိတော့၏။

ယင်းကြောင့် သေရည်သေရက် သည် လူသားများအထူးစောင့်ထိန်း မည့်အရာဖြစ်လာပါတော့၏။

မွတ်စလင်ဘာသာဝင်တစ်ဦးသည် သူ့ဘဝကို အသုံးပြုပြီး လိုအပ်သည့်အထိ အသုံးပြုပြီး လိုအပ်သည့်အထိ အသုံးပြုပြီး လိုအပ်သည့်အထိ

သောက်ဖို့ဆိုသည်မှာတော့ စဉ်းစားမစဉ်းစားရပါ။

အရှေ့တောင်အာရှတွင်ရှိသော မွတ်စလင်ဘာသာဝင်များသည် မွတ်စလင်ဘာသာဝင်များ၏အဆိုအရ သူတော်စင်တော်ကောင်းများနေထိုင်သောတိုင်းပြည်တို့ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြကြပါသည်။

ထိုတိုင်းပြည်တွင် အရက်ဆိုင်လုံးဝ ရှိခြင်း၊ ရေနံ (ရွှေမည်း) နှင့် (ရွှေဝါ) အလွန်ထွက်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်ပါ၍ မွတ်စလင်ဘာသာဝင်များသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာလှသော တိုင်းပြည်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံခြားသားများနှင့် သင်္ဘောသားများ၊ မိမိတို့နေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံတွင်းမှသာသောက်ကြရပါသည်။

ထိုနည်းတူသောဘာသာဝင်များသည် ဇာတ်ကားများ၊ ဇာတ်မြင့်အဆင့်ခွဲသော ဘာသာပြန်သော်လည်း သေရည်သေရက်တို့အပူပညတ်ထားပါ၏။

သောက်သုံးသူမရှိကြပါ။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များတွင် အမျိုးမျိုးရှိကြသော်လည်း ဘက်(ပ) သစ်တိုက်နှင့် ရိုမင်ကက်သလစ်တိုက်တို့ (၂) ဝိုက်သည် ထင်ရှားလှပါ၏။

ထိုဘာသာဝင်များကိုလည်း သေရည်သေရက်မသောက်ကြရန် ပညတ်ထားပါ၏။

စာရေးသူတွေ့ကြုံဖူးသော ရိုမင်ကက်သလစ်ဘာသာဝင်ဖာသာ (FAT-HER) တချို့သည် ထမင်းစားခါနီးတွင် သူနားစာအတွက် ဝိစကီတစ်ပက်ကို သောက်သုံးသည်ကိုမြင်တွေ့ခဲ့ရဖူး၏။

ဂျူးဘာသာဝင်များသည်လည်း အရက်နှင့် ဝက်သားကို အထူးရှောင်ကြဉ်ကြရပါသည်။

ဤသေရည်သေရက်ကို ဘာသာရေးတိုင်းက ရှောင်ကြဉ်ခိုင်းရသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်သော အဆိပ်ပြန်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးအခါကာလကားဗာရာဏသီပြည်ကြီးတွင် အစားကြီးအသောက်ကြီးများနှင့် ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိ၏။

ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် သေရည်သေရက်ကို ရွှေခွက်တွင်ထည့်လျက်ဖိခံ၍ သောက်သုံး၏။ အသားမပါလျှင်ပွဲတော်သည်တတ်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အမဲသား

ငါးဖြင့် ပွဲတော်တည်ခင်း၏။ သေရက်သေရည်ကို ပုံမှန်နေ့စဉ်သောက်သုံး၏။ တစ်နေ့သ၌ ထိုနေ့သည် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၏။ ရှင်ဘုရင်အတွက် အမဲသားငါးမရသဖြင့် စားတော်ကံက အခြားသောဟင်းလျာများကိုသာ ဆက်သရ၏။

ရှင်ဘုရင်ကြီးသည် သူ့အလွန်ချစ်လှသောသားတော်လေးကို ရင်ခွင်ထက်ပေါင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ရွှေခွက်၌သေရည်သေရက်ကို သောက်သုံးနေ၏။

စားတော်ကံပွဲအုပ်အုပ်လာဆက်သောအခါ အမဲသားငါးမပါသည်ကို တွေ့ရပါသဖြင့် ရှင်ဘုရင်အရက်မူးမူးဖြင့် ဒေါသဖြစ်ပါတော့၏။

စားတော်ကံက ယနေ့သည် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ပါသဖြင့် ဈေးတွင် အမဲသားငါးမရောင်းကြောင်း လျှောက်တင်ပါ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် အရက်မူးမူးဖြင့် မိမိ၏ရင်ခွင်ပေါင်ပေါ်တွင်ချီပွေ့ထားသောအခါ သားတော်လေးကို စားတော်ကံလက်အပ်ပြီး သတ်၍ဟင်းချက်ခိုင်းပါတော့၏။

စားတော်ကံလည်း ဘုရင်အာဏာကို မလွန်ဆန်ဝံ့ပါသဖြင့် ဘုရင်သားတော်လေးကိုသတ်ပြီး ဟင်းချက်၍ ဆက်သရပါတော့၏။

ရှင်ဘုရင်သည် ရွှေခွက်ဖြင့်သေရည်သေရက်သောက်သုံးပြီး သားတော်လေးလူသားဟင်းဖြင့် ပွဲတော်တည်ပါတော့၏။

ပွဲတော်တည်ပြီး မူးမူးဖြင့်အိပ်ပျော်သွားပါတော့၏။

အမူးပြေ၍ အိပ်ရာမှနိုးတော့ သူချစ်လှသော သားတော်လေးကိုမမြင်တွေ့ရပါတော့သဖြင့် မေးပါတော့၏။

စားတော်ကံကလည်း ဘုရင်ကြီးက သားတော်လေးသတ်ပြီး ဆက်သရမည်ဟုခိုင်းစေသဖြင့် သတ်၍ဟင်းလျာချက်ရကြောင်း တင်လျှောက်ရပါတော့၏။

သားတော်လေးကို အရက်သောက်ပြီး ပွဲတော်အုပ်တည်သော ဘုရင်ကြီးလည်း ရူးသွပ်သွားရပါတော့သည်။

အရက်သေစာ၏ ဆိုးကျိုးပေတည်း။

အရက်ကြောင့် သားကို သတ်စားသောရှင်ဘုရင်ဟု ရာဇဝင်မှာကျန်နေရစ်ပါတော့၏။

သေရည်သေရက်သောက်သူများ

သည် ဘဝပေါင်းတစ်ထောင်ထိတိရူးသွပ်ကြရ၏။

သေရည်သေရက်ရောင်းသူများသည် ဘဝပေါင်းတစ်ရာထိတိရူးသွပ်ကြရ၏။

ဗုဒ္ဓစာပေများတွင် ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှုရပါ၏။

၃။ တန်ခိုးကြီးသောသာဂတရဟန်း

သူရာရည်သောက်သောသာဂတမထေရ်အကြောင်းက စိတ်ဝင်းဖွယ်ရာကောင်းလှပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်တွင် ဝါကပ်ဆိုမူပြီး ဝါကျွတ်သောအခါ ဒေသစာရိတ္တချီတော်မူရာ ဘဒ္ဒဝတီမည်သော နိဂုံးရွာသို့ရောက်ရှိတော်မူ၏။

ဘုရားရှင်ကြွတော်မူလေသည်ကို မြင်ကြသော နွားကျောင်းသားများ၊ ဆိတ်ကျောင်းသားများနှင့် လယ်ထွန်ယောက်ျားတို့သည် မိမိလုပ်ငန်းကိုရပ်နား၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ဖူးမြော်ကန်တော့ကြ၏။

နွားကျောင်းသားများက မြတ်စွာဘုရားရှင်အား

အရှင်ဘုရား၊ အမွတ်တ္ထရသေ့ကျောင်း၌ အမွတ်တ္ထမည်သော အလွန်ကြမ်းတမ်းသည့် အဆိပ်ပြင်းလှသော နဂါးကြီးနေ၏။ ထိုနေရာသို့ အရှင်မြတ်ဘုရားမကြွပါနှင့်။

ဟူ၍ လျှောက်တင်ကြ၏။

ဘုရားရှင်က ဆိတ်ဆိတ်ပဲနေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို အလွန်ကြည်ညိုသော ရဟန်းတော်သာဂတမထေရ်သည် နွားကျောင်းသားတို့၏ စကားကိုကြားရသောအခါ ထိုနဂါးကိုနိုင်သည်။ ထိုနဂါး၏မာနတန်ခိုးကို ရိုက်ချိုးပစ်မည်ဟု တွေးတောပြီး ဘုရားရှင်ထံခွင့်တောင်းတော့၏။

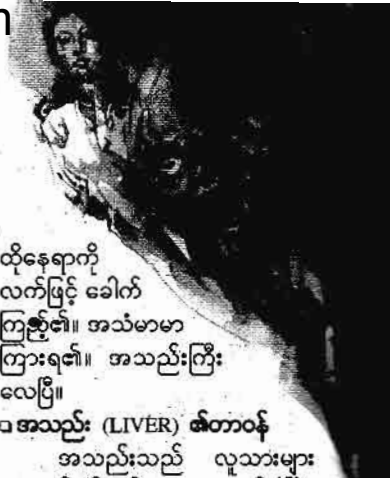
မြတ်စွာဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုတော်မူပါသဖြင့် သာဂတမထေရ်သည် ထိုနဂါးနေသည့်အရပ်သို့သွား၍ မြက်အခင်းကိုခင်းပြီးထက်ဝယ်ဖွဲ့ပြီးနေထိုင်၏။ နဂါးမင်းသည် ပြင်းထန်သောအခိုးကိုလွှတ်၏။ သာဂတမထေရ်ကလည်း အခိုးပြန်လွှတ်၏။

နဂါးမင်းနှင့် သာဂတမထေရ်တို့ တန်ခိုးပြိုင်ပွဲကြီးကျင်းပနေကြလေပြီ။

နဂါးမင်းသည် မီးအလျှံကိုလွှတ်၏။ မထေရ်ကလည်း မီးအလျှံကိုပြန်လွှတ်၏။

နဂါးမင်း အရှုံးပေးရတော့၏။ မထေရ်သည် နဂါးမင်းကိုရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ဆုံးမစကားဆို၏။ သရဏဂုံကိုတည်စေ၏။ နဂါးမင်းကြီးအကျွတ်တရားရရှိသွား၏။

သာဂတမထေရ် နဂါးမင်းကိုနိုင်သော သတင်းသည် ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားပါတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကောသမ္ဘိပြည်သို့ ဆက်ကြွတော်မူ၏။ ကောသမ္ဘိပြည်သူပြည်သားတို့ ဘုရားရှင်အား ကောင်းမွန်စွာ ခရီးဦးကြိုပြုကြ၏။

ကောသမ္ဘိပြည်သားတချို့သည် နဂါးမင်းကိုနှိမ်နင်းနိုင်သော သာဂတမထေရ်ထံသွားကြ၏။ ချီးမွမ်းစကားပြောဆိုကြ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြို့သားများအား ခိုအဆင်းနှင့်တူသော သုရာရည်ကိုရှာခိုင်း၏။ ရပါလေပြီ။ ဤသုရာရည်သည် ရခဲလှ၏။ သာဂတမထေရ်ကို ဆက်ကပ်ကြ၏။

တန်ခိုးကြီးလှသော သာဂတမထေရ်သည်လည်း သုရာရည်ကို သောက်ပါတော့၏။ သာဂတမထေရ်သည် သောက်ကောင်းသဖြင့်သောက်လေရာ မြို့တံခါးအတွက်တွင်မူးလျက် ယောင်ယမ်း၍ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားမြင်တွေ့သောအခါ ရဟန်းသံဃာတော်များအား မူးနေသော သာဂတမထေရ်ကို ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်ခိုင်းသွား၏။ ရဟန်းသံဃာတော်များသည် အမူးသမားကိုပွေ့ခို၍ ခေါ်လာကြရ၏။

ရဟန်းသံဃာတော်များ သာဂတမထေရ်၏ဦးခေါင်းကို မြတ်စွာဘုရားဘက်ထားပြီး သိပ်ထားလိုက်ကြ၏။ မကြာလိုက်ပါ။ အမူးသမားတန်ခိုးကြီး သာဂတမထေရ်၏ ခြေထောက်သည် ဘုရားရှင်ဘက်သို့ရောက်သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်တွေ့ရသောအခါ -

“ရဟန်းတို့ သာဂတမထေရ်သည် ငါ့ကိုအလွန်ကြည်ညိုရိုသေခြင်းလည်း ရှိ၏။ ထိုရိုသေခြင်းသည် ယခုရှိပါတော့ရဲ့လား”

ဟု မေးတော်မူ၏။
ရဟန်းသံဃာတော်များက -
“မရှိပါဘုရား”
ဟု လျှောက်ထားကြ၏။
“ရဟန်းတို့ နဂါးမင်းကိုတန်ခိုးဖြင့် ဆုံးမနိုင်သောသာဂတမထေရ်ဟာ အခု

တော့ ဘာတန်ခိုးမှမရှိတော့ဘဲ ရေမြေမျှ ကိုတောင် ဆုံးမနိုင်ခြင်း၊ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့။

ဤသုရာရည်သည် သညာကို ကင်းစေ၏။ မှတ်ဉာဏ်ကိုထိခိုက်စေ၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သာဂတမထေရ်အား ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

“ယနေ့မှစ၍ သုရာရည်ကို သောက်သုံးသောရဟန်းသံဃာတို့သည် ပါစိတ်အာပတ်သင့်စေ”

ဟု ဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူ၏။ သေရည်သေရက်သည် စိတ်ကို ပြောင်းလဲ၏။ဆင်ခြင်မှုမရှိတော့ အမှားအမှန်မခွဲခြားတတ်တော့။ မှတ်ဉာဏ်အားတွေယုတ်လျော့ကုန်တတ်၏။

ယခုတန်ခိုးကြီးလှသော သာဂတမထေရ်ကို ဘာတန်ခိုးမှမရှိတော့အောင် သေရည်သေရက်က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေပြီ။

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိ တော်မူစဉ်ကပင် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သေရည်သေရက်ကိုသောက်ကြပါသဖြင့် နှင်ထုတ်ခဲ့ရပါသေး၏။

သောတာပန်ဖြစ်နေသောဝိသာခါကျောင်းအမကြီးပင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု၌ သေရည်ကိုသောက်မိပါသဖြင့် သတိလက်လွတ်လျက် ကခုန်မိခဲ့သေး၏။ အချိန်မီ သတိပြန်ဝင်လာပါသဖြင့် သူ့စိတ်ကိုသူပြန်ထိန်းနိုင်ခဲ့ပါ၏။

၄။ သေရည်သေရက်နှင့်ကျန်းမာရေး

လူသားများ အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးတွင် အကျိုးပြုနေသော အသည်း (LIVER) သည် လူ၏ ရင်ခေါင်းပိုင်းတွင်ရှိ၏။

လူ၏ရင်ခေါင်းပိုင်း ဘယ်ဘက်ပိုင်းမှာ (R/BS) ခေါ် နံရိုး (၁၂) ချောင်း၊ ညာဘက်ပိုင်းတွင် နံရိုး (၁၂) ချောင်းစီ ရှိကြ၏။

ထိုရင်ခေါင်းနံရိုးများသည် လူ၏ အဆုတ် (LUNG)၊ နှလုံး (HEART)၊ အသည်း (LIVER) စသည့် INTERNAL ORGANS (အတွင်းအင်္ဂါများ) ကို မထိခိုက်ရရန် ကာကွယ်ပေးထား၏။

အသည်း (LIVER) သည် ညာဘက်နံရိုး (၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂) အောက်တွင် တည်ရှိ၏။ အသည်း (LIVER) ကြီးလာလျှင် မိမိ၏လက်ဖြင့် ညာဘက်ပိုင်းနံရိုး (၁၂) အောက်သို့ စမ်းကြည့်၍ရ၏။ ထိုနေရာသည် မာနေ၏။ ဆရာဝန်များက

ထိုနေရာကို လက်ဖြင့် ခေါက်ကြည့်၏။ အသံမာမာကြားရ၏။ အသည်းကြီးလေပြီ။

၁ အသည်း (LIVER) ၏တာဝန်
အသည်းသည် လူသားများအတွက် လိုအပ်သော ဂလူးကိုး(စ်)များကို ဂလိုက်ကိုဂျင်အဖြစ် သိုလှောင်ပေးထား၏။အင်အားလိုအပ်ပါက ထိုအသည်းမှထုတ်ပေး၏။

အသည်းသည် လူသားတို့ကို အစာအဆိပ်အတောက်ဖြစ်သောအခါ (ANTI-TOXIN) အဆိပ်ပြေအရည်ထုတ်ပေး၏။

အသည်းတွင် (BILE) ခေါ် သည်းခြေအိတ်လေးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုသည်းခြေရည်သည် အစာကြေချက်ခြင်းကို ကူညီပေး၏။

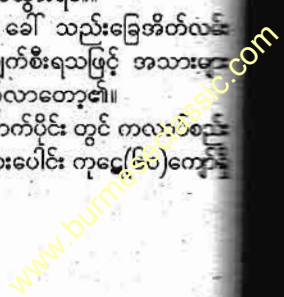
အရက်သေစာကို သောက်သူတို့သည် ပါးစပ်မှ လည်ချောင်း၊ လည်ချောင်းမှ အစာအိမ်သို့ ရောက်၏။ အစာအိမ်မှ အူသေး (INTESTINE) လေးသို့ပို့၏။ ထိုအူသေးလေးမှ အဆိပ်ရည်အရက်ကိုစုပ်ယူ၏။ ပြီး သွေးကြောထဲသို့ပို့၏။ သွေးကြောထဲမှ နှလုံးသို့ ရောက်ရှိ၏။

နှလုံးမှညစ်ပြီး သွေးလည်မှုစနစ် (BLOOD CIRCULATION) ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အရပ်ရပ်သို့ပို့၏။

အရက်သောက်ပြီးမိနစ်ပိုင်းအတွင်း မျက်နှာသည်နိုးမြန်းလာ၏။ ခြေ၊ လက်ပိုင်းများ ပူနွေးလာ၏။ အရက်သောက်ပါများလာလျှင် အသည်းပျက်စီးရတော့၏။

တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စဖြင့် အသည်းသည်မာလာ၏။ ကြီးထွားလာ၏။ အသည်းကိုစတင်ထိခိုက်တော့၏။ ဤအဆင့်ကို ဆေးပညာအရ LIVER CERRHOSIS ဟုခေါ်တွင်ပြီး အသည်းမာရောဂါဖြစ်သွားရ၏။

BILE ခေါ် သည်းခြေအိတ်လေးကြောင်းပါပျက်စီးရသဖြင့် အသားပူဝါဖန်ဖန်ဖြစ်လာတော့၏။ ဦးနှောက်ပိုင်း တွင် ကလာဗီစဗ် (CELE) လေးပေါင်း ကုဧ(၆၀)ကျော်

အရက်တစ်ပက်သည် ဦးနှောက်
ထိခိုက်စေပြီး (၅) ကုဏ္ဍေကို ဖျက်ဆီးပစ်၏။
သွေးကြောင့် သောက်ပါများလျှင်
မူးယက်တွေ့ပါ ယုတ်လျော့လာပါ
သော၏။

အရက်သမားများကို ကြည့်လျှင်
နှုတ်နှာကဖောသွပ်သွပ်ရောင်ကိုင်းကိုင်း
အိမ်တလေးကပူပူ လက်မောင်းလေးက
သေးသေးလေးဖြစ်လာရသည်ကို တွေ့ဖူး
ပြီပင်။

အရက်သည် လူတို့၏ (METABO-
LISM) CELL လုပ်ငန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ပါ
သဖြင့် B₁ဓာတ်တွေ့ချို့တဲ့ပြီး ဘဲရီဘဲရီ
ဆောင်ရွက်လာရ၏။

အဆေးဆေးထိုအသည်း

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး တာမွေ
သုတန်း (မြို့ပတ်) တွင် ရထားလမ်း
အောက်တစ်ခုရှိ၏။

ထိုခုံးကျော်တံတား၏ဘေးတွင်
ဆိုင်ကျကျ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ပြောဆိုသက်သက် တရုတ်စားသောက်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ၏။

ဤနေရာကို လူတိုင်းမသိကြပါ။
အဆေးဆေးများ၊ သတင်းစာဆရာများ၊
သတင်းထောက်များ၊ အစိုးရဝန်ထမ်း
အချို့လောက်လာသိ၏။

ယမကာမျိုးစုံရ၏။ အစားအ
သောက်အကြော်အလှော်အကင်ဟင်း
အစားတောင်း၏။ ဆိုင်ရှင်များသဘော
ထား၏။ စာရေးသူသည် လူဝတ်
အပြင်ဘဝ ရန်ကုန်မှာနေခဲ့စဉ်က
အထပ်မထပ်မှ အရာရှိတစ်ယောက်
ဆောင်သွားပါသဖြင့် တစ်ခေါက်
တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါ၏။

ဆိုင်အဆောက်အအုံသန့်ရှင်း၏။
ဆက်ဆံရေးကောင်း၏။ တရုတ်စာအ
သက်တောင်း၏။ အေးချမ်းလှ၏။ ဆူညံ
သံတွေမရှိ။

ထိုတရုတ်ဆိုင်တွင် တက္ကသိုလ်
ဆိုင်ခန်းကျောင်းသူလေးတစ်ဦး ရှိ၏။
သူ့အမည်က မွေးမွေး ပါတဲ့။

အရက်သမားတွေ ဘယ်လောက်
အရက်သောက်ပြီးစကားပြောပြော
သွားတာကျက်သံကမပျက်ပါ။

စာရေးသူတို့၏ တစ်ဖက်စားပွဲ
ထိုင်နေကြသော သတင်းထောက်
အဖွဲ့တို့တွေ ရှိရ၏။

မွေးမွေးရေ ညီမရေ ဆိုဒါ (J)
ထောက် ယူခဲ့ပါဦးကွယ်
တဲ့ မှာကြားလျှင် စာကျက်မှုကို

ရပ်နားပြီးချက်ချင်းထကာ ဆိုဒါပုလင်းကို
ဖောက်ပြီး ရိုရိုသေသေလာချပေး၏။
သတင်းစာတိုက်မှ သတင်း
ထောက်တွေက နေ့တိုင်းလာကြဟန်တူ
၏။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကျောင်းသူလေး
မွေးမွေးနှင့်သိရှိနေကြ၏။

စာရေးသူ ဤမိန်းကလေးကို
ကြည့်ရသည်မှာ ဥပမာရုပ်ကောင်း၏။
ငယ်ရွယ်ပေမယ့် သွက်သွက်လက်လက်
ရှိ၏။ အရက်သမားများကို ဆက်ဆံရာ
တွင်လည်း ရိုရိုသေသေဆက်ဆံသည်ကို
တွေ့ရ၏။

မည်သည့်စားပွဲဝိုင်းက ခိုင်းခိုင်း၊
ဖင်မနေ့၊ လက်မနေ့၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်
ထလုပ်ပေး၏။ ပြီးတော့ သူ့နေရာသူပြန်
ထိုင်ပြီး စာကျက်ပြန်၏။ မိဘများကို
စာကျက်ပြီး ဝိုင်းကူတတ်သော ကလေး
မလေးပါပဲ။

ရေတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့်
နောက်တစ်ခေါက်ရောက်ပြန်လေတော့
သတင်းစာတိုက်မှ အကြီးတန်းသတင်း
ထောက်တစ်ဦးနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရ၏။
တစ်ဝိုင်းတည်းအတူတူထိုင်မိကြ၏။

သတင်းစာတိုက်အမည်နှင့်အဆိုပါ
သတင်းထောက်အမည်ကိုတော့ချန်ထား
ပါရစေ။

စာရေးသူက ပုဇွန်တောင်
ရေကျော်ရပ် ဇီဝါလမ်းမှာနေ၏။
အဆိုပါသတင်းထောက်ကြီးက ရေကျော်
နှင့်ပန်းလမ်းမှာ နေထိုင်၏။ လမ်းချင်း
ကပ်လျက်ရှိ၏။

နောက်ပိုင်းကျတော့ တစ်ရပ်ကွက်
သားများဖြစ်ပါသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းပိုမို
ရင်းနှီးသွားရပါတော့၏။

ထိုအချိန်က စာရေးသူသည်
ရန်ကုန်မြို့က ရုံးကြီးရုံးတစ်ရုံးတွင်
အောက်တန်းစာရေးဝင်လုပ်ပြီး လုပ်သား
ကောလိပ်တက်နေသောကာလ ဖြစ်၏။

စာရေးသူက အရက်မကြိုက်ပါ။
ရေတပ်မတော်က အရာရှိက သူ၏ကိုယ်
ပိုင်ကားလေးဖြင့် ခေါ်သွားပါသဖြင့်
တရုတ်စာအစားကောင်းလိုက်စားခြင်း
သာဖြစ်ပါ၏။

စာရေးသူသည် လုပ်သားများ
ကောလိပ်မှ ဥပစာဝိဇ္ဇာတန်းအောင်မြင်
ပြီး ကျေးလက်ကျန်းမာရေးမှူးသင်တန်း
သို့ တက်ခဲ့ရ၏။

ကျန်းမာရေးမှူး (H.D) သင်တန်း
အောင်မြင်ပြီးတော့ နယ်သို့အလုပ်ဝင်ရ
ပါတော့၏။
တစ်နေ့သ၌ တောရွာကြီးတစ်ရွာ

မှာ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး အသည်းကြီး
ပြီး ဝိုက်ဖောရောင်သည့်ဝေဒနာ (ရေဖျဉ်း
စွဲဝေဒနာ) ဖြစ်ပါသဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံ
ကြီးသို့ လိုက်ပို့ရပါ၏။

အမှတ်မထင်ပါဘဲ စာရေးသူနှင့်
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှသော ရေကျော်
နှင့်ပန်းလမ်းမှ သတင်းထောက်ကြီးကို
လူနာအဖြစ် ခုတင်တစ်လုံးမှာ တွေ့ရှိရ
ပါ၏။ သူ့ရောဂါကား အရက်ကြောင့်ဖြစ်
ရသော အသည်းမာရောဂါ (LIVER
HERROSIS) ဖြစ်နေရ၏။

ယင်းကြောင့် မိတ်ဆွေဟောင်း
ကြီးခုတင်နာသွားပြီး သတင်းမေးရ၏။
သူ့ဆေးရံတက်ရသည်မှာ (၃) ကြိမ်ရှိ
ကြောင်းသိရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်များ
Round လှည့်လာကြပါသဖြင့် ဆရာ
တော်ကြီးခုတင်သို့ ပြန်လာခဲ့ရပါ၏။
နားကြပ်ကလေးကို ပန်းပေါ်တင်လျက်
ဆရာဝန်မလေးတစ်ဦး၊ သူ့ကိုမြင်ဖူးသည်
ဟု စိတ်ထဲမှာထင်နေမိ၏။

ဆရာဝန်များ Round လှည့်ပြီး
တော့မှ အဆိုပါ အသည်းမာရောဂါရ
နေသောမိတ်ဆွေကြီးထံပြန်သွားရ၏။
စကားတွေပြောမိ၏။

စောစောပိုင်းက စာရေးသူတွေ့မိ
သော ဆရာဝန်မလေးက တာမွေဘူတာ
နားက အရက်ဆိုင်မှ အရက်ရောင်းချ
သည့် မွေးမွေးပင်ဖြစ်နေပါတော့၏။

ယခုတော့ ထိုအရက်သမား
သတင်းထောက်ကြီးကို သူ့ဆိုဒါယူခိုင်း
သည့်မွေးမွေးက ဆရာဝန်မလေးဖြစ်ပြီး
သူ့ရောဂါကို ဝရုတ်စိုက်ကုပေးနေရပါ
ကြောင်း ပြောပြပါ၏။

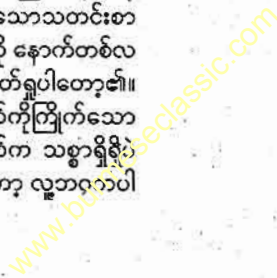
တာမွေခုံးကျော်တံတားနားဆီက
အရက်ဆိုင်မှာ နေ့စဉ်ပုံမှန်အရက်သောက်
သော သတင်းထောက်ကြီး၏ကို ဆေး
စကားအရပြောရရင်တော့ အလားအ
လာမကောင်းပါ။

သူ၏ဆေးစာမှတ်တမ်းမှာ ဆရာ
ဝန်မလေး တရုတ်မလေးမွေးမွေး၏ ပြော
ပြချက်အရ Ca. LIVER ပါတဲ့။ အသည်း
တင်ဆာရောဂါပါပဲ။

စိတ်မကောင်းစရာပါဘဲ။

ထိုသတင်းထောက်ကြီး၏ နာရေး
ကြော်ငြာကို သူ့လုပ်သောသတင်းစာ
တွင် ဖော်ပြထားသည်ကို နောက်တစ်လ
ခန့်ကြာတော့ နယ်မှာဖတ်ရူပါတော့၏။

သေရည်သေရက်ကိုကြိုက်သော
သူကို သေရည်သေရက်က သစ္စာရှိစွာ
ရောဂါကိုပေး၏။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝပါ

အပြင်တိုင်ခေါ် ယူသွားပါတော့ချသတည်း။

၆။ ယောဂီမတူး

ဤအဖြစ်အပျက်က အမှန်အဖြစ် အပျက်ပါပဲ။ ယောဂီအမည် မတူးဆို သည်မှာလည်း အမှန်ပါပဲ။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်လောက်က အဖြစ်အပျက်မှန်ပါ။

စာရေးသူသည် ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။

ရွှေကျင်မြို့အနောက်ဘက်တွင် ရန်ကုန်ကျောင်းသာသနာ့ရိပ်သာကြီးရှိ နေ၏။

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတကျေးဇူးတော် ရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ် တိုင် ဖွင့်လှစ်ပေးတော်မူခဲ့သော ရိပ်သာ ကြီးဖြစ်၏။

စာရေးသူသည် ထိုရိပ်သာကြီး တွင် အမျိုးသားယောဂီများနှင့် ရဟန်း ယောဂီများကို ဆေးဝါးများလျှော့ဒါန်း ကုသပေး၏။

ခုတင် (၁၀၀) ဆေးရုံးကြီးမှာ ဆရာလေးတစ်ဦးက အမျိုးသမီးယောဂီ များနှင့် သီလရှင်ယောဂီများကို ဆေးဝါး ကုသပေး၏။

ရွှေကျင်မြို့နယ်သံဃနာယကအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မန္တလေးကျောင်းပရိယတ္တိစာသင် တိုက်ကြီးမှ ဦးစီးပဓာနနာယကဆရာ တော်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ညနေ (၄) နာရီမှ (၅) နာရီအတွင်း ယောဂီ များကို ဝိပဿနာတရားဟောပြောရ ၏။

ထိုနှစ်က အဖြစ်အပျက်ဆန်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ ရွှေကျင်မြို့ ပွဲကုန်းရပ်ကွက် ဇီးတောပိုင်းတွင် နေထိုင်သော ယောဂီ မတူး အသက် (၅၀) ခန့်သည် နေထိုင် မကောင်းဖြစ်သည်ဆိုပြီး ရိပ်သာခန်း (၃) ရက်မြောက် ညနေပိုင်းတွင် သူ့အိမ် သို့ ပြန်သွားပါတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်း (၉) နာရီအချိန်လောက်တွင် ရိပ်သာတွင်းသို့ သတင်းဆိုးကြီးတစ်ခု ရောက်ရှိလာပါ တော့၏။

မနေ့ကညနေပိုင်းတွင် နေထိုင် မကောင်းသဖြင့်ပြန်သွားသော ယောဂီ မတူးသည် ညကအသတ်ခံရကြောင်း သတင်းပင်ဖြစ်၏။

အဖြစ်အပျက်ကဆန်းလှ၏။

ယောဂီမတူးသည် နေမကောင်း ပါသဖြင့် သူ၏အိမ်လေးတွင်စောင်လေး ခြံပြီး အိပ်နေပါ၏။

ည (၁၁) နာရီခန့်လောက်တွင် ယောဂီမတူး၏သားအရင်းသည် မူးမူး ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာ၏။

အိမ်ပေါ်တွင် စောင်ခြံ၍အိပ်နေ သော သူမိခင်မတူးကို ဓားမတစ်ချောင်း ဖြင့် ခုတ်သတ်ပါတော့၏။ အရက်က လည်း လူမုန်းမသိအောင်ပင် မူးနေသည် ဆိုကြ၏။

မိခင်မတူးကိုသတ်ပြီး ဓားမကိုချ ၍ အိမ်ပေါ်မှာဆင်းပြေးလာတော့၏။

နောက်နေ့နံနက်မိုးလင်းသောအခါ အိမ်နားနီးချင်းများက မတူးကိုခေါ် ကြည့်ရာတွင် ပြန်မထူးတော့ပါ။ သွေး အိုင်ထဲတွင်သေနေလေပြီ။

အိမ်နားနီးချင်းများ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ကြ၏။ သွေးအိုင်ထဲမှာသေ ဆုံးနေရသည့် မတူးအလောင်းကိုသာ တွေ့ရပါတော့၏။

အိမ်နီးနားချင်းများတို့က ရပ်ကွက် လူကြီးကို တိုင်ကြားကြ၏။ ရပ်ကွက် လူကြီးက ရဲစခန်းကိုအကြောင်းကြား၏။ ယောဂီမတူးအလောင်းကို ဆေးရုံသို့ယူ သွားကြပြီး ဆေးစစ်ကြရ၏။

ယောဂီမတူး၏ အိမ်နီးနားချင်း များကို ရဲများက စုံစမ်းသောအခါ မတူး ၏သား အရက်မူးမူးဖြင့် ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း ပြောပြကြ၏။

ရဲများ လူသတ်တရားခံကိုပုဂံစိပ် တိုက်ရှာကြ၏။

တွေ့ရပါပြီ။ ရွှေကျင်မြို့အရှေ့ ဘက်ဘုရားကြီးစေတီအနီးရှိ ခြံပုတ်ထဲ တွင်ပုန်းနေသော ယောဂီမတူး၏သား ကိုတွေ့ရှိရ၏။

မင်း ညက မင်းအိမ်မှာလူသတ်

ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေး၏။

သူကလည်း ဓားမနဲ့ခုတ်သတ်ခဲ့ ကြောင်း ဝန်ခံပြောပြ၏။

“အဲဒီ မင်းဓားမနဲ့ခုတ်သတ်ခဲ့တဲ့ သူဟာ ဘယ်သူလဲသိလား”

• လို့ ရဲတွေကမေး၏။

“မသိပါ”

ဟု ဖြေဆို၏။

“အဲဒါ မင်းအမေ မတူး”

ဟု ပြောပြတော့ အရက်သမား ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုပါတော့၏။

မိခင်ရင်းကို သတ်မှုဖြင့် ရဲအချစ် ခန်းမှာ ချုပ်ထားလိုက်ပါတော့၏။

ရိပ်သာမှာ စာရေးသူကို မေးမြန်း ကြပါ၏။

“အမေအရင်းကိုသတ်တဲ့ကောင် ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမြေမမျိုပါသလဲ” တဲ့။

ဤမေးခွန်းက မေးထိုက်ပါ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာ ကံ၊ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သူများဖြစ်ကြ၏။

မိခင်မတူးသည် အတိတ်ဘဝတစ် ခုခုက ဤသားကို သတ်ခဲ့ဖူးသလားမသိ ပါ။

ကံကြမ္မာဟူသည် ဆန်းကြယ်လှ ၏။ ဝင့်ဆိုသည်မှာလည်း ချားရဟတ်လို့ လည်တတ်၏။

ယောဂီမတူး၏သား လူသတ် သမားကတော့ မိခင်ကိုသတ်မိပါသဖြင့် ရဲအချုပ်ခန်းထဲမှာပင် ရူးသွပ်နေပါတော့ ၏။

အရက်ဆိုသောအရာသည် လူ၏ စိတ်ကိုမေ့စေ၏။ မကောင်းမှုကိုကူးလွန် စေတတ်၏။

ဤအဖြစ်အပျက်ကား အမှန်ပါ ပင်တည်း။

၇။ ယင်ထုပ်ကြီးလယ်သမားသူဌေးကြီး ဦးခင်

ထန်းတောရွာကြီး၌ လယ်သမား ကြီးသူဌေးကြီးဦးခင်ကို မသိသူမရှိကြ။ ဦးခင်သည် လယ်ဧက (၆၀) ကျော်ပိုင်ရှိ၏။ ကျွဲများကလည်း ကောင်း ရေမနည်းပါ။ စာရင်းငှာများနှင့် လယ် ယာလုပ်ပစ္စည်းများ၊ ခိုင်းနွား၊ ကျွဲနွားများ ကို သူ၏လယ်တောမှာပဲထား၏။ ဦးခင် ကြီးလယ်တောတွင် အလုပ်သမားနှင့် များ၊ ရေကန်၊ နွားတင်းကုပ်တို့ရှိကြ၏။

ဦးခင်ကြီးအိမ်ကတော့ နှစ်သက် သစ်သားအိမ်ကြီး၊ ခြံဝင်းမှာ စေတီ

၉၉ (၃) လုံးသာရှိ၏။ တိုက်ကြက်များ
သွေးသည်လေးတစ်လည်းရှိသေး၏။
ဦးခင်ကြီး၏ဇနီးသည် ငယ်ငယ်က
ဆုံးပါးခဲ့၏။ ဦးခင်ကြီးတွင် သားတစ်
ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့
၏။

ဦးခင်ကြီးသည် ထန်းတောရွာကြီး
ထိပ်တွင်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းတွင် သိမ်ကျောင်းကိုလှူ၏။
သွေးစားကျောင်းကိုလှူ၏။ ဉာဏ်တော်
တော်တော်အမြင့်ရှိသော စေတီတစ်ဆူ
ကိုလည်း လှူထား၏။

ဘုရားဒကာကြီးကျောင်းဒကာကြီး
ဦးခင်ကြီးက လှူသာလှူ၏။ ကျောင်း
ဆန်ဘုရားသို့ သွားလေ့မရှိပါ။ ရတနာ
ပင်ကို မဆည်းကပ်ပါ။

သားလုပ်ဘုက ထိုကျောင်းတွင်
ဆန်ဘုရားဖြင့် သီတင်းသုံး၏။ သမီးက
တော့ အိမ်မှာ အမျိုးသမီးအပေါ် တစ်စု
နှင့်နေထိုင်၏။

သားရဟန်းထံ ဆွမ်းသာပို့ခိုင်း၏။
သူတော့မသွားပါ။

လယ်သမားသူဌေးကြီးဦးခင်ကြီး
အရက်ကိုအလွန်မုတ်၏။ ကြိုက်နှစ်
သက်၏။ ကုရင်ရွာမှချက်ပေးသော ဆန်
အရက်ကို စဉ်အိုးတွင်သိုလှောင်ထားပြီး
ထွတ်စွတ်သောက်တတ်၏။

သူ၏ လယ်ယာလုပ်သားများကို
သည်း အရက်သောက်လိုပါက မဟန့်
ထားပါ။ သူ့စဉ်အိုးထဲမှ အရက်ကိုအချိန်
မရွေး ယူသောက်ရန် ခွင့်ပြုထား၏။

ဦးခင်ကြီးက တိုက်ကြက်တိုက်ရန်
သည်း အလွန်ဝါသနာကြီးလှ၏။ တိုက်
ကြက်အမျိုးမျိုးကို စနစ်တကျမွေးမြူ၏။
ထိုခေတ်ကာလက တိုက်ကြက်ပွဲ
ချိန်းဝိုင်းရှိလျှင် မည်မျှဝေးဝေး တပည့်
များနှင့်သွားလေ့ရှိ၏။

သူပိုင်မွေးထားသော တိုက်ကြက်
များကိုပွဲထုတ်၏။ လောင်းလည်းလောင်း
သည်း

ယင်ထုပ်ကြီးကြိုက်သော အရက်
နှင့်မြည်းသည့်အမြည်းများမှာ ချီးသား
ထင်၊ ချီးသားကြော်၊ ကြက်သားနုနု
အသားကြော်တို့ပင်ဖြစ်၏။

အရက်သောက်တတ်သူများ သူ
အိမ်လာလျှင် အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဧည့်
သည်း

လှတွေပြောစကားရှိ၏။

“ဒီလူသိပ်သဘောကောင်းတယ်။
အရက်မသောက်ရင် ပိုပြီးတော့သဘော
ကောင်းတယ်။ အရက်မူးလာရင်တော့

အပေါက်ဆိုးတယ်။ ရစ်တတ်တယ်”
စသည်ဖြင့် ပြောတတ်ကြ၏။

ဦးခင်ကြီးက အရက်မသောက်
လည်း သဘောကောင်း၏။ အရက်
သောက်လည်း သဘောကောင်း၏။
ဦးခင်ကြီးမှာ ရန်သူမရှိ။ မိတ်ဆွေတွေက
သူ့ဘေးမှာဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက်။

အရက်မိမိနှင့်သောက်၊ အမြည်း
ကိုမိမိနှင့်စား၊ စကားကိုဖောင်ဖောင်ပြော၊
စကားပြောသူ၊ အရက်သောက်သူရှိလျှင်
မိုးလင်းအောင်သောက်ပြီး မိုးလင်း
အောင်ပြောတတ်၏။

ထို့ပြင် မရှိဆင်းရဲသားများကို
လည်း ရက်ရက်ရောရောစွန့်ကြဲပေးကမ်း
တတ်ပါ၏။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးက
ဘယ်လောက်ပဲဆုံးမစကားဆိုဆို လယ်
သမားဦးခင်ကြီးကတော့ သူ့အရက်ကို
မစွန့်လွှတ်ပါ။

အသူရာနတ်ပြည်ကလာသော
လယ်သမားကြီးဟု ဘုန်းတော်ကြီးကပင်
ပြောဖူးလေသည်။

အရက်သာ သူ့ဘဝ၊ အရက်သာ
သူ့အချစ်တော်၊ သမီးအပျိုမလေးကို
လည်း ဆုံးမပုံပြင်မူမရှိ။

နောက်ဆုံးတော့ သမီးအပျိုမ
လေးသည် လယ်စာရင်းငှားတစ်ယောက်
နှင့် လင်နောက်လိုက်ပြေးပါတော့၏။

သမီးမရှိတော့ လယ်ယာလုပ်
သား စာရင်းငှားမိသားစုတစ်စုက ဦးခင်
ကြီး၏ စားဝတ်နေရေးကို ပြုစုစောင့်
ရှောက်ပေးရ၏။

သမီးလင်နောက်လိုက်ပြေးလည်း
ဦးခင်ကြီးက ဝမ်းမနည်း။ သတင်းမမေး
ပါ။ သူ၏အရက်၊ သူ၏တိုက်ကြက်များ
နှင့်သာ အဖော်ပြုနေပါတော့၏။

ဦးခင်ကြီးတွင် ပွဲတိုင်းနိုင်ဆိုသော
ဖောင်းစိမ်းတိုက်ကြက်ကောင်တစ်ကောင်
ရှိ၏။ ဤတိုက်ကြက်ကလည်း နာမည်
ကြီးလှ၏။ သတင်းကြီးလှ၏။ ပွဲတိုင်း
မှာလည်းနိုင်တတ်၏။

တစ်နေ့တပေါင်းလတွင် သရက်
တောရွာမှာ နာမည်ကြီးကြက်သမားများ
ချိန်းဆိုထားသည့်ကြက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲရှိ၏။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှတိုက်ကြက်
ဝါသနာအိုးများ ရောက်ရှိလာကြ၏။
ကြက်ပွဲများမှာ ပွဲဈေးတန်းကြီးတမျှ
စည်ကားလှ၏။

ထိုပွဲတွင် ဦးခင်ကြီး၏ပွဲတိုင်းနိုင်
တိုက်ကြက်နှင့် ဝေါမြို့နယ်မှ နာမည်ကြီး
နိုင်ထူးမောင်တိုက်ကြက်တို့ တွေ့ဆုံကြ

၏။ လောင်းကြေးတွေကလည်း သိန်း
ဂဏန်းဖြစ်၏။

တိုက်ပြောပြရလျှင်တော့ ထိုပွဲတွင်
ဦးခင်ကြီး၏ ပွဲတိုင်းနိုင်တိုက်ကြက်ရှုံ့လေ
တော့၏။ ပွဲတိုင်းနိုင်တိုက်ကြက်သည်
စည်းဝိုင်းအတွင်းမှာ နှစ်ပွဲလောက်ခွဲပဲပြီး
ထွက်ကိုမြှေးပါတော့၏။

လယ်သမားဦးခင်ကြီးစိတ်ထိခိုက်
သွား၏။ သူ့တပည့်များကိုခေါ်ပြီး အိမ်
သို့ပြန်လာတော့၏။ အရက်ကလည်းမူး
နေ၏။ စိတ်ဓာတ်ကလည်းကျနေ၏။
ယင်းကြောင့် ပွဲတိုင်းနိုင်တိုက်ကြက်ကို
ခြေနှစ်ချောင်းကကိုင်ပြီး အုန်းပင်မှာ
ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင်
ဦးခင်ကြီးအိမ်ရှေ့ ကုန်းဖျင်းတွင်ခင်း
ထားသောကွပ်ပျစ်တွင် အရက်မူးမူးနှင့်
ပက်လက်အနေအထားအိပ်ပျော်နေ၏။
ပွဲတိုင်းနိုင်တိုက်ကြက် ထွက်ပြေးသဖြင့်
ရှက်လည်းရှက်နေ၏။

သူ့အိမ်တွင် မွေးထားသောတိုက်
ကြက်နှစ်ကောင်သည် ဦးခင်ကြီးနားသို့
ရောက်လာပြီး ဦးခင်ကြီး၏မျက်လုံးနှစ်
လုံးကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးဖောက်ပါတော့၏။

ရက်တရက် ဦးခင်ကြီးလန့်နိုးသွား
ပါတော့၏။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်က သွေး
တွေကျဆင်းနေရင်း မျက်စိလုံးဝမမြင်ရ
တော့ပါ။

အိမ်ရှိ စာရင်းငှားမိသားစုပြေးလာ
ကြပြီး ဦးခင်ကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို
ရေဆေးပေးကြ၏။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်က
မမြင်ရတော့ပါ။

ငွေကြေးချမ်းသာသောလယ်သမား
ကြီးဦးခင်ကြီး မျက်စိကုဆရာများကိုရှာ
ခိုင်းပြီး အိမ်မှာပင်ကုသပါ၏။

သို့သော် သူ့မျက်စိက ကုသ၍မရ
တော့ပါ။

မျက်မမြင်ဒုက္ခတဘဝဖြင့် သေရည်
သေရက်ကို နေ့စဉ်သောက်သုံးပြီး
နောက်ဆုံးတော့ သူ့ဘဝကို သေရည်
သေရက်ကပဲ အပြီးတိုင်ခေါ်သွားပါ
တော့၏။

လယ်သမားသူဌေးကြီးယင်ထုပ်
ကြီး၏ဘဝကား နိဂုံးချုပ်မလှမပခဲ့ပါ
လား။

အရက်သမားများ
သံဝေဂယူနိုင်ကြတတ်ပါစေ

အောင်စကြာ
အရှင်သုဇ္ဈသာရ(ဥပစာ-ဝိဒ္ဓါ)
အငြိမ်းစားကျန်းမာရေးများ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း ယတြာ

လည်း ကျွန်တော်တို့ခြံက အတော်
ကျယ်၏။ အကျယ် ရေ (၅၀)၊ အလျား
(၁၅၀) ခန့်ရှိသည်။ ဝါသနာအရ
အိမ်ပေးထားသော ဆေးပင်ဝါးပင်၊
အိမ်စားပင်လွန်စုံသည့်အပြင် အမျိုး
မျိုးပြစ်သုက ဝါသနာပါ၍ ဝါသနာပင်
မျိုးစုံ သစ်ခွပင်မျိုးစုံလည်းရှိသေးသည်။

အပြင်ကကြည့်လျှင် အိမ်ကလေးကို
တောဖုံးနေသလို မျက်နှာစာကို ယုဇန
ပန်းချီနှင့် သနပ်ခါးပန်းချီတို့ ကာကွယ်
ထားသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ခြံအတွင်း
၌ လွန်စွာအေးချမ်းပြီး ပန်းမျိုးစုံအနံ့က
မွှေးပျံ့နေသည်။ အိမ်ကိုလာလည်ကြ
သည့် ဧည့်သည်တိုင်း သဘောကျကြ
သည်။ (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

လည်း ကျွန်တော်စိုက်ပျိုးထားသော
သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ မာလကာပင်၊ မလ္လာ
ပင်၊ ငှက်ပင်၊ ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်၊ ဧကရာဇ်
ပင်၊ သစ်မင်း၊ သပြေ၊ သင်္ဘော၊ ရဲယို၊
ကင်ပွန်းချုံနှင့် ကြိမ်ပင်၊ ပေပင်၊ အုန်း
ပင်၊ ထန်းပင်၊ ခွေးတောက်ပင်နှင့် ကင်းမဲ့
ပင်များကလည်းရှိသေးသည်။ ယတြာ
ချေလိုကြသော (၇) ရက်နေ့နံ့သားသမီး
များအတွက် အကြိုက်တွေ့နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုက
လည်း ကုသိုလ်ရရန်အတွက် အတွန်အ
တိုမရှိ လာတောင်းသူများကို ပေးလှူပါ
သည်။ သို့သော်လည်း အချို့သူများက
အညံ့အတာမရှိ သစ်ပင်ကိုင်းများကို
သက်စေချိုးယူကြသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူက
စိတ်ကွက်မိဟန်တူသည်။ စေတနာ
မပျက်စေရန် ကျွန်တော်က အိမ်ရှေ့တွင်
ကတ်ကြေးကလေးချိတ်ဆွဲထားပြီး ကိုယ်
တိုင်ညှပ်ပေးရသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်တို့
၏သဘောမှာ ချိုးဖဲ့ယူခြင်းထက် ဖြတ်
ညှပ်ပေးခြင်းကို သဘောကျဟန်တူပါ

သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်းသမျှပေးဝေ
သော်လည်း မပျက်စီးပါ။ ရေမှန်မှန်
လောင်းပြီး ငှာ ပြုစုထားသဖြင့် အတက်
အညောက်လေးများထွက်ပြီး စိမ်းစိုဝေ
ဆာနေသည်။ လူသာမက အသက်မရှိ
သောသစ်ပင်ပန်းပင်များလည်း ပြုစုယူယ
ကြင်နာမှုကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြပါသည်။

တစ်နေ့သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည(၈)နာရီ
ခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းရှေ့၌ ကားရပ်
သံကြားရပြီး ကျွန်တော်နာမည်ကို အော်
ခေါ်နေသကြားရသည်။ ကျွန်တော်တို့
အိမ်လေးမှာ အထက်ဆီခုံသလို သစ်ပင်၊
ပန်းပင်များအုပ်ဆိုင်နေ၍ ခြင်အလွန်
ပေါသည်။ ထို့ကြောင့် နေမဝင်မီ ညနေ
(၆)နာရီခန့်၌ တံခါးများအားလုံးအား
ပိတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်က
ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့အပြီး
ညစာစားပြီး စတီဗွီသတင်းနားထောင်ပြီး
အနားယူနေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဆရာဦးသိန်းဝင်း၊ ဆရာဦးသိန်း
ဝင်း”

“ဟေ - ဘယ်သူလဲဟေ”
“ကျွန်တော်ကားသမားမြင်မောင်
စိုးပါ။ အကူအညီတောင်းစရာကလေးရှိ
လို့ပါဆရာ”

“အေးအေး - လာပြီ”
ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို
ဖွင့်ပြီး အိမ်အောက်ဆင်းတော့ ငှာန
HLNO RANGTR ကားကြီးကို စက်နိုး
မီးဖွင့်ထားပြီး ကားသမားဖြင့် မောင်စိုး
က ခြံဝတွင် ရပ်၍စောင့်နေသည်။

“မြင့်အောင်စိုး၊ ဘာကိုစွဲတုံးကွ။
ရေးကြီးသတ်ပျာနဲ့”

“ကျွန်တော်မိန်းမ ဆေးရုံကဆင်း
လာပြီး အခြေအနေမကောင်းဘူးဆရာ။
အဲဒါယတြာချေချင်လို့”

“ဘာရောဂါတုံးဟ၊ ဆေးရုံတင်
ရတယ်လို့ သတင်းတော့ကြားပါတယ်”

“ကင်ဆာရောဂါပါ ဆရာ၊ အခု
မြန်မာဆရာက ယတြာချေရမယ်ဆိုလို့
ဆရာ့ဆီကအကူအညီတောင်းတာပါ”

“အေး-ပြော၊ မင်းဟာ ညကြီးမင်း
ကြီး ဘာအရွက်လိုချင်တာလဲ”

“မိန်းမက ဗုဒ္ဓဟူးသမီးဆိုတော့
ရဲယိုပင်ပါဆရာ။ ညဉ့် (၁၂) နာရီတိတိ
မှာ ရဲယိုပင်ကိုင်းနဲ့ သူ့ဆံပင်၊ ခြေသည်း၊
လက်သည်းနဲ့ ကပ်ချည်ပြီး ယတြာချေ၊
မြေမြှုပ်ရမှာပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်က
လည်း ကားမောင်းနေရလို့ မိုးချုပ်မှ ပြန်
ရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ကျရ
တာပါဆရာ”

“ညဉ့် (၁၂) နာရီဆိုတော့ အချိန်
လို့ပါသေးတယ်။ ရဲယိုပင်က ငါ့ခြံထဲမှာ
ပေါပါတယ်။ ကိုင်းဖြတ်ဖို့အတွက် ငါ
ကတ်ကြေးယူပေးမယ်”

“ရတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်စားမ
ဆောင်လာတယ်။ အတိုင်းအတာက လူ
တစ်ရပ်ဆိုတော့ ဆရာ့အိမ်ရှေ့မှာရှိတဲ့
ရဲယိုပင်ကလေးကို တစ်ပင်လုံးခုတ်မှရ
မယ်ထင်တယ်ဆရာ”

“ဟေ-အေးပါ၊ အေးပါ။ အသက်
ကယ်ယတြာချေဖို့ပဲ။ မင်းသဘောကျ
ခုတ်သွားပါ။ အသက်တစ်ချောင်းကယ်
ကောင်းပါတယ်”

မြင့်မောင်စိုးတစ်ယောက် ကားမီး
ကြီးထွန်းပြီး ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့က ရဲယို
ပင်ကလေးအား အပင်ရင်းကခုတ်ပြီး
ကားပေါ်တင်သည်။ ပြီးနောက်-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ အား
တော့နာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်လက်စ
တည်းဆိုတော့ ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော့်
မိန်းမက သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာဖြစ်နေ
တာဆိုတော့ ရောဂါအမည်ကိုလည်း
ယတြာချေပြီးမြေမြှုပ်ရမှာပါ။ ဒါကြောင့်
သားအိမ်ခေါင်းဆိုတော့ သောကြာနံ၊
ကင်ဆာဆိုတော့တနင်္လာ။ အဲဒါကြောင့်
ဆရာရေ သောကြာနံ သရက်ကိုင်းနဲ့
တနင်္လာနံ ကုက္ကိုကိုင်းကလေးများလည်း
လုပ်ပါဦးဆရာရယ်”

“အေးကွာ၊ ငါကပေးနိုင်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သရက်ပင်နဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ
က ခြံအနောက်ဘက်မှာ။ ညအချိန်ဆို
တော့ မောင်နေပြီ။ နောက်ပြီး မင်း
အပင်ပေါ်တက်မှခုတ်လို့ရမှာ။ ဒီတော့”

“ဒီတော့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ”

“အေး-အဲဒီတော့ ငါစဉ်းစားမိတာ
ရှိတယ်။ သောကြာနံနဲ့တနင်္လာနံပါပါတဲ့
ဟော့ဟိုခြံအပြင်ထောင့်က ကသစ်ကိုင်း
ကို ခုတ်သွားကွ။ အပင်ကနိမ့်တော့
ခုတ်ရတာလည်း လွယ်တဲ့အပြင် (သက)
မဟုတ်ဘဲ (ကသ) ဆိုတော့ ကက်ကင်း
လည်းမိတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါဆရာရယ်၊ ဆရာလည်း
ဗေဒင်ယတြာ နားလည်တယ်ထင်ပါရဲ့။
တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ။ ကောင်း
လိုက်တာ ဆရာရယ်”

“အေး - ငါလည်း ယတြာချေဖို့
တောင်းတဲ့သူတွေများတာနဲ့ နေ့၊ နံတော့
ရဲ့အပင်တွေကို သိနေလို့ပါ။ ဒါပေမယ့်
သတိထားပြီးခုတ်ပါ။ ကသစ်ပင်က ဆူး
ကလေးတွေပါတယ်”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကား
မီးကြီးထွန်းပြီးတော့ခုတ်မှာပါ။ ခြံအပြင်
ထောင့်မှာဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။

သို့နှင့် မြင့်မောင်စိုးတစ်ယောက်
က သစ်ကိုင်းခုတ်ပြီး ကျွန်တော်အား
နှုတ်ဆက်၍ ဝမ်းသာအားရပြန်သွား
တော့သည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့်လည်း
အကူအညီလိုအပ်သူအား အကူအညီ
ပေးလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေမိပါ
သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၅) နာရီ
အိပ်ရာကထ၍ (၅:၃၀)နာရီ ထောင်နှုတ်
ရာ မိန်းမရှေ့၌ လှစုံသည်နှင့် ကားသမား
မြင့်မောင်စိုး၏အနီး ယနေ့မနက် (၄)နာရီ
အချိန်ခန့်တွင် သေဆုံးသွားကြောင်း
ကြားသိရပါတော့သည်။ ယတြာကောင်း
မင်းလောင်းတောင်ပောက်သည်ဟူသော
စကားပုံနှင့်အညီ အသက်ပျောက်သွား
ခြင်းလားတော့မသိပါ။ ယတြာဆိုသည်
မှာ ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သည်။ နားလည်
သော ဆရာသမားများသည်ဝိဒ္ဓါအသေ
အချာမေးမြန်း၍ လိုက်နာဆောင်ရွက်
သင့်ပေသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်
၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်
သည်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့မြင့်
တက္ကစိကားဆရာ ဦးတင်ဝင်း။ ကျွန်တော်
နှင့် နောက်ဆုံးပေါ် သတင်းများဖလှယ်
နေကျဖြစ်သည်။ သူက တောင်သာနယ်
သား အညာသားဖြစ်သည်။ Face book
ကိုလည်း ဝါသနာပါ၍ သတင်းထူးတိုင်း
ကျွန်တော့်အား ပြသည်။ ကျွန်တော်က
စာရေးဆရာပီပီ အကောင်း၊ အဆိုး
အကြောင်းအကျိုးကို ဝေဖန်သုံးသပ်
တတ်ရာ သူ့အလွန်သဘောကျသည်။
ကျွန်တော်ခရီးထွက်တိုင်း သူ့ကားအား
ငှားစီးနေကျ။ သူကကွမ်းအလွန်ကြိုက်
သည်။ တစ်ယာပြီးတစ်ယာကအဆင်
မပြတ်ဝါးသည်။ ခုတစ်လော သူ့ကွမ်း
ရေးမကောင်း၍ ကားမမောင်းနိုင်၊
သားများက တစ်လည်စီမောင်းကြသည်။
သူ့သားနှစ်ယောက်က ယခင်ငွေရသလို
သော ဗွီဒီယိုအခွေများမိုးကူးရောင်း
၍ ထောင်မကြာခဏကျဖူးလေသည်။
ကျွန်တော်ကတော့ ထောင်အရာရှိ
ခဲသူပီပီ တစ်လမ်းလုံးရှိ ခင်မင်ပတ်သက်
သူများ ထောင်ကိစ္စကြုံလာပါက စောင့်
ဖြင့် အကူအညီပေးလေ့ရှိသည်။
တစ်ပြည်လုံးရှိ အကျဉ်းထောင်

များတွင် ဆရာများလည်းမရှိတော့။ သူငယ်ချင်းများလည်းမရှိတော့။ အငြိမ်းစားယူကုန်ကြပြီ။ ယခုတပည့်များက ထောင်အရာရှိများဖြစ်ကြ၍ ကောင်းစားနေကြပေပြီ။ သူတို့ခေတ်က ရာထူးတက်မြန်သည်။ ဗဟိုထောင်ကြီးများ၌ပင် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးများဖြစ်နေကြချေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးထွက်ရင်းကြို၍ နီးစပ်ရာထောင်၊ စခန်းများသို့ဝင်ရောက်လည်ပတ်လျက် သူတို့က ကန်တော့ကြသေးသည်။ ကျွန်တော်က အသက် (၇၀) တန်း အကန်တော့ခံဆရာဘဝရောက်နေချေပြီ ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်ကထွက်ပြီး အနားယူလိုက်သော်လည်း အဖြစ်အပျက်အတွေ့အကြုံများက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပင် အချိန်ကာလက အကုန်မြန်လှသည်။ ထောင်အကြောင်း စာရေးနေသူဖြစ်၍ ထည်း ထောင်လောကနှင့်မကင်းကွာနိုင်သေးပါ။ အချို့ထောင်ကိစ္စများတွင် သူတို့သိလိုသောကိစ္စများရှိပါက ဖုန်းဖြင့် ဆေးကြသည်။ ကျွန်တော်က နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများရှိ၍ ခုနစ်ပြောရုံဖြင့် အဖြစ်အပျက်များကို နေ့စဉ် အချိန်နာရီအတိအကျပြောပြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အထက်ကဆိုခဲ့သလို ထောင်နှင့်မကင်းဈာသေးပါ။ အထူးသဖြင့် အင်းစိန်ထောင်ပြီးအကြောင်းကို အထောက်အထားနှင့် နှံ့နှံ့စပ်စပ်သိသူမှာ ကျွန်တော်သာလျှင်ရှိတော့ကြောင်း။

ကျွန်တော်က မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ရှိသူပီပီ တစ်နေ့ အိမ်ပြန်ဆောက်ပြီး စုရပ်ဖြစ်သည့် ဓမ္မာရုံစကားပြီးသို့ရောက်တော့ ဘော်ဒါများကဝိုင်းပြောကြသည်။

“ဆရာမိတ်ဆွေကြီး ဦးတင်ဝိုင်းဆရာ အခြေအနေမကောင်းဘူးဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုညွန့်တင်”

“ဦးတင်ဝိုင်းက အဆုတ်လိုလို၊ ဆရာကကပ်ရောဂါလိုလိုဖြစ်နေတာ။ နာကျင်လည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ ဆေးရုံဆင်းလာတာလည်းမကြာသေးဘူး”

“အခုဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“အစောကလေးက ဘုန်းတော်ကြီးတွေ သူ့အိမ်ကိုကြွသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လေမသိဘူး၊ ဆုံးများဆုံးပြီလား”

ဟာ - မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါထင်သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် ဓမ္မာရုံထဲသွားလေ့ရှိသော ဦးတင်ဝိုင်း၏အိမ်ရှိရာ

သို့ အပြေးနှင့်ခဲ့မိသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဆိုင်းဘုတ်ပြားအမည်းကြီးကို ဆောင်ထားပြီး မြေဖြူနှင့်စာရေးထားသည်မှာ - ဦးတင်ဝိုင်း အသက် (၆၂) နှစ်၊

( ) ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်တော့လည်း ဦးတင်ဝိုင်းရုပ်ကလာပ်ရှေ့တွင် သံယာတော်(၃)ပါးက ထိုင်၍ သရဏဂုံတင်နေကြသည်။ ဦးတင်ဝိုင်းတစ်ယောက်တကယ်ပင် ဆုံးရှာပေပြီ။ တရားနာနေခြင်းဖြစ်၍ ကာယကံရှင်များအား အနှောင့်အယှက်မပေးလို၍ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်ခုထူးခြားနေသည်ကတော့ မိတ်ဆွေများသော ဦးတင်ဝိုင်း၏ဈာပနမှာ လူများစွာမရှိဘဲ အိမ်သားများသာ တရားနာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်လမ်းကြားထိပ်ရောက်တော့ ကွမ်းယာဝယ်သည်။ ကွမ်းယာဆိုင်က မော်ကြီးက -

“ဦးတင်ဝိုင်းကြီး နေမကောင်းဘူး ဆိုလို့သတင်းသွားမေးတာ စိတ်မကောင်းစရာ ဆုံးသွားလို့ သရဏဂုံတောင်တင်နေပြီ”

“ဦးအိမ်ပေါ်မတက်ခဲ့ဘူးလား”

“ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ ပရိတ်ရွတ်နေတော့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ အိမ်ပေါ်မတက်ခဲ့ဘဲလှည့်ပြန်ခဲ့တာ”

“ဆိုင်းဘုတ်ရောမကြည့်ခဲ့ဘူးလား။ ဘယ်နေ့ကွယ်လွန်တယ်လို့ ရေးမထားဘူးလေ”

“အေး - အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်။ ထူးဆန်းနေသလားလို့ ငါစဉ်းစားနေတာ”

“ထူးဆန်းမှာပေါ့။ အဲဒါယတြာချေတာလေ”

“ဟယ်ကွယ် - မလုပ်ကောင်းလုပ်

ကောင်း၊ ဒီလိုယတြာမျိုး ငါတစ်ခါမှမကြုံဖူးဘူး”

“ဘုန်းကြီးယတြာတဲ့ ဦးရဲ့။ သူတို့မိသားစုလည်းကောင်းမယ်ထင်လို့ လုပ်ကြတာနေမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့လည်း အခုမှကြားဖူးတာ”

“အေးကွယ်၊ မကြုံဘူး။ မြင်ဖူးမှ ယုံရတော့တာဘဲ”

ကျွန်တော်နောက်တစ်နေ့မနက်လမ်းထိပ်ထွက်တော့ ဓမ္မာရုံက ဘော်ဒါများက -

“ဆရာရေ၊ ဆရာဘော်ဒါကြီး ဦးတင်ဝိုင်းတော့ မနေ့ကယတြာချေတာ မသက်သာလို့ အခုနပဲ ဆေးရုံတင်ဖို့ သွားကြလေရဲ့”

ဟေ - ယတြာ၊ ယတြာ။

□

ကျွန်တော်ခရီးထွက်ရပြန်သည်။ တစ်ပတ်ကြာခန့်ပြန်ရောက်တော့ ဓမ္မာရုံတွင်ထိုင်မိစဉ် ဆရာတော်ဦးသုန်း၏ ကားကြီးဖြတ်သွားပြီး ဦးတင်ဝိုင်းတို့လမ်းကြားထိပ်တွင်ကားရပ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး (၃) ပါးဆင်း၍ လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန် ဖြစ်သည်။

“ဘော်ဒါတို့ ဦးတင်ဝိုင်းကြီး ဘာဖြစ်ပြန်သလဲ”

“ဦးတင်ဝိုင်းကြီးက မနေ့က ဆေးရုံဆင်းလာပြီးမသက်သာလို့ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ကမ္မဝါဖတ်၊ ပရိတ်နာတာပါ ဆရာ။ ဘုရားယတြာပေါ့။ သူ့ဓမ္မာ မြန်မာဆရာ၊ အင်္ဂလိပ်ဆရာတွေနဲ့ ကုပေမယ့် မသက်သာရှာဘူး။ သတိတောင်လွတ်လွတ်သွားတယ်လို့ကြားရတယ်။ မနေ့က ဆေးရုံကပဲဆင်းဆင်းချင်း ကျွန်တော်တို့ စုရပ်ဓမ္မာရုံကို လူတို့ပြီးလာပါသေးတယ်။ စကားတောင်ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ရှာဘူး”

“ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ သူ့ဓမ္မာအတော်ခံစားရရှာမှာပဲ။ ဒီကြားထဲ ဓမ္မာရုံက ဘော်ဒါတွေကို သတိရရှာသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အားကိုးစရာ ဗုဒ္ဓဘုရားပဲရှိတော့တာကိုး”

“ငါဘော်ဒါကြီးဦးတင်ဝိုင်း ယခု ဘုရားရှင်ရဲ့ပရိတ်တော်၊ ဂုဏ်တော်တွေနဲ့ ရောဂါဆိုးဘေးမှ ကင်းငြိမ်းချမ်းသာပျောက်ပါစေစား”

ဪ - ယတြာ ယတြာ။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းလင်း

ဖိုးကျော

မလ္လိကာနှင့်နှိုင်းရမည့် ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ

မလ္လိကာနှင့်နှိုင်းရမည့်ပါသိကာမကြီးအကြောင်းကို မတင်ပြမီ မလ္လိကာအကြောင်းကို အလျင်တင်ပြရသော် -

မလ္လိကာသည် ပသေနဒီကောသလမင်း၏ စစ်သေနာပတိ ဗန္ဓုလ၏ကတော်ဖြစ်သည်။ ဗန္ဓုလသည် ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းသားဖြစ်သလို မလ္လိကာသည်လည်း မလ္လာမင်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဗန္ဓုလမှာ ပသေနဒီကောသလမင်း၊ လစ္စဝီမင်းကြီးတို့နှင့် ပညာအတူသင်ဖက်ဖြစ်ကြသည်။

မလ္လိကာသည် စစ်သေနာပတိ ဗန္ဓုလနှင့် ကာလရှည်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပါသော်လည်း သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကား မမွေးဖွားချေ။ ထိုအခါ မလ္လိကာအား ဗန္ဓုလက မိမိ၏ မိဘနေအိမ်သို့သာ ပြန်လေ့ဟု လွှတ်လိုက်လေသည်။ မလ္လိကာလည်း မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြင်ပြီးမှပင် မိဘရပ် ဌာနပြန်ပေအံ့ဟု အကြံဖြစ်ကာ လောဝနီ ကျောင်းတော်သို့ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ရိုနှိုးလတ်သော် မြတ်စွာဘုရားရှင်က အဘယ်သို့သွားမည်နည်းဟု မေး၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့် တော်မကို အရှင်သခင် လင်ဖြစ်သူ မဟာဗန္ဓုလသေနာပတိက မိဖအိမ်သို့ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု မြတ်စွာဘုရားကမေးတော်မူသည်တွင် -

“တပည့်တော်မသည် သားသမီး မထွန်းကားသူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလက မိဘအိမ်သို့ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်ဘုရား”

ဟု ပြန်ကြားလျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က - “ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် မိဘအိမ်သို့ပြန်သွားဖယ်ကိစ္စမရှိ။ စစ်သေနာပတိအိမ်သို့ပင်ပြန်သွားလော့”

ဟု မိန့်တော်မူလေသော် မလ္လိကာသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရုံကား မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ရိုသေမြတ်နိုး ရိုနှိုးပြီးလျှင် နေအိမ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်ခဲ့၍ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဗန္ဓုလသေနာပတိက သင်အဘယ်ကြောင့်ပြန်လာသနည်းဟု မေးအပ်သည်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က နေအိမ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်ခိုင်းသောကြောင့် ပြန်လာပါသည်ဟု ဖြေကြားလေ၏။ ဗန္ဓုလသေနာပတိသည် အရှည်သဖြင့် မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သားသမီးထွန်းကားအံ့သောအကြောင်းကို မြင်တော်မူသည်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစားကာ မလ္လိကာကို လက်ခံသိမ်းပိုက်ပြီးထားလေ၏။

မလ္လိကာသည် မကြာမြင့်မီမှာပင် ကိုယ်ဝန်ရလေသည်။ မလ္လိကာသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် အစုံအစုံသောသားတို့ကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ အားလုံးသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သောသားတို့သည်လည်း အလွန်ရိရင့်ကြလျှင် အားအစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံသူများချည်းဖြစ်ကြကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသော အတတ်မျိုးတို့၏ အပြီးအဆုံးရောက် တတ်မြောက်ကြသူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သားတစ်ယောက်တစ်ယောက်လျှင် လူစွမ်းကောင်းယောက်ျား တစ်ထောင်စီတစ်ထောင်စီ

အခြံအရံရှိလေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဗန္ဓုလသေနာပတိနှင့်အတူတကွ မင်းနန်းသို့ သို့သွားကြသည်ရှိသော် ထိုဗန္ဓုလနှင့် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်၊ အခြံအရံလူစွမ်းကောင်းယောက်ျား သုံးသောင်းနှစ်ထောင်တို့ဖြင့်ပင် မင်းရင်ပြင်တစ်လုံးပြည့်၍ နေလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ တရားလွှတ်တော်ဝယ် မတရားအဆုံးအဖြတ်ခံရ၍ တရားကြသောလူများသည် ဗန္ဓုလစစ်သေနာပတိ လာလတ်သည်ကိုမြင်ကြသဖြင့် သည်းစွာ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကြသဖြင့် လွှတ်တော်တရားသူကြီးတို့သည် မတရားဆုံးဖြတ်ကြသောအကြောင်း ဗန္ဓုလစစ်သေနာပတိအား တိုင်ကြားကြလေ၏။ ဗန္ဓုလသည် တရားလွှတ်တော်သို့သွား၍ ထိုတရားမုခင်းကို တစ်စစစ်ဆေးပြီးလျှင် အရှင်ဖြစ်ထိုက်သူသာ အရှင်ဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်မှု တင်သဖြင့်ပြုလေ၏။ လူအပေါင်းသားတို့ ကျယ်စွာသောအသံဖြင့် သာဓုတောင်းပေးကြလေ၏။

ပသေနီကောသလမင်းကြီးသည်
 သာဓုကောင်းချီးပေးသံကို ကြားရ၍ ဤ
 အသံကား အဘယ်အသံနည်းဟု မေး
 တော်မူသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကြား
 သိရလျှင် လွန်စွာနှစ်သက်အားရတော်
 မူ၍ ထိုလွတ်ရုံးတရားသူကြီးအားလုံး
 တို့ကို ရာထူးချပြီးလျှင် ဗန္ဓုလစစ်
 သေနာပတိအားပင် တရားလွတ်ရုံးကို
 အပ်နှင်းလေ၏။ ဗန္ဓုလသည် ထိုအချိန်
 မှစ၍ တရားနှင့်အညီအဆုံးအဖြတ်ပေး
 လေ၏။

ထိုအခါ ရာထူးကျ တရားသူကြီး
 ဟောင်းတို့သည် အနည်းငယ်မျှသော
 လက်ဆောင်တံစိုးကိုမရကြသည်ဖြစ်၍
 လာဘ်လာဘနည်းပါးကုန်ရာကား ဗန္ဓု

လစစ်သေနာပတိသည် မင်းအဖြစ်ကို တောင့်တ၍ နေ၏။ ဟု မင်းနန်းတော်၌ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားအောင် ကုန်းတိုက်စကား ပြောကြားကြလေ၏။ ကောသလမင်း ကြီးသည် ထိုရာထူးကျ တရားသူကြီး ဟောင်းတို့၏ ကုန်းတိုက်စကားကို ကြား သိရ၍ ယုံကြည်ပြီးလျှင် မိမိစိတ်ကိုနှိပ်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင်ရှိလေ၏။

ဤဗန္ဓုလကို ဤသာဝတ္ထိပြည် အတွင်း၌ပင် သတ်စေခဲ့လျှင် ငါ့အား လူအပေါင်းတို့ကဲ့ရဲ့ရှက်ချမှုဖြစ်ပေလိမ့် မည်ဟု တစ်ဖန်ကြံစည်၍ တစ်ဖက်လှည့် နည်းပရိယာယ်သုံးကာ မိမိ၏ မင်းချင်း ယောက်ျားတို့ကို တိုင်းစွန့်ပြည်နား၌ သူပုန်ထစေပြီးသော် ဗန္ဓုလစစ်သေနာ ပတိကိုခေါ်၍ -

“အမောင်စစ်သေနာပတိ၊ ငါ၏ တိုင်းစွန့်ပြည်နား ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်များ သည် သူပုန်ဘေးကြောင့် ပျက်စီးလှ မတတ်ရှိနေသည်။ အမောင်စစ်သေနာ ပတိနှင့် အတူတကွ သားများပါသွား ရောက်၍ သူပုန်လူဆိုးတို့ကို ဖမ်းရမည်”

ဟု အမိန့်ပေးစေလွှတ်၍ ဤမြို့ ပြင်အရပ်၌ပင် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက် နှင့်တကွ ဗန္ဓုလ၏ ဦးခေါင်းများကိုဖြတ် ၍ ယူဆောင်ခဲ့ရမည်ဟု လျှို့ဝှက်အမိန့် ပေးကာ ထိုဗန္ဓုလသားအဖတို့နှင့်အတူ တကွ အခြားလူစွမ်းကောင်းစစ်ဗိုလ်ကြီး တို့ကို ထည့်လိုက်လေ၏။

ဗန္ဓုလသေနာပတိ ပစ္စန္ဒရစ်အရပ် သို့ရောက်လတ်လျှင်ပင် စစ်သေနာပတိ ကြီးလာပြီတုံဟု အယောင်ဆောင် မင်းချင်းသူပုန်များသည် တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေကုန်၏။ ဗန္ဓုလ စစ်သေနာပတိသည် ထိုပစ္စန္ဒရစ်အရပ် ကို လူနေစည်ကားအောင် ခန့်ထားစီမံ ပြီးမပြန်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် သာဝတ္ထိ ပြည်မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ မင်းကြီး လျှို့ဝှက်အမိန့်ပေးလိုက်သော လူစွမ်း ကောင်းစစ်ဗိုလ်ကြီးတို့သည် သားသုံးကျိပ် နှစ်ယောက်နှင့်တကွ ဗန္ဓုလစစ်သေနာပတိ ၏ဦးခေါင်းများကို ဖြတ်ကြလေကုန်၏။

ထိုနေ့၌ကား မလ္လိကာစစ်သူကြီး ကတော်သည် ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါး(အရှင်သာရိပုတ္တ ရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်) တို့ကို ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးကြရောက်ရန် ဖိတ်မန်အပ်ပြီး ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာအား နံနက်စောစောပင်လျှင် သားသုံးကျိပ် နှစ်ယောက်နှင့်တကွ သင်၏အရှင်လင် ဗန္ဓုလစစ်သေနာပတိ၏ဦးခေါင်းများကို

ဦးလှူးဦး

ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ

ဖြတ်အပ်လေပြီဟု သဝဏ်လွှာပို့ဆောင် ပေးအပ်ကြလေကုန်၏။

မလ္လိကာသည် ထိုသတင်းကို ကြားသိရ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူအားမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောကြားဘဲ သဝဏ်လွှာကို ရင်ခွင်(အင်္ကျီအိတ်အတွင်း) ၌ထား၍ အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါး အမျိုး ပြုသည့် ရဟန်းသံဃာများကိုသာလျှင် ဆွမ်းပြုစုလုပ်ကျွေးနေလေ၏။

ထိုအခါ မလ္လိကာ၏ အိမ်ဖော် မိန်းမများ ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူပြီး၍ ထောပတ်အိုးကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြရာ မတော်တဆ မထေရ်မြတ်တို့၏ ရှေ့ မောက်၌ပင် ထောပတ်အိုးကြီးကျကွဲ သွားလေသည်။

တရားစစ်မျိုး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် -

“ကွဲပျက်ခြင်းသဘောရှိသောဝတ္ထု ဖြစ်၍ကွဲပျက်သွားလေပြီ။ ထွေရာလေး ပါးစိတ်အကြံမများလင့်”

ဟူ၍ မလ္လိကာအား မိန့်ကြား တော်မူလေ၏။

မလ္လိကာသည် ရင်ခွင်(အင်္ကျီအိတ် တွင်း) မှ သဝဏ်လွှာကိုထုတ်၍ -

“အရှင်ဘုရား၊ သားသုံးကျိပ်နှစ် ယောက်နှင့်တကွ အဖဖြစ်သူ ဗန္ဓုလ သေနာပတိ၏ဦးခေါင်းများကို ဖြတ်အပ် လေပြီဟူသော ဤသဝဏ်လွှာကို တပည့်တော်မအားပို့အပ်လာကြသည်။ တပည့်တော်မသည် ဤအကြောင်းကို ကြားသော်မှလည်း ထွေရာလေးပါး စိတ်အကြံမများခဲ့ပါ။ ထောပတ်အိုးကွဲ ခြင်းကြောင့်ကား အဘယ်မှာလျှင် ထွေရာလေးပါးစိတ်အကြံများပါအံ့နည်း

ဘုရား” ဟူ၍ ပြန်ကြားလျှောက်ထားလေ ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် - အနိမိတ္တ မနညာတံ၊ မစွာနံ ဣဒိဝိတံ။

ဤသို့ အစရှိသော (သုတ္တန်ပိတ် ပါဠိတော်၊ ၃-မဟာဝဂ်၊ ၇-သလ္လသင်္ဂါ တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူ၍ နေရာမှထတော်မူကာ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလေ၏။

မင်းကွန်းတိပိဋကဆရာတော်ကြီး မဟာဗုဒ္ဓဝင် (ပဉ္စမေတ္တ) ၅-၂၄၊ ၂၅ မှ ၂၇

ယခု စာရေးသူ တင်ပြခဲ့သော ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ၏အဖြစ်သည် မလ္လိကာ စစ်သူကြီးကတော်လောက် အဖြင့်မရှိသော သော်လည်း ပုထုဇဉ်အမျိုးသမီးတို့ ယောက်အနေနှင့် သဒ္ဓါတရားဦးတည် ထားပုံကို တင်ပြပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ ချောင်းဝရွာကတော်ကြီးသည် လေနာရီသဖြင့် အဆွမ်းမဘုဉ်းပေးသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ တိုင်းရင်းသမားတော်တစ်ယောက်ထံ “လေနာရီရင် မနက်လေ၏။ ကောက်ညှင်းဆွမ်းဘုဉ်းပေးရတယ်” ပြောသဖြင့် မနက်အရင်က ကောက်ညှင်းဆွမ်း သို့မဟုတ် ဆီသမား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်း၌ ဘုန်းကြီးအရက်ဆွမ်း ပေးနိုင်ရန် ကောက်ညှင်းဆန်ကို ကပင်စိမ်ထားပြီး ဆီထမင်းကို ကပ် သည်။ ဤသည်မှာ နှစ်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများကလည်း ချောင်းဝ ဆရာတော်ကြီး အရုဏ်ကို ဆီထမင်း ဆွမ်းဘုန်းပေးကြောင်းသိရသည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်ပြုရဟန်းခံရွာနီး ချုပ်စပ်များကို ဆရာတော်အား ပင့် လျှောက်သူများကလည်း သိကြသဖြင့် တွန့်တော်တို့ ဆရာတော်ကြီးအတွက် သီးသီးသန့်သန့် ဆီထမင်းဆွမ်းစီစဉ်ပေး ဆက်ကြသည်။

တိုတိုပြောရလျှင် တစ်နေ့သို့ ဆရာတော်ကြီး ကျောက်ဖြူမြို့က ပြန် ယာသည်။ ထိုစဉ်က ယခုလို လိုင်းကား မရှိသေး။ စစ်ကားများကလွဲ၍လည်း ဘယ်အရပ်မှာမှလည်း ရမ်းခြံတစ်ကျွန်း ထဲတွင် ကားမရှိ။

ကျွန်တော်တို့ရွာနီးပါးချင်းများဖြစ် ကြသော မင်းပြင်၊ ရေနံတောင်၊ ကုလားပါ သည်ရွာများမှာလည်း မင်းကြားစိုးကြား ရွာများဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထို့ကြောင့် အခြေအနှံ့ရာယ်တို့လည်းထူပြောသည်။ ဆရာတော်ဖြူမြို့တွင် အစိုးရစစ်တပ်ရှိသလို အေးတောင်ဘက်တွင် အရပ်အခေါ် သစ်ပတ်ဖြူ ရဲဘော်ဖြူသူပုန်များရှိ သည်။

ကျောက်ဖြူမြို့က ပြန်လာသော ဆရာတော်တို့ဆရာတော်ဦးနာဂိန္ဒသည် ဆရာချောင်းဝသို့မရောက်မီ လမ်းတွင် ချုပ်သွားသဖြင့် ကုလားပါကျောင်း တွင် တစ်ညဝင်တည်းရသည်။ ထိုအခါ အရပ်ထဲစံအာဂန္တုဘုန်းကြီးရောက်သဖြင့် ညနေတွင် ကျောင်းသားများက ရွာထဲ ဆင်းပြီး ဆွမ်းဆော်ကြသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်အိမ်ချမ်းမက -
“ဟဲ့-မောင်ကျောင်းသားတို့၊ ဘယ် အာဂန္တုဘုန်းကြီးရောက်တုံး”

ဟဲ့ မေး၏။
“ချောင်းဝဆရာတော်ဘုရားကြီးပါ သိဒေါ်”

ဆွမ်းလာဆော်သောကျောင်းသား သင်္ဘောကပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့ - ချောင်းဝဆရာတော်ဆို သည်ဆရာတော်ပဲ။ မနက်အရုဏ်ကို ဆွမ်းလှူပေးလို့ ဆရာတော် ကို ဆောက်ထားလိုက်ပါ။ ဆရာတော် ကို အရုဏ်ကို လေနာရိုလို့ ဆီထမင်း ဆွမ်းတင်ပေးတယ်တဲ့”

ဟဲ့ ဆွမ်းလာဆော်သူ ကျောင်း သားတို့ ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်အိမ်ချမ်းမမှာ ချောင်းဝဇောတိ ကျောင်းတက်သူများ ဦးဖလူးကြီး ကို ဆောင်ကျပြီး ကုလားပါရွာကို

ရောက်နေသူချောင်းဝရွာသူမ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ မနက်အရုဏ် ဆီထမင်းဆွမ်းချောင်းဝဆရာတော်ကြီး ကို ကပ်လျှာရန် ညဦးကပ်ဝင် ဆန်စိမ်ထား သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုည၌

ဒေါ်အိမ်ချမ်းမအိမ်စားပြတိုက်ခံရသည်။ ဓားပြများက ရှိသမျှ ရွှေငွေတွေကိုထုတ် ပေးရန် ရိုက်ပုတ်၍တောင်းကြသည်။ ထို အခါ သက်သာရာသက်သာကြောင်းရှိ သမျှ ရွှေငွေထဲမှအနည်းအကျဉ်းတို့သာ ထုတ်ပေးကြ၏။ သို့သော် ဓားပြများထံ တွင် ရွာလူခံလူဆိုးလူမိုက်တွေပါသဖြင့် ဘယ်နေကစပါးရောင်းရငွေဘယ်လောက်၊ ဘယ်အလှူတွင် နှင်ဝတ်တဲ့ရွှေဘယက ကြီးနဲ့ ရွှေလက်ကောက် သုံးကျပ်သွား

ကော ဘယ်မှာဝက်ထားလဲ ထုတ်စမ်း၊ ပေးစမ်းဟု ရိုက်ပုတ်၍တောင်းကြ၏။ ထိုပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဘယ် ဆွေမျိုးတွေက အလှူမှာဝတ်ရန်ငှားသွား ကြပါသည်မရှိပါဟုလိုပြောသော်လည်း မရ။

ဓာတ်သိရွာလူခံပါးစားပြုများဖြစ်ရာ အခုတစ်လော ဘယ်ရွာမှာမှ အလှူမရှိ သည်ကိုလည်းသိကြရာ ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ ၏ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးဖလူးကြီးကို ကြီးတုပ်ပြီး ဒါလောက်တောင် ပစ္စည်း မက်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး ဦးဖလူးကြီးကို ပက်လက်လှန် ကြီးချည်ပြီး ရင်ဘတ် ပေါ် မီးတင်ဖိုမည်ဟုလုပ်ကြသောအခါ မှာတော့ ဒေါ်အိမ်ချမ်းမသည် ခင်ပွန်း သည်ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကိုသိသဖြင့် ရိုသေပူပစ္စည်းတွေကို ဓားပြများအားထုတ် ပေးလိုက်ကြတော့သည်။ ဓားပြများက လည်း သူတို့လိုချင်တာရကြသဖြင့် ပြန် သွားကြလေသည်။

ရှိသမျှ ရွှေငွေတွေဓားပြလက်ထဲ အကုန်ပါသွားသော်လည်း ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ ကား ညဦးကပ်ဝင် ကတိကဝတ်ပြုထား လိုက်သော ချောင်းဝဆရာတော်ကြီး အား ဆီထမင်းဆွမ်းလှူမည်ကိုမမေ့။ သာမန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သာဆို လျှင် ရှိသမျှ ရွှေငွေတွေ ဓားပြလက်ထဲ ပါသွားသဖြင့် ပူဆွေးသောကရောက် ကာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းပို့ရန်ကိစ္စကို ဘယ်လို မှ သတိရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သဒ္ဓါတရားဦးထိပ်ထားသော ဒေါ်အိမ်ချမ်းမသည်ကား ညဦးက စိမ် ထားသော ကောက်ညှင်းဆန်ကို မနက် အရုဏ်မတက်မီ ဆီထမင်းဆွမ်းထိုး၍

ချောင်းဝဆရာတော်ကြီး တည်းခိုနေရာ ကုလားပါဘုန်းကြီးကျောင်းကို အရုဏ်

မတက်မီ အစီသွားပို့လေသည်။ ထိုအခါ ကုလားပါဘုန်းကြီးနှင့် ချောင်းဝဘုန်းကြီးတို့က -

“ညက ဒကာမကြီးတို့အပိုင်းက ဆုဆူညည်အသံတွေကြားတယ်။ဘာများ ဖြစ်ကြတုံး”

ဟဲ့ မေးရာ -
“ညက တပည့်တော်မအိမ်ကို ဓားပြလာတိုက်သွားပါတယ် ဘုရား”

ဟုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်လျှောက် သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါးက လည်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်ပြီး -

“ဒါဆို ဒဏ္ဍာမကြီးတို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေကော အတော်ပါသွားသေးလား”

ဟူသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ဒေါ်အိမ်ချမ်းမ က -

“ဓားပြတွေကဓာတ်သိစားပြတွေ ဆိုတော့ ရှိသမျှ ရွှေငွေတွေတော့အကုန် ပါပဲဘုရား”

ဟု မျက်ရည်ပင်မပဲ အသံလည်း နည်းနည်းမမတုန်ဘဲ ပကတိအသံနှင့် လျှောက်သည်။

ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးမှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်မိန့်ကြားရမှန်းမသိဘဲ အတန် ကြာငိုင့်သွားကြသည်။ ပြီးတော့မှ -

“ဒါနဲ့တောင် ဒကာမကြီးဆွမ်းလာ ပို့ဖို့သတိရသေးတယ်။ သာဓုပါဗျာသာဓု သာဓု”

ဟုသာ ဆိုဆိုနှင့်နိဂုံးမိန့်ကြ၏။ သို့သော်ဒေါ်အိမ်ချမ်းမကမူ -

“တပည့်တော်မကတော့ ပစ္စည်း သင်္ခါရု လူသင်္ခါရုလို့ပဲ သဘောထား လိုက်ပါတော့တယ် ဘုရား”

ဟု ဘုန်းကြီးကိုဦးချလျှောက်လိုက် လေသည်။

ဇာရေးသူတို့ ဆရာတော်သည် ထို အကြောင်းကို ချောင်းဝကျောင်းရောက် ပြီး ရွာသူရွာသားတွေကိုပြောပြသော အခါ ရွာသူရွာသားတွေမှာလည်း အံ့ဩ တကြီးဖြစ်ကြသည်။

ဆရာတော်က -
“ဒီဒကာမကြီးရဲ့ သဒ္ဓါတရားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်ရွှေဓောင်းတစ် လုံးခတ်ပြီးတောင်ဂုဏ်ပြုချင်လိုက်တာ”

ဟု မိန့်ကြားသည်ကို ဇာရေးသူ ကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့ရပါသည်။

ဦးကျော်

မြောက်ဦးခေတ်လယ် ရခိုင်ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့မှု ပန်းချီထူးလှ (ရေးဖောင်းသုတေသန)

ပုံ (၅၆)

ထုတ္ကုန်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီး၏ အထွက်လိုက်ပတ်လမ်း လက်ယာဘက် ကျောက်နံရံ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွနံပါတ် (၁၂၅) မှ ကူးယူရေးဆွဲထားသော ဆွဲပုံ ဒီဇိုင်းလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်း ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာကို ဘုရားမုခ်ငယ်(၇၂) လက်ယာဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၆၇) စင်တီမီတာခန့်၊ (၄၆) စင်တီမီတာခန့်နှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၁၂) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ မူရင်း ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာတွင် မျက်နှာလုံးပြီး နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်သာ တွေ့ရှိရပါသည်။ တင်ပဆုံလောက်တွင် ကျောက်ဆက်အက်ကွဲလျက် တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၅၆) ၏ ဦးခေါင်းတွင် ဆံထုံးလက်ဝဲ၊ လက်ယာ တစ်ဖက်တစ်ချက် ဖွဲ့စည်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆံပုဒ်နှစ်ပုဒ်စလုံးတွင် ဆံရစ်နှစ်ရစ်ဖြင့် ပတ်ထားပြီး အဖျားတွင် ဆံဖျားစွန်းတစ်ဖက်တစ်စွန်းချထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လက်ဝဲဘက်ဆံပုဒ်တွင် ဆံဖျားကို ခေါက်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤဆံထုံးဖွဲ့စည်းပုံမျိုးကို ဒီးဒုတ်

ဆံထုံးထုံးပုံဟုခေါ်ကြသည်ကိုလည်း သိရှိရသည်။ နားနှစ်ဖက်တွင် နားတောင်းကြီးများပန်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းတွင် လည်ရစ်သုံးရစ်ဖော်ထားပါ၏။ ညာဘက် လက်ကို ဘေးသို့ ဆန့်ထုတ်၍ တဘက်စအဖျားကို ကိုင်ထား၏။ တဘက်စအရင်းကို ညာဘက်ပန်းနှင့် ချိုင်းကြားတွင် ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဘက်ဘက်လက်ကို တံတောင်ဆစ်မှ ကုတ်၍ ကြာဖူးတစ်ဖူး ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ညာဘက်ရင်သား ပေါ်နေသည့်ဟန်တွေ့ရှိရပါသည်။ အင်္ကျီကို တင်ပါးရောက်အောင်အထိ ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။

၇-၂၅-၇၇

ထဘီကိုလည်း ခြေမျက်စိဖုံးအောင်ထိ ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ထဘီအခေါက်ကို ရှေ့တွင် အခေါက်လိုက် အကြောင်းလိုက်ဖော်ထားပါ၏။ ခြေဖျားနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ဘက်သို့လှည့်၍ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤပုံ (၅၆) ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့မှုမှာ ဆံထုံးဖွဲ့စည်းပုံသာဆန်းပြီး ဝတ်ဆင်မှုမှာ ရိုးသည့်အနေအထားတွေ့ရှိရပါသည်။ ဤပုံ (၅၆) အမျိုးသမီးသည် ပုံ(၅၅)ခွင်ဆရာအမျိုးသား၏ ကြင်ရာတော်လည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု သိရှိရပါသည်။

ပုံ (၅၇)ပုံဆွဲလက်ရာသည်လည်း ထုတ္ကုန်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီး၏ လိုက်ပတ်လမ်းအထွက်

လက်ယာဘက် ကျောက်နံရံ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွနံပါတ် (၁၂၆) မှ ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ပုံ (၅၇) ၏ မူရင်း ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွကို ဘုရားမုခ်ငယ် (၇၃) လက်ယာဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၆၁) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၃၆) စင်တီမီတာခန့်နှင့်ရုပ်ကြွအထူ(၁၃)စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွတွင် ဗောင်းတော်ချော့ မျက်နှာလုံးသွယ်၊ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်အရာသာ တွေ့ရှိရပါတော့သည်။ တင်ပဆုံလည်း ကျောက်ဆက်အက်ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၅၇) ပုံဆွဲလက်ရာ၏ဗောင်းတော်မှာ အပေါ်လုံးချော့ပြီး နဖူးစတွင် ဗောင်းတော်အရစ်နှစ်ရစ်ဖော်ထားသည်

ပုံ (၅၇)

တို့ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဘယ်ဘက်တွင်
လည်း ဇောင်းတော်စနစ်စချထားသည်
တို့ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဇောင်းတော်စနစ်စ
ပေါ်ရှိပါက ဒိုင်းဝန်၊ လမိုင်းဝန်ဟု ပြော
ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ညာဘက်လက်တွင်
ရင်တွင်းသို့ကုတ်၍ ပုတီးလိုလိုကြိုးလိုလို
တစ်ပင်ကိုင်ထားပါ၏။ ဘယ်ဘက်လက်
တို့လည်း ရင်တွင်းသို့ကုတ်ကာ ပန်းဖူး
တစ်ဖက်ကိုင်ထားသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။
ခါးတွင် ခါးပတ်နှစ်ဆင့်ပတ်ထားပါ၏။
ခါးပတ်နှစ်ဆင့်အောက်တွင် ရွှေဥက္ကဋ္ဌ
ထားပြီးတစ်ခုနှင့်အတစ်စချထားသည်
တို့တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံဆိုးကို ခြေမျက်စိဖုံးအောင်ထိ
ဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။
ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကား၍ ခြေဖျားနှစ်
ဖက်ကို ညာဘက်သို့လှည့်ကာ ရပ်နေ
သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤပုံ (၅၇)
ဝတ်ဆင်ပုံမှာ ရိုးလွန်းပြီး ခေါင်းပေါင်း
(ဘေးတော်မှာ) အခုခေတ်ခေါင်းပေါင်း
နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ကို တွေ့ရှိရ
ပါသည်။

ပုံ(၅၈)လက်ရာ
သည်လည်း ထက္ကန့်
ထိုးပုထိုးတော်ကြီး
ထိုးထိပ်ပတ်လမ်းအ
ထွက် လက်ယာဘက်
ကျောက်နံရံ ကျောက်
ဆင်ရုပ်ကြွ နံပါတ်
(၁၇) မှ ကူးယူရေး
ဆွဲထားသောပုံဆွဲလက်ရာ
ဖြစ်ပါသည်။ ပုံ (၅၈) မူရင်း
ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာကို ဘုရား
မင်းငယ် (၇၃) လက်ဝဲဘက်တွင် တွေ့ရှိ
ရပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွ
အမြင့် (၇၃) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ်
(၁၁) စင်တီမီတာနှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၁၀)
စင်တီမီတာခန့် ရှိပါသည်။ မူရင်း
ကျောက်ဆစ်လက်ရာ၌ ဆံထုံးထိပ်ပုံနေ
မျက်နှာလုံးသွယ်ပါသည်။ ရင်သား
အောက်နေရာမှ ကျောက်ဆစ်အက်ကွဲ
သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၅၈) အမျိုးသမီးရုပ်၏ဆံထုံး
ပုံဆွဲပုံမှာ ဆံလုံး (ဆံစင်း)အထက်သုံး
ဆင့် အောက်သုံးဆင့်ဖြင့် ကျစ်၍လိပ်
ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤ
ပုံဆွဲမျိုးကို ကျစ်ထုံးဆံထုံးဟုခေါ်ကြ
သည်ကို သိရှိရပါသည်။ နားနှစ်ဖက်တွင်
အဘောင်းဝန်းကြိုးများ ပန်ဆင်ထား
သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်လုံးနှစ်
ဖက်လုံးတွင် အပေါ်မျက်ရစ်ဖော်ထား

ပါ၏။ နှာခေါင်းမှာ အဖျားပွကားပြီး
ပါးစပ်မှာ အောက်နှုတ်ခမ်းထူသည်
ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းတွင်
လည်ရစ်သုံးရစ်ပေါ်ထားပါ၏။

ညာဘက်လက်ကို ဘေးသို့
ဆန့်ထုတ်၍ အဖျားအနည်းငယ်
မြှောက်ကာ ယပ်တစ်လက်ကိုင်
ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။
ဘယ်ဘက်လက်ကိုအောက်ချ၍
ပဝါစတစ်ခုသဏ္ဍာန် ကိုင်ထား
သည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။ ရင်ဘက်တွင်
ရင်သားကိုဖုံး၍ တဘက်စဖြင့် ချည်
နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။
တဘက်စတစ်စကို အောက်သို့အပြား
လိုက်ချထားသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။
တဘက်စကိုအနားသတ်အစင်းကြောင့်
ကလေးများဖြင့် 'အလှဆင်ထားပါ
သည်။' အင်္ကျီကို တင်ပါးအောက်
ရောက်အောင်အထိချဝတ်ထားသည်
ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အင်္ကျီအောက်
နားတွင် အရစ်ဖော်ထားပါ၏။

ပုံ (၅၉)

ပုံ (၅၈)

ထဘီကိုလည်း ခြေမျက်စိဖုံးအောင်
အထိ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါ
သည်။ ထဘီဝတ်သည့်ဟန်ကိုလည်း
အထက်အောက်အထပ်အရစ်ဖော်ထား
သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခြေဖျားကို
ရွှေသို့ထုတ်၍ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါ
သည်။ ဤပုံ (၅၈) အမျိုးသမီးရုပ်၏
ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့မှုမှာ ရိုးရိုးထင်မြင်ရ
သော်လည်း ဆံထုံးထုံးပုံနှင့် ရင်စည်း
ထားပုံမှာဆန်းနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါ
သည်။ ပုံ(၅၇)အမျိုးသားရုပ်၏ကြင်ရာ
တော်အမျိုးသမီးရုပ်ဖြစ်သည်ဟုလည်း
သိရှိရပါသည်။မြောက်ဦးခေတ်လယ်
၏ ထူးဆန်းသည့်အမျိုးသမီးဝတ်ဆင်
ထုံးဖွဲ့မှုလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်ဟု
ပြောရမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၅၉) ပုံဆွဲဒီဇိုင်းလက်ရာသည်
ထက္ကန့်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီး၏လိုက်ပတ်
လမ်းအထွက် လက်ယာဘက် ကျောက်
နံရံကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွ နံပါတ် (၁၂၈)မှ
ကူးယူရေးဆွဲထားသော လက်ရာတစ်ခု
ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားမုခ်ငယ် (၇၄)
လက်ယာဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။
မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၅၀)
စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၂၇) စင်တီ
မီတာခန့်နှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၁၃) စင်တီ
မီတာခန့်ရှိပါသည်။ ခါးဆစ်လျှောက်

ဆက်အက်ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွတွင် မျက်လုံးပြူးပြီး နှာခေါင်းပွ၍တို့နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်ရစ်လည်းပါပါ၏။ မျက်ခုံးအထက်တွင် အတွန့်များလည်းပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဝမ်းဗိုက်လည်း ပူကားနေပါ၏။ ပုံ (၅၉) လက်ရာတွင် ဆံပင်ကိုနောက်လှန်၍ချထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်နှာမှာ လေးထောင့်ဆန်ပြီး နားနှစ်ဖက်ထောင်ကား၍ နားပေါက်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ မျက်ခုံးအထက်တွင် လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၌ မျက်ခုံးအရည်တွန့်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာ တစ်ဆက်တည်းတွေ့ရှိရပြီး နှာခေါင်းခိုအထက်နှင့် မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားတွင်ခွက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ပြူးကျယ်ပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးအထက်တွင် မျက်ရစ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပါးရေတွန့်များလည်းဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပါးစပ်မှာလည်း လူသာမန်ပါးစပ်ထက်ကြီးသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ မေးရေများမှာ ခွက်နေပါသည်။ လည်ပင်းတွင် လည်ရစ်တစ်ရစ်သာ တွေ့ရှိရပါသည်။ ရင်အုံမောက်မို့နေပါ၏။

ညာဘက်လက်ကို ဘေးသို့ ဆန့်ထုတ်၍ တံတောင်ဆစ်မှကုတ်ကာ လက်ဖျားထောင်ထားပါ၏။ လက်တွင် ကြားဖူးတစ်ဖူးကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ကို အောက်သို့ချထားပါ၏။ လက်များပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပိပြင်မှုမရှိတော့ပေ။ ခါးပတ်ကြိုးနှစ်ဆင့်ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤပုံ (၅၉) မှာ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့ထားတုတ်ခိုင်ပြီး ဗလကောင်းကာ မျက်နှာအနေအထားနှင့် ဆံပင်ချထားခဲ့ဟန်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဘီလူးရုပ်သဏ္ဍာန်ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဝတ်ဆင်ထုံးစံမူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့သော တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဘီလူးရုပ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောရမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၆၀) လည်း ထုတ္တန်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီးလိုက်ပတ်လမ်းအထွက်လက်ယာဘက် ကျောက်နံရံကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွနံပါတ် (၁၂၉) မှ ကူးယူရေးဆွဲထား

သောပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွကို ဘုရားမုခ်ငယ် (၇၄) လက်ဝဲဘက်တွင် တွေ့ရှိလေ့လာနိုင်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၆၈) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ်(၃၅)စင်တီမီတာခန့်နှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၉) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွတွင် မျက်နှာထုံးသွယ်ပြီး နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်သာတွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းကျောက်ဆက်အက်ကွဲပြီး တင်ပါးအောက်ကျောက်ဆက်လည်း အက်ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၆၀) ဦးတော်မှာလုံးချောနေပြီး

ပုံ (၅၉)

နဖူးဆစ်လောက်တွင် အရစ်ငယ်တစ်ခုသာ တွေ့ရှိရပါသည်။ နားနှစ်ဖက်ထားပြီး နားပေါက်ဖောက်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဘယ်ညာပခုံးနှစ်ဖက်တွင် ကိုယ်တင်အနေအထားအပြားလိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ညာဘက်လက်ကို တံတောင်ဆစ်မှကုတ်၍ လက်ဖျားကို ရင်ဘတ်လောက်တွင် ကပ်ထားသီးတစ်လုံးကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ကို အောက်သို့ချ၍ တံတောင်ဆစ်မှကုတ်ကာ လက်ဖျားထောင်ထားပါ၏။ ဘယ်ဘက်လက်လက်ကောက်ဝတ်တွင် အဝတ်ရစ်ဖော်အောက်သို့ချထားပါ၏။ ညာဘက်လက်ကို ကြားအောက်မှပတ်၍ ဘယ်ဘက်လက်တွင်ပတ်၍ အဝတ်ဝတ်ထားသည့်ဟန်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အဝတ်စအောက်ပိုင်းကို ချင်းဝတ်အထက်လောက်ထိရစ်၍ ထင်ဆင်ထားပါသည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း စုံရုပ်ထားပါ၏။

ပုံ (၆၀) ပုံဆွဲလက်ရာ၏ ဝတ်ဆင်ပုံမှာ ရဟန်းသံဃာတစ်ပါး၏ ဝတ်ဆင်ထုံးစံပင်ဖြစ်သည်။ နှင့် တူညီ နီးစပ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဦးတော်မှာလည်း အဆင်တန်ဆာမရှိဘဲ ချောနေသည့်ဟန်မှာ ခြေထောက်ရိတ်ထားသည်ဟုပြော၍ မှန်ပါသည်။ နားတွင်လည်း တောင်းပန်ဆင်ခြင်းမရှိဘဲ ပေါက်သာဖော်ထားပါသည်။ ဖော်ပြပါ အချက်အလက်ထောက်အထားများကို မြင်းအားဖြင့် ဤပုံ (၆၀) ဒီဇိုင်းလက်ရာသည် မြောက်ဧတီလယ်၏ ရခိုင်ရဟန်းသံဃာတော်တစ်ပါးပါးဝတ်ဆင်မှုလက်ရာပင်ဖြစ်သည်ဟု ရမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါကျောက်ဆစ်လက်ရာများမှာ ကူးယူရေးဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းလက်ရာများဖြစ်ကြောင်း မြောက်ဦးဧတီလယ်၏ ရခိုင်ဝတ်ဆင်ထုံးစံမူကိုဖော်ပြနေသော ပုံဆွဲလက်ရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။

အနန္တောအနန္တင်္ဂါထာဝရဦးထိပ်ပန်ဆင်ကန်ကျောက်ပန်းချီထူးလှ (ရှေးဟောင်းသုတေသန)

(၁)

တစ်နေ့သ၌ -
မှတ်မှတ်ရရ တင်ပြရသော်

၂၅-၇-၂၀၁၆ ရက်နေ့ နံနက်စောစော (၆:၃၀) အချိန် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာ သစ်ရန် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ ဗိုင်းခနဲလဲကျသွားပါသည်။ လက်ယာ ဘက်ပေါင် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင် လာ၏။

“ဟဲ့ - ရေချိုးခန်းထဲက ဘယ်သူ လဲတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမေကြီးရေ ဘာကြီးလဲကျလို့ ဘာကြီးခြေချော်လဲတာ”

“ဟောတော် - ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

သားနှစ်ယောက်နှင့် မြေးတစ် ယောက် သုံးယောက်သား အပြေးအလွှား ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်လာ၍ ကျွန်တော်ကို ထူမကြသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်သို့ ပွေ့တင်ကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ဆရာကြီး ခဲ့။ အိမ်ကို လာသမျှ ဧည့်သည်တွေကို ခင်ဗျားတို့နော် (၆၀) ကျော်ပြီမဟုတ် လား၊ (၆၀) ကျော်ရင် ချော်မလဲစေနဲ့။ ချော်လဲရင်တော့ ကျိုးပြီသာမှတ်။ ကျိုး ရင် အိပ်ရာထဲလဲနေရပြီသာမှတ်တော့။ ဒါကြောင့် ဂရုစိုက်ကြ သူပဲတဖွဖွပြော တယ်၊ သူပဲလဲတယ်။ အံ့ဩပါရဲ့တော်”

အိမ်သူကဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် နှင့်ပြော၏။ ကျွန်တော်ကို ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းသို့ပို့၏။ အရိုးကုဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်ရိုက်စေ၏။ အဖြေကလက်ယာ ဘက်ပေါင်ကျိုးသွားပါသည်။ ဆေးရုံ တက်ပါဟုပြော၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးခန်းမှ အိမ်ပြန်လာရာ အိမ်သူသည် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ -

“ဆရာဝန်က ဘာပြောတုံး”
မြေးတစ်ယောက်က -

“ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်နှစ်ချက် ခိုက်တယ်။ ယာဘက်ပေါင်ကျိုးသွား တယ်တဲ့”

“ဟောတော် - ငါထင်သားပဲ ကျိုး ထိမ့်မယ်လို့”

ကိုစိုးမိုးကို ဖုန်းနှင့်လှမ်းဆက်ပြီး ပြောပြန်၏။

ကျွန်တော်ပေါင်ကျိုးပြီး နောက် တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန် ပန်းဘဲတန်း (၂၇) ထမ်းနေ သား ကိုစိုးမိုးဝင်းနှင့် သမီးခွေးမ ချိုချိုတို့ ရောက်လာ၏။

အဖေကို ရန်ကုန်မှာဆေးကုဖို့ ထာခေါ်တာ”

“လိုက်သွား လိုက်သွား၊ ဟိုမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးကုခဲ့”

ကျွန်တော် အိမ်သူကလည်း သဘောတူပါသည်။ ရန်ကုန် မရမ်းကုန်း ပြို့နယ် (၉) မိုင်ရှိ ဝိတိုရိယဆေးရုံကြီး ပေါ်ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ဝိတိုရိယ ဆေးရုံကြီးသည် ဘောလုံးကွင်းကြီးတစ် ကွင်းခန့်ရှိ ခေတ်မီသောဆေးရုံကြီးဖြစ် ပါသည်။ အခန်းနံပါတ် (၂၀၉) ဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း တခြားဘာရောဂါတွေရှိ သေးလဲဆိုတာ စမ်းသပ်ရှာဖွေ၏။ ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ အစာ အိမ် ဘာရောဂါမှမရှိ။

ဇူလိုင် ၂၉ ရက်၊ နံနက် (၅) နာရီ အချိန် ပေါင်ကျိုးတာကို ခွဲစိတ်ကုသမည် ဟုပြောပါသည်။ ပေါင်အရိုးအစားထိုး ကုသရာ ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်ပါသည်။ နံနက် (၅) နာရီမှ (၆) နာရီခွဲအထိ (၁) နာရီခွဲတိတိ ခွဲစိတ်မှုပြုကြပါသည်။

(၂)

ကျွန်တော်သည် ဝိတိုရိယဆေးရုံ ကြီး၌ အောင်မြင်စွာ ကုသမှုခံယူပြီး နောက် (၁၃) ရက်အကြာ ဆေးရုံမှဆင်း ခွင့်ရ၏။ မကွေးအိမ်သို့ ချက်ချင်းမပြန် သေးဘဲ သားများ၊ သမီးများ၊ မြေးများ နေထိုင်ရာ ပန်းဘဲ တန်း (၂၇) လမ်း တိုက်ခန်း၌ ရက် သတ္တပတ် (၂) ပတ်မျှအနား ယူ နေထိုင် ၏။

ထို့နောက် မကွေးသို့ ပြန်ခဲ့ ရာကျွန်တော် အိမ်သူသည် ဝမ်းပန်းတသာ ပြီး ရွှင်စွာ ဆွေဆွေ ခုန်မျှ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်နေရာ ၏။

“အမလေးတော်- ပေါင်ကျိုးတဲ့ဆရာကြီး လမ်းလျှောက် နိုင်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဆေးဖိုး ဝါးခဘယ်လောက်ကုန်ခဲ့တဲ့”

“ကိုစိုးမိုးကို မေးတာပဲ။ ဘယ်လောက်ကုန်တုံးလို့မေး တော့ အဖေရာ ကုန်တော့ ကုန်တာပဲ။ ကုန်တာသိပ်မများ ပါဘူး။ အဖေ အသက်ရှည်ဖို့။

ကျန်းမာဖို့၊ တရားအားထုတ်ဖို့သာ အဓိကပါ အဲဒါပဲ ပြောတယ်”

ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားများ ထားရစ်ခဲ့သော မေတ္တာပို့ နံနက်အိပ်ရာ ထဲတစ်ကြိမ် မေတ္တာပို့ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုမေတ္တာပို့ကို နံနက်(၉)ခေါက်၊ ည(၉)ခေါက် အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်း ကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါ စေ၊ မိမိခန္ဓာဝန်ကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေဟုသတည်း။

မကွေးဝင်းမြင့်

မကွေးဝင်းမြင့် စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ

ကိုလော်ဝင်း (ဇရာစော) စွဲမိစွဲရာ

စစ်ကိုင်း - ရွှေဘိုကားလမ်းအနောက်ဘက် လမ်းဆုံရောက်မီ စည်ပင်သာယာဈေးလေးရှိပါ၏။ ရွာစည်ပင်သာယာဈေးလေးတွင် ဆိုင်ခန်းနှစ်ခန်းဝယ်ထားပြီး ကျွန်တော်ဆေးနှင့်ဆေးပစ္စည်းရောင်းသည့် ဆေးပစ္စည်းဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။

အရောင်းအဝယ်ကောင်းပါ၏။ ရွာအနီးအပါး ဟိုဘက်ရွာသည်ဘက်ရွာများမှာ သားဖွားဆရာမလေးများရှိ၏။ ကျန်းမာရေးပျားများ ရှိ၏။ ကျန်းမာရေးကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်းများရှိ၏။

လှတော - ဝက်လက်ကားလမ်းမြောက်ဘက်လမ်းဆုံအလွန်မှာ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဆေးခန်းဖွင့်ဖူး၏။ ဆေးခန်းအောင်မြင်၏။ သို့သော် ပိုစတင်ကျရာသွားရပါသဖြင့် ဆရာဝန်မရှိတော့ယခုထိုဆေးခန်းကို ရွာမထဲမှပိုင်ရှင်က ပိတ်ထားပါ၏။

ထိုဆေးခန်းမှာ ကျွန်တော်ဆေးပစ္စည်းဆိုင်လေးဖွင့်မီကရှိခြင်းဖြစ်၏။ ရွာမထဲမှ ဆေးခန်းအဆောက်အအုံပိုင်ရှင်နှင့်ကျွန်တော်သိကျွမ်းခင်မင်ပါသည်။

ထိုဆေးခန်းကို နောက်ထပ်ငှားမည့်သူရှိလျှင် ငှားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုအသိပေးပြောထားခဲ့၏။

ရွာနှင့်ရွာနီးချုပ်စပ်မှ အရေးကြီးပြသရန် လိုအပ်သော လူနာများသည် (၇) မိုင်မျှဝေးသော ဝက်လက်မြို့ဆေးရုံကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းများ

ကိုလည်းကောင်း သွားကြရ၏။

တချို့က (၁၄) မိုင်ဝေးသော ရွှေဘိုမြို့ကိုသွားကြရသည်။ မိုင် (၇၀) အကွာမန္တလေးမြို့ကြီးတက်ပြီးပြကြသည်လည်းရှိပါ၏။

ရွာမှာ ဆရာဝန်ရှိသင့်၏။ ဆေးခန်းတစ်ခန်းလိုအပ်သည်မှာလည်းအမှန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

လကုန်ရက်တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ရွာဆရာမများက ဆေးစာရင်းများပေးထားခဲ့ကြ၏။ လစာထုတ်အပြန်မှာဝင်ယူကြရမည်။

အိမ်သူနှင့်သားသမီးများက ဆေးပစ္စည်းစာရင်းကြည့်ပြီးထုပ်ပိုးနေကြ၏။ ကျွန်တော်က တစ်ဦးချင်း ဘောက်ချာရေးပြီးအမှန်စစ်နေသည်။

ဆေးကောင်တာရှေ့မှာ လူငယ်တစ်ဦးလာရပ်ပါသည်။

ထိုလူငယ်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးခြင်းမရှိပါ။ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး လူငယ်နှင့်ပါလာသည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိပါသည်။

ကျွန်တော်ထပြီး -
“ဆေးဝယ်ချင်လို့လားကွယ့်”
ဟု မေးလိုက်ရာ လူငယ်က -
“ခဏလောက်စကားပြောခွင့်ပေးပါ”

ဟု ဆိုပါသောကြောင့် ကျွန်တော်စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။

ထိုလူငယ်က ဆေးကျောင်းပြီးစဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆေးခန်းဖွင့်လိုပါကြောင်း၊ ဆေးခန်းအတွက် အဆောက်အအုံပါငှားရမ်းလိုပါကြောင်း ကူညီပေးပါရန် တင်ပြလာ၏။

ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားပါ၏။ အိမ်သူက ထိုလူငယ်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်တိုက်ပါသည်။ မုန့်ပွဲတစ်ပွဲပါချပေး၏။

ကျွန်တော်သိလိုသမျှ မေးဖြစ်ပါသည်။

လောလောဆယ် တစ်ယောက်တည်းနေပြီးဆေးခန်းဖွင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အမျိုးသမီးက ကျောင်းဆရာမဖြစ်ပြီး လိုက်ပါလာ၍မဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုဆိုင်ကယ်ဖြင့် ရွာမထဲကိုသွားခဲ့ကြ၏။ ဆေးခန်းတို့အဆင်ပြေပါ၏။ အဆောက်အအုံပိုင်ရှင်က ကိုယ်တိုင်လိုက်မလာပါ။ ကျွန်တော်ကို သော့ပေးလိုက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် လူတစ်ယောက်ထည့်လိုက်ပါသည်။

အိမ်မှ ခုတင်တစ်ခု၊ စားပွဲတစ်လုံး ကုလားထိုင်တစ်လုံး ကျွန်တော်ပေးရသည်။ အိပ်ခန်းအတွက် လည်းကောင်း၊ စမ်းသပ်ခန်းအတွက် လည်းကောင်း လိုက်ကာများချုပ်ပေးရ၏။ အရင်ဆေးခန်းဖွင့်သွားသော ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ခုတင်တစ်လုံးထားသွား၍ တော်ပါသေး၏။

ထိုလူငယ်မှာ ဆရာဝန်ဆိုင်းဘု

အသားပြားသေးသေးလေးတစ်ချပ်နှင့်
အဝတ်အစားအနည်းငယ်သာပါ၏။
ဥနေ့စာကို အိမ်မှာပင်ကျွေးပါ
၏။

ထိုလူငယ်က ရိုးသားပွင့်လင်း၏။
ကြည်လင်သန့်ပြန်သောရုပ်ရည်လည်းရှိ
၏။ မျက်ဝန်းများကချိုသည်။ နှုတ်ထွက်
စကားဖော်ရွေ၏။

မန္တလေးမှလာသည်ဖြစ်၍ နောက်
နေ့ဆေးများရောက်လာလိမ့်မည်။ လို
အပ်သောပစ္စည်းများ ပါလိမ့်မည်ဟု
တွန့်တော်ထင်၏။

သို့သော် မည်သည့်ဆေးဝါးမျှ
ရောက်မလာပါ။ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှပါ

မလာပါ။ သူ့ဆေးခန်းအတွက် လိုအပ်
သမျှ ဆေးပစ္စည်း ကျွန်တော်ပို့ပေးရ၏။
အင်စတုမင့်လုပ်ငန်းစဉ်ပစ္စည်းတချို့ပါ
ထူထောင်ပေးလိုက်ရပါသည်။
မိသားစုအရင်းအချာသဖွယ်ဖြစ်
သွားပါသည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်။
ရပ်ပိုင်း၊ လပိုင်းအတွင်း ဒေသခံ

များနှင့် တရင်းတနှီးဖြစ်သွားပါသည်။
သူ့ဆေးခန်းလေးအောင်မြင်ပါသည်။
ရွာမထဲမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
တက္ကသိုလ်တက်ရန်စောင့်နေသော လူ
ငယ်တစ်ယောက်က ဒေါက်တာကြည်
ဇော်ကို လျှောက်ဆိုပါသည်။

နေ့ရောညပါ လူနာများမပြတ်ပါ။
အကူလူငယ်လေးက လိုအပ်သမျှ
ဆေးပစ္စည်းအမှာပို့ပေးသည်။ ထမင်း
တင်းချက်ပြုတ်ပေးသည်။

အနီးအပါးကျေးရွာများကိုလူနာ
ကြည့်ရန်သွားလျှင် အတူလိုက်ပေးပါ၏။

ညပိုင်းဆယ်နာရီမထိုးမီ ကျွန်တော့်အိမ်
ဒေါက်တာကြည်ဇော်လာသည်။ ဆေး
ပစ္စည်းတန်ဖိုးများပေးချေပါသည်။ စကား
ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ပါသည်။

စတင်တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆေးပစ္စည်း
ဖိုးများပေးချေရာမှ လပိုင်းအတွင်းနေ့
စဉ်ညစဉ်ပေးချေနိုင်လာပါသည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်အသုံးပြုရန်
ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေးထားပါ
သည်။ သုံးလကျော်လေးလန်းပီးအကြာ
မှာ မနက်ခင်း ကျွန်တော်ဆိုင်ဖွင့်ချိန်
ဒေါက်တာကြည်ဇော်နှင့်သူ့အကူကောင်
လေး ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့်ရောက်လာပါ
သည်။ ကျွန်တော်ပို့ထားသော ဆိုင်ကယ်
ကို အကူကောင်လေးကစီးလာ၏။
ဒေါက်တာကြည်ဇော်စီးလာသောဆိုင်
ကယ်က ကလစ်ဆီးအနီရဲလေး ဖြစ်၏။

“လေးလေး၊ ဆိုင်ကယ်ပြန်ပို့တာ။
ဈေးတော်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဝယ်လိုက်
တယ် လေးလေး”

ဟု ဒေါက်တာကြည်ဇော်က ပြုံး
ရွှင်စွာပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားသည်။
ကျွန်တော်တို့ဈေးထောင့်ကလက်
ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဘီးကအလတ်ကြီးရိုသေးတယ်
လေးလေး။ လိုင်စင်တောင်မကျသေး
ဘူး။ ယာယီပဲရိုသေးတာ။ မန္တလေးမှာ
တစ်ဆယ်ကျော်တယ်။ အဲ့တာဘာဖြစ်
လို့လဲမသိဘူး။ ငွေအရေးတကြီးလိုတာ
လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ခုနစ်ခွဲနဲ့ရလိုက်
တာ။ ဝပ်ရှောဆရာက ယူလိုက်ပါဆိုလို့
ပိုပြီးယူဖြစ်သွားတာ”

ဟု ရှင်းပြနေသေး၏။

ဆေးခန်းမှာ လူနာများရောက်ရှိ
နေကြောင်း၊ စောင့်နေကြကြောင်း ရွာ
သားတစ်ဦးကလာပြောပါသောကြောင့်
ဒေါက်တာကြည်ဇော်နှင့်သူ့အကူကောင်
လေးကလစ်ဆီးအနီရဲလေးနှစ်ယောက်စီး
ပြန်သွားကြပါသည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်အတွက်
ကျွန်တော်ဝမ်းသာသည်။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်
ရွာဒေသခံလူနာများအတွက် အဆင်
ပြေ ချောမွေ့လွယ်ကူစွာ ကုသခွင့်ရနေ
သဖြင့်လည်း ကျွန်တော်ဝမ်းသာသည်။

ကျွန်တော့်ဆေးပစ္စည်းဆိုင်တွင်
ဆေးဝယ်ယူနေကြသော သားဖွားဆရာ
မလေးများက တပည့်လူနာတချို့
ဒေါက်တာကြည်ဇော်ဆေးခန်းပို့ပေးကြ
ပါ၏။ သူတို့မနိုင်သောမွေးလူနာများကို

လည်း မြို့ဆေးရုံပင်ပို့ရန်မလိုပါ။ အကူ
အညီတောင်းလာပါက ဒေါက်တာ
ကြည်ဇော်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး မီးဖွားပေး
သည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်က သားဖွား
ရာတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ သား
ဖွားဆရာမလေးများကိုပင် ပညာပေး
ရှင်းပြသည်က စိတ်ရှည်လှပါဘိခြင်း။

ထိုလူငယ်ကို ကျွန်တော်အံ့ဩ
သည်။

မာန်မာန်မရှိ၊ ဆရာဝန်စိတ်
အပြည့်ရှိပါဘိခြင်း။

ညပိုင်းဆယ်နာရီမထိုးသေး။
ကျွန်တော်က သတင်းစာဖတ်နေ
သည်။ အိမ်သူနှင့် ကလေးများက ကိုရိုး
ယားကားကြည့်နေကြသည်။

ရာဇဝင်ကားဖြစ်သဖြင့် သူတို့စွဲ
နေကြသည်။ ဇာတ်အချိန်အတက်အကျ
ကောင်းသဖြင့် အကြိုက်များသောကား
ညစဉ်စောင့်ကြည့်ရကားလည်း ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာကြည်ဇော် သူ့ဆိုင်ကယ်
အနီရဲလေးဖြင့်ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်
အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းမီးတိုင်ရှိသည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်က လမ်းမီး
တိုင်အောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်၏။
အိမ်ပိုင်းထဲအထိ စီးဝင်မလာဘဲ လမ်း
လျှောက်လာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဆေးဖိုးငွေလာရှင်း
ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ပေးသည့်အတိုင်း ငွေထုပ်ကို
မစစ်ဘဲ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။
အချိန်တန်လျှင် ကျွန်တော့်အိမ်သူ
သိမ်းလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ဖက်လက်စသတင်းစာ
ကို ဒေါက်တာကြည်ဇော်ပေးလိုက်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်က အပေါ့သွားရန်
ထွက်လာသည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်က သတင်း
စာဖတ်နေရစ်သည်။

ကျွန်တော်အပေါ့သွားပြီးပြန်လာ
၏။ ကျွန်တော့်အကြည့်က လမ်းမီးတိုင်
အောက်ရပ်ထားသော ဒေါက်တာ
ကြည်ဇော်၏ ဆိုင်ကယ်အနီရဲလေးရှိရာ
ရောက်သွား၏။

ဟင်ခနဲကျွန်တော်ဖြစ်သွား၏။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်ဆိုင်ကယ်ကို
ကျွန်တော် စိတ်မချချီ ရှိ မရှိလှမ်းကြည့်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မြင်ရသည်
က

ကလစ်ဘီးထိုင်ခဲ့ပေါ်တွင် (၁) နှစ်

အရွယ်သမီးလေးက ထိုင်လျက်။ ထို
သမီးငယ်လေးကို လက်နှင့်ဖက်ပြီး လိမ့်
မကျအောင် ထိန်းထားသော နောက်ခံ
ပေါ်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

အမျိုးသမီးက ငယ်သေးသည်။
အသက် (၂၀) ကျော်သေးမည်မထင်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော် မိန်းမနှင့်
ကလေးလာသည်။ ရောက်နေသည်ဟု
လည်းမပြော။ အိမ်ထဲကိုလည်း ခေါ်လာ
ခြင်းမရှိ။

ဘယ့်အတွက် လမ်းမီးတိုင်
အောက်ထားခဲ့ပါလိမ့်။

အိမ်မှာကြာကြာမနေဘဲ ငွေရှင်း
ပြီးပြန်မည်ဆိုသော စိတ်ကူးကြောင့်
ထားခဲ့ခြင်းပေလား။

ကျွန်တော်လှမ်းခေါ်ရန် စိတ်ကူး
မိ၏။ သို့သော် မခေါ်ဖြစ်ပါ။

မိန်းမနှင့်ကလေးငယ်က ဆိုင်ကယ်
ပေါ်မှာ စစနောက်နောက်ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
မြင်နေရပါ၏။ တွေ့ရပါ၏။

ကျွန်တော် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာ
သည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်က သတင်း
စာမဖတ်တော့။ ကျွန်တော့်သားအလစ်
ကောင်နှင့် စကားပြောနေသည်။

ကိုးရိုးယားကားများအကြောင်းတို့
ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်တော်တော်
နှင့်မပြန်ပါ။ ကိုးရိုးယားကားပြီးချိန်မှ ပြန်
သည်။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့မှထွက်ရန်
လျက်ကြည့်သည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော် ဆိုင်ကယ်
လေးစီးပြီး ထွက်သွားသည်။ သမီးလေး
က ဒေါက်တာကြည်ဇော်နှင့် အမျိုးသမီး
ကြားမှာပါသွား၏။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်ကလစ်ဆီး
နောက်မီးလေးမြင်ရသည်အထိအောင်
ကျွန်တော်ကြည့်နေပါသည်။

“ကို ဘာကြည့်နေတာ၊ အိပ်ကြာ
ဟု အိမ်သူက ပြော၏။

ကျွန်တော်က

“အေးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး
ဒေါက်တာကြည်ဇော် သူ့မိန်းမနဲ့ကလေး
ပါလာတာကို အိမ်ထဲခေါ်မလာဘူး။
လမ်းမီးတိုင်အောက်ထားခဲ့သမျှ၊ ထို
လည်း မိတ်ဆက်မပေး တွေ့မပေး
နော်”

ဟု ပြန်ပြောမိသည်။
အိမ်သူက -

“ဟယ်-ကိုကတော့လုပ်ရော့မယ်။ ဒေါက်တာကြည်ဇော်က မိန်းမရခါစလို့ ပြောပါတယ်။ ဘယ်က ကလေးရဦးမှာ တုံး။ သေချာမြင်လိုက်တာကောဟုတ်ရဲ့ လား။”

ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော်မျက်စိမမှားပါ။ လမ်း မီးတိုင်က အားကောင်းစွာထိန်းထိန်းလင်း နေတာကလည်းအမှန်ကျွန်တော်အသေ အချာမြင်လိုက်ရတာကလည်းအမှန်။ ထားလိုက်တော့ နောက်နေ့မှ-

“ဆရာကတော့လုပ်ရော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆွေမျိုးအရင်းတွေလို ဝဲလာ။ ညကသမီးလေးနဲ့မိန်းမဘာဖြစ် လို့ အိမ်ထဲခေါ်မလာရတာလဲ”

မနက်ပိုင်း ကျွန်တော်မအောင်နိုင် အည်းနိုင်စွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းပြောဖြစ်သွား သည်။

ဒေါက်တာကြည်ဇော် သောက် ထက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ချသည်။ အံ့အားသင့်အံ့ဩနေပုံမျိုးလည်းရှိ၏။

“ညက ကျွန်တော်နဲ့ဘယ်သူမှပါ မလာပါဘူး။ လေးလေး မြင်လိုက်တာ ဆရာသေချာလို့လား။”

ဟု ကျွန်တော့်ကိုပြန်မေးပါသည်။

“ဟာ - အသေအချာမြင်လိုက်ရ

တာပါ။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့တောင်ခေါ်ဦးမလို့ ဟာ။ မခေါ်ဖြစ်လိုက်လို့ပေါ့”

ဟု ကျွန်တော်ပြောပါသည်။

“အဲ-ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်တော့်မှာမိန်းမရှိ တာမှန်ပါတယ်။ သမီးကတော့ မရှိဘူး ဗျ။ ကျွန်တော့်မိန်းမကလည်း မန္တလေး မှာပါဗျ”

ဟု ဒေါက်တာကြည်ဇော်ပြော ပြောဆိုဆိုလက်ဖက်ရည်ပင်ပြီးအောင် မသောက်ဘဲ ထပြန်သွားပါသည်။

မမေးသင့်တာမေးလိုက်မိပြီလား။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်စိတ်ဆိုးသွားသလား။

ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းစွာကျန်ခဲ့၏။

ဆိုင်ဘက်ကျွန်တော်ပြန်လာ၏။

နောက်ရက်များမှာ ဒေါက်တာ

ကြည်ဇော်တစ်ယောက် ရောက်လာခြင်း မရှိ။ အကူကောင်လေးသာရောက်လာ ၏။

ဆေးပစ္စည်းယူစရာရှိတာ ယူ၏။ ငွေချေစရာရှိက ငွေချေ၏။

ဒေါက်တာကြည်ဇော်စိတ်ဆိုးမပြေ သေး၍လား။ ဒေါက်တာကြည်ဇော်သည် သဘောထားသေးသိမ်လိမ့်မည်ဟုတော့ ကျွန်တော်မယူဆ။

သူ့အကူကောင်လေးလာသည်

အခါ မျက်နှာမကောင်းတာကိုလည်း

ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။

မည်သို့ဖြစ်ကြသနည်း။

ကျွန်တော် ဒေါက်တာကြည်ဇော်

ဆေးခန်းနေပိုင်းသွားမည် စိတ်ကူးသေး

၏။ သို့သော် ကျွန်တော်မသွားဖြစ်။

ညနေပိုင်းမှာတော့ ဒေါက်တာ

ကြည်ဇော်ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကျွန်တော် ဆိုင်မပိတ်မိရောက်လာသည်။

လမ်းလျှောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ဆိုင်ကယ် ကလစ်ဆီးအနီရဲလေးပါ မလာ။

“ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပေးလိုက်ပါဦး။ တောင်ဘက်ရွာလူနာ တစ်ဦးသွားကြည့်စရာရှိလို့။ ညမှပဲ ပြန်ပို့တော့မယ်ဗျာ”

“ဆရာဆိုင်ကယ်ကကော”

“ကျွန်တော်ပြန်ထုတ်လိုက်ပြီဗျ။

အဲဒီအကြောင်းနောက်မှပြောမယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှ ဆိုင်ကယ်

သော့လေးပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ

ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိနေ၏။

“အိမ်လိုက်ပို့ရဦးမလား”

ဟု ဒေါက်တာကြည်ဇော်မေးနေ

သေး၏။

ကျွန်တော် လက်သာပြလိုက်ရပါ

တော့၏။

အိမ်ကို ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်

ပြန်လာပါ၏။ ဒေါက်တာကြည်ဇော်က

သူ့ဆေးခန်းရှိရာဆိုင်ကယ်လေးဖြင့်ထွက်

သွားခဲ့ပါပြီ။

ကလစ်ဆီး ယာယီနံပါတ် အနီရဲ တန်ဖိုးဆယ်သိန်းကျော် ခုနစ်သိန်းခွဲကျော် နှင့်ရလိုက်၏။ ဈေးသင့်သည်က အမှန်။

သို့သော် -

ထိုကလစ်ဆီး အနီရဲလေး၏မူလ

ပိုင်ရှင်များကား -

ကျောင်းမပြီးသော ကလေးနှစ်

ယောက် အိမ်ထောင်ကျ၊ သမီးကလေး

ပွားစီး၊ မြို့မှသားအဖသုံးယောက် ပျော်

ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာချိန်။

လမ်း ပေါ်နွားအုပ်နှင့်တိုက်မိ၏။

သမီးလေးနှင့်မိန်းမက လမ်းပေါ်မှာပွဲချင်း

ပြီး။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဆေးရုံရောက်

မှ မဂ္ဂမလှသေဆုံးခဲ့ရသောအဖြစ်။

ကလစ်ဆီးအနီရဲလေးက ဘာမှ

မဖြစ်။

ဩဇာ-စွဲမိစွဲရာကလစ်ဆီးနောက်

မှာ သမီးကလေးနှင့်မိန်းမက အမြဲလိုက်

ပါနေသည်ကို မြင်ကြတွေ့ကြသူတွေရှိ

၏။ များပါ၏။

သို့ဖြင့် ဒေါက်တာကြည်ဇော်

သူ့ကလစ်ဆီးအနီရဲလေး ပြန်ထုတ်လိုက်

ရသောအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ

ကြည်ဇော် ပြောပြခဲ့ပါ၏။

ကိုဇော်ဝင်း (၁၄-၁၁-၁၁)

www.burmeseclassic.com

နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင်

(ဆွေးနွေးခြင်း)

သင်္ချိုင်းရောက်မှအသက်ပြန်ရှင်လာသော သေရွာပြန်မိန်းကလေး

ကျွန်ုပ်စာရေးသူသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ် မဟာသင်္ကြန်ကာလ၌ ကမာရွတ် သုခ ကျောင်းလမ်းရှိ ဝိသုဒ္ဓါရာမဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဤတွင် တနင်္ဂနွေသား ကိုအောင်သူရဆိုသူနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြလေ၏။ ကိုအောင်သူရ၏ရဟန်းဘွဲ့မှာ ရှင်ဥတ္တရဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်စာရေးသူမှာလည်း ရဟန်းဝတ်ရာ ဘွဲ့မှာ ရှင်ဥတ္တရဖြစ်၏။

ညနေပိုင်း တရားစခန်း၌ ဝိပဿနာတရားများရှုမှတ်၍ ခေတ္တနားချိန် မိမိတို့အိမ်မှ မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့် ဇနီးမယား၊ သမီး၊ သားတို့ သက်ဆိုင်ရာ ဒုလ္လဘရဟန်းများကို အအေး၊ အချိုရည်များ လာရောက် ဆက်ကပ်ကြရာ ရှင်ဥတ္တရမှာ သူ၏နှမတစ်ယောက်မှာ ရှင်ဥတ္တရအား အချိုရည်အအေးဘူး လာရောက် ဆက်ကပ်လေသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရှင်ဥတ္တရ၏ နှမငယ်အား စေ့စေ့မကြည့်ခဲ့ချေ။ ဒွါရပေါက်များမှ တဏှာများဝင်ရောက်တတ်သည်ကို ဆရာတော်ကြီးများ၏ဆိုဆုံးမစကား

များ၊ တရားများကို ကြားနာထားပြီးဖြစ်၍ မျက်လွှာကိုသာချ၍စိတ်ကိုသာဆုံးမနေလေ၏။ ရှင်ဥတ္တရ (ခေါ်) ကိုအောင်သူရ၏အလုပ်မှာ အင်ကြင်းဆောင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ရက်အတန်ကြာသော် ကျွန်ုပ်စာရေးသူအား နန္ဒဝင်းကျော်ခေါင်ဟုခေါ်သည့် ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာ၊ စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိရှိသွားလေတော့၏။

ဤတွင် ဦးပွင့်ရှင်ဥတ္တရသည် ပုထုဇဉ်ရဟန်းပီပီ ကျွန်ုပ်အား -

“စာရေးဆရာ ဦးပွင့်ကို ကိုယ်တော့်ညီမအကြောင်း ပြောပြမယ်။ ဝတ္ထုရေးချင်ရေးဗျာ၊ ဗီဒီယိုရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရဟန်းဝတ်ကြီးနှင့်ဖြစ်နေ၍ လောကီရေးကိစ္စတွေကို ခေတ္တမပတ်သက်လိုပါသဖြင့် -

“လူထွက်တော့ တွေ့ကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟု မယုတ်မလွန်ဖြေကြားခဲ့လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဦးပွင့်ရှင်ဥတ္တရမှာ ဒုလ္လဘရဟန်းထွက်ခါနီး တစ်ရက်အလို

တွင် သူ၏ညီမအကြောင်းကို ထပ်မံ၍ ရေးရန် ပြောပြန်လေ၏။

“ဦးပွင့်၊ ကိုယ်တော့်ညီမက သေရွာပြန်ဗျာ။ ကိုယ်တော့်ညီမအကြောင်း ဦးပွင့်သိသွားရင် အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားမှာပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်စာရေးသူမှာလည်း -

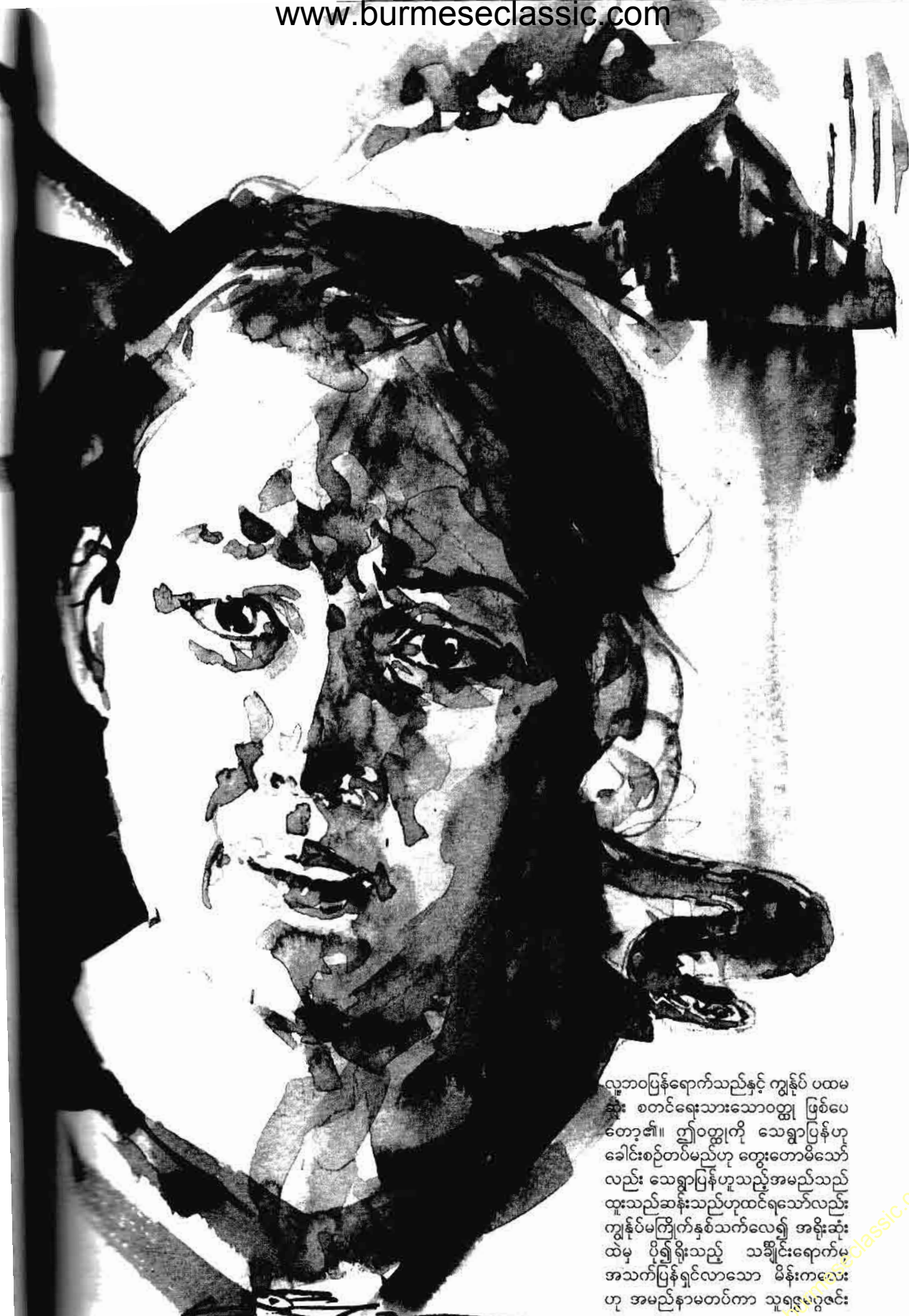
“ကဲပါ ဦးပွင့်ရယ်၊ ဦးပွင့် ဒီလောက်အာသိသိရှိနေရင်လည်း ပြောဗျာ။ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့သိပ်မကြာစေနဲ့ဗျာ။ တရားစခန်းဝင်ရဦးမယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အောက်ပါ အကြောင်းအရာသည်ပင် ရှင်ဥတ္တရ (ခေါ်) လူအောင်ကိုအောင်သူရပြောပြခဲ့သော သူ၏ညီမအရင်း ခင်နှင်းမိုးဆိုသူ၏ဘဝအကြောင်းများပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်စာရေးသူမှာ ဤအကြောင်းများကိုမသိခင်က နားငြီးသက်သာပြီးသော်လည်း ဦးပွင့်ဥတ္တရ၏ညီမအရင်း ခင်နှင်းမိုး၏ ဘဝအကြောင်းများသည် လွန်စွာထူးဆန်းနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ လွန်စွာမှားယွင်းဂန္ထီရဆန်နေလေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဝတ္ထုအသွင်အဖြစ် ဒုလ္လဘရဟန်းဘဝ

လူ့ဘဝပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ် ပထမဆုံး စတင်ရေးသားသောဝတ္ထု ဖြစ်ပေတော့၏။ ဤဝတ္ထုကို သေရွာပြန်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်မည်ဟု ကျွေးတောမိသော်လည်း သေရွာပြန်ဟူသည့်အမည်သည် ထူးသည်ဆန်းသည်ဟုထင်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်မကြိုက်နှစ်သက်လေ၍ အရိုးဆုံးထဲမှ ပို၍ရိုးသည့် သဘိုင်းရောက်မှ အသက်ပြန်ရှင်လာသော မိန်းကလေးဟု အမည်နာမတပ်ကာ သူ့ရဲ့မပွဲရင်း

ကြီးသို့ ပေးပို့လိုက်ရပါကြောင်း။

သူမ အမည်ကား ခင်နှင်းမုံ။
သူမအသက်က တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ဖြစ်၏။ နေတာက ထန်းတောညိုညိုများ အုပ်ဆိုင်းဝေသီနေသော ကြည့်လေရာ အရပ်တိုင်း ဘုရားပုထိုးများ၊ စေတီကြီး များနှင့် လက်ညှိုးထိုးမလွဲသည့် ပုဂံ၊ ညောင်ဦး တုရင်တောင်ခြေရှိ ရွာလေး တစ်ရွာဖြစ်သော တောင်ပရွာတွင် ဖြစ် လေ၏။

တုရင်တောင်ဘုရားနှင့် တုရင်ရွာ ကလေး၊ တောင်ပရွာကလေးတို့သည် ညောင်ဦး - ကျောက်ပန်းတောင်းကား လမ်းမကြီး၏အနောက်ဘက် ပုဂံမြို့နှင့် ခြောက်မိုင်အကွာတွင် တည်ရှိလေ၏။
တုရင်တောင်နှင့် တုရင်တောင် စွယ်တော်ဘုရားကြီးသို့ အနောက်ဘက် မှ တက်၍ရသလို အရှေ့ဘက်မှလည်း တက်၍ရလေ၏။

အနောက်ဘက်အတက်သည် ကား လမ်းဖြစ်သလို ဘုရားကြီးစောင်းတန်း အထိပေါက်လေ၏။

တုရင်တောင်စွယ်တော်ဘုရားကြီး ၏အထက်ပိုင်းထီးတော်မှာ သေးသွယ် ချွန်တက်ပြီး ခေါင်းလောင်းပုံသဏ္ဍာန် မှာ လုံးဝန်းပူပုပ်ကာ ခေါင်းလောင်းပုံ အောက်ခြေတွင် ရှစ်မြောင့်ပစ္စယံရှိ၏။ ထိုရှစ်မြောင့်ပစ္စယံကို ဆင်ရုပ်သုံးဆယ့် နှစ်ရုပ်ခံထား၏။

တုရင်တောင်နှင့်သက်စိုးတောင် တို့၏အနောက်ဘက်၌ မြကန်ရှိ၏။ ထို မြကန်၏ဘေးတွင် သံပျင်မင်းသမီး သမ်းတော်မူစေတီရှိ၏။ တုရင်တောင်၏ အရှေ့ဘက် ကားလမ်းအကျော် တောင်ပ ရွာတွင် ရှင်အရဟံ၏ဓာတ်တော်များဖြင့် ဌာပနာတည်ထားသော ထီးတန်ဆောင်း စေတီကြီးရှိလေ၏။

ပုဂံသမိုင်း၌ တုရင်တောင်သည် လွန်စွာအရေးပါသောနေရာထူးတစ်ခု ဖြစ်ပေတော့၏။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် တစ်နေ့သ၌ ဗိုလ်ရှုသဘင်ခံတော်မူခိုက် တွင် လက်ရုံးတော်ကိုဆန့်၍ ကြီးဝါး တော်မူ၏။ သက်တော်ကြီးပြီဖြစ်၍ လက်ပျဉ်းတော်ကျသည်ကိုမြင်တွေ့သွား ကြကုန်သော မှူးမတ်စစ်သူကြီးတို့မှာ ရယ်ခိုးကြလေ၏။

ဤသည်ကို အလောင်းစည်သူ မင်းကြီးမှလည်း သူ့ကိုမခန့်လေးစားပြု

သည်ဟုထင်မှတ်၏။

တစ်နေ့ မှူးမတ်တို့ကိုခေါ်၍ -
“တုရင်တောင်ခြေတွင် ဦးပေါင်း စင်းနှင့်မြင်းညိုရှင်တစ်ယောက် သောင်း ကျန်းနေသည်ကို သင်တို့မသိကြကုန် သလော”

ဟု မေး၏။

ဤတွင် အမတ်စစ်သူကြီးလေး ယောက်တို့မှာ ဘုရင်အမိန့်တော်ဖြစ်၍ တုရင်တောင်ခြေတွင် သောင်းကျန်းနေ သည်မှန်သော် ကျွန်တော်မျိုးတို့လေး ယောက်ပေါင်းပြီး သွားရောက်နှိမ်နင်းပါ မည်အကြောင်း လျှောက်တင်ကြလေ ၏။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးမှာလည်း ပြီးတော်မူကာ မြင်းရွှေပန်းစာပွင့်ကို ဝမ်း တွင်ဝတ်လဲဖြူရစ်ပြီးသော် မြမြစွာက၍ ဦးပေါင်းစင်းကိုပေါင်းကာ တုရင်တောင် ခြေသို့ ဓားတစ်စင်းနှင့်အပြင်းစိုင်း၍ သွား လေတော့၏။

ဤတွင် အမတ်စစ်သူကြီးလေး ယောက်တို့မှာ ဦးပေါင်းစင်းနှင့် မြင်းညို ကြီးစီးလာသော အလောင်းစည်သူ မင်းကြီးကိုမြင်သော် ဓားလေးစင်း၊ မြင်း လေးကောင်နှင့် ဝိုင်းညှပ်ထိုးခုတ်တိုက် ခိုက်ကြလေ၏။

သို့သော် ဓားလေးစင်းမှာ ဓားတစ် စင်းရှင်ဖြစ်သော ဦးပေါင်းစင်းနှင့်မြင်းညို ရှင်၏ပဝါတစ်ပိုင်းလေးကိုပင်ထိရအောင် မခုတ်နိုင်ဘဲ မြင်းညိုရှင်၏ထိုးခုတ်တိုက် ခိုက်မှုကိုမခံနိုင်ဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကြ လေ၏။

ဦးပေါင်းစင်းနှင့် မြင်းညိုရှင်မှာ ဓားတစ်စင်း၊ မြင်းတစ်ကောင်နှင့်လူမက နတ်တမျှစွမ်းသော ဓားရေး၊ မြင်းရေးများ ပြကာ လူစလူစများပြနေလေ၍ အမတ် စစ်သူကြီးလေးယောက်တို့မှာ လက်မှိုင်းချ ၍ ပြန်လာခဲ့ကြရလေ၏။

နံနက်မိုးသောက် ဘုရင်ညီလာခံ ဝင်ရောက်ခစားကြရာ အလောင်းစည် သူမင်းကြီးမှ ဦးပေါင်းစင်းနှင့်မြင်းညိုရှင် ကို ဖမ်း၍မိ၏လောဟုမေး၏။

အမတ်စစ်သူကြီးလေးယောက်တို့ မှာ ဤဦးပေါင်းစင်းနှင့် မြင်းညိုရှင်မှာ လူမဟုတ်တန်ရာ နတ်စစ်သူကြီးဖြစ်အံ့ ဟု လျှောက်တင်ကြ၏။

ဤတွင် အလောင်းစည်သူ မင်းကြီးမှာ -

“ဟု - အမတ်စစ်သူကြီးတို့၊ ဤ ဦးပေါင်းစင်းနှင့်မြင်းညိုရှင်မှာ အခြား သူမဟုတ်။ ငါ့ကိုယ်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်

ပင် ဖြစ်၏။ သင်တို့ မနေ့က ငါ့ကိုယ် တော်၏ညီလာခံမှာ ငါ့လက်ပျဉ်းကျ သည်ကိုမြင်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေးကြသည် မဟုတ်လား၊ ငါမအိုသေး”

အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ဘုန်း စွမ်း၊ လက်ရုံးစွမ်းကိုကြားသိကြကုန်သော် အစိတ်စစ်သူကြီး လေးယောက်တို့မှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်ကြလေတော့၏။

ဤကား အလောင်းစည်သူမင်း ကြီး လက်ရုံးစွမ်းပြခဲ့သော တုရင် တောင်ခြေပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

ထို့ပြင် ပုဂံမင်းလေးဆက်တိုင်တိုင် ပုဂံ၏ သာသနာဦးသျှောင်ဖြစ်ခဲ့သော ရှင်အရဟံရဟန္တာကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသောအခါ ဤတုရင် တောင်ခြေမှာပင် အန္တိမစရာပနကျင်းပခဲ့ သောနေရာထူးလည်းဖြစ်ပြန်လေတော့ ၏။

ရွှေစည်းခုံဘုရားကြီးအား ကျန်စစ် မင်းကြီး ထပ်မံတည်ထားသောအခါ၌ လည်း ဤတုရင်တောင်ခြေမှ ကျောက် များတူးဖော်ယူကာ ပုဂံသို့အရောက် လူချင်းလက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်ပေ ကာ အရောက်ပို့စေပြီး ရွှေစည်းခုံဘုရား ကြီးအား ထပ်မံတည်ထားခြင်းပြုခဲ့ပေ ပြန်လေ၏။

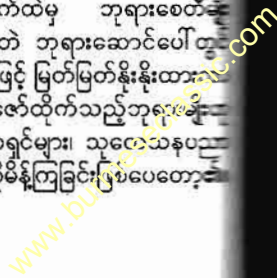
ဤသည်မှာလည်း တုရင်တောင် ၏ ထူးခြားမှုဖြစ်ပြန်လေ၏။

တစ်ဖန် ကျန်စစ်မင်းကြီးသည် တုရင်တောင်မစီးဆင်းကျသည့်ရေတို့၏ ဆည်ဖို့ပြီး မြကန်ကြီးတူးခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်ထိုကာလက မြကန်မှာ ပုဂံ၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်ခဲ့ဖူးပြန်လေ၏။ ထို့ပြင် သံပျင်မင်းသမီး၏စာခွဲ ခွဲသောနေရာ။

ကျောက်ပိဋကတ်တိုက်တည်ခိုခဲ့ သောနေရာ။

စောရဟန်းမင်းသိမိရှိခဲ့သောနေရာ။ သံယာတော်များတရားကျင့်ရာ တုရင်တောင်ဝိုင်းရှိခဲ့သောနေရာထူးဖြစ် ပေတော့၏။

ဤတုရင်တောင်စွယ်တော်ဘုရား ကြီးသည် ရှေးဟောင်းလက်ရာဖြစ်သည့် စွယ်တော်ဘုရားကြီး၏ဗိသုကာလက်ဆွဲ သည်လည်း ကမ္ဘာအံ့ဖွယ်တစ်ပါးအဖြစ် သမိုင်းပြတိုက်ထဲမှ ဘုရားစေတီခံ မဟုတ်လေဘဲ ဘုရားဆောင်ပေါ်တွင် တရံတသေဖြင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုးထားသူ ကိုးကွယ်ပူဇော်ထိုက်သည့်ဘုရားစေတီ သမိုင်းပညာရှင်များ၊ သုတေသနပညာ ရှင်များမှ ဆိုခံနိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပေတော့၏။

ယခု ကျွန်ုပ်စာရေးသူ ရေးသားမည့် ဒုလ္လဘရဟန်း ရှင်ဥတ္တရ (ခေါ်) တိုအောင်သူရ၏ နှမငယ် ခင်နှင်းမုံမှာ လည်း ယခု ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြနေသည့် တုရင်တောင်စွယ်တော်ဘုရားကြီး၏ တောင်ခြေတွင်ရှိနေသော တောင်ပရွာသူလေးပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

ခင်နှင်းမုံမှာ အညာသူသာဖြစ်သည်ဆိုသော်ငြား အသားမှမည်းသလို မညိုချေ။

အညာသူဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေး ချီးမြှင့်၏။

ခင်နှင်းမုံမှာ အသားဖြူသလို ဆံပင်သည်လည်း ပိတုန်းရောင်ကဲ့သို့ နက်မှောင်ပြာလှ၏။ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်တိုင်း လွန်စွာလှပချောမောသော မိန်းကလေး တစ်ဦးဖြစ်ပေတော့၏။

ထိုမျှချောမောလှပသော ခင်နှင်းမုံတွင် ချစ်သူရှိလေ၏။ ခင်နှင်းမုံ၏ ချစ်သူသည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ကွန်ပျူတာ ပြင်ကျောင်းပြီးထားသော တောင်ပရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အမည်မှာ အောင်ကျော်စွာဟု မိဘများမှ ငယ်စဉ် တတည်းက မှည့်ခေါ်ခဲ့၏။

အောင်ကျော်စွာနှင့် ခင်နှင်းမုံတို့မှာ တောင်ပရွာအထက်တန်းကျောင်းတွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအထိပညာသင်ကြားခဲ့ကာ ခင်နှင်းမုံမှာ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအရောက်တွင် ကျန်းမာလှပ၍ ဆောင်းထွက်ကာ မိဘများနှင့်အတူ တိုင်းအလုပ်များကိုသာ လုပ်ကိုင်ရင်း တောင်ပရွာတွင်နေထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သလို အောင်ကျော်စွာမှာမူ မန္တလေးတွင် အလုပ်သွားလုပ်ရင်း သီတင်းကျွတ်လျှင် ထက်ထပ်ကြမည်ဟုတိုင်ပင်ထားကြလေ၏။

သို့သော် ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာ နှစ်ပြိုင်နေစဉ်ဆက်သွယ်၍ ချစ်မှုရေးရာများမပျက်ခဲ့ကြချေ။

တစ်နေ့ -

ကျွန်ုပ်စာရေးသူ၏ ဝတ္ထုခေါင်းစီးအဖြစ်အပျက်စတင်ဖြစ်မည့်မနက်ခင်းကာလတွင် ခင်နှင်းမုံမှာ မန္တလေးမြို့ပြန်သည့် ချစ်သူအောင်ကျော်စွာကို မနက်ခင်း နှမ်းခင်းသွားရင်း နှမ်းခင်းရောက်မှ အကြိုစကားပြောမည်။ အိမ်တွင် မိဘများ၌ ချစ်သူနှင့်ဖုန်းမပြောဖြစ်ခဲ့ချေ။

နှမ်းခင်းအတွင်း သို့ရောက်တော့ စစ်တစ်နှမ်းခင်းမှ သူငယ်ချင်းမ မိခင်ဦးအေးဝေးမှ လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

လက်ပြန်တံဆက်လိုက်၏။

မိခင်ဦးမုလည်း ခင်နှင်းမုံကို ပြန်၍ လက်ပြရင်း နှုတ်ဆက်၏။

ခင်နှင်းမုံမှာ နှမ်းခင်းအတွင်းမှ အနောက်ဘက်ရှိတုရင်တောင်စွယ်တော်ဘုရားကြီးအား လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရ၍ ထိုင်ကာဦးချကာ နေတော့လိုက်၏။

မိခင်ဦးနှမ်းဆွတ်နေစဉ်မှာ ခင်နှင်းမုံမှာ အောင်ကျော်စွာ၏ ဖုန်းကိုခေါ်လိုက်၏။ အဆင်သင့်ပင် အောင်ကျော်စွာထံမှ ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရပြီး ချစ်သူနှစ်ယောက် စကားများပြောဖြစ်လေ၏။

“မုံ၊ ဒီနေ့ ငါအလုပ်နားရက်၊ သုံးရက်တိတိပိတ်လို့ နင့်မျက်နှာလေးကို ငါလှမ်းလှမ်းလို့ ရွာကိုပြန်ပြေးလာပြီဟ။ နောက်သုံးလေးနာရီဆို နင့်ဆီကိုငါရောက်လာတော့မယ်။ ရောက်တာနဲ့ မုံ့ မျက်နှာကို အရင်ဝင်ကြည့်ပြီးမှ ငါအိမ်ပြန်မယ်။ နင်အခုဘယ်မှာလဲ”

“နှမ်းခင်းထဲမှာ”

“အိုကေ၊ နှမ်းခင်းထဲမှာပဲစောင့်နေနော်”

“ကျော်စွာရယ်၊ နင်ပိုကိုပိုတယ် သိလား။ ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့မှလှမ်းမပြန်”

ချစ်သူပြန်လာမည်ဖြစ်၍ ခင်နှင်းမုံ အပျော်လွန်သွားသလားမသိပါချေ။ ဆွတ်လက်စနမ်းခင်းတစ်ဝက်လောက် ဆီကို အပြေးတစ်ပိုင်းသွား၏။

နှမ်းခင်းယာတောအစပ်အရောက် ညာခြေမျက်စိနေရာမှပုခဲပြစ်၏။ ပုသွားသည်ခြေထောက်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ သွေးစို့ပေါက်လေးနှစ်ပေါက်နှင့်အတူ မည်းမည်းတုတ်တုတ် ခပ်ရည်ရည် အကောင်တစ်ကောင် တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ခင်နှင်းမုံသိလိုက်ပြီ။ မိမိကို ပိုးကောင်ကိုက်သွားပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် မိခင်ဦး ခင်နှင်းမုံလဲကျနေရာသို့ရောက်လာ၏။

“ဟင် - ခင်နှင်းမုံ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ... ငါကို”

ခင်နှင်းမုံမှာ စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ သူ့အားကိုက်သွားပြီး တရွေ့ရွေ့သွားနေသည့် မြွေပွေးကြီးဘက်သို့ မေးထိုးပြလိုက်၏။

“ဟင် - မြွေ မြွေကြီး”

ဤတွင် ခင်နှင်းမုံအနီးမှ မိခင်ဦး အပြေးထွက်၏။

“မုံ နင့်အဖေနဲ့အမေကို ငါပြေးခေါ်ပေးမယ်။ နင့်စောင့်နေ သူငယ်ချင်း”

မိခင်ဦးတစ်ယောက် သမင်မတစ်ကောင်နယ် လှစ်ခဲနဲ့အပြေးထွက်၏။ မိခင်ဦးပြေးထွက်သွားသော အချိန်မှာပင် ခင်နှင်းမုံမှာ မျက်စိတို့ဝေသီကာ မှုန်ပါးလာ၏။ ချွေးတို့မှာလည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနှင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှ ဆီးသီးအကင်းခန့်ကျ၏။ ခင်နှင်းမုံ သိလိုက်ပြီဖြစ်၏။ မိမိ လူလောကကြီးမှ အပြေးထွက်ခွာရတော့ပြစ်၏။ ‘အမေ အမေရယ်၊ မြန်မြန်လာပါတော့’ ခင်နှင်းမုံ၏ မျက်နှာနှင့် မျက်ဝန်းတို့တွင် မျက်ရည်နှင့်ချွေးတို့ ရောထွေးယှက်တင်ကျ၏။ မျက်စိတို့မှာလည်း ပြာလာရာမှ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်ပြီး မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။ ခင်နှင်းမုံကိုကိုက်လိုက်သော မြွေပွေး၏ အဆိပ်မှာပြင်းလွန်းသောကြောင့် ခင်နှင်းမုံမှာ လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားလေတော့၏။

ခင်နှင်းမုံ၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် တောင်ပရွာသူရွာသားများ ရောက်လာကြချိန်တွင် ခင်နှင်းမုံမှာ အသိနှင့်သတိ ခန္ဓာကိုယ်၌ ကပ်ငြိ၍ ရှိမနေတော့ချေ။

“သမီး သမီးလေး၊ ကိုဖိုးထိုက်လုပ်ပါဦးတော့။ ကျုပ်သမီးကိုခေါ်လို့မရတော့ဘူးတော့”

ဤတွင် တောင်ပရွာမြောက်ပိုင်းမှ ကိုတောကျော်မှဝင်၍ အကြံပေး၏။

“ကိုဖိုးထိုက်၊ ငိုနေလို့မပြီးဘူး။ ထော်လာဂျီပြေးခေါ် ဗျာ။ ညောင်ဦးဆေးရုံပို့မဖြစ်မယ်”

ခင်နှင်းမုံ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုဖိုးထိုက်မှာ ကိုတောကျော်အကြံပေးမှုကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ဗျာယာခတ်နေစဉ် ဖျတ်ခနဲအကြံရကာ အိမ်ဘေးမှ ဒေါ်ရွှေသီး၏ထော်လာဂျီကို ပြေးသတိရ

လိုက် တော့သည်။

သတိရသည်နှင့် ခြေထောက်တို့ မှာလည်း ရုတ်ခနဲ အပြေးထွက်၏။

ဤမျှ လျင်မြန်စွာပြေးနေသော ခြေထောက်တို့သည်ပင် နှေးသည်ဟု ထင်မိလေ၏။

ခင်နှင်းမုံပိုးထိသည့် သတင်းမှာ တောင်ပတစ်ရွာလုံး ချက်ချင်းပြန့်၏။ ခင်နှင်းမုံ၏သူငယ်ချင်းတို့မှာ သတင်း ကြားသည်နှင့် အပြေးအလွှားရောက် လာကြ၏။

သို့သော် ခင်နှင်းမုံမှာ စကားပင် မပြောနိုင်တော့သလို မည်သူတွေမည်ဝါ တွေဆိုသည်ကိုပင် ခွဲခြားမသိတော့ချေ။

ခင်နှင်းမုံ၏သတ်သမ္ပဓိမဂ်ပင် ငြိ လေသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပိုင်း၍မကာ ထော်လာရုံအပေါ် ခပ်မြန်မြန်လေး ထင်လိုက်ကြ၏။ ခင်နှင်းမုံခန္ဓာကိုယ် ထော်လာရုံပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ထော်လာရုံသည် တဖုန်းဖုန်းတဝိုင်းဝိုင်း နှင့် ကတ္တရာတာလမ်းပေါ် အပြေးတက် ၏။

ခင်နှင်းမုံ၏အမေ အော်ဟစ်ငို ကြွေးသံကြီးနှင့် ထော်လာရုံ၏ဆူညံပွက် လောရိုက်သောတဖုန်းဖုန်းအသံတို့ရော နှောတာ တောင်ပရွာရိုးတစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့သွားလေတော့၏။

ဤ၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ၊ သောကာပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ ဟူသည့် လိုချင်တပ်မက်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိရ ခြင်း၊ သေရခြင်း၊ ဖိုးရိမ်နေရခြင်း၊ ငိုကြွေး မျက်ရည်ကျခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံး မသာယာခြင်း၊ ပြင်းစွာပုန်ခြင်းဟူသော မီးဆယ့်တစ်ပါးတို့ တောင်ပရွာသူလေး ခင်နှင်းမုံ၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် ချစ်သူခင်သူ တို့အပေါ်၌ ပြင်းစွာလောင်မြိုက်လေ တော့၏။

ညောင်ဦးဆေးရုံသို့ရောက်သည် နှင့် အရေးပေါ်လူနာဌာနသို့တန်းဝင် ကာ ပြသသော်လည်း ခင်နှင်းမုံမှာ အသက်မရှိတော့ကြောင်း ဆရာဝန်ကြီး များမှ ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခင်နှင်းမုံ၏ချစ်သူ မှာ တောင်ပရွာအဝင်မှာတည်းက ခင်နှင်းမုံပိုးထိ၍ ညောင်ဦးဆေးရုံသွားပြ ကြောင်းသတင်းကို ကြားသိသွားလေ တော့၏။

ခင်နှင်းမုံ၏ချစ်သူ အောင်ကျော် စွာမှာ ခင်နှင်းမုံ ပိုးထိသည့် နှမ်းခင်း

အတွင်းသွား၏။ နှမ်းခင်းအတွင်း၌ တစ်ဖက်နှမ်းခင်းမှ မိခင်ဦးနှင့်တွေ့သော် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ကြားသိကာ ချစ်သူ ခင်နှင်းမုံကိုပေါက်သတ်ခဲ့သည့် မြွေပွေးကြီးကိုရှာတော့၏။

မြွေပွေးကြီးမှာ လူဆိပ်မိ၍ပဲလား မသိ။ ခပ်ဝေးဝေးသို့မသွားနိုင်တော့။ နှမ်း ခင်းအစပဲချိုထောလေးတစ်ခုအောက် တွင် ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ပေါ်နေလေ၏။ ကျန်တစ်ပိုင်းမှာ ချိုအောက်မှာလား၊ ခွေ ထားလေသလားမသိ။ အောင်ကျော်စွာ မှာ မြွေကြီးကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ဒေါသ တို့ ရင်တွင်းမှ တလိုက်လိုက်ဆူ၍ထွက် ၏။

အနီးအနားတွင် မြွေကြီးကို ကလဲ့ စားချေရိုက်သတ်ပစ်ရန် ဝါးလုံးပိုင်း၊ တုတ်ပိုင်းတို့ကို လှည့်ပတ်ရှာ၏။ အောင် ကျော်စွာ၏အခြေအနေကိုကြည့်နေသော မိခင်ဦးမှာလည်း သူ၏နှမ်းခင်းအတွင်းရှိ တံအတွင်းမှ ဝါးလုံးပိုင်းကိုအပြေးသွား ယူကာ အောင်ကျော်စွာကိုဝေး၏။

ဝါးလုံးပိုင်းမှာ စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိလွန်း လေ၏။ အောင်ကျော်စွာမှာ ဝါးလုံးပိုင်း ကိုရသည်နှင့် မြွေကြီးရှိရာအပြေးသွား ၏။ သို့သော် ခင်နှင်းမုံကိုပေါက်သတ်ခဲ့ သောမြွေကြီးသည် မြေကြီးတွင်းရှိ ဂူ ပေါက်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်သွားနေသည် ကိုမြင်တွေ့ကာ အောင်ကျော်စွာမှာ လက်စားမချေလိုက်ရလေခြင်းဟူသော ရင်တွင်းခံစားမှုတန်ခွံကိုခံစားရင်း မကျေ နိုင်မချမ်းနိုင်ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် -

ခင်နှင်းမုံ၏မိခင်ကြီး အော်ဟစ် ငိုကြွေးသံကို အောင်ကျော်စွာ ရင်ကွဲ ဆို့နှစ်စွာ ကြားလိုက်ရပြန်၏။ ချစ်သူ ခင်နှင်းမုံသေဆုံးသွားပြီကို အထောက် အထားခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် သိရှိလိုက်ရ၍ ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲခံစားရတော့၏။

ခင်နှင်းမုံမှာ ငယ်ရွယ်၏။ ကျန်းမာ ၏။ လှပချောမော၏။ သေဆုံးသင့်သေ ဆုံးထိုက်သေးသောအရွယ်မဟုတ်သေး ချေ။

သို့သော် ယခုသေပြီဖြစ်၏။

ဤသည်ပင် ဥပစ္စေဒကမရဏ (ခေါ်) က်ဆိုးဖြတ်၍လတ်တုလောသေ ဆုံးသွားခြင်းပင်ဖြစ်လေတော့၏။

ခင်နှင်းမုံသေဆုံးသွား၍ မိဘများ မှာ ရွာလူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ကာ တုရင် တောင်ခြေရှိ တောင်ပရွာသူသာန်တွင် သာမြေမြှုပ်ရန်တိုင်ပင်၏။ ဆွေမျိုးများ မှာလည်း ရန်ကုန်ရောက်သူရောက်၊

မကွေးရောက်သူရောက်၊ မန္တလေး ရောက်သူရောက်ဖြစ်နေလေ၍ ဖုန်း ဆက်အကြောင်းကြားကာ အကျိုးအ ကြောင်းပြောဆိုပြ၏။

အမျိုးမျိုးမှာ ဝန်ထမ်းဖြစ်သူက ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်သူကလုပ်ဖြစ် နေကြ၍ ချက်ချင်းရောက်မလာနိုင်ကြ ချေ။

ထို့ကြောင့် ခင်နှင်းမုံအသုဘကို ငါးရက်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။ ယခုဆိုလျှင် ခင်နှင်းမုံအသုဘ သည် နှစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့သော် မြွေ ပွေးကိုက်၍သေဆုံးခဲ့သောခင်နှင်းမုံမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မြွေဆိပ်တက်တာ ပြာခြင်း၊ နှမ်းခြင်း အလျှင်းမရှိချေ။

အသုဘရွာလာကြသူတိုင်း သီလ ကောင်း၍ သေသည်တိုင်အလှပျက်ခြင်း မရှိဟုပြောကြ၏။

ဤသို့ပြောကြဆိုကြတိုင်း ခင်နှင်းမုံ ၏မိဘဆွေမျိုးတို့မှာ ယူကျုံးမရတသ ဖြစ်ကာ ပို၍ငိုကြွေးကြ၏။ ရင်တွင်းမီးကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်သူတို့မှာ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ငို၏။ ရင်တွင်းမီးကို အံ့ပုန်းသူ လူမသိစတမ်း ကြိတ်ဆွေးသူက ဆွေးကြ လေ၏။

ခင်နှင်းမုံချစ်သူ အောင်ကျော်စွာ ကမူ အရက်ဆိုင်၌ မျက်ရည်ကျ၏။ မျက်ရည်ကို မိဘများရှေ့ရောက်လျှင်မှ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြု၏။

ဤသို့ဖြင့် ခင်နှင်းမုံ၏အသုဘမှ မညှင်ငါးရက်မြောက်နေရောက်ခဲ့လေ၏။

တောင်ပရွာတစ်ရွာလုံး၏အညှင် ကားဆုံးအသုဘဖြစ်နေပေတော့၏။

ချစ်သူ ခင်နှင်းမုံ၏ အသုဘကို အောင်ကျော်စွာရှေ့ဆုံးမှဝင်၍ထမ်း၏။ ခင်နှင်းမုံ၏အစ်ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်ကြင်းဆောင်မှဝန်ထမ်းကိုအောင်သူ မှာလည်း ညီမအငယ်ဆုံး၏အသုဘ အလောင်းကြီးကို တောင်ပရွာသူသာန် အရောက်ထမ်း၍ပို့၏။

တောင်ပရွာနှင့်တောင်ပရွာသို့ တွင် ရွာဦးကျောင်းမှကြေးစည်ကြီး နှိုက်သံမှာ ဘဝင်ထိတိုင်လေသလား ပင် ထင်မှတ်ရလေ၏။

ထိုနေ့တွင်မှ အဘဦးအောင်သူ သာတစ်ယောက် စွယ်တော်ဘုရားကြီး သို့ပူးရန် တောင်ပရွာထဲမှဖြတ်၍ လေ၏။

ဤတွင် ဤမျှလူစည်ကာပင် အသုဘကိုမြင်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့် သောအခါ တောင်ပရွာသူအပျို

ပိုးထိဆုံးသွားသည်အတွက် တောင်ပရွာ သင်္ချိုင်းသို့အသုဘချလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားလေ၏။

တောင်ပရွာသင်္ချိုင်းဇရပ်ကြီးမှာ လည်း သုသာန်ကြီးအလယ်တွင် ထီးထီး မားမားကြီးရပ်တည်နေလေ၏။

ဆရာကြီးအဘဦးအောင်ချမ်းသာ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် သံယာတို့ပင် တရားချ၍ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အ တွက် ကျောင်းသို့ပြန်ကြကုန်လေ၏။

ဤအချိန်တွင်မှ အပေါ်အဖြူ အောက်အဖြူနှင့်အဘဦးအောင်ချမ်းသာ တို့တွေ့မြင်လိုက်ကြသော အသုဘရှင် နှင့်ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းဆွေမျိုး များ၊ တောင်ပရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ မှာ အဘဦးအောင်ချမ်းသာကို စိတ်ဝင် တစားကြည့်ကြလေ၏။

အဘဦးအောင်ချမ်းသာကမူ သူ တို့ဝိုင်း၍ကြည့်ကြကုန်သောလူတို့အား စိတ်ဝင်စားခြင်းအလျှင်းပင်မရှိလှလေဘဲ ဇရပ်ကြီးပေါ်တွင် မြေမြှုပ်ရန်ပြင်ဆင် ထားသည့် ပိုးထိ၍သေဆုံးသွားသည်ဆို သောမိန်းကလေးကို တစ်ချက်စူးစူးစိုက် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“သေတဲ့မိန်းကလေးရဲ့မိဘတွေရှိ လား”

ထူးထူးခြားခြားရောက်လာသော ထူးထူးခြားခြားအဘိုးအိုအားကြည့်၍ ခင်နှင်းမဲ့၏မိဘနှစ်ပါးမှာ -

“ရှိပါတယ်အဘ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ ခါလဲခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့သမီးကို ကျုပ်ဆေးကု မေးချင်တယ်”

“ဗျာ”

“ရှင်”

အဘဦးအောင်ချမ်းသာ၏စကား ကိုကြားကြကုန်သော တောင်ပရွာသူရွာ သားအပေါင်းတို့မှာ ပါးစပ်တို့ဟောင်း သောင်းပွင့်လေသလို သေဆုံးနေသူ ခင်နှင်းမဲ့၏မိဘနှစ်ပါးတို့မှာလည်း -

“အဘခင်ဗျာ၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ သမီးပါ။ သူက ပိုးထိလို့သေဆုံးသွားတာ ဝါရက်ရှိနေပါပြီ အဘ”

အဘဦးအောင်ချမ်းသာမှာ အသု ဘရှင်နှစ်ယောက်တို့၏စကားကိုကြား သော် ယုံယုံလေးပြုံး၏။ ပြီးသော် -

“ကျုပ်ကြီးစားကြည့်ချင်ပါတယ် အလေးတို့ရယ်”

အဘ၏ စကားကိုကြားသော် အသုဘရှင်တို့မှာ အဘဦးအောင်ချမ်း သာ၏ဥပဓိရုပ်နှင့် အပြောအဆိုကိုကြည့်

ကာ ခွင့်ပြုချက်ပေး၏။

“ကုပါ အဘ ကုပါ”

ဤတွင် အဘဦးအောင်ချမ်းသာ မှာ သေဆုံးသူမိန်းကလေး၏မျက်လုံးနှစ် ဖက်တို့ဖြ၍ကြည့်၏။ ပြီးသော် ပါးစပ် ကိုဖြ၍ကြည့်ကာ အနံ့ခံ၏။ ပြီးသော် အဘဦးအောင်ချမ်းသာမှာ စွယ်တော် ဘုရားကို သင်္ချိုင်းတွင်းမှာပင်ထိုင်၍ ဝတ် ဖြည့်လေ၏။

“ကလေးတို့ အဘကို ရေသန့်သန့် တစ်ခွက်ပေးပါကွယ်”

အဘဦးအောင်ချမ်းသာ၏စကား ကိုကြားသော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်ကြင်း ဆောင်မှ ကိုအောင်သူရမှာ ရွာဘက် သို့အပြေးတစ်ပိုင်းသွား၏။ မကြာမီပြန် ရောက်လာပြီး ကိုအောင်သူရမှာ အဘ ဦးအောင်ချမ်းသာအား ရေခွက်နှင့် အပြည့်ရေကိုပေး၏။

ရေကိုရသော် အဘဦးအောင်ချမ်း သာမှာ ရေခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင် ပြီးသော် စွယ်တော်ဘုရားကြီးအား အဝေးမှပင်ထိုင်၍ ရှိခိုး၏။ ဤနေရာတစ် ဝိုက်တွင် ရှိရှိသမျှသော ဝေနေယျများ ဖြစ်သည့် မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သတ္တဝါ အပေါင်းကို အမျှပေးဝေ၏။

ပြီးသော် ဤရေခွက်ဖြင့်ပင် သေ ဆုံးနေသောခင်နှင်းမဲ့၏ခန္ဓာတစ်ဝိုက်ကို လက်ဖြင့်တောက်၏။ ပြီးသော် ပါးစပ် တွင်းသို့ဖြ၍ ရေကိုအနည်းငယ်ထည့်စေ ၏။

ပြီးသော် ခေါင်းလေးတညိတ် ညိတ်ပြုကာ -

“ဟဲ့ - အထက်ဆရာကြီးအမိန့်၊ ငါ့အမိန့်၊ ငါ့အမိန့်သံကြားတဲ့အရပ်ဆီကို ဤမိန်းကလေးငယ်ကို ကိုက်သွားတဲ့ သတ္တဝါအရောက်အမြန်လာစေရမယ်။ အထက်ဆရာကြီးအမိန့် ငါ့ဆရာအမိန့်။

ဤမိန်းမငယ်ကိုကိုက်သွားတဲ့သတ္တ ဝါကို ဤနယ်မြေမှာရှိတဲ့ မကောင်းဆိုး ဝါ၊ စုန်း၊ ကဝေ၊ ဇော်ဂနီ၊ ဇော်ဂနက်၊ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၊ မြေဖုတ်ဘီလူး၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဗြိတ္တာ၊ မှင်စာပါမကျန် လမ်းပြ၍ ခေါ်ဆောင်လာစေဗျာ။ အထက်ဆရာကြီးအမိန့် ငါ့အမိန့်”

အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ ၏အမိန့်သံအဆုံး တစ်ချိန်သောလေတိုးသံ တို့ တိုးတိုးညှင်းညှင်းလေကြားစပြု၏။

ခင်နှင်းမဲ့၏အသုဘကိုလိုက်ဖို့ကြ ကုန်သောတောင်ပရွာသူရွာသားအပေါင်း တို့မှာ ခင်နှင်းမဲ့၏ရုပ်အလောင်းကြီးအား ကြည့်လိုက်၊ အဘဆရာကြီးအားကြည့်

လိုက်ဖြင့် လွန်စွာအံ့ဩနေကြလေ၏။

ခင်နှင်းမဲ့ချစ်သူ အောင်ကျော်စွာ လည်း သူ၏ချစ်သူ ခင်နှင်းမဲ့အသက် ပြန်ရှင်လာမည်ဟုပြောဆိုသည့် အဘ ဦးအောင်ချမ်းသာ၏စကားများကို ယုံ တစ်ဝက်မယုံတစ်ဝက် အံ့အံ့ဩဩကြည့် ၏။

ခင်နှင်းမဲ့မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့မှာလည်း အဘဆရာကြီး၏ ပြုမူလုပ်ဆောင်ချက် အမိန့်ပေးစေခိုင်း ကာ ကိုက်သွားသည့်မြေကြီးကိုခေါ်နေ သည်ကို ဝမ်းသာစွာဖြင့် အားကိုးတကြီး စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အဘဆရာကြီး ဦးအောင်ချမ်းသာမှာ သေသူခင်နှင်းမဲ့၏ အစ်ကိုအောင်သူရအား -

“လူလေး၊ နွားနို့တစ်ဖန်ခွက် လောက်ရနိုင်မလားကွယ်”

“ရနိုင်ပါတယ် အဘ”

“ရနိုင်ရင် နွားနို့တစ်ဖန်ခွက် လောက်ရှာပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

အောင်သူရမှာ စကားအဆုံး ရုတ်ခနဲထထွက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် တိုးညှင်းစွာတိုက်ခတ်နေသော လေနှုတ် လေးတို့မှာလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းလေးတိုက် ခတ်လာ၏။ အဘဆရာကြီးဦးအောင် ချမ်းသာမှာ ဇရပ်ပေါ်တွင်ဝိုင်းအံ့ကြည့်ရှု နေကြကုန်သော လူအပေါင်းတို့အား တစ်နေရာကိုဝိုင်းကပ်ပေးရန် ပြောဆို လိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒီ

သင်္ချိုင်းတစ်နေရာကထွက်လာမယ့်မြေ ကြီးကို အန္တရာယ်မပြုကြပါနဲ့ကွယ်။ ဒီ ကလေးမကိုကိုက်သွားတဲ့မြေကြီး မကြာ ခင်ရောက်လာတော့မှာပါ။ လမ်းဖွင့်ပေး ထားကြပါကွယ်”

အဘဦးအောင်ချမ်းသာ၏စကား ကိုကြားကြကုန်သောလူအပေါင်းတို့မှာ တစ်သက်တွင်တစ်ကြိမ်၊ တစ်ဘဝတွင် တစ်ခါ မြင်ဖူးဖို့ဝေးစွ ကြားပင်မကြားဖူး သောအဖြစ်ဆန်းကြီးဖြစ်၍ ဝိုင်းအံ့ပြုပြ ကြည့်ကြကုန်၏။

ထိုအချိန်တွင် သင်္ချိုင်းကြီး၏ဂူ ဟောင်းပေါက်ကြီးတစ်ခုမှ မည်းမည်း တုတ်တုတ်မြွေကြီးတစ်ကောင်ဖြည်းညှင်း စွာထွက်လာလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင်ပင် အဘဆရာကြီး ယူခိုင်းလိုက်သော နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်မှာ လည်း သေဆုံးသူခင်နှင်းမဲ့၏ အစ်ကို အောင်သူရက ယူဆောင်၍ လာပို့ပေး

လေ၏။

မြွေကြီးမှာ ချုံတောများကိုဖြတ် ကော်၍ ရေပိုကြီးရှေ့ တွင်းပြောင်ပြောင် ကို ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဤတွင်မှ မြွေပွေးကြီးကိုမြင်တွေ့ ကြကုန်သော လူအပေါင်းတို့မှာ ဟင်း ဟာ ဟူသော အာမေဍိတ်သံများပြုကာ လှုပ်ရှားလာလေ၏။

“အားလုံးကိုယ့်နေရာမှာငြိမ်ငြိမ် သက်သက်နေပေးကြပါကွယ်”

အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ ၏စကားသံကြောင့် လူအားလုံးမှာ အပ် ကျလျှင်ပင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ် သက်သွားကြလေ၏။

မြွေပွေးကြီးမှာလည်း ခေါင်းကြီး ထောင်လိုက်၊ လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်လိုက် ဖြင့် ရပ်လိုက်ကြည့်လိုက် ဖြည်းညင်းစွာ ဖြင့် အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ ထံ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာနေလေ၏။

“လာ - သား လာ လာ၊ သူများ တံကာ အကနိုးနည်းအောင်မင်းလုပ်ထား တယ်မဟုတ်လားကွယ်။ မင်းပြုတဲ့အကု သိုလ်အမှု မင်းပြန်ရှင်းပေးရမှာပေါ့။ က- လာခဲ၊ လာခဲ”

မြွေကြီးမှာ လူစကားနားလည် သည့်အလား ခေါင်းကြီးထောင်လိုက်၊ သေဆုံးသူ တောင်ပရွာသူခင်နှင်းမုံ၏ အလောင်းကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ အဘ ဆရာကြီးဘက်ခေါင်းလေးစွေစောင်းကာ ကြည့်လိုက်ဖြင့် မြွေကြီးတစ်ကောင် တည်း အာရုံများနေလေတော့၏။

“ကဲပါ သားရယ်၊ ဒီမှာ ဒီကလေးမ ရဲ့ညာဘက်ခြေထောက် ခြေမျက်စိမှာ မင်းကိုက်လိုက်တဲ့ အစွယ်ရနလေးနှစ် ပေါက်၊ မင်းအဆိပ်မင်းပြန်စုပ်ထုတ်ပေး လိုက် သား။ ကဲကဲ - လုပ် လုပ်”

မြွေကြီးမှာ အဘဆရာကြီး၏ စကားကို နားမထောင်သည့်အလား စွေစောင်းစောင်းဖြင့် နောက်ပြန်လှည့် ၏။

“ဟဲ့ - မင်းက တိရိစ္ဆာန်ပီပီ ငါ့ စကားနားမထောင်ဘူးပေါ့လေ ဟုတ် လား။ ကိုင်း - လူလိမ္မာစကားယဉ်ပါ။ လူမိုက်စကားရမ်းကားကွ။ လိမ်လိမ် မာမာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးခိုင်းတာကို မလုပ်ချင်တဲ့ငမိုက်သား မိုက်မိုက်ကား ကားပြုပေးရသေးတာပေါ့ကွာ”

အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ မှာ ပထမဆုံးသောသစ္စာဆို၍ စွယ်တော် ဘုရားကြီးထံ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသောဖန်ခွက် လေးအတွင်းမှရေလေးဖြင့် အနည်းငယ်

တောက်ပေးလိုက်ရာ မြွေကြီးမှာ ကြိမ် လုံးဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းအရိုက်ခံလိုက်ရ သည့်သဖွယ် တွန့်လိမ်တွေ့ ကောက်ကာ လွန်စွာနာကျင်သွားလေသည့်ပုံသဏ္ဍာန် မျိုးဖြစ်ပေါ် နေလေတော့၏။

အတန်ငယ်အချိန်ကြာလာသည့် အခိုက် ရောက်လာလေမှ ဆရာကြီးမှာ မြွေကြီးအား လက်ညှိုးဖြင့်ညွှန်၍ ခင်နှင်း မုံ၏ခြေထောက်အနာမှ ညိုမည်းမည်း သွေးစို့ပေါက်နှစ်ခုကိုပြသ၍ -

“ကိုင်း - အချိန်ကြာတယ်။ နင့် အဆိပ်နင့်ပါးစပ်နဲ့ပြန်စုပ်ထုတ်”

အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ ၏စကားကိုကြားရသော မြွေပွေးကြီးမှာ ခင်နှင်းမုံအလောင်းကြီးအနား တရွေ့ ရွေ့လျော့ထိုးသွား၏။ အနီးသို့ရောက် သော် ခင်နှင်းမုံ၏ သွေးစို့ပေါက်မည်း မည်းလေးနှစ်ခုအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက် ပြီး သွေးစို့ပေါက်ပေါ် သို့ မြွေပွေးကြီးက သူ၏ပါးစပ်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်လေတော့ ၏။

ကြည့်နေကြကုန်သော တောင်ပ ရွာသူရွာသားအပေါင်းမှာ အံ့ဩခြင်းကြီး စွာဖြစ်နေကြလေ၏။ မြွေပွေးကြီးမှာ ခင်နှင်းမုံ၏ခြေထောက်မှ သူ၏အဆိပ် များအား ပြန်လည်၍စုပ်ယူနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

မြွေပွေးကြီးမှာ သူ၏အဆိပ်များ ကိုအားစိုက်၍စုပ်ယူနေရ၍ မြွေပွေးကြီး ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဦးခေါင်းပိုင်းမှအမြီး ဖျားထိတိုင်အောင် တွန့်လိမ်ကောက် ကွေး၍နေလေတော့၏။

အချိန်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်စက် နာရီဖြင့် မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်ကြာမြင့်လာ လေသော် မြွေကြီးမှာ သေဆုံးနေသူ ခင်နှင်းမုံအလောင်းကြီးကောင်ကြီး၏ခြေ ထောက်အနားတွင်ပင် စင်းစင်းကြီးဖြစ် ကာနေလေတော့၏။

သေဆုံးနေသူ တောင်ပရွာသူ လေးခင်နှင်းမုံမှာလည်း မျက်နှာတွင် သွေးများစို့၍ သွေးရောင်လွမ်းလာသည် ကို မြင်တွေ့ကြကုန်သော မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအပေါင်းနှင့်တောင်ပ ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့မှာလွန်စွာအံ့ဩ ခြင်းဖြစ်ကြသလို လွန်စွာလည်း ဝမ်းသာ ခြင်းဖြစ်ကြလေကုန်၏။

“ကဲ-ကလေးမရဲ့မိဘဆွေမျိုးတွေ အားလုံး ကလေးမလေးအသက်ပြန်ရှင် လာပါပြီကွယ်”

လူအားလုံးတို့၏ မျက်နှာမှာ လွန် စွာဝမ်းသာအံ့ဩမှုများဖြင့် အဘဆရာ

ကြီးဦးအောင်ချမ်းသာအားကြည့်နေကြ လေ၏။

“ဒါပေမယ့် ခဏလေးတော့နေ ကြပါဦး။ ဒီနေရာမှာ သူ့သန်သင်္ချိုင်း မြေနေရာဖြစ်နေလို့ အစိမ်းသရဲ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ကလေးမလေးမှာ ကပ်ပြီနေနိုင်လို့ အဘကပ် အန္တရာယ် ကင်းဘေးအားလုံးရှင်းသွားအောင်ပြုပေး လိုက်ပါဦးမယ်”

အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ မှာ ပြောလည်းပြော၊ စွယ်တော်ဘုရား ကြီးထံတွင် သစ္စာပြုတိုင်တည်ထားသည့် ရေမန်းခွက်ကလေးအတွင်းမှရေမန်းထိ ခင်နှင်းမုံ၏ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားထိတိုင် ဆရာကြီး၏လက်ညှိုး၊လက်ခလယ်လေး များဖြင့် တောက်၍တောက်၍ပေးလေ ၏။

ထိုအချိန်တွင် သေဆုံးပြီဟုထင် ထားကြသောခင်နှင်းမုံမှာ လက်ချောင်း ခြေချောင်းကလေးများ စတင်လှုပ်ရှား လာလေတော့၏။

ခင်နှင်းမုံအခြေအနေကိုတွေ့မြင် သွားကြသောတောင်ပရွာသားအပေါင်း နှင့်မိဘတို့မျက်နှာမှာ အံ့ဩခြင်းအထိ ဝမ်းသာခြင်းအတို မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ပေ ထွက်နေလေ၏။

အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ မှာ သူ၏ဆေးလွယ်အိတ်လေးအတွင်း မှ လက်ဖွဲ့ကြီးလေးတစ်ခုအားထုတ် ထုကာ ခင်နှင်းမုံ၏ဦးခေါင်းတွင်စွပ်၍ ပေး လိုက်လေ၏။

“ကိုင်း- ငါ့သမီး၊ အသက်တစ်ဆူ နှစ်ဆယ်ရှည်စေသော်ဟေ့။ ကဲကဲ - ကလေးမကိုပြန်ခေါ် သွားနိုင်ပါပြီကွယ်”

လူအားလုံးတို့မှာ အဘဆရာကြီး ဦးအောင်ချမ်းသာကို ထိုင်ကာ ဝိုင်း၍ ဦးချက်နံတော့ကြလေတော့၏။

“သာဓုဗျာ၊ သာဓု၊ သာဓု”

လူအားလုံးတို့မှာ သတိမေ့နေ သောခင်နှင်းမုံကို ဝိုင်း၍မကာ ၎င်းတို့နေ ထိုင်ရာ တောင်ပရွာကြီးသို့ အပျော်လွန် က်စွာပြန်သွားကြပါလေတော့၏။

အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ မှာ တောင်ပရွာသူရွာသားအပေါင်းနှင့် ခင်နှင်းမုံ၏မိဘဆွေမျိုးများအားလုံးပီတိ လွမ်းသောမျက်နှာကြီးဖြင့်ကြည့်ရင်း တောင်ပရွာရေပိုကြီးပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့ လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခင်နှင်းမုံ၏ခြေ ထောက်မှအဆိပ်များကို စုပ်ထုတ်ယူ နေသောမြွေပွေးကြီးမှာလည်း ပြန်လည်

ရေနံသာခင်လေး ပြန်ဟုဆေးပြီးတိုနှင့် ဆင်ခြင်စရာများ

ကို မီးဖိုပေါ်က အဆင်း၊ ကျောက်ပြား နှစ်ခုထပ်ထားတဲ့အဆင်းမှာ ခြေချော်ကျပြီး လက်ထဲက ရေနွေးအိုးပွက်ပွက်ဆူအိုးကြီးမှာ ကျွန်မခြေထောက်ပေါ်မှာ ဖိတ်ကျကုန်ပါတယ်။
“အမလေး ပူလိုက်တာ သေပါပြီ။ လာကြပါဦး၊ ရေနွေးပူလောင်လို့”

ကလေးတွေ ဆီပူလောင်၊ ရေနွေးပူလောင်ရင် သိပ်ပြီးသနားစရာကောင်းတာပဲ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ မင်ပြာတွေဆွတ်ဆွတ်ထားတဲ့ကြားက အဆီတစ်ခွက် ပြည့်ထည့်ပေးပေါ့။ တော်တော်နဲ့လည်း မပျောက်နိုင်ဘူး။
ကျွန်မကိုယ်တိုင် (၁၃)နှစ်သမီးက မိဘများမသိအောင် ထမင်းအိုးခိုးပြီး ထည့်တာ ထမင်းအိုးခွဲဖို့ မီးဖိုပေါ်က ပွက်ပွက်ဆူတဲ့ထမင်းအိုးကို လက်နှီးစုတ်နဲ့အောက်ချလိုက်ရာ ခန္ဓာကိုယ်ဘက်ကို

ခေါင်းငဲ့သလိုဖြစ်ပြီး ထမင်းရေပူတွေ ခြေဖမိုးပေါ်လောင်သွားပါတယ်။
“အမလေး - အမေရဲ့ ပူတယ်၊ ပူတယ် ပူလိုက်တာ”
လို့အော်တော့ အဖေရော အမေရောပြေးလာပြီး ထမင်းရည်ပူလောင်တာတွေ သွားပါတယ်။ အမေက ငံပြာရည်နဲ့လောင်းပေးပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အရည်ကြည်ဖုတွေဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်မကဆော့တော့ အရေခွံလန်သွားလို့ တော်တော်နှင့်မပျောက်နိုင်တော့ပါ။ တစ်လလောက်ကြာမှ ပျောက်သွားပါတယ်။ တော်တော်ခံလိုက်ရတယ်။
နောက်တစ်ကြိမ် အလုပ်ထဲရောက်မှ ရေနွေးအိုးပွက်ပွက်ဆူအိုးကြီး

သွန်လှုပ်ရှားလာလေတော့၏။
“ကဲ-သားကြီးလည်းပင်ပန်းသွားပြီပေါ့။ ကဲကဲ - မင်းအပင်ပန်းပြေသာကဲဖို့ အဘ မင်းအတွက် နွားနို့စိစဉ်သားပါတယ်ကွယ်”
ဆရာကြီး၏စကားအဆုံး တောင်ရွာသား ခင်နှင်းမုံ၏အစ်ကို ရန်ကုန်မြို့သို့တက်သွားလျှင်အောင်ကြင်းဆောင်ဝန်ထမ်းအောင်သူရဝယ်ယူပေးခဲ့သော နွားနို့အုတ်လေးအား မြွေပွေးကြီးရှေ့ချပေးထိတ်ရာ မြွေပွေးကြီးမှာ နွားနို့ခွက်လေးအား နမ်းပင်မနမ်းကြည့်တော့ဘဲ နွားနို့အုတ်လေးအတွင်း ဦးခေါင်းကြီးစိုက်ကျသွားပြီး စုပ်ယူသောက်မျိုလေတော့၏။
အဘဦးအောင်ချမ်းသာမှာလည်း ခွယ်တော်ဘုရားကြီးအား ဝတ်ဖြည့်ကန်သောကနားနို့သောက်နေသောမြွေကြီးအား လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မြွေကြီးမှာ နွားနို့သောက်ပြီးသွား၍ ဇရပ်ကြီး၏အောက်ခြေလှေကားထစ်လေးများဆီသို့ သွားတိုက်ဆင်း၍ သွားနေလေတော့၏။
ထိုအချိန်တွင် ခင်နှင်းမုံမှာ အိမ်ထဲသို့ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် သတိပြန်ရလာလေတော့၏။
ခင်နှင်းမုံမှာ သူ့သတိပြန်ရနေသည့် မနေ့က မြွေကြီးကိုက်တာခံခဲ့ရတာကို မိဘများမှ ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ခို့ခို့ပေးနိုင်လိုက်၍ ပြန်လည်သတိ

ရခြင်းဟုသာ ထင်မှတ်နေလေ၏။
ဤတွင်မှ ခင်နှင်းမုံ၏မိဘဆွေမျိုးတို့မှာ ခင်နှင်းမုံအား ကုသပေးခဲ့သည့် အဘဆရာကြီး ဦးအောင်ချမ်းသာအား အမှတ်ရကြကာ တောင်ပတစ်ရွာလုံးအနှံ့ ခြေဆန့်ရှာ၏။
တောင်ပရွာသူသားသိန်းကြီးသို့လည်း ခပ်သွက်သွက်ပြေးလွှားကာရှာဖွေသော်လည်း ဆရာကြီးကိုမတွေ့ကြတော့ချေ။
သို့သော် ဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာ၏သတင်းကို စွယ်တော်ဘုရားကြီးသို့တက်သွားသလိုလိုလာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ပြန်သွားသလိုလို မတိမကျမရေမရာသောသတင်းစကားများသာဖြေကြားနိုင်ကြလေတော့၏။
ထိုအချိန်မှာပင် အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာမှာ စွယ်တော်ဘုရားကြီး၏အရှေ့တန်ဆောင်အတွင်း သမင်မတစ်ကောင်မှ ဘုရားရှင်ရှေ့ဝယ်၍ ဦးညွတ်ကန်တော့နေသော မုခဲလေးအတွင်း တရားထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။
ထိုအချိန်မှာပင် အဘဆရာကြီးကုသပေးခဲ့၍ အသက်ပြန်ရှင်လာသော ခင်နှင်းမုံမှာလည်း မိဘများပြောပြ၍ အသက်ပြန်ရှင်လာခြင်းမှာ အဘဆရာကြီးမှ ခင်နှင်းမုံကိုကိုက်သွားသောမြွေ

ကြီးအားပြန်ခေါ်၍ အဆိပ်များကိုပြန်စုပ်ထုတ်ခိုင်းခဲ့၍ အသက်မသေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော အဖြစ်အပျက်သိကာ အဘဆရာကြီးအား ငိုယိုကာလိုက်ရှာခိုင်းနေလေ၏။
အဘဆရာကြီးဦးအောင်ချမ်းသာကမူ-
အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာအရင်းခံကံကြောင့် ရုပ်၊ နာမ်ပေါ်အပင်မှမျိုး၊ မျိုးမှအပင်အမျှင်မပြတ် ဆက်စပ်သည့်ဟန်ကံကြောင့်နာမ်ရုပ်၊ နာမ်ရုပ်ကြောင့်ကံအဖန်ဖန်ဖြစ်ဟူသည့် . . . .
သံသရာအစ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာဟူသည့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပင်မအခြေခံအကြောင်းတရားများကို တွေးတောဆင်ခြင်ရင်း ဆင်ခြင်ရင်း . . . .
(ဤဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ဇာတ်လမ်းကို အကြံဉာဏ်ပေးသော ကမာရွတ်ရေးမှ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြသိန်းအား လွန်စွာကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း)
နန္ဒဝင်းကျော်ခင်
(ဆတ္တလူပြုဦး)
မုန်း-၀၉၇၉၉၈၅၁၅၉၀

ဆိုတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူရယ် မြိုင်က သူ့သူငယ်ချင်း ကိုကြည့်မောင်ရယ် ပြေးလာပါတယ်။ ကိုကြည့်မောင်က ကာဘော်လစ်ဆပ်ပြာရိုတယ်လို့လား။ မရှိရင် ဘာဆပ်ပြာရိုရိုရတယ်တဲ့။ အိမ်မှာ ကာဘော်လစ်ဆပ်ပြာက အဆင်သင့်ရှိတော့ ကျွန်မရဲ့ခြေထောက်ကို ရေကန်ထဲကရေအေးအေးနဲ့ အပူသက်သာတဲ့ အထိ လေောင်းချပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကာဘော်လစ်ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေနဲ့ ထပ်အုံပါတယ်။ (၄)၊ (၅) ခါ ရေအေးနဲ့ဆေးလိုက်ဆပ်ပြာမြှုပ်နဲ့အုံလိုက်လုပ်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ပိုပြီးလွယ်နေပြီ။ ဖူဂျီတို့အိုကို တို့လို ဂျယ်လီဆပ်ပြာမျိုးနဲ့အုံထားလိုက်ရင် ဆိုင်ကယ်အိတ်ဇောပူလောင်တာ တောင် လုံးဝအရည်မထတ် အပူလောင်သွားသလောက် အသားမှာ နီညှို့ရောင် ဖြစ်ပြီး အသားကျက်သွားပါတယ်။ အရည်ဖုမဖြစ်ပါ။ သူ့အလိုလို အရေခွံခြောက်ပြီးကွာကျမပြည့်ဖြည်းဆွဲလိုက်ရင် အထဲကအသားအမာရွတ်ဖြူဖြူအကွတ်ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအမာရွတ်ဖြူဖြူကို သနပ်ခါးမြစ်သွေးပြီး ခဏခဏအုံပေးရင် အမာရွတ်ဖြူဖြူမရှိတော့ပါ။ ဒီအမာရွတ်ဖြူဖြူကို နန္ဒင်းမုန့်မထိရပါ။ ထိရင် ခရုသင်းလိုမပျောက်တော့ပါ။

ရေနွေးပူ ဆီပူ လျှပ်စစ်မီးပူနဲ့ထိ ခိုက်မိရင် အလွယ်ဆုံးနည်းလေးမို့ ကိုယ်တွေ့နည်းလေးကို ဝေမျှလိုက်ပါတယ်။

တချို့ရင်ကျပ်တတ်သူတွေရှိတယ်။ လေးဖက်ကုန်းပြီးဟောဟဲလိုက်မောနေတာ၊ ညည်းညူနေတာတွေ ရတော့ စိတ်မချမ်းသာမိလို့ အိမ်မှာ ရဲယိုသီးမှည့်ကို စပျစ်ပိုင်နဲ့ဖောက်ပြီး နေလှန်းထားတဲ့ ပုလင်းကိုယူပြီး စတီးဖွန်းနဲ့နှစ်ဖွန်းတိုက်လိုက်ပါတယ်။ ညည်းနေတဲ့လူမမာသက်သာလို့ နောက်တစ်နေ့ ရုံးသွားတော့ စပျစ်ဖြူနဲ့ အနံ့တီး လစ်ပိုပုလင်းထဲထည့်ပေးပါတဲ့။ ရုံးမှာသောက်ဖို့တဲ့။ သူ့သက်သာလို့ပေါ့နော်။ အဲဒီဆေးနည်းက ချောင်းဆိုး၊ လေးဖက်နာအတွက်လည်း ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မဘာသာ တီထွင်ထားတဲ့ဆေးနည်းပါ။

ရဲယိုသီးမှည့်ကလည်း လေးဖက်နာ၊ ရင်ကျပ်ကို တချို့ ထန်းလျက်ခဲနဲ့ယို ထိုးစားကြပါတယ်။ ရဲယိုသီးက အနံ့ပြင်းတော့ စပျစ်ပိုင် (သို့) မက်မန်းပိုင်နဲ့စိမ်ပြီး နေလှန်းထားတော့ အနံ့မဆိုးတော့ပါ။ နေပူထဲ နှစ်ပက်လောက်လှန်းထား

တာကောင်းပါတယ်။ ချောင်းဆိုး၊ ရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်၊ လေးဖက်နာဖြစ်သူများ တစ်ဖွန်း၊ တစ်ဖွန်း နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် သောက်ပေးပါ။ ပိုင်ရဲပူရိုန်းရိုန်းအရသာက အာခေါင်ထဲက အခွဲအကျဲတွေကို ကင်းရှင်းစေပြီး ချောင်းဆိုး၊ ခွဲကျပ်ပျောက်ကင်းပြီး ရင်ကျပ်လည်းသက်သာစေပါတယ်။

မောင်လေးက ညနေပိုင်းမှာ ပုလင်းပြားတစ်ဝက်နဲ့ အမြည်းနဲ့ ပုံမှန်သောက်ပါတယ်။ သူက ချောင်းလေးတဟက်ဟက်နဲ့ လည်ချောင်းမရှင်းသလို နေလို့ ရဲယိုသီးပိုင်ပုလင်းကိုယူလာပြီး နှစ်ဖွန်း၊ သုံးဖွန်းသောက်ခိုင်းပါတယ်။ မမကောင်းတယ်၊ ဖော်ပြီးရောင်းပါလားတဲ့။ သူ့သက်သာလို့နေမှာပေါ့နော်။

သကြားပါတဲ့မုန့်တွေ၊ အချိုမုန့်ပါတဲ့အသုပ်တွေ၊ ဟင်းတွေအစားများတော့ လည်ချောင်းထဲမှာ ယားကျိကျိနဲ့ ခွဲပြီး အစ်တစ်တစ်ဖြစ်နေရင် ရေနွေးကြက်သီးနွေးထဲကို ဆားအနည်းငယ် ထည့်ပြီး အာလုတ်ကျင်းလိုက်ပါ။ နှစ်ကြိမ်လောက်တစ်ခဲစီ ၎င်းဆားရည်ကို မျိုချပြီး အာလုတ်ကျင်းပါ။ အနံ့ချင်၊ ပျိုချင်ရင် အနံ့ချလိုက်ပါ။ လည်ချောင်းဝက အခွဲတွေ အပေါ်ကပြန်ထွက်သွားပါလိမ့်မယ်။ အခွဲမရှိရင် ချောင်းလည်း မဆိုးဘူး၊ ရင်လည်းမကျပ်ဘူး။ လည်ချောင်းလည်းမယားတော့ဘူး။

မပျောက်နိုင်တဲ့ချောင်းဆိုးကိုတော့ ကွမ်းရွက်စိမ်းအရည်က အနိုင်ဆုံးပါ။ ကွမ်းရွက်အစိမ်းကြီးတစ်ရွက်ကို အကြောရိတ်ဘက်မှ ဆားပါးပါးနဲ့ပွတ်ပြီး ရေနွေးပန်းကန် (သို့) ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရည်သလောက်ညှစ်ထည့်ပါ။ ထိုအရည်ကိုအောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် လည်ချောင်းယားပြီး ခဏခဏဆိုးနေတဲ့ချောင်းဆိုးချောင်းခြောက်ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ကလေးတွေလည်း ချောင်းဆိုးပြီး ခွဲတုတ်ခွဲအသံကြားရရင် ကွမ်းရွက်စိမ်းရည်သာတိုက်ပါ။ ခွဲတွေဝမ်းထဲထဲ သွားပါလိမ့်မယ်။

အစာအိမ်အနာဖြစ်နေပြီး အစာလက်မခံလို့ ဗိုက်နှိပ်နေရသူကတော့ မကြာမကြာ အစာပျော့ပျော့နည်းနည်း ချင်းစားပြီး ကွမ်းယာပစ္စည်းရောင်းထဲ ဆိုင်က နွယ်ချိုထုပ်တစ်ထုပ်ဝယ်ပြီး နွယ်ချိုနှစ်ခု၊ သုံးခုဝါးပြီးမျိုချပါ။ ခဏခဏမျိုခြင်းဖြင့် အစာအိမ်သက်သာလာကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အစာအိမ်ဖြစ်ရင် တဝကြီးအစားမစားရပါ။ ခဏခဏနည်းနည်းစားပေးရပါမယ်။ အစာအိမ်ဆေးတိုင်းရင်းဆေးက (၁၀၀)ရာခိုင်နှုန်း နွယ်ချိုမြန်ဖြစ်လို့ပါပဲ။ လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ပျောက်ခဲ့တဲ့ ဆေးမြီးတို့များဖြစ်ပါတယ်။

နုလုံးသွေးကြောကျဉ်းသူ၊ နုလုံးအောင့်တတ်သူ၊ နုလုံးခုန်မြန်သူ၊ နုလုံးတုန်တတ်သူများ သံပရာရည်တွင် သွေးဆေးတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ သောက်ပေးပါ။ နုလုံးငြိမ်ပြီး အမောသက်သာသွားပါမယ်။ နုလုံးရောဂါရှိသူများ အိပ်နေစေအိပ်ပျော်အောင်အိပ်ရပါမယ်။ အိပ်မဝရင် ပိုပြီးရင်တုန်နုလုံးခုန်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ သွေးတိုး၊ ဆီးချိုမရှိပါ။

ဆီးချို၊ သွေးတိုးရှိသူများ သံပရာသီးအလုံးကြီးကြီးကို စားပွဲပေါ်တွင်ထည့်ပြီး ကြောပန်းကန်ထဲတွင် အရည်ညှစ်ထည့်ပါ။ အဲဒီသံပရာရည်ကို နေစဉ်တစ်ကြိမ်သောက်ပေးပါ။

သံပရာရည်အချဉ်ဓာတ်နဲ့ သွေးချိုခြင်း၊ ဆီးချိုခြင်းကိုပြုပြင်ပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သံပရာရည်ဟာ သွေးသားစင်ကြယ်စေပြီး အသားအရေကိုလည်ကြည်လင်စေပါတယ်။

ကျွန်မက မုန့်ဟင်းခါးသစ် ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ဘာအသစ်ဖြစ်ဖြစ် သံပရာညှစ်ပြီးစားပါ။ အချိုမုန့်ပါရင်လည်း သံပရာသီးချေဖျက်ပြီးသားဖြစ်မိတယ်။ အစာအိမ်

ရှိရင်တော့ ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း သံပရာ ရည်သောက်နိုင်ပါတယ်။

ဆေးရုံက သမားတော်ကြီးတစ်ဦး နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးလို့ ဆရာကြီး အသက် ရှည်အောင် အနားကင်းအောင် ဘာတွေ ရောင်ရမလဲလို့မေးကြည့်တော့ အချို့တွေ ရယ်၊ ကောက်ညှင်းရယ်၊ ဝက်သားရယ် ရောင်ရမယ်တဲ့။

နောက်ပြီး ဆီးသွားရင် ဂရုစိုက် ကြည့်ရမယ်တဲ့။ ဆီးဟာ ဖြူသလား၊ ဝါ သလား၊ နီသလား၊ အေးသလား၊ ပူသ လား၊ ကြည်သလား၊ နောက်သလား ကြည့်ရမယ်တဲ့။ ဆီးဟာ ဖြူကြည့်ပြီး အေးရင် နေကောင်းတယ်တဲ့၊ ရောဂါ တင်းတယ်တဲ့။ ကျွန်မမှတ်ထားပါတယ်။

အခါကို တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်စား ရမယ်တဲ့။ အခါကို လေကြေတယ်၊ လေ နိုင်တယ်ဆိုပြီး နေ့စဉ်မစားရဘူးတဲ့။ ကျောက်ကပ်ထိခိုက်တယ်တဲ့။ ကျောက် ထပ်ထိခိုက်ရင် ကိုယ်ရောင်တတ်တယ်၊ ရောဂါထူတယ်။ ကျောက်ကပ်မထိခိုက် အောင်နေရမယ့်အားသောက်ပေးပါ။ ပက် ထက်ကြာကြာမအိပ်မိပါစေနဲ့။ ဘယ် ညာစောင်းပြီးအိပ်ပါ။ ကျောဘက်က ခဲနားမှာ ကျောက်ကပ်စေ့နှစ်စေ့ရှိပါ တယ်။ မွေ့ရာ၊ ရေမြှုပ်ဖို့တွေက ကြာကြာ အိပ်ရင် ကျောတွေ၊ ခါးတွေ အပူလောင် ပါတယ်။ အဆုတ်၊ ကျောက်ကပ်တို့ အပူ လောင်တာများရင် ရောဂါရပါတယ်။ ဆောက်ကပ်ပျက်စီးရင် ခံစားရတဲ့အကျိုး ဆတ်တွေကိုလည်း သိကြမှာပါ။ ကျောက် ကပ်လဲရတာနဲ့ ကျောက်ကပ်ဆေးရ သာနဲ့ အလွန်ငွေကုန်ပြီး ဒုက္ခများပါ တယ်။ ကျောက်ကပ်မကောင်းရင် ဆောက်ကပ်နဲ့ တစ်ပြေးညီ ခန္ဓာကိုယ် ဘာလုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့ အသည်း၊ နှလုံး၊ ဆောက်ကပ်၊ အဆုတ်တို့ရဲ့ လည်ပတ် နေတဲ့ယန္တရားကြီး ပုံမှန်မရှိတော့ရင် ဆရာထုလာမှာပါ။ ဒါကြောင့် ဝါဂွမ်း တွေမှာ ရေမြှုပ်မွေ့ရာတွေနဲ့အိပ်ရင် အသီးစောင်နဲ့ မွေ့ရာကြားမှာ သင်ဖြူး ညှို့ဖယောင်းပုဆိုးစတင်ခွဲခြားပြီးမှ အိပ်ပါ။ အဲဒါတွေခြားပြီးအိပ်ရင် သတိ ကြည့်ပါ။ ကျောပူ၊ ခါးပူသက်သာ တဲ့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်ခုက ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်း သွား ဝမ်းကိုက်ဝေဒနာပါ။ ဝမ်းသွား ဝမ်းကိုက်ရင် အနိုင်ဆုံးကတော့ ကြက်သွန်ဖြူပါ။ ကြက်သွန်ဖြူကြီးနှစ် သောက်မီးဖုတ်ပြီး ထမင်းဆီဆမ်းပူပူ နဲ့ မြှုပ်စားလိုက်ပါ။ လိပ်ပတ်လည်

ရင် ဝမ်းရပ်ပါပြီ။ ရေအေးလုံးဝမသောက် ရပါ။ ရေနွေးကြမ်းပူပူသောက်ရပါတယ်။ ရေအေးသောက်မိရင် သောက်သလောက် ဝမ်းသွားပါတယ်။ ဝမ်းပျက်နေရင် တော့ လက်ဖက်ခြောက်ခါးခါးခတ်ထား တဲ့ ရေနွေးပူပူက အကောင်းဆုံးပါ။

တစ်ခါတော့ မကြုံစဖူး သွေးဝမ်း သွားပါတယ်။ အရမ်းပင်ပန်းပါတယ်။ အခုပဲ အိမ်သာကဆင်းလာပြီး အိမ်ထဲ ရောက်ရင် ထပ်သွားချင်လာပါတယ်။ သွားတော့လည်း သွေးရောင်တစ်စက် တည်းပေမယ့် အတော်ခိုက်ကိုရစ်နာပါ တယ်။ ဒီလိုပဲ တစ်စက်သွားလိုက်၊ ပြန် လာလိုက်နဲ့ လူလည်း အတော်မြေ့နေ ပါပြီ။

အိမ်လည်လာတဲ့ ကဗျာဆရာ ကျောင်းဆရာဖြစ်တဲ့ သစ်ရာကောက် - ဖောင်တင်စိုးက သွေးဝမ်းသွားတာ လွယ်လွယ်လေးတဲ့။ သကြားနှစ်ဖွန်း လောက်ကို မီးဖိုမှာ အရည်ကျိုပြီး ကြက်သွန်ဖြူနှစ်လုံးလောက် အခွံသင် ထုခြေပြီးသကြားရည်နဲ့ရောကျိုပါတယ်။ ညောင်ဖေးကျအောင်ကျိုပြီး နီလာတော့ အိုးကိုချပြီး ကုန်အောင်စားရပါတယ်။ စတီးဖွန်းတစ်ဖွန်းစာလောက်ပဲမို့ ရေနွေး ကြမ်းပူပူနဲ့သောက်ပါ။ ဝမ်းမကောင်းရင် ဘယ်တော့မှ ရေအေးမသောက်မိပါစေ နဲ့။ ခဏနေတော့ လိပ်ပတ်လည်သွားရင် သွေးဝမ်းသွားတာရပ်သွားပါတယ်။ ကျွန်မ လက်တွေ့ပျောက်ကင်းတဲ့ ဆေးနည်းဖြစ် ပါတယ်။

ဝမ်းသွားသလို ဝမ်းချုပ်ရင်လည်း အန္တရာယ်ရှိပါတယ်။ စမြင်းခံရင် ပိုဆိုးပါ တယ်။ ဝမ်းချုပ်ရင် ဝမ်းနူးဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးက မန်ကျည်းမှည့်ပါ။ အိမ်မှာမန်ကျည်းမှည့်ကို မပြတ်ဝယ်ထား ပါတယ်။ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်၊ မုန်လာဥ ချဉ်ရည်၊ မန်ကျည်းမှည့်ပုစွန်ခြောက် ငါးပိချက်၊ တို့စရာတို့နဲ့ မကြာမကြာစား ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့အညာက အကြော်ဆိုင်ပေါ်ပေါ်နဲ့ မန်ကျည်းမှည့် ချဉ်ရည်ကောင်းခဲကောင်းနဲ့ အကြော်တစ်ပွဲ လောက်တို့စားလိုက်ရင် ဝမ်းချုပ်သူတွေ ဝမ်းနူးလွယ်ပါတယ်။

လူတွေမှာ ကျန်းမာဖို့ ဆီးနိုဝမ်းကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်မမိတက် တဲ့အစားအစာကို နှမြောပြီး ဘယ်တော့ မှမစားပါ။ ကင်ဆာဖြစ်မှာသိပ်ကြောက် ပါတယ်။ အမေ့ကိုလည်း အသားကြော် တွေ ငရုတ်သီးကြော်တွေ မှီတက်ရင်မစား ဖို့ မှာကြားရတယ်။ အမေက အသက်

(၉၀) မှာ ကွယ်လွန်ပါတယ်။ အဘွားက (၈၆) နှစ်မှာ အိပ်ပျော်နေရင်း ကွယ်လွန် ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆွေမျိုးတွေမှာ မိန်းမ တွေက အသက်ရှည်ကြပြီး ယောက်ျား တွေက အသက် (၆၀) (၇၀) ကျော်မှာ ကွယ်လွန်ကြပါတယ်။ သူတို့က အရက် မသောက်တတ်ကြသော်လည်း သနပ် ဖက်ဆေးလိပ်ကိုခုံခိုင်မင်သောက်တတ် ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေနဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူတို့မှာ အဆုတ်နာ၊ အဆုတ်ပွ၊ အဆုတ်ရောင်ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပါ တယ်။ ကျွန်မကတော့ ဆီးနို ဝမ်းကို ဂရုစိုက်ပြီး အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်း အစာဖြစ်သော အသီးအနှံ၊ အသားတို့ ကို စားပါတယ်။ ရုံးသွား၊ ကျောင်းသွား တဲ့မြေးတွေကို ယနေ့အထိ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်လုပ်ကိုင်ကျွေးပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ထင်ပါတယ်။ အသက် (၇၀) နီးသော်လည်း ဝိသာခါကျောင်း အမကြီးလို မြေးတွေနဲ့အတူ အတိုင်အထ လေးပဲကွာခြားပြီး အရွယ်တင်နုပျို သွက်လက်စွာ သွားနိုင်လာနိုင်၊ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တုန်းမို့ ကျန်းမာရေးအတွက် သတိပြုစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာတွေကို အသိ ပေး ရေးသားလိုက်ရပါတယ်။

အဘွားကြီးတစ်ယောက် နုပျို တယ်ဆိုတာဟာ ပါးရေနားရေမတွန့် သေးဘဲ မျက်နှာပြင်ဟာ တင်းတင်းရင်း ရင်းနဲ့ ဝင်းပနေဆဲမို့ပါ။ ဒါဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်ရှိပါတယ်။ လှချင်သူတွေ အတွက် နည်းပေးပါမယ်။ နိုင်ငံခြားက ထုတ်တဲ့ အသားအရေထိန်းသိမ်းဆေး တွေမသုံးဘူးနော်။ ကျွန်မက ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနဲ့ မင်းဘူးသနပ်ခါးကိုကြိုက် တယ်။ ရုံးသွား၊ အပြင်သွားရင် သနပ်ခါး ရိုးရိုးအတုံးသွေးလိမ်းပါတယ်။ ညနံ့အိမ် နေရင်းတော့ သနပ်ခါးအမြစ်တုံးလိမ်းပါ တယ်။ သနပ်ခါးမြစ်က လိမ်းပြီးရင် မျက်နှာမှာ တင်းရင်းနေတယ်။ ကျွန်မ အစ်မ ကျောင်းအုပ်ဆရာမတစ်ယောက် က အခုအသက်(၈၀)နီးပါပြီ။ သူ့မျက်နှာ မှာ ယခုထိတိုင် ပါးရေမတွန့်သေးဘူး၊ တင်းတင်းရင်းရင်းပဲ။ သူက သနပ်ခါးမြစ် အမြစ်လိမ်းပါတယ်။ သူ့အသားကိုအားကျ ပြီး အမြစ်တုံးကိုလိမ်းဖြစ်သွားတာပါ။ မျက်နှာလေးတင်းရင်းပြီး စိုပြည်ဝင်းပ ချင်ရင် သနပ်ခါးမြစ်ကို နေ့စဉ်ရှာပြီးလိမ်း လိုက်နော်။

ရေနံ့သာ-ခင်သေး

နံနက်စောစော (၆) နာရီလောက် ကနေစပြီး သွပ်၊ ပြဒါးနဲ့ သွပ်ဓာတ်သား (၁၀) ကျပ်သားစီ ဓာတ် (၂) လုံ ဖမ်းလိုက်တာ ညနေ (၆) နာရီထိုးမှသာ အားလုံးပြီးစီးပြီး ပတ်စာခွာဖျာသိမ် စခန်းရပ်ကြလေတယ်။

စာရေးသူတို့လည်း အလွန်အင်မတန်မှ လိုအင်ဆန္ဒပြင်းပြနေတဲ့ သွပ်ဓာတ်နဲ့ သွပ်၊ ပြဒါးဓာတ် ရွှေဝါရောင် ဓာတ်သားများ ဖမ်းမိပြီးသား ဓာတ်သား (၂) မျိုးပေါင်း လက်တွေ့မျက်မြင်ဖမ်းလို့ ရခဲ့တာဆိုတော့ ဝမ်းသာပီတိ ဝမ်းဆီအံ့ ဖြစ်နေကြတာပေါ့လေ။

ဒီလိုနဲ့ ပြန်ခါနီး ဆရာကိုနှုတ်ဆက် လိုက်တော့ -

“အေးဗျာ-ခင်ဗျားတို့လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားကြပြီဆိုတော့ ကျုပ်တာဝန် ကျေပြီပေါ့နော် နောက်ထပ်တစ်ခါတော့ ကျုပ်ကိုထပ်ပြီးဓာတ်မဖမ်းခိုင်းကြနဲ့။ ဒီ တစ်ခါပဲ ဖမ်းပေးမှာဆိုတာ သိထားကြ

ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ ယခုလို ထိထိရောက်ရောက် ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင်ဓာတ်ဖမ်းပေးတာကိုပဲ အလွန်ဝမ်းသာ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီဓာတ်သားတွေရဲ့ ဓာတ်တက် လမ်း အာစရိယဝါဒများရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် တော့ ချီးမြှင့်ပေးပါဦး ဆရာ”

“အေးဗျာ - အရှင်းဆုံးဝန်ခံရရင် တော့ ကျုပ်လည်း ဓာတ်တက်လမ်းစဉ် ရယ်လို့ အတိအကျသေချာမသိခဲ့၊ မရခဲ့ ဘူးဗျာ။ ဒီသွပ်ဖမ်းတဲ့နည်းကျုပ်ကိုချီးမြှင့် ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာတော်က အဓိကအနေနဲ့ ဘုရားတည်သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေလုပ် တဲ့အခါမှာ၊ ဘုရားထီးတော်တွေကိုတင် တဲ့အခါ ကြေးသတ္တုနဲ့ ဘုရားထီး ပြုလုပ် ပူဇော်ကြတဲ့အခါ ကြေးညိုတက်ပြီး ထီး တော်တွေခဏခဏအရောင်မှိန်မှိန်သွား တာကို စိတ်မချမ်းသာတာကြောင့် ဒီ သွပ်ဖမ်းတဲ့နည်းကိုပေးပြီး ဘုရားထီး တော်တွေကို သွပ်ဓာတ်ဖမ်းပြီး ရွှေဝါ

ရောင်ရွှေထီးတော်တွေတင်လျှူနိုင်အောင် လို့ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုချီးမြှင့်ခဲ့တာ”

“ဒါကြောင့် ဖိုခွင်ကျယ်ပြီး လှူကြီးနဲ့ ဝင်ဆုံသလောက် သွပ်ဓာတ် အလေးချိန်များများနဲ့ မီးဂရုစိုက်စရာပဲ ပဲ စိတ်ကြိုက်မီးထိုးပြီး ဖမ်းလို့ရတဲ့နည်း ကိုဖော်ခဲ့တာဖြစ်လို့ ကျွန်တို့ဓာတ်တင် တဲ့လမ်းစဉ်တွေ အာတွေကိုတော့ တူ လဲမသိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ”

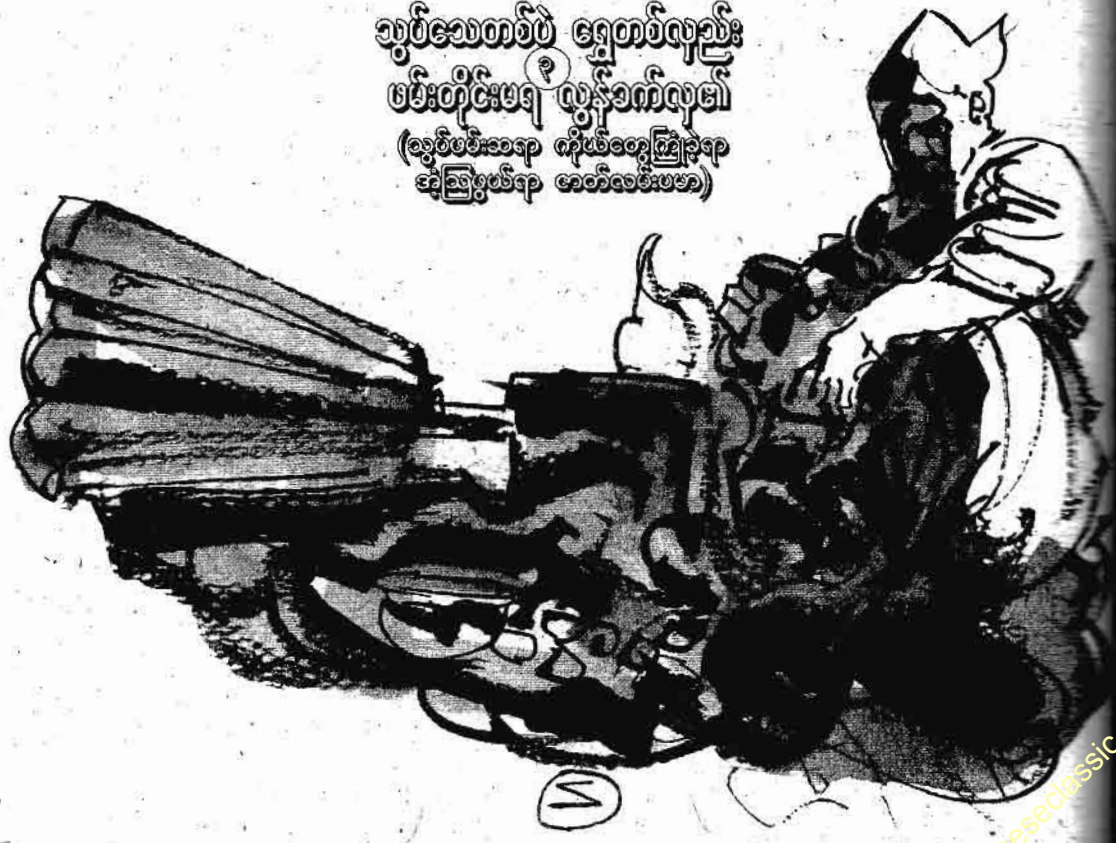
“ကျွန်တာကိုတော့ ခင်ဗျား ဉာဏ်ရှိသလိုသာ စမ်းသပ်ပြီးကြစည်ကြ ပေတော့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဆရာရယ်၊ သွပ် ဓာတ်ကို ချုပ်သတ်နိုင်ပြီး အစွမ်းထက် လှတဲ့ ဆရာရဲ့ ဓာတ်သတ်တဲ့ဆေးနည်း မည်းလေးအကြောင်း သိခွင့်ရရင်သိချင် ပါတယ်ဆရာ”

“အို - ဒါကိုတော့ ဘယ်လိုမှပြော လို့မရဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကို ဆရာတော်က မင်းသေတဲ့အထိ ဒီဆေးနည်းကို နှုတ်ဆင် စောင့်ထိန်းရမယ်လို့ သစ္စာပြုပြီး တင်

မင်းချမ်းမြေ့

သွပ်သေတစ်ပဲ ရွှေတစ်လှည်း
ဖမ်းတိုင်းမရ၊ လွန်ခက်လှ၏
(သွပ်ဖမ်းဆရာ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရာ
ဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ဓာတ်လမ်းဖအာ)

စားသုံးဆီတွင် ကိုလက်စထရောချနည်း

လူတို့စားသုံးနေကြသော အရွက်ဆီ၊ သီးနှံဆီ၊ တိရစ္ဆာန်ထွက်ဆီ ဟူ၍ အမျိုးမျိုးရှိကြသည်။ ထိုသို့သော စားသုံးဆီအမျိုးမျိုးတွင် ကိုလက်စထရောဓာတ်များ အနည်းအများ ပါဝင်ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်မှထွက်သောဆီသည် ကိုလက်စထရောပါဝင်မှုများသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကိုလက်စထရောသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း သွေးကြောများ၌ အဆီစုခြင်း၊ သွေးပျစ်ခြင်းတို့ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ပညာရှင်များက သုံးသပ်ကြသည်။

မည်သည့်အဆီတွင်မဆို ကိုလက်စထရောဓာတ် လျော့ချနိုင်ရန်အတွက် နည်းတစ်ခုကို ရရှိခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားမှ ယာရောက်၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စာဖို့မျိုးလုပ်သူတစ်ဦးမှ လျော့ချနည်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုစာဖို့မျိုးသည် သူစားသုံးမည့် ဖင်းလျာများကို ကြော်ချက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

စားဖို့မျိုးပြောပြပုံမှာ -
ဟင်းချက်ရာတွင် အသုံးပြုမည့် ဆီကို ဟင်းမချက်မီ ငရုတ်သီးတောင့်

အစိမ်းကို မီးဖြင့်ဆီသတ်လိုက်ပြီး ငရုတ်စိမ်းတောင့် ဆီပူထိုး၍ အတော်အသင့် နှမ်းသွားပြီးပါက ငရုတ်သီးစိမ်းတောင့်ကို ဆယ်ယူပြီး ထိုဆီဖြင့်ဟင်းချက်ပါက ကိုလက်စထရောဓာတ် ပျက်ပြယ်သွားကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းဆီကို ရေခဲသေတ္တာအတွင်း တစ်နာရီခန့်မျှ ထားရှိပါက ထိုဆီသည် မခဲကြောင်းတွေ့ရှိရပြီး သွက်သောဆီအဖြစ်ရောက်ရှိပြီး လူတို့၏ခန္ဓာအတွင်း သွေးကြောများ၌ အဆီမဝိတ်မခဲနိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

စားဖို့မျိုး၏ ပြောပြချက်ကို ဝေငှလိုက်ရပါသည်။

နောက်တစ်နည်း -
ကိုယ်တွေ့ယားနာပျောက်ဆေး

န္ဓေရာသီတွင် ပူပြင်းအိုက်စပ်မှုနှင့် အတူ ချွေးများထွက်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုချွေးများသည် ခန္ဓာကိုယ်၏ မမြင်အပ်သောပေါင်ကြားတွင်ယိုစီးပြီး ပေါင်ကြား နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ယားယံလာပြီး

ပေါင်ကြားအတွင်း အဝိမ်းအဖုလေးများ ထွက်လာပြီး ယားယံစေ၍ အနေအပ်ပါသည်။

ရှေးဦး၏ဆပ်ပြာဖြင့် ပွတ်တိုက်ဆေးကြောသည့်အခါတွင်လည်း ယားယံမှုမပျောက်ပါ။ အနည်းငယ်သာယားယံမှုသက်သာပါသည်။ ရေခြောက်သွားလျှင် ပြန်လည်ယားယံလာပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ယားယံသည်ကို မည်ကဲ့သို့ ပျောက်နိုင်စေရန် စဉ်းစားနေရာမှ သွားတိုက်ဆေးကို ညစ်ယူထုတ်ပြီး ပေါင်ခြံနှစ်ဖက်၏ကြားအတွင်းသို့ ပွတ်လိမ်းပြီး (၃) မိနစ်မျှထားရှိပြီး နောက်ရေဖြင့် လောင်း၍ ဆေးကြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ယားယံခြင်းသက်သာလာခဲ့သည်။ နောက်နေ့များတွင် (၂) ရက်ဆက်တိုက် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

ပေါင်ခြံကြားယားယံမှုလုံးဝမဖြစ်တော့ပါ။ စာဖတ်ရှုသူများအား မျှဝေလိုက်ရပါသည်။

စိုးရာဇာကျော်

ထားလို့ သည်းခံကြပါဗျာ”

စာရေးသူတို့လည်း ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်သာရ (ဟင်းစားသာရပြီး ကွန်ချက်ကိုမပြ) ခဲ့လေတော့ မချင့်မရဲ ပြန်ထားခဲ့ပါတော့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ထိုချင့်မရဲစိတ်ရဲ့ နှိုးဆော်မှုကြောင့် မိမိတို့ထံတိုင် သွပ်ဓာတ်ကို ဖမ်းခဲ့ကြတဲ့ နည်းအမျိုးမျိုးတွေမှာ သွပ်ဓာတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်ကြတဲ့ ချုပ်ဆေး၊ သတ်ဆေးအများစုကိုတွေ့လို့ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့ ကြေး၊ ဒုတ္တာပါဝင်တဲ့ချုပ်ဆေး သတ်ဆေးများကို ကြေးချိတ်အနေနဲ့အသုံးပြုပြီးမှ သွပ်ဓာတ်ကိုချုပ်သတ်ပြီး ကြော်ရာတွင် ဖမ်းမယ့်သွပ်ဓာတ် (၁) ကျပ် သားဆီရင် ကြေးချိတ်က အနည်းဆုံး (၂) ကျပ်၊ (၃) ကျပ်နှုန်းနဲ့ သွပ်ကိုအုပ်ဆည်းပါတယ်။

ဒါတောင် မီးကိုသာသာလေးလေး ချော့စိတ်ပြီး ချော့၍ဖမ်းရတယ်။ အခုအထိ ဖမ်းပြတဲ့နည်းမှာ ချုပ်ဆေးသတ်ဆေးအနေနဲ့ သွပ် (သို့) သွပ်ပြဒါး (၁၀) နှုန်းသားကိုမှ ချုပ်ဆေး၊ သတ်ဆေးက အနည်းဆုံးရှိလှ (၁) မူးသားထက်မပိုပါ။

တို့ထံတွေ့မျက်မြင် မန်ကျည်း

(၁) စေ့စာလောက်လည်းရှိနေတာဆိုတော့ သွပ်ကိုအလွန်နိင်တဲ့ချုပ်ဆေး၊ သတ်ဆေးဖြစ်ပြီး ဆေးကောင်း သန်းခေါင်းဆို စကားလိုအလွန်အစွမ်းထက်လှပါတယ်။

စာရေးသူ စိတ်အထင်ကတော့ ဤဆေးဟာ ရုက္ခမှအပင်ထွက်ဆေးတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အလွန်အစွမ်းအာနိသင်ထက်လှတဲ့ ဓာတ်ဆေးနဲ့ချိတ်ဖွဲ့ထားတဲ့ ချုပ်ဆေး၊ သတ်ဆေးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

နည်းနည်းလေးနဲ့ထိရောက်အစွမ်းပြတာကို ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရတာမို့ စာရှုသူဝါသနာရှင်သူတေသိများကို -

သူတ ကြားမြင် သိစေချင်သည့် စေတနာနဲ့တင်ပြခဲ့ရပေမယ့် သေချာတဲ့နည်းစနစ်ကို မပေးနိုင်တာကိုတော့ သည်းခံကြပါ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လက်ထဲမှာ အမဲသားငါးဟင်းလျာကောင်းကိုရထားခဲ့တာမို့ ၎င်းဖမ်းမိထားတဲ့ သွပ်ဓာတ်နဲ့ သွပ်ပြဒါးဓာတ်ရွေ့ဝါရောင်ဓာတ်သားများကို (၁) ကျပ်သားစိဖြတ်တောက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် လက်တွေ့နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ စမ်းသပ်အဖြေရှာခဲ့ရာတွင် အချိန် (၁၀) နှစ်လောက်ကြာအောင် လေ့လာအဖြေ

ရှာခဲ့တော့မှ သူ၏သဘောသဘာဝကို သိရှိလာခဲ့ပါသည်။

လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်သည်ဆိုတဲ့ အပိုရတ်ဓာတ်သဘာဝသဘောတရားများကိုလည်း လက်တွေ့တွေ့မြင်ရပါတယ်။

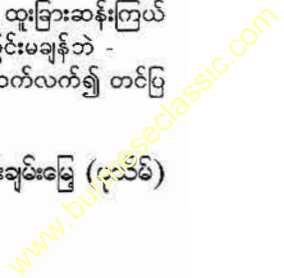
စာရေးသူကဲ့သို့ပင် ထိုဆရာဆီမှ သွပ်ဖမ်းပေး၍ ရရှိခဲ့ကြသော ဝါသနာတူမိတ်ဆွေ (၄) (၅) ဦးခန့်ရှိကြရာ တွင် ၎င်းသွပ်ရွေ့ဝါရောင်ဓာတ်သားကို ဓာတ်တက်လမ်းကြံစည်ကြသော်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိကြဘဲ လက်မြောက်သွားကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။

စာရေးသူကတော့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ စမ်းသပ်လေ့လာအဖြေရှာခဲ့တာကြောင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။

ထိုဖမ်းမိထားတဲ့ ရွေ့ဝါရောင်သွပ်နဲ့ သွပ်ပြဒါးဓာတ်ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုအကြောင်းကို မခြင်းမချန်ဘဲ -

ရွေ့လတွင် ဆက်လက်၍ တင်ပြပေးပါဦးမယ်။

မင်းချမ်းမြေ့ (၃-၁၁-၆)

အောင်မြင်ထွန်း

(မသုံးလုံး)

အာသန္တကံတစ်ချက်မှားလျှင်ဖြင့်

သူသူငါငါ သတ္တဝါမှန်သမျှမိတို့ ပြုလုပ်သောကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိမိတို့ ကြံစည်ပြောဆိုပြုလုပ်သည့်ကံအရသာ လျှင်ဖြစ်နေကြရသည်။ ဘယ်သူကမျှ စိမ့်ဖန်တီးနေသည်မဟုတ်ချေ။ ကိုယ့်ကို ကို ကြိုက်သလိုဖန်တီးနေကြခြင်း ဖြစ် သည်။ အမှန်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကြိုက် သလို ဖန်တီးယူနိုင်ကြရမည်။ ဖန်တီး၍ ယူကြရပေလိမ့်မည်။ ဖန်တီးယူ၍ ရပါ၏။

၂၁
သုတေသန
အောင်မြင်ထွန်း
အောင်မြင်ထွန်း

ဘဝသံသရာခရီးက ဘယ်အချိန်က စလာမုန်းမသိရသလို ဘယ်တော့မှ ရပ်နားကြရမည်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူကမျှ မပြောနိုင်ကြပေ။ ဘဝသံသရာ ရေလျှော်ကြောဝယ် နိမ့်တုံမြင့်တုံ စုန်ချည် ဆန်ချည် အတည်မကျ တသွားတည်း သွားနေကြရဆဲသာရှိကြလေကုန်သည်။ ကောင်းသောဘုံဘဝသို့ရောက်စေရန် ကောင်းသောသုစရိုက်များ ထူထောင် ကြရမည်ဟု နယ်ခြားတောင်တန်း သာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမ သာရက ဟောကြားထားခဲ့ပါ၏။

အလွန်မှန်ကန်လှသောတရားကို မြေဝယ်မကျလိုက်နာနားထောင်ကာ ပြုမူ တုတ်ကြံနေထိုင်သွားကြရန် အထူးလိုအပ် ပေ၏။ လူတို့သည် မသေမီ ကောင်းမှု ထုသိုလ်ဖြင့်သာ ဘဝ၌မွေ့လျော်၍ နေ သင့်ကြကုန်၏။ ကောင်းမှုသုစရိုက်ကို သာ ထူထောင်သင့်ကြပေ၏။ မကောင်းမှု

ဒုစရိုက်ကိုမူကား ဝေးဝေးကရှောင်ကြဉ် သင့်ကြကုန်၏။ မကောင်းမှုရှောင် ကောင်းမှုဆောင် ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား ကြပါဟု ရှေးဆရာတော်ကြီးများက ဆုံးမသမ္မုပြုခဲ့ကြလေကုန်၏။

လူတို့သည် ကောင်းမှုကုသိုလ် များများပြုလုပ်ထားကြပါသော်လည်း သေဆုံးခါနီးတစ်ချိန် အရေးကြီးသည့် အချက်ကို ဆရာတော်ကြီးဦးဥတ္တမသာရ ကထောက်ပြသွားသည်မှာ လွန်စွာမှပင် မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ လူတွေ သေဆုံးခါနီးဖြစ်တတ်ကြပုံကား မည်သူ မဆို သတ္တဝါတို့မည်သည် 'ရေနစ်တဲ့သူ ဟာ အားကိုးတကြီးနဲ့ ဆွဲမိဆွဲရာ၊ တွေ့ ရာမြင်ရာဆွဲယူတတ်သလို လူတို့သေခါနီး တွင် စွဲမိစွဲရာစွဲတတ်ကြလေကုန်၏။

မခွဲနိုင်မခွာရက် တပ်မက်စွဲလမ်း နေတော့၏။ အနိသံယောဇဉ်ကိုကြိုတင် ဖြတ်တောက်ထားကြရန် အရေးကြီး လေသည်။

သံသရာဝဲဩဃကြီးထဲဝယ် တဝဲ လည်လည် ခရီးရှည်ကြီးသွားနေကြရာ၌ ဘဝတစ်သက်တာနေထိုင်ရသောအချိန် ကာလသည်ကား ရေပွက်ပမာတစ်ခဏ တာမျှသာတည်း။ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အား စွဲလမ်းမိတတ် ကြသလို မိမိနှစ်သက်ရာ ပစ္စည်းတစ်စုံ တစ်ရာကိုလည်း စွဲလမ်းကာ သေဆုံးကြ သူတို့မှာ မနည်းမနောရုံကြလေကုန်၏။ ယခုဘဝတွင် ငါမသေခင် ဘယ်ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကို အာရုံပိုင်ပိုင်ဆွဲကိုင်ထားမည်။ တမလွန်ဘဝကို ဘယ်လိုကူးပြောင်းသွား မည်ဆိုသောအချက် ကြိုတင်သတ်မှတ် ထားရမည်။

လိုအပ်လှပေ၏။ မိမိပြုလုပ်ခဲ့သောကုသိုလ်ကောင်း မှုကို မကြာမကြာအာရုံပြုနေရမည်။ မိမိ စိတ်အာရုံတွင် ကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် သန့်ရှင်း ကြည်လင်နေစေရမည်။ ကုသိုလ်အာရုံ ကို အာစိဏ္ဏကံပိုင်နေရပါမည်။ ထင်သာ

မြင်သာအောင် အာရုံပြုနေရမည်ဟု ဆုံးမထားတော်မူခဲ့ပါ၏။ ကုသိုလ်အာရုံ အာစိဏ္ဏကံပိုင်နိုင်ထားလျှင် သေဆုံးခါနီး ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အာသန္နကံကို မိမိစိတ် ကြိုက်ဖန်တီးယူ၍ ရသည့်ဟုဆိုပါသည်။ အာစိဏ္ဏကံဆိုသည်မှာ မိမိနေ့စဉ် ပုံမှန်ပြုလုပ်နေကျအလုပ်ကိုခေါ်ဆို၏။ အာသန္နကံဆိုသည်မှာ သေခါနီးမှကပ်ပြီး ဝင်လာသော အာရုံကံတရားစိတ်ထား ကိုခေါ်ပါသည်။

လူတို့သည် ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန် ၌ အာရုံများကို မတွယ်တာ မကပ်ငြိ မစွဲလမ်းမိစေရန် ဂေါတမဗုဒ္ဓရှင်တော် မြတ်ဘုရားက အောက်ပါအတိုင်းဟော ကြားတော်မူလေ၏။

□ ဧကာ မနုဿော ဧကန် ဝတ္ထု ဥပါဒါယ မရဏံ ကရောတိ သောပုဂ္ဂလော၊ တဿ ဝတ္ထုဿ သန္တိကေဝ ဝသတိ။

မြန်မာလိုအနက်ပြန်သော် - လူတစ်ယောက်ဟာ ပစ္စည်းတစ်စုံ တစ်ခုကို စွဲလမ်းကာ သေဆုံးလေ၏။ ထိုပစ္စည်းအနီး၌ပင် တရစ်ဝဲဖြင့်နေလေ တော့သည်။

ထိုစကား၏အဓိပ္ပာယ်ကိုသဘော ပေါက်လွယ်ရန် ဤသို့ ဥပမာပေးကာ ရှင်းလင်းထားပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက တိဿရဟန်းဟု ဘွဲ့အမည်တွင်သည့် ရဟန်းကြီးတစ်ပါး ရှိလေသည်။ ထိုရဟန်းကြီးတွင် ညီမ တစ်ယောက်ရှိလေသတတ်။ ထိုညီမက အစ်ကိုရဟန်းကြီးအား သင်္ကန်းဝတ်ရုံ ပြည့်စုံစေလိုသော စိတ်စေတနာဖြင့် တစ်နေ့သောအခါဝယ် ရဟန်းကြီး သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်သို့ လာ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ညီမလုပ်သူက အစ်ကို ရဟန်းအား လှူဒါန်းရန် သင်္ကန်းတစ်စုံ ယူဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ ညီမသည် အစ်ကို ရဟန်းကြီးကို ရိုရိုသေသေ ဦးခိုက်ဂါရဝပြုလေသည်။

ထို့နောက် မိမိယူဆောင်လာ သောသင်္ကန်းကို အစ်ကိုရဟန်းကြီးအား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါသည်။အစ်ကိုရဟန်း ကြီးက ညီမဖြစ်သူအား သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုကာ ဆုမွန်ကောင်းများပေးသနား လေသည်။

ရဟန်းကြီးသည် ညီမလှူဒါန်း သောသင်္ကန်းကိုနှစ်သက်၏။ သင်္ကန်း အပေါ် စွဲလမ်းသောစိတ်ဖြင့် မဝတ်ရက် မသုံးစွဲရက်ပေ။ သင်္ကန်းခေါက်အတိုင်း သေချာစွာသိမ်းဆည်းလိုက်ပါ၏။ ညီမ

လှူဒါန်းသောသင်္ကန်းကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်ဖြင့်သာနေလေ၏။ ရဟန်းကြီး ခမ္မာ ထိုသင်္ကန်းကိုမရုံဖြစ်တော့ချေ။

ကာလကြာသော် ထိုရဟန်းကြီး သည် (၉၆) ပါးသောရောဂါဖြင့် ယုံလွန် တော်မူရှာလေသည်။ ရဟန်းကြီး အသက်ရှင်နေထိုင်စဉ်အတွင်း ကုသိုလ် ကောင်းမှုများနှင့် တရားဘာဝနာအား ထုတ်လှုံလပြုနေထိုင်ခဲ့သော်ငြား ယုံလွန် ခါနီးအချိန်၌ သူ၏စိတ်အာရုံသည် သူ စွဲလမ်းနေသောသင်္ကန်းဆီသို့ ရောက်ရှိ ယုံလွန်တော်မူလေရကား ထိုသင်္ကန်း ခေါက်ထဲတွင် သန်းပြိတ္တာဖြစ်နေရှာလေ သတည်း။

ထိုရဟန်းကြီးယုံလွန်တော်မူပြီး သည်နောက် ရဟန်းကြီးပိုင်ပစ္စည်းတို့ကို အတူနေ ကျန်ရဟန်းတို့က ခွဲခြမ်းစိတ် ဖြာကြကုန်၏။ သင်္ကန်းခေါက်ကိုခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြတော့မည့်အချိန်တွင် သင်္ကန်း ခေါက်ထဲမှ အသံလေးတစ်သံထွက်ပေါ် လာသည်ကို ရဟန်းအပေါင်းတို့အားလုံး ကြားလိုက်ကြရလေကုန်၏။

ထွက်ပေါ်လာသော အသံ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

“ငါ့သင်္ကန်းကိုမယူကြနဲ့ မယူကြနဲ့” ဟူသတည်း။

ရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုထူးဆန်း သည့်အသံကြောင့် သင်္ကန်းခေါက်ကိုယူ ၍ ဘုရားရှင်တော်ထံမှောက် အရောက် သွားကြလေကုန်သည်။ ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်အား ဤသို့လျှောက်ထားကြ ကုန်၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့် တော်တို့သည် တိဿရဟန်းကြီးကျန်ခဲ့ သောပစ္စည်းတို့ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြရာ ၌ အခြားသောပစ္စည်းပစ္စယတို့ကိုခွဲခြမ်း ကြရာ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားကြရ လေကုန်။ သင်္ကန်းခေါက်အလှည့်ကျ ရောက်သောအခါမှပင် ထိုသင်္ကန်းခေါက် ထဲမှ ထူးဆန်းသောအသံလေးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရကုန်၏။ သင်္ကန်းခေါက်ထဲမှ သန်းပြိတ္တာတစ်ကောင်ကို တွေ့ရှိရပါ သည် အရှင်မြတ်ဘုရား”

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား အစုံအလင် လျှောက်ထား မေးမြန်းကြလေကုန်၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ရဟန်းတို့လျှောက်ကြား သည့်ကိန်းထောင်းပြီးသကာလ -

“ထိုသန်းပြိတ္တာသည် တိဿ ရဟန်းကြီးတစ်ဖြစ်လဲ ဘဝကူးပြောင်း သွားသူဖြစ်လေသတတ်။ တိဿရဟန်း ကြီးဘဝတုန်းက ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု

လုပ်ထားသော ကောင်းကံအရှိန် မြန် လည်ရရှိလာမည်ဖြစ်ပြီး သန်းပြိတ္တာသာ ဖြင့် (၇)ရက်သာ နေထိုင်ရမည်ဖြစ် ခဲ့။ (၇)ရက်လွန်သော် ကောင်းမှုကုသိုလ် ကံများက အကျိုးပေးတော့မည်ဖြစ် သော ရာ သန်းပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ခဲ့ သူဂင်္ဂီဘုံသို့ လားရောက်ပေလိမ့်မည်။ ဟု ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ဟောကြား တော်မူလေ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်များကို လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်ယူလာကြ ကုန်သော ဆရာတော်သံဃာတော်တို့က ၃က၊ ၃ကမတို့အား လက်ဆင့်ကမ်း ဟောစော်ညွှန်ပြပေးတော်မူခဲ့ကြ၍ လည်း ကျွန်ုပ်တို့၃က၊ ၃ကမအပေါင်းတို့က မှတ်သား နာယူကာ လိုက်နာကြရကုန် သည်မဟုတ်ပါလား။

□

ပုထုဇဉ်တို့၏ စွဲလမ်းစိတ်ထက် တစ်ချက်မှားလျှင် ရတက်ပွားကြရသကုန်၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်အလွန်တော်မူ တော့၏။ ယနေ့ လူတို့လူ့လောကလူ့ထဲ၌လည်း လူသားတို့သည် အမှားနှင့်သာ အမှားကြီးများနေကြလေသကဲ့သို့ သာ အမှားကြီးများနေကြလေသည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနည်းတို့ အကုသိုလ်အင်အား အလုံးအရင်းဘဝကိုတည်ဆောက်ကြကုန်၏။ ပစ္စည်း ဥစ္စာကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲရာဖွေနေကြ သည်။ စုဆောင်းကြသည်။ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းနေကြပါတော့သည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာကိုစွဲလမ်းပါက အသက်တိမ်းကာ အပါယ်ဘုံသို့ရောက်တတ်တတ် ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူပြီးဖြစ်၏။

ယနေ့ လူသားများစွာတို့က ပစ္စည်းဥစ္စာတို့တပ်မက်စွဲလမ်းရာသော ကျောင်းသားလူငယ်လေး မောင်မင်း (အမည်လွှဲ) ၏ဖြစ်ရပ်ကား ရင်နှင့်နှုတ် ကောင်းလှချေတကား။ မိသားစုနှင့်အတူ တကွ ဖျော်ရွှင်စွာနေထိုင်လာခဲ့ကြသော် အမှတ်မထင်ဖြစ်ရပ်နှင့်ကြုံခဲ့ပြီး အာသန္နကံအယူလွှဲမှုကြောင့် နာနာဘာဝဖြင့် ရပုံကို တင်ပြပါအံ့။

ဂျိုးဂျိုးကျရေတံခွန်စမ်းအနီး၌ ဦးစိုးခန့်နှင့်ဒေါ် ဆုလာဘ်ယမင်းတို့ တိုက်တာအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဖြင့်နေကြ သော ကြေးရတတ်မိသားစုဖြစ်ကြ ကုန်၏။ ဦးစိုးခန့်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း များကို လာဘ်မြင်သူဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးသည် ကြောက်ခမိမိတစ် ဂျိန်ထိုးတိုးတက်လာခဲ့၏။ ဦးစိုးခန့်

မိဘတို့က လက်လုပ်လက်စားမိဘများ သာဖြစ်ကြကုန်၏။ သားသမီးတို့အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် အမွေပေးနိုင်ခဲ့ရှာပါ။ သားသမီးတို့အနေဖြင့် ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်ကြီးစားကြသူများဖြစ်ကြပါသည်။

ဦးစိုးခန့်သည် ခိုးရိုးသားသားစီးပွားရှာသည်။ အလုပ်ကိုကြီးစား၏။ သူ၏အဓိကလုပ်ငန်းကား မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတည်း။ သူ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာထဲတွင် အကျိုးပေးဆုံးအရာကား မွေးမြူရေးဖြစ်လေသည်။ သူ၏လုပ်ငန်းကား အကုသိုလ်နှင့်တော့မကင်းချေ။ အကုသိုလ်အကျိုးပေးသည်ဟုတော့ပြောရခါမို့မည်။ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူသည်ဟုဆိုရငြား မိမိပိုင်တိရစ္ဆာန်လေးများအား ကိုယ်တိုင်သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းမှရှောင်ကြဉ်သည်။

ဦးစိုးခန့်နှင့်ဒေါ်ဆုလာဘ်ယမင်းတို့ ကိုကိုတက်ချမ်းသာလာကြပါသည်။ သူတို့မေ့လျော့နေသလား ဒါမှမဟုတ် ဒါနအရာတွင် အားနည်းလေသလား။ ဝေးကမ်းကျွေးမွေးလှူဒါန်းခြင်းကျပါးလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့မိသားစုကြော့စရာဖြစ်အင်နှင့်လည်းကြိုကြိုခွဲကြရာသည်ဟု လူပြောသူပြောပြောနေကြပါသည်။ မြန်မာတို့အယူအဆအရ စီးပွားတက်လာပါက လှူဒါန်းပေးကမ်းကြရသည်ဟု ရှေးအစဉ်လာဆိုရိုးစကားရှိခဲ့လေသည်။ ဦးစိုးခန့်တို့၏ ကြော့စရာရုံချစ်ရပ်ကို အချို့ကလည်း စီးပွားဖြစ်လာ၍ ခိုက်သည်ဟု ဆိုသည့်စကားကိုလက်မခံ။ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ဖြစ်ရတာပါဟုလည်းဆိုကြလေကုန်၏။ အယူသီးသူမဟုတ်ကြ။ အယူအဆမရှိသူ၊ ရှေးထုံးဝယ်သူလို့ပဲဆိုလေမလား။ သိပ္ပံခေတ်မှာ ဒါမျိုးတွေမယုံသင့်ဟူ၍လည်း ပြောကြပြန်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ဦးစိုးခန့်သည် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်တိုင်နေသည်။

ဝင်ငွေကလည်း သောက်သောက်ထဲကောင်းနေပါ၏။ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် ရွယ်ယာဝင်ကာ လုပ်ငန်းစမ်းသပ်မှု၏။ ထိုလုပ်ငန်းနှင့် ဦးစိုးခန့်အဖို့ အကျိုးပေးရာရှိခဲ့ပေ။ ခွက်ခွက်လန်လှမ်းလေ၏။ ဦးစိုးခန့်သည် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို ကျောင့်လှုပ်ပါသည်။ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတစ်စိုက်မတ်မတ်လုပ်ကိုင်ရင်း သူတို့သားစု ကြီးမားသော အိမ်တွင်းရေးအဖွဲ့မှကြီး ခံစားလိုက်ရရှာလေ၏။ ထို

သည့်နောက်ပိုင်း အိမ်ကြီးတွင် မနေရဲစရာအခြေအနေများ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

မူလနေရင်းဖြစ်သော ထိုတိုက်အိမ်ကြီးကို သံယောဇဉ်ကြီးလှပေ၏။ တိုက်ကြီး၌မနေ၊ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသော်လည်း ထိုတိုက်အိမ်ကြီးကိုမရောင်းရက်ကြပေ။ အခြေမပျက်ထားခဲ့ကြပါ၏။ ပြုပြင်ခြင်းထိန်းသိမ်းခြင်းမရှိ။ ဖြစ်သလိုပစ်ထားလိုက်ကြလေ၏။

ခြံဝင်းအနေအထားကား ခြံပတ်လည်တစ်လျှောက် တစောင်းဆူးပင်တို့ဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိ၏။ ခြံ၏အနောက်ဘက်တွင် ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အသီးများပြုတ်သိပ်သီးလျက်ရှိ၏။ အိမ်၏ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ပုန်းညက်ပင်တစ်ပင်ရှိပါသည်။ ဝါဆိုဦးတွင် ပုန်းညက်ပန်းရနံ့တို့ သင်း၍ ကြိုင်လိုင်နေလေ့ရှိသည်။ မြေနေရာအကျယ်အဝန်း (၅)ဧကခန့်ရှိလေရာ ကြက်ခြံကြီးနှစ်ခြံနှင့် ဝက်မွေးမြူရေးခြံတို့က နေရာယူထားကြကုန်၏။

တိရစ္ဆာန်များမွေးမြူရာ၌ ဦးစိုးခန့်သည် သူကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သော အမျိုးအစား အကောင်ပလောင်များကိုသာ ရွေးချယ်မွေးမြူပါသည်။ သူကျွမ်းကျင်မှုမရှိ မပိုင်နိုင်သော နွား၊ ဆိတ်မွေးမြူခြင်းမပြုလုပ်ချေ။ ဦးစိုးခန့်၏မွေးမြူရေးခြံမှ တိရစ္ဆာန်သေကျေပျက်စီးနှုန်းမှာ မပြောပလောက်ချေ။ တစ်ခုသောပူရိန်မြင့်မားသည့်နေရာသို့ကိုပင် ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနှစ်က သူ့အပေါင်းအသင်းအချို့၏ ကြက်ခြံများ ခြံလုံးပျောက်ပျက်စီးကြကုန်၏။ ဦးစိုးခန့်ကြက်ခြံမှ ကြက်နာသည်ဟုဆို၍ တစ်ကောင်တလေသေဆုံးသည်မှတစ်ပါး ကြက်တို့၏ ကျန်းမာရေးအထူးကောင်းမွန်ကာ ကြက်ဥဥနှုန်းမကျဆင်းခဲ့ပါ။

အပျက်အစီးနည်းပါးလှစွာဖြင့် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုအားကောင်းပါသည်။ လောကပါလအကျိုးအားဖြင့် မိမိကျွမ်းကျင်ရာကိုသာ လုပ်ကိုင်ပါလေဟုဆိုထားသည်မဟုတ်တုံလော။

ဦးစိုးခန့်နှင့်ဒေါ်ဆုလာဘ်ယမင်းတို့ မြို့တွင်းရှမ်းကုန်းပိုင်းတွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြလေ၏။ ဂျူးဂျူးကျရေတံခွန်စမ်းရုံ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးကိုမွေးမြူရေးခြံအဖြစ်သာ အသုံးပြုတော့သည်။ ထိုနေရာကား သူခိုးသူဝှက်ကင်းရှင်းပါ၏။ ခြံစောင့်ထားစရာပင်မလို။ ထိုခြံဝင်းအနီးနေထိုင်ကြသူတိုင်း အချို့အိမ်များ အိမ်တံခါးမရှိကြပေ။ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ကြ

သည်။ ညဉ့်နက်နက် အိပ်ရာဝင်အနားယူသည့်အချိန်၌ပင် အိမ်အဝင်တံခါးပေါက် အကာအရံမထားချေ။ ဤမျှလောက် အေးချမ်းသောရပ်ကွက်လေးဖြစ်ပါတော့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဦးစိုးခန့်၏မွေးမြူရေးခြံက အစောင့်အရှောက်မရှိပေမယ့် တိရစ္ဆာန်များ ပျောက်ဆုံးမှုမရှိခဲ့ပါ။ ဦးစိုးခန့်၏အလုပ်သမားများ မွေးမြူရေးခြံသို့ ပုံမှန်အလုပ်ဆင်းကြလေသည်။ ကြက်ခြံကြီးနှစ်ခြံအတွက် အလုပ်သမားတို့က ကြက်ချေးသုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်း အစာကျွေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်းတို့ကို လုပ်ငန်းခွင်မပျက်ကြပေ။ ဝက်ခြံအတွက် အလုပ်သမားသီးသန့်ထားပေးသည်။ ဝက်ခြံတွင်း၌ ဝက်ချေးနဲ့လုံးဝမရချေ။ ဝက်တို့သည် အစားအသောက်ဝလင်လေရကား လျင်မြန်စွာအသားတီးကြသည်။ အချိန်တိုအတွင်း ရောင်းချနိုင်ပါသည်။

ဝက်ပျိုမလေးတစ်ကောင်မြူးချိန်တွင် ဦးစိုးခန့်သည် သူ၏ဝက်သီးဖြင့် ဇီးတင်ပေးထားလိုက်သည်။ ထိုဝက်ပျိုမနေစေလစေမွေးချိန်တန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဝက်ဝမ်းဆွဲဆရာမ လိုအပ်လာပြီဖြစ်ပါသည်။

ဝက်မွေးမြူရေးသမားတို့သည် မိမိတို့၏ဝက်မမွေးဖွားချိန်တန်လျှင် ဝက်သားဖွားဆရာမ ဒေါ်စနေမတို့ သတ်ရကြလေကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်စနေမသည် ဝက်ဝမ်းဆွဲရာတွင် သူမတူ အထူးကျွမ်းကျင်ပြီး ဝရတစိုက်ပြုစုတတ်သူဖြစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း အားထားကြရကုန်၏။ မြောင်းမြမြို့ရှိ ဝက်မွေးမြူရေးသမားတို့၏ အားထားရဆုံးသူဟုဆိုလျှင် မမှားချေ။

ဒေါ်စနေမသည် ကံကော်မြိုင်(၄)လမ်းတွင်နေထိုင်ပါသည်။ ဟိုစဉ်တုန်းက တည်းက ဝက်သားပေါက်ရန်မွေးဖွားပေးခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်မှာ ကာလအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒေါ်စနေမတွင် သမီးနှစ်ယောက်ရှိပါသည်။ သမီးများ ငယ်စဉ်ကပင် သူမသည် ဝက်သားဖောက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလအတိုင်းအတာ (၈) နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်စနေမ၏ ခင်ပွန်းသည်သည် သမီးလေးတို့အရွယ်မရောက်မီကပင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာကာ ကွယ်လွန်လေ၏။ ဒေါ်စနေမအနေဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်အား ငွေငယ်လို့တစ်မျိုး၊ မိခင်လိုတစ်သွယ် သန်းလေးတို့

မျက်နှာမငယ်ရလေအောင် မိမိတတ် ကျွမ်းသောအလုပ်ဖြင့် ကျွေးမွေးပြုစုလာ ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်စနေမသည် တိရစ္ဆာန်လေး များကိုလည်းချစ်တတ်သူ့သနားကြင်နာ သူဖြစ်သည်။

ဒေါ်စနေမသည် ဝက်များမွေးဖွား ရာတွင် ကျွမ်းကျင်၏။ အချို့ဝက်ဝမ်းဆွဲ များမကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အဖိတ်အစင် ရှိ၏။ ဝက်မကြီးကိုမွေးဖွားပေးရသည့် ပညာတတ်ရုံဖြင့် မလုံလောက်။ ဂရုစိုက် ပေးမှုကလည်း အရေးပါ၏။ ဝက်သား ပေါက်လေးများ လွယ်ကူချောမွေ့စွာ မွေးဖွားလာနိုင်စေရန် မိခင်ဝက်မကြီးကို ရှေးဦးစွာ ကြက်ဂွေအစိမ်းဖောက်၍ တိုက် ကျွေးခြင်း၊ အားရှိစေရန် ဂလူးကိုစ်အမှုန် များဖော်၍လည်းတိုက်ပေးရပါ၏။

တစ်မြို့လုံးရှိ သန္ဓေလွယ်ဝက်မ ကြီးအားလုံးနီးပါး ဒေါ်စနေမအကူအညီ ဖြင့်သာ မွေးဖွားပေးခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ် လေ၏။ ဒေါ်စနေမလက်ထွက် ဝက်မကြီး တို့သည် သူတို့၏ သားသမီးလေးများ အပျက်အစီးမရှိ အပြည့်အစုံကို မိခင်နို့ ချိုတိုက်ကျွေးနိုင်ခဲ့သည်သာဖြစ်ပါလေ ၏။ ထို့ကြောင့် ဝက်မွေးမြူရေးသမား တို့က ဒေါ်စနေမကို အားအထားရဆုံး လက်သုံးဝမ်းဆွဲသည်အဖြစ်အသိအမှတ် ပြုကြကုန်၏။

ဒေါ်စနေမသည် မြို့တွင်းနေရာ အနှံ့အပြားရှိ ဝက်ခြံများသို့ရောက်ဖူး လေရာ ထူးဆန်းသော ဝက်သားပေါက် လေးများကိုလည်း မွေးဖွားတွေ့မြင်ခဲ့ရဖူး လေ၏။

သူမသည် တစ်ခါက မရမ်းကုန်း ရပ်ကွက်မှ ဦးပေါက်စခါဝက်မကြီးကို သွားရောက်မွေးဖွားပေးခဲ့ရဖူးသည်။ ထို ဝက်မမှ ဝက်သားပေါက်ငယ် (၉)ကောင် တိတိပေါက်ရာ နောက်ဆုံးတစ်ကောင် မှာ အနည်းငယ်ညက်၏။ ပုံသဏ္ဍာန်က လည်း ထူးခြားချက်ရှိနေသည်။ ထိုဝက် ကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်က ဝက်ဖြစ်သော် လည်း ဦးခေါင်းရှိနှုတ်သီးသည် ဝက် နှုတ်ခမ်းမဟုတ်ချေ။ ဆင်နှာမောင်းဖြစ် နေပါ၏။ ဝက်ဦးခေါင်းမဟုတ်တော့ဘဲ ဆင်ဦးခေါင်းဖြစ်နေသည်။ ရှေ့လက်နှစ် ချောင်းမှာ ဆင်လက်ဖြစ်ပြီး နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းတို့မှာ ဝက်ခြေထောက်ဖြစ် လေရကား ဆင်တစ်ပိုင်းဝက်တစ်ပိုင်း ဆင်ဝက်ကလေးဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထူးထူးခြားခြားတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုထူးခြားပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့်

ဝက်ငယ်လေးမှာ သက်ဆိုးမရှည်ရှာပေ။ မွေးဖွားပြီးစက္ကန့်ပိုင်းမျှသာခံ၏။ ဆင်ဝက် ကလေး သေဆုံးရှာလေသည်။

ဒေါ်စနေမသည် ဝက်မကြီးနှင့် ဝက်ကလေးတို့အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိပုံကို သူမနှင့်ဆုံဖူးသူတို့သိရှိကြကုန်၏။ ဝက်မ ကြီးမွေးဖွားရန် သေချာပြုလေ။ အချိန် လိုသေးလျှင် ဒေါ်စနေမ ကောင်းစွာ စောင့်ကြည့်ပေး၏။ ဝက်မကြီးအနားမှ မခွာတော့ချေ။ မလိုအပ်ဘဲနှင့် အတင်း မွေးဖွားစေရန် မပြုမူမလုပ်ဆောင်ပေ။ သဘာဝကျကျ ဓမ္မတာအတိုင်း မွေးဖွား ရန်သာလိုလားပါသည်။ ဝက်မကြီးအနေ ဖြင့် သဘာဝအလျောက်မွေးဖွားချိန်တန် ပြီးညစ်အားပြုလာပြီဆိုလျှင် ဒေါ်စနေမ သည် ဝက်မကြီးကို သားအိမ်ပွင့်ဆေး ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။ ထိုအခါမှ ဝက်မကြီး သည် သားအိမ်လည်းပွင့်၊ ညစ်အား လည်းသုံးလိုက်သည်နှင့် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် လွယ်ကူချောမွေ့စွာမွေး လေတော့သည်။ အချိန်ကိုစောင့်ဆိုင်း ခြင်းဖြစ်ပါတော့သတည်း။ အမိဝမ်းတွင်း မှ ဝက်သားငယ်လေးများကုန်သွားပြီဆို လျှင် အချင်းစံကျအောင်စောင့်ရလေ၏။ ဝက်ငယ်လေးများ၏နောက်မှ အချင်း လိုက်လာပါသည်။ အချင်းထွက်ကျပြီး သည်နှင့် ဝက်မကြီးနာကျင်ကိုက်ခဲမှု သက်သာစေရန်နှင့်သားအိမ်ကျက်လွယ် စေသောဆေးကိုထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်စနေမသည် ဝက်တစ်ခါဝမ်းဆွဲလျှင် လူတွေမီးနေသလိုမျိုး (၇)ရက်လုံး စောင့် အိပ်ပြုစုပေးခြင်းဖြင့် ဝက်မကြီးနှင့် ဝက်ကလေးတို့၏ကျန်းမာရေး အထူးတိုး တက်ကောင်းမွန်လေ၏။

ဝက်ပေါက်စလေးများ ဝက်မကြီး နို့စို့တတ်စေရန် ကိုယ်တိုင်ကိုင်၍ နို့စို့စေ ပါ၏။ ဤနည်းအတိုင်း ဝက်ကလေးများ အား လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ဝက်မတမ်းမ နှင့်ကြုံကြုံကိုလျှင်ကား ဒေါ်စနေမ ပိုမို ပင်ပန်းရလေတော့၏။ ဝက်အပျိုမွေးဟု ခေါ်ရမည်။ ဝက်မတမ်းမအဖို့ပထမဦးဆုံး သားပေါက်ဖွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူစိမ်းအကပ်မခံ။ ကိုက်တတ်သော အကျင့်ရှိလေ၏။

ဝက်ပျိုမသည် မိမိသားမပေါက်မီ ကပင် မိမိ၏ရင်သွေးငယ်တို့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးနေသည်မှာ မိခင်မေတ္တာ ဖြစ်တော့သည်။

အရင်းဦးဆုံးဝက်ပျိုမနှင့် ရင်းနှီး မှုရယူရလေ၏။ ရင်းနှီးစေရန် ကြိုးစားရ တော့သည်။ ဝက်မ၏ပိုက်ကို သာသာ

ယာယာပွတ်၍ ချောမြူသည်။ အခန့် မသင့်လျှင်ဝက်ပျိုမလေးသည် သားစေ ဖြင့် ဝက်ဝမ်းဆွဲကိုကိုက်၏။ ဝက်အထာ မသိပါက ဝမ်းဆွဲအဖို့ ကြောတော့ အောင်ခံရရှာတော့သည်။ ဝမ်းစာနေ လုပ်ငန်းများကား မည်သည့်အရာမှ လွယ်လှလေမရှိချေတကား။

ဒေါ်စနေမသည် ဝက်ကျန်းမာ ရေးသုံးစွဲသောဆေးများကို ကြုံရာ တိရစ္ဆာန်ဆေးဝါးဆိုင်များမှ ဝယ်ယူသုံး စွဲလေမရှိပါ။ ယခုခေတ်တွင် ဆင်တူနို့ဖွား ဆေးဝါးအတုများ လွန်စွာပေါများလှချေ ၏။ စိတ်ချရသောဆေးဆိုင်မှ ပင်တိုင် ဝယ်ယူသုံးစွဲလေ့ရှိ၏။ ဒေါ်စနေမ စိတ်ချ စွာဝယ်ယူသုံးစွဲသည့် တိရစ္ဆာန်ဆေးဝါး ဆိုင်မှာ မြောင်းမြမြို့ (၇)လမ်းရှိ ဦးတင်ဇီ ဆေးဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်း က ဆေးကြော်ငြာတစ်ခုကိုပင် သတ်ရ လိုက်မိပါသည်။ ဆေးဝယ်လျှင် ဒီဘုဘာ မှာစိတ်ချရသည်တုံ။ ယခုခေတ်မှာတော့ တိရစ္ဆာန်ဆေးဝါးဝယ်မည်ဆိုက ဦးတင်ဇီ ဆေးဆိုင်မှာ စိတ်ချရသည်လို့ပြောရလေ မလား။

ဝက်သားပေါက်လေးများ၏သား စွယ်များကို ဖြတ်တောက်ပေးရပြန်ပါ သည်။ ဝက်ပေါက်စလေးများ၏သား စွယ်လေးများကို ဖြတ်တောက်ပေးခြင်း မပြုပါက ဝက်မကြီး၏နို့အုံကိုက်ခဲခဲခြင်း နို့အသီးနို့အုံတို့တွင် ကိုက်ခြစ်ဒဏ်နာ များစွာကြောင့်နာကျင်ကာ ဝက်ကလေး များကို နို့မတိုက်နိုင်တော့ချေ။ ဒေါ်စနေ မသည် ဝက်ပေါက်လေးများကို သံဇာတ် အားဆေးထိုးပေးပါသည်။ ဝက်ရောဂါ ကာကွယ်ဆေးလည်းထိုးပေးရသည်။

ဝက်တို့၏အလေ့အထမှာ ဝက်မ ကြီးတို့သည် သားတစ်ခါပေါက်လျှင် ပျမ်းမျှ (၇) ကောင်မှ (၁၂)ကောင်ခံ ပေါက်လေ့ရှိပါ၏။

ဒေါ်စနေမ ဝက်ဝမ်းဆွဲတင်ခံ လိုက်လျှင် (၁၅၀၀၀) ရရှိလေ၏။ မကြာ မီက အလုပ်ပေါ်သောကြောင့် ထိုထက် ငန်းနှင့်ပင် မိသားစုစားဝတ်နေရေး ဖန်တီးရယူသည်။ ဒေါ်စနေမသည် ဝမ်းဆွဲခနည်းသည်။ များသည် ပေး မထား။ ဝမ်းဆွဲအလုပ်ကို ကြည်ဖြူ စေတနာထား လုပ်ဆောင်ပေးပါ။ စေတနာကောင်းသူ ဒေါ်စနေမရယ်။ တိရစ္ဆာန်လေးများအပေါ် ကြင်နာထား သူလည်းဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်လေး ကိုချစ်တတ်သည့်စိတ်လည်းရှိပါသည်။

ဝက်မကျန်းမာလျှင် ဝက်ဆေး

ဒေါ်စနေမပင်ရသည်။ နေမကောင်းသည် ဝက်ကို လိုအပ်သည့်ဆေးဝါးထိုးနှံပေးပါသည်။ ဝက်ပိုင်ရှင်က ဝက်ဆေးတစ်ခါ ထိုး (၂၀၀၀) ပေးရုံမျှဖြင့် သူ၏ဝက်ကျန်းမာလာသည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။

ဝက်မကြီးအား ဝမ်းဆွဲပေးရသည်မှာ အသက်အန္တရာယ်နှင့်လည်းနီးပါ၏။ စွန့်စား၍ လုပ်ရသော အလုပ်လည်းဖြစ်ပါသည်။ မည်မျှပင်ခက်ခဲပါစေ သူမ၏ အလုပ်ကို နှစ်ခြိုက်သဘောတွေ့နေသူပါ။

ဒေါ်စနေမသည် ကျွမ်းကျင်သော ဝက်ဝမ်းဆွဲသည့်အဖြစ် မြောင်းမြို့တွင် လူသိများလေ၏။ ဝက်မွေးမြူရေးသမားတိုင်း နှုတ်ဖျားဝယ် ရေပန်းစားလျက်ရှိပါသည်။ ဝက်မွေးမြူရေးသမား ဦးစိုးခန့်သည်လည်း ဒေါ်စနေမကို ကောင်းစွာ သိရှိပါ၏။ ဒေါ်စနေမ၏ အမည်သည် ပင်လျှင် ဦးစိုးခန့်၏ Phone List ထဲတွင် နေရာယူထားပြီးဖြစ်တော့သည်။

“ဟယ်လီ”

“ဟယ်လီ”

“ဒေါ်စနေမလားခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော် စိုးခန့်ပါ။ ကျွန်တော့်

ဝက်မသားပေါက်ချိန်တန်ပြီ။ အဲဒါ

ဒေါ်စနေမ ကူညီပေးပါဦးခင်ဗျ”

ဒေါ်စနေမထံသို့ ဦးစိုးခန့်ထံမှ ညနေပိုင်းတွင် ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သူတို့ဖုန်းချင်းချိတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး လုပ်ငန်းသဘောညှိနှိုင်းအတည်ပြုလိုက်ကြ၏။ ဒေါ်စနေမသည် ဦးစိုးခန့်ဝက်ခြံသို့ သွားရောက်ရန် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်း၊ ဆေးဝါးထည့်သို့ ဆောင်ပေးလိုက်၏။ ဦးစိုးခန့်ဝက်ခြံသို့ သွားရန်ပြင်ဆင်ရာတွင် သူမနှင့်လိုက်ပါရန် အဖော်လိုအပ်ချေ၏။ ဒေါ်စနေမ ဝက်ဝမ်းဆွဲရန်သွားတိုင်း ကူဖော်လောင်စက်အဖြစ် လက်ထောက်ဝမ်းဆွဲသည် ညီမဖြစ်သူကလိုက်ပါလေ့ရှိခဲ့၏။ ယခုချက်ချင်း အလုပ်ပေါ်ချိန်ဝယ် ညီမငယ်ဖြစ်သူ ခန့်လွန်နေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မတော့ သူမထစ်ဦးတည်းလုပ်ကိုင်ပေးရပေလိမ့်မည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်ချေပြီ။ ဦးစိုးခန့်ကို ကတိပေးပြီးဖြစ်လေ၏။

ဒေါ်စနေမ ဂျိုးဂျိုးကျရေတံခွန်မီးရုံရာသို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်-မြောင်းမြ-လပွတ္တာ

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ဝယ် နေဝင်ဆည်းဆာတိမ်တောက်ချိန်မှာ သူမတစ်ဦး လျှောက်လှမ်းနေပါသည်။ လပွတ္တာ - မြောင်းမြကား၊ ပုသိမ်-လပွတ္တာကားတို့ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။ ဟိုမှသည်မှ သွားလာလျက်ရှိကြသည့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်များလည်း ဝေါခနဲဝေါခနဲ ပြေးလွှားနေကြသည်။

ဘယ်ခရီးလမ်းမဆို ဒေါ်စနေမတို့က ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် အားကိုးမြဲတည်း။ အဝေးပြေးကားဂိတ်မရောက်မီ ရပ်ကွက်လေးထဲသို့ဝင်သော လက်ဝဲဘက်လမ်းချိုးထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ထူထပ်သောကြောင့် စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီးထဲသို့ဝင်ရောက်ရသည့် နယ် အေးစိမ့်စိမ့်ရှိလေ၏။ ပေါက်ရောက်နေသောသစ်ပင်တို့ အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ရှိလေသဖြင့် မှောင်ရိပ်သန်းနေ၏။ ရပ်ကွက်လေးသည် အိမ်ခြေများစားစားမရှိပါ။ ဂျိုးဂျိုးကျရေတံခွန်စမ်းအနီး တည်ဆောက်ထားသောတိုက်ကြီးတစ်လုံးမှာ အိုဟောင်းနွမ်းနေပါသည်။ ချုံနွယ်များ တက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ တိုက်နံရံတွင် ရေညှိများဟိုတစ်ကွက်ဒီတစ်ကွက်တက်နေ၏။ လူမနေတော့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်လေသည်။

ခြံဝင်းတံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသည်။ ဒေါ်စနေမ ခြံတံခါးတွန်း၍ဝင်လိုက်၏။ တိုက်အိုကြီး၏ခြေရင်းဘက်မှ လှည့်၍ တိုက်နောက်ဘက်ဝက်ခြံရှိရာ သို့လာခဲ့ပါသည်။ ခြံအလုပ်သမားတို့ အလုပ်သိမ်းသွားပြီဖြစ်၍ ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ခြံဝင်းအတွင်းလူသွားလမ်းလေးသည် ရှင်းလင်းထားသောကြောင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပါ၏။

တိုက်အိမ်ကြီးအနီးကပ်လျှောက်သွားနေချိန်မှာ ဒေါ်စနေမကျောပြင်၌ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြက်သီးထလေ၏။ ဝက်ခြံအနီး ထန်းပင်ပေါ်ကထန်းသီးမှည့်ကြွေကျသံကြောင့် ရင်ထိတ်မိပြန်၏။ တိုက်အိမ်ကြီး၌ အိမ်သားများနေထိုင်ခြင်းမရှိတော့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုမှောင်ရီဖျိုးဖျော့အချိန် အလုပ်သမားများ ဇလင်းမရှိတော့ပါ။ ဦးစိုးခန့်သည်လည်း သူ၏ဝက်မကြီးကို လာမကြည့်နိုင်။ စင်ကာပူမှပြန်လာသောသူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့ဆုံရန် ရန်ကုန်သို့ သူ၏ကားလေးဖြင့် ညနေ (၅)နာရီကထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။ ဦးစိုးခန့်က ဒေါ်စနေမတို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်နှံထားခြင်းဖြစ်

တော့သည်။

ဒေါ်စနေမသည် သားပေါက်တော့မည့် ဝက်မကြီး၏အခြေအနေကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုနေ၏။ ချက်ချင်းမီးဖွားနိုင်သေးပါ။ ခေတ္တစောင့်နေချိန်မှာ ဒေါ်စနေမလုပ်ရရာရှိသည်တို့ကိုကြိုတင်ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ဒေါ်စနေမအလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ ဒေါ်စနေမ ရောက်ရှိနေသောခြံဝင်းသည် ကျယ်ဝန်း၏။ မြို့ကြီးထဲမှ တိုက်အိုကြီးမှာ မှောင်ရိသန်းစချိန်တွင် အကောင်မည်းမည်းကြီးငုတ်တုတ် ထိုင်နေသည့်သဏ္ဍာန်အလား။

ဒေါ်စနေမ လာမည်ဆို၍ တိုက်နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မီးလုံးကို အလုပ်သမားတို့ ဖွင့်ပေးခဲ့ကြပါ၏။ ဝက်ခြံ၌လည်း မီးလုံးထွန်းပေးထားပါသည်။ ထရန်စဖော်မာနှင့်ဝေးသောအရပ်ဖြစ်လေရကား မီးလုံးအရောင်နီကြင်ကြင်ဖြင့် မျှေးမှိန်နေ၏။ ထိုစဉ် မီးဖိုဆောင်ပြတင်းပေါက်မှန်အရိပ်တွင် လူတစ်ဦး ဖုန်းပြောရင်း ခေါက်တံခါးပြန်လျှောက်နေဟန်ကို ဝိုးတဝါးမြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ဒေါ်စနေမသည် ဝက်မကြီး၏ ပိုက်ကိုပွတ်ပေးရင်း ထိုပြတင်းပေါက်ကို သေချာစွာကြည့်နေသောအခါ လှုပ်ရှားမှုမတွေ့ရ၊ ငြိမ်သက်နေပြန်လေ၏။ ဒေါ်စနေမစိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ စိတ်မငြိမ်လှမငြိမ်ဖြင့်မျက်စိကစားနေသည်။ ကိုယ်ဝန်သည်ဝက်မကြီး အားတက်စေရန် ချောမြူနှစ်သိမ့်ပေးရန်လည်း လိုအပ်သည်။ ပိုက်အပွတ်ခံနေသောဝက်မကြီးက ဒေါ်စနေမကိုကြည့်နေသောအကြည့်တစ်ချက်သည် အသနားခံသောအကြည့်အကူအညီတောင်းသောအကြည့်တို့ဖြင့် ရောမွှေနေသည်။ ဝက်မကြီး၏မျက်လုံးအကြည့်နှင့်ဆုံမိသွားပြီး ဒေါ်စနေမ ကြောက်ရွံ့လာသည်။

ဒေါ်စနေမက ပိုက်ပွတ်ပေးသဖြင့် ဝက်မကြီးသည် တအိအိအော်ရင်း ဝက်ကလေးများမွေးဖွားရန် အားယူနေပုံရသည်။ ဒေါ်စနေမသည် ခုနကကြောက်စိတ်ကြောင့်အားငယ်နေရာမှ ဝက်မကြီးကိုသနားသည့်စိတ်ဝင်လာ၏။ ဝက်မကြီးကိုမွေးဖွားပေးရန် အာရုံပြောင်းလိုက်၏။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကင်းကွာသွားပြန်သည်။ ည (၇) နာရီတွင် ဝက်မကြီးမီးဖွားလေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူမနေသော တိုက်အိုကြီးထဲမှ သံလဲပြုတ်ကျသံ ဝှမ်းခနဲကြားလိုက်ရသည်။

တိုက်ကြီးထဲတွင် လူမရှိကြောင်း အသေအချာသိနေသောဒေါ်စနေမသည်

ခွက်တစ်ခုကို ကြောင် (သို့) ကြွက်တစ်ကောင်ကောင်တိုး၍ ကျတောနေမှာပါဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ့်ဘာသာပြောသိမိလိုက်၏။ သို့သော်လည်း သူမခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကြောက်သွေးတို့ ပျံ့နှံ့သွားပြန်သည်။ ဒေါ်စနေမကြောက်စိတ်ဖြေရန် ဝက်သားပေါက်လေးများထံသို့ သူမ၏ စိတ်ကို ပို့လွှတ်ထားလိုက်၏။

ဒေါ်စနေမ ဝက်သားပေါက်လေးထံသို့ စိတ်ဝင်စားနေစဉ် တိုက်ဘက်ဆီမှ သစ်ရွက်ခြောက်များနင်းခြေတာ သူမထံသို့ဦးတည်ပြေးလာနေသည့်ခြေသံများကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဒေါ်စနေမ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ -

“ဟင် - တူလေးပါလား၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်တည်းဆိုလို့ သားလိုက်လာတာ” မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဒေါ်စနေမ အဖော်ရောက်ရှိလာ၍ စိတ်အေးသွားရပြန်သည်။ ဒေါ်စနေမ ဝက်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရင်း သူတူလေး၏အိတ်ကပ်ထဲမှာ လက်ကိုင်ဖုန်းမတွေ့ရသောကြောင့် -

“ဟဲ့ - ဝကြီး နင့်ဖုန်းယူမလာဘူးလား”

“ယူလာတယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဟိုတိုက်နောက်ဖေးတံခါးပွင့်နေလို့ အဲဒီမှာပဲလပ်ပေါက်တွေ့တာနဲ့ အားသွင်းထားခဲ့တယ်”

ဒေါ်စနေမတို့လာလျှင် ဖိဖိုချောင် အခန်းသုံးနိုင်စေရန် အိမ်ရှင်မှစီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အရင်ဆုံးအသုံးချလိုက်သူကတော့ တူလေး မောင်ဝကြီးဖြစ်တော့၏။ ဒေါ်စနေမအံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ ဖိဖိုဆောင်ဝင်ခဲ့သောမောင်ဝကြီးသည် သူ၏ဒေါ်လေးကို တစ်ခုခုပြောလိုဟန်ရှိနေသည်။ ဒေါ်စနေမကလည်း မောင်ဝကြီးကို အံ့အားသင့်ကြည့်နေခိုက် မောင်ဝကြီးထံမှ ကြားလိုက်ရသောစကားမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

“ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေး”

“ဟင် - ဘာလဲ ကောင်လေး”

“ကျွန်တော်က အဲဒီတိုက်ထဲဝင်သွားတုန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ ကြက်သီးတွေထလိုက်တာ တအားပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသလိုခံစားရတယ်။ သားလည်း ကြောက်လာပြီး ဒေါ်လေးဆီ

ပြေးခဲ့တာ”

မောင်ဝကြီးက အမောတကော ရောကြီးသုတ်ပျာနှင့်ပြောရှာလေသည်။ မောင်ဝကြီးပြောနေတုန်း ဒေါ်စနေမ ဖုန်းမြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“အမေ ဘယ်မှာလဲ၊ အမေတူလေး အမေဆီကိုရောက်ရဲ့လား။ သူ့ဆီကိုဖုန်းခေါ်တာ ဖုန်းကိုင်ပြီး ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး။ သူ့ဘာလို့ပြန်မပြောတာလဲ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အမေ”

သမီးငယ်က သူ့သိလိုသည်ကို မေးခွန်းများတရစပ်မေးနေလေသည်။ ဒေါ်စနေမ သမီးငယ်၏ စကားကြောင့် ကြောင်သွားလေ၏။

“သမီးဖုန်းခေါ်တာ ဘယ်အချိန်တုန်းကလဲကွယ်”

“သမီး အမေဆီဖုန်းမခေါ်ခင်လေးကပါ။ သူ့ဆီခေါ်တာ သုံးခါရှိပြီ အမေ။ သုံးခါစလုံးဖုန်းကိုင်ရုံပဲကိုင်တယ်။ ဘာမှပြန်မပြောဘူး အမေရဲ့။ သမီးစိတ်ပူလို့ အမေဆီခေါ်လိုက်တာ”

“ဖုန်းကိုင်တာဟုတ်ပါရဲ့လားသမီးရယ်၊ သမီးမောင်လေးက အမေအနားမှာကွယ်။ သူ့ဖုန်းက တိုက်ထဲမှာအားသွင်းထားတာ”

“ဟင် - ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သမီးငယ်မမှာ ဇေဝဇေဝဖြစ်ရရှာ၏။ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ပြီးမှ -

“အမေ မောင်လေးကိုဖုန်းခဏပေး။ သူနဲ့ပြောချင်လို့ပါ”

ဒေါ်စနေမက သူ့လက်ထဲမှဖုန်းကို မောင်ဝကြီးအားပေးလိုက်၏။ နှင့် အစ်မပြောချင်လို့ဟူသောအမှုအရာဖြင့် ဖုန်းကိုမေးငွေပြုလိုက်သည်။ မောင်ဝကြီးက ဖုန်းကိုင်ကာ -

“ဟဲလို အစ်မ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်လေး၊ ငါခေါ်နေတာဖုန်းမကိုင်ဘူးလား”

“ဒေါ်လေးကိုကူညီနေတာနဲ့အစ်မရယ်၊ အစ်မဖုန်းခေါ်တာလည်းမသိဘူး ဖုန်းလည်းမကိုင်ဖြစ်ပါဘူး အမေရယ်”

“နင်တကယ်ပြောတာနော်၊ ငါ့တို့နောက်နေတာလား”

မောင်ဝကြီး မနောက်ရဲ့ပါ။ သူ၏အစ်မကို လေးစားကြောက်ရွံ့သူဖြစ်ပါ၏။ မောင်ဝကြီး၏အဖြစ် သေချာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်းမကိုင်တာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒါဆိုရင်ဒီလိုလုပ်၊ နင့်ဖုန်းကိုငါခေါ်လိုက်မယ်။ ဖုန်းမြင်လောက်တဲ့ဧရာကနေ မသိမသာသွားကြည့်နေစမ်း၊ ငါ အခုခေါ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ”

တိုက်နှင့်အနီးဆုံးနေရာသို့ တူဝင်းနှစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်တိုးကပ်သွားကြလေ၏။ သရက်ပင်အကွယ်မှချောင်းကြည့်နေကြသည်။ အားသွင်းထားသော မောင်ဝကြီး၏ဖုန်းမှ အသံမြည်လာသည်။ သို့သော် ထိုဖုန်းကို မည်သူမှကိုင်သည်ကိုမတွေ့ရချေ။ တိုက်ထဲမှဖုန်းခေါ်သံရပ်သွားသည်။

ဒေါ်စနေမဖုန်းသံပေါ်လာသည်။

“အမေ ဒီတစ်ခါတော့ ဖုန်းကိုင်သံမကြားရတော့ဘူး။ ဖုန်းကိုင်တာ အမေတို့ကော တွေ့မိလား”

“မတွေ့ဘူး သမီးရဲ့”

“ဒါဆို အဲဒီဖုန်းကိုယူလိုက်တော့နော်။ သမီးစိတ်ထဲမှာ မသက်ဘူး”

ဒေါ်စနေမသည် ဖုန်းကိုယူနေ အားသွင်းကြီးကိုဖြုတ်သည်။ တော်တော်နှင့်ပြုတ်ထွက်မလာဘဲ တစ်စုံတစ်ဦးက ဖုန်းအားသွင်းကြီးကိုဆွဲထားဘိသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ဒေါ်စနေမချွေးပြန်လာသည်။ ခေတ္တတန်းနေပြီးမှ ဆွဲဖြုတ်၍ ရလိုက်ပါတော့၏။ ဒေါ်စနေမတို့တူဝင်းနှစ်ယောက်ကြောက်ဒူးတုန်ကာ တိုက်ထဲမှပြေးထွက်ခဲ့ကြလေသတည်း။ တူဝင်းနှစ်ယောက်တို့ ဇောချွေးမြန်ကာချွေးသွားချွေးပေါက်ကြီးများကျလာသည်။

ဒေါ်စနေမနှင့် မောင်ဝကြီးတို့ ဝက်ခြံနား၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်တွင်းထားကြတုန်၏။ ဝက်မကြီးကိုလည်း မီးဖွားပေးပြီး၍ တော်တော့သည်။

ဒေါ်စနေမသည် မည်သည့်ဝက်မကြီးကိုမှပေးပေးသည်ဖြစ်စေ တစ်ညလုံး အိပ်စောင့်ကာ ဝက်သားပေါက်လေးများကိုနို့တိုက်ကျင့်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဒီ-

နေ့ညမှာတော့ ဒေါ်စနေမ အကြောက်ကြီးကြောက်ခဲ့ရပါ၏။ ဒီတစ်ညတာဝန်ပျက်ကွက်ရပါတော့မည်။ သူမသည် ကြောက်လွန်း၍ ဆက်မနေရဲတော့ပေ။

“မောင်ဝကြီးရေ ဒေါ်လေးပစ္စည်း သူ့စရာရှိတာလေးတွေယူခဲ့။ ပြန်ကြရအောင်ကွယ်”

“ပြန်ပြန်ပြန်ရအောင် ဒေါ်လေးရယ်”

ဒေါ်စနေမနှင့်မောင်ဝကြီးတို့သည် အတာလ ညဉ့်အခါ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသောခြံကြီးထဲမှ နှစ်ဦးသားထက်တွာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ ခြေလှမ်းများကို သုတ်သုတ်လှမ်းကြရင်း ခြံပြင်သို့ရောက်ကြကုန်၏။ ကားသွားကားလာကျလျက် လူကြီးတိတ်နေသည့်အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှာ နှစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်ရင်း သဘောစရာရွတ်လာကြသည်။ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။ သူတို့၏နှလုံးခုန်နှုန်းတဒိန်းဒိန်းမြည်ဟိန်းနေသည်။ သူတို့နောက်က ဘာကောင်လိုက်တာလေမလဲ တွေးမိကြလေသည်ထင်။ အတတ်သို့လည်း လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် စိတ်မချနိုင်ပါ။ သမင်လည်ပြန်သွားကြရင်း သူတို့၏ခြေလှမ်းများကို နေအိမ်ဘက်ဆီသို့။

နောက်တစ်နေ့ -

ဦးသောက်ရောင်နီလင်းတန်းများ လောကဓာတ်ဆီမှ ဝေဖြာခဲ့ပြီ။ နေမအိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့သည်။ ဒေါ်စနေမ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ထိုင်ပါ၏။ လန်းဆန်းသွားသည်။ နံနက်ပိုင်းဘုရားဝတ်တက်လိုက်ပါသည်။ အများကို မေတ္တာပို့အမျှဝေပြီး အခါ နေ၏အလင်းရောင်ကောင်းကောင်းထိန်သွားချေ၏။ နေ၏အလင်းသည် လူတို့ကိုခွန်အားပေး၏။ အထက်ခွဲမှုကို ဖယ်ရှားပေး၏။ နေမ အားတက်လျက်ရှိသည်။ ခွန်အားများတိုးပွားခဲ့ပြီ။ နေမကြီးနှင့် သားပေါက်လေးတို့ကို နေမည့်တာဝန်ကရှိသေးသည်။

မောင်ဝကြီးသည် နံနက်စောစော မြို့ထဲရှိကုန်မှာဆိုင်သို့ အလုပ်သွားလေသည်။ ဒေါ်စနေမသည် ကြီးမပါလည်း ကိစ္စမရှိပါ။ နံနက်ပိုင်းမှာ ဦးစိုးခန့်၏ခြံအလုပ်သမားတို့က နေလောက်ပေပြီ။ ထိုကြောင့် နေမသည် ခွန်အားအပြည့်ဖြင့် ရောက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ သူမ

ထင်သည့်အတိုင်း ဝက်ခြံ၊ ကြက်ခြံတွေမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သူ၊ အစာကွေးသူတို့ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြလေကုန်၏။

ဒေါ်စနေမ ဝက်ကိုင်းနေသည်နှင့် ဦးစိုးခန့်၏တိုက်ခြေရင်းမှ အိမ်နီးချင်းနေထိုင်သောအဘိုးကြီးတစ်ဦး သူမထံသို့ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ ထိုအဘိုးကြီးကလည်း သူ၏ခက်မကြီး မွေးခါနီးဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်စနေမနှင့် လာရောက်စကားကမ်းလှမ်းခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်စနေမ အလုပ်လက်ခံလိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ တူမကြီး ညက ကလေးတစ်ယောက်လက်ဆွဲပြီး ပြေးသွားတာမြင်လိုက်ပါတယ်။ ဘာတွေ့လို့လဲ”

ထိုအဘိုးကြီး၏စကားအဆုံးသတ်အနေအထားမှာ ဤခြံနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခုခုသိထားပုံရလေ၏။ ဒေါ်စနေမ ရှက်မနေအားတော့ပါ။ ညကဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကို ဂယဇနာပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဪ - ဒီလိုကိုး။ ဒီတိုက်မှာ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် သေခဲ့ဖူးတယ်ကွယ်။ အခုလိုပဲ အခိပ်အယောင်တွေမြင်ရ၊ ဖုန်းသံတွေကြားကြားနေရတော့ အိမ်ရှင်လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း မနေရဲကြတော့ဘဲ မြို့ထဲပြောင်းသွားကြတယ်။ မြို့လယ်မှာ စီးပွားဖြစ်တိရစ္ဆာန်မွေးစရာနေရာမရှိဘူးလေ။ မွေးမြူရေးခြံကို ဒီနေရာမှာပဲ အခြေချထားလိုက်ကြတယ်။ သေသွားတာ ဦးစိုးခန့်ရဲ့ သား(၈)တန်းကျောင်းသား။ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသားလေးပေါ့။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွယ်”

ဂျိုးဂျိုးကျရေတံခွန်စမ်းအနီးမှာ ခေတ်မီသစ်ရပ်သောတိုက်တစ်လုံးရှိလေ၏။ အလှပအခွံသားတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းနေ၏။ အိမ်နီးချင်းအိမ်ငယ်လေးများက ငေးမောကြည့်ရလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိပါ၏။ နေ့ချင့်စဖွယ်အလွန်ကျောင်းသည်။ ထိုတိုက်ပိုင်ရှင်တို့သည် ဦးစိုးခန့်နှင့်ဒေါ်ဆုလာဘ်ယမ်းတို့ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့မှာ မောင်မင်းခန့် ဟူသော သားရတနာလေးတစ်ယောက်လည်းရှိသည်။ ကျောင်းပညာအရည်အချင်း (၈)တန်းအဆင့်သို့ရောက်နေသူဖြစ်၏။

မောင်မင်းခန့်သည် ဘုရားတရားသံသာရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းသည်။ မိဘကိုရိုသေလေးစားသည်။ ကျောင်းစာကို ကြိုးစားသည်။

လူမှုရေးအပေါင်းအသင်းဝင်ဆံ့လေရာ လူချစ်လူခင်ပေါများသူလေးဖြစ်ချေ၏။ သူတို့သည် စီးပွားရေးကောင်းစွာ အဆင်ပြေကြ၏။ မိသားစုသုံးဦးတို့သည်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိသားစုစိတ်ထားပြည့်ဝညီညွတ်ကြလေကုန်သည်။ ပျော်ရွှင်ရမ်းမောသံများဖြင့်သာ အိမ်တွင်းရေးသာသာယာယာရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ -

ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်လေ၏။ အစိုးရကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ မောင်မင်းခန့်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ဂျိုးဂျိုးကျရေတံခွန်သို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြ၏။ ရေတံခွန်စမ်းတွင် ရေကူးငြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စနောက်ကပျော်နေကြလေ၏။ သောက်ဖွယ်ရာဝကိုလည်း ဝိုင်းဖွဲ့ကစားသောက်ကြသည်။ ရေဆော့၍လည်းပြီးပြီ။ ဝိုက်လည်းပြည့်ကြပြီ။ သစ်ပင်ရိပ်တွေမှာ ဖုန်းကိုယ်စီဖြင့် အနားယူကြသည်။ တချို့က Facebook ကြည့်ကြသည်။ တချို့က တော့ Game ဆော့နေကြသည်။ ဖုန်းကိုသာ တွင်တွင်ပွတ်နေကြတော့သည်။

ဖုန်းပွတ်နေကြသူတွေထဲမှာတော့ မောင်မင်းခန့်မပါချေ။

မောင်မင်းခန့်တွင် Hand Phone မရှိချေ။ ယခုခေတ်လူငယ်တို့သည် လူသားသူငယ်ချင်းကိုအဖော်မပြု။ Phone ကိုသာအဖော်ပြုနေရလျှင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုမေ့လျက်ရှိကြကုန်၏။ Phone မရှိသောမောင်မင်းခန့် တစ်ကိုယ်တည်း ငေါင်၍နေလေ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ Hand Phone တစ်လုံးဝယ်ပေးပါဆိုလျှင် ပညာရေးတွင် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေလို၍ မိဘတို့က တားမြစ်သည်ချည်းသာဖြစ်လေ၏။ ဘယ်လိုပင် အကြိမ်ကြိမ်ပူဆာခဲ့ပါသော်လည်း မိဘတို့၏မပြောင်းလဲသောတားမြစ်ချက်ဖြင့်သာ မောင်မင်းခန့် ရင်ဆိုင်နေရဆဲ။

ယနေ့ မောင်မင်းခန့် စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျဆင်းလျက်ရှိတော့၏။

သူငယ်ချင်းပေါင်းဖော်တို့ လူစုခွဲအိမ်ပြန်ကြရာ မောင်မင်းခန့်၏အိမ်အပြန်ခြေလှမ်းများက လေးကန်နေပါသည်။ အိမ်ရောက်သော် အခန်းအောင်းကာ ငြိမ်ကပ်နေလိုက်၏။ မိသားစုညစာစားပွဲသို့ မတက်ရောက်လိုတော့ပြီ။ သားလေး၏အမူအရာထူးခြားနေ၍ -

“သား၊ မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာမိရယ် သားလေ သူများတွေ ဖုန်းကိုင်တာမြင်ရတော့ သားလည်းကိုင် ချင်လိုက်တာ။ သားမှာဖုန်းမရှိတော့ ရှက်တယ် မာမိ”

မောင်မင်းခန့်သည် သူ၏မာမိကို ကြေကွဲစကားဆို၏။ မောင်မင်းခန့် စိတ် ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျလျက်ရှိကြောင်း ဒေါ်ဆုလာဘ်ယမင်း သိလိုက်ပါပြီ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရချေ၏။

“မင်းအဖေက သားလေးပျက်စီး မှာစိုးလို့ သိပ်ဝယ်မပေးချင်ဘူးကွယ်”

“သားပျင်းတဲ့အခါ ဝမ်းဆော့ရုံ လေးပါမာမိရ။ သားစာကြီးစားမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်မာမိရယ်။ ကျောင်းစာ ကို ထေထိုင်စေရပါဘူးနော် မာမိနော်”

မိခင်ကိုချွန်ရှာလေ၏။ သားလေး က မိခင်ရင်ခွင်ထဲကို ချစ်စဖွယ်တိုးဝှေ့ ပြောလေသော်-

“သား”

“ခင်ဗျာ”

“သား ဖုန်းရရင် ကွီးတို့ ခေးတို့ မွတ္တူတို့လုပ်နေမဖြစ်ကွယ်”

“အာ... မာမိကလည်း၊ မာမိ ဒါတွေသိနေတယ်လား ဟီး... ဟီး”

“နင့်ကိုငါမွေးလာတာပါဟဲ့နောက် မှ လမ်းလွဲမလိုက်မိစေနော် ဒါပဲ”

မိခင်သည် သူ၏သားကိုချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းထိုးကာကြိုမိ၏။ မိခင်၏ အထာကိုညက်သောသားက မိခင်စိတ် သူ့ဘက်ယိုင်သည်ထက်ယိုင်လာစေရန် မိခင်၏ပါးကိုနှမ်းပြီး -

“ဝါး ဒါမှတို့မာမိကွ၊ မာမိတို့ချစ် တယ်”

သားအမိတို့၏ (၅၂၈) သွယ် သောမေတ္တာသည် အေးမြပါ၏။ သား လေး ပျော်ရွှင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ သောမိခင်သည် ကျေနပ်သွားကာ သား အလိုကိုဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တော့၏။

သားအတွက် အကောင်းစားဖုန်း ဝယ်ပေးလေပြီ။ မောင်မင်းခန့်စိတ်ကြိုက် မြူးကြွနေပါတော့၏။ မောင်မင်းခန့်သည် စည်းကမ်းရှိသူဖြစ်လေရာ ကျောင်းစာ လုပ်ချိန်၊ ကစားချိန် သီးသန့်ခွဲခြားထား ပါသည်။ ကျောင်းစာမေးပွဲတိုင်းမှာ အဆင့်(၁)ရရှိသည်ချည်းသာ။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်မိသားစုအိမ်လေးသို့ မမျှော်လင့်သောကြာမှာရိုင်းမုန်တိုင်းဝင်မွေ့ လိုက်ပုံမှာ ဤသို့တည်း။

သားလိမ္မာလေး မောင်မင်းခန့် ဖုန်းအားကုန်နေပါသည်။ မောင်မင်းခန့် ကျောင်းသွားချိန်နီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရေချိုးခန်းနှင့်နီးသောမီးဖိုဆောင်ပလပ် ပေါက်တွင် ဖုန်းအားသွင်းထားလိုက်ပါ ၏။ မောင်မင်းခန့်သည် စောစောက ခြံ ထဲရှိအမှိုက်သရိုက်များလှည်းကျင်းရှင်း လင်းထား၍ ဖုန်းနှင့်ချွေးရောထွေးနေ သည်။ သူသည် ရေချိုးခန်းသို့ဝင်လိုက် သည်။ ရေကပျာကယာလောင်းချိုးလိုက် သည်။ သူ့ရေချိုးနေစဉ် သူ၏ဖုန်းမှ အသံ မြည်၍ ဖုန်းခေါ်နေပါလား။

မောင်မင်းခန့် ရေချိုးခန်းမှထွက် လာခဲ့ရသည်။ ရေစိုသောခန္ဓာကိုယ်ကို ရေမသုတ်အား။ သူ၏ဖုန်းရှိရာသို့ စိတ် စောနေမိသည်။ ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်ရာ သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမဖုန်းခေါ်နေသည်။ သူသည် အလျင်လိုကာ ဖုန်းကြိုးပလပ် မဖြုတ်တော့ဘဲ ရေစိုစိုလက်ဖြင့်ကောက် ကိုင်ကာ ဖုန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် -

“အန်း”

အားသွင်းဆဲဖုန်း၏ လျှပ်စစ်လိုင်း ရှေ့(ခါ)ဖြစ်ကာ ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲမှု ကြီးဖြစ်သွားလေ၏။ မောင်မင်းခန့်ကိုင် ထားသောဖုန်းမှတစ်ဆင့် ဓာတ်လိုက်ခံ လိုက်ရပါသည်။ မောင်မင်းခန့်၏ညာ လက် ရင်ဘတ်၊ မျက်နှာတို့အသားစများ ပဲ့ထွက်ကာ သွေးချင်းချင်းနီရဲကုန်၏။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး မီးသွေးတိုးသဖွယ် မည်းနေသည်။ မူလရုပ်အနေအထား ဖမ်းမမိတော့ချေ။ ဒေါ်ဆုလာဘ်ယမင်း ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်လှူနေရာမှ အသံ လာရာမီးဖိုဆောင်သို့ ပြေးလာခဲ့၏။

မောင်မင်းခန့်၏ အသက်ပျောက် နေသောခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ဝမ်းနည်းဖွယ် မြင်ရရှာလေသတည်း။

“အဲသလို တူမကြီးရေ၊ ကောင် လေးက သူ့ဖုန်းကို တအားစွဲလမ်းတာက လား။ ညအိပ်တာတောင် ဖုန်းကိုဖက် အိပ်တာတဲ့။ ဖုန်းကိုစွဲလမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ သေ ဆုံးသွားတာဆိုတော့ မကျွတ်လွတ်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်။ ဖုန်းတွေရဲ့အနားမှာ ရိုးတိုး ရိပ်တိပ် မကြာခဏ တွေ့နေရတယ်။ ဖုန်းသံတွေလည်း မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ကြား ကြားနေရတယ်။ ဦးစိုးခန့်တို့လည်း ဒီ တိုက်ကြီးမှာမနေရဲကြတော့ဘူး။ မြို့ထဲ ကိုပြောင်းသွားကြတော့တယ်။ တိုက်ကြီး ကိုတော့ မရောင်းပါဘူး။ မြင်တဲ့အတိုင်း ပဲပစ်ထားလိုက်ကြတာ ချဲ့နွယ်တွေ တောင်တက်နေပြီလေ”

“မိဘတွေက သပိတ်သွတ်မပေး ဘူးလား ဦးကြီးရဲ့”

“ဘယ်နေပါ့မလဲကွယ်၊ ရက်လည် လလည်နှစ်ပြည့်ဆွမ်းသွတ်ပေးကြပေလို့ သူနဲ့ဘယ်လိုလွဲလွဲနေလဲမသိတာလား။ ကောင်လေးက သနားစရာပါကွယ်”

“ဪ- ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ စိတ် မကောင်းလိုက်တာရှင်”

အလုပ်ကိစ္စများပြီးစီးသောအခါ ဒေါ်စနေမသည် ကိုကော်မြိုင်သို့ပြန် ခဲ့ပါသည်။ ဒီတိုက်ကြီးရဲ့အဖြစ်အပျက် တွေကလည်း ပျော်စရာတွေနှင့်ပြည့်စုံ ရာကနေ စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ် ခံ က ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်ပေါက်လာ သနည်း။ ဒေါ်စနေမစဉ်းစားစရာ အထူး တစ်ခုက သူမ၏ဦးနှောက်အတန်တန် ရာမှနေရာယူလာပါသည်။

လူအများကပြောဆိုနေကြသလို စီးပွားတက်လျှင် အလှူအတန်းပြု ပေးရပါသလော။ အလှူအတန်းပြု ပေးမပေးပါက ပြိုကွဲဆုံးဝင်မွေ့တတ် သလော။ ဒါမှမဟုတ် မောင်မင်းခန့်၏ ကံကြမ္မာရယ်လို့ပဲဆိုရလေမလား။ တော့စရာများဖြစ်လာခဲ့သည်။ တော့ရှိလေ၏။ နယ်ခြားတောင် သာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တ မဟောကြားထားသည်မှာ -

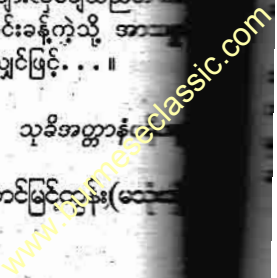
လူတို့ သေဆုံးခါနီးသောအခါ တွင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အာရုံပြု သေဆုံးပါက ကောင်းမွန်ရာသေ ကူးပြောင်းနိုင်ကြောင်း၊ မကောင်း အကုသိုလ်ကံကို အာရုံကျပြီးဒါမှမဟုတ် မိမိတပ်မက်သော ပစ္စည်းတစ်စုံတစ် ခုကိုစွဲလမ်းပြီး ကွယ်လွန်သူအဖို့ အလှူ လေးကြောင်း အတိအလင်း ဟော သွန်ပြုထားတော်မူလေ၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် သေဆုံးခါနီး အာသနာ အယူမလွဲမကြစေဖို့ အထူးလိုအပ် ပေ၏။

ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကို သိ သတိတစ်ဆင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့သိနိုင်ကြ သာမိ။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏သာ သော်ကို လက်ဆင့်ကမ်းသယ် သော လာကြကုန်သောဆရာတော်သံဃာ အပေါင်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးထောက် အနန္တကျေးဇူးများလှချေသည်တ မှာ မောင်မင်းခန့်တို့သို့ အာသနာ တစ်ချက်မှားလျှင်ဖြင့်...။

သုခိအတ္တာနံ

အောင်မြင်လွန်း(သေး)

ချောင်းဆုံအုန်းသွင်

သဘာဝဓမ္မ

အသင်္ချေ ၂၀ နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း

“ဘုရားအလောင်းဟာ အသင်္ချေ
ဝါရမိဖြည့်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
နဲ့ နှင်းပြမယ်လို့ မင်းမနေ့ကပြောသွား
တယ်။ အဲဒါနဲ့မပြီးကျော်သွားမှာလို့လဲ ငါ
သတိပေးတာ”

နောက်နေ့ စကားဝိုင်းစလျှင်စချင်း
အုန်းရွှေက ကိုအုန်းစိန်ကို သတိပေး
ပါသည်။

ကိုအုန်းစိန်က -
မမေ့ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီမှာ သင်္ချေနဲ့
အသင်္ချေဆိုတာ အသင်္ချေယူကပ်ကမ္ဘာ
နဲ့ ဟောကပ်ကမ္ဘာဆိုတာတွေကိုပါပြော
ဖို့လားမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
အများအားဖြင့် ဘုရားအလောင်းဟာ
အသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းပါရမိဖြည့်
ခဲ့တယ်ဆိုပြီး အသင်္ချေကို အဖြုတ်ပြီး
ပြောလေ့ရှိတယ်။

ရွှေ ။ အေး - ဟုတ်တယ်၊
ဆိုလည်း အလွယ်တကူ အဲဒီလိုပြော
တာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ တစ်အသင်္ချေ
ပဲ ဘယ်လောက်အရေအတွက်ရှိတယ်
ဆိုတာလည်းပြောသံကြားဖူးတယ်။

စိန် ။ သင်္ချေဆိုတာနဲ့ အသင်္ချေ
ဆိုတာမတူဘူး။ သင်္ချေဆိုတာ သင်္ချာ
(ကိန်းဂဏန်း) ရှိတယ်။ အရေအတွက်
ရှိတယ်။ အသင်္ချေဆိုတာ သင်္ချာမရှိဘူး။
အရေအတွက်မရှိဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရ

တယ်။ ဒီတော့ အရေအတွက်
ဘယ်ရွှေဘယ်မျှရှိတယ်ဆိုတာ
ကို သင်္ချေလိုပြောတာဖြစ်မယ်။
သာမန်အားဖြင့် တစ်ကနေ
ကုဋေမှ သင်္ချာဆုံးတယ်။ ဒီတော့
တစ်အသင်္ချေကို တစ်အနောက်က
သုည (၁၀၀) လို့ ပြောတာဖြစ်မယ်။
ဘုရားပါရမိဖြည့်ခဲ့တာ ဗျာဒိတ်မရမိ
(၁၆)အသင်္ချေ၊ ဗျာဒိတ်ရပြီး လေး
အသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းဖြစ်တယ်။
အသင်္ချေကိုပြောတာ။ ကိန်းဂဏန်းမရှိ
ဘူး။

ရွှေ ။ ဟေ့-အုန်းသွင် အချောင်
သမား၊ ဘာလို့ပါးစပ်ပိတ်နေသလဲ။ သိ
တာရှိရင်ပြောပါလား။

သွင် ။ ။ ငါလည်း အဲလောက်ပဲ သိလို့မပြောတာပေါ့ကွ။ သိရင်ပြောမှာ ပေါ့ကွ။ ငါကပညာရှိမဟုတ်ဘဲ။ သိရင် မမေးလည်းပြောမှာဘဲ။

ရွှေ ။ ။ အနီးစိန်၊ ကမ္ဘာဘယ်နှမျိုး ရှိသလဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့သက်တမ်းတွေ က ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

စိန် ။ ။ ကမ္ဘာတွေရဲ့အကြောင်းကို အရှင်ဩတာသာဘိဝံသပြုစုတဲ့ သူတေ သနရှင်ပြုအဘိဓာန်စာအုပ်က ထုတ်နုတ် ပြီးပြောမယ်။ ကမ္ဘာနှစ်မျိုးရှိတယ်။ အသ ချေယုကပ်ကမ္ဘာနဲ့ မဟာကမ္ဘာဆိုတာပဲ။ အသချေယုကပ်ကမ္ဘာဆိုတာ ခုတို့နေတဲ့ ကမ္ဘာ၊ မဟာကမ္ဘာဆိုတာ ဗြဟ္မာတွေရဲ့ ကမ္ဘာ။

အသချေယုကပ်ကမ္ဘာကို ဣာလ ကြီးလေးပိုင်းခွဲထားတယ်။ ကမ္ဘာအစကို ကမ္ဘာပျက်တာက စတယ်။ ခွဲထားတဲ့ လေးပိုင်းဟာ -

- ၁။ ကမ္ဘာပျက်နေတဲ့ကာလ
  - ၂။ ပျက်ပြီးနောက် ပျက်ထားတဲ့ အတိုင်း တည်ရှိနေတဲ့ကာလ
  - ၃။ ကောင်းအောင်ပြန်ပြင်တဲ့ကာလ
  - ၄။ သတ္တဝါတွေနေထိုင်နေတဲ့ကာလ
- နောက်ဆုံးအချိန်ကိုတော့ ကမ္ဘာ စပျက်ချိန်လို့ သတ်မှတ်ရမယ်။
- ဥမာအာနေနဲ့ပြောရင် အိမ်တစ်လုံး မီးလောင်နေတဲ့အချိန်၊ မီးလောင်ပြီးတော့ ဘာမပြန်မလုပ်နိုင်သေးတဲ့အချိန်၊ နောက် အိမ်ပြန်ဆောက်ဖို့ ပြုပြင်နေတဲ့အချိန်၊ အိမ်ဆောက်ပြီးလူတွေတက်နေတဲ့အချိန် နဲ့တူတယ်။

အဲဒီတော့ ကမ္ဘာသက်တမ်းရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံမှာ သတ္တဝါတွေ ရှင်သန် နေထိုင်နေတယ်လို့မှတ်ရမယ်။ အဲဒီ လေးပုံတစ်ပုံသက်တမ်းဟာ ဘယ် လောက်ကြာသလဲဆိုရင် -

ကမ္ဘာဦးလူသားတွေဟာ ဗြဟ္မာ ပြည်က ဆင်းသက်နေထိုင်ကြတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကမ္ဘာပျက်တုန်းက သုံးဆယ့် တစ်ဘုံမှာရှိကြတဲ့သတ္တဝါတွေအနက်က အပါယ်လေးဘုံ၊ လူဘုံ၊ နတ်သားတွေ ဟာ ဗြဟ္မာဘုံမှာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရ တယ်။

ကမ္ဘာပျက်ရာမှာ သုံးမျိုးရှိတယ်။ အဲဒါတွေက (၁) မီးနဲ့ပျက်တဲ့ကမ္ဘာ၊ (၂) ရေနဲ့ပျက်တဲ့ကမ္ဘာ၊ (၃) နေနဲ့ပျက်တဲ့ ကမ္ဘာတို့ဖြစ်တယ်။ မီးနဲ့ပျက်တဲ့ကမ္ဘာဟာ ဗြဟ္မာဘုံထဲက ပထမဈာန်ဘုံတွေအထိ ပါတယ်။ နေနဲ့ပျက်တဲ့ကမ္ဘာက ဒုတိယ ကမ္ဘာအထိ၊ လေနဲ့ပျက်တဲ့ကမ္ဘာက

တတိယဈာန်အထိပါတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ဗြဟ္မာတွေရဲ့မဟာကမ္ဘာဆိုတာ စတုတ္ထဈာန်ကစသလားမသိဘူး။ ဒါမှ မဟုတ် အသချေယုကမ္ဘာပျက်တဲ့အခါမှာ မဟာကမ္ဘာအထိ သုံးကြိမ်ပျက်သလား မသိဘူး။ အဲဒါတော့ ငါလည်း သေချာ မလေ့လာမိဘူး။ ပြောချင်တာက ကမ္ဘာ ဦးလူတွေ အသက်ရှည်ကြမယ်ဆိုတာပဲ။

ကမ္ဘာပြန်တည်ပြီးတဲ့အခါ ဗြဟ္မာ ဘုံရောက်နေကြသူများဟာ မိမိတို့ရဲ့ကံ အလျောက် ကမ္ဘာကို ပြန်ရောက်ပြီး သတ္တဝါအဖုံဖုံရောက်ကြတယ်။ လူဖြစ်သူ တွေက အသက်ရှည်ကြတယ်။ အသချေ ယုတမ်းလို့ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ကပ်ကမ္ဘာသက်တမ်းကိုတွက်တဲ့ အခါ လူတွေရဲ့သက်တမ်းနဲ့တွက်ထားလို့ ပဲ။

လူတွေရဲ့အသက်ဟာ နှစ်ပေါင်း မည်ရွှေမည်မျှရှိတယ်လို့ မရေတွက်နိုင် အောင်လို့ အသက်ရှည်ကြပြီးနောက် အတုသို့လ် ဒုစရိုက်တရားတွေကြောင့် အသက်တိုလာကြတယ်။ အနှစ်တစ်ရာ မှ တစ်နှစ်ဆုတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ လိုဆုတ်ရာမှ (၁၀)နှစ်သက်တမ်းရောက် တော့ သံဝေဂရကြပြီး ကောင်းမှုတွေ ပြန်လုပ်ကြပြီး အနှစ်တစ်ရာတစ်နှစ်တိုး ရဲ့ပြန်တမ်းသွားတာ အသချေယုတမ်းပြန် ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီလိုတက်လိုက်၊ ကျလိုက် (၆၄)ကြိမ်ဖြစ်ပြီးရင် ကမ္ဘာပျက် တယ်။

ရွှေ ။ ။ လူသက်တမ်း (၆၄) ကပ် ကို ဆယ်နှစ်ကစပြီး ဆယ်နှစ်မှာ ပြန်ဆုံး သလား။ အသချေတစပြီး အသချေမှာ ပြန်ဆုံးသလား။ လူတွေရဲ့သက်တမ်း

(၁၀)နှစ်မှာ ကမ္ဘာပျက်သလား။ အသချေ မှာ ကမ္ဘာပျက်သလား။

စိန် ။ ။ ဒီမေးခွန်းက 'အင်မတန် မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပဲ။ ငါလေ့လာထား တဲ့ဆိုမှာတော့ အဲဒီလိုအတိအကျပေါ့ ဘူး။ အပေမယ့်ကမ္ဘာပျက်တာ အသချေ သက်တမ်းမှာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ (၁၀) နှစ် သက်တမ်းမှာပဲ ဖြစ်မယ်။ ကပ်တစ်ကပ် (၁၀) နှစ်ကစပြီး (၁၀) နှစ်မှာ ပြန်ဆုံး တယ်ဆိုတော့ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ (၁၀) နှစ်တမ်းလို့ ပြော မလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုတော့ မဖြေနိုင် ဘူး။ အဲဒီတော့ (၁၀) နှစ်လည်းမဟုတ် အသချေလည်းမဟုတ်တဲ့ သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက်က စိတ်ကူးနဲ့စကြပြီး အောင်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ (၁၀) နှစ် တမ်းကိုကျတယ်။ အဲဒီ (၁၀) နှစ်တမ်း ကနေပြီးတော့ (၆၄) ကပ်စတယ်လို့ လိုက်ရအောင်။ ဒီတော့မှ (၁၀) နှစ်နဲ့ မပြီး ကမ္ဘာပျက်ဖို့ ဆီလျော်မှာပေါ့။ အဲဒီ ကပ်တစ်ကပ်ကို အန္တရတစ်ကပ်လို့ ခေါ် တယ်။ အဲဒါဟာ အသချေယုကမ္ဘာ သက်တမ်းပဲ။

ဒီတော့ ကမ္ဘာတစ်ခုရဲ့သက်တမ်း ကို နှစ်နဲ့တယ်လို့လုပ်ပြီးပြောနိုင်သေး ပမာပေးထားတာတော့ရှိတယ်။ အဲဒါက အလျားတစ်ယူဇနာ၊ အနံတစ်ယူဇနာ ထုတစ်ယူဇနာရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြီး အနှစ်တစ်ရာမှာတစ်ကြိမ် ဝါဂွမ်းနဲ့ သို့ ကျောက်တုံးပျောက်သွားတဲ့အခါ ကမ္ဘာပျက်နိုင်သေးဘူးလို့ ဆိုတယ်။ တစ်ယူဇနာဆိုတာ (၈) မိုင်သာရှိသေး တယ်။ အဲဒီအသချေယုကပ်ကမ္ဘာ သက် တမ်းရဲ့လေးဆဟာ မဟာကပ်ကမ္ဘာ

ပစ္စမဈာန် - အရူပလေးဘုံ

၄။ နေဝသညာနာသညာယတန	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၈၀၀၀
၃။ အာကဇ္ဇသညာယတန	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၆၀၀၀
၂။ ဝိညာဏဇ္ဇာယတန	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၄၀၀၀
၁။ အာကာသာနဇ္ဇာယတန	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၂၀၀၀

စတုတ္ထဈာန် - သုဒ္ဓါဝိသ (၅) တုံ

၅။ အကနိဋ	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၁၆၀၀၀
၄။ သုဒဿီ	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၈၀၀၀
၃။ သုဒဿာ	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၄၀၀၀
၂။ အတပ္ပါ	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၂၀၀၀
၁။ အဝိဟာ	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၁၀၀၀
၂။ အသညသတ်	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၅၀၀၀
၁။ ဝေဟဗ္ဗိလ်	သက်တမ်း (မဟာကမ္ဘာ)	၅၀၀

တတိယဈာန်သုံးဘုံ		
၃။ သုဘင်္ဂါ	သက်တမ်း	၆၄ ကမ္ဘာ
၂။ အပ္ပမာဏသုဘာ	သက်တမ်း	၃၂ ကမ္ဘာ
၁။ ပရိတ္တသုဘာ	သက်တမ်း	၁၆ ကမ္ဘာ

ဒုတိယဈာန်သုံးဘုံ		
၃။ အာဘဿရာ	သက်တမ်း	၈ ကမ္ဘာ
၂။ အပ္ပမာဏဘာ	သက်တမ်း	၄ ကမ္ဘာ
၁။ ပရိတ္တာဘာ	သက်တမ်း	၂ ကမ္ဘာ

ပထမဈာန်သုံးဘုံ		
၃။ မဟာဗြဟ္မာ	သက်တမ်း (အသေခံယူကမ္ဘာ)	၁ ကမ္ဘာ
၂။ ဗြဟ္မာပရောဟိတာ	သက်တမ်း	၁ ကမ္ဘာ
၁။ ဗြဟ္မာပါရိသတ္တာ	သက်တမ်း	၁ ကမ္ဘာ

နတ်ပြည် (၆) ထပ်		
၆။ ပရိနိမ္မိတဝဝတ္တီ	သက်တမ်း	၁၆၀၀၀ နှစ်
၅။ နိမ္မာနရတီ	သက်တမ်း	၈၀၀၀ နှစ်
၄။ တုသိတာ	သက်တမ်း	၄၀၀၀ နှစ်
၃။ ယာမာ	သက်တမ်း	၁၀၀၀ နှစ်
၂။ တာဝတိံသာ	သက်တမ်း	၅၀၀ နှစ်
၁။ စတုမဟာရာဇ်	သက်တမ်း	၅၀၀ နှစ်

လူ့ဘုံ

လူ့ဘုံသက်တမ်း = ၁၀ နှစ် — အသေခံ — ၁၀ နှစ်

အပါယ်လေးဘုံ

၁။ တိရစ္ဆာန်၊ ၁။ ပြိတ္တာ၊ ၃။ အသုရကာယ် = လူ့ဘုံနှင့်အတူ သက်တမ်း = မရှိ

ငရဲကြီး (၈) ထပ်		
၁။ သိဗ္ဗိဒ္ဓိ	သက်တမ်း	၅၀၀ လူနှစ် ၉သန်း
၂။ ကာလသုတ်	သက်တမ်း	၁၀၀၀ လူနှစ် ၃ ကုဋေ ၆ သန်း
၃။ သယံတ	သက်တမ်း	၂၀၀၀ လူနှစ် ၁၄ ကုဋေ ၄ သန်း
၄။ ရောရုဝ	သက်တမ်း	၄၀၀၀ လူနှစ် ၅၇ ကုဋေ ၆ သန်း
၅။ မဟာရောရုဝ	သက်တမ်း	၈၀၀၀ လူနှစ် ၂၃၀ ကုဋေ ၄ သန်း
၆။ တာပန	သက်တမ်း	၁၆၀၀၀ လူနှစ် ၉၂၀ ကုဋေ ၆ သန်း
၇။ မဟာတာပန	သက်တမ်း	အန္တရတစ်ကပ် လူနှစ် အန္တရ ၁ ကပ်
၈။ အဝိစိ	သက်တမ်း	အန္တရ ၃၂ကပ် လူနှစ် အန္တရ ၃၂ ကပ်

ဗြဟ္မာတွေဟာ အလွန်သက်တမ်းရှည်ကြာတယ်။ အဘိဓမ္မာပြန့်ပွားရေးအသင်းက ခုနှစ်မှာ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ 'သိင်္ဃုတ်သရုပ်ပြအခြေပြုကျမ်း' ဆိုတာမှာ ခုနှစ်မှာ ငါ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆိုက ပြောတယ်။ အဲဒီက ငါကူးမှတ်ထားတဲ့ (၁၁) ဘုံတည်နေဟန်ဆိုတဲ့အပိုင်းကို ခြုံငုံပြမယ်။ သက်တမ်းတွေလည်းပါ

တယ်။ ကမ္ဘာကို မီး၊ ရေ၊ လေ (၃) မျိုးရဲ့ ဖျက်တယ်။ ပထမဈာန်သုံးဘုံဟာ အသေခံယူကမ္ဘာထဲမှာပါလို့ ကမ္ဘာပျက်တဲ့အခါ သူတို့ပါလိုက်ပျက်တယ်။ မီးနဲ့ ဖျက်တဲ့အခါ ပထမဈာန်သုံးဘုံထဲက အောက်ဆုံးဘုံဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာပါရိသတ္တာ အထိပျက်တယ်။ ရေနဲ့ဖျက်တဲ့အခါမှာ ဒုတိယအဆင့်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မာပရောဟိတ

ဘုံအထိပျက်တယ်။ လေနဲ့ဖျက်တဲ့အခါ တတိယအဆင့်ဖြစ်တဲ့ မဟာဗြဟ္မာဘုံ အထိပါတယ်။ က - ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ။ နားကြဦးစို့။

ချောင်းခုံအုန်းလွင်

ဆရာဦးဟောင်ဟောင်လန်း

(ရင်စိုအေးမြစေဆရာ)
ပညာရှင်
(ဆစ်ပီဒွာဂဗ္ဗိရမာဇန်းဆက်တရားရည်)

လူမှာ ထုံခနဲဖြစ်သွား၏။ အိပ်ပျော်နေသည်လည်းမဟုတ်။ အိပ်မပျော်နှင့် အိပ်ပျော်ကြားမကျတကျ။ အသိရှိနေသေးသည့်အချိန်တွင် ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း တအံ့တဩနှင့် ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်မိပြီး ပါးကိုပင်ယောင်ယမ်း၍ စမ်းကြည့်နေလိုက်မိ၏။ စိတ်ထဲတွင်တော့ မကောင်းပါ။

မနက်မီးမလင်းတလင်းထ၍ အမေ့ကိုပြောပြသည့်အခါ အမေတော်တော်စိတ်ပူသွား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ နေ့ခင်းဈေးမထွက်ခင် ဆရာသခင်ထံအရောက်ပြေးပြောမိ၏။

“မင်းလာတဲ့အချိန်က စန္ဒြောအခါပဲ။ အုန်းခိုက်နေတယ်။ မင်းအိမ်တွင်းစင်နည်းနည်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်။ အမွှေးနံ့သာတွေဘာတွေနဲ့ဖျန်းလိုက်”

ဟုပြောမှ ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်သီးမွှေးညင်းထသွားပြီး ပြောခဲ့သောစကားကို သွားသတိရ၏။ ဆရာပြောသည့် အမွှေးနံ့သာတင်မက လက်ဖက်ပါဆက်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရ၏။ နောက်နေ့မှစိတ်တွေတဖြည်းဖြည်းကြည်သွား၏။

တစ်ကြိမ်တွင် နတ်ကနားအတွင်း၌ နတ်ချောနေသူတစ်ယောက်၏မျက်လုံး

အားကြည့်ပြီး သူ့မျက်လုံးက သရဲမျက်လုံးကြီးအတိုင်းပဲဟု သူငယ်ချင်းကို လှည့်ပြောလိုက်မိ၏။

ထိုည သူငယ်ချင်းအိမ်မှအပြန် သူတို့ရပ်ကွက်ထဲရှိ လမ်းတစ်လမ်းအား ဖြတ်သွားရာ တအိအိနှင့်စက်ဘီးနင်းလာသောအသံမျိုးကြား၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မှောင်ထဲတွင် စက်ဘီးနှစ်စီးလာနေသည်ဟူသောအသံဖြင့်တိုက်မိမည်စိုး၍ ဘေးဖယ်လိုက်သော်လည်း မလာမလာနှင့် ထပ်လှည့်ကြည့်ပြန်ရာ မီးလုံးနှစ်လုံးက နောက်နားမလှမ်းမကမ်းမှာ ဝေနေဆဲဖြစ်၏။ မီးလုံးမှာ ဝါနီကြီး

လို လည်နေသလို ပြေးနေသလို ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ သေချာရပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မသိမသာနိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်အနားကပ်လာသလိုပြန်ဝေးသွားသလို မီးရောင်အလုံးမှာလည်း လည်တည်တည်ကြီးကြီးနေတော့မှ သရဲမီးမှန်းသိပြီး ခေါင်းနာပန်းများကြီးကာ ခပ်သုတ်သုတ်လှောင်ရတော့၏။

ထိုအချိန် တခစ်ခစ်နှင့် ကွဲဟင်းအောင်ရယ်နေသောအသံများ အတိုင်း

သားကြားရပြီး ကြက်သီးများထလာ
သောကြောင့် အရဲစွန့်ကာ နောက်လှည့်
ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ မီးလုံးနှစ်လုံးဆီမှ
ထွက်နေသောရယ်သံများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်
လည်း သုတ်ခြေတင်ပါတော့သည်။
လှည့်မကြည့်ရဲတော့။ ကြောက်
ကြောက်နှင့် သရဏဂုံရွတ်ရာ
အစနှင့်အဆုံးလည်နေ၏။
ငါဘာဖြစ်နေတာလဲ။
ငါဟာ ဘယ်တုံးကမှ
ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်
တတ်တာမဟုတ်ဘဲ ဘာ
လို့ ငါ ကြောက်နေရတာလဲ
ဟူသောစိတ်များဝင်လာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်ရဲဆေးတင်သော်လည်းမရ။ ဘယ်လို
ဘယ်လိုလျှောက်၍ ဘယ်လိုဘယ်လိုရောက်
သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ရတော့။

အိမ်ရောက်သောအခါ ခွေးများ
နှစ်နေပြီး အကြောင်းမဲ့ ဒေါသများကြီး
ချင်နေ၏။ ဝုန်းဒိုင်းလုပ်ပစ်ချင်နေ၏။
ဘာမှန်းတော့မသိပါ။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး
ဘုရားသောက်တော်ရေကိုစွန့်၍ သောက်
လိုက်မိပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်
သွား၏။ ဤအကြောင်းကို တစ်ညလုံးနီးပါး
မျက်လုံးထဲကမထွက်ဖြစ်နေရာ နောက်နေ့
နှစ်ရက်ခန့် ဖျားပါလေတော့၏။

တစ်ခါ -

ရွာတော်ရှင်နတ်စင်တစ်ခု
ရှေ့တွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
နှင့် အတူဖြစ်သွားရင်း နတ်စင်
ထဲမှနတ်ရုပ်သည် ပခုံးတစ်ဖက်နိမ့်
တစ်ဖက်မြင့်ဖြစ်နေသည်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်း
နှင့်နှစ်ယောက်သား နောက်
ပြောင်လာသည့် အရှိန်သည်
ဆက်ပါတော့သည်။ ဪ -
ဟိုနတ်လည်း ကျီးပေါင်းတက်
နေသလိုပဲ။ ပုံထုတ်သူတွေအသုံး
မကျလိုက်ပုံများဟု ပြောလိုက်မိ
၏။ သူငယ်ချင်းက လှည့်ကြည့်ပြီး
အူတက်နေ၏။ လူ့သဘာဝသည် ကိုယ်
ပြက်လုံးထုတ်လျှင် တစ်ယောက်ယောက်
က အူတက်နေပြီ။ ရယ်နေပြီဆို အရှိန်
ကမသတ်တတ်။ တယ်ဟုတ်တဲ့ငါပါလား
ဟူသောပုံစံမျိုး စိတ်ကြီးဝင်ဘဝင်မြင့်ပြီး
အတောမသတ်ချင်တော့။ ပြက်လုံးထပ်
ထပ်ထုတ်တတ်၏။ ဤသို့ ထပ်ထုတ်
သောပြက်လုံးများတွင်တော့ မပြောသင့်
သည်များပါလာတတ်လေ့ရှိရာ ကျွန်ုပ်
လည်း ဤသို့ဖြစ်သွားပြီး နတ်ပုံတော်
အတိုင်း ပခုံးစောင်း၍ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း

လမ်းလျှောက်ပြမိတော့၏။ သူငယ်ချင်း
က အူတက်၍မဆုံး။

ထိုညအကောင်း။ မနက်မိုးလင်း
သည်နှင့် အိုးလွဲသလိုကြီးဖြစ်ပြီး လှည့်၍
မရတော့။ လူ့မှာ လမ်းလျှောက်လျှင်
မနေ့က စောင်းလျှောက်ပြခဲ့သောပုံစံ
အတိုင်း အမှန်တကယ်ဖြစ်နေလေတော့
၏။ သုံးရက်ခန့်ခံလိုက်ရ၏။

တစ်ကြိမ်သည် -

ဘဝတွင် မှတ်မှတ်ရရ အဆိုးဆုံး
အတွေ့အကြုံအဖြစ်ကြုံခဲ့ရပါသည်။
နတ်ကနားပွဲတစ်ပွဲတွင် နတ်ကနေ
သူများကို အယုံအကြည်မရှိရာမှ ကိုယ့်မြင့်
နှင့်နှစ်ယောက် တောင်ပြောမြောက်ပြော
ပြောရင်းနောက်ရင်းပြောင်ရင်းနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်
ရေးတွေ့ပါ ထိခိုက်မှန်းမသိထိခိုက်လာ
တော့၏။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုမျိုးမြင့်က
ရယ်လေ ကျွန်ုပ်က ပိုပြီးဟာသနှော၍
ပေါက်ကရပြောဖြစ်လေ။ ဘေးနားမှာ
မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေကြသူများက ကျွန်ုပ်
တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ တဝါဝါပိးပွဲကျ
လေ။ အရှိန်ကအတောမသတ်ဖြစ်ပြီး
ပြောချင်ရာပြောလေဖြစ်လာတော့၏။
ပါးစပ်ကတစ်ခွန်းပြောမိတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကိုတော့ အားနာပါတယ်ဟု အမြဲပြော
ဖြစ်၏။ သို့သော် ပါးစပ်မှာထိန်းလို့မရ။

နောက်နေ့တွင် မိုးလင်းသည်နှင့်
လူ့မှာဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိ ထိုင်းမှိုင်း
နေ၏။ ဝိုင်တိုင်တိုင်ငေါင်တောင်တောင်
နှင့် စိတ်လေးနေသလို။ သွေးလေးနေ
သလိုကြီးဖြစ်နေ၏။ ထိုညနေစောင်းတွင်
ကိုမျိုးမြင့်နှင့်နှစ်ယောက် ရပ်ကွက်တစ်ခု
သို့ လမ်းလျှောက်ဖြစ်၏။ လမ်းမှာ
နောက်ထပ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထပ်
တွေ့ပြန်ရာ စကားပြောရင်းသူတို့ပါလိုက်
လာကြ၏။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က
ကိုယ်ခံပညာအတော်ကျွမ်းကျင်၏။

သွားရင်းနှင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်
ယောက်အား ကိုမျိုးမြင့်မှလှမ်းကြည့်ပြီး
ရယ်ပြ၏။ ဘာမှထွေရာလေးပါးပြော
သည်မဟုတ်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေး
မှာ မျက်စောင်းထိုးပြီး ကျူထရံများ
လေးဖက်လေးတန်ကာထားသောနေရာ
တစ်ခုသို့ စွတ်ခနဲဝင်သွား၏။ စက္ကန့်ပိုင်း
အတွင်းထွက်လာကြသည်မှာ ရှမ်း
ဘောင်းဘီများဝတ်ပြီး ခွေးတလုံးလုံးဖြစ်
နေကြသော သိုင်းသမားများ ဖြစ်၏။
သိုင်းလေကျင့်နေကြပုံရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် - မင်း ငါ့ညီမကို

ဘာနှောင့်ယှက်တာလဲ”
“ဟင် - မင်းညီမကိုလည်းမေး

ကြည့်ပါဦး၊ ငါဘာမှမပြောရသေး... ”

“ဖုန်း”
“ဖြန်း”

ကိုမျိုးမြင့်၏ စကားမဆုံးခင် တစ်ယောက်ကလွမ်းထိုးလိုက်ရာ ကိုမျိုးမြင့် လည်ထွက်သွားပြီး ယိုင်သွား၏။ ကျွန်ုပ် က ကြားဝင်တောင်းပန်ရာမရ။

“ကိုမျိုး ပြေး၊ ပြေးတော့”

အော်ရင်းနှင့် သူ့ထိုးကိုယ်ထိုးဖြစ် ကုန်၏။ ကိုမျိုးမြင့်ပြေးချိန်ရရန် ကျွန်ုပ် ခုခံနေသော်လည်း အခြေအနေမဟန် မှန်းသိ၍ ထိုးပြေးပြေးနေရပြီ ဖြစ်၏။

ကိုယ်ခံပညာတတ်သောသူငယ် ချင်းက အတင်းဝင်လုံးဝင်ဖျန်ဖြေရင်း ပါးစပ်ကလည်းတောင်းပန်၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း တောင်းပန်ဖြစ်နေသော်လည်း အခြေအနေမှာ မကောင်းတော့။

“ဟေ့ - သူ့ခိုး၊ သူ့ခိုးလို့ အော်ကြ လေကွာ”

ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကိုမျိုး မြင့် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့။ လွတ်ပြီ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ကြောင်ကြည့်နေ ရာမှ လမ်းထဲမှလူများထပ်ထွက်လာ၍ တစ်ယောက်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြော လိုက်ရာ မထူးတော့။ ကိုယ်ခံပညာတတ် သောသူငယ်ချင်းနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ပြေးရတော့၏။

ရှေ့တွင် မည်းမည်းမြင်ရာကို ထိုး လိုက်ကန်လိုက်နှင့်ပြေးရ၏။

ရှေ့ကပိတ်ရိုက်သောဝါးလုံးရှည် များကို လွှတ်အောင် မနည်းရှောင်ရှား ပြေးရ၏။ လူအုပ်မှာ သဲသဲမဲမဲလိုက်လာ ၏။

ရေစည်အလွတ်များလှ၍ တွန်းရင်း ရှေ့ကပိတ်ထားသူများတတား၏။ ဆိုက် ကားများ ကန့်လန့်ခံ၍ ပိတ်ထားသူက တား၏။ အတော်လူညံသည့်လမ်းဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ခွဲကျော်လိုက်၊ ခုန် ကျော်လိုက်၊ ကွေ့ပတ်ကျော်ပြေးလိုက် နှင့် အသက်ရှူဖွဲ့ပင်မေ့နေ၏။

ကိုယ်ခံပညာတတ်သောသူငယ် ချင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ညာဘက်မှ ကျော် တက်ပြေးစဉ် ဘာနှင့်ပစ်လိုက်မှန်းမသိ ရ ဖောက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့ချိုစောင်းမှ သွေးများစီးကျလာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူလည်းမလျော့။ ပြေးလိုက်သည်မှာ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်ုပ်လည်း အသက်လှပြေးရပြီ ဖြစ်ရာ မောခြင်းပန်းခြင်းပင်မသိတော့။ ပါးစပ်နှင့် အသက်ရှူနေရပြီ ဖြစ်၏။ တတ်ထားသောကိုယ်ခံပညာများ ဘယ်

ရောက်ကုန်ပြီမသိတော့။ အသတ်မခံရ အောင် ခြေကုန်သုတ်နေရသည့်အနေ အထားရောက်နေချေပြီ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နောက်မှလိုက် လာကြသူများ ခပ်ကျဲကျဲကျန်ခဲ့ဟန်တူပါ သည်။ ဆဲသဲများဝေးဝေးလာ၏။ ကား လမ်းမကြီးဘက်ဆီရောက်သွားသော အခါ မသိမသာနောက်လှည့်ကြည့်ရာ လိုက်မလာကြတော့။ ရုံးစုရုံးစုနှင့်ခပ်ပျူ လှမ်းမြင်နေရ၏။

မောလွန်း၍ မတတ်နိုင်တော့။ ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင်း ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး လမ်းထိပ်အုတ်ခုံတစ်ခုပေါ် ပက်လက် လှန်ရင်းနားနေလိုက်၏။ အားရပါးရ နားမည်အပြု ခွေးမာန်ဖီသံကြား၍ ကြည့် လိုက်ရာ အုတ်ခုံဘေးကပ်ရက်အိပ်နေ သောခွေး သူ့နေရာကိုလာလှည့်သလိုဖြစ် သွားသောကြောင့် မာန်ဖီနေခြင်း ဖြစ်၏။ လူရိုက်ကွင်းများကို လွှတ်အောင်ပြေး လာနိုင်ခဲ့သော်လည်း ခွေးကိုက်လျှင်ပြေး နိုင်မည်မထင်၍ ကျွန်ုပ်မှာ မသိမသာ နောက်ဆုတ်၍ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရပါ တော့သည်။

အမှန်တကယ် အသက်လှပြေးရ ပြီဆိုသောအခါ ကိုယ်ခံပညာတတ်ထား သောစိတ်များမရှိတော့ပါ။ ဘာကိုမှ သတိမရတော့။ ရင်ဆိုင်၍ ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်သတ်ပတ်ရလျှင်လည်း ကျွန်ုပ် သည် ဤလူအုပ်ကြားတွင် ခြေကုန် လက်ပန်းကျ၍ ကိစ္စပြတ်သွားနိုင်၏။ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်ဟူသည့်အတိုင်း ဇွတ်မမိုက်ရဲတော့။

ဤသို့ ကြောက်စရာကောင်း သောအဖြစ်အပျက်များ လေး၊ ငါးကြိမ် မကကြုံခဲ့ရ၏။ သူများတစ်ဆင့်စကားကို တစ်ဆင့်နားထောင်ပြီး ဪ - ဟုတ် လား၊ အဲဒီလိုပြောမိရင် အဲလိုထိလားဟု မေးစရာမလိုတော့။ ကျွန်ုပ်က ကိုယ်တွေ့ ရင်းပြီး သိခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင် ခံရသည်ထက် သေချာသောကိစ္စမရှိ တော့ပါ။

အသက်ဘေးမှ သိသိလေးလွတ် ခဲ့ရသည့်အဖြစ်နှင့် သုံးကြိမ်ကြုံခဲ့ရ၏။ ဆရာသခင်အားပြောပြမိ၏။ ဒါလောက် ရွတ်ဖတ်၊ ပုတီးစိပ်၊ အဓိဋ္ဌာန်တွေ ခဏ ခဏဝင်နေပါရက်နဲ့ ဘာလို့ ဒီလိုခံရတာ လဲဟူသော မရှင်းလင်းသည်ကို ဆရာ သခင်အား ပြောပြမိ၏။

“မင်းက မင်းဟာမင်းနေလေ။ သူတို့ကမင်းကိုဘယ်နယ်လာလုပ်လို့ မင်း အပေါက်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင်အခြောက်

တိုက်သွားသွားပြောနေရတာလဲ။ အဲဒါ ကိုက မင်းစည်းပေါက်နေတာ။ မင်းက သွားသွားထိခိုက်ပြောတာကိုး။ မမြင်ရ တဲ့လက်သီးပုန်းထိုးခံရရင် ပိုနာတတ် တယ်ကွ။ အခန့်မသင့်ရင် ကာလနာ တိုက်တတ်တယ်။ မင်းက ဘယ်လောက် ပါဝါတွေရှိနေလို့လဲ။ မင်းက ရိုးရိုးလူပဲ လေ။ ရိုးရိုးမျက်စိနဲ့မြင်တဲ့ ရိုးရိုးအမြင်ပဲ မင်းမြင်နိုင်မှာပေါ့။ ဒီထက်ပိုပြီးမမြင်နိုင် ရင်သွားမလုပ်နဲ့။ မြင်နိုင်လာတဲ့ထိ မင်း ကြိုးစားလိုက်ပါဦး။ မြင်လာနိုင်ပြီဆိုရင် မင်းဒီလိုတွေလျှောက်ပြီးထိခိုက်ပြောမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တိတ်ဆိတ်စွာနေလိုက် ပါ။ မေတ္တာပွားတတ်အောင်ကူငှါ”

ဟု ဆရာသခင်က ပြန်ဆုံးမ၏။

နောက်ပိုင်း -

ပုဂ္ဂိုလ်များကိုသွားထိခိုက်စေမည့် စကားမျိုးလုံးဝမဟုတ်တော့။

အခြောက်တိုက်စော်ကားရင်း မျက်စိတွေ့ထင်ပင် ဖိုးစိုးပက်စက်ဖြစ်သွား ကြသူများ၊ ဘဝပျက်သွားကြသူများ မိသားစုအတွင်း အကြီးအကျယ်အပူ တွေ့သွားကြရသူများ ထပ်တွေ့လာပြန် လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာနေ တတ်လာတော့၏။ အကြောင်းမရှိ အဓိပ္ပာယ်မရှိ အခြောက်တိုက်စော်ကား ပြောဆိုခြင်းသဘောကို နားလည်လာ ၏။ မေတ္တာများများပွားတတ်လာ၏။

အမေနှင့်ဆရာအရှင်သုမြတ်ပြော ဖူးသလို များများမေတ္တာပို့ပြီး ကိုယ်ပြု သမျှကုသိုလ်များကို အမျှအတန်းဖေး ဝေခြင်းဖြင့်သာ ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်လာ တော့၏။

အမှန်က ကျွန်ုပ်သည် (၃၇) မင်း ကို အလွန်လေးစား အလွန်ချစ်သူ ဖြစ် ၏။ လူတွေက သူတို့နာမည်တွေသုံးပြီး ထင်ရာလုပ်နေကြခြင်းကြောင့် (၃၇)မင်း သိက္ခာထိခိုက်နေရသည်ကို မကျေနပ် နေမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားပြီး အပြစ်မဖြစ်အောင်နေမိပါ တော့သည်။

အစ်ကိုကြီးထံမှ ကုစွာသယံဒေဝ ယက္ခမန္တန်ရလာပြီးချိန်မှစ၍ သုံးရက်နှင့် ရအောင်ကျက်လိုက်ရာ မန္တန်ရွတ်ခြင်းကို ဝါသနာထုံသောကျွန်ုပ်အတွက် သုံးရက် နှင့်ရသွားပါတော့သည်။

မန္တန်ကြီးအလွတ်ရသည်နှင့် နေ့ စဉ် (၄၅)ခေါက်စရွတ်လေရာ ထူးခြား များ စတင်လာပါတော့သည်။

မန္တန်ရွတ်နေစဉ် အိမ်ပြောင်းများ အကြီးအကျယ်စုတ်ထိုးခြင်း၊ တောပန်း

တောင်ပန်းနံလေးများ ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲရ ခြင်းများ ကြုံလာရပါသည်။ ညဘက်များ သွားလာနေရင်းရွတ်နေစဉ် နောက်ဘက် မှ လူလိုက်လာသလိုခြေသံကြောင့် အကြိမ် ကြိမ်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဘာမှမတွေ့၊ သို့သော် ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်းမရှိ သည်မှာ ထူးခြား၏။

လူတစ်ယောက်ကို သတိတရရှိ နေပြီဆိုလျှင် မကြာပါ။ ထိုသူနှင့်ဆုံပါ တော့သည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့်ကိုဆုံ ၏။ သတိရပုံချင်းမတူပါ။ တစ်ဦးဦးကို သတိရပြီး စိတ်ပူခြင်းများပါနေလျှင် ထိုသူနာမကျန်းဖြစ်နေကြောင်း နောက်နေ့ ကြားရ၏။ ရိုးရိုးသတိတရရှိလျှင် တောင်းကောင်းမွန်မွန်နှင့် ဆုံတတ်၏။ အိမ်ကို စဉ်သည်များလာလျှင် ထည်း အမေမိတ်ဆွေများ၊ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းများဘာစကားပြောတော့မည် ထိုစိတ်ကအလိုလိုသိနေခြင်းမျိုးဖြစ်နေ ၏။ သူတို့လာရင်းကိစ္စကို ခုနစ်ဆယ် နာခိုင်နှုန်းခန့် ခန့်မုန်းမိထားသလိုဖြစ်နေ ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လွဲတတ်၏။ မှန် ညည်ကများပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အားရဝမ်းသာစွာ နှင့် ထိုထူးခြားမှုများကို အစ်ကိုကြီးအား သွားပြောပြ၏။

“မင်းလည်း မရောက်တာတောင် ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ - အထည်ကောက်ရ အခက်လို့ နေခင်းဘက်တွေပါသွား ဘောက်နေရလို့ အစ်ကိုကြီး”

“ဪ - အေး”

ကျွန်ုပ် သတိထားလိုက်မိသည်။ အစ်ကိုကြီးကိုမတွေ့။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်စုစုမမေးတတ်၍ မသိသလိုနေ တတ်၏။ ထူးခြားမှုတို့ကိုပြောပြရာ - “အမယ်-ငါဆို၍ ထိုမှာကိစ္စတစ်ခု နှင့်သွားတာ ဆူးလေနားရောက်တော့ အသင်ဆူးလေဘိုးဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထဲကိစ္စရှိနေတယ်။ အသင်ကညီပါ ဆိုပြီး ငါပြောလိုက်တာ ဟာ - မင်းကွာ ချင်းအဆင်ပြေသွားတယ်။ မင်းလုပ် ကြည့် ရတယ်”

ကျွန်ုပ် နားတော့ထောင်၏။ အစ်ကိုကြီးလိုမလုပ်ရပါ။ သက်တော် ရှည်ဘိုးကြီးများကို မခိုင်းရက်ပါ။ အိမ်ထဲပါ။ မေတ္တာသာပို့၏။ အမှုသာ ပြု၏။ ဝါရဝတရားထား၏။ အစ်ကိုကြီး မည်သည့်များကို ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း နှင့် နားထောင်နေရ၏။

“တို့တစ်ခါက ငါ့တံပည့်မလေး

တစ်ယောက် အိမ်ကထွက်သွားတာ သူ့ အမေက ငိုယိုပြီးလာပြောလို့ ငါလိုက် သွားတယ်ကွ။ ဟိုရောက်တော့ အသင် အိမ်တွင်း၊ အမြန်ပြန်ခေါ်ပေးပါဆိုပြီး ငါ ပြောလိုက်တာ ဘယ် - လေးရက်လား ကြာတယ် ပြန်ရောက်လာတယ်ဟ”

နားထောင်ကောင်းသော်လည်း ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းနှင့် နားထောင်နေမိ ၏။ သူလိုတော့ မလုပ်ရပါ။

“မင်းလုပ်ကြည့် - လုပ်တိုင်းဖြစ် တယ်။ မှန်မှန်သာရွတ်၊ ဖြစ်တယ်ကွ။ ငါ ကိုပေးတဲ့ငါဆရာဆိုရင် မင်းကွာ-ပိုက်ဆံ ဆိုတာ မြင်မကောင်းဘူး။ လက်ညှိုးညွှန် ရာရေဖြစ်နေသလိုပဲ”

သူပြောသောထူးခြားဆန်းကြယ် မှုများမှာ ကျွန်ုပ်မကြားဘူးသောခိုင်းခြင်း မျိုးများပါ၏။ အချို့ကိစ္စများ ကျွန်ုပ် ဉာဏ်မမိပါ။ သူကပြော၏။

“တစ်ယောက်ဆို ထွက်ရပ်ပေါက် ဖြစ်ချင်တယ်။ ထွက်ရပ်ပေါက်ဖြစ်ချင် တယ်ဆိုပြီး ဒီမန္တန်ကြီးကို နှစ်ရှည်လများ အမိဋ္ဌာန်နှံရွတ်လာတာ ခုထွက်ရပ်ပေါက် သွားပြီကွ”

ကျွန်ုပ်နားတော့ထောင်နေလိုက် ၏။ အစ်ကိုကြီးကိုပြင်မငြင်းချင်တော့ပါ။ ဆရာအရှင်သူမြတ်၊ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ရာ၊ သာသနာပြုရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေ သော ကျွန်ုပ်အတွက် အစ်ကိုကြီးစကား များမှာ ပေါ်ရွတ်ရွတ်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ် သည်လည်း အမိဋ္ဌာန်ကြီးပေါင်းများစွာ ကိုဝင်လာခဲ့သူ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသူ ဖြစ်၏။ ဆရာအရှင်သူမြတ်၏ ဆုံးမ စကားများ၊ အဆိုအမိန့်များ (၁၀၈) ပွဲ များတွင် အမိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်း ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရ သော ဂန္ဓာရီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတို့၏ စကား ဗဟုသုတများအရ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ဖို့ လုံးဝမလွယ်ကူပါ။ သူပြောသ လောက် မလွယ်ကူပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သာမန် ဉာဏ်နှင့်မမီနိုင်လောက်သော အတိတ် က်ပါရမိထူးကြီးများ၊ ယခုဘဝကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုများ၊ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်များဉာဏ်မမီလောက်အောင် ရှိနေပါသည်။ ဂန္ဓာရီကျင့်စဉ်စခန်းများ မှာ သာမန်လူများ မကျင့်နိုင်ပါ။ ဖိနပ် မစီး၊ ထီးမဆောင်း မြေလျှောက်ကျင့်ကြ သောပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့်လည်း ကြုံခဲ့ရ ပူးပါ၏။ ကန်တော့ခွင့်ရခဲ့ဖူးပါ၏။ ဖိနပ် မစီးသော်လည်း ခြေထောက်၊ ခြေဖဝါး များမှာ သာမန်သူလိုကိုယ်လိုပင်ဖြစ်၏။ ဘာဒဏ်ရာမှမရှိ။

ကြေးစည်တစ်လုံးနှင့် မြန်မာပြည် အနှံ့ မေတ္တာပို့နေသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့်လည်း ဆုံဖူး၏။ သူပေးစပ်ထဲမှကွင်းကိုလည်းစား ခဲ့ဖူး၏။

ရက်ရှည်လများ သစ်သီးစားပြီး ဂူအောင်းကျင့်နေသောပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း အနီးကပ်ကန်တော့ခဲ့ဖူး၏။ ဆိုပုဂ္ဂိုလ် ချီးမြှင့်သောရေမုန်းကိုလည်းသောက်ခဲ့ ရဖူး၏။

လုံးဝစကားမပြောဆိတ်ဆိတ်နေ သော်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံမလနှင့် ရှေ့တွင်မထိုင်ရဲလောက်အောင် အကျင့် စရဏအားကောင်းလှသည့်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လည်း ဆုံခဲ့ဖူး၏။ သူ၏မျက်လုံးမှာ အရောင်သုံး၊ လေးမျိုးထွက်နေသလား ထင်ရလောက်သူ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ဇွဲနဲ့ပဲ ကြီးစွာ လုံ့လဝီရိယကြီးမားစွာ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ်အားထုတ်နေကြသောပုဂ္ဂိုလ် ထူးများကိုအနီးကပ်ကန်တော့ရချည်းကပ် ရ၊ နိပ်နင်းမေးခဲ့ရသူဖြစ်ရုံမက သူတို့ ချီးမြှင့်သည်များကိုပင် စားခဲ့သောက်ခဲ့ရ သူဖြစ်လေရာ အစ်ကိုကြီးစကားများ သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ဆားမပါသော ဟင်းသီးနှံဖြစ်နေလေတော့၏။

သူပြောသလောက်မလွယ်ပါ။ -

ထွက်ရပ်ပေါက်ချင်တယ်ပြော၍ ထွက်ရပ်ပေါက်နိုင်ပါ။

ပါရမီစခန်းနှင့်သွားရသောလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏ်မမိပါ။

အခြားကိစ္စများဖြစ်နိုင်ကောင်းဖြစ် နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထွက်ရပ်ပေါက်ကိစ္စမှာ အတော် နက်ရှိုင်းလှပါသည်။ ဤမျှလွယ်မည် မဟုတ်ပါ။

စဉ်းစားမရပါ။

အစ်ကိုကြီးသည် လက်တွေ့သမား ဖြစ်၏။ သူများပြောလျှင် ခပ်လွယ်လွယ် ယုံတတ်သူမဟုတ်ပါ။ ယခု ထွက်ရပ် ပေါက်ကိစ္စကို ခပ်လွယ်လွယ်ယုံနေခြင်း အား ကျွန်ုပ်မပြောတတ်တော့ပါ။

ထူးတော့အလွန်ထူးပါသည်။

မန္တန်ကြီးတစ်လမ်းလုံးရွတ်သွား သည့်ရက်တိုင်း ဈေးပန်းခင်းသည်နှင့် ဈေးဦးတန်းပေါက်တတ်၏။ လူအုန် နေ တတ်၏။

မန္တန်ကြီးကိုယုံကြည်စွာနှင့်နတ်က မပြတ်ရွတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှ အကူအညီ မတောင်းပါ။ ဘုရားရှင်၏ဂုဏ်ကျေးဇူး တော်များကို ရှိခိုးနေရသလိုဖြစ်နေ၍

အလွန်သဘောကျကာ ရွတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှလည်း ဆုမတောင်း ပါ။

ထူးခြားမှုများမှာ -

လူတစ်ယောက်ကို သတိတရရှိ၍ ညောင်ပင် (သို့) အပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင်ထိုင်ကာ မန္တန်ကြီးကို (၃၇) ခေါက်ရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့ပေးလျှင် ထိုလူ တွင်ကြုံနေသောအခက်အခဲ တစ်နည်း မဟုတ်တစ်နည်းနှင့် ပြေလည်သွား၏။ ကျန်းမာရေးများကောင်းလာတတ်၏။

ခက်နေသည်မှာ ကျွန်ုပ်သတိတရ ဖြစ်၍ပြုလုပ်လိုက်သည်ကို သူမသိ။ သူ မှာ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ထိုကိစ္စသည် အလိုလိုပြေလည်သွားကြောင်းသာ ဆို ပြောတတ်၏။ ကျွန်ုပ်က အဲဒါပေါ့ - တို ရက်က ခင်ဗျားကို သတိတရရှိနေလို့ ဘယ်သစ်ပင်မှာ ဘယ်လိုဝင်ပြီး ကျွန် တော်လုပ်ပေးလိုက်လို့ ခင်ဗျား အခုလို အောင်မြင်သွားတာဟုပြောလိုက်ရလျှင် ထိုသူရယ်မှာသေချာ၏။ လုံးဝအယုံအ ကြည်ရှိမည်လည်းမဟုတ်။ ကျေးဇူးတင် ဖို့ဆိုဝေးစွာ။ ကျွန်ုပ်မှာ ဤသို့သာကြုံနေရ ပါသည်။ ကြံသော်လည်းလုပ်ဖြစ်နေ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ မောင်နီဟူသည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကို အထူးသတိတရဖြစ်နေလျှင် အပင် ကြီးကြီးအောက်တွင် မန္တန် (၃၇)ခေါက် ရွတ်ပြီး မောင်နီအတွက် မေတ္တာပို့ဖြစ် ၏။ မကြာခင် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တွင် မောင်နီသည် အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနှင့် လာဆုံ၏။ ဆုံသည့်အခါ တို တစ်လောက အိမ်မှာ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ဖြစ်နေကြောင်း၊ ၎င်းပြဿနာများသည် ယခု နောက်ပိုင်း အေးသွားကြောင်း၊ လူဆိုတာ ကိုယ့် စေတနာကိုယ့်အကျိုးပေးသည်ဆိုခြင်း ကိုယ့်ကြောင်း၊ သူသည် သူများအပေါ် စိတ်ကောင်းကောင်းထားသောအကျိုး ကြောင့် ယခုလိုဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၏။ ကျွန်ုပ်က ပြုံး၍နားထောင်ပေး၏။ မန္တန် (၃၇) ခေါက်ကို ပေါက်ပေါက်ဖောက် သလိုရွတ်ခဲ့ရသောပါးစပ်နှင့် ညောင်းနေ အောင်ထိုင်ခဲ့ရသည့်တင်းပါးကို အားနာ နေမိ၏။

တစ်နေ့ -

“သူငယ်ချင်းရာ ငါ့အမေရဲ့အစ်မ ငါ့ကြီးတော် လေဖြန်းချင်သလိုလိုဖြစ် သွားလို့ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ စိတ်တွေညစ်နေတယ်”

အင်္ဂဂိဇာအလိုအရ အခါကြည့် လိုက်ရာ ထိုအမျိုးသမီးသည် နောက်

ထပ် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွင် ပြန်ကောင်းသွားနိုင်ကြောင်း တွေ့လိုက် ရ၏။ မန္တန်ကြီးကိုလည်း ရွတ်နေသည် ဖြစ်ရာ -

“ဒီလိုလုပ် - မင်းအဒေါ်ကောင်း သွားလိမ့်မယ်။ ငါမေတ္တာပို့ပေးမယ်”

“ဟာ - မင်းကလည်း မေတ္တာပို့ရုံ နဲ့ကောင်းမှတော့ ငါ့အမေက သူ့အစ်မ ကို တစ်ချိန်လုံးထိုင်ပို့နေတော့မှာပေါ့။ မင်းတစ်ခုခုတော့...”

“အေးလေ - ဖင်းကြည့်ကြည့်၊ ငါ လုပ်ပေးမယ်။ ကောင်းသွားစေရမယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ (၇)ရက် သုံးကြိမ်၊ စုစု ပေါင်း (၂၁) ရက်တိတိ ညောင်ပင်ကြီး အောက်တွင်ထိုင်ကာ မန္တန်ကြီးကို (၃၇) ခေါက်ရွတ်ရင်း ကာယကံရှင်ကို မေတ္တာ ပို့ပါတော့သည်။ သစ္စာလည်းဆို၏။ သူ တို့ထံမှ ငွေကြေးအသပြာယူခြင်းမရှိပါ ကြောင်းနှင့် သူ့အား ကျန်းမာအောင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေးနေချိန်တွင် ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံနှင့် သူရာမေရယကံကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ခြင်းမရှိပါကြောင်း သစ္စာဆို၏။ ဤမှန်သောသစ္စာကြောင့် ကျန်းမာရေးကောင်းပါစေဟု လိုက်လိုက် လှဲလှဲ အာရုံပြုထား၏။

“လူလေး”

“ဗျာ”

“နင် နေခင်းနေခင်း ဘယ်ထွက် ထွက်သွားတာလဲ၊ မအိပ်ဘဲနဲ့”

ကျိုက္ကဆံဘုရားက ညောင်ပင် ကြီးကိုသွားတာပါ အမေ။ သားသူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အဒေါ် နေမကောင်း လို့ နေကောင်းအောင်သွားပြီးမေတ္တာပို့ ပေးနေတာပါ”

“ဪ - ကောင်းတယ် သား၊ အမေက မင်း မနက်လေးနာရီလည်း အထည်သွားကောက်ရသေး၊ ညနေ လည်း ဈေးထွက်ရသေးဆိုတော့ နေခင်း အိပ်နေကျကို အိပ်တာမတွေ့လို့မေးတာ ပါ”

အမေ ဤမျှသာပြော၏။ ကျွန်ုပ် ၏လုပ်ရပ်ကို တိတ်ဆိတ်စွာချီးမြှောက် ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူငယ်ချင်း၏ အဒေါ်ကောင်းစေရမည်ဟူသောယုံကြည် ချက်နှင့် (၂၁) ရက်ကို အောင်မြင်စွာ ရွတ်ဖတ်မေတ္တာပို့နိုင်ခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းက ဘာမှလာမပြော ၍ သူတို့အိမ်ဘက်သွားလိုက်ပါသည်။ တွေ့ပါပြီ၊ ထိုအဒေါ်မှာ သနပ်ခါးအဖွေး သားနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင် လျက်။

“သူငယ်ချင်း၊ မင်းကြီးတော်ကြီး ကောင်းသွားပြီမို့လား”

“ကောင်းသွားပြီပေါ့၊ အကြောဖွင့် တဲ့ဆရာကို အိမ်ပင့်ပြီးကုလိုက်ရတာ ခြေကြွတင်မနည်းဘူး၊ မကောင်းခံနိုင်ပါ မလား။ မင်းရော ကြီးတော်အတွက် ဘာလို့ပေးမယ်သာလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ပေါ်ကိုမလာတော့ဘူး။ ပျောက်ချက် သားကောင်းသွားလိုက်တာ ငါ့မှာမွှော် လို့”

‘ငါလုပ်တာပေါ့၊ မလုပ်ဘဲနေပါ မလား။ မင်းကြီးတော်ကြီးအတွက် သစ္စာတွေပြုပြီး အဓိဋ္ဌာန် (၂၁) ရက် တောင်ဝင်ပေးခဲ့လို့ မင်းကြီးတော် ခုလို ကောင်းသွားတာပေါ့ကွ။ ဆေးတွေသွား တာပေါ့’

ဤစကားလုံးတို့သည် နှုတ်မ မထွက်တော့ပါ။ ရင်မှာသာ ပဲ့တင်ထပ် နေပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းကို စိတ် ထဲမှသာပြောနေမိပါတော့သည်။ အမှန် အတိုင်းပြောရလျှင် သူငယ်ချင်းယုံမည် မဟုတ်ပါ။ ရယ်တောင်ရယ်မည်ဖြစ်၏။ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့်ထိုင်နေပြီး ဘာ စားနေမှန်းမသိ မုန့်လေးတစ်ခုစားနေ သောကြီးတော်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းခံစားရ၏။ ဝမ်းသာသည်မှာ သူနေကောင်းသွား၍ဖြစ်ပြီး ဝမ်းနည်း သည်မှာ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ရပ်များ လုံးဝ အရာမထင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ငါတို့ကွာ တော်တော်လေးအ ကုန်ခံပြီးကုပေးလိုက်ပါတယ်။ အကြော ဖွင့်ဆရာလည်းတော်ပါတယ်။ တော်တို့ လည်း ပြန်ကောင်းသွားတာပေါ့။ တော် သေးတာပေါ့ကွာ။ ကုများမကုနိုင်ရင်ပြီး ပြီ”

သူငယ်ချင်းပြောနေသော တော် ခြင်းထပ်နေသည့်စကားများကိုနားထောင် ရင်း ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင်ဆိုနှင့်ကြီးပြန် လာ၏။ ကောင်းသွားပြီးမှ ဖွင့်မပြောခင် တော့ပါပေ။

အကြောဖွင့်ဆရာတော်၍ ပြန် ကောင်းသွားခြင်းဟုသာ တွင်တွင်ပြော နေ၏။ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။

“ညီလေး”

“ဗျာ - ဟာ အစ်ကို - ဗျာ - အစ်ကိုသိန်း လာ”

“အေး - မင်းတူမလေး ဆိုအိမ် တွေ့တအားပူပြီး တက်တက်နေလို့ ပတ်တိုက်နေရတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အေး - အဲဒါ ဒီဘက်နား”

ဆေးဆရာလာရှာတာ။ ဗဟိုဈေးနားမှာ တော့ တစ်ယောက်ရှိတယ်ကြားတယ်”

ကျွန်ုပ် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

“အစ်ကို”

“ဟေ”

“တူမလေး . . . ကောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ နေကောင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - အစ်ကို ဗဟိုဈေးသွား ချင်သွားတော့”

“အေး”

အစ်ကိုသိန်းအပြန် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွဲကြွဆံဘုရားမှ ပညောင်ပင်ကြီးဆီ သူတို့ခြေတင်ပါတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရွတ်ဖတ်မေတ္တာပို့၏။ ပြီး၍ ပြန်မည်အပြု တလေးလေးတစ်ယောက်သည် သူထက် ကြီးသော ကလေးကြီးတစ်ယောက်ကို ဆွဲပြေး၍ ဆော့နေသည်ကို သွားတွေ့ လိုက်၏။ ကလေးလေးမှာလည်း အူတက် အောင်ရယ်နေ၏။

အင်း - ကလေးက သူထက် အရွယ်ကြီးသူကိုဆွဲပြေးဆော့နိုင်တယ် ဆိုတာ ကလေးအားကြီးတဲ့သဘောပဲ။ အားမရှိရင် ဆွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အားရှိ ဘာကျန်းမာလို့။ ပြီးတော့ ကလေးက အူတက်အောင်ရယ်ပြေးဆော့နေတယ်။ ရယ်တာ ငိုတာမဟုတ်ဘူး။ နေကောင်း လို့ရယ်တာ၊ နေမကောင်းရင်ငိုမှာ။ ဟုတ် ပြီ။ ဒီနိမိတ်တွေကြောင့် အစ်ကိုသိန်း သမီးလေးကောင်းပြီ

ဟု ဝမ်းသာအားရတေးရင်း ပြန် ထာလိုက်ပါသည်။ ဈေးထွက်မှ အစ်ကို သိန်းတို့အိမ်လှည့်ဝင်မည်ဟု စဉ်းစား ထားလိုက်၏။

“အစ်ကိုသိန်း”

“ဪ - ညီ လာ”

“တူမလေး ကောင်းသွားပြီလား”

“အေး - ညီ ပြောသလိုပဲ။ ဗဟို ဈေးကဆရာ တော်တော်တော်တာပဲ။ တောင်းသွားပြီ။ အတက်ပါကျသွားပြီး ဆော့တောင်နေပြီ။ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး”

ဆော့ကစားနေသော ကလေးမ လေးကို ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ရေရွတ်လိုက်ပါ သည်။

“တူမလေး မင်းအတွက် ဦးလေး ဆူတောင်းမေတ္တာပို့ပေးထားပါတယ်။ တူမလေးဘာမှမဖြစ်စေရတော့ပါဘူး”

“ညီ၊ မုန့်စားဦးလေ”

“ရတယ် အစ်ကို၊ ဈေးခင်းရမှာ နောက်ကျနေမှာစိုးလို့သွားတော့မယ်”

ကျေးဇူးတင်စကားမကြားရတော့ ပါ။

ကျေးဇူးတင်အောင်လည်း ကျွန်ုပ် က လုပ်ပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်ုပ် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၍ အစ်ကိုသိန်းတို့အိမ်မှ ခြေလှမ်းကြကြီး ဖြင့် ပြန်ထွက်လာလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟဲ့ - မောင်မောင်သန်း ဟိတ်” အသံကိုရင်းနှီးနေ၍ လှည့်ကြည့် လိုက်၏။

“ဟာ - သူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်အေး”

“အေး - နင်ဘယ်လဲ၊ အိတ်နဲ့ဘာ နဲ့”

“ငါဈေးသွားထွက်မလို့”

“ဟလား - ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းဘေးမှာ”

သူငယ်ချင်း သေချာကြည့်နေ၏။

ကျွန်ုပ်ကို ထင်မထားပုံရ၏။

“နင် . . .”

“အေး-ငါအိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။”

ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဟုတ်တယ်။ ငါ့ယောက်ျား ဟယ် ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး။ ငါ့ကို လည်း ဆူလိုက်ဆဲလိုက်နဲ့ သူ့ဟာသူ ဆူ သူ့ဟာသူစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်က . . . အိမ် က . . .”

“ဘာလဲ ဆင်းသွားလို့လား”

မြင့်မြင့်အေး နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကိုဖိ၍ အံတင်းထားရင်း ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ မျက် တောင်ကပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့်။

“အခု နင်က”

“အဲလိုပဲ၊ ဟိုအသံအိမ်မေးဒီအသံ အိမ်မေးပေါ့ဟယ်။ ဘယ်မှာမှန်းလဲမသိ တော့ ဒီလိုပဲလိုက်မေးနေရတာပေါ့”

“ကဲ - မြင့်မြင့်အေး၊ နင်ပြန်တော့ နင့်ယောက်ျားပြန်လာရင်ပြီးရောမို့လား”

“အမယ် - နင်က ငါ့ယောက်ျား ကိုမြင်ဖူးလို့လား၊ သွားရှာပေးမလို့လား” နင် အေးအေးဆေးဆေးပြန် တော့”

ကျွန်ုပ်လည်း ပြောရင်းနှင့် ဈေး ထွက်ရန်သွားလိုက်ပါသည်။ ထိုည စောစောသိမ်း၍ နောက်နေ့မလင်းခင် ပင် ကျီကြွဆံဘုရားမှ ပညောင်ပင်ကြီးဆီ သို့ သွားရောက် ရွတ်ဖတ်လိုက်ပါသည်။ မေတ္တာပို့မည်ကြံသောအခါ မြင့်မြင့်အေး ယောက်ျားနာမည်မမေးခဲ့ရ၍ မြင့်မြင့် အေး စိတ်ချမ်းသာဖို့သာ မေတ္တာပို့ရ တော့၏။

တစ်ရက်နှင့်စိတ်မချ၍ နှစ်ရက် မြောက်သောနေ့တွင် မြင့်မြင့်အေးနေ သောလမ်းသို့ အရောက်သွားလိုက်ပါ သည်။

“ဟဲ့ - မြင့်မြင့်အေး”

“ဟဲ့ - အေး သူငယ်ချင်း လာ၊ အိမ်ပေါ်တက်လေ”

“မတက်တော့ဘူး၊ နင့်ယောက်ျား အခြေအနေသိချင်လို့”

“ရောက်လာပြီလေ၊ နင်နဲ့တွေ့ပြီး နောက်နေ့ညနေရောက်လာတာပဲ။ အိမ် ထဲဝင်လာတာတောင် ခပ်တင်းတင်းနဲ့။ ငါသိပါတယ်၊ သူ ငါ့ကိုလုံးဝမပြတ်နိုင်ပါ ဘူး။ ထင်သားပဲ၊ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့”

ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးတို့ မြင့်မြင့်အေး ဆီရောက်သွား၏။ သူငယ်ချင်းကို ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။ ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ သူ့ယောက်ျား သူ့ကိုလုံးဝ မပြတ်နိုင်၍ ပြန်လာသည်ဟုသာ မှတ် သားထားလိုက်ပါတော့သည်။

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မကကျေးဇူးတင် ခံရလွန်းသည်များ ဤသို့ကြုံရပါများလာ သော် ကျွန်ုပ် စိတ်မပီတော့ပါ။ လုစပ်ပေး ချင်စိတ်များမရှိတော့ပါ။

ငါ့မှာတော့ ပြုလိုက်ရတဲ့သစ္စာ၊ ရွတ်လိုက်ရတာ အမြဲပဲထွက်ခမန်း၊ သူ တို့ကိုစွဲတွေ့ပြီးသွားရင် ငါကဘေးမှာဟု တစ်ကိုယ်ကြားရေရွတ်ပြီး စိတ်ထဲ မကောင်းဖြစ်နေမိပါသည်။

တစ်နေ့ အစ်ကိုကြီးနှင့်လမ်းမှာ ဆုံရာ မင်းအိမ်လာခဲ့ဦးဟုဆို၍ သွား လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းပါ။

အလွန်ချစ်ကြသော အစ်ကိုကြီး တို့နီးမောင်နဲ့ လမ်းခွဲသွားကြပါပြီ။ လုံးဝ ထင်မထားပါ။ သူတို့သားသည် အဖေ

နှင့်နေရင် မိထွေးမျက်နှာကြည့်ရမည်ဟု ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းများအိမ်သွားနေ၏။ သူ့အမေနှင့်လည်းမနေ၊ သူ့အမေမည်လည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားလေရာ ပထွေးနှင့်မနေချင်ဟန်တူ၏။

ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။ သူတို့၏ ချစ်ခြင်းကို မမြင်ဘူးပါ။ သေမသွားလမ်းခွဲကြတော့မည် သူများအဖြစ် လူတိုင်းကပြောကြ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်မကောင်းပါ။ အိမ်တွင်းအနီးဆွဲခဲ့သောနေရာလေးမှာ အရာများသာကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရွှေဆင်း၊ ရွှေစောင်းများ၊ ရွှေအုန်းများကို ထိုင်သည့်ခြေရင်းတွင် စုပုံချထားသောမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။

မမြင်နိုင်သော စွမ်းအားများကို ကျွန်ုပ်စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။ ရိုက်ခတ်လာသောလှိုင်း၏ ရိုက်ချက်ပြင်းပုံများတို့လည်း စဉ်းစားနေမိ၏။ အကောင်းကြီးကနေ လမ်းခွဲသွားကြရပုံ၊ အသီးသီးအိမ်ထောင်ပြုသွားကြပုံများကို တွေးနေမိ၏။ အစ်ကိုကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ အောင်နိုင်ခဲ့သူဟု ထင်နေပုံရ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် အစ်ကိုကြီး၏ စဉ်းစားမှုများအနည်းငယ်လိုသွားပုံရပါသည်။

သူ့ကိုခိုင်းသူသည် သူတို့မိသားစုကြီး ယခုလိုပြုကွဲသွားမည်ကို မသိလေသလား၊ ကြုံမမြင်လေသလား။

တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်လျှင် သူ့ကိုခိုင်းသူမထိပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ပါးစပ်ကလေးကသာတောင်ပြောမြောက်ပြောပြောရင်း အိမ်တွင်းကိုဖယ်ရှားခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်ထိသွားသူမှာ အစ်ကိုကြီးနှင့် သူ့မိသားစုသာဖြစ်ပါသည်။

ကံကုန်လို့သွားကြသည်ဟုဆိုလျှင် ကံကုန်ပုံကြီးသည် ယခုမှ ရုတ်ခြည်းချက်ချင်း အဘယ်ကြောင့်ပေါ်လာရပါသနည်း။ ကံကုန်ပုံမှာမလှပါ။ ချိန်ကိုက်ထားဘိသည့်အလား အိမ်တွင်းအနီးကို ဖယ်ရှားရုံမက ရက်ရက်စက်စက်ပြောဆိုပြီးနောက်ပိုင်း ထူးဆန်းစွာပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖယ်ရှားခိုင်းသူမှာ ပါဝါရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။ မငြင်းလိုပါ။

သို့သော် ဖယ်လိုက်သည့် အစ်ကိုကြီးသည် ဖယ်ရှားခိုင်းခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်သည်ကို သတိချပ်ရမည်ဖြစ်၏။

အစ်ကိုကြီးသည် သာမန်ပုထုဇဉ်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏သဘာဝ

အတိုင်း သုခဒုက္ခများစွာကြားမှာရှိနေပါသေးသည်။ မိသားစုစားဝတ်နေရေး၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများရှိနေသည့်အတွက် ရတနာမြတ်(၃)ပါးဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို အမြဲတမ်း အသိမပြတ်သတိကပ်၍ နေနိုင်ဦးမည်မဟုတ်ပါ။ လူတို့တွင်ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော အများအယွင်းလေးများ ရှိကောင်းရှိနေနိုင်ပါသည်။

အတိမ်းအစောင်းဖြစ်လာသည့်အခါ မြင်နိုင်သောမိတ်ဆွေများ လိုအပ်သလို မမြင်နိုင်သောမိတ်ဆွေများလည်း လိုပါသည်။ မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များကူညီကြပုံ၊ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြပုံများမှာ ကြုံခဲ့ဖူးသူများသာ သိနိုင်ပါသည်။ ပဌာန်းဆက်ရှိကြသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းဟုပြောကြလေ့ရှိပါသည်။

အရေးကြီးသည်မှာ မေတ္တာထားဖို့သာဖြစ်ပါသည်။

မေတ္တာများများပွားခြင်း၊ အမျှအတန်းပေးဝေခြင်းဖြင့် မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏မေတ္တာကို ရနိုင်ပါသည်။ ကြည့်ညှိကွယ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကြည့်ညှိကွယ်ရန်မှာ ရတနာမြတ် (၃)ပါးသာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် -

ကိုယ့်ရန်သူမဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူ့ဟာသူနေကြသောပုဂ္ဂိုလ်များကို အကြောင်းမဲ့ ထိခိုက်စော်ကား ပြစ်တင်ရှုတ်ချဆဲဆိုမလုပ်သင့်ဟု ကျွန်ုပ်၏ဉာဏ်မိသလောက်လေးနှင့် တွေးကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားကြည့်၏။ သူတို့သည် သူတို့ဟာသူတို့နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တင်မြောက်ပသပါသည်ဆိုလျှင်လည်းလူ့မလိုလျှင်မလိုသလိုဆွဲဆွဲလှင့်ပစ်ပစ်ပစ်စက်စက်ပြောလျှင်လည်းလူ့ လူကသာလုပ်နိုင်ပါသည်။

အစ်ကိုကြီး၏အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အခြားသူများကိုပါ လေ့လာကြည့်၏။ ဗဟုသုတမေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်၏။

နဂိုက ယုံကြည်စွာ ပသထားပြီး ဖယ်ရှားလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုး၊ ပြဿနာအမျိုးမျိုးဝင်လာတတ်ကြလေ့ရှိပါသည်။ အချို့မှာခံရသည်ကိုရှက်၍ လူမသိအောင်ကျိတ်ခံနေကြသူများလည်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဖယ်ရှားကြသူများသာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ထိခိုက်နေသည်ကို နားမလည်နိုင်လောက်အောင်တွေ့တွေ့နေရပါသည်။ လူကြီးသူမများက အဲဒါသရဏဂုံ

မတည်၍၊ ရတနာမြတ်(၃)ပါးကိုကြည့်ညှိမှုအားနည်း၍ဟု ဆိုကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်ဉာဏ်မမိပါ။ ဉာဏ်မမိ၍သာ ဗဟုသုတလျှောက်မေးကြည့်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုကြီးအိမ်ရောက်တိုင်း အနီးစင်ဆွဲခဲ့ရာနေရာလေးကို ကြည့်၍သာ မေတ္တာပို့နေမိပါသည်။ မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့်အစ်ကိုကြီး၏ဖုန်းကိုလည်း သတ်၏။ ကရာတေးသင်ပေးနေရသောအစ်ကိုကြီးသားပင်လျှင် ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်းမသိတော့။ မိသားစုကြီးပြုကွဲသွားပြီး အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေ၏။

ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းပါ။

ဘယ်ကိစ္စမဆို အယုံအကြည်မရှိဟုဆိုလျှင် အစထဲက ကင်းကင်းနေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိ၏။ အစထဲကမပတ်သက်အောင်နေခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မေတ္တာသုတ်ကို ကျွန်ုပ်အလွန်ရွတ်၏။ အလွန်အားကိုး၏။ အလွန်လည်းကြည့်ညှိ၏။ မေတ္တာသုတ်ကိုရွတ်ဖတ်ပြီး ချိန် ငြိမ်သက်စွာ မေတ္တာပို့သခြင်းကို နာရီဝက်ခန့်ပို့လေ့ရှိ၏။ မေတ္တာပွားကြည့်အမျိုးမျိုးကို လေ့လာကြည့်ပါသည်။ ဗဟုသုတရအောင် ရှာဖွေဖတ်ရှုကြည့်ပါသည်။ စာပေကျမ်းဂန်များတွင် တွေ့သည်များမှာ အယုတ်အလတ်အမြစ်မရွေး နေရာနှံမကျန် မေတ္တာပွားခြင်း မေတ္တာပို့ခြင်းများသာများပါသည်။

အစ်ကိုကြီးကိုပြောပြမိ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ မေတ္တာပို့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးလေ့လာကြည့်။ ဘယ်နတ်ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုချန်ထားပြီးမေတ္တာပို့ပါလို့ ဘယ်သူမှမိန့်ဆိုထားဘူး။ အားလုံးအယုတ်အလတ်အမြစ်မရွေး အထက်ဘဝ၊ အောက်အဝီစိ၊ မြင်ရမမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ မေတ္တာပို့ရ၊ မေတ္တာပွားရတာ နှံသည့်စကြဝဠာ ဖိလာထုတ်ချင်း အကြွင်းမရှိဆိုတာပါတယ်နော်”

အစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်ုပ်

ကလေးတစ်ယောက်လိုကြည့်၍ ပြောသွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမှမသိမပြောတော့ပါ။ ထိုနေ့မှစ၍ အစ်ကိုကြီးအိမ်ဘက်ဆီ မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။ မရောက်ရခြင်းမှာ သူ့သားလည်းမရှိတော့၍ ကရာတေးသင်ရန်မရှိတော့ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မိမိမိမိဖေးထွက်နေရ၍လည်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသခင် လူလွယ်ခေါ်၍

ဆရာထံသို့ နှစ်ရက်ခြားတစ်ခါ၊ သုံးရက်ခြားတစ်ခါရောက်၏။

ဆရာသည် အင်္ဂုဇာပညာခန်းများကို တစ်စက်တစ်စ တိုးတိုးသင်လာသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စာအော်ကျက်ရသည့်အခါများရှိလာ၏။ အိမ်မှာ စာအော်ကျက်လျှင် အမေကပြုံးနေ၏။ ဆရာမေး၍ဖြေလျှင် စာသံထွက်နေပါတာ ဆရာမကြိုက်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဉာဏ်နဲ့နည်း၍ မနည်းလိုက်နေရ၏။

စာအုပ်ထဲကအတိုင်း မင်းလိုက်အော်နေလို့ကတော့ မင်းဘယ်တော့မှ တော်ဘူး

ဟု အမြဲပြော၏။

တစ်နေ့ လူတစ်ယောက်ကို တောင်းတစ်လုံးကြည့်ပြီး ဟောနေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ထဲမှမြင်အောင်လိုက်ကြည့်၏။ ဂဏန်းတစ်လုံးကျော်ဟောထိန်းများဖြစ်ပြီး အလွန်မှန်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဧည့်သည်ပြန်သွားသည်နှင့် မနေထိုင်မထိုင်နိုင် အရံခွင့်၍ မေးကြည့်၏။

တစ်ခွင်ကျော်ဟောကိန်းဟုဆို၏။ ကျွန်ုပ်မသိသေးသောတိုင်များ ခပ်စိတ်စိတ်ထွက်လာတော့၏။ ရန်တိုင်များ၊ ခိတ်တိုင်များ များပြားလာလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထတိုင်း ဦးခေါင်းမှဆံပင်ကြည့်မိ၏။ မကြာခင် ဖွေးဖွေးလှုပ်ဆာမည်ကိုသိနေ၏။

မကျန်းမာသောသူများကို ရောဂါပြုရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ စကားပင်ပြောနိုင် ဝိုင်ဝိုင်သွား၏။ ငါ့ဆရာသိလှသည်လားဟု စိတ်ထဲမှ လက်သီးလက်သင်းတန်းမိ၏။

နံတော်စဉ်ပညာခန်းများကို ဆရာအလွန်အားထား၏။

နံတော်စဉ်ပညာခန်းများကိုသင်ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်အလွန်ပျော်၏။ ဆရာသင်တသာ စိကပတ်ကုံးပြောပြလေ့ရှိရာ အလွန်နားထောင်ကောင်းလှ၏။

အထက်ကြည့်ပုံစံနေရခြင်းဖြစ်၍ အလွန်ပီတိဖြစ်ရ၏။ ကုသိုလ်လည်းပွား၏။ အခြားပညာခန်းများကိုသင်လျှင် ဤပုံစံမရှိပေ။ နံတော်စဉ်ပညာခန်းကို သင်လျှင် ဆရာအလွန်စိတ်ရှည်၏။ ဟန်ပြောပြောနေသည်မဟုတ်ပါ။ တည်တံ့ပြောပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အလေးတိုင်းမှာ အားပါ၏။ မျက်စိထဲတွင် ခနဲကွက်ခနဲမြင်လာအောင်ပြောနိုင်ပေး၏။

ဆရာ၏တပည့်တစ်ဦးရှိပါသည်။

သူက ခရာစောက်တိုင်ထူ၍ ဟောခိုင်းလျှင် သိပ်စိတ်မပါလှ။ ဆရာက အမြဲဆူရ၏။ နံတော်စဉ်နှင့်ဟောလျှင် အလွန်မှန်၏။ သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသူကို ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်သိနေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုပြောသလိုပြောနိုင်၏။ မေးသူမှာ မငြင်းနိုင်။ နံတော်စဉ်ဟောကိန်းကို ဤမျှပိုင်၏။

အလွန်နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းလှသော ဟောကိန်းဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏ်ကြီးလျှင် ကြီးသလို ဖြန့်ကြက်ဟောနိုင်၏။ 'ထဲဝယ်ဉာဏ်ရှိမဆုံးတည်း' ဟူသည် နံတော်စဉ်ကိုများပြောလေသလား အောက်မေ့ရ၏။

လူတစ်ယောက်ကို စန္ဒြောအခါတွင် ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါလားဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောရုံနှင့် ထိုလူသည် တွေ့တိုင်း ရိုရိုသေသေပြော၏။ ပြော၍မဆုံးတော့။ နံတော်စဉ်၏ဟိတ်မှာ ဤမျှကြီး၏။

တစ်ခါက အမေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား အင်္ဂါအခါတွင် ခရီးသွားရင် သတိထား၊ အစားအသောက်များပြီးရင် ဝမ်းဥပဒ်ပေးတတ်တယ်ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်ရာ အမလေး - ငါ့တူရယ်၊ ဖြစ်ပြီးပါပကောလား။ ပင်လယ်ဘက်သွားရင် အစားတွေများလို့ ဝမ်းလျှော့ဝမ်းပျက်ဖြစ်သွားတာ လူမြော့မြော့ပဲကျန်တယ်ဟုပြောပြီး အမေအတွက် ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်များဝယ်ဝယ်လာပေးလေ့ရှိ၏။ တော်တော်လန့်သွားပုံရ၏။

နံတော်စဉ်ပညာခန်းသည် ခုနှစ်သတ္တရာဇ်မေးရန်မလို၊ နာမည်သိရန်မလို၊ ဝတ်ဆင်လာသောအင်္ကျီအရောင်အဆင်း၊ ကိုင်ဆောင်လာသောနိမိတ်များကြည့်ရန်မလို တန်းဟောနိုင်သောပညာဖြစ်၏။ အင်္ဂုဇာပညာရှင်ကြီးများ အလွန်အားထားကြကြောင်း ဆရာသခင်က မကြာမကြာပြောပြ၏။

'မ - သိ - ကြ - လျှင် - တွေး - ဆ - အုံး' ဟူသည် (၇) လုံးသာရှိ၏။ ထို(၇) လုံးသည်ပင်လျှင် ကြောက်စရာကောင်းအောင် မှန်လှ၏။

နံတော်စဉ်သင်ရသည့်ကာလများတွင် ကျွန်ုပ်မှာ -

'ဇိနတ္တပကာသနီ' ဘျမ်းကိုဖတ်ရ၏။ 'ဗုဒ္ဓဝင်' ကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရှုကြည့်ညီရ၏။ အချိန်တိုင်းလိုလို နံတော်စဉ်ကိုသာစဉ်းစားနေရာ ဦးခေါင်းထဲတွင် ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်တော်စဉ်များနှင့်သာ

ပြည့်နေ၏။

ဆရာသခင်သည် ကျွန်ုပ်အား နေ့စဉ် ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ပွားရင်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်ခိုင်း၏။ အချိန်ရသလို ထိုင်ရ၏။ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို နှလုံးသွင်းနေရ၏။

ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးရှင် သမာဓိဆရာအောင် သင်ကြားပေးထားသည့် အတိုင်း အရဟံပုဒ္ဓေါကို ကြာမြင့်စွာ ရှုမှတ်နှလုံးသွင်း၏။

ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်တော်စဉ်များကို သေချာဖတ်ရှုကြည့်ညီလေ အသွေးထဲအသားထဲမှ ကြက်သီးမွေးညင်းထလာသည်ထိ ကြည့်ညီစွာပီတိဖြစ်လာရလေဖြစ်နေတော့၏။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဪ - ဒီနေ့ဘာနေပါလား။ ဒီနေ့ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ဖြစ်တော်စဉ်မှာဒီလိုပါလား။ ကြည့်ညီဖို့ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်များကြီးမားလိုက်ပါဘိ။ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တ၊ ပါရမီတော်အနန္တပါလားဟု ကြည့်ညီမဆုံးဖြစ်ရ၏။

ဤသို့ ကြည့်ညီစွာနှလုံးသွင်းနေခြင်းမှာ အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာအောင် ကြည့်ညီနေဖြစ်၏။ ဤသို့ အားရပါးရနှလုံးသွင်းကြည့်ညီပြီးမှ ဘုရားဝတ်ပြုရာ ခါတိုင်းနှင့်မတူတော့ပါ။ ဂုဏ်တော်ပွားများနေသည်ကပင် ကွာခြားသွားပြီ ဖြစ်၏။

ဆရာသခင်သည် ကျွန်ုပ်အား နံတော်စဉ်ပညာခန်းများကို သင်ကြားပေးခြင်း၊ လေ့ကျင့်ပေးခြင်းပြုလုပ်နေစဉ် ကာလများဖြစ်ရာ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ထံလာသောဧည့်သည်များကို နံတော်စဉ်နှင့်သာဟောပြော၏။ ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်၍မဝ။

ဆရာ၏နံတော်စဉ်ဟောကိန်းများကိုကြားရသည့်အခါ အင်္ဂုဇာပညာကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားလာရပါတော့သည်။ မကြားဘူးသည်များကြားလာရ၏။ ဗဟုသုတပိုပွားလာရ၏။ ကျွန်ုပ်အားကျလာအောင်၊ ကြိုးစားချင်လာအောင် သူ့ကိုယ်တိုင် နံတော်စဉ်နှင့်သာ ဟောပြောနေလေရာ -

တစ်နေ့ -

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)

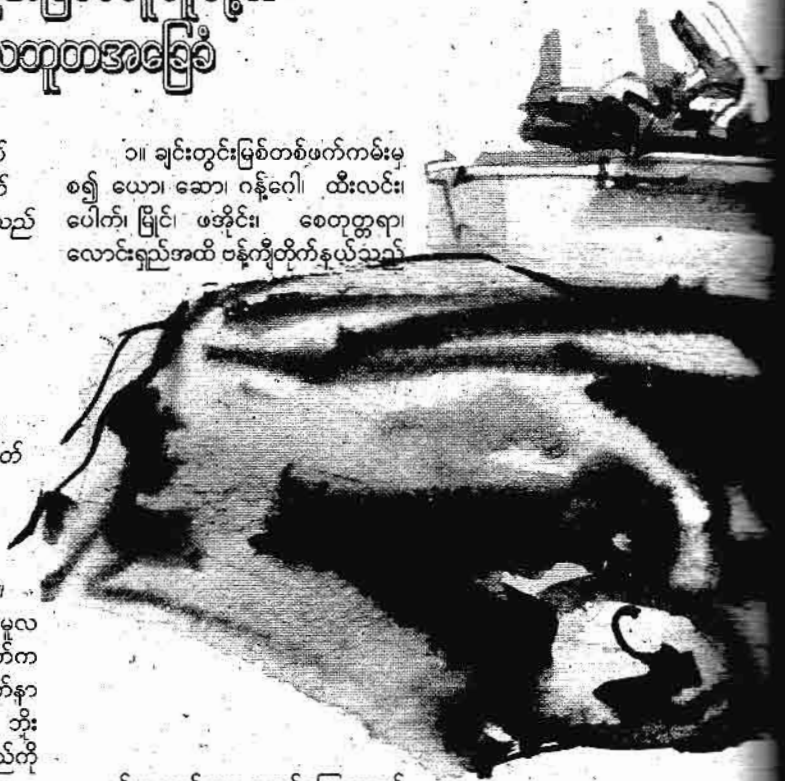

ပောင်သန်းဆွေ (အေးဝယ်) နတ်ဝင်သည်အဖြစ်ခံယူသူတို့၏ ပထမပုလတူတအခြေခံ

နတ်နှင့်နဂါး
လှည့်စားသမှု
ဘေးအန္တရာယ်
မူလပထမ
ဝင်္ဂီတိုင်းသား
ဂူနန်းပြာသာဒ်
ဧပြတ်ပူဇာ
ကတော်အထိန်း
ခိုင်ခိုင်ကျည်ကျည်
ဝေသာလီတိုင်း
ရောင်ဝါလင်းကာ
ပြုလုပ်နေကျ
ဒေဝတာဒါန
သာယာဝပြော

မလှည့်စားအပ်
ပြုသည်ရှိသော်
ဖြစ်တုတ်လွယ်သည်
ဦးစွာကလျှင်
မင်းအများတို့
စမုခ်ထပ်နှင့်
နတ်များစွာကို
မယိမ်းမယိုင်
ပြုခဲ့သည်က
သမိုင်းတစ်ခေတ်
စည်ပင်ပါ၏။
ထာဝရဟု
မမေ့ကြစဉ်
ဆန်ရေပေါ၏။

၁။ ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ
စ၍ ယော၊ ဆော၊ ဂန့်ဂေါ၊ ထီးလင်း၊
ပေါက်၊ မြိုင်၊ ဖအိုင်း၊ စေတုတ္တရာ၊
လောင်းရှည်အထိ ဗန်ကိုတိုက်နယ်သည်။

ဟူသော ခံယူချက်ကို ပထမမူလ
အခြေခံအဖြစ် နတ်ဝင်သည် (နတ်က
တော်)အဖြစ် ခံယူသူတို့လက်ခံလိုက်နာ
ရမည်ဟု နတ်နေကြီး၊ နတ်ဝါကြီး၊ ဘိုး
တော် ကြွသရိယကညွှန်ပြထားသည်ကို
တွေ့ရပါသည်။

အရှေ့နေထွက်၊ အနောက်နေဝင်၊
တောင်တံငါကွန်၊ မြောက်ခုတ်ကြယ်၊ နယ်
ပယ်အတွင်းရှိရှင်းများစွာ ဒေဝတာနတ်
တို့နှင့်တကွ သီတာခုနစ်တန်း၊ သတ္တရ
ဘန်တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်၊ ယုဂန္ဓိရဲတောင်၊
မြင်းမိုရ်တောင်၊ စကြဝဠာတိုက်
တစ်သောင်းတွင် နေထိုင်စောင့်ရှောက်
တော်မူသော သမ္မာဒေဝ၊ လောကပါလ၊
နတ်မြတ်နတ်ကောင်းနတ်အပေါင်းတို့၏
တန်ခိုးတော်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မေ-
အကျွန်ုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ခုနစ်ရက်
သားသမီးအပေါင်းတို့အား၊ အာရက္ခန္ဓာ
အမြဲမသွေ စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါ
စေကုန်သတည်းဟု အမြဲမပြတ် ခံယူ
အပ်သည်။

မြန်မာဘုရင်များလက်ထက်တော်
က သတ်မှတ်တော်မူခဲ့သော နတ်တို့
အပိုင်စား ရွှေကြိုးသတ်နယ်များနှင့် ပွဲ
တော်များကိုလည်း သိထားရန်လိုပါ
သည်။

ရေယဉ်ကတော်အား ဖောင်စကြာသခင်
ပေါက်ပြည့်ရှင်အလောင်းစည်သူမင်းကြီး
က အပိုင်စားပေးအပ်တော်မူပါသည်။

နတ်စဉ်ထာဝရ တပေါင်းလဆုတ်
တစ်ရက်နေ့မှစ၍ ၇ ရက်နေ့အထိ ပူဇော်
ကန်တော့ပွဲပြုလုပ်ကြရသည်။ ရိုးရာ
အစဉ်အဆက် ပျက်ကွက်မှုမရှိစေရပါ။

၂။ တန်ခူးလဆုတ် ၇ ရက်နေ့မှ
စ၍ လပြည့်နေ့အထိ မုံရွာမြို့ မအူရွာတွင်
ပခန်းမင်းကျော်စွာထန်းရည်သောက်ပွဲ
ဟုမှတ်။

နယုန်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့မှစ၍
လဆုတ်၁ရက်နေ့အထိ ပခန်းမင်းကျော်စွာ
သက်တော်ပျောက်ရာဒေသ ရေစကြိုမြို့
တွင် ရေစကြိုပွဲဟုမှတ်။ တပေါင်းလဆန်း
၃ ရက်နေ့မှစ၍ လပြည့်နေ့အထိ ပခန်း
ကြီးမြို့အရှေ့ဘက် ထန်းတောရွာတွင်
မင်းကျော်စွာကန်တော့ခဲပွဲ၊ ပုဂံမှစ၍
အထက်ပိုင်းမြင်းခြံ၊ ပခုက္ကူ၊ မုံရွာနယ်ပါ
မကျန် လာရောက်ကန်တော့ရပါသည်။
တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် ပခန်းမင်း

ရေဆင်းပွဲ ရိုးရာဆိုင်ရာတို့ ကုန်နန်း
တွင် ပြုလုပ်ကြရပါသည်။ ပုဂံအထက်
ပိုင်း ချင်းတွင်းမြစ်၊ ရေဝတီမြစ်
အပိုင်စားပေးအပ်တော်မူသောနတ်နယ်
မြေဖြစ်ပါသည်။

- ၃။ လယ်တွင်းကိုးခရိုင် -
- (က) ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်
- (ခ) ဇော်ဂျီမြစ်
- (ဂ) ပန်းလောင်းမြစ်
- (ဃ) စမုံမြစ်
- (င) စမာမြစ်

မြစ်ငယ်တစ်ဖက်ကမ်းမှစ၍
လာနယ်စပ်အထိမှာ ကိုးခရိုင်နယ်
ပါသည်။

၄။ တပေါင်းလဆန်း ၈ ရက်
စ၍ ၁၀ ရက်နေ့အထိ ကျောက်ဆည်
ဇော်ဂျီမြစ်တွင် ကိုးသိန်းရှင်၊ လယ်
ကိုးခရိုင်အပိုင်စား (စော်ဘွားစေလ
ယောက်ဖတော်အား အနှော်
ဘုရင်က ပေးအပ်တော်မူ၍ နယ်

www.burmeseclassic.com

သားတို့ကန်တော့ပွဲဟုမှတ်။

၅။ သပြေတန်းခဲတပ် အင်းဝ
တံတားထိပ်မှစ၍ မတ္တရာနယ်အဆုံး
(ကျော်စင်တလွှား) သပိတ်ကျင်းမြို့အထိ
ဆောင်ပြုန်းအရှင် (၂)ပါးကို ဘိုးတော်

အနော်ရထာမင်းမြတ်က အပိုင်စားပေး
အပ်တော်မူပါသည်။ နှစ်စဉ် ထာဝရ
ဝါခေါင်လတွင် လဆန်း၈ ရက်နေ့မှစ၍
လပြည့်နေ့အထိ မတ္တရာမြို့နယ် တောင်
ပြုန်းကြီးရွာတွင် ကြီးကျယ်စွာကန်တော့ခဲ
ပွဲ။

နှစ်စဉ် နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်
ခန့်ညမူစတင်၍ လပြည့်နေ့ညနေအထိ
တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးစစ်ထွက်ပွဲ။

တပေါင်းလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့ည
မှစ၍ ၁၁ ရက်နေ့အထိ တောင်ပြုန်း
မင်းနှစ်ပါး စစ်ပြန်ပွဲဟုမှတ်။

၆။ မုံရွာမြို့မှစ၍ ရွှေဘိုမြို့တောင်
ဘက် မန်ကျည်းတုံရွာအထိ အလုံနတ်
ကြီးကိုးပါးက ပိုင်စားပါသည်။(ကျန်စစ်
မင်းကြီးက ပေးအပ်သည်။)

၇။ နတ်တော်လဆန်း ၁၂ ရက်၊
၁၃ ရက်၊ ၁၄ ရက်နေ့များတွင် ရိုးရာ
အစဉ်အဆက်၊ ပုပ္ဖားနတ်တောင် မဟာ
ဝီရိနတ်ကွန်းတွင် နတ်မိန့်ခဲပွဲကျင်းပရပါ
သည်။

၈။ တပေါင်းလဆုတ် ၇ ရက်နေ့
မှစ၍ လကွယ်နေ့အထိ အလုံမြို့နယ်
တောင်ရှင်အလုံဘိုးတော်ကြီးနှင့် အလုံ
နတ်ကြီးကိုးပါးအား ကန်တော့ခဲပွဲဟု
မှတ်။

၉။ တပေါင်းလဆုတ် ၅ ရက်နေ့
မှစ၍ လကွယ်နေ့အထိ ဆီမီးခဲရွာတွင်
အိမ်တွင်းနတ်ရှင်နှစ်မိကန်တော့ခဲပွဲ။

၁၀။ တပေါင်းလဆုတ် (၁၀)ရက်၊
(၁၂)ရက်၊ (၁၃)ရက်တွင် အိမ်တွင်းနတ်
သုံးပန်းလှနတ်သမီးကို အင်းဝမြို့အနီး
တပယ် ထောက် ရစ် ရွာ တွင်
ကန်တော့ခဲ ပွဲဟုမှတ်။

၁၁။ နတ်တော်လတွင် ပုပ္ဖား
နတ်တောင်၌ နှစ်စဉ်အတင်တော်နှင့်
တကွ နတ်ပွဲပြုလုပ်၍ နတ်အမိန့်ခဲပွဲ
တော်မှာ ဒုတိယပုဂံခေတ် သေလည်
ကြောင်မင်းလက်ထက်မှ မြန်မာမင်းများ
အစဉ်အဆက်ပြုလုပ်တော်မူခဲ့ရပါသည်။
နမတော်ကြီးရှင်ခေါ် ရွှေမျက်နှာနတ်
မိဖုရားကြီးပုံတော်မှာ မူလတကောင်း
မှမေ့လာသော စံကားတုံးကြီးတွင်
ဦးခေါင်းတော်ပုံရွှေသားအစစ်ကို ပြုလုပ်
ထားရှိရာ မူလပထမ သစ်သားခေါင်း
ပုံဖြစ်၍ ကျန်စစ်မင်းကြီးလက်ထက်မှ
စတင်၍ ရွှေသားအစစ်ကို ဦးခေါင်းပုံ
ပြုလုပ်တော်မူခဲ့သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ် ဗဒုံမင်း(ဘိုး
တော်ဘုရား) လက်ထက်တော်အထိ
မြန်မာမင်းအစဉ်အဆက် သီပေါမင်းပါ
တော်မူသည့်အချိန်အထိ ရွှေပိဿာချိန်
(၁၂ပိဿာ ၅၀ကျပ်သား) ရှိရာ ဗြိတိသျှ
တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းယူပြီးနောက်
ပခုက္ကူငွေတိုက်တွင်ထားရှိရာမှ နောက်
ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ (အထက်
တစ်နေရာ၌ ဖော်ပြပြီးပြီ။)

ဦးစိုးမြင့်(အင်းကုန်း) ပင့်ကူထိပ်ပိတ်အစွမ်း

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းတွင် မောင်မောင်ချစ်ဦး (မုံရွာ) ရေးသားသော ကိုယ်တွေ့အဆိပ်ဖြေပင်ဟူသော ပင့်ကူထိပ်ပိတ်ပင်၏ အစွမ်းဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့ပင့်ကူထိပ်ပိတ်အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုစိတ်များတဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အများပြည်သူအတွက် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၄၀)လောက်ကဆိုတော့။ ကျွန်တော်ဟာ တောင်သူဦးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ မြွေပွေးကိုက်လျှင် ပိုးထိသည်ဟုသုံးပါသည်။ တစ်နေ့မှာ ရွာဘေး နွားလံထားရာတွင် ပိုးထိပါသည်။ ရပ်ရွာက ဗိန္ဒောဆရာတော်တစ်ပါးကပေးရာ သက်သာပျောက်ကင်းလွှားသဖြင့် စားကျက်တွင် လံထားရာ ရုတ်တရက်မိုးရွာချသဖြင့် မိုးမိသွားလေရာ မြွေဆိပ်ပြန်တက်ပြီး ဆီးဝမ်းချုပ်ကာ နွားမှာမလှုပ်တော့ပါ။ ဝိုင်၍သာနေပါတော့သည်။ သေသွားတတ်သဖြင့် ဖိုးရိမ်သောကဖြစ်ကာ အဖေ၏အစ်ကိုဖြစ်သူသည် နွားနှင့်ပတ်သက်လျှင် အတော်အသင့် နားလည်သောကြောင့် ၎င်းထံအားကိုးတကြီးသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ နားထောင်နေသော နှမတော်သူလေးက စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းယူလာပြီး မြင်းခြံဆုမြိုင် ရေးသားသော မြွေဆိပ်နှင့်ပတ်သက်သည့်ဆောင်းပါးကို ပြပါသည်။

ဆောင်းပါးမှာ ဂျပန်ခေတ်က သံဖြူဇရပ်၌ ဂျပန်တစ်ယောက်ပိုးထိတော့ လူနာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူတို့အလိုရှိသောဆေးပင်ကို လိုက်ရှာကြပါသည်။ ၎င်းတို့တွေ့ရှိ၍ ယူလာသော ဆေးပင်သည် ပင့်ကူထိပ်ပိတ်ပင်ပါ။ ထိုအပင်ကို ထုထောင်း၊ သတ္တုရည်ယူပြီး မြွေဆိပ်မွှန်သော လူနာ၏ပါးစပ်ထဲထည့်လှည်းထည့်၊ အဖတ်များကိုဒဏ်ရာပေါ်အံ့ပေးရာ ပျောက်ကင်းသက်သာသွားကြောင်း၊ တောင်သူကြီးများအတွက် ကျွဲ နွားများ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်ဖြစ်လျှင် တမာရွက်နှင့် ပင့်ကူထိပ်ပိတ်ထောင်းတိုက်က ပျောက်ကင်းသက်သာကြောင်း လည်းပါရှိ၏။ ထိုအချက်ကိုသဘောကျပြီး မြွေဆိပ်တက်ပြီး ဆီး၊ ဝမ်းချုပ်နေသောနွားကိုတိုက်လိုက်ရာ ဆီးဝမ်းဖောဖောသံသီသွားပြီး ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားပါသည်။

မြင်းခြံနယ်မှ တောင်သူဦးကြီးတစ်ယောက် စပါးရိတ်သိမ်းရာတွင် ပိုးထိသဖြင့် နီးစပ်ရာ ဗိန္ဒောမြွေကုဆရာများပင့်ကြသော်လည်း ပြဿဒါးမလွတ်ထားလို့ တိုက်မြွေဖြစ်တာတို့ စသည်တို့ပြောပြီး လိုက်မကျကြပါ။ ဂျပန်ခေတ်က သံဖြူဇရပ်ကို ချေးတပ်အဖြစ်ပါဖူးသူက အထက်ကဖော်ပြခဲ့သည့်ဖြစ်စဉ်လေးကိုသတိရပြီး ပင့်ကူထိပ်ပိတ်သတ္တုရည်ကို တိုက်လည်းတိုက်၊ ဒဏ်ရာကိုအဖတ်အံ့ပေးလိုက်ရာ ချမ်းသာပျောက်ကင်းသွားသည်ဆို၏။ နောက်ပိုးထိလူနာကြုံတိုင်း ဖော်ပြခဲ့သလိုကုပြီး မြွေနှင့်တကွ

ဆေးရုံကိုသွားရာ မြွေအဆိပ်ရှာမတွေ့၍ ဘာလုပ်သလဲမေးရာ အကြောင်းပြောပြလို့ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီး ထိုအပင်ကိုကြည့်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွေ့က တင်းသောနေ့မှာ မန်ကျည်းပင်အောက်ဖြတ်ပိုင်းတံခါးသွားပိတ်ရာ ခေါင်း၌ မျက်ခါးခဲစားလိုက်ရသည်။ အခါတိုင်း ငါသွားနေကျပါ။ မန်ကျည်းကိုင်းခြောက်မရှိဘူး။ ဘာများလဲဆိုပြီး ဖိုးတိုးမောင်တောင်ပို့ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်တော့ မြွေစိမ်းခေါင်းပိုင်းလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မြွေစိမ်းမှာ ခေါင်းပိုင်း၊ ခေါင်းချွန်းဟုခေါ်သည်။ ခေါင်းပိုင်းကပိုအဆိပ်ပြင်းသဖြင့် ဟု ပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပင့်ကူထိပ်ပိတ်သတ္တုရည်ကိုသောက်ပြီး အဖတ်ကို ဒဏ်ရာအုံလိုက်ရာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာခဲ့ပါသည်။ မြွေစိမ်းကို လျှင်အလွန်ရောင်တတ်သမို့ နည်းနည်းမရောင်လေတော့ မယုံကြည်ကြသူများကြပါသည်။

တူတော်မောင်တစ်ယောက် ပြီးတော့ ရမည်းသင်းဆေးရုံက မန္တလေးရာ ဟိုမှာလည်း မသက်သာသဖြင့် ဧည့်သည်ဒေသတော့ အသေမခံဘူးပြီး ခိုးဆင်းလာကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုအကျိုးအကြောင်းပြောတော့ -

“မင်းတို့ သေမှာကိန်းသေထွက်ပြီး ဆင်းလာကြတာမို့လား၊ ပင့်ကူထိပ်ပိတ်မလုပ်ရဘူးလား၊ မထူးတမ်းဖြစ်နေလုပ်ကြည့်ပါလား။”

ဟု လုပ်နည်းပြောပြီး အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်၍ အသက်ချမ်းသာရခဲ့ပါသည်။ အရေးကြုံက ရဲရဲလုပ်ပါ။ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမရှိပါဘူးလို့ ဝန်ခံရင်း နိဗ္ဗာန်ရစေ။

ဦးစိုးမြင့် (အင်းကုန်း)

၁၂။ လေးကျွန်းမောင်မောင်ပွဲတော်မှာ နှစ်စဉ်ထာဝရ တပေါင်းလဆုတ် ၁ ရက်နေ့မှစ၍ ၃ ရက်နေ့အထိ ပခန်းမင်းကျော်စွာကူနီနန်းအရှေ့ဘက် (၅) မိုင်ကွာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးစည်သည်ရွာတွင် နှစ်စဉ်ထာဝရပြုလုပ်ကျင်းပပါသည်။
နတ်ဆရာ၊ နတ်ထိန်း၊ နတ်ဝင်သည်တို့မှာ မိမိခေါင်းစွဲနတ်မှန်မှ ဟော

ချက်ပြောချက်၊ ကိုးချက်၊ အတင်အမြောက်တိုင်တည်ခန်း၊ ဆုတောင်းခန်းမှစ၍ နတ်နှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စအားလုံးအောင်မြင်ပါသည်။
၁။ နတ်လှူလျှင် မွဲတတ်သည်။
၂။ နတ်မှန်မှ ကံထသည်။
၃။ လူလိုမှ နတ်လိုသည်။
၄။ နတ်လိုမှ ငြိဟ်မသည်။
၅။ နတ်နှင့်နဂါး မလှည့်စားရ။

၆။ လူမစွမ်း နတ်မသည်။
၇။ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းမသည်။
ဤသည်မှာ ဒေဝပညာအဖြစ်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဘိုးတော်ကူသန်ပြောဖူးပါသည်။
မောင်သန်းရေး (ထားဝယ်)

(အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ) ရောဂါလည်းပျောက် လျှာလည်လောက်သည့် ရသာစုံလင် ဆေးဖက်ဝင်ဟင်းလျာများ ရွှေ့ရှင်း(ပုသိမ်) ၂၅

၁ သပြေကသီး ရေကကြီး မိကျောင်း ဖွေးဖွေး မိုးအေးဝယ် ဟိုမောင်ကြီး သပြေသီးကောက်လို့ ခါးပိုက်ဆောင် သယ် ထမင်းပွဲမယ် တို့မြှုပ်ကာ ငါးပိလိမ္မာချက်လို့ ဆန်တစ်စလယ် ချက် တယ်မလောက်တယ်။ စား ကောင်းလှတယ်။ . .

ဆိုတဲ့ အမည်မသိ စာဆိုတစ်ဦးရဲ့ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်အခါသမယတွင် တော ခလေးရာသီစာ သပြေသီးမှည့်ငါးပိလိမ္မာ ချက်နဲ့ တောင်သူလယ်သမားဇနီးမောင် နှံနှံစဉ်းရဲ့ ထမင်းဝိုင်းမယ် စားကောင်း ထမင်းမြိန်ချက်ကြောင့် ဆန်တစ်စလယ် ချက်ပင် မလောက်တဲ့အကြောင်း တော ခလေးကဗျာလေး စပ်ဆိုထားတာက နိုးရှင်းပြီး ဝါဆို၊ ဝါခေါင်ရာသီကာလ တောသဘာဝကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်ရှားစွာ ခံစားမိရပါတယ်။

မြန်မာ့ခလေးထမင်းဝိုင်းမှာ 'ချဉ် သီးမပါ ခံတွင်းမလာ' ဆိုစကားလို အတို အမြှုပ်ငါးပိတို့စရာတို့တွင် အချဉ်အသီး လေးနဲ့ တွဲစပ်ပြီး သုံးဆောင်ပါက ထမင်း မြိန်ပြီး နှုတ်ခံတွင်းတွေ့စေတဲ့ သဘာဝ တို့ ဖော်ညွှန်းထားပါတယ်။

သပြေသီးဟာ မိုးဦးကာလ ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လများတွင် လှိုင်လှိုင်သီးပြီး တစ်နှစ် အတစ်ခါသာပေါ်တဲ့ ရာသီပေါ် သီးနှံမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ဇမ္ဗူသပြေသီးလို့ခေါ်ကြတဲ့ သပြေသီးအယဉ်မျိုးကတော့ ခရမ်းရင့် ဆောင်နဲ့ အလုံးကြီးပြီးရှည်တဲ့ အသီးမျိုး ဖြစ်ပြီး အရသာကချိုမြတုံ့အရသာပေးပါ တယ်။ သူ့ကိုတော့ အချိုပွဲအနေနဲ့ စားသုံးကြပါတယ်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ တော သပြေ (ခေါ်) သပြေချဉ်မျိုးဖြစ်ပြီး ဇမ္ဗူ သပြေသီးအချိုသီးလောက် အလုံးမကြီး သိ အသီးအရောင်က နီညိုရောင်ရှိလို့ ဇမ္ဗူခွေးပျံပြီး အချဉ်အရသာရှိပါတယ်။

(ယခု စာဆိုကဗျာမှာပါတဲ့ သပြေ သီးက သပြေချဉ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်) ဇမ္ဗူ သပြေသီး(အချိုသီးမျိုး)ကို အချိုပွဲသီးနဲ့ အနေနဲ့ ဒီအတိုင်းစားကြသလို အချို သူ မှတော့ ဖျော်ရည်လုပ်ပြီး ရဟန်းသံဃာ မှတော့ နေ့လွှဲညစာအဖျော်ရည်အဖြစ် အချဉ်အမြတ်ဆက်ကပ်ကြပါတယ်။

(သပြေ သရက်၊ မုဒရက် (စပျစ်)

အစရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့နဲ့အုပ်စပ် တဲ့ အဖျော်ရည်(စ)မျိုးစာရင်းဝင် အသီး အနံ့ ဖြစ်ပါတယ်။

တောသပြေ၊ သပြေချဉ်သီးက တော့ အချဉ်ပေါင်းလုပ်၍လည်းကောင်း၊ အတို့အမြှုပ်အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငါး၊ ပုစွန်တို့ဖြင့် ချက်ပြုတ်၍ (သို့) ငါးပိ လိမ္မာချက်အနေဖြင့် လည်းကောင်း စားသုံးကြပါတယ်။

အရသာကောင်းမွန်ပြီး နှုတ်ခံတွင်း တွေ့ပြီး ထမင်းမြိန်စေပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်အတွက် ကျန်းမာရေးဆေးဖက်ဝင် အကျိုးပြု ရာသီပေါ်သီးနှံမျိုး ဖြစ်ပါ တယ်။

သပြေသီးမှာ အမျှင်ဓာတ် (Fiber) နှစ်သက်ဖွယ်ရာဓွေးရနံ့နဲ့ သံဓာတ် (Iron)၊ မဂ္ဂနီစီယမ်၊ ဖလူယိုဇိုက်၊ ဆိုဒီယမ် ဓာတ်ပါဝင်နေပြီး အဓိကအနေဖြင့် -

Vit.C ဓာတ်နဲ့ Vit.A ဓာတ်အား ကောင်းပြည့်ဝစွာပါဝင်နေတဲ့ ကျန်းမာ ရေးအကျိုးပြု ရာသီစာအင်တီအောက် စီးဒင်ဓာတ်ကြွယ်ဝတဲ့သီးနှံဖြစ်လို့ ကင်ဆာ ဆဲလ်တွေကို မပြန့်ပွားအောင် တားဆီး ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

သပြေသီးမှာ သံဓာတ် (Iron) ပါဝင်နေပြီး Vit.C ဓာတ်က ၎င်းသံဓာတ် ကို သွေးအတွင်းသို့အပြည့်အဝစုပ်ယူ နိုင်အောင် ဓာတ်ကထောက်ပံ့ပေးထား လို့ သပြေသီးမှည့်ကို စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် သွေးအားနည်းရောဂါကို ကောင်းစွာ သက်သာစေပါတယ်။

သပြေသီးမှာ ဆိုဒီယမ်ဓာတ်ပါဝင် နေလို့ Vit.C နဲ့ တွဲပြီး အစာကြေလွယ်ပြီး ၎င်းမှထွက်ရှိလာတဲ့ အင်ဇိုင်းဓာတ်ဟာ အသည်းကို ကောင်းမွန် ကျန်းမာစေပြီး အသည်းအဆီဖုံးခြင်းနဲ့ အသည်းရောင် ရမ်းခြင်းကို ကာကွယ်ပေးစေပါတယ်။ အသည်းမှာစုံပုံနေတဲ့အဆိပ်အတောက် များကိုလည်းသန့်စင်ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

ဒါ့အပြင် သပြေသီးမှာ ပါဝင်နေ တဲ့ Vit.C နဲ့ အင်ဒီအောက်စီးဒင့်စွမ်းအင် များကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ အင်ဆူ လင်ဓာတ်ထုတ်လုပ်မှုဖြစ်စဉ်ကို တိုးမြှင့် ပေးစေတဲ့သတ္တိကြောင့် ဆီးချို၊ သွေးချို သမားများ စားသုံးပေးသင့်ပါတယ်။

သွေးအတွင်း ကိုလက်စထရော အဆီဆိုး LDL ကို လျှော့ချနိုင်စွမ်းရှိပါ

ထိုသို့သော ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာ ရေးအတွက် အလွန်ဆေးဖက်အစွမ်း သတ္တိများနဲ့ ပြည့်စုံနေသော ရာသီပေါ် သီးနှံမှည့်ကို မြန်မာ့ခလေးထမင်းပွဲတွင် ငါးတန်၊ ငါးမြင်းတို့နှင့်တွဲဖက်ပြီး သပြေ သီး ငါးတန်၊ ငါးမြင်း အချဉ်ဆီပြန်ချက် အနေဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ သပြေ သမီးမှည့် ဓားပိလိမ္မာချက်အဖြစ်သော် လည်းကောင်း၊ စီမံချက်ပြုတ်၍ စားသုံး ကြပါတယ်။

၁ ပါဝင်ပစ္စည်းများ

- ၁။ ငါးတန် (သို့) ငါးမြင်း (၅၀) သား
- ၂။ သပြေသီးမှည့်နို့ဆီဘူးတစ်ဝက်ခန့်
- ၃။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ဖြူ/နီ၊ ချင်း ဟင်း တစ်အိုးချက်စာ
- ၄။ ငါးငံပြာရည်ကောင်းကောင်း
- ၅။ ဟင်းခတ်အရသာမှုန့်
- ၆။ ပဲဆီစစ်စစ် (၁၀) သား
- ၇။ ရှမ်းနံနံ (၃) ပင်

၁ စီမံချက်ပြုတ်နည်း

ငါးတန် (သို့) ငါးမြင်းကို ဆေး ကြောသန့်စင်ပြီး အနေတော်တုံးတစ်၍ ငံပြာရည်၊ နနွင်း၊ ဟင်းခတ်အရသာမှုန့် တို့ဖြင့် နယ်၍ နာရီဝက်ခန့်နှပ်ထားပါ။

သပြေသီးမှည့်များကို သန့်စင် ဆေးကြောပြီး အစေ့ဖယ် အနှစ်တိုက် ယူထားပါ။ အဆင်သင့်ဖြစ်က ဟင်းချက် အိုးတွင် ပဲဆီကိုထည့်၊ ဆီဆူလာအောင် အပူပေးပြီး ငရုတ်၊ ကြက်သွန်ဖြူ/နီ ချင်းထောင်းပြီးသားကို ဆီသတ်ပေးပါ။

ဆီသတ်၍ လိမ္မော်သီးလျှင် နှပ် ထားသည့်ငါးများကိုထည့်၍ မွှေပေးပါ။ ဟင်းလုံးရေခန်းခါနီးတွင် သပြေသီးအ နှစ်များကိုထည့်၍ မွှေပေးပြီး ရေနွေးဆူ ဆူသင့်ရုံထည့်ပြီး မီးအေးအေးနဲ့နှပ်ချက် ချက်ပါ။

ပထမတစ်ရေခန်းလျှင် ဒုတိယ တစ်ရေ ရေနွေးပူထည့်၍ ဆက်ချက်ပါ။ ဒုတိယရေခန်း၍ ဟင်းအိုးဆီပြန် ခါနီးမှာ ဟင်းအပေါ့၊ အငန်အသာကို ပြင်ပြီး ရှမ်းနံနံများကိုအုပ်ထည့်ပြီး ဖိုပေါ် မှချလိုက်ပါ။

အလွန်မွှေးကြိုင်ပြီး အရသာ ကောင်းမွန်လှတဲ့ ငါးတန် (သို့) ငါးမြင်း သပြေသီးအချဉ်ဆီပြန်ဟင်းကို စိတ်ကြိုက် သုံးဆောင်နိုင်ကြပါပြီ။

ရောဂါလည်းပျောက်၊ လျှာလည် လောက်သည့် ရသာစုံလင်ဆေးဖက်ဝင် ဟင်းလျာကောင်းတစ်ခွက်ကို စီမံချက် ပြုတ်၍ ခံစားကြည့်လိုက်ကြပါ။

သတ္တဝါများစားသမ္မအားဖြင့်၍ ကျန်းမာကြပါစေ

ရွှေ့ရှင်း(ပုသိမ်)

၀ သရောဒယပညာရာခန့်

မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဗေဒင် ဆရာကြီးပြောခဲ့သော သရောဒယ ဟူသောနာမည်ကို ကြားကတည်းက စိတ်ထဲတွင် အစွဲလမ်းကြီးစွဲလမ်းသွားခဲ့ လေတော့၏။ တစ်ချိန်လုံးထိုအကြောင်း ကိုသာ စဉ်းစားနေမိ၏။ အိပ်လည်း ဒီစိတ်၊ စားလည်းဒီစိတ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ်ဖြစ်နေလေတော့၏။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း ထို သရောဒယဟူသောနာမည်ကို ကြားဖူး သလိုလိုရှိခဲ့သည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ထိုအမည်ကို ဘယ်အချိန်အခါတုံးက ကြားဖူးမိမှန်း ပြန်စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ပင်ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်ထွန်းမြိုင် သူနှင့်တွေ့သည့်ဗေဒင်ပညာစိတ်ဝင်စား သူများ၊ နက္ခတ္တဗေဒသုတေသီများ၊ ဗေဒင် ပညာရှင်များတွေ့တိုင်း သရောဒယ

ခင်းနေစဉ် ငယ်စဉ်ကအကြောင်းအရာ တစ်ခုကို အမှတ်မထင်သွားပြီး အမှတ်ရ မိ၏။ ထိုစဉ်က - မောင်ထွန်းမြိုင်သည် နယ်တွင်နေထိုင်စဉ် သူငယ်ဆရာ ဆရာ ကြီး ဦးရာမန်းအား ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး အိပ်ရာခင်းပေးဖူးသည့်အကြောင်းတို့ကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီးဦးရာမန်း၏ ခေါင်းရင်း၌ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို တွေ့မိသဖြင့် ကောက်ယူပြီးလျှင်ကြည့်မိရာ စာများ၊ ဂဏန်းများ၊ မှတ်စုများရေးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆရာကြီးအား ထိုစာအုပ် ကိုထောင်ပြုပြီး ဘာစာအုပ်လဲဟုမေးခဲ့ဖူး သည်ကိုမှတ်မိ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးက တစ်စုံတစ်ရာတော့ပြန်ဖြေ၏။ ထိုအဖြေ ကို မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဖျစ်ညစ်ပြီး ပြန် စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ ထိုနောက် သူသိချင် နေသည့် သရောဒယဆိုသည့်နာမည်ကို

တွေးဆချက်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် လည်း မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဖျာပုံသို့ ထွက်ရန်ပြင်ဆင်လေတော့၏။

မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လွန်စွာသိချင်တတ် ချင်စိတ်အားကြီးသူဖြစ်လေသည်ရကား

ကျေးဇူးရှင်စပီကွင်းဆရာတော်ကြီး၏အပည့်
မဟာပထမပညာ၏ပြေပြင်ပိုင်းချုပ်
ပါရမီရှင်ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင်
ပထမဆရာဦးအေးရွှေ

ဗေဒင်ပညာရှင်များ မေးမြန်း၏။ စုံစမ်း ၏။ သို့သော် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူကမျှ တိတိကျကျအဖြေပေးနိုင် သူမရှိခဲ့ချေ။ အနည်းအကျဉ်းလောက် သာ ကြားဖူးသူကများ၏။

သို့သော် တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ သရောဒယအနည်းအကျဉ်းမျှသာသိ ကြောင်း၊ ကြားဖူးကြောင်းပြောသည့် လူတိုင်းနီးပါးက သရောဒယပညာသည် အထူးပင်ကောင်းမွန်ထူးခြားကြောင်းကို ပြောသွားခဲ့ကြသည်ကို မောင်ထွန်းမြိုင် သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်ထွန်းမြိုင်သည် သရောဒယပညာ ကို ပိုပြီးသိချင်တတ်ချင်လာခဲ့၏။

ဤသို့ရှိနေစဉ်တွင် တစ်နေ့သည့် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် အိပ်ရာဝင်ခါနီး အချိန်၌ အိပ်ရာခင်းနေ၏။ ထိုသို့အိပ်ရာ

ထပ်တလဲလဲရေရွတ်ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ တွင်မှ ဆရာကြီးဦးရာမန်းပြန်ဖြေသော အဖြေသည် သရောဒယ ဟူသည့် ဝေါဟာရဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြန်၍ စဉ်းစားမိ လာ၏။

တစ်ဆက်တည်း မောင်ထွန်းမြိုင် သည် ဘကြီးဘုန်းကြီးတို့ကိုပါ သတိရ လာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဖျာပုံကိုပြန်ပြီး သတိရလာခဲ့၏။ ဖျာပုံသို့ အမြန်ဆုံးပြန် ကြည့်လျှင်ကောင်းမည်ဟုထင်ကြောင်း စိတ်ကူးကလည်းပေါ်လာခဲ့ပြန်၏။

မောင်ထွန်းမြိုင်အဖို့ ဖျာပုံသို့ပြန် ရန် အဓိကတူန်းအားဖြစ်စေခဲ့သည့် အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ဆရာကြီးဦးရာမန်း သည် သရောဒယဗေဒင်ပညာရှင်ကို ကောင်းစွာ တတ်နိုင်သည်ဟူသည့်

အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့ တွင် မှီရာသင်္ဘောဖြင့် ဖျာပုံသို့လိုက် လေတော့၏။

မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဖျာပုံကြီး ရောက်သည်နှင့် ဘကြီးဘုန်းကြီးသီတင်း သုံးရာ ပြသဒ်ကျောင်းသို့ဦးတည် ခဲ့ပြီး ကျောင်းရောက်သောအခါ ဘကြီး ဘုန်းကြီးအားဝတ်ပြုပြီးနောက် ဩဇာ ဆုံးမစကားကိုနာယူလေ၏။ ထို့နောက် ဘကြီးဘုန်းကြီးက သိလို့သည်မှာ

သဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်က ဖြေရလေ၏။
ကိစ္စဝိစ္စပြီးသောအခါ ညမိုးချုပ်ခါနီးပြီ
ဖြစ်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း ထိုည
အဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ပင် အိပ်
လိုက်ရတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ အရက်တက်
သည်နှင့် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဘကြီး
ဘုန်းကြီးအားခွင့်ပန်ကာ ဆရာကြီး
ဦးရာမန်းအိမ်သို့ထွက်ခွာခဲ့၏။ ဆရာကြီး
ဦးရာမန်းအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ
မောင်ထွန်းမြိုင်က -

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ
ဆရာကြီးလည်း အိမ်ရှေ့သို့ ကပျာကသီ
ထွက်လာပြီး မောင်ထွန်းမြိုင်အား
ရက်တရက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထူးပင်
အံ့ဩဝမ်းမြောက်သွားသည့်အသွင်သို့
ပြောင်းလဲသွားပြီး -

“မင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရက်တ
ရက်တွေ့လိုက်ရတော့ ဘယ်လိုပြောရ
မှန်းထောင်မသိတော့ဘူး။ ဝမ်းသာလိုက်
တာကွဲ့။ မင်းအိမ်ရှေ့ရောက်ရောက်
ချင်း လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံကိုကြား
ရတည်းက စိတ်ထဲမယ် ထင်တော့
ထင်လိုက်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် နား
ကြားပဲမှားတာလား၊ စိတ်ထဲခွဲလို့ပဲ
လား ဆိုတာလည်း ထင်မိသေး
တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ မင်း
ကိုပြန်ဆုံကြရပြီဟေ့။ ဒီတစ်ခေါက်
တော့ ငါဆီမှာပဲ အေးအေး
ဆေးဆေးနေကွာ။ လာ -
တက်လေကွာ၊ အိမ်ပေါ်
တက်ပြီးနားလိုက်ဦး။ မင်း
က လာမယ့် လာတော့လည်း
ဆိုင်းမဆင့်ဗဲမဆင့်ဆိုသလိုပါလား
ကွဲ့”

ဟု ဆရာကြီးဦးရာမန်းသည် ခရီး
ရောက်မဆိုက်ပြောလေတော့၏။
ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြိုင်က
လည်း -

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာကြီး
ကို သတိရနေပါတယ်”

“အေးကွာ - ငါကလည်း မင်း
အလာကိုမျှော်နေတာ။ စာမလာသတင်း
မကြားရတော့ ငါ့မှာစိတ်ပူနေမိတယ်။
မင်းတစ်ယောက် ဘာများဖြစ်နေသလဲ
ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါသတိပြန်ဝင်လာ
တယ်။ မင်းလိုလူမျိုးက ဘာမှမဖြစ်နိုင်
ဘူးဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့်
လည်း အဲဒီအတွေးစိတ်နဲ့ မင်းအပေါ်မှာ
စိတ်ပူတာတွေကို ဖြေဖျောက်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ မင်းကို လူကိုယ် တိုင်မြင်တွေ့ရပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲမယ် ပေါ့ပါးသွားသလိုပဲဟေ့။ ငါ့စိတ်ထဲမယ် မင်းထွက်သွားတုန်းကအရွယ်ကိုပဲမှတ်မိ နေတာ ခုတော့ကြည့်ပါဦး တကယ် လူပျို ပေါက်ကြီးတောင်ရောက်နေမှပေါ့ကွ။ ကောင်းတယ်ဟေ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတာ စိတ်ထဲမယ် လုံခြုံ သွားသလိုမျိုး၊ ဆန္ဒပြည့်ဝသွားသလိုမျိုး ခံစားရပါတယ်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုမျိုး လည်းဖြစ်ရပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ထွန်းမြိုင်ရေ၊ မင်းနဲ့ငါ အကြာကြီးနေမှတစ်ခါတွေ့ရ တာဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဒီမှာ ပဲနေကွာ။ နောက်ပြီး မင်းကိုပြောစရာ တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ မှာစရာ တွေလည်းရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ကလည်း ဆရာကြီးကို အရေးတကြီး မေးစရာကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲ။ မေးစရာ ရှိတာမေးလေ အားမနာနဲ့ကွ”

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့် ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာကြီးဆီမှာ လက် ရေးမှုကျမ်းတစ်ကျမ်းတွေ့ခဲ့မိသလို အဲဒီ ကျမ်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သရောဒယ ဗေဒင်ပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကျမ်းများ ဖြစ်နေမလားလို့ သိချင်တာပါဆရာကြီး”

“ဟုမေးလိုက်ရာ ဆရာကြီးလည်း မောင်ထွန်းမြိုင်ကို အံ့ဩသော မျက်နှာ နှင့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟေ့-မောင်ထွန်းမြိုင်၊ မင်း ငါနဲ့ တွေ့တုန်းကငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှချေလားကွ။ အဲဒီ တုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့စာအုပ်ကို မင်းမှတ်မိ သေးတယ်။ နောက်ပြီး မင်းပြောလိုက်ပါ တယ်။ အဲဒီပညာက သရောဒယပညာရပ် လားဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ငါက ပိုလို့တောင် အံ့ဩမိတယ်။ ဒီသရောဒယဆိုတဲ့ပညာ က မင်းတို့အရွယ် တကယ့်ဗေဒင်ဆရာ ပဂေးကြီးတွေတောင် မသိကြတာများ တယ်။ အချို့ဆိုကြားတောင်မကြားမိကြ ဘူး။ ကြားဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာ ပညာဆိုတာ မသိပြန်ဘူး။ အခုတော့ မင်းက အဲဒီပညာကို အသေအချာကို တိတိကျကျမေးလာတော့ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှမအံ့ဩဘဲမနေနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် မင်းရဲ့မေးခွန်းကိုဖြေရမယ်ဆိုရင် အဲဒီလက်ရေးမှုဟာ သရောဒယပညာရပ် ပါပဲ။ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ငါစဉ်းစားပါဦးမယ်။

ငါလည်း မင်းကို အဲဒီသရောဒယဆိုတာ တစ်ခါမှမပြောဖူးဘဲနဲ့ မင်းကဘယ်လို လုပ်သိသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သောအခါ သူ၏ သရောဒယနှင့်ပတ်သက်ပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင်အထိဖြစ်ခဲ့ရသောဇာတ်လမ်းစုံ ကို ပြန်ပြောပြလိုက်တော့၏။

ထို့နောက် မောင်ထွန်းမြိုင်က - “ဆရာကြီးက အဲဒီပညာရပ်ကို ကောင်းကောင်းတတ်တာပေါ့နော်”

“ဟ - မောင်ထွန်းမြိုင်ရဲ့ အဲဒီ ပညာရပ်ဟာ ငါရဲ့နှလုံးသည်းပွတ်ပဲ၊ တတ်တာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုရင် အဆင့်သင့်လိုက်လေ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ရေငတ် တုန်း ရေတွင်းထဲကျတဲ့ကိန်းဆိုက်တာပဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ ပညာအစအဆုံးသင်ပေးပါလား။ ကျွန် တော် ကြိုးစားပြီးသင်ပါမယ် ဆရာကြီး”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာ ကြီးလည်း မောင်ထွန်းမြိုင်ကို အံ့ဩ သောမျက်နှာဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ မောင်ထွန်း မြိုင်ရယ်။ ငါကလည်း ဒီတစ်ခေါက် မင်း ကိုတွေ့ရင် ဒီပညာကို မဖြစ်မနေသင်ဖို့ တိုက်တွန်းမလို့ဘဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမတော့ ဒီပညာသင်ဖို့ မင်းကိုတော်တော်ပြောပြီး စည်းရုံးရမယ်ထင်ထားတာ။ ခုတော့ မင်းကတောင် စပြီးပြောလာတော့ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်း ကို အစကအဆုံးအထိသင်ပေးမယ်။ တတ်အောင်လည်းသင်ပေးမယ်။ ငါ့ အနေနဲ့ကလည်း မင်းကို မဖြစ်မနေ မြန် မြန်သင်ပေးမလည်းဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“ဒီလိုကွ ငါက အသက်လည်းကြီး လာတော့ မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း အား နည်းလာတယ်။ ဒါကြောင့်စောစောစီးစီး မင်းကိုသင်ပေးထားခဲ့ချင်တာပဲ။ စိတ်ချရ အောင်လေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဆရာကြီးရယ်”

“ကဲ - မောင်ထွန်းမြိုင် ဒီလိုလုပ်။ ဒီနေ့တော့ နေလည်းစောင်းသွားပြီ။ မင်း ပြန်ပြီးနားလိုက်တော့။ မနက်ဖြန်မနက် မှ စောစောလာခဲ့ကွ။ မင်းဘကြီးဘုန်း ကြီးကိုလည်း အသေအချာလျှောက်ခဲ့။ ငါ့ဆီမှာပဲထမင်းစား၊ သင်စရာပြောစရာ တွေကလည်း အများကြီးပဲ။ မင်းသိပ်သိ ချင်တဲ့ သရောဒယပညာအကြောင်းကို အသေအချာပြောပြပေးမယ်”

မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း ကြည်နူး

ဝမ်းမြောက်သောအမူအရာသို့ပြောင်းပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို အားထိုး တရပြောကြပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြိုင် သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်သွားလေ ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ထွန်း မြိုင်သည် အိပ်ရာစောစောထပြီး နေရောင် သန့်စင်ကာ ဆရာကြီးဦးရာမန်းရုံရာသို့ တက်ကြွလန်းဆန်းစွာထွက်လာခဲ့တော့ ၏။ ဆရာကြီးအိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော ဆရာကြီးလည်း မောင်ထွန်းမြိုင်၏ ထွက်၍စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ ရှိရလေ၏။

ဆရာကြီးသည် မောင်ထွန်းမြိုင် ကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းအငွေ့တထောင် ထောင်းတစ်ပန်းကန်၊ ငါးကြော်တစ်ပန်း ကန်နှင့် ရေခဲခဲကြမ်းပူပူတစ်အိုးတို့ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီးက -

“လာဟေ့ - မောင်ထွန်းမြိုင်၊ စာတွေမသင်ခင် ဝမ်းပြည့်သွားအောင် အရင်ဖြည့်ထားလိုက်ကွာ။ စားပြီးမှ စသင်ကြရအောင်။မင်းမှာ မှတ်စာအုပ် ကောင်းကောင်းပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ပါတယ် ဆရာကြီး”

၁ တကယ်ပညာကြီး (သို့မဟုတ်) သရော ဒယပညာ

ဤတွင် ဆရာကြီး ဦးရာမန်း ဆရာကြီးထွန်းမြိုင်လောင်းလျာဖြစ်သည့် မောင်ထွန်းမြိုင်အား သင်ကြားပေး ခဲ့သော သရောဒယပညာရပ်ဆိုင်ရာ လက်ရေးမှုကျမ်းကြီးထဲမှ ပညာရပ်များ ကို ပညာလိုလား အမျိုးကောင်းသူ တို့အတွက် ရည်ရွယ်ကာ မခြင်းချော် ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

၁ လောကီပညာရပ်များအားလုံးနှင့်သက် ဆိုင်သော အဆင့်မြင့်အချုပ်ပညာ

ပညာရပ်စတင်သင်ကြားသည် မောင်ထွန်းမြိုင်က စတင်၍ သူ့သိ သည်များကို မေးမြန်းလေတော့၏။

“ဆရာကြီး၊ သရောဒယပညာ ဆိုတာ ဘယ်လိုပညာရပ်မျိုးလဲ ခင်ဗျ”

“ဒီပညာရပ်ဟာ ဗေဒင်ပညာ ဆိုပေမယ့် လောကီပညာရပ်အားလုံး သက်ဆိုင်နေတဲ့ပညာရပ်ပဲကွယ်။ အဆင့် မြင့်မားသော ပညာရပ်ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ။ လောကီပညာရပ်

ဖြစ်တဲ့ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ အစီအရင်တွေစီရင်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂါထာ၊ မန္တန်ရွတ်ဖတ်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယတြာတွေပြုရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုကိစ္စတွေမှာ ပိုပြီးအစွမ်းကြီးအောင်၊ အစွမ်းထက်မြတ်အောင်ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ပညာရပ်ကြီးပဲကွယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ - အခြေခံသဘောတော့ သိပါပြီ။ အဲဒီအပေါ်မှာ နည်းနည်းလောက်ထပ်ရှင်းပါဦး”

“မောင်ထွန်းမြိုင်ရေ၊ လောကီပညာတွေမှာ ဆေးမှာ ရာသီ၊ ဓာတ်မှာ အခါ၊ အင်းမှာ နက္ခတ် စတဲ့ စကားတွေ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကြားတော့ကြားဖူးပါတယ်”

“ဒါတွေက အတိကျတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အကြမ်းဖျင်းသိဖို့ပြောတာပါ။ အဲဒီရာသီတို့၊ အခါတို့၊ နက္ခတ်တို့ဆိုတာ တွေကဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ အချိန်ကာလအတိုင်းအတာတို့ကိုပြောတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ်၊ အစီအရင်တွေကိုပဲလုပ်လုပ်၊ ကျင့်စဉ်တွေကိုပဲကျင့်ကျင့် ကောင်းမွန်တဲ့ အစွမ်းကြီးမယ့် အချိန်ကာလတွေကို ရွေးချယ်နိုင်ရမယ်။ အဲဒီအချိန်ကာလကောင်းတွေကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်းနဲ့အတူ အစီအရင်အဖြစ်ပြုရမယ့် သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့ ဓာတု၊ မူလ၊ ဇီဝတွေဆိုင်ရာအသံဆွေး၊ မကြာတော့၊ သရတွေ၊ ဗျည်းအက္ခရာတွေကို အကောင်းဆုံး အသုံးချရတဲ့ ပညာရပ်ပဲကွယ်။”

“ဆရာကြီးပြောပြသွားတာနဲ့တင် သရောဒယပညာရပ်ဟာ တော်တော်ကြီးကျယ်မယ့်ပညာရပ်ကြီးဆိုတာမှန်းဆင်ခြင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ သဘောမပေါက်သေးဘူး”

“ဒါတော့ အတိအကျဘယ်သဘောပေါက်ပါဦးမလဲကွယ်။ ဒါက အကြမ်းဖျင်းသဘောကိုပြောပြတာပါ။ အောက်ပြောရင်းသင်ရင်းနဲ့ ဇာတ်ရည်ပိုမိုလွယ်လည်လှမယ်။ ဒီပညာရပ်မှာအသုံးပြုတဲ့ သဘောတရားတစ်ခုကို အရင်ဆုံး သေသေအောင် ဥပမာလေးတစ်ခုပြောပြမယ်။ အကျဉ်းသဘောပါ။ နောက်ဆုံးဆိုင်ရာအခန်းရောက်မှ ထပ်ပြီး အကျယ်ပြောပြမယ်။ ဒီလိုက တို့မန္တန်ရွတ်ဖတ်ရာမှာ ရွေးမိုးငွေမိုးရွာစေတဲ့ မဟာမုနိန္ဒာနဲ့ဆိုတာရိုတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီမန္တန်ကို သာမန်အချိန်တွေမှာရွတ်ဖတ်တာထက် ခနသိဒ္ဓိနက္ခတ်နဲ့နွဲ့ယှဉ်ချိန်၊ ခနသိဒ္ဓိလှိုင်မြတ်ကျော်ချိန်၊ ခနသိဒ္ဓိ

နက္ခတ်မွန်းတည့်ချိန်တွေမှာ ရွတ်ဖတ်တာ၊ ပူဇော်တာ၊ အဓိဋ္ဌာနဝင်တာက ပိုပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကိုရရှိစေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ခနသိဒ္ဓိနက္ခတ်နဲ့ပတ်သက်တိုင်း ကောင်းသလား၊ တကယ်ဖြစ်သလားလို့ တစ်ဆင့်တက်စဉ်းစားကြည့်လိုက် မောင်ထွန်းမြိုင်။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျိန်းသေပြောနိုင်ပါ့မလား”

“အတိအကျတော့ပြောဖို့ခက်မယ်ထင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အဲဒီနေရာမှာသရောဒယပညာရှုထောင့်ကကြည့်မယ်ဆိုရင် ခနသိဒ္ဓိနက္ခတ်နဲ့ပတ်သက်တိုင်း ကောင်းကျိုးရမယ်လို့ပြောနိုင်ဘူးကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခနသိဒ္ဓိနက္ခတ်မှမဟုတ်ဘူး။ နက္ခတ်တိုင်းမှာ ပုပ္ဖိတလိုခေါ်တဲ့ အပွင့်ပွင့်တဲ့အခါ ဖလိတလိုခေါ်တဲ့ အသီးသီးတဲ့အခါမျိုး ရှိသလို အစွမ်းပျက်တဲ့အခါ ချည်နဲ့တဲ့အခါ၊ သေကျေပျက်စီးတဲ့အခါဆိုတဲ့ အချိန်တွေအမျိုးမျိုးရှိတယ်ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ခနသိဒ္ဓိအပါအဝင် နက္ခတ်တိုင်းဟာ ဒီကောင်းတဲ့အခါတွေကိုကြိုရသလို မကောင်းတဲ့အခါတွေကိုလည်း ကြိုတွေ့ရမှာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ခနသိဒ္ဓိနက္ခတ်နဲ့ယှဉ်တဲ့အခါမျိုးမှာမှ အဲဒီခနသိဒ္ဓိနက္ခတ်ဟာ ပုပ္ဖိတ၊ ဖလိတလိုကောင်းတဲ့ သီးတဲ့ပွင့်တဲ့အခါနဲ့ယှဉ်တဲ့အခါမျိုးက ပိုကောင်းကျိုးရမှာပေါ့။ ကျန်တဲ့ချည်နဲ့ အစွမ်းပျက် သေကျေပျက်စီးတဲ့အခါမျိုးမှာယှဉ်တဲ့ ခနသိဒ္ဓိနက္ခတ်ဟာ ကောင်းကျိုးမရတဲ့အပြင် ဆိုးကျိုးပါပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

“ဪ - အဲဒီလိုမျိုးလား ဆရာကြီး။ ဒါဆိုဒီပညာရဲ့သဘောကအတော်လေး လေးနက်တာပဲနော်။ နောက်ပြီး

ဆရာကြီးပြောသွားတဲ့ ပုပ္ဖိတတို့၊ ဖလိတတို့ဆိုတာတွေက ဘယ်လိုကနေပါလာတာလဲခင်ဗျ”

“အဲဒီပုပ္ဖိတတို့၊ ဖလိတတို့ဆိုတာတွေက ရာဟုကာလာနစက်ကနေလာတာကွယ်။ အဲဒီနက္ခတ် (၂၇)လုံး၊ (၂၈)လုံးနဲ့ ရာသီဝက်တစ်ခုလုံးဟာ အဲဒီရာဟုကာလာနစက်ပေါ်မှာထိုင်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်နက္ခတ်ဟာ ရာဟုကာလာနစက်ရဲ့ ဘယ်အပိုင်းပေါ်မှာထိုင်နေလဲဆိုတာကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရတာပဲ။ တစ်ခါ ရာဟုကာလာနစက်မှာလည်း ပုံစံသုံးမျိုး ရှိပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ ဇီဝပက္ခ၊ မတပက္ခ လို့ခေါ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုခွဲတဲ့ ရာဟုကာလာနစက်ရှိတယ်။ အဲဒီရာဟုကာလာနစက်ကို ဒီဝဒ်ရစက်လို့ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီး အစိတ်အပိုင်းခြောက်ခုခွဲပြီး ကြည့်ရတဲ့ ဆဒ်ရစက်လို့ခေါ်တဲ့ ရာဟုကာလာနစက်လည်းရှိတယ်။ နောက်တစ်ခါ အစိတ်အပိုင်းဆယ်ပိုင်းခွဲကြည့်ရတဲ့ ဒသင်္ဂရစက်လို့ခေါ်တဲ့ရာဟုကာလာနစက်ဆိုတာလည်းရှိတယ်။ အကောက်အယူအဟောအပြောနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဲဒီရာဟုကာလာနစက်တွေရဲ့သက်ဆိုင်လာတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ယှဉ်တဲ့ပြီး ဆုံးဖြတ်ရတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ဒီပညာရပ်ဟာ အဲဒီရာဟုကာလာနစက်နဲ့နက္ခတ်တွေတို့ပြီးဆုံးဖြတ်တာတင်ပဲလား ဆရာကြီး”

“ဒီပညာဟာ ရာဟုကာလာနစက်နဲ့နက္ခတ်တွေတင်ဘယ်ကမလဲ။ တခြားပါဝင်ပတ်သက်နေတာကလည်း အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဥပမာအားဖြင့်ကွာသရတွေ၊ အက္ခရာဗျည်းတွေနဲ့လည်း ဆက်စပ် ပတ်သက်ပြီး သုံးသပ်ရပြန်တယ်ကွယ်”

“သရတွေ၊ အက္ခရာဗျည်းတွေဟုတ်လား ဆရာကြီး။ အထူးအဆန်းပဲနော်။ ကျွန်တော်သို့တဲ့ နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရပ်မှာတော့ အဲဒီလို သရတွေ၊ ဗျည်းတွေနဲ့ပတ်သက်တာမတွေ့ဖူးသေးဘူး။ အဲဒီသရတွေ၊ ဗျည်းတွေဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအက္ခရာဗျည်းတွေ၊ သရတွေပဲလားခင်ဗျ”

“ဒါပေါ့ မောင်ထွန်းမြိုင်ရဲ့။ တို့မြန်မာဗျည်း၊ သရတွေပဲပေါ့။ အဲ-ဗျည်းဆိုလည်း မြန်မာဗျည်းအက္ခရာ (၃၃)လုံးကိုသုံးတယ်။ သရဆိုလည်း မြန်မာသရ (၁၂)လုံးကိုသုံးတယ်။ တစ်ခုမှတ်ရမှာက အဲဒီသရတွေထဲမယ် အသံတိုလို့ခေါ်တဲ့ ရသသရရော အသံရှည်လို့ခေါ်တဲ့ ဒီယ

သရတွေရောပါနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သရောဒယပညာမှာ အသံတိုဖြစ်တဲ့ (အ) (ဣ) (ဥ) ဆိုတဲ့ အသံတိုသရတွေ ပဲသုံးတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်ထွန်းမြိုင် က -

“ဟင်-ဆရာကြီးရဲ့ပညာကတစ်မျိုး အဆန်းပါလား။ ခုမှပဲမကြားဘူးတာတွေ ကြားရတော့တယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ထွန်းမြိုင်ရေ ဒါကြောင့် အသေအချာလိုက်မှတ်ဖို့လို တယ်။ နောက်ပိုင်းရောက်လေ ဒါထက် အထူးအဆန်းတွေပါလာဦးမယ်ကွယ်”

“ဒါနဲ့ ဆရာကြီး၊ အဲဒီဗျည်းသရ တွေနဲ့ ရာဟုကာလာနစက်ရယ်၊ နက္ခတ် တွေရယ်တွေကို ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြီးသုံး သလဲခင်ဗျ”

“ဒီအက္ခရာဗျည်းတွေ သရတွေဆို တာ ပညတ်တွေပဲ မဟုတ်လား။ တို့ရဲ့ လောကသုံးပါးဖြစ်တဲ့ သတ္တလောက၊ ဩကာသလောက၊ သင်္ခါရလောကတွေ ဆိုတာဟာလည်း သမုတ်ဆိုတဲ့ပညတ် လောကတွေပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လည်း ရှေးသရောဒယပညာရှင်ကြီးတွေ က အဲဒီဗျည်းသရတွေကို အထူးပဲ အလေးထားကြတာပေါ့။ ဒီဗျည်းသရဆို တာတွေကလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် အသံကိုဆိုတာပဲမဟုတ်လား။ နောက် တစ်မျိုးပြောရရင် အသံကို ကိုယ်စားပြု တယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာလာပြီ မောင်ထွန်းမြိုင်၊ မင်းအဖို့ နောက်အထူးအဆန်းတစ်ခု ပြောဦးမယ်။ အသံနဲ့နက္ခတ်ဆက်စပ်တဲ့ ပညာပေါ့။ အဲဒီအသံဆိုတဲ့နေရာမှာ လည်း ဓာတ်ဆင့်တက်ပြီးစဉ်းစားမယ်ဆို ရင် ဗျည်းအက္ခရာတွေနဲ့ သရတွေကို ကြည့်။ ဗျည်းအက္ခရာတွေကသူတို့ဗျည်း ပဲဆို ဘာသံထွက်လို့မရဘူး။ သရနဲ့ ပေါင်းမပဲ အသံထွက်လို့ရတယ်ကွယ်”

“အဲဒါက ဘယ်လိုပြောတာလဲ ဆရာကြီး။ ဥပမာ ကကြီးအက္ခရာဆို တာကို ကကြီးလို့အသံထွက်လိုက်ရင်ရ တာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ တို့ရဲ့မြန်မာအက္ခရာ တွေကိုဖတ်တဲ့ သင်တဲ့နေရာမှာ လွယ်ကူ အောင် ကကြီးအက္ခရာတွေတာနဲ့ ကကြီး လို့အသံထွက်လိုက်တော့ ဗျည်းတွေ အက္ခရာတွေဟာ သူတစ်လုံးတည်းအသံ ထွက်လို့ရတယ်လို့ ထင်သွားကြတာ ကွယ်။ အမှန်တော့ ကကြီးတစ်လုံးတည်း တွေရဲ့နဲ့ ကကြီးလို့အသံထွက်လို့မရဘူး။ မြန်မာ့သဒ္ဒါပညာအရ အတိအကျပြော

ရမယ်ဆိုရင် ကကြီးဆိုတဲ့ဗျည်းကို သရနဲ့ ပေါင်းမှ ကကြီးဆိုတဲ့အသံထွက်လို့ရ မယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့၊ သရထဲက ‘အ’ သရလာ အဝက်နဲ့ ကကြီးကိုပေါင်းလိုက်မှ ကကြီးဆိုတဲ့အသံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရ တာကွယ်”

“ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ ဒီကိစ္စကို ခုမှပဲ ကျွန်တော် သဲသဲကွဲကွဲသိရတော့ တယ်”

“ဒါကြောင့် မောင်ထွန်းမြိုင်ရေ လောကကြီးမှာ ဗျည်းတွေအက္ခရာတွေ၊ ပညတ်တွေချည်းပဲက အလုပ်လုပ်လို့ရ တဲ့အဆင့်ကို မရောက်သေးဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် သူတို့အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့အဆင့် ကိုရောက်ဖို့ဆိုရင် သရတွေလိုတယ်။ သရမပါရင် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ရှေးသရောဒယပညာရှင်ကြီး တွေက ‘သရဟာ လောကသုံးပါးလုံးကို ပျံ့နှံ့တယ်လို့ မိန့်ဆိုခဲ့တာပဲ။ တစ်နည်း အားဖြင့်ပြောရရင် သရဟာ အားလုံးကို ချုပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကိုတော့ မင်းအနေနဲ့ မြဲမြံသာမှတ်ထားလိုက်ပေ တော့ မောင်ထွန်းမြိုင်ရေ။ အဲဒါ ဒီသရောဒယပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရေးကြီးတာက အရေးကြီးဆုံးထဲက အရေးကြီးဆုံးတစ်ချက်ပဲ”

“ဆရာကြီးရဲ့စကားက ကြားရ တာနဲ့တင်တန်ဖိုးကြီးလိုက်တာ ဆရာကြီး ရယ်။ ဒါဆို ဆရာကြီး၊ အမည်နာမ ပညတ်တစ်ခုတစ်ရာကိုကြားလိုက်တွေ့ လိုက်တာနဲ့ အဲဒီပညတ်ရဲ့သရကိုထုတ် ပြီးသုံးတဲ့သဘောပေါ့နော်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် မောင် ထွန်းမြိုင်၊ တကယ်လက်တွေ့ သုံးတဲ့နေ ရာမှာတော့ သရတွေ၊ ဗျည်းတွေတင် မကဘူး။ ကျန်တာတွေကိုလည်း ယူငင် ပြီးချိန်ဆရတယ်ကွယ်။ ဒီနေရာမှာ မှတ် ထားရမှာကတော့ သရဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာတော့ သိထားရ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ မှတ်ထား ပါမယ်”

“အဲဒီ သရဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း တစ်ဆင့်တက်ပြီးကြည့်ရင် အသံတို၊ အသံရှည်ဆိုတာတွေလာရမယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ (အ) ဆိုတဲ့သရဟာ အသံတို ရသသရပဲ။ နောက်ပြီး (အာ) ဆိုတဲ့သရ ဟာ အသံရှည်ဒီယသရပဲ။ အဲဒီအသံတို အသံရှည်သရတွေပေါ် မူတည်ပြီး အသံ အထို၊ အရှည်အတိုင်းအတာကို တစ်မကြာ၊ နှစ်မကြာဆိုတဲ့ မကြာနဲ့

ဆုံးဖြတ်ရတယ်”

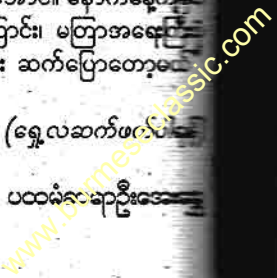
“ဟော - ဆရာကြီးပြောတဲ့အထဲ မှာ မကြာဆိုတဲ့အသုံးအဆန်းတစ်ခု ပါလာပြန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီမကြာဆိုတာ တော့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဘယ်နေရာက လဲဆိုတော့ ခုမှပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ် ကစွည်းသဒ္ဒါကြီးထဲမှာပါတယ်ထင်တယ်။ သင်ခဲ့တာကြာပြီဆိုတော့ မနည်းစဉ်းစား ရတယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဆရာ ကြီး”

“မောင်ထွန်းမြိုင်ရယ် မင်း တော့ တကယ်ပါပဲ။ တော်တော်လေး စဉ်းစားနိုင်တယ်။ မှတ်မိတယ်ဆိုရမှား မဟုတ်တယ်လေ မောင်ထွန်းမြိုင်ရဲ့ ပြီး သဒ္ဒါကြီးကျမ်းရဲ့ အစမှာကတည်းက ‘အတ္ထောအက္ခရာသညာတော’ လို့ဆိုထား တယ်မဟုတ်လား။ ဗျည်းအက္ခရာတွေ သညာတွေဆိုတာ ဘယ်လောက်အရေး ကြီးသလဲ။ ပါဠိသဒ္ဒါတွေ၊ ဘုရားဟော တွေ၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်အားလုံးဟာ ဗျည်းအက္ခရာသရတွေထဲမှပဲ အက္ခရာ သွားတာပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဗျည်းတွေ၊ သရတွေ၊ အက္ခရာတွေ ပေါ်လာရတော့ ပညတ်တွေ၊ သညာတွေ ဆိုပြီး ခပ်လျော့လျော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလို့မရဘူး။ ပရမတ္ထသရ ဆိုတာ သူသဘောသူဆောင်ပြီးထင်သွား ရှိသလို ဒီ ဗျည်း၊ သရ၊ အက္ခရာတွေ လည်း သူသဘောသူဆောင်တဲ့ သမုတ် သစ္စာတွေပဲ။ သစ္စာထိုက်တယ်ဆိုမှထင် တကယ်ထင်ရှားရုံလို့ပဲဆိုတာ လေးထောင် နက်နက်သဘောထားရမယ်။ တို့မြန်မာ မှာ စာတစ်လုံးဘုရားတစ်ဆူဆိုတဲ့စကား တောင် ထင်ရှားရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဆရာကြီးပြောပြတော့မှပဲ အက္ခရာ၊ ဗျည်း၊ သရတွေကို သညာလောက်သာ သာမန်သိတဲ့အသိက ပြီး အတော်နက်ရှိုင်းတဲ့တယ်ဆိုတဲ့အသိ ကို သိရတော့တယ်ခင်ဗျ”

“မောင်ထွန်းမြိုင်ရေ ဒါက ခြေဆင်း ပဲရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့တော့ မင်းလည်း အထူးအဆန်းတွေမှတ်ရတာ အထူး များသွားပြီ။ ကြာရင် ခေါင်းရှုပ်သွားမိ သွားလို့က်ကြရအောင်။ နောက်နေ့တော့ ဝိုက်စဉ်အကြောင်း၊ မကြာအရေးကြီး တွေအကြောင်း ဆက်ပြောတော့မယ်”

(ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ)
ပထမဆုံးအခန်း

ဉာဏ်မြင့်

ပျိုစာပေနှင့်ကျေးဇူးအထွေထွေ

- ၁ ဝဏဝန္တာန် ဂုဏကထနေန အဿဝတ္တတော ဂန္ဓောပဝါယတိ၊ ဝဏ္ဏရဟဿ ဝဏ္ဏကထာနံ ဖတ္ထိတာနံ ပကတိ။
- ၂ ဝဏ်ပြည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဂုဏ်ရည်ကိုလျှင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါ၊ ပြောဆိုပါက ဆီစာသသူ၊ ကိုယ်မှမှုလည်း ခွေးကြူလှိုင်ဖို့၊ နတ်ရန်သည် ဆိုကိုယ်လုံးသင်းတကား။

ဘိုးဘွားမိဘများလက်ထက်က စာအုပ်များ၊ မိမိလက်ဝယ် ဝယ်ယူဖတ်ရှု စုဆောင်းထားသည့် စာအုပ်များကို စာကြည့်ခန်းအတွင်း၌ ဗီရို၊ သေတ္တာတို့ဖြင့် သိမ်းဆည်းထားရသည်။ ဖတ်ရှုလက်စမဂ္ဂဇင်းနှင့် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တို့ကား စားပွဲပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လည်းကောင်း ပြန်ကျလျက်ရှိ သည်။

စာကြည့်ခန်းအတွင်း ဗီရို၊ သေတ္တာတို့ဖြင့် ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းထားသည့်စာအုပ်များကို မကြာမကြာ

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရသည်။ စာအုပ်များ ပိုးစားပိုးထိုးခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးရသည်။ ပိုးမစား၊ ပိုးမထိုး၊ ခြမစားနိုင်အောင် စာအုပ်များကို အဝတ်တွင်ရေနံ့ဆွတ်၍ သုတ်လိမ်းရသည်။ ထိုနောက်မှ ဗီရိုအတွင်း သေတ္တာအတွင်း စာအုပ်များကို ထည့်သွင်းပြီး ပရုတ်လုံးများပါထည့်ပေးရသည်။ သို့မှ ပိုးစား၊ ပိုးထိုး၊ ခြစားခြင်းမှ ကင်းလွတ်သည်။ ယင်းသို့မကြာမကြာ မလုပ်နိုင်ပါက ပိုးစား၊ ပိုးထိုး၊ ခြစားပြီး အနှစ်နှစ်အလလသိမ်းဆည်းစုဆောင်းထားသည့် အဖိုးတန် စာအုပ်စာလမ်း

များ ပိုးစား၊ ခြစားခြင်းခံရတတ်ပါသည်။
သို့ဖြစ်၍ အလုပ်အားသည် တစ်ရက်တွင် စိတ်ကူးရမိသည်နှင့် စာကြည့်ခန်းဝင်၍ စာအုပ်ဖိရို၊ စာအုပ် သေတ္တာတို့ကို ဖွင့်လှစ်၍ ဖုန်ခါခြင်း၊ ဖုန်သုတ်ခြင်း၊ စာအုပ်အချို့ကို ဟိုလှန်ဖိ လှန်ဖတ်မိခြင်း၊ ထိုသို့ဖတ်မိရာတွင် ပျို့ စာအုပ်ဟောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ကဗျာလင်္ကာသီကုံးနန်းဖွဲ့ မှည့် ဝါသနာထုံသော ဤစာရေးသူအဖို့ အဖိုးတန်စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်နေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်(၇၆)နှစ်ခန့်က ပျံလွန် တော်မူခဲ့သော စာရေးသူ၏ဇာတိရပ်ရွာ က ငယ်ဆရာ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာ တော်ကြီး၏ ဂုဏ်ရည်ပြ ထေရုပ္ပတ္တိပျို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်နေသည်။ ပျို့စာအုပ် အဖွင့်ကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ပါဠိဂါထာနှင့် လင်္ကာကိုရေးသား၍ ပျို့ ဆရာက ဖွင့်လှစ်ထားသည်ကို ဖတ်ရှုရ ပါသည်။

အဆိုပါ 'မြသစ်ထေရုပ္ပတ္တိပျို့' ကား မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး စဥ့်ကူးမြို့နယ် မြစ်မ်းကျေးရွာ မြသစ်ကျောင်း ဒုတိယ မြောက်ဆရာတော်ကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိပျို့ ဖြစ်လေသည်။ ဤပျို့ကို မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ဝေးချိုတိုက် အောင်တံခွန် အုတ်ကျောင်းဆရာတော် အရှင်တိက္ခိန္ဒိယ (ဓမ္မာစရိယ) အရှင်မြတ် ရေးသား ထားပြီး မန္တလေးမြို့ (၂၆) ဘီလမ်း (အာ ဇာနည်လမ်း) တက်နေလင်းပုံနိပတိက် တွင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ ဓမ္မဒါနပြုထား သည့် ပျို့စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တင်ပြလိုသည်ကား မြသစ်ထေရုပ္ပတ္တိပျို့အကြောင်းလည်း မဟုတ်။ ထိုပျို့ကို ရေးသားသည့် ဆရာ တော်၊ အရှင်တိက္ခိန္ဒိယအကြောင်း လည်းမဟုတ်။ ထိုပျို့၏ နိဒါန်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် ပါဠိဂါထာအကြောင်း ကိုသာ တင်ပြလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပျို့ ဆရာတော် ရေးသားထားသည့် ပါဠိ ဂါထာသည် ပျို့ဆရာကိုယ်တိုင် ရေး သားသီကုံးထားသော ဂါထာပေလော။ သို့မဟုတ် ဘုရားဟောဒေသနာတော် တစ်ခုခုမှ ဂါထာပေလော။ ဤအချက် ကို သိလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာရေးသူသည် ပျို့နိဒါန်းပါ ပါဠိဂါထာကို သိချင်နေသည်။ သိချင်နေ သည့်အတွက် အချိန်ယူလေ့လာဆည်းပူး ခဲ့ရ၏။ မြန်မာစာပေနှင့်ပတ်သက်၍ အားကိုးရသော မြန်မာစာပေဆရာကြီး များရှိပါသည်။ ထိုဆရာကြီးများကား

ဆရာကြီးဦးသော်ဇင်၊ ဆရာကြီးဒဂုန် ဦးထွန်းမြင့်၊ ဆရာကြီးဒဂုန်ဦးစန်းဇွေ၊ ဆရာကြီးဦးသုခနှင့် ဆရာကြီးဦးဆန်း ထွန်း (မန်းတက္ကသိုလ်) တို့ ဖြစ်သည်။ ဤဆရာကြီးများသည် 'လောကတ္ထရာ စာပေမှ ကောင်းနိုးရာရာ အဖိုးတန် အဆိုအမိန့်များကို မြန်မာစာဖတ်ပရိ သတ်တို့အတွက် အစဉ်တစိုက် ရေးသား ပြန်ဝေနေကြသည်။ ဤဆရာကြီးများ ရေးသားသည့် မဂ္ဂဇင်းပါ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဆိုင်ရာဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရှုလေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့သည်။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပျို့နိဒါန်းပါ စကားတစ်ခွန်းကို သိရှိရန် လေ့လာ ဆည်းပူးနေရာ တစ်နေ့တွင် အမှတ်မထင် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းဟောင်း တစ်အုပ်၌ ဆရာကြီးဦးဆန်းထွန်း (မန်းတက္ကသိုလ်) ရေးသားထားသည့် 'လယ်တီဆရာတော်နှင့် ဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာ တော်' ဆိုသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ကံအားလျော်စွာ ဖတ်ရှုခဲ့ရပါသည်။ ထိုဆောင်းပါး၌ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးရေးသားသည့် 'နိဗ္ဗာနဒီပနီ ကျမ်း' မှ နိဗ္ဗာန်အကြောင်းကို ဝိသုဒ္ဓါရုံ ဆရာတော်ကြီးက ၎င်း၏ 'ဆန္ဒဒီပက ဒီပနီ' မည်သောကျမ်းတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးကိုလည်း မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာ တော်ကြီးက များစွာ ချီးကျူးတော်မူခဲ့ သည်။ ထိုသို့ ချီးကျူးတော်မူခြင်းနှင့် စပ်၍ ဆရာကြီးဦးဆန်းထွန်း (မန်းတက္က သိုလ်) က 'အမ္မသက္ကရပေတဝတ္ထု အဋ္ဌ ကထာ' ပါဠိအဋ္ဌကထာ၌လာရှိသော ပါဠိဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

- ထိုဂါထာကား -
□ ဂုဏဝန္တာနံ ဝတ္ထကထနေန၊
ဂတ္ထတော ဒိဗ္ဗဂန္ဓော ပဝါယတိ။
ဟူသောဂါထာ ဖြစ်ပါသည်။
'မြသစ်ထေရုပ္ပတ္တိပျို့' နိဒါန်းပါဠိ ဂါထာနှင့် ထပ်တူနီးပါးတူနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။
ဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ်ကလည်း -
ဂုဏဝန္တာနံ - ဂုဏ်ကျေးဇူးလွန်ကဲ ကုန်သော၊
ဝတ္ထကထနေန - ချီးကျူးစကား ပြောဆိုခြင်းကြောင့်၊
ဂတ္ထတော - ကိုယ်ကာယမှ၊
ဒိဗ္ဗဂန္ဓော - နတ်၌ဖြစ်သောရနံ့ သည်၊
ပဝါယတိ - ကြိုင်လှိုင်မွှေးပျံ့နေ တော့၏။

ဤကား အမ္မသက္ကရပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌လာသော ပါဠိဂါထာ အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ပါသည်။ မြသစ်ထေရုပ္ပတ္တိ ပျို့၌ပါရှိသော ပါဠိဂါထာအဓိပ္ပာယ်နီး ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေသည်ကို အံ့ဩ ဖွယ်ရာ တွေ့ရပါတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဤအဋ္ဌကထာထဲ မူရင်းပါဠိကို ခွဲခြမ်းပြု၍ 'မြသစ်ထေရု ပ္ပတ္တိပျို့' ဆရာက ပါဠိဂါထာကို ရေးသား ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိ ဆို တော့သည်။ သို့ဖြင့် ဤစာရေးသူသည် နေသည့် ပေတဝတ္ထုဂါထာကို ဆရာကြီး ဦးဆန်းထွန်း (မန်းတက္ကသိုလ်) ၎င်းတို့ ပါဆောင်းပါးက ကောင်းကောင်းကြီးကြီး ရှင်း အဖြေထုတ်ဖော်ပေးလိုက်ပါသေး သည်။ ကျေးဇူးကြီးပါပေစွ။

ဤမျှသာလော မဟုတ်သေး။ ဆရာကြီးဦးဆန်းထွန်း (မန်းတက္ကသိုလ်) က ၃၆- 'သမ္မသက္ကရပေတဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ' ဟူ၍ ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ဒုဒ္ဓန္တ နိကာယ်ပေတဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှု သည့် အာသာဆန္ဒများ ဖြစ်လာပြန် သည်။ ထိုဝတ္ထု၌ မည်သည့်အကြောင်း အရာများကို ဘုရားမြတ်စွာ ဟောကြား ထားကြောင်း သိလိုလာပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ထံ၌ ပေတဝတ္ထု ဆိုင်ရာစာအုပ်စာတမ်းမရှိ။ ပေတဝတ္ထု များကို ရှာဖွေရပြန်သည်။

ဆရာကြီးပေးထားသည့်သံလွန် အရ ပေတဝတ္ထုများ ဖတ်ရှုလိုသဖြင့် ကျောင်းတိုက်မှ စာချဆရာတော် ဦးစိန် မာသီရိအားလျှောက်ထားရာ ဆရာတော် က ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာစာအုပ်ကြီး ရှာဖွေပြီး ကျွန်တော်ထံပို့လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ထိုစာအုပ်ကြီး မဖတ်နိုင်ပါ။ ပါဠိအဋ္ဌကထာစာအုပ်ကြီး ဖြစ်နေ၍ ပြန်ပို့လိုက်ရပါသည်။ ထိုစာ ကျမှ ဆရာတော်က မြန်မာပြန်ဖြစ် 'ပဒေသာမဟာပေတဝတ္ထုတော်ကြီး' ထပ်မံရှာဖွေ၍ပို့လိုက်ပါသည်။ ထိုစာ ပြန်ကျမ်းမှာ မန္တလေးမြို့ ဝိဇယ ကျောင်းတိုက်မှ ဘဒ္ဒန္တဝါသနမဟာမောင် မြတ် ရေးသားစီရင်တော်မူသည့် စာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျမ်းဖတ်ရမှ 'အမ္မသက္က ရပေတဝတ္ထု' ကို ကျွန်တော်ဖတ် တော့သည်။ ကျေးဇူးကြီးလှပေစွ။
ထိုဝတ္ထု၌ လူတစ်ယောက်က ခွဲညွှန်ထုထပ်သည့် လူသွားလမ်း၌ အများအသွားအလာခက်ခဲနေသည့် ဖြူဖွေးနေသော နွားဦးခေါင်းခွံကြီး တံတားသဖွယ် ခွဲညွှန်ထုထပ်သည့်

စလောင်သောင်း ဆီးကျောက်တည်လျှင်

ဆီးကျောက်တည်လျှင် အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများ အလွန်ခံစားရပါသည်။ သည့်အတွက် ဆီးကျောက်တည်လျှင် ဆူးနှင့်ဟင်းနုနယ်ပစ္စည်းပါးကို ရေပြောင်အောင်ဆေးကြောပါ။ ငရုတ်ဆုံကို ပြောင်စင်အောင်ဆေးကြော၍ အားလုံးထည့်ပြီး ညက်လာအောင်ထောင်းပါ။ ညက်လာပြီဆိုလျှင်စစ်ယူပြီး ရေအနည်းငယ်ထည့်၍ သောက်လိုက်ပါ။ (၃)ခွက်လောက်သောက်လိုက်လျှင်တည်နေသည့် ကျောက်ပျော်၍ ပုံမှန်ဆီးသွားလာပါလိမ့် မည်။

ထို့အပြင် -

နောက်ထပ်ဆေးနည်းများမှာ -

□ လောက်စလုံးနာ

ကလေးများ (၅) နှစ်မှ (၁၀) နှစ်သားအထိ ခေါင်းတွင်ဖြစ်တတ်သော လောက်စလုံးနာကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကလေးခေါင်းတွင် အနာဖြစ်ဘဲ အကျိတ်ကဲ့သို့ အနာအလုံးများအများကြီးပေါက်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအကျိတ်လုံးများကို လောက်စလုံးနာဟု လူကြီးများခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုလောက်စလုံးနာအတွက် ထန်းနို့ခြောက်ကိုယူ၍ ပြာချပြီး အနီးဆီဖြင့်ရော၍ ပေါက်နေသည့် အကျိတ်ဖုများကို လိမ်းကျံပေးပါက ပြည်ပေါက်

မထွက်ဘဲ ပိန်ပြီးပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

□ မောက်ကြောတက်လျှင်

နောက်ကြောများမနေနိုင်လောက်အောင်တက်လာလျှင် အုန်းမှုတ်ခွက်နှစ်ခွက်ကိုယူ၍ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာအောင်နင်းပေးပါ။ နင်းပေးပြီးလျှင် ဒူးအထက်မှရေလောင်းပေးပါ။ နောက်ကျောတက်ခြင်း အမြန်ဆုံး သက်သာ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

စလောင်သောင်း (သုံးဆယ့်)

၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ကျင့်သီလလည်းကောင်း၏။ အမျက်စောင်းမာန်လည်းကောင်း၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ သူတစ်ပါး၏ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း မထိမ်မဝက် ဖုတ်တိုင်းမှန်စွာ ချီးကျူးလေ့ရှိ၏။ သက်တမ်းအတိုင်းနေ၍ တစ်နေ့တွင် တွယ်လွန်သွားလေသည်။ သေပြီးနောက် ဘဝ၌ကား ထိုသူသည် ရုက္ခစိုးကြီးဖြစ်သွားပါသည်။

ရုက္ခစိုးကြီးဘဝ၌ကား လူ့ဘဝအသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဖြူဖွေးသော နားဦးခေါင်းကြီးကို ရွှံ့ညွှန်ဗွက်ထဲ တံတားသဖွယ်ခင်းပေးခဲ့ဖူးသည့်ကံကြောင့် ခရုသင်းပွတ်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသည့် အာဇာနည်နတ်မြင်းပျံကို ရရှိပါ၏။ သူတစ်ပါး၏ကျေးဇူးဂုဏ်ကိုလည်း ဖုတ်မှန်သည့်အတိုင်းမထိမ်မဝက်ချီးကျူးထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖူးသည့် ကောင်းမှုကြောင့် ရုက္ခစိုးကြီးကိုယ်ကာယ၌ဖြစ်သည့်ရန်များက မွေးကြိုင်သင်းယုံနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ရုက္ခစိုးကြီး၏ ကိုယ်ဇာယ၌ကား အဝတ်ပုဆိုးမပါ။ ဝတ်လစ်လေစ်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။

အကြောင်းသော်ကား -

လူ့ဘဝတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် ရေချိုးကြရာတွင် သူငယ်ချင်းချွတ်ချွတ်အားသည့်ပုဆိုးကို ဝှက်ထားမိခဲ့ဖူးသတဲ့။ သူငယ်ချင်းအားပျော်စေပြန်စေကုန်စယ်

မိခြင်းဖြစ်၏။ ထိုလူ့ဘဝက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ပျော်စေပြန်စေ ကုန်စယ်ဖူးသည့် မှန်မှန်မွှားမွှား အကုသိုလ်ကံသေးသေးကြောင့် ရုက္ခစိုးဖြစ်ရာဘဝ၌ ကိုယ်ကာယတွင် အဝတ်ပုဆိုးမပါလာဘဲ ကိုယ်တုံးလုံးကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ကောင်းကံ၊ မကောင်းကံနှစ်မျိုး ဒွန်တွဲခံစားနေသော ရုက္ခစိုးအဖြစ်ကို သိရှိရသဖြင့် များစွာမုဝင် သတိသံဝေဂရမိပါသည်။ သံသရာ၌ စာမဖွဲ့၊ စာမဖွဲ့လောက်သည့် အကုသိုလ်ကံသေးသေးလေးပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကြောက်စရာကောင်းပုံ ဆင်ခြင်တွေးတောမိပါသည်။ အတိုင်းအဆမရှိသော အသိဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိလိုက်ပါသည်။ ကျေးဇူးကြီးပါပေစွ။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်အပေါ်၌ ကျေးဇူးပြုခဲ့ကြသည့် ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ အမှန်တကယ်ပင် ရှိနေပါသည်။ ထိုကျေးဇူးရှင်ကြီးများကို ကျေးဇူးတစ်ဖန် ပြန်သောအားဖြင့် ကျွန်တော်ချီးကျူးပြောဆို ဝုဏ်ပြုလိုပါသည်။ ဤနေရာမှ နေ၍ ဝုဏ်ပြုပြောဆိုပါရစေ။

- ၁။ မြသစ်ထေရုပုတ္တိပျို့ ဆရာ၊ ဆရာတော်အရှင်တိက္ခိန္ဒိယ (အောင်တံခွန်အုတ်ကျောင်း)
- ၂။ ဆရာကြီးဦးဆန်းထွန်း (မန်းတက္ကသိုလ်)
- ၃။ ဦးစန္ဒိမာသီရိ (ဓမ္မာစရိယ) (ရွှေ

အိုးရကျောင်းတိုက်) ၄။ ဘဒ္ဒန္တဝါသနမဟာထေရ်မြတ် (ဝိဇီတာရုံကျောင်းတိုက်) တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျေးဇူးရှင်ကြီးများ၏ ကျေးဇူးတရားကို မထိမ်မဝက်ထုတ်ဖော်ပြောဆို ချီးကျူးရသောကုသိုလ်မှုကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အလဟဿအကျိုးမဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရရှိမည့် အကျိုးတရားကလည်း များများစားစားမဟုတ်သည့်တိုင် နည်းမည်တော့ဟုတ်မည်မထင်။ သဒ္ဓါသံ ပါက ဇနေတီ ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း တူသောအကျိုးတော့ပေးလိမ့်မည်ဟု နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ယုံကြည်မိနေပါသည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်မိသည့် သောမနဿပီတိနှလုံးသားဖြင့် မြသစ်ထေရုပုတ္တိပျို့နိဂါန်းစကားတစ်ခွန်းအတိုင်း ကျွန်တော်အား ဥပါန်းကျူးခွင့်ပြုပါခင်ဗျား။

□ ဝုဏ်ပြုပုဂ္ဂိုလ် ဝုဏ်ရည်ကိုလျှင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပြောဆိုပါက ဆိုစွာသသ၊ ကိုယ်မှမူလည်း မွေးကြူလှိုင်ပျံ၊ နတ်ရန်သည်... မဆုံကိုယ်လုံးသင်းမည်တကား။

ဉာဏ်မြင်

(မန္တလေး) ခင်ပျော်အေး

ဘုရားပစ္စည်း အာသိပ်လီးတဲ့

တိုယိုတာမတ်တူးမော်တော်ယာဉ် တစ်စီး ကျွန်တော်နေထိုင်သည့်တိုက်ခန်း အောက်မှာလာရပ်သည်။ လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ လာနေကျ ဗိုလ်ကြီးလှဝေ ဖြစ်နေသည်။ သူကသင်္ဘောမှဆင်းလာ သည်နှင့် ကျွန်တော့်ထံဝင်လာနေကျဖြစ် ၏။ နေရပ်မန္တလေးသို့မပြန်မီဝင်လာတတ် ပါသည်။ လက်တွင်းမှာလက်ဆောင်ထုပ် နှစ်ထုပ်ဆွဲလာသည်။

“အဘနေကောင်းကျန်းမာရဲ့လား။ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် တစ်နှစ်ခွဲကြာ သွားတယ်။ သင်္ဘောကထိုင်ဝမ်(တိုင်ပေ) မှာ ခဏနားပြီးအင်ဂျင်ပိုင်းစစ်ဆေးနေရ လို့လေ။ အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် အကျိုးကလေးတွေနဲ့ တိုလီထွာလီလေး တွေပါ။ ဒီမှာအားလုံးလိုတာဝယ်ရပေ မယ့် အမှတ်တရလို့သာသဘောထား ပေါ့။ ရော့ - အစ်မကြီး”

ကိုလှဝေ၏ လက်ဆောင်ထုပ်ကို အိမ်ရှင်မက လာယူရင်း -

“ဒုက္ခရာလို့ ကိုလှဝေရယ်၊ ဘာမှ ယူလာစရာမလိုပါဘူး။ ကိုင်း - ပဲပြုတ်နဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်ရှိတယ်။ ခုနက်ကပဲကြော် ထားတာ ပူပူနွေးနွေးပဲ။ ခါတိုင်းလို နဂါးပုံလက်ဖက်ရည်ပဲ မဟုတ်လား။ ထမင်းစားပွဲကိုသွားကြရအောင်”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် နံနက်စာ မစားရသေးချေ။ အိမ်ရှင်မက ရန်ကင်း ဈေးသို့စောစောထသွားပြီး ပဲပြုတ်ဝယ် လာသည်။ ဟင်းချက်စရာများလည်း ဝယ်လာသည်။

“ကဲ-ကိုလှဝေလာ၊ အခန်းထဲသွား ကြရအောင်။ ထမင်းပါတစ်ခါတည်းစား သွား၊ ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ၊ မရှိဘူး မဟုတ်လား။ တစ်ခါက ကျွန်တော့်ကို ကိုလှဝေပြောပြသွားဖူးတဲ့ ညာတကုတ် (ညာတင်ကုတ်) ဘုရားလေးအကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါ”

ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ကို စား ရင်းစကားပြောကြ၏။ ကိုလှဝေသင်္ဘော ပြန်မတက်မီတစ်နှစ်က ကျွန်တော်၏

ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင်ကိုးကွယ်ထား သော ညာတကုတ် (ညာတင်ကုတ်) ဘုရားလေးအကြောင်း သုံးရှင်းလင်းပြော ပြသွားသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိသတိရနေပါသည်။ ထိုစဉ်က ညာတကုတ် (ညာတင်ကုတ်) ဘုရားကို မည်သို့မည်ပုံ ရရှိလာခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်ကပြောပြခဲ့၏။

ဆင်းတုတော်မှာ မင်းညီမင်းသား တို့ နန်းဦးတွင်ကိုးကွယ်ခဲ့သောဘုရားဖြစ် ကြောင်း၊ ထူးခြားချက်မှာ ကြေးဆင်းတု တော်ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းတွင် ကြေးသားအပြည့်မဟုတ်ဘဲ အခေါင်းရှိ နေသည့်အကြောင်း၊ လှုပ်ကြည့်လျှင် ကလောက်ကလောက်မြည်နေကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ကိုလှဝေက ဆင်းတု တော်အတွင်းမှာ လက်ဝတ်ရတနာ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရွှေလက်စွပ်စသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ထည့်သွင်းငှာပနာထား ဟန်တူကြောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ‘လွဲ’ကိုထည့် သွင်းပူဇော်တတ်ကြကြောင်းပြောပြ၏။ ‘လွဲ’ ဆိုသည်သတ္တုမျိုးက အစိမ်းနှင့် အကျက်ရှိကြောင်း၊ လွဲအကျက်ကို ရှေးအခါက ကရင်များလက်ဝတ်လက် စားလုပ်ကာဝတ်ဆင်ကြကြောင်း၊ အတုံး အတစ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ လွဲစိမ်းကမူ အမှောင်တွင်းမှာမြင်နိုင်ပြီး ရေမြှုပ်ကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့်ကြောင်း၊ ယေဘုယျ အားဖြင့် တောကြီးမျက်မည်းအတွင်း တောစိုးပင်ကြီးများ၏အခြေတွင် တွေ့ရ တတ်ပါကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုလွဲကို ယူဆောင်လာပြီး ပုံထားပါက မီးရောင် ကိုမြင်ရလျှင်၊ မီးဖိုပြီဆိုလျှင် မီးရောင် ရှိရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ရောက်လာကာ လောင်ကျွမ်းကာပျောက်ကွယ်သွားတတ် ကြောင်း၊ အခြားမမှတ်မိတော့ကြောင်း၊ အကြမ်းဖျင်းပြောရပါက ရွှေကျင်မှ မိုး၊ မိုးမှ ကျောက်ကြီး၊ ပြီးအရှေ့ဘက်တော တွင်းတစ်နေရာတွင် ရွှေမိနောက်မီ အသက်ကြီးအဘိုးတို့၏ ပြောစကားအရ လွဲဆိုသော လင်းလင်းလက်လက်သတ္တု

တစ်ဖို့ ဂူတစ်ခုအတွင်းတွေ့ရှိကြောင်း၊
 အဂ္ဂိရတ်ထိုင်သုံးသော ဘင်တို၊ ကြွပ်တို့
 ကဲ့သို့ဖြစ်ကြောင်း ဂူအတွင်း၌ လူအရိုးများ
 စွာတွေ့ရှိကြောင်း၊ လူအများအပြား
 သေဆုံးသွားကြပြီး အရိုးများကျန်ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ဖန် ကိုလှဝေတို့
 မှဆိုးအဖွဲ့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်တွင်
 လည်း အရိုးများမီးလောင်ထားသည်ကို
 တွေ့မြင်ကြရကြောင်း စုံစမ်းကြည့်သည့်
 အခါ ဂူအတွင်းသို့ ရွာသားတချို့ ဝင်

ရောက်ကြည့်ကြကြောင်း၊ ဂူအတွင်းသို့ မီးတုတ်များဖြင့်ဝင်ကြသည်တွင် လွဲက မီးရောင်ရှိရာသို့ ရုတ်ခြည်းရောက်လာ သဖြင့် ရွာသားများထွက်ပြေးကြသော အခါ မီးတန်းက လေဆာရောင်ခြည်တန်း ကဲ့သို့ လိုက်ပါလာ၍ ပြေးမလွတ်တော့ ဘဲ မီးလောင်ကျွမ်းကုန်ကြခြင်းဖြစ် သည့်အကြောင်း သိရှိရလေသည်။

“မသေဘဲ လွတ်လာတဲ့ ရွာသား တစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ မေ့ကြည့်မိတယ်။ လွဲရဲ့မီးတန်းကဆက်နေရင် အန္တရာယ် ကြီးတယ်။ မီးတန်းပြတ်သွားရင် မလိုက် တော့ဘူး။ လွဲက မီးတန်းနဲ့ Contact မရှိတော့ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပူတာ တော့ပူတယ်။ မီးမလောင်ဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီလွဲကိုဘယ်လိုဖြတ်မလဲလို့ မေးကြည့် တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ဘဲပြုတ်ကို အပ်ချည်ကြီးနဲ့ ဖြတ်သလိုတဲ့။ ပြေးလမ်း ကို ကနဦးကတည်းကရှင်းထားရတယ်။ မီးတုတ်နဲ့ ဂူထဲကိုဝင်သွားမိလို့ မီးတန်း လိုက်လာရင်ပြေးတော့။ ပြီးသစ်ပင်တစ် ပင်ကို ပတ်ပြီးပြေးလိုက် မီးက တီခနဲ ပြတ်သွားတယ်။ သစ်ပင်ကတော့ ပြတ် သွားတာပေါ့။ ရှေးကပညာရှင်ဆရာကြီး တွေက စီရင်သွားကြတယ်လို့ပြောကြ တယ်။ ဘုရားမဟုတ်ရင် ညာတကုတ် (ညာတင်ကုတ်) ကိုင်ကြည့်ရင် ဂလုတ် ဂလုတ် လက်တွင်းတစ်ဆုပ် တဲ့။ ညာ တစ်ဆုပ်ဘုရားအားလုံးဂလုတ်ဂလုတ်နဲ့ အသံထွက်နေတတ်တယ်။ လွဲထည့်ထား လို့ တန်ဖိုးလည်းကြီးတယ်။ ညာတကုတ် ဘုရားစစ်၊ မစစ်ကို စမ်းကြည့်ချင်ရင် Gasမီးခြစ်ကို ခြစ်၊ ဘုရားရှေ့ဖြတ်ကြည့် မီးတန်းကြီးပါလာတယ်။ အဲဒီမီးတန်းကို စက်ဘီးကစဦးတိုင်ကိုဖြတ်ကြည့်။ ရွှစ်ခနဲ ကို ပြတ်သွားတယ်။ မီးတန်းကိုဆွဲကြည့်၊ L Shape ကွေးကြည့် အဲဒီအကွေးအတိုင်း ပါလာပြီဆိုရင်တော့ တန်ဖိုးသိန်းသောင်း အထိတန်သွားပြီ။ ရွာက အဘိုးကြီးတစ် ယောက်ကပြောတာ။ ခုနက်က လွဲကိုများ ရလာခဲ့ရင် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတစ်ခုကို ပါးစပ်ကသာပြောကြည့်လိုက်ပါတဲ့။ ပြော တဲ့တန်ဖိုးအတိုင်းပေးပါမယ်တဲ့။ ဘယ်သူ မှတော့ရတယ်လို့မကြားဖူးသေးဘူး။

ရှေးက လွဲကို လက်ဝတ်လက်စား လိုဝတ်ကြတာတွေ တွေ ဖူးတယ်။ လက် ကောက်လို့၊ လက်စွပ်လို့။ အခုအချိန်ခါ မတော့ မတွေ့ မမြင်တော့ပါဘူး။ ညာ တကုတ်(ညာတင်ကုတ်)ဘုရားဆိုတာက လည်း ရှေးဆရာဆရာကြီးတွေကစီရင်ခဲ့ ကြတာ။ ခုခေတ်မှာ ဘယ်သူကမှမလုပ်

နိုင်ကြတော့ဘူးလေ”
ကိုလှဝေ၏။ ထိုအချိန်ကပြော စကားများကို ကျွန်တော်ပြန်လည်ကြား ယောင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် မိမိအိမ်ဘုရားကျောင်း ဆောင်ထက်တွင်ပူဇော်ထားသော ညာတ ကုတ် (ညာတင်ကုတ်) ဘုရားလေးကို မြတ်ဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးအား ကြေးပြားပေါ်တွင် ကညစ်နှင့်ရေးလျက် ဘုရား၏အောက်တွင်ခံထားကာ ပူဇော် ခဲ့ပါသည်။ အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့ပါလျှင်လည်း ခွင့်လွှတ်သည်ခံတော် မူပါရန် ရှိခိုးကန်တော့တောင်းပန်ခဲ့ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ စိတ်သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ကွာ ရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြသည့်အခါ အိမ်ပေါ်မှအ ဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့်ဆင်းလာခဲ့ ၏။ ညာတကုတ်(ညာတင်ကုတ်)ဘုရား လည်းပါမလာခဲ့ပေ။

နှစ်များစွာပင် ကြာလာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်၏ဇနီးဟောင်းလည်း လွန်ခဲ့ သောနှစ်နှစ်ခန့်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ သမီးအကြီးဆုံး၏ခင်ပွန်းအမွေဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည် နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးခံရသည်။ အမှုရင်ဆိုင်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ သမီး အလတ်မရော သူမခင်ပွန်းပါ ကွယ်လွန် ဆုံးပါးသွားရှာပါပြီ။ စတုတ္ထသမီး၏ ခင်ပွန်းက လေဖြတ်ရောဂါခံစားနေရပြီး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခြင်းမရှိတော့ ပါ။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ရင်သား ကင်ဆာရောဂါဖြစ်လျက် ဖြတ်ထောက် ကုသခံထားရသည်။ သားအငယ်ဆုံး သည်လည်း အိမ်ထောင်ရှေ့ကမကောင်း ဘဲ အိမ်ထောင်ကွဲဖြစ်သွားရပါသည်။

ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်ကမူတာဝန် မှု နှစ်ပြည့်အငြိမ်းစားမယူမနေရယူခဲ့ရ ပြီး နိုင်ငံတော်မှနေထိုင်ခွင့်ပေးအပ်ရရှိ ပြီးဖြစ်သည်တိုက်ခန်းမှ တစ်လအတွင်း ဖယ်ရှားပေးရန် နို့တစ်စာဖြင့် အခန်းနေ ထိုင်ခွင့်ဖျက်သိမ်းခံလိုက်ရပါသည်။ မွေး စားမိခင်ဖြစ်သူ အဒေါ် အရင်းက မေတ္တာ သက်သက်ဖြင့် စာချုပ်စာတမ်းအပြည့် အစုံချုပ်ဆိုလျက် တရားဥပဒေနှင့်အညီ ပေးအပ်ထားခဲ့သည့်မြေကွက်နှင့် ယင်း မြေကွက်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်နေဆဲ အိမ်ကိုလည်း ဆက်လက်ဆောက်လုပ် ခွင့်မရတော့ဘဲ ရပ်တန့်ထားခဲ့ရသည်။ ယခု သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ထို အချိန်က ကိုလှဝေပြောခဲ့ဖူးသည့်စကား တစ်ခွန်း ကျွန်တော် ပြန်လည် အမှတ်ရ မိပါသည်။

“အဘရဲ့ဘုရားက ညာတကုတ် (ညာတင်ကုတ်)ဘုရားဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ အဘဆန္ဒရှိရင် စမ်းပေးရမလား။ ညာ တကုတ်(ညာတင်ကုတ်)ဘုရားစစ်စစ်ဖြစ် နေရင်တော့ အဘမိလျ်နာဖြစ်ပြီလေ

သူက အားတက်သရောပြော သည်။ တန်ဖိုးက ခန့်မှန်း၍မရဘူး သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လောဘတွေတက်မိသွားပါသည်။ သိန်း တစ်သောင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်မား လဲ။ အိပ်မက်လားလို့ပင် ထင်လိုက် ၏။ ကျပ်တစ်ထောင်တန်သိန်းအုပ်ပေါင်း တစ်သောင်းကြီးများတောင်။ ကျွန်တော် ကြွက်တွင်းလိုအခန်းလေးပင် ပြည့်ဆုံ ဆွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ ပစ္စည်းအဆိပ်သီးတဲ့။ ရင်တွင်းမှဒိန်း အသံမြည်သွားသည့်အလားထင်လိုက် ပါ၏။ နှလုံးသည်ပင်တဖုန်းဒုန်းဒုန်း သွား ခဲ့သည်။ မဟာအဝီစိငရဲသို့ ဇောက်ထိုး ဆင်းသွားချိမ့်မည်။

မလုပ်ပါနဲ့ ကိုလှဝေ။ ကျွန်တော် အသက် (၇၆) နှစ်ရှိပါပြီ။ လောဘ ဒေါသနဲ့မောဟတွေတင်းကျွမ်းကျွမ်း ပါသေးတယ်။ မကင်းစင်နိုင်သေးပေမည် လို့ လျှော့ပါးသွားအောင်ကြိုးစားနေမိ သေးတယ်။ ကျေးဇူးတော့တင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဒီလိုပြောပြခဲ့ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ကျွန်တော် သည် မိုးမိတ်မြို့တွင် ကျွန်တော်ထာဝရ ထမ်းဆောင်နေခဲ့စဉ်က သက်ဆိုင်သော ပြည်နယ်သံဃနာယကအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်တော်ကြီး၊ ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌနှင့်ဆိုင်ရာ အစည်းများ၏ခွင့်ပြုချက်အရ ပင့်ဆောင် ကာ ကိုးကွယ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်သောင်း (၅၀)မကရှိခဲ့၏။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ၏ အသက် (၈၇) နှစ်ရှိသွားခဲ့ပြီ။

ဤလောကလူ့ဘောင်တွင် ထိုသို့ ဆိုင်မှုပေါင်းအမြောက်အမြားရှိနေသည့် မည်သို့ပင်ရှိနေပေစေ အချို့အချို့ တိုက်ဆိုင်မှုများကား အံ့ဩ၍ပင်ကောင်း နိုင်ပေ။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု သို့မဟုတ် နှစ်ခု ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သုံးခု သို့မဟုတ် ငါးခု ခြောက်ခုဆိုပါလျှင်မူ ယုံကြည်စိတ်ချပင်မကောင်းတော့၍ ဂန္ထရုသေသ သက်ရောက်နေပါပြီကောဟု ရင်သေ ရှုမောအံ့ဩဆုံးပင် ဖြစ်ရပါလေသည်။ နောက်ဆုံးကိုးကွယ်ရာသည်ကား သုံး သုံးပါးမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့မိပါ။

ခင်မောင်အေး (မန္တလေး)

၂၀၁၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွက် ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါတော် ရိုင်းအောင်(ဂမ္ဘီရ)

ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်စန်းယှဉ်ချိန်၊ ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်လက်ဖြတ်ချိန်၊ ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ချိန်၊ ၎င်းအခါသုံးပါးထပ်ချိန် တို့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဘာဝနာပွားများခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ဂါထာမန္တန်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း၊ အထူးသဖြင့် မဟာ ခေဒဗ္ဗမန္တန်ကြီးအပါအဝင် ခန့်လာဘ်ဂါထာမန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကျင့်ကြံပွားများပါလျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာရရှိမည်မှာ တန်ဖိုးရှိပါသည်။ ၁၁-၇-၂၀၁၇ နေ့ နံနက် (၈:၃၀) နာရီတွင် စန်းသည် ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို စတင်ဝင်ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး ၎င်းနေ့ ညဉ့် ၈:၂၉:၃၈နာရီတွင် ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်နေမည်ဖြစ်ပြီး ၁၂-၇-၂၀၁၇ နေ့ နံနက် (၈:၃၀) နာရီတွင် စန်းသည် ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်မှ စတင်ထွက်ခွာမည် ဖြစ်သည်။

၁၁-၇-၂၀၁၇ နေ့ (၂၀:၃၇:၄၃) နာရီမှ (၂၂:၃၈:၁၁) နာရီအတွင်း လက်သည် ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို ဖြတ်ကျော်မည်ဖြစ်ပြီး (၁၂-၇-၂၀၁၇)နေ့ နံနက် (၂:၅၇:၃၁) နာရီမှ (၃:၀၁:၅၉) နာရီအတွင်း ခန့်သိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်မည်ဖြစ်သည်။

လက်ဖြတ်ကျော်ချိန်			မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်ချိန်		
ရက်	စဝင်ချိန်	စထွက်ချိန်	ရက်	စဝင်ချိန်	စထွက်ချိန်
၁	၂၁: ၁၇: ၁၃	၂၃: ၁၇: ၃၁	၁	၃: ၄၀: ၄၇	၃: ၄၅: ၂၅
၂	၂၁: ၁၃: ၀၇	၂၃: ၁၃: ၃၅	၂	၃: ၃၆: ၅၁	၃: ၄၁: ၂၉
၃	၂၁: ၀၉: ၀၁	၂၃: ၀၉: ၃၉	၃	၃: ၃၂: ၅၅	၃: ၃၇: ၃၃
၄	၂၁: ၀၅: ၀၅	၂၃: ၀၅: ၄၃	၄	၃: ၂၈: ၅၉	၃: ၃၃: ၃၇
၅	၂၁: ၀၁: ၀၉	၂၃: ၀၁: ၄၇	၅	၃: ၂၄: ၀၃	၃: ၂၉: ၄၁
၆	၂၀: ၅၇: ၂၃	၂၂: ၅၇: ၅၁	၆	၃: ၂၀: ၀၇	၃: ၂၅: ၄၅
၇	၂၀: ၅၃: ၂၇	၂၂: ၅၃: ၅၅	၇	၃: ၁၆: ၁၁	၃: ၂၁: ၄၉
၈	၂၀: ၄၉: ၃၁	၂၂: ၄၉: ၅၉	၈	၃: ၁၂: ၁၅	၃: ၁၇: ၅၃
၉	၂၀: ၄၅: ၃၅	၂၂: ၄၅: ၀၃	၉	၃: ၀၈: ၁၉	၃: ၁၃: ၀၇
၁၀	၂၀: ၄၁: ၃၉	၂၂: ၄၁: ၀၇	၁၀	၃: ၀၄: ၂၃	၃: ၀၉: ၁၁
၁၁	၂၀: ၃၇: ၄၃	၂၂: ၃၇: ၁၁	၁၁	၃: ၀၀: ၂၇	၃: ၀၅: ၁၅
၁၂	၂၀: ၃၃: ၄၇	၂၂: ၃၃: ၁၅	၁၂	၂: ၅၆: ၃၁	၂: ၀၁: ၁၉
၁၃	၂၀: ၂၉: ၅၁	၂၂: ၂၉: ၁၉	၁၃	၂: ၅၂: ၃၅	၂: ၅၇: ၀၃
၁၄	၂၀: ၂၅: ၅၅	၂၂: ၂၅: ၂၃	၁၄	၂: ၄၈: ၃၉	၂: ၅၃: ၀၇
၁၅	၂၀: ၂၁: ၅၉	၂၂: ၂၁: ၂၇	၁၅	၂: ၄၄: ၄၃	၂: ၄၉: ၁၁
၁၆	၂၀: ၁၇: ၀၃	၂၂: ၁၇: ၃၁	၁၆	၂: ၄၀: ၄၇	၂: ၄၅: ၁၅
၁၇	၂၀: ၁၃: ၀၇	၂၂: ၁၃: ၃၅	၁၇	၂: ၃၆: ၅၁	၂: ၄၁: ၁၉
၁၈	၂၀: ၀၉: ၁၁	၂၂: ၀၉: ၃၉	၁၈	၂: ၃၂: ၅၅	၂: ၃၇: ၂၃
၁၉	၂၀: ၀၅: ၁၅	၂၂: ၀၅: ၄၃	၁၉	၂: ၂၈: ၅၉	၂: ၃၃: ၂၇
၂၀	၂၀: ၀၁: ၁၉	၂၂: ၀၁: ၄၇	၂၀	၂: ၂၄: ၀၃	၂: ၃၀: ၃၁
၂၁	၁၉: ၅၇: ၂၃	၂၂: ၅၇: ၅၁	၂၁	၂: ၂၀: ၀၇	၂: ၂၆: ၃၅
၂၂	၁၉: ၅၃: ၂၇	၂၂: ၅၃: ၅၅	၂၂	၂: ၁၆: ၁၁	၂: ၂၂: ၃၉
၂၃	၁၉: ၄၉: ၃၁	၂၂: ၄၉: ၅၉	၂၃	၂: ၁၂: ၁၅	၂: ၁၈: ၄၃
၂၄	၁၉: ၄၅: ၃၅	၂၂: ၄၅: ၀၃	၂၄	၂: ၀၈: ၁၉	၂: ၁၄: ၄၇
၂၅	၁၉: ၄၁: ၃၉	၂: ၄၁: ၀၇	၂၅	၂: ၀၄: ၂၃	၂: ၁၀: ၅၁
၂၆	၁၉: ၃၇: ၄၃	၂: ၃၇: ၁၁	၂၆	၂: ၀၀: ၂၇	၂: ၀၆: ၅၅
၂၇	၁၉: ၃၃: ၄၇	၂: ၃၃: ၁၅	၂၇	၁: ၅၆: ၃၁	၁: ၀၂: ၅၉
၂၈	၁၉: ၂၉: ၅၁	၂: ၂၉: ၁၉	၂၈	၁: ၅၂: ၃၅	၁: ၅၈: ၀၃
၂၉	၁၉: ၂၅: ၅၅	၂: ၂၅: ၂၃	၂၉	၁: ၄၈: ၃၉	၁: ၅၄: ၀၇
၃၀	၁၉: ၂၁: ၀၁	၂: ၂၁: ၂၇	၃၀	၁: ၄၄: ၄၃	၁: ၅၀: ၁၁
၃၁	၁၉: ၁၇: ၀၅	၂: ၁၇: ၃၁	၃၁	၁: ၄၀: ၄၇	၁: ၄၆: ၁၅

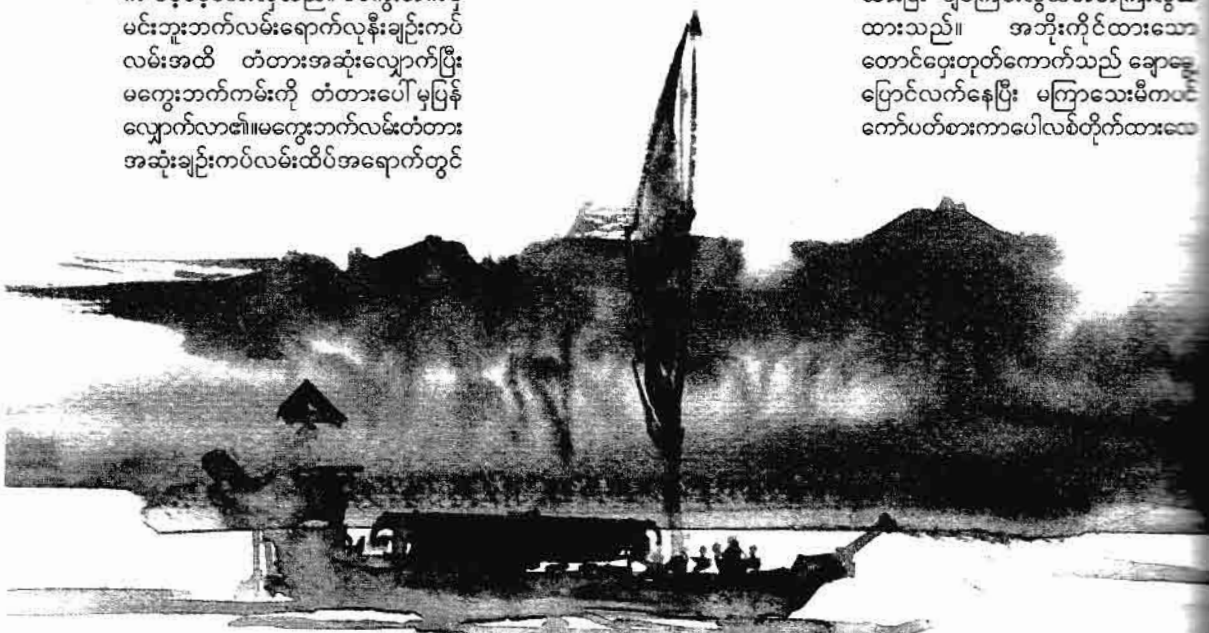

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် နံနက်
စောစော နှင်းမှုန်တွေအကြား မကွေး-
ဧရာဝတီမြစ်ကူးတံတားကြီးပေါ် လမ်း
လျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆောင်းတွင်း
ကာလ တပို့တွဲလဖြစ်၍ အတော်လေး
ချမ်းအေးလှသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက်
နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်ကြ
သူများရှိသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို
ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလေအေး
က စိမ့်စိမ့်အေးလှသည်။ မကွေးဘက်မှ
မင်းဘူးဘက်လမ်းရောက်လုနီးချဉ်းကပ်
လမ်းအထိ တံတားအဆုံးလျှောက်ပြီး
မကွေးဘက်ကမ်းကို တံတားပေါ်မှပြန်
လျှောက်လာ၏။မကွေးဘက်လမ်းတံတား
အဆုံးချဉ်းကပ်လမ်းထိပ်အရောက်တွင်

အဘိုးအိုတစ်ဦး တံတားပေါ်မှ ဟိုအဝေး
မြသလွန်စေတီမြတ်ကြီးကို လက်အုပ်ချီ
အာရုံပြုဖူးမြော်နေသဖြင့် ခဏရပ်စောင့်
ရင်း မြစ်ပြင်လေကို တဝကြီးရှုရှိုက်နေ
လိုက်သည်။

ဘုရားကိုအာရုံပြုဖူးမြော်နေသော
အဘိုးအိုကို အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ အဘိုး၏ဆံပင်တို့ဖြေချထားမည်
ဆိုပါက အဘိုး၏ခါးအောက်တိုင်ကျော်

နိုင်လောက်သည်။ အဘိုးသည် ဆံပင်ကို
သေသေသပ်သပ်ဖြိုးလိမ်းပြီး သျှောင်ထုံး
ထုံးထားသည်။ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့
ပဝါကို ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသည်။
လွန်စွာချမ်းအေးလှသောကာလဖြစ်သော်
လည်း အဘိုးသည် ပင်ဖြူရှုပ်အကျီအပြူ
အောက်ခံဝတ်ထားပြီး အထူးစားပင်
တိုက်ပုံသာဝတ်ထားသည်။ ပခုက္ကူခေတ်
ထည်နှစ်နံစပ်အကွက်ကြဲပုဆိုးကိုဝတ်ဆင်
ထားပြီး ဖျင်ကြမ်းလွယ်အိတ်ကြီးလွယ်
ထားသည်။ အဘိုးကိုင်ထားသော
တောင်ပေးတုတ်ကောက်သည် ချောချော
ပြောင်လက်နေပြီး မကြာသေးမီကပင်
ကော်ပတ်စားကာပေါလစ်တိုက်ထားသော

ရှေ့သာအောင်ချမ်းဖော် ယုဂန္ဓိရ်ထောင်ထွတ်ဖျား သီထူချမ်းပြုစေသား

သယောင်ထင်ရသည်။ အဘိုးသည် တုတ်ကောက်ကို တံတားပေါင်တွင်ချိတ်ထားပြီး လက်အုပ်ချီကာ မြသလွန်ဘုရားကိုအာ ရုံပြုရုံခိုးနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးအနီးရပ်ပြီး ဘိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်းများလုပ်နေသည်။ မြစ်ပြင်မမြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလတ်ဆတ်သည့်လေနှအေးကို တဝကြီးရှုရှိုက်နေလိုက်သည်။ အဘိုးဘုရားအာရုံပြုပြီး ထွက်ခွာမည်အပြုအန္တန်ုပ်က -

“အဘိုး ဘယ်ကကြွလာပါသလဲ ခင်ဗျာ”

လို့ ရိုရိုသေသေမေးလိုက်သည်။ အဘိုးက ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လှည့်ကြည့်ပြီး အနည်းငယ်ပြုံးလျက် - “လူလေးက တယ်စပ်စုတာကိုးကွယ့်။ အဘိုး အထက်ဘက်ကလာတာပါ”

“အဘိုး ဘယ်ကိုကြွမှာလဲ။ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် အာဟာရဒါနပြုချင်လို့ပါ အဘိုး”

“အေးကွယ်၊ မြသလွန်စေတီတော် မြတ်ကြီးဖူးချင်လို့ ဒီဘက်လာတာကွယ့်။ လူလေးက မနက်စောစောအာဟာရ

ဒါနပြုချင်တယ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ် သာဓု သာဓု သာဓု”

ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးနှင့်အတူ ဧရာဝတီမြစ်ကူးတံတားကြီးမှဆင်းခဲ့ကြပြီး အဝိုင်းကိုပတ်ကာ နတ်မောက်လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့၏။ နတ်မောက်လမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဆုံရာ မီးပွိုင့်အရောက်တွင် ဘယ်ဘက်ကိုကွေ့ပြီး လမ်းဆုံတွင်ဖွင့်ထားသော ‘လက်နှစ်ဖက်ကဖီးနှင့်အအေးစားသောက်ဆိုင်’ ထဲဝင်လိုက်ကြသည်။ အဘိုးအတွက် ပေါက်စီနှင့် လက်ဖက်ရည် မှာကြားပြီး ကုသိုလ်ဒါနပြုစဉ် အဘိုးက -

“ဒီဆိုင်နာမည်က လက်နှစ်ဖက် တဲ့လားကွယ့်”

ဟိုဟိုဒီဒီ ဆိုင်အတွင်းကြည့်ပြီး မေးလာသည်။

“ဟုတ်တယ် အဘိုး။ ဆိုင်နာမည်က လက်နှစ်ဖက်ပါ။ ကော်ဖီလက်ဖက်ရည်နဲ့ အအေးစိုစားစရာတွေရပါတယ်”

“အင်း - ဒီဆိုင်ဟာကိုယ့်အကျိုးစီးပွားတစ်ခုတည်းအတွက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေတာမဟုတ်လောက်ဘူးကွယ်။ ပရဟိတအများအကျိုးအတွက်လည်း ငွေကွက်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ဒါနအားထက် သန်တဲ့ဆိုင်ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကိုကိုနိုင်၊ ဒေါ်သင်းသင်းယုတို့က ပကာသန်မပါတဲ့ဒါနတွေကို စိတ်အားထက်သန်လှူဒါန်းကြပါတယ်။ နွမ်းပါးတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးကျောင်း၊ သီလရှင်ပညာရေးကျောင်းတွေနဲ့ပဲကျေးလိမ္မာသင်တန်းတွေအတွက် လှူဒါန်းပါတယ်။ အလွန်ပူပြင်းတဲ့ နွေရာသီမှာ ကန်ရေချောင်းရေခန်းခြောက်လို့ရေငတ်နေတဲ့ရွာတွေဆီ ရေတွေရအောင်လှူတယ်။ သိန်းပေါင်းရာနဲ့ထောင်နဲ့ချီ အကုန်ခံလှူတယ်။ ရေဘေးတွေသင့်တုန်းက ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေဆီ ကိုယ်တိုင်အရောက်သွားပြီး စားသောက်နေထိုင်ရေး အစစလှူဒါန်းတဲ့အပြင် ရေမျောသွားတဲ့အိမ်တွေမှာ အိမ်ပြန်ဆောက်ပြီးရင်ကိုးကွယ်ဖို့ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေ၊ ကျောင်းဆောင်တွေပါလှူဒါန်းပေးတယ် အဘိုး”

“လက်တစ်ဖက်က အယူရှိသလို ကျန်လက်တစ်ဖက်က အပေးအကမ်းအလှူအတန်းရှိရမယ်ကွယ်။ လူမှာ လက်နှစ်ဖက်ပါတာ အယူသက်သက်အတွက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဆိုင်နာမည်ပေးထားတာကိုက(လက်နှစ်ဖက်) တော်တော်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ အဘိုးဆိုင်ထဲမဝင်ခင် ဆိုင်ဘေးကိုလှမ်းကြည့်တော့ အပေါ်ထပ်တက်တဲ့ လှေကားတွေရတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ မင်္ဂလာခန်းမလှုပ်ထားတာတွေရတယ်။ မင်္ဂလာခန်းမနာမည်ပေးထားပုံကလည်း အဆန်းသားကွယ် သမုဒယခန်းမတဲ့”

“ဟုတ်တယ် အဘိုး၊ မင်္ဂလာခန်းမနာမည်က သမုဒယခန်းမတဲ့။ အင်မတန်လှတဲ့အမည်ပဲ”

“အင်း- ဒီခန်းမမှာ မင်္ဂလာဆောင်ကြတဲ့ သတို့သား၊ သတို့သမီးတွေကို မွေ့နဲ့ အသိတရားပေးထားတဲ့အမည်ပဲ။ အင်မတန်ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတာပေါ့ကွယ်။ တရားမွေ့နဲ့ အသိတရားပေးတာ

ဟာ အမွန်မြတ်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံးပဲ။ သမုဒယဆိုတာ ဒုက္ခဖြစ်စေတဲ့အကြောင်းတရားကွယ်။ လောကုတ္တရာသဘောကြည့်ရင် မင်္ဂလာဆောင်ကြအိမ်ထောင်ပြုကြတာဟာ တကယ်တော့ ဒုက္ခဖြစ်စေတဲ့အကြောင်းတရားတွေကို ပျော်ပျော်ကြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြုကြတာပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလာကြသူတွေကလည်း ဒုက္ခရောက်ကြတော့မယ့် ဇနီးမောင်နှံကို အားပေးတရုလာပြီးအားပေးကြတာပေါ့ကွယ်။ လောကီအမြင်နဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးကို နံနက်စောစော အာဟာရဒါနပြုပြီး မြသလွန်စေတီမြတ်ကြီးဆီလိုက်ပါပို့ဆောင်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်းလမ်းလျှောက်လာကြသည်။ အဘိုး၏ခြေလှမ်းကို တော်တော်လေးကြိုးစား၍ လိုက်ရသည်။ အဘိုးလမ်းလျှောက်သည်မှာ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် သွက်လက်ပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။ အဘိုးကိုကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းသည်။ နွမ်းလျသည်မရှိ ပကတိလန်းဆန်းတက်ကြွနေ၍ ကျွန်ုပ်လွန်စွာ အံ့ဩနေမိသည်။ သုခလမ်းအရောက်တွင် ဘယ်သို့ကျေ၍ သုခလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာစဉ် နေအိမ်တိုက်တစ်ခုတွင် ‘အင်းဝညောင်ရမ်းမိသားစု’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့၍ အဘိုးက ခဏမျှ ရပ်ပြီးပြုံးပါသည်။

ကျန်သေးတဲ့ဆွေတော်မျိုးတော်တွေတစ်စုတစည်းတည်းဖြစ်အောင်ထိန်းသိမ်းနေကြတာဖြစ်မယ်။ တော်ပါပေတယ်ကွယ်။ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာတရားတော်နဲ့ညီတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လောကုတ္တရာအမြင်နဲ့ကြည့်ရင်တော့ဖြင့် အစွဲပါနေတာပေါ့ကွယ်”

အဘိုးနှင့်လျှောက်လာကြရင်းက ညောင်ပင်ကြီးနှင့် နတ်နန်းတစ်ခုရှေ့အရောက် အဘိုးကရပ်ပြီး နတ်ကွန်းကို အသေအချာကြည့်သည်။ ပြုံးသည်။

“ဒါ မြင်းဖြူရှင်နတ်နန်းဖြစ်မယ်ကွယ်။ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေလည်း ဇေဝဇေဝါရောထွေးယှက်တင်ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာအမှန် ရတနာသုံးပါးသာရှိတယ်ကွယ်။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်ဖြစ်ဖို့ အတော်လိုကြသေးတယ်။ အမှုအတန်းပေးဝေလှူဒါန်းရမှာနဲ့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရမှာကို မသိမကွဲ ရောထွေးနေကြတယ်ကွယ်။ လူလေးလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘိုး။ အဖေရော အမေရော အဘိုးအဘွားအားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမအားလုံးလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါ”

“ဒါဖြင့် လူကလေးက မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လား။ ဘယ်လိုဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လဲကွယ်”

“အဘိုးမေးတာ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့သိတယ်အဘိုး”

“ဪ - လူကလေးကလည်း မြင်းစီးပြီး အထီးမှန်း၊ အမမှန်းမသိဘဲ မြင်းစီးသမားလိုပါပဲလား။ အဖေ၊ အမေတွေ၊ အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လို့ လူကလေးလည်း ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာရတယ်ဆိုတာ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပေါ့ကွယ်။ ဗုဒ္ဓ ဆိုတာ သိသူဆို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဘာကိုသိတာဆိုတော့ သစ္စာတရားလေးပါးကို သိသူပေါ့ကွယ်။ ဘာသာဆိုတာ စကားပျော့သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိသူစကားနားထောင်လိုက်နာသူမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်ဖြစ်တယ်လို့ အကြမ်းဖျင်းမှည့်ပေါ့ ကွယ်”

မြသလွန်ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပမည့် ကွင်းပြင်ကြီးကိုလျှောက်လာကြတဲ့အခါ အဘိုးက ဧရာဝတီမြစ်ကြီးနှင့် ဧရာဝတီမြစ်ကူးတံတားကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးပီတိဖြစ်နေပုံရပါသည်။ အဘိုးကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံနဲ့လန်းဆန်းနေပါသည်။ အဘိုးရဲ့ခြေလှမ်းတွေကလည်း သာမန်လူငယ်တစ်ယောက်လိုက်မမီနိုင်အောင် သွက်လက်နေ၏။

“အဘိုးအခုအသက်ဘယ်လောက်ရှိပါပြီလဲ”

ကျွန်ုပ် စပ်စုကာ မေးလိုက်မိသည်။

“မှတ်မထားတော့ အသက်ဘယ်လောက်လဲမသိပါဘူးကွယ်”

ကျွန်ုပ်အဘိုးစကားကို ဘဝင်မဖြစ်မိသဖြင့် -

“အဘိုးရယ်၊ ကိုယ့်အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာတော့သိဖို့ကောင်းပါတယ်”

“လူလေးအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာကော လူလေးသိသလား”

“သိတာပေါ့ အဘိုးရဲ့။ အခုအသက်မယ့် တန်ဆောင်းမှန်းလပြည့်နှစ် ၃ ရက်ဆိုရင် (၃၆) နှစ်ပြည့်ပြီ”

“လူလေးကို မွေးတဲ့နေ့ လူလေး ကိုယ်တိုင် တကယ်သိလို့လား”

“အဖေ၊ အမေနဲ့လူကြီးတွေက ပြောလို့ပေါ့။ ပြီးတော့ ဇာတာမှာလည်း ကျွန်တော့်မွေးနေ့အတိအကျရေးထား တယ်”

“လူလေးတကယ်ဘယ်သိမှာလဲ။ သူများတွေပြောတဲ့နေ့ကို လူလေးလူမုန်း သိမှတ်သားတတ်တဲ့အရွယ်မှသာသိတာ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့်မေးရဦးမယ်၊ လူလေး သေတဲ့နေ့ကော လူလေးသိနိုင်မလား”

အဘိုး၏ ဒွက္ခကျစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ ငေးငိုင်နေမိ ဝါသည်။

ဒီတော့ အဘိုးကပြုံးပြီး -

“မွေးတဲ့နေ့လည်း လူမုန်းမသိသေး တဲ့အရွယ်မို့ တကယ်ကိုယ်တိုင်မသိဘူး။ သူများတွေက ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မွေး တာလို့ပြောတာကို အတည်ပြုမှတ်သား ထားရတာမဟုတ်လား။ သေတဲ့နေ့ကျ တော့လည်း ကိုယ်တကယ်သေသွားတာ ဘယ်လိုလုပ်မှတ်မိနိုင်မှာလဲ။ ဘယ်နေ့ နွေးတယ်၊ ဘယ်နေ့သေတယ်၊ အသက် ဘယ်လောက်ဆိုတာ တကယ်တော့ သူ မှားပြောစကား သူများပါးစပ်ဖျားလမ်း ဆင်းနေရတဲ့တိစ္ဆာပီ လူလေးရယ်။ ကိုယ် ဆိုင် တကယ်သိတကယ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိန်းဂဏန်းဆိုတာက သည်း ရေတွက်ထားရင်တော့ ဂဏန်း ဆွဲအကွရာတွေရှိတာပေါ့။ ရေတွက် ထားရင် ဘာမှမရှိဘူး”

အဘိုးနှင့်စကားပြောရတာ ဒုက္ခပဲ့ ခံစားမိပါသည်။ အဘိုးပြောတာတွေ က ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်လို့ တွေးမိ သေးပေမယ့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့ နားထဲမှာ နားလည်ရခက်နေပါသည်။ အဘိုးက သိလျှောက်ရင်းပြုံးရယ်လျက် -

“အသက်တို့ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ဆို တဲ့ ရေတွက်မထားရင်လျှော့တာလည်း မရှိဘူး။ ပျောက်တာလည်းမရှိဘူး။ နည်း သယ် များတယ်၊ ရှည်တယ်၊ တိုတယ်ဆို တဲ့လည်း မရှိပါဘူးကွယ်”

အဘိုးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တော် တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ အဘိုးကို နည်း ဘာမှဆက်မပြောရဲအောင်ဖြစ် တာပဲ။ မြသလွန်စေတိတော်မြတ် ကြီးတို့ ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး အဘိုးက မေတ္တာပြုစင်နှင့် မင်းဘူးဘက်ကို မြင်နေစွာကြည့်နေသည်။ မင်းဘူးမြို့ မြောက်ဘက်မှာ မိုင်းပြာပြာညိုညို နေသော တောင်တန်းကြီးကိုတွေ့ရ

သည်။ အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီး ပေါ်တွင် ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်၌ မီးခိုး ရောင်တိမ်တိုက်တွေက ရွှေရွှေပြေးနေ သည်။ နံနက်အရုဏ်ဦးတွင်မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းသည် ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ ဆိုရလောက်အောင် ကြည့်နူးလှပနေပါ သည်။

“အဘိုးရွှေစက်တော်ဘုရားကိုဖူး ပြီးပြန်လာတာကွယ်”

“အဘိုးကဘုရားပွဲတော်ချိန်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရောက်ခဲ့တာလား”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ပွဲတော်ချိန်ဆိုတာ အင်မတန် စည်ကားရှုပ်ထွေးတာပေါ့ ကွယ်။ အခုလို ပွဲတော်ချိန်မဟုတ်တော့ သဘာဝအတိုင်း မြင်ရတွေ့ရ ဘုရားဖူး ရတာလည်း အင်မတန်ကြည့်နူးလို့ ကောင်းတယ်”

“အဘိုးခြေကျင်လျှောက်လာတာ လား”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ လမ်းလျှောက်ဖို့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပါတာပဲ။ လမ်း လျှောက်တော့ သွားပါများခရီးရောက် တာပေါ့ကွယ်”

“တော်တော်ဝေးတယ် အဘိုးရဲ့။ မိုင် (၄၀) ကျော်တယ်”

“တိုင်းထားရင်တော့ နီးတယ်၊ ဝေး တယ်ရှိမှာပေါ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ ဒီမကွေး-ဧရာ ဝတီမြစ်ကူးတံတားကြီးကဘယ်လောက် ရှည်သတဲ့ကွယ်”

“(၈၉၈၉) ပေ ရှည်တယ် အဘိုး။ မြန်မာပြည်မှာ အခုခေတ်မှာမူလမ်းတွေ၊ တံတားတွေ အများကြီးပဲရှိလာတာ။ မီးရထားလမ်းတွေ၊ ကားလမ်းတွေ၊ တံတားတွေရှည်ရှည်ဆောက်နိုင်ဖောက် လုပ်နိုင်လေကောင်းလေပေါ့အဘိုးရယ်”

“ရှည်တိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ပါ ဘူး လူလေးရယ်။ လူလေးအသက် ဘယ်လောက် ရှည်ရှည်နေချင်သလဲ”

“ရှည်ချင်တာပေါ့ အဘိုးရယ်။ အသက် (၁၀၀)၊ (၂၀၀) နေလို့ရရင် အသက်ရှည်ရှည်နေချင်တာပေါ့”

“ရှည်တိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ဘူး ကွယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာဝန်ကို ကိုယ်တိုင်မထမ်း နိုင်ဘဲ အသက်ရှည်နေရင် ကိုယ်လည်း အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ သူများကိုလည်း ဒုက္ခပေးရာအကုသိုလ်ပေးရာကျတယ်။ ရှေးကတော့အသက်(၁၀၀)ရှိခဲ့ကြတယ်။ သာသနာနှစ် နှစ်(၁၀၀)မှာ (၁)နှစ်ဆုတ် လျော့လာတယ်။ အခု သာသနာနှစ် (၂၅၀၀) ကျော်ပြီဆိုတော့ (၂၅)နှစ်ဆုတ် လျော့လာပြီ။ ဒါကြောင့် လူသက်တမ်း

ဟာ (၇၅) နှစ်ပဲရှိတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အချို့သီလကောင်းသူတွေအကြောင်းထူး သူတွေ (၈၀)၊ (၉၀)၊ (၁၀၀)နေကြရတာ လည်းရှိတယ်။ လူလေးတို့ မကွေးမြို့က သီရိဂီရိရပ် မြသီတာလမ်းထဲက ရေနံ ချောင်းသူ ဒေါ်သန်းသန်းဟာ အသက် (၁၀၂) နှစ်ရှိနေပြီ။ ထိုင်နိုင်ထိုင်နိုင်သတိ ကောင်းတုန်းရှိ -သေးတာပဲ”

“ဟင် - အဘိုးက ဘယ်လိုလုပ်သိ တာလဲဟင်”

ကျွန်ုပ်အံ့ဩလွန်းလို့ မေးမိပါ သည်။

အဘိုးကပြုံးလျက် -

“သီစရာရှိလို့ သိတာပေါ့ကွယ်။ မြင်စရာရှိမြင်မှာပေါ့ကွယ် မဆန်းပါဘူး။ လူလေးတို့ အခုခေတ် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်နိုင်ငံတစ်ခုမှာ ဘောလုံး ကန်နေတာ၊ သီချင်းဆိုနေတာတွေကို ကမ္ဘာကြီးအရှေ့ခြမ်းနိုင်ငံလယ်ကွင်းပြင် ထဲက လယ်သမားကြီးက ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေတာ၊ သီချင်းနားထောင်ရင်း ကြည့်နေတာဆန်းသလား။ ကမ္ဘာကြီးထဲ ကနိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်စေ၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ကြီးထဲရောက်နေတဲ့သင်္ဘောပေါ်ဖြစ်စေ တယ်လီဖုန်းနဲ့စကားပြောနေကြတာဆန်း သလား။ ရုပ်ကိုလည်းမြင်ရအသံလည်း ကြားနေရတာတွေဆန်းဘူးမဟုတ်လား။ ဒါတွေဟာ ကြာခဲ့ပါပြီကွယ်။ အကြား တွေအမြင်တွေရတယ်ဆိုတာ အခုမှ မဟုတ်ရပါဘူး။ အကြားအမြင်ရတယ် ဆိုတာ ကြားရမြင်ရအောင် ကြားနိုင်မြင် နိုင်တဲ့အကြောင်းတရားရှိရင် ကြားနိုင် မြင်နိုင်တာပါပဲ။ သိပ္ပံပညာတွေတိုးတက် ခေတ်မီလာတယ်ဆိုတာဘာကြာသေးလို့ လဲကွယ်။ ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ မရှိပါ ဘူး”

အဘိုးက ဆက်၍ပြောပြသည်။

“မြင်စရာရှိတာမြင်နိုင်ဖို့ အမြင်ခံ အရွှံခံရှိရမယ်။ ကြည့်နိုင်တဲ့အမြင်အာရုံ ပစ္စည်းရှိရမယ်။ မြင်စရာ အခံဓာတ်နဲ့ ကြည့်တဲ့ အတိုက်ဓာတ်ဆုံတဲ့အခါ မြင် ခြင်းဆိုတာ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါနဲ့တင် မြင် နိုင်တာမဟုတ်သေးဘူးကွယ် မြင်နိုင်တဲ့ အကွာအဝေးလည်းရှိရမယ်။ ဥပမာ မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ မန္တလေးနန်းတော်၊ ကျုံး၊ မြို့ရုံးကြီးတွေ တကယ်ရှိနေတယ်။ မိုင် (၂၀၀) လောက်ကွာတဲ့ ဒီမြို့ကလမ်း ကြည့်ရင် ဘယ်မြင်နိုင်မလဲ။ သာမန် မျက်စိနဲ့ကြည့်ရင် ပြောတာနော်။ ဒီမြို့ အထက် ကောင်းကင်ကနေအားလောင်း တဲ့ မှန်ပြောင်းမှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်တဲ့အခါ

တပေါင်းလဆုတ် ၂ ရက်ကနေ ၆ ရက် နေ့အထိ မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းခဲ့တဲ့ အကြောင်းရှေးလူကြီးများမှတ်သားထား ကြတယ်”

“အဘိုးက အဘိုးအောင်မင်းခေါင် အကြောင်း တော်တော်သိတာပဲနော်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ ဖူးတွေ့ချင်လိုက်တာ အဘိုးရယ်”

“ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရားပွားလာတာ တော့ကောင်းပါတယ်။ ကုသိုလ်ရတာ ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် အဘိုးအောင်မင်း ခေါင်ကို ကြည်ညိုကြိုးကွယ်ဆည်းကပ် နေယ့်နဲ့ မပြီးသေးဘူး လူကလေးရဲ့။ သူ့ရဲ့အဆုံးအမသုရဲ့ကျင့်ကြံအားထုတ် မှုမျိုး ကိုယ်ကလည်း ကြိုးစားအားထုတ် မှုအရာရောက်မယ်။ ဥပမာပေါ့ကွယ် အဘိုးက အခုခေတ်အခါ ဘီအေဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရထားတာကို လူကလေး က ကြည်ညိုလေးစားပြီး ထိုင်ကန်တော့ နေရုံနဲ့ လူကလေး ဘီအေဘွဲ့ရလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းမနေစာမသင်မကြီး စားအားမထုတ်ဘဲ အဘိုးကို ကြည်ညို ကန်တော့နေရုံနဲ့ စာတတ်လာမှာမဟုတ် ဘူး။ ကိုယ်တိုင်လိုက်နာအားထုတ်ကြိုးစား ရမယ်ကွယ်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ အဘိုးရယ်။ ဒါပေ မယ့် မုဆိုးနားနီးမုဆိုး တံငါနားနီးတံငါ ဆိုသလို လူမိုက်လူရိုင်းပညာမဲ့ကိုကြည်ညို ဆည်းကပ်နေမယ့်အစား အဘိုးအောင် မင်းခေါင်လို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို ကြည်ညိုလေးစားဆည်းကပ် ကန်တော့ နေတော့ မေတ္တာဓာတ်စရဏဓာတ်တွေ၊ ကုသိုလ်ဓာတ်တွေရိုက်ခတ်စူးဝင်နိုင်မယ် တော့ထင်တယ်”

“လူကလေးတွေ့တာလည်း မှန် သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ဗမာတွေ၊ များသောအားဖြင့် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝိရိယအားနည်းကြတယ် ကွယ်။ အဘိုးအဘွားမိဘတွေက ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်လို့ ကိုယ်ကလည်း အလို လိုနေရင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာရပါ တယ်ဆိုတဲ့သူတွေဟာ လေ့လာလိုက်စား မှု၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုမှာ ဝိရိယအလွန် အားနည်းကြတယ်။ ဘာကိုအားသန်ကြ သလဲဆိုတော့ ဆုတောင်းတာကို အားသန်ကြပြန်တယ်။ တို့ဘုရားဗုဒ္ဓဟာ ဖန်ဆင်းရှင်မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ပြီးတော့ တန်ခိုးရှင်လည်းမဟုတ်ဘူး။ သစ္စာတရား ကို နည်းမှန်လမ်းမှန်ညွှန်ပြတော်မူ တယ် ဆုံးမတော်မူတယ်။ တိုင်းတစ်ပါးသားတို့

အခြားဘာသာဝင်တို့က ဗုဒ္ဓတရားကို သက်ဝင်ယုံကြည်လာပြီဆို ဝိရိယအား စိုက်ကြတယ်။ လူကလေး အီတာလျှံ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးလောကနာထ ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ကျွန်တော်မသိဘူး အဘိုး”

“လူကလေးက တယ်ပြီးဗဟုသုတ နည်းတာကိုကွယ် အဘိုးပြောပြမယ်။ အီတာလျှံဘုန်းတော်ကြီးဦးလောကနာထ ဆိုတာ အီတလီနိုင်ငံ မီလန်မြို့မှာ ၁၈၉၇ ခုနှစ်မှာ မွေးတာ။ လူအမည် က ဆာလီဗာတိုရေစီအိုဖီ ဖြစ်တယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ် က ဘီအက်စ်စီဘွဲ့ ရခဲ့တယ်။ သူဟာ အီတလီမှာမွေးပြီးတော့ အမေရိကန် နယူးယော့ခံမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ ဓာတု ဗေဒဘာသာရပ်သိပ္ပံကိုသင်ပြီး ဓာတုဗေဒ ဂုဏ်ထူးရခဲ့တယ်။ ရှိမင်ကက်သလစ် ဘာသာဝင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မွေပဒ်မြန်မာပြန် ကို ၁၉၂၂ခုနှစ်မှာ ပထမဆုံးဖတ်မြစ်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ သက်ဝင်ယုံကြည်ကာ သရဏဂုံခံယူဆောက်တည်လိုက်တယ်။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေကို တိတိတခိုးလေ့လာဖတ် ရှုခဲ့တာ (၃) နှစ်ကြာတယ်။ မိဘတွေက လုံးဝသဘောမတူလေတော့ လောကီ လူ့ဘောင်ကိုစွန့်ခွာဖို့ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် မိဘ တွေဆီခွင့်မတောင်းတော့ဘဲ တိတိတ ဆိတ်ထွက်ခွာခဲ့တယ်။

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို မော်ရို တေးနီးယားပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးနဲ့ ဖြတ်ကူးခဲ့တယ်။ အင်္ဂလန်ဆောက်သံ သန်တန်မြို့ရောက်တော့ အိန္ဒိယဘုံဘေ သွားဖို့ သင်္ဘောပြောင်းစီးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ ကတစ်ဆင့် ဗုဒ္ဓဂယာကိုရထားပြောင်းစီး ပြီး ဓမ္မစကြာတရားဦးဟောရာ မိဂဒါဂုန် သွားတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ဗောဓိဓာတ်အတုမဲ့ အောင်ဓာတ်ဓာတ်အားတွေအပြည့်သွင်း ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ) ကို ခရီးဆက်တယ်။ သီဟိုဠ်ကမူ မြန်မာ နိုင်ငံရောက်လာပြီး ၁၉၂၅ခုနှစ်မှာ ရဟန်း ဘောင်စာက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သက်တော် (၂၈) နှစ်ရှိပြီ။ ရဟန်းဘဝနဲ့ မန္တလေးမင်းရိပ်စာသင်တိုက်မှာ ဗုဒ္ဓစာပေ တွေသင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သီရိ လင်္ကာ(သီဟိုဠ်)ကို ပြန်ကြွသွားတယ်။

သီရိလင်္ကာ (သီဟိုဠ်) မှာ (၆) လ ကြာ သီတင်းသုံးနေစဉ် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ အပြင်းအထန်ခံစားရပြီး အီတလီကို ခေတ္တပြန်ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံကူးလက်မတ် ပတ်စ်ပို့ရထားပေမယ့် ခရီးစရိတ်က

ပြတ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဆရာတော်ထံ သင်္ကန်းသုံးထည်၊ သပိတ်တစ်လုံး ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်း မာဆေးမြို့ ကနေ ခြေကျင်ခရီးစထွက်ခဲ့တယ်။ မြတ်စွာဟာ အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြွမြန်းပေမယ့် ရာသက်ပန် ဒေသစာရိခရီး မြန်းတော်မူတာကို ကြည်ညိုအားကျ ခြေကျင်ခရီးထွက်တော်မူခဲ့တယ်။ ပြင်သစ် နိုင်ငံ၊ ဆွစ်ဇလန်၊ ဩစတေးလျ၊ ထူး ဆလားဗီးယား၊ ဆားဗီးယား၊ ဘူလ်ဂေး ရီးယား၊ တူရကီ၊ ဆီးရီးယား၊ ပါလက် စတိုင်းနိုင်ငံတို့ကတစ်ဆင့် ယူဇဗေး မြစ်နားတိုင်အောင် ခြေကျင်လျှောက် လှမ်းတော်မူခဲ့တယ်။ တောင်ပိုင်း ဥရောပ မှ အေးရှားမိုင်းနားအထိ ရှစ်လကြာ အောင် တောတောင်ခရီးကြမ်းကို တုန့် လှမ်းခရီးကြွတော်မူခဲ့တယ်။

လမ်းခရီးမှာ သူတော်စင်တွေ သူယုတ်မာတွေ၊ လူဘီလူးတွေ၊ သာမန် လူတွေလူဆိုးတွေအမျိုးမျိုးကြုံခဲ့ရတယ်။ တူရကီတောင်ပိုင်း တိုးရပ်စ်တောင်တန်း ခြေကျင်ခရီးကြမ်းဖြတ်စဉ် လူဆိုးတစ် ငွေဖမ်းဆီးတာခံခဲ့ရတယ်။ လည်ပင်း စားနဲ့ခုတ်ဖြတ်ခံရဖို့အထိကြုံတွေ့ရတယ်။ အသတ်ခံရခါနီးမှာ ဗုဒ္ဓတရားတော် အာရုံပြု မေတ္တာစိတ်တွေပြန်ထားပြီး မေတ္တာသုတ်ကိုပွားများနေရင်း လူဆိုး တွေက ဘုန်းကြီးကိုမသတ်တော့ဟု လွှတ်လိုက်တယ်။ ဆရာတော်သာသနာ ပြုတဲ့ထွန်းအားကြောင့် အိန္ဒိယမှာ ဘာသာဝင်ဦးရေ သန်း (၂၀) ကျော် တက်လာခဲ့တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာရဟန်း (၅၀) ကျော် ပေါ်ထွန်းနေကြောင်း သတင်းစာတနေ ရေးသား ဟောပြော တယ်။

သီရိလင်္ကာ သီဟိုဠ်ဝန်ကြီးချုပ် အစ်ကိုတောင်းဆိုတာကြောင့် ဆရာ ဆရာတော်ကို ဦးလောကနာထကိုယ်တိုင် သီဟိုဠ်ကို ပင့်ဆောင်ပေးခဲ့ရဖူးတယ်။ ဦးလောကနာထဆရာတော်ဟာ မြို့တော် ရွာတွင်းကြွရင်သင်္ကန်းအမြဲရှိတယ်။ မေမီး၊ ထီးမဆောင်း၊ အမြဲဆွမ်းခံစား တယ်။ သားသတ်လွတ်စကာသင်္ကန်းပင် ဆောင်တယ်။ နေသဋ္ဌိကဓုတင်ဆောင် ပြီး မတ်ရပ်ခြင်ထောင်နဲ့ ညအခါ ဗလျောင်းစက်ဘဲ အမြဲနေတော်မူတယ်။ ဟိမဝန္တာမှာ ခုနစ်နှစ်လုံးလုံးစကားမပြော တုကိုဘောနဲ့ တရားအားထုတ်တော်မူ တယ်။ ထိုင်း-မြန်မာ ရဟန်းတော် (၃၀၀)ကျော်ကိုပင့်ဆောင်ပြီး ဒေါ်နေတော် တန်းမြို့မတောင်တန်းကြီးဟောပြော

ပြီး မရှိမဒေသမဟာတောစိကို ခြေကျင်
ကြွတော်မူခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာကို(၃)ပတ်ပတ်
ပြီး သာသနာပြုခဲ့တယ်။ ဆရာတော်ဟာ
မြန်မာနိုင်ငံမှာ သက်ဆုံးတိုင် နေထိုင်
သီတင်းသုံးပြီး နှစ်ပေါင်း(၄၀)ကမ္ဘာလှည့်
သာသနာပြုခဲ့တယ်။ သက်တော် (၆၈)
ခုနှစ်၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မေ ၂၅ ရက် မေမြို့
(ပြင်ဦးလွင်) ဆေးရုံမှာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့
တယ်ကွယ်။ အဲဒါအိတာလျှာန်းထော်
ကြီးဦးလောကနာထအကြောင်းပါ။”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အဘိုး
ဇယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အတော်ကို
ထူထုတရားဖြင့် ကြည့်ညှိစိတ်တွေပေါ်မိ
တယ်။ အဘိုးပြောပြတာတွေဟာမှတ်
သားစရာတွေကြီးပါ။ အဘိုးအကြောင်း
လည်း ပြောပြပါဦး။”

“ဘာများပြောစရာရှိမှာလဲကွယ်။
အဘိုးလည်း သံသရာထဲက လူသားတစ်
ယောက်ပါ။ သံသရာထဲကမထွက်နိုင်
သေးခင် ခန္ဓာဝန်ဝင်္ဂဒုက္ခတွေခဲနေရတာ
ပဲကွယ်။ သွားရင်းလာရင်း လူကလေး
နဲ့ ဆုံရတဲ့ရတယ်။ ခဏနေရင် လူလေး
နဲ့အဘိုးနဲ့ဆုံရမယ်။ ဆုံစည်းမမရှိရင်
နဲ့အဘိုးနဲ့ဆုံရမယ်။ ဆုံစည်းမမရှိခဲ့တော့
နဲ့အဘိုးနဲ့ဆုံတာရှိမယ်။ လူကလေး
ဘုရားဖူးပြီးရင် ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“အိမ်ကိုပြန်မှာပေါ့ အဘိုး”
“အိမ်ဆိုတာ မင်းပိုင်တဲ့အိမ်လား။
အဘတ်လောက်ဘူးထင်တယ်။ အများပိုင်
အိမ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်အဘိုး၊ အဖေ့အဖေ
ထံတော်က ကွယ်လွန်သွားကြပါပြီ။
ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေအတွက်
အဖေ့ပေးခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးပါ။ ကျွန်တော့်
အိမ်တို့တွေ၊ အစ်မတွေက ဒီမြို့မှာမနေ
ကြဘူး။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမှာ နေကြသူ
တွေလည်းရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာအဖေ
နဲ့အဘိုးတွေလည်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်က
အထွေထွေဆုံးဆိုတော့ အဖေရထားတဲ့
အိမ်ကြီးမှာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း
နေခွင့်ရထားတာပါ။ ဒီမြို့မှာ
အဘိုးထံလဲတွေ့ကောလိပ်တွေများတော့
အဘိုးသားတွေများတယ်။ ကျွန်တော်
ဘော်ဒါဆောင်ဖွင့်ပြီးနေတာပေါ့
အဘိုးဇယ်”

“လူကလေး မကြာခင်မှာ ငွေတွေ
အချိန်ချိန်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်
လူကလေး အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟာ - အဘိုးကလည်း ငွေတွေ
အချိန်ချိန်ရမတော့ ကျွန်တော်အဖေသာ
အဘိုးမှာပေါ့။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အဘိုးက ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကရု
ဏာသက်စွာပြုံးတယ်။ ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်ပြုံးနေရင်းက -

“ငွေတွေရာနဲ့ချိပြီးရှိတာက ငွေရှိ
တာပဲ။ အိမ်မရှိတာက အိမ်မရှိတာဘဲ။
ရိုခြင်းနဲ့မရှိခြင်းက မတူဘူးကွယ်။ အဲဒီ
ရိုခြင်း၊ မရှိခြင်းကြောင့် လူကလေး ဘဝ
တိုးတက်အောင်မြင်မယ်။ ဝင်ဆင်းရဲဒုက္ခ
တွေကလွတ်အောင် လူကလေးရုန်းကန်
ဖြစ်မယ်။ လူလေးလူလောကအကြောင်း
ကောင်းကောင်းနားလည်သဘောပေါက်
ချင်ရင် ရလာတဲ့ငွေတွေကို ဘဏ်မှာအပ်
ထားပြီး အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့
ခြေဦးတည်ရာကို ထွက်ကြည့်ပါလား။
မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဆွေကောင်းမျိုး
ကောင်းဘယ်နဲ့ဦးရှိသလဲ သိရလိမ့်မယ်။
ဝမ်းစာအတွက် သမ္မာအာဇီဝအလုပ်
ကိုရွေးလုပ်၊ သီလကိုလိုအောင်ထိန်း၊
အတတ်နိုင်ဆုံး သာသနာပြု၊ တစ်နေ့
အချိန်တန်လာရင် ဝင်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက
လွတ်အောင်ကြိုးစားဖြစ်မယ်”

“အဘိုးက ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်
ဟောနေတာလား။ လောလောဆယ်
တော့ ကျွန်တော်မချမ်းသာဘူး။ငွေကြေး
ကျပ်တည်းဆင်းရဲနေတယ်။ ဘော်ဒါ
ဆောင်ဖွင့်လို့ရတဲ့ငွေနဲ့ အဆောက်အအုံ
ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရတာ စားဝတ်နေရေး
အတွက် ကုန်ကျတာတွေများတော့ ငွေ
ကြေးမချောင်လည်ဘူး။ ကျွန်တော်ငွေ
လိုတယ်”

“လူကလေး ရသေ့ကြီးဦးခန္တီဆို
တာ ကြားဖူးသလား”

ကျွန်ုပ်ခေါင်းညိတ်ပြီး ကြားသိ
ကြောင်းဝန်ခံလိုက်သည်။

“၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်မှာ ရှင်မထီးဆရာ
တော်၊ ဆံရှည်ကိုယ်တော်ဦးကောဏ္ဍည၊
ပထမပြည်ရသေ့ဦးအောင်၊ တောင်ငူ
ဦးအောင်၊ ပန်းမော်ဦးအောင်စတဲ့ ဝိဇ္ဇာဝိရ်

အပေါင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး မြတ်ဘုရား
သာသနာမကွယ်ပျောက်စေဖို့ သာသနာ
ပြုဝိဇ္ဇာဝိရ်အဖွဲ့ကြီးကို စတင်ဖွဲ့စည်းလုပ်
ဆောင်ခဲ့တယ်။ ပြည်သူလူထုကိုလည်း
တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခဲ့တယ်။ ၁၂၆၉ ခု
ရောက်တဲ့အခါ အောင်မင်းခေါင်အရှင်
ကြီးများတဲ့ဝိဇ္ဇာဝိရ်အဖွဲ့ကြီးဟာ သာသနာ
အောင်ပန္နက်ရိုက်ဖို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြ
တဲ့အခါ ရမည်းသင်းနယ် ရွှေမြေတင်
တောင်မှာသီတင်းသုံးနေတဲ့ ရဟန်းတော်
ဦးခန္တီကို ဘုန်းရင်ကရှင် သာသနာဓာတ်
ဝင်ပါရမိရင်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ သာသ
နာပြုရန်ရွေးကောက်ကြတယ်။ ဦးခန္တီ
လည်း ရဟန်းဘဝကနေ ရသေ့အသွင်
ပြောင်းပြီးတော့ ဝိဇ္ဇာဝိရ်များဆန္ဒနဲ့အညီ
မန္တလေးတောင်မှာ သာသနာစိုက်ထူ
ခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီကို ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးက သာသနာပြုရန် ငွေလိုတယ်။
ငွေတွေရောက်လာအောင်လုပ်နိုင်သလား
လို့ အကဲစမ်းတော်မူတယ်။ ဒီတော့
ရသေ့ကြီးဦးခန္တီက စွမ်းနိုင်ပါတယ်လို့
ဝန်ခံပြီး ဂါထာတော်ကိုအာရုံပြုရွတ်ဖတ်
တော်မူတယ်။

ဦးခန္တီရွတ်ဆိုတော်မူတဲ့ ဂါထာ
တော်က -

၁ အရဟံ ဗဟိအန္တယံ သုဂတံ
အမိတာ၊ ဝိရဇံ လာလိတံ အတုလံ
စရကံ တိဘဂူ ပသမံ ယမကံ သုခံ
သရကံ ပဏာမာမိ ဇိနံ။

အဲဒီလို ရွတ်ဖတ်တော်မူလို့
တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီရှေ့အလျှံငွေတွေအမြောက်အမြား
ရောက်လာခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီတော့ လူလေး
လည်း သီလစင်ကြယ်အောင်ဆောက်
တည်ပြီး ရသေ့ကြီးဦးခန္တီရွတ်ဖတ်တဲ့
ဂါထာတော်ကို အာရုံပြုရွတ်ဖတ်ပူဇော်
ပေါ့ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘုရားပေါ်မှာအခုပဲ
ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မယ်။ အဘိုးက ကျွန်တော့်
ကို ဂါထာတော်နှုတ်တိုက်ချပေးပါ”

အဘိုးက အရဟံ ဗဟိအန္တယံ
အစချီတဲ့ ဂါထာတော်ကို ရှေ့ကနေနှုတ်
တိုက်ရွတ်ဆိုချပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်က
လည်း မျက်စိမှိတ် အာရုံပြုပြီး ရွတ်ဖတ်
ပူဇော်နေမိ၏။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာ
သွားသည်မသိ နေပြင်းပြင်းပူလာသည့်
အရိုန်ကြောင့် ရွတ်ဖတ်မရပ်နားပြီး
ဘုရားရှိခိုးဦးချကန်တော့ပြီးချိန် ကျွန်ုပ်
နားမှာ အဘိုးမရှိတော့ပါ။ ဘယ်ကို
ထွက်ခွာသွားမုန်းမသိလို့ ဘုရားရင်ပြင်

သူငယ်ချင်းပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံကုန် သည့်အခါ ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးမြို့တွင် ခြေဦးတည်ရာလျှောက်နေသည်။ အစမ အလတ်နှင့် ယောက်ဖတို့နေရာ ခြံကြီး နှင့် တိုက်ကြီးရှေ့မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်ခဲ့ စဉ် အစမကြီးနှင့် ယောက်ဖတို့ကို ခြံ တံခါးကိုင်၍ ဝမ်းသာအားရအော်ခေါ်မိ သည်။ သူတို့ခြံတံခါးရိုရာ ကျွန်ုပ်ရှေ့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တအံ့တဩကြည့်ကြပြီး သူတို့ တစ်မိသားစုတစ်အိမ်လုံး ယခုပင် ခရီး ထွက်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး အိမ် ထဲသို့ပြန်ဝင်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်အား ခြံတံခါးပင်ဖွင့်မပေးဝင်ခွင့်မပြုသဖြင့် ကျွန်ုပ်ငေးမောနေခဲ့ရသည်။

မန္တလေးမြို့ကို ငယ်စဉ်ကသာ ရောက်ဖူးခဲ့သည်ဖြစ်ပြီး မရောက်သည် မှာ နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ တိုးတက် ပြောင်းလဲနေသော မန္တလေးမြို့ထဲတွင် မသွားတတ်မလာတတ် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ထမင်းမစားရ သည်မှာ (၃) နှစ်ရှိနေ၍ လွန်စွာဆာ လောင်နေမိသည်။ ဘယ်အရပ်ဘယ် လမ်းဘယ်နေရာရောက်နေသည်မသိပါ။ ထောရင်ဆိုသော တရုတ်စားသောက် ဆိုင်ကြီးရှေ့ရောက်သောအခါ ဆိုင်တွင်း သို့ အမှတ်မထင် ငေးကြည့်မိသည်။ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပြီးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆွမ်းနှင့်ဟင်း တို့ အတော်အသင့်ကျန်နေသည်ကိုတွေ့ ရသဖြင့် ဆိုင်အတွင်းသို့ အရဲရဲဝင်ပြီး ဆရာတော်ဘုဉ်းပေးပြီးသည့် ဆွမ်းနှင့် ဟင်းအကျန်များကို တောင်းမိသည်။ ဆရာတော်က ကရုဏာသက်စွာကြည့် ပြီး ဆိုင်ရှင်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်အား စားလိုရာ ထမင်းဟင်းများကွေးလိုက်ရန် မိန့်မှာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက် မမေ့နိုင်စရာ ထမင်း ဟင်းများကို ခေါင်း မဖော်နိုင်ဘဲ အားပါးတရစားမိသည်။ ကျွန်ုပ်စပ်စုသဖြင့် ဆိုင်ရှင်ထံမှသိရသည် မှာ ကျွန်ုပ်အား ထမင်းကွေးလျှူဒါန်းသွား သော ဆရာတော်သည် စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ် တေဇဝလင်း ဆိုသည့် ဆရာတော် ဦးတေဇနိယ ဖြစ်တော်မူ ကြောင်းသိရသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်မှရည်မှန်း ဦးချကန်တော့လိုက်ပါသည်။

ထောရင်တရုတ်စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်တို့က သူတို့ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုး အလုပ်လုပ်မည်လားဟု မေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာကြွရာ သား လေးတစ်ယောက်ပျောက်နေ၍ ရှာနေ

ခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောပြရာ တည်းခိုရန် နေရာမရှိပါက သူ့ဆိုင်မှအလုပ်သမား များနေရာတွင် ညအိမ်တည်းခိုဖို့နှင့် ထမင်းစားရန်ပါ ခွင့်ပြုကြပါသည်။ မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်ဇနီးမောင်နှံ ဆိုင်ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသည်။ လူမျိုးမတူ သော်လည်း လူသားချင်းစာနာတတ် သောသူများကို တွေ့ရကြုံရသောအခါ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာမိပြီး တစ်မိဝမ်းတွင်း မောင်နှမရင်းများကို သတိရကြေကွဲမိ သည်။

နေပြင်းပြင်းပူလှသော မန္တလေး မြို့ နေ့လယ်ခင်းအချိန် နေတစ်နေ့တွင် ခြေဦးတည်ရာလျှောက်လမ်းနေရင်းက ပင်ပန်း၍ မောလှသောကြောင့် ဘဏ် တိုက်ကြီးတစ်ခုရှေ့ အုတ်လှေကားတွင် အရိပ်ရသဖြင့် အမောဖြေထိုင်နေမိ သည်။ ကျွန်ုပ်ပင်ပန်း၍ မောပန်းလှသော ကြောင့် ဘဏ်တိုက်ကြီး အုတ်နံရံမှရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။ ကျွန်ုပ် သတိရ၍ လန့်နိုးလာသောအခါ ကျွန်ုပ် ၏ လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးပေါ်တွင် အထုပ် တစ်ထုပ်တင်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ (၁၀)သိန်းကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော ဘဏ် မှထုတ်သည့်ငွေထုပ်နှင့်အတူ မှတ်ပုံတင် ကတ်တစ်ခု၊ ဝန်ထမ်းကတ်တစ်ခု၊ ပုဆိုး အသစ်ထည့်သောကြော်ငြာပါသည့်ပုဆိုး သစ်ထည့်သည့်အိတ်ခွံတစ်ခုတို့ကို တွေ့ ရသည်။ ဝန်ထမ်းကတ်ပြားနှင့်မှတ်ပုံတင် ပြားတို့အရ ဦးတင်လတ်ဆိုသူဖြစ်ပြီး ဆည်မြောင်းဦးဖီးအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပုဆိုးသစ်တစ်ထည်နှင့်အတူ ဘဏ်မှ ထုတ်ခဲ့သောငွေထုပ်ကို ဖွဲ့ကိုင်လာဟန် တူသည်။ ပုဆိုးသစ်ထည့်သော အိတ်ခွံ ကျွတ်ပြီး ငွေထုပ်နှင့်အတူ ကျကျနဲ့ခွဲဟန် တူသည်။

ကျွန်ုပ်ဘဏ်တိုက်ဝန်းကျင် ဟိုဟို ဒီဒီကြည့်သေးသည်။ ကြည့်သာကြည့် သည်။ ငွေထုပ်ကျကျနဲ့သူ့ကို မြင်ဖူးတွေ့ ပူးခြင်းလည်းမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်လွန်စွာစိတ် ပူသွားမိသည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ အရာရှိ တစ်ဦး ဘဏ်သို့ငွေလာထုတ်ရာကျကျနဲ့ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ကျကျနဲ့ ခဲ့သော ငွေ (၁၀) သိန်းကျော်အတွက် ထိုသူမှာတစ်စုံတစ်ရာထိခိုက်ဒုက္ခရောက် နိုင်၏။ ထိုသူလည်း လွန်စွာစိတ်သောက ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းကတ် ပြားပါ အမည်ရာထူးဌာနအတိုင်း စုံစမ်း မေးမြန်းပြီးပြန်လည်ပေးအပ်ရန်က ဆည် မြောင်းဦးဖီးဌာန တည်ဆောက်ရေး (-

မကျေးမြို့ဟုဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တွေဝေစဉ်းစားနေချိန်တွင် ဘဏ်ထဲမှတိုက်ပုံဝတ်ထားသောအသက် (၅၀) ခန့် ရှမ်းလူလို့ တရုတ်လူလို့ ဥပမာ ရုပ်ကောင်းကောင်းလူကြီးတစ်ဦး တွန့် အနီး လှေကားတွင်ရပ်၍ ခေါင်ကုတ်နေ သည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲထင်သည့်အတိုင်း ရုတ်တရက် နှုတ်မှထွက်သွားသည်။ “ဦးတင်လတ် ငွေထုပ်ကျပျောက် သလား”

ထိုသူက တအံ့တဩ ကျွန်ုပ်ထံ ကြည့်သည်။ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ထိုသူက-

“ဟုတ်တယ်ဗျာ” ကျွန်ုပ် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထုပ်နှင့်ပုဆိုးသစ်ထည့်အိတ်ခွံကိုလှမ်း ပေးလိုက်သည်။ ဦးတင်လတ်ဆိုသူ အိတ် ဝမ်းသာစွာ ငွေထုပ်ကို လှမ်းယူမေး ငေးကြောင်းနေသည်။ သူလက်ထဲထည့် ပုဆိုးအသစ်တစ်ထည်ကိုထွေးသည်။

ထိုစဉ် ဘဏ်တိုက်ထဲမှ တိုက်ထဲ ဝတ်ထားသော လူကြီးတစ်ဦး ကုတ်ထဲ စဉ် ငွေထုပ်ကျပျောက်သူလူကြီးက - “မန်နေဂျာကြီးရေ၊ အံ့ဩစေ ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ။ ကျပျောက်တဲ့ ထုပ်ပြန်တွေ့ပြီဗျို့။ ဟောဒီလူက ပေးတယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ပိုင်ရှင်ကိုပြန်မေး ပြီမို့ ထိုင်ရာကထပြီး လှေကားမှဆင်း လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်လက်ထဲ လှမ်းဆွဲသဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ဆွဲသူကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတန်ကြာစိတ်ကြည့်နေမိကြပြီး အံ့ဩ စရာ ထပ်မံကြုံတွေ့ရပါတော့သည်။ ငွေ ထုပ်ကျပျောက်သူမှာ ဆည်မြောင်းဦးဖီး အရာရှိဦးတင်လတ်ဆိုသူဖြစ်ပြီး ငွေထုပ် ကျပျောက်သဖြင့် ဘဏ်သို့တစ်ခေါင်း ပြန်လာပြီး ရှာဖွေစုံစမ်းသည်။ ဒီသတင်း က ဘဏ်တိုက်အတွင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဘဏ်တွင်တာဝန်ရှိသော မန်နေဂျာကြီး ကြားသိသွားသောအခါ ငွေထုပ်ကျ ပျောက်သူနှင့် ထပ်တူခဲစားရ၍ ပုံစံပူပန်ပြီး ဘဏ်ထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။ ထုပ်ကျပျောက်သူနှင့် မန်နေဂျာကြီး မှာ ရင်းနှီးကြသူများဖြစ်သည်။

ဘဝသံသရာကြီးမှာ ဘဝကြမ္မာတွေ လွန်စွာဆန်းကြယ်လှသည့် ဘဏ်မန်နေဂျာကြီးဦးမြင့်ဆွေဆိုသူက ကျွန်ုပ်နှင့် ငယ်စဉ်ကပေးသော ဘဝသံသရာ ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ် တော့သည်။ ကျွန်ုပ်အား ဘဏ်တိုက်

နေရာကြီးရုံးခန်းတွင်းခေါ်ပြီး ဝမ်းသာ အားရဖက်လှတကင်းပြည့်ခံကျွေးမွေးပါ တော့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဘက်မန်နေဂျာ ကြီးဦးမြင့်ဆွေတို့မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တွဲကာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ရှိဘဝ မြင်ကွင်းကို တအံ့တဩယူကျုံးမရဖြစ် နေသူက မန်နေဂျာကြီးဖြစ်သည်။ ငွေထုပ် ထွေပျောက်သူ ဦးတင်လတ်မှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းအံ့ဩနေကြောင်းနေတော့သည်။

ဘက်မန်နေဂျာကြီးသူငယ်ချင်း မြင့်ဆွေက ကျွန်ုပ်ကို သူ့နေအိမ်သို့ခေါ် သွားသည်။ သူငယ်ချင်းမြင့်ဆွေ၏ဇနီး ဆိုသူမှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်တစ်ရပ်ကွက် ထဲနေသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ဇနီး မောင်နံ့သည်လည်း သူငယ်ချင်းချစ်သူ ဇနီးမောင်နံ့တို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေမမျှော်လင့်ဘဲဆုံစည်းရ ခဲ့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ စကားတွေပြော မတုန်ဖြစ်နေကြရသည်။ ငွေထုပ်ကျ ပျောက်သူ ဦးတင်လတ်က ကျွန်ုပ်တို့ သော ငွေ (၁၀) သိန်းကျော်အားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ပေးသည်။ သူ၏ပေါဆမူ ကြောင့် ကျပျောက်ဆုံးရှုံးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့်ထိုက်တန်၍သာကောက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ငွေ အားလုံးပေးပါကြောင်း ပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လုံးဝလက်မခံနိုင် ကြောင်းပြင်းခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက်ဖြစ်သည့်အတွက် ငွေတစ်ဝက်လက်ခံရန်ပြောသည်။

ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက်ဆိုသည့် စကား ကြားဖူးသည့် ဗဟုသုတကလေး ကျွန်ုပ်ရှင်းပြပြီးပြင်းခဲ့သည်။ ဆား ကုန်သည်တို့သည် ဆားများကို ရေလမ်း မှာ လှေ၊ သင်္ဘော၊ မော်တော်တို့ဖြင့် သယ်ဆောင်သည့်အခါ လှိုင်းလေတို့ ကြောင့် လှေ၊ သင်္ဘော၊ မော်တော်တို့ ပျောက်ပါက ရေတွင် ဆားများအားလုံး ဆုံးရှုံးလေ့ရှိကြောင်း၊ ဆားကုန်သည်တို့ ဆားများကို ကုန်းလမ်းခရီး ကား၊ နွား သည်း၊ မြင်းလှည်းတို့နှင့်သယ်ဆောင် သည့်အခါ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်း ကြောင့် ကား၊ နွားလှည်း၊ မြင်းလှည်းတို့ ဆုံးရှုံးပျောက်ပါက အနည်းဆုံးဆားထက် သက်တော့ပြန်ရနိုင်ကြောင်း ဥပမာပေးခဲ့ သည့်စကားဖြစ်ကြောင်း၊ ရေအဆုံးကုန်း တစ်ဝက်ဆိုသည်မှာ ဆားကုန်သည်တို့ နှင့်ဝတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကြားသိပြီး ဉာဏ်မီသ ယောက်ပြောပြခဲ့သည်။ ပေးလာသော ဆားများကိုပြင်းဆိုခဲ့၏။ ယခုကံကောင်း၍

ငွေကျပျောက်သူက ကျွန်ုပ်ကို ခါးပိုက် နှိုက်ဟု မစွပ်စွဲခြင်းနှင့် ဘက်မန်နေဂျာ မှာလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ တော် သေးကြောင်း တစ်ခါတုန်းက ငွေကြောင့် ကျွန်ုပ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပုံကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ခြေဦးတည့်ရာ ဂန္ဓာရီ ခရီးကြမ်းတွင် မြေလတ်မြို့လေးတစ်မြို့ ရောက်စဉ် မောင်ရီပျိုးချိန်လည်းဖြစ်၊ ညအိပ်တည်းခိုရန် အသိမိတ်ဆွေနေရာ မရှိသဖြင့် ကားဂိတ်တစ်ခုတွင် ပါလာ သည့် လွယ်အိတ်ကြီးကို ခေါင်းအုံး၍ ပုဆိုးခြုံကာ ကျွေးအိပ်နေခဲ့သည်။ ညဦး ပိုင်းလောက်ပင်ရိပ်မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလုပ် နှိုးသဖြင့်လန်နီးခွဲရာ ကျွန်ုပ်အားနှိုးသူမှာ တစ်ချိန်သော ငယ်စဉ်ကာလ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ချစ်ဦး မမနွယ်ဖြစ်သည်ကို တအံ့တ ဩတွေ့ရသည်။ အိပ်မက်ဟုထင်၍ပြန် အိပ်ခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါ။ တကယ်ပင် သက်ရှိထင်ရှား မမနွယ်ဖြစ်နေပါသည်။ မမနွယ် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ဝေးကွာခဲ့သွားခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော် ကြာခဲ့ပြီ။ မမနွယ်ဘယ်ကိုရောက်နေ သည်မသိ။ အလွမ်းဝေဒနာသက်သာလို့ မေ့ပျောက်စပင်ရှိလာခဲ့သည်။

မမနွယ်မိဘများနှင့် ကျွန်ုပ်၏မိဘ များမှာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလွန်စွာရင်းနှီး ခင်မင်သော အိမ်နီးနားချင်းများဖြစ်ကြ သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မေမေ သည် မမနွယ်နှင့်လွန်စွာချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့ ကြသည်။ မမနွယ် (၁၀) တန်းကျောင်း သူဖြစ်စဉ် ကျွန်ုပ်သည် တတိယတန်း ကျောင်းသားသာဖြစ်သေးသည်။ မမနွယ် အလှက တစ်ကျောင်းလုံး၊ တစ်မြို့လုံး၊ တစ်နယ်လုံး ပြောမဆုံးအောင်လှသည်။ လူငယ်၊ လူကြီး အိမ်ထောင်သည်၊ အဘိုး ကြီးတွေအစ မမနွယ်ကိုမြင်လိုက်လျှင် သမင်လည်ပြန်ကြည့်၍ဇေးယူရလောက် အောင် မမနွယ်လှသည်။ သို့သော်လည်း မမနွယ်ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် တရားဝင်လက်ထပ်ထိမ်းမြားမည့်သူမရှိ။ မမနွယ် အပျိုကြီးဘဝနှင့် ချစ်သူငိုင်းငိုင်း လည်ဖြစ်ရ၏။ မမနွယ်တို့က လက်လုပ် လက်စားဆင်းရဲသည်။ မမနွယ်ဖခင်ကြီး က ကူးစက်တတ်သည့် အဆုတ်ရောဂါ တီဘီဝေဒနာသည်။ မမနွယ်မိခင်ကြီးက ကိုယ်ရေပြားရောဂါဝေဒနာသည်ဖြစ်သည်။ မမနွယ်၏အသည်းနှလုံးမှာ သမဒယ ဝေဒနာတွေအကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ခတ်ခြင်းပြင်း ပြင်းခံစားခဲ့ရာမှ အသည်းတွေမှာလို့နာလည်း မနာနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ မှုံ့ပြုံးတွေပြုံးလို့

အနိုးကိုအန်တု အသည်းနှလုံးကို မထေ မမြင်ပြနိုင်တဲ့အချိန် ကျွန်ုပ်အရွယ်ရောက် တော့ အနေနီးပြီး မမနွယ်ကို အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့မိပါသည်။ မမနွယ်ကလည်း ကျွန်ုပ် ကိုသံယောဇဉ်ကြီးသည်ဟုထင်သည်။

မမနွယ် အိမ်ထောင်ပြုသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ပဋာမြေလူး အရူးအမူးခံစားခဲ့ရ သည်။ ငယ်လည်းငယ်သေးရာ အသည်း နှလုံးကနု၊ မုန်တိုင်းကထန်ထန်၊ အချစ် ဈေးကွက်မှာ ပွဲဦးထွက်ဈေးဦးလန်ရ သည့်အဖြစ်။ တစ်မြို့တစ်ရွာက ခဏ လာသည့်နည်းသည်နှင့် မမနွယ်အိမ် ထောင်ကျသွားသည်။ မမနွယ် ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ကနေ ထွက်တော်မူနန်းကခွာတယ် ပေါ့။ မမနွယ်မိဘနှင့်မိသားစုတို့ စီးပွား ရေးချောင်လည်ကာချမ်းသာလာသည်။ ကြားရသည့်သတင်းက မမနွယ်ဘုရင်မ ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ မိဖုရားဖြစ်သွားရတာ တောင် တောင်ညာစ်အဂ္ဂမဟေသီဇေဝီ မိဘုရားကြီးမဖြစ်ရရှာဘဲ အဆောင်ရ မိဘုရားလောက် အငယ်အနှောင်းဘဝ လောက်ပဲလို့သိရပြီးနောက် မမနွယ်နှင့် ပတ်သက်လို့ ပြည်ဖုံးကားချတစ်ခန်းရပ် ပြုဇာတ်ပြီးသွားခဲ့သည်။ နှစ်တွေအတော် ကြာခဲ့သည်။ မမြင်ရ မတွေ့ရ မကြားရ။

ပြန်တွေ့ရတော့ ကျွန်တော်မြင်ဖူး တွေဖူးသမျှ သူငွေများထဲတွင် မမနွယ် အချမ်းသာဆုံးသူငွေဟုထင်၏။ မမနွယ် ကလည်း ကျွန်တော်ကို သူငွေတစ်ဦး ဖြစ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေသိန်း ပေါင်းများစွာယူဆောင်စေပြီး ပစ္စည်း ဝယ်ရန်စေလွှတ်သည်။ ပစ္စည်းသဘော နားလည်ရန်မလို၊ စေခိုင်းသည့်နေရာ သွား၍ ပစ္စည်းယူငွေပေးချေရန်သာဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်ကို မမနွယ်က အယုံ ကြည်ရဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံးနှင့် အားအ ကိုးရဆုံး လူယုံအဖြစ်စေခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေတွေများပြားလွန်းသဖြင့် လမ်းတွင် ငွေများကို စစ်ဆေးလေ့လာ ကြည့်မိသည်။

စိုးထိတ်မှုသံသယဝင်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်ကို ရဲအရာရှိကြီးတစ်ဦး ဦးဆောင်သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးမှုကို ခံရသည်။ ကံကြမ္မာ ဆန်းကြယ်လွန်းသည်က ကျွန်တော်ကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးသူ ရဲအရာရှိကြီးမှာ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူ ငယ်ချင်းဖြစ်နေသည်။ သုံးပွင့်တင် ရဲအရာရှိကြီးမှာ သူငယ်ချင်းမောင်နံ့ ဖြစ်သည်။ သူရှင်းပြသည်က လျှန်တော်

သယ်ယူလာသောငွေတို့မှာ ငွေစက္ကူ အတုများနှင့် အစစ်များရောနှောထား သည့်ငွေများဖြစ်သည့်အပြင် ကျွန်တော် သွားရောက်ဝယ်ယူမည့် ပစ္စည်းဆိုသည် မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကြွဆေးများ ဖြစ်ကြောင်း မမန္တယ်ကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ခြေရာခံ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုသွားရောက် ဝယ်ယူမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကြွ ဆေးများဖမ်းဆီးမိနိုင်ရေးနှင့် ငွေစက္ကူ အတုများထုတ်လုပ်သူများကိုပါ ဖမ်းဆီး နိုင်ရေးအတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့်ပူးပေါင်း ပါဝင်ကူညီရန် ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် အခြေအနေမှန်များကို ရဲအရာရှိသူငယ်ချင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ အသည်းရင်နှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရသောသူ မမန္တယ်ကို ဒုက္ခမပေးရက်သော်လည်း မမန္တယ်လုပ်ရပ်မှာ အကုသိုလ်ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်နေ၍ ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းပါဝင်ကူညီပေးခဲ့သည်။ မမန္တယ် တို့အပါအဝင် တစ်ဖက်ဒုစရိုက်သမား များပါသောဂိုဏ်းကြီးကို ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဖမ်းဆီးဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ လူအများကို ဒုက္ခပေးမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကြွ ဆေးများ မဖြန့်ဖြူးနိုင်ရန် အချိန်မီဖမ်း မိလိုက်နိုင်သည်။ အမှတ်စွဲများပြီးမြောက် ရှင်းလင်းသည်အထိ ကျွန်တော်လည်း အချုပ်ခန်းတွင်း ရက်ရှည်ကြာနေလိုက်ရ သေးသည်။

အချစ်နှင့်ငွေကို အကြောက်ကြီး ကြောက်မိတော့သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း ရဲအရာရှိကြီး၏ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးမှုတော့ ခံရပါသည်။

အဘိုးမှာကြားခဲ့သည့် အဝတ် တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ခြေကျင်ဂန္ဓာရီ ခရီး အဆုံးသတ်ချိန်တန်ပြီထင်သော ကြောင့် နေရပ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ဘဝသစ် တစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ငွေများအပ်နှံထားခဲ့သည့် ဆရာတော်ရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားပြီး အပ်နှံထားသည့်ငွေများ ဆရာ တော်ထံမှပြန်လည်ယူရန် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ရောက်၏။ သို့ပါသော်လည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကပြောင်းလဲခဲ့လေ ပြီ။ ကျွန်ုပ်ငွေများအပ်နှံထားခဲ့သော မိဘများကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပြီ။ နောက်ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်တော်အပ်နှံခဲ့ သောငွေများနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမသိ ရှာပါ။ အပ်နှံခဲ့သည်မှန်ပါက ပြန်ယူပါ

ဟု ခွင့်ပြုပါသော်လည်း ကျွန်တော်ငွေ တွေသည် သာသနာနှင့်ပတ်သက်မှုရှိခဲ့ ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေများကို လုံးဝလျှော့ဒါန်းရေစက်ချလိုက်သည်။

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူ သောအခါက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖြစ်လာမည့် ဘုန်းတော်ကြီးကို ဘာမှမှာ ကြားသွားခြင်းမရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဆရာတော် ကြီးပျံလွန်သွားပြီးနောက် တွေ့ရှိသမျှ ပစ္စည်းဝတ္ထုငွေများကို ကျောင်းဆောင် အသစ်တိုက်တစ်လုံးတည်ဆောက်ခြင်း၊ ဆွမ်းစားဆောင်ကြီး ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ ဓမ္မာရုံသစ်ကြီးတည်ဆောက်ခြင်းတို့ ပြု ခဲ့သည်ဟုသိရသည်။

ကျွန်ုပ်မိမေ့မေ့အဖြစ် ခြံဝိုင်း ကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်ကြီးတိုက်ကြီးတွင် တစ်ဦးတည်းပိုင်ပမာ နှစ်ရှည်ကြာနေ ခွင့်ရခဲ့သည်။ အစ်ကို၊ အစ်မများက မိမေ့မေ့ခြံနှင့် အိမ်ကြီးရောင်းပြီးသော အခါ အညီအမျှခွဲဝေပေး၍ မိမေ့မေ့ သိန်းရာဂဏန်းငွေတွေကို ရခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ထံ အပ်နှံထားခဲ့ပြီး လူလောက လူ့ဘဝကြီးကိုလေ့လာရန်အတွက် အဝတ် တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ခြေဦးတည်ရာ ဂန္ဓာရီခရီးထွက်ခဲ့သည်။ လူအမျိုးမျိုး ဘဝ အစုံစုံကြုံခဲ့သိခဲ့ရပါသည်။

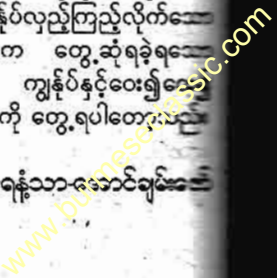
ခြေဦးတည်ရာ ဂန္ဓာရီခရီးရပ်နား ပြီးနေရပ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆရာတော် ထံအပ်နှံထားခဲ့သောသိန်းရာနှင့်ချီသော ငွေများကို ဆရာတော်ထံမှပြန်လည် တောင်းခံယူပြီး ဘဝသစ်တည်ရန် စိတ် ကူးခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးလည်း ပျံလွန် တော်မူခဲ့သည်။ အပ်နှံထားခဲ့သော ငွေ တို့သည်လည်း သာသနိကအဆောက် အအုံဆောက်လုပ်လျှော့ဒါန်းရာပါဝင်သွား ၍ လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ဒီတော့ ကျောင်း ထိုင်ဆရာတော်ဖြစ်လာသည့် ဘုန်းကြီး ၏ ဆုံးမနားချဟောပြုသည့်အတိုင်း လူ့ဘောင်စွန့်ခွာ၍ ရဟန်းခံကာ ဘုရား သားတော်အဖြစ် သာသနာ့ဘောင်ဝင် ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ ငွေကြေးဥစ္စာစိန်ရွှေ အိုးအိမ်တိုက်ကားဇနီးသားမယားဘာဆို ဘာမျှမရှိသောဘဝတွင် မရှိခြင်း၏ ချမ်းသာမှုကို ခံစားနားလည်လာရသည်။ ရုပ်ခန္ဓာနှင့်ပြင်ပတွင်ပူလောင်စေသော အရာများလုံးဝမရှိသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းမှ ကိလေသာတဏှာလောဘ ဒေါသမောဟမာန်မာနများကကိန်းနေ သည်။ အတွင်းအပူများကို ဓမ္မဖြင့်သာ တစ်စတစ်စငြိမ်းသတ်နေရသည်။ ဆရာ တော်က အနီးကပ် သွန်သင်ဆုံးမပေး

သည်။
ရေများရေနိုင်မီးများမီးနိုင်၊ ထံ နားနီးတံငါ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး ဆိုသည် မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်၌အေးငြိမ်းတည် ငြိမ်စပြုလာသည်။ တနေ့သည့် တွန့် သည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝင် ပုဒ္ဓိသာသနာပြုတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဒေါက်တာနန္ဒမာလာ တိဝံသဆရာတော်၏ ဝန္တနာပဏာမ အာသိသဂါထာတော်ကို အာရုံပြုရွတ် ဖတ်ပူဇော်ရာ -

ယောနာထော - ဝေနေယျများနှင့် သတ္တဝါ၏ချမ်းသာစီးပွားလိုလားတောင် တဂုဏ်ပေါင်းခသဖြင့် နာထမည်ငြား အကြင်ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ထာဝ ကောဠိဟိဝိ-ကုဋေကမ္ဘာအရေအတွက် သင်္ချာတို့ဖြင့်သော်လည်း၊ အပ္ပမေယျ ရေတွက်တိုင်းတာ ဖော်ပြခြင်းငှာ ဇေယျ နိုင်ပါသော၊ ကာလ - လေးအသင်္ချေ သိန်းနေတမ္ဘာ ရှည်ကြာသော ကာလ ပတ်လုံး၊ လောကဟိတာယ-သတ္တလော က၏ အကျိုးစီးပွားအလိုငှာ၊ အတိဗုဒ္ဓ ရာနိ - ဥစ္စာအသက်ခြေလက်အား မေတ္တာကြီးမား သမီးသားနှင့် သက်ထား ဇနီးစွန့်ခြင်းကြီးဟု ကြက်သီးထမ္ဘာ ငါးသွယ်အရ အလွန်ခဲယဉ်းသောအမှုကြီး ကို၊ ကရောဇ္ဈော- ဘုရားဖြစ်ရန် ရည်သန် ကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူရသည်ဖြစ် ၍ ခေဓိ - လက်ခြေမျက်လုံးအသတ်ဆီ လျက်နလုံးစိတ်ဝမ်းကိုယ်တော်၏ပင်ပန်း ခြင်းသို့၊ ဂတော - ဘဝတန်တန်ကြိမ်ခံ များစွာရောက်တော်မူခဲ့ရရှာလေပြီ။

မဟာကာရုဏီကဿ - သတ္တဝါ များ ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားချင်ခင် မဟာကရုဏာရှင်ဖြစ်တော်မူသော တဿ နာထဿ - ဝေနေယျများစွာ သတ္တဝါ၏ ချမ်းသာစီးပွား လိုလားတောင် တဂုဏ်ပေါင်းခသဖြင့် နာထမည်ငြား ထိုအရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား၊ နုဿ ရိုသေပျောင်းပျော့ မာန်ကိုလေ့၍ ကန်တော့ရိုကျိုးရိုခိုးခြင်းသည်၊ အတ္တ ဘဝတု-စင်စစ်မေ့ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှုအပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နောက်နားခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာသို့ သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓုဟု သာဓုခေါ်ဆို ကြားရ၍ ကျွန်ုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ တစ်ခါက တွေ့ဆုံရခဲ့ရသော အဘိုးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ဝေး၍သော သွားနေသည်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။

ရေနံသာ-အောင်ချမ်းသာ

(တိုင်းပြည်၏ဝန်ထမ်းကောင်း ကျား/မ အားလုံးအတွက်)

ရန်ကြီးပျက်ဖြေ ပျောက်ပါစေ

ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)

နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံးမြို့အသီးသီး အသွယ်သွယ်၊ ခရိုင်နယ်အရပ်ရပ်၊ တိုင်းဒေသကြီးအစုံစုံ အစုံစုံသော ဝန်ထမ်းတို့သွားရောက်ကြရသော နေပြည်တော်တို့သည် တိုင်းပြည်၏ ပညာရှိကြီးများ ပေါင်းစုံရာအစိုးရဌာနပေါင်းစုံမှ အုပ်ချုပ်မှု ဗဟိုဌာနများမပျက်ပြား ကောင်းစွာ လည်ပတ်နိုင်အောင်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြကုန်သောပြည်သူပြည်သားဝန်ထမ်းပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးအတွက် အလုပ်ထဲတွင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာနှင့် တိုင်းပြည်တာဝန်များကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်နေနိုင်ကြစိမ့်သော်ငှာ မိမိတို့၏ဆရာသမား၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်အရာရှိကြီးများ၏ အပြုအပြင်အမုန်းမခံရလေအောင် ဆောင်ရွက်ရမည့် မေတ္တာယတြာကို တွေးမူပြုလိုက်ပါသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အစိုးရ၏ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ၊ ဗဟိုဌာန စက်ရုံအလုပ်ရုံ၊ ကုမ္ပဏီများ အသီးသီး၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြရသော ဝန်ထမ်းများတို့၏ အသီးသီးရှိကြပါသည်။

မိမိတို့အထက်မှအုပ်ချုပ်နေသော အရာရှိကြီးများ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များ၊ အကြီးအကဲများစသည်ဖြင့် ဌာနအလိုက် ကြံပေးသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတွင် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသော သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ဆရာသမားများ၊ မိမိတို့၏လက်အောက်ငယ်သားဝန်ထမ်းများကို သားသမီးတပည့်ရင်းချာများပမာ နှစ်ခြင်းစာနာကြင်နာတတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများရှိကြသလို အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မိမိလက်အောက်မှဝန်ထမ်းများကို ဘယ်ချင်းမစာနာ၊ မာန်မာနခက်ထန်စွာ အပြစ်ရှာရန်ငြိုးထားဆက်ဆံတတ်သော ကောက်ကျစ်တတ်သော၊ နာယကမရှိ(၆)ပါးနှင့်မပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်များစွာ ရှိကြပေသည်။ ထကြွ၊ နိုးကြား၊ ဆည်းခံ၊ ဝေဖန်၊ ထောက်ရှု ဤသော အတိုင်းအတာ နာယက(၆)ပါးကို

မသိသော အထက်ကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအချို့ လည်းရှိကြပါသည်။

ယခုဆောင်းပါးမှာ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှမထိပါးမစော်ကားပါ။ တိုင်းပြည်တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေကြသော ဌာနဆိုင်ရာအသီးသီးမှ ပြည်သူ့သားကောင်းသမီးကောင်း၊ ဝန်ထမ်းကောင်း၊ ရာထူးထိပ်ဆုံးမှ အကြီးအကဲများမှစ၍ ရာထူးငယ်ရုံးဝန်ထမ်းများအားလုံးအတွက် ရည်စူးပါသည်။

ထိပ်ပိုင်းကအုပ်ချုပ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် မိသားစုသဖွယ် ဝန်ထမ်းငယ်ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး တိုင်းပြည်တာဝန်ကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြစေရန်အဓိက စေတနာထားပါသည်။

ယခုကာလ အချို့သောဌာနဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက မျက်မှန်းကျိုး၍ မိမိ၏ လက်အောက်ငယ်သား တပည့်သားကို ရာထူးမတက်အောင်၊ ရာထူးလျော့ကျအောင်၊ အလုပ်ပြုတ်အောင်၊ နေရာဌာန၊ ဝေးသောအရပ်ဒေသ မြို့ရွာများသို့ ပြောင်းရွှေ့၏။ မိမိလက်အောက်ငယ်သားတပည့်ကို မညာမတာ ကိုယ်ချင်းမစာဒုက္ခပေး၏။ တပည့်၏မိသားစုအားလုံး မည်သို့စိတ်ခံစားရမည်ကို ထိုအကြီးအကဲစိတ်မဝင်စားရမစိုက်။ အာယာတထားမျက်သို့ပွားကာ အာဇာနည်တက်ပြုလုပ်၏။

ထိုသို့သော အထက်လူကြီးအချို့ မျက်မှန်းကျိုး၍ ရာထူးမတက်သူများအလုပ်နေရာ၊ အရပ်ဒေသပြောင်းရွှေ့ရသူများ၊ ရာထူးချခံရသူအတွက် သုံးရန် - ဘယ်လိုမျက်ပွား၊ ထက်များရာဇာ၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုး၊ ဆတိုးမေတ္တာ၊ မျက်နှာမြင်ဘိ၊ ရေထိရွှေကြာ၊ ဤဇာတ်ရိုက်၊ ဖြစ်ထိုက်စတန်ပါ။

၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက် အထက်လူကြီးက မျက်မှန်းကျိုး၍ဖြင့် ခဲ့သော် -

ရဲယိုမြစ်လက်ခလယ်တစ်ဆစ်ကို ဖြတ်၍ အမြဲဆောင်ထားပါက မိမိ၌ရှိသော အပြစ်များပျက်စီး၍ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သံကဲ့သို့ လျှောကျသွားပါလိမ့်မည်။

၂။ တနင်္လာသားသမီးအတွက် - ပဲမြစ်လက်ခလယ်တစ်ဆစ်ဖြတ်၍ ဆောင်ထားပါ။ မေတ္တာဆပွား စီးပွားချမ်းသာလေးလေရာ၏။ (အမြဲဆောင်ထားပါ။)

၃။ အင်္ဂါသားသမီးအတွက် - သီးမြစ် (သို့) သီဟိုဠ်သရက်မြစ်လက်ခလယ်လက်တစ်ဆစ်ဖြတ်၍ ဆောင်ထားပါက ရန်သူပြေပျောက် ချမ်းသာရောက်၏။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးအတွက် - ထန်းမြစ်၊ ထနောင်းမြစ် လက်ခလယ်လက်တစ်ဆစ်ဖြတ်၍ အမြဲဆောင်ထားပါ။ မချစ်မနှစ်သက်သူပြေပျောက်ဟူ၏။ ဇမ္ဗူဒိတ်လင်း အပြစ်ကင်းရာသတည်း။

၅။ ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက် -

အုန်းမြစ်ကို လက်ခလယ်လက်တစ်ဆစ်ခန့်ဖြတ်၍ ဆောင်ထားပါက ကိုယ်မှာ အပြစ်ရှိ ဘယာထိက ကင်းပမျက်ပြေပယ်ကြောင်းတည်း။

၆။ သောကြာသားသမီးအတွက် - ကံ့ကော်မြစ် လက်ခလယ်လက်တစ်ဆစ်ဖြတ်၍ ဆောင်ထားပါ။ ဘယာထွက်ပြေးကင်းဝေးတော့သတည်း။ အမြဲဆောင်ထားပါ။

၇။ စနေသားသမီးအတွက် - ဆီးမြစ်ကို လက်ခလယ်လက်တစ်ဆစ်ခန့်ဖြတ်၍ အမြဲဆောင်ထားပါက ဘယ်လိုပြစ်ရှိ ကင်းလွတ်ဘိ ကဝိဝိဇ္ဇာထုံးတမ်းပါ။

၈။ တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက် အထက်လူကြီးက မျက်မှန်းကျိုး၍ဖြင့် ခဲ့သော် -

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျိုက်လတ်)

သီလရှင်ဆရာလေးဒေါ် သုန္ဒရီမှာ ယခုအခါ အသက် (၈၄) နှစ်၊ ဝါတော် (၆၃) ဝါ ရှိလေပြီ။ ငယ်ဖြူဟု ပြောရမည် ဖြစ်ပါသည်။ အပျိုဘဝ အသက် (၂၁) နှစ်တွင် သီလရှင်ဝတ်ပြီး ယခုအချိန်ထိ သီလရှင်ဝတ်ဖြင့် မေ့နှင့်နှလုံးသွင်းနေ ခဲ့ပါသည်။ ပုပ္ပားမိုးကုတ်စွယ်တော် ကျောင်းတွင် မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရင်း ဘဝ၏နိဂုံးဖြစ်သော မရဏကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင် နေခြင်း ဖြစ်၏။

မကယ်နိုင်၊ ဆွေမျိုးတွေကလည်း မကယ် နိုင်၊ ငါပိုင်ဆိုင်ထားသောပစ္စည်းတွေ ကလည်း မကယ်နိုင်။ ဝိပဿနာအား မထုတ်မိလို့ နှလုံးမသာမယာဖြစ် နေတာ၊ သေတော့ မချိမဆဲ ခံစားပြီးမဲ့သေတာဘယ်သွား မှာလဲလို့မေးရင် အပါယ် သွားမှာ။ မဲ့သေသောသူ ရှိသလို ပြုံးသေသောသူ ရှိသေးသည်။ ဝိပဿနာ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

အလှူဝါလှိုင်း

အဘအောင်မင်းခေါင်ကိုမိခွဲသော သီလရှင်မလေး ဒေါ်သုန္ဒရီအကြောင်း

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်များကို နာကြားပြီး သံဝေဂများရရှိလေသည်။ လူ့ဘဝသည် ဇာတိမှစ၍ အိခြင်းတရား၊ နာခြင်းတရား၊ သေခြင်းတရားများကို မလွဲမသွေရောက်ရှိမည်။ မအိုခင်က၊ မနာခင်က၊ မသေခင်က မျှော်တွေး၍ ကောင်းမှုများပြုထားမှ တော်ကာကျ မည်။ ခန္ဓာ၏ဖြစ်စဉ်ကို ဘုရားပင်လွန် ဆန်၍မရပါ။ သေခါနီးလူများ သူတို့ သွားမည့်နိမိတ်ကိုမြင်ရပြီး မသေနိုင်တာ က သူသွားရမယ့်လမ်းမသေချာလို့ လမ်း ရွေးနေတာဖြစ်၏။ အကုသိုလ်ကံ၊ ကုသိုလ်ကံတွေက သေခါနီးအကျိုးပေးဖို့ ဝိုင်းရံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိပဿနာဘာ ဝနာတရားအားမထုတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် သေခါနီးတွင် မျက်နှာညှိုးငယ် ကာ မျက်ရည်များစီးကျပြီး နှပ်တွေ့ ထွက်ကျ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကတဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတတ်ကြသည်။ သူတို့သွားရမယ့်နိမိတ်တွေထင်လာ၏။ ဆရာဝန်တွေ၊ လူနာစောင့်တွေ၊ အမျိုး တွေကမမြင်ရပါ။ ငါတော့မှားပြီ။ တရား မနာခဲ့ရ၊ ဝိပဿနာတရားမရှုခဲ့တာ ငါ တော့ နောင်တရပြီ။ ငါအမှားကြီးမှား ပြီလို့ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခြင်း၊ သောကပရိဒေဝမီးလောင်ပြီး သေရတော့သည်။ ငါ့ကို ဆရာဝန်လည်း

တွေကျတော့ သေခြင်းတရားကို ပြုံးပြီး လေးနှင့်ရင်ဆိုင်ရဲသည်။ သူတို့သွားရမယ့် လားရာဂတိက သုဂတိဘုံပဲ။ ဆရာလေး ဒေါ်သုန္ဒရီသည် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား ဟောကြား သော ပြုံးသေမဲ့သေတရားကိုနာကြားပြီး သံဝေဂရလေသည်။ အိမ်မှနာမှုမရောက် ခင် တရားအားထုတ်ကြပါ။ အိပ်ရာဖျာ ကပ်ဖြစ်မှ တရားအားထုတ်၍မရတော့ ကြောင်းသိရလေသည်။ တရားရပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ ဖြည်း ဖြည်းမှ အားထုတ်မယ်လို့ မပြောပါနဲ့။ တစ်သက်လုံး ဖြည်းလာတာကြာပြီ။ ဝိပဿနာဆိုတာ သာသနာတွင်းမှနာရ တဲ့တရား၊ သာသနာတွင်းမှပေါ် တဲ့တရား ဖြစ်သည်။ ဒီတရားက ကံပြတ်တဲ့အလုပ် ကိုလုပ်သည်။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာ တရားကို အားထုတ်ကြပါ။ ဆရာတော် ဟောကြားသော တရားတော်တို့သည် ရင်ထဲသို့စွဲဝင်၍ ငြိတွယ်နေလေသည်။ မိုးကုတ်ရိပ်သာ တွင် သုံးနှစ်တရားအားထုတ်ပြီး ဘဝ ဆည်းဆာကိုရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖြစ်ကျော်ဖို့ပြင်ဆင် နေလေသည်။ ပုပ္ပားစွယ်တော်ကျောင်းတော်တွင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ပြုံးသေ မဲ့သေတရားတော်ကို နာကြားရင်း

သံဝေဂရလာ၏။ မိမိခန္ဓာကို စူးစူးစိတ် စိုက်ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ် လာရ၏။ ခန္ဓာဆိုတာ စာအုပ်ထဲက ခန္ဓာမဟုတ်ပါ။ ယခု ရှုမှတ်၍ ထင်လာ သော ခန္ဓာသည်သာ ပရမတ္ထခန္ဓာအစစ် ဖြစ်လေသည်။ ခန္ဓာ၏သဘောကို ရှုမှတ် နေလေသည်။ “ဪ - တကယ့်ခန္ဓာအစစ်ထဲ တွေ့ရဖို့မလွယ်ပါလား” တရားထိုင်ရာမှထလာပြီး လျှောက်ရံခြင်း ဖြစ်၏။ အရှေ့၊ အနောက်အမှတ်ဖြင့်လျှောက်နေ စဉ် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးလေတော့၏။ ဆရာတော်မှ တပည့်များအပေါ် စေတနာထားပြီး အနီးကပ်စောင့် ရောက်တော်မူလေသည်။ ရိပ်သာ ဝင်ပြီး တစ်သက်လုံးတရားထိုင်ပြီး နေချင်သူများအား နေစရာပေး ၏။ အစာလည်းကျွေး၊ တရား လည်းပေး၏။ လစာပေးရန်မလို ပါ။ တရားအားထုတ်ဖို့ပဲ လိုလို သည်။ မြန်မာပြည်တွင် ယခုလို တရားရိပ်သာမျိုးရှိမည်ဟု မထင် ပါ။ လွန်စွာရှားပါးသော ရိပ်သာ

ဟုဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ဆရာလေးဒေါ် သုန္ဒရီကို တွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းနေလေသည်။

“ဆရာလေး ဒေါ် သုန္ဒရီလား”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဒီရိပ်သာမှာနေရတာ အဆင်ပြေသလား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဘုရား”

“တရားတွေနာတာ သဘောကောပေါက်ရဲ့လား”

“သဘောပေါက်ပါတယ် ဘုရား”

“ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်တရားအား

ထုတ်တဲ့နေရာမှာ ပထမ တရားနာရမယ်။ နာပြီးသိပြီးမှအားထုတ်ကာ ပို၍ခရီးရောက်မယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဆရာလေးက ချောက်ကလား”

“တပည့်တော် ချောက်မြို့မှာနေပါတယ် ဘုရား။ ချောက်မြို့ ပတ္တမြားရိပ်သာမှာ သီလရှင်အမှုဆောင်ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ယူပါတယ် ဘုရား”

“ဇာတိက ချောက်ကပေါ့”

“တပည့်တော် ပုပ္ဖားမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းကနေလာတာပါဘုရား”

“ဘယ်နှခုနှစ်လောက်ကနေတာလဲ”

“တပည့်တော် (၁၈) နှစ်အရွယ် ၁၉၄၇ ခုနှစ်လောက်က စနေလာတာ။ အစက တောင်ကလပ်မှာ နေပါတယ် ဘုရား”

“၁၉၄၇ ခုနှစ်ဆိုတော့ လွတ်လပ်ရေးမရခင်ကာလကပေါ့။ တော်တော်ကြာပြီပဲ”

“မှန်ပါဘုရား။ တောင်ကလပ်မှာ အခုလို ကားသွားလို့မရသေးဘူးဘုရား။ လူသွားလမ်းပဲရှိသေးတာ”

“ဦးပဉ္စင်းတို့ကတော့ ခုမှရောက်လာတာဆိုတော့ အရင်ခေတ်က အခြေအနေမသိဘူး။ ဆရာလေးပြောပြမှသိရတာ။ ဗဟုသုတရအောင် ပြောပြစမ်းပါဦး”

“တောင်ကလပ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမရှိသေးဘူး။ တဲသာသာအဆောက်အအုံနှစ်လုံးလောက်ပဲရှိသေးတာ။ ဒီတဲမှာ တရားကျင့်နေတဲ့ အဘအောင်မင်းခေါင်ဝိဇ္ဇာဓိရိတစ်ပါးရှိသေးတယ်။

“ဆရာလေးကမိခင်လား”

“မိခင်တာတင်မကဘူး။ အတူနေလာတာ။ ဆရာလေး အသက် (၁၈) နှစ်က (၂၁) နှစ်ထိ (၄) နှစ် အဘနဲ့နေလာတာ။ အဘကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုရင်း အဘရဲ့သားသမီးဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ရှားရှားပါးပါး အတွေ့အကြုံပဲ။ ဆရာလေး ပြောပြစမ်းပါဦး။ နောက်လူတွေလည်းသိရတာပေါ့”

“ဒီတုန်းက အဘအောင်မင်းခေါင်ကို မန္တလေးက နဂါးဒေါ်ဦးကိုးကွယ်တာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”

“နဂါးဒေါ်ဦးက ထွက်ရပ်ပေါက် ဝိဇ္ဇာတွေဆိုရင် အရမ်းယုံကြည်တာ။ အဘယ်ရောက်လာပြီး အဘကိုကိုးကွယ်တာ။ အဘက တောင်ကလပ်ကို လမ်းဖောက် ချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဒေါ်ဦးကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဘုရား။ ဒေါ်ဦးက ရွှေလက်ကောက်တွေ၊ ရွှေခြေချင်းတွေ ပါသမျှအကုန်ရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေကို အဘကိုလှူတာ။ အဘကလည်း လူ့လုပ် အားနဲ့ ကားသွားလို့ရတဲ့ လမ်းဖောက် တာ။ အဲဒါ ဒေါ်ဦးကောင်းမှုအများကြီး ပါတယ်”

“သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန်ကို မသိရဘူး။ ခုမှသိရတာ”

“အဘနားမှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အဘကိုချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ပြီး ပြုစုနေတယ်”

“အမည်က...”

“အမည်ကတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးဘုရား။ သူက ကိုကျော်နီရဲ့အမေလို့ ထင်တယ်။ ကိုကျော်နီက အတူပါလာတာ။ သူ့အမေက အဘနားမှာနေတော့ သူလည်း အဘနားမှာနေတာပဲ”

“ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်ခြေက အခု သက်ရှိထင်ရှားရှိတဲ့စံဖေကိုသိသလား”

“သိပါတယ်။ သူလည်း ကလေးငယ်ငယ်လေးဘဝပဲရှိသေးတာ။ ကိုကျော်နီ ထက်ငယ်တယ်”

“ကိုကျော်နီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဆရာလေး”

“ကရင်ခရစ်ယာန်ပဲ။ အဒေါ်ကြီးရဲ့ သားပဲ။ အဒေါ်ကြီးနဲ့နေရင်း ပုပ္ဖားမှာ ကိုရင်ဝတ်တယ်။ နောက် အသက် (၂၀) ပြည့်တော့ ရဟန်းဝတ်သွားတယ်။ ရဟန်းဘွဲ့တော့ မသိတော့ဘူးဘုရား”

“အခုကောရှိသေးလား”

“ပုပ္ဖားကနေ ဖိုဝင်တောင် ရောက်သွားတယ်။ အလောင်းတော် ကဿပမှာ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ပြီး သာသနာပြုသွားတယ်။ အလောင်းတော်ကဿပမှာ သံယာအနေနဲ့ အကြီးဆုံးပဲ။ နောက် တပည့်ဦးသုမနကိုလွှဲခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်-ထောက်ကြန့် ကြွသွားပြီး ဓာတ်စခန်းဖွင့်တယ်။ ဝိဇ္ဇာစခန်းကို ကျင့်ကြံကျိုးကုတ်အားထုတ် တော်မူတယ်။ ထောက်ကြန့်မှာ အတော်နာမည်ကြီးတယ်။ ပျံတော်မူသည်အထိ ထောက်ကြန့်မှာပဲနေသွားတာပဲ။

ဦးကျော်နီက ပုပ္ဖားမှာရှိစဉ်က သူ

တပည့် ကိုရင်လေးတစ်ပါးရှိသေးတယ်။ အခု ဖိုဝင်တောင်မှာ သီတင်းသုံးနေတယ်။ တပည့်တော်တို့နဲ့ သက်တူရွယ် တူပါဘုရား”

“အဘအောင်မင်းခေါင်အကြောင်း ခုမှသိတာ။ နောက်ထပ်အတွေ့အကြုံ တွေပြောပြပါဦး”

“အဘက တပည့်တော်ကို သီလရှင်ဝတ်ပေးခဲ့တာ”

“အဘဆိုတာက အဘအောင်မင်းခေါင်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဘုရား။ တပည့်တော်က အပျိုလေး။ အရွယ်ကောင်းတန်း ချစ်သူခင်သူပေါ့တယ်။ တပည့်တော်ကို ပိုးတဲ့ကာလသားတွေကများတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“တပည့်တော်ရဲ့အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်တယ်။ ယောက်ျားယူရင် အသက် တိုမယ်။ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေမယ်။ အဘနဲ့ တွေ့လို့ မကယ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် နောင်မှတ တဲ့နောင်တရမယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်က နားမထောင်ဘူး။ သီလရှင် မဝတ်ဘူး။ ပေတေတေကတ်တတ်တတ် လုပ်နေတာ။ အဘကသိတယ်။ ညကျ တော့အိပ်မက်မက်တယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ အနာဂတ်မလှပဘူးဘုရား။ ဒုက္ခပင် လယ်ဝေပြီး မျက်ရည်နွှေးနွှေးနုသုတ်ရတယ်။

လူ့လောကီမှာနေပြီး သေတော့ ငရဲရောက်တယ်။ ငရဲခန်းကိုခံစားရင်း နိးလာတော့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ယောက်ျားမယူတော့ဘူး။ တစ်သက်လုံး သီလရှင်ဝတ်နဲ့နေတော့မယ်လို့...”

“ဆရာလေးဖြစ်စဉ်ကလည်း အဘနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ”

“အိပ်မက်ကမပြီးသေးဘူးဘုရား”

“ကဲ - ဆက်ပြောပါဦး”

“သီလရှင်ဝတ်ပြီးမှ ဆက်မက်တာ။ ခုန ငရဲထိန်းတွေကလာခေါ်တာ။ သီလရှင်ဝတ်လည်းတွေ့ရော ဘပြောမင်း သွားပြီ လူမဟုတ်တော့ဘူး။ လူဝတ်လဲမဟုတ် ခေါ်ကြဖို့လို့ပြောပြီးပြန်သွားကြတယ်”

“ညော်-ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး သီလရှင်ဝတ်တာကိုး။ ငရဲထိန်းတွေ ကြောက်လို့...”

“ဒါလည်းပါတာပေါ့ဘုရား။ သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားမမှန်ပျော်မွေ့တာ လည်းပါတာပေါ့ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာလေး။ ခုလို ရှင်းပြပေးတာ အတော်နားထောင်လို့ ကောင်းတာ။ စာရေးဆရာဆိုရင် ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပိုဒ်ရေးလို့ရပြီပေါ့”

“မှန်ပါဘုရား။ တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာလေး”

စွယ်တော်ကျောင်းမှ ဆရာတော်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးစကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ပုပ္ဖားသည် ရှေးယခင်ကထက် ဒီအဆုတ်စွာကွာခြားသွားလေပြီ။ ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်သည် အဘအောင်မင်းခေါင် တရားကျင့်သည့်နေရာ၊ အဘထွက်ရပ်စခန်းကိုပြန်ခဲ့သည့် အောင်မြေဖြစ်ပေသည်။ ပုပ္ဖားနှင့် အောင်မင်းခေါင်၊ အောင်မင်းခေါင်နှင့် ပုပ္ဖားသည် ခွဲ၍မရ။ တွဲဖက်နေလေတော့သည်။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့ပျော်မွေ့ရာ ဤနေရာသည် မိမိဘဝ၏ ဒုတိယအရွယ်မှ စတင်မြင်တွေ့ခံစားရလေသည်။

အဘအောင်မင်းခေါင်သည် သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်မှ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်ပွားများရာမှ ဝိဇ္ဇာခိုရ်သို့ တစ်ဆင့်တက်လှမ်းလေသည်။ ထိုစဉ်အခါက အစားဆင်းရဲအနေဆင်းရဲ သွားလာရေးခက်ခဲသော ဒေသတွင် အဘကိုပါရမီပြု ရင်း မိမိအနေခဲရလေသည်။ ထိုစဉ်အခါက ပုံရိပ်တို့ကို ဝိုးတဝါးပြန်လည်မြင်ယောင်နေလေတော့သည်။ တောင်ကလပ်သို့ တက်ရန် လှေကားကိုဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး ခက်ခက်ခဲခဲတက်ရသည်။ ရသေ့ဦးဦးခန္တီရောက်လာပြီး သံလှေကားတော်တန်းများလျှင်နိးပေးသဖြင့် တောင်ကလပ်ပေါ်သို့ ချောချောမွေ့မွေ့တက်နိုင်လေသည်။ တောင်ကလပ်ပေါ်တက် ဘုရားတည်ကြသည်။ ဆေးဝူတင်လပြည့်၊ လကွယ်ညတိုင်းမှာ ဝိဇ္ဇာမှာ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ကြသည်။ ဆေးဝိဇ္ဇာများဆေးကြိတ်ကြသည်။ လူဝိဇ္ဇာနတ်ဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာများ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာကြသည်။ တရားကျင့်ကြသည်။ စခန်းဝင်ကြသည်။ ပုပ္ဖားတောင်ကို စောင့်ဆွဲသော တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ဝဏ္ဏတို့လည်း အဘထံရောက်လာသည်။ အဘ၏ ဆိုဆုံးမမှုကိုနာခံဆုံးမအဘကို ပါရမီဖြည့်ကြလေသည်။

အဘ၏ အမြင်တွင် အလွန်ချောမောသော ကျက်သရေရှိသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ပါး ဟုထင်မှတ်ခဲ့သည်။ အဘကိုမေးလျှောက်ကြည့်သောအခါ ပုပ္ဖားမယ်ဝဏ္ဏမယ်လေသည်။

ထိုစဉ်က စံဖေဆိုတဲ့အသံ အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

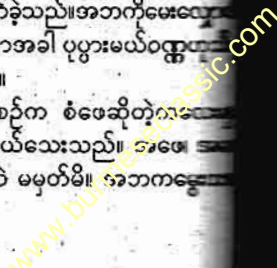
အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

အတော်ငယ်သေးသည်။ အဖေ အဘယ်ဘယ်သူလဲ မမှတ်မိ။ အဘကနေ

သော အဘ၏သားအရင်း ဖြစ်သည်။ အမေမရှိသဖြင့် အမေကဘယ်သူလဲ လို့မေးရင် အဖြေမရှိပါ။ အဘက သူ့ သားကို 'မျောက်မကြီးမွေးထားတာ' ဟု စေ့နှောက်ခဲ့တာကို ပြန်လည် မြင် ယောင်မိပါသည်။ ယခုအခါ စံဖေမှာ ဦးစံဖေဖြစ်ပြီး အဘ၏အမွေ၊ အဘ ထားခဲ့သောပစ္စည်းများက ဓာတ်ခန်းကို အသက်ဝင်ခဲ့လေသည်။ ဦးစံဖေဓာတ် ခန်းတွင် အဘကိုးကွယ်ခဲ့သော ဘုရား ဆင်းတုတစ်ဆူ၊ အဘထုခဲ့သောမောင်း ထတစ်လုံး၊ ဆင်ရှပ်လေးများ၊ အဘ၏ အပေါ်ဘယ်ဘက်သွားစွယ်တစ်ချောင်း၊ အဘ၏ ခေါင်းလောင်းကလေးတစ်ခု၊ အဘဝတ်ခဲ့သော လုံချည်၊ အင်္ကျီများ၊ အဘ၏ဓာတ်ပုံများ ကျန်ရှိခဲ့လေသည်။ တောင်ကလပ်အခြေ နှစ်ထပ်သစ်သား အိမ်သည် ဦးစံဖေ၏အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အဘဓာတ်ခန်းရှိပြီး ထုတိုင်းလူတိုင်း အဘကို သတိတရ ဘတ်ရောက် ပူဇော်ကြလေသည်။

ဦးစံဖေမှာ မိန်းမရပြီး ယခုအခါ သားသမီးမြေးမြစ်များနှင့် ပုပ္ပားတောင် ကလပ်အခြေတွင် ယခုထက်ထိရှိနေ သေးသည်။ သီလရှင် ဒေါ်သုန္ဒရီသည် နေသောမျက်လုံးများဖြင့် ပြန်လည် မြင်ယောင်မိပါသည်။ အဘအောင်မင်း ဆင်သည် ဝိဇ္ဇာသိဒ္ဓါ မဟိဒ္ဓိတန်ခိုးအဖွဲ့မှ မြန်မာပြည်အနှံ့ပြသပြီးကယ်သင့်သူ နှုတ်သင့်သူများကို ကယ်ခဲ့၏။ ချွတ်ခဲ့ ၏။ အမျိုးဘာသာသာသနာအတွက် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ဆောင်ကလပ်တွင် စေတီတစ်ဆူတည် ဆဲသည်။ တဘောင်စာသားများသိက္ခာ စေတီပြီး ကျွန်ဘဝကလွတ်မြောက်ဖို့ သူ ထုတ်ကျွမ်းသော ဝိဇ္ဇာပညာဖြင့် ဓာတ် နှုတ်ရိုက်ခဲ့လေသည်။

အသားထဲက လောက်ထွက်ဆို့ သလို အဘ၏အစီအမံ၊ တဘောင်များ ထိ အင်္ဂလိပ်အလိုတော်ရိများကို မျက်နှာ မှုတ်နှာရသွားတိုင်သော မြန်မာများ ပြုခဲ့၏။ အင်္ဂလိပ်ပုလိပ်များ အဘ ထိ ဝေဆေးမေးမြန်းပြီး ဂါတ်တသို့ ခေါ် ဆောင်သွားလေသည်။ ဂါတ်တရောက် သောအခါ ပုလိပ်မိန်းမများ ဝါးလုံးခွဲစီးပြီး ဆွတ်ချိုခွဲစားနေလေသည်။ မိန်းမ များနေကြသဖြင့် သူတော်ကောင်းကို ဆေးထားမိပြုဟုအသိဝင်လာကာ အဘ ထိ ဆောင်းပန်းကန်တော့ကြပြီး အဘကို နှုတ်ကြလေသည်။ ထိုအခါမှ အဖေ နှုတ်ပျောက်သွားလေသည်။ ထိုသို့

အမျိုးဘာသာသာသနာကိုစောင့်ရှောက် ခဲ့သော ဝိဇ္ဇာမိဂ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ၁၃၁၄ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၂ရက် တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့ပြောင်းရွှေ့သွားလေ ပြီ။ ခန္ဓာဝန်ချပြီး သေဆုံးသွားပေပြီ။ ပုပ္ပားတောင်ကလပ်အခြေတွင် သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့လေပြီ။ ပုပ္ပားအောင်မင်းခေါင်၏ ဘဝ ဇာတ်လမ်းသည် တစ်ခန်းရပ်ပြည့်ဖူးကား ချခဲ့လေပြီ။

ဒေါ်သုန္ဒရီသည် သီလရှင်ဝတ်ဖြင့် အဘကိုကန်တော့ပြီး ဆရာတော်ဦးသုမန ကျောင်းတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်က အတူကြီးပြင်းခဲ့သောဇာတိ ရှိခဲ့သော ဆရာတော်ဦးသုမနမှာ မောင် နှမအရင်းပမာ ချစ်ခင်ခဲ့။ သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့ကြလေ၏။ ဆရာတော်၏ဝေယျာ ဝစွများကိုပြုစုရင်း တရားအားထုတ် နေထိုင်လာခဲ့သည်။ အားကိုးစရာ အဘ လည်းမရှိတော့ပြီ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်လှမ်း၍ ကိုယ့်စခန်းကိုယ်သွား ရပေဦးမည်။

ဆရာတော်ဦးသုမနသည်လည်း ဦးကျော်နီရိရာ မုံရွာသို့ကြွသွားသည်။ မိမိ လည်း ဇာတိရပ်မြေ ချောက်သို့ပြန်ကြွ ပြီး သီလရှင်ကျောင်းကို တည်ထောင် လေသည်။ သီလရှင်များကိုမွေးထုတ်ပြီး ပရိယတ္တိစာပေများကို သင်ယူစေပါ သည်။ ချောက်မြို့ ပတ္တမြားရိပ်သာသည် အတော်ထင်ရှား ကြီးကျယ်လာတော့ သည်။ သီလရှင်အမှုဆောင်ဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ယူ၍ သီလရှင်များကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ရပါ သည်။

ချောက်မြို့ သီလရှင်ကျောင်း ပတ္တမြားရိပ်သာမှ ပုပ္ပားကိုသတိရ၍ ကြွလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုပ္ပားရောက်စဉ် အသက်အရွယ်ရလာပြီဖြစ်၍ တရား အားထုတ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ပြီး စွယ်တော် ကျောင်းသို့ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၂ မုံရွာသို့ကြွလာခြင်း

တစ်နေ့သောအခါ ပုပ္ပားစွယ် တော်ကျောင်းတွင် တရားကျင့်ကြံကျိုး ကုတ်အားထုတ်နေစဉ် မုံရွာမှ သူ၏ ဆရာတော် ဦးသုမနမှ ဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားသည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့်အမြန်လိုက်လာရန် ဖုန်း ဆက်လေသည်။ အတူနေ သီလရှင်နှင့် အတူ မုံရွာသို့ကြွလာရ၏။ မုံရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဖိုဝင်တောင်သို့ ကား ငှားစီးရ၏။ ဖိုဝင်တောင်တွင် ဦးသုမန သီတင်းသုံးနေထိုင်သဖြင့် ဆရာတော်

ကျောင်းသို့ကြွလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာ တော်မှာ အသက်ရလာသဖြင့် ဗျာဓိ ဆိုသောတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ (၂၆) ပါးသောရောဂါတို့အမည်တပ်၍ ခိုင်စောင့်ယှက်လေတော့သည်။

ဆရာတော်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူ၏။ သွေးအား နည်းသဖြင့် ပိုးတပ်ဖြူလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင် ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရလေသည်။ ဆရာတော်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရှည်တွေ စီးကျလာလေသည်။ မိမိနှင့်ငယ်စဉ်က ပင် အတူကြီးပြင်းခဲ့သောမောင်နှမအ ရင်းတွေမတုတ်ပါလား။ အစ်ကိုကြီးလို တစ်မျိုး၊ ဆရာသမားလိုတစ်ဖုံ အားကိုး ခဲ့ရသော ဝိဇ္ဇာသည် ယခုအခါနှင်းချည် နေလေပြီ။ အားအင်တွေ ဆုတ်လျော့ နေလေပြီ။ ဆရာတော်က ပျံတော်မူမှာ သီလှို ငါ့ကိုခေါ်တာလားဆိုပြီး ထိတ် ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်ကိုကြည့်ပြီး အားမရ သဖြင့် အနီးကပ်ပြုစုသော ခန်းနေဆရာ တော်ကိုမေးကြည့်သည်။ တပည့်ရင်း ဒကာရင်းများလည်း ရောက်လာကြပြီး ဆရာတော်အကြောင်းကို ပြောပြကြ လေသည်။ ဆရာတော်က ဆေးထိုးရမှာ ကြောက်သည်။ ဆေးမထိုးချင် ဆေးမကု ချင်ဘဲ ပေ၍နေသဖြင့် ရောဂါမှာဆိုး လာတာဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာတော်ကို မည်သူမျှပြော၍မရကြောင်း၊ ဆရာ တော်ကို ပြောဆိုနိုင်သည့်ဆရာလေးကို ပုပ္ပားသို့ဖုန်းဆက်၍ ခေါ်ရကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ဆရာတော်လည်း ဆရာလေးဒေါ်သုန္ဒရီရောက်လာသဖြင့် အတော်အားတက်သွားလေသည်။

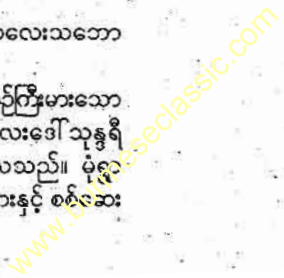
“ဆရာတော်၊ ဒီအတိုင်းနေလို့ ဘယ်ရမှာလဲ။ မုံရွာကိုသွားပြီး ဆေးကု ရအောင်”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အားနည်း တာပါ”

“ဒီကတပည့်တွေ၊ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေကိုသနားရင် ဆေးကုတာခံယူပါ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်းလိုက်မှာပါ။ မုံရွာကိုသွားပြီး ဆေးသွားစစ်ကြရ အောင်”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာလေးသဘော ပါပဲ”

မောင်နှမသံယောဇဉ်ကြီးမားသော ဦးသုမနသည် ဆရာလေးဒေါ်သုန္ဒရီ လာမှ မုံရွာသို့ပင့်၍ရလေသည်။ မုံရွာ တွင် ဆရာဝန်အထူးကုများနှင့် စစ်ဆေး

ပြီးဆေးကုသလေသည်။ ရောဂါပျောက်
၍စိတ်ချရမှ ဖိုဝင်တောင်ကိုပြန်ကြွလာ
ကြလေသည်။

□ အဘအောင်မင်းခေါင်နှင့်
ထီးတင်ပွဲတွင်
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြခြင်း

အဘအောင်မင်းခေါင်ကြီးသည်
အလောင်းတော်ကဿပအမျိုးသားဥယျာဉ်
တွင် ဇေဗျာတစ်ခွင်ဆုတောင်းပြည့်စေတီ
တော်ကို ဉာဏ်တော်(၂၀)တောင်အမြင့်
အထိ တည်ထားခဲ့လေသည်။ ကပိုင်ရွာမှ
အမျိုးသားဥယျာဉ်အစမောင်းတံဂိတ်ထိ
ခုနစ်မိုင်၊ မောင်းတံဂိတ်မှ တစ်မိုင်အကွာ
တွင် မဟူရာ အမည်ရှိ အမြင့်ဆုံးသော
တောင်ထိပ်တွင် တည်ထားလေသည်။
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှ စတင်၍
ဘုရားတည်ပြီး ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ
၁၅ ရက်၊ စနေနေ့တွင် ရွှေထီးတော်
တင်မင်္ဂလာအခမ်းအနားကျင်းပလေ၏။

ရွှေထီးတော်တင် မင်္ဂလာအခမ်း
အနားသို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အဘ
၏သားသမီးများ အလောင်းတော်
ကဿပသို့ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထူးထူး
ခြားခြား အဘ၏သမီး မအေးမြင့်ကြည်
ရောက်လာသည်။ သူမခေါ်လာသော
မြန်မာပြည်သိန်းတန်မှ သီချင်းနှစ်ပုဒ်
သီဆိုဖျော်ဖြေခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်
သံဃာတော်များက အဘထီးတင်မည့်
ဇေဗျာတစ်ခွင်ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားသို့ကြွ
လာကြလေသည်။ ဆရာတော်သံဃာ
တော် (၂၀) ပါးအား နံနက်ဆွမ်းကပ်ပြီး
ဘောဇဉ်ချီဆိုတို့ကိုဆက်ကပ်လေသည်။

ဆရာတော်ကြွလာပြီး မကြာမီ
သီလရှင်နှစ်ပါးရောက်လာသည်။ ဆရာ
လေး ဒေါ်သုန္ဒရီပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ
တော်ဦးသုမနုပြောသော အဘအောင်
မင်းခေါင်နှင့် တွေ့ရန်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ
သိသော အဘအောင်မင်းခေါင်မှာ
ပုပ္ဖားတွင်ဆုံခဲ့ဖူးပြီ။ ပုပ္ဖားမှာ တွေ့ကြုံ
ဆုံတွေ့ခဲ့သော တစ်ခန်းရပ်ပြတော်လေး
သည် ပြည်ဖုံးကားချခဲ့လေပြီ။ ကြာခဲ့ပြီ။
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ခဲ့လေပြီတည်း။
အဟောင်းမှ အသစ်ဖြစ်သလို ယခုမိမိ
ရှေ့တွင်ရှိနေသော ထိုအဘိုးအိုသည်
အဘအောင်မင်းခေါင်ဟုဆိုနေပြန်သည်။
မိမိသိသောအဘက သေလေပြီ။ ဆုံးခဲ့
ပြီ။ ဘယ်လိုဆက်စပ်တာလဲ။ ဘယ်လို
ရောက်လာတာလဲ။ ဉာဏ်မမီခဲ့။ မတွေး
ခေါ်တတ်။ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ပေ။
ဝိဇ္ဇာပညာသည် သာမန်လူတို့လိုက်၍

မမီပေ။ သာမန်လူတို့ နားလည်အောင်
မရှင်းပြနိုင်ပါ။

ဆရာတော်ဦးသုမနုက ဆရာ
လေးကိုခေါ်လာပြီး အဘနှင့်တွေ့ပေး
၏။ အဘကို ကြိုတင်ပြောမထားပေ။
အဘနှင့် ဒေါ်သုန္ဒရီတို့ကို တစေတ
စောင်းကြည့်၍ အကဲခတ်နေလေသည်။
အဘက သူ့အာရုံထဲတွင် ပုပ္ဖားမှာအတူ
နေခဲ့သော သီလရှင်ကို သွားတွေ့သည်။
ငါခေါ်၍မရှင်းပါက ငါ့ကိုသံသယဝင်
တော့မည်။ အဘက ဆရာလေး
ဒေါ်သုန္ဒရီကိုလှမ်းခေါ်၏။

ဆရာလေးဒေါ်သုန္ဒရီက အဘထံ
သွားပြီးကန်တော့လေသည်။

အဘက သီလရှင်ဒေါ်သုန္ဒရီတို့
ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး -

- “နင် သုန္ဒရီ မဟုတ်လား”
- “ဟုတ်တယ် အဘ”
- “ပုပ္ဖားမှာအတူနေလာတာ မှတ်
မိသေးလား”
- “ခွဲထိမှတ်မိပါတယ် ဘုရား”
- “နင့်ကိုသီလရှင်ဝတ်ပေးတာငါပဲ။
အဲဒါဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘအောင်မင်း
ခေါင်ကဝတ်ပေးတာ”

“ဘာလို့ဝတ်ပေးတာလဲသိလား”

“မသိဘူး အဘ”

“နင့်ကို အမြင်ကတ်လို့ဝတ်ပေး
တာ”

“အဘကလည်း”

“နင် သီလရှင်ဝတ်တော့ ဘယ်
အရွယ်လဲ”

“သမီး (၁၈) နှစ်ကတည်းက ပုပ္ဖား
ကိုရောက်တယ်။ အဘနဲ့အတူတူနေ
တယ်။ (၂၁) နှစ်ရောက်မှ အဘက
သီလရှင်ဝတ်ပေးတာ”

“ဒါဆိုလူဝတ်နဲ့သုံးနှစ်နေတာပေါ့။
ဒါဆို ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်အကြောင်း
သိသလောက်ပြောစမ်းပါဦး”

“ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်မှာတုန်းက
စံဖေလည်း အဘဇွေးစားသားပဲ”

“အေး- ဟုတ်တယ်။ ကလေးငယ်
ငယ်ကတည်းကဇွေးစားလာတာ။ အမေ
မရှိဘူး။ သူ့အမေ ဘယ်သူလဲလို့ မေးရင်
မျောက်မကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင် ဝို
တော့တာပဲ”

“စံဖေက အခုဆို (၆၀) ကျော်ရှိ
မယ်။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိ
တယ်။ နောက် ဦးကျော်နီရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျော်နီက ကရင်
ခရစ်ယာန်ပဲ။ အဘနဲ့တွေ့မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဖြစ်သွားတာ။ သူ့ကို ကိုရင်ဝတ်ပေး
စာသင်တိုက်ပို့လိုက်တာ”

“အဘက တော်တော်မှတ်မိ
ပဲ။ ဦးကျော်နီက ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားတာ
ဦးကျော်နီရယ် သူ့တပည့် ဖိုဝင်တောင်
ဦးသုမနုရယ်က တပည့်တော်နဲ့အတူ
လာတာ”

“ဆရာတော်ဦးသုမနုနဲ့
အဆက်အသွယ်ရှိတာပေါ့။ အခု
ရောက်လာတာက ဆရာတော်ခေါ်
ရောက်လာတာလား”

“ဆရာတော်နေမကောင်းလို့
ဆက်ခေါ်လို့ရောက်လာတာ။ ဒီအခါ
မှ အဘထီးတင်ပွဲရှိတယ်လို့ကိုးခဲ့လို့
လို့အဘနဲ့တွေ့ရတာ”

“ပုပ္ဖားမှာတုန်းက ငါမောင်း
ကားကောရီးသေးလား”

“ခွဲတော့ မရှိတော့ဘူးနဲ့တည်း
ကားပျက်ကြီးကို အဘက ပါးစပ်က
ဝှားအော်ပြီးမောင်းသွားတာ။ အသေ
သိဒ္ဓါအစွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပဲ”

“နင်ရောက်တော့ ကားလမ်း
လား”

“ကားလမ်းရှိနေပြီ အဘ။
လမ်းပဲ။ လူတွေလည်း အတော်
ပြုနေပြီပဲ”

“ဟုတ်မယ်၊ နဂါးဒေါ်ဦးလာ
ကားလမ်းဖောက်မယ်ဆိုပြီးပြော
ဒေါ်ဦးလျှံတဲ့ငွေတွေနဲ့ကားလမ်း
တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဒေါ်ဦး လာတာကော နင်
လား”

“သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး
ရသေ့ကြီးဦးခန္တီလာတာတော့ သိ
ရသေ့ကြီးဦးခန္တီကတောင်က
တက်တဲ့သံလေးကားကိုလျှံတာ”

“သီလရှင်ဒေါ်သုန္ဒရီသည်
ကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်
သည်။ ပုပ္ဖားက အောင်မင်းခေါင်
ဖြစ်၏။ မိမိနှင့်အတူ ရင်းရင်းနီးနီး
ခဲ့ပြီး မိမိအတွင်းရေးကို ပိုင်ပိုင်
သိသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဘမှလွဲ၍

မျှမဖြစ်နိုင်။ ဘဝအချိုးတွေ
ကျော်ဖြတ်ပြီး အချိန်ကာလပြေး
စွာကွဲကွာပြီးမှ ပြန်လည် ဆုံတွေ့
သော အဘအောင်မင်းခေါင်ကို
ချ၍ ကန်တော့မိပါတော့သည်။

အတ္ထုတ်

အေးချမ်းအောင်(ရမည်းသင်း) ကျွန်တော်တို့သုံးစွဲကြသော သွေးတိုးကျသေးပြီးတို့များ

ထိုတစ်နေ့က ကျွန်တော်တို့စပ်မိစပ်ရာပြောကြရင်း သွေးတိုးရောဂါအကြောင်းပြောဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စကားပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုမင်းညိုရယ်၊ ကိုမျိုးကြီးရယ် သုံးဦးသား သွေးတိုးနှင့်ပတ်သက်၍ လက်တွေ့သိရှိထားကြသော သွေးတိုးကျစေသည့်ဆေးပင်ကို ကိုမင်းညိုက ဤသို့ပြောပြလာပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သွေးတိုးရောဂါရှိတယ်လေ။ သွေးသိပ်တိုးလာလို့ရှိရင် နောက်ကျောတွေတက်၊ ဇက်တွေထိုး၊ ခေါင်းမူးလာပြီဆိုရင် အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ ဒန့်သလွန်ပင်က အစေးမန့်ကျည်းစေလောက်ကို ရေနေပူပူထထည့်သောက်လိုက်။ နာရီဝက်အတွင်း သွေးကျ၊ ခေါင်းမူးပြေသွားတာပဲဗျို့။

ဒန့်သလွန်အရွက်တို့၊ အခေါက်တို့ အစေ့တို့ကလည်း သွေးတိုးကျတာပဲလေဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဒန့်သလွန်အစေးကရွားသဗျို့။

ဟု ကျွန်တော်ကပြောတော့ -
“ရွားတော့ရွားတယ်ဗျို့။ ဒန့်သလွန်အစေးက ဒန့်သလွန်အပင်အိတ်တွေ အကိုင်းတို့ပဲကျတဲ့နေရာတွေမှာသာ ရနိုင်တာ။ ကျွန်တော်ပိုင်းထဲမှာ အပင်အိတ်ကြီးရှိနေတော့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဆင်မပြေသဗျို့။ အစေးကအစွမ်းတကယ်ထက်တယ်လေ။ သွေးတိုးရောဂါက တိတ်တဆိတ်လူသတ်သမားတဲ့ဗျို့ ပေါ့လို့မရဘူး။ ပြောပါဦး ခင်ဗျားလည်း သွေးတိုးရောဂါနဲ့နေတာပဲ။ ဘာဆေးသုံးလဲ”

ကိုမင်းညိုမေးလာသည်ကို -
“ကိုယ့်မှာရောဂါရှိတာသိနေတာပဲဗျာ။ အမြဲသုံးတဲ့ဆေးတွေရှိသဗျို့။
“အဲဒါဆို လုပ်စမ်းပါဦး ခင်ဗျား”

ကျွန်တော့်ခြံထဲမှာ ပျားပြီးပင်တွေ ရှိထားတယ်လေဗျာ။ ထမင်းစားတိုင်း ပျားပြီးရွက်မြှုပ်စားတယ်။ ပျားပြီးရွက်က သွေးတိုးကျတယ်လေ။ မနက်တိုင်း ကျွန်တော့်ခြံကထွက်တဲ့ သံပရာသီးတစ်သီး သံပရာရည်တစ်ခွက်သောက်တယ်။ သံပရာစေ့ကိုဝါးစားတယ်။ သံပရာစေ့က

သွေးတိုးကျတယ်လေ။

ညအိပ်ရာဝင်မယ်လုပ်တော့ ပျားရည်နဲ့လုံးထားတဲ့ နနွင်းခါးဆေးအမြဲသောက်သေးတယ်လေဗျာ။ နနွင်းခါးဆေးကို ဆေးဆိုင်တွေမှာလည်း အသင့်ပြုလုပ်ထားတဲ့ နနွင်းဆေးဘူးတွေရှိတယ်ဗျို့။ ကျွန်တော် နနွင်းခါးပင်တွေ ခြံထဲမှာစိုက်ထားတော့ အဆင်ပြေသဗျို့။

“နနွင်းခါးဆေးက သွေးတိုးပျောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မကြားဖူးဘူး။ ခင်ဗျားပြောမှပဲသိရတယ်”

ဆေးပေါ့လိပ်သောက်ရင်း ငြိမ်နေတဲ့ကိုမျိုးကြီးက ကိုမင်းညိုကို လက်ဖြင့်လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်း -

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ကိုမင်းညို။ နနွင်းခါးက သွေးတိုးကိုအမြစ်ပြတ်ပျောက်တယ်လို့ ကျွန်တော်လည်းကြားဖူးတယ်။ နှစ်နဲ့ချီစားရတယ်တဲ့လေ”

“သွေးတိုးရောဂါက မျိုးရိုးလိုက်သတဲ့။ ကျွန်တော့်ဦးလေးမှာတော့ သွေးတိုးရှိတယ်။ ကျွန်တော်က အသက်ငယ်သေးလို့လားမသိဘူး။ ခုတော့ သွေးတိုးမရှိဘူး။ သွေးတိုးရောဂါကလည်း လူတစ်ရာမှာ (၇၀) ရာခိုင်နှုန်းလောက်ဖြစ်ဆိုလားပဲဗျို့”

“ကျွန်တော့်ဦးလေးက သွေးတိုးရှိပါတယ်ဆို အရက်သောက်တယ်။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းအရမ်းစားတယ်။ သွေးတက်စာတွေဖြစ်တဲ့ ဝက်သားဆီအဆီမှစားတာ။ သွေးတိုးက အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ ဝက်သားအဆီအဆီမိတက်စာတွေဆိုရင် လုံးဝတည့်တာမဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးက မတည့်တာတွေချည်း ကြိုက်တာဗျို့။ အဲဒီတော့သူ့သွေးတိုးကကျတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အရက်သောက်တာကလည်း ကဲကဲဆိုတော့ နေ့တိုင်း ရေချိန်လွန်တာများတယ်။ မူးရင်မရစ်တတ်လို့တော်သေးတယ်”

“ခင်ဗျားဦးလေးက တကယ်ကို အကြီးစားကြီးပါဗျာ။ ကျီး(ကြီး)မိုက်ကြီး သွေးတိုးဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူးဗျာ”

ကိုမင်းညိုကဝင်ပြောလိုက်တော့ -
“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့သေမှာတော့ အကြောက်သားဗျို့။

သူ့အိမ်ပိုင်းရဲ့ ခြံစည်းရိုးမှာစိုက်ထားတဲ့ ဧကရာဇ်ပင်တွေကြောင့် သူ့ဒီအရွယ်အထိ အသက်ရှည်နေတာဗျို့”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဧကရာဇ်အပင်နဲ့ သူ့အသက်ရှည်တာဘယ်လိုဆက်စပ်နေလို့လဲ”

ဟု ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်တော့ -

“ဧကရာဇ်အပင်က သွေးတိုးအတွက်ကောင်းတယ်လေဗျာ။ အရွက်နုကိုပြုတ်ပြီးသုပ်စားရတယ်။ အပွင့်ကိုလည်း ပြုတ်သုပ်စားရတယ်။ မြှုပ်စားလို့လည်း ရတယ်။ ဦးလေးက အဲဒါတွေအမြဲစားတယ်ဗျို့”

“အမြစ်က ပိုပြီးအစွမ်းထက်တာလက်တွေဗျို့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးလေးဟာ ရေချိန်လွန်လို့ လူမှန်းသူမှန်းမသိဖြစ်နေပြီဆိုရင် အဒေါ်က ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက်ပြောဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဧကရာဇ်အမြစ်တူးခိုင်း၊ ဆန်ဆေးရည်နဲ့ ဦးလေးကို သွေးကိုက်လိုက်တာပဲ။ နာရီဝက်အတွင်း အမူးပြေပြီး အကောင်းပကတိဖြစ်သွားတာဗျို့။

ဦးလေးကိုလည်း ကျွန်တော်မေးကြည့်ဖူးတယ်။ ဧကရာဇ်အရွက်ရယ်၊ အပွင့်ရယ်၊ အမြစ်ရယ်၊ အဲဒီသုံးမျိုးထဲက ဘယ်ဟာက သွေးတိုးပိုကောင်းလဲလို့ မေးတော့ ဦးလေးက အမြစ်က ပိုအစွမ်းထက်တယ်တဲ့။ ဧကရာဇ်အပွင့်၊ အရွက်ဆိုတာက အချိန်တိုင်းမရချင်ဘူး။ အမြစ်ဆိုတာက အချိန်မရွေး မြေကြီးထဲတူးယူရသလို အရွက်၊ အပွင့်တွေထက်လည်း သွေးကျမြန်တာ သူက လက်တွေ့သမားမို့ အမြစ်ကပိုအစွမ်းထက်ဆိုသဗျို့။

ဦးလေးက ပြောသေးတယ်။ ငါ့တူမှတ်ထားတဲ့။ အမြစ်က ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သလဲသို့ အမြစ်လက်တစ်ဆစ်လောက်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ထားပြီး အရက်ကြိုက်သလောက်သောက် လုံးဝမမူးဘူးတဲ့ဗျို့။ ဗဟုသုတတောင်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ခင်ဗျားကိုလည်း အိမ်ပိုင်းစည်းရိုးတွေမှာ ဧကရာဇ်ပင်တွေစိုက်ထားကြဦး။ မြေမရွေးဖြစ်ထွန်းတဲ့အပင်။ အပင်ပွားကလည်း အလွန်ကောင်းတာ။ လိုအပ်ရင် ခင်ဗျားတို့အမြစ်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ချင်ရင်လည်း ယဲယဲ အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဟု ကိုမျိုးကြီးက ရယ်မောပြောဆိုပြီးနောက် သူ့ဆေးလိပ်တိုကြီးကို မီးညှို့မှာရှိုက်နေလေတော့သည်။

အေးချမ်းအောင်(ရမည်းသင်း)

(ယခင်လမှအဆက်)

၁၉၁၃ ခုနှစ်သည် တစ်ကိုယ်တော် ဝါဒလမ်းစဉ်ကို (Splendid Isolation) ကျင့်သုံးနေသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အစိုးရ အား သတင်းမီဒီယာများနှင့် ပြည်သူ့ အများက ထိုမူဝါဒကို စွန့်ပစ်သင့်သည် ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန် တန်ကြွက်ကြွသည် အချိန်ဖြစ်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ထိုစဉ်က နေမဝင်သောအင်ပါယာ ကြီးဟု နိုင်ငံတကာမှမော့ကြည့်ခဲ့ရသော ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးအား စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးယှဉ်ပြိုင်မည့်နိုင်ငံ များ ပေါ်လာသည်။

ဗြိတိသျှတော်ဝင်မိသားစုများနှင့် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ခဲ့သော ဥရောပ တိုက်၏ မဟာအင်အားကြီးနိုင်ငံတစ်

နိုင်ငံဖြစ်သော ရုရှားနိုင်ငံအား အာရှ တိုက်အရှေ့ဖျားမှ ဂျပန်နိုင်ငံသည် အောင်မြင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်သာ မက ရုရှားတို့၏ဇာဘုရင်ရေတပ်မတော် ကြီးအား ဂျပန်ဘုရင်ရေတပ်မတော်က တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။

ထို့အတူ ဂျာမနီနိုင်ငံ ကိုင်ဇာ ဘုရင်ရေတပ်မတော်ကြီးကလည်း ဗြိတိသျှ ဘုရင်ရေတပ်မတော်ကိုယှဉ်နိုင်ရန် ကြိုးမား သောတိုက်သင်္ဘောကြီးများတည်ဆောက် ခဲ့သည်သာမက ကြည်းတပ်မတော်အား လည်းတိုးချဲ့၍ စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတော်က လည်း ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိ သော နယ်နိမိတ်တစ်လျှောက်တွင် အံ့မခန်းခိုင်မာတောင့်တင်းကြီးမားသော

ပက်ဂီနော့ခံတပ်ကြီးကို တည်ဆောက် ခဲ့သည်သာမက စစ်အင်အားတိုးချဲ့လာ သည်။

ဥရောပအရှေ့ဖျားနိုင်ငံများဖြစ် သော ဩစတြီးယားနိုင်ငံ၊ ဟန်ဂေရီနိုင်ငံ များအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာသော ဂျာမနီနိုင်ငံသည် ထိုနိုင်ငံများနှင့် နယ် နိမိတ်ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ရုရှားနိုင်ငံ နှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် အကြောင်းဖန်တီး သည်။ ထိုဥရောပအရှေ့ဖျားနိုင်ငံများ တွင်နေထိုင်သော ဆလပ်လူမျိုးနှင့် အများစုမှာ ရုရှားနိုင်ငံပေါ် သံယောဇဉ် ရှိသူများဖြစ်ကြသည်။

ဂျာမနီနိုင်ငံသည် ဩစတြီးယား နိုင်ငံနှင့်မဟာမိတ်ဖွဲ့ရန်ပြင်ဆင်နေသည့် ဟူသောသတင်းများထွက်လာသည်။

လှမိုး(ပညာရေး) နိုင်ငံမြစ်ကမ်းမှလှမ်းရိပ်သာ (အခန်းဆက်အောင်းပါး)

ပြင်သစ်နိုင်ငံကလည်း မဟာမိတ်ဖွဲ့ရန် မဟာမိတ်ရှာခဲ့ရတော့၏။ ဤသို့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများ ရှုပ်ထွေး၍ စစ်ပြင်ဆင်မှုများကလေးသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ အထိုက်အလျောက် ရိုက်ခတ်လာခဲ့တော့သည်။

ဗြိတိသျှလူထုကမူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် မည်သို့ပင် တစ်ကိုယ်တော်ဝါဒကို ကျင့်သုံးနေစေကာမူ အကယ်၍ ဥရောပတိုက်တွင် စစ်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားလာမည်ဆိုလျှင် ရှောင်လွှဲ၍ရမည်မဟုတ်တော့။ မလုံမသွေ ထိုစစ်ပွဲအတွင်းပါဝင်လာရမည် မလွဲဟုယူဆထား၏။ သို့ဖြင့် စစ်ရိပ်စစ်ငွေများ တရိပ်ရိပ်တက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီကမူ ယင်းနိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးသတင်းများကို စိတ်မဝင်စား။ ကျောင်းအားလပ်ရက်များတွင် ဗြိတိသျှ

ပြတိုက်ကြီး၏ အီဂျစ်ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုပြခန်းတွင်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့၏။ ဂျာမနီနိုင်ငံ ကိုင်ဇာဘုရင်ကြီးသည် မဟာမိတ်အဖြစ် စာချုပ်ထားသော ဩစတြီးယားနိုင်ငံသို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီးထွက်ခဲ့သည်နှင့် ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ ထီးမွန်နန်းမွေခံ ဝေလမင်းသားနှင့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် ရုရှားနိုင်ငံ ဧကရာဇ် ဒုတိယမြောက် နီကိုလပ်(စ်)နှင့် မိသားစုများက ဖိတ်ကြားချက်အရ ရုရှားနိုင်ငံသို့ ခြင်္သေ့မင်း (The Lion) မေရီမိဖုရားကြီး (Queen Mary) တော်ဝင်မင်းသမီး (Princess Royal) နှင့် နယူးဇီလန် (Newzealand) အမည်ရှိသော စစ်သင်္ဘောကြီးလေးစင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဤသို့ ဥရောပအင်အားကြီးစစ် ပြိုင်အုပ်စုနှစ်စုမှ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်

များ ချစ်ကြည်ရေးခရီးထွက်ကြခြင်းသည် စစ်ကြီးဖြစ်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေပြီဟု နိုင်ငံတကာမှ သတင်းစာကြီးများက မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံလူထုမှာ ထူးထူးခြားခြားစိုးရိမ်သောကဝေဒနာအပြာဖြာနှင့် ကြုံကြုံရသည်။ မစ္စတာရှင်၏နေအိမ်တွင်မူ မိသားစုအားလုံး စစ်ကြီးဖြစ်လာပါက မည်သို့မည်ပုံ တိမ်းရှောင်ကြရမည်ကို စဉ်းစားကြသည့်အခြေအနေ ရောက်လာခဲ့၏။

(၅)

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ဩစတြီးယားနိုင်ငံ ထီးမွန်နန်းမွေခံ အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီးဖာဒီနန်နှင့်ကြင်ရာတော်တို့သည် ဩစတြီးယားနိုင်ငံ၏ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ်သော ဘော့စနီးယားနိုင်ငံ ဆရာဂျီဖိုမြို့သို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီးအဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က ဘော့စနီးယားနိုင်ငံသားအများတို့မှာ

ဩစတီးယားနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံခြားရေးဝါဒကို မလိုလားကြ။ ဘော့စနီးယားနိုင်ငံအား ဩစတြီးယားနိုင်ငံ၏ အင်ပါယာအတွင်း ဇွတ်အတင်းသွတ်သွင်းရန် ကြံဆောင် နေသည်ဟု ယူဆထားကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘော့စနီးယားလူထုသည် ဩစတြီးယား ထီးမွန်နန်းမွေခံ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ကြင်ရာတော်တို့ ခရီးထွက်လာခြင်းကို လိုလားခြင်းမရှိခဲ့ကြ။

ဘော့စနီးယားအစိုးရကမူ မင်းသား ကြီးဖာဒီနန်နှင့် ကြင်ရာတော်တို့၏ ခရီး စဉ် လုံခြုံချောမွေ့ရေးအတွက် လုံခြုံရေး ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆောင်ရွက်ထား ခဲ့သည်။ သို့သော် မင်းသားကြီး ဖာဒီနန် နှင့် ကြင်ရာတော်တို့ လိုက်ပါလာခဲ့သော မော်တော်ကားလေးသည် ဆရာဂျီဗျို အတွင်းရှိ လမ်းသွယ်တစ်ခုအတွင်း ဖြတ်သန်း မောင်းနှင်လာစဉ် လမ်းဘေး မှရပ်ကြည့်နေသော လူအုပ်အတွင်းမှ လူငယ်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပစ္စတို သေနတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ပြေးထွက်လာ ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှင်နေသော မော်တော်ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး မင်းသားကြီးနှင့် ကြင်ရာတော်တို့အား ပစ္စတိုသေနတ်အတွင်းမှကျည်ကုန်အောင် အနီးကပ်ပစ်ခတ်ခဲ့တော့၏။

လိုက်ပါလာသော ကိုယ်ရံတော် များက လူသတ်သမားလူငယ်အား ချက်ချင်းထိုးခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မင်းသားကြီးဖာဒီနန်နှင့် ကြင်ရာတော် တို့မှာလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရတော့၏။ အကြမ်းဖက်လူသတ်သမားသည် ဆလပ် အမျိုးသားခွဲထွက်ရေးလျှို့ဝှက်အသင်း ဝင်တစ်ဦးဖြစ်နိုင်သည်ဟု တာဝန်ရှိသူ များက ယူဆခဲ့ကြ၏။ ဤအသင်းအဖွဲ့ များအား ကြီးကိုယ်ထားသောနိုင်ငံမှာ ဆာဗီးယားနိုင်ငံဖြစ်သည်ဟု အများက ယူဆထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ဩစတြီးယား နိုင်ငံသည် ဆာဗီးယားနိုင်ငံအား ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ရှုတ်ချကာတင်းမာသောရာဇသံ ပေးခဲ့သည်။ ဩစတြီးယားနိုင်ငံ၏ဆောင် ရွက်ချက်များနှင့် ရာဇသံပေးပို့မှုအား ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ထောက်ခံခဲ့သည်။

ဆာဗီးယားနိုင်ငံကလည်း ဩစတြီးယား နိုင်ငံ၏ ရာဇသံတွင် ပါဝင်သော အချက်များသည် ဆာဗီးယားနိုင်ငံ၏ အချုပ်အခြာအာဏာကို ထိပါးသည်ဟု ဆိုကာ ရာဇသံအားပယ်ချခဲ့သည်။ ထို စဉ်က ဆာဗီးယားနိုင်ငံအား ရုရှားနိုင်ငံ က အားပေးထောက်ခံခဲ့၏။ ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင်မူ ဩစတြီးယားနိုင်ငံ

သည် ဆာဗီးယားနိုင်ငံနှင့်စစ်မက်ဖြစ်ပွား နေသော အခြေအနေရောက်ရှိခဲ့ပြီဟု ဩစတြီးယားနိုင်ငံက တရားဝင်ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့၏။

ဩစတြီးယားနိုင်ငံနှင့် မဟာမိတ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားသော ဂျာမနီနိုင်ငံက ဩစတြီးယားနိုင်ငံဘက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်နှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတို့ကလည်း ဆာဗီးယား နိုင်ငံနှင့် ရုရှားနိုင်ငံတို့ဘက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် ပထမကမ္ဘာစစ်မီးကြီး တောက်လောင်လာခဲ့ရလေတော့သည်။ တပ်သားပေါင်း နှစ်သန်းကျော်ပါဝင် သော ဂျာမနီကိုင်ဇာဘုရင်တပ်မတော် သည် ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ် အတွင်း ပြင်သစ်နိုင်ငံအား ချေမှုန်းနိုင် လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည်။

စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာပြီး ရက်သတ္တ ပတ်တစ်ပတ်အတွင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် နေထိုင်ကြသော ပြည်သူပြည်သား များအဖို့ နိုင်ငံတော်အတွက် အသက် စွန့်လွှတ်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ဆိုကာ လူငယ်လူရွယ် အများအပြား ဗြိတိသျှ ဘုရင်တပ်မတော်တွင် ဝင်ရောက် အမှု ထမ်းခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာဂျစ်တိုကဲ့သို့ အသက်(၅၀)နှင့် (၆၀) ကျော်လူကြီးများ ကလည်း မိမိတို့၏ နိုင်ငံတော်အတွင်း စစ်ပြိုင်ရန်သူများ ရုတ်တရက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရန် အပျော် တမ်းတပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းကြရာ မစ္စတာ ဂျစ်တိုမှာ ထိုအပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက် တာဝန်ယူခဲ့ရ၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း အခြား နိုင်ငံများကလည်း ပါဝင်လာခဲ့ရာ ပြင်သစ်၊ ရုရှားနှင့် ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် အီတလီနိုင်ငံတို့ပါဝင်လာ ခဲ့ပြီး ဂျာမနီ၊ ဩစတြီးယား၊ ဟန်ဂေရီတို့ ဘက်မှ တူရကီနိုင်ငံနှင့်ဘူ(လ်)ဂေရီးယား နိုင်ငံတို့က ပါဝင်လာခဲ့၏။ ဥရောပ စစ်မျက်နှာတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စစ်ပြိုင်နိုင်ငံများသည် ကျားကုတ်ကျားခဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသဖြင့် စစ်သည်တော်များ အကျအဆုံးများခဲ့၏။ စစ်ပြိုင်အင်အားစု များသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျား သော မြေကတုတ်ကျင်းများကိုတူးခဲ့ကြ ပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ပစ်ခတ်တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဥရောပတိုက် အနောက်ပိုင်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်တပ်သားများကျ ဆုံးမှုမှာ တစ်နေ့တခြားများလာသည်။ ရှေ့တန်းတိုက်ပွဲအချို့တွင် လူများအား

အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော အဆိပ်ဓာတ် များကို အသုံးပြုသည့်သတင်းများ ပေါ် ထွက်လာသည်။ ပထမတွင် ကောဇာ ဟာလသတင်းများဟု ထင်မှတ်ကြသော် လည်း နောင်အခါတွင် စစ်ပြိုင်နှင်ဖက် နိုင်ငံများက အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ကျည်ဆန် များ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်ဟု သတင်း သိရှိ ယာများက ဖော်ပြခဲ့ကြ၏။

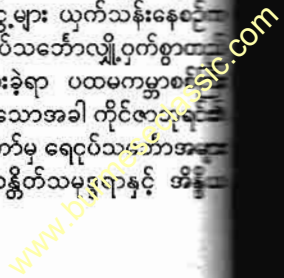
စက်သေနတ်များတီထွင်နိုင်ခဲ့ကြ ရာ မြေကျင်တပ်သားများအဖို့ မိမိတို့၏ မြေကတုတ်ကျင်းမှ ရှေ့တိုက်အနည်း ငယ် ချီတက်နိုင်ရန်အတွက် အသက်စွန့် နှင့်ချီ၍ အဆုံးအရှုံးခံရသည်။ အင်္ဂလန် လန်ဒန်မြို့တော်သို့ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံ အသီးသီးမှ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ ကြောင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာခဲ့ကြ သော စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များထောင်ချီ နေရာကရှိလာခဲ့ကြ၏။

ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီ၏မိခင် မစ္စတာ ဂျစ်တိုသည် စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များ ကျင့် စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းတွင် ရွေ့တမ်း မှ တက်တက်ကြွကြွပါဝင်ခဲ့သည်။ အသက် သဖြင့် ဘယ်(လ်)ဂျီယန်နိုင်ငံမှ အင်္ဂလန် နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာကြ သည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ စားဝတ် နေရေးမှာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြုံတွေ့ လာကြရသည်။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များခေတ္တ နေထိုင်ရန် တဲများကို လန်ဒန်မြို့ ဆင်ခြေ မြေ တွင် ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ကြပြီး ယင်းဒုက္ခ သည်များစားဝတ်နေရေးအတွက် မစ္စတာ ဂျစ်တိုသည် ငွေအလှူခံ၍ စီမံပေးခဲ့ သဖြင့် မိမိမိသားစုကိုယ်ရေးကိုယ် ထာဝန်များကို ကျောခိုင်းထားခဲ့ရာ ဒေါ်ရော် သီအယ်ဒီအဖို့အခွင့်ကောင်းတစ်ခုရသ ခဲ့ရာ အချိန်ရသလောက် ဗြိတိသျှပြည်ထောင်စု ကြီးရှိ အီဂျစ်ရှေးဟောင်းပြုခန်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။

ဤသို့အတွင်း ဗြိတိသျှတို့သည် သံချပ်ကာမော်တော်ကားများတီထွင်ခဲ့ရာ ဥရောပတိုက်ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် စတင်အသုံးပြုခဲ့ရာ အတော်အသင့် အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့၏။

ဂျာမနီကိုင်ဇာဘုရင်၏ ရေထပ် မတော်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့များ ယှက်သန်းနေစဉ်က ပင် ရေငုပ်သင်္ဘောလျှို့ဝှက်စွာထွက် ဆောက်ထားခဲ့ရာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသောအခါ ကိုင်ဇာဘုရင်၏ ရေထပ်မတော်မှ ရေငုပ်သင်္ဘောအသစ် မှာ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာနှင့် အိန္ဒိယ

သမုဒ္ဒရာရေပြင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပြီး ထိုရေပြင်တွင် တွေ့ရသည့် မဟာမိတ် နိုင်ငံများမှ ကုန်တင်သင်္ဘောများ စစ် သားတင်သင်္ဘောများ ဗြိတိသျှဘုရင် ရေတပ်မတော်မှ တိုက်သင်္ဘောများ စစ် အသုံးအဆောင်တင်သင်္ဘောများအား အလစ်တိုက်ခိုက်နှစ်မြုပ်သည့်စစ်ဆင်ရေး ကို ဆင်နွှဲလာခဲ့သည်။

ဂျာမန်ကိုင်ဇာဘုရင်ရေတပ်မတော် မှ တိုက်သင်္ဘောအချို့ကလည်း ကုန်တင် သင်္ဘောများအဖြစ်ရုပ်ဖျက်၍ ကြားနေ နိုင်ငံများ၏ ကုန်တင်သင်္ဘောများအဖြစ် တန်ဆောင်ကာ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ် တို့၏ကုန်တင်သင်္ဘောများ၊ လူ့ဇီဝသင်္ဘော များကို ဖမ်းဆီးတိုက်ခိုက်မှုများပြုလုပ် ခဲ့ရာ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်တို့အဖို့ အတော်အသင့် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုများ ကြုံလာခဲ့ရသည်။ ဗြိတိသျှစစ်ဦးစီးချုပ် လော့(ဒ်)ကစ်ချနား လိုက်ပါလာသော ဗြိတိသျှဘုရင်တပ်မတော်မှ မဟာတိုက် သင်္ဘောအိတ်(ချ်)အမ်အက်(စ်)ဟင်း ခေါင်ယာအား ဂျာမန်ကိုင်ဇာဘုရင် ရေတပ်မတော်မှ ရေငုပ်သင်္ဘောများက အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ မဟာတိုက်သင်္ဘော ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲနှစ်မြုပ် သွားခဲ့ရာ ဗြိတိသျှစစ်ဦးစီးချုပ် လော့(ဒ်) ကစ်ချနားနှင့် ရေတပ်မတော်မှ ရေတပ် သားပေါင်း ထောင်ချီ၍ သေဆုံးခဲ့ရ၏။ အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့သော ဗြိတိသျှ ဘုရင်ရေတပ်မတော်ကြီးမှာ နာမည်ပျက် ခဲ့ရသည်။

ဤသို့အတွင်း ဂျာမန်ကိုင်ဇာ ဘုရင်တပ်မတော်မှ ဖင်းသားကြီး ဇက် လင်ဆိုသူက (Air Ship) လေသင်္ဘော တင်တင်ထွင်ခဲ့၏။ (ထိုစဉ်က လေယာဉ် ချိန်များထိထွင်နိုင်ခြင်းမရှိသေး။) ထို လေသင်္ဘောကြီးများတွင် လေတပ်သား များလိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ရှေ့တန်းစစ်မျက် မြင် ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်စစ်စခန်းများ၊ စစ်ရိက္ခာသိုလှောင်ရုံများ၊ မြေကတုတ် များကို မီးလောင်စေသောဗုံးများကြုံချ ခြင်း စက်သေနတ်များဖြင့်ပစ်ခတ်ခြင်း များပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်မှုသည် များစွာထိခိုက်ပျက်စီး ခြင်းမရှိစေကာမူ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ သော့ခိုက်တပ်သားများအဖို့ အထိုက် အလျောက်ထိခိုက်မှုရှိခဲ့သည့် ကောလာ သသတင်းများလည်းပျံ့နှံ့လာခဲ့သည်။ သတင်းများအရကိုင်ဇာဘုရင်လေတပ် သင်္ဘောကြီးတွင် ဇက်ပလင်(ခေါ်) လေ

သင်္ဘောကြီးများအမြောက်အမြားတည် ဆောက်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဗြိတိသျှနှင့်မဟာ မိတ်နိုင်ငံတို့၏ မြို့တော်ကြီးများရှိ လူစည် ကားရာရပ်ကွက်များ၊ အဆောက်အအုံ များကိုမီးလောင်စေသောဗုံးများကြုံခဲ့မည် ဟူ သောသတင်းများ ပျံ့နှံ့လာခဲ့၏။ ထို သတင်းများမှာ ပထမတွင် ကောလာဟာလ ယုံတမ်းသွတင်းများဟု ထင်ကြသော် လည်း ဥရောပအနောက်ဘက် ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာတစ်လျှောက်ရှိ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်စစ်စခန်းများအား နာဇီကိုင်ဇာ လေတပ်မတော်မှ ဇက်ပလင် (ခေါ်) လေသင်္ဘောကြီးများက ထက်ကောင်း ကင်မှ မီးလောင်ဗုံးများကြုံချခြင်း၊ စက် သေနတ်များဖြင့်ပစ်ခတ်ခြင်းများပြုလုပ် သဖြင့် စစ်သည်တော်များထိခိုက်ဒဏ် ရာရသေဆုံးရသည့်သတင်းများကိုကြား လာရသောအခါတွင် အင်္ဂလန်လူထုမှာ ထိတ်လန့်လာကြသည်။

အမှန်အားဖြင့် ယင်းဇက်ပလင် (ခေါ်) လေသင်္ဘောကြီးများ၏ ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်မှုသည် များစွာထိခိုက်မှုမရှိ သော်လည်း စိတ်ဓာတ်ရေးရာထိခိုက်မှု မှာ ကြီးမားလာသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ် များကလည်း လန်ဒန်မြို့တော်မှာ ဥရောပ တိုက်နှင့် များစွာဝေးကွာခြင်းမရှိရကား ဂျာမန်ကိုင်ဇာဘုရင်၏လေတပ်မတော်မှ လေသင်္ဘောများသည် အချိန်မရွေးလာ ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် လန်ဒန်မြို့ တော်ကာကွယ်ရေးမှာ အရေးကြီးသည့် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကယ်၍ ထိုလေ သင်္ဘောကြီးများ လာရောက်တိုက်ခိုက် ပါက ကာကွယ်နိုင်ရန် လေကြောင်းရန် ကာကွယ်ရေးကို စနစ်တကျစီစဉ်ထား ရေးနှင့် လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ အရေးကြီး သောအဆောက်အအုံများ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံများကို ကာကွယ်ရန် သတိပေး ရေးသားခဲ့ကြ၏။

လန်ဒန်မြို့တော်ပေါ်ရှိ ကျောင်း များတွင် တက်ရောက် စာသင်ကြားနေ ကြသည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အား ကျောင်းများမှ တာဝန်ရှိသူများ၊ သက်ဆိုင်ရာလေကြောင်းရန်ကာကွယ် ရေးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများက စနစ်တ ကျ ကြပ်မတ်စောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား ကျောင်း ပရဝဏ်မှမထွက်ရန် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီကမူ စည်းကမ်း တင်းကျပ်နေသည့်ကြားမှပင် ဗြိတိသျှ

ပြတိုက်ကြီးသို့ သွားဖြစ်အောင်သွား၍ ဒေါက်တာဝေါလော့ဘတ်(ဂျီ)နှင့်တွေ့ဆုံ တာ အီဂျစ်ရှေးဟောင်းကျွန်းပုဂ္ဂိုလ်များ ကို လေ့လာ ဖတ်ရှုလေ့ရှိသည်။

၁၉၁၆ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းညတစ်ည တွင်မူ ဂျာမန်ကိုင်ဇာဘုရင်လေတပ် မတော်မှ ဇက်ပလင်လေသင်္ဘောကြီး များ လာရောက် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သည်။ မှောင်မှိုက်သောညဖြစ်သဖြင့် လေကြောင်း ရန်ကာကွယ်ရေးတပ်များကလည်း ခုခံ ပစ်ခတ်မှု အားနည်းခဲ့သည်။ လာရောက် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သည့် လေသင်္ဘောကြီး များကလည်း ထိုထိုရောက်ရောက် တိုက်ခိုက်မှုမပြုနိုင်ခဲ့။ ထိုပထမဆုံးဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်သည့်ညကမူ ဒေါ်ရော်သီ အယ်ဒီသည် သူမိသားစုများနှင့်အတူ သူတို့နေအိမ်ဆင်ဝင်ပေါ်မှ ကြည့်ရှုခဲ့ကြ သည်။

ထိုည ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုမှာ များ စွာထိရောက်မှုပျက်စီးမှုမရှိသော်လည်း လန်ဒန်မြို့တော်တစ်ခွင်လုံး အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် လေကြောင်းမှ စစ်ဆင်ရေးကို လက်တွေ့ကြုံရခြင်းဖြစ် ရာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ များစွာထိခိုက် သည့်ဟုဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ မြို့တော် သူမြို့တော်သားအများမှာ ဂျာမန်ကိုင်ဇာ ဘုရင်လေတပ်မတော်မှလေသင်္ဘောများ မည်သည့်အချိန်လာရောက်တိုက်ခိုက် မည်နည်းဟု တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပထမတွင် ဂျာမန်ကိုင်ဇာဘုရင်လေတပ် မှ လေသင်္ဘောများသည် ညအချိန်တွင် သာ အမှောင်ရိပ်ကိခို၍ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိ သဖြင့် နေခင်းအချိန်များတွင်မူ လန်ဒန်မြို့ တော်မှာ ပုံမှန်အတိုင်း လူစည်ကားလျက် ရှိသည်။

စတိုးဆိုင်များ၊ ပြဇာတ်ရုံများ၊ ရုံး များ၊ ကျောင်းများ၊ ဈေးများမှာ ရှေး ယခင်ကအတိုင်း လူများစည်ကားလျက် ရှိပြီး ခြေခင်းလက်ခင်းသာယာသောနေ့ များတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဂျာမန် လေသင်္ဘောကြီးများ လာရောက်တိုက် ခိုက်မည်မဟုတ်ဟု အများက ယုံကြည် ထားကြ၏။

ရာသီဥတုသာယာသော နံနက် ခင်းတစ်ရက်တွင် ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီ သည် လန်ဒန်မြို့တော်ကင်စင်တန်စကွဲ ယားပန်းခြံလမ်းရှိ အကသင်ကျောင်း တွင် အချိန်ပိုအကသင်တန်းတက် ရောက်ရန် ဘတ်(စ်)ကားစီး၍ သူတို့နေ အိမ်ထိုင်သော ဘလက်ဟီရပ်ကွက်မှလွှတ်ခဲ့

သည်။ ထိုစဉ်ကမူ ဗြိတိသျှဘုရင်လေ တပ်မတော်ကိုလည်း တည်ထောင်နိုင် သည်သာမက လေသင်္ဘောများ၊ လေ ယာဉ်ငယ်ကလေးများ တည်ဆောက်၍ ဂျာမန်ကိုင်ဇာဘုရင်လေတပ်မတော်အား ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ဘတ်(စ်)ကားနှင့်ထွက်ခွာ လာစဉ် ရုတ်တရက် လေကြောင်းရန် အချက်ပေးဥသြသံများကြားခဲ့သဖြင့် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှလူအများ အနီးရှိ လေကြောင်းရန်ကာကွယ်ရေးကတုတ် ကျင်းများရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွား ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီကမူ အနီးရှိ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်း ဝင် ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက် မှုသည် စစ်နှင့်သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသော ပြည်သူအများကို ပထမဆုံး ဂျာမန်ကိုင် ဇာလေတပ်မတော်မှ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကမူ ဗြိတိသျှဘုရင်လေ တပ်မတော်မှ လေသင်္ဘောများနှင့် လေယာဉ်ငယ်များကလည်း ခုခံတိုက် ခိုက်သဖြင့် ပထမဆုံးလေကြောင်းတိုက် ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရော်သီ အယ်ဒီအဖို့ ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရပေ တော့မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ အကသင်တန်းတက်သည့်ကျောင်းနှင့် သူ့စာသင်ကြားနေသည့် အမျိုးသမီး အထက်တန်းကျောင်းတို့မှာ ဗုံးဒဏ် ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။ ကျောင်း သူ့အချို့နှင့် ဆရာမအချို့ ထိခိုက်ဒဏ် ရာရမှုများရှိခဲ့သည်။

ဤလေသင်္ဘောကြီးများနှင့်တိုက် ခိုက်မှုမှာ စစ်နှင့်ပတ်သက်သောအဆောက် အအုံများ၊ စစ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များထုတ်လုပ်သည့်စက်ရုံများ၊ အစိုးရ ရုံးများအား ပြောပလောက်အောင် ထိခိုက်ခြင်းမရှိသော်လည်း ဂျာမန်ကိုင် ဇာဘုရင်လေတပ်မတော်သည် နေ့ခင်း ကြောင်တောင်မှာပင် လန်ဒန်မြို့တော် အား လာရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ အင်္ဂလန်လူထု၏စိတ်ဓာတ်အား များစွာ ထိခိုက်မှုရှိခဲ့သည်။ လန်ဒန်မြို့တော် ကာကွယ်ရေးကော်မတီသည် စာသင် ကျောင်းများအား ယာယီပိတ်ထားရန် အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည်။

လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများပြုတိုက် များ၏လုံခြုံရေးမှာလည်း အရေးကြီးလာ သည်။ သို့ဖြစ်၍ လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ အမျိုးသားပြုတိုက်ကြီးကို ပိတ်ထား၍

ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းများကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကျေးလက်ဒေသများသို့ ပို့ဆောင်ထားရန်စီစဉ်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ရော် သီအယ်ဒီအဖို့ သောကဝေဒနာအဖြာ ဖြာကြုံလာခဲ့ရသည်။ မစ္စတာရုဇင်အဖို့ အချစ်တော်သမီးကလေး အယ်ဒီမှာ နှစ် ကြိမ်တိုင်တိုင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရကာ ဂျာမန် ကိုင်ဇာလေတပ်မတော်၏ ဘေးအန္တ ရာယ်နှင့်ကင်းဝေးသည့်ဆွေမျိုးသားချင်း များရှိသော ဆူဆက်ပြည်နယ် ယာတော သို့ ခေတ္တပို့ဆောင်ရန် စီမံခဲ့သည်။

ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီအဖို့ ဗြိတိသျှ ပြုတိုက်ကြီးမှာလည်း ရက်အကန့်အသတ် မရှိပိတ်ထားခဲ့ရပြီဖြစ်၍ ဆူဆက်ပြည် နယ်ရှိ သူမိခင်၏အဖေဖြစ်သူထံ ခေတ္တ သွားရောက်နေထိုင်ရန် သူမိခင်နှင့်အတူ သူ့ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဖို့ဆီဒင်ကားကလေး ဖြင့် ဆူဆက်ပြည်နယ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ ကြသည်။ ဖို့ဆီဒင်ကားကလေးသည် လန်ဒန်နယ်နိမိတ်ကို လွန်လာသည်နှင့် ဝဲယာဘက်တို့တွင် လယ်တောများ၊ ယာ တောများ၊ မျက်စိတစ်ဆုံးရွှေဝါရောင် ပေါက်နေသောဂျုံခင်းများကို မြင်တွေ့ ကြရသည်။ ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီမှာ လွမ်း မော့ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် ရှုခင်းကို ကြည့်ရှုရင်း ဗြိတိသျှပြုတိုက်ကြီးမှ အီဂျစ် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုပြခန်းကို သတိရ လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်မှာ ခရစ်တော်၏ မယ်တော်ဖွားမြင်သည့်ပွဲတော်ရက်ဖြစ် သည်။ သို့ဖြစ်၍ လယ်ကွင်းများ၊ ယာ တောများတွင် လယ်သမားများ၊ ယာ သမားများကိုမတွေ့ရ။ လယ်တောအချို့ မှာမူ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ရိတ်ထားသဖြင့် စူးရှသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် လှဲလျောင်းအိပ်စက်နေသကဲ့သို့ရှိနေ၏။

ပျံလွှားငှက်များ၊ စာကလေးငှက် များသည် ဟိုမှသည်မှဝဲပျံရင်း အစာရှာ နေကြသည်။ မော်တော်ကားလမ်းဘေး အနီးရှိ ဂျုံခင်းများမှဂျုံပင်များကမူ တည့် တည့်မတ်မတ်ထောင်လျက်ရှိကြသည်။ သို့သော် လေပူတစ်ချက်တွေလိုက်သည် နှင့် ရေလှိုင်းများကဲ့သို့ တလူးလူးတ လွန်လွန်ဖြစ်လာသည်။ တရိပ်ရိပ်ပြေး နေသောမော်တော်ကားကြောင့် ထိုရှုခင်း များသည် သူတို့မော်တော်ကားလေး နောက်သို့ရွေ့လျား၍ လိုက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ တစ်နေရာတွင် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေးနှင့် စမ်းချောင်းကလေး၏ကမ်းစပ်တွင် ငါး စောင့်နေသည့်ငှက်များကို ဒေါ်ရော်

အယ်ဒီမြင်ရသောအခါ သူငယ်လေး အထိန်းအတွားကြီးပြောပြသော အိမ် ဝင်ပုံပြင်များမှ နွားကျောင်းသူက ပုံပြင်ကို သွားသတိရလာသည်။ ကျောင်းသူကလေးအား ရှင်ဘုရင်ကြီး က သမီးအရင်းအဖြစ်မွေးစားထား နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားများက သမီးအဖြစ် အမျိုးမျိုးယုယကြသည့် ဘုရင့်သမီးကလေးအဖို့ စည်းစိမ်ခွေ နှင့်နေရခဲ့ရသည်။ သို့သော် နွားကျောင်း သူကလေးသည် ထီးရိပ်နန်းရိပ်၊ ထီး နန်းငွေ့ကိုမပျော်။ တောရပ်တော ကိုသာ တမ်းတနေခဲ့သဖြင့် နောက် တွင် နွားကျောင်းသူကလေး သူ့ တောရွာသူ နွားကျောင်းသူအဖြစ် ပြု လာခဲ့သည့်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

ကားလမ်းကွေ့တစ်နေရာတွင် များအတွင်းမှ မြေဝင်ငှက်များသည် တို့မော်တော်ကားကလေး၏ ဝင် တွင် လန်ဖျပ်၍ ဆောက်တည် ပျံတက်သွားကြ၏။ ဒေါ်ရော်သီအယ် ဒီဤရှုခင်းများသည် တသသဖြစ်နေ ရှုခင်းများဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ဒေါ် ရော်သီအယ်ဒီတို့မိသားစုသည် သူတို့ အ ဓါယာတောရုံသည့် အက်ဆက်ပြည် အီ(စ)ဘွန်းမြို့အနီးသို့ ရောက်လာ

သူတို့မော်တော်ကားလေး အီစဘွန်းမြို့ပတ်လမ်းမှ သူတို့အ ယာတောဆီသို့ ဆက်လက်မောင်း သည်။ မြို့စွန်တွင်မူ ဝိတိုရိယာ ဆောက်ခဲ့ဟန်ရှိသော အိမ်အုံကြီး ကို ကြိုကြားတွေ့ရသည်။ ထိုအိမ် အုံများ၏နောက်တွင် မှိုင်းပျံပျံယာ များကိုတွေ့ရသည်။ ဒေါ်ရော်သီအယ် ဒီအဖို့ အသံဗလံများဆူညံသော ထီး မြို့တော်ရှုခင်းများကိုသာ မြင်တွေ့ ရာ ယခု တောရပ်မြိုင်ခြေ၏ သောရှုခင်းသစ်များကို မြင်တွေ့ နှင့် အားရကျေနပ်စွာတအံ့တဩ ဟစ်လေ့ရှိသည်။

ထူထပ်စွာပေါက်နေသော တန်းများ၊ သစ်ကြားသီးပင်အုံများ သစ်ချပင်စောက်ကြီးများ၊ မိုးခေ ကွက်ကျားပေါက်နေသော လမ်း ကို လွန်မြောက်ပြီးသည်နှင့် အလှ မားသော ဝိတိုရိယာခေတ်အိမ်အုံ လုံး၏ဆင်ဝင်ကြီးကိုမြင်ကြရသည် ကြီးမှာ လေဒက်၊ မိုးဒက်ကို နှစ် ကြာညောင်းစွာခံထားရဟန်ရှိသော မကြာခဏဆေးအသစ်သုတ်ထား သစ်လွင်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်

နေသောနေရာများမှတစ်ပါး အိမ်ကြီး၏ မျက်နှာစာနံရံတစ်ပြင်လုံးကို တိုက်ကပ် ပန်းများဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ဆင်ဝင် အောက်တွင်မူ အဘွားဖြစ်သူသည် သူ့ အိမ်စေ့များ၊ ယာတော့မှအလုပ်သမား များနှင့်အတူ ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက် ကြသည်။

ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီအဖို့ အဘွား နှင့်နေထိုင်ခဲ့ရသောကာလသည် ပျော်ရွှင် စွာကြုံရသော နှစ်အပိုင်းအခြားများ ဖြစ် သည်။ သူ့မိခင်ဖြစ်သူကမူ ဒေါ်ရော်သီ အယ်ဒီအား အိမ်တွင်းမြို့ အမျိုးသမီး အထက်တန်းကျောင်းတွင်စာဆက်လက် သင်ကြားစေသည်။ သူ့အဖို့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအသစ်များရရှိသည်သာမက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပညာရပ်များကိုပါ လေ့လာခွင့်ရသောအချိန်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်းမြို့ကလေးရှိ စာကြည့်တိုက်မှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စာ အုပ်စာတမ်းစုံလင်လှသည်။ ဒေါ်ရော်သီ အယ်ဒီအဖို့ ရတနာသီကြီးတွေ့ရသ တဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်မှ နွေးဟောင်း အိမ်ထဲထဲကျော်မှုနှင့်ဆိုင် သောစာအုပ်များကို မနေမနား ငှားရမ်း ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ ထိုစာကြည့်တိုက်မှာ အလယ်တန်းကျောင်းသူတစ်ဦးက ဤ စာကြည့်တိုက်တွင် မည်သူ့ဖုတ်ရှုခြင်း မရှိသော အိမ်ထဲကျော်မှုဟောင်းနှင့်ဆိုင် သောစာအုပ်များကို ဖန်တ ခာတေအောင်ဖတ်ရှုခဲ့သော ဒေါ်ရော် သီအယ်ဒီအား အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။ ဤစာကြည့်တိုက်မှ အိမ်ထဲကျော်မှုလေ ခေ(ခေါ်) ရှေးဟောင်းအရပ်စာ၊ သမ္မာ သမီးစာအုပ်နှစ်တွဲအား ဒေါ်ရော်သီ သည် အချိန်ရသလောက် ဖတ်ရှုလေ့ သာခဲ့သည်ဟုဆိုရ၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်မီးကြီး တောက် ထောင်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ် သည်။ စစ်ပြေငြိမ်တွင် စစ်ပြိုင်နိုင်ငံများ အဖိုးတန်သော အသက်များကို ဆောက်သောက်လဲအနှုံးခံ၍ သံသံမဲမဲ ဆိုက်နေရသော်လည်း မည်သည့်ဘက် အနိုင်မရခဲ့။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီး ဝီ(လ်)ဆင်သည် ပြင်းပြင်း နက်နက်ဖြစ်ပွားနေသော ကမ္ဘာလူသတ် ကြီးကိုရပ်စဲ၍ ငြိမ်းချမ်းရေးရစေ ဘွားကြီးစားခဲ့သည်။ နှစ်ဖက်စစ် ပြိုင်နိုင်ငံများသို့ သံတမန်များစေလွှတ်၍ နှစ်ဖက်စစ်ပြိုင်နိုင်ငံများ၏ ထိပ်သီး ဆောင်များထံ သဝဏ်လွှာပါး၍

စစ်ပြေငြိမ်းချမ်းကြရန် ပန်ကြားခဲ့သော် လည်းမရခဲ့ပေ။ ဂျာမနီနိုင်ငံက အောင်ပွဲ ဆင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဥရောပအရှေ့ ဘက်စစ်မျက်နှာတွင် အဓိကရင်ဆိုင်နေ ရသော အင်အားကြီး ရုရှားနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးမတည်မငြိမ်မှုများဖြစ်လာသည်။

လက်ဝဲဝါဒကိုလက်ခံယုံကြည်ကြ သော ရုရှားလူငယ်တော်လှန်ရေးသမား များကမူ ဤပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ရုရှားပြည်သူလူထုနှင့်ဆိုင်။ အုပ်စိုးသူ တော်ဝင်မိသားစုများ၏ နယ်ချဲ့လိုသော ဝါဒကြောင့်ဖြစ်ပွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့သမား ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့်စစ်ပြေငြိမ်း ၍ လက်ရှိဇာဘုရင်အစိုးရအား ဖယ်ရှား နိုင်မှသာ ရုရှားပြည်သူတို့ လောကနိဗ္ဗာန် ကို တည်ဆောက်နိုင်မည်ဟူသောဝါဒ အား လူထုအတွင်း စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့အောင် ဆောင်ရွက်စဉ်းရုံးခဲ့ကြသည်။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရှိ ရုရှားတပ် မတော်သားများအားလည်း အုပ်စိုးသူ ဇာဘုရင်၏တော်ဝင်မိသားစုကောင်းစား ရေးအတွက် လယ်မဲ့ယာမဲ့ပစ္စည်းမဲ့လူ တန်းစားပြည်သူအများစုထောင်ချီ၍ သေဆုံးရသည့်စစ်ပွဲကြီးရပ်စဲ၍ စစ်ပြေ ငြိမ်းရန် တောင်းဆိုသည်။ ဆန္ဒပြပွဲများ ရုရှားနိုင်ငံ မြို့တော်အများအပြားတွင် ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာမှ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရှိ ရုရှားတပ်မတော်အတွင်း မငြိမ်မသက်မှု များဖြစ်လာသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ မှ ရုရှားတပ်သားအမြောက်အမြားလက် နက်ချခြင်း၊ တပ်မှထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် ခြင်းများပြုခဲ့တော့၏။ ဤကဲ့သို့ ဥရောပ အရှေ့ဘက်စစ်မျက်နှာ၌ ရုရှားဇာဘုရင် တပ်မတော်အတွင်း ကွဲအက်ရေးနှင့် ခွဲထွက်ရေးဖြစ်လာသောအခါ ဂျာမနီ ကိုင်ဇာဘုရင်တပ်မတော်အဖို့ အောင်ပွဲ ခံရန်သေချာသည်ဟုယူဆလာကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရုရှားနိုင်ငံအတွင်း ပြည်တွင်းစစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။

ဤတွင် ရုရှားဘက်မှတောဝန်ရှိသူ များနှင့် ဂျာမနီကိုင်ဇာဘုရင်အစိုးရမှ ထာဝန်ရှိသူများသည် ဘူခါရက်စာချုပ် နှင့် ဘရက်(စ်)လစ်တော့စာချုပ်များချုပ် ဆို့ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးအရယူခဲ့ကြသည်။ အနောက်ဘက်ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင်မူ ဂျာမနီကိုင်ဇာဘုရင်တပ်များသည် ဗြိတိသျှ တို့နှင့် မဟာမိတ်တပ်များကို ရှေ့မတိုး နိုင်အောင် ဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်သာမက ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်း ထိုးဖောက်ဝင် ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီး ပါရီမြို့နှင့် မိုင် (၄၀) ကွာ

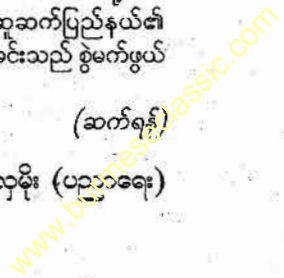
ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအား အောင်ပွဲခံနိုင် တော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာခဲ့ ပြီဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင်လည်း ကောလဟာလအမျိုးမျိုး ပျံ့နှံ့လာခဲ့ သည်။

ကိုဇာဘုရင်လေတပ်မတော်မှ လေသင်္ဘောကြီးများသည် လန်ဒန်မြို့ တော်အား နေ့အဆိုင်၊ ညအဆိုင်ခွဲ၍ ဝုံးကြတိုက်ခိုက်လျက်ရှိစဉ် ဒေါ်ရော်သီ အယ်ဒီသည် အိမ်တွင်းမြို့ကလေးတွင် အဘွားဖြစ်သူနှင့် ကြောင့်ကြမဲ့ကင်းစွာ နေထိုင်နေရာမှ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်ဖခင်ဖြစ် သူတို့က လန်ဒန်သို့ခေတ္တအလည်လာ ရောက်ရန် အကြောင်းကြားသဖြင့် သူ ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် လန်ဒန်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ ကြသည်။ ဤသို့ ခရီးထွက်ရာတွင်မူ မြင်းလှည်းဖြင့်သာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြရ၏။ သူတို့လိုက်ပါလာသောမြင်းလှည်းသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကျေးလက်ဒေသ၏မျက်စိ တစ်ဆုံးကျယ်သော လယ်ကွင်းများ၊ နွား စားကျက်မြက်ခင်းများ၊ ဖုန်းဆိုးမြေများ၊ အမိုးနီနီခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း များရှိသောရွာကလေးများကို ဖြတ်ခဲ့ကြ ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပူနွေးသောနေ ရောင်ခြည်နှင့် ဖုန်လုံးကြီးများအကြား ဝယ် သူတို့မြင်ရထားသည် တစ်ရပ်ရပ်ပြေး နေစဉ် မဆုံးနိုင်သော မြင်းလှည်းတန်း များကို မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သာ မော်တော်ကားတစ်စင်းတလေကို တွေ့ရ၏။ ကောက်ရိတ်သိမ်းရန်အချိန် ရောက်နေသောကြောင့် ရွှေဝါရောင် တောက်နေသော ဂျိုးင်းများ၊ ဝဲပျံနေ သောဗျိုင်းများနှင့် ပျံလွှားအုပ်များကို လည်းတွေ့ကြရ၏။

ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီအဖို့ လွမ်းမော တသဖွယ်ရှုခင်းများအား တသသဖြစ် လာသည်။ ယခင်ကမူ အသံဗလ်များ ဆူညံလှသော လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးကို ခင်တွယ်ခဲ့သော်လည်း သူ့အဘွားနှင့် ကျေးလက်ဒေသတွင် အနေကြာလာ သောအခါ ကျေးလက်ဒေသ၏ သာယာ တင့်တယ်ပုံ၊ ကျေးလက်နေလူထု၏ နိုးသားသောပတ်ဝန်းကျင်ကိုတွေ့လာရ သောအခါ ဒေါ်ရော်သီအယ်ဒီအဖို့ စိတ် ပြောင်းလာသည်။ ဆုဆက်ပြည်နယ်၏ သာယာလှပသောရှုခင်းသည် စွဲမက်ဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

(ဆက်ရန်)

လှစိုး (ပညာရေး)

သပိတ်ကျင်းကျော်ကျော်ထွန်း

ရှင်ပတောင်သန်ပါး ခင်ထားမှာလိုက်တယ်

ဘူမိဗေဒအထူးပြုဘာသာရပ်ယူမည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား မိုင် (၂၀) ခရီးလမ်းလျှောက်ပွဲဝင်စေပြီးမှ လက်ခံခဲ့ခြင်းကို ယခင်က သိပ်ပြီးဘဝင်မကျခဲ့သလို ဒီလောက်ကောလိုသလား ဟူ၍လည်း ထင်ခဲ့မိသည်။ ဘရေ (ဘူမိဗေဒလေ့လာရေးနှင့် ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေးဦးစီးဌာန) တွင်းဆင်းဝန်ထမ်းဘဝသို့ရောက်သော အခါတွင်မူ တက္ကသိုလ်ဝင်စဉ်က လမ်းလျှောက်ခိုင်းခြင်းသည် ဒါကြောင့်ပါလားဟူ၍...။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရရန် လျှောက်ခဲ့ရသောလမ်းသည် သာယာပြန်ပြန် သောကတ္တရာလမ်း၊ ယခုဘရေဘူမိဗေဒဝန်ထမ်းဘဝဖြင့်တကယ်လျှောက်လှမ်းရသည်က ဆူးပေါ်ကြမ်းတမ်းခယောင်းလမ်း၊ ချောင်းတို့ဖြတ်၊ လျှိုမြောင်းပတ်၊ မတ်စောက်မြင့်မားတောင်ထက်များသည့် ရွှေရင်ဆို့လမ်းတို့ဖြစ်လေရာ ယခုမှပင် သဘောပေါက်ရပေတော့သည်။ ဓာတ်သတ္တုသယ်တများရှိသည်ကလည်း တောတောင်များအတွင်း၌သာရှိခြင်းကြောင့်တည်း။

နေပြည်တော်တပ်ကုန်း မြပုဏ္ဏမာရွာမှ အရှေ့ဘက်ရမ်းရိုးမကြီးပေါ်ရှိ ပေ (၆၀၀၀) ကျော်မြင့်သည်။ မဲကုန်းတောင်မဲကုန်းသတ္တုတွင်းသို့ တစ်နေ့ကုန် တောင်တက်ခရီး။

နေပြည်တော်ပျဉ်းမနားပေါင်းလေး မြစ်ကမ်းရှိ ကျည်တောင်ရွာမှ နန်ချိုကိုဖြတ်၍ တက်ပြီးရင်းတက်၊ အသက်ပင်မရွှံနိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းလှသော ပင်ရဲမပေါက်လမ်းမှသည် ဝမုန်းတောင်ကိုဖြတ်သန်း၊ မြေမျိုဆိုသော ရွာလေးအထိ လျှောက်လှမ်းရသော ခရီးကြမ်း။

စခန်းကြီးသတ္တုတွင်း၊ ပိန္နဲတိုက်သတ္တုတွင်း၊ လေတန်ခွန်၊ ငှက်ကြီးတောင်၊ အောင်ဘိသိတ်၊ ဆိပ်ဖူးတောင်သတ္တုတွင်းအထိ တစ်တောင်တက်တစ်တောင်ဆင်း ဝတ်နေကုန် ခရီးပြင်းတို့နှင့်ရလေသောအခါ ဘူမိဗေဒအဓိကယူမိသည်မှာ မှားလေစွဟု နောင်တရချင်သလိုလို။

ခုတစ်ခါ လျှောက်လှမ်းရပြန်ပါပြီ။ ပုံတောင်၊ ပုံညာရပ်ဝန်း တယောဒေသ၊ နေရိုန်းပြင်းပြသည့် လတပေါင်းမို့ ရွက်ဟောင်းတွေကြော့ ရွာသစ်မဝေနိုင်သေး

သည့်အချိန်မို့ နားခိုစရာအရိပ်မရှိ။ ယောဒေသတစ်ခွင်သို့ ၁၉၇၀-၇၁ခုနှစ်များက ဘူမိဗေဒလေ့လာရေးနှင့် ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေးတွင်းဆင်းလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ရောက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ဤယောနယ်ခရီးစဉ်တွင်လည်း တောင်တက်တောင်ဆင်းသိပ်မရှိသည်မှလွဲ၍ တစ်နေ့လျှင် မိုင် (၂၀) ဝန်းကျင် ခြေလျင်ခရီးက မလျော့ပေ။ ပထမဦးစွာ ဆေးမင်းတောမြို့နယ်ခွဲဧရိယာသို့ဝင်ရပါသည်။ ဆေးမင်းတောရွာကြီးထိပ်ရှိ ရဲစခန်းကုန်းစည့်ရိပ်သာတွင် စခန်းချရပါသည်။

ဆေးမင်းတောဆီသို့ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ထူးဆန်းသောကျောက်နဂါးကြီးအား ဦးစွာသွားကြည့်ကြရန် လက်ထောက်မြို့ပိုင်ကြီးက သတင်းပေးသဖြင့် ကျောက်နဂါးကြီးရှိရာရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျောက်နဂါးကြီးမှာ သဘာဝအလျောက်

သော ဂေါဒန်ကျောက်၊ ကန်စွန်ဒေါင်းမှ ကျောက်မီးသွေး၊ ကန်စွန်းဒေါင်းကျောက်မီးသွေးကြောတို့မတွေ့ရလည်း အုန်းသီးအလွန်ပေါသည်အမှတ်တရရှိခဲ့ပါသည်။ ရေရှင်ရွာတွင် ကျောက်မီးသွေးကြောငယ်တစ်ခု ချောင်းအတွင်း၌တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဆေးမင်းတောတစ်ခွင်ပြု ပြန်ဖြစ်သာဖြစ်နှင့် မဝေးလှသည့် သံပရာသို့ ခရီးဆက်ရပြန်ပါသည်။ သံပရာ၌ခရီးချရပ်နားစဉ် အမကကျောင်းကြီး ဦးဖေဆင့်မှ အစစအရာရာ အညီပေးသလို ညစာထမင်းစားအညီ ခဲခဲသည်ကို မမေ့နိုင်အောင် ညည်းသည်။ ဆရာကြီးအား ကျေးဇူးကြောင်း ဤစာစုရေးရင်း အမှတ်တမ်းဖော်ပြအပ်ပါသည်ခင်ဗျား။

ယောနယ် ဘူမိဗေဒလေ့လာခန်း

ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ကျောက်များပင်ဖြစ်သော်လည်း တကယ်နဂါးကြီးတစ်ကောင် မြေကြီးထဲမှ ခွဲထွက်လာသည့်အလား ထင်မှတ်မှားလောက်အောင် တူလှပါသည်။ မြေကြီးထဲက ကိုယ်တစ်ဝက်ခန့် ခေါင်းထောင်၍ ထွက်လာသည့်အလား သဏ္ဍာန်ရှိပါသည်။ ဦးခေါင်းက မြောက်အရပ်သို့မူထား၍ မြေပေါ်ပေါက်ထွက်သည့်နေရာမှ ဦးခေါင်းအထိခန့်မှန်းခြေပေ (၉၀) ခန့်ရှိသော ဝဋ္ဋီရကျောက်နဂါးကြီးပေလားဟုပင် တွေးမိပါသည်။

ယောနယ်အိပဏာမတွင်းလုပ်ငန်းအား ဝဋ္ဋီရကျောက်နဂါးဖြင့်စီမံ၍ပေလားမသိပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့လျှောက်လိုက်ရသည့် ခြေကျင်ခရီးက နားရသည်မရှိ။ တောမရွာဘက်တွင် တွေ့ရှိရသည်ဟုဆို

တွင် ရောက်သည့်ဒေသ၊ ရောဂါကျေးရွာတို့မှတာဝန်ရှိသူများက လျှို့ဝှက်စွာ ကြိုဆိုအကူအညီပေးကြ အခက်အခဲမရှိပါ။ သို့သော် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ကူးသန်းပြောင်းရွှေ့သောအခါ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မကောင်းသေးသည့်ကာလ (၁၉၇၀)ဖြစ်၍ မော်တော်ကားအခက်

ခိုပါသည်။ ပခုက္ကူမှစတင်ထွက်ခွာမည့် နေ့ကလည်း ထီးလင်းမြို့သို့ထွက်မည့် တားကို (၃) ရက်ခန့် စောင့်ရပါသည်။ ခရီးသည်ပို့ဆောင်သောကားဟူ၍မရှိဘဲ ထီးလင်းသို့ ကုန်သွယ်ရေးပစ္စည်းများပို့ မည့်ကုန်တင်ကားကြီးများဖြင့် ကြိုသလို လိုက်ရ၏။

ယခုလည်း ဆေးမင်းတောမြို့နယ် ခွဲဝန်းကျင်မှ ဘူမိဗေဒလေ့လာရေးလုပ်ငန်းများပြီးစီး၍ ပေါင်မင်းတောင်ဧရိယာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဖြစ်ရာ ထီးလင်းဘက်သွားမည့်ကားကိုစောင့်ရန် ရဲစခန်းတောင်ပေါ်ဧည့်ရိပ်သာတွင် မတည်းခိုတော့ဘဲ ဆေးမင်းတောရွာထိပ်လမ်းဆုံဘေးတွင်ရှိသော အမည်မမှတ်မိတော့

သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏အပေါ်ထပ်တွင် တည်းခိုရပါသည်။ မပြောင်းရွှေ့မီ ဒေသထွက်ကုန်အမှတ်တရပစ္စည်းဖြစ်သော ရွှေခုံတိုင်မှ ယောလုံချည် ခရမ်းရောင်တစ်ထည်ကို သံယောဇဉ်ကြီး ချည်နှောင်မိသူ တပည့်မလေး 'ခင်ထား' အတွက် ဝယ်ရပါသေးသည်။

ကားစောင့်ရက် (၅) ရက်ပြည့်မှ ပခုက္ကူသို့ ပဲထောပတ်ပို့မည့်ကုန်ကားကြီးတစ်စီးလာရာ ထိုကားနှင့်ဖြစ်သလို လိုက်ခဲ့ကြရပါသည်။ ထီးလင်းမြို့လေးသို့ ပထမဆုံးရောက်သည့်အချိန်က တည်းခိုခဲ့သော တည်းခိုရိပ်သာ Bungalow တွင်ပင် တည်းခို၍ အုန်းတွဲကုန်းဇွဲသို့ဝင်ရန် စီစဉ်ရပါသည်။ ရှေးရှေးခေတ်အဆက်ဆက်မှ 'ယနေ့မျက်မှောက်ကာလတိုင်း' ရာသီမရွေး၊ ဒေသမရွေး သွားလာ

ပို့ဆောင်ရေးတွင် အဆင်ပြေလှသော နွားလှည်းဖြင့်သာ အုန်းတွဲကုန်းဇွဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အုန်းတွဲကုန်းဇွဲဆိုသည်မှာ ရွာနှစ်ရွာပေါင်းစပ်ထားသောအမည်ဖြစ်၍ ချောင်းကလေးတစ်ခု၏ ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်းစီတွင်တည်ရှိသောရွာများဖြစ်ကြပါသည်။ အုန်းတွဲသို့ရောက်သည့်နေ့ ဘုရားပွဲကျင်းပချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည့်အတွက် ဘုရားပွဲလာသောသူ အပျိုချောများကိုတွေ့ရပါသည်။ ပခုက္ကူမှ ရွှေမန်းသန်းနိုင်ဇာတ်အဖွဲ့ကပြဖော်ပြေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိကျေးရွာတိုင်းလိုလိုပင်လာကြရာ အလွန်ပင်စည်ကားလှပါသည်။

ဘုရားပွဲမပြီးမီ အုန်းတွဲရွာမှ အမကကျောင်းအုပ်ကြီးဦးခင်မောင်၏ အိမ်တွင် (၅) ရက်ခန့် တည်းခို၍ ဘုရားပွဲပြီးသောအခါ ရွာဦးရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာဦးခင်မောင်က ဘူမိဗေဒကွင်းဆင်းလုပ်ငန်းများပြီးစီးသည်အထိ ဘူမိဗေဒတွင် နေရန် ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း မိုးမလင်းခင် အိပ်ယာထ၊ ချက်ပြုတ်၊ ကွင်းဆင်းရမည့်ဒေသသို့သွား၊ တစ်ခါတစ်ရံညမောင်မှပြန်ရောက်ရသော ဘူမိဗေဒကွင်းဆင်းဝန်ထမ်းတို့၏ နိစ္စခွဲကျင်လည်ရသော ဘဝကြောင့် အိမ်ရှင်များကို အလွန်အားနာရပေမည်တစ်ကြောင်း၊ ဆရာကြီး

Handwritten signature in Burmese script.

တွင်လည်း အရွယ်ရောက်သူသမီးအပျို
ချောလေး (၂)ယောက်ရှိနေသဖြင့် မသင့်
လျော်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးကို
တောင်းပန်ကာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပါသည်။

ဘုန်းတွဲရွာအား အခြေစိုက်စခန်း
ထားတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများမှ
သတင်းပေးထားသော သယံဇာတများ
ရှိရာသို့ မရပ်မနား လှည့်လည်နေရပါ
သည်။ နေ့ရုန်းပြင်းပြသည့်တပေါင်းလမို့
ဟောင်းရွက်တိုကြွေကာ ရွက်သစ်တွေ
လည်း မဝေနိုင်သေးသည့်ကြားကာလ
ပေမို့ နားခိုစရာအရိပ်ကမရှိ ပူသည့်နေ
ဒဏ်ကြုံကြုံခံရင်း၊ လောင်းဘိုကြီး၊ ဝါးဘီး
ချောင်း၊ ဝက်သက်နှင့် အမည်မမှတ်မိ
တော့သည့်ကျေးရွာများသို့ နေ့ချင်းပြန်
သွားရောက် လေ့လာနေရပါသည်။
ဝက်သက်ရွာတွင် ကမ္မလာသီးများပေါ
ကြောင်းနှင့် မှတ်မိပါသည်။

ယောနယ်ရောက်လျှင် ဆင်စွယ်
သို့ရောက်အောင်သွားမည်ဟုအားခဲထား
သည့်အတိုင်း ယခုသွားရမည့်ဧရိယာထဲ
၌ ဆင်စွယ်ရွာပါဝင်သည်။ ထိုဆင်စွယ်
ရွာဆိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၉၆၀ ပြည့်
နှစ် နွေရာသီက သောင်းကျန်းသူအလန်နီ
တို့ ရက်စက်စွာသတ်သွားသောကြောင့်
ဆင်စွယ်ရွာရှိ အရွယ်ရောက်ပြီးသူ
ယောက်ျားမှန်သမျှ ရက်စက်စွာအသတ်
ခံခဲ့ရသောရွာဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က
သတင်းစာပါ ကိန်းဂဏန်းများအရ
(၇၄)ယောက်အသတ်ခံခဲ့ရသည် ဟူ၏။

ဆင်စွယ်ရွာသို့သွားမည့်နေ့တွင်
ကျွန်တော်အားခဲထားသမျှလွှဲရပါတော့
သည်။ စတင်သတင်းယူရန်သွားသည့်နေ့
က စခန်းပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေချိုး
လိုက်ရာ အပူရပ်၍ဖျားပါတော့သည်။
ဆင်စွယ်ရွာသို့လိုက်ပါနိုင်ခြင်းမရှိတော့
ပါ။ ဆင်စွယ်ရွာတွင် ထိုစဉ်က အသတ်ခံ
ခဲ့ရသော (၇၄) ဦးတို့၏အမည်များရေး
ထိုးထားသည့် ကျောက်စာတိုင်တွေ ရှိခဲ့
ရကြောင်း ကျွန်တော်၏လက်ထောက်
ဆာဗေယာ မောင်အောင်သိန်းက ပြန်
လာသောအခါ ပြောပြသဖြင့် ခဲလေသမျှ
လွှဲရလေခြင်းဟုသာ ရေရွတ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လေ့လာရှာဖွေရသည့်
သယံဇာတတို့တွင် ထုံးကျောက်လည်း
ပါဝင်သည်။ ထိုထုံးကျောက်ကို ထုံးဖုတ်
ခြင်းလောက်သာ အများသူငါသိကြသော်
လည်း ဘီလပ်မြေလုပ်ရသည်ကို သိသူ
နည်းပါလိမ့်မည်။ ထုံးကျောက်မှာ
ဘီလပ်မြေလုပ်ပုံကို သူ့ရေမထုဝင်းဖတ်

ပရိသတ်ကြီးအား ဗဟုသုတဖျော်ပြလို
ပါသည်။ ထုံးကျောက်ကို ဘီလပ်မြေလုပ်
ရသလို ယောနယ်တောမတက်၌တွေ့ရ
သော ဂေါဒန်ကျောက်ကိုလည်း ဓာတ်မြေ
ဩဇာလုပ်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ စက္ကူ
လုပ်ငန်း၊ အရောင်တင်ဆေးလုပ်ငန်းနှင့်
ဘီလပ်မြေလုပ်ရာတွင်ပါသုံး၍ရသော
သယံဇာတဖြစ်ပါသည်။

ဘီလပ်မြေလုပ်ပုံမှာ ထုံးကျောက်
နှင့် မြေစေးကို သမအောင် ရောနှော၍
ကြိတ်စက်ကြီးများဖြင့် အမှုန့်ကြိတ်ပေး
ရသည်။ ကြိတ်ပြီးအမှုန့်များကို ကန်များ
အတွင်း ရေဖြင့်ဖျော်တာ ထိုဖျော်ရည်
အား စင်တီဂရိတ်ဒီဂရီ (၂၆၀၀) ခန့် အပူ
ပေးထားသောပြောင်းလုံးဖိုကြီးများတွင်
ထည့်ကာ အပူတိုက်အခြောက်ခံပေးရ
၏။ ပြောင်းလုံးဖိုကြီးများသည် လည်ပတ်
နေသောဖိုကြီးများဖြစ်သည်။

စင်တီဂရိတ်ဒီဂရီ (၂၆၀၀) မှအပူ
ရုံန့်ပြင်းသည်ဖြစ်၍ ထုံးကျောက်နှင့်
မြေစေးတွင်ပါဝင်သော ဓာတ်ပစ္စည်းများ
သည် ဖိုကြီးအတွင်း၌ ဓာတ်သဘော
အရ ပြောင်းလဲပေါင်းစပ်သွားပြီးလျှင်
မာကျော၍ သေးငယ်သောအလုံးလေး
များဖြစ်သည့် ချော်မာဘဝရောင်သွား
သည်။ ချော်မာအလုံးလေးများသည် ရေ
နှင့်ထိသော်လည်း မည်သို့မျှမဖြစ်တော့
ချေ။ လည်ပတ်နေသော ဖိုကြီးများအ
တွင်းထည့်၍ အပူတိုက်စဉ် အပူချိန်ပျော့
လွန်း၊ ပြင်းလွန်းမဖြစ်စေရန် အရေးကြီး
သည်။ အဆိုပါ ချော်လုံးလေးများတွင်
ဂေါဒန်ကျောက် (ခေါ်) ကယ်ဆီယမ်
ဆာလဖိတ်(၂)ရနန်းခန့်ရော၍ အလွန်
ညက်သော အမှုန့်ဖြစ်အောင်ကြိတ်လိုက်
သောအခါ ပို့တလန်း (ခေါ်) ဘီလပ်မြေ
ဖြစ်လာလေသည်။ ဘီလပ်မြေအမှုန့်
ကြိတ်ရသောအခါ တစ်လက်မ၏အစိတ်
(၁၇၈) စိတ်ရှိ Center ကျအောင် ကြိတ်
ရသည်။ Port Land Cement ဟုခေါ်
ခြင်းမှာ ယင်းဘီလပ်မြေကို ရေဖြင့်ရော
စပ်အသုံးပြုပြီးနောက် ခြောက်သွေ့
မာကျောလာသောအခါ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ
တောင်ဘက်ကမ်းရိုးတန်း Port Land
ကျွန်းဆွယ်မှကျောက်နှင့်တူသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

ဘုန်းတွဲကျွန်းပွဲရွာ၏အရှေ့မြောက်
ခန့်တွင် ပေါင်းမင်းတောင်ဟုရှိပါသည်။
ထိုတောင်သည် ထုံးကျောက်တောင်ဖြစ်
ခြင်းကြောင့် ဘုမိဗေဒကွင်းဆင်းလေ့လာ
ရေးတွင် အရေးကြီးသောကဏ္ဍမှပါဝင်
ပါသည်။ ယောဒေသကြီးလမ်းပန်းဆက်

သွယ်ရေးကောင်းမွန်လာသောအချိန်
စီးပွားရေးလုပ်များလည်း တိုးချဲ့လာချိန်
၌ပေါင်းမင်းတောင်ကြီး၏အနီးတွင်
ဘီလပ်မြေစက်ရုံကြီးတစ်ရုံပေါ်ပေါက်
လာနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

• ပေါင်းမင်းထုံးကျောက်တောင်ကြီး
၏ ကွန်တိုမြေပုံရေးဆွဲထုတ်လုပ်နေ
အတွက် ကျွန်တော်နှင့် လက်ထောက်
ဆာဗေယာမောင်အောင်သိန်းတို့သီးသီး
လိုက်တစ်လုံးဖြင့် တစ်တောင်လုံးကို
ကွက်စိပ်ရိုက် တိုင်းတာနေရပါသည်။
ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်အသုံးပြုသော
သီအိုဒိုလိုက်မှာ ထိုအချိန်က ခေတ်အ
ဆုံးဖြစ်သော ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှထုတ်
လုပ်သည့် Kern အမျိုးအစား ဝမ်းစက္ကူ
အထိ တိကျစွာတိုင်းတာနိုင်သော သီအို
ဒိုလိုက်ဖြစ်ပါသည်။

ပေါင်းမင်းတောင်ကြီး၏ အရှေ့
တောင်ထောင့်တောင်ဆွယ်လေးတွင်
တိုင်းတာနေစဉ် ထောက်ကြံ့ပင်ကြီး
မှ အလွမ်းတေးသီးကျူးနေသော ဥဩ
ငှက်ငယ်၏လွမ်းမောဖွယ်ရာအသံကြောင့်
စိတ်အစဉ်တို့သည် ဝေးတစ်နေရာ
ပျံလွင့်သွားပါသည်။

ထိုအတူ မောင်အောင်သိန်း
လည်း -

“ကိုကြီးကျော်ရေ ကျွန်တော်
လည်း မဆီမဆိုင်ဗျာ ဥဩလေးအော်
ကြားရတော့ ငွေစာရင်းငှာနက အစ
ကြီးမှာလိုက်တာသွားသတိရတယ်”
ဟု ဆိုလာသောကြောင့် -

“ဘာလဲ - ဥဩတွန်သံကြားရင်
သူ့ကိုသတိရပါလို့ မှာလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးကျော်ရဲ့ နေ
ယောနယ်ကပြန်ရင် ငါ့ဖို့သနပ်ခါးတင်
အောင်ယူခဲ့လို့မှာလိုက်တာပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း
မိ၏။ ကျွန်တော်လည်း မောင်အောင်သိန်း
နှင့်အဖြစ်ချင်းတူနေသည့်အတွက် ခြင်း
ခြင်းပါ။

ကျွန်တော် ယောနယ်တစ်ခွင်
နှင့်ရတော့မည်ဟု စေတနာကျင့်
တပည့်မလေးများကို နှုတ်ဆက်
အခါ အခြားတပည့်မလေးတွေထက်
စေတနာပိုမိသော ခင်ထားက -

• “ဆရာလေး ရှင်မတောင်ဆေး
ရင် ခင်ထားဖို့ သနပ်ခါးယူခဲ့နော်”
ဟု မှာလိုက်သည်ကို သိ
သောကြောင့် ပြုံးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့်မင်
“အေးကွ - မောင်အောင်သိန်း”

ငါလည်းလိုချင်တယ်။ တို့မြေတိုင်းမှတ်တိုင် A.4 နားမှာ ထူးခြားတဲ့သနပ်ခါးတောလေးတွေထားတယ်”

“ဟုတ်လား ကိုကြီးကျော်၊ တွန့်တော်က သနပ်ခါးပင်မမြင်ဘူးသေးတော့ မသိဘူးပေါ့”

ဟုဆိုသဖြင့် -

“အေးအေး- ဒီမှတ်တိုင်က ကျွန်တို့ မြိုင်တွေတိုင်းပြီးရင်သွားခတ်ကြမယ်”

ဟုဆိုကာ သီအိုလိုက်ဒေတာများ ဆက်တိုင်းတာကြသလို ထောက်ကြပ်ပင်ထက်မှ နွေတေးရှင်ဥဩလေးကလည်း ထေးသိကျူးဆဲ။

စောစောပင် တိုင်းတာမှုများကို ခုပ်နားတာ သနပ်ခါးတောရီရာ တောင်ဆွယ်လေးသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ သိပ်မဝေးသဖြင့် ခဏနှင့်ပင် သနပ်ခါးတောရီရာရောက်လာပါသည်။

မုံရွာရှိ ကြေးစင်တောင်၊ လက်ပံတောင်းတောင်ဒေသဘက်တွင် တွေ့ရသော သနပ်ခါးပင်တို့သည် ထန်းပင်၊ ဘောင်မဲ့ပင်၊ သစ်ပင်လှေပင်စသောအပင်များနှင့် ရောနှောကာပေါက်ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ဖူးပါသည်။ ယခု ဤပေါင်းမင်းတောင်တွင်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်အပင်မျှမပါ သနပ်ခါးပင်သက်သက်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ခန့်မှန်းခြေ အပင် (၅၀) ခန့်ရှိမည်ထင်ပါသည်။ အပင်လုံးမှာလည်း အကြီးဆုံးထွာဆိုင်ခန့်သာဖြစ်ရာ ကျောက်ပျဉ်ခွံသွေးရာတွင် အနေတော်ဖြစ်၏။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုသနပ်ခါးတောလေးအား လူတို့ ခုတ်ထားသောအပင်ငုတ်တို့ဟူ၍ မတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူများမတွေ့မြင်၍ တားမြစ်လျက်တမင်မခုတ်ခြင်းလားဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း ရောက်တုန်းရောက်တုန် တစ်ပင်တော့ခုတ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထိုက်ပါသည်။

“မောင်အောင်သိန်းရေ၊ မင်းက တစ်ပင်၊ ငါကတစ်ပင်လုပ်မနေနဲ့။ တို့သူမိဗေဒလေ့လာရေးခရီးစဉ်ကလည်း တောင်ယော၊ ဆော၊ လှောင်းရှည်အတိဆက်ရဦးမှာ။ သယ်ရဦးရလည်းဝန်မလေးအောင်တစ်ပင်ပဲခုတ်ပြီးတစ်ဝက်စီယူကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ မောင်အောင်သိန်းစိတ်ကြိုက်အပင်ကိုခုတ်စေပါသည်။

သနပ်ခါးတောကြီးတွေ့ပါလျက်နှင့် တစ်ပင်သာခုတ်ခိုင်းရခြင်းမှာကား အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ တောထဲတောင်ထဲပိုင်ရှင်မဲ့အပင်တွေပဲဟုဆိုကာ စည်းမဲ့

ကမ်းမဲ့ခုတ်လျှင်လည်းရပါသည်။

ဤသို့ ခုတ်ယူပါက မိမိသုံးစွဲနိုင်သည်ထက် အလှူပယ်ပိုနေပါက သုံးရာမရောက်ဘဲ ဖြန့်ပေးရာရောက်ပါလိမ့်မည်။

တစ်ခါက ကလောမြို့နယ် ပလောင်တောင်ဒေသတွင် ရွှေလေ့လာရှာဖွေရေးဘူမိဗေဒလုပ်ငန်းများလုပ်စဉ်က တောထဲတောင်ယာဟောင်းတဲပျက်အနီးတွင် သံပရာပင်တစ်ပင်ပြွတ်နေအောင်သီးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်က သံပရာသီး (၅) လုံးခူးယူခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူပါသူ စက်ဆရာက အလုံးတစ်ရာခန့်ခူးခဲ့ပါသည်။ သူ့အတွေးက တောထဲမှပိုင်ရှင်မဲ့အပင်ပဲဟု ယူဆပုံရပါသည်။

စခန်းပြန်ရောက်ပြီး တစ်လကျော်ကြာသည့်တိုင် သူ့ဆယ်လုံးထက်ပိုမစားနိုင်ပါ။ ကျန်သော အလုံး (၉၀) ခန့်ပစ်လိုက်ရ၏။ မိမိစားသုံးနိုင်သမျှသာခူး၍ ကျန်အသီးများထားခဲ့ပါက ကြုံသူများ ခူးစားနိုင်သလို ယုတ်စွာအဆုံး ကျေးဇူးတိုစားသုံးနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်အောင်သိန်းအား သနပ်ခါးတစ်ပင်သာ ခုတ်ခိုင်းခြင်းပါ။

မောင်အောင်သိန်းခုတ်လိုက်သော အပင်မှ တစ်ယောက်လျှင် (၃) ပေခန့် တစ်ပိုင်းစီ ဖြတ်ယူခဲ့ကြပါသည်။ ထိုညက ဘူမိဗေဒတစ်ဖွဲ့လုံး ဆရာဦးခင်မောင်က လက်ဖက်ရည်သောက်ဖိတ်သောကြောင့် ဆရာအိမ်သို့ အားလုံးသွားပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုသည်မှာ မြို့ကလိုမျိုး နို့ဆီ၊ သကြားတို့ဖြင့်ဖျော်သော လက်ဖက်ရည်မဟုတ်ပါ။ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ထားသော ရိုးရိုးရေနေ့ကြမ်းကိုခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စားစရာအမြည်းကား စုံလှ၏။ ဒေသန္တရဗဟုသုတများ၊ ဓာတ်သတ္တုသယံဇာတများ ရောက်တတ်ရာရာပြောဆိုကြရင်း ည (၉) နာရီတွင် စခန်းချရာ ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

အိပ်ရာများကို ကျောင်းကြီးအောက်ထပ်တွင် တန်းစီအိပ်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်မောင်အောင်သိန်းက အစွန်ဆုံးအခန်းတွင်အိပ်ပါသည်။ အိပ်ရာထက်တွင် လှဲလှောင်းရင်း အိပ်ယာဘေးမှ သနပ်ခါးတုံးကိုကြည့်ကာ -

‘ဆရာလေး ရှင်မတောင်ရောက်ရင် ခင်ထားဖို့ သနပ်ခါးယူခဲ့နော်’

ဆိုသော ခင်ထား၏အသံလေးကို ကြားယောင်ရင်း ကျေနပ်ပီတိလေးများဖြင့် အိပ်မက်အတွေးကမ္ဘာရောက်သွား

ပါသည်။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိပါ။ ခေါ်သံလိုလို ကြားသောကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သနပ်ခါးတုံးအနီးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

အမျိုးသမီးသည် ဇာတ်ပွဲများမှ ဝတ်သော နတ်သမီးအဝတ်အစားခပ်ညှည့်မျိုးကိုဝတ်ထားပြီး သုန်မှန်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မောင်အောင်သိန်းကိုကြည့်ကာ -

“ရှင်တို့ ကျွန်မမိမာန်ကို ဖျက်ဆီးပြီးယူလာကြတယ်။ ချက်ချင်းပြန်ပို့ပါ” ဆိုလျက် အခန်းထဲမှ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း တကယ်ထင်မှတ်၍ အိပ်ရာမှထထိုင်လိုက်မှ အိပ်မက်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုအတုပင် မောင်အောင်သိန်းလည်း ထထိုင်ကာ ဟိုသည်ကြည့်၍ပြန်အိပ်သွားပါသည်။ နောက်နေ့ရောက်သော် ထိုအိပ်မက်ကိုမေ့သွားကာ မပြီးပြတ်သေးသော ဆာဗေးလုပ်ငန်းများ ဆက်လုပ်ကြပါသည်။

(၃) ရက်မြောက်ညတွင် အိပ်မက်တွင် တွေ့ခဲ့သော ထိုအမျိုးသမီးရောက်လာပြန်ကာ -

“ရှင်တို့ပြန်မပို့ဘူးလား။ ဒါ ကျွန်မ နောက်ဆုံး သတိပေးခြင်းပဲ”

ဟု ခက်ထန်လှသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြိမ်းမောင်းစဉ် ကျွန်တော်လည်းလန့်နိုးကာ ထထိုင်လိုက်မိသလို မောင်အောင်သိန်းလည်း ထိုင်ရင်း ထိုမိန်းမရီရာသို့ ပြိုင်တူကြည့်ကြစဉ် မီးခိုးအဖြူရောင်လိုလို အလုံးကြီးကျောင်းကြီး၏အပြင်ဘက်သို့လွင့်သွားသည်ကို နှစ်ဦးစလုံးမြင်လိုက်ကြရပါသည်။

ဤတွင်မှ ယမန်နေ့ကမက်ခဲ့သော အိပ်မက်တို့ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူပြောမိကြသလို မြင်ကြပုံချင်းလည်း ထပ်တူပင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသော အာဇာနည်ယုသုတ်တော်မှ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မပေလောဟု တွေးမိသဖြင့် -

“မောင်အောင်သိန်းရေ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မထင်တယ်”

ဟုဆိုရာ မောင်အောင်သိန်းက- ဂန္ဓဗ္ဗဆိုတာ ဘာကောင်လဲ ကိုကြီးကျော်”

ဟု မေးသဖြင့် - အာဇာနည်ယုသုတ်တော်တွင်လာဘီလူးထီး၊ ဘီလူး၊ ဂန္ဓဗ္ဗဖို၊ ဂန္ဓဗ္ဗပါ၊ ကုမ္ဘာ၊ နဂါးဆိုသည့်လူကို ဂန္ဓဗ္ဗပေး

ဝေမည်(ရွှေတိ)

မိခင်ကြီး၏လျှောက်လောင်းတစ်ကိတ်ကိုယ်တိုင်ကုလပေးခဲ့သော
ဩဇာရိက္ခသုခုမကျမ်းပြုဆရာကြီး ဦးအောင်ဒင်

ဩဇာရိက္ခသုခုမဆေးပညာသည် ဗုဒ္ဓ၏ အဘိဓမ္မာအမြင်ဖြင့် ခေါ်တွင်ခဲ့သော ဆေးပညာ၏အမည်တစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအမည်သည် မန္တလေးရတနာပုံခေတ် ဓာတ်ဆရာကြီး ဦးပိုလက်ထက်တွင် ပိုမိုအသက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဤဩဇာရိက္ခသုခုမဆေးပညာသည် အင်းဝခေတ်လောက်ကပင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ခေတ်စားနေခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သမိုင်းအထောက်အထားအရ တွေ့ရပါသည်။ ထိုအချက်ကို သိသာနိုင်ရန် အတိတ်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဓာတ်ပညာသမိုင်းဆင်းသက်လာပုံကိုလေ့လာကြည့်လျှင် -

- (၁) အင်းဝခေတ် သာလွန်မင်း တရားကြီးလက်ထက်တွင် ဝိနည်း (၅) ကျမ်းပြုစုသူ 'ရွှေပင်ဆရာတော်'
- (၂) ဝိနယာလင်္ကာရ ဋီကာကျမ်း ပြုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် 'တောင်ဖီလာဆရာတော်'
- (၃) ဆင်ဖြူရှင် တနင်္ဂနွေမင်း လက်ထက်တွင် ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ဋီကာနိဿယကျမ်းပေါင်းများစွာကိုပြုစုသော 'မင်္ဂါရတနာရာမနေရင်းဆရာတော်' နှင့်
- (၄) ကုန်းဘောင်ခေတ်ပထမပိုင်း အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တော် မကာရလောပရာဇဂုရုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ 'တောင်တွင်းဆရာတော် ခင်ကြီးပျော်'

တို့သည် မြန်မာဓာတ်ဆေးပညာနှင့် ဆေးဆရာတို့၏ သခင်ကြီးများ၊ ဆရာကြီးများဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မတစ်လုံးကျေသော တောင်တွင်းဆရာတော်ခင်ကြီးပျော်သည် အာဓိကမ္မ၊ ဒွါဒရာသီကျမ်း၊ ဒွါဒသိမ်ကျမ်း၊ ဩဇာရိက္ခသုခုမဓာတ်ကျမ်း၊ ဆနဂုတိဆေးကျမ်းများကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့ရာ ဩဇာရိက္ခသုခုမဆေးပညာသည် အဆီအနှစ်နှင့် ပြည့်စုံလှပါပေသည်။ ရှေးကဆရာထုံးစဉ်လာတိုင်း ဩဇာရိက္ခ သုခုမဟုတ်ဘဲ နာမတင့်ဆန်း သို့မည်တန်းထားသော ဆေးပညာတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

- နရသုခိကျမ်းဆရာကြီးဖြစ်သော အင်းဝရွှေမြို့တော်ဝန် စာရေးကြီး ဦးကောင်း၊ သမားတော်ပညာရှိပရမတ် ဆရာဓာတ်ဆရာကြီးဦးပို စသော ပညာရှိများက အစဉ်အဆက် လိုက်နာကုစားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဩဇာရိက္ခသုခုမဆေးပညာကို စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ရွှေဘိုခရိုင် ဒီပဲယင်းမြို့နယ် မရက် အင်ကြင်းပင်အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးအောင်ဒင်က (၁၂) နှစ်တိုင်တိုင် နေ့ညမဟူ လေ့လာခဲ့ပါသည်။ ဩဇာရိက္ခသုခုမကျမ်းကိုလေ့လာရင်း တစ်ဖက်မှ -
- ၁။ ဝိ၊ ၃။ မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော်
- ၂။ ဒီ၊ ၁။ သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂပါဠိတော်
- ၃။ ဒီ၊ ၂။ မဟာဝဂ္ဂပါဠိတော်

- ၄။ မ၊ ၁။ မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်
- ၅။ မ၊ ၃။ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်
- ၆။ သံ၊ ၁။ သံယုတ္တပါဠိ (ပ)
- ၇။ သံ၊ ၂။ သံယုတ္တပါဠိ (ဒ)
- ၈။ သံ၊ ၃။ သံယုတ္တပါဠိ (တ)
- ၉။ အံ၊ ၁။ အင်္ဂုတ္တပါဠိ (ပ)
- ၁၀။ အံ၊ ၂။ အင်္ဂုတ္တပါဠိ (တ)
- ၁၁။ ပဋ္ဌာန၊ ပဋ္ဌာနပါဠိ (ပ)
- ၁၂။ ပဋိသံ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ္ဂပါဠိ
- ၁၃။ ခုဒ္ဒက၊ ခုဒ္ဒကပါဠိတော်
- ၁၄။ ဓမ္မ၊ ဓမ္မပဒပါဠိတော်
- ၁၅။ မဟာန၊ မဟာနိဒ္ဒေသပါဠိတော်
- ၁၆။ မိလိန္ဒ၊ မိလိန္ဒပညာပါဠိတော်
- ၁၇။ အဘိ၊ ၄၊ ၁။ အဋ္ဌသာလိနိဒ္ဒေသကထာ
- ၁၈။ အဘိ၊ ၄၊ ၂။ သမ္မောဟဝိဒ္ဓါဒနီ
- ၁၉။ ဝိသုဒ္ဓိ၊ ၂။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ (ဒ)

တတ်သော နတ်မိစ္ဆာ (၄) မျိုးရှိကြောင်း၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သည် ယခုလို သနပ်ခါးပင်၊ ကရမက်ပင်၊ နံ့သာဖြူပင်စသော နံ့သာပင်မျိုးတို့၌ရှိနေသောနတ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်၌လည်း ဆယ်မျိုးရှိရာ (၁) မူလဂန္ဓ (၂) သာရဂန္ဓ၊ (၃) ဂဗဂ္ဂ၊ (၄) တစ၊ (၅) ပပဋိက၊ (၆) ခန္ဓ၊ (၇) ရသ၊ (၈) ပုပ္ဖ၊ (၉) ဖလ၊ (၁၀) ပတ္တဂန္ဓတို့ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုးတို့သည် နံ့သာပင်၌ ပဋိသန္ဓေထွယ်၍ နေသောနတ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် ထိုအပင်လဲကျသေသည့်တိုင် နေရာမပြောင်းဘဲ သစ်တုံးဆွေးသည်အထိရှိနေထိုင်ကြသည်ဟု အကျဉ်းမျှရှင်းလင်းပြောပြရာ ကျွန်တော်၏

စကားဆုံးသည်နှင့် -

"ကိုကြီးကျော်ရေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီသနပ်ခါးတုံးကိုယူထားလို့မသင့်ပေဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင် ပြန်ပို့ရအောင်လား"

ဟု ထိတ်လန့်စွာဆိုသောကြောင့် -

"အေးကွ - ငါလည်း ဒီအတိုင်း စဉ်းစားထားပါတယ်"

ဟုဆိုကာ နောက်နေ့အလုပ်သွားရင်း မူလခတ်ခဲ့သောအပင်နားတွင် ပြန်ထားစဉ် -

"ဆရာလေ၊ ရှင်မတောင်ရောက်ရင် ခင်ထားဖို့ သနပ်ခါးယူခဲ့နော်"

ဆိုသည့် ခင်ထား၏အသံကြားယောင်လာမိသလိုလို။ တကယ်ပင်

ထိုသနပ်ခါးပင်မှ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မပေလော့သည်ကိုမူ...

လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၁ ခုနှစ်တုန်းက ယောနယ်တစ်ခွင် ဘုမိဗေဒလေ့လာရာဖွေနေတိုင်းဆင်းလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်စဉ်က ပေါင်းမင်းတောင်တွင် ကြွတော်မူခဲ့ရသည့် ဂန္ဓိရဆန်သောကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့အား သူရဲဇွဲပရိသတ်ကြီးသို့ တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

စာကြောင်း။ ။ လက်ထောက်ဆာယာမောင်အောင်သိန်းသည် ပင်စင်တစ်ဘဝဖြင့် တ/ဥက္ကလာ (၁၆) ရပ်တွင် မိကျောင်းကန်အပိုင်း (၁) တွင် သူတို့တိုင် နေထိုင်လျက်ရှိပါကြောင်း။

သပိတ်ကျင်း - ကျော်ကျော်

- ၂၀။ ဓမ္မ၊ ဌ၊ ၂။ ဓမ္မပဒ (ဒု)
- ၂၁။ ဇာ(ဌ) ၇။ ဇာတက (သ)
- ၂၂။ မူလဋီ၊ ၁။ မူလဋီကာ (ပ)
- ၂၃။ အနုဋီ (၂)။ အနုဋီကာ (ဒု)
- ၂၄။ အနုဋီ (၃)။ အနုဋီကာ (တ)
- ၂၅။ ဝိသုဒ္ဓိ၊ ၆။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂမဟာဋီကာ (ပ)

များကို လေ့လာ ကိုးကားပြီး

အောက်ပါ ဂန္ထန္တရကျမ်းများ -

- ၁။ ပရမတ္ထဝိဘာဝိနီ (ဋီကာကျော်)
- ၂။ သင်္ဂဟအဋ္ဌကထာ (သင်္ဂြိုဟ်)
- ၃။ အဘိဓာန်ဂါထာ
- ၄။ သဗ္ဗပကိဏ္ဍကဓာတ်ကျမ်း
- ၅။ နရဂါးတွဲကျမ်း
- ၆။ နရသုခိ အဓိပ္ပာယ်ကျမ်း
- ၇။ ဒွါဒသိမ်ကျမ်း
- ၈။ အာဒိကမ္မဒွါဒရာသီကျမ်း
- ၉။ ဗုဒ္ဓစကြဝဠာ(ရနသံသ)နှင့်မြန်မာအင်္ဂလိပ် ဘာသာန္တရဆေးကျမ်းများ

တို့ကို လေ့လာဆည်းပူးပြီးမှ လူနာများကိုကုသခြင်း၊ ဒီပဲယင်းတောင်ယက်ကျေးရွာများမှ စတင်ဆေးပညာသင်တန်းပေးခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား ဆေးသင်တန်းများပို့ချခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူသည် ဆရာကြီး၏လက်ရင်းတပည့်များထဲမှတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးမှ ဆေးဆရာအဖြစ်လက်မှတ် ၁၂/ ၂၄၇/ ၆၇ ကို ချီးမြှင့်ခဲ့ပြီး အနည်းဆုံး (၁၂) နှစ် ဆေးကုပါမည်၊ (၁၂) နှစ်ဆေးသင်တန်းများပို့ချပါမည်၊ တတိယဝန်ချက်ပေးခဲ့ရပါသည်။ ဆေးဥယျာဉ်တစ်ခု (၄၈)နှစ်ရှိပါပြီ။ ဆေးသင်တန်းကိုလည်း ပို့ချနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ ကုသခဲ့သော လူနာများအကြောင်းကို သူ့ရလဒ်မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ကြာခဏရေးသားဖူးပါ၏။ စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်က နရသုခိဆေးရုံများသာမဂ္ဂဇင်းတွင် လျှောက်ဆောင်ခဲ့သည့် ကိုညို (ပေါက်ရွာ ဝက်လက်ရွာ) နယ် ရွှေဘိုခရိုင် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီးအား စာရေးသူကုသခဲ့ပုံအကြောင်းရေးသားခဲ့ပြီးပါပြီ။

ယခုအခါ ကင်ဆာကို မင်းကုတ်တောင်ပျောက်သတဲ့၊ သင်္ဘောရွက်ကပျောက်သတဲ့၊ ဟိုဟာကပျောက်သတဲ့၊ ဘာကပျောက်သတဲ့တွေ ကြားနေရပါမိပါ။ စနစ်တကျကုသဖို့လိုပါသည်။ ဩဠာကုသခဲ့မဆေးပညာကို SKY NET TV မှ နံနက်(၆း၃၀)နာရီတွင် ဆရာ

ကြီးဦးရန်အောင်နှင့် ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့်တို့က နေ့စဉ်ပို့ချပေးနေပါသည်။ Repeat Time အဖြစ် ညနေ (၄း၃၀)နာရီတွင် လွှင့်ပါသည်။ နားဆင်ကြည့်ကြဖို့ လိုပါသည်။ FM Bagan မှလည်း လွှင့်ထုတ်ပေးပါပြီ။ ယနေ့ ကမ္ဘာတွင် ဆားစိရောဂါ၊ မားစိရောဂါ၊ အိတ်တိုလာ စသည့် ရောဂါတွေဖြစ်နေပြီး နာမည်အရအမျိုးအမည်များသော်လည်း ဩဠာရိကသုခမဆေးပညာအရ ရောဂါသည် (၇) မျိုးသာရှိပါကြောင်း။

ဆရာကြီး ဦးအောင်ဒင်သည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖွားသာတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော မျက်စိနှစ်လုံးတိမ်ဖုံးနေသော ရောဂါနှင့် လျှာကြီးအောက်တွင် လျှာငယ်ပေါက်သော (ယနေ့အခေါ် လျှာကင်ဆာ) ကို တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကုသပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆရာကြီးက 'ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဠာရိကသုခမဓာတ်ကျမ်း နိဂုံးတွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

အဘွား ဒေါ်ဖွားသာသည် ၁၉၆၀ ပြည့် နှစ်တွင် ရွှေဘိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပါသည်။ ရွှေဘိုမြို့ ရွှေဘိုရတနာနန်းတော်ကြီးတောင်ဘက် မြက်စုရပ်ရှိ မြစန္ဒာနေအိမ်တွင် လူကြီးရောဂါဖြင့် အသက် (၁၀၄) တွင်မှ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင်မှ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

၁ ကျမ်းပြီးနိဂုံးပိုဒ်စုံ

(၄၃) ကြားစေမှတ်နာ။ ။ များပိုလ်ပါတို့၊ ကျမ်းစာပြီးဆုံး၊ ရေးကြထုံးဖြင့်၊ နိဂုံးသံချို၊ ဤတွင်ဆိုအံ့၊ ဟိုရှေးကနှစ်၊ လေးဆယ့်ရှစ်မှာ၊ ဖြစ်ခဲ့ နတ်တော်၊ ပြည့်ကျော် တရုဏ၊ ရက်မြတ်ဝင်္ဂ၊ နေ့အကြံတွင် ပြည့်စုံသမ္မာ၊ ထက်ကြပ်ပါသား၊ ရတနာသားဦး၊ မွေးကျေးဇူးကြောင့်၊ တဦးမိမာ၊ 'ဒေါ်ဖွားသာ' ကား၊ တခါသော်သည်၊ မျက်စိကြည်၌၊ တိမ်

ရည်စွဲကပ်၊ တရပ်နောက်ဝယ်၊ လျှာကြီးတွယ်လျက်၊ လျှာငယ်တက်ပေါက်၊ ရောဂါရောက်သည်။ မဖောက်မဖြတ်၊ သားအတတ်ဖြင့်၊ ချမ်းမြတ်ချမ်းသာ၊ ရှိခဲ့ပါ၍၊ ကျန်းမာအေးဆေး၊ ဒွေး-ဒွေး တိ-အစ်၊ ကျမ်းပြီးနှစ်ဝယ်၊ လသစ်နတ်တော်၊ ပြည့်ကျော်တေရသ်၊ ရောက်လတ်သမ္မာ၊ ဂုဏ်နေ့တိုင်၊ ခရိုင်ဖွဲ့ဆို၊ ရွှေဘိုအတွင်း၊ ရွှေရင်းမြို့နယ်၊ တောင်လက်ဆွယ်က၊ တင့်တယ်ဝေဆာ၊ 'လျှော်ဖြူရွာ' တွင်၊ ဒါန သီလ၊ သီတင်းမျှလျက်၊ သမထဝိပဿ၊ ကောင်းမြတ်အကျင့်၊ ဆည်းပူးခွင့်ကြောင့်၊ မိခင်စကား၊ နှုတ်ချိုပျားမှ၊ သားကောင်းတစ်ယောက်၊ ကျောက်ကောင်းတစေ့၊ ဆိုလေ့ကား၊ မမေ့သားပင်၊ 'မောင်အောင်ဒင်' တည်၊ မြက်ချင်စကား၊ တို့အကြားကြောင့်၊ အများလူတို့၊ ငါ့မိသို့လျှင်၊ ချမ်းမြို့ချမ်းသာ၊ ဖြစ်စေငှာဟု၊ စေတနာရှေ့သွား၊ တို့စိတ်ပွား၍၊ ကြိုးစားကြိုးပမ်း၊ မဖိတ်ထမ်းသည်၊ ဤကျမ်းပြီးအောင် မြင်ပေသော်ဟု ကျမ်းကြီး နိဂုံးပိုဒ်စုံတွင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဠာရိကသမားတော်များအဖြစ် ဆရာကြီး ဦးခင်မောင် (၃၈ လမ်း)၊ ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်၊ ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့်နှင့် ဆရာကြီးဦးလှမင်းတို့က ကင်ဆာကို အောင်မြင်စွာ ကုသပေးလျက်ရှိပါ၏။ ကမ္ဘာကသိဖို့တော့လိုပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်မြန်မာအချို့ကပင်လျှင် မယုံသလို ရှိနေကြသည်ကို ဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်နေပါ၍ ဤဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဠာရိကဆေးပညာကို လေ့လာကြပါရန်နှင့် အထက်ပါ ဆရာကြီးများက(ဆေးရုံဆေးခန်းများမှ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများအရ) ကင်ဆာအမျိုးမျိုး ကုသ ပျောက်ကင်းကြောင်း မှတ်တမ်းများရှိနေပါသည်။ သို့သော် ကြော်ငြာ၍ ကုသသူများမဟုတ်ကြသဖြင့် သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များတွင်တော့ မတွေ့နိုင်ပါကြောင်း။

ဝေစည် (ရွှေဘို)

၀၇၅-၂၂၄၃၂၊
၀၉-၂၀၃၇၀၄၅

ကိုး -
ဆရာကြီးဦးအောင်ဒင်၏ ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဠာရိကသုခမဓာတ်ကျမ်းနှင့် ဆရာကြီးဦးအောင်ဒင်၏ ဆေးပညာသင်တန်းပို့ချချက်များ

စိုးပင်း

(မြောက်စဉ်း-ရွာသစ်)

သိဒ္ဓိရှင်ကေလာသဒဘာသရာအောင်နှင့် တစ်နေ့တစ်ညသုံးခဲရသောကျွန်တော်

၁၉၉၇ ခု၊ ဇွန်လဆန်း မိမိအလုပ် ရှိစဉ် မွေလယ်ဘူတာ၌ တာဝန်ကျ၏။ ရွာ၏မြောက်ဘက် (၃) မိုင်ကျော်တွင် ရလှရွာ၏။ မိမိသည် ရလှရွာသို့ မကြာ မကြာရောက်လေ့ရှိသည်။ ထိုစဉ်က ရွာကျောင်းဆရာတော်ကြီးသည် ဉာဏ် တော် (၄၅)တောင်မြင့်သော စေတီကြီး အား အချောကိုင်နေချိန် ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ထံရောက်သည်နှင့် သူ့ဘုရား ကြီးအား လိုက်လံ ပြသပေးလေ့ရှိပါ သည်။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာ ဘုရားကြီး သည် အချောကိုင်ပြီး၍ ထုံးသက်န်းလှူ ပြီးသောစေတီကြီးအဖြစ် သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြော်ရလေ၏။ နောက်ဆုံး ထီးတင်ဖို့ သာ ကျန်တော့၏။

ဤရွာ၌ ဤသို့သော ဘုရားကြီး တစ်ဆူပေါ် ပေါက်ဖို့မှာ မလွယ်ကူပေ။ မနိုင်ဝန်ထမ်းသည်နှင့် တူနေသေး၏။ အိမ်ခြေတစ်ရာလေးငါးဆယ်ဖြင့် မဖြစ် နိုင်စရာပင်။ သို့သော်လည်း ဆရာတော် သည် သူ့ဘုရားအား အားသွန်ခွန်စိုက် ကြီးပမ်းရာမှ ယခုကဲ့သို့ အောင်မြင်လာ ခြင်းဖြစ်၏။

ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်စတွင် ဆရာ တော်ထံ မိမိရောက်သည်အခါ -
“ဒီနှစ် တပို့တွဲလ ထီးတင်မယ်။ ဒကာမောင်စိုးမင်း ရောက်အောင်လာခဲ့” ဟု ဆရာတော်မိန့်မှာ၏။

ထိုစဉ်က မိမိအသက် (၃၃) နှစ် သာရှိသေးသဖြင့် ရင်းနှီးသည့် ဆရာ ဒကာမို့ မိမိနာမည်အား မောင်စိုးမင်းဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

“တပည့်တော်လာပါမယ်ဘုရား” ဆရာတော်ထံမှအပြန် ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ယံ၌ မိမိအိပ်မက်မက်လေ၏။ ရွာကျောင်းရှိ စေတီကြီးထီးတင် ပွဲမြင်ကွင်းဖြစ်၏။ ပရိသတ်အလွန်များ ပြားသဖြင့် မိမိပင်မတိုးနိုင်။ စေတီ၏ အနောက် ပရိသတ်အစွန်မှရပ်ကြည့်နေ မိ၏။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ထီးတင်ပွဲ ကဲ့သို့ စည်ကားလှ၏။ ဘေးအနီးရွာများ မှ ဧည့်ပရိသတ်များ၊ ဘုရင်အဝတ်အစား များနှင့် ရှေ့ဝင်းနောက်ဝင်း အခင်းအကျင်း များနှင့် ပျော်စရာထီးတင်ပွဲကြီးဖြစ်၏။

မဏ္ဍပ်အသီးသီးမှ ပင့်သံယာများ၊ ပရိသတ်အဆောင်များစည်ကားလှသလို ပီတိအပြုံးများနှင့်သာ တွေ့မြင်နေရ၏။ ထီးတင်ဖို့ မင်္ဂလာအချိန်မှာ (၉)နာရီခန့် ထင်မိ၏။ ထီးတော်တင်ပွဲ စတင်ပါပြီ။ အောင်စည်အောင်မောင်းသံများနှင့်ဆူညံ နေလေ၏။

ပန်းရထားဖြင့် ထီးတော်အား တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တင်နေ၏။ ပရိသတ် အပေါင်းတို့သည် ထိုပန်းရထားသို့မော့ ကြည့်လျက် ပီတိအပြုံးဝင်နေ၏။ ထီးဘုံ အဆင့် မည်မျှရှိသွားပြီ မိမိမသိ။ နောက် ဆုံးထီးဘုံအား ပန်းရထားတင်လွတ်

လိုက်၏။

ဘုရား၏ထိပ် ငြိမ်းများပေါ်တွင်လူ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦး။ သူတို့ နှင့်အနီးမှ ပြဟာမင်း နှင့် သိကြားမင်းတို့ ထီး မိုးကိုင်လျက်။ အောက်အဆင့်မှ စတုလောကနတ်မင်းကြီးလေးပါး တို့သည် ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင်နှင့် အရောင်တောက်နေချိန် ပန်းရထား သည် ဘုရားထိပ်ဦးသို့ဝင်သွား၏။ နေရောင်သည် မိမိ၏

မျက်နှာအား တည့်တည့်ထိုးနေ သည့်ပမာ ထီးတော်အား ငေး မောကြည့်နေစဉ် အရှေ့မြောက် ထောင့် အပေါ်ကောင်းကင် ထက်မှ မီးခိုးရောင်အကြောင်း ကြီးတစ်ခုသည် အောက်သို့ ထိုး ဆင်းလာကာ ထီးတော်ရှိသော နေရာအား ရှိုးခနဲအသံမြည်လျက် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သွား၏။

ဝါးငြိမ်းများ၊ ထီးတော်များ တစ် မကျန် လူပုဂ္ဂိုလ်များပင် လေထဲ၌လွှဲ ထွက်သွားလေ၏။ ဝုန်းခနဲပွင့်ထွက်သွား သံကြောင့် ကြည့်နေသူပရိသတ်အပေါင်း တို့မှာ ဟာ၊ ဟင် အသံများ ပြိုင်တူလွှဲထွက် တဒင်ဆူညံသွားလေ၏။ မီးခိုးရောင်လေးကြောင်းသည်

ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်ပေ။ ဆီပီပီဝိုင်း
သာသာရှိ၏။ အကြောင်းလိုက် ထိုးဆင်း
တိုက်ဖြတ်အပြီးတွင် အပေါ်သို့ကော့
ဘက်ပြန်ဝဲထွက်သွား၏။

ဘုရား၏ တောင်ဘက်ခြမ်းတွင်
ဘုရားပေါ်မှပြုတ်ထွက်သွားသော ဝါး
ငြမ်းများ၊ လူများ၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာ

မင်း၊ နတ်မင်းကြီး (၄)ပါးတို့မှာ သွေးရဲရဲ
သံရဲရဲဖြင့် သေဆုံးနေ၏။ ပရိသတ်၏
အော်ဟစ်ငိုယိုသံများ ပွက်လော့ရွက်
သွား၏။ မိမိသည် ပရိတ်သတ်အကြား
တိုးဝှေ့ကြည့်သော် အနည်းဆုံး (၇) ဦး
ခန့်မှာ သေဆုံးနေ၏။ ကျန် (၄)၊ (၅)ဦး
မှာ သွေးရဲရဲသံရဲရဲ ပါးစပ်မှ သွေးတွေ
အန်နေ၍ အသက်မသေရှာသေးပေ။

သေဆုံးသူ၏ မိခင်များ ဒရော

သောပါးတိုးဝှေ့အကြည့် အသံပြုကြီးနှင့်
အော်ငိုလိုက်စဉ် မိမိလန့်နိုးလေသည်။
တစ်ယောက်တည်း ကြက်သီးထ၍
ကြောက်နေ၏။ အိပ်မက်မို့တော်သေး
၏။ ဆောင်းဝင်စ ကယောက်ကယက်
မက်သည့်သဘောဖြင့် အလေးမထား
သေးပေ။

အိပ်မက်အပြီး နှစ်ရက်အကြာ
ယခုကဲ့သို့ ထီးတင်ပွဲ တစ်ထပ်တည်းတူ
စွာမက်ပြန်ပါ၏။ ပထမအိပ်မက်ကဲ့သို့
လူတွေ့သေပါသည်။ အော်ကြဟစ်ကြင့်
ကြဖြင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေ၏။ ဤ
အကြိမ်တွင်လည်း သာမန်မျှသာသဘော
ထားမိပြန်၏။

ဒုတိယအိပ်မက်အပြီး တတိယ
အကြိမ် ထီးတင်ပွဲမက်ပြန်ပါ၏။ ပထမ၊
ဒုတိယထီးတင်ပွဲနှင့်ဆင်တူ၏။ လေကြမ်း
တစ်ခုမှဖြတ်တိုက်အသွား ထီးတော်ငြိမ်း
နှင့် လူအများလွင့်စဉ်သွားသည့်ပုံစံဖြစ်
၏။ လူအများသေကျေဒဏ်ရာရကြ၏။

အိပ်မက် (၃) ကြိမ်မက်အပြီးတွင်
မိမိစဉ်းစားခန်းဝင်ရလေ၏။ ဤဘုရား
ကြီးသည် မိမိနှင့် အစမှအဆုံးအထိ
များများစားစား မပတ်သက်ခဲ့ပေ။ အလှူ
ငွေအနည်းအကျဉ်းသာ ကုသိုလ်ဝင်ခဲ့မိ
၏။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရသော် ဒီဘုရား
ကြီးအား မိမိမပေးဆပ်ခဲ့ရပေ။ မိမိနှင့်
တိုက်ရိုက်မပတ်သက်သည့်အတွက် ရေငံ
နှုတ်ပိတ်နေဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အိပ်မက်အကြောင်းကို တစ်ဦး
တစ်ယောက်အား ပြောပြခဲ့မိသော်
တစ်ယောက်မှတစ်ရာအဆုံး ကျော်
မကောင်းကြားမကောင်း။ ထို့ကြောင့်
မပြောမိဖို့ နှုတ်ပိတ်ထားလေ၏။ သီတင်း
ကျွတ်လကုန်ခါနီးတွင် စတုတ္ထအကြိမ်
ထီးတင်ပွဲအား အိပ်မက်မက်ပြန်ပါ၏။

ပရိသတ်များစည်ကားနေတဲ့အချိန်
နောက်ဆုံးဘုံအဆင့်ရောက်ပြီး ထီးဆင့်
မည့်အချိန် နေရောင်သည် အတော်ပူ
လာ၏။ အချိန် (၁၁) နာရီခန့်ပူသော
အချိန် ဖြစ်၏။

အရှေ့မြောက်ထောင့်မှ လျှပ်စီး
တစ်ချက် လင်းခနဲ မျက်စိအားလာထိ၍
ပြာသွား၏။ ပရိသတ်များ၏ ဟာ၊ ဟင်
အသံများ ဆူညံသွား၏။ ဂျိန်းခနဲဆူညံ
သွား၏။ ငှက်ပျော့ဖူး၊ ငြိမ်းနှင့် လူအများ
မှာ ပွင့်ထွက်သွားလေ၏။

မိုးမရွာဘဲ နေပူကျဲကျဲတွင် မိုးကြိုး
ပစ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပရိသတ်များ
ပွက်ပွက်ညံ့သွား၏။ ဘုရား၏ငှက်ပျော့ဖူး
မရှိတော့ပေ။ ဘုရား၏တောင်ဘက်ခြမ်း
တွင် နတ်မင်းများအပါအဝင် လူပုဂ္ဂိုလ်
များ တစ်ယောက်မှမကျန် အကုန်သေ
လေ၏။ ထိုစဉ်က ခန့်မှန်း (၁၀) ယောက်
ခန့်ရှိလေ၏။

မိမိနားထံသို့ ယောက်ျားကြီးတစ်
ယောက်၏အသံအား ဆတ်ဆတ်ကြား
လိုက်၏။

'ကောင်းတယ်၊ ကတိမတည်တဲ့
ကောင်တွေ၊ သစ္စာပျက်တဲ့ကောင်တွေ'
မိမိအနီးမှအသံကြား၍ ဘေးဝဲ၊
နောက်ပြန်ကြည့်သော်လည်း အသံရှင်
တစ်ယောက်မှမရှိ။ လန့်၍ အိပ်ရာနိုး
လေ၏။

လေးကြိမ်တိတိအိပ်မက်ပေးခြင်း
သည် မရိုးသားတော့ပေ။ တစ်ခုခုတော့
ဒုက္ခကြုံတော့မည်။ ဒီကိစ္စ ရေငံနှုတ်ပိတ်
နေ၍မရ။ အားသည်အခါ ဆရာတော်
ထံသွားရတော့မည်။ ဆရာတော်အား
အကျိုးအကြောင်းမေးမည်။ ဆရာတော်
နှင့်တိုင်ပင်ကာ မိမိကူညီနိုင်သောအပိုင်း
အားပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

တန်ဆောင်မှန်းလဆန်းထဲတွင်
နေ့ခင်းပိုင်း စက်ဘီးဖြင့် ဆရာတော်ထံ
သွားတွေ့လိုက်၏။ ဆရာတော်နှင့်
အသင့်တွေ့၍ ဝမ်းသာရ၏။ ဆရာတော်
အားဝတ်ချအပြီးတွင် မိမိတစ်ကိုယ်လုံး
ကြက်သီးဖြန်း၍ အသားများထဲကျဉ်သွား
၏။ ဆရာတော်အား မိမိမှ ဦးစွာ
လျှောက်တင်လိုက်၏။

"ဆရာတော် တပို့တွဲလ ထီးတင်
မှာလားဘုရား"
"ဟုတ်တယ်လေ"

"ထီးတင်ပွဲကို ဘယ်သူဦးဆောင်
မှာလဲဘုရား"

"ဟေ - ဘယ်လိုဘယ်လိုဘယ်သူ
ဦးဆောင်မှာလဲ ဟုတ်လား ဒကာ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီဦး
ဆရာတော် ဦးဆောင်လို့မရဘူး ဘုရား။
ဆရာတော်ကဦးဆောင်ဖို့ ရည်မှန်းထား
သလားဘုရား"

"အေးဗျာ - ဒကာမောင်မောင်
ပြောမှသတိပေါ်တာ။ အဲဒါလုံးလုံးသတိ
မမေ့နေတာဗျ။ တို့များဦးမဆောင်နိုင်ဘူး
ဗျ"

"ဦးမဆောင်တာ ကောင်းထင်
ဘုရား။ လူတွေဒုက္ခရောက်မှာဘုရား
ဤစကားကြောင့် ဆရာတော်
မျက်နှာအံ့ဩသွား၏။ မိမိအားကြည့်၍
"ဘယ်လိုဘယ်လိုဗျ။ လူတွေဒုက္ခ
တွေ့ကြုံမှာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဘုရားဒီဘုရား
က ကတိ (၃)၊ (၄) ကြိမ်ပျက်ပြီးမှ ဦး
ဘုရား။ ဒါကို ဆရာတော်သိပါတယ်
ဘုရား"

"ကတိပျက်တာ (၃)၊ (၄) ဦး
ဟုတ်လား ဒကာမောင်စိုးမင်း"
"ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။ ဆရာ"

www.burmeseclassic.com

တော်ဖျက်တဲ့ကတိမဟုတ်ပါဘူးဘုရား။
ဘေးလူတွေကတိပျက်တာဘုရား။

အေးအေး - ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊
ဘုန်းဘုန်းသဘောပေါက်ပြီ၊ ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ်။ ဒါတွေ ဒကာက ဘယ်လို
သိတာလဲဗျ။

“တပည့်တော်မသိပါဘူးဘုရား။
အိပ်မက် (၄)ကြိမ်ပေးလို့ ဆရာတော်ထံ
အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပါတယ် ဘုရား။”

“ဒါဖြင့် အခု ဒကာပြောပုံအရ
ထီးတင်ပွဲကိုဘယ်လိုလုပ်စေချင်တာလဲ
အကြံပေးပါဦးဗျ။”

“ဒါရိုက်တာလိုတယ်ဘုရား။ ရိုးရိုး
ဒါရိုက်တာနဲ့မရပါဘုရား။ အကယ်ဒီဒီ
ဒါရိုက်တာနဲ့မအောင်မှာပါဘုရား။”

“ဘယ်လိုဗျ။ အကယ်ဒီဒီရိုက်
တာ ဟုတ်ကဲ့လား ဒကာမောင်စိုးမင်းရဲ့။
တို့ဆီမှာ ဘယ်ကလာ အကယ်ဒီဒီ
ဒါရိုက်တာရှိမှာလဲဟဲ့”

“ဒီမှာတော့မရှိဘူးဘုရား။ ဟိုး
အောက်ပိုင်းမှာ အကယ်ဒီဒီရိုက်
ဘုရား။”

“ကဲ - ဒါဖြင့် အဲဒီအောက်ပိုင်းက
အကယ်ဒီ... ဘယ်သူလဲ”

“ရုံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူရဲ့ဆရာ သထုံ
ဆရာအောင် သိဒ္ဓိအောင်ပါ ဘုရား။”

“ဒကာပြောတဲ့ ကေလာသဆရာ
အောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲဗျ။”

“ရသေ့ကြီးလို့ပြောပါတယ်ဘုရား။”

“နို့ - အဲဒီရသေ့ကြီးကို ဒကာ
ဆင်စိုးမင်းကသိတယ်လေ။”

“မသိပါဘုရား။ မမြင်ဖူးပါဘုရား။”

“သယ်လေ - မသိဘဲနဲ့များ ဟုတ်
မည်းလုပ်ပါ ဒကာရယ်။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။ သူက
အကယ်ဒီဒီကြီးပါဘုရား။ သူကိုယ်တိုင်
အောင်မှ ထီးတင်ပွဲအောင်မှာပါ
ဘုရား။”

“ဒကာအပြောက ကောင်းတယ်
တိုယ်လည်းမသိဘဲနဲ့။ ကဲ - ထား
ဒါဆို ထီးတင်ပွဲမှာ သူ့ကိုပင့်ပါ
သူက တပို့တွဲလအမီလာနိုင်ပါ
လားဗျ။”

“လာနိုင်၊ မလာနိုင် မသိသေးပါ။
ဟဲ့ဒကာ၊ နင့်ဟာက မသိတာ
အပြည့်ဟဲ့”

“မှန်ပါ။ ရုံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူနဲ့တိုင်
ဆရာတော်ထံ အကြောင်းပြန်
မသိဘုရား။”

“ကောင်းပြီဗျာ၊ အချိန်အကြာကြီး
တော့မလုပ်နဲ့။ အကျိုးအကြောင်းသိရ
အောင် ဘုန်းဘုန်းစောင့်နေမယ်”

“တင်ပါဘုရား။”

ဆရာတော်အား ဝတ်ချအပြီး
တင်းကျပ်နေသောခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါး
လန်းဆန်းသွား၏။ ဆရာတော်သည် မိမိ
အား ကြည့်၍ပြုံးနေသလို မိမိမှာ ဆရာ
တော်အား ကောင်းကောင်းပြန်မကြည့်
ရဲ၊ ကြောက်နေမိ၏။ မိမိပြောခဲ့မိသော
စကားများအား အကုန်မှတ်မိနေ၏။ ဒီ
စကားတွေ ဘယ်ကဘယ်လိုပြောမိသည်
မသိ။ ဒီစကားပြောစဉ်က ဆရာတော်
အား သေးသေးမှကြောက်စိတ်မရှိ။ ယခု
ပြောပြီးမှထိတ်လန့်နေ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်စကား
များခွင့်လွှတ်ပါဘုရား။”

ဟု လျှောက်တင်ကာ စက်ဘီးနှင့်
ရွာသို့ သွတ်ခြေတင်ခဲ့ရ၏။ ရွာရောက်
တော့ ဘုရားခန်းအတွင်း ရဲရဲပုံပုံပြောခဲ့
သောစကားအား အဖြေရှာနေမိသည်။
အကယ်ဒီဒီဆိုသောစကားလုံး မိမိတစ်ခါ
မှ မပြောဘူးသောစကား။ ဒါရိုက်တာဆို
သောစကားလည်း စပ်လို့မပြောဖူးချေ။
ဘယ်ကဘယ်လိုပြောမိမှန်း အစရှာမရ
တော့ပေ။

ထိုနေ့ညပိုင်း ကလေးရုံပိုင်ကြီး
ဦးယဉ်သူအား ဖုန်းဆက်အကြောင်း
ကြားလိုက်၏။ ရုံပိုင်ကြီးမှ အဘဆရာ
အား ခေါ်ကြည့်မည်။ လာမည်၊ မလာ
မည် အကြောင်းပြန်မည့်အကြောင်း မိမိ
အား အသိပေးလေ၏။ ထိုနေ့ည အဘ
ဆရာနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်မရပေ။
အဘဆရာ ရန်ကုန်ရောက်နေကြောင်း
သတင်းပြန်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးယဉ်သူမှ
မိမိအား ဖုန်းဖြင့်အကြောင်းကြား၏။

“ဟေ့ကောင် စိုးမင်း၊ အဘဆရာ
ထီးတင်ပွဲအမီလာမယ်။ မင်းဝမ်းသာ
တော့။ ဆရာတော်ကို သေချာလျှောက်
လိုက်ဦး။ အဲဒီမလာခင် အဘက ကလေး
မှာ တရားစခန်းပွဲလုပ်ဦးမှာ။ ကလေးက
ပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ဆီတန်းလာမယ်။ အဘ
က ရက်ကြိုရောက်မှာကွာ ဒါပဲ”

ရုံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူ ဖုန်းချသွား၍
မိမိပီတိဖြစ်နေ၏။ အဘဆရာလာမည်
တဲ့လေ။ မိမိသည် အဘဆရာကေလာသ
ဆရာအောင်အား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မတွေ့ဘူးသလို ကေလာသတောင်လည်း
ယခုချိန်ထိ တစ်ခါမှမရောက်ဘူးသေးပါ။
အဘ၏ ဓာတ်ပုံသေးအား ရုံပိုင်ကြီး
ဦးယဉ်သူပြု၍ တစ်ခါသာ မြင်ဖူးပါ၏။

ယခင်က နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်းမှ
ကျင့်စဉ်ရောင်ခြည်တွင် အဘဆရာ၏
ဆောင်းပါးကို နှစ်ခါသာဖတ်ဖူးလေ၏။
သာသနာပြုနေသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါး
အဖြစ် မိမိသိပါသည်။ အဘ၏အတွင်း
ရေးကျင့်စဉ်များ ဘာတစ်ခုမှမသိပါ။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်
မိမိသည် ဆရာတော်ထံပြော၍လျှောက်
ထားရလေ၏။ ဆရာတော်မှာ ဝမ်းသာ
နေပါ၏။ ထီးတင်ပွဲအတွက် သူစိတ်ချ
သွားသည့်သဘောဖြစ်လေ၏။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလတွင် အဘ
ဆရာအောင် ကလေးမြို့ရောက်၍
တရားစခန်းဖွင့်တဲ့အကြောင်း ဦးယဉ်သူ
မှ ဖုန်းဖြင့်အကြောင်းကြား၍ ဝမ်းသာမိ
၏။ ကလေးလာခဲ့ဖို့ခေါ်သော်လည်း မိမိ
ဌာနအလုပ်ပစ်၍သွားမရပေ။

ကလေးမြို့၌ သာသနာပွဲ(၁၀၈)ပွဲ
နှင့်တရားစခန်းအမိဌာနပွဲပြီးတော့မည်။
လာနိုင်လျှင်လာခဲ့ဖို့ခေါ်ပါသော်လည်း
မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ မိမိနှင့် ကလေးမြို့သည်
မိုင်(၅၀)ခန့်ဝေးသော်လည်း တစ်ညအိပ်
ခရီးဖြစ်သဖြင့် အချိန်နည်းလွန်းသည့်
အတွက် မသွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ တရား
စခန်းပွဲအောင်လေပြီ။ ထိုမှ ရဲလှရွာသို့
အဘဆရာနှင့်အဖွဲ့ တပို့တွဲလဆန်းတွင်
ရောက်ရှိကြ၏။ အဘအား ရဲလှရွာပို့
အပြီး ရုံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူမှ ကလေးမြို့
သို့အပြန် မိမိအား ဖုန်းဆက်အသိပေး
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ညပိုင်းဖြစ်၍ သွားချိန်မရှိတော့
ပေ။ မနက်ပိုင်း ရထားတစ်ဖြတ်ပြီးလျှင်
အဘထံသွားဖို့ စိုင်းပြင်းနေမိ၏။ မနက်
လင်း ရထားတစ်ဖြတ်ပြီး၍ ရဲလှရွာသွား
မယ်ဟန်ပြင်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်
ချမ်းလာ၏။ ငှက်ဖျားပြန်ပေါ်၍ ဆေး
သောက်ကွေးရ၏။

နောက်တစ်နေ့သွားမည်ဟုအားခဲ
သော်လည်း အဖျားကမပြတ်ပေ။ တိုးလို့
သာခံရပြန်၏။ ရွာက ဆေးဆရာဖြင့်
ပုလင်းကြီးချိတ်နေရ၏။ နောက်တစ်ရက်
နောက်တစ်ရက်ဖြင့် အိပ်ရာမှထနိုင်သော်
လည်းအားမရှိပေ။ ခနော်နီခနော်နီသွား။
အဘ၏တရားပွဲ မိမိမသွားရတော့ပေ။

မနက်ဖြန် ထီးတင်တော့မည်။
သွားပြီ၊ ငါ အဘကိုမတွေ့ရတော့ဘူး။
ပုလင်းကြီးချိတ်ရင်း အားငယ်နေမိ၏။
ပြုစုပေးသောဇနီးသည်မှာ အိပ်ရေးပျက်
ရှာလွန်းတော့ သူပင် အဖျားဝင်၍ ဆေး
ထိုးရပြန်၏။
“မိန်းမရေ ငါတို့တော့ ထီးမောင်
ရတော့ဘူး။ အဘနဲ့မတွေ့ရလော့ဘူး။”

ကံဆိုးလိုက်တာ”

မိမိသည် အိပ်ရာထက်မှ ဇနီးသည် အားအသိပေးတော့ သူကခပ်တည်တည် ဖြင့် -

“ကျွန်မတို့လင်မယားသွားရမှာ၊ မသွားလို့မရဘူး။ ယောက်ျားစောင့်ကြည့်”

သူ့အသံကြောင့် အားတော့ရှိသေး၏။ အားမရှိတဲ့မိမိကမထင်ပေ။

“မင်းကသွားရမှာပြောတယ်၊ ငါ့လည်းကြည့်ဦး၊ အားကိုမရှိဘူးဟာ၊ မင်းလည်းအားမရှိဘူး။ မသွားနိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

ဒီအချိန် ဇနီးသည်က ခပ်ထေ့ထေ့ စကားနှင့် အသံမာမာပြောပြန်၏။

“အဲဒါတွေအသာထား၊ သွားကို သွားရမှာ”

“ထီးတင်ပွဲက မနက် (၈) နာရီနဲ့ (၉)နာရီကြားတင်မှာကွ။ ခြေကျင့်သွားရမှာ”

“ကဲပါ-ဒါတွေတော့မနေနဲ့။ အားရှိအောင်အိပ်လိုက်။ မနက်ထီးတင်ပွဲအမိ သွားမယ် ဒါပဲ”

ဇနီးသည်မှာ ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုခန်းဝင်သွား၏။ ဇနီးသည်အားပေးမှုကြောင့် အားရှိသော်လည်း မဖြစ်နိုင်မှန်း သိနေပါသည်။ မနက် (၅) နာရီထိုးပြီ။ ဇနီးသည်က ဘယ်အချိန်နီးသည်မသိ၊ အဝတ်အစားအသစ်ဖြင့် မိမိအနားရပ်၍ နှိုးလေ၏။

“ကဲ-ကိုယ်တော်ချောထ၊ ထီးတင်ပွဲသွားမယ်”

မိမိ အံ့ဩသွားပါ၏။ အိပ်ရာမှ ကောက်ခနဲထစဉ် တစ်ကိုယ်လုံးလန်းဆန်းနေ၏။ ဇနီးသည်က ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရပ်လျက်။ မိမိလည်း ဝမ်းသာအားရ နောက်ဖေးဝင် မျက်နှာသစ်သန့်စင်ရ၏။ မနေ့ကပင် ပုလင်းကြီးချိတ်သေးသည်။ ယခု လန်းနေ၍ ဝီတိဖြစ်လှ၏။

ဇနီးသည်မှာ မွေးစားသမီးလေးနှိုး၍ မှာစရာရှိတာမှာနေ၏။ ထိုစဉ်က မိမိတွင် မွေးစားသမီးနှင့်အတူ သားသမီး (၅)ယောက်ရှိလေ၏။ မိမိအဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် ငါးနာရီခွဲလေပြီ။ လင်မယားနှစ်ယောက် မိုးမလင်းခင် သံလမ်းလျှောက်၊ ခြေကျင့်ခရီးဆန်ခွဲကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အားအင်မပြည့်ပေ။ နာလန်ထသာဖြစ်ကြ၏။

နံနက် (၈) နာရီမထိုးမီ ရဲလှရွာထီးတင်ပွဲသို့ရောက်ကြ၏။ သာသနာ့အလံများ၊ သံယာစင်များ၊ ဧည့်ပရိသတ်မဏ္ဍပ်များ၊ လူသူပရိသတ်များနှင့် စည်

ကားလှ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ အဖော်ကောင်းကောင်းမတွေ့။ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ဖြင့်ကလယ်ကလယ်။ ထိုစဉ် ဇနီးသည်အား မိန်းမချင်းအသိမှခေါ်၍ ပါသွား၏။

မိမိမှာ သာသနာပွဲများထားရာသို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်၍ ငေးကြည့်နေရ၏။ သာသနာပွဲများအားရေတွက်ရာ ပွဲပေါင်း (၁၀၈) ပွဲတိတိရှိ၍ အံ့ဩရပြန်၏။ အဆင့်အဆင့်ဖြင့်တင်လျှထား၏။ ဤလို သာသနာပွဲများတစ်သက်တာ ဤတစ်ကြိမ်သာမြင်ဖူးသေး၍ ငေးမောရလေ၏။

မိမိသည် အဘဆရာအောင်အား တွေ့လိုတွေ့ငြားရှာမိသော်လည်း မတွေ့ပေ။ သို့ဖြင့် သံယာစင်နှင့် တွဲထားသော ယောက်ျားအဆောင်မဏ္ဍပ်၏ အလယ် ရေနေ့ပွဲတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မိမိသည် သာသနာပွဲစင်များအား ကျောပေးအနေအထားဖြင့်ထိုင်နေစဉ် မိမိ၏ဆရာအဘဘိုးငွေမောင်းအား အမှတ်မထင်တွေ့၍ ဝမ်းသာမိပြန်၏။ အဘက မိမိအားအရင် မြင်၍နှုတ်ဆက်လေ၏။

“လူလေးလာပါတကား။ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“အခုမှရောက်တာ အဘ၊ ရှမ်းမလည်းပါတယ်။ အဖော်တွေနောက်ပါ သွားတာ”

“ဪ - သမီးလည်းပါတာကိုး”

“အဘထီးတင်ပြီးမှပြန်မှာမို့လား”

“မတင်ဘူး လူလေး၊ ဆရာသမားကသွားဆိုလို့လာခဲ့တာ။ အဘလည်း စောစောကရောက်တာမကြာသေးဘူး” (ဆရာသမား ဆိုသည်မှာ ပထမဘိုးဘိုးအောင်ဖြစ်ပါ၏။)

“အဘလည်း ထီးတင်ပြီးမှပြန်လေ”

“ဟင့်အင်း-နေလို့မရဘူး။ အခုပဲ ပြန်ခိုင်းနေပြီ။ ဘာကိုစွဲမှန်းမသိဘူး။ အဘပြန်မယ်”

“ခဏနေ ထီးပဲတင်တော့မယ် အဘရယ် နေပါဦးဗျ”

“နေလို့မရဘူး လူလေးရဲ့၊ ဆရာသမားက အမိန့်နှစ်ခါမပေးဘူး။ ကဲ - အဘပြန်ပြီ”

အဘဘိုးငွေမောင်းသည် ပရိသတ်အကြားမှတိုးရောက် သူ့ရွာသို့ပြန်သွားလေ၏။ အဘပြန်သွား၍ မိမိစိတ်ထဲတွင် မကောင်းပေ။ ထီးတင်ပွဲလာပြီးမှမတင်ဘဲပြန်သွား၍ဖြစ်၏။ မိမိသည် ရွာခံလူကြီးများနှင့်လက်ဆွဲကြနေစဉ် အသက် (၆၀)ခန့် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်မှ

မိမိပခုံးပုတ်၍ပြောလာ၏။

“မင်းကို ရသေ့ကြီးက ခေါ်ခေါ်တယ်။ သွားလိုက်ဦး”

မိမိမျက်လုံးများဝိုင်းစက်သွား၏။ ဘရသေ့အား ဟိုဟိုဒီဒီရှာတော့ နောက်ကျော့ သာသနာပွဲများရွေ့တည်တည် ဆက်တိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော ဘရသေ့အားတွေ့ကြိုက်သီးများထလေ၏။ ဝမ်းသာဝမ်းသာဖြစ်၍ အဘအားကြည့်နေမိ၏။ အဘရသေ့သည် ပရိသတ်အလယ်မှ မိမိတစ်ဦးတည်းစိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြနေ၏။

မိမိသည် ဘေးကလူအားခေါ်သည့်အထင်ဖြင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လှသော်လည်း အဘရသေ့က ခေါင်းယှဉ်ပြ၏။ မိမိက ရင်ဘတ်ပုတ်ပြသောအခါ အဘသည် ခေါင်းညိတ်၍ သူ့ဆီလာခေါ်တော့၏။

ပရိသတ်ကြားမှတိုး၍ အဘရောက်သောအခါ ဝတ်ချလိုက်၏။ အဘက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် အားကြည့်၍ပြောလေ၏။

“ခဏနေ ထီးတင်မယ်၊ ဘယ်လျှောက်မသွားနဲ့။ သမီးလည်းပါတယ် မင်းတို့ကိုယ်တိုင်တင်ရမှာ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘဆရာ”

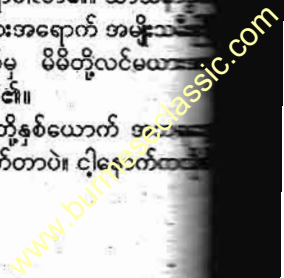
အဘသည် ကောက်ခနဲထကာ သွား၏။ သမီးလည်းပါတည်ဆိုလေ ဇနီးသည်ကိုပြောသည်ဖြစ်၍ မိမိလည်း အကြား ရှာပုံတော်ဖွင့်ရလေ၏။ ဇနီးသည်ရှာရင်း မိမိပီတိဖြစ်နေမိ၏။ ထိုစဉ်မှမတွေ့ဘူးသေးတဲ့ အဘဆရာက အား ပရိသတ်အလယ် လက်ညှိုးတောက်ခေါ်ခြင်းအပေါ် အံ့ဩဝမ်းနေခြင်းဖြစ်၏။

မိမိကလည်း အဘဆရာအား ယခုမှ နဖူးတွေ ဒူးတွေ မြင်နေကြဖြစ်၍ ပီတိတွေဖြစ်နေမိ၏။ ပွဲနေအကြော်ဆိုင်တွင် ဇနီးသည်အား ဆွဲခေါ်ခဲ့ရပြန်၏။

“မင်းကလည်းရှာလိုက်ရတာက ဘရသေ့နဲ့တွေ့တယ်။ မင်းလည်းထီးတင်ရမယ်တဲ့။ လာ - ထီးနားမှာသွားအောင်”

ဇနီးသည်မှာ ကြောင်အင်းနှင့်မိမိခေါ်ရာပါလာ၏။ သာသနာ့ရွှေနှစ်ဦးသားအရောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ မိမိတို့လင်မယားလာတွေ့ပြန်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အားခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ။ ငါ့နေ့ကထက် ခဲ့”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လျက် ထိုအမျိုးသမီးကြီးနောက်
လိုက်သွားရ၏။ သာသနာပွဲစင်နှင့်
သံဃာစင်နောက်ကျောတွင် လိုက်ကာ
များကာရံထားသောအခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်
ကြ၏။ အခန်းထဲတွင် အဘ၏ တပည့်
တပန်း (၁၀) ယောက်ခန့်ရှိလေ၏။ မိမိ
ထို့နှစ်ယောက်မှာ အဘအားကန်တော့
လိုက်၏။ အဘမှပြောလေ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဝေးဝေးလံလံ
လျှောက်မသွားနဲ့။ ကိုယ်တိုင်ထီးတင်ရ
မှာကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”
ထိုစဉ် ရံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူအား ခုမှ
ဘွားခနဲတွေ့၍ ဝမ်းသာမိပြန်၏။ အဘ
မှ ဦးယဉ်သူအားပြောလေ၏။

“သား-ယဉ်သူ၊ အဘအတွက်
တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းအမြန်ခုတ်ခွဲစမ်း
သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘဆရာ”
ရံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူသည် လှစ်ခနဲ
အပြင်ထွက်သွား၏။ မိမိတို့လင်မယား
အား အဘမှ ဓာတ်လုံးတစ်လုံးစီ ချီးမြှင့်
လေ၏။ အဘထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာ
၏။

“အချိန်ကကျပြီ။ ဟိုဟာဒီဟာ
တွေကမပြီးသေးဘူးကွာ ခက်လိုက်တာ။
ဒီအိုး ပွဲတိုင်းကြုံနေရတယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုကို
အသားပေးလွန်းတယ်။ ဒုက္ခရောက်ကုန်
ကြလိမ့်မယ်”

အဘထံမှ အလိုမကျသံအား မိမိ
အထောင်နေစဉ် ဦးယဉ်သူ တောင်ဝှေး
နှစ်ချောင်းကိုင်၍ ဝင်လာစဉ် အဘမှဆီး
သံလိုက်၏။

“လာ - သား၊ အဘကိုပေး။
တစ်ချောင်းဆိုရပါတယ်ကွာ။ နှစ်ချောင်း
ဆိုပါသွား”

အဘဆရာသည် တောင်ဝှေး
အား ထိပ်မှအဖျား၊ အဖျားမှထိပ်သို့
သတ်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ဆွဲပြီးသည်နှင့်
အဘထံမှအသံထွက်လာ၏။

“အဘတောင်ဝှေးကပါမလာဘူး။
တောင်ဝှေးလည်းပြီးတာပဲကွာ။ သား
ယဉ်သူ၊ ဝင်းသမားတွေပြီးပြီလား။ အချိန်
ကုန်ပြီ။ သွားပြောစမ်း၊ မြန်မြန်လုပ်
ကြည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဆရာ”
ဦးယဉ်သူ အပြင်ထွက်သွားပြန်
၏။ အဘထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်
၏။

“အတော်ခက်တဲ့လူတွေ အဆောင်
အသောင်ရက်ပကာသနမက်ကြတာကိုး။

မြန်မြန်လုပ်ချင်လုပ် အချိန်အလွန်မခံနိုင်
ဘူး”

ထိုအချိန် မိမိလက်ကနာရီအား
ကြည့်ရာ နံနက် (၉:၁၀) နာရီရှိလေပြီ။
ထိုအချိန် အိုးစည်ငုံမောင်းအသံများကြား
နေရ၏။ အဘသည် ကောက်ခနဲထ၍
မိမိတို့အား -

“ကဲ - သားတို့၊ ထီးနားမှာသွား။
ထီးကို မင်းတို့ကိုယ်တိုင်ကိုင်၊ ပန်းရထား
ပေါ်တင်ရမှာ။ အဘ အမိန့်ပေးတာနဲ့
ဆက်တိုက်တင်ပေး ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”
မိမိတို့သည် အဘခိုင်းစေသည့်
အတိုင်း ထီးတော်အနီးရပ်စောင့်နေရ၏။
စည်တော်ကြီး စတိတ်ခုံပေါ် အဘဆရာ
မိုက်ကိုယ်တိုင်ကိုင်လျက် အောင်စည်
အောင်မောင်း တစ်ကြွေးလေ၏။ စည်
တော်ကြီးဆိုင်းသံနှင့်မြိုင်လှ၏။ ရှေ့ဝင်း
နောက်ဝင်းအဖွဲ့များပင် ဒရောသောပါး
လှည့်ကြည့်ရ၏။ အချိန်စေ့နေ၍ဖြစ်ပေ
၏။

(၉:၁၅)နာရီတွင် အဘသည် မိမိ
တို့အား ထီးစတင်စေ၏။ ထီးအား ပန်း
ရထားဖြင့်လွှတ်တင်စဉ် အဘဆရာ
သည် အောင်ဇေရုတပုဒ်စုံဖြင့် သီကျုံး
နေလေ၏။ ထီးများတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်
တင်လျှင်ကျရာ နံနက် (၁၀:၄၅)တွင် ထီး
တင်ပွဲပြီးမြောက်လေ၏။

ထီးတင်ပွဲပြီးသည်နှင့် မိမိမှာ
ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်၍ အဖျားဝင်လာ၏။
ဇနီးသည်အား အသိပေး၍ ရွာပြန်ဖို့ပြော
ရ၏။ အဘအားနှုတ်ဆက်ချင်သေးသည်။
ဆရာတော်အားကန်တော့ချင်သေးသည်။
နေ၍မဖြစ်ပေ။ ရောဂါထလာသဖြင့်
လင်မယားနှစ်ယောက် တောလမ်းမှ
နေပူကျဲကျဲ ဒုန်းပြန်လာခဲ့ရ၏။

လမ်းတစ်ဝက် ငှက်ဖျားသည်းမှာ
စိုး၍ ဘယ်မှဝင်မနား။ နေ့လယ်(၁၂:၃၀)
တွင် မိမိအိမ်ရောက်၍ အားလျော့မည်
ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် နောက်မှ သူစိမ်းအမျိုး
သားတစ်ယောက်က မိမိအားပြောလေ
၏။

“ဦးစိုးမင်း၊ အဘဆရာဒီရောက်
တော့မယ်။ ရွာကလည်းနဲ့ပို့ပေးတာ။ ပရိ
သတ်(၆၀)လောက်ပါတယ်။ ထမင်းစီစဉ်
ပေးပါတဲ့။ အဘအတွက် အခန်းစီစဉ်
ထားတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”
အမောပြေချိန်မရ၊ အဖျားပင်
ဘယ်ပြေးသွားသည်မသိ။ မိမိ၏ဘုရား
ခန်းအား ဦးစွာရှင်းလိုက်၏။ အိမ်နီးချင်း
မိန်းမဖော် (၃) ယောက်အမြန်ခေါ်၍

ထမင်းဟင်းချက်ကုခိုင်းရပြန်၏။ ထမင်း
အိုးများတန်းစီတည်၊ အသီးအရွက်များ
နှင့် ဟင်းစီစဉ်ကြ၏။

နေ့လယ် တစ်နာရီကျော်သော်
အဘနှင့်ညီပရိသတ်(၆၀)ခန့်မှာ အိမ်
သို့ရောက်ရှိလာ၏။ ပရိသတ်အတွက်
နေရာကျင့်စာဖြင့် ဘူတာရင်ပြင်အား
ဖျာအပြည့်ခင်း၍ စီစဉ်ပေးရ၏။

အဘဆရာအောင်အတွက် မိမိ
၏ ဘုရားခန်းအား အသင့်ပေးထား၏။
ထူးခြားချက်ရှိလေ၏။ မိမိတို့လင်မယား
အိမ်ရောက်သည်နှင့် ရွာထဲမှအသိမိတ်
ဆွေများမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ရောက်လာ၏။ အိမ်ခန်းတစ်ခုလုံးပြည့်
ညပ်နေလေ၏။

အဘ၏သာဝကတပည့်များမှာ
ဘူတာရင်ပြင် ၌ လဲလျောင်းကြလေ၏။
သာဝကများ ထမင်းဆာကြပြီ။ ထမင်း
ကလည်း ချက်တုန်းတန်းလန်းသာရှိ
သေး၏။ ထိုစဉ် မိမိအတွေးကောင်းဝင်
လာ၏။

အနောက်တောင်ကုန်းပေါ်တွင်
မုံလည်တရားစခန်း (၃၀) ရက်၊ မဟာ
စည်တရားစခန်း (၁၅) ရက်ကျင်းပချိန်
ဖြစ်၍ နေ့ဆွမ်းကျွန်ရှိလျှင် ရပေမည်မို့
လူနှစ်ယောက်ခေါ်၍ ကုန်းပေါ်အပြေး
တက်ခဲ့ကြ၏။

နေ့ခင်းဆွမ်းကျွေးအဖွဲ့အား အသိ
ပေးလိုက်ရာ သူတို့လည်း အံ့ဩကြ၏။
မိမိတို့လည်းအံ့ဩရ၏။ မွန်းလွန်နာရီ
နားပင်ကပ်နေပြီ။ အမှန်ဆို ဆွမ်းကျွေး
အဖွဲ့သည်ပြန်ကြပြီ။ ယနေ့မှမပြန်ဘဲ
တစ်ဖွဲ့လုံး ဆွမ်းဟင်းအပြည့်နှင့်စောင့်နေ
ခြင်းသည် အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။

ဆွမ်းကျွေးအဖွဲ့ထဲမှ ဒန်အိုး၊ ဇလုံ
များနှင့် ဆွမ်း၊ ဟင်းအပြည့်အစုံတည်ခဲ့
၏။ ပရိသတ်အား ကျွေးရ၏။ မလောက်
၍ နောက်ထပ်တစ်ခေါက်ပင်ထပ်သယ်
ရလေ၏။ အမှန်ကျွေးရမည့်ပရိသတ်မှာ
(၆၀) ခန့်သာဖြစ်သော်လည်း အလိုလို
ရောက်လာသော ပရိသတ်(၄၀)ခန့်ပါ
တစ်ခါတည်းကျွေးမွေးရလေ၏။ တောင်
ကုန်းပေါ်ကဆွမ်းအလှူရှင်များလည်း
ကုသိုလ်ထူးရလေ၏။ မိမိတို့လင်မယား
ကလည်း ကုသိုလ်ထူးရလေ၏။

ဆွမ်းကိစ္စပြီး၍ ဧည့်သည်ပရိသတ်
တို့အား သေချာကြည့်လေရာ မိမိအံ့ဩ
ရပြန်၏။ ကလေး၊ သာစည်း၊ ထောက်
ကြွန်း၊ နတ်ချောင်း၊ မြောက်စည်းမှ မိမိတို့
နှင့် ရင်းနှီးဖူးသော မိတ်ဆွေဟောင်းများ
ဖြစ်နေတော့၏။

ရပ်ဝေးမှနေည့်သည်များ ဘူတာ

ပေါ်ညောင်းပွဲကြပြီ။ ရွာမှဧည့်သည် (၄၀)ခန့်မပြန်သေး။ အဘဆရာအား အကဲခတ်ကြသည်ထင်ပါ၏။ မိမိ၏ ဘုရားခန်းအတွင်းမှ ဧည့်သည်တစ် ယောက်ချင်းအား အဘဆရာမှ ဓာတ် လုံးတစ်လုံးစီ ချီးမြှင့်ပေးလေ၏။ ပရိသတ် အများ ဓာတ်လုံးကိုယ်စီရသော်လည်း မိမိ၏မိတ်ဆွေရင်း အသက်(၇၀)ကျော် ဂေါပကဘိုးတော်ကြီးနှစ်ဦးမှာ ဓာတ်လုံး မရ၍ ကလယ်ကလယ်ကြည့်နေရ၏။ ဒါကို မိမိသိ၍ အဘထံတိုးတိုးပြောမိ ၏။

“အဘဆရာ၊ ဂေါပကအဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်။ သူတို့ကို ချီးမြှင့်ပါဦး”

“ပေးလို့မရဘူး၊ နေပလေစေ”
မိမိလည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။ စိတ်မကောင်းသာဖြစ်မိလေ၏။ ဓာတ်လုံး ရသူများ ကိုယ်စီပြန်ကြလေ၏။ ဂေါပက အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာ ညှိုးငယ်စွာပြန် သွားရှာလေသည်။ ထိုစဉ် မိဖိုချောင်မှ စားဖိုမှူးလေးယောက်အဖွဲ့မှာ ဓာတ်လုံး မရ၍ ပူစိပူစိဖြစ်ရ၏။ သူတို့က ဇနီး သည်နှင့် အိမ်နီးချင်းမိန်းမလတ်များ ဖြစ် ၏။ မိမိမှ အဘဆရာအား အသံပေးမိ ပြန်၏။

“အဘဆရာ၊ မီးမိချောင်က လေးယောက်က ပူစိပူစိလုပ်နေတယ် အဘ။ ချီးမြှင့်ပေးပါဦး”

ထိုအခါ အဘက ပြုံး၍ခေါ်လိုက် ဟုဆိုကာ မိမိကသွားခေါ်ပေးလိုက်၏။ အဘသည် အညှီရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီ အား လက်တိုသွားအောင် သေချာ ခေါက်နေ၏။ လက်ဖျံနားအထိခေါက် ထား၏။ လေးဦးအား အပေါက်ဝနား သေချာမတ်ရပ်ရပ်ခိုင်းထား၏။ အဘမှ အသံထွက်လာ၏။

“သေချာကြည့်”
အဘသည် လက်နှစ်ဖက်အား ဦး ခေါင်းပေါ်ဆန့်တန်းအပြီး လက်ဝါးနှစ် ဖက်အား ဖတ်ခနဲတေ့အုပ်လိုက်ကာ သူ တို့(၄)ယောက်ရှေ့ ညာလက်ဖယ်အပြီး ဘက်လက်ဖဝါးထဲတွင် ဓာတ်လုံး(၄)လုံး အား အထင်းသားတွေ့ရ၍ ပြုံးနေ အောင်ကြည့်လျက် ပြုံးနေကြ၏။

အဘဆရာ ယခုလိုလုပ်ပြခြင်း သည် တခြားသူကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဇနီး သည်ကြောင့်မှန်း မိမိသိ၏။ ထီးတင်စွဲ မှာ သူ့ဓာတ်လုံးတစ်လုံးရ၏။ ရွာအပြန် လမ်းတွင် မိမိအား -

“မင်းအဘက မျက်လှည့်ဆရာ ကြီးထင်ပါတယ်ကွာ”

ဟု ဆိုလေ၏။
ဒါကို မိမိက -
“မဟုတ်တာတွေလျှောက်မပြောနဲ့၊ ငရဲကြီးမယ်ကွ”
ဆိုတော့ -

“ငါ့အထင် မင်းအဘက တိုက်ပုံ အင်္ကျီလက်ရှည်ထဲ ဓာတ်လုံးလေးတွေ ထည့်ထားတယ်ထင်တာပဲကွယ်”

သေချာပါသည်။ ဇနီးသည် ယခု လိုပြောတာ အဘဆရာသိ၍ အင်္ကျီ လက်ခေါက် လက်တွေပြပေးခြင်း ဖြစ် လေ၏။ လေးဦးသား ဓာတ်လုံးတစ်လုံး စီရ၍ ကြည့်နူးကြလေ၏။ ထိုစဉ် မိမိ၏ ဆရာ ချောင်းကောက်ရွာမှ အဘဘိုးငွေ မောင်းသည် နေပုကျဲကျဲ အဆောင်းမပါ အိမ်ရှေ့ရောက်၍ အံ့ဩရပြန်၏။

အဘ၊ နေကပူသနဲ့ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဗျ။ မနက်က ရဲလူ၊ ဒီက ချောင်းကောက်၊ ခု ဓမ္မလယ် မပင်ပန်းဘူးလားအဘရယ်၊ အသက်က ကြီးလှပြီ”

“အေး- အဘလည်း မနက်က လူ လေးနဲ့ပြောအပြီး ရွာပြန်တယ်။ ထမင်း စားပြီးတာနဲ့ လူလေးဆီသွားလွှတ်လို့ လာခဲ့တာ။ ဘာကိစ္စပန်းမသိဘူး”

အဘစကားအပြီး မိမိ ချက်ခနဲ အတွေးပေါက်ပြီ။ ရသေ့ကြီးဆီလာတာ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပင်။ မိမိဉာဏ်မမီ ၍ ဆက်မတွေးပေ။ အဘအား ဖိတ် ခေါ်လိုက်၏။

“အထဲမှာ အဘရသေ့ကြီးနို့တယ်။ ဝင်တွေ့ပါအဘ”

ဘိုးငွေမောင်းသည် အခန်းထဲဝင် ၍ ဘုရားအားဝတ်ချလေ၏။ အဘဆရာ သည် ဆက်တီခုံပေါ်မှပြုံး၍ အသံထွက် ပေါ်လာ၏။

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ”
ထိုစဉ် အဘဆရာ အသံကျယ် ကျယ်ဖြင့်ပြောလေ၏။

က - ဒီလူက သာမန်လူမဟုတ် လေတော့ ဓာတ်လုံးပေးရဦးမယ်”

အဘသည် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် အားပွတ်၍ ပဲနောက်စေ့သာသာ ငွေ ရောင်ဓာတ်လုံးလေးအား ဘိုးငွေမောင်း ပေးစဉ် လက်တွန့်သွား၏။

“အလို- သူက ဒီဓာတ်လုံးနဲ့မရ ဘူးဗျ၊ ကြီးတာမတုံး။ ဒါဆိုလည်းကြီးတာ ပေါ့ကွာ”

ဖတ်ခနဲ လက်နှင့်အုပ်လိုက်၏။ မူလဓာတ်လုံးလေးသည် အတော်ကြီး သောဓာတ်လုံးဖြစ်၍ ဘိုးငွေမောင်းအား ပေးလိုက်၏။

“ဒီထဲမှာ ထူးတဲ့သူကနှစ်ယောက် ပါလေတော့ ဖူးခိုင်းရသေးတာပေါ့ကွာ”

အဘသည် ပြောပြောဆိုဆို အညှီရောင်လည်သာအိတ်ထဲမှ ကတ္တီပ အနီစံဖြင့်ဖူးအုပ်ထားသော တစ်ထွာခန့် ရှိ စေတံတစ်ဆူအား ဘုရားဆောင်ထဲက တင်လိုက်၏။ ဘိုးငွေမောင်းနှင့် မိမိသည် အံ့ဩနေမိ၏။ ထိုစဉ် အဘဆရာမှ -

“ဖူးထိုက်သူတွေဆိုတော့ ဖူးခွဲ ပေးရမှာပေါ့။ ကဲကဲ - ဒီပုဂ္ဂိုလ် (ဘိုးငွေ မောင်း) က အရင်ဖူးဗျာ။ ဒီဘုရားထ လူတွေမလုပ်နိုင်ဘူး။ နတ်သိကြားတွေ သာလုပ်နိုင်တာ။ သံသေပြီးသားဓာတ် သားအစစ်နဲ့ဓာတ်သားဘုရား၊ ဒါကြောင့် လူတွေမလုပ်နိုင်ဘူးပြောတာ။ ဝံာဝင် သီတာက စူဠာမဏိစေတီပဲ။ သေချာနဲ့ လိုတဲ့ဆုတောင်း”

ဘိုးငွေမောင်း၏လက်ပေါ် သံသေ ဓာတ်ဘုရားအား အဘမှထည့်လိုက်၏။ ဘိုးငွေမောင်းသည် ဓာတ်သားဘုရား အား နဖူးနှင့်ထိ၍ ရွတ်ဆိုပွားပွားနေ၏။ မိမိဘုရားခန်းထဲတွင် ခုတင်ကြမ်းတစ်ထပ် ရှိ၍ ရွာကျောင်းမှ ရဟန်းပျိုနှစ်ပါး အသင့်ထိုင်နေလေ၏။ ဘုရားခန်းထဲ တွင် အဘဆရာအောင်၊ ဘိုးငွေမောင်း မိမိနှင့် ရဟန်းပျိုနှစ်ပါးရှိ၏။ အပြင်ဧည့် ခန်းတွင် ပရိသတ်တချို့သာရှိလေ၏။

အဘဘိုးငွေမောင်းသည် စိတ် တိုင်းကျပုဇော်နေ၏။ မိမိသည် အဆု တောင်းပုံအား ကပ်၍နားထောင် သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲမကြားရ။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာ ဘိုးငွေမောင်း ဆုတောင်းပြီးလေ၏။

အဘဆရာအောင်သည် ဘိုးငွေ မောင်းထံမှ ဘုရားအားယူပြီး မိမိအဆု တောင်းဖို့ပြောလေ၏။

“က - လူလေး လိုရာဆုတောင်း နော်။ ဒီသံသေဘုရားက လူတိုင်းဆု တောင်းတာပဲ။ ထူးတဲ့သူမဟုတ် တာ။ လိုတဲ့ဆု စိတ်တိုင်းကျတောင်းစေ”

အဘဆရာသည် မိမိလက်ထဲ ဘုရားထည့်၍ လက်လွှတ်လိုက်ထိ အတော်အတန်လေးလှသောဘုရား ရှိ၏။ လက်ထဲတွင် အေးစိမ့်နေ၏။ အဘက ဘုရားအား နဖူးနှင့်ထိ၍ ဆုတောင်း လိုက်ပါသည်။

ဤဘုရားအားရိုခိုးပုဇော်ခေ အင်္ကျီအားကြောင့် တပည့်တော် သာသနာအင်္ကျီ ကြီးကျယ်စွာဖြင့် မြှောက်စွာပြုရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကျော်ဖြစ်ရပါလို၏ ဘုရားထံ ဤဆုတောင်းအပြီးတွင်

ထဲ၌ ဆိုနှစ်နေပါသည်။ ဝမ်းနည်းသလို လို၊ ဝမ်းသာသလိုလိုဖြစ်၍ ဝေခွဲမရ။ ငိုချင်သလိုလိုဖြစ်မိ၏။ ကြက်သီးများထ နေ၏။ မျက်ရည်များဝိုင်းလျက်။ ဘုရား အား အဘဆရာထံပေးလိုက်ရာ အဘ မှ ဘုရားဆောင်ပေါ် ပူဇော်ထားပေး လေ၏။

ထိုစဉ် ဘိုးငွေမောင်းသည် ဘုရား အား ထပ်မံဦးသုံးကြိမ်ချအပြီး အသံတိုး တိုးဖြင့် 'ရွာပြန်မယ် ကိစ္စပြီးပြီ။ အဘ ဆရာအောင်က ဘိုးငွေမောင်းအား တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောပေ။ ဘိုးငွေမောင်း အပြင်ထွက်သည့်အခါ မိမိက နေပူလွန်း ၍ တားလေ၏။

“အဘ၊ ညအိပ်ပြီးမှပြန်လေ။ နေကပူလွန်းသေးတယ်”
“ရတယ် လူလေး၊ အဘသွားနေ တာ။ က - သွားပြီ”

အဘ ချောင်းကောက်ပြန်သွားပြီ။ နေပူလှ၍ သနားနေမိ၏။ ဤနေရာတွင် မိမိစိတ်ထဲ သံသယဝင်နေ၏။ ဘုရားခန်း အတွင်း ဘိုးငွေမောင်းဝင်လာစဉ် အဘ ဆရာက ခရီးဦးကြိုမနှုတ်ဆက်ပေ။ တစ်ဖန် ဘိုးငွေမောင်းကလည်း အဘ ဆရာအား ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောပေ။ အဘဆရာက ဓာတ်လုံးပေးသည်။ ဘိုးငွေမောင်းယူသည်။ ဘုရားဖူးခိုင်း သည်။ ဖူးပါသည်။ အဘဆရာနှင့် ဘိုးငွေမောင်း အဆင့်မတူတာကို မိမိ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတော် ကောင်းတို့သည် အာလာပသလ္လာပ ထွေရာလေးပါး တစ်ခွန်းမျှမပြောခြင်း သည် အံ့ဩလေစွပင်။

မိမိဘုရားခန်းထဲပြန်ဝင်သောအခါ အဘဆရာသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် တွင် မျက်စိမှေး၍ နားနေ၏။ ယခင်ရက် မှုးက ရဲလှရွာတရားပွဲများ၊ လူသူပရိ သတ်များစည်ခံနှင့် အဘနားချိန်မရှိရှာ သော ဒီနေ့လည်း မနက်ပိုင်းထီးတင်အပြီး မှ ယခုနှစ်နာရီခွဲလေပြီ။ အဘ၏အရိပ် အတံသိသူမှာ ရံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူဖြစ်၏။ မိမိအား တီးတိုးဖြင့် အဘနားတော့မည်၊ တစ်ယောက်တည်းနေချင်ပြီ။ စည်သည် ထွေအသိပေးဖို့ တောင်းဆိုလေ၏။

ခုတင်ကြမ်းပေါ်မှ ရဟန်းပျိုနှစ်ပါး က နှုးကောင်းလှ၏။ ယခုချိန်ထိမပြန်ပေ။ ဤဖြင့် မိမိက အသိပေးရတော့၏။ ထို အခါမှ မိမိအားနှုတ်ဆက်၍ ရွာကျောင်း ပြန်သွားကြ၏။ လူပရိသတ်များလည်း ပြန်ကြလေ၏။ ထိုအခါ အဘဆရာ သည် သံသေဓာတ်သားဘုရားအား တစ်ပေါစနှင့်ကျကျနပြန်ထုတ်၍ သား

ရေအိတ်အတွင်း ပြန်ထည့်သိမ်းလေ၏။ အဘဆရာအား အခန်းတံခါးပိတ်၍ အနားယူလေတော့၏။

မိမိသည် နောက်ပါသာဝကများရှိ ရာ ဘူတာရုံဘက်လှည့်ခဲ့လေ၏။ ညောင်း လှသူ၊ အိပ်သူ၊ စကားပိုင်းဖွဲ့သူများနှင့် အဆင်ပြေလေ၏။ စည်သည်များနှင့် စကားပြောရင်း သံသေဓာတ်သားဘုရား ဖူးရုံပြောမိရာ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးအံ့ဩကြ ၏။ သူတို့မဖူးရသေးချေ။ သူတို့ အဘ နောက်လိုက်လာတာ ရက်ကြာလေပြီ။ ဤဘုရားမဖူးရသေး၍ မချင့်မရဲဖြစ်နေ ရှာ၏။

သံသေဓာတ်သားဘုရားကိုဖူးစဉ် အခန်းထဲမှ ရဟန်းပျိုနှစ်ပါးသည် တစ်ချိန်လုံးရှိနေ၏။ သူတို့လည်း မဖူး ရရှာပေ။ သူတို့အား အဘဆရာမှ ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောပေ။ သိဒ္ဓိရင့်တို့၏စိတ်အား မိမိမသိပေ။ သူတို့အတွက် မိမိပင်နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။

ညနေပိုင်း သုံးနာရီခွဲတွင် အဘ ဆရာအခန်းမှထွက်၍ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက် သန့်ရှင်းလေ၏။ အဘအခန်း တွင်းရောက်သည်နှင့် မိမိအား အထဲလာ ရန် ဦးယဉ်သူမှခေါ်လေ၏။ ဤအချိန် ဧည့်သည် (၆) ယောက်၊ (၇) ယောက် သာရှိတော့၏။

အဘဆရာသည် ကုလားထိုင် တွင်ထိုင်လျက် မိမိက အဘရှေ့မှထိုင် ၏။ ဦးယဉ်သူက အလိုက်သင့် အပြင် ထွက်နေ၏။

အဘမှ မိမိအား စမေးလေ၏။
“ဒီကသိုဏ်းဝန်းဘယ်သူကြည့်တာ လဲ”

ဘုရားဆောင်နှုတ်ခမ်း သံနှင့်ချိတ် ထားသော တစ်ပေပတ်လည် သုံးထပ် သားအပိုင်းတွင် အလယ်မှ စက္ကူဖြူဖြူ အပိုင်းကပ်လျက် ကသိုဏ်းဝန်းအား ကြည့်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ကြည့်တာ အဘ”
“ဘာလိုကြည့်တာလဲ”
“သမာဓိလေးရချင်လို့ အဘ”
“ဘာသမာဓိတွေရတာလဲ”
“ဒါတော့ ကျွန်တော်တိတိကျကျ မသိဘူးအဘ။ ပုတီးစိပ်ပြီးရင် နာရိဝက်၊ တစ်နာရီလောက်ကြည့်နေတာ အဘ”
“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“(၃)လလောက်ရှိပြီ အဘ၊ စာထဲ မှာဖတ်ဖူးတာနဲ့ စမ်းကြည့်တာပါအဘ”
“ကသိုဏ်းဝန်းကြည့်တယ်ဆိုတာ တန်ခိုးရှိလို့ကြည့်တာ”
“က - လူလေး၊ ကသိုဏ်းကြည့်

တော့ ဘာတွေဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း”
ဤမေးခွန်းသည် မိမိအတွက် အဖြေကျပ်လှ၏။ ကသိုဏ်းကြည့်တိုင်း ကြောက်စရာပုံစံဖြစ်နေတာကြာပြီ။ ဘာမှ လည်းမလုပ်တတ်၊ မဖြေတတ်။ အရဲစွန့် တိုးနေခြင်းသာဖြစ်၏။ အဘဆရာအား ကြိုးစား၍ဖြေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကသိုဏ်းကြည့်ရင် ကြောက်စရာကြီး အဘ”
“အေး - အဲဒီကြောက်စရာကြီး ပြောစမ်း”

“ကသိုဏ်းဝန်းကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ကြီးလာတယ်အဘ။ အဲဒီကသိုဏ်းဝန်းကြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်ကလူအကြီးကြီးဖြစ်လာတယ် အဘ။ အဲဒီလို လူကောင်ကြီးလာရင် ပြန်သေးလို့မရဘူးအဘ”

အဘဆရာသည် သေချာစွာနား ထောင်နေသလို ပြုံးစိပ်စပ်ကြည့်နေလေ ၏။ ထိုစဉ် မိမိအား ရံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူ နှင့် သာဝကစည်သည်များ မိမိနောက် နားဝင်ထိုင်လာကြ၏။

“အသက်ရှူတာ လူအကြီးကြီးရှူ ရသလို ကသိုဏ်းဝန်းကကြီးသည်ထက် ကြီး၊ လူကြီးကလိုက်ကြီးနဲ့ဖြစ်လာတာ အဘ”

မိမိစကားရပ် ခေတ္တစဉ်းစားနေစဉ် အဘမှ ဆက်မေးပြန်၏။

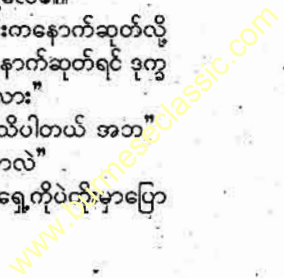
“အဲဒီတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ် သလဲ”

“အသက်ရှူမဝတော့ဘူး အဘ။ ခန္ဓာကိုယ်က ဂါဝုတ်လို့ပြောနေကြတဲ့ ကိုယ်လုံးမျိုးကြီးဖြစ်လာတာ။ အသက် ကရှူတာနေရတာမဝဘူးအဘ။ အသက် ရှူကရပ်တော့မှာ၊ မရပ်ရင်သေတော့မှာ အဘ။ ဒီအချိန် တဲ့ခနဲ ကသိုဏ်းဖြတ် တယ် အဘ”

အဘသည် အသံမထွက်၊ ရယ်ပြုံး ကာပြောလေ၏။
ဒါမျိုးတွေ အဘတို့လုပ်ဖူးတယ်။ အကုန်ပြီးပြီးသား။ လူလေးကငယ်သေး တယ်။ နောက်မကြည့်တော့နဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကျွန်တော် မကြည့်တော့ပါဘူး”

အဘသည် မိမိအား သေချာ ကြည့်လျက်ဖြင့် မိန့်လေ၏။

“လူလေး၊ မင်းကနောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူးနော်။ နောက်ဆုတ်ရင် ဒုက္ခ တွေပြီ။ အဲဒါသိရဲ့လား”
“ဟုတ်ကဲ့ - သိပါတယ် အဘ”
“ဘာကိုသိတာလဲ”
“ကျွန်တော် ရှေ့ကိုပဲ့ကိုမှာပြော

တာပါ အဘ။ နောက်ကိုမဆုတ်ပါဘူး”
 “အေး- ရွှေတိုးဖို့ပြင်ထား။ အချိန်
 မကျသေးဘူး။ ဝင်ဆပ်လိုက်ဦး”
 “ဟုတ်ကဲ့ - ဆပ်ပါမယ် အဘ”
 ထိုစဉ် မိမိစိတ်ထဲ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်
 စိတ်ပေါ်သဖြင့် အဘအား မေးမိလိုက်
 ၏။
 “အဘ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ဖို့ အလွယ်ဆုံး
 အတိုဆုံးဟောပေးပါ”
 ဆိုတော့ အဘက ကောက်ခနဲ
 ဖြေ၏။
 “ဝင်လေမှာ အရယ်၊ ထွက်လေမှာ
 ဗုဒ္ဓေါ။ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းညှပ်။ ပေါက်ပြီ။
 ဒါ အလွယ်ဆုံး ဝိဇ္ဇာဖြစ်နည်းပဲ”
 “ဟုတ်ကဲ့ - သိပါပြီ အဘ”
 “ဘုရားဆောင်အောက်က ဘာ
 တွေလဲကွ”
 အဘဆရာသည် မိမိဘုရား
 ဆောင်အောက်မှ သစ်ကွင်း၊ ကျောက်လိပ်
 များအားမြင်ထားသဖြင့် မေးခြင်းဖြစ်၏။
 “သူများတွေက အန္တရာယ်ကင်း
 တယ်၊ လာဘ်ပွင့်တယ်ပြောလို့ထားတာ
 အဘ”
 “ဒါတွေမလိုဘူး။ တစ်နပ်စားဉာဏ်
 မကြံနဲ့။ လူ့စွမ်းဖို့လိုတယ်။ စွမ်းအောင်
 လုပ် အကုန်ပြီးတယ်။ ကြားလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ အဘ”
 “ဓာတ်ကိုပိုင်ချင်ရင် နတ်ကိုနိုင်
 အောင်လုပ်။ နတ်ကိုနိုင်မှ ဓာတ်ကိုပိုင်
 တယ်။ နတ်ကိုမနိုင်ရင် ဘယ်တော့မှ
 ဓာတ်မပိုင်ဘူး။ ကြားလား လူလေး”
 “ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”
 “အေး - နတ်ကိုနိုင်တဲ့နည်း သိရဲ့
 လား”
 “ဟုတ်ကဲ့ - သိပါတယ် အဘ”
 “အေး - သိရင် နိုင်အောင်လုပ်၊
 ဒါမှ ဓာတ်ပိုင်မှာ ကြားလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ အဘ”
 “မင်းကို အဘမေးမယ်၊ မင်းက
 ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”
 “ဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်တာ အဘ”
 “ဘာဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ပြော
 စမ်း”
 “အကုန်လုံးဖြစ်ချင်တာ အဘ”
 “ဟား - မင်းက လောဘကြီးလှ
 ချေလားကွ၊ မများလွန်းဘူးလား”
 “မများပါဘူး အဘ”
 “ဟားတာပေါ့ကွ၊ မင်းလိုတာ
 ဓာတ်စုံနတ်စုံပဲ၊ ဟုတ်ဖူးလား”
 “ဟုတ်ပါတယ် အဘ”
 “အေး - ဓာတ်စုံနတ်စုံလိုချင်ရင်
 စောစောကပြောပြီးသား ရွှေကိုတိုး။

နောက်ကိုသေးသေးမှမဆုတ်နဲ့ ကြား
 လား”
 “ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”
 အဘဆရာနှင့်ပြောရင်း လောကီ
 ပညာသင်ပေးဖို့ တောင်းခံမိတော့၏။
 “အဘ၊ ကျွန်တော် အဘဆီလာ
 တဲ့အခါ လောကီပညာသင်ပေးပါ”
 “ဟေ - လောကီပညာသင်ပေးပါ
 ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ် အဘ”
 “အေး - မင်းက လောကီပညာ
 သင်ပေးပါဆိုတော့လည်း သင်ပေးရမှာ
 ပေါ့”
 “အင်းဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်တာလား”
 “ဟုတ်ကဲ့-ဖြစ်ချင်ပါတယ် အဘ”
 “ဆေးဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်တာလား”
 “ဟုတ်ကဲ့-ဖြစ်ချင်တယ် အဘ”
 “ပြဒါးဝိဇ္ဇာဖြစ်ချင်တာလား”
 “ဟုတ်ကဲ့-ဖြစ်ချင်တယ် အဘ”
 အဘဆရာသည် ပြောရင်းမေး
 ရင်း ပြုံးနေပါ၏။
 “မင်းက အတော်လောဘကြီးတဲ့
 ကောင်။ အင်းဝိဇ္ဇာလည်းဖြစ်ချင်တယ်။
 ဆေးဝိဇ္ဇာလည်းဖြစ်ချင်တယ်။ အင်းလေ
 လိုချင်တာကိုး။ အဘက ဒီပညာတွေမယူ
 စေချင်ဘူး။ ပင်ပန်းလွန်းတယ်။ အချိန်
 တွေအများကြီးပေးရဦးမယ်။ ဒီထက်
 ကောင်းတဲ့အကယ်ဒမီယူစမ်း၊ အဘပေး
 မယ်၊ ဘယ့်နယ်လဲ”
 မိမိဘာပြန်ဖြေရမည်မသိ၊ အဖြေ
 ခက်နေလေ၏။
 “မင်းကပါရမီရှိတယ်၊ ခဏလေး
 နဲ့ရမှာ။ အဘခိုင်းတာလုပ်၊ မကြာဘူးကွ”
 မိမိသည် လမ်းကြောင်းပြောင်း
 သွားသော အဘဆရာ၏စကားအား
 မနှစ်ခြို့ပေ။ အဘအား ထိမ်ချန်၍
 မပြောချင်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြန်ဖြေမိ
 ၏။
 “အဘပြောတဲ့ အကယ်ဒမီမလို
 ချင်သေးဘူး အဘ။ သာသနာပဲပြုချင်
 တာ”
 “အေးလေ-အတူတူသာသနာပြု
 တာပဲကွ။ အကယ်ဒမီနဲ့ သာသနာပြုပေါ့
 ဟုတ်ဖူးလား”
 “အဘပြောတဲ့ အကယ်ဒမီကြီးနဲ့
 သာသနာပြုဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်
 အဘရယ်”
 “ရပါတယ်ကွယ်ပိုတောင်ကောင်း
 သေးတယ်။ ဘဝလည်း တစ်ခါတည်း
 ပြတ်မှာပဲ”
 “အဘဆရာကရပြီးသားဆိုတော့
 ဒီစကားပြောနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော်က

အခုမှပညာသင်စ။ ဆွေမျိုးတွေအများ
 ကြီးရိုသေးတယ် အဘရဲ့။ သူတို့၏
 ကျွန်တော်လုပ်ပေးရဦးမှာ။ သူတို့ဖြစ်
 ချင်တာတွေ လောကီပညာနဲ့ပဲ သီးသန့်
 လုပ်ပေးချင်တာ အဘရယ်”
 “ကဲကဲ - ဒါကတော့ လူလေး
 သဘော၊ အဘမတားတော့ဘူး။ မင်းလို
 တဲ့အခါ အဘဆီရောက်အောင်လာ
 လိုတဲ့ပညာပြော အဘပေးလိုက်မယ်
 ဟုတ်ပြီလား”
 “အဘ၊ ကျွန်တော် အဘဆီ
 ရောက်ဖို့ ဘယ်နဲ့နစ်လောက်စောင့်ရဦး
 လဲ အဘ”
 “မင်းက ငါ့ကို ဗေဒင်လာအောင်
 တာလားကွ”
 “အဲ - ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်
 သိချင်လို့ပါ။ ဒီအလုပ်က နေ့စဉ်မှသာ
 ဝါဒကံကျိုးတယ်အဘ၊ ဝင့်ကျွတ်ချင်ဦး
 ပါ”
 ထိုစဉ် အဘဆရာသည် လက်ခေါ်
 ကလေးချီ မျက်စိမေးအပြီးပြောလိုက်၏။
 “နောင် (၉) နှစ်ပြီးရင် အဘဆီ
 ရောက်အောင်လာ၊ မင်းလိုတာပေးမယ်”
 အဘဆရာစကားသည် မိမိအား
 ဝင်ချီ၏။ နောင် (၉) နှစ်၊ ယခု (၇)
 ပေါင်းလျှင် (၄၁)နှစ်၊ မကြာသောအခါ
 မှန်း စိတ်နှင့်ထွက်နေမိ၏။ (စကား
 နောင် (၉) နှစ်ဆိုသောစကားသည်
 အစိုးရအမှုထမ်းဘဝမှ အလုပ်ဖြုတ်
 သည့်အချိန်နှင့်ကွက်တိဖြစ်၍ သွေးထွက်
 အောင်မှန်နေပါ၏။)
 အဘ၏ စကားသည် မိမိအား
 ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိသော်လည်း ဦးစီး
 စိတ်ရှိ၍ ဈေးဆစ်မိပြန်၏။
 “အဘ၊ (၉) နှစ်ဆိုတော့ မကြာ
 လွန်းဘူးလား အဘရယ်”
 “မကြာပါဘူး၊ လူလေးက ဝင့်
 သေးတယ်။ ခေါ်မလာနဲ့၊ ကျေးအောင်
 ဆပ်။ ဒါမှ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ကြီးကျယ်
 ရမှာပေါ့”
 နှစ်သိမ့်သော်လည်း လောကီ
 ဇောကမသေး။ တောင်းဆိုမိပြန်၏။
 “(၉) နှစ်ပြီးမှလာရမှာဆိုသော
 ကျွန်တော်မလာခင် အဘကထွက်
 ရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ အဘရဲ့”
 အဘသည် ထိုစကားကြား
 နှင့် လက်အုပ်ကလေးချီ၊ မျက်စိ
 လိုက်ပြန်၏။
 “မထွက်သေးပါဘူး၊ အဘခိုင်း
 လူလေးကရောက်အောင်လာ”
 “ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”
 မိမိစိတ်ပိတ်ဝမ်းသာဖြစ်မိ

အဘအား ဝတ်ချ၍ အခန်းမှထွက်လာ ခဲ့၏။ ရထားနီးလာပြီ။ ရုံးခန်းအတွင်း ပြေးဝင်လိုက်၏။ လေးနာရီပင်ထိုးပြီ။ ဘူတာ၌ ခရီးသည်နှင့် ဧည့်သည်များစုံ နေ၏။ သို့သော်လည်း ရထားသည် နောက်ကျ၍ မိမိဘူတာ၌ ညနေစောင်း မှသာရောက်ပေမည်။ ဧည့်သည်များ အတွက် ညနေစောစီစဉ်ရပေမည်။ ရုံပိုင် ကြီးဦးယဉ်သူအား အသိပေးသောအခါ တစ်ယောက်မှမဆာတဲ့အကြောင်းပြော ကြသဖြင့် ညနေစာထမင်းမစီစဉ်ရတော့ ပေ။

ရုံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူသည် မိမိအား သေချာမှာထားတာရှိ၏။ အဘဆရာနှင့် တွေ့သည့်အခါ ကိုယ်သိချင်တာကိုယ် ဖြစ်ချင်တာ အကုန်မေး။ ပြီးမှ ငါမေး လိုက်ရဘူး၊ မေ့နေလို့ဆိုတာမျိုးမဖြစ်စေနဲ့ ဟု သတိပေးထားလေ၏။ ရထားထေးသ မြင့် အဘရှိရာအခန်းတွင်းဝင်လိုက်ပြန် ၏။ အနီးတွင် ရုံပိုင်ကြီးလည်းရှိလေ၏။ အဘအား ကန်တော့အပြီးတွင် အဘက ပြောလေ၏။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း လူလေး၊ ဒါ တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ် ပိတ်ထားသောအညိုရောင်ပိုးထည်စောင် (သို့) အခင်းထည်တစ်ထည် ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယ အိုက်ဇောထွက် အဖိုးတန်မှန်း သိနေ၏။

“တန်ဖိုးတော့ သေချာမသိဘူး အဘ၊ ဈေးကြီးတယ်”

“အေး - ဈေးကြီးမှန်းအဘလည်း ထင်တယ်။ ဒါဘယ်သူပေးတယ်ထင် သလဲ”

“မသိပါဘူး အဘ”

“မနက်ကအစောကြီး ဆရာတော် ကြီးတစ်ပါးစွန့်သွားတာ။ ဆရာတော်က ငါနည်းလွတ်တရားလျှောက်တဲ့။ ဒကာ ရသေ့ကြီးကိုလျှောက်မဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျာ။ အဘက မယူပါရစေနဲ့ တားတာမရဘူး။ ခုဟနီးက ရသေ့ကိုလျှောက် မသင့်တဲ့ အကြောင်းပြောတော့ စောစောက အတိုင်း တရားပူဇော်တာယူထားလိုက် ဆိုပြီးထားသွားတာ”

“ဘယ်ကဆရာတော်ကြီးလဲအဘ”

“ရေရှင်မရွာကလို့ပြောတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သိပြီ အဘ၊ ဒီဆရာတော်ကြီးက သက်တော် (၇၀) တော့ပြီ။ ဒီနယ်မှာ ဝါအကြီးဆုံး”

“အေး - ဒီခြံစောင်ထားမသွားခင် ပြောသွားတာရှိသေးတယ်”

ည တရားပွဲ ဘယ်သူဟောမှာလဲ

မေးတော့ ကေလာသရသေ့ကြီးတဲ့ ဘုရားဆိုတော့ တိုကျောပေးနေလိုက် တယ်။ ရသေ့တရား သိပ်ထူးဟန်မတူ ခပ်ညံ့ညံ့တရားပဲထင်မှာပေါ့ အထင် သေးမိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ တရားသံကြား တစ်ချက်ကြားတစ်ချက် နားစွင့်ရင်းက ကောင်းလာတယ်။ ကြာလေကောင်း လေ။ အဲဒီည တရားပွဲအပြီးမှာ ကျုပ် မျက်ရည်တောက်တောက်ကျရတယ်။ အမေသေတာတောင် ကျုပ်မျက်ရည် မကျခဲ့ရဘူး။ ရသေ့တရားနဲ့မှ ကျုပ် မျက်ရည်ကျရတယ်။ ကျုပ်တစ်သက် ပထမဆုံးကျတဲ့မျက်ရည်ပဲ။ ရသေ့တရား အထင်သေးခဲ့မိတာ ကျုပ်မှာသွားတယ်။ အဲဒီတရားအတွက် ကျုပ်တောင်းပန်ပါ တယ်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့တရား ကျုပ် တစ်သက်ဒီတစ်ခါပဲနာဖူးသေးတယ်လို့ ပြောသွားတယ် လူလေး”

မိမိမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ပီတိသာဖြစ်နေ၏။ ညတရားပွဲမှာ မိမိ က မသွားနိုင်ပေ။ ငှက်ဖျားဒုက္ခခံနေဆဲ အချိန်ဖြစ်၏။ ဦးယဉ်သူပြောထားသော စကားများပေါ်လာ၍ အဘအား မေး လိုက်ပြန်၏။

“အဘ၊ ရုံပိုင်ကြီးဦးယဉ်သူက အဘဆိုမှာ သိကြားမင်းဆက်တဲ့ တောင်ဝှေးရှိတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်လား အဘ”

“အေး - ရှိတယ်၊ မင်းကဘာလုပ် မလို့လဲ”

“မြင်ဖူးချင်လို့ပါ အဘ။ အဘယူ ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“အဲ - ဒီတောင်ဝှေးအဘသုံးစရာ တောင်မလို့ဘူး။ စောစောကပြောပြီးပြီ။ လူစွမ်းဖို့လိုတယ်။ လူစွမ်းရင် ပြီးပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ တောင်ဝှေး မယူခဲ့တော့ လုံခြုံပါမလား အဘရယ်၊ လူတွေက လောဘသားတွေ”

“လုံခြုံတယ်၊ အောင်ဂူမှာထား တာ ဘယ်သူမှယူလို့မရဘူး။ တန်ရာ တန်ရာပေါ့ကွယ်”

ထိုစဉ် နံဘေးရှိ ဦးယဉ်သူမှ မချီ ပြုံးဖြင့် မိမိအား ပြောလေ၏။

“ဟကောင်ရဲ့၊ ဘယ်သူမှယူလို့မရ ဘူး။ ယူဖို့မပြောနဲ့၊ အဲဒီတောင်ဝှေးမြင် အောင် အရင်ရာကြည့်ဦး။ ငါတောင် အဘဆရာပြုလို့မြင်ဖူးခဲ့တာ၊ အဲဒီအောင် ဂူက ဝင်ဖို့တဲခါးတောင် မရှိဘူး။ ကဲ - ရှင်းပြီလား”

ဒီအခါမှ မိမိလက်လျှော့လိုက်၏။ ထိုစဉ် အဘထံမှ အသံထွက်ပေါ် လာ၏။

“ကဲကဲ - သားတို့သမီးတို့ ရေတို့ ဆီတို့ယူခဲ့။ သိဒ္ဓိထည့်ရအောင်။ အနွဲ့ ရာယ်ကင်းတယ်။ ဘေးရှင်းတယ်ကွယ့် အဘတောင်းသော ပစ္စည်းများ အား ဘယ်ပုံဘယ်နည်းပေးရမည်မသိ ဦးယဉ်သူမှ စီစဉ်ပေး၏။

ထမင်းအုပ်ထဲတွင် ရေထည့်၍ အဘရှေ့ပို့သည့်အခါ အဘက ခါးတွင် ချိတ်ထားသော သားရေအိတ်ကပ် အတွင်းမှ ကျပ်စေ့ခန့်အရွယ် လိပ်ကျော ကုန်းသဏ္ဍာန် ဓာတ်လုံးကြီးနှစ်လုံးအား ရေထဲမိမိ၍ ရွန်းတစ်ချောင်းတောင်းမွှေ ပေးရင်းမှ အဘသည် မိမိအား ထိုဓာတ် လုံးများအား သေချာအကြည့်ခိုင်း၍ ပြောပြန်၏။

“လူလေး၊ ဓာတ်လုံးကိုသေချာ ကြည့်၊ ဘာထူးခြားလဲ”

“အရည်လုံနေတာ တွေ့တယ် အဘ”

“အဲဒါ နေဓာတ်လုံး၊ လဓာတ်လုံး ပဲ စွမ်းတယ်”

ဝင်းအိအရည်လုံနေသော ရွှေဥ ကဲ့သို့အဆင်းရှိ၏။

ထိုစဉ် အဘထံမှ အသံထွက်ပြန် ၏။

“အံ့မယ် - သူကဒါနဲ့မရဘူးတဲ့ဗျာ။ ဩော်-သူကဒီလိုတိုး။ ဒီအိမ်ကဒီနှစ်လုံး နဲ့မရတော့ သုံးလုံးပေါ့ကွာ”

အဘသည် ခါးကြားအတွင်း သားရေအိတ်အားနှိုက်၍ နောက်ထပ် ဓာတ်လုံးကြီးတစ်လုံး ရေအုပ်ထဲထည့် ကာ ကြည့်ရင်းပြောပြန်၏။

“သုံးလုံးထည့်တော့ရပြီတဲ့၊ အင်း လေ - မင်းကထူးတာကိုး။ ရဲလှမှာ နှစ်လုံးပဲသုံးခဲ့ရတာကွ။ ဒီအိမ်မှာသုံးလုံး ထည့်ရတာ”

ရွန်းနှင့်လက်ယာရစ်မွှေရင်း ရေ အား မိမိသေချာကြည့်နေရင်း အံ့ဩလာ ၏။ ရေသည် အနည်းငယ်ပျစ်ချွဲ ဖြစ်လာသည့်အခါ အဘမှ အမွှေရပ်၍ ဓာတ်လုံးများအား ရွန်းနှင့်ပြန်လည်ဆယ် ယူအပြီး အိတ်ကပ်အတွင်းပြန်သိမ်းလေ ၏။

“ကဲ - ဒီရေကသောက်လို့ရတယ်။ ဆေးအဖြစ်သုံးကြ”

ထိုအခါ ဇနီးသည်မှာ အုပ်ထဲမှ ရေအား ကျန်ရှိသော ပရိသတ်များအား နည်းနည်းဆီ မျှဝေပေးလေ၏။ မိမိတို့ အတွက်လည်း သိမ်းဆည်းထား၏။ ရထားရောက်ဖို့အချိန်နီးလာပြီ။ အဘ ဆရာအတွက် သီးသန့်ပပ်လက်ကလေး ထိုင်တစ်လုံး တွဲပေါ်အသင့်တင်ပေးထား

သရဦးဝိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်) တိုက်အောက် အိမ်အောက် ပင်လှအာဒါရွေးရန်

နေရာသီမကုန်ဆုံးမီးမကျသေး
ခင်ကာလ မိမိတို့နေထိုင်ရန် အိမ်များ၊
တိုက်များကိုပြုပြင်ဆောက်လုပ်ကြသော
အချိန်ဖြစ်ရာ တိုက်တာအိမ်ရာဆောက်
လိုသူများ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်တိုင်
ပင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆောက်
မလို့ ကျွန်မအိမ်ဆောက်မလို့ စသဖြင့်
လာရောက်ပြောဆိုမေးမြန်းကြသည်။
အိမ်ဆောက်မင်္ဂလာအာဒါကိုရွေး
ရ၏။ ၎င်းအခါမှာ မိမိတို့အမျိုး၌ မိရိုး
ဖလာ ရွေးဘိုးဘေးတို့ပြုလုပ်ခဲ့သော
လမ်းကိုမပယ်အပ်ဟု ဇောတိတ္တကျမ်း၊
သုဒ္ဓိတတ္တကျမ်းများတွင်ရှိပါသည်။ မိရိုး
ဖလာကို စောင့်ရှောက်၍ အခါကိုရွေး
ချယ်ရာ၏။

၁ ရွေးချယ်ပုံ

- နေအိမ်တိုက်တာ စသည်တို့ကို
ဆောက်လုပ်လိုသောသူ ကာယကံရှင်
၏ အသက်ကိုတည်၍ (၈) ခုဖြင့်စားပါ။
ရလဒ်မလို အကြွင်းကိုကြည့်ပါ။
- (၁) ခုကြွင်းလျှင် ဧကသုဋ္ဌေးဟုဆို
သည့်အတိုင်း ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသည်။
  - (၂) ခုကြွင်းလျှင် ခွေးမူသူကြွယ်
ဆိုသည့်အတိုင်း နေဂုဏ်သရေနှင့်ပြည့်
စုံမည်။
  - (၃) ခုကြွင်းမူ သုံးခုတန်းလန်းဆို

- သည့်အတိုင်း အိမ်၊ တိုက်စသည်အပြီး
မသတ် တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်နေတတ်၏။
(မကောင်း)
- (၄) ခု ကြွင်းသော် လေးမူ ရွှေ
လှေကား ဆိုသည့်အတိုင်း ရွှေလှေကား
ရတတ်၏။
  - (၅) ခု ကြွင်းပါက ရွှေပြာသား
ဆိုသည့်အတိုင်း ရွှေနှင့်တူသော
ရွှေပြာသားကိုရတတ်သည်။
  - (၆) ခုနှင့် (၇) ခုကြွင်းသော် ဆမူ
တစ်ချက် သတ်မှတ်ဖန် သူကောင်
တင်ဆိုသည့်အတိုင်း မကောင်းပါ။
  - (၈) ကြွင်းသော် သုညကြွင်းရာ
အိမ်ယာပြောင်းပြန်၊ သဒါလန်ဆိုသည့်
အတိုင်း အထူးရှောင်ရာ၏။

၂ အိမ်မျက်နှာပြုဆောက်ရန်အရပ်

ခုနစ်နေ့သားသမီးများတွက် အိမ်
မျက်နှာပြုဆောက်ရန် အရပ်များမှာ
အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၍ ၎င်းအတိုင်း
အိမ်ကို မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။

- တနင်္ဂနွေသားသမီး အရှေ့အရပ်
မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။
- တနင်္လာသားသမီး အနောက်
အရပ်မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။
- အင်္ဂါသားသမီး တောင်အရပ်
မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး အနောက်အရပ်
မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။
ကြာသပတေးသားသမီး မြောက်
အရပ်မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။
သောကြာသားသမီး အရှေ့မြောက်
အရပ်မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။
ဇနွေသားသမီး အနောက်မြောက်
အရပ်မျက်နှာပြုဆောက်ပါ။
အထက်ပါအတိုင်း မျက်နှာပြု
ဆောက်လုပ်သော် လည်းကောင်း
အလုပ်လုပ်သော်လည်းကောင်း အထူး
မင်္ဂလာရှိမည်။ ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့်
ပစ္စည်းဥစ္စာအထူးတိုးတက်၍ နေပါလိ
မည်။

၂ အိမ်၊ တိုက်၊ ဂိုဒေါင်ဆောက်လုပ်လျှင်
မျက်နှာမပြုအပ်သောအရပ်

- တနင်္ဂနွေသားသမီးများ တောင်
အရပ်မျက်နှာမပြုရ။
- တနင်္လာသားသမီးများ အရှေ့
အရပ်မျက်နှာမပြုရ။
- အင်္ဂါသားသမီးများ အနောက်
အရပ်မျက်နှာမပြုရ။
- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး၊ သောကြာသား
သမီး၊ စနေသားသမီးများသည် မြောက်
အရပ်မျက်နှာမပြုရ။ ဗုဒ္ဓဟူးသမီး၊ ဗုဒ္ဓ
ဟူးသားများ ရာဟုထောင့် အနောက်
မြောက်အရပ်လည်းမကောင်းပါ။ တနင်္ဂ
နွေအရပ်များကောင်း၏။ ကြာသပတေး
သားသမီးများ အရှေ့မြောက်အရပ်
မျက်နှာမပြုရ။

ခုနစ်နေ့သားသမီးများ
အဆင်ပြေချောမွေ့စိတ်ချမ်းသာကြပါစေ
ဆရာဦးဝိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)

၏။
ရထားရောက်လေ၏။ ခရီးသည်
သာဝကများ ကိုယ်စီနေရာရကြ၏။ တွဲ
ချိတ်နေ၍ အချိန်(၁၅)မိနစ်ရသေး၏။
အဘသည် အပေါက်ဝအနီး ပက်လက်
ကုလားထိုင်ဖြင့် အဆင်ပြေစေ၏။
ရထားထွက်တော့မည်။ ဥဩသံပေးလေ
ပြီ။
အဘအနီး မိမိတို့လင်မယားနှစ်
ယောက်သား ထီးထီးရပ်ကြည့်နေစဉ်
တွဲပေါ်မှ အဘက ဇနီးသည်အား လက်
ယပ်ခေါ်၍ -
“လက်ဖြန့်”
ဟု ဆိုကာ ကိုးလုံးပုတီးတစ်ကုံး
အား လေထဲမှဆွဲ၍ ထည့်ပေးလိုက်၏။
ရထားဘီးလိမ့်နေပြီ။ တစ်ဖန် မိမိအား

အဘမှ လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် ပြေးသွား
ကာ လက်ဖြန့်ခိုင်းပြန်၏။ လေထဲမှ
(၉)လုံးပါပုတီးလေးတစ်ကုံးပေးလေ၏။
အဘဆရာသည် လက်ကလေးဝှေ့ယမ်း
လျက် နှုတ်ဆက်သွားလေ၏။
ဇနီးသည်နှင့်မိမိမှာ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် ပုတီးကုံး
လေးအားသေချာကြည့်တော့ တစ်ပုံစံ
တည်းတူလှသော (၉)လုံးပုတီးလေးဖြစ်
တော့၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်(၈)နာရီ
ကလေးရုံပိုင်ကြီး ဦးယဉ်သူမှ မိမိအား
ဖုန်းဆက်လေ၏။
“ဟေ့ကောင် စိုးမင်း၊ အဘကမှာ
တယ်။ ကောင်လေးကိုသေချာပြောလို့
မှာလို့ ငါပြောတာ။ မင်းဆိုမှာ ဘေးပရိ
သတ်တွေရွှေ့ အားနာလို့ ရုတ်သွားမှာ

စိုးလို့ အဘဆရာကပြောမသွားတာ
ကသိုဏ်းမကြည့်နဲ့။ ကြည့်ရင် နှုတ်
ရူးမယ်။ မရူးရင်သေမယ် ဒါပဲ”
စိုးမင်း(မြောက်စည်းရွာသား)
(တောင်းပန်လွှာ ။ ။ ဤစာ
လေးရေးတာကြာခဲ့ပါပြီ။ မတန်ခင်
ရေးရသည်ဟု အထင်ခံရမည်စိုးပါသဖြင့်
ထိမ်ချိန်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၀
အဘဆရာအောင် သိဒ္ဓိအောင်ရသော
ကြီးဘဝ ရဲလှရွာထီးတင်ပုံတွင် မိမိထံ
တစ်နေ့တာနေစဉ်အတွင်း မှတ်မိသော
အား ကြီးစားရေးပါသည်။ အတူတူ
တစ်စုံတစ်ရာ အမှားပါခဲ့ပါလျှင်
စာရေးသူအား အပြစ်ဖို့ အပြစ်တင်
ပါရန် ကြိုတင်တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် စီးပွားရေးပေဒင်ဟောကိန်း မင်းရှိန်အောင်

၆	U	N
၁၃၄	ရာသီ	R
၈	၂၅	၀

၁-၇-၂၀၁၇နေ့ ဇာတာခွင်

၆	U	N
၁၂၃	ရာသီ	R
၈	၅	၀

၁၁-၇-၂၀၁၇ နေ့ ဇာတာခွင်

၂၆	U	N
၁	ရာသီ	R
၈၄၃	၅	၀

၂၁-၇-၂၀၁၇ နေ့ ဇာတာခွင်

ပထမဆယ်ရက်တာကာလတွင် ရွှေဈေးကွက်ရုတ်တရက်ထိုးတက်တတ်မည်။ ငွေကြေးဈေးကွက်အပြောင်းအလဲ နှိပ်သော်လည်း အမြင့်ဈေးမိတတ်မည်။ ကျောက်မျက်စိဈေးကွက်ထိုးမိုးနေမည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်ဈေးကောင်းမိတတ်မည်။ သစ်နှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း ဈေးကွက်မငြိမ်သော်လည်းတက်ဈေးမိတတ်မည်။ လျှပ်စစ်၊ အီလက်ထရွန်နစ်ရေဒီယိုဆိုင်ရာဈေးကွက် အမောက်ကမဖြစ်နေမည်။ ဖက်ရှင်နှင့် အလှအပဆိုင်ရာ၊ အနုပညာ၊ ဟိုတယ်နှင့် ခရီး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ ယာဉ်အားဈေးကွက်ငြိမ်သက်နေမည်။ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ၊ မီဒီယာစာနယ်ဇင်းဈေးကွက် တက်ရိပ်ကျရိပ်ရှုပ်ထွေးသော်လည်း အမြင့်ဈေးရှိသည်။ သတ္တုဈေးကွက်ကောင်းမည်။ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ခြင်းလဲနေမည်။ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးဆိုင်ရာ၊ ရေထွက်ပစ္စည်းဆိုင်ရာဈေးကွက်မငြိမ်သော်လည်း အမြင့်ဈေးမိတတ်မည်။

ဒုတိယဆယ်ရက်တာကာလတွင်

ရွှေဈေးကွက် တက်ဈေးရှိသော်လည်း ကျဈေးမိမည်။ ငွေကြေးဈေးကွက်တက်ရိပ်ကျရိပ်ရှုပ်ထွေးနေမည်။ ကျောက်မျက်စိဈေးကွက်ကျဈေးဘက်လျှော့သက်နေမည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်မတည်ငြိမ်သော်လည်း အမြင့်ဈေးမျှော်နိုင်မည်။ သစ်နှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း တက်ရိပ်ကျရိပ်ရှုပ်ထွေးသော်လည်း ရုတ်တရက်ထောင်တက်တတ်မည်။ ဖက်ရှင်နှင့် အလှအပဆိုင်ရာ၊ အနုပညာ၊ ဟိုတယ်နှင့်ခရီး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ ယာဉ်ကားဈေးထွက်တိုအောက်ဈေးထဲမှာပဲနစ်နေမည်။ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ မီဒီယာနှင့် စာနယ်ဇင်းဆိုင်ရာဈေးကွက် အတက်အကျမမှန်ကျလွန်မည်။ လျှပ်စစ်အီလက်ထရွန်နစ်ရေဒီယိုဆိုင်ရာဈေးကွက် အတက်အကျပြောင်းဆန်နေမည်။ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အိမ်ခြံမြေဈေးကွက် မှန်းဆရန်မလွယ် အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်နေမည်။ သတ္တုဈေးကွက်ဈေးကွက်မငြိမ်သော်လည်းဈေးကောင်းမိမည်။ ရေထွက်ပစ္စည်းဈေးကွက်မငြိမ်သော်လည်းတက်ဈေးမိမည်။ စိုက်ပျိုး၊ မွေးမြူဈေးကွက်

လှုပ်ခတ်သော်လည်း ဈေးကောင်းရှိသည်။

တတိယဆယ်ရက်တာကာလတွင် ရွှေဈေးကွက် ပုံမှန်မဟုတ်။ ကျောက်မျက်စိဈေးကွက် တက်ရိပ်ကျရိပ်ရှုပ်ထွေးနေမည်။ ငွေကြေးဈေးကွက်ဖောက်ပြန်နေမည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်လှုပ်ခတ်မှုရှိသော်လည်း တက်ဈေးမိတတ်မည်။ သစ်နှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်းဈေးကွက်သိပ်မကောင်း။ သတ္တုပစ္စည်းဈေးကွက်လှုပ်ရှားနေမည်။ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ၊ မီဒီယာစာနယ်ဇင်းဈေးကွက်အတက်အကျမမှန်ကျလွယ်မည်။ ဖက်ရှင်နှင့်အလှအပဆိုင်ရာ၊ အနုပညာ၊ ဟိုတယ်ခရီး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်၊ ကားဈေးကွက်တက်ရိပ်ကျရိပ်ရှုပ်ထွေးနေမည်။ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်ပုံမှန်မဟုတ်။ ရေထွက်ပစ္စည်းဆိုင်ရာဈေးကွက်မတည်ငြိမ်သော်လည်း တက်ဈေးမျှော်နိုင်သည်။ စိုက်ပျိုးမွေးမြူဈေးကွက်မငြိမ်သော်လည်း အမြင့်ဈေးရှိသည်။

မင်းရှိန်အောင်

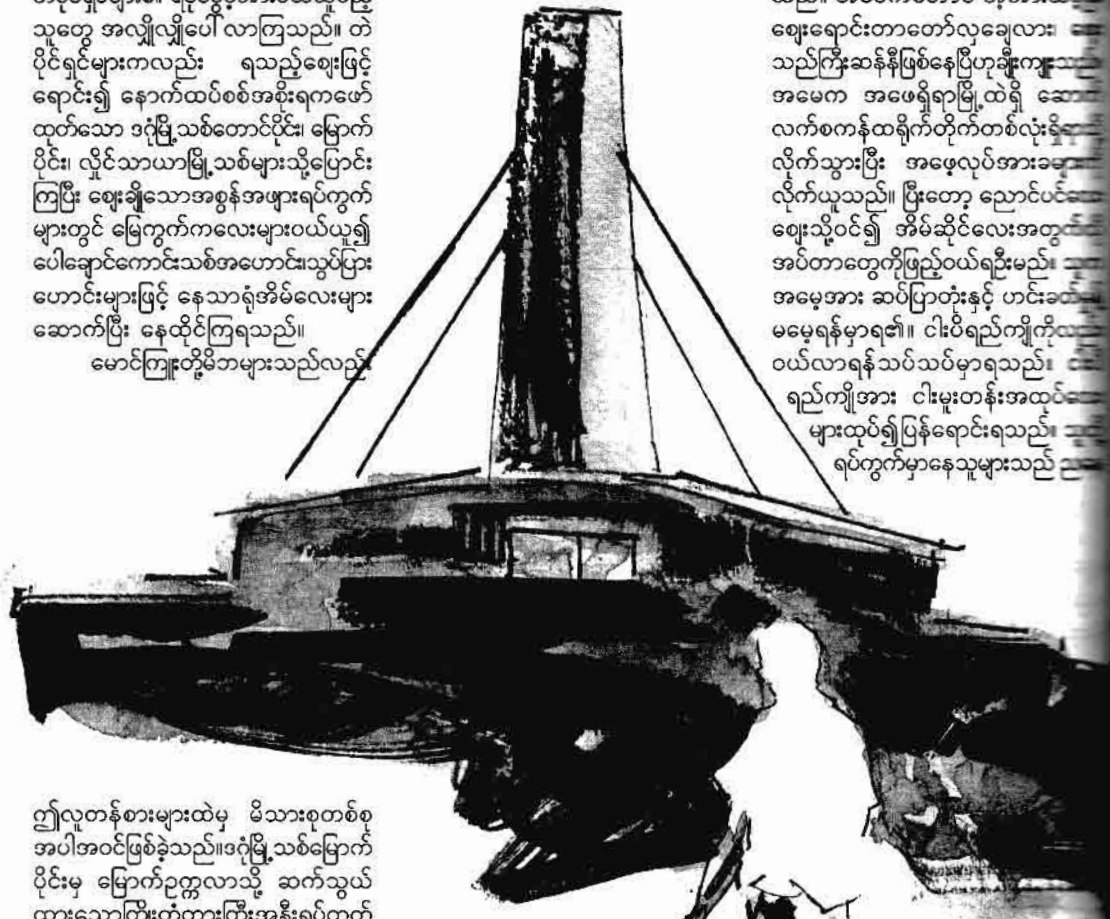

၁၉၈၈ခုနှစ် အရေးအခင်းကြီးပြီး တော့ ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိအကွက်အကွင်း ကျသောနေရာများမှကျူးကျော်များအား တံပေါ်မှတိုက်ပေါ်သို့ဟူသောစစ်ခံချက်ဖြင့် ဖယ်ရှား၍လူနေတိုက်ခန်းများဆောက် လုပ်ခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ကြီးများက မည်သူမျှတိုက်ပေါ်တွင်မနေ နိုင်မှန်းသိပါသည်။ ဟန်ပြစီမံကိန်းများ ဖြစ်၏။ သူတို့တွက်ထားသည့်အတိုင်း တံပိုင်ရှင်များ၏ ရပိုင်ခွင့်အားဝယ်ယူမည့် သူတွေ အလျှိုလျှိုပေါ်လာကြသည်။ တံ ပိုင်ရှင်များကလည်း ရသည့်ဈေးဖြင့် ရောင်း၍ နောက်ထပ်စစ်အစိုးရကဖော် ထုတ်သော ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း မြောက် ပိုင်း၊ လှိုင်သာယာမြို့သစ်များသို့ပြောင်း ကြပြီး ဈေးချိုသောအစွန်အဖျားရပ်ကွက် များတွင် မြေကွက်ကလေးများဝယ်ယူ၍ ပေါ်ချောင်ကောင်းသစ်အဟောင်းသွပ်ပြား ဟောင်းများဖြင့် နေသာရုံအိမ်လေးများ ဆောက်ပြီး နေထိုင်ကြရသည်။

မောင်ကြူးတို့မိဘများသည်လည်း

သည် ထူးခြားစွာဖြင့် အဆင်ပြေလာခဲ့ သည်။ မောင်ကြူးအဖေက ဆောက်လုပ် ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ ပန်းရန်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ အမေကအိမ်ဆိုင်လေးကိုဦးစီး လုပ်ကိုင်၊ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျမောင်ကြူး က အမေအိမ်ဆိုင်လေးအား ပိုင်းကူလုပ် ပေးရင်း ညီမလေးနှစ်ယောက် ကောင်း ဆက်တက်နိုင်ရန် ဦးစားပေးခဲ့ရသည်။ အမေအိမ်အလုပ်တွေလုပ်ကိုင်နေလျှင်

ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။) “ငါးမူးဖိုး လေးလိပ် အစ်ကို” ထိုသူက မတ်စေ့နှစ်စေ့ထုတ် သည်။ မတ်စေ့လေးများမှာ အဆင် အဆင်းမရှိလှပါ။ ညှိတိုတိုဖြစ်နေ၏ ကိစ္စမရှိပါ။ သုံးလို့ရနေသည်ပဲ။ သူ့ ထားလိုက်သည်။ မတ်စေ့လေးများ ဆွဲ ပိုက်ဆံခွက်ထဲသို့ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က ထူးခြားစွာဈေးရောင်းတောင် သည်။ အမေကတောင် အံ့အားသင့်ပြီး ဈေးရောင်းတာတော်လှချေလား။ ဆဲ သည်ကြီးဆန်နီဖြစ်နေပြီဟုခိုးကျူးသည်။ အမေက အဖေရှိရာမြို့ထဲရှိ ဆောက် လက်စကန်ထရိုက်တိုက်တစ်လုံးခိုရာ၌ လိုက်သွားပြီး အဖေလုပ်အားခမှ ဆွဲ လိုက်ယူသည်။ ပြီးတော့ ညောင်ပင်ဆေး ဈေးသို့ဝင်၍ အိမ်ဆိုင်လေးအတွက် ဘယ် အပ်တာတွေကိုဖြည့်ဝယ်ရဦးမည်။ သူက အမေအား ဆပ်ပြာတုံးနှင့် ဟင်းထိမ်း မမေ့ရန်မှာရ၏။ ငါးပိရည်ကျိုကိုယ် ဝယ်လာရန်သပ်သပ်မှာရသည်။ ငါ့ ပိရည်ကျိုအား ငါးမူးတန်းအထုပ်ဆေး များထုပ်၍ပြန်ရောင်းရသည်။ သူ့ ရပ်ကွက်မှာနေသူများသည်

ဤလူတန်းစားများထဲမှ မိသားစုတစ်စု အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ဒဂုံမြို့သစ်မြောက် ပိုင်းမှ မြောက်ဥက္ကလာသို့ ဆက်သွယ် ထားသောကြီးတံတားကြီးအနီးရပ်ကွက် လေးသို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ မိဘနှစ်ပါး က မြေကွက်ဝယ်အိမ်လေးဆောက်ပြီး ပိုလျှံသည့် ငွေကြေးလေးဖြင့် မီးဖိုချောင် သုံးပစ္စည်းများရောင်းချသော အိမ်ဆိုင် လေးတည်၍ မိသားစုဝမ်းဇေးအားဖြေရှင်း ကြသည်။ အောက်ခြေလူတန်းစားဆင်းရဲ သားရပ်ကွက်ဖြစ်၍ ဆီတစ်ကျပ်သားမှ စပြီး ကြက်သွန်ဖြူနီတစ်မတ်၊ ငါးမူးဖိုး၊ ငရုတ်သီးတောင့်တစ်မတ်ဖိုး စသည်တို့ သည် အိမ်ဆိုင်လေးအတွက် နေ့စဉ် အရောင်းအဝယ်စာရင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ခါစက သိပ်ပြီး တော့ အရောင်းအဝယ်မသွက်လှသော် လည်း နောက်ပိုင်းတွင်အရောင်းအဝယ်

မောင်ကြူးက အိမ်ဆိုင်လေး ၏တာဝန်ခံဖြစ်သည်။ရန်ကုန် မြို့လယ်ရှိ ညောင်ပင်လေး ဈေးသို့ အဝယ်တော်ထွက်ရ သည်။ မောင်ကြူးတို့ အိမ်ဆိုင်လေး အရောင်းအဝယ်ကောင်းလာသည်က လည်း သူတို့မိသားစုသတိမထားမိခဲ့သော ဝတ္တရဆန်သည်လျှိုဝှက်ချက်တွေရှိနေခဲ့ သည်။ အဖြစ်အပျက်ကဤသို့ဖြစ်သည်။

“ညီလေး၊ အစ်ကို့ကို ခြင်္သေ့သုံး ကောင်ဆေးပေါ့လိပ်ငါးမူးဖိုးလောက်ပေး ပါ။ (ထိုခေတ်က ငွေကြွေစေ့များသုံးနေ

အလုပ်သိမ်းမှ အိမ်ပြန်လာကြပြီး ထမင်း အိုးတစ်လုံးတည်း။ သူ့ဆိုင်မှာ ငါးပိရည် ကျိုငါးမူးဖိုး၊ ငရုတ်သီးမှုန့်တစ်မတ်ဖိုး၊ ဟင်းခတ်မှုန့်တစ်မတ်တန်တစ်ထုပ်ဖြင့် ဟင်းကိုစွဲပြီးကြသူများဖြစ်၏။ ငါးပိရည် နှင့်တွဲဖက်တို့စရာကတော့ ဒဂုံမြို့သစ်၏ ထုံးစံလမ်းဘေးမှ ကန်စွန်းရွက်၊ ကညွတ်၊ ကနဖော့အရွက်များပင်တည်း။ တချို့ကလေးတွေက ရေမြောင်းထဲဆင်းပြီး ငါးရုံခေါင်းတို့ကိုသို့ ငါလေးတွေရှာပြီး ငါးပိရည်ထဲသို့ထည့်စားကြသည်။ ဘဝမှာ အသက်ရှင်သန်ရပ်တည်မှုအတွက် မရှိ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားများသည် နေ့စဉ် ဝမ်းစာအတွက် ဤကဲ့သို့ လှုပ်ရှားရုန်း

ကန်နေကြရပါသည်။ ထိုနေ့က အိမ်ဆိုင် လေး၏အရောင်းအဝယ်မှာ ပုံမှန်သာရှိ နေခဲ့၏။ ဆေးလိပ်ဝယ်သည့်အစ်ကိုကြီး ကလည်း ဈေးလာမဝယ်ပါ။

နောက်နေ့တွင် ထိုအစ်ကိုကြီး ဈေးလာဝယ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပေါ့ လိပ်ဝယ်သည့်အပြင် ဆပ်ပြာတစ်တုံးပါ ဝယ်၏။

“ညီလေး၊ မင်းတို့ဈေးရောင်းရင် ငွေအကြွေပြန်လဲရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“တစ်ခါတလေလည်း အဆင်ပြေ ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း အဆင်မပြေဘူး အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါဆို အစ်ကို့ဆီမှာ ငွေအကြွေ

စေ့တွေရှိတယ်။ မင်းမှာရှိတဲ့ကျပ်တန်နဲ့ လဲမလား”

“အစ်ကိုမှာ အကြွေရှိရင် လဲပေး မယ်လေ”

အစ်ကိုကြီးသည် သူ့ပုဆိုးပုံစံထဲမှ ငွေအကြွေစေ့များအားထုတ်ယူလိုက်ပါ သည်။ မတ်စေ့၊ ငါးမူးစေ့လေးများသည် တချို့တစ်ဝက်က အရောင်အဆင်းမရှိ၊ တချို့ကတော့ မူလဘော်သတ္တုအရောင် အတိုင်းဖြစ်၏။ သူကကျသင့်သည့်အရေ အတွက်အတိုင်း ကျပ်တန်လေးများအား ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အစ်ကိုကြီးကဆိုင် မှ ထွက်ခွာမသွားသေးဘဲ ကွမ်းယာတစ် ယာထုတ်ပြီးစားနေသည်။ ရေမြောင်းထဲ သို့ ကွမ်းတံတွေးအား ပျစ်ခနဲထွေးလိုက် ပြီး-

သန့်စင် ကျးစို့ခ

“မင်းကကျောင်းမနေဘူးလားကွ”
“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျ ပြီး ကျောင်းထွက်လိုက်ရပါပြီ။ ဆက် မဖြေချင်တော့ပါဘူး အစ်ကိုရ။ ပညာ ပါရမီမပါဘူးပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“အေး - ငါလည်း မင်းလိုပါပဲကွ။ မင်းကမှ ဆယ်တန်းအထိသင်ရသေး တယ်။ ငါကတော့ သေစာရှင်စာဖတ် တတ်ရုံလေးတန်းအထိပဲနေခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အစ်ကိုက ဘာ အလုပ်လုပ်တာလဲ”

“အစ်ကိုက မြို့သစ်က သူသာန် မှာရှိတဲ့ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်က ဝန်ထမ်းလေ။ ပညာမတတ်တော့ ရရာအလုပ်ကိုလုပ် ရင်း ရှိနေရာရောက်လာတာ။ ဘာလဲ မင်းက အစ်ကိုကိုအထင်သေးသွားလား”

“အထင်မသေးပါဘူး အစ်ကိုရ။ အစ်ကိုလည်း ကောင်းရောင်းကောင်း ဝယ်အလုပ်လုပ်နေတာပဲ”

“ဒီလိုပေါ့ ညီလေးရ။ လူဆိုတာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ကျရာအလုပ်လုပ်ပြီး အသက်မွေးရတာပဲဟာ။ အစ်ကိုကတော့ တခြားအလုပ်မရှိတော့ ဆက်လုပ်နေရ မှာပေါ့”

“အစ်ကိုအလုပ်က အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ပြေပါတယ် ငါ့ညီရ။ စားဖို့ သောက်ဖို့ဝတ်ဖို့စားဖို့မပူရပါဘူး”

ထိုနေ့က အစ်ကိုကြီးပြန်သွားပြီး နောက် ဈေးဆိုင်လေးမှာအတော်ရောင်း ကောင်း၏။ အမေအဝတ်လျော်ပြီးတော့ မောင်ကြီး ဆိုင်ခွက်ထဲမှ ငွေနှစ်ကျပ်ယူ ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ အမေကလည်း ဈေးရောင်းကောင်းနေ သဖြင့် ဘာမှမပြောပါ။

မိုးအံ့လာပြီးနောက် အေးမြလတ် ဆတ်သောလေသည် မိုးရနံ့နှင့်အတူ ငမိုးရိပ်ချောင်းအား ဖြတ်သန်းပြီးတိုက် ခတ်လာသည်။ အုတ်နီခဲကျိုးများဖြင့် ခနော်နီခနော်နီခင်းထားသော ရပ်ကွက် အတွင်းရှိလမ်းများသည် မိုးတစ်ပြက်နှစ် ပြက်ရွာလိုက်သည်နှင့် ဘဝပျက်ကုန်ကြ ပြီး လယ်မြေရှုံးစေးတို့ဖြင့် ချောပြောင် ကုန်၏။ လမ်းလေးတွေပေါ်တွင် ရေဗွက် ပိုင်တို့က ဟိုတစ်ကွတ်သည်တစ်ကွတ်။ တချို့မြေကွက်များသည် အိမ်မဆောက် ကြသေးသဖြင့် သမန်းမြက်တို့ဖြင့်တောထ နေကြသည်။ လမ်းဘေး၌တူးထားသော ရေမြောင်းထဲသို့ ငမိုးရိပ်ချောင်းလက်

တက်များမှ ဝင်လာသော ဒီရေသည် လမ်းပေါ်တွင်မက အိမ်ပိုင်းရပ်ကွက် အတွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက်စီးဆင်းကုန်၏။ ဒီရေနှင့်အတူ ရေမြေ၊ ကနကတ်၊ မြေပွေး၊ မြေဟောက်တို့ကပါ တယှော်တပါးလိုက် ပါလာကြပြီး မြက်တောတွေကြားထဲတွင် ခိုအောင်းကုန်သည်။

လူကြီးတစ်ဦးသည် ရေပြင်သဖွယ် ဖြစ်နေသောအိမ်ပိုင်းကွက်များအတွင်း ပိုက်ကွန်စုတ်တစ်ဖုံဖြင့် ကွန်ပစ်နေပါ သည်။ ပုဆိုးတိုတို၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ဝတ်ထားသော ထိုသူသည် တံငါသည်နှင့် မတူပါ။ သူ့ရင်သွေးငယ်ဖြစ်ဟန်တူသော ကလေးနှစ်ဦးက ဝါးပလိင်းတစ်လုံးလွယ် ထားပြီး ဖခင်ဖြစ်သူပိုက်ရုတ်သောအခါ ငြိပါလာသည့် ငါးစင်ရိုင်း၊ ငါးရံ၊ ငါးပနော် လေးများအား ပိုင်းဖြုတ်ပေးနေသည်။ သူတို့သည် မြက်တောအတွင်းမှ မြေဆီ များအား ကြောက်ရွံ့ပုံမရပါ။ ရေစပ်စပ် မြက်တောထဲမှ ပွများဖြင့် ဖောင်းကား နေသော ငါးပြေမကြီးတစ်ကောင်အား ကလေးနှစ်ယောက်ကလူပြီးဖမ်းနေသည်။ ကလေးတွေကရွံ့အလူးလူးဖြင့်ပေကျနေ သည်။

ဒဂုံမြို့သစ်သည် မြို့တည်ခါစဖြစ် ၍ လယ်တွင်းမကျ၊ မြို့ကွက်မကျဖြစ်နေ သည်။ တောင်ဥက္ကလာပ၊ မြောက်ဥက္က လာပ၊ သာကေတမြို့သစ်များတည်စက လည်း ဤသို့ဤပုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါတောင် မြောက်ဥက္ကလာပနှင့် သာကေတသည် ရေစီးရေလာကောင်းချင်ပုံမရသေးပါ။

မောင်ကြီးသည် အိမ်ဆိုင်လေး မှာထိုင်နေရင်း ဈေးဝယ်သူအားမျှော်နေ မိသည်။ သူတို့လမ်းလေးသည် အိမ်တွေ အစုံအစီမရှိသေးပါ။ ရေမြောင်းဘေး မြက်ခင်းစပ်မှ ဖားလေးတွေက တတွက် တွက်ဖြင့်အသံပေးနေကြသည်။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် နေစောင်းသည်နှင့် ဖောက်သည် အစ်ကိုကြီးလာနေကျ။ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ နောက်မလာပါလိမ့်။ သူသည် ထိုအစ်ကို ကြီးအား ခင်မိနေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အစ်ကိုကြီးသည် မြောက်ဥက္ကလာပဘက် မှပြန်လာပြီး ကြီးတံတားကိုဖြတ်ကာ သူ ဆိုင်ရှေ့ သစ်သားခုံတန်းလေးမှာ ခေတ္တ ထိုင်သည်။ အစ်ကိုကြီး၏မျက်လုံးများ သည် ထိုအခါမျိုး၌ ရိဝေနေလေ့ရှိသည်။ အရက်နဲ့လည်းရတတ်သည်။ ထိုအခါ သူကအစ်ကိုကြီးအရက်တွေသောက်လာ သလားဟုမေးသောအခါ တောငါးကျပ် ဖိုးပါ ညီလေးရယ်ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဖြေ တတ်သည်။ ဒီနေ့အလုပ်ပင်ပန်းသည်ဟု

လည်း ပြော၏။ သူ့စဉ်းစားနေရ၏။ ဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးက အလုပ်ပင်ပန်း သနည်း။ အစ်ကိုကြီးသည် မြောက်ဘက် သူသာန်တွင်ဘာတာဝန်တွေထမ်းဆောင် နေရပါသနည်း။ တစ်နေ့နေ့တစ်ခိုနိုနို တွင် သူမေးဦးမည်။ သူ့အစ်ကိုကြီးအား မျှော်မိနေသည်မှာ အကြောင်းမရှိ သည်။ အစ်ကိုကြီးဈေးလာဝယ်သည့် နေ့များတွင် သူတို့ဆိုင်လေး ဈေးရောင်း ကောင်းလေ့ရှိသည်။ အစ်ကိုကြီးထေ သည့်နေ့များတွင် အရောင်းအဝယ်မရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုအစ်ကိုကြီး အား နေ့စဉ်မျှော်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဖေအလုပ်ကပြန်လာပြီး ရေခဲ ပြီးနောက် သူတို့မိသားစုထမင်းပိုင်းသေး အား ဈေးဆိုင်လေးနောက်တွင်ပင် စား ခဲ့ချစ်စားလိုက်ကြသည်။ ဆိုင်လေးသည် ညကိုးနာရီအထိ တဖြောက်ဖြောက် ရောင်းနေရ၍ဖြစ်သည်။ ဖယောင်းထီး ငါးပိရည်ကျို၊ ငရုတ်သီးမှုန့်နှင့် ဟင်းခဲ မှုန့်တို့က ညဘက်ဆိုလျှင် ပို၍ရောင်း သည်။ မိုးဖွားလေးတွေကျလာသော အခါကဆိုင်ပိတ်ဖို့ပြောသည်။ ထွေထွေ ထူးထူးမဟုတ်ပါ။ ကံလားတံခါးသေး အားချလိုက်လျှင် ဆိုင်ပိတ်ပြီးလေသည်။

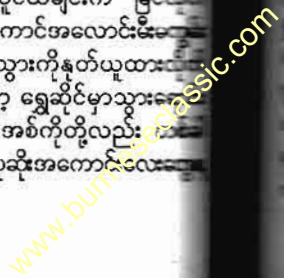

“အစ်ကို မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ တာလဲ”

“အစ်ကိုအလုပ်ထဲက သူငယ်ခင် တစ်ယောက် အလုပ်ထဲမှာခွင့်တစ်ခွင့် ပြီး ထောသွားတာနဲ့ အစ်ကိုတို့ကိုအထိ ကြီးကအဖြူဆိုင်မှာ အရက်လိုက်ထိတ် တယ်လေ။ အစ်ကိုတို့လည်း နေ့စဉ်လုပ် တောအရက်နဲ့ ဝက်သွေးခဲပြည့်နေတာ တစ်ခါတလေ ပိုက်ဆံလေးရသေး ဘိအီးအရက်ဖြူနဲ့ ကကန်းဟင်းလေး ချင်တာပေါ့ကွာ”

“ဘာတွေထောလာတာလဲအစ်ကို ရ။ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုကွ ညီလေးရ။ အစ်ကိုတို့ လူသေအလောင်းတွေကိုမီးသင်္ဂြိုဟ်တာ လေ။ တစ်ခါတလေ လူသေအလောင်း တွေက ရွှေသွားတွေပါလာတတ်တာပဲ မနေ့က အစ်ကိုတို့သတိမထားလိုက်တာ မယ့် အစ်ကိုသူငယ်ချင်းက မြင်လို့ ခင်ထုတ်ပြီး သွားကိုနှုတ်ယူထားတာပဲ တယ်။ ပြီးတော့ ရွှေဆိုင်မှာသွားတွေ ချင်တာပေါ့။ အစ်ကိုတို့လည်း တစ်ခါ တလေ အင်္ကျီပုဆိုးအကောင်းလေးတွေ

ပါတယ်။ အဟောင်းတန်းမှာသွားရောင်းတာပေါ့။ သုံးဖို့ငွေလေးဘာလေးရတာပေါ့။

“ဟ”

မောင်ကြူးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ခြင်္သေ့သုံးကောင်ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်အား ဖင်စီခံဘက်မှဆောင်၍ ဆေးလိပ်ထိပ်အား လက်မဖြင့်ဖိချိုးနေသည်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှို့၍ ဖြာလိက်ပြီး မီးခိုးငွေ့များအား မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မောင်ကြူး ထိုအစ်ကိုကြီးအားကြည့်ပြီး ကျေနပ်နည်းနည်းတွန့်လာသည်။

“အစ်ကို”

“ဟ”

“အစ်ကိုတို့ မကြောက်ဘူးလား။ လူရသတွေကို”

“ဟ - ညီလေးရ၊ လူသေတာဘာကြောက်စရာရှိမှာလဲကွ”

“ဟိုလေး သရဲခြောက်တာတို့ဘာတို့ပေါ့”

“ငါညီလေးရယ် ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်းနဲ့ ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတော့ ကြောက်ကြသေးလား”

“မကြောက်ပါဘူး အစ်ကို”

“အဲဒီလိုပါပဲကွာ သေပြီးလို့သာ သရဲဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီလေ။ ဒီတော့ အစ်ကိုတို့က ဘယ်ကြောက်မလဲ။ သရဲရှိတယ်ဆိုရင်လည်း အစ်ကိုတို့ မကြောက်မှန်းသိလို့ သူတို့ကခြောက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်အယ်အစ်ကို”

“ညီလေး မှတ်ထား။ လောကမှာ ကြောက်တတ်တဲ့သူတွေဟာ ပိုပြီးတော့ အခြောက်ခံရတတ်တယ်။ ခြိမ်းခြောက်တတ်တဲ့သူတွေက မကြောက်တတ်သူတွေထက် ဘယ်တော့မှမခြောက်ဘူး။ ကြောက်တတ်သူတွေကိုသာ ရှေးပြီးခြောက်တာမင်းကြီးလာရင် ပိုသိလာမှာပါကွာ။ သူသေတွေမှာ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟတွေမရှိကြတော့ဘူး။ ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ လိုချင်တပ်မက်ဆိုတာလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ အစ်ကိုတို့ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာလွှားထားတဲ့ ငွေထက် အကိုအသစ်တွေဆိုရင်ချွတ်သူတွေလည်း ငါ့ဟာဆိုပြီးတော့ပြန်တောင်းဘူး။ အသက်မရှိတော့ဘူးလေကွာ။ အသက်ရှိထင်ရှားလူတွေကမှ

ကြောက်ဖို့ကောင်းတာကွ။ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေကြီးနေလိုက်ကြတာ။ ငါ့မိန်းမ၊ ငါ့သား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့ဆွေမျိုးကောင်းစားရေးဆိုပြီး ဘယ်သူသေသေငတေမာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ယုတ်မာနေလိုက်ကြတာ။ ဒါဟာ အများပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း၊ ဒါဟာဘုရားပစ္စည်းသာသနာပစ္စည်း၊ ဒီငွေဟာ သူ့တစ်ပါးအိတ်ထဲကငွေဆိုပြီး စည်းမထားကြတော့ဘူး။ ကိုယ်ကြီးပွားဖို့၊ ကိုယ့်သားမယားစားဖို့၊ ချမ်းသာဖို့၊ လောဘဇောတို့ကိုပြီး အာဇာနည်တို့သူက အာဇာနည်ကို အသုံးချတယ်။ ငွေရှိတဲ့သူက အာဇာနည်သူကို ငွေနဲ့ခင်းပြီးဝယ်တယ်။ လောဘတွေကြီးလိုက်တာများကွာ။ သေလည်း သွားရော ဦးဘယ်သူဆိုပြီးရာထူးကြီးကြီးနဲ့သူတွေရော၊ ငွေတွေထားစရာမရှိလို့ ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေတဲ့သူတွေရော နောက်ဆုံး သေတော့ ဘာမှမပါဘူး။ ကောင်းတာတွေဆို ငါတို့က အကုန်ချွတ်ယူတာပဲ။ သူ့ဓမ္မာကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ မီးတိုးဆီအပက်ခံရပြီး နောက်ဆုံးမီးသွေးခဲဖြစ်သွားတာပဲကွာ ဟိ... ဟိ... ဟိ... ရယ်ရသေးတော့”

အစ်ကိုကြီးသည် စကားရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရ၍ မီးသေသွားသော ဆေးပေါလိပ်အား မီးပြန်ညှိ၏။

“အစ်ကိုတို့ ထမင်းစားတော့ အိမ်ပြန်စားလား”

“ဘယ်ကလာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထမင်းထုပ်တွေများလွန်းလို့ အနားက ခွေးတွေကိုတောင်ကျွေးပစ်ရတယ်”

“ဘယ်ကလာပေးတာလဲဟင်”

“ဟ-လူသေတွေဆီကရတာပေါ့။ တို့ဗမာတွေက လူသေရင် စားမြန်စာထုပ်ဆိုပြီးထည့်ပေးကြတယ်လေ။ ဟင်းလေးကကောင်းပါကွာ။ ဘယ်သူမှအလောင်းမှာ ငါးပိရည်နှင့်တို့စရာပဲထည့်ပေးဘူး။ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ အမဲသားပဲ။ ငါတို့လည်း ကောင်းတာလေးတွေဖယ်ထားပြီး ကျန်တာ ခွေးကျွေးပစ်လိုက်တာပဲ။ ဟိုကျော်ဒွန်းဆိုတဲ့ကောင်သာ ခွေးတွေနဲ့

အပြိုင်လူပြီးအိမ်သယ်တာ။ ဒီကောင်က အိမ်မှာ ဝက်တွေ၊ ခွေးထားတယ်လေ”

မောင်ကြူးသည် ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာပြီး အော်ဂလီဆန်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။ တံတွေးများပျို့တက်လာ၍ နောက်ဆုံး ခူရေခြင်းထဲသို့ထွေးချလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ-မင်းကရွံလိုလား။ လူဆိုတာ မွေးလာပြီဆိုရင် တစ်နေ့ ဒီလမ်းကို သွားကြရမှာပဲ ကိုယ့်ညီ။ ဘုရားတောင်ထားလို့မရဘူး။ ငါတို့ကတော့ မရဏသဘောကို သူများတွေထက်ပိုသိနေတယ်။ ကိုယ့်ညီရေ။ ယူတတ်ရင် တရားရပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုစောစောရောက်သွားနိုင်တယ် ဟား... ဟား... ဟား... သွားပြီဟေ့”

သူသည် ဆေးလိပ်ငွေတထောင်းထောင်းနှင့်ထွက်ခွာသွားသော အစ်ကိုကြီး၏ နောက်ကျောအားကြည့်ပြီး ရွံသလိုလို၊ ကြောက်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။ သူ့အတွေးအခေါ်တွေက ဘာတွေမှန်းမသိသော်လည်း သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေသလိုလို၊ သူကတော့ သူသာန်သင်္ချိုင်းကို ကြောက်ပါသည်။ လူသေအလောင်းပြင်ထားလျှင် အနားသို့မသွားရဲ။ ငယ်သေး၍ အိခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းသဘောတွေကို မသိနိုင်သေး၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မောင်ကြူး၏ အဘိုးအဘွားတွေက ရန်ကုန်မြို့သမိုင်းခဝဲခြံတွင် နေထိုင်ကြသည်။ အဖေသည် အမေနှင့်အိမ်ထောင်ကျကတည်းက တစ်အိုးတစ်အိမ် သီးသန့်နေချင်သည်ဆိုကာ အိမ်ထောင်ခွဲလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အဘိုးဆုံးပြီဖြစ်သောကြောင့် အဘွားသည် တူမတစ်ယောက်တည်းနှင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိသဖြင့် သူတို့မိသားစုအနားလှမ်းခေါ်သည်။ မောင်ကြူးတို့မိသားစု အဘိုးအသုဘရက်လည်သည်အထိ သမိုင်းအိမ်တွင်သွားနေရသည်။ အိမ်ဆိုင်လေးကိုပါပိတ်ထားခဲ့ရသည်။ အဘိုးဆုံးလျှင် မြေးဖော်သည်ဆိုသည်မှာမှန်၏။ အသုဘအိမ်ဖြစ်သောကြောင့် ဖဲပိုင်းများဖြင့် စည်ကားနေ၏။ မြန်မာအသုဘအိမ်များတွင် ဖဲသမားများသည် လွတ်လပ်စွာ အာဝါဒေးခွင့်ရသောကြောင့် ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီအိမ်မပြန်ကြဘဲဖဲရိုက်ကြသည်။ တစ်မတ်၊ ငါးမူးတန်းကိုးမီးပိုင်းလေးသွေရှိသလို အိမ်ပေါ်တွင် ဖဲပိုင်းကြီးကလေးထ

နေလေသည်။ အမေက ဖဲပိုင်းများတွင် အကောက်လိုက်သိမ်းရင်း ဖဲသမားများ ထမင်းစားဖို့ ထမင်းဟင်းချက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ကနားဖျင်းမဏ္ဍပ်ထဲတွင် ဖဲပိုင်းလေးတွေက အလျော်အစားဖြင့် ငြင်းခုံနေကြသလောက် အိမ်ပေါ်ရှိ ကိုးမီးပိုင်းနှင့် ရှိုးပိုင်းသည် လွန်စွာမြဲမသက်၏။ လမ်းထဲမှ လူကြီးတွေက သိက္ခာဆည်ရင်း ပိုကာဒေါင်းကြသည်။ အိမ်ပေါ်က ဖဲပိုင်းသုံးပိုင်းသာ အကောက်များများရပြီး အိမ်ရှေ့ဖဲပိုင်းလေးတွေကအကောက်မရ။ အသုဘအိမ်သို့လာကြသူများအား ဆေးပေါ့လိပ်၊ ကွာစေ့၊ ရေနှေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံနေရ၏။ သုံးရက်မြောက်နေ့အပြီး အသုဘအသုဘမြေကျသွားပြီးနောက်ရက်တွင် ရက်လည်နေ့၌ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးဖို့ စီစဉ်ရလေသည်။ အမေနှင့် အဖေက ဖဲပိုင်းအကောက်ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မုန့်ဟင်းခါးအချိန်ငါးဆယ်ချက်ဖို့ ငွေကလုံလောက်နေလေပြီ။ ရက်လည်မှာရမည့် ကူငွေနှင့် ဖဲပိုင်းအကောက်ငွေများထဲမှ တချို့တစ်ဝက်အား အမေကယူပြီး ကျန်တာကိုအဘွားကိုပေးခဲ့မည်ဟုဆိုသည်။ အခြေခံလူတန်းစားများအတွက် သေမှုသေခင်း အသုဘသည် ငွေလုံးခနဲရသည့် အပေါက်အလမ်းတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။ မသာတစ်ခုအရင်းပြုဟု ပြောသူကပြောကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောက်ခြေလူတန်းစားရပ်ကွက်များတွင် အသုဘကိစ္စဖြစ်သည်နှင့် အကြွေးမတင်ဖို့က အဓိကဖြစ်သည်။ (ထိုစဉ်က ကျော်သူနာရေးကူညီမှုအသင်းမပေါ်သေးပါ။)

အသုဘကိစ္စပြီး၍ သူတို့မိသားစု မြောက်ဒဂုံအိမ်ပြန်လာကြပြီး ပိတ်ထားသောအိမ်ဆိုင်လေးအား ပြန်ဖွင့်ရသည်။ အဘွားက သမိုင်းကို အပြီးပြောင်းလာဖို့ ပြောသည်။ အဖေက နောက်မှစီစဉ်မည်ဟု ပြောခဲ့၏။

“ညီလေးရာ၊ မင်းတို့မိသားစုဘယ်ကို ခရီးထွက်နေကြတာလဲ။ ပျောက်သွားလိုက်တာ တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်ထင်တယ်နော်။ အစ်ကိုမှာ အကြွေစေ့တွေဘယ်သွားလဲရမှန်းမသိဘူး။ မင်းတို့ဆိုင်ပြန်ဖွင့်မှပဲလဲမယ်ဆိုပြီးစုထားတာ”

သူ အစ်ကိုကြီးအားပြုံးပြုံးဖြေ နေသောပုဆိုးခါးပုံစံအား ကြည့်မိသည်။ ငွေအကြွေစေ့များသည် ငါးဆယ်ကျပ်ဖိုးခန့်ရှိမည်ထင်ပါသည်။ မတ်စေ့လေးတွေများ၏။ မတ်စေ့လေးတွေ မြင်လိုက်ရ

တော့မှ အဘိုးအသုဘချမည့်နေ့ကို သတိရလာသည်။ အဖေသည် အဘိုး၏ ရုပ်အလောင်းအား ကန်တော့ပြီး အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံမတ်စေ့အားထုတ်၏။ ထို့နောက် အဘိုးပါးစပ်အားဟရံ မတ်စေ့တစ်စေ့ ထည့်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ အဖေအား ဒါဘာလုပ်တာလဲဟုမသိ၍ မေးသောအခါ နောင်တမလွန်မှာ ဘဝကူးဖို့အတွက် ကူးတို့ခအနေနဲ့ထည့်ပေးတာပေါ့ကွယ်ဟုပြောသည်။ သူနားမလည်၍ ထပ်မေးသောအခါ လူတွေဟာ သေဆုံးပြီးနောက် ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းတဲ့အခါ ကူးတို့ခအနေနှင့် ထည့်ပေးလိုက်ရတာဟု ပြောပါသည်။ မိရိုးဖလာအယူအဆတစ်ခုဟုလည်းပြော၏။ သူ့မျက်စိထဲ၌ မတ်စေ့လေးကို မြင်လာသည်။ အစ်ကိုကြီးသည် သူ့သန်မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်၌ အလုပ်လုပ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်သို့လာလျှင် မတ်စေ့၊ ငါးမူးစေ့လေးတွေပါလာတတ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ အိမ်မတ်စေ့လေးတွေက ဘယ်ကရတာလဲ”

“လူသေတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲကလေ။ သေနေပြီပဲကွာ။ သူတို့ဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်မှာသွားသုံးမှာလဲ။ ငါတို့ရင်သန်နေတဲ့သူတွေကမှ ဆေးပေါ့လိပ်ဝယ်သောက်လို့ ရသေးတယ်။ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ လူတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ကြတာလဲ၊ မင်းမှတ်ထား သေသွားတဲ့သူတွေမှာ သူတို့နဲ့အတူပါသွားတာက ကုသိုလ်တွေနဲ့ အကုသိုလ်နှစ်ခုပဲပါသွားတာ။ ကုသိုလ်က နောက်ဘဝမှာ ချမ်းသာတဲ့သူဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ရောက်မယ်။ အကုသိုလ်က ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြဟ္မာဖြစ်မယ်။ သူဂတိဘုံနဲ့ ဒုက္ခတိဘုံနှစ်မျိုးမှာ တစ်မျိုးမျိုးပဲရောက်မှာ ဘာတွေကြောင်းပြီးလုပ်ကြလဲတော့မသိဘူး။ ဟဲဟဲ - ငါတို့သုဘရာဇာလို သူ့သန်စောင့်တွေက လူသေပါးစပ်ထဲ ပိုက်ဆံများများထည့်လေ ပိုသုံးရတာပေါ့ကွာ”

သူ့ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အစ်ကိုကြီးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်ရင်းဖြင့် ရွံသလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ပျိုအန်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်းထွက်သွားပါတော့သည်။ သူငွေအကြွေစေ့များအား အဝတ်စုတ်နှင့် ပြောင်အောင်ပွတ်တိုက်နေမိသည်။ သူနာခေါင်းထဲမှာ လူသေကောင်အနံ့တွေရသလိုလို ခံစားနေရ၏။ စိတ်ထဲမှာ ထို

အကြွေစေ့များအား မသတိချင်သလိုဖြစ်လာသည်။ ထိုနေ့က ဈေးရောင်းကောင်းပါသည်။ ဈေးလာဝယ်သည့်သူများအား ထိုအကြွေစေ့တွေကုန်အောင် ပြန်အမ်းပစ်လိုက်သည်။

နောက်နေ့ အစ်ကိုကြီးလာသည်ကို ခဏလှမ်းလှမ်းမှတွေ့ရသောအခါ အိမ်ထဲမှာပုန်းနေလိုက်၏။ အစ်ကိုကြီးက ဆိုင်မှာဈေးရောင်းသူမရှိ၍ ဟိုသည့်ကြည့်လိုက်ပြီးပြန်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် အစ်ကိုကြီးလာတိုင်း သူ့ရှောင်နေနောက်ပိုင်းတွင် အစ်ကိုကြီးပေါ်မလာတော့ပါ။ တခြားဆိုင်တွင်သွားဝယ်သည်ထင်ပါသည်။ သူတို့ဆိုင်ကလေးလည်း ထိုနေ့ကပိုင်းတွင် အရောင်းအဝယ်မလဲလာသည်။ ဈေးရောင်းမကောင်း၍ အမေလည်း ကုန်သွားသည့်ပစ္စည်းများအား ပြန်ဝယ်မထည့်နိုင်တော့ပါ။ အမေလည်း သမိုင်းမှ အဘွားဖြစ်သူက ခဏခဏခေါ်နေ၍ နောက်ဆုံးတွင် သူ့မိသားစုလေးသည် ဆိုင်ကိုပိတ်သိမ်းအိမ်နှင့်မြေကွက်အား ရသည့်ဈေးရောင်းကား သမိုင်းသို့ပြောင်းလာခဲ့တော့၏။

“အဲဒါပဲ စာရေးဆရာ ကျွန်တော်တို့အိမ်မိသားစုအဖြစ်အပျက်က”

“ဟားဟားဟား - မင်းက ကိုကူးတို့ခမတ်စေ့တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်သိမှမသိတာ မှတ်ထား။ မသာပေတို့ကိုဆောင်၊ ကျောင်းပစ္စည်းကိုရှောင်တာ ဒါကိုပြောတာ။ လောကီအစီအမံမှာ မသာကူးတို့ခငွေမတ်စေ့လေးဈေးရောင်းကောင်းတာ ဘယ်အစီအမံမှမမိဘူး။ စီရင်တတ်ရင် ပိုတောင်ပေးသေးတယ်။ မင်းတို့ဆိုင်ဈေးရောင်းကောင်းခဲ့တာ အဲဒီအစ်ကိုကြီးရဲ့မတ်စေ့တွေကြောင့်ကွ။ မင်းက နေ့သတိပေးလက်မခံတော့ ဈေးရောင်းမကောင်းတော့ဘူးပေါ့ကွာ ဟုတ်လား”

သူပြန်တွေးကြည့်သောအခါ ဟုတ်နေသည်ကိုသိလိုက်ရ၏။ သူသည် သမိုင်းလမ်းထိပ်တွင် ကွမ်းယာဆိုင်ထဲ ဖွင့်မလိုကြံနေသူဖြစ်သည်။ ဒီလိုမျိုး ကူးတို့ခမတ်စေ့ကို ဘယ်မှာသွားရှာမလဲ။ သူခြေလှမ်းများက မြောက်အသုသာန်ရှိ အစ်ကိုကြီးဆီသို့သွားလျက်သားဖြစ်နေပါတော့သည်။

သန့်

အယူတော်မင်္ဂလာပညာရပ်တွင် အတိတ်နိမိတ်၊ စနည်း၊ တဘောင်၊ တိတ်၊ ဘဝေါ၊ ကြွင်း၊ သိုက်၊ နိဒါန်းဆိုသော အဓိကကျသော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ များ ပါဝင်သည်ဆိုခြင်းကို သတိထားရပါမည်။ သို့သော် ထိုပညာရပ်များမှ တစ်ခု သို့မဟုတ် ယင်းထက်အများနှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဆက်နွယ်မှုရှိသောပညာရပ်တချို့လည်းရှိနေပါသေးသည်။ သံတူကြောင်းကဲ့ပညာရပ်များဟု ဆို၍ရနိုင်မည်ထင်သည်။ ရှင်းလင်းဆိုရသော် ဩဘာ၊ ကောလာဟာလ၊ မင်္ဂလာ၊ ဗျာဒိတ်၊ ဓာတ်၊ ကိန်းခန်းဆိုသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။

ဤတွင် ဩဘာ၊ ကောလာဟာလ၊ မင်္ဂလာ၊ ဗျာဒိတ်၊ ဓာတ်၊ ကိန်းခန်းတို့၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုသိရှိရန်လိုအပ်ပါပြီ။

ဩဘာ ။ ကောင်းချီးစကား၊ ချီးကျူးထောမနာစကား၊ မင်္ဂလာစကား။
ကောလာဟာလ။ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်မည့်အကြောင်းကိုကြိုတင်သတိပေးသောကြွေးကြော်စကား။ ကြိုတင်ဖြစ်ပေါ်နေသော သတင်းစကား။

မင်္ဂလာ။ မကောင်းကျိုးပျောက်၍ တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းတရား (စကား)။

ဗျာဒိတ်။ နောင်အခါ၌ဖြစ်ပျက်မည့်အကြောင်းအရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မိန့်ခြွက်သော ဘုရားစကားတော် (ဝါ) ဘုန်းကြီးသူ၏အမိန့်။

ဓာတ်။ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော စသော ဓာတ်သဘာဝကို အခြေခံသော ပါပ၊ အံမြိတ္တ၊ ကောလီ၊ သုရူဆိုသော ဓာတ်သဘာဝကိုအခြေခံသောဟောကိန်း။

ကိန်းခန်း။ ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်တာရာ တို့ကိုအစွဲပြု၍ ဖြစ်ရန်ပျက်ရန်ကြုံကြိုက်လာသောအကြောင်းခံနှင့် ယင်းသို့ဖြစ်ပျက်လိုသည့်အကျိုးဆက်။

ပထမဆုံး ဩဘာဆိုသောပညာရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ဝေဖန်စောကြောကြည့်ကြပါမည်။ ဆိုခဲ့သလိုပင် ဩဘာ၏သဘောသကန်ကို ကောင်းချီးစကား၊ ချီးကျူးစကား၊ မင်္ဂလာစကားဟု ဆိုပင်ဆိုငြားသော်လည်း တချို့ဆရာများကမူ ဩဘာ၏ အနက်သဘောကို လူထု၏နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားနေသော (ဝါ) လူအများ၏လျှာဖျားတွင် သီးနေသောစကားဟုဖွင့်ဆိုချင်ကြသည်။ ထိုစကားတို့သည် ကောင်းသောသဘောဆောင်ကြသည်လည်းဖြစ်ခြင်းဖြစ်မည် မကောင်းသောသဘောဆောင်ကြသည်လည်းရှိခြင်းရှိမည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက် တစ်စုတစ်ဖွဲ့က ဖန်တီးလမ်းကြောင်းပေးကြသည်မဟုတ်ဘဲ သူ့အချိန်သူ့အခါ၌ ကြုံတွေ့လာရသော အတွေ့အကြုံကြောင့်၊ ဖြစ်ပေါ်လာသောခံစားချက်ကြောင့်၊ ဖြစ်ထွန်းလာရသည့် တစ်လေသံတည်းစကားများပင် ဖြစ်သည်။

ဥဒါဟရုဏ်ဆိုရသော် ဒုတိယအင်္ဂလိပ် - မြန်မာစစ်ပွဲအပြီး အောက်မြန်မာပြည်ကို ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်သိမ်းပိုက်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ပြည်သူတို့က သိပေါမင်းကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံ ချီးကျူးထောမနာပြုကြ၏။ ဂျပန်ခေတ်ကလည်း ဂျပန်ပက်ဆစ်တပ်ကို မုန်းတီးစကားဆိုကြပြီး ဗမာ့တပ်မတော်ကို မျှော်လင့်ချက်တစ်ခွဲဖြင့် ချီးကျူးစကားဆိုကြသည်။

ယင်းသို့ပင် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲဝန်းကျင်ကာလတုန်းကလည်း ခြင်္သေ့တံဆိပ်ပါတီအစိုးရကို ပြစ်တင်ဝေဖန်ကြပြီး ဒွပ်ဒေါင်းတံဆိပ်ပါတီအစိုးရကို တောင်တချီးကျူးစကားဆိုကြသည်။ ဤသည်မှာ ဩဘာ၏ သရုပ်သကန်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တဘောင်စကားနှင့်နီးစပ်သည့် စကား ဥကြတ်ဟု လည်းဆို၍ရမည်ထင်သည်။

စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုကို ပြဆိုရသော် ဦးအောင်ဇေယျသည် ရန်ခပ်သိမ်းကို အောင်မြင်ပြီးနောက် အလောင်းဘုရားမင်းဘွဲ့ ခံယူလျက် မိမိဇာတိရပ်ဌာနကို မင်းနေပြည်တော်အဖြစ်သတ်မှတ်သည်အခါတွင် (၁) မုဆိုးဘို၊ (၂) ရွှေဘို၊ (၃) ရန်ကြီးအောင်၊ (၄) ကုန်းဘောင်၊ (၅) ရတနာသိင်္ခီဟူသော အမည်နာမငါးမျိုးကို ပေးနှင်းကြသည်။

မင်းရိုန်အောင်

အယူတော်မင်္ဂလာပညာဆိုင်ရာ ပညာရပ်တချို့

- ရန်ကြီးအောင် ကုန်းဘောင်သပါလို့ ငါးမည်ရပြည်ရွှေဘို ဘေးရန်ကပြီ။ မုဆိုးဘို ရန်ဖြိုတဲ့နာသိင်္ခီ ဘိုးတော်ဒေသ။ ။
- ဟူသော လင်္ကာသည် ပေါ်ပေါက် နာမည်ကျော်ခဲ့သည်။
- ဤနေရာမှာ ထောက်ပြ ပြောချင်သည်က (၁) မုဆိုးဘို၊

(၂) ရွှေတို၊ (၃) ရန်ကြီးအောင်၊ (၄) ကုန်းဘောင်၊ (၅) ရတနာသိင်္ခီ ဆိုသော အမည်နာမ(၅)ခုအနက် ရတနာသိင်္ခီဆိုသောအမည်နာမနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်သည်။

ရတနာသိင်္ခီကို အစဦးက ရတနာသိင်္ခီဟုဆိုခဲ့သည်။ ရတနာသိင်္ခီဆိုသောဝေါဟာရ၌ သိင်္ခီဆိုသောဝေါဟာရသည် လျှင်သော၊ မြန်ဆန်သော အနက်ကိုဆောင်နေသဖြင့် 'တီတောင်းလွန်းသော' ဆိုသောသဘောမျိုးသက်ရောက်နေသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ပညာရှိတို့က ရတနာစည်းစိမ်၊ မင်းစည်းစိမ်တို့အရှည်မရှိနိုင်ဟု ဖွင့်ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရတနာသိင်္ခီကိုနိမိတ်ဩဘာမကောင်းဟု ပညာရှိတို့ကမတ်ယူကြပြီး ရတနာသိင်္ခီကို ရတနာသိင်္ခီဟုပြောင်းလဲပစ်လိုကြသည်။ ရတနာသိင်္ခီ၌ သိင်္ခီ ဟူသော ဝေါဟာရအနက်သည် ဦးစွန်း ဟူ၍ပြဆိုနေရာ ရတနာအပေါင်းတို့စုဝေးရာဖြစ်သော တိုင်းပြည်တကာတို့၏ အထွတ်ဦးစွန်းသဖြစ်သော မင်းနေပြည်တော်ဟု နိမိတ်ဩဘာကောင်းဖြင့်ပြဆိုရာရောက်နေသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဤနေရာမှာ ဆိုချင်သည်က ဩဘာဆိုသောစကားလုံးသည် အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းကို ဖော်ဆောင်နေသောဟူသောအဓိပ္ပာယ်ကိုရည်ညွှန်းနေပေသည်။

ရှေးပညာရှိတို့က ကောလာဟလဆိုသောဝေါဟာရကို တစ်စုံတစ်ခုသော သတင်းစကား၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်စကား၊ နောင်အခါ ဖြစ်ပေါ်လာရန် ကျော်ကြားခြင်းပဲ့တင်သံများဟု ပြည့်စုံမှုရှိသည်။ ခုဒ္ဒကပါဌအဋ္ဌကထာထဲမှာ (၁) ဗုဒ္ဓကောလာဟလ- ဘုရားမပွင့်မီ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကပင် ကျော်ကြားသော စကား၊ (၂) ကပ္ပကောလာဟလ- ကမ္ဘာမပျက်မီ နှစ်ပေါင်းတစ်သိန်းကပင်ကျော်ကြားသောစကား၊ (၃) စက္ကဝတ္တိကောလာဟလ- စကြာမင်းမပေါ်မီ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကပင် ကျော်ကြားသောစကား၊ (၄) မင်္ဂလကောလာဟလ - မင်္ဂလာတရားမဟောမီကပင် ကျော်ကြားသောစကား၊ (၅) မောနေယျကောလာဟလ- မောနေယျအကျင့် ကျင့်ကြံပွားများသူမပေါ်ပေါက်မီ ခုနစ်နှစ်အလိုကပင် ကျော်ကြားသော စကားရှိကြောင်းကို ဖော်ပြထားပါသည်။

ထင်ရှားရာနမူနာတစ်ခုပြရလျှင် ပုဂံပြည့်ရှင် တောင်သူကြီးစောရဟန်း

မင်းလက်ထက် (ကောဇာ ၃၂၆ ခုနှစ်) ဝန်းကျင်ကာလတွင် ပုဂံရွှေပြည်တွင် မင်းလောင်းအသစ်ပေါ်မည် ဟူသော သတင်းစကားကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တုရင်တောင်အရပ်တွင် မင်းလောင်းပေါ်မည်၊ မင်းလောင်းတွေ့မည်ဟူသော သတင်းစကား အတိအကျပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့က အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် တုရင်တောင်ခြေသို့ သွားရောက်စုနွှဲကြသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ရွှေနန်းတော်၏ ကွမ်းဆော်အမှထမ်းလှလင်ပျိုသည်လည်း မင်းလောင်းကြည့်ရန် သွားရောက်သည့်အခါတွင် လမ်းခုလတ်၌ အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် မြင်းတစ်စီး၊ လှံတစ်ချောင်း၊ ဓားတစ်စင်း၊ ဦးပေါင်းတစ်ခုတို့ကို မင်းလောင်းတွေ့ကပေးရန်ဆိုပြီး ဆောင်းပါးကမ်းလိုက်သည်။ ကွမ်းဆော်လှလင်သည် အလျင်လိုစိတ်ဖြင့် ထိုမြင်းကိုစီး၊ လှံကိုကိုင်၊ ဓားကိုလွယ်၊ ဦးပေါင်းကိုဆောင်ပြီး တုရင်တောင်ခြေရင်းသို့ သွားသော် တုရင်တောင်ခြေရောက်နေသောပြည်သူတို့တစ်စု မင်းလောင်းဆိုပြီး ဝိုင်းဝန်းကြိုဆိုကြသည်။ တောင်သူကြီးမင်းကိုငြီးငွေ့နေသော မျှားမတ်တို့ကလည်း ပုဂံရွှေနန်းတော်သို့ခေါ်ဆောင်ပြီး တောင်သူကြီးမင်းကို လုပ်ကြံစေလျက် ပုဂံရွှေနန်းတော်ကိုသိမ်းပိုက်စေခဲ့သည်။ ဤနေရာ၌ပြောချင်သည့် မင်းလောင်းပေါ်မည်ဆိုသော ကောလာဟလ သတင်းစကားပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါ မင်္ဂလာ ဟူသည့် အယူတော်မင်္ဂလာပညာအယူအဆတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြောချင်ပါသေးသည်။ မင်္ဂလာဆိုသောဝေါဟာရကို မကောင်းကျိုးပျောက်၍ တိုးတက်ကြီးပွားစေသော စကားဟု အနက်ပေးကြသလို ကြည်နူးဖွယ်၊ သာယာဖွယ်၊ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ဖွယ်၊ ချိုမြိန်သာယာဖွယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ဖွယ်၊ ကြီးစွာသော အကျိုးခံစားဖွယ် စသည့် အပြုအမူစကားဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြသည်။

နမူနာပြရသော် ပုဂံပြည့်ရှင် စလေမင်းခွေးဖြစ်လာမည့် စလေမြို့က လှေထိုးသားခွေးသည် သူ့စိုက်ထဲအုများထွက်ပြီး ပုဂံရွှေပြည်ကို ရစ်ပတ်ဝိုင်းခတ်သည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်သဖြင့် ပုဂံမြို့က အကျော်လေယျ ပုဏ္ဏားကြီးထံ ထိုအိပ်မက်၏ အတိတ်နိမိတ်ကို မေးမြန်းရန်သွားသော် ပုဏ္ဏားကြီးကိုမတွေ့ဘဲ

ထိုပုဏ္ဏားကြီး၏ဇနီးဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားမထိုအိပ်မက်နိမိတ် ဤသို့ဖတ်ကြားသေသည်။

အသက်ရှည်မည်၊ လူတကာတူညီချမ်းသာမည်ဟု၍ဖြစ်၏။

သိပ်မကြာမီ ပုဏ္ဏားကြီးရောင်လာပြီး ဝခွေးပြန်သွားသည်ကို ရိပ်ခန်းလှိုက်သဖြင့် အကြောင်းရင်းကို ပုဏ္ဏားကိုမေးသော် သူမ၏အိပ်မက်နိမိတ်အကြားမူကိုပြောပြလေရာ ပုဏ္ဏားကြီး ပုဏ္ဏားမ၏ဆံထုံးကို ရုတ်တရက်သို့ဖြတ်ပြီး အဝေးတစ်နေရာသို့ လွှင့်လိုက်သည်။ ထိုဆံထုံးကိုမြေကိုခမည်းတစ်ပြိုင်နှင့် မိုးကြိုးပစ်ခွင်းခြင်းကိုခံလာရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အလင်းမှန်ကန်သော မင်္ဂလာစကားအစေ့မဟုတ်သဖြင့် ထိုသို့ပြစ်ဒဏ်ခံရသည်ဆို၏။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် စလေဝခွေးဆောလျှင်စွာ သွားရောက် တွေ့ဆုံများမကြာမီ သင်သည် ဤပုဂံရွှေပြည်တွင် မင်းဖြစ်လိမ့်မည်နိမိတ် ဖတ်ကြားလေသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကုန်းဘောင်မကာရလေပခင်ကြီးဖျော်ထံသို့ တစ်နံနက်ခင်းတွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးရောက်လာပြီး မနေ့ညက သူမဝမ်းဗိုက်ထဲက ကျီးကန်းတစ်ကောင်ဝင်ရောက်သွားဟု အိပ်မက်မြင်မက်သဖြင့် ဘယ်လိုလောမလဲလို့ အိပ်မက်နိမိတ်ဖတ်ကြားရန် လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ခင်ကြီးဖျော်က မကြာလိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ဘာဝင်သွားသထက်ထပ်ပြောပြပြီးဆိုသော် မိန်းမပျိုက ကျီးကန်းဝင်သွားပါသည်ဟု ဖြေကြားသည့်ခင်ကြီးဖျော်က အကြိမ်ကြိမ်ထပ်သော် မိန်းမပျိုက ကျီးကန်းဝင်သွားဟု ထပ်တလဲလဲဖြေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခင်ကြီးဖျော်က “နင်က ကျီးကန်းဝင်တယ်ထပ်တလဲလဲဖြေကြားနေတယ်။ တစ်လို့ နင်က ရွှေကျီးဝင်တယ်လို့ဖြေခါက ဘုန်းရှင် ကံရှင်သားသမီးခွေးလို့ နိမိတ်ဖတ်ကြားရလိမ့်မည်။ ခင်ကြီးက ကျီးကန်းဝင်တယ်လို့ဖြေနေတာကြောင့် အသက်ကြီးရင် မျက်စိကန်းမယ့် သမီးမွေးဖွားလိမ့်မယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ရလိမ့်မယ်”

ဆိုလိုက်လေတော့သည်။ ဤတွင်ဆိုခဲ့သမျှ အနှစ်ချုပ်ပထမနှုတ်ထွက်စကားသည် မင်္ဂလာဖြစ်ရန်လိုသည့်အချက်ပင် ဖြစ်လေ

သည်။

ပြီးပြောရမည်က ဗျာဒိတ်ဟူသော အယူတော်မရှိလာဆိုင်ရာပညာတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်သည်။ ဗျာဒိတ်ဝေါဟာရ ကို အနက်သဘောဖွင့်ဆိုကြသောအခါ တွင် နောင်ကာလ၌ ဖြစ်မည်ပျက်မည် အကြောင်းအရာနှင့်နီးနွယ်၍ မိန့်မြွက် ဆိုသော ဘုရားစကား (ဝါ) ဘုန်းကံကြီး သူတို့၏ ကြိုတင်မိန့်မှာချက်စကားဟု ပြောဆိုမှတ်ယူလေ့ရှိသည်။ ဥဒါဟရက် ဆိုရသော် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ရဟန္တာ ငါးရာနှင့်အတူ ခေမဝတီပြည်၌ ရှင် စန္ဒာ သူရိယမင်း၏ မနောဖြင့် ပင့်ဆောင်မှု ကြောင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွရောက် တော်မူလာရာ ခေမဝတီပြည်အနောက် ဘက် ကစ္ဆပနဒိမြစ်ကမ်းနံဘေး သေလာ ဝီရိ (ကျောက်တော်တောင်) တောင်ထိပ် ပေါ်သို့ သက်ဆင်းလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ခေမဝတီပြည် ကြီးကို ရုဏားတော်မူပြီး ဤခေမဝတီပြည် ကြီးအနီး ကစ္ဆပနဒိမြစ်ကို ဗဟိုပြု၍ အရှေ့(၉၉)မြို့၊ အနောက်(၉၉)မြို့၊ ခြံရံ လျက် ဤခေမဝတီပြည်ကြီးသည် အလွန် စည်ကားသိုက်မြိုက်လတ္တံ့။ ငါကိုယ်စား တော် သွန်းလုပ်တော်မူသော မဟာမုနိ သွန်းစက်တော်မြတ်သည် သာသနာ ၅၀၀၀ တိုင် ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူအံ့။ ယခု ငါဘုရားသက်ဆင်းတော်မူသော သေလာဝီရိ (ခေါ်) မောရပုဗ္ဗတတောင် ၌ ပန်းပွတ်သမားဖြစ်တော်မူခဲ့သော ကြောင့် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်တော်မူ လျှင် ငါ၏ကျောက်ရိုးတော်ဓာတ်ကို စေတီတည်လတ်၍ ကျောက်တော်စေတီ ဟုတွင်လတ္တံ့။ ဟိုရှေ့ကရုဏ်ဇနေရသော မဇ္ဈပုဗ္ဗတတောင်၌ ငါဘုရား မြွေငန်းမင်း တစ်ဇာတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ငါလွန် တော်မူလျှင် ငါချက်တော်ဓာတ်ကိုတည် လတ်၍ ချက်တော်ဓာတ်တည်လတ္တံ့။ စသည်ဖြင့် ဗျာဒိတ်တော်ပေးတော်မူ လေသည်။

ထိုသို့ပင်လျှင် အခါတစ်ပါး၌ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်သည် ရဟန္တာငါးရာခြံရံလျက် ဧရာဝတီမြစ်အနီး ဖိုးဦးတောင်ထိပ်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွရောက်တော်မူ စဉ် အရှေ့တောင်ယံသမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာ ပြင်ထက် နွားချေးခြောက်ပေါလောမျော ပါလေသည်ကိုမြင်၍လည်းကောင်း၊ ပွေး ငယ်တစ်ခုသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို မြေကြီးအား နှုတ်သီးဖြင့်တော်၍ပူဇော် သည်ကိုလည်းကောင်း မြင်တော်မူလေ သည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်

သာသနာတော် တစ်ရာတစ်နှစ်မတိုင်မီ ဤအရပ်၌ နိမိတ်ကြီးငါးပါးထင်လတ္တံ့။ ၎င်းတို့ကား မြေငလျင်ကြီးကြီးစွာလှုပ် ခြင်းတစ်ပါး၊ ဖိုးဦးမော်အရပ်၌ အင်းကြီး ပေါ်ခြင်းလည်းတစ်ပါး၊ စမုန်စမြိတ်မြစ် တို့ဖြစ်ခြင်းလည်းတစ်ပါး၊ ပုပ္ဖားတောင် ခြေပေါ်တက်ခြင်းလည်းတစ်ပါး၊ သရေ ခေတ္တရာတည်ရာဝယ် ပင်လယ်ရေပျောက် ကုန်းမြေပေါ်တက်ခြင်းကလည်းတစ်ပါး၊ စသဖြင့်ဖြစ်ကြလျှင် ဤပွေးငယ်သည် ထိုကာလတွင် သရေခေတ္တရာ ဆိုသော တိုင်းပြည်ကိုထူထောင်လျက် ဒုတ္တဘောင် မင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်တော်ပေးခဲ့လေ သည်။

နောက်စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုမှာ အယူတော်မရှိလာပညာလာ ပညာရပ် ထဲ၌ ဓာတ် ဆိုသောပညာရပ်ပင် ဖြစ် သည်။ ထိုဓာတ်ဆိုသောပညာရပ်ကို ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ဧတဇော၊ ဝါဇယာ စသော ဓာတ်သဘာဝကို အခြေခံသော ပါ၊ အမြိတ္တ၊ ကောလီ၊ သူရဇ္ဇ ဆိုသော ဓာတ်သဘာဝကို အခြေခံသော ဟော ကိန်းဟုဆိုရမည်ထင်သည်။

ဥပမာထုတ်ပြရသော် 'အတ္တအညီ ပ၊ ဓာတ်ကောလီ၊ လောကီအရတို့ဖြင့် ဒိဋ္ဌအမြင် ဗေဒင်နှင့်ရှုပြန်တော့ ကိစ္စ အစဉ် အခြေစုကြံ ပေမှုတစ်ဖုံ ဖန်လို့ သူပုန်ရန် ပြေမငြိမိနိုင်ဘူး ကိန်းပါပ ဓာတ်ပျက်အဝင်' ဆိုထားသည်။

နီးစပ်ရာညွှန်းဆိုရသော် သီပေါ မင်းသည် ကောလီဓာတ်သက်ကုန်ရန် (၅)နှစ်အလို၌ နန်းတက်ခဲ့ရသည်။ ကော လီဓာတ်သက်၌ နန်းတက်သောမင်းသည် ပါပဓာတ်ဆန်း ဓာတ်ပျက်မလွန်မြောက် နိုင်ဟုဆိုထားသည်။ ပါပဓာတ်သည် အနောက်ဘက်ရပ်ကိုညွှန်၍ အနောက် ဘက်မှ ရန်သူပေါ်တတ်မည်၊ ပါပဓာတ် ဖောက်ပြန်လျှင် သတ္တန္တရကပ် (စစ်မက် ဘေး) ကြုံတတ်သည်ဟု ဆိုထားသည်။ လက်တွေ့မှာ အနောက်ဘက်အရပ်မှ ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်တို့က မြန်မာပြည်ကို လာရောက်စစ်ခင်းပြီး သီပေါမင်းကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်ဖြစ်၏။

တစ်ခါ မြောက်ဦးဘုရင်စန္ဒဝိမလ ရာဇာမင်းလက်ထက်က သူပုန်သူကန် များ ထကြွပုန်ကန်နေရာ ပညာရှိတို့က သူခိုးတို့ကို တန္တရီလ် ခေါင်းရိတ်ဖြတ် လတ္တံ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက် တိုင်း ကားဆောက်၍ ရပ်စောက်ပြည်ကိုပြင် လတ္တံ့ဟု ဓာတ်တဘောင်ပေါ်သည်နှင့် အညီ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတွင် အန္တ

ဓာတ်မ၊ စနေဂြိုဟ်အားကြီးနေသော ကြောင့် စနေသားတစ်ယောက်ကို တန္တ ရီလ်မင်းဟု အမည်ပေးခန့်အပ်လျက် တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းစေလျှင် ထိုသူပုန်သူ ကန်တို့အား ရှင်းလင်းနိုင်စေလိမ့်မည် လျှောက်ထားကြရာ ကျိန်ဒေသခေါင်း ဆောင် စနေသားဒုံးညှိအား တန္တရီလ် မင်းအရာပေး၍ တိုက်ခိုက်စေရာ အောင်မြင်ခဲ့သည် ဟူ၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် အယူတော် မရှိလာပညာဆိုင်ရာ ပညာရပ်များထဲ၌ ကိန်းခန်းဆိုသောပညာရပ်က အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသေးသည်။ ကိန်းခန်းကို ပြုဟ်နက္ခတ်တာရာတို့ကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ရန်ပျက်ရန် ကြိုကြိုက်လာ သောအကြောင်းခံနှင့် ယင်းသို့ဖြစ်ပျက် လာသည့်အကျိုးဆက်ဟု ဖွင့်ဆိုထား သည်။

ကိန်းခန်းပညာရပ်ထဲတွင် သိုက် ဓာတ်ကိန်းခန်း၊ ဓာတ်ကိန်းခန်း၊ ပြည် ကိန်းခန်း စသဖြင့် ပညာရပ်ခွဲများရှိပါ သေးသည်။ ဤကိန်းခန်းပညာဖြင့် တိုင်း ပြည်၏အနာဂတ်ကိုလည်း တွက်ချက် အဖြေထုတ်နိုင်သည်။ ပြည်ရှင်မင်းတို့၏ အနာဂတ်ကိုလည်း ဟောကြားနိုင်သည့် ယတြာလည်းပြုနိုင်သည်။

အင်းဝပြည်ရှင် ကြာသပတေးမင်း (ဟံသာဝတီရောက်မင်း) သည် စစ် တောင်းသို့ရောက်မည့်ကိန်းရိုသည်ဆိုပြီး ဆင်တံအရပ်တွင် စစ်တောင်းမြေကိုဖြန့် ခင်းပြီး ကျော်အောင်စံနန်းရအမည်ဖြင့် နန်းတော်ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် မလွတ်ခဲ့။

မြောက်ဦးဘုရင်မင်းဖလောင်းမင်း ကို ပညာရှိတို့က မြောက်ဦးမြို့ကို တရု ကျိန်း(ကိန်း)ထား၍ တည်ထားသော် လည်း ရန်အောင်မြင်၊ သံလွင်၊ မြတောင်၊ သာယာ၊ တလက်တောင်၊ ပိန္နဲတောင် စသော မြို့ရံ(၁၂)မြို့နှင့်တွဲကာ မြို့သက် ဆက်ကိန်းခန်းပြုလျှင် မြို့သက်တထောင် ကိန်းရှိနိုင်သည်ဟု လျှောက်ထားကြ လေသည်။

အားလုံးခြံ၍ လိုရင်းဆိုရလျှင် ဩဘာ၊ ကောလုာဟလ၊ မင်္ဂလာ၊ ဗျာဒိတ်၊ ဓာတ်၊ ကိန်းခန်းတို့သည် အသေအချာ စောကြောလေ့လာကြည့်လျှင် အတိတ်၊ နိမိတ်၊ စနည်း၊ တဘောင်၊ သိုက်၊ နိဒါန်း တို့နှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း နီးနွယ် မှုရှိနေသည်ကိုတွေ့ရှိရာသည် လေ့လာ သုတေသနပြုစရာပင်။

မင်္ဂလာအောင်

မိမိတို့သည် အကွဲအပြားပြား အထွေထွေဖြစ်နေသည်ကို လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုး ဟူ၍ ပမာပြုခိုင်းနှိုင်းပြောဆိုကြလေ့ရှိ သည်။ ဘာသာကွဲတစ်ဦး၏အမြင်အရ ကြည့်လျှင် ဤသို့ မတူကွဲပြားနေသည် ကိုပင် စတင်သင်ယူလေ့လာချင်သူအဖို့

သို့တိုင် မြဲနိုင်သောဘုရားရှိခိုးကိုမူကွဲများ ထွင်ကာ စတင်သင်ယူလေ့ကျက်သူ များကို ထင်ယောင်ဝိုးဝါးဖြစ်အောင် မလုပ်ဆောင်သင့်ပါ။

ဤသည်မှာ မိမိတို့မြန်မာများ၏ တစ်စင်ထောင်လိုသောစိတ်၊ ဝိုက်ဝံ့ဂဏ ခွဲလိုစိတ်ဟု မြင်ပါသည်။ ခိုင်လုံမှုမရှိပါ

ဘဲနှင့် မူကွဲမပြုသင့်ကြပါ။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေဟု ပြောရလောက် အောင် မိမိတို့၏ ထေရဝါဒဘုရားရှိခိုး သည် အတည်အမြဲမရှိ ပြောင်းလဲလာခဲ့ သည်မှာလည်း ရာဇဝင်ချိကာရှိနေခဲ့ သည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ လေ့လာကြည့်ပါက သမိုင်းကြောင်းအလည်းတွေ့ရပါမည်။ မြန်မာတို့ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာ ကနဦးအထေ ဆိုရမည့် ရှင်အရဟံ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ပုဂံနေပြည်တော်တွင် ဗုဒ္ဓသာသနာ စည်ပင်လာခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။

ရာမည-သွေးမွန် ဖြစ်တော်ပေါင်း ပပာပဏ္ဍလတုရားရှိခိုးနှင့် ရန်ရှောင် 'ဗုဒ္ဓဝင်အင်း'

အထင်အမြင်သေးသိမ်ကာကြိုက်နှစ်သက် မည်မဟုတ်။ တစ်မူတည်းတစ်သံတည်း ဖြစ်သင့်သည်ဟု မြင်ကြပါမည်။

ယခုတော့ ဤသို့မဟုတ်။ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်သော မိမိပင်လျှင် ယခင်က သင်ယူလေ့ကျက်ထားသော ဘုရားရှိခိုးမှာ အချို့သောဆရာတော်တို့ ၏ လမ်းသစ်ထွင်မှုကြောင့် မတူကွဲပြား နေသည်ကို ကြုံရဖူးသည်။ အများနှင့် ဥပုသ်သီတင်းတို့ဆောက်တည်ကြသည့် အခါမျိုး၊ တရားစခန်းဝင်သည့်အခါမျိုး တို့တွင် တညီတညွတ်တည်း သံပြိုင်ရွတ် ဆိုကြရာ အလွဲလွဲအမှားမှားစွန်းထွက် လာသော မိမိတစ်ဦးတည်း၏အသံ ကြောင့် အရှက်ရစရာ၊ လူရယ်စရာဖြစ် နေတတ်သည်။

ဤသို့ဖြစ်ရသော အကြောင်းများ တွင် စေတနာဗန်းပြသော်လည်း မိမိတို့ ၏မသိစိတ်တွင် သမားလုဏ်ပြု သမားရိုကျ စည်းမှဖောက်ထွက်ကာ 'မောင်ရစ် နှလုံး ပိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုချင်နေသည်။ အမှန်က မူလမိရိုးဖလာက ရိုးတွင်းခြင်ဆီ

မဇ္ဈိမဒေသမှ ပွင့်ထွန်းလာသည့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် (၄၅) နှစ် (၄၅) ဝါ အတွင်းဖြစ်စေ၊ ထို့နောက်မှဖြစ်စေ တပည့်သားတို့အား နည်းနာနိဿယကို ဟောတော်မူခဲ့သည့်တရားဓမ္မများ၏ အကျိုးဆက်အဖြစ် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို အခြေတည်စေခဲ့ကြောင်း မိမိတို့သိနားလည်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓသည် လောကသုံးပါး၌ အမြတ်ဆုံး၊ အထွတ်ဆုံး၊ အနှိုင်းမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိနားလည်ထားသည်။ လေးသင်္ချေနှင့် တမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်သင်္ချေနှင့် တမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် တမ္ဘာတစ်သိန်းပါရမီအနန္တပြည့်ကျင့်ပြီး သည့်ကာလ အဆုံးစွန်သော အန္တိမဘဝ၌ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ ပါရမီတော်အနန္တတို့နှင့် ပြီးပြည့်စုံတော်မူသောမဟာလူသား။ အတုမရှိ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ခုနှစ်ရက်သားသမီး မိမိတို့က ခြေသတ်ပုခိုး မြွေစွယ်ကျိုး ဦးနှိုးခါးချိုးတာ ရှိခိုးပူဇော်မဝရှိခဲ့ကြသည်ပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးဆိုခဲ့ကြရာတွင် အကျိုးအားဖြင့်လည်း ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓေါတိ၊ ကိတ္တယန္တဿ၊ ကာယေဘဝတိ ယာပိတိ၊ ဝရ မေဝဟိ သာပိတိ။ ကာသိ နေနာပိ၊ ဇမ္ဗုဒီပဿ ဟူ၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောကြားတော်မူသည်နှင့်အညီ ဘုရား - ဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရား - တရား ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာ - သံဃာ ဟူ၍လည်းကောင်း ကြားရသောသူတို့၏ကိုယ်၌ဖြစ်သောပီတိသည် ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းလုံးကို အစိုးရသည် ဘဝတိဖြစ်၏။ မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ကြည့်သောအခါနှင့်လည်း များစွာသောအကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သော ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းငှာသွားရာတွင် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း၌ဖြစ်သောကုသိုလ်၏ကြီးမြတ်သည် လည်းကောင်း၊ သတ် ဟတ္ထိ သတ် အဿ၊ သတ် အဿရီရထာ၊ သတ် ကညာသဟဿနိ၊ အာမုတ္တမနိ ဟူ၍လော၊ ဧကသာပဒဝီတိ ဟာရဿ ဝဿနတ္တတိသောဋ္ဌသိ ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား ဆင်တစ်သိန်း၊ ဆင်တစ်သိန်း၊ အဿစိုရ်ကသောရထား၊ ဆင်သိန်းကျောက်စိပတ္တမြားနားတောင်း၊ ဆင်ဆင်သော လှပယဉ်ကျေးသည့် ဆင်သိန်းတစ်သိန်းရသည်ထက် ဘုရားပူဇော်သွားသူ၏ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း၌ ဖြစ်သော စေတနာသဒ္ဓါ၏ အကျိုးကို

(၁၆) စိတ်စိတ်၍ တစ်စိတ်မျှမမိနိုင်။
ယင်းသို့ ဘုရားရှိခိုးများအမျိုးမျိုး ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုကြရာတွင် ကနဦးဟု ဆိုနိုင်သည့် ပြီးနမာဗုဒ္ဓါယ - သျှရိနမာဗုဒ္ဓါယဟူ၍ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ကျောက်စာတွင် 'ခေတ်စားအသုံးများခဲ့ဖူးပါသည်။ ဗုဒ္ဓါယ - မြတ်စွာဘုရားအား။ (နမး) နမော - ရှိခိုးပါ၏။ (ပြီး) သျှရိ - ကျက်သရေမဂ်လာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံပါစေသတည်း ဟူ၍ ဆုတောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းနောက် -
နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓိ။
ဗုဒ္ဓါယ - ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား။ နမော - ရှိခိုးပါ၏။ သိဒ္ဓိ - အစစအရာရာပြီးစီးအောင်မြင်ပါစေသတည်း။

ထိုမှ နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ ဟူ၍လည်း ရှိသေးသည်။ ပါဠိစာပေတတ်သိနားလည်ကြသောမြန်မာပညာတတ်များက ယင်းသို့ရွတ်ဆိုကြလေ့ရှိသည်။ အရဟတော - ကိလေသာကင်းတော်မူသော။ ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော။ ကိလေသာကို ပယ်သတ်တော်မူပြီးသော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ - သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်တော်မူပြီးသော။ တဿ ဘဂဝတော - ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပြီးသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။ နမော - ရှိခိုးပါ၏အရှင်ဘုရား ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် နမသံ တေ ဗုဒ္ဓ ဝိရဿ္ဓါး (နမောတေ ဗုဒ္ဓ ဝိရဿ္ဓါ) - သတ္တတဘာသာ၊ ပါဠိမဂဗဘာသာတတ်ကျွမ်းကြသော သရေခေတ္တရာ၊ ပုဂံ၊ ပင်းယမှ တိုင်းရင်းရေးမြန်မာများက ယင်းသို့အတိုချုပ်၍လည်း ရွတ်ဆိုကြလေ့ရှိပါသည်။ ဝိရ - ရဲရင့်တော်မူသောဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား။ တေ - အရှင်ဘုရားအား။ နမသံ - ရှိခိုးခြင်းသည်။ အဿ္ဓါး (အတ္ထာ-ဘဝတု) - ဖြစ်ပါစေသတည်း ဟူ၍ ရှိခိုးပါသည်။ အတိုကောက်အားဖြင့်ကား နမသံတေ (နမောတေ) ဟုသာ ဖြစ်သည်။

ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် -
“သမ္ဗုဒ္ဓေ အဋ္ဌဝိသမ္ဗ ခွါဒသမ္ဗ သဟဿကေ။ ပဉ္စသတ သဟဿနံ နမာမိ သိရသာမဟံ။ အပ္ပကာ ဝါဠကာ ဂင်္ဂါ အနန္တာ နိဗ္ဗာတာ ဇိနာ တေသံ ဓမ္မဉ္စ သံယဉ္စ အာဒရေန နမာမဟံ။ နမတ္တရာ နဘာဝေန ဟိတ္တာ သဗ္ဗေ ဥပဗ္ဗဝေ အနေကာ အန္တရာယာပိ ဝိနဿန္တူ

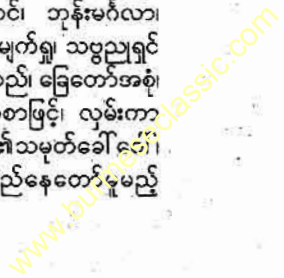
အသေသတော”
ဟူ၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားတစ်ဆူ တည်းကိုသာ ရှိခိုး၍ အားမရနိုင်ဘဲ မိမိတို့ ရှေးရိုးမြန်မာများက ဂင်္ဂါဝါဠ သဲစုမက မြတ်ဗုဒ္ဓအနန္တတို့အား ရှိခိုးဆုတောင်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ တစ်သောင်းနှစ်ထောင်သော တန်ခိုးတော်ရှင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးသိန်းကုန်သောဘုရားရှင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဂင်္ဂါဝါဠသဲစုမကပွင့်တော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဘုရားတပည့်တော်သည် ဦးချရိုခိုးကန်တော့ပါ၏ဟု ဆိုလိုသည်။

ထိုသို့သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏တရားဓမ္မကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာအပေါင်းကိုလည်းကောင်း ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။ ယင်းသို့သော ရှိခိုးကော်ဇော်ပူဇော်ရသော တန်ခိုးအာနုဘော်တို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန်သော ဥပဗ္ဗဝေါကင်းလွတ်ကုန်လျက် များလှစွာသော အန္တရာယ်တို့သည် အကြွင်းမရှိလွင့်ပျောက်ကုန်စင်ပါစေသတည်းဟူ၍ ရှိခိုးသမုပြုကြသည်။

ထိုမှစ၍ သက္ကတ၊ မာဂဓပါဠိသာမက နိဿယနှင့်တကွ မြန်မာဘာသာ ပြန်သက်သက် ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးကိုလည်း စီရင်ရေးသားပြုစုလာကြသည်။ ရှိသေသမူ အလေးဂရပြု ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ပါဠိ သက္ကတအရိပ်အငွေ့ကမူ အနည်းနှင့်အများ ကူးယှက်လျက်ပင်ရှိနေသည်ကိုတွေ့နိုင်ပါသည်။ ပုဗ္ဗေဒါသာနဿတိဉာဏံ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏံ၊ အာသဝက္ခယဉာဏံတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေသတည်း ဟူသည့် ဆုတောင်းခြင်းမျိုးလည်းရှိသည်။ ဤသည်ကို အတိုကောက်အားဖြင့် ပု-ဒိ-အာ ပြည့်စုံရစေခလိုဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်မက အင်းဝခေတ်ဦးနှင့် အလယ်ပိုင်းကာလလောက်တွင် ဘုရားရှိခိုးခြင်းမပြုမီ ဘုရားပင့်ရသည့် အယူအလေ့ပေါ်ပါသည်။ မဟာပရိနိဗ္ဗာန် မစံင်သေး။ သက်ရှိထင်ရှားကဲ့သို့ ပင့်လျှောက်ရမည့်အယူအဆဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့သည့်သာဓကများရှိလေရာ -

ဘုန်းပန်းပွင့်လှိုင်၊ ဘုန်းနံကြိုင်သာ၊ ဘုန်းပြိုင်မထင်၊ ဘုန်းမဂ်လာ၊ သမ္ဗညုဗုဒ္ဓ၊ လောကမျက်ရှု၊ သဗ္ဗညုရှင်တော်၊ သုံးလူ့ဘော်သည်၊ ခြေတော်အစုံ၊ ပဒုမရွှေကြာ၊ ဒေသစာဖြင့်၊ လှမ်းကကမယုတ်၊ အကျွန်ုပ်၏သမုတ်ခေါင်းဝါ၊ ဦးခေါင်းပေါ်၌၊ တည်နေတော်မူမည်

အကြောင်း၊ ဝတ်ညောင်းပြီးကာ၊ ရိုသေ
စွာဖြင့်၊ ဆယ်ဖြာရိုကျိုး၊ လက်အုပ်မိုး၍၊
ရိုသေတောင်းပန်ပါ၏ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။

ဟူ၍ ဘုရားပင့်ခြင်းအလေ့အထ
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ခေတ်က ပါဠိဘာသာဖြင့်
မြတ်ဘုရား၏ဘုန်းတော်သို့၊ ဂုဏ်တော်
သို့ ထောမနာဂါထာများ၊ စံကုံးကာ ရှိခိုး
ဝန္တာနာပြုခဲ့ကြသည်။ နမက္ကာရ၊ စိန္တာ
မဏိ၊ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားရှိခိုးနှင့်
ရတနာရွှေချိုင့်ဘုရားရှိခိုး စသည်တို့
ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းသို့သော ပါဠိ
ဘာသာမှ နည်းနာနိဿယမီးကာ မြန်မာ
မှုဖြင့် ဗုဒ္ဓထောမနာဘုရားရှိခိုး၊ နုနစ်နေ
ဘုရားရှိခိုး၊ ပါဆိုတော်စဉ်၊ သာသနာ
တော်လျှောက်၊ ဆွမ်းတော်တင်၊ ပဌာန်း
ဒေသနာ၊ ဘုရားကိုးဆူ၊ ဂုဏ်တော်ဖွင့်၊
စက်တော်ရာစသည်ဖြင့်အထူးထူးအထွေ
ထွေပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။
ဩကာသသုံးကြိမ်ဆိုပြီးသည်နှင့် ဗုဒ္ဓ
မြတ်ဘုရားထံ ခွင့်ပန်တောင်းကာ သီလ
ခံယူ ဆုတောင်း စည်းကမ်းချက်ထား
သတ်မှတ်ရွတ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူ
သော ဗုဒ္ဓကနိကာယ် အဝင်အပါ မဓပဒ
ပါဠိတော်ကို အဋ္ဌကထာအရင် ဖွင့်ပြမိန့်
ဆိုရာ ဝတ္ထုတော်များတွင်ပါရှိသော မဋ္ဌ
ကဏ္ဍလီဝတ္ထုမှ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့်
ပုဏ္ဏားသုဋ္ဌေးသားဖြစ်ရသော်လည်း နမော
တွန့်တိုသဖြင့် မကျန်းမာ၍ ဆေးကုသ
နိုင်ခွင့်မရဖြစ်ကာ တိမ်းပါးလုနီးချိန်
ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူး
သည်ကို ရိုးရိပ်မြင်လေမှ အိပ်ရာထက်
ပတ်လက်နေမှာပင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်
ဖြင့် လက်ဖူးကြာမုံ ဖူးရောက်ရုံမျှနှင့်
စုတေအပြီး တာတိသာနတ်ရွာတွင်
ဖြစ်ရသည်ကို နည်းယူမှတ်သားစရာ
အများတကာအသိပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုးဆို
ခဲ့သည်များအနက် တစ်မူထူးခြားနေ
သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ နှစ်ဘဝများကို
တိုင်တည်ကာ စီမံဖွဲ့ဆိုထားသော
ဖြစ်တော်ပေါင်း မဟာမဏ္ဍလဘုရားရှိခိုး
အကြောင်းကို မိမိတင်ပြလိုပါသည်။

- ၁။ မြင်းဘဝ
- ၂။ ဥဒေါင်းဘဝ
- ၃။ ကျီးဘဝ
- ၄။ ကိန္နရီဘဝ
- ၅။ ကရဝိက်ဂုဏ်ဘဝ
- ၆။ ခိုဘဝ
- ၇။ သာလိကာဘဝ

- ၈။ ကွဲဘဝ
- ၉။ ဟင်္သာဘဝ
- ၁၀။ မျောက်ဘဝ
- ၁၁။ ဆင်ဘဝ
- ၁၂။ ကြက်ဘဝ
- ၁၃။ ဝက်ဘဝ
- ၁၄။ နွားဘဝ
- ၁၅။ စာမရီဘဝ
- ၁၆။ ကြိုးကြာဘဝတို့ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့သောဖြစ်တော်စဉ်များကို
စိကာစဉ်ကာ ဘုရားရှိခိုးအဖြစ် ဖွဲ့စည်း
ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးသည်
ဝဇီရာယာန၊ တန္တရာယာနနှင့် မန္တရာ
ယာနတို့ ပါဝင်စုစည်းကာ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု
နှောင်းပိုင်းကာလတွင် မဏ္ဍလယာန
မည်သော အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့
အဆောင်များ စီရင်ကြသည်။ တတ်သိ
နားလည်သောပညာရှင်များ ပေါ်ပေါက်
လာသည်နှင့်အမျှ မြန်မာဘာသာသက်
သက်ဖြင့် လေးလုံးတစ်ပါးအဖွဲ့မျိုးဖြင့်
ကာရံယူထားသော ဘုရားရှိခိုးအဖြစ်
တွေ့ရပါသည်။

ဘုရားရှိခိုးအပြည့်အစုံမှာ -

□ ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ဩကာသ၊
ဗုဒ္ဓကံရ၊ ကောင်းမြတ်လှသည်၊
အစကြိုးကြာ၊ ဆယ့်ခြောက်ခါနှင့်၊
ဟင်္သာကိုးဖြစ်၊ ခြောက်ဖြစ်ကား ခို၊
ကျီးညိုသုံးခါ၊ သံသာကျွမ်းထိပ်၊
ကရဝိက် ငါး၊ လေးကား ကိန္နရီ၊
စာမရီဆယ့်ငါး၊ မျောက်ကား
တစ်ဆယ်၊ ဆင်ဝယ် ဆယ့်တစ်၊ နွား
ဖြစ် ဆယ့်လေး၊ ဧကေး သိန္နဝ၊ ကွဲ
အဋ္ဌနှင့်၊ သံမြသာညောင်း၊ ဥဒေါင်း
နှစ်ခါ၊ ဉာလိကာ သတ္တ၊ ဒွါဒသ
ကြက်၊ ဝက်ကား ဆယ့်သုံး၊ ပေါင်းနိုး
များစွာ၊ တစ်ရာသုံးဆယ်၊ ခြောက်
ဖြစ်ဝယ်ကို အန္တရာယ်မရှိ ဘေးမထိ
သည်၊ မုန့်မြတ်လောင်း၊ ဖြစ်တော်
ပေါင်းဟု အောက်မေ့သဒ္ဓါ၊ ကြည်ညို
စွာဖြင့်၊ ခါခါမြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊
ရှိခိုးတန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ။

သို့ဖြစ်ရာ ဘုရားအလောင်းတော်
၏ဘဝဖြစ်စဉ်များကို သင်္ချာအလိုအား
ဖြင့် စုစည်းပေါင်းရုံလိုက်ပါက (၁၃၆)
ဘဝဖြစ်သည်။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များဖြစ်
သော်လည်း အပူငြိမ်းဘေးကင်းရန်ကွာ
ငြိမ်းချမ်းသာယာဘဝမျိုးချည်းသာဖြစ်
ပေရာ ဤသည်ကိုရည်၍ ရှိခိုးဦးတင်
ပူဇော်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့နိုင်ပါသည်။
ဤဘုရားရှိခိုးသည် ထူးခြားပါ

သည်။ ဖြစ်တော်စဉ်များထဲမှ အငြိမ်း
ဓာတ်ဆောင်သောဘဝများကိုသာ
ချယ်၍ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ခြင်းဖြင့်
မသန်း၊ ရန်ကင်းကွာ၊ ငြိမ်းချမ်း
ဘဝမျိုးဖြင့် သက်တမ်းစေ့ ကျန်းမာပထ
ရှိကြမှာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းရာမွန်
သိုက်ဘုံသို့လားရကြောင်းဖြင့်
၏ရှေးဦးမြန်မာများယုံကြည်ကိုးစား
ရွတ်ပွားခဲ့ကြကြောင်းသိရသည်။ ဤ
မိန့်ဖလောဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာအတွက်
သာဆိုက ဤမျှနှင့်တန်သင့်ပြီဟုပြော
ပါသည်။

သို့သော် မူလက မိမိ မရည်
သော်လည်း ဤဆောင်းပါးခေါင်း
တွင်ပါရှိသော ဗုဒ္ဓဝင်အင်းဆိုသည်
ဖော်ပြပါမှ ပြည့်စုံမည်ဟုယူဆမိပါသည်
ဝါသနာရှင်များအတွက် ရည်ရွယ်
မိမိ လေ့လာသိရှိလေသမျှ ဆက်လက်
ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

မဟာမဏ္ဍလဗျူဟာကျမ်းအထဲ
အားဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်အင်းချနည်း
ဖြစ်တော်ပေါင်းသင်္ချာကိန်း (၁၃၆)
မိမိဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှိခိုး
(၁) ဂဏန်းမှ (၁၆) ကိန်းအထိ
အတိုင်း အင်းဆန်ပြု၍ မဏ္ဍလအင်း
အစဉ်အတိုင်းချလိုက်ပါက အောင်
အတိုင်းဖြစ်လာပါမည်။
(ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်၊ ချသွားပါ။

၁၆	၉	၆	၃
၅	၄	၁၅	၁၀
၁၁	၁၄	၁	၈
၂	၇	၁၂	၁၃

ဤသို့ (၁၆) ကွက်အင်းဖြစ်
ပါမည်။ ဤသည်ကို လေးစိပ်လေး
ပါက (၃၄) ရသည်။ နက္ခတ် (၂၇)
တွင် (၇) ရက်သားသမီး သင်္ချာ
သော် (၂၇ + ၇ = ၃၄) ရသည်။ အ
ကိန်းဂဏန်းနှစ်ခုသည် (၁၃၆) နှင့်
ဖြစ်သောကြောင့် (၃) ဂဏန်းသင်္ချာ
စားကမပြတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်
လွတ်ပါသည်။ (၇) ဂဏန်းနှင့်
လည်းမပြတ်ပါ။ သတ္တမကြောင့်
သည်။ (၉) ဂဏန်းနှင့် စားက
မပြတ်သဖြင့် နဝင်းမှလွတ်ပြန်
ထို့ကြောင့် (၁၃၆) နှင့် (၃၄) သင်္ချာ
သည် ကြမ်းပြတ်၊ သတ္တမပြတ်။

ပြတ် ဟူသော အပြတ်အသင့် သုံးပါး စလုံးနှင့် လွတ်လျက်ရှိသဖြင့် ဒီဃာယု ကိန်း ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းကြောင့် အသက် ရှည်ခြင်း၊ ဘေးရန်ကင်းခြင်းကိန်းဟု မှတ်ယူရပါမည်။

ထို့ပြင် မဟာမဏ္ဍမလမျိုးဖြစ် သဖြင့် မည်သို့သော အကွက်များပေါင်း စည်းရေတွက်စေကာမူ ဂဏန်းသင်္ချာ ကြီး (၁၃၆) ၏ (၄) ပုံ (၁) ပုံ (၃၄) သင်္ချာသာရမည် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါစဉ် အတိုင်းဆိုရလျှင် -

၁။ အင်းဆန်အတိုင်းပေါင်းပါက-

၁၆ + ၉ + ၆ + ၃ = ၃၄

၅ + ၄ + ၁၅ + ၁၀ = ၃၄

၁၁ + ၁၄ + ၁ + ၈ = ၃၄

၂ + ၇ + ၁၂ + ၁၃ = ၃၄

ဟူ၍ ကိန်းဂဏန်းများတူညီစွာ (၃၄) ချည်းရမည်။

၂။ တစ်ဖန် အင်းပေါက်တိုင် အတိုင်း (ဒေါင်လိုက်) ရေတွက်ပါက ဆည်း -

၁၆ ၉ ၆ ၃

၅ ၄ ၁၅ ၁၀

၁၁ ၁၄ ၁ ၈

+ ၂ ၇ ၁၂ ၁၃

၃၄ ၃၄ ၃၄ ၃၄

၃။ တစ်ဖန်ထောင့်တန်း (ထောင့် အရ ဂဏန်းများ ပေါင်းပါလျှင်-

၁၆ + ၄ + ၁ + ၃ = ၃၄

၃ + ၁၅ + ၁၄ + ၂ = ၃၄

မလွဲစကန် (၃၄) ကိုသာရရှိပါ

၄။ တစ်ဖန် အလယ်ဗဟိုမှအကွက် တွက်ကိုယူလျှင်လည်း -

၄ + ၁၅ + ၁ + ၁၄ = ၃၄

ယင်း (၃၄) ကိန်းကိုသာရမည်။

၅။ တစ်ဖန် ဦးဆောင်ခြေရင်း တွက်မှကိန်းများကိုသာယူပါလျှင်-

၉ + ၆ + ၁၂ + ၇ = ၃၄

ဟူ၍ သာရပါမည်။

၆။ တစ်ဖန် ဘေးတိုက်လေးကွက် များယူပါလျှင် -

၅ + ၁၁ + ၈ + ၁၀ = ၃၄

ဟူ၍ (၃၄) သာ ရပါမည်။

၇။ တစ်ဖန် အင်းကွက် (၁၆)လုံး ကို လေးစိတ်စိတ်ကာ ပေါင်းပါလျှင် -

၁၆ + ၉ + ၄ + ၅ = ၃၄

၆ + ၃ + ၁၀ + ၁၅ = ၃၄

၁၁ + ၁၄ + ၇ + ၂ = ၃၄

၁ + ၈ + ၁၃ + ၁၂ = ၃၄

ဟူ၍ ကိန်းညီ (၃၄) ကိုသာ တွေ့ ရမည်။

၈။ တစ်ဖန် အင်းကွက်ကြီးတစ် ကွက်လုံး၏ ထောင့်လေးထောင့် ကိန်း ဂဏန်းလေးခုကိုယူပါ။

၁၆ + ၃ + ၁၃ + ၂ = ၃၄

ပုံသေ (၃၄) ကိုသာ ရရှိမည်။

၉။ တစ်ဖန် နောက်ဆုံး အင်းဆန် အားလုံး ကိန်းဂဏန်းများကိုပေါင်းသော် (၁၃၆) ဖြစ်၍ ယင်းဂဏန်းသင်္ချာကို လေးစိတ်ပါလျှင် -

၁၃၆ = ၃၄ ပင် ဖြစ်နေမည်။

၄

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အင်္ဂါကိုးရပ်နှင့် ကိုက်ညီပြည့်စုံသဖြင့် နဝင်္ဂမဟာမဏ္ဍလအင်းတော်ကြီးမည်ပါ သည်။ ဤသည်ကို နဝင်းမဏ္ဍိုင်ဟု လည်း ဆိုပါသည်။

ချထားသော အင်းကွက်ကို ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ အစဉ်အတိုင်း သွားကြည့်ပါက လေးဖက်မြင်းသွားမြင်းတက်ပုံပေါ် နေပါ သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'ရင်ခတ်စကြာ သွားနည်း' ချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ် ရာ ဗုဒ္ဓဝင်မဟာမဏ္ဍလအင်းတော်ကြီး ကို လူသာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး စီရင်၍မရနိုင်

ကောင်းဟုဆိုပါသည်။ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ အင်းပါရဂူတစ်ပါးပါးက ဉာဏ်ကစားပြ ထားသောလက်ရာတစ်ခုဖြစ်သည်ကို တွေ့ရနိုင်ပါသည်။ သင်္ချာပါရဂူဘွဲ့ ရ ထိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းကို နှောင်းလူ များ မှတ်သားလွယ်ကူစေရန် ဗုဒ္ဓဝင် ဘုရားရှိခိုးဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်သည်ဖြစ် စေ၊ နက္ခတ်ပေဒင်ယကြာအစီအရင်အရ တွက်ကာ ရန်ပြေမာန်ပြေဖြေဖျောက် ပေးနိုင်စွမ်း သတ္တိသိဒ္ဓိပေါက်စေရန်ဖြစ် စေ၊ အထက်ပါ ဝိပါက်တော်လွှတ်ကင်း သည့် ဘဝထူး (၁၃၆) ဘဝကိုဖြစ်တော် ဇာတကနိပါတ်တော်နှင့် ညှိနှိုင်းထင်ဟပ် ကာ အစကြိုးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါဟု (၁၆) ကိန်းကိုရယူထားခြင်း စသည်ဖြင့် အေးချမ်းသောဘဝများကို စိစစ် ထုတ်နုတ်စိစစ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ ရပါမည်။

သို့ဖြစ်ရာ မိမိတို့သည် မြန်မာ့ရိုးရာ အစဉ်အလာမပျက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ထူးထွေဆန်းပြားလှသော ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုးသမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်ကို စာကိုး ကျမ်းကိုးများမှ ရှာဖွေထုတ်နုတ် စူးစမ်းမှု ဖြင့် ကိုယ်စီကိုယ်၎င်း မိမိတို့၏ အတ္တနော မတိ အလိုကိုဖြည့်ဆည်းကြမည်ဖြစ်ရာ ဝန်နှင့်အား၊ လေးနှင့်မြှား ကျင့်ဆောင် နိုင်သော စရဏအားကို နှိုင်းချင့်တွက်ဆ ကာ အားထုတ်နိုင်ကြစေရန် မေတ္တာ ရည်၍ ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

- မဏ္ဍလ-စက်ဝန်း။ (၂) လှည်းဘီး။ (၃) အပေါင်းအစု။ (၄) အနားပတ်။ (၅) စီရင်စုနယ်။ (၆) ဂေါ်လီလုံး။ - ဝန်းဝိုင်းသော၊ လုံးသော (ပါဠိအဘိဓာန်)။

ရာမည-သွေးမွန်

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ ဓမ္မပဒဝတ္ထု။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်
- ၂။ ရုပ်ပွားတော်ကိုးကွယ်မှုနှင့် အကျိုးအာနိသင်များ မောင်သိမ်
- ၃။ မာလာမြိုင်ဆယ်စောင်တွဲ ၁၉၆၉ / အောက်တိုဘာ
- ၄။ လူတိုင်းအတွက် ဗုဒ္ဓယတြာ နေမင်းသူရိန်
- ၅။ ခေတ်မီ ဓမ္မပဒ (ဒုတိယတွဲ) ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး)
- ၆။ ပဋိမာသိပုံပညာရှင် စဝ်ထွန်းမှတ် ဝင်း၏ သုတေသနစာတမ်းများ
- ၇။ ကိုယ်တိုင်လေ့လာသင်ယူမှုများ

ကျုပ်ဘဝမှာ အထူးခြားဆုံးလူ သားနှစ်ဦးနဲ့ဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်။တစ်ယောက် က ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး။ နောက်တစ် ယောက်ကတော့ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး။ ကျုပ်ကို စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာမတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တူညီတာဆိုလို့ နှစ်ဦး စလုံးကို (၃) နာရီလောက်ပဲ ကျုပ်ကဆုံ ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို(၃)နာရီဆိုစည်း မှုဟာ ဘဝတစ်သက်တာ ကျေးဇူးရှင် အဖြစ် ကျုပ်ကသတ်မှတ်ထားရတဲ့အထိ ထူးခြားတဲ့လူသားနှစ်ဦးပါပဲ။ဒီအကြောင်း ကျုပ်က ရင်ဖွင့်တော့မှာပါ။

ဒီနှစ်ယောက်အကြောင်းမပြောခင် ကျုပ်အကြောင်းကို အရင်ပြောမှပြည့်စုံ ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်က ဟိန္ဒူလူမျိုး။ ကိုးကွယ်တာက မယ်တော်တွေ။ လူမျိုး ကတော့ ဗြာဟ္မဏ။ ကျုပ်အိမ်ကရေကို သောက်ချင်ရင် သောက်ချင်တဲ့လူက ခွက်နဲ့ခဲ။ ခွက်မပါရင် လက်နဲ့ခဲ။ ကျုပ် ခွက်နဲ့ အခြားလူကိုအထိမခံဘူး။ မိဘ တွေက ဇာတ်ကြီးတော့ ကျုပ်လည်း သူတို့လို ဇာတ်ကြီးသွားတာဖြစ်မှာပေါ့။ ကျုပ်ကတနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် မဟာဗောဓိ ဘုရားကိုတက်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမကိုး ကွယ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားတက်တာလဲ လို့မေးစရာရှိပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးဖို့တက် တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဘုရားပေါ်မှာရှိတဲ့ စန္ဒီမယ်တော်အဆောင်ကိုလာပြီးတော့ လောဗနီနဲ့ပူဇော်ဖို့လာတာပါ။ ကျုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်မောင်က အဝင်ပေါက်ကို ကျောခိုင်းပြီး စကားပြောရင်းက ဗေဒင် အကြောင်းရောက်သွား တယ်။

ကျုပ်တော့ ဗေဒင်ကိုတော်တော် လေးလေးကို မယုံဘူး။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဆန်းထူးက ဗေဒင်သင်တန်းဆင်းလာက တည်းက တယ်ပြီးဟောချင်နေတဲ့ကောင် ပဲ။ တစ်နေ့ ကျုပ်ဆိုလာပြီး ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှနိုင်ခြားမသွားဖြစ်ဘူးလို့ ဟောလိုက်တာ တက်တက်စင်ကိုလွှဲရော ဗျ။ နောက်တစ်လလောက် ကြာတော့ ဒီကောင်ကျုပ်ဆိုကိုရောက်လာပြန်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ တံတောင် ဆစ်တွေမှာ မွန်းပုံဒဏ်ရာတွေနဲ့။ ဘာ ဖြစ်တာလဲလို့ ကျုပ်ကမေးတော့ သူ့ဆိုင် ကယ်နဲ့ဆိုက်ကားတိုက်မိတာတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က မင်းအခုလိုတိုက်မိတယ်ဆိုတာ ကို ဗေဒင်တွက်မကြည့်ဘူးလားလို့ပြော လိုက်တယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒီကောင် ကျုပ်ဆိုမလာတော့ဘူး။ ဗေဒင်ဆိုတာ ရမ်းပြီးပြီး (၁၀) ခွန်းမှာ နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း တော့မှန်ချင်လည်းမှန်မှာပေါ့။ ကျုပ်က

တော့ လုံးဝကို မယုံရေးချမယ့်ဘဲ” ဒီလိုနှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ် မော်မောပြောနေချိန်မှာ ကျုပ်တို့က အဝင်တံခါးပေါက်ကိုကျောခိုင်းပြီးပြော နေကြတာပါ။ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နောက် ကျောမှာဘယ်သူရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လာသိပါ့မလဲ။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရပ်နေကြောင်း ဘုန်းဘုန်းကြီးဆီကနေ အသံထွက်လာမှသာသိတာပါ။ အဲဒီက အချက်က ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကျယ် သွားလို့ ကြားသွားတာဖြစ်မယ်။

သူက - “ဒကာတို့က တကယ် ထက်မြက် တဲ့ ဗေဒင်ပညာနဲ့ မဆုံဘူးသေးဘဲကိုး။ ကိုယ်မကြုံဘူးတိုင်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရမ်းသန်းမပြောရဘူးတဲ့။ ငါကလည်း ဒီလိုမယုံတဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်လူငယ်တွေကို ပိုပြီးသဘောကျသကွာ။ ဒါကြောင့် အခု မှ မြင်ဖူးတဲ့မင်းကို မွေးတဲ့နှစ်လည်းမမေး ဘူး။ နေ့တော့ လတော့ နာမည်တွေလည်း မမေးဘဲ မင်းအကြောင်းကို (၃) ခွန်း ဟောပြမယ်။ နားထောင်မလားတဲ့။မင်း နားထောင်ချင်ရင် ဟိုနားက ဗောဓိညောင် ပင်အောက်ကို လာခဲ့တဲ့။ ဒီအဆောင်မှာ တော့ ငါမဟောဘူးလို့ဆိုတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်းစိတ်ဝင်စားသွားတာနဲ့ ဗောဓိ ညောင်ပင်အောက်ကိုလိုက်သွားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက ခဏလေးမျက်စိ မှိတ်ပြီး ကျုပ်ကို စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပထမဟောချက်ကို ဒီလိုစလိုက်တယ်ဗျ။

မင်းကိုဟောရမှာ ငယ် ကျိုးငယ်နာဖော်သလိုဖြစ်နေ မလားဆိုပြီး ဟောရမယ့်အချက် ကိုရွေးနေတာ။ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က လည်း ငြင်းလို့မရအောင် မှန်မှလက်ခံ မယုံလို့ဆိုတော့ တဲ့တိုးပဲဟောရတော့ မှာပေါ့။ မင်းဟာ ဉာဏ်ထုံထိုင်းသူဖြစ်လို့ (၁၀)တန်းကို သူများတွေ (၁၀)နှစ်နဲ့ပြီး ပေမယ့် မင်းက အနှစ် (၂၀) ကြာမှ (၁၀)တန်းရောက်ခဲ့တယ်ကွာ။ ဇွဲကတော့ အတော်ရှိတဲ့သူပဲ။ ကံတော့-မမှန်ဘူးလို့ ပြောဦးမလား။

ကျုပ်ဆိုတာကြက်သီးတွေတောင် ထသွားတယ်။ ခုမှတွေ့တဲ့လူကို အခုလို တစ်တစ်ခွဲခွဲဟောလိုက်တော့ ကျုပ်ဆို တာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ဖြစ်သွားပြီး ဟုတ်ပါတယ် ဘုန်းဘုန်း၊ တကယ်ဟုတ် ပါတယ်။ ဒုတိယဟောချက်ကလေးပြော ပါဦးလို့စကားစလိုက်တယ်။ ဘုန်းတော်

ကြီးက - အင်း - ပြောရမှာ အားတော့နာ တယ်။ မင်း (၁၀) တန်းသာရောက်တယ် (၄)နှစ်မြေတာ (၁) လေးခါရနေပါလား။ အင်း မင်းက ဇွဲတော့အတော်ကြီးတဲ့ ကောင်ပဲတဲ့။

ကျုပ်ဆိုတာ ပုတ်လောက်ခေါင်း ကြီးသွားသလားမသိဘူး။ မှန်ကလည်း မှန်၊ ရှက်ကလည်းရှက်နဲ့ ဘာပြော ကောင်းမလဲ။ ကျုပ်မျက်နှာကြီးကို ထူ အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါ တော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးက မှန်လားသို့ မမေးတော့ဘူး။ ကျုပ်မျက်နှာက မှေး သီးခွေးပေါက်တွေမြင်ပြီး သိသွားတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါနဲ့ တတိယဟောချက်ကိုဆို တော့တယ်။ အဲဒီဟောချက်ကျမှ ကျုပ် ကဆက်မဟောပါနဲ့လို့ တောင်းပန်သူနဲ့ တဲ့အဖြစ်နဲ့ကြုံခဲ့ရတာဗျ။ ဘယ်လိုလေး သလဲဆိုတော့-

မင်းက ဟိန္ဒူလူမျိုးသာဆိုတယ် ကြိုက်မယ့်ကြိုက်တော့လည်း မှတ်စလင်မလေးနဲ့ သွား ကြိုက်နေပါလား။ ဟေ့- ကုလားလေး၊ မင်းနဲ့ ကုလားမလေး ဘယ်

နေရာမှာချိန်းပြီး ဘာတွေလုပ် တယ်ဆိုတာကို ငါဆက်ပြီးပြောရ ဦးမလား။

အမလေး မဟောပါနဲ့ ဘုန်းဘုန်း ရယ်။ သွေးထွက်အောင်မှန်ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းဆက်ဟောမှာကို ကြောက် လွန်းလို့ မဟောပါနဲ့လို့ ကျုပ်ကထောက် ပန်ကိုယူခဲ့ရတာဗျ။

ကျုပ်က ဒီလိုထက်မြက်တဲ့ ချက်ကို ကြားခဲ့ရသူဆိုတော့ မင်း နိုင်တဲ့ (၁၀) တန်းကို ဒီနှစ်မြေတာ အောင်မှအောင်ပါမလားလို့သိချင် တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် (၄) နှစ်မြေ (က)နဲ့မှအောင်နိုင်တာကိုး။ ဒါနဲ့

ခွန်ပြီး -

တပည့်တော် ဒီနှစ်(၁၀)တန်းဝင်
ဖြေရင်လည်း အောင်နိုင်တဲ့အနေအထား
ရှိပါဦးမလား ဘုန်းဘုန်းကြီးလို့ ကျုပ်က
တောင်းပန်လိုက်တော့ ဘုန်းဘုန်းကြီး
က ကျုပ်ကိုပြုံးပြုံးကြည့်တယ်။ အင်း-

မင်းက အတိတ်ကိစ္စတွေ မှန်လာတော့
အနာဂတ်ကို သိချင်လာတယ်ပေါ့။ ငါက
သူ့များနဲ့မတူဘူးကွ။ ' ရှေ့ဖြစ်ဟောရင်
ဈေးကြီးတယ်။ ငွေတောင်းတဲ့ဗေဒင်
ဆရာတော့မဟုတ်ဘူး။ အင်း - တစ်ခု
တော့ရှိပါတယ်။ မမှန်ရင် မင်းက ဘာမှ
လုပ်ပေးစရာမလိုဘူး။ မှန်ခဲ့ရင်တော့
ကတိအတိုင်း တစ်ခုခုလုပ်ပေးရမယ်။

ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုရင် ငါဟောတာမှန်
ခဲ့ရင် မင်းဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်
စေရမယ်ဆိုတဲ့ကတိပေးနိုင်ရင် မင်းမေး
တဲ့ရှေ့ဖြစ်ကိုဟောမယ်ကွာလို့ ဆိုလာ
တယ်။

ကျုပ်ဘဝမှာ အလိုလားဆုံး
အတောင့်တဆုံးအရာထဲမှာ (၁၀)တန်း
အောင်ဖို့က ထိပ်ဆုံးမှာရှိပါတယ်။ (၁၀)
တန်းအောင်မယ်သာဆိုရင် ဘာလုပ်ရ
လုပ်ရလုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့
လူပါပဲ။ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရတာ
မကောင်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာ။ ကျုပ်
က ဘုန်းဘုန်းကြီးကို အောင်မယ်
ဆိုရင် ခု ဟောပြောတာနဲ့ဝင်ပါမယ်
လို့ ရဲရဲတောက် ကတိပေးလိုက်
တယ်။

အေး-ကြိုက်သွားပြီ။ မင်းကတိ
ပေးတယ်ဆိုတော့ ငါက ဟောရတော့

ဝ (ခွဲပဒေ) ဝ
ဈေးထွန်း
သုံးဆာရီ
တစ်သက်တာဆော့မူရင်

မှာပေါ့။ မင်းဇာတာမျိုးက ဗေဒင် ဆရာတွေ နာမည်ပျက်မယ့် ဇာတာ မျိုးကွဲ့။ မင်းရဲ့ ဇာတာကို ဘယ် ဗေဒင် သွားမေးမေး အောင်မယ် လို့ဟောကြမှာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဟောကြသလဲဆိုရင် မင်းရဲ့ ပညာ ရေးပြုတ်ကမြင့်နေတယ်။ ရောက်နေတဲ့ အိမ်ကလည်း အထွန်းအိမ်ထဲမှာ။ ဒီတော့ ဗေဒင်တိုင်း အောင်မယ်ပဲဟော ကြမှာပေါ့။

အောင်စာရင်းလည်းထွက်လာရော (ခ)နဲ့တောင်ပါမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာ ကြောင့် အောင်မယ့် ဇာတာရှင်ဟာ မအောင်ရတာလဲလို့ ဒီကိစ္စကျတော့ သူ တို့သိမှာမဟုတ်ဘူး။ အောင်မယ်ဟော ပြီး မအောင်ရင် မင်းက ဗေဒင်ဆရာတွေ အလကားပါကွာလို့ ပြောမှာသေချာ တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ဗေဒင်ဆရာတွေမမှား ဘူး။ သူတို့မှသိတာက မင်းရဲ့အတိတ်က ပဲ။

မင်းရဲ့အတိတ်ကမှာ ပညာပါရမီ ကုသိုလ်တွေနည်းနေတယ်။ ဒီအတိုင်း ဝင်ဖြေရင်တော့ မင်းထပ်ပြီးရှုံးမှာ ကျိန်းသေပဲ။ အတိတ်က ပညာပါရမီ ကုသိုလ်မရှိရင် ဒီဘဝမှာ ပညာပါရမီ ကုသိုလ်တွေရအောင် မင်းကိုယ်တိုင်လုပ် ယူရမယ်။ ဥပမာ စာမေးပွဲဖြေမယ့်ကိုရင် တွေ ဦးပဉ္စင်းတွေကို ဘောပင်တို့၊ ဗလာ စာအုပ်တို့၊ ဖယောင်းတိုင်တို့ လျှာပေး ပေါ့။ တစ်ပါးလောက်လျှာတမျိုးမဟုတ် ဘူးနော်။ အနည်းဆုံး (၁၁) မီးငြိမ်း အောင် (၁၁) ပါးလောက်လျှာလိုက်ပေါ့။

လိုအပ်လာရင် ပညာစရိတ်အ တွက် ငွေပါတတ်နိုင်သလောက်လျှာပေး။ ငွေလျှာဖို့အဆင်မပြေရင် လုပ်အားဒါန လျှာ။ ဒီလိုလျှာပြီးရင် မင်းစာမေးပွဲဝင်ပြီး ဖြေပေတော့။ ဒါတောင် နောက်ဆုံးဘာ သာမှာ စိတ်တွေတုန်လှုပ်ချောက်ချား တာမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရာဟုပြုတ်ထွက် တဲ့နှစ်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ကြုံမှာ ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်တွေ၊ ရဟန်း တွေကို ပညာပါရမီဒါနပြုထားရင် မင်းကို ကူညီကယ်တင်မယ့် ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦး ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ အေး - နောက် ဆုံးမှာချင်တာက မင်းနောက်ဆုံးဘာသာ မဖြေနိုင်ရင် အောင်ပြီလို့ မှတ်ပေတော့ တဲ့။

အို - ဘယ်လိုဟောချက်ကြီးပါ လိမ့်။ ကျုပ်ဆိုတာ ဘုန်းဘုန်းကြီးပြော တာကို ဉာဏ်မမီဖြစ်နေတယ်။ နောက် ဆုံးဘာသာဆိုတာ ကျုပ်အကြောက်ဆုံး

ဘာသာဖြစ်တဲ့ ဘောဂဗေဒဘာသာပဲ။ ဒီဘာသာမဖြေနိုင်လို့ (၄) နှစ်လုံး (ခ)ဖြစ် နေတာပါ။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက ဒီလောက် ပဲဟောပြီး နေရာကထထွက်သွားတယ်။ ဘွဲ့လည်းမမေးဖြစ်။ ဘယ်မှာနေမှန်းလဲ မသိ။ သိတာဆိုလို့ ကျုပ်နဲ့ဆုံခဲ့တဲ့ (၉) နာရီကနေ နေ့လယ်(၁၂)နာရီထိဆိုတော့ ချိန်ဟာ (၃) နာရီ လောက်ဆိုပေမယ့် ကျုပ်ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားအောင် အမှောင်ထဲမှာ မီးမောင်းထိုးပြသလို တန်ဖိုးရှိလွန်းလို့ (၃) နာရီ တစ်သက်တာ ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။

ဆက်ပြီးတော့ ဒုတိယကျေးဇူးရှင် လို့ သတ်မှတ်သင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ဆက်ပါမယ်။ အရင်ဆုံး (၁၀) တန်း စာမေးပွဲမဖြေခင် စာကျက်တဲ့အကြောင်း ကစမှ ပြည့်စုံမှာပါ။ ကျုပ်ကြောက်တဲ့ ဘာသာက ဘောဂဗေဒ။ နောက်ဆုံး ဖြေရမယ့် ဘာသာပါပဲ။ ကျုပ်ဆိုတာ ကြောက်လွန်းလို့ တစ်အုပ်လုံးလို့လို့ အကုန်ကျက်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျုပ်စာကြည့်ရင် လောဘ က ခပ်ကြီးကြီး။ ညလုံးပေါက်နီးပါး ကြည့်ပါတယ်။ မနက် (၄) နာရီလောက် ကနေ မနက် (၇) နာရီလောက်အိပ်ရရင် ပဲ ကျုပ်က လုံလောက်နေပါပြီ။ နေ့ခင်း ဘက်ဆို BPI က ဆေးတွေရောင်းရ သေးတယ်။ ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ် လုပ်ရတာပါ။ ဒီခေတ်ထဲမှာလို ဆိုင်ကြီး ကနားကြီးနဲ့ ရောင်းတာမျိုးတော့မဟုတ် ပါဘူး။ သစ်သားပန်းလေးနဲ့ထည့်ပြီး ရောင်းတဲ့ လမ်းဘေးဈေးသည်မျိုးကို ပြောတာပါ။ ကျုပ်တို့ခေတ်က ဒီဇော ဆိုတဲ့ဆေးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ပဲ ပုသိမ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဆေးရောင်းနေတော့ အိပ် ရေးပျက်ရင် ဘာဆေးသောက်ရမယ်ဆို တာ သိတာပေါ့။ ဒီလိုဆေးသောက်ထား မှ နေ့ခင်းဘက်ဆေးရောင်းရင် မငိုက် တော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲဖြေမယ့်လမှာ ည လုံးပေါက်ဆွဲလိုက်တာ (၅) ဘာသာ စလုံး အိုကေမှာပြနေတယ်။ နောက်ဆုံး ဘာသာက ကျုပ်အကြောက်ဆုံး ဘောဂ ဗေဒဘာသာပါပဲ။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက နောက်ဆုံးဘာသာမှာ မင်းစိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလိမ့်မယ်လို့ဟော ထားတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆက်မဟောပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပြီး လက် မြှောက်ထားရတဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီး ဟော ချက်ဖြစ်လေတော့ ဒီဘာသာကိုမလန့်ဘဲ ဘယ်လာနေပါမလဲ။

ဒါကြောင့် ပဉ္စမမြောက် (ဆ) တန်းစာမေးပွဲကို နောက်ဆုံးဖြေ နေလည်း ဖြစ်၊ အောင်လည်း အောင်မယ် လို့ ညလုံးပေါက်စာကြည့်ခဲ့တာပါ။ နောက် ရောက်တော့ မအိပ်ချင်တဲ့ဆေးတွေ သောက်။ စာမေးပွဲခန်းထဲဝင်။ ဆေး ဗေဒီမေးခွန်းလည်း ကြည့်လိုက်တော့ ကျက်တဲ့စာတွေအကုန်မေ့သွားတယ်။ ဘာမှကိုမရတော့ပါဘူး။

ကျက်ထားတာတွေ မှတ်ထား တွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်ပြီလဲ။ အိပ်ပျက်ပေါင်းများလို့ မှတ်ဉာဏ်ကမောင် နိုင်တော့တာလား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဘုန်းဘုန်းပြောသလို ဉာဏ်ထုံထုံလို့ လား။ နှစ်ခုစလုံးဖြစ်မယ်ထင်တာပါ။ ကျုပ်ဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူ တယ်။ ကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် မှတ် သလိုလို့ ဖျားချင်သလိုလိုနဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လို ဖြေလို့မရမှန်းသိလိုက်တော့ စိတ်ဆူ တွေကျသွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်ဆောက် နာမရတဲ့ အလိုလိုမတ်တတ်ရပ်လိုက်တဲ့ ဆရာမကဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီးမေးတော့

ကျွန်တော်မဖြေတော့ဘူး။ တစ် အုပ်ခဲရင် အပြင်ထွက်လို့ရသလား မေးလိုက်တယ်။

ဆရာမက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ထွက်လို့မရဘူးကလေးရဲ့။ စာမေးပွဲစည်းကမ်းပဲ။ (၃) နာရီပြော မေးခွန်းဖြစ်လို့ (၁) နာရီခွဲပြည့်မှ ထွက်လို့ရမယ်။ မင်းမဖြေချင်ရင် နေလိုက်ပါလားလို့ အကြံပေးလာတာ ကျုပ်ကလည်း ဆရာမသတ်ဖော်တဲ့ အိပ်ချင်စိတ်တွေပေါ်လာတယ်။ (၄) တိတိ မအိပ်ခဲ့ရတဲ့ကျောင်းသားဆို ခန္ဓာကိုယ်က အိပ်စက်ခြင်းကို အ တောင့်တလာတယ်။ ဘာပြောလည်း မလဲ။ ကျုပ်ဆိုတာ ဘာမှမပြောနိုင် အတူတူ အိပ်မယ်ကွာလို့ စာမေးပွဲ ခဲ့ပေါ့ မှာမှောက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမ ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုက်တာလားမသိဘူး။ နှစ်နှစ်ခြံတိုက် အိပ်ပျော်သွားပြီး (၁) နာရီခွဲမှာ အိပ် နိုးသွားတယ်။

ကျုပ်က ဆရာမ (၁)နာရီခွဲ ပြီးဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ထွက်လို့ရမယ် မေးလိုက်တယ်။ ဆရာမက မင်းအိပ်မိ သွားရင် မျက်နှာသွားသစ်လိုက်တဲ့ စိတ်တွေကြည့်လင်လာရင် ငွေပေး ဖြေကြည့်ပေါ့။ စာမေးပွဲဖြေတဲ့

အောင်ဖို့မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာရှိတယ်။ မဖြေတဲ့လူသာ ဒီအောင်မြင်မှု ကိုမရနိုင်တာပါ။ ကဲကဲ-မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုချော့မော့ပြီးဖြေခိုင်းနေတာဗျ။

ဒီလိုနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး မေးခွန်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရေးဝသွားလို့ ယားမသိဘူး စာတွေက ခေါင်းထဲပြန်ဝင်လာတာ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အပုဒ်တိုင်းကို အပြည့်တော့မရဘူး တစ်ဝက်လောက်တော့ သိနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် လက်ရေးလှလှလေးနဲ့ရသလောက်ဖြေပြီး နိဂုံးချုပ်ကိုတော့ ရုန်းသန်းပြီး အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ စိတ်ကြည်လင်နေလို့လားမသိဘူး။ နေ့လိုကောင်းလိုက်တာ။ စာရွက်အပိုတွေ (၃) ကြိမ်လောက်ထဲပြီးတောင်းရသေးတယ်ဗျ။ ဆရာမက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ မင်းက မဖြေနိုင်ဘူးသာဆိုတယ် စာရွက်အပိုတွေတောင်တောင်းချနေပါလား။ ကဲကဲ - စိတ်ကြိုက်ဖြေစာရွက်လိုရင်ပြောနေလို့ အားပေးတယ်ဗျ။ ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်မှာ အတွက်အစဉ်ပါတယ်။ အစမ်းရှင်းတမ်းထိပေးနေခဲ့တာမျိုးပေါ့။ ကျုပ်က အစမ်းရှင်းတမ်းအရောက်မှာ (၃) နာရီခေါင်းဆောင်းကြီးက ဒေါင်ဒင်ဆိုပြီးခေါက်ပါသလော။ ဆရာမက ကျုပ်အနားလာပြီး ဘာပြောသလဲဆိုတော့-

ကလေး၊ မင်းပြီးအောင်အစမ်းရှင်းတမ်းဆွဲလိုက်။ ဆရာမစောင့်ပေးမယ်။ သူများတွေထွက်တိုင်း ထစရာဆိုပါဘူး။ စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြီးအောင်ဆွဲတဲ့။

ကျုပ်ဆိုတာ ဘာပြောကောင်းပြီတဲ့အထိ လှလှပပဆွဲလိုက်တာပဲ။ အခန်းလုံးအပြင်ရောက်တဲ့အထိ ကျုပ်ဆွဲလိုကောင်းနေတုန်း။ ဆရာမက အခန်းဝမှာရပ်ပြီး စောင့်ပေးတယ်။ ကျုပ်ကျောင်းပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ တစ်ကျောင်းလုံးကျုပ်တစ်ယောက်တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ကျုပ်ဖြေခဲ့တာကြောင့်က အထက (၆) ပုသိမ်မြို့မှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ပေးတဲ့ ဆရာမတွေနာမည်တောင်မသိခဲ့ပါ။

ဒီလိုနဲ့ အောင်စာရင်းတွေထွက်တဲ့အခါ ကျုပ်ကသွားပြီးမကြည့်တော့ပါ။ အဓိကမကြည့်ရတာပါ။ ရုံးပေါင်းဆရာမတွေနားထိုင်တာကိုး။ ကျုပ်ကိုဟောတဲ့ ဆရာမတို့ကြီးတော့ ဒီတစ်ခါမှားလိမ့်

မယ်လို့ ကျုပ်ကတွေးနေတယ်။ ဗေဒင်ပညာဟာ နောက်ဖြစ်တွေမှန်ပြီး ရှေ့ဖြစ်ကိုတော့ မှန်ခဲ့သားပဲ။ ရှုံးရင်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကြိုတင်ဝင်ထားတဲ့အဖြစ်က ပြန်ထွက်ရမယ်လို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မယ်တော်တွေကို ဘုရားထက်ယုံကြည်နေတဲ့သူကိုး။

ကျုပ်သူငယ်ချင်း သိန်းရွှေက အောင်စာရင်းသွားကြည့်ပြီး သူ့ရှုံးပြီး ကျုပ်အောင်တယ်လို့အော်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ်ဆိုတာ စိတ်တော်တော်တိုသွားတယ်။ ကျုပ်ဘောဂဗေဒဘာသာ မဖြေနိုင်တာကို ဒီကောင်သိလို့နောက်တာဆိုပြီး ကျုပ်ကဒေါ်ပွတာပေါ့။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်အတည်ပြောတာလား၊ နာမည်တူကိုမှားပြီးပြောတာလားလို့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကြီးအဟောမှာ မင်းနောက်ဆုံးဘာသာ မဖြေနိုင်ရင် အောင်လိမ့်မယ်လို့ ဟောထားတာ တကယ်ကိုအောင်များနေတာလားလို့ ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်လာပြန်တယ်။

အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာတော့ ကျုပ်ကသွားမကြည့်ပါဘူး။ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ခုံနံပါတ်မမှတ်မိလို့မသွားတာပါ။ နောက်တစ်နေ့ရောက်မှ ပါတီယူနစ်ကိုသွားမယ်လေ။ ကျုပ်တို့ခေတ်က ပါတီယူနစ်မှာကပ်ရင် အောင်တဲ့ကျောင်းသားရယ်၊ အဖေနာမည်ရယ်၊ လိပ်စာပါထည့်ပြီးကပ်တာဗျ။ အဲဒီအောင်စာရင်းမှာ ခုံနံပါတ်မမှတ်မိလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ အဖေနာမည်နဲ့ လိပ်စာပါတော့ ဘယ်လာမှားပါတော့မလဲ။

ကျုပ်လည်းသွားကြည့်လိုက်ရော ဟုတ်တယ်ဗျ။ မောင်လှရွှေ၊ အဖဦးရေးဒီ၊ အမှတ် ၃၆၆၊ မဟာဗောဓိလမ်း၊ ပုသိမ်မြို့လို့ ရေးထားတာဗျ။ မှတ်ချက် (ယခု မဟာဗောဓိလမ်းမဟုတ်တော့ပါ။ မင်းရဲကျော်စွာလမ်းဟုအမည်ပြောင်းလဲသွားပါသည်-စာရေးသူ) ကျုပ်ဆိုတာလေ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့ဟောချက်တွေဟာ နောက်ဆုံးအဆင့်အထိ ကြောက်စရာကောင်းအောင် မှန်နေပါလားလို့ တအံ့တဩကိုဖြစ်တော့တာပေါ့။ ကျုပ်အတွက်တော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး ဗေဒင်ပညာရှင်လို့ သတ်မှတ်ထားရပါတော့မယ်။

ဒီလို အောင်တယ်ဆိုတာလည်း ဘုန်းဘုန်းကြီး မိန့်ကြားခဲ့သလို ကျုပ်က စာဖြေသံယာတွေကို(၁၀)ပါးတောင်မကပါဘူး။ အပါး (၂၀) လောက် ပညာပါရမီ

ဖြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီကုသိုလ်ပါရမီလေးကြောင့် ကျုပ်ဘဝရဲ့ ပညာရေးကို ဆက်ပေးလိုက်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီဘုန်းဘုန်းကြီးဟာ ရှေ့ဖြစ်ကိုဟောရုံတင်မဘူး။ နိမ့်ကျနေတဲ့ပညာရေးကို ဘယ်လိုမြှင့်တင်ပေးရမလဲလို့ နည်းလမ်းပါညွှန်ပြတဲ့ဘုန်းဘုန်းကြီးပါပဲ။ ဘုန်းဘုန်းကြီးနဲ့ (၃) နာရီဆိုစည်းမှုဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာကျေးဇူးရှင်စာရင်းမှာ အပြီးမှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ပါတယ်။

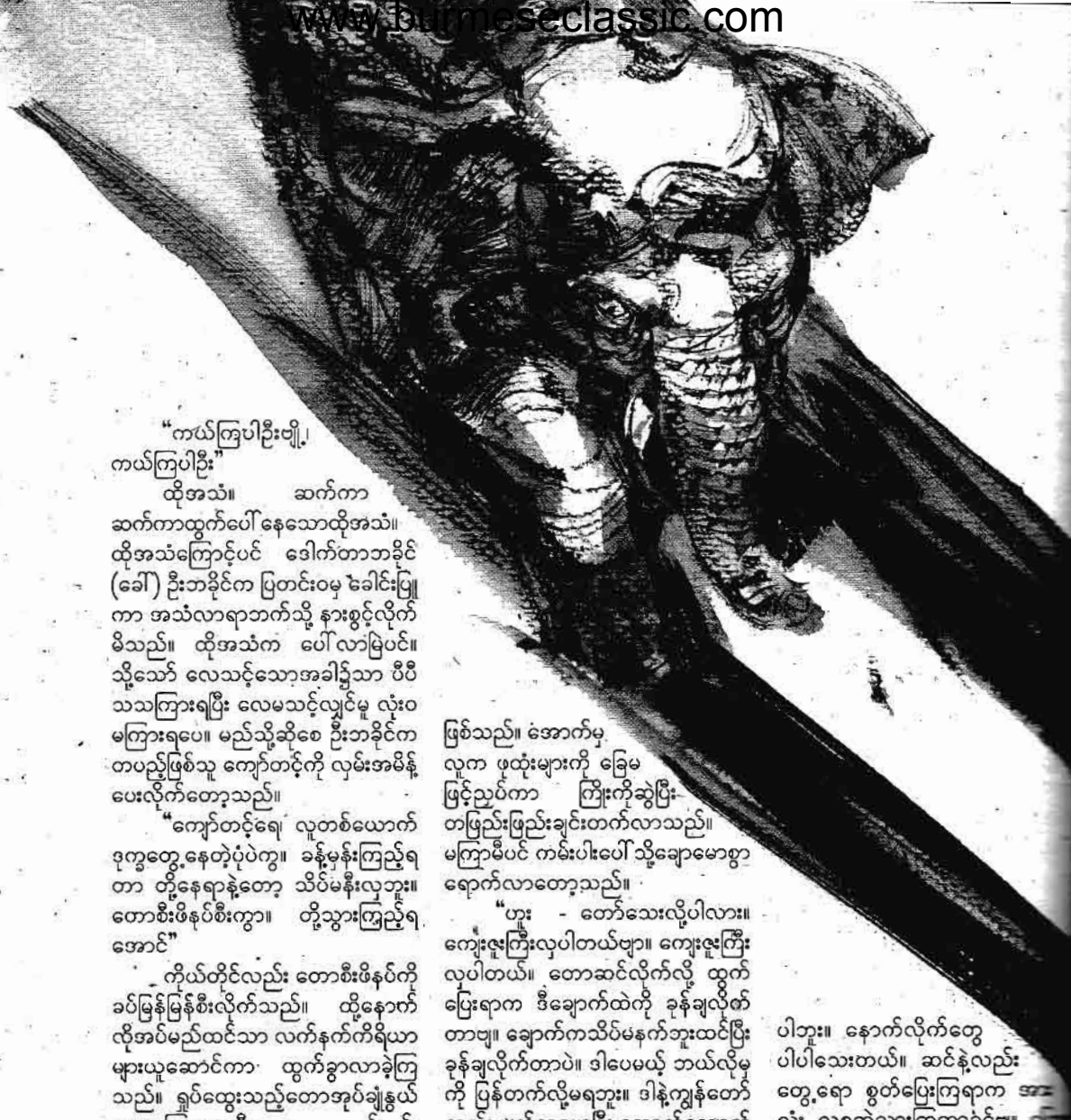
ဒီလိုပါပဲ။ စာမေးပွဲဖြေတဲ့အထက (၆) ကျောင်းတော်ကြီးမှာ (၃) နာရီသာ ဆိုစည်းခဲ့တဲ့ အမည်မသိ ဆရာမတစ်ဦးရဲ့အကြံဉာဏ်အတိုင်း (၁) နာရီခွဲအိပ်ပြီး (၁) နာရီခွဲအပြည့် စာမေးပွဲဖြေဖြစ်လို့ အောင်ခဲ့တာပါ။ ဒီကြားထဲ အစမ်းရှင်းတမ်းဆွဲတာကို တစ်ကျောင်းလုံးကုန်တဲ့အထိ ကျုပ်ဘက်ကနေ ဆရာမက မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေးလို့ အောင်မှတ်ကိုကျော်တဲ့အထိ ရခဲ့ပါတယ်။ အမှတ်စာရင်းထွက်တော့ ဘောဂဗေဒဘာသာကို (၆၃) မှတ်နဲ့ အောင်တာပါ။ ဒီလိုအမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ (၃) နာရီ ဆိုစည်းခဲ့တဲ့ ဆရာမရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် အခုအချိန်မှာ ကျုပ်က တရားလွတ်တော်ရှေ့နေ ဦးလှရွှေဖြစ်နေပါပြီ။ ဟိန္ဒူလူမျိုးစုတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့ရှေ့နေကြီးလို့ အများကသိနေကြပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲပေးတဲ့ (၃) နာရီလောက် ဆိုစည်းခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးနှစ်ယောက်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေပါတယ်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကန်တော့ချင်ပေမယ့် နှစ်ပေါင်း (၃၀) လောက်ကြာသွားလို့ ရှိမှရှိပါတော့မလား။ အခုအချိန်မှာ ဘုန်းဘုန်းကြီးဖြစ်စေချင်သလို ရတာနာသုံးပါး ကိုကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုတော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးက မသိဘဲမနေပါဘူး။ သိနေမှာပါ။

စိုးထွန်း (ဥပဒေ)

အမည်မသိ ကျေးဇူးရှင်နှစ်ဦးကို ဂါရဝဖြုတ်အနေနှင့် ဂုဏ်ပြုရေးပေးပါဟု သူငယ်ချင်းဦးလှရွှေ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဤစာစုများနှင့်ရေးပွဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာမကြီး သက်ရှိထင်ရှားရှိပါကား ဦးလှရွှေ ၀၉-၄၂၂၄၇၂၁-၃ သို့ဆက်သွယ်ပါ။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့၊
ကယ်ကြပါဦး”

ထိုအသံ။ ဆက်ကာ
ဆက်ကာထွက်ပေါ်နေသောထိုအသံ။
ထိုအသံကြောင့်ပင် ဒေါက်တာဘခိုင်
(ခေါ်) ဦးဘခိုင်က ပြတင်းဝမှ ခေါင်းပြု
ကာ အသံလာရာဘက်သို့ နားစွင့်လိုက်
မိသည်။ ထိုအသံက ပေါ်လာမြဲပင်။
သို့သော် လေသင့်သောအခါ၌သာ ပီပီ
သသကြားရပြီး လေမသင့်လျှင်မူ လုံးဝ
မကြားရပေ။ မည်သို့ဆိုစေ ဦးဘခိုင်က
တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်တင့်ကို လှမ်းအမိန့်
ပေးလိုက်တော့သည်။

“ကျော်တင့်ရေ၊ လူတစ်ယောက်
ဒုက္ခတွေ့နေတဲ့ပုံပဲကွ။ ခန့်မှန်းကြည့်ရ
တာ တို့နေရာနဲ့တော့ သိပ်မနီးလှဘူး။
တောစီးဖိနပ်စီးကွာ။ တို့သွားကြည့်ရ
အောင်”

ကိုယ်တိုင်လည်း တောစီးဖိနပ်ကို
ခပ်မြန်မြန်စီးလိုက်သည်။ ထိုနောက်
လိုအပ်မည်ထင်သာ လက်နက်ကိရိယာ
များယူဆောင်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ
သည်။ ရှုပ်ထွေးသည့်တောအုပ်ချဲ့နွယ်
များအကြား၊ မည်ညာသောတောင်ဆင်း
တောင်တက်လမ်းများအတိုင်း ခက်ခက်
ခဲခဲ ရှေ့တိုးလာခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာ
သော် အကူအညီတောင်းသောအသံပိုင်
ရှင်ဒုက္ခသည်ကို သူတို့တွေ့ကြရလေပြီ။
ပြန်တက်ရန် မလွယ်ကူသော ပေ (၅၀)
ခန့်အနက်ရှိသည့် လျှို့ဝှက်ခုံအတွင်း၌
ထိုလူကကျရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘခိုင်ကအော်ပြောလိုက်သည်။
“ကိုယ့်လူ ဘာမှမပူနဲ့။ ကျုပ်တို့
ဆင်းလာရဦးမလား။ ခင်ဗျားဘာသာ
ကြီးကိုဆွဲပြီး တက်လာနိုင်သလား”

“တက်နိုင်တယ်။ တက်နိုင်တယ်။
ကံကောင်းလို့ ဒဏ်ရာတော့မရပါဘူး”
အောက်ကပြန်အော်ပြောသည်။
ကျော်တင့်က ကြီးကို ကမ်းပါးပေါ်ရှိ
သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ခိုင်ခိုင်ချည်နှောင်ပြီး

ဖြစ်သည်။ အောက်မှ
လူက ဖုထုံးများကို ခြေမ
ဖြင့်ညှပ်ကာ ကြီးကိုဆွဲပြီး
တဖြည်းဖြည်းချင်းတက်လာသည်။
မကြာမီပင် ကမ်းပါးပေါ်သို့ချောမောစွာ
ရောက်လာတော့သည်။

“ဟူး - တော်သေးလို့ပါလား။
ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဗျာ။ ကျေးဇူးကြီး
လှပါတယ်။ တောဆင်လိုက်လို့ ထွက်
ပြေးရာက ဒီချောက်ထဲကို ခုန်ချလိုက်
တာဗျ။ ချောက်ကသိပ်မနက်ဘူးထင်ပြီး
ခုန်ချလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ
ကို ပြန်တက်လို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်
လည်း မျက်နှာမော့ပြီး တောက်လျှောက်
အော်နေမိတာ”

“ကျုပ်တို့လည်း လေသင့်တုန်းက
မောင်ရင့်အသံကိုကြားရတာ။ လေမသင့်
ရင် ဘာမှမကြားရဘူး။ ကံသိပေလို့သာ
ပေါ့ဗျာ”

ဦးဘခိုင်က ပြုံးလျက် ပြန်ပြော
လိုက်သည်။ ထိုလူကိုပါ တစ်ဆက်
တည်း အကဲခတ်နေလိုက်မိသည်။ လူပုံ
မှာ အခြေအနေအရ ‘ဖရိုဖရဲနှင့်ပေပွ
လျက်ရှိသော်လည်း နဂါးအခြေမှာ သားနား
တောက်ပြောင်သည့် အထက်တန်းစား
တစ်ဦးမှန်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

“မောင်ရင့်က ဘယ်ကလာသလဲ။
ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ တစ်ယောက်တည်း
လား”

“တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်

ပါဘူး။ နောက်လိုက်တွေ
ပါပါသေးတယ်။ ဆင်နဲ့လည်း
တွေ့ရော စွတ်ပြေးကြရာက အား
လုံး လူစုကွဲသွားကြတာခင်ဗျ။
ရင် ကျွန်တော်က ရောဦးကုမ္ပဏီထဲ
တင်ဇော်ထူးပါ”

“အလို - ဟုတ်သားပါလား။
က မောင်ရင့်ကို ဘယ်မှာတွေ့
လို့ စဉ်းစားနေတာ။ လက်စသတ်
မိဒီယာတွေမှာ မကြာခဏတွေ့
နိုင်င်ကျော်ဧရာဦးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
နို့ - ဘယ်လိုတွေ့ဖြစ်ကြတာလဲ။
ဘာလာလုပ်သလဲ”

“ပြောရရင်တော့ ကိုယ်တို့
ဆင်းခရီးထွက်လာတယ်ဆိုပါ
ရာ။ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က
ခရီးသွားလုပ်ငန်းနဲ့တယ်လုပ်
ကိုလုပ်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ ဒီဘက်က
တစ်လုံးဟာသိပ်သာယာတယ်
ဘက်ကို မြင်ရတဲ့အပြင် ရှောင်

သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး သတင်းရတာနဲ့ တောင်ပေါ်ဟိုတယ်တစ်ခုဖွင့်လို့ ရ၊ မရ ကိုယ်တိုင်လာကြည့်တာပါ။ ကားကို တားလမ်းဘေးမှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် တို့က တောင်ပေါ်ကိုတက်လာခဲ့ကြတာ ခင်ဗျ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့လည်း ဒီ ဘက်မှာ တောဆင်တွေရှိတယ်လို့ ကြား တော့ကြားဖူးပါတယ်။ တစ်ခါမှတော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကိုင်း-လာလာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့။ ကျုပ်စခန်းမှာ အေးအေးဆေး ဆေးအနားယူဦးပေါ့။ ပြီးရင် ကားလမ်း ရောက်အောင် ကျုပ်တို့ပို့ပေးပါမယ်။ ကျုပ်က တစ်ချိန်တုန်းကတော့ တက္က သိုလ်ဓာတုဗေဒဌာနမှာ ပါမောက္ခလုပ်ခဲ့ ဖူးတဲ့ ဒေါက်တာဘခိုင်ပါ။ အခုတော့ အလုပ်ကနားပါပြီ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဒုက္ခသည်ကိုပါဖိတ်ခေါ်၍ အတူ တကွ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

တင်ဇော်ထူးက ရေမိုးချိုးသည်။ ကျော်တင့်ထုတ်ပေးသည့် ပုဆိုးအင်္ကျီတို့ ကိုလည်း လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လေသည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြေးလွှား ခဲ့ရသမျှ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူ ပြီး အမောဖြေဦးမည်။ အုပ်စုကဲ့သွား သောမိမိသူများက မိမိကို လိုက်မရှာဘဲ တော့ နေလိမ့်မည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံး သူတို့ရောက်မလာပါကလည်း ဦးဘခိုင် က ကားလမ်းအရောက် လိုက်ပို့မည်ဟု ဆိုထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ရှေ့အတွက် ဘာမှပူစရာမလို။

မကြာမီ ဦးဘခိုင်နှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်မိသွားသည်။ ဦးဘခိုင်တည်ခင်း သည့် ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ကြောင့် လူ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သွား သည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ အနေကို စူးစမ်းပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် တင်ဇော်ထူးကပင်စတင်၍ ဦးဘခိုင်အား

စပ်စုလိုက်မိသည်။ “ဒေါက်တာက ဒီလိုတော့တောင် ထဲမှာ ဘာကိစ္စလာနေတာလဲခင်ဗျ။ ဒီလိုမေးတဲ့အတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ဒေါက်တာတွေဘာတွေလုပ်မနေ ပါနဲ့။ ရိုးရိုးနာမည်ပဲခေါ်ပါ။ မောင်ရင် ပြောသလို ဒီနေရာက တောတောင်တွေ ချည်းသက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုမှာ လိပ်ကျောကုန်းလို တောင်တစ်လုံးကို မောင်ရင်မြင်ရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ တောင်ကြီးရဲ့ဟိုဘက်ဆင်ခြေလျှောမှာ ရော်ဘာစိုက်ခင်းတွေရှိတယ်။ စိုက်ခင်း နဲ့အတူ လူနေအိမ်ခြေတွေလည်းရှိသင့် သလောက်ရှိပါတယ်။ ကျုပ်က ဒီမှာ ဘာကိစ္စစခန်းလာစိုက်နေသလဲဆိုတော့ ကျုပ်က ဓာတုဗေဒသမားပီပီ ဓာတ်ခွဲ ခန်းတစ်ခုကိုလာဖွင့်နေတယ်ဆိုပါတော့ လေ။ ကျော်တင့်ရေ၊ ရေနွေးဆူရင် ဓာတ်ဘူးထဲဖြည့်ကွာ”

ရဲပြတ်တင်

(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

ဒုတိယလောကထဲမှာ

ဦးဘခိုင်က တပည့်ဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ တင်ဇော်ထူးက နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားမိသည်။ သူ ဒီကိုရောက်ရောက်ချင်း အားလုံး လေ့လာပြီးပြီ။ သာယာပြီး ဆိတ်ငြိမ်လှ သော ဤရပ်ဝန်းတစ်ဝိုက်တွင် ယခုသူရှိ နေသည့် ပင်မအိမ်တစ်လုံး၊ ဤအိမ် အပြင်ဘက်မှ ခပ်သေးသေးမီးဖိုတဲ တစ်တဲ၊ အောက်ဘက် ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာရှိ အိမ်သာတစ်လုံး။ အဆောက် အအုံနှင့်တူတာဆို၍ ထိုသုံးခုသာရှိ သည်။ အခြားဘာကိုမှမမြင်။ ဦးဘခိုင် ပြောသော ဓာတ်အိုး၊ ဓာတ်ခွင်းတွေ၊ ဖန်ပြန်တွေ၊ စမ်းသပ်ပစ္စည်းတွေနှင့်

ဖွဲ့စည်းအပ်သည့် ဓာတ်ခွဲခန်းဆိုတာမျိုးကို ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရ မမြင်ရ။ တင်ဇော်ထူးက ထိုသံသယကို မည်သို့မျှမျိုးသိပ်မထားနိုင်ပေ။

“ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ အဲ ဦးရဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းက ဘယ်မှာလဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တော့မမြင်မိဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းလား။ ဟိုမှာလေ”

ဦးဘခိုင်က ပြုံးလျက် ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဓာတ်ခွဲထူးက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးဘခိုင် လက်ညှိုးညွှန်ရာနေရာ၌ အခန်းတစ်ခန်းကိုသာ တွေ့ရပြီး ထိုအခန်း၏မျက်နှာကြက်တွင် အမိုးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အနားရည်ခြင်ထောင်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့အထူးဓာတ်ခွဲခန်းပေါ့။ မောင်ရင်မျက်စိလည်သွားပြီမဟုတ်လား။ ဒီလိုပါ။ ကျုပ်က ဓာတ်ခွဲခန်းလို့ ပြောလိုက်တော့ အောက်ဆီဂျင်တို့၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်တို့ဆိုတဲ့ ဓာတ်တွေကိုပဲ မျက်စိထဲမှာ မြင်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေါ့လေ မောင်ရင်က ဒါလောက်ပဲသိထားတာကိုး။ ကျုပ်က အပြစ်မဆိုပါဘူး။”

မောင်ရင်ကို တင်စားပြီးပြောလိုက်တာပါ။ ကျုပ်က ဒီမှာ တရားစခန်းလားဝင်နေတာပါ။ ဒီနေရာက နာမည်ကျော် ဖိုးကူးဆရာတော်ကြီးရဲ့အောင်မြေပဲလေ။ ဒီတောင်ကို ကျားတက်တောင်လို့ခေါ်တယ်။ ဟိုတုန်းက ကျားတွေဘာတွေတောင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ မောင်ရင်ကြည့်ချင်သပဆိုရင် တောင်ပေါ်ကို ကျုပ်လိုက်ပြပါမယ်။ အရှေ့ဘက်မှာ တောင်တက်လမ်းရှိတယ်။ လမ်းအတိုင်း တက်သွားရင် တောင်ပေါ်က သဘာဝကျောက်ပြာသာဒ်ကြီးတွေ လိုက်ဂူတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဖိုးကူးဆရာတော်ကြီးက ဒီမှာပဲ အရဟတ္တဖိုလ်ဆိုက်သွားတယ်လို့ဆိုတယ်။

ဒီအဆောက်အအုံကတော့ တောင်ခြေက ရိပ်သာသဘောမျိုးပဲ။ တောင်ပေါ်ကိုတက်လိုက်တက် နှိမဟုတ် ဒီရိပ်သာမှာပဲ အားထုတ်လိုက် အားထုတ်နိုင်တယ်။ ဒီမှာ အမြဲနေတဲ့လူရယ်လို့မရှိဘူး။ စခန်းဝင်တဲ့လူက ကိုယ့်အဓိဋ္ဌာန်ရက်အတိုင်း အားထုတ်ပြီးတာနဲ့ ရိပ်သာကိုသွေခတ်ပြီးပြန်ပေါ့။ သော့ကိုတော့ မြို့ပေါ်က တာဝန်ခံတစ်ဦးဆိုမှာသွားအပ်ရတယ်။ နောက်ထပ်ပြန်လာချင်

တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဆီမှာပဲသော့သွားတောင်းပြီး ပြန်လာနိုင်တယ်။ အရင်ကတော့ အုပ်စုလိုက်လာအားထုတ်တာမျိုး တောင်ရှိတယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်တပည့်ကျော်တင့်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ စခန်းဝင်နေတာရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တောင်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ ဒီရိပ်သာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးအားထုတ်နေလိုက်တယ်။

စစ်စစ်မတော့ ကျုပ်တို့အားထုတ်နေတာက ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပဲလေ။ ကျုပ်တို့ခန္ဓာက ဓာတ်တွေနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတာပဲ။ ဓာတ်သားစစ်စစ်တွေနဲ့ချည်းတည်ဆောက်ထားတာပဲ။ ဒီဓာတ်သဘာဝတွေကို တွေ့အောင် ခြေရာခံရှာဖွေရတဲ့ အလုပ်တွေပြန်တော့လည်း ဘယ်ဓာတ်က ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလေ့လာဆန်းစစ်ရတဲ့အလုပ်မျိုးဖြစ်တာမို့ စောစောက ဓာတ်ခွဲခန်းလာဖွင့်နေတယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ကျုပ်က တင်စားလိုက်တာပါ။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ကျုပ်တရားထိုင်တယ်။ ခြင်ထောင်ကတော့ တရားထိုင်နေတုန်း ပိုးမွှားအကောင်ပလောင်တွေရဲ့ရန်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် အသုံးပြုတယ် ရှင်းပြီလား”

“ဦးရဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းကို သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ တတိယအရွယ်မှာတရားရှာဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ဒီအလုပ်မျိုးကို အချိန်သင့်အခါ သင့်လုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ဦးကိုလေးစားမိပါတယ်”

တင်ဇော်ထူး၏ စကားကြောင့် ဦးဘခိုင်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ ထိုအပြုံးက တင်ဇော်ထူးအပေါ် ကရုဏာသက်သောအပြုံးမျိုး။ ထိုအခိုက်တွင် ကျော်တင့်က ဓာတ်ဘူးထဲ ရေခွေးလာဖြည့်ပေးသည်။ စကားစပြတ်သွားသည်။ ကျော်တင့်ပြန်ထွက်သွားတော့မှ -

“ခင်ဗျားစကားကို ပြန်ကောက်ရဦးမယ်။ ကျုပ်က ခုမှ (၆၀) ကျော်ရှိပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့တတိယအရွယ်ထဲကို ဝီဝီပြင်ပြင်မရောက်သေးပါဘူး။ ခုခေတ်က လူတွေအသက်ပိုရှည်လာတဲ့ခေတ်ဗျ။ ကျုပ်လို (၆၀) သမားကို အသာထားလို့ (၇၀-၇၅) ဆိုတဲ့လူတွေတောင် သန်တန်းမြန်တုန်းဗျ။ ကျုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသက်ငယ်ရွယ်ချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူအိုစာရင်းသွင်းခံရမှာကိုမကြိုက်လို့ပြောတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ တတိယအရွယ်ထဲကို ရောက်

ရောက်မရောက်ရောက်။ အာရုံခံစားမှုတွေကိုမက်မောပြီး လောကကြီးထဲမှာ ကျင့်လည်နေချင်သေးသမျှ ဘယ်တော့မှ တရားမရှာနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ထောက်ပြတာပါ”

တင်ဇော်ထူးက ပါးစပ်ခပ်ဟထ ဖြစ်သွား၏။ ဦးဘခိုင်၏စကားကိုလည်း ဟုတ်သားပဲဟုစိတ်ထဲကထောက်ခံလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ဆံပင်တွေ ဆေးဆိုး၊ မျက်နှာတွေပေါင်းတင်ပြီး သစ်သစ်လွင်လွင် တောက်တောက်ပတွေ ဝတ်စားပြင်ဆင်ကာ အာရုံငြိမ်းပီး အရသာကို မြိန်ရှက်စွာ ရှာဖွေလိုက်စားနေကြဆဲဖြစ်သော တတိယအရွယ်လူနဲ့ ကြီးများကို တရားရေးမြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

ဦးဘခိုင်က သူ့စကားကိုဆက်သည်။

“တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အရွယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူးဗျ။ အရွယ်နဲ့ တကယ်ဆိုင်ရင် တရားအားထုတ်နေသူတွေကို လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် နေရာတကာ တွေ့နေမြင်နေရမှာပေါ့။ လောကကြီးဟာ ပျော်စရာပါးသော စွဲမက်စရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါတယ်။ ဒါတွေက အရင်းစစ်လိုက်တော့ လောကတရားပဲ။ ဒီလောဘတရားကို တော်နဲ့ အန်တုနိုင်ရိုးလားဗျာ။

လောဘနဲ့ လူနဲ့ အပြေးပြိုင်သူလူဟာ လောဘကို ဘယ်တော့မှ အနိုင်မရဘူးဗျ။ လောဘကို အနိုင်ပိုင်နိုင်သူ၊ လောဘကို သတ်နိုင်တဲ့သူ အနိုင်ကို ရှားတယ်။ လောဘနဲ့ပြိုင်ပြေးနေသူ ဒါမှမဟုတ် လောဘနောက်လိုက်နေတဲ့သူတွေပဲများတယ်။ သိန်း (၁၀၀) ရတော့ သိန်း (၁၀၀၀) လိုချင်လာတယ်။ တကယ် သိန်း (၁၀၀၀) လည်း ရော သိန်း (၁၀၀၀၀) ကို မုန်းလာတယ်။ ဒီလောက်နဲ့တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ရပ်ပြီ။ လောဘနောက်မလိုက်တော့သူ လောဘနဲ့မပြိုင်တော့ဘူး၊ လောဘသတ်ပြီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ခင်ဗျားနဲ့ ယောက်မြင်ဖူးသလဲ ပြန်ကြည့်စမ်း”

ဦးဘခိုင်က ဓာတ်ဘူးကိုတင်ကာ အကြမ်းပန်းကန်များတွင် ရေခွေးထွဲတည်နေသည်။ တင်ဇော်ထူးက လွင့်သွားပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကုမ္ပဏီကြီးပွားရေးအတွက် အလုပ်ရုံပုံ လုပ်ငန်းကိုကြီးသည်ထက်ကြီးသာ တိုးချဲ့နေမိပုံ၊ မိမိပြိုင်ဘက်

အကျိတ်အနယ်ယှဉ်ပြိုင်နေရပုံထာဝစဉ် စိတ်ရောက်ပယ်ပါ ပင်ပန်းနေရပုံများကို တွေးတောနေမိသည်။

ဦးဘခိုင်၏အသံက ထပ်ပေါ်လာသည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ တတိယ အရွယ်ကျမှ ဒီအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မမှန်ရုံမက အမှန်တရားနဲ့ တောင်ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ် ဗျ။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်လေ ကောင်းလေ၊ အရွယ်လေကောင်းလေ ဆိုတာကိုလက်တွေ့ သိလာရတယ်။ ခန္ဓာ ကို ဓာတ်ခွဲကြည့်နိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ လားဗျာ။ ပထမဆုံးတွေ့ရမယ့် ဝေဒနာ တွန့်ခွာရဲ့အခြေခံသဘာဝတွေ၊ ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲမှုတွေကို အစအဆုံး လေ့လာ ဖွဲ့စည်းနိုင်ဖို့ဆိုတာတောင် အတော်အတန် ကြိုးစားမလောက်နဲ့ရမရနိုင်ဘဲ။ သူ့ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ပေါက်ကွဲမှုတွေ၊ ရှုပ်ထွေးပြီး မြန်ဆန်တဲ့ဖြစ်စဉ်တွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျေညက်အောင်သိရှိနိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံ ဉာဏ်ပညာ၊ တော်ရုံအားထုတ်မှုမျိုးနဲ့ ဘယ်ရနိုင်မလဲ။ နောက်တစ်ခုက လောကဓာတ်ပညာတွေမှာလိုပဲ ဗုဒ္ဓ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာလည်း ဖော်မြူလာတွေက ခွဲထားပြီးသားပါ။ တိတိကျကျသတ်မှတ် ထားတဲ့ အဲဒီဖော်မြူလာအတိုင်း မှန်မှန် တန်ကန်လျောက်လှမ်းသွားနိုင်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်။ ပြောရရင် အသက်လည်း ငယ် ဉာဏ်လည်းကောင်း၊ နည်းလမ်းက လည်း မှန်ဖို့လိုတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆိုလိုတာပါ။

“အဲဒီအချိန်တွေနဲ့ ပြည့်စုံရင် ထိုရာပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်ပြီလို့ ဆိုလို ခါသလားခင်ဗျာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ နောက်တစ်ခု တွန့်သေးတယ်။ အဲဒီအချက်က အရေး အကြီးဆုံးပဲ။ အရင်းအနှီးတွေထဲမှာ ပဓာန အကျဆုံးပဲ။ ပြောရရင် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဓာတ် ခွဲခန်းထဲဝင်ချင်အောင်တွန်းပို့တာလည်း သူပဲ။ တစ်ခါ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ စိတ်ဝင် သား စူးစမ်းလေ့လာပြီး လုပ်ငန်း အောင်မြင်သွားတဲ့အထိ ဦးဆောင်သွား ထာလည်း သူပဲ။ သူက တခြားတော့ မထုတ်ဘူး။ သံဝေဂဉာဏ်ပဲ”

“သံဝေဂဉာဏ်တဲ့လား။ သံဝေဂရ ထယ်လို့ဘာတို့တော့ ကျွန်တော်တို့ ထည်း ကြားဖူးနားဝရှိပါတယ်။ ဒါပေ မည် တိတိပပ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတော့ အမေ့လည်ပါဘူး။ ရှင်းပြပေးပါဦးခင်ဗျ”

“ကြောက်လန့်ခြင်းတရားပေါ့ဗျာ။

သေဘေးကိုကြောက်လန့်သွားတာပေါ့။ သေရမှာကိုကြောက်တော့ မသေချင် ဘူး။ မသေချင်တော့ သေဘေးလွတ်ရာ ကို ရှာဖွေတဲ့သဘောပေါ့။ ဒီသံဝေဂ ဉာဏ်က တတိယအရွယ်ကို ရောက်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်မရွေး၊ အသက် အရွယ်မရွေး ရလာနိုင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓက အခိုင်အမာပဲ အာမခံထားတယ်လေ။ နိဗ္ဗာနဓာတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်။ ဒီဓာတ်ကိုရှာတွေ့နိုင်ရင် လုံးဝသေဘေး ကင်းတယ်။ မသေရုံမကဘူး အိုလည်း မအိုနိုင်ဘူး။ နာလည်းမနာနိုင်ဘူးဆိုပြီး ထုတ်ဖော်ထားတယ်။ ဒီတော့ သေဘေး ကို ကြောက်နေတဲ့သူအဖို့ ကွက်တိပုံဖြစ် သွားတယ်။ သေဘေးကလွတ်အောင် သူ့အပြင်းအထိန်ကြိုးစားတယ်။ အလွန် ကြိုးစားတဲ့ ဝီရိယနဲ့ နေ့ရောညပါကြိုးစား တယ်။ ကြိုးစားလို့လည်း အောင်မြင် သွားတယ်။ ဒီသဘောပဲ”

“ဒီဉာဏ်မပါတဲ့သူတွေအတွက်ကျ တော့ သိပ်အလုပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆို လိုက်တဲ့သဘောပေါ်နော ဦး”

“အမှန်ပဲ။ စာတွေဘယ်လောက် တတ်တတ်ဖော်မြူလာတွေဘယ်လောက် သိသိ အဲဒါမပါရင် နိဗ္ဗာနဓာတ်ကိုရှာ မတွေ့နိုင်ဘူး။ သူလိုငါလို အဆင့်ထက် မပိုဘူး”

“ဒါဖြင့် မေးပါရစေဦး။ ဦးက အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကြံ့ခိုင်မှုနဲ့ပြည့်စုံ သေးသလို တရားကိုလည်း နည်းမှန် လမ်းမှန်နဲ့ အားထုတ်နိုင်တယ်ပဲထားပါ။ အဲဒီအရေးကြီးတဲ့ သံဝေဂဉာဏ်ကော ဦးမှာပါလာပါသလားဗျ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့မေးခွန်းပဲ။ ပါ တယ်။ ပါတယ်လို့ပဲ ကျုပ်ယူဆတယ်။ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ မကြာခင်ကပဲ ကင်ဆာ ရောဂါတစ်မျိုးကို တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆေးအဖြေကိုသိသိချင်ပဲ ကျုပ်အလွန် ကြောက်လန့်သွားတယ်။ ငါသေရတော့ မှာပါလားဆိုပြီး မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ် သွားတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီနစ်စခန်းဝင်ပြီး အားထုတ်ဖို့ ဖုတ်ပူမီးတိုက်စီစဉ်လိုက်ရ တဲ့အထိဖြစ်သွားတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်လည်း သူလိုငါလိုပါပဲ။ ပျော်စရာ ကောင်းလှတဲ့ ကျုပ်မိသားစုနဲ့ ကျုပ်ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုမှခွဲခွာနိုင်မှာမဟုတ် ပါဘူး။

ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မေး ချင်မေးနိုင်ပါသေးတယ်။ ကျုပ်လိုပဲ ရောဂါတစ်မျိုးမျိုးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အခြား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်စေ သေ

ဘေးကို ကြောက်လန့်နေကြတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့အားလုံး သေဘေးကလွတ်အောင် တရားအား ထုတ်ကြသလားလို့ မေးချင်ရင် မေးနိုင် တယ်။

အားမထုတ်ဘူးဗျ။ အများစုက အားမထုတ်ကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ဒီနေရာမှာ ပါရမီဆိုတဲ့အရာက အတော်အခိုက်ကျလာတယ်။ သံသရာ က လွတ်မြောက်ဖို့အရေးမှာ ပါရမီက သိပ်စကားပြောသွားတယ်။ စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ သံဝေဂဉာဏ်ရရှိဖို့အရေး မှာ ဘဝအဆက်ဆက်က ပြည့်ဆည်း လာတဲ့ ပါရမီရှိဖို့လိုတယ်။ အနည်းဆုံး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ဘဝက စူးစူးစိုက်စိုက် ကျင့်ကြံပြည့်ဆည်းခဲ့ဖူးတဲ့ပါရမီမျိုးရှိဖို့ လိုတယ်။ ဒီပါရမီက စေ့ဆော်ပေးလို့သာ လျှင် သံဝေဂဉာဏ်ကလည်း အချိန် ရောက်လာတာနဲ့ အလိုအလျောက်ရင် မှည့်လာတာ။ ကျုပ်ပြောတာ ခိုင်မိရဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - အသင့်အတင့်တော့ ဆက်စပ်ပြီး သဘောပေါက်မိသလိုလိုရှိ ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ထပ်မေး ရတော့မှာပဲ။ အဲဒီအခိုက်ကျတဲ့ပါရမီမျိုး လည်း ဦးမှာပါလာပြီဖြစ်တယ်လို့ ဦးက လက်ခံပြီးသား ဖြစ်ဟန်တွေပါတယ်။ တခြားသူတွေမှာ အဲဒီပါရမီမျိုးပါတယ်၊ မပါဘူးဆိုတာကို ကြိုတင်သိရအောင် ခွဲခြားပေးနိုင်တာမျိုး၊ သတ်မှတ်ပေးနိုင် တာ မျိုးရှိသလားခင်ဗျ”

“မေးခွန်းကကောင်းပြန်ပြီ။ တချို့ ပညာရှင်တွေ ရေးကြ၊ တောကြတာကို မှတ်သားခဲ့ဖူးတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်အလိုက် စရိုက်တွေကို စောင့်ကြည့်ပြီး တိဟိသံ၊ ဝိဟိသံခွဲခြားနိုင်သူလို ပါရမီရှိ မရှိဆိုတာ ကို အကြမ်းဖျင်းခန့်မှန်းလို့ရကြောင်း ကျုပ်ကြားဖူးတယ်။ ဒီနေရာမှာ တခြား လူတွေကိုတော့ထားပါ။ ထူးခြားတဲ့ကျုပ် အတွေ့အကြုံတွေကိုတော့ ခင်ဗျားကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်။ ကျုပ်က ငယ်ငယ် ကတည်းကကို ဆန်းကြယ်မှုတချို့နဲ့ကြုံ ခဲ့ရတယ်။

ကျုပ်ဟာ အာရုံတစ်ခုကို စူးစိုက် ပြီးကြည့်လိုက်မိရင် တော်တော်နဲ့ပြန် မခွာနိုင်ဘူးဗျ။ အဲဒီအာရုံထဲမှာပဲ စူးစစ် လေ့ရှိတယ်။ ပြန်ခွာလိုက်နိုင်သည့်တိုင် အောင် အဲဒီအာရုံကြီးက ကျုပ်ရဲ့မျက်စိ မှာရော စိတ်ထဲမှာပါ စွဲပြီးမကွာမကွာပါ လာလေ့ရှိတယ်။ ဥပမာဗျာ ငြိတင်း ပေါက်တစ်ခုကို ကျုပ်က မော့ကြည့်နေ

မိတယ်ဆိုပါစို့။ ဒီပြတင်းပေါက်က အပြင်ဘက်မှာ ဖြူပြီးလင်းနေတဲ့အာကာသကို ပေါင်ခတ်ပေးထားသလိုဖြစ်နေတယ်မို့လား။ အဲဒီပြတင်းပေါက်ကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိပြီး အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အဲဒီနေရာကထွက်လာတဲ့အခါမှာ စောစောက စိုက်ကြည့်နေမိတဲ့ ပြတင်းပေါက်လေးထောင့်ကွက်ကြီးဟာ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ တစ်ပါတည်းလိုက်ပါလာခဲ့တယ်။ မြေပြင်ပေါ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ နံရံတစ်ခုခုကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ဒီလေးထောင့်ကွက်ကြီးဟာ တော်တော်နဲ့ကို မပျောက်နိုင်ဘဲ ကွင်းကွင်းကြီးထင်ပေါ်နေတယ်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်သည့်တိုင် အဲဒီအကွက်ကြီးကို မြင်မြင်နေရတယ်။ ဒီလိုပဲ မီးလုံးတွေ၊ မီးချောင်းတွေကို စိုက်ကြည့်မိတဲ့အခါများမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မီးလုံးမီးချောင်းတွေရဲ့ပုံရိပ်တွေက ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ရွှေလုံးရွှေချောင်းကြီးတွေအဖြစ်နဲ့ ဝင်းဝင်းတောက်ပြီး စွဲကျန်ရစ်ခဲ့လေ့ရှိတယ်။

ကျုပ်အဲဒါအံ့သြဆုံးကတစ်ခုတော့ ကောင်းကင်က နေလုံးကြီးကိုတောင် ကျုပ်က ရင်ဆိုင်ပြီး မော့ကြည့်နိုင်သမျှ နေလုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကောင်းကင်ရောင်အကွင်းကြီးတစ်ခုက အလိုအလျောက် ကာကွယ်ပေးပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။ နေလုံးကြီးက ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီအကွင်းကြီးကိုပဲ ကျုပ်က ကြိုက်သလောက်ကြည့်နေနိုင်တယ်။ ကြည့်လို့အားရပြီဆိုတော့မှ တစ်နေရာရာကို အကြည့်လို့လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း နေလုံးကြီးက မျက်လုံးထဲမှာဖွဲ့ပြီးလာပေါ်နေတော့တယ်။ အတန်ကြာအောင် ရွှေလုံးကြီးကြည့်နေရသလို ဝင်းဝင်းကြီးမြင်နေရတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေ ကျုပ်မှာဖြစ်နေတယ်။

ကျုပ် ဒီမှာ စခန်းမခင်ခင် အရှင် ဇေယျာလို့ခေါ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယတစ်ပါးထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းသွားယူတယ်။ ဆရာတော်က ကျုပ်နဲ့လိုက်ဖက်မယ်ထင်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ချပေးတယ်။ အဲဒီနောက် အာလာပသလ္လာပစကားပြောကြရင်း ကျုပ်က စောစောကအကြောင်းတွေကို အမှတ်မထင်ပြောပြလိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာတင် ဆရာတော်က အံ့သြသွားပြီး ဆရာတော်က ကျုပ်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြန်မေးတယ်။

ဒကာကြီး အရင်က ကသိုဏ်း

တွေ့ဘာတွေကျင့်ခဲ့ဖူးသလားလို့ ကျုပ်ကိုမေးတယ်။ ကျုပ်က ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ တရားဆိုလို့ တစ်ခါမှကို အားမထုတ်ဘူးကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဆရာတော်က သေချာရဲ့လား၊ တကယ်ပြောတာလားဆိုပြီး ထပ်မေးနေပြန်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြန်ဖြေရပြန်တယ်။

ဒီမှာတင် ဆရာတော်က အလွန်အံ့သြသွားပြီး မှန်းစမ်း၊ ဒကာကြီးလက်ကိုကြည့်ရအောင် လို့ပြောတယ်။

ကျုပ်ကလက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်တော့ ဆရာတော်က -
“ဟာ-ဟုတ်သားပါလား၊ ဒကာကြီးရဲ့ဉာဏ်လမ်းကြောင်းက တစ်ဖက်ကမ်းကို ထုတ်ချင်းပေါက်ကူးခပ်ဖြတ် လျှောက်နိုင်မယ်ဆိုတာပြသနေတဲ့လက္ခဏာမျိုးပဲ။ ကျိန်းသေပြီ၊ ဒကာကြီးက ဝေသျှာပေါက်မင်ရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဆိုပြီး မှတ်ချက်ချတယ်။

ဆရာတော်က အဲဒီနောက်ဆက်ရှင်းပြတယ်။ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ စွဲထင်နေတတ်တဲ့အာရုံတွေဆိုတာ တခြားဟာတွေမဟုတ်ဘဲ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ပဋိဘာဂနိမိတ်တွေဖြစ်ကြောင်း၊ ကျုပ်ဟာ ဘဝဆက်နီးသူဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝက ပထဝီ အစရှိတဲ့ ကသိုဏ်းတွေကို အားထုတ်ခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီပါရမီတွေ ဒီဘက်အထိဆက်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဘက်ဘဝမှာ အလိုအလျောက်ကို နိမိတ်တွေလာထင်နေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ ဒါကိုသိရတော့ ကျုပ်က ပိုပြီး အားတက်ရတာပေါ့လေ။ ဒါ့အပြင် ကျုပ်ရဲ့ဖြစ်ရပ်က ဘဝအဆက်ဆက်ရှိကြောင်း ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့တာနဲ့တိုက်ဆိုင်နေတာမို့ ကျုပ်က ဘုရားရှင်ကို ပိုလို့တောင် သက်ဝင်ယုံကြည်သွားတော့တာပေါ့။

“တော်တော် ထူးတာပဲနော်။ တခြားလူတွေမှာရော ဦးလို့ပဲ ပါရမီပါလာရင် ပါလာတဲ့အကြောင်း ခုလိုနိမိတ်ပြတာတွေဘာတွေဖြစ်တတ်သလား”

“မသိနိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီပဲ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူညီနိုင်ဘူး။ ဒါတွေဟာ တော်တော်ပြောရခက်တဲ့ကိစ္စ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါရမီဆိုတာ အရေးကြီးပေမယ့် သူမရှိလည်း ဘာမှတော့မဖြစ်ပါ

ဘူး။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာကိုတစ်ဘဝတည်းနဲ့ ပြီးချင်မှပြီးမယ်လေ။ ဟိုဘဝတုန်းက အားထုတ်ခဲ့ရင် ဒီဘဝမှာ ပန်းဝင်မယ်။ ဒီဘဝမှာ ပါရမီပြည့်ထားရင် နောက်ဘဝပန်းဝင်မယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါတွေက ဝှစ်ရာမရှိပါဘူး။ အလုပ်စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်သွားဖို့သာတာပါ။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရေခန်းကြမ်းပန်းကန်များကို လှမ်းယူပြီး အသီးသီးသောက်လိုက်ကြ၏။ ဦးဘဝိုင် ရေခန်းကြမ်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်လိုက်ပြီဆိုတော့မှ တင်ဇော်ထူးမေးခွန်းကိုဆက်သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဦးရာ။ တန်ခိုးနဲ့ တဲ့စကားတွေကို ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်။ စိတ်မရှိနဲ့ခင်ဗျာ ထပ်မေးပါရစေဦး။ ဦးရဲ့ဓာတ်ခွဲခန်းပဲဆိုပါတော့လေ။ အဲဒါမှာ စူးစမ်းလေ့လာနေတာတွေ၊ ဓာတ်စမ်းသပ်နေတာတွေဟာ တော်တော်အောင်မြင်နေပြီလားခင်ဗျာ။ တော်တော်ခရီးရောက်နေပြီလား”

“ခရီးရောက်ပါတယ်၊ အောင်မြင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်လည်း တစ်သေဝေထိ လိုက်သွားကြည့်လိုက်တာ တကယ်ဒုတိယလောကတစ်ခုကို ကျုပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ များပြားလှတဲ့ ဓာတ်အဝေးတွေနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဲဒီဒုတိယလောကရဲ့ဆန်းကြယ်မှုအဖုံဖုံကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။

“ဒုတိယလောကတဲ့လား ဦး”
“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားထိုက်တိုက်မျက်မြင်တွေ့ရှိနေတဲ့ ဒီလောကအပြင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်မှ တွေ့မြင်နိုင်နောက်ထပ် ဒုတိယလောကတစ်ခု သေချာပေါက်ရှိနေတယ်။ အဲဒီဒုတိယလောကဟာ ကျုပ်ပြောခဲ့သလို အစုအဝေးတွေပဲရှိတယ်။ တခြားမရှိဘူး။ အလင်းရောင်၊ အလေးခိုင်းခံစားမှု ဘာဆိုတာမှမရှိဘူး။ ဖွဲ့စည်းယိုစီးခြင်း၊ တွန်းရွှေ့ခြင်း၊ ထောင့်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ အေးခြင်း၊ ချောခြင်း၊ ကြမ်းရှခြင်းအစရှိတဲ့ဓာတ်သတ္တိတွေ ပြည့်နက်နေတယ်။ ပြောရရင် လောကကမုတကယ်လူတန်းစားတဲ့ လောကပဲ။ ချမ်းသာတာ၊ ဆင်းရဲလှတာ၊ မလှတာ၊ အာဇာနည်တာ အားလုံးကင်းစင်တယ်။ လူတွေပြောမယ်ဗျာ။ အဲဒီဒုတိယလောက

မှာ တိရစ္ဆာန်လည်းမရှိဘူး။ ဝရဲလည်းမရှိဘူး။ လူလည်းမရှိဘူး။ နတ်ပြဿာလည်းမရှိဘူး။ ဘာဆိုဘာမှမရှိဘူး။

“အဲဒီဒုတိယလောကရဲ့ အကျိုးပြုပုံပြနည်းက ဘယ်လိုများလဲခင်ဗျ”

“အကျိုးပြုပုံပြနည်းကတော့ ပြောလို့ဘယ်ကုန်နိုင်တော့မလဲဗျာ။ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ သောကကင်းဝေးရေးမှသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးငြိမ်းချမ်းရေး၊ ကမ္ဘာစစ်တားဆီးရေးအထိ အကျိုးပြုသွားနိုင်တာပေါ့။”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား။ တော်တော်ကြီးကျယ်တာပဲ”

“ဒီထက်ပိုရင်သာပိုမယ်။ မလျော့ဘူး။ ဒီမယ်ဗျာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လောကကြီးကို ဘယ်အရာက ဦးဆောင်နေသလဲ။ စိတ်စာ ဦးဆောင်နေတာပဲမဟုတ်လား။ လူတွေရဲ့ အခြေခံစိတ်ဓာတ်တွေ ယဉ်ကျေးရင်ယဉ်ကျေးသလောက် ကမ္ဘာကြီးက အေးတဲ့ဘက်ကိုရောက်မယ်။ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာရင် ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာတဲ့အလျောက်ပူတဲ့ဘက်ဖောက်ပြန်တဲ့ဘက်ကိုရောက်မယ် ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ လူတွေယဉ်ကျေးဖို့ ဒေါသကိုကျောခိုင်းဖို့၊ လက်နက်ကိစ္စနဲ့ဖို့ ကိစ္စမှာ ဒီဒုတိယလောကက တိုက်ရိုက်အကျိုးပြုနေတာပေါ့။”

ကျုပ်ပြောမယ်။ ဒီဒုတိယလောကအကြောင်းကို ကျုပ်သိသလောက် ချွင်းပြမယ်။ ဒုတိယလောကထဲမှာ ဓာတ်အစုအဝေးတွေပဲရှိတယ်လို့ စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်နော်။ စင်စစ်မတော့ ဒီဓာတ်အစုအဝေးကြီးကို စနစ်တကျဓာတ်ခွဲကြည့်ရင် ပဓာနကျတဲ့အစိတ်အပိုင်းကြီး (၄) ခုကိုသာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလေးခုကတော့ စိတ်ရယ်၊ စေတသိက်ရယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရယ်ဆိုတဲ့အစိတ်အပိုင်းသုံးခုတို့သာ လက်တွေ့အားဖြင့် ထိတွေ့သိရှိနိုင်မယ်။ လက်ကျန်အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို သူက မတွေ့နိုင်၊ မမြင်နိုင်သေးဘူး။ မတွေ့နိုင်၊ မမြင်နိုင်သေးပေမယ့် နိဗ္ဗာန်ဟာ ရှိတော့တကယ်ရှိနေတယ်။ အခြားပရမတ်သုံးပါးနဲ့အတူ တစ်စပ်တစ်ဆက်တည်းရှိနေတယ်။

ဘာနဲ့အလားသဏ္ဍာန်တူသလဲဆိုတော့ ဒဂိုးပြားတစ်ပြားလို့ပေါ့ဗျာ။ ဒဂိုးပြားမှာ ခေါင်းဘက်နဲ့ ပန်းဘက်ဆိုပြီးရှိတယ်မဟုတ်လား။ နိဗ္ဗာန်ဟာ ခေါင်းဘက်နဲ့တူပြီး ကျန်တဲ့သုံးခုကတော့ ပန်းဘက်နဲ့တူတယ်လို့ ကျုပ်တင်စားချင်တယ်။ ဒီတော့ ပန်းဘက်ကိုကြည့်နေတဲ့

အချိန်မှာ ခေါင်းဘက်ကိုမမြင်နိုင်ဘူး။ ပန်းဘက်က ချုပ်သွား၊ ပျောက်သွားတဲ့ အချိန်ကျမှ ခေါင်းဘက်က အလိုအလျောက်ပေါ်လာမှာဖြစ်သလို ရုတ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တွေကိုပဲ တွေ့မြင်နေရတဲ့အချိန်မှာ နိဗ္ဗာန်ကိုမမြင်နိုင်သေးဘူး။ အဲဒီရုပ်နာမ်တွေပျောက်သွားမှ၊ ချုပ်သွားမှ နိဗ္ဗာန်ကဖျတ်ခနဲပေါ်လာမှာ။ ဒါကြောင့် လောလောဆယ် နိဗ္ဗာန်ကိုမမြင်ရသေးပေမယ့် သူကရှိတော့ရှိနေလေတယ်။ တစ်နေရာမှာ အသင့်စောင့်နေတယ် ဒီသဘောပဲ။ ရှင်းရဲ့နော်။

ကျုပ်ပြောချင်တာက ရုပ်နာမ်က ချုပ်၊ နိဗ္ဗာန်ကပေါ့။ ရုပ်နာမ်ကထွက်၊ နိဗ္ဗာန်ကဝင်။ ဒီနစ်ခရံပွတ်တိုက်မှုကြောင့် အလွန်ပြင်းထန်ပြီး အင်အားကောင်းတဲ့စွမ်းအားတွေ ဖြစ်ပေါ်သွားတာကို အဓိကပြောချင်တာပါပဲ။ အဲဒီစွမ်းအားတွေဟာ ဘယ်လောက်တောင်ထက်မြက်သလဲဆိုတော့ သံသရာအဆက်ဆက်ကပါလာတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အစရှိတဲ့ ကိလေသာတရားဆိုးတွေကို တုံးခနဲ၊ တုံးခနဲနေအောင်ကို ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ပစ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ စိစိညက်ညက်ကြေအောင် မှုန့်ချေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီလောက်ကို အင်အားကြီးတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ဖော်ထုတ်ချက်အရ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းနဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို လေးကြိမ်လေးခါတိတိ ချုပ်စသွားအောင် တစ်နည်းအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို လေးကြိမ်လေးခါတိတိပွင့်ပေါ်လာအောင် ကြိုးစားရမယ်လို့ဆိုထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးခါလောက်ကြိုးစားနိုင်ရင်ကို တော်တော်လုံလောက်နေပါပြီ။ အဲဒီလောက်သာ ခရီးရောက်နေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို အရပ်ဝကားနဲ့ပြောရရင် လက်သီးနဲ့ထိုးလည်း စိတ်မဆိုးတော့ဘူး။ ဓာတ်မီးနဲ့ရှိုက်လည်းပြန်မဖိုက်တော့ဘူး။ နတ်သမီးတွေ၊ ပြည်တန်ပတ္တမြားတွေ ပေးလည်း မလိုချင်တော့ဘူး။ လက်နက်ကိုင်ဖို့၊ သူတစ်ပါးကို သတ်ဖို့ဖြတ်ဖို့ကတော့ ဝေလာဝေးပေါ့ဗျာ။ စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာငြိမ်းချမ်းရေးတို့၊ ကမ္ဘာစစ်တားဆီးရေးတို့ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ ခင်ဗျားဆက်စပ်မိပြီမဟုတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့-သဘောကျပါပြီ။ ဒါနဲ့ အခုပြောခဲ့တာတွေက ဦးရဲ့ကိုယ်တွေ့တွေပဲလား။ ဦးကိုယ်တိုင်ကော ဘယ်အဆင့်ထိ ပေါက်ရောက်နေပြီလဲ ခင်ဗျ”
“အင်း - ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့

မပေါက်မြောက်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေါက်မြောက်ခါနီးနေပြီလို့တော့ ဆိုရမယ်။ မကြာခင် ပထမမင်္ဂလာ ကျုပ်ဒိဋ္ဌမြင်ရတော့မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်။

ဗုဒ္ဓဓာတ်ခွဲခန်းမှာက အဆင့် (၁၀)ဆင့်သတ်မှတ်ထားတယ်ဗျာ။ ဉာဏ်စဉ်(၁၀)ပါးဆိုပါတော့။ သူ့ရဲ့သဘာဝတွေ၊ ဓာတ်သတ္တိတွေကို အစဉ်လိုက် ရှင်းပြနေရင်ရည်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ လိုရင်းလောက်ပဲ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်။ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ပထမဆုံး ဥဒယဗ္ဗလူလို့ ခေါ်တဲ့ဉာဏ်စဉ်အဆင့်ကို ရောက်ရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်ဗျာ။ ဒီဉာဏ်ကိုရဖို့အတွက်လည်း မူလကမ္မဋ္ဌာန်းတွေနဲ့ သမာဓိရအောင် အားထုတ်ရတဲ့အပိုင်းတွေရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကိုရပြီဆိုတာနဲ့ သူဟာ ဒုတိယလောကထဲကို ကောင်းကောင်းကြီးရောက်သွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့။ ဓာတ်အစုအဝေးကြီးကို သူမြင်ရတယ်။ ဒီဓာတ်အစုအဝေးကြီးရဲ့ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ အစီအစဉ်ကြီးနဲ့လည်း သူထိတွေ့ရတယ်။ ဒီမှာတင်ပဲ သူ့အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဗုဒ္ဓကိုလည်း ပိုပြီးယုံကြည်သွားတယ်။ သူ့အတွက်လည်း ဒီအဆင့်လောက်မှာတင် လက်ခမောင်းခတ်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။

အဲ-မှင်တက်အံ့ဩစရာကောင်းလှတဲ့အတွေ့အကြုံတွေဟာ ဘင်္ဂဉာဏ်ကို ရောက်တာနဲ့ပိုပြီးပြည့်စုံလာတယ်၊ စုံလင်လာတယ်လို့ဆိုရမယ်ဗျာ။ ဘင်္ဂဉာဏ်ကို ရောက်တာနဲ့ မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ မိမိရဲ့ခြေ၊ လက်၊ ဦးခေါင်း စတာတွေကို ဘာဆိုဘာမှရှာလို့မတွေ့တော့ဘူး။ မိမိကိုယ်ကို ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲရောက်နေရသလို အခွံကြီးတစ်ခုထဲဝင်နေရသလိုမျိုး ခဲစားလာရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အရင်ကရှိနေခဲ့တဲ့မိမိရဲ့ခြေ၊ လက်၊ ဦးခေါင်းနေရာတွေမှာ အစဉ်ဆက်မပြတ် လှိုင်းခတ်ပေါက်ကွဲနေတဲ့ အမှန်အမြားတွေကိုသာ မဆုံးတန်းမြင်တွေ့နေရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ မိမိရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကို လှမ်းပြီး အာရုံပြုကြည့်လိုက်။ သူတို့ကိုပါ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒီတော့မှ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမရှိတဲ့သဘော၊ အသက်ဝိညာဉ်ဆိုတာမရှိတဲ့သဘော၊ ဖန်ဆင်းရှင်နဲ့ ဖန်ဆင်းခံဆိုတာလည်း မရှိတဲ့သဘောတွေကို သူကပိုင်ပိုင်သိမြင်သွား

တော့တယ်။

ဉာဏ်စဉ်တွေပြောင်းလဲတာနဲ့အမျှ ခံစားမှုတွေလည်း အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ လာတယ်ဗျ။ ပထမဆုံး ဒီရုပ်နာမ်တွေ ကို မြင်တွေ့ရခါစက စိတ်ထဲမှာ အံ့ လည်းအံ့ဩ၊ ထူးလည်းထူးဆန်းဖြစ်ရ သလို သိပ်လည်းပျော်ရွှင်တာပဲ။ ဒါတွေ ကိုပဲ အမြဲတမ်း စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့် နေမြင်နေချင်တယ်။ ဧည့်သည်ရောက် လာရင်တောင်မှ ကြာကြာလက်ခံပြီး စကားမပြောချင်ဘူး။ ဒီတရားခွင်ကိုပဲ စိတ်ရောက်နေတယ်။ အဲဒီကိုပဲ အမြန် ပြန်သွားချင်နေတယ်။

အဲ - နောက်ပိုင်းရောက်တော့ ဒါ တွေကို ကြည့်နေမြင်နေရတဲ့အတွက် ငြီးငွေ့စိတ်ဝင်လာတယ်။ ပျင်းရိတဲ့စိတ် တွေဝင်လာတယ်။ မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင် တော့တဲ့အထိ မုန်းတီးစိတ်ပါဝင်လာ တယ်။ ဉာဏ်စဉ်အရ အခြေအနေပြောင်း လာပုံကိုပြောပါတယ်။ ပြောရရင် ဒီအဆင့် ကလည်း နိဗ္ဗိန္ဒာဉာဏ်ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ထင်ရှားတဲ့ဉာဏ်စဉ်တစ်ပါးပါပဲ။ ဒီ နေရာရောက်တော့ ဓာတုပဒေသမားက တွေးမိတယ်။ ငါတော့ ဒါတွေကိုချည်း ကြည့်နေမြင်နေရတာ ငြီးငွေ့လာပြီ။ ပျင်းလာပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကလွဲပြီး တခြားကြည့်စရာကလည်းမရှိပြန်ဘူး။ ဗုဒ္ဓကလည်း အတိအကျညွှန်ကြားထား တယ်။ ငြီးငွေ့ပင် ငြီးငွေ့သော်လည်း ဒါ တွေကိုပဲ ဆက်ကြည့်နေရမယ်။ အချိန် တန်ရင်ငြီးငွေ့တာတွေပျောက်ပြီး အထက် ဉာဏ်တွေဆီ ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ညွှန်ကြားထားတယ်စသဖြင့် သူကတွေး မိတယ်။ တွေမိတဲ့အတိုင်းလည်း ဆက် အားထုတ်တယ်။ အားထုတ်လို့လည်း အထက်အထက်သော ဉာဏ်တွေဆီကို အမှန်တကယ်ရောက်ရှိသွားတယ်။

ကျုပ်လည်း ပန်းတိုင်နဲ့နီးနေပါပြီ လို့ စောစောကပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အခုကျုပ်သင်္ခါရုမက္ခာဉာဏ်ကို ရောက် နေပြီလို့ ခံစားရတယ်။ ဒီဉာဏ်စဉ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးဉာဏ်စဉ်ပဲ။ မဂ်ကိုကူး ဖို့ အားယူတဲ့ဉာဏ်ပဲ။ ဒီဉာဏ်ရောက်ရင် ရုပ်နာမ်တွေကမလာတော့ဘူး။ လာရင် လည်း ဝေးဝေးတစ်ခါလောက်ပဲ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲလာတော့တယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုကျသွားရသလဲဆိုတော့ သူတို့ကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို အရေးမစိုက်တော့ဘူး။ အရေးမစိုက်တော့ သူတို့ကလည်းပေါ် မလာတော့ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ သမာဓိက

သိပ်ကောင်းတာပဲ။ လူကသိပ်ကိုချမ်း သာတာပဲ။ ကောင်းတာကိုရောမကောင်း တာကိုရော ဘာမှမယူတော့ဘူး။ အား လုံးဥပေက္ခာပြုထားတယ်။ တစ်ချိန်ထဲမှာ ပဲ သူက အထက်မဂ်ဉာဏ်ကို ငုံ့လင့်နေ တယ်။ စောင့်စားနေတယ်။ ဉာဏ်က လည်း သိပ်ကောင်းပြီး လေးလေးပင်ပင် ကြီးကို ချမ်းသာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မီးပေါင်မပြည့်သေးတဲ့ သင်္ဘောဟာ ဆိပ်ကမ်းကနေခွာလို့မရသေးသလိုဘဲ သမာဓိမပြည့်ဝသေးသမျှ သူက ဟိုဘက် ကို ဘယ်လိုမှကူးမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုဘက်ကိုရောက်တော့မလို့လို့နဲ့ ပြန်ပြီး လန်လန်ကျနေတတ်တယ်။ လေးလေး ပင်ပင်ဖြစ်လိုက်၊ ခပ်ကျဲကျဲဖြစ်သွားလိုက် နဲ့ ဉာဏ်က တက်လိုက်၊ ကျလိုက်ဖြစ် နေတယ်။ မီးပေါင်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဟိုဘက်ကို ဒိုင်းခနဲ ကူးသွားမှာပဲ။ ကျုပ် ရဲ့ လက်တွေ့ ဓာတ်ခွဲခန်းအကြောင်းကို ကျုပ်ပြောနိုင်တာကတော့ ဒီလောက်ပါ ပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး။ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီအကြောင်းတွေ နီးနှော လိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း တော်တော်ဗဟုသုတဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးတို့လို သံဝေဂဉာဏ်ပေါ် လာဖို့၊ ခုလိုဓာတ်ခွဲခန်းဝင်နိုင်ဖို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေအတွက် ဝေးပါ သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပြိုင်ချင်ဆိုင် ချင်သေးတယ်။ တိုက်ချင်ခိုက်ချင်သေး တယ်။ စုချင်ဆောင်းချင်သေးတယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နိုင်ပါတော့မလဲ ဟဲဟဲ”

“ဒီလိုတော့ တပ်အပ်ပြောလို့မရ ဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ခင်ဗျားလည်း ရောက်ချင်ရောက်လာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မျိုးကျရင်သာ ကျုပ်ကိုရော ဟောဒီ ကျားတက်တောင်စခန်းကိုပါ သတိရမိ တယ်ဆိုရင်အချိန်မရွေးလာခဲ့ပေါ့။ ကျုပ် က လက်ကမ်းကြိုဆိုပါတယ်”

စကားက ကုန်သလောက်ဖြစ် သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို အခိုက် အဝေးမှ လေဟန်စီးကာ ဖျံ့လွင့် လာသည့်အော်ဟစ်သံများကို သူတို့ ကြားလိုက်ကြရသည်။ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းထောင်၍နားစွင့်လိုက်မိကြသည်။ တင်ဇော်ထူးက ထိုအသံများကို ကောင်း စွာကျက်မိလိုက်သည်နှင့် -

“ဟာ ဒါ ကျွန်တော့်လူတွေပဲဦး။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေကြတာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးဘခိုင်က တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်တင့်ကို -

“ကျော်တင့်ရေ၊ သွားလိုက်ပါဦး ကွာ။ အဲဒီလူတွေကို ဒီခေါ်လာခဲ့ပါ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကျော်တင့်က ချက်ချင်းပင်ထွက် သွားသည်။

မကြာမီ ကျော်တင့်က လူသုံး ယောက်နှင့်အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ သည်။ တင်ဇော်ထူးက သူ့လူများထံ ဝမ်းသာအယ်လည်းနှုတ်ဆက်နေသည်။ အကြောင်းစုံကိုလည်း အပြန်အလှန်ခေါ် မြန်းပြောဆိုနေကြသည်။ ထို့နောက် တင်ဇော်ထူးက အဝတ်အစားများကိုပြန် လဲကာ သူ့လူများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွား ရန်လည်းပြင်သည်။ မသွားခင် သူ့လိပ် စာနှင့်ဖုန်းနံပါတ်များကိုပေးကာ ဦးဘခိုင် ကို အနားအညွတ်နှုတ်ဆက်သည်။ မည် သည့်ကိစ္စအတွက်မဆို အကူအညီပေး ချိတ်ပါက သူ့ထံလာရောက်ပါရန်လည်း အတန်တန်မှာကြားသည်။ ထို့နောက် တွင် သူတို့က လမ်းပြကျော်တင့်ခေါ် နောက်မှလိုက်ပါ၍ထွက်ခွာသွားကြတော့ သည်။

တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း တဖြည်း ဖြည်းဝေးသွားသော သူတို့ကို ပြတင်း မှုငေးကြည့်ရင်း ဦးဘခိုင်က ကျန်နေနေ ခဲ့သည်။

နောက်သုံးနှစ်ခန့်အကြာ။ ဦးဘခိုင်က သူ့အိမ်တွင် ပြန်လည် အနားယူလျက်ရှိသည်။ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေက အကောင်းဘက်သို့ပြန် ရောက်သွားပြီဖြစ်သလို သူ့၏တရားအ ဆင့်အတန်းကလည်း အားကိုးလောက် သည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိတော့ ပြီ။ သို့သော် ဦးဘခိုင်က သည်ဘဝနဲ့ သည်အလုပ် ငုတ်ရိုက်ထားသလို စွဲနဲ့နဲ့ ကြီးလုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကသူ့ကိုယ် သူ လောက်ဘက် ပြန်အရောက်မခံတော့ဘဲ သူ့အိမ်နှင့် ကျားတက်တောင်စခန်း သာလျှင် တစ်လှည့်စီကျင်လည်နေတော့ သည်။

တစ်နေ့တွင် သတင်းထူးတစ်စုံ ကို ဦးဘခိုင် သတင်းစာတွင် ဖတ် နေသည်။ သတင်းမှာ ပြည်တွင်းခရီးစဉ်တစ် ခု၌ လေယာဉ်တစ်စီး ကွင်းသို့ဆင်းခါနီး ပျက်ကျသွားသည့်သံတင်းပင် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်ပါလာသည့် ခန်းသည်

မာလကာရွက်ရေနွေးကြမ်း၏ အတွင်းအာနိသင်

မာလကာပင်ကို မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအနှံ့အပြားတွင် များစွာစိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိသဖြင့် မသိသူမရှိလှချေ။ များသောအားဖြင့် အသီးကိုသာစားရ နှုန်းသိပြီး အရွက်၏အာနိသင်ကိုမူ သိရှိသူနည်းပါး၏။ မာလကာရွက်သည် ဆေးစွမ်းအာနိသင် အလွန်ထက်လှ၏။ ကျေးလက်ဒေသများတွင် သွားကိုက်ခြင်း၊ သွားဖုံးရောင်ခြင်းတို့ဖြစ်လာလျှင် မာလကာရွက်နုလေးများကိုဝါး၍ ငှက်ကြသည်။ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျော့နှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါများဖြစ်လာလျှင် အရွက်မနုမရင့်တို့ ဝါးစားလိုက်ရုံဖြင့် ပျောက်ကင်း၏။

ယခုဖော်ပြလိုသည်မှာ မာလကာရွက်လက်ဖက်ခြောက်ဖြစ်သည်။ မာလကာရွက်အနုကလေးများ (ခေါင်ညွန့်မပါစေနှင့်) ကိုခွဲ၍ ရေဖြင့်စင်အောင်ဆေးပြီး သန့်စင်သော စကောဖြင့် ရေစစ်ကာ အရိပ်တွင် အခြောက်ခံပါ။ လုံးဝခြောက်သွေ့သွားလျှင် ဖန်ဘူးတွင်ထည့်၍ ထားပါ။ ဆေးအဖြစ်သုံးလိုသောအခါ ရေကို

ကျက်ကျက်ကျို၍ ၎င်းမာလကာရွက်ခြောက်ကို လက်ဖက်ခြောက်ကဲ့သို့ သင့်ရဲ့ခတ်၍ မာလကာရွက်ရေနွေးကြမ်းအဖြစ် သောက်သုံးနိုင်ပါသည်။

၎င်းမာလကာရွက်ရေနွေးကြမ်းကို ပုံမှန်သောက်သုံးပေးက သွေးတွင်းအဆီဓာတ်ကို လျော့ကျစေလျက် သွေးတိုးရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ထို့ပြင် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း သကြားဓာတ်ကို ချေဖျက်ပေးနိုင်သောကြောင့် ဆီးချိုရောဂါကိုလည်း ဟန့်တားနိုင်ပါသည်။ သာမန်အဖျားရောဂါများကိုလည်း ထိုမာလကာရွက်ရေနွေးကြမ်းဖြင့်ချွေးထုတ်၍ ကုသပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

ပိုးကြောင့်ဖြစ်သောနားရောဂါများအတွက် မာလကာရွက်ခြောက်များများ ခတ်ထားသောရေနွေးကြမ်းကို အအေးခံ၍ နားထဲသို့ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့် အစက်ချပေးလျှင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပျောက်ကင်း သက်သာနိုင်ပါသည်။ အခြားအနာပေါက်ရောဂါများကို

လည်း ဖန်ရည်ဆေးရာတွင် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ ထိုခိုက်ရှုနာများကိုလည်း ဆေးမထည့်မီ ၎င်းမာလကာရွက်ရေနွေးကြမ်းဖြင့်ဆေးကြောပေးပါက အနာအကျက် မြန်စေပါသည်။

အဝလွန်သူများနှင့် အဆီအဆိမ့်စားလွန်းသူများအတွက် ၎င်းရေနွေးကြမ်းခပ်ဖန်ဖန်ကို အစားမစားမီ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးတစ်လုံး သို့မဟုတ် နှစ်လုံးခန့် ပုံမှန်သောက်သုံးပေးခြင်းအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အဆီကျ၍ ကိုယ်အလေးချိန်ကို လျော့နည်းလာစေပါသည်။

ဝမ်းရောဂါကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

ထိုသို့ မာလကာရွက်ကို အသုံးပြုရာတွင် ပင်လတ်မျိုးဖြစ်သော မြန်မာမာလကာပင်မှအရွက်များကို အသုံးပြုသင့်သည်။ မြန်မာမာလကာမျိုးတွင်လည်း အူနီမျိုးက ပို၍ဆေးစွမ်းထက်၏။ နီကြင်ကြင်အရောင်ပါသော မာလကာရွက်မျိုးရလျှင် ပို၍ကောင်းပါသည်။ နိုင်ငံခြားမျိုးနှင့် မျိုးစပ်မာလကာရွက်များမှာ အာနိသင်အသင့်အတင့်သာရှိ၍ မြန်မာမျိုးမရမှသာ အသုံးပြုသင့်ပါသည်။

တင်နိုင်ဝင်း (ထမင်းဈေးဦး)

ဆက်ဝက်ခန့်အသက်ဆုံးရှုံးပြီး ဒဏ်ရာရသည့်ခရီးသည်များကို ဆေးရုံသို့ပို့ဆောင်ကာ အရေးပေါ်ဆေးကုသမှုပေးနေရသည်ဟုဆိုသည်။

ဤသတင်းက ဦးဘခိုင်အတွက် ခြံထူးခြားသွားရသည်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံတက်နေရသူစာရင်း၌ ဧရာဝတီတိုင်းပိုင်ရုံ ဦးတင်ဇော်ထူး၏ အမည်ပါရှိ တွေ့ရှိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဦးဘခိုင်က ထိုသတင်းကိုဖတ်ပြီး ဆက်တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်။

ဤ တင်ဇော်ထူးနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ခန့်က သူ့အမှတ်မထင်ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။ တင်ဇော်ထူးကိုပင် သူက ဗုဒ္ဓဘာသာခွဲခန်းအကြောင်း စုံလင်စွာ ရှင်းပြတတ်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က တင်ဇော်ထူးမှာ ဆင်လိုက်ခံရသောအန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေခဲ့ရသည်။ ယခု ထိုထက်အဆများ ကြီးမားသောအန္တရာယ်ကြီးနှင့် ကြုံနေလိုက်ရပြန်လေပြီ။ ဆင်လိုက်ခြင်းခံခြင်းနှင့်စာလျှင် လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်း

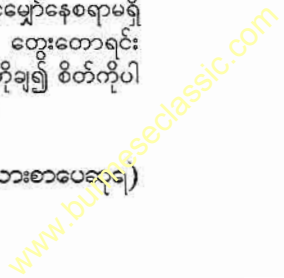
က သေဘေးနှင့်လွန်စွာနီးကပ်လှသည်။ ဦးဘခိုင်က တွေးနေမိသည်။ ထိုစဉ်က တင်ဇော်ထူးကို သံဝေဂဉာဏ်အကြောင်းပါ သူ့စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြလိုက်ဖူးသည်။ သေဘေးနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရပါက သံဝေဂဉာဏ်ပေါ်လာတတ်ကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်ဖူးသည်။ ယခု တင်ဇော်ထူးသာ ခံယူတတ်မည်ဆိုပါက ဧရာမသံဝေဂဉာဏ်ကြီးပင်ပေါ်ထွန်းသင့်နေပြီဟု တွက်ဆမိသည်။ သို့ဆိုပါက မိမိကိုလည်းကောင်း၊ ကျားတက်တောင်ဓာတ်ခွဲခန်းကို လည်းကောင်း ပြန်လည်အမှတ်ရကာ ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိလာခြင်းမျိုးပင် ပြုလုပ်သင့်ပေပြီဟု ဆက်တွေးမိသည်။

သို့သော် ယင်းအချက်ကို ဦးဘခိုင်က ပိုင်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်းကားမရှိပေ။ လောက၌ သေဘေးမှ လက်မတင်လေး လွတ်မြောက်ခဲ့ဖူးသူပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိသည်။ ထိုသူတို့အနက် တရားစခန်းများသို့ ကြောက်လန့်တကြားရောက်လာသူများမှာ ဆယ်ပုံတစ်ပုံခန့်ပင်ရှိလိမ့်ဟန်

မတူ။ ထိုသူတို့မှာ သေဘေးနှင့်ကြုံစဲခဏတွင်သာ ကြောက်လန့်ကြသည်။ သေဘေးမှ လွတ်မြောက်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင်ပြန်မေ့သွားကြဟန်တူသည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်း။ မိမိဆိုခဲ့ဖူးသောစကားအတိုင်း ပါရမီကိစ္စနှင့် စပ်ဆိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ ထိုကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စရာရှိသည်။

တင်ဇော်ထူးသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ သောစာရင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်လေသည်လားမသိနိုင်။ သို့အတွက် သူ့အနေနှင့် ယနေ့ထက် ဆယ်ဆမက ပိုမိုကြီးမားသောအန္တရာယ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရစေကာမူ ဤကျားတက်တောင်စခန်းသို့ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ကျိန်းသေမမျှော်လင့်နိုင်။ မိမိအနေနှင့်လည်း သူ့အပေါ် အထင်တကြီးနှင့် စောင့်မျှော်နေစရာမရှိစသည်ဖြင့် ဆက်စပ် တွေးတောရင်း ဦးဘခိုင်က သက်ပြင်းကိုချ၍ စိတ်ကိုပါ လျော့လိုက်လေသည်။

မြေတင်(အမျိုးသားစာပေဇယား)

ရှစ်ခွင်ကျော်-ဖောင်တော်သီ ဥပနာဖောက် လူပျောက်နိဂုံး

သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ အသက် တစ်ချောင်းတည်းပါလို့ တစ်ကြိမ်ပဲသေမယ်၊ နှစ်ကြိမ်မသေရဘူး အဆိုအမိန့်တွေဟာ လူတိုင်းလက်ခံယုံကြည်ရမယ့် အမှန်တရားတွေဖြစ်လို့ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်လည်းလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝဥသို့ ရာနှုန်းပြည့်မှန်တယ်လို့တော့ ထောက်ခံချက်မပေးလိုပါဘူး။ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးတဲ့ဖြစ်စဉ်တစ်ခုရှိလို့ပါ။

၁၉၆၃ ခုနှစ်ဆိုတော့ လက်ရှိ ခုနှစ်အထိဆိုရင် နှစ်ပေါင်း (၅၃) နှစ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

တစ်လောကလုံး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မကောင်းခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာတော့ တစ်အူထုံဆင်း ညီလေးအရင်းလို သဘောထားပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝတစ်ခုတည်းမှာတင် (၄) ကြိမ် (၄) ခါ အသေဆုံးနဲ့ သေရတာကြောင့် ရာနှုန်းပြည့်အမှန်ပါလို့ ထောက်ခံချက်မပေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒါလောက် အသေဆုံးနဲ့သေရလောက်အောင်ဘယ်ဘဝကဝင်ကြွေးလဲ လို့မေးလာရင်တော့ ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာပဲ သူပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေက သူ့အပေါ်မှာ ပြန်သက်ရောက်သွားလို့

ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း အမြင်အားဖြင့် အရှုပ်ဆိုးအကျည်းတန်အောင်ကို နိဂုံးချုပ်သွားတာလို့ ဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။

၁ - ၉ - ၁၉၆၁ရက်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်ခန့်စာကျပါတယ်။ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ ခန့်စာအမှတ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ရဲကိုယ်ပိုင် နံပါတ်လို့မသုံးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲသား သစ်အင်အား (၃၀၀) ကျော်ဟာ ပဲခူးမြို့နယ် ဘုရားကြီးရွာဖွံ့ဖြိုးရေးစခန်းမှာ (၃) လ သင်တန်းတက်ရပါတယ်။

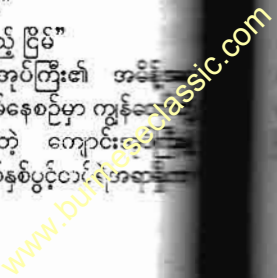
ရဲသင်တန်းဆိုပေမယ့် ရဲအတတ်ပညာ၊ ဥပဒေအတတ်ပညာတွေ မသင်ရဘဲ စစ်ရေးပြ လက်နက်ငယ်ကျွမ်းကျင်မှု ကိုယ်လက်ကြံခိုင်ရေးတပ်စိတ်၊ တပ်စု၊ တပ်ခွဲအဆင့် စစ်ဗျူဟာစစ်ပညာတွေပဲ သင်ရပါတယ်။ တိုင်းပြည်အခြေအနေအရ ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူကို ညီနောင်တပ်မတော်နဲ့ လက်တွဲပြီး နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေး၊ ကာကွယ်ရေး၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနဲ့ လိုအပ်ရင် တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ သင်ကြားပေးတဲ့သင်တန်းပါ။

သင်တန်းပြီးဆုံးဖို့ နှစ်ပတ်အလို

နီဝင်တာလကုန်ပိုင်းလောက်မှာ သင်တန်းအချိန်ဇယားမှာ ပါဝင်ခြင်း တဲ့ ကြားဖြတ်အစီအစဉ်တစ်ခုဝင်လာ တယ်။ ခန်းမထဲဝင် တစ်ဦးချင်းစစ်ခေး ရခြင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့သင်တန်း (၃၀၀) ကျော်ကို ခန်းမထဲသွင်း ထား လိုက်တန်းစီထိုင်ခိုင်းပြီး ခန်းမဝင်သူ ပေါက် (၆) ပေါက်ကို လက်နက်ထု အစောင့် (၆) ယောက်အစောင့်ခွင့် ပြီး ထွက်ခွင့်ပိတ်ထားပါတယ်။

“ရှေ့ကြည့်”
“အေးစေ”
“ရှေ့ကြည့် ငြိမ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အမိန့် ကျွန်တော်တို့ငြိမ်နေစဉ်မှာ ကျွန်တော် မမြင်မတွေ့ဘူးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး အဆင့်တူ ကြယ်နှစ်ပွင့်သင်တန်းမှာ

အလည်လျှောက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်
 ခင်း သင်တန်းသားမျက်နှာတွေကို စူးရှ
 တဲ့မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပါတယ်။ တချို့ဆို
 ဇက်တတ်ရပ် ဘယ်ညာလှည့်ခိုင်းပြီး
 စစ်ဆေးတာ အချိန်နှစ်နာရီကျော်ကြာ
 ဖြင့်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့ရပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းသားတွေထဲက
 ရာဇဝတ်ဖြစ်မှုကြီးကျူးလွန်ပြီး တရားခံ
 မြေးဘဝနဲ့ ရဲထဲဝင်လာသူ ရာဇဝင်
 လူဆိုးကို လက်ဗွေသက်သေအမှတ်နဲ့
 လာရှာတာဖြစ်မယ်။ ရှာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
 အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက လက်ဗွေအရာရှိဖြစ်
 မှာပါလို့။

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီအရာရှိအလိုရှိသူ
 ကိုလည်း ကျွန်တော်အနီးဆုံးခန့်မှန်းလို့
 ရနေပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ တပ်ခွဲလိုက်
 တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီဝင်စဉ်မှာ
 ဆီးအောင့်သလို၊ ဗိုက်နာသလို တန်းထဲ
 ကထွက်သွားတဲ့ ကိုစံမြကလွဲလို့ တခြား
 လူမဖြစ်နိုင်ဆိုတာပါ။

“သန်းဆွေရှိလား”
 “မရှိပါဘူး”

သင်တန်းသား (၃၀၀) ကျော်တစ်
 ယောက်ချင်း စစ်ဆေးပြီးချိန်မှာ စီအိုင်ဒီ
 အရာရှိအမေးကို ကျွန်တော်တို့ဖြေပါ
 တယ်။ တကယ်လည်း သန်းဆွေဆိုတဲ့
 သင်တန်းသားမရှိလို့ပါ။

“ညွန့်တင်ရှိလား”
 “မရှိပါဘူး”

“အေးမောင်”
 “မရှိပါဘူး”

“အဲဒါ (၃) ယောက်မဟုတ်ဘူး။

တစ်ယောက်တည်းနာမည်နောက်တစ်မျိုး ထပ်ခေါ်မယ် စံမြဲရှိလား၊ စံမြဲ”

ကျွန်တော်တို့တွေ အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ပါတယ်။ စံမြဲမတွေ့လို့ပါ။

“တပ်ခွဲတစ်တပ်စုနှစ်က စံမြဲကွာ” စံမြဲမတွေ့လို့ အဖြေမပေးနိုင်ပါ။

မေးမရတဲ့အဆုံးမှာတော့ -

“စံမြဲနဲ့ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ အတူ အိပ်တဲ့နှစ်ယောက်ရပ်စမ်း”

ကျွန်တော်နဲ့ မြသိန်းမတ်တတ်ရပ် ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား မှာ စံမြဲအိပ်တာကြောင့်ပါ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက် ရုံးခန်းထဲကိုသွား”

စီအိုင်ဒီအရာရှိရဲ့ အမိန့်အရ ကျွန်တော်နဲ့ မြသိန်းကျောင်းရုံးခန်းသွား နေ့စဉ်မှာပဲ ကျောင်းအုပ်ကြီးက နည်းပြ ချုပ်ကို -

“ဆက်လုပ်”

လို့ အမိန့်ပေးသံကြားလိုက်ရပါ တယ်။

မြသိန်းကိုတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်စစ်ကြောရေးဝင်ပြီး ကျွန်တော် ကိုတော့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီအရာရှိ အိုင်ပီ ကိုယ်တိုင်စစ်မေးပါတယ်။ ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်ပေမယ့် ငါဘာအပြစ်မှကျူးလွန် တာမှမဟုတ်ဘဲ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ အသိနဲ့သတ္တိမွှေးပြီး အစစ်ခံပါတယ်။

- “မင်းနာမည်”
- “ဘွဲ့ကြီးပါ”
- “အသက်”
- “တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်”
- “မင်း ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့ မှန်မှန်ပြော စမ်း”

တစ်ချက်ဟောက်လိုက်တာနဲ့တင် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တတ် သွားသလို ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ (၁၈) နှစ်မပြည့်ရင် ရဲထဲ ဝင်လို့မရမှာ ကြောက်လို့ လိမ်လည်စာ ရင်းပေးဝင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်အသက် အမှန်က (၁၆) နှစ်ကျော်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်ပါ တယ်။

“မင်း ဘယ်ဂါတ်ကဝင်တာလဲ”
“ဖော်တော်သီဂါတ်ကပါ”

ကျွန်တော် ရဲ့အမှုထမ်းဘဝစတင် ရောက်ရှိတဲ့ ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်ကျော်ကာလ တော်လှန်ရေးကောင်စီအာဏာမသိမ်း ခင်အထိ ရဲစခန်းကို ဂါတ်တစ်ပွင့်ကို

ရာဇဝတ်အုပ်၊ တစ်ပွင့်တစ်ပါးကို ဌာနာ အုပ်၊ မြို့နယ်အဆင့်ကို အိုင်ပီ (အင်စ ပက်တော်) သုံးပွင့်၊ နယ်မြေများကိုနယ်စီး၊ ရဲဝန်ထောက်ခရိုင် ရဲဝန်ကို ဒီအက်စစီ မင်းကြီးလည်းခေါ်ပါတယ်။

- “စံမြဲ ဘယ်ဂါတ်ကဝင်တာလဲ”
- “ဒိုက်ဦးဂါတ်ကပါ”
- “မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းကတည်းက သိ ကျွမ်းတာလဲ”
- “သင်တန်းကျောင်းရောက်မှပါ”
- “မင်းနဲ့တော်တော်ရင်းနှီးလား”
- “ဟုတ်ကဲ့”
- “သူ့အကြောင်း မင်းကိုပြောဖူး လား”

“ဗျက်ကြီးရွာသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ တယ်။ မိန်းမဘက် လယ်သမားမျိုးရိုး ဖြစ်တယ်။ ကိုစံမြဲက လယ်မလုပ်တတ် ဘူး။ ယောက္ခမတွေက ပြိုင်ပြိုင်လို့ ရဲထဲ ဝင်တယ်လို့ပြောဖူးပါတယ်”

- “ဒါပဲလား”
- “ဟုတ်ကဲ့”
- “နောက်လေးငါးဆယ်နှစ်ဆိုပါ တော့ကွာ။ စံမြဲကိုပြန်တွေ့ရင် မင်းမှတ် မိနိုင်ပါ့မလား”
- “မှတ်မိပါတယ်”
- “ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်ထားရင် ကော”

- “မှတ်မိပါတယ်”
- “ဘာကြောင့်ဆိုတာပြောပါဦး”
- “ကိုစံမြဲရဲ့ လည်ပင်းညာဘက်မှာ လက်တစ်ဝါးလောက်နီးနီး အမှတ်ကြီးရှိ ပါတယ်။ သူ့ညာဘက်လက်က လက်မ တစ်ဆစ်တိုနေပါတယ်”
- “တခြားမှတ်မိတာရှိသေးလား”
- “မရှိပါဘူး”

ရဲသင်တန်းသား သုံးရာကျော်မှာ ကျွန်တော် (၁၈) နှစ်သားပါလို့ပြောတာ ယုံကြည်မှုမရှိပါဘူး။ ငယ်ရုပ်မပျောက် သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းမှု ကြောင့်ပါပဲ။

အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို သင်တန်းပြီးချိန်နဲ့ ရုံးပိတ်ရက်တွေပါ ကျောင်းအုပ်ကြီးက သူ့ရုံးခေါ်ပြီး ရုံး အကူအလုပ်တွေ၊ ရုံးသန့်ရှင်းရေးတွေ အပြင် တောက်တိုမည်ရတာဝန်ပေး စေခိုင်းမှုတွေကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အချိန်၊ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးတယ် ဆိုပေမယ့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ရင်းနှီးမှု၊ ပစားပေးမှုရတာကြောင့် စီအိုင်ဒီက

ကိုစံမြဲကို ဘာကြောင့်အလိုရှိနေတာလဲ၊ ကိုစံမြဲဘယ်လိုပြစ်မှုတွေကျူးလွန်ခဲ့လို့လဲ မေးခွန်းတွေမေးမြန်းခွင့်ရှိသလို ကိုစံမြဲ ကျူးလွန် ခဲ့တဲ့နောက်ကြောင်းပြစ်မှုတွေ ကိုလည်း သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

“စံမြဲဟာ လူကောင်းမဟုတ်သလို လူဆိုးလည်းမဟုတ်ဘူး”

ပဟေဠိဆန်တဲ့စကားနဲ့ အစတိုင်း ပါတယ်။ လူဆိုး၊ လူကောင်း ဒီနှစ်မျိုးအ ပြင် ဘာရှိသေးလဲ ကျွန်တော်မသိပါ။

“လူယုတ်မာကွ လူယုတ်မာ” ကျောင်းအုပ်ကြီးအရှိန်ရအောင် ကျွန်တော်စကားဝင်မထောက်။

“သူခိုးကြီးတော့ ဓားပြ၊ ဓားပြကြီး တော့သူပုန်၊ သူပုန်ထက်သာလွန်တော့ လူယုတ်မာဖြစ်ရော။ ခိုးမှုနဲ့ထောင်ထူ တယ် ထောင်ကလွတ်တော့ ဓားပြတိုက် တယ်။ ဓားပြမှုနဲ့ထောင်ကျ လွတ်လာ တော့သူပုန်ဖြစ်ရော။ သူပုန်ဆိုတာလည်း အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပဲ။ ခေါင်းဆောင်နဲ့ တယ်။ ခေါင်းဆောင်စကားနားထောင် ရတယ်။ စံမြဲက ဘယ်သူခေါင်းဆောင် တာကိုမှ လက်မခံတဲ့ကောင်ဆိုတော့ သူပုန်အဖွဲ့ကထွက်လိုက်တယ်။ လေးငါး နှစ်ကြာအစပျောက်သွားတယ်။ ခြေရာ ခံမရဘူး။ ဒါပေမယ့် စီအိုင်ဒီမှာခိုထဲ စံမြဲအမှုတွေတွေ့ စံမြဲလက်ငွေရာတွေထ မပျောက်ဘူး။

အမှန်ကတော့ကွာ ပျောက်ထွက် မဟုတ်ဘူး။ သန်းဆွေခေါ်၊ ညွှန်ထင် ခေါ် စံမြဲအမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ တစ်ကိုယ် တော်လှုပ်ရှားနေတာ မုတ္တမနဲ့မပွလည် ကြား ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တော်ကတော် ပုထိုးဘုရားတွေ အပါအဝင်ပေါ့ကွာ။ ဘုရားစိန်ဖူးတော်တွေခိုး၊ ဘုရားဌာပနာ တွေဖောက်၊ အလှူခံပုံးက ပိုက်ဆံခါ မကျန်ခိုးယူပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာသွား ရောင်းတာ။ ဒါကြောင့် သဲလွန်ရေး ခြေရာခံလို့မမြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီ ဘုရားပစ္စည်းပါမကျန် မသမာမှုပြုလို့ လူယုတ်မာလို့ပြောတာ။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ လက်ပူးလည် ကြပ်မိလိုက်သေးတယ်ကွာ။ ကင်မွန်းတန်း အနီးက စေတီတစ်ဆူ စိန်ဖူးတက်ခိုးခံ ခဲ့လို့ကျလို့ သတိမေ့မြောသွားတယ်။ အနီးဝန်းကျင်က ဘုန်းခနဲပြုတ်ကွဲ၊ ခွေးဟောင်သံတွေကြားလို့ သွားကြည့် တော့ စံမြဲဖြစ်နေတယ်”

ကျောင်းအုပ်ကြီးကပြောလျက် စကားရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အားပေးကြို စိုက်ကြီးပြီး မေးခွန်းထုတ်ပါတယ်။

“ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားတဲ့အရုပ်
ဘယ်နှရုပ်မြင်ဖူးလဲ”

ကျွန်တော်လက်ချိုးရေတွက်ရင်း-
“အာဠာဝကဘီလူးရုပ်၊ ပေါရိသ္မာရ
ရုပ်၊ ကြောင်ဆင်း-ကြောင်တက်ရုပ်၊
အိမ်မြှောင်အတက်-အဆင်းရုပ်လေးငါး
မျိုးလောက်မြင်ဖူးပါတယ်”

“စံမြဲကျောတုန်းမှာဘာရုပ်ရှိလို့”
“အင်းချထားတဲ့ ဝက်ရုပ်ကြီးရှိ
တယ်”

“အေး - အဲဒါ ဝက်ကုန်းလို့ခေါ်
တယ်။ ဘယ်အရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပွဲထိုးပြီး
ဆေးပေါက်ချိန်မှာ နက္ခတ်မိပြီဆိုရင်
အဲဒီအရုပ်ဟာ အစွမ်းထက်တယ်။ စံမြဲ
ကျောကုန်းက ဝက်ကုန်းရုပ်ဟာ နက္ခတ်
မိထားတဲ့အရုပ်ဖြစ်လို့ အစွမ်းထက်
တယ်။ သူသဘောက သေစေချင် ချက်
တောင်းကိုရွေးပြီးတစ်ချက်ထဲပိုင်အောင်
မိက်။ ဒေါသနဲ့အပြေးအတေးနဲ့ထပ်မရိုက်
နဲ့ ထပ်ရိုက်ရင် ဝက်ကုန်းဆေးစွမ်းပြပြီး
တုန်းထပြီး ပြန်အော်တတ်တဲ့သဘောရှိ
တယ်။

“စံမြဲအဖြစ်ကလည်း အဲလိုပေါ့။
ဘုရားပေါ်ကပြုတ်ကျလို့ ခေါင်းကိုထိပြီး
ဆွဲပြောနေတာပဲ။ လက်ပြန်ကြီးတပ်ပြီး
သတ်ရတဲ့အချိန်ဖမ်းခေါ်လာရမှာ စိန်ဖူး
သွေး၊ ဌာပနာတိုက်ဖောက်တဲ့ စံမြဲမုန်း
သွေး၊ ရွာသားတွေက တုတ်နဲ့ရိုက်၊ ဓား
နဲ့ထိုး လှံနဲ့ထိုးကြတာ စံမြဲဘာမှဖြစ်
ပဲ။ ဝိုင်းရိုက်တဲ့လူတွေပဲ ထွက်ပြေးရတာ။
အဲဒီထဲက ပျောက်သွားလိုက်တာ
ပြန်ပေါ်လို့ စီအိုင်းဒီက လက်ငွေနှံ
လို့လိုက်တာပဲဖြစ်တယ်။

ခုတစ်ကြိမ် လက်မဆင်လေး
ထုတ်သွားပြန်ပြီ။ သိပ်အကင်းပါးတဲ့
အောင်၊ သိပ်လျင်တဲ့ကောင်။ ဒါပေမယ့်
သယ်လောက်ပဲပြေးပြေး တွိရဲ့လက်က
အောင်အောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး။ ဒီလောက်
လျင်ရင် တော်ရောပေါ့တာ”

ဟုတ်ပါတယ်။ တော်လောက်ပါ
အောက်ပြီးနားထောင်ဆဲမှာပဲ အိပ်ရာ
အောက်သွားပြီး နှစ်လကျော်ကြာ အတူအိပ်
ခဲ့တာ မျက်စိထဲပြန်မြင်ပြီး ထိတ်
တုန်လှုပ်မိလို့ပါ။

၁၂-၁၂-၁၉၆၀ ရက်နေ့မှာတော့
ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကြီးရဲသင်တန်း
ဆင်းဆင်းတပ်စု ဝေါမြို့နယ် သူရဲ
ရွာရောက်ရှိပြီး စခန်းထိုင်နံနယ်မြေ
အလှူပေးတာဝန်ယူရပါတယ်။

၁၉၆၁ခုနှစ် သင်္ကြန်လွန်ကာလမှာ
အဆင့်တိုးမြှင့်ရေးစာမေးပွဲဖြေဖို့ မြစ်ကြီး
ဂါတ်မှာ နှစ်လကြာတဲ့ဖက်ရပါတယ်။
ဥပဒေပညာရပ် ခေါင်းဆောင်မှုနဲ့ ရဲ
အတတ်ပညာတွေ သင်ယူဖို့ပါ။

တစ်ရက် ညနေ (၅) ငါးနာရီ
လောက်မှာ မြစ်ကြီးရွာတောင်ဖျား
ရာအိမ်မှူးကို ဆင့်ခေါ်စာကို ဌာနာအုပ်
က ပေးခိုင်းလို့သွားပေးစဉ်မှာ လယ်
တောကအပြန် လယ်သမားကြီးတစ်
ယောက် ပေါက်တူးထမ်းပြန်လာတာ
မြင်တွေ့ရပါတယ်။ သမားရိုးကျအမြင်
ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စိုက်
ကြည့်ပြီး မျက်နှာလှုပ်လိုက်လို့ စက်ဘီး
ရပ်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

လယ်သမားကြီးရဲ့ဆံပင်ဟာ ကုပ်
ထောက်အောင် ရှည်လျားနေပါတယ်။
မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး
တွေက ပါးစပ်ပေါက်တောင် မမြင်ရ
အောင်ဖုံးအုပ်လို့ပါ။ ဟောင်းနွမ်းပြီးအ
ဆင်မပေါ်တဲ့ဝတ်စုံက လယ်သမားရုပ်ပုံ
ပီပြင်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လယ်သမား
ကြီးရဲ့ညာဘက်လည်ပင်းက လက်တစ်ဝါး
အရွယ် စာနီကြီးနဲ့ညာလက်မတစ်ဆစ်
တို့နေတာကိုတော့ လယ်သမားကြီးဖုံး
ကွယ်ဟန်ဆောင်လို့မရပါဘူး။

“အစ်ကို စံမြဲ”
ကျွန်တော်ခေါ်တာ ပြန်မထူးဘဲ
ကြောင်ကြည့်နေပါတယ်။
“ဟေ့လူ့ အစ်ကိုစံမြဲ”
“ခင်ဗျားလူမှားနေပြီထင်တယ်”
“အကြောင်မရိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ အစ်ကို
ဘယ်လိုပဲပုံဖျက်ဖျက် ဖျက်လို့မရတဲ့
နေရာ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်။ အစ်ကို
ကို ကျွန်တော်မဖမ်းပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး
လို့ သံယောဇဉ်ရှိလို့ နှုတ်ဆက်တာပါ”

“ညီလေး ဘိုကြီး”
“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ”
ကိုစံမြဲဟာ ဘယ်လိုမှငြင်းဆန်လို့
မရတဲ့အဆုံး ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ

ကျွန်တော့်ကို အချိန်ကြာပွေ့ဖက်ထားပါ
တယ်။ သင်တန်းကျောင်းမှာတုန်းက
ကျွန်တော့်အပေါ် ညီအရင်းတစ်ယောက်
လိုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆုံးမသွန်သင်
ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ်
သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြုစင်သန့်
ရှင်းတဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း
အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်
တွယ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြစ်
ကြီး-တာဝတူးမြောင်းရေတာတာပေါင်
ပေါ်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားပြော
ဖြစ်ကြပါတယ်။ အစ်ကိုစံမြဲ မြစ်ကြီးသူ
နဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေပါတယ်။ ရောက်
လေရာ အိမ်ထောင်ကျရပါစေရဲ့ဆုနဲ့
ပြည့်စုံသူပါပဲ။ ကျွန်တော် အိမ်လိုက်
လည်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတာပေါင်ဘက်
မျက်နှာမူထားတဲ့အိမ်ကိုထိုးပြပါတယ်။
အိမ်ကိုသွားဆိုတော့ မခေါ်ပါဘူး။
အစ်ကိုစံမြဲအိမ်က ကျွန်တော်ဆင့်စာပေး
ရမယ့် ရာအိမ်မှူးအိမ်ရဲ့မြောက်ဘက်
နှစ်လုံးကျော်ပါ”

“ညီလေး ဘိုကြီး”
“ပြော အစ်ကို”
“မင်းအပေါ် ငါ့ဘယ်လောက်ချစ်
တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်”
“အသွားအပြန်ပေါ့ အစ်ကိုရာ။
အစ်ကိုဘာပြောချင်လို့လဲ”
“မင်းငါ့ကိုဖမ်းလို့ရနေပြီ”
“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင်မဖမ်းရဘူး။ အစ်ကို
ကိုယ်တိုင် ဂါတ်ထဲမှာလာအဖမ်းခံလိုက်
ပါ”

“ခက်တယ် ဘိုကြီး၊ ငါ့မိန်းမက
မပေါ့မပါးကြီးနဲ့တာ”
“အစ်ကိုအကြောင်းတွေကျွန်တော်
အကုန်သိထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပြောလို့သိတာပါ။
အစ်ကိုဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
မိန်းမတွေ အများကြီးပါ။ ကိုယ့်အလှည့်
ကျတော့ နှံ့နေတာလား။ သူမိဘအိမ်ပြန်
အပ်ခဲ့ပေါ့။ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေး
မလွတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ။ အစ်ကိုနောက်
မှာ အရိပ်မည်းကြီးလိုကပ်နေတာပါ။
တရားဥပဒေကပေးတဲ့အဖြစ်ကို ခံယူပြီး
ခွာထုတ်လိုက်ပါ။

“အေးကွာ-ငါ့မိန်းမကို ဖွင့်ပြောပြီး
တိုင်ပင်ပါရစေ”
“ဘယ်မိန်းမက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
နဲ့ခွင့်ပြုမှာလဲ အစ်ကို”

“မကြည်ဖြူလည်းရင်ဆိုင်တော့မှာ ပါ”

“အစ်ကိုဘဲကယ်ပြောနေတာလား”

“အေးကွာ ငါပြုတဲ့ကံ ငါခဲနေရပြီ ငါသေဘေးအမျိုးမျိုးနဲ့ကြုံတာ လက်ချိုးရေလို့တောင်မရတော့ဘူး”

“အစ်ကိုလာမလား၊ ကျွန်တော် လာမလား”

“ငါကိုယ်တိုင်လာ အဖမ်းခံပါမယ်။ မနက်ဖြန် (၁၀) နာရီရေတံခါးထိပ်မှာ မင်းလာစောင့်။ လက်ထိတ်ပါယူခဲ့။ မင်း နာမည်ရတာပေါ့”

မိုးဦးဆိုသော်ငြား သင်္ကြန်မိုးမရွာ ဖြစ်လို့လားတော့မသိ။ မြစ်ကျိုးဝါတ်က စထွက်ပြီဆိုကတည်းက ဝန်းရိုင်းကြပြီး မိုးရောလေရော သင်္ကြန်မကြီးရွာနေတာ ပါ။

ကိုစံမြကတိမတည်ဘဲ ကျွန်တော် ရေတံခါးထိပ်မှာစောင့်နေတာပေါ့ မလာလို့ ငှာနာအုပ်ကို တိုက်ရိုက်ဝင်တွေ့ သတင်းပို့ပြီး ငှာနာအုပ်အစီအစဉ်နဲ့ပဲ အမှောင်ထုမိုးမိုးချိန်ကိုစောင့်ရင်း ကိုစံမြ ကိုဖမ်းဖို့ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးကျော်ရွှေနှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးမိုးမောင်တို့နှစ်ယောက်ကို တရားခံပြအဖြစ်လိုက်ပါခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကိုယ်စီပါရှိပေမယ့် ကိုစံမြကို အလစ် အငိုက်ဖမ်းချင်လို့ မသုံးဖြစ်ပါဘူး။

“ဆရာကြီးကျော်ရွှေ အရှေ့မှာ အလောင်းစင်ကြီးဗျ”

“အေးဟ ဘာလဲ မင်းကကြောက် လို့လား”

“ရဲဗျာ ကြောက်ရမလား။ အဲဒါ ကိုစံမြအိမ်ရှေ့တည့်တည့်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာတော့ မျိုးညွန့်ဖြစ်သွားပြီ”

“ဒါဆိုခဏရပ်ကွာ။ တွေ့တဲ့လူကို စုံစမ်းမယ်”

ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက် အလောင်းစင်နဲ့ ဆယ်ကိုက်အကွာ တာ ပေါင်ပေါ်က ဆီးပင်အောက်မှောင်ရိပ် ခိုလိုက်ပါတယ်။ မိုးကစဲမလိုလိုနဲ့ သည်း လာပါတယ်။ လေကြမ်းပါတိုက်နေပါပြီ။

(၁၀) မိနစ်လောက်အကြာမှာ တော့ အသုဘအိမ် (ကိုစံမြအိမ်ထဲက လူတစ်ယောက် မီးအုပ်ဆောင်းနဲ့ ထွက် လာလို့ ရပ်တန့်စစ်ဆေးပါတယ်။

“သေသူဟာ ကိုမျိုးညွန့်ပါ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်အံ့ဩလွန်းလို့ လွှတ်ခနဲ

ထွက်သွားတာပါ။ မနေ့က ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ရပ်စကားပြောနေစဉ်က သေလောက်တဲ့ရောဂါလက္ခဏာ ဘာ တစ်ခုမှ မမြင်ရပါဘူး ဒါကြောင့်ပါ။

“ဘာရောဂါနဲ့သေတာလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးကျော်ရွှေအမေးကို ပြန်ဖြေတာကတော့ -

“အင်း - ပြောရရင်တော့ သေပုံ က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဒီနေ့မနက် လယ်ကို အသွား ပိုးထိတယ်။ မြေပွေးမှ လက် မောင်းလုံးလောက်ကြီး။ အဆိပ်မှန်ပြီး ယိုင်တိယိုင်ထိုးနဲ့အပြန် မိုးကြိုးတိုက်ရိုက် ပစ်ချလိုက်တာ သေပါလေရောဗျာ။ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းတူးလို့”

သတင်းအစရပြီဖြစ်လို့ မီးအုပ် ဆောင်းနဲ့လူကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အလောင်းစင် ကိုသွား။ ခေါင်းတလားဖွင့်ပြီး တပ်ကြပ် ကြီးကျော်ရွှေက သေသူမျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးထားပါတယ်။

မျက်နှာကို မိုးကြိုးတိုက်ရိုက်ထိမှန် ထားပုံရပါတယ်။ ပေါက်ပြပွန်းပုံရာတွေ ပေါ်နေပါတယ်။ ရှုပ်ယှက်နေပါတယ်။ ဆံပင်ကတော့ မနေ့က ပုံစံကအတိုင်းပါ။ ကျွန်တော်တပ်ကြပ်ကြီးကျော်ရွှေလက်ထဲ က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူပြီး လည်ပင်းကို စစ်ဆေးပါတယ်။ စာနီအမှတ်ကြီးဟာ အမည်းအမှတ်ကြီးအကွက်လိုက်ကျန် နေပါတယ်။ ဗိုက်ပေါ်လက်မချင်းပူးပြီး ကြိုးနဲ့ချည်ထားပါတယ်။ ညာလက်မ တစ်ဆစ်မရှိတာကြောင့် သေသူဟာ စံမြ ခေါ် မျိုးညွန့်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက် ပါတယ်။

မိုးရော လေရော အားကောင်း မောင်းသန်စွာ ရွာနေဆဲဖြစ်လို့ အသုဘ အိမ်တောင်ဘက် နှစ်အိမ်ကျော် ရာအိမ် ပူးအိမ်သွားပြီးခိုကြပါတယ်။

မိုးကတခေါပေါ။ လေပြင်းက တဝုန်းဝုန်း လျှပ်စီးကတဝင်းဝင်း မိုးကြိုး

က တဂိုမ်းဂိုမ်းနဲ့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုရတဲ့ ညပါပဲ။ ခြောက်ပတ်လည်ယူဦးကတိုင်း တိုင်ကြီးနဲ့အိုင်အမာဆောက်လုပ်ထား တဲ့အိမ်ကြီးဟာ ပြိုလဲသွားတော့မလို့ တိုင်ခြေကကျွတ်ပြီး လေထဲလွင့်ပါတော့ သလို ယိမ်းခါနေပါတယ်။

“ဦးစိန်မောင်၊ ဦးစိန်မောင်”

“လိုက်ကြည့်ပါဦး ရာအိမ်မူ ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ဟိုရောက်တော့ သိရမှာပါ။ နဲ့ တွေ့ရှိသေးရင် ခေါ်ခဲ့ပါ။ ရွာသားဆယ် ယောက်ခန့်ရောက်ရှိသွားပြီး အရေးပေါ် အခြေအနေရှိတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ ရဲသုံးယောက်ပါလိုက်ပါသွားပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ကိုလာခေါ်တဲ့အုပ်စု အပြေးသွားလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့ အမိလိုက်တယ်။ အရေးပေါ် အခြေအနေမှန်း သိ လို့ပါ။

“ဟာ-တစ်ခါမှမကြုံဘူးတဲ့အထူး အကြံပဲဟေ့”

တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ပိတ်လာတဲ့ ရဲ တပ်ကြပ်ကြီးရဲစကားသံ။

ဟုတ်ပါတယ်။ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှကြုံတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘဲ အဆန်းတကြယ်မြင်ကွင်းပါ။

တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရောက်လာတဲ့လူအုပ်ကြီးဟာ တူးမြောင်း ရေကာတာတာပေါင်ပေါ်မှာပြည့်လွန်း ပြီး တူးမြောင်းအတွင်းပေါ်လောပေါ် တဲ့အရာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသွေး ပိုင်းထိုးရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာနဲ့ ရင်း တီးတိုးစကားတွေပြောဆိုနေကြ တယ်။

ပိုးထိလို့အိမ်အပြန်၊ လမ်းခွေ မိုးကြိုးပစ်ခံရ တာပေါင်ပေါ်တင် တဲ့အလောင်း လေပြင်းမိ၊ တူးမြောင်း ရောက်သွားတဲ့ သေပြီးသားအလောင်း ရေနစ်၊ သန်းဆွေ (ခေါ်) ညွန့်တင် (ခေါ်) စံမြ (ခေါ်) မျိုးညွန့် (ခေါ်) ရာအိမ် လူဆိုး၊ လူမိုက်၊ လူယုတ်မာကြီးရဲ ကြောင်းတွေသာသိရင် ဒီအလောင်း ကောင်းကြီး တူးမြောင်းထဲက ဆယ် လူ၊ ခေါင်းသွင်းသူသန်ပိုးကိုင်တွေ မြှုပ်ပေးမယ့်လူတောင် ရှိမှာပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရဲဝန်ထမ်းသုံး မိုးသည်းသည်းမှာ နှုတ်ပိတ်ပြန် တယ်။

ရှစ်ခွင်ကျော်ဟေ့

ပိုးနောင်(ကောလင်း) ဆီးချိုသွေးတိုးကျောက်ကပ်နှင့်အခြားရောဂါများအတွက် ကြက်သဟင်းရွက်

ဤစာရေးသူသည် မိမိ၏ခြံအတွင်း အပြင်တို့တွင် သစ်ပင်ပန်းပင်များ အမြစ်ခင်းစိုနေမှ အမြစ်တံချမ်းသာသူ ဖြစ်ပါသည်။ ခြံတွင်း၌မဆို၍ အပြင်ဘက်များတွင်ပါ စိုက်ပျိုးထားပါသည်။ တစ်နေ့တွင် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော ဒေါ်နက်စိန်ရောက်လာပါသည်။

“ဦးနီ ကြက်သဟင်းရွက်ကောက် ဦးမယ်နော်။ သွေးတိုးနေလို့ ဟင်းချိုချက် သောက်ရအောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောက်ပါ ဒေါ်နက်စိန်၊ အပြင်မှာရှိတဲ့မန်ကျည်း၊ ဆူးပုပ်တွေလည်း ကောက်စားကြပါ။ တခြားလူတွေတို့လည်းပြောလိုက်ပါနော်”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်နက်စိန် တောင်းလာသော ကြက်သဟင်းကို ဒန့်သလွန်ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြပါသည်။ အရွက်နှင့်အသီး တောင့်ရှည်ကို ဟင်းချက်စားရသော ပင်စည်ပွသည့်ပင်ရှည်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ နေရာမရွေးစိုက်ပျိုးနိုင်ပါသည်။ မြန်မာအသိဓာန်တစ်ခုတွင် ကြက်သဟင်းကို အချက်ချက်စားရသောပင်ပျပ်တစ်မျိုး ဟုပြထားပါသည်။ အမှန်မှာ ပင်မြင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ဒန့်သလွန်ကို ခေါ်ချီးပြပါသည်။

စာရေးသူ၏ သစ်ပင်အချို့ကို သွယ်လ်အဖြစ် စိုက်ပျိုးထားပါသည်။ သစ်ပင်အချို့တို့လည်း ပါပါသည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်နီးဝန်းကျင်များမှ သတ်တလော သွေးတိုးရောဂါအတွက် သာရောက် ကောက်ယူလေ့ရှိပါသည်။ သွေးတိုးကျဆင်းဖို့အတွက် ကြက်သဟင်း ပင်အာမခံနေသလိုဖြစ်ပါသည်။ အပင် နှုတ် အမေ့မြဲပုဂ္ဂိုလ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အိမ်နီးချင်း မြန်မာအတော်ကို ဦးစိန်မင်းရောက်ရှိလာပါသည်။

ဦးစိန်မင်းက -

“ဆရာနီက ကြက်သဟင်းပင်ကို သွယ်လ်တာ တွေ့ဖူးတယ်ဗျ။ အဲဒါ ကြက်သဟင်းပင်ကိုလည်း ဘယ်လို သွယ်လ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦးဗျ။ ကြက်သဟင်းက တော်တော်ထူးတယ်”

စာရေးသူ၏ခြံအရေအပြင် ခေါင်းရင်ဘက်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော ကြက်သဟင်း (ဒန့်သလွန်) ပင်အပင်နှင့် ဆေးအပင်တို့

စာရေးသူ -

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့၊ ကြက်သဟင်းက ပွလွန်း၊ နုလွန်းလို့ စိုက်တိုင်းလည်း မရှင်ဘူးဗျ။ ရှင်ပြန်တော့လည်း ပိုးစားလွယ်တာနဲ့။ ပိုးမစားဘဲရှင်သန်လွန်းလို့ မြေပြင်ကပ်ပြီး ခုတ်ချိုင်ရင်လည်း တော်တော်နဲ့မသေဘူးဗျ။ ဆရာစိန်ရဲ့အပင်က အပြင်မှာစိုက်ထားတာမို့ နွားစားတာ လွတ်အောင် လူတစ်ရပ်ရဲ့ အထက်ခုတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ အသီးက တစ်နှစ်နှစ်ခါ လောက် သီးတတ်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ အပေါ်ထွက်လာတဲ့ပင်စည်က ပိုးမစားလွယ်ဘူး။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက် ခုတ်ခုတ်ပေးပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်လည်း ဆေးဖက်ဝင်လွန်းလို့ ဆရာနီဆီက မျိုးယူပြီး စိုက်ထားရတာပေါ့ဗျာ။ ကြက်သဟင်းက သွေးနဲ့နုလုံးကိုကောင်းစေတယ်ဗျ။ တစ်ပင်လုံးကို အစာကြေ၊ အဖျားကျစေတဲ့အပြင် အသားဝါပျောက်ဆေးအဖြစ်လည်း သုံးနိုင်ပါတယ်။ သူ့အပင်ရဲ့ဆေးနည်းတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ဗျာ”

“စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဆရာတစ်ယောက်က ဆီးအမြှုပ်ထလာရင် ဆီးချိုရဲ့နောက်ဆက်တွဲကျောက်ကပ်ရောဂါအစလို့ ဆောင်းပါးရေးထားတာဖတ်ဖူးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဆီးချို သွေးတိုးတွေရှိတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့

ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့မှာ ဒေါက်တာခင်မောင်လွင်က ကြက်သဟင်းရွက်ဟာ ဆီးချိုနဲ့ သွေးတိုးတွေကို ကျစေတယ်။ ကျောက်ကပ်ရောဂါပျောက်စေတယ်။ ဆီးလမ်းကြောင်းပိုးဝင်တာလည်းပျောက်စေတယ်။ ပဉ္စင်းပါးအမြစ်အခေါက်ပါ မကျန်သုံးပါ။ အရွက်ကို နေ့တိုင်းဟင်းချို လိုခတ်သောက်ပါလို့ပြောဖူးတာနဲ့ အရွက်ကို ဟင်းချိုလုပ်သောက်လိုက်။ ရေနွေးနဲ့ သောက်လိုက် နေ့စဉ်လုပ်လိုက်တာ ဆရာဝန် (၃) ယောက်ဆီမှာ မကြာခဏ ဆီးစစ်ကြည့်တော့ ဆီးချိုသွေးတိုးနှစ်မျိုးလုံးမရှိတော့ဘူးဗျ။ ဟိုဆရာရေးသလို ဆီးလည်းအမြှုပ်မထတော့ဘူး။ ဆီးချို သွေးတိုး ကျောက်ကပ်ရောဂါပါပျောက်သွားတဲ့သဘောပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ပဲ ဗျ”

ဤဆောင်းပါးပါအကြောင်းအရာတို့မှာ ကြက်သဟင်းရွက်ကိုအသုံးပြု၍ ဆီးချို၊ သွေးတိုးနှင့်ကျောက်ကပ်ရောဂါပါ သက်သာပျောက်ကင်းသော စာရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ဆေးနည်းဖြစ်ပါသည်။ ဤဆေးနည်းများအကြောင်း ဆွေးနွေးရေးသားခွင့်ပြုသော ဆရာများ၊ မိတ်ဆွေများကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မိုးနောင် (ကောလင်း)

ချစ်ဖို့ (ဖော်ကျွန်း) ချိုမြိန်သောအဆိပ်

အရောင်အဆင်းက ဖြူဖွေးစင်ကြယ်လှပပြီး အရသာအာရုံကို ကောင်းစွာ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သလောက် သူနှင့်အတူ ဒုက္ခများစွာပေးစွမ်းနိုင်သည့် နေရာဂါဝေဒနာများကို သယ်ဆောင်လာသည့် ဖြည့်စွက်အစာတစ်မျိုးသည် ယနေ့မျက်မှောက်ကာလ အိမ်ထောင်စုများရှိ မီးဖိုချောင်များနှင့် စားသောက်ဆိုင်များတွင် ကောင်းစွာ နေရာရလျက် ရှိနေပေပြီ။ ဤအရာကား လူတိုင်းသိကြ

သည့် ဟင်းခတ်အချိုမြိန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မီးဖိုချောင်များ၏ (၉၀) ရာခိုင်နှုန်းခန့်တွင် မပြတ်တမ်းရှိကြသလို အချိုမြိန်နှင့် ကင်းသော စားသောက်ဆိုင်ဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါးနေပါပြီ။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတနှင့်ပြည့်စုံပြီး ကျန်းမာ

ရေးကို အလေးထား လိုက်စားသည့် မိသားစုအချို့သာလျှင် အချိုမြိန် ရှောင်ရှားကြပြီး အများစုဖြစ်သော မိသားစုများသည် အချိုမြိန်၏ စက်တုမု လွတ်ကင်းအောင် မရုန်းထွက်နိုင်ပေ။

စာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်ကလေးတုန်းက အချိုမြိန်ဆိုသည်ကို ကြားမကြားဘူးခဲ။ ဟင်းလျာနှင့် စားသောက်ဖွယ်များကို ချက်ပြုတ်ရာတွင် ငါးပိ၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်နှင့် ရှိသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များထက်

ဖြည့်စွက်အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်တွင် ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင် စသော မြို့ကြီးများ၌ ထူးခြားဆန်းပြားသော ဖြည့်စွက်အစားအစာတစ်မျိုးအဖြစ် အချို့မုန့်ကို စတင်သုံးစွဲလာခဲ့ကြ၏။ စတင်သုံးစွဲကြစဉ်က မြည်းစမ်းသည့်သဘောမျှသာရှိခဲ့ပြီး အမြဲထာဝရသုံးစွဲခြင်းမရှိကြပေ။ အများပြည်သူသုံးစွဲနိုင်လောက်အောင်လည်း ဈေးကွက်တွင် ပေါ့ပေါများများမရှိခဲ့ပါ။ ၁၉၇၅ ခုဝန်းကျင်၌ မော်လမြိုင်-ရန်ကုန်မှောင်ခိုပစ္စည်းကုန်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများမှ တစ်ဆင့် အချို့မုန့်ထုပ်များအများအပြားဝင်ရောက်လာကြပါသည်။ ထိုစဉ်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးရာ၌ အချို့မုန့်ထုပ်ကြီးများကို ထူးကဲသောလက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် လူဦးရေတိုးပွားလာခြင်း၊ မိသားစုစားဝတ်နေရေးခက်ခဲလာခြင်း၊ သားငါးနှင့် စားသောက်ကုန် ဈေးနှုန်းများကြီးမြင့်လာခြင်း၊ စီးပွားရေး တစ်တည်းလာခြင်း အစရှိသောအခြေခံအကြောင်းများကြောင့် အချို့မုန့်အတွင်း အနည်းငယ်ထည့်လိုက်ရုံဖြင့် အရသာ ချိုသော ဟင်းလျာတစ်ခွက်ဖြစ်လာစေရေးအတွက် အလွယ်တကူဝယ်ယူရရှိနိုင်သော အချို့မုန့်ကို တွင်ကျယ်စွာ သုံးစွဲလာကြပေသည်။ လူအများစုအား ကျွေးမွေးရသော အလျှောက်လာပွဲများတွင် အချို့မုန့်ကို ဖောဖောသီသီ အသုံးပြုနေကြ၏။ အသားငါးများတွင် သဘာဝအချိန်ဓာတ်ပါဝင်ပြီးဖြစ်နေသော်လည်း အရသာပိုရှိစေရန် ထည့်သွင်းအသုံးပြုကြလေ့ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သက်သတ်ဇွတ်ဟင်းများချက်ရာတွင် အချို့မုန့်ကို အဓိကဖြည့်စွက်ပစ္စည်းအဖြစ် အလှူပယ်သုံးစွဲနေကြပေသည်။

ဤမျှလောက် လူတို့၏ရသာရုံကို နှစ်သက်စေသော အချို့မုန့်ကို နည်းသည့်ပုဂ္ဂိုလ်များက မည်သို့သော အကြံအစည်များဖြင့် မည်သို့မည်သို့ ထွင်ထုပ်ထုပ်လုပ်ခဲ့သည်ကို လက်လှမ်းမီသည့် လေ့လာကြည့်မိပါသည်။ ဂျပန်လူမျိုးများသည် ပင်လယ်သစ် (Seaweed) ကို လွန်စွာကြိုက်နှစ်သက်ပြီး ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်အဖြစ် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ဥပမာ ငါးကိုပေါင်း၍ ပင်လယ်သစ်အပြားလေးများပတ်ပြီး စားသုံးသည့် အရသာထူးကဲကြောင်း သိရှိခဲ့ကြပြီးနောက်ပို၍ ပင်လယ်ရေညှိတွင်ပါဝင်

သော အရသာရှိစေသည့် ဓာတ်ပစ္စည်းကို ရှာဖွေခဲ့ရာ ဂလူတမိတ်ဒြပ်ပေါင်း (Glutamate salt) ကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်အလွန်တွင်စတင်တွေ့ရှိခဲ့၏။ ဓာတုဗေဒအမည်မှာ မိုနိုဆိုဒီယမ်ဂလူတမိတ် (Monosodium glutamate) ဖြစ်ပြီး MSG ဟု အတိုကောက်ခေါ်လေ့ရှိ၏။ စတင်တီထွင်ခဲ့သော ဂျပန်နိုင်ငံရှိ အာဂျီနိုမိုတိုကုမ္ပဏီက ယင်းပစ္စည်းကို မူပိုင်ခွင့်ပြုလုပ်ပြီး အမည်ကိုလည်း အာဂျီနိုမိုတိုဟု အမည်ပေးခဲ့သောကြောင့် 'အချို့မုန့်အစ အာဂျီနိုမိုတိုကု' ဟု ပြောရမည်ဖြစ်ပေသည်။

MSG သည် အမိုင်နိုအက်စစ်တစ်မျိုးဖြစ်သည့် ဂလူတမိတ်အက်စစ် ဖော်လီကျူးတစ်ခုနှင့် ဆိုဒီယမ်အက်စစ်တစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားသော ဓာတုပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်၏။ အာဂျီနိုမိုတို ဟူသော အမည်မှာ အရသာထူးကဲခြင်း (Essence of taste) ဟု အဓိပ္ပာယ်ရရှိပါသည်။ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော်ရှိသည့်တိုင်အောင် ဈေးကွက်ခိုင်ခံ့မာမာရရှိပြီး ဈေးကွက်တွင် လွန်စွာတွင်ကျယ်သော ရောင်းကုန်အဖြစ် ထင်ရှားလျက်ရှိပေသည်။

လက်တွေ့စီးပွားဖြစ်ထုတ်လုပ်ရာတွင် ပင်လယ်ရေညှိကို ကုန်ကြမ်းအဖြစ် သုံးရာ၌ တွက်ခြေမတိုက်သဖြင့် ဇီဝနည်းပညာကို အခြေခံသည့် သကြားအချဉ်ဖောက်သောနည်းစဉ်ကို ပြောင်းလဲအသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ကြမ္မထုတ်လုပ်သော သကြားရည်ကိုဖြစ်စေ၊ ပြောင်းနှင့်ပီလောဝီနီထိုမှရရှိသော အရည်များကိုဖြစ်စေ၊ သဘာဝတွင်ရှိသော အဏုဇီဝပိုးလေး

များအား အသုံးပြုပြီး အမိုင်နိုအက်စစ်ဂလူတမိတ်ထုတ်လုပ်သည့်နည်းစဉ်ဖြစ်၏။ အဏုဇီဝပိုးကလေးများသည် သကြားကိုစားပြီး ဂလူတမိတ်အက်စစ်များကို ထုတ်လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို ရေရှည်တည်တံ့စေရန် ဆိုဒီယမ်အက်စစ်တစ်ခုစီဖြင့် ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်သောအခါ မိုနိုဆိုဒီယမ်ဂလူတမိတ်အဖြစ် ရောင် ပုံဆောင်ခဲလေးများကို ရရှိလာပါသည်။ အအေးခဲနည်းဖြင့် အခြောက်ခဲခြင်း (Freeze dried) ဖြင့် အချို့မုန့်ဖြူဖြူလေးများကို ရရှိလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အချို့မုန့်သည် သဘာဝတွင်တွေ့ရလေ့ရှိသော ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဖန်တီးထုတ်လုပ်ထားသော သဘာဝလွန်ဓာတုပစ္စည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

အချို့မုန့်တွင် အဓိကပါဝင်သော ဂလူတမိတ်အက်စစ်သည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်ရှိပြီးသား အမိုင်နိုအက်စစ်တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်သလောက်သာ ထုတ်ယူသုံးစွဲသည့် အတွက် အချို့မုန့်ကိုစားလျှင် ခန္ဓာကိုယ်၏လိုအပ်ချက်ထက် များစွာပိုလျှံသွားပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် ဆိုးကျိုးများကို ရရှိစေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အချို့မုန့်သည် ယနေ့ကာလဖြစ်ပွားနေသော ရောဂါအများစုကို အားပေးအားမြှောက်ပြုသည့် ဖြည့်စွက်အစားအစာတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်များ၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်အရ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်သောလူနာအများစုသည် အချို့မုန့်အများအပြားစားသုံးသူများဖြစ်ကြပြီး အချို့မုန့်နှင့်ဆက်စပ်သော စားသောက်ဖွယ်များကို ရှောင်လိုက်သည်နှင့် သိသိသာသာပျောက်သွားစေပါသည်။ အချို့မုန့်သည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ရောက်ရှိလျှင် GABA အမည်ရှိ ဓာတ်ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ နောက်ဆုံး ပြောင်းလဲသွား၏။ ယင်း GABA သည် လူကိုထိုင်းမိုင်းစေခြင်း၊ အိပ်ဆေးသောက်ထားသကဲ့သို့ အိပ်ချင်စိတ်များ နေခြင်း၊ ခြေလက်မသယ်ချင်ဖြစ်ခြင်း၊ တက်ကြွဖျတ်လတ်မှုလျော့နည်းလာခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေ၏။ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသကဲ့သို့ စွဲလမ်းမှုကိုဖြစ်စေသည့်အတွက် အချို့မုန့်ပါသောဟင်းနှင့် စားနေကျသူသည် အချို့မုန့်မပါလျှင် အရသာမရှိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်စေပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် ဟင်းရည်ထဲ၌ အချို့မုန့်ထည့်ပြီးချက်လျှင် စားသုံးသူများကို ပိုမိုဆွဲဆောင်မှုရှိစေပြီး ယင်းမုန့်ဟင်း

www.burmeseclassic.com

ခါးကို မစားရမနေနိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာစေ၏။ ရောင်းချသူအတွက် အကျိုးရှိသော်လည်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စားသုံးသူအတွက် အန္တရာယ်များစေပါသည်။ အာရုံကြောအဖွဲ့အစည်းကိုလှုံ့ဆော်ထိခိုက်ဖျက်ဆီးသည့်အတွက် ထုံခြင်း၊ ကျဉ်ခြင်း၊ မီးစနှင့်ထိုးသကဲ့သို့ပူခြင်းတို့လည်း ခံစားရတတ်၏။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းတစ်ဝိုက်တွင် ခံစားရပါက အချို့မူန့်ကြောင့်ဖြစ်တတ်သည်ကို သတိပြုရပါမည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပါကင်ဆန်ရောဂါ၊ အော်ဂိုင်းမားရောဂါ၊ ဟန်တင်တန်ရောဂါ စသည့်အာရုံကြောနှင့်မှတ်ဉာဏ်ကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေသောရောဂါများသည် အချို့မူန့်စားသုံးခြင်းနှင့်ဆက်စပ်မှုရှိနေကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

အချို့မူန့်သည် ပန်ကရိယကို လှုံ့ဆော်ပေးသည့်အာနိသင်ရှိသောကြောင့် အင်ဆူလင်ဟော်မုန်းများကို ထွက်လာစေပါသည်။ အင်ဆူလင်သည် သွေးထဲရှိ ဂလူးကို့စ်ကို အသုံးပြုစေသည့်ဟော်မုန်းဖြစ်သောကြောင့် သွေးထဲရှိ သကြားဓာတ်ကို လျော့နည်းစေ၏။ ထို့ကြောင့် အချို့မူန့်စားသူသည် ဆာလောင်ခြင်းကို အခြခံစားရပြီး မကြာခဏစားနေရသည့်အတွက် ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်တိုးပြီး ဝလာခြင်းဖြစ်၏။ အချို့မူန့်တွင်ပါဝင်သော ဆိုဒီယမ်ဓာတ်ကလည်း ခန္ဓာကိုယ်ဖောသွပ်ခြင်းကို အားပေးသည့်အပြင် ရေပိုဝတ်စေသောကြောင့် ရေသောက်လိုက်၊ စားလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်းဝလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချို့မူန့်သည် နှလုံးကြွက်သားများကို ထိခိုက်စေနိုင်သောကြောင့် နှလုံးရောဂါနှင့် သွေးတိုးရောဂါသည်တို့ ရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။ နှလုံးခုန်မမှန်ခြင်း၊ နှလုံးကြွက်သားများသေခြင်း၊ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ သွေးအတွင်း ဆိုဒီယမ်ဓာတ် ပိုမိုများပြားလာစေသဖြင့် နှလုံးသွေးကြောပိတ်ရောဂါနှင့်နှလုံးအဆို့ရှင်မကောင်းသူများ၊ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါရှိသူများ ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်များအနေဖြင့် အချို့မူန့်ကြောင့် ဖောရောင်လွယ်ခြင်းနှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တက်မှုကိုအားပေးခြင်း၊ သွေးတိုးစေခြင်း၊ အမောမခံနိုင်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်းများကို ပိုမိုခံစားရလေ့ရှိ၏။ သန္ဓေသား၏ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဖွံ့ဖြိုးမှုကိုထိခိုက်စေသည့်အတွက်

ဉာဏ်ရည်မမီသော၊ ဉာဏ်ရည်ချို့ယွင်းသောကလေးများ မွေးဖွားလာတတ်သောကြောင့် ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါသည်။ ယနေ့ ကလေးသူငယ်များတွင် အဖြစ်များလာသော အော်တစ်ဇင်ရောဂါသည် မိခင်ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်ကာလ၊ ကလေးအားနို့တိုက်ကျွေးစဉ်ကာလနှင့် ကလေးကိုကျွေးသည့် အစားအစာများထဲတွင် အချို့မူန့်ပါဝင်မှုနှင့်ပတ်သက်နေသဖြင့် တိကျသောအဖြေကိုရရှိရန် လေ့လာစမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်နေပါပြီ။

ကျန်းမာရေးပြဿနာများတစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုများပြားလာနေခြင်းသည် အချို့မူန့်စားသုံးမှုနှင့် ဆက်နွယ်နေကြောင်း ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်များက လေ့လာဆန်းစစ် အတည်ပြုထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ဓာတ်မတည့်မှုဖြစ်ခြင်း၊ အရေပြားယားယံခြင်း၊ ပန်းနာရင်ကျပ်ဖြစ်ခြင်း၊ လည်ပင်းကြီးရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ သိင်းရွက်ဟော်မုန်းများ ပုံမှန်မထွက်တော့ခြင်း၊ ဆီးချိုသွေးချိုရောဂါများဖြစ်စေခြင်း၊ မျက်စိအမြင်ချို့ယွင်းစေခြင်း၊ ချွေးထွက်လွန်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းများသည် အချို့မူန့်စားသုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်နေပါသည်။

အလွန်ဆာလောင်မှတ်သိပ်နေချိန် တစ်နည်းအားဖြင့် အစာအိမ်အတွင်း အစာမရှိသည့်အခြေအနေမျိုး၌ အချို့မူန့်လွန်ကဲစွာခတ်ထားသော အစားအစာများကို အားပါးတရ များများစားသုံးသည့်အခါ အချို့မူန့်၏ ဓာတ်တုံ့ပြန်မှုသည် ပိုမိုမြန်ဆန်ပြီး ပျို့အန်ခြင်း၊ အသက်ရှူကျပ်ခြင်း၊ နှလုံးခုန်မြန်ခြင်း စသည့်ရောဂါလက္ခဏာများကို ပိုမိုကြုံတွေ့

ကြရ၏။ အလျှူအတန်းများတွင် အိုးကြီးဒယ်ကြီးများဖြင့် ဟင်းအမည် (အမယ်) များပြားရုံမက ဟင်းတစ်မျိုးချင်းစီ၏ ပမာဏလည်းများပြား၍ အချို့မူန့်ပမာဏကို အတိုင်းအဆမရှိ များပြားစွာ သုံးလေ့ရှိကြသဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ လက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်ခံစားကြရကာ အစာအဆိပ်သင့်သည်ဟုသတ်မှတ်ပြီး ဆေးရုံ ဆေးခန်းများသို့ လူနာများ ပို့ဆောင်ကုသရကြောင်း သတင်းများတွင် မကြာခဏကြားသိနေရပေသည်။

ထို့အပြင် အချို့မူန့်များထည့်သွင်း ပြုလုပ်ထားသော ဝက်အူချောင်း၊ ကြော်အူချောင်း၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်၊ တို့ဟူးခြောက်၊ အာလူးချောင်းငါးမုန့် စသည့် အသင့်စားအစာများ အသားကင်များကို ရေရည်စားသုံးပါထ ဖော်ပြခဲ့သောရောဂါများကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဖိတ်ခေါ်သကဲ့သို့ဖြစ်ပေသည်။ အချို့သော နို့နှင့်နို့ထွက်ပစ္စည်းများတွင် အချို့မူန့်နှင့်အတူ မယ်လမင်း အမှုန်များ ထည့်သွင်းပြုလုပ်လေ့ရှိပြီး ကြော်ငြာအားကောင်းကောင်းဖြင့် အဖူးပြည့်သူတို့အား ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း သတိပြုကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝလွန်စာတုပစ္စည်းဖြစ်သော အချို့မူန့်၊ ဟင်းခတ်မှုန့်၊ အသားမှုန့်များကို ဖွံ့ဖြိုးမှုနောက်ကျသောနိုင်ငံများနှင့် ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများရှိ ပြည်သူ အများစုလွယ်လွယ်ချွန်ချွန်စွာစားသုံးစွဲနေကြသော်လည်း ယင်းပစ္စည်းများကို ထုတ်လုပ်သောသူများကမူ လုံးဝစားသုံးခြင်းမပြုကြပေ။ ဤကဲ့သို့ ထုတ်လုပ်သူကိုယ်တိုင် စားသုံးခြင်းမပြုသော ကျန်းမာရေးအတွက် အနည်းငယ်မျှ ရကောင်းကျိုးမပေးသည့် အပြင် ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုးကြောက်ခမန်းလိလိ ပေးစွမ်းနိုင်သော 'ချိုမြိန်သောအဆိပ်' ကို ကျန်းမာရေးအသိ ကျန်းမာရေးသတိဖြင့် လုံးဝရွေးကြဉ်ကြပါစို့။ မိမိတို့၏ မီးဖိုချောင်တွင် ရှိနေလျှင်လည်း အပြီးတိုင်စွန့်ပစ်ကြပေဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရပေသည်။

ချစ်ဖို့ (မော်ကွန်း)

ကိုးကား -

- ၁။ ဒေါက်တာခင်မောင်လွင် (FAM) ၏ မီးဖိုချောင်သုံးအစားအကုန်နှင့် ကျန်းမာရေး
- ၂။ သတင်းမှတ်စုများ

ကယန်း ဆိုသည် ကယားပြည် နယ်အတွင်း ဗိုတင်းနေထိုင်ကြသည့် တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စု ဖြစ်သည်။ ကယန်း ဟူသော အခေါ်အဝေါ် သိရှိ မှတ်သားမိသူ နည်းပါးမည်ဖြစ်သော် လည်း အမျိုးသမီးများ၏လည်ပင်းတွင် ကြေးကွင်းများကို အဆင့်ဆင့်ရစ်ခွေကာ အလှဆင်ထားသည့် ပဒေါင်တိုင်းရင်း သားကိုမူ မြန်မာနိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာ တပင် သိရှိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ ပဒေါင်တိုင်းရင်းသားကိုပင် ယနေ့အခါ ကယန်းဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်လာခဲ့ကြ မြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအေးမင်းသိန်းသည် ဝန်ထမ်း ၁၀ ရာထူးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ကယားပြည် နယ်တွင် နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ မြို့နယ် (၇) မြို့နယ် လုံးတွင် နေထိုင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးပြီးနောက် သက်ပြည့်ပင်စင်ယူကာ ဤပြည်နယ် လေးမှာပင် အခြေတကျ နေထိုင်ခဲ့ဖူး မြစ်သည်။ ကယားပြည်နယ်အတွင်း

ပထမဆုံးတာဝန်ကျသည့် မြို့လေးမှာ ဒီမောဆိုမြို့ဖြစ်၍ ကယန်းတိုင်းရင်းသား အများဆုံးနေထိုင်ရာ မြို့နယ်ဖြစ်ကာ ထို သူများနှင့် လက်ပွန်းတတီးလက်တွဲလုပ် ကိုင်ခဲ့ရပြီး သံယောဇဉ်အရှိဆုံးမြို့လေး လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုမြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရ စဉ်ကာလမှာ လုံခြုံရေး၊ လမ်းပန်းဆက် သွယ်ရေးတို့ အကန့်အသတ်တို့ရှိခဲ့ပြီး မြို့ပေါ်၌ပင် လုံခြုံရေးစိတ်မချရသော ကာလဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးအေးမင်း သိန်းမှာမူ ဒေသခံ ကယား၊ ကယန်း တိုင်းရင်းသားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အတူ မြို့စွန့်နယ်များတွင်ရှိ ကယား တိုင်းရင်းသားရွာများဖြစ်သည့် ဝါဘန်း ပလုံ၊ ဆောင်ဒူလာ၊ ဆောင်ဒူရွာသစ်၊ ဒေါရောက်ခွ၊ လိုဘာခိုရွာများအထိ လည်းကောင်း၊ ခြေကျင်ခရီးကိုပျော်ပျော် ပါးပါးနှင့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့များနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော်လည်း တိုင်းရင်းသားများ၏ စောင့်ရှောက်ကူညီ

မှုကြောင့် မည်သည့်အန္တရာယ်မျှမတွေ့ခဲ့ ရပါ။

ဦးအေးမင်းသိန်း အငြိမ်းစားယူ ပြီးနောက် ယောင်ချာချာဖြင့်လူပိုကြီးဖြစ် နေချိန် ဒီမောဆိုမြို့တွင် အတူတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည့် ကယန်းတိုင်းရင်း သား ခွန်ပီးယို၏ အဆွယ်ကောင်း ကြောင့် ကယားပြည်နယ်တို့ကျော်ကာ ရှမ်းပြည်နယ်စပ်ရှိ ကယန်းတိုင်းရင်းသား အများစုနေထိုင်ရာ မီးကင်းရွာထိရောက် ခဲ့ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ် (၃၀) ကျော် က ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ဖူးသည့်လမ်းများ မှာ ကတ္တရာလမ်းအဖြစ် တင့်တယ်စည်ပင် နေသလို ဈေးပတ်ကုန်ကားကြီးဖြင့် ငါး ရက်တစ်ကြိမ်မှသွားလာကြသောယာဉ် ရှားပါးသည့်ဒေသမှာ ယခုဆိုလျှင် လူစီး သီးသန့်ဘတ်(စ်)ကားဖြင့် နေ့စဉ်ပင် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်ကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်တွေ့မြင်ရပါသည်။

ပီကင်းရွာတွင် နှစ်ညအိပ်လည် ပတ်ပြီးနောက် ခွန်ပီးယိုမှာ နေရစ်ခဲ့

အံ့ကြွယ်

ကယန်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ လက်ထောက်ပေဒင်္ဂါ

သဖြင့် ဦးအေးမင်းသိန်းတစ်ဦးတည်း ဘတ်(စ်)ကားစီး၍ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ လိုဘာ ခိုရွာသို့အရောက်တွင် ကားမှာရေတိုင်ကီ ပေါက်သွားသဖြင့် ရေတိုင်ကီကိုဖြုတ်ကာ ဖာထေးရဦးမည်ဖြစ်၍ အချိန်(၂)နာရီ ခန့်ကြာဦးမည်ဟုသိရပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ စာအုပ်များထည့်ထားသည့်အိတ်ကိုဆွဲပြီး ကားနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ် ပင်၏အရိပ်ကိုဝင်ကာ စာဖတ်ရင်းအချိန် ဖြုန်းနေရပါတော့သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဦးအေး မင်းသိန်းရှိရာ သစ်ပင်ရိပ်သို့ လူတစ်ဦး ဝင်လာသည်ကိုသတိထားမိ၍ မော့ကြည့် မိသည်။ ပြုံးရွှင်နှစ်လို့ဖွယ်မျက်နှာပေးဖြင့် အရပ်မြင့်မြင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မျက်နှာ လေးထောင့်ကျကျနှင့် တိုင်းရင်းသား တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အသက် (၅၀) ခန့်ဟု ခန့်မှန်းမိပြီး ထိုသူကပင်-

“နောင်ကြီးက ဗေဒင်လက္ခဏာ တွေ ဝါသနာပါတယ်ထင်တယ်။ ဗေဒင် လက္ခဏာဆရာလားခင်ဗျာ။ တခြား တော့မထင်လိုက်ပါနဲ့။ နောင်ကြီးဖတ် နေတဲ့စာအုပ်နဲ့ဘေးနားချထားတဲ့စာအုပ် တွေကို မြင်ရလို့မေးမိတာပါ”

ဟု ထရင်းတန်းဆိုလာသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ဦးအေးမင်းသိန်းမှာ လောကီပညာပဒေသာကျမ်းကိုဖတ်နေ ပြီး နံဘေးတွင်လည်း ဆရာကြီးကိုင်ရို၏ လက္ခဏာပညာစာအုပ်၊ရတနာဒီပံဗေဒင် ယတြာကျမ်းစာအုပ်များကရှိနေခဲ့သည်။

“ဟာ - ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ အထင်မကြီးနဲ့ဗျို့။ အားနေလို့ ဆရာတစ်ယောက်ဆီက ငှားလာခဲ့တာတွေ လေ့လာနေတာပါ။ ဘာမှမတတ်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းသားဗျ။ ခင်ဗျားလည်း ဒီကား ပေါ်မှာ ပါလာတာနဲ့တူတယ်။ လာထိုင် ဗျာ။ ကားပြင်နေတုန်း စကားစမြည် ပြောကြတာပေါ့”

ဦးအေးမင်းသိန်းက ဖိတ်မန္တကပြု ရင်း နေရာအနည်းငယ်ရွှေ့ပေးလိုက် သည်။ အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘေးနားတွင် လာထိုင်လျက် -

“ကျွန်တော်လည်း ဗေဒင်ကို နည်း နည်းတော့ဝါသနာပါတယ်ဗျ။နောင်ကြီး လိုမျိုး ကျမ်းတွေ၊ စာအုပ်တွေကိုတော့ မလေ့လာဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမည်က ခွန်းတော့လို့ခေါ်ပြီး ကယန်းတိုင်းရင်း သားပါ။ နောင်ကြီး စိတ်ဝင်စားမယ်ဆို ရင်တော့ ကျွန်တော့်မိဘဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက အသုံးပြုလာခဲ့

တဲ့လက်ထောက်အက္ခရာဗေဒင်ပညာရပ် လေးတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိတယ်ဗျ”

ဒီစကားကိုကြားသည်နှင့် ဦးအေး မင်းသိန်း စိတ်ဝင်စား ဝမ်းသာသွား သည်။ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ -

“ဟာ - လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန် တော်လည်း ဗဟုသုတအဖြစ်လေ့လာ နိုင်သလို အလှဦးသင့်တဲ့အခါမျိုးမှာ လည်း အသုံးပြုနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကမန်းကတန်းပြောမိသည်။ ကိုခွန်းတော့ဆိုသူက -

“ဒီလက်ထောက်ဗေဒင်နည်းလေး က ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးစုတစ်စု အသုံး ပြုတာဖြစ်ပြီး ကယန်းတိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတစ်ခုလုံး အသုံးပြုကြတော့ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ဦးစွာပြောထားပါရ စေနော်”

လို့ စကားပလ္လင်ခံခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကယန်း (ပဒေါင်) ဆိုတာကလည်း ဗမာတွေလိုပဲ တိဗက် မြန်မာအုပ်စုဝင်မျိုးနွယ်တွေပဲလေ။ လူ နည်းစုတိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်ဆိုပေမယ့် ကွဲပြားခြားနားမှုလေးတွေတော့ရှိတယ် ဗျ။ နေရာဒေသ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ကိုး ကွယ်ရာဘာသာများအရ ကွဲပြားရတာ ပေါ့လေ။ ခင်ဗျားနားလည်အောင်ပြော ရမယ်ဆိုရင် နေရာဒေသအလိုက်ကွဲပြား တာကတော့ ဒီမောဆိုးမြို့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေမှာနေတဲ့ ကယန်း တွေကို အရှေ့ပဒေါင်လို့ခေါ်ကြပြီး၊ မယ်ခုံမြို့နယ်၊ ပင်လောင်းမြို့နယ်က ကျေးရွာမှာနေတဲ့သူများကို အနောက် ပဒေါင်လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ တစ်ခါ၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံအရ ကွဲပြားရတာကတော့ ပဒေါင်တိုင်းရင်းသူများမှာ အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း လည်ပင်းမှာကြေးကွင်းစွပ်အ လှဆင်တဲ့အမျိုးကို ပဒေါင်ခေါင်းရှည်လို့ ခေါ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ကြေးကွင်းအဆင့် ဆင့်မစွပ်တော့ဘဲ ရင်ဘတ်နဲ့လည်ပင်း ကြားမှာသာ အလှဆင်စွပ်ကြတဲ့သူတွေ ကိုတော့ ပဒေါင်ခေါင်းထိုလို့ ခေါ်ကြ တယ်ဗျ။ အဲ - ကိုးကွယ်ဘာသာအရ ကွဲပြားမှုကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကယန်း (ပဒေါင်) တွေမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာရှိသလို နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၊ R.C လို့ ခေါ်တဲ့ ရိုမန်ကက်သလစ်ဘာသာတွေ လည်းရှိကြတယ်လေ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါ။ ကျွန်တော်အဘိုးဆို အညာဒေသက ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း မှာ လောကီစာတွေသင်ခဲ့တာတဲ့ဗျ။ အေးဗျာ - ဘယ်လိုပဲ နေရာဒေသ

ကိုးကွယ်မှုမတူကြပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ ကယန်းမျိုးနွယ်စုတွေကတော့ အ လွန်စည်းရုံးကြပါတယ်။ သာရေးနာရေး ဘယ်ဘာသာရေးကိုမဆို အားလုံးတတ် ညီလက်ညီနဲ့ဝင်းဝန်းဆောင်ရွက်ကြတယ် ဗျ”

သူ၏တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုအ ကြောင်းကို ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် အားပါးတရ ပြောနေသော ခွန်းတော့ကို ဦးအေးမင်း သိန်း လေးစားသွားသည်။ ပါလာသော စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ ဧည့်ခံပြီး နှစ်ယောက်သားဖွာရွက်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့မှ ဦးအေးမင်းသိန်းက - “လုပ်ပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လင် ထောက်ဗေဒင်အကြောင်းဆက်စမ်းဆဲ ပါဦး”

လို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်ရာ -

“ဆက်ပါမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က တောတောင်တွေမှာပျော်တဲ့တောင်ခေါ သားတွေမို့ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ရောင့်ရဲတတ်ကြတယ်။ ဆန်နဲ့ဆားရိသ ပြည့်စုံပြီလေ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်က ကိုယ့်ခြံထဲမှာ စိုက်ပျိုးကြသလို တောထဲ မှာ အလေ့ကျသီးနဲ့တွေ့ကလည်း ပေး ပါပဲ။ အသားငါးစားချင်ရင် ထော လိုက်ကြ၊ ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေ ငါးလိုက်ခတ်ကြနဲ့မို့ ဘာမှပူစရာမရှိဘူး။ တောတွေတောင်တွေထဲမှာနေကြ တာဆိုတော့ (၁၀)အိမ် (၁၅)အိမ်တေ ရွာတည်နေကြတာ များတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ရွာဆိုရင် အိမ်ခြေ (၂၀) ကျော်နဲ့ လူဦးရေ (၁၀၀) ကျော်လောက် သာရှိတာကလား။ ဒီရွာကို ကျွန်တော် အဘိုးတည်ခဲ့တာဗျ။

က-ခင်ဗျားသိချင်တဲ့လက်ထောက် ဗေဒင်အကြောင်းစပါပြီဗျာ။ ဒီပညာဆို စတင်တီထွင်အသုံးပြုခဲ့တာလည်းအထိ ပဲဗျ။ ခုနကပြောခဲ့သလို အဘိုးက အညာဒေသဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေ သူမို့ သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ လက်နိုးတေဝင် လက္ခဏာ၊ သင်္ချာ၊ စတာတွေကို သင် နားတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူတည်ထား ခဲ့တာလေးမှာ သားသမီးမြေးမြစ်တွေ ဖြစ် တစ်တွေ အပျင်းလည်းပြေ၊ ပညာလည်း ရအောင်ဆိုပြီး ဒီလက်ထောက်ခေါ် နာမည်ပညာလေးကို စီရင်ခဲ့တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် အဘိုးက ပေးခါစအချိန်တုန်းကဆိုရင် တစ်ခါ ဆွေမျိုးတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ အလှူပေး ခဲ့ကြတာပေါ့။ နောင်ကြီးလည်း တော်စကားရှည်နေလို့ ကျွဲမြီးတို့

ထင်တယ်။ ကဲပါဗျာ-အခုလက်ထောက်
ဗေဒင်ဇယားလေးကို ဆွဲပြပါမယ်ဗျာ”
ဟု ဆိုကာ ဦးအေးမင်းသိန်း၏
မှတ်စုစာအုပ်တွင် ဇယားဆွဲပြပါတော့
သည်။

က	ပ	တ	ရ	ဂ
ဟ	ယ	ခ	ဖ	ထ
န	ည	အ	င	လ
မ	သ	ဆ	ဒ	ဗ
ဇ	ဓ	ဘ	ဝ	စ

ကိုခွန်းတော့ ဆွဲပြသော ဇယား
ကွက်လေးမှာ အင်းကွက်ပုံစံမို့ ဦးအေး
မင်းသိန်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ စေ့စေ့
စပ်စပ်သေသေချာချာလည်းကြည့်မိသည်။

“ကိုခွန်းတော့ရဲ့ခင်ဗျားဆွဲပြထား
တဲ့ဇယားက အင်းကွက်ပုံစံပါလားဗျ။
မြန်မာ့အက္ခရာဗျည်း (၃၃) လုံးထဲက ယ၊
ဇ၊ င၊ ခ၊ ဗ၊ ဇာ၊ ငှ စတဲ့အက္ခရာ (၈)လုံး
တို့ချွန်ပြီး ကျန်အက္ခရာ (၂၅) လုံးကို
ဇယားရဲ့ဘက်အစဆုံးအကွက်မှာ (က)
အက္ခရာနဲ့စကာ အစဉ်လိုက်မြင်းသွားပုံစံ
နဲ့ချွဲထားတာနော်။ အဆုံးအက္ခရာ (အ)
တို့ အလယ်တည့်တည့် အထိုင်ချပြီး
အဆုံးသတ်ထားတာပဲ။ ခင်ဗျားအဘိုး
က ဒီလောကီပညာကို အတော်အတန်
ပေါက်မြောက်နေပုံရတယ်ဗျ။ ဆက်ပါဦး
အသုံးချပုံနည်းလမ်းလေးနဲ့ အဓိပ္ပာယ်
တို့ချွင်းပြပါဦးလေ”

ဦးအေးမင်းသိန်းဇယားကွက်ကို
ကြည့်၍ အတော်အထင်ကြီးသွားပါ၏။
အသုံးပြုပုံကတော့ အထူးအထွေ
မဟုတ်ပါဘူး။ နောင်ကြီးတွေဖူးတဲ့လက်
ဆောက်ဗေဒင်မျိုးတွေလိုပဲ မေးမယ့်
သူက တုတ်ချွန်လေးဖြစ်စေ၊ ခဲတံ၊
ဘောလံပင်လေးဖြစ်စေ၊ သံချွန်လေး
ဖြစ်စေ ကိုင်ထားပြီး ကိုယ်မေးချင်တဲ့
အက္ခရာကို ရည်စူးကာ အမေးနဲ့ထိုက်
သင့်တဲ့အဖြေချီးမြှင့်ပေးပါလို့ တောင်းဆို
ပြီး ဇယားကွက်ပေါ်ကို ထောက်ရမှာပါ
။ ဒီနေရာမှာ ဇယားကို အရင်ကြည့်
ထားပြီး ထောက်ချင်ရာအကွက်ကို
ထောက်နိုင်စေဖို့ မေးမယ့်သူကို မျက်စိ
စိတ်ထားစေဖို့ အခြားသူတစ်ယောက်
က ဇယားကို သုံး လေးကြိမ်လှည့်ပြီးမှ
ထောက်စေမှာဖြစ်ပါတယ်။

ထောက်လို့ကျတဲ့အကွက်မှာရှိတဲ့
အတိုင်း အနက်ကောက်ယူရမှာပဲပေါ့။
ဥပမာဗျာ (က) အကွက်ကို ထောက်မိ
ရင် ကံကောင်းပါလိမ့်မည်လို့ အဟော
ထွက်တယ်ဗျ။ ကျန်တဲ့အက္ခရာတွေမှာ
လည်း သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူ့ရိုတယ်လေ။
ပြောစရာရှိတာက ထောက်မိတဲ့အကွက်
ကို တည့်တည့်မကျဘဲ အက္ခရာနှစ်ကွက်
ရဲ့ကြား မျဉ်းပေါ် ကျနေရင်တော့နောက်
တစ်ကြိမ် ဇယားကိုလှည့်ပြီး ပြန်ထောက်
ရပါတယ်။ သုံးကြိမ်သုံးခါ မျဉ်းပေါ်မှာ
ကျနေရင် ကနေ့အဖို့ ထပ်မလုပ်ပါနဲ့
တော့လို့ ဆိုထားတယ်ဗျ”

“အေးဗျာ - ကိုခွန်းတော့ရေ ခင်
ဗျားတို့ဆွဲမျိုးစု လက်ထောက်ဗေဒင်
လေးက စနစ်ကျပြီး စည်းကမ်းသတ်
မှတ်ချက်တွေလည်းရှိလို့ တိကျမှန်ကန်
လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်ဗျာ။ ကဲ-
အက္ခရာတစ်ခုချင်းအလိုက် အနက်
ကောက်ယူရပုံကိုလည်း ရှင်းပြစမ်းပါဦး
ဗျ”

ဦးအေးမင်းသိန်းကထောက်ခံရင်း
တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးရေ ဒီလက်ထောက်
ဗေဒင်လေးက ဘုရားဟောမဟုတ်တာ
ကြောင့် ရာနန်းပြည့်မှန်မယ်လို့တော့
မပြောရဲဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် (၈၀) ရာခိုင်
နှုန်းလောက်မှန်တယ်လို့ ရဲရဲကြီးပြောချင်
ပါတယ်။ နောင်ကြီးသိချင်တဲ့အက္ခရာ
တစ်ခုချင်းအလိုက် အနက်အဓိပ္ပာယ်
ကောက်ယူပုံကိုတော့ ကျွန်တော့်က
ပြောပေးပါမယ်။ နောင်ကြီးကလိုက်မှတ်
ပေါ့ဗျာ”

ကိုခွန်းတော့စကားမှာ သဘာဝ
ကျသဖြင့် သူရှင်းပြသည့်အတိုင်း
ဦးအေးမင်းသိန်း အောက်ပါအတိုင်း
ကူးယူရရှိခဲ့လေသည်။

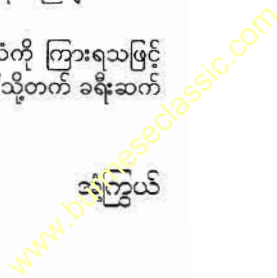
- က - ကံကောင်းပါလိမ့်မည်။
- ခ - အန္တိစဖြင့်သည်းခံလိုက်ပါဦး။
- ဂ - ဂျင်ပေါ်ကထိုးနှင့်တွေ့ရမည်။
- င - ငယ်သော်လည်း အဆိပ်ပြင်း
သည်။
- စ - စလုပ်ပါတော့ အချိန်ကောင်းပြီ။
- ဆ - ဆတတ်ထမ်းပိုးကြီးစားပါဦး။
- ဇ - ဇောချွေးပြန်ရလိမ့်မည်။
- ည - ညာတာလေးမို့မယ့်ပါနဲ့။
- တ - တွယ်တာကြင်နာရပါလိမ့်မည်။
တိုးတက်ပါလိမ့်မည်။
- ထ - ထထကြွကြွရှိဖို့တော့ လိုနေပါ
သေးသည်။

- ဒ - ဒါမျိုးက ဒုနဲ့ဒေးမို့ဝေးဝေးရှောင်
ပါ။
- ဓ - ဓားစားခံဖြစ်သွားတတ်သည်။
- န - နုနုငယ်ငယ်အသိမကြွယ်သေး
ပါ။
- ပ - ပဏ္ဍိပလာမို့ သတိထားပါ။
- ဖ - ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်သင့်ပါသည်။
- ဗ - ဗလအားကိုးမိုက်မည့်သူတွေရှိ
သည်။
- ဘ - ဘွာခတ်ခံရတတ်သည်။
- မ - မစမည့်သူတွေကြောင့် အောင်
မှာပါ။
- ယ - ယမင်းရပ်လေးရသွားပြီ။
- ရ - ရဲဘော်ရဲဘက်မို့ စိတ်မပူပါနှင့်။
- လ - လာလူငယ် လာလူငေး ဆွေရပြီ
ပေါ့။
- ဝ - ဝင်ကြားဂုဏ်ယူနိုင်ပါလိမ့်မည်။
- သ - သန္နိဋ္ဌာန်ချလုပ်လိုက်ပါ။ အောင်
မြင်ပါမည်။
- ဟ - ဟပ်ထိုးလဲလိမ့်မည်။ သတိထား။
- အ - အားလုံးကောင်းသည်။ အတုန်
လုံးအောင်မည်။

“ကဲ - ဒီလောက်ဆို နောင်ကြီး
လည်းရှင်းရောပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောဖို့
ကျန်သွားတာက ဒီလက်ထောက်ဗေဒင်
လေးနဲ့ အကြောင်းကိုစွဲတိုင်းကိုမေးနိုင်
ပေမယ့် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊
ဖက်စပ်လုပ်ငန်းနဲ့ အကြွေးတောင်း စတဲ့
ကိစ္စမျိုးတွေမှာ အသုံးပြုရင်တော့
ကွက်တိုမှန်တယ်လို့ ကိုယ်တွေ့နဲ့ယှဉ်ပြီး
ပြောလိုက်ပါရစေဗျာ။ ဇယားကိုလည်း
သိပ်မကျယ်နဲ့ပေါ့နော်”

“အေးဗျာ- ခရီးသွားရင်း တိုင်းရင်း
သားရိုးရာပညာရပ်တစ်ခုကို ရလိုက်လို့
ကိုခွန်းတော့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။
ဒီပညာလေးကို မပျောက်ပျက်အောင်
ထိန်းသိမ်းကြပါလို့ မေတ္တာရည်ပြီးမှာပါ
ရစေနော်။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်
သမျှ ပြန်ဝေပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုပါ
တယ်”

ဦးအေးမင်းသိန်း၏ စကားအဆုံး
မှာပင် ကားစပယ်ယာဖြစ်သူ၏ -
“ကားပြင်ပြီးပါပြီ။ လျှိုင်ကော်
ဖယ်ခံလိုက်ပါမယ့်ခရီးသည်များ တက်
နိုင်ပါပြီခင်ဗျား”
လို့ နိုးဆော်သံကို ကြားရသဖြင့်
နှစ်ဦးအား ကားပေါ်သို့တက် ခရီးဆက်
ခဲ့ကြပါတော့သည်။

၂ ဘရဝန်ထမ်းဘဝ

ကျွန်ုပ် မောင်မောင်အေးသည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ၌ပင် ဓာတ်ပုံဝါသနာ အလွန်ပါသူဖြစ်သည်။ ဘာဂျာကင်မရာ ကြီးဖြင့် လူတစ်ယောက်ကိုရိုက်သော် ထိုလူ၏ရုပ်ပုံသည် ဓာတ်ပုံထဲ၌ ထင်းထင်း ကြီးပေါ်ထွက်လာသည်ကို လွန်စွာမှပင် သဘောကျနှစ်ခြိုက်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ဓာတ်ပုံပညာနှင့် ကျွန်ုပ် ၏လက်ရှိဘဝကား ဘုန်းကြီးနှင့်ဘီးမမာ မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍မရချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိခင် မှဆိုးမကြီးနှင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ သူများ၏အိမ်ဝင်းထဲ၌ တဲအိမ်လေး ဆောက်ကာနေရသောဘဝ ဖြစ်ချေ၏။ လက်လှုပ်မှပါးစပ်လှုပ်ရသောဘဝဖြစ်ရာ ဓာတ်ပုံပညာဟူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်လွန်စွာ အလွမ်းကွာဝေးပြီး အိပ်မက်ပမာ ငိုတဝါး သာရှိနေပါသည်။

“မောင်မောင်အေးတော့ ပညာ တတ်တစ်ယောက်ဖြစ်မှအဆင်ပြေမယ်။ တို့မိသားစုထဲကပညာတတ်တစ်ယောက်

ထွန်းပေါက်အောင်တော့ထားမှဖြစ်မယ်” ဟု အမေကဆိုသောအခါတွင် မောင်နှမများက ပိုင်းဝန်းထောက်ခံ သဖြင့် ကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း (ခေါ်) စာသင်ကျောင်းတွင် နေခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါတွင် တစ်ဖက်မှစာသင် သလို တစ်ဖက်မှလည်း ကိုယ်ဝါသနာပါ ရာ ဓာတ်ပုံပညာကို ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် သွား၍ ခယရိုကျိုးစွာ လေ့လာသင်ယူ ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ မည်သို့ရိုက်ရသည်၊ မည်သို့ဖလင်ဆေးရသည်၊ မည်သို့ကူးရ သည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်ပြုလုပ်ရပုံတို့ကို နားလည်လာခဲ့ပါတော့သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းဖြေ ရပါသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနရှိ ဘူမိဗေဒ လေ့လာရေးနှင့် ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေး ဘရဝန်စီးဌာနတွင် မြေတိုင်းဝန်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့လေတော့၏။

ထိုသို့ ဘရဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်

လာသောအခါဝယ် မြန်မာနိုင်ငံတော် တစ်ခွင်ရှိ တောအထပ်ထပ်တောင် အသွယ်သွယ် ပင်လယ်ကျွန်းစုမကျန် တစ်နံတစ်လျား ဘူမိဗေဒပညာရှင် များနှင့်တွဲဖက်ကာ မြေတိုင်းခြင်း လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရပါ သည်။

သို့ကြောင့် မြန်မာ နိုင်ငံတစ်ခွင် ကျွန်ုပ် မရောက်ဘူးသော ဒေသဟူ၍ သိပ် မရှိသဖြင့် ဒေသ နွဲ့ရဗဟု သူ တ များစွာ ရရှိပါ သည်။ တော တောင်တို့၏ အတွေ့အကြုံ များ၊ ဓာတ်

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး ပြကျောက် ၁၆

သတ္တုအတွေ့အကြုံများ၊ လူနေမှုအတွေ့အကြုံများ၊ ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်အတွေ့အကြုံများ စသည်ဖြင့် များပြားစွာတွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။

နှစ်ပေါင်း (၄၀)နီးပါး ထမ်းရွက်ပြီးသောအခါ ပင်စင်ယူ၍ အငြိမ်းစားဘဝဖြင့် နိုင်ငံတော်မှခွါမြှင့်သော မြောက်ဒဂုံအမှတ် (၄၄) ရပ်ကွက်တွင် မိသားစုဖြင့် နေထိုင်ကာ ဘဝအမောခွေးသိပ်ရင်း ဘဝရဝန်ထမ်းဘဝတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှသော အတွေ့အကြုံတို့ကို သူ့ရလဒ်နက္ခတ္တ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းမျိုးစုံတို့၌ ရေးသား တင်ပြလျက်ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ကျွန်ုပ်လေ့လာသင်ယူတတ်ကျွမ်းခဲ့သော ဓာတ်ပုံပညာဖြင့် ဓာတ်ပုံဆိုင်လေးဖွင့်ထားသဖြင့် ဘဝအတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဓာတ်ပုံပညာကို ဂုဏ်ယူသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကလောင်အမည်အား ဓာတ်ပုံမောင်မောင်အေးဟူ၍ ခံယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

၁ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်

သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်သည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးတွင်ပါရှိကာ ဧရာဝတီမြစ်မင်း၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ တည်ရှိသော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေး ဖြစ်သည်။ မြို့၏ ပမာဏသည် ထိုစဉ်က ရွာကြီးတစ်ရွာမျှသာရှိပါသည်။ သို့သော် မိုးကုတ်သို့ သွားရာ အချက်အချာကျသောမြို့ ဖြစ်လေ၏။

သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်အရှေ့ဘက်တွင် မြေပြန့်ဟူ၍ ရှားပါးကာ တောင်စဉ်တောင်တန်းများသာအတိပြီးလျက် ရှမ်းရိုးမနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် သစ်တောဝါးတောကြီးများ၊ လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်းများဖြင့် အတိပြီးလေ၏။

သပိတ်ကျင်းမြို့မှ အရှေ့သို့လားသော် မိုင် (၆၀) အကွာတွင်ရှိသော မိုးကုတ်မြို့သို့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ဖောက်ခဲ့သော လွန်စွာ ကောက်တွေ့သည့် ကတ္တရာကားလမ်းရှိသည်။ ကွေ့ပေါင်း(၉၉၉)ကွေ့ရှိသည်ဟု ပြော စမှတ်ပြုကြပါသည်။

မိုးကုတ်နှင့် မန္တလေးကားလမ်းမပေါက်မီက မန္တလေးနှင့်မိုးကုတ်ကားလို့သော် မိုးကုတ်မှသပိတ်ကျင်းသို့လာကာ သင်္ဘောစီးလျက် မန္တလေးသို့သွားကြရ၏။ ထိုသို့မသွားလိုက် သပိတ်ကျင်း

အောက်နားရှိ ဧရာဝတီအနောက်ဘက်ကမ်းမှ ကျောက်မြောင်းမြို့လေးအထိ သင်္ဘောစီးကာ ကျောက်မြောင်းမှ ရွှေဘိုသို့ ကားစီးလျက် ရွှေဘိုမှ မန္တလေးသို့ ကားဖြင့်သွားကြရသည်။ သင်္ဘောစီးခြင်းသည် ခရီးနှောင့်နှေးသဖြင့် အများအားဖြင့် ကားဖြင့်သွားသူတို့များကြလေ၏။ သင်္ဘောမစီးဘူးသူတို့သာ သင်္ဘောစီးလိုသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခေါက်သင်္ဘောဖြင့် သွားကြ၏။

ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်ကမူ မိုးကုတ်သို့သွားသော ဆင်လမ်း၊ မြင်းလမ်း၊ လှည်းလမ်းရှိခဲ့လေ၏။ မိုးကုတ်မှသည် မြန်မာဘုရင်ထံသို့ နန်းသုံးရန် ပတ္တမြားများ နှစ်စဉ်ဆက်သရလေ၏။ ပုန်ကန်ခြားနား၍မဆက်သသော် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်တို့ဖြင့်စစ်ချီကာ နှိမ်နင်းသမှုပြု၏။ ထိုအခါ ဆက်မြဲအတိုင်း ဆက်ရလေ၏။

ရတနာပုံနေပြည်တော်ခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေမှ အထူးထူးအပြားပြားသော လှပသည့် ပန်းများ ရှာဖွေကာ ပန်းတော်များလည်း ဆက်သကြရပါသည်။ ထိုပတ္တမြားများ၊ ပန်းတော်များဆက်သရာလမ်းကြောင်း၌ ခရီးတစ်ထောက်နားခိုရာရွာများလည်းရှိကြပါသည်။

သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံတော် တိုင်းတစ်ပါးလက်အောက်ရောက်ပြီးနောက် မိုးကုတ်၌ စက်တွင်းကြီးများတူးရန်၊ စက်များသယ်ရန်လိုအပ်သဖြင့် သပိတ်ကျင်း - မိုးကုတ်ကားလမ်းကိုဖောက်လိုက်ရာ မူလမန္တလေးသို့သွားနေသော ဆင်လမ်း၊ မြင်းလမ်းသည် တိမ်ကောပျောက်ကွယ်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုလမ်းတစ်လျှောက် စခန်းတစ်ထောက်နားရာရွာများလည်း ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ပြောင်းရွှေ့ကုန်သဖြင့် ရွာများလည်း ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတော်လွတ်လပ်ရေးရပြီးသောအခါ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ်ဝယ် သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်အရှေ့တစ်ဝန်းရှိ သစ်တောကြီးများမှ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ ပိတောက်၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ ထောက်ကြုံ၊ ရင်းမာ စသော အဖိုးတန်သစ်တို့ကို မန္တလေး၊ မတ္တရာဘက်မှလမ်းများဖောက်၍ လှည်းကောင်း၊ သပိတ်ကျင်းမြို့၏ (၁၀) မိုင်အကွာရှိ ဖော့တောရွာမှ လှည်းကောင်း လမ်းများဖောက်ကာ သစ်များခုတ်ကြပါတော့သည်။

သစ်ကွင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခန်းကာ သစ်ထုတ်လမ်းချင်းဆက်

သွယ်မိကြပါသည်။ ထိုအခါ ထိုသစ်ထုတ်လမ်းမှသည် မန္တလေးသို့ ခက်ခဲစွာ သွားရောက်နိုင်ကြလေ၏။ သစ်ထုတ်လမ်းများဖြစ်ရာ အလျဉ်းသင့်သည့် ကောက်ကောက်တွေ့တွေ့ဖောက်လုပ်၍ သွားလာနေကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

တော်လှန်ရေးအစိုးရတက်လာသောအခါ မိုးကုတ်နှင့်မန္တလေးကားလမ်းဖောက်ရန် တိုင်းမှူးကိုယ်တိုင် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် လမ်းအကြောင်းကြည့်ကာ မြေလမ်းကို စတင်ဖောက်လေ၏။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် မြေလမ်းကောင်းစွာပေါက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး မိုးကုတ်နှင့် မန္တလေး (၁၂၆) မိုင်ခရီးအား နံနက် (၆) နာရီမှထွက်သော် ညနေ (၆) နာရီမှရောက်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုထက်နောက်ကျ၏။

ထိုသို့အချိန်ကြာရခြင်းမှာ မိုးရာသီ၌ ဗွက်နှစ်သဖြင့် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း ဆွဲရခြင်း၊ ဓားပြရန်ကြောက်ရသဖြင့် အစောင့်များဖြင့် သွားရရာ ကားမှာ အုပ်စုလိုက် စီတန်းကာမောင်းရသဖြင့် နောက်ကျနေသောကားများကိုစောင့်ခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ကားပျက်နေပါက ဝန်းပျံ့ပြုပြင်ကြရခြင်း အစရှိသည်တို့ကြောင့်အမျိုးမျိုးကြောင့် ခရီးဖင့်ကြွင်းဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ မိုး၌ဗွက်ထူ၏။ ဆောင်းနှင့်နွေတွင် ဖုန်လုံးကြီးဖြင့်သွားရ၏။ သစ်ရာရောက်၍ ခေါင်းလျော်သော် ဆင်များထဲမှ ရွှံ့ရည်နီနီများထွက်ပါသည်။ နောင် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ခေတ်ရောက်ပါမှ ကတ္တရာလမ်းဖြစ်လာကာ ဒေသအားလုံးလည်း အဖြူရောင်နုမြေဖြစ်လာခဲ့ပြီး ရဲများလည်း အင်းကော့လိုက်ခြင်းခုကွမှု ကင်းဝေးတော့၏။

မန္တလေးမှလာသော် ပုသိမ်မြို့နယ်၊ မတ္တရာမြို့နယ်၊ စဉ့်ကူးမြို့နယ် သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်တို့ကို ကျော်ဖြတ်ပါသည်။ သပိတ်ကျင်းမြို့အရှေ့ မိုးကုတ်သွားကားလမ်း (၁၀) မိုင် ဖော့တောရွာသို့ဖြတ်ကာ မိုးကုတ် သပိတ်ကျင်းကားလမ်းအတိုင်း သွားမိုးကုတ်သို့ရောက်လေ၏။ ဖော့တောရွာနှင့် မန္တလေးကား (၇၆) မိုင်သာပါသည်။ ဖော့တောနှင့်မိုးကုတ်ကား (၅၀)ဝေး၏။ ဖော့တောတွင် ကားနားကာ ထိုခေတ်က ထမင်းစားသည်။ ထိုကားနားစခန်းအား တောင်စခန်းဟုလည်းခေါ်ကြ၏။ ထိုလမ်းတစ်လျှောက်၌ အ

အနောက်သို့စီးသော ချောင်းမြောင်းစိမ့်
စမ်းတို့များစွာရှိပါသည်။ အရှေ့တန်းပြင်
မြင့်မှသည် အနောက်ဘက်ရှိ ဧရာဝတီ
မြစ်မင်းသို့ သွားရောက်ပူးပေါင်းကြခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

၁၉၇၆ ခုနှစ်ခန့်တွင် စူးစမ်းသူလူ
တစ်စုကြောင့် သပိတ်ကျင်းအရှေ့ဘက်
တစ်ခွင်တွင် ရွှေထွက်ကြောင်းသိရှိကြ
ကာ မိုးကုတ်၊ သပိတ်ကျင်းနယ်နှင့်တကွ
နိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ စီးပွားရေးဖြတ်လမ်း
လိုက်လိုသူတို့သည် မိုးကုတ်-မန္တလေး
တားလမ်းတစ်လျှောက် သပိတ်ကျင်း
နယ်မြေတစ်ခွင်၌ ရွှေတူးသူတို့နှင့် စည်
ထားလာတော့၏။ ထိုအခါ ယခင် သစ်
ခတ်စခန်းရွာကလေးများသည် နေ့ချင်း
ညချင်းကြီးထွားလာကာ စည်ကားသော
ရွာကြီးများဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။ တူးသူတို့
တွင် ရွှေဘိုနယ်၊ မုံရွာနယ်မှလူတို့ အများ
ဆုံး လာရောက်၍ ရွှေတူးကြလေ၏။

ထိုသို့ ရွှေတွင်းများတူးကြခြင်း
ကြောင့် သပိတ်ကျင်းနယ်မှ စဉ့်ကူးနယ်
သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကားလမ်း
တစ်လျှောက်၌ ရွာစဉ်ရွာဆက်များစိပ်
၍လာသဖြင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး
မို့ချောမွေ့လာတော့၏။

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့မရောက်မီ
သပိတ်ကျင်းနယ်မြေ၏ အခြေအနေ
များ ဖြစ်ပါသည်။

(၅) မိုင်စခန်း

ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင်
သယ်ဇာတလွန်စွာမှပေါကြွယ်ဝသော
သပိတ်ကျင်းမြို့၏ အရှေ့တစ်ခွင်ဖြစ်
သည့် (၅) မိုင်စခန်းသို့ရောက်ရှိပါသည်။

(၅) မိုင်စခန်းအား အနီးရှိရွာသားတို့
တံဆိုးကြီးစခန်းဟုခေါ်ကြောင်းဆို
ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့် တံဆိုးကြီးစခန်း
ခေါ်ဆိုကြောင်းမေးသော် ရွှေကြော
များပေါ်စဉ် ထိုနေရာတွင် တစ်စုတစ်စုရှိ
ထိုခေတ်က ငှက်ဖျားအလွန်ဆိုးရာ
အန္တရာယ်များတဖြတ်ဖြတ်သေကျေကြ၍
နေရာ၌မနေရဲတော့ဘဲ ထိုတစ်စခန်း
နွဲ့နွဲ့ထွက်ပြေးကုန်ကြသဖြင့် တံဆိုး
တန်းဟုခေါ်ကြောင်း (၆) မိုင်ရွာလူ
ပြောပြပါသည်။

အလွန်ရိုင်းစိုင်းသော တောထဲ၌
အလွန်ထူထပ်ရာ ဒေသအသီး
ရွှေလာတူးသူတို့သည် ငှက်ဖျား
ကြောင့် သေဆုံးသူလူဦးရေများပြား
ကြောင်းသိရပါသည်။

တံဆိုးကြီးကုန်းအား ကျွန်ုပ်တို့

ဘူမိဗေဒအဖွဲ့မှ အခြေစိုက်ပြီးသောအခါ
ညွှန်ကြားရေးမှူးမှ တံဆိုးကြီးကုန်း
ဖျောက်၍ (၅) မိုင်စခန်းဟု အမည်
ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မရောက်မီကဆိုလျှင် ထို
ကုန်းဝန်းကျင်၌ ညနေစောင်းသည်နှင့်
တစ်ကိုယ်တော်ခရီးသွားတို့အား ပရ
လောကသားတို့မှ ခြောက်လှန့်တတ်
သဖြင့် ထိုကုန်းအား ဝေးဝေးမှရှောင်ကွင်း
ကြလေ့ရှိကြောင်း သိရလေ၏။

သပိတ်ကျင်းမြေကား သစ်မျိုးစုံ၊
ဝါးမျိုးစုံထွက်ရုံမျှမကဘဲ - ဓာတ်သတ္တု
သယ်ဇာတဖြစ်သော ရွှေ၊ ဂရက်ဖိုက်၊ ခဲ၊
လကြေး၊ သလင်းကျောက်၊ ပတ္တမြား၊
နီလာ၊ အညိုကျောက်မျိုးစုံနှင့် ဓာတ်မြေ
ဩဇာကုန်ကြမ်းဖြစ်သည့် ဖော့စဖိတ်
အထိ ထွက်ရှိပါသည်။

ဂရက်ဖိုက်သတ္တုကား သပိတ်
ကျင်းနယ်၌လည်းကောင်း၊ မိုးကုတ်နယ်
၌လည်းကောင်း များပြားစွာတည်ရှိနေ
သော အသုံးဝင်သတ္တုတစ်မျိုးဖြစ်ကာ
ကမ္ဘာတွင် အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးဟု
သတ်မှတ်သော ကာဗွန်အသွင်ပြောင်း
စိန်နှင့်အုပ်စုတစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။ ဆိုရ
သော် ဂရက်ဖိုက်သည် ကာဗွန်စစ်စစ်
ဖြစ်ပေ၏။ မည်သည့်အခြားသော
ဓာတ်ပစ္စည်းမှ ပေါင်းစပ်ခြင်းမရှိသော
ဒြပ်စင်သက်သက် ဖြစ်သည်။

ဂရက်ဖိုက်သည် မာကျောသော
သတ္တုမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလွှာလိုက်အထပ်
ထပ်ဖွဲ့စည်းတည်ရှိသော ခဲရောင်မည်း
မည်းသတ္တုပျော့ဖြစ်သည်။ လက်နှင့်ပွတ်
ချေသော် လက်တွင်လက်လက်ထနေ
သော ခဲရောင်မည်းမည်းစွဲ၍ ကျန်ရစ်၏။
နေရာတိုင်းတွင် အနည်းနှင့်အများ
တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ အချို့နေရာ၌ အထပ်
အလွှာလိုက်ထုထည်ကြီးမားစွာဖြစ်တည်
နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဒေသခံတို့
အနေနှင့် မည်သို့မျှအသုံးမဝင်ချေ။ မျှော
တိုက်ရာတို့၌ အစဉ်အမြဲတွေ့ရတတ်၏။
သို့သော် ဂရက်ဖိုက်သတ္တုကား
လွန်စွာအသုံးဝင်သောသတ္တု ဖြစ်ချေ၏။
ကလေးများစာသင်ရာ၌ မရှိမဖြစ်သော
ခဲတံသည် ဂရက်ဖိုက်သတ္တုနှင့်ပြုလုပ်ရ
၏။ နူးညံ့သောသတ္တုကြောင့် စာရေး၍
ရသောခဲတံ၏ခဲဆန်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ခဲတံ၏ကုန်ကြမ်းမှာ ဂရက်ဖိုက်
သတ္တု၊ အမဲဆီ၊ ကျွဲကော်၊ သစ်တို့ဖြစ်
သည်။ ဂရက်ဖိုက်သတ္တုနှင့်အမဲဆီရော
၍ ခဲတံပြုရ၏။ သစ်သားချောင်းထဲ
ထည့်ကာ ကျွဲကော်ဟုခေါ်သော ကော်

ဖြင့်ကပ်ရ၏။ ထိုအခါ ခဲတံဖြစ်လာကာ
အလှအပပွမ်းမဲလျက် ကလေးငယ်တို့၏
လက်ထဲသို့ရောက်ရသည်။ ပုံဆွဲခဲတံ
နံပါတ်အမျိုးမျိုးတို့လည်း ထုတ်လုပ်၏။
ဂရက်ဖိုက်ဟူသောဝေါဟာရသည် ဂရိ
ဘာသာစကားမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်
ပြီး အဓိပ္ပာယ်မှာ ရေခဲဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ဂရက်ဖိုက်သတ္တုအား
စက်များ၏ ဘောလ်အိမ်များ၊ ဘယ်ရာ
ရင်များတွင်ထည့်သည့် ချောဆီပြုလုပ်
ရာ၌လည်းကောင်း၊ အပူကောင်းစွာခံနိုင်
သောလုံ၊ ရီတော့ပေါင်းအစုံ၊ ခြယ်ဆေး
များ၊ အရောင်တင်ဆေးများ ပြုလုပ်ရာ၌
လည်းကောင်း ဂရက်ဖိုက်ကို များစွာ
အသုံးပြုကြပါသည်။ အခြားအသုံးပြု
သောပစ္စည်းများလည်း များစွာရှိနေပါဦး
မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘူမိဗေဒအဖွဲ့သည်
ထို(၅) မိုင်စခန်းအား အခြေတည်လျက်
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကွင်းသုံးဆယ်ရွှေလုပ်
ကွက်များ၊ ပိတောက်မြိုင်စခန်း၊ ဓာတ်
ကိုင်စခန်းနှင့် ဇရပ်ကွင်းမြောက်ဘက်ရှိ
ကြက်စောင်းတောင်လုပ်ကွက်များအထိ
တိုင် ဘူမိဗေဒအဖွဲ့ခွဲများထား၍ ဓာတ်
သတ္တုရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်
ဆောင်ကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ဘူမိဗေဒပညာရှင်
များနှင့်တွဲ၍ သူတို့လိုအပ်သော မြေ
အတိုင်းအတာများအား တိုင်းထွာ၍
ကွန်တိုမြေပုံထုတ်ပေးရသော ဆာဗေယာ
အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လိုအပ်
သောနေရာများသို့ပြောင်းရွှေ့ကာ မြေ
တိုင်းတာဝန်ယူရသဖြင့် တောတောင်
အနှံ့ စခန်းပေါင်းစုံသို့ ရောက်နေရပါ
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆာဗေယာအဖွဲ့မှာ လူ
အင်အားနည်းပါးသဖြင့် အဖွဲ့ငယ်များရှိ
ရာသို့ မကြာခဏပြောင်းရပါသည်။
ထို့ကြောင့် ဣန္ဒြေရရနေရသောစခန်း
ဟူ၍ သိပ်မရှိပါ။

(၆) မိုင် ဖော့စဖိတ်လုပ်ကွက်၌
တပေါင်းလ၏ နေ့လယ်ပိုင်း ဆာဗေယာ
လုပ်ရသည်မှာ မသက်သာလှပေ။
သပိတ်ကျင်းနယ်သည် အပူပိုင်းဖြစ်ရာ
တပေါင်း၏နေဒဏ်ကို ကျောကျောနေ
အောင်ခံစားရလေ၏။ ထိုနေပူဒဏ်ကို
ခံနိုင်ရန် တိုင်းတာသည့် သိသြဒိုလိုက်
ပေါ်၌ ဆာဗေထီးဖြူလေးမိုးထားသော်
လည်း ဘူမိဗေဒနှင့် ဖော့စဖိတ်များတူးရာ
မှပေါ်လာသော လကြေးမှုန့်တို့၏ရောင်
ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် အပူမသက်သာလှ

ပေ။ မျက်စိပင်ကျိန်းပါသည်။
 လကြေးသည် သပိတ်ကျင်းနယ်
 ၌ လည်းကောင်း၊ မိုးကုတ်နယ်၌လည်း
 ကောင်း ပေါများစွာထွက်ရှိသောသတ္တု
 တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လကြေးကား ပါးလွှာ
 ၍ ကြည်လင်သော အလွှာချပ်များ၊
 အထပ်ထပ်များစွာ ဖွဲ့စည်းထားသော
 သဘာဝတွင်းထွက်ပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်
 ကာ အလွန်သေးငယ်သောလကြေးမှုန့်မှ
 သည် လင်ပန်းခန့်ရှိသောအချပ်ကြီးများ
 ထိတိုင် အကြောလိုက်တည်ရှိလေ၏။
 ထိုလကြေးချပ်များအား လျှပ်စစ်
 ကြားခံပစ္စည်းများ၊ မီးခံသတ္တုများတွင်
 သုံးကြောင်းသိရ၏။ လကြေးခဲတစ်ခဲကို
 မီးဖုတ်ကြည့်သော် မီးလုံးဝမလောင်
 သော်လည်း အပူကြောင့်အလွှာများကြွ
 တက်လာကာ ဘာဂျာကိုသို့ အထပ်ထပ်
 ဖြစ်လာ၏။ လကြေး၏အရောင်သည်
 နီညိုရောင်ဖြစ်သည်။ တစ်ချပ်ချင်းလွှာပါ
 က အဝါနုရောင်ရှိ၏။

တပေါင်းနေသည် ထိုလကြေး
 ပေါ်ကျရောက်ကာ ရောင်ပြန်သည်
 ကျွန်ုပ်တို့ထံပြန်ရောက်သဖြင့် ဆာဗေး
 ထီးဖြူသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက်သိပ်အရာ
 မရောက်လှပေ။

မိုက်ကာခေါ် လကြေးတို့အသုံး
 ဝင်သည်ဟူ၍သာသိရသော်လည်း ထို
 ရေ ထိုမြေ၌ လကြေးရောင်းသူဝယ်သူ
 ဟူ၍ မမြင်မတွေ့ရပေ။ ထိုအတူ ကျွန်ုပ်
 တို့အနေနှင့်လည်း အလေးထား၍
 သီးခြားရှာဖွေခြင်းမရှိရာ လကြေးသည်
 ဈေးကွက်မရှိသောသတ္တုမျိုး ဖြစ်ချေ၏။
 ဤသည်မှာ ပြကျောက်အကြောင်း
 တင်ပြလို၍ နိဒါန်းချိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂ ထမင်းချက်ကိုထွေး

၁၉၈၆ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ တော
 ကြီးထဲတွင် စခန်းတည်ထားရသော
 ကျွန်ုပ်တို့သည် အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်
 ထွက်ရန်ဟူ၍ အနီးအနားတွင် ချောင်း
 မြောင်းများသာရှိရာ ခြေခင်းလက်ခင်း
 သာသော ချောင်းမြောင်းများ၌သာ
 အပျင်းပြေလမ်းလျှောက်လေ့ရှိကြ၏။

ထိုအခါ မိုးရာသီမှ မိုးရေများဖြင့်
 မော့ပါလာသော သဲကြမ်းမည်းမည်းများ
 ၌ ပတ္တမြားကျောက်များ ရှာဖွေလေ့ရှိကြ
 ပါသည်။ ထိုသဲကြမ်းထဲ၌ မုပဆစ် (ခေါ်)
 ရသေ့အံကျောက်များ အများအပြားပါရှိ
 ကာ ပတ္တမြားကျောက်နီ၊ နီလာ (ခေါ်)
 ကျောက်ပြာ၊ ပတ္တမြားအညိုမျိုးစုံတို့သည်
 ထိုသဲကြမ်းတို့၌ ရောနှောတည်ရှိကြလေ

၏။
 ထိုသပိတ်ကျင်းရွှေမြေတွင် ရွှေ
 အပြင် ပတ္တမြားမျိုးစုံတို့ပါ ထွက်ရှိပါ
 သည်။ သို့သော် ပတ္တမြားထွက်အား
 သည် မိုးကုတ်လောက်မကောင်းပါ။
 အဆင့်နိမ့်သော နီလာကျောက်ပြာတို့
 မှာမူ အများအပြားထွက်ရှိပါသည်။
 ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းမြောင်းတစ်
 လျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ခရီးသွား
 ဟန်လွဲဆိုသလို သဲမည်းမည်းများတွေ့ပါ
 က တုတ်လေးတစ်ချောင်းဖြင့်ယက်မွေ
 ကာ ပတ္တမြားရှာကြလေ့ရှိပါသည်။ ပတ္တ
 မြားတည်းဟူသော တန်ဖိုးကြီးရတနာ
 ပစ္စည်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား ညှို့
 ယူနိုင်စွမ်းရှိလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘရေစခန်းမှ ထမင်း
 ချက် ကိုထွေးသည်လည်း အားချိန်နား
 ချိန်တို့တွင် အနီးရှိ ချောင်းရိုးတစ်
 လျှောက်သို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ထွက်
 လေ့ရှိသည်။

ချောင်းထဲ၌ မိုးရာသီတွင် အထက်
 ဘက်မှ ပတ္တမြားများမော့ပါလာတတ်
 သည်ကိုသိပြီးဖြစ်သော ကိုထွေးသည်
 လည်း အများနည်းတူ ပတ္တမြားရှာလေ့
 ရှိပါသည်။ သို့သော် အလွန်သေးငယ်
 သော ကျောက်အမှုန်အမွှားလေးများ
 သာရတတ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် နေ့လယ်စာ ထမင်း
 ချက်ရင်း ညာဘက်မျက်ခုံးများ ထင်ထင်
 ရှားရှား တဆတ်ဆတ်လှုပ်လျက်ရှိရာ
 ကလေးတုန်းက ပြုမူသကဲ့သို့ 'ဖွဲ့ဖွဲ့-
 ကောင်းရင်ဆက်လုပ်၊ မကောင်းရင်
 မလုပ်နဲ့' ဟုပြောကာ မျက်ခုံးကို တံတွေး
 ဖြင့် စတိသဘောသုတ်လိုက်လေ၏။
 သို့သော် မျက်ခုံးကအလှုပ်မရဘဲ ဆက်
 လှုပ်နေရာ 'လာဘ်ဟ လာဘ် လာဘ်'
 ဟု ပါးစပ်မပြောရင်း ပြုံးနေမိလေ၏။
 စိတ်ထဲမှလည်း ဒီနေ့လာဘ်ကြီးလာပဲ
 ကောင်းရမယ့်နေ့ပဲ။ လာဘ်ကြီး လာဘ်
 ကောင်းဘယ်ကရနိုင်သလဲ။ ပတ္တမြား
 ကျောက်ကြီး ကျောက်ကောင်းရရင်
 လာဘ်ကြီးဝင်နိုင်တာပဲ။ ဟုတ်ပြီ၊ ထမင်း
 ချက်ပြီးလို့ လူတွေထမင်းကျွေးပြီးရင်
 ချောင်းရိုးထဲမှာ ငါပတ္တမြားလိုက်ရှာမယ်'
 ဟူ၍ ကိုထွေးထွေးမိလေ၏။

ကိုထွေးတာဝန်သည် အထက်
 အရာရှိများအား ထမင်းပွဲပြင်ပေးရ၏။
 အောက်လက်ငယ်သားများအားလည်း
 ခွဲတမ်းသဘောမျိုးဖြင့် စကေးကျခွဲခပ်
 ပေးရ၏။ အမိကအစားအစာမှာ ပဲနှင့်
 ငါးခြောက်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဟင်း

ကောင်းကျွေးကောင်းကား ကြာကြာ
 တစ်ခါသာစားရပါသည်။

၂ ရအောင်ပြသော ပြကျောက်

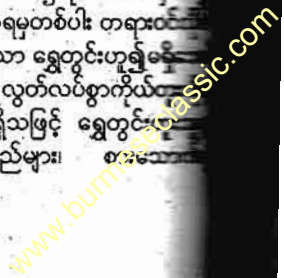
ထမင်းကိုစွဲပြီးသည်နှင့် ကိုထွေး
 သည် ချောင်းရိုးဘက်သို့ဆင်းခဲ့
 ရေစပ်စပ်ပြေးနေသော ရေစီးကြောင်း
 အလယ်မှ သဲမည်းမည်းများအား ထပ်
 ပြင်မွေကာ လှန်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့
 တစ်ချက်မျှထိုးမွေ၍ လှန်လိုက်သည်နှင့်
 လက်သန်းဖျားခန့်ရှိ နီရသောပတ္တမြား
 တစ်ပွင့်သည် ရဲခနဲပေါ်ထွက်လာ
 ၏။

ရဲခနဲပေါ်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲ
 တွင် ထိတ်ခနဲခဲစားရကာ လက်ကလေး
 အလျင်အမြန်ကောက်ယူပြီးသားဖြစ်
 လေ၏။ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ပြတ်
 ထည့်စရာအိတ်မပါသောကိုထွေးသည်
 ပတ္တမြားအား ပါးစပ်ထဲထည့်၍ ငုံ
 လိုက်၏။

'ငါမျက်ခုံးလှုပ်တာ ဒီကျောက်
 မှာ' ဟုလည်းထွေးမိကာ နောက်ထပ်
 ရလိုငြား အချိန်အတန်ကြာလို့
 ရှာဖွေနေမိပြန်၏။ ကျောက်အမှုန်
 ပင်မတွေ့ရတော့ရာ စခန်းဆီပြန်
 ပြီး ရလာသောပတ္တမြားကို နေပတ္တမြား
 အသေအချာကြည့်နေမိ၏။

ကျောက်၏အရည်သည် နီ
 သည်ကိုသာသိသည်။တာအရည်အသေ
 ဟူ၍ ကိုထွေးမသိပါ။ ထိုမျှကြီး
 ပတ္တမြားလည်း ကိုထွေးမမြင်ဘူး။
 မြားကား အပြစ်အနာအဆာတင်
 ဖန်ဂေါ်လီလုံးကဲ့သို့ ကြည်လင်ရင့်
 နေ၏။ ယခင်က အမှုန်အညာသေ
 သာတွေ့ဖူးပါသည်။ ယခုသော်
 ခန့်သော လုံးဝန်းသောပတ္တမြား
 လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရောက်ရှိနေပြီ
 သို့သော် ထိုပတ္တမြားမည်မျှထန်
 ကိုလည်း ကိုထွေး မခန့်မှန်းထင်
 ကိုထွေးသည် ပတ္တမြားအား ပလတ်
 ဖြင့် အသေအချာထုပ်၍ မိခင်
 ခေါင်းရင်းရှိ အဝတ်များထဲ
 အိတ်ထဲသို့ တစ်တဲသေထည့်ကာ
 မှတ်ရရ သိမ်းထားလိုက်လေ၏။

ထိုခေတ်ထိုကာလသည်
 ကျင်း ရွှေတော၌ နိုင်ငံတော်
 သော ဘရေမှတစ်ပါး တရားဝင်
 ဖြင့်လုပ်သော ရွှေတွင်းဟူ၍ နေ
 သို့ကြောင့် လွတ်လပ်စွာကိုယ်
 တူးလျက်ရှိသဖြင့် ရွှေတွင်း
 ရွှေကုန်သည်များ စားသော

ရောင်းသူများဖြင့် ကားလမ်းတစ်လျှောက် စည်ကားနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် ရွှေတော၌ ကျောက် မျက်မှားလည်းထွက်ရှိရာ ပေါချောင်း ကောင်းကျောက်ဝယ်ရန် မိုးကုတ်မှ ဆင်းလာကြသော ကျောက်ကုန်သည် အချို့လည်းပါကြ၏။ အချို့ကျောက် ကုန်သည်အချို့မှာ မိုးကုတ်၌ရောင်း၍ မစွဲသောကျောက်အား သပိတ်ကျင်း ရွှေတောကျောက်ဟူ၍ အမည်တပ်ကာ ရွှေတော၌ လာရောက်ကြိုဖန်သည်များ လည်းရှိကြ၏။

ကိုထွေးသည် ဈေးဝယ်ရင်း လူ စည်ကားရာ ကားလမ်းမကြီးရှိရွာသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဈေးဝယ်သူများ၊ ရွှေ ရောင်းဝယ်သူများသာ အများအပြား တွေ့ရပါသည်။ ဘယ်သူကကျောက်ကုန် သည်ဟူ၍ ကိုထွေးမသိပါ။ အိတ်ကပ် ထဲမှကျောက်အား တစ်ခမ်းစမ်းဖြင့် ကျောက်ကုန်သည်ကို လှည့်လည်ကြည့် ရွာဖွေနေမိပါသည်။

ထိုအခါ သားသားနားနားလူ တစ်ယောက်က -
“အစ်ကို၊ ကျောက်ရောင်းဖို့ပါ သား”

ဟုမေးရာ သူ့ရှာနေသူကိုတွေ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ဘယ်သူ ကျောက်ဝယ်ပါသလဲဟူ၍ လိုက်မမေးရ ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ - ပါပါတယ်”
“ဒါဆိုပြပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် သည့်အောင်ဝယ်ပါမယ်”

ဟု ဆိုသောအခါ တုန်ယင်သော သတ်ဖြင့် အိတ်ကပ်ထဲမှကျောက်ထုပ် သုံးအား ကျောက်ကုန်သည်ထံပြလိုက် ။ ကျောက်သည် နေပတ္တာ၌ ရဲရဲ သောက်နီလျက် လှပလျက်ရှိပါသည်။ ကျောက်ကုန်သည်သည် ကျောက်အား ထုတ်ပေးသလိုကြည့်လိုက်၊ ထောင်ကြည့် လိုက်၊ မှန်ဘီလူးလေးဖြင့် စစ်ဆေးကြည့် လိုက်၊ အချိန်အတန်ကြာ ပြုလုပ်နေလေ သော ဈေးဝယ်မေးသေးပါ။

ကိုထွေးမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ရှိနေ သေး၏။ ဈေးမေးသော် မည်မျှတောင်း သည့်နည်း၊ မည်မျှတန်သည်လည်း သိရာ ရမ်းတောင်းရမ်းရောင်းလုပ်ရပေ မည်။ မတန်တဆဈေးဆိုမိသော် ကျောက်ကုန်သည် လန်ထွက်သွားမှာကို ဖိုရိုမိနေမိ၏။ ကျောက်ကို ကြည့် ဆေးနေသည်မှာ မိနစ် (၂၀)မျှပင် ဖြင့်ခဲ့ပေပြီ။

“အစ်ကိုရေ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကျောက်က စစ်လွန်းရင် အင်နဲ့ခွဲမရ အောင်တူတာဗျ။ အဲဒါကြောင့် မှန်ဘီလူး နဲ့စစ်နေရတာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

အင်ဆိုသည်မှာ ဘာမှန်း ကိုထွေး မသိပါ။ အင်ဆိုသည်မှာ ပတ္တမြားအတူ ချက်ကျောက်ကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်လောက၌ ကျောက်တုတို့ကို အလွန်သတိထားရပါသည်။ ကျောက်တု ကောင်းသော် ကျောက်အစစ်နှင့်ခွဲမရ အောင်တူကာ ကျောက်ကုန်သည်တို့ အင်မိပါက တစ်ပြားပျက်မရသည့်အပြင် နာမည်ပါပျက်ရတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လှပသောပတ္တမြားအား အသေအချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ဘယ်လောက်လဲ အစ်ကို”

“ဟို ဟို ရှစ်... ရှစ်သောင်းဗျာ”

ဟူ၍ အထစ်ထစ်အငေါ့အငေါ့ ဖြင့် ကျောက်ဈေးတောင်းလိုက်၏။

“ရှစ်သောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

တောင်းလိုက်သည်မှာ မပေးနိုင် သောဈေးများပေလောဟု ကိုထွေး တွေး ကာ စိတ်မကောင်းရှိရာ၏။ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာရမ်းတောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေရာ အတယ်၍ ရှစ်ရာပေးသော်မှရောင်းမည် ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်က ရှစ်ရာသည် နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ချေ။

ကျောက်ကုန်သည်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ဘေးလွယ်အိတ် ထဲမှ ပိုက်ဆံရှစ်သောင်းထုတ်ကာ ကိုထွေး ကို ချေလိုက်လေ၏။ တစ်စက်ကလေး မှပင် ဈေးမဆစ်ခဲ့ချေ။ ကိုထွေးမှာ တောင်းဈေးအတိုင်း ဝယ်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် လောဘထပ်တက်မိပြန်၏။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ရှစ်သိန်းထောင်း လိုက်ပါတယ်ကွာ။ တောင်းဈေးအတိုင်း မဆစ်ဘဲဝယ်သွားတာ ငါ့ကျောက်ကိုက အတော်တန်လို့နေမှာ”

ဟုတွေးကာ မိမိလွယ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထုပ်ကြီးအားစမ်းမိပါသည်။

“အို-အလကားရတဲ့ဟာ ရှစ်သောင်း ဆိုတာနည်းမှတ်လို့၊ ထီပေါက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါဆို ရွာမှာ ငါ့အဆင်ပြေပြီ ပဲ”

ဟုတွေးကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပြန်၏။ ကိုထွေးသည် ကျောက်ရ ပြီးသော် ရွာသို့ပြန်ကာ နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် လှည်းတစ်စီးဝယ်သည်ဖြင့် သားလေးကို ပါ ရှင်ပြုမင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၏။

မြင်အောင်ပြု၍ ရသွားသော ပြ ကျောက်သည် ပြု၍ရသွားပြီး ကိုထွေး ဘဝတစ်ဆင့်မြင့်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရတနာဟူသည် ထိုက်သော် အလွယ်တ ကူပင်ရတတ်ကြောင်းလည်း သဘော ပေါက်ရလေ၏။

□ ကျောက်ရှာကြသူများ

ကိုထွေးကျောက်ရပြီးနောက်ပိုင်း ကိုထွေးလို ရလိုရငြား ကျွန်ုပ်တို့သည် နားချိန်အားချိန်တို့၌ ချောင်းထဲတွင် ကျောက်ရှာကြပါသည်။ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ အပျင်းပြေ စကားပြောရင်းရှာကြလေ့ရှိ၏။ ကျောက် ကြီးကျောက်ကောင်းရသူကား ရှားလှပေ ။ သေးငယ်လွန်းသော ကျောက်မှန် အညှာလေးများသာတွေ့ရတတ်ပါသည်။

ရောင်းစား၍ မရနိုင်သော ထို ကျောက်အမှန်အမှားများအား အချို့က အလုပ်ရှုပ်ခဲ၍မကောက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကမူ ထိုပတ္တမြားအမှန်တို့ကို စိတ်ရှည်လက် ရှည်ကောက်၍စုပါသည်။ ထိုကျောက်တို့ သည် ကျွန်ုပ်အတွက် လွန်စွာအသုံးဝင် ၍ဖြစ်သည်။

အနုပညာပီရေသောကျွန်ုပ်သည် ထိုပတ္တမြားရဲရဲလေးများအား အသည်း ပုံစံကာ ကော်ဖြင့်ကပ်၍ ချစ်သက်လက် ဆောင်ပေးခြင်း၊ ပို့စကတ်လေးများပြု လုပ်ခြင်းစသည်ဖြင့် ချစ်သူထံပို့လေ့ရှိရာ ချစ်သူ၏ ကောင်းချီးပေးခြင်းကိုခံရပါ သည်။ သို့ထက် ထိုပတ္တမြားမှန်များသည် ကျွန်ုပ်အတွက် လွန်စွာအသုံးဝင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာအတွက် စိတ်ကြည်နူးမှုရရှိစေရန် ပတ္တမြားတို့က များစွာအထောက်အကူပြုပါသည်။ ချစ် သောမိန်းကလေးထံမှ ကျေနပ်ကြည်နူး ကြောင်းစာရောက်သော် ကိုထွေးပင် လိုက်၍မမိနိုင်သောပျော်ခြင်းဖြင့် ပျော် ရတတ်လေ၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ္တမြား ဆက်နွယ်မှုပင်ဖြစ်ချေ၏။

□ ပြကျောက်စစ်စစ်

ပတ္တမြားဟူသည် ထိုက်မှသာရ ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထောက်ဆာဗေယာကို အောင်သန်းတို့သည် အားလျှင် ချောင်း ရိုးထဲဆင်း၍ ကျောက်ရှာကြလေ့ရှိတိုင်း ကိုအောင်သန်းသာရတတ်၍ဖြစ်သည်။ စာချင်းမိတ်ဆက်ကာ ချစ်သူဖြစ် နေရသော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရိလှီသူထံ

အချစ်သင်္ကေတဒီဇိုင်းပုံလေးများ ပတ္တမြားဖြင့်စီခြယ်ပြုလုပ်ရန်ရည်ရွယ်၍လောမသိ ကျွန်ုပ်ရသည့် ကျောက်များမှာ အမှန်အညွှာတို့သာဖြစ်သည်။

ကိုအောင်သန်းမှာမူ မကြာမကြာ ရာကြီးကျောက်၊ ထောင်ကြီးကျောက်တို့ ရတတ်လေ၏။ ထိုဒေသအခေါ်သည် ရာကြီး၊ ထောင်ကြီး၊ သောင်းကြီးဟုခေါ်သည်မှာ ငါးရာ၊ ငါးထောင်၊ ငါးသောင်း အထက်အား ရာကြီး၊ ထောင်ကြီး၊ သောင်းကြီးဟု သတ်မှတ်ချက်ပြု၍ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရသော် ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုအောင်သန်းတို့သည် (၆) မိုင်ရွာသို့သွားကာ တရုတ်အားချောင်ဆိုင်၌ ဘီအီးနှင့်ခေါက်ဆွဲကြော်စားကြလေ့ရှိသည်။ ဤသည်မှာ ကျောက်ရရှိသားစားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ လခနှင့်ဆိုသော် တောဘီအီးပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုအောင်သန်းတို့ ချောင်းရိုးထဲ၌ တကုန်းကုန်းနှင့် ကျောက်ရွာနေကြပါသည်။ ကိုအောင်သန်းမှာ ကျွန်ုပ်ထက်ကံကောင်းသူဖြစ်၍ မကြာမကြာရတတ်ပြီး ကျွန်ုပ်မှာမူ ချစ်ဒီဇိုင်းအတွက်သာ အာရုံထဲတွင်ရှိပါသည်။ ဒီတစ်ခါစာပို့ပါက မည်သို့မည်ပုံ ချစ်ဒီဇိုင်းပုံစံလေးလုပ်လိုက်မည်ဟု တွေးကာ ကျောက်မှန်လေးတစ်ခုအားကောက်နေစဉ်မှာပင် -

“ဦး-ဆရာအေး၊ ဒီကိုခဏလာပါဦးဗျ။ ကျွန်တော် ကျောက်တစ်ပွင့်ရထားတယ်”

ဟု လမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုအောင်သန်းထံသွားရာ ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ကျောက်ကြီးတစ်ပွင့်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပတ္တမြားအနီတစ်ပွင့်ဖြစ်ကာ မန်ကျည်းစေ့ထက်ပင်ကြီးသည်။ ခရစ္စတယ်ခြောက်မြောင့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ကျောက်က လုံးဝန်းချောမွတ်နေကာ သွေးထားသကဲ့သို့ရှိလေသည်။ ချောင်းကျောက်တို့သည် လုံးဝန်းချောမွတ်ကြောင်း ကြားဖူးစေ၏။ ကျောက်ကို အသေအချာထောင်ကြည့်ကာ -

“ကိုအောင်သန်းရေ ခင်ဗျား ကျောက်က အပြစ်အနာအဆာ ဘာမှ မပါဘူးဗျ။ အရည်အသွေးလည်း အတော်ပဲ။ ခင်ဗျားဟာ သောင်းကြီး ကျောက်တော့ဖြစ်မှာသေချာတယ်ဗျီ” ဟူ၍ ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း ပြုလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီး ကျောက်ပြန်အပ်သော် ကိုအောင်သန်းသည်

အိတ်ကပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်လျက် ထိုလက်ကိုင်ပဝါထဲတွင် အသေအချာထည့်ကာ ချည်နှောင်ထုပ်ဖွဲ့လိုက်ပြီး ဘရေဝတ်စုံနှင့်ပြာအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်လေတော့၏။ သေချာစေရန် အိတ်ကပ်ကြယ်သီးကိုပါ အသေအချာထွယ်လိုက်ပါသည်။

“က-ဆရာအေးရေ၊ ပြန်ကြည့်ဗျာ။ (၆) မိုင်ရွာက တရုတ်အားချောင်စား သောက်ဆိုင်ကိုသွားကြစို့။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာအေးကိုရယ်ပြုစုမယ်ဗျာ” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် စခန်းပြန်ခဲ့ကြကာ စခန်းမှသည် ခြောက်မိုင်ရွာသို့ ချီတက်ခဲ့ကြတော့၏။ ယခင်နေ့များတွင် တောဘီအီးကိုပင်အနိုင်နိုင်တွယ်ရသောကျွန်ုပ်တို့သည် ယနေ့တွင်မူ တရုတ်နိုင်ငံထွက် ဗောဒကာပုလင်းကြီးတစ်လုံးကို ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် စားသောက်ကြပါသည်။

အရက်ရှိန်လေးရလာသောအခါ အာရွင်လာကြပြီး စကားတို့ပြောမကုန်အောင်ရှိကြပါသည်။ ည (၇)နာရီကျော်မှ (၅) မိုင်စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြပါသည်။ သို့တိုင်လည်း စကားတိုက အမှင်မပြတ်သေးပေ။ ပြောကောင်းဆံ့ရှိ၏။ ကိုအောင်သန်းမှာ ကျောက်ကိုပင်သတ်ရဟန်မတူတော့ဘဲ အရက်ရှိန်ဖြင့် အာကောင်းနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်အား နောက်တစ်ကြိမ်ကြည့်လိုသဖြင့် -

“ဒါထက် ကိုအောင်သန်းရေ စကားမစပ်ဗျာ ခင်ဗျားရဲ့ ကျောက်ထုတ်စမ်းပါဦးဗျ။ အသေအချာကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုလေမှ -
“ဪ - အင်း ဟုတ်သားဗျာ၊ ကျောက်ကိုမေ့နေတာဗျ”

ဟုပြောရင်း အိတ်ကပ်ကြယ်သီးဖြုတ်ကာ ကျောက်ထုပ်ထားသောလက်ကိုင်ပဝါလေးဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ပြီးသော် အထုပ်ကလေးကိုဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟင်”
“ဘာလဲ ကိုအောင်သန်း”
“ကျောက်ကမရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုအောင်သန်းရယ်၊ ကျုပ်ရှေ့မှာအသေအချာထုပ်တာပါ။ လက်ဝါးမှာ လက်ကိုင်ပဝါဖြန့်ပြီးမှ ထည့်ပြီး အသေအချာထုပ်တာလေ။ အိတ်ကပ်ထဲစမ်းကြည့်ပါဦး”

ဆိုသဖြင့် အိတ်ကပ်ကို ကပျာကယာစမ်းကြည့်ပြန်၏။
“မရှိတော့ဘူး ဆရာအေးရေ ကျောက်က ကျွန်တော်နဲ့မထိုက်လို့ ပျံ

ထွက်သွားပုံရှိပါတယ်ဗျာ။ ထည့်တုန်း အသေအချာစမ်းကြည့်ပြီးမှ ထည့်တာဗျ။ သွားပါပြီဗျာ၊ ဒါမျိုးကျောက်ဆိုတာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တွေ့ဖို့မလွယ်ဘူးဗျ”

ဟု စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်သန်းနည်းတူ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ပါလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကျောက်အားကိုးဖြင့် တန်ဖိုးကြီး ဗောဒကာအရက်ပုလင်းကြီးတစ်ပုလင်း သောက်ခဲ့၍ဖြစ်သည်။ ယခုသော် ပတ္တမြားသည် ပျံသန်းပျောက်ကွယ်သွား၍ဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်သန်းရဲ့ ကျောက်ကတော့ တဲ့နေရာမှာများကျနေသလား စဉ်းကြည့်ပါဦး”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဆရာအေးရေ ကျောက်ထုပ်တုန်းက လက်နဲ့စမ်းကြည့်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကပေါ့ ဆရာအေးရေ”
“မိုးကုတ်ဘက် ပတ္တမြားကြီးတော့ ပြကျောက်ဆိုတာရှိတယ်လို့ ဖူးတယ်။ ခုလည်း ကိုအောင်သန်း ကျောက်က ပြရုံပြတာရှိမှာပေါ့။ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ပါ အထင်အတွေထိလိုက်ရတဲ့ ပြကျောက်စစ်စစ် ဆိုရမှာပေါ့”

ဟုပြောပြမိပါသည်။
ထိုကျောက်ပျောက်ကွယ်သွား ကိစ္စနှင့်ဆက်နွယ်ကာ သောကဇော်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး သောက်ထားသော ဗောဒကာအရက်၏ အရှိန်ပင် အလိုလိုပျောက်သွားတော့၏။ ထိုနေ့ညက ကိုအောင်သန်း အိပ်မပျော်နိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ပတ္တမြားသေသော်လည်း ပြကျောက်စစ်စစ် (၅) မိုင်စခန်းအနီးရှိချောင်းမှ ကိုအောင်သန်းရသဖြင့် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ဖူးခဲ့လေ၏။

ချမ်းမြေ့ကြား

နေပြည်တော်ကျော်

ပြောပြသော မြောက်ခင် ရပ်ကွက်မှ စာရေးဆရာ ဦးမောင်မောင်အေးနှင့်ဇနီးခေါ် တင် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) တို့ မိသားစုအထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ဤနေရာက အီကွေတာဇုန် ဖြစ်သည်။ အီကွေတာဇုန်မိုးရာသီဥတုက ပူပြင်းသည်။ နေအခါတွင် ပူပြင်းပြီး လေများကပူရာမှပွကာ အထက်သို့အနိုးငွေ့အဖြစ်ပျံတက်၏။ ကောင်းကင်ပြင်မှာ လေစုအေးများနှင့် ယင်းလေပူများတွေ့ရာက ညအခါတွင် မိုးအဖြစ်ရွာချပြန်သည်။ ယင်းကို ပျံကျမိုး ခေါ်သည်ဟု ငယ်စဉ်က အလယ်တန်းပထဝီသင်ခန်းစာတွင် မိမိသင်ယူခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ဤနေရာသို့ မိမိရောက်နေသည်။ အီကွေတာဇုန်မို့ အမြဲစိမ်းလန်းသော သစ်တောရှိသည်။ မိမိတို့ မြန်မာပြည်

တွင် တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်သာသီးသော သရက်သီးက ဤအရပ်တွင် (၁၂) ရာသီသီးသည်။ မည်သည့်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် သရက်ပင်ပေါ်မှာ သရက်သီးတွဲလောင်းတွေကိုတွေ့ရသည်။ အလားတူ ဒူးရင်းသီး၊ မင်းဂွတ်သီး၊ ကြက်မောက်သီးတွေလည်း ရာသီမပြတ်ရသည်။ မြို့ထဲသွားသည့်ကားလမ်းဘေးမှာ၊ မြို့ထဲကဆိုင်တွေမှာ အမြဲတွေ့ရသည်။

မိမိက ယခုအခါ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့ အပြင်ဘက် (၁၄) မိုင်အကွာ ကောင်ကီချန်သစ်စက်မှာရောက်နေသည်။ တစ်ခါက ရန်ကုန်မြို့ ရုံးကြီး

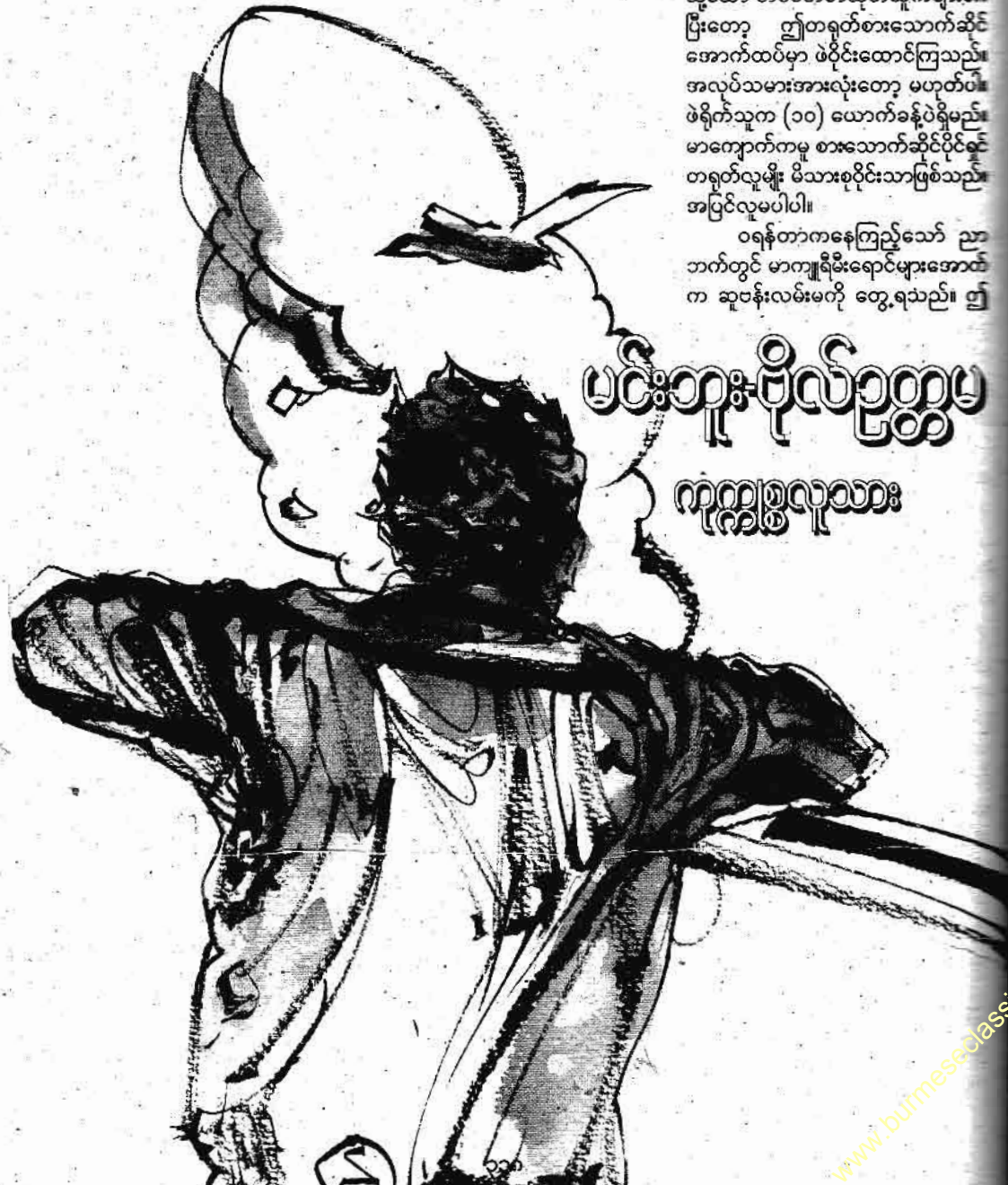
တစ်ရုံးတွင် နိုင်ငံရေးရာသုတေသီဖြစ်ခဲ့သော ယခုအခါအကြောင်းကြောင်းနှင့် ဘဝပြောင်းကာ သစ်စက်အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်လို့နေပြန်ပြီ။

သစ်စက်မှ နေထိုင်ရာအဆောင်၏ဝရန်တွာတွင် မိမိထိုင်ရင်း ဆေးတံဖွာလို့နေ၏။ အောက်ထပ်က မာကျောတံကစားနေသူများ မာကျောစွာနေသော အသံကို ကြားနေရသည်။ ပြီးတော့ ဖဲပိုင်းက ဆူညံသံများ၊ စနေနေ့တွင် ဤသစ်စက်ကလစာပေးသည်။ တစ်ဝက်စာလစာထုတ်လျှင်ထုတ် သို့မဟုတ် တစ်လပြည့်မှ စုပေါင်းကာထုတ်လျှင်ထုတ်။ သို့သော် တစ်ပတ်စာထုတ်သူကများ၏။ ပြီးတော့ ဤတရုတ်စားသောက်ဆိုင်အောက်ထပ်မှာ ဖဲပိုင်းထောင်ကြသည်။ အလုပ်သမားအားလုံးတော့ မဟုတ်ပဲ။ ဖဲရိုက်သူက (၁၀) ယောက်ခန့်ပဲရှိမည်။ မာကျောက်ကမူ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တရုတ်လူမျိုး မိသားစုပိုင်းသာဖြစ်သည်။ အပြင်လူမပါပါ။

ဝရန်တာကနေကြည့်သော် ညဘက်တွင် မာကျူရီမီးရောင်များအောက်က ဆူငန်းလမ်းမကို တွေ့ရသည်။ ဤ

မင်းဘူးမိုလ်ဥတ္တမ

ကုက္ကုတ္တလူသား

လမ်းကိုလွန်သော်ရော်ဘာတောရှိသည်။
ဝဲဘက်တွင် တောင်ကုန်းတစ်လုံးရှိသည်။
မိမိမျက်နှာမူ၍ထိုင်နေရာ တောင်ဘက်
တွင် အဝေး၌ ဆူပန်းလေဆိပ်ရှိသည်။
ညအမှောင်ထဲကနေ လေယာဉ်တွေတစ်
စီးပြီးတစ်စီးပျံတက်နေသည်။ ညဉ့်အ
တော်နက်တော့ မိမိက အခန်းတွင်းသို့
ပြန်ဝင်ကာ အိပ်ရာမှာလှဲလိုက်သည်။
တစ်ဆက်တည်းပဲ ကိုဌေးဦးကိုမေးလိုက်
သည်။

“ကိုဌေးဦး၊ ကြည်ခင်ကော”

“အောက်မှာလေ ကိုဝမ်း”

ကိုဌေးဦးကဖြေသည်။

ခက်သည်။ ဒီကောင်ကို ဖဲမရိုက်
ပါနဲ့လို့ပြောထားရာ သူကနားမထောင်
ဖဲခိုင်းဆိုလျှင် သူကမနေနိုင်။

“မင်းတို့က မလေးစကားလည်း
မတတ်ဘူး။ တရုတ်စကားလည်းမတတ်
ဘူး။ သူတို့အချင်းချင်း မလေးလိုပြော၊
တရုတ်လိုပြောပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်ပဲ အပေးအယူလုပ်လိမ့်မယ်။
မင်းတို့ကိုချလိမ့်မယ်”

လို့ ပြောထားသည်။ သူတင်
မဟုတ် ဘင်ဂါလီကုလားပျင်းလည်း
အလားတူဖြစ်သည်။ ဤသစ်စက်တွင်
ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ကလာသော ဘင်ဂါလီ
(၄) ဦးရှိသည်။ အမည်တွေတော့မသိပါ။
မွတ်စလင်တွေမို့ အိစ္စတ်တို့၊ မာမွတ်တို့၊
ဟူစိန်တို့တစ်ခုခုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အကျိုး
အဝါအမြတ်သူကို ကုလားဝါ၊ သွားခေါ
သူ ကို ကုလားခေါ၊ မျက်နှာကစပ်ဖြူနှင့်
ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင်ကို ကုလားရှုပ်နှင့်
အလုပ်လုပ်ရာတွင် ပျင်းတိပျင်းရွဲရွဲသူကို
မူ ကုလားပျင်းဟု မိမိတို့နားမည်ပေးထား
သည်။ ကုလားပျင်းကပြောသည်။ ဘင်္ဂ
လားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ ဒက္ကာမြို့တော်မှာတုန်းက
သူက ဖဲ Expert တဲ့။ ကုလားဆိုတော့
အင်္ဂလိပ်စကားတတ်သည်။ သူက ဖဲ
မာစတာ (master) ပါတို့။ ဒီတော့ သူ့ကို
ပြောလိုက်သည်။

ဒက္ကာမှာတော့ မင်းဟာ ဖဲဘုရင်
ပဲ။ အေး - ဒီမှာတော့ မလေးစကား
မတတ်၊ တရုတ်စကားမတတ်နဲ့ မင်းဟာ
ဖဲကျွန်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။

နောက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်
အစောတွင် ကြည်ခင်အသံကိုကြားရ
သည်။ မိမိက အိပ်ပျော်နေဟန်ဆောင်
လိုက်သည်။

“ငါတော့ ဒိုးတော့မယ်။ ညက
ဆစ်ထောင်လောက် ရှုံးတယ်”

ဖဲရှုံးသဖြင့် ပြေးတော့မည်ဟု သူ

ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မလေးသုံးလ
ဗီဇာကြီးနှင့်စာအုပ်ရှိသည်။ နောက်သုံး
လတော့ အေးအေးဆေးဆေးရှာလို့ရ
သေးသည်။ သူညီသန်းခင်သည် ဤသစ်
စက်သို့ ပထမဆုံးရောက်လာခဲ့သူ။
သန်းခင်က အငယ်ကကောင်။ စိန်ခင်
ကိုခေါ်သည်။ နောက်ကြည်ခင်တို့၊
မြသိန်းတို့၊ မျိုးလွင်တို့ရောက်လာကြ
သည်။ သန်းခင်သည် စာအုပ်ကိုရှင်းပြီး
စင်ကာပူသွားသည်။ စင်ကာပူမရောက်
မလေးအထွက် ဂျဟိုးဘာရှာမှာပဲ အဖမ်း
ခံရသည်။ ဂျဟိုးဘာရှာအချုပ်ထဲတွင်
(၄၈) ရက်နေပြီးတော့ သန်းခင်ကို
တခြားမြန်မာတွေ၊ ထိုင်းတွေနှင့်အတူ
ထိုင်းဘတ်ဆူရိုင်းဂလုတ်သို့ ပြန်ပို့သည်။
သန်းခင်က ဘန်ကောက်တွင် စာအုပ်ကို
မျက်နှာသစ်ပြီး မလေးဗီဇာကြီး (၃) လ
ယူကာ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက်
သူ့အလုပ်ကို ကြည်ခင်ကိုပေးခဲ့ပြီး သူက
ကြည်ခင်စာအုပ်ကိုရှင်းကာ ဘန်ကောက်
သို့ပြန်သွားခဲ့သည်။ ယခု ကြည်ခင်က
ဖဲရှုံး၍ပြေးတော့မည်။

ကြည်ခင်သွားပြီးသော် သူ့ဖဲကြေး
တွေ ဘယ်လိုဆပ်မလဲလို့ ကျွန်တော်တို့
စဉ်းစားကြသည်။ သူက ဖဲရှုံးလို့ပြေးတာ
ဟုတ်ပြီ။ ကျန်ခဲ့တဲ့မြန်မာတွေ ဘယ်လို
မျက်နှာနဲ့ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာကို သူက
မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ မျိုးလွင်က ကြည်ခင်၏
လခရဖို့ရှိတာနှင့် တရုတ်စားသောက်
ဆိုင်ပိုင်ရှင်အချောင်အား ပေးစရာရှိတာ
ပေးမည်။ ကျန်သောပေးစရာရှိတာတွေ
ကို ကျွန်တော်က ခေတ္တစိုက်ပေးထား
မည်။ လခထုတ်လျှင် အားလုံးအချိုးကျ
ဝေမျှခံကြမည်လို့ သဘောတူကြသည်။
ကံကောင်းလှစွာပဲ မြန်မာပွဲစားတစ်ဦးက
လူရိုက်လာသည်။ (ပိုက်ဆံယူပြီး မလေး
သို့ လူသွင်းကာဖြစ်သည်) သူ့တူလေးပါ။
အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါလို့ အလကားသွင်း
ရအောင် ပွဲစားကအကွက်ဆင်သည်။
အလုပ်လုပ်နေတုန်း ကိုဌေးဦးက
ဒီသတင်းလာပြောသည်။

“ကိုဌေးဦး အဲဒါ လူရိုက်လာတာ
ပွဲစားနဲ့ ကောင်လေးကို လူခွဲပြီးမေး။
သူက လူရိုက်လာတာကို ကျွန်တော်တို့
က အလကားသွင်းမပေးနိုင်ဘူး။
ကျွန်တော်တို့မလည်း ကြည်ခင်ဖဲကြေး
ပြဿနာရှိနေတယ်။ လူရိုက်လာပြီး ပွဲခ
မပေးဘူးဆိုရင် မြန်မြန်ပြောင်းခိုင်းလိုက်
တော့”

လို့ ကိုဌေးဦးကိုပြောလိုက်သည်။
အမှန်ပဲ လူရိုက်လာတာဖြစ်နေ

သည်။ ပွဲခ (၂၈၀) ရင်းဂစ်ယူ၍ ကောင်
လေးကို အလုပ်သွင်းပေးလိုက်သည်။
သည်နှင့် ကြည်ခင်ဖဲကြေးကိုစွဲက ပြီး
သွားခဲ့သည်။

မျိုးလွင်၊ ချစ်သောညီလေးမျိုးလွင်
ကျောင်းဆရာမကောင်မလေးရဲ့ချစ်သူ
ကောင်လေးမျိုးလွင်။ ဆရာမသိချင်းကို
နှစ်သက်မက်မောစွာဆိုလေ့ရှိသောညီ
လေးရေအခုတော့ မင်းက ဘယ်ဘဝကို
ရောက်နေပြီလဲ။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်ပြန်လာပြီး
မကြာမီ သန်းခင်နှင့်တွေ့၏။ ဟိုကောင်
ဖဲသမားရောဆိုတော့ မိန်းမရပြီး တက္ကစီ
မောင်းနေသည်တဲ့။ မျိုးလွင်ရောဆိုတော့
သန်းခင်က သက်ပြင်းချသည်။

“မရှိတော့ဘူး ကိုဝမ်း၊ သူတို့က
တုတ်သမားတွေ။ တုတ်နဲ့ပဲဆုံးသွားတယ်”
ဟူသောစကားကို စိတ်မကောင်း
ဖွယ်ရာကြားရသည်။ မျိုးလွင်သည်
သူ့ဌေးသားဖြစ်သည်။ သူ့ဌေးသားတို့
ထုံးစံနှင့်အညီ ငွေပေါသည်။ ဆေးချ
သည်။ ယခုတော့ ဆေးက သူ့ကို မပြန်
လမ်းသို့ခေါ် သွားခဲ့ပါရကော။

လူသည် အတိတ်၏သားကောင်
ဖြစ်သည်။ သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရာမှတ်တိုင်
များစွာရှိသည်။ သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့သည်မှတ်
တိုင်တွေထဲမှာ ကောင်းတာတွေရှိမည်။
မကောင်းတာတွေရှိမည်။ ကောင်းသည့်
အမှုတွေရှိမည်။ မကောင်းသည့်အမှုတွေ
ရှိမည်။ ကောင်းသောသူတွေရှိမည်။
ကျေနပ်စရာတွေရှိမည်။ နောင်တတစ်ဖန်
ပူပန်စရာတွေရှိမည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရား
တော်က ယင်းနောင်တတစ်ဖန်ပူပန်
ခြင်းအမှုကို အားမပေးပါ။ ယင်းကို
ကုက္ကုစ္စ ဟူ၍ အဘိဓမ္မတရားတော်
စေတသိက်ပိုင်း၊ အကုသိုလ်စေတဘိက္ခု
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသော်လည်း ကုက္ကုစ္စ၏
အဓိပ္ပာယ်မှာ ပြုအပ်ပြီးသော ဒုစရိုက်၊
မပြုလိုက်မိသောသုစရိုက်တို့၌ နောင်တ
တစ်ဖန်ပူပန်ခြင်းသဘောဟူ၍ဖြစ်သည်။

ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာတော်
ကြီး ဒေါက်တာသီလနန္ဒမာလာဘိဝံသ
က အဘိဓမ္မာသင်တန်းပို့ချချက်များ
တွင် -

“နောက်ကမားတာတွေပြုလုပ်ခဲ့
မိတဲ့အတွက် အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ပြန်ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊
နောက်က ကောင်းတာတွေ မပြုလုပ်ခဲ့မိ
တဲ့အတွက် အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်နေတာ၊ နောင်တဖြစ်နေ
တာ။ ဒါကြောင့် ကုက္ကုစ္စဆိုတာ နောင်ဟ
သဘော၊ နောင်တပူပန်တဲ့သဘောဟူ၍

ရှင်းလင်းတော်မူခဲ့သည်။

ကုက္ကုစသည် ဒေါသအုပ်စုထဲမှာ ငါသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေခြင်းဖြစ် သည်။ ပြုလုပ်ခဲ့မိသောကိစ္စ၊ မပြုလုပ် ခဲ့မိသော ကိစ္စအတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဆောင်းပါး၏အစတွင် မလေး သစ်စက်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပုံ၊ ညီငယ်ကို ငွေဦး၊ ကြည့်ခင်တို့နှင့် အတူနေခဲ့ပုံကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ ရုံးအလုပ်သမားဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းခဲ့ဖူးသောကျွန်တော်အတွက် ဤသစ်စက်အလုပ်သမားဘဝသည်ကား ပင်ပန်းလှသည်။ နောက်ကိုလည်း ပြန်မ ဆုတ်ချင်တော့၊ နောက်ကိုပြန်ဆုတ်၍ လည်း မရတော့။ ရန်ကုန်ပြန်လိုက လည်း ဘာမှရင်းနှီးလုပ်ကိုင်စားဖို့မရှိ တော့။ ၁၉၈၈ခုနှစ်တွင် လူ (၈၀၀၀) နှင့် အတူ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ကတည်းက နိုင်ငံ ခြားထွက်တော့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် အသစ်ဖွဲ့စည်း သောအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်လိုက်ပါ၍ ရပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုဗဟိုရေးရာ ကော်မတီတွင် လက်ကတုံးတောင်ဝေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထိုအဖွဲ့ အစည်းကို မယုံကြည်တော့။ ပြီးတော့ ဒီနေရာကနေ ကျွန်တော်ထွက်ခွာသွား ချင်သည်။ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ထွက်ခွာ သွားချင်သည်။ သို့နှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ လူတစ် ယောက်ဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ချင်တိုင်းပဲလုပ်လို့ရရော သလား။ ယခင် ဆောင်းပါးများတွင် ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ လူတစ် ယောက်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုက ဖြစ် တော့မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်ဖို့ရန်အကြောင်း တွေက ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးပေးသည်။ ဖျက်ဖို့ရာ ရှိလျှင် အကြောင်းတရားတွေကပဲ ဝိုင်း ဝန်းပံ့ပိုးပေးပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ဖျက်ခဲ့သည်။ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ သည်။ ဟော - ယခုတော့ တစ်ခါက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော၊ ရောက်ဖို့ရာဟိုတန်း က အခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် မည်သို့ မျှမဖြစ်နိုင်သော နိုင်ငံခြားသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိလို့နေပြန်ပါပကော။

အလုပ်ကပင်ပန်းသည်။ ရသည့် ငွေက တစ်နေ့ကို မလေးပိုက်ဆံ (၁၄) ရင်းဂစ်။ ရက်မပျက်ကြေး (၆၀) ရင်းဂစ် ပေါင်းပါမှ တစ်လကို ရှင်းဂစ် (၄၀၀)ပဲ ရသည်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၀၀)ကို ရင်းဂစ် (၂၈၀) (၁၉၉၀-၉၁) မှီ ရသည့် ငွေက ယူအက်စ် (၂၀၀) ပင်မပြည့်ပါ။

ဒီပိုက်ဆံနှင့်တော့ လူမဖြစ်သေးပါဘူးဆို တာသိသည်။ သို့သော် လောလောဆယ် တွင် ဒါကလွဲ၍ အခြားမရှိပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ရက်လွန်ဗီဇာကိုကျော်ပြီးခဲ့၍ နေထိုင်သူ။ အချိန်မရွေး ရဲအဖမ်းခံရနိုင် သည်။ တနင်္ဂနွေအားရက် ကွာလာလမ်းပွဲ မြို့ထဲသွားသော်အခါ ဘတ်စ်ကားကို အပေါက်ဝနားမှာမစီးရဲ။ နောက်ဆုံး သွားစီးရသည်။ ဘတ်စ်ကားကိုတားပြီး ရှေ့ပေါက်က ရဲတက်ကာ မှတ်ပုံတင် စစ်တတ်သည်။

အလုပ်ကပင်ပန်း၊ နေရတာက ကျီးလန်အစား၊ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ကြည့်ပါဦး။ မိုးရွာပြီးလျှင် မြူခြေတွေက ပြာနေအောင်သန်းလို့လာခဲ့ပြီး လွမ်းမော စရာနေရာလေးတစ်ခု။ ဒီဘဝကနေ ဘယ်တော့ငါလွတ်မှာလဲလို့တွေးမိသည်။ ကွာလာလမ်းပွဲမှာက နေက ည (၇)နာရီမှ ဝင်သည်။ ည(၇)နာရီအထိ ဝရန်တာမှာ ထိုင်၍ တစ်နေ့ကုန်အမောကို ဆေးတံ သောက်ရင်း ဖြေရသည်။

“စားလို့မကောင်းတာကို စားလို့ ကောင်းအောင်ချက်ရတယ်ကွယ်”

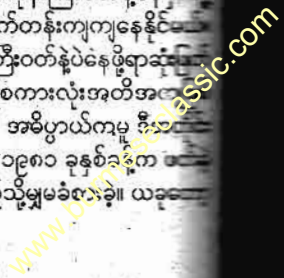
ဟူသော မျိုးလွင်၏ဆုသံကိုကြား လိုက်ရသည်။ မျိုးလွင်က ဇော်မင်းကို ဆု နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်မင်းသည် ပွဲစား ခေါ်လာသည့် မြန်မာမွတ်စလင်အမျိုး သားလေးဖြစ်သည်။ ဇော်မင်းက မျက် ရည်ဝဲနေသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်သို့ ကို ငွေဦးတို့လို တရုတ်ဆိုင်မှာမစား၊ ကိုယ့်ဘာသာ အလှည့်ကျချက်စားကြ သည်။ ယနေ့က ဇော်မင်းအလှည့်ဖြစ် သည်။ ဇော်မင်းက ဘယ်မှာတင်းချက် တတ်ပါမလဲ။ ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦး တည်းသောသားလေးဖြစ်သည်။ ပွဲစား ကအဆွယ်ကောင်း၍ အမေကနိုင်ငံခြား သို့ လွတ်ရာက ဘာမှန်းမသိဘဲ ယောင် တီယောင်ကန်းဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့ရောက် လာခဲ့သူ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က အင်းစိန်ထောင်ဆေးရုံဆရာဝန်တစ်ဦး သည် သေနတ်ပစ်ခံရပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ သည်။ ဘာအကြောင့်လဲ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့။ ခင်ပွန်းဆရာဝန်ကွယ်လွန် တော့ ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယင်းကိုယ်ဝန်သည် ဇော်မင်းပဲဖြစ်သည်။ မိခင်က (၁၀) တန်းပြန်ဖြေ ဆေးတက္က သိုလီတက်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဇော်မင်းသည် အမေတစ်ခုသားတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကုလားထိုင်မှာပြန်ထိုင်လိုက်တော့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နေလို့နီကြီးက ရော်ဘာ

ပင်ဖျားတော့အုပ်ကြားကို ဝင်သွားကွယ် ပျောက် ညသို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ နေမင်းကြီး ရေ တစ်နေ့တာနွေးထွေးမှုတွေပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါဘယ်။ စိတ်တွေက ဆောတ် တည့်ရာမရ ကိုယ်က အသက်ကြီးဆုံးမို့ ဟန်လုပ်နေရသည်။ မြန်မာအလုပ် သမားက အများဆုံး (၁၃) ယောက်ထိ ခို သည်။ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် တစ်ခါ တလေ (၇) ယောက်၊ (၈)ယောက်တန် သည်။

ဒီအခါမျိုးတွင် ငယ်စဉ်က မိဘ များ၏အရိပ်အာဝါသ၌ အေးချမ်းစွာ နေခဲ့ရသောဘဝကို ပြန်လည်၍ တမ်းတ မိတတ်သည်။ မရနိုင်တော့သောအရာ ကို ပြန်လည်တမ်းတနေသော ကုက္ကု လူသား ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်က ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အတွက် ကုက္ကု ဖြစ်နေခြင်းမဟုတ် ပင်ပန်းဆင်းရဲရာက နေ ငယ်စဉ်က မိဘအရိပ်တွင်အပူအထိ တင်းမဲ့စွာနေခဲ့ခြင်းကို ပြန်လည် တောင့်တနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းတို တော့ ဖခင်က ငဖဲမြို့တွင် အလယ်တန်း ပြဆရာသွားလုပ်ပါ။ တစ်နှစ်ပြည့်သော် မင်းဘူးကျောင်းသို့ အထက်တန်းပြန် ပြန်ခေါ်ပါမည်ဟုပြောသည်။ အထက် ကျောင်းဆရာ၊ အမေကျောင်းဆရာ အဖေက မိဘမျိုးရိုးကိုပဲလုပ်စေချင် သည်။ ကျွန်တော်ကငြင်းခဲ့သည်။ ငါ့ သင်တန်းခိုးလျှောက်ထားသည်။ ဗိုလ်ပြု လျှင် ချစ်သူနှင့်လက်ထက်မည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်မှာကပ်နေခဲ့သည်။ ငါ့ သင်တန်းလည်းမအောင်၊ ချစ်သူက လည်း ကျွန်တော့်ကိုမယူ စွန့်ပစ်တော့ စိတ်ဆိုးပြီးတော့ သည့်မိန်းမကောက်ထု ရာ အိမ်ထောင်ရေးကဆိုးမိုးမှောင်ထဲ ကျွန်တော်ကျသွားပါလေတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီးအရှင်ဇနကာဘိဝံသက တစ်ဘဝသံသရာ ကိုယ်တိုင် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားတော်မူခဲ့ အသက် (၂၀) ရောက်တော့ ဘုန်းကြီး က စဉ်းစားတယ်၊ ငါဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့ ဘဝမှာနေမလား၊ လူဝတ်ကြောင်အဖြစ် နဲ့ နေမလား။ ငါက အတက်တန်းတည်း နေလိုတယ်။ ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့နေမှ ဘဝမှာ အထက်တန်းကျကျနေနိုင်မယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့ပဲနေဖို့ရာဆိုလို့ လိုက်တယ်။ (စကားလုံးအတိုအတို ချင်မှဖြစ်မည်။ အမိပွယ်ကုမူ ဒီဘဝ ပဲ ဖြစ်သည်။) ၁၉၈၁ ခုနှစ်ခန့်က စဉ်က မိမိမည်သို့မျှမခံစားခဲ့။ ယခု

မိမိခံစားလို့နေရပြီ။

ဆရာတော်၏အဆုံးအဖြတ်သည် မှန်ကန်လှသည်။ မိမိအသက် (၂၈) အရွယ်တုန်းက ဒီလိုအဆင့်အတန်းမြင့် တဲ့အတွေးကို မိမိဘာပြုလို့မတွေးမိခဲ့တာ လဲ။ အင်မတန်မှ အတွေးအခေါ်နိမ့်ကျ ခဲ့သောမိမိပါတကား။ ယင်းသည် ကုက္ကုစ္စ ဖြစ်သည်။ မိမိက ဘယ်တွေးမိမှာလဲ။ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ဖို့၊ ရည်းစားနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဆိုသောဇောတွေကပ်နေခဲ့သည်လေ။ အဲဒီလိုတွေးမိဖို့နေသော အမရပူရ ဦးပိန်တံတားကို ရည်းစားနှင့် အခေါက် ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ဒီနား မှာ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်ရှိမှန်းပင် မိမိမသိခဲ့လေသ့။ ဒီတော့လည်း လူဆို တာ တန်ရာတန်ရာဖြစ်စမြဲပါ။ ဒီလို ကိလေသာတွေဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒုက္ခပင်လယ် ကြောမော့ခဲ့တာ ဘာဆန်းတာလိုက်လို့ လဲ။

ပြီးတော့ ရှိပါသေး၏။ မြန်မာ နိုင်ငံတွင် စတုတ္ထမြောက် တိပိဋကဓရ တိပိဋကကောဝိဒဘွဲ့ရဆရာတော်ဦးသု ဇော်လလင်္ကာရ နောင်တော် ဆရာတော် သွေးမတော်သားမစပ်ပါ။ သို့သော် ဆရာတော်သည် မိမိထက်တစ်လပဲကြီး ၏။ မိမိက ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်ဖွား၊ ဆရာ တော်က ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇွန်လဖွားဖြစ် သည်။ ဆရာတော်သည် သက်တော် (၇၇)နှစ်တွင် ပိဋကတ်သုံးပုံအာဂုံဆောင် စုဦးလိပ်ဖြစ်လို့နေခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်တွင် မိမိ သည် ဆားငန်ရေကို တစိုက်မတ်မတ် သောက်သုံးနေခဲ့ဆဲပါလား။ အသိခေါက် ဆက်အဝင်နက်ခဲ့သူမှာ မိမိဖြစ်သည်။ နောင်တရမိသည့် ကုက္ကုစ္စလူသားလို့ ထင်ပွန်းတပ်လျှင်လည်း ခံယူပါမည်။ ဒါတွေဒါတွေအတွက် နောင်တရမိတာ ထတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အလုပ်ကပင်ပန်းတော့ နားရမည့် အချိန်၊ နားရမည့်ရက်ပဲ မျှော်နေမိသည်။ "ထူထူ" ဟူသော နေခင်း (၁၂) နာရီ အလုပ်ဆင်းဥက္ကဋ္ဌက နားဝင်ချီလှသည်။ သရုပ်စားသောက်ဆိုင်တွင် စားရသော နေခင်းစာများသည် မိမိဘဝတွင် အရ သာအရှိဆုံးဖြစ်သည်။ ပင်ပန်း၍ ထမင်း စားကောင်းခြင်းပါ။ ကြက်သားမာလာ ချက်၊ ခရမ်းသီးနှပ်တိုက် မြန်မာဟင်း အတိုင်းဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေ တည်း သီးအနုလေးတွေကို ပုစွန်ဆီတံနှင့် ခြောက်အသေးလေးတွေနှင့်ချက်သည်။ နှစ်နှစ်နေ့မြို့ထဲသွားလျှင် မြို့လယ် ဘာင် ချောင်တစ်လမ်းသေး ထမင်းဆိုင်

မှာ ငါးပိရည်ကျိုနှင့် ပဲစောင်းလျားသီး ပြုတ်၊ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်တို့ရပါသေး၏။ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေတွင် ဤချောင် ကစ်ထမင်းဆိုင်၌ ငါးပိရည်ကျိုနှင့် ထမင်း ကို အားပါးတရစားရင်း အိမ်ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်ကာ မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးပါသည် ကော။

ဘန်ကောက်ရိုမိတ်ဆွေများထဲက စာရသည်။ ဘန်ကောက်က ဂျပန်သံရုံး တွင် ဂျပန်ဗီဇာပေးနေသည်။ လူ (၁၀) ယောက်လျှောက်လျှင် (၇)ယောက်ခန့်ရ သည်တဲ့။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလလယ် ခန့်ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဘန်ကောက်ပြန်ဖို့ ရာ စီစဉ်ရသည်။ အိတ်ကိုရင်းရင်းနှင့် ကက်ဆက်ခွေအသစ်တစ်ခွေထွက်လာ ခဲ့သည်။ မြို့ထဲက ယော်ဟန်ကုန်တိုက် တွင် ဝယ်လာခဲ့ပြီး မဖွင့်ရသေးသော အခွေ။ ယင်းအခွေကို ဇော်မင်းအားပစ် ပေးလိုက်ပြီး-

“ဖွင့်ကြည့်စမ်းကွာ”
ဟုပြောလိုက်သည်။ ဇော်မင်းက ကက်ဆက်ထဲသည့်၍ ဖွင့်လိုက်၏။ ဂျွန် ဒင်ဗာ၏ 'on the road again' သီချင်းသံ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဩော် 'on the road again' တဲ့လား။ ဂျွန်ဒင်ဗာသည် 'Take we home' 'Country road' သီချင်းဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သူ ယင်းသီချင်းအောင်မြင် ရာ မှတ်စုဒုတိယသီချင်း 'on the road again' ကို သူက ဆက်၍ သီဆိုခဲ့သည်။ 'on the road again' လမ်းပေါ် သို့ ထပ်မံ၍ပါတဲ့။ လမ်းသစ်တစ်ခုပေါ် သို့ ကျွန်တော်ရောက်ရပါဦးမည်။ မလေးရှား သို့ ပြန်လာဖို့စီမံခန့်ခွဲတော့ဟူသော နိမိတ် ကိုရလိုက်ပါပြီ။

ကွာလာလမ်းပူက ခိုဒါဘာရူးထိ အဝေးပြေးညကားစီးရမည်။ ခိုဒါဘာရူး ကနေ ရတန်ဗဂျန်းဆိုသည့်မလေးနယ် စပ်ကို တက္ကစီစီးရမည်။ ရတန်ဗဂျန်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းသည် ထိုင်းနိုင်ငံ ဆူရိုင်း ဝလုတ်ဖြစ်သည်။ ဟိုဘက်ကမ်းဒီဘက် ကမ်းနယ်စပ်မြို့များ။ ဒါက ဆရာ ကိုသန်းခင်၏ ညွှန်းကြားချက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာ၏ညွှန်းကြား ချက်ကို အတိအကျလိုက်နာလေသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ရက်နေ့ ကွာလာလမ်းပူအဝေးပြေးကားဂိတ်ကနေ ကျွန်တော်စီးသောကားထွက်ခွာလာချိန် တွင် အိက္ခေတာပုံကျူးမီးက အုန်းအုန်းထ အောင် ရွာသွန်းလို့နေခဲ့ပေသည်။

အတ္ထဝါလင်္ဂါး ဖနောင့်အတက် သေးပေက်ပါ

ကျွန်တော်၏ အစ်မအကြီးဆုံးမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ သမိုင်း(၁)ရပ်ကွက်မှာနေပါ သည်။ တစ်နေ့ အစ်မဖြစ်သူထံ အလည် သွားရာ မျက်နှာမသာမယာနှင့်ထိုင်နေ သော အစ်မကို တွေ့ရသဖြင့် အကျိုး အကြောင်းမေးကြည့်ရာ ဖနောင့်တွင် အတက်ထွက်နေကြောင်း၊ လမ်းသွားပါ က အလွန်နာကျင်ကြောင်း ပြောပြပါ သည်။ ဆရာဝန်နှင့်ပြသောအခါ ခွဲစိတ် ပြီး အတက်ကိုဖြတ်ပစ်မှာဖြစ်ကြောင်း၊ ခွဲစိတ်မှုခံယူလိုပါက အတက်ထွက် သည့်အရိုးအခြေအထိဆေးထိုး၍ ကုသ ရမှာဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြ၏။ ခြေဖနောင့် အပေါ်အရိုးမှ အတက်ထွက်လာပြီး အသားအရွတ်များကို ဖောက်ထွက်လာ ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

အစ်မဖြစ်သူမှာ မခွဲစိတ်ချင်ပါ။ ဆေးထိုးပြီး ကုသသည့်နည်းဖြင့်လည်း မကုသချင်ပါ။ လွယ်လွယ်ကူကူ သက် သက်သာသာနှင့် ပျောက်သည့်နည်းကို သာ မျှော်လင့်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ် သည် အစ်မကြီးခံစားနေရသောဝေဒနာ ကို မခွဲစိတ်ရဘဲ ပျောက်အောင်ကုပေး ချင်၏။ မေးပါများ စကားရဆိုသလို ကုသနိုင်သောနည်းကိုရလေပြီ။ နည်းမှာ လွယ်လွယ်လေးဖြစ်သည်။

အိမ်သုံးဆားကိုနင်းရပေမည်။ ရောဂါပျောက်ချင်သောအစ်မဖြစ် သူမှာ နေ့စဉ်ဆားနင်းလေသည်။ နင်းစ က ဝေဒနာခံစားရသော်လည်း ကြာကြာ နင်းပါက မနာကျင်တော့ပါ။ (၁) နာရီ ခန့်နင်းပြီး ရေချိုးပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် (၁၅) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ နာကျင် သည့်ဝေဒနာ မရှိတော့ပါ။ လူကောင်း ပကတိဖြစ်သွားပါသည်။ ဆေးရုံတွင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရာ ထွက်နေသော ဖနောင့်အတက်မှာ လုံးဝမရှိတော့ပါ။

စာရေးသူလည်း အစ်မဖြစ်သူကို ကျေးဇူးပင်ခွင့်ရသဖြင့် များစွာဝမ်းသာ နေရပါသည်။ အများပြည်သူများ အတွက်လိုအပ်ပါက အသုံးချနိုင်ပါ ကြောင်း စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ဖြင့် ဖြန့်ဝေပေးလိုက်ရပါသည်။

မင်းဘူး-မိုလ်ဥတ္တမ

အတ္ထဝါလင်္ဂါး

ဦးထွန်းလှ၊ ဒေါ်ရွှေမြတို့မှာ
ညောင်ပင်သာရွာကြီးတွင် နေထိုင်ကြသူ
များ ဖြစ်သည်။ ထိုညောင်ပင်သာရွာကြီး
က စစ်တောင်းမြစ်၏အရှေ့ဘက်ကမ်း
တွင်တည်ရှိပြီး စစ်တောင်းမြစ်နှင့်မနီး
မဝေးဖြစ်သောကြောင့် သူတို့လုပ်ပိုင်ခွင့်
ရထားကြသောလယ်မြေများမှာ မိုးအခါ
မြစ်ရေကြီးပြီး မြစ်ကမ်းပါးများပေါ်သို့
မြစ်ရေလျှံတက်ရာ လယ်ကွင်းများထဲကို
ပါ မြစ်ရေများရောက်ရှိလေသည်။ မြစ်
ရေပြန်လျော့သောအခါ မြစ်ရေထဲ၌ပါ
လာသောနန်းအနည်အနှစ်များက လယ်
ကွက်တွေထဲတင်ကျန်နေခဲ့သောကြောင့်
လယ်ကွက်များမှာ သဘာဝနန်းမြေ
များဖြင့် မြေညှဏကောင်းကာ စိုက်
ပျိုးသမ္မု ကောက်ပဲသီးနှံများ အထူး
အောင်မြင်လေသည်။

ထိုမျှမက စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းပါး
တစ်လျှောက် ကိုင်းတောများအား ခုတ်
ထွင်ရှင်းလင်းပြီး မီးရှို့ပေးလိုက်သော
အခါ ကိုင်းမြေများပေါ်ထွန်းလာခဲ့၏။
ထိုကိုင်းမြေ၌ မြေပဲ၊ ခရမ်းချဉ်၊ ပြောင်း၊
ဆေးရွက်ကြီး၊ နေကြာ စသည့် ဆောင်း
သီးနှံများကိုပါ စိတ်ကြိုက်စိုက်ပျိုးနိုင်
ခြင်းကြောင့် ဆောင်းသီးနှံဝင်ငွေက
လည်း မလိုချင်လောက်အောင်ရရှိကြ
လေသည်။

ဦးထွန်းလှတို့မှာက လယ်စေတနာများ
၍ လူငှားနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ဖြင့်
ငှားရမ်းပြီးစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြရလေ၏။
လယ်မှထွက်သော ကောက်ပဲသီးနှံများ၊
ဆောင်းသီးနှံများ၏ ဝင်ငွေတို့ကြောင့်
တစ်နှစ်ရသောဝင်ငွေမှာ သူတို့မိသားစု
အတွက် ပိုလျှံခဲ့ကြလေသည်။

ဦးထွန်းလှတို့၏မိသားစုမှာ သား
သုံးယောက်နှင့်သမီးတစ်ယောက်ပေါင်း
မိသားစုငါးယောက်ရှိလေသည်။ စိုက်ပျိုး
ပျိုးရေးအဆင်ပြေကာ နှစ်စဉ်ဝင်ငွေ
ကောင်းခဲ့သဖြင့် ဦးထွန်းလှတို့မှာ နှာ
မျက်နှာဖုံး၊ ရွာ၏သူဌေးများဖြစ်လာခဲ့
လေသည်။ သားသမီးများကို လိုလေ
သေးမရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားပေး
နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

လုပ်ငန်းတွေကကောင်း၊ သီးနှံ
တွေကထွက်ပြီး စီးပွားရေးတွင် အဆင်ပြေ
သော်လည်း ဦးထွန်းလှတို့မှာ သက်တမ်း
မရှည်ခဲ့ကြချေ။ အသက် (၆၀)ပြည့်ပြီဖြစ်
သော ဦးထွန်းလှက ပန်းနာရောဂါဖြင့်
ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ရွှေမြမှာလည်း
ယောက်ျားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်း
ကြောင့် အားလျော့ကာ တပိန်မိ
တချောင်ချောင်နှင့်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

တင်ထူး

(ဇေယျဝေဓိ)

အရေးကြီးက လွေးနီးကြပါသည်

တစ်ညတွင် မိခင်ကြီး အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲလေတော့သည်။ သားသမီး များမှာလည်း ဖခင်ကြီးမရှိတော့သည့် နောက်တွင် သည်မိခင်ကြီးကိုပင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေခဲ့ရာမှ ယခု မိခင်ကြီးအိပ်ရာထဲလဲခဲ့သောအခါ စိုးရိမ် ပူပန်မှုများရှိခဲ့ကြတော့သည်။

“သားတို့သမီးတို့၊ အမေအနား လာကြပါဦးကွယ်”

“သားတို့သမီးတို့၊ အမေအနားမှာရှိ နေကြပါတယ် အမေ”

“ဟို - နောင်နောင်ကော”

“သားလည်း အနားမှာရှိနေပါ တယ်အမေ”

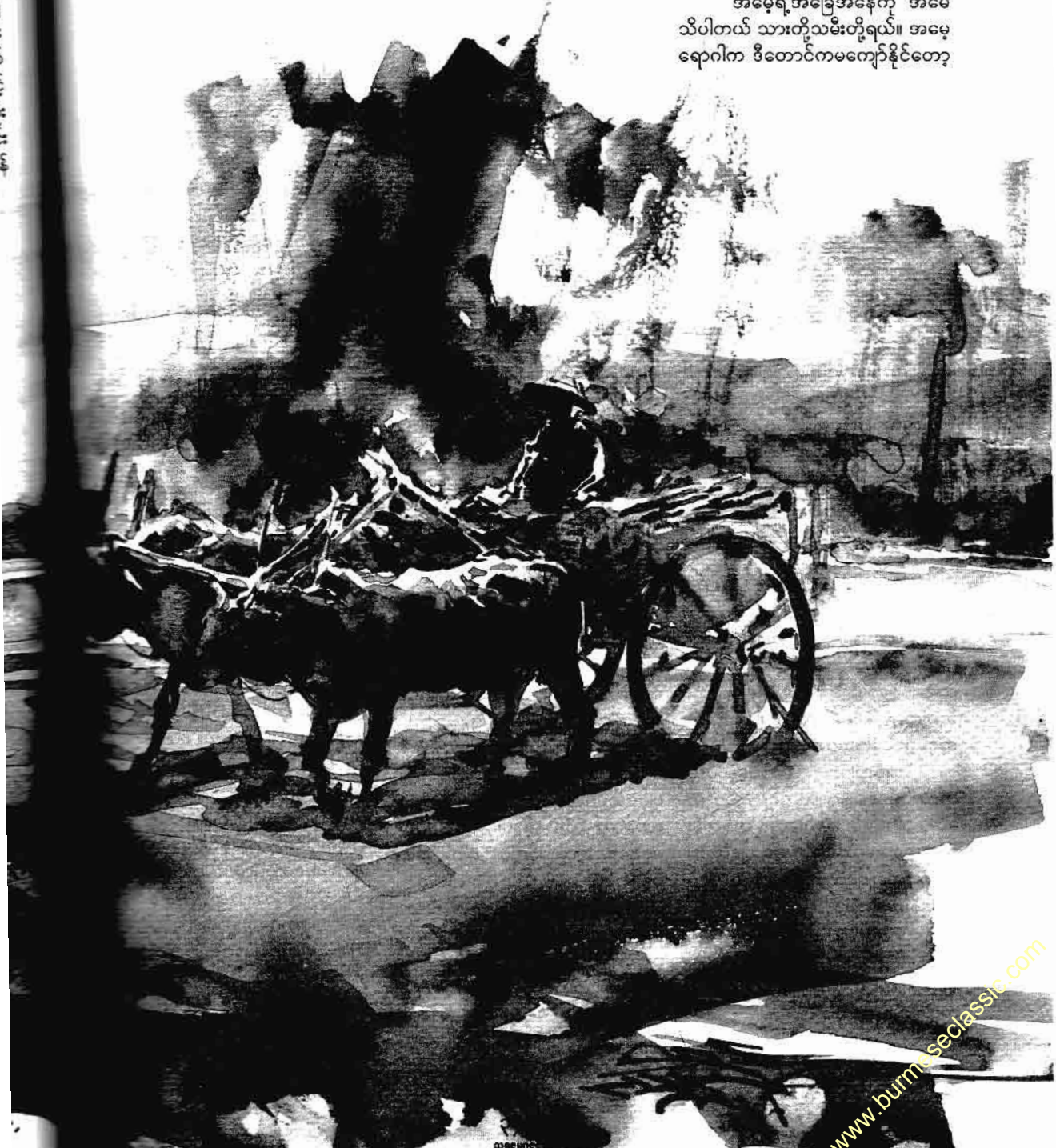
တကယ်တော့ နောင်နောင်က သားအရင်းမဟုတ်ပေ။ သူတို့အိမ်တွင် လူငှားဝင်လုပ်နေသော ထွန်းမောင်ဆိုသူ မှဆိုးဖို၏သားဖြစ်သည်။ ထွန်းမောင် မြစ်ဘေး၌ ကိုင်းတောများခုတ်ထွင်ရှင်း

လင်းရင်း ပိုးထိ၍သေဆုံးခဲ့လေရာ မိဘ မရှိရာသောနောင်နောင်လေးကို ဦးထွန်း လှ၊ ဒေါ်ရွှေမြတို့က သားအဖြစ်မွေးစား ခဲ့လေသည်။

“က-သားတို့သမီးတို့အမေအနား မှာရှိနေကြတယ်ဆိုရင် အမေမျက်စိ နှစ်လုံးမမိတ်ခင်မှာ သားတို့သမီးတို့ကို မှာ စရာရှိတာမှာသွားချင်တယ်ကွယ်”

“အို - အမေရယ် နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားကိုမပြောပါနဲ့ အမေရယ်”

“အမေရဲ့အခြေအနေကို အမေ သိပါတယ် သားတို့သမီးတို့ရယ်။ အမေ ရောဂါက ဒီတောင်ကမကျော်နိုင်တော့

ပါဘူးကွယ်။ ဒါကြောင့် အမေ မှာစရာ ရှိတာမှာသွားပါရစေကွယ်”

“အမေတို့အဖေတို့မရှိကြတော့ရင် သားတို့သမီးတို့နဲ့ သားလေးနောင်နောင် ရယ်ပဲကျန်ခဲ့ကြမှာနော်”

“သားလေးနောင်နောင်ရဲ့အဖေဟာ အမေတို့ရဲ့လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့ ပိုးထိပြီး သေဆုံးခဲ့ရလို့ သူ့သားလေးနောင်နောင်လူမမည်လေးဟာ မိမရိဖမရိတစ်ကောင်ကြွက်လေး အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ အမေတို့က သားအဖြစ်နဲ့ မွေးစားခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ တကယ်တော့ နောင်နောင်ဟာ မွေးစား သားဖြစ်ပေမယ့် အမေတို့ကို တကယ် မိဘတွေလို သဘောထားပြီး အားလည်း ကိုးရာပါတယ်။ ပြီးတော့ သားတို့သမီး တို့ကိုလည်း အစ်ကိုရင်း၊အစ်မရင်းတွေ လိုချစ်ရာပါတယ်ကွယ်။ ဒီတော့ အမေ မသေမီ သားတို့ကိုမှာချင်တာက ကျန်ခဲ့ တဲ့ပစ္စည်းတွေလယ်တွေကို နောင်နောင် အပါအဝင် သားတို့သမီးတို့မျှတတ ခွဲဝေကြပြီးလုပ်ကိုင်နေသွားကြဖို့ပါပဲ”

မိခင်ကြီးမှာ စကားရှည်ရှည်ပြော ခဲ့ရ၍ မောလာလေသည်။

“အမေအမေစကားတွေမပြောပါ နဲ့တော့ အမေရယ်။ အမေဆန္ဒအတိုင်း သားတို့လုပ်ကြမှာပါ အမေ”

မိခင်ကြီးလည်း မောရာမပြိုင်ကျ သွားခဲ့လေရာ သတိပြန်လည်မလာခဲ့ တော့ချေ။

“ဟင် - အမေ၊ အမေ အမေကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

“အမယ်လေး၊ အမေရဲ့၊ သမီးတို့ မောင်နှမတွေကို စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ ပြီလား အမေရဲ့”

မိခင်ကြီးဆုံးပါးသွားပြီးနောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားသမီးများလည်း မိဘများကျန်ရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများကို အမွေခွဲဝေခဲ့ကြတော့သည်။

အစ်ကိုကြီး၊ နောင်နောင်ကို ဘယ်လိုခွဲဝေပေးမှာလဲဟင်။ ညီတို့က တော့ သားသမီးအရင်းတွေနဲ့ တစ်တန်း တည်းခွဲပေးမယ်ဆိုရင် မကျေနပ်ဘူး။ မွေးစားသားဖြစ်လို့ အသင့်အတင့်ပဲ ခွဲပေးနိုင်မယ်ဗျာ”

“အေးပါတာ ငါ့ညီ၊ ညီမများဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ခွဲပေးမှာပါ။ အစ်ကိုကြီးလည်း မွေးစားသားကို ငါတို့နဲ့တစ်ပြေးတည်း ဘယ်ခွဲပေးနိုင်ပါ့မလဲကွ”

“ကဲ - နောင်နောင် မင်းဟာ ငါတို့ မိဘတွေက အားကိုးရာမရှိလို့ ကျွေးမွေး

စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ။ အခု ငါတို့မိဘ တွေလည်းမရှိကြတော့လို့ ကျန်တဲ့ပစ္စည်း တွေခွဲဝေကြရာမှာ မင်းကိုတော့ ငါတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်းထားပြီးခွဲပေးနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းကိုလုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင် အောင် လယ်ငါးစကနဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းခွဲ ပေးမယ်။ အဲဒါ မင်းဘာသာလုပ်ကိုင်စား ပေတော့ နောင်နောင်”

“ဒီလောက်ခွဲပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

နောင်နောင်သည် ခွဲဝေပေးပြီး နောက် ကျန်သည့်လယ်မြေများ၊ ကျွဲနွား များ၊ အတွင်းပစ္စည်းများကို ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်စု အညီအမျှခွဲဝေယူခဲ့ကြ သည်။

“ကဲ - ညီမအငယ်ဆုံးကိုတော့ ဟောဒီအိမ်ကြီးကိုအပိုင်ပေးမယ်။ ညီမ လေး ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျေနပ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး ရယ်”

အစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် နှမတို့မှာ မကြာမီတွင် အိမ်ထောင်အသီးသီးကျခဲ့ ကြကာကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မိဘအမွေပစ္စည်းများနှင့် လုပ်ကိုင်စား သောက်နေခဲ့ကြလေသည်။

“နောင်နောင်ရာ၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ ဦးထွန်းလှ၊ ဒေါ်ရွှေမြတို့ရဲ့ မွေး သားစားဆိုတာ တစ်ရွာလုံးကသိနေကြ တာပဲ။ မင်းကိုခွဲပေးတဲ့အမွေပစ္စည်းက မဖြစ်စလောက်ပဲကွ။ တကယ်ဆိုရင် မင်း လည်း သူတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ တန်းတူရသင့် တာပေါ့”

“နေပါစေဗျာ၊ အခုခွဲပေးတာတင် ပဲ ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်စားလို့ရပါပြီ။ သူတို့ နဲ့တူဖက်ပြီးမလိုချင်ပါဘူးဗျာ။ တန်းတူ ရရမှဆိုရင်လည်း အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်း တွေကွဲကြရုံပဲရှိမှာပေါ့”

နောင်နောင်က မူလကတည်းက မိမရိဘမရိ စီးပွားဆို၍ တစ်ပြားတစ်ချပ် မျှပိုင်ဆိုင်မှုမရှိသူဖြစ်ကာ ယခုခွဲဝေပေး လာသော လယ်နှင့်နွားတစ်ရှဉ်းနှင့်ပင် အေးအေးလူလူလုပ်ကိုင်စားမည်ဟုတော့ မိခဲ့သည်။

ဦးထွန်းလှ၊ ဒေါ်ရွှေမြတို့၏သား သုံးယောက်နှင့်သမီးတို့မှာ မိဘအမွေ ပစ္စည်းများနှင့် ရွာထဲတွင်မော်ကြားနိုင်ခဲ့ ကြသည်။ လယ်စကတွေကများ၊ ကျွဲနွား ကလည်း ပြည့်စုံ၊ ရွှေငွေတွေရခဲ့ကြတော့ မော်ကြားနိုင်ကြပြီပေါ့လေ။

သူတို့အမွေရခဲ့သော လယ်မြေ

များကို ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ လူငှားနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ထဲတွင် လူငှားဝင်လယ် သူတို့မှာ တစ်ခါဆက်ဆံဆယ်ခါလန်ဖြစ် ခဲ့ကြ၏။ တချို့ကစိုက်ပြီးပျိုးပြီးသည်အထိ သည်းခံပြီးလုပ်ခဲ့ကြ၏။ တချို့ဆိုလူ ငှားလုပ်လက်စ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာထိ စကားများကာ လူငှားမှထွက်ခဲ့ကြသည်။

တကယ်တော့ လူငှားများ၏ အပြစ်မဟုတ်ပေ။ လူငှားများအားတွေ့ မွေးရာတွင် အမြဲတမ်းဖြစ်သလိုဟင်းနု၊ ကျွေးမွေးပေးခဲ့ကြ၏။ သူတို့ကထော့ နေ့တိုင်း ဟင်းကောင်းမပါ၍မစားကြ ချေ။ တကယ်တမ်း လယ်ထဲရွံ့ထဲရေထဲ တွင် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်ကြရသည့် က လူငှားများသာဖြစ်၏။ ပင်ပန်းထော့ ဟင်းကောင်းလေးနှင့်စားချင်သည်မှာ လူသဘာဝပင်။ စာရင်းဒိုင်က ခွဲခြား၍ ကျွေးမွေးပေးသောအခါ ကြာရှည်လာ တော့ ထိုဒဏ်ကိုမခံနိုင်ကြဘဲ အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နောင်နောင်ကတော့ သူ့ကိုခွဲပေး သော လယ်ကလေးကို ဖိဖိစီးစီးနှင့် အ တစိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် နှစ်စဉ်အိမ် အထွက်ကောင်းခဲ့သည်။

ခုတော့ နောင်နောင် အိမ်ထောင် ပြု၍ သားဦးလေးပင် မွေးဖွားလာခဲ့ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ - နောင်နောင် မင်းကိုခွဲပေး တဲ့လယ်မြေအခြေအနေကိုကောသိလားကွ”

ဘာသိရမှာလဲဗျာ။ ခွဲပေးတဲ့ လယ်မြေဟာ လယ်မြေတွေပဲပေါ့ဗျာ”

“မင်းလယ်မြေရဲ့အနောက်ဘက် က ညောင်ပင်ကြီးမှာ အစောင့်ခိုထား တဲ့ကွ။ ဦးထွန်းလှတို့ အဲဒီလယ်ခွဲခံ ဆင်းလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် တင်မြှောက် ပသပြီးမှ ဆင်းကြတာကွ။ မင်းကောသိ မြောက်ပသပေးရဲ့လားကွ”

“ကျုပ်ကတော့ လယ်နတ်တွေ တင်ပေးပါတယ်ဗျာ။ ညောင်ပင်ရဲ့ အ စောင့်ကိုတော့ ရှိနေမှန်းမသိလို့ မြောက်ပတော့မလုပ်မိဘူးဗျ”

“မိရိုးဖလာအရ လယ်နတ်တွေ တာလည်းတင်ပေါ့ကွ။ ညောင်ပင်တွေ ကိုလည်း တင်မြောက်ပသပေးရင် အ တွက် အန္တရာယ်ပိုကင်းနိုင်တာပဲ လေ။ တကယ်တော့ အစောင့်အစောင့် တွေက ကောင်းကျိုးသာမပေးဘဲ အန္တရာယ် မယ်။ ဆိုးကျိုးကိုတော့ အခါအခါ

နိုင်တယ်လေကွာ”

“အေးပါဗျာ၊ ကျုပ်က အဲဒီညောင်ပင်မှာ အစောင့်အရှောက်ရှိနေမှန်းမသိခဲ့လို့ မတင်မြောက်မပသမိတာပါ။ အခုလို သိရပြီဆိုရင်တော့ ကျုပ်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူးလေ။ တင်မြောက်ပသပေးရမှာပေါ့”

“ဪ - ဒါနဲ့ အဲဒီညောင်ပင်စောင့်ကို တင်မြောက်ပသပေးတော့ ဘယ်လိုတွေတင်မြောက်ပသပေးရတယ်ဆိုတာ သိသလားဗျ”

“အင်း - ဦးထွန်းလှတို့ရဲ့စဉ်တုန်းကတော့ ငှက်ပျောပွဲအုန်းပွဲတွေနဲ့ ဆီမီး၊ ဇယောင်းတိုင်၊ အမွှေးနံ့သာတိုင်တွေ ထွန်းညှိပသပေးပြီး လိုရာဆုတောင်းခဲ့တာပဲကွ။ အဲဒီလို ပသတင်မြောက်ပေးလို့လားမသိဘူး။ လယ်ထဲက စပါးခိုးရိတ်ခံရတာမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ပိုးမွှားအန္တရာယ်လည်း မကြုံကြရဘူးတဲ့ကွ”

နောင်နောင်လည်း သူလယ်၏ အနောက်ဘက်ထိပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအား လယ်ဝင်ခါနီးအချိန်တိုင်း တင်မြောက်ပသပေးခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းလှ၏ သားသမီးများမှာလည်း အသီးသီးအိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြတာ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကိုယ် လုပ်ကိုင်အသက်မွေးခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့က နောင်နောင်ကို ရှိသည်အထိ သဘောမထားကြပေ။ မိဘများ မွေးစားခဲ့လိုသာ မွေးစားသားဖြစ်ခဲ့ရသူအဖြစ် ခံခဲ့ကြသော်လည်း မိဘများမရှိကြတော့သောအခါ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိရီသည်ဟုပင်မထင်ခဲ့ကြချေ။ နောင်နောင်လည်း သူတို့မှ အသိအမှတ်မပြုဘဲ သိတို့ကျန်နေခဲ့သလိုပင် သူကလည်း ဘယ်တိုင်းပင်နေခဲ့တော့၏။

နောင်နောင်မှာ မိမိ၏လယ်ထဲသို့ သောစောသွားကာ လုပ်ရမည့်အလုပ်များကိုသာ ဂရုတစိုက်လုပ်ကိုင်၏။ ထိုအလုပ်ကသာလျှင် မိမိတို့သက်ဆုံးရှုံးသည့်စားသောက်နေသွားနိုင်ရေးအတွက် အထောက်အကူပေးမည်ဟုမှတ်ထင်ကာ လုပ်ငန်းအားသာ အာရုံထားခဲ့လေသည်။

“အင်း - လယ်ထဲမဆင်းခင် လယ်အနောက်ထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ ညောင်ပင်စောင့်ကို ငါပြပေးနေကျဖြစ်တဲ့ အမွှေးနံ့သာတိုင်ထွန်းညှိပသပေးရမှာပါလား”

အမွှေးနံ့သာတိုင်ထုပ်ကို ပလတ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ယူလာသည်ကို သိသော်လည်း အမွှေးတိုင်ငါးတိုင်အား

မီးညှိ၍ ညောင်ပင်စောင့်စိုက်ကာ ပူဇော်ပသပေးသည်။ မိမိလည်း ဘေးဘာသာကင်းဝေးရကြောင်း ဆုတောင်းသလို ညောင်ပင်စောင့်ကြီးလည်း ထိုကောင်းမှု၏ အဖို့ဘာဝကို အမျှရကာ အဆင့်မြင့်မြတ်သောဘုံဗိမာန်သို့ကူးပြောင်းနိုင်ပါစေကြောင်း အမြဲပင် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးလေသည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ပြီးသည့်အခါမှ လယ်ထဲသို့ဆင်းကာ ထယ်ထိုးစရာရှိက ထယ်ထိုးလေသည်။ ထွန်မွှေစရာရှိလျှင်လည်း ထွန်မွှေနေတော့သည်။

နောင်နောင် လုပ်ကိုင်ရသော လယ်မြေမှာ အလှမ်းဝေးလှသည်။ သူနေခဲ့သော ဦးထွန်းလှတို့ညောင်ပင်သာရွာကြီးနှင့် ဝေးကွာလှ၏။ တကယ်တော့ ဦးထွန်းလှတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ဆုံးပါးခဲ့ကြသောအခါတွင် သားသမီးလေးယောက်နှင့် နောင်နောင်မွေးစားသားပါအဝင် ငါးယောက်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ရွှေမြဆုံးခါနီး၌ သူမ၏ သားသမီးများအား နောင်နောင်ကိုပါ မျှမျှတတခွဲဝေပေးဖို့မှာထားခဲ့၏။ သို့သော် မိဘတို့ကျန်ခဲ့သောလယ်မြေမြောက်မြားစွာ၊ ကျွဲနွားများနှင့် အိမ်တွင်းပစ္စည်းများစွာထဲကမှ နောင်နောင်အား ရွာကြီးနှင့်ဝေးကွာလှသော လယ်ငါးစေ့နှင့် နွားတစ်ရည်းကိုသာပေးခဲ့ပြီး သူတို့မောင်နှမလေးဦးကတော့ ကျန်သောပစ္စည်းအားလုံးကို ညီတူညီမျှခွဲဝေယူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း - ငါရတဲ့လယ်ထဲကို လယ်ဆင်းဖို့ ရွာကနေ စောစောထလာရင် (၉) နာရီလောက်မှာလယ်ထဲရောက်နိုင်မှာပဲ။ (၉) နာရီမှရောက်ရင် ငါနံနက်ခင်းမှာ အလုပ်လုပ်ချိန်မရှိနိုင်တော့ပါလား”

ထိုအခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် နောင်နောင်လည်း သူရထားသော လယ်မြေနှင့်နီးသော လက်ပံစုရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေကာ ထိုရွာမှနေ၍ လယ်ဆင်းလုပ်ခဲ့၏။ ထိုရွာမှာနေရင်းမှ လက်ပံစုရွာသူနှင့် အကြောင်းပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဪ - ငါနေထိုင်တဲ့ညောင်ပင်ရှိရာ လယ်ပိုင်ရှင်နောင်နောင်ဟာ လယ်ထဲရောက်လာတိုင်း ငါ့ကိုပူဇော်ပသပြီးမှ လယ်ဆင်းခဲ့တာပါလား။ ဒီတော့ ငါ့ကို အမြဲတမ်း တရိုတသေနဲ့ လေးလေးစားစားရှိတဲ့လယ်ပိုင်ရှင်ကို လုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေအောင်၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ

အန္တရာယ်မကြုံတွေ့အောင် ငါစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပေမယ့် ငါနေတဲ့ညောင်ပင်ကြီးဟာ သက်တမ်းကြာပြီး ဒီနှစ်မိုးဦးကျလေပြင်းထိုက်ခတ်တဲ့အခါမှာလဲကျတော့မှာပါလား။ အဲဒီလဲကျမယ့်အချိန်မှာ ငါဟာ ငါ့လယ်ရှင်ရဲ့ နေ့စဉ်ပြတ် ပူဇော်ပသတဲ့ကောင်းမှုကြောင့် တစ်ဆင့်မြင့်တဲ့ဘုံဗိမာန်ကို ကူးရောက်ရတော့မှာပါလား။ ငါ ဒီညောင်ပင်ကြီးမလဲပြုမီ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့နောင်နောင်ကိုကျေးဇူးဆပ်ပေးခဲ့ရမှာပါလား”

ညောင်ပင်စောင့်သည် သူ၏ ညောင်ပင်တည်ရှိရာ လယ်ရှင်ဖြစ်သော နောင်နောင်တို့မိသားစုအတွက် မည်သို့ ကျေးဇူးဆပ်ပေးရမည်ကို တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ငါနေထိုင်တဲ့ညောင်ပင်ရင်းမှာ ယခုခင်အနှစ်နှစ်က လယ်ရှင်များမြှုပ်နှံသွားခဲ့တဲ့ ရွှေဒဂါးအပြားတစ်ထောင် တိတိထည့်မြှုပ်ထားတဲ့ စဉ်အိုးတစ်လုံးရှိနေတာပါလား။ ဒီရွှေဒဂါးအပြည့်ရှိတဲ့ စဉ်အိုးကို ငါ့လယ်ရှင်တို့ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့အသိပေးခဲ့ရမှာပဲ။ စိတ်သဘောထားဖြူစင်နိုးဖြောင့်လှပြီး လောဘမရှိတဲ့ ငါ့လယ်ရှင်ကိုသာပေးခဲ့ရင် အလှူတန်းလုပ်ပြီး ငါ့ကိုလည်း ဒီကောင်းမှုအတွက် အမျှအတန်းပေးစေခဲ့ရင် ပိုမိုပြည့်စုံတဲ့ နတ်စည်းစိမ်ကို ရရှိမှာမလွဲဧကန်ပဲ။ ဒီတော့ လယ်ရှင်လည်း အကျိုးရှိ ငါ့အတွက်လည်း အကျိုးတရားဖြစ်ရအောင် ဒီရွှေဒဂါးအိုးကို နောင်နောင်တို့ မိသားစုကိုပေးခဲ့ရမှာပဲလေ”

နောင်နောင်မှာ သူစောစောလယ်ထဲဆင်းနေကျအတိုင်း နေ့စဉ်နံနက်စောစောထ၍ ဇနီးသည်စီစဉ်ပေးသော ငါးခြောက်ကြောင့်နှင့် ထမင်းကြမ်းကို ရေရွေးကြမ်းနှင့် သောက်စားလေ၏။ ပြီးမှ နွားနှစ်ကောင်ကိုထယ်ကောက်ကာ လယ်ထဲမောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။

“အင်း - ညကလေကြီးမိုးကြီးကျပြီ ထင်တာ။ လေပြင်းသာတိုက်ခတ်ခဲ့ပြီး မိုးကြီးမရွာလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

“ဟောဗျာ-ငါ့လယ်အနောက်စက
ညောင်ပင်ကြီးတောင် လေပြင်းတိုက်တဲ့
ဒဏ်ကြောင့် လဲကျသွားပါတော့လား။
ဒါဆိုရင် ဒီညောင်ပင်မှာခိုကပ်စောင့်
ကြပ်နေတဲ့ညောင်ပင်စောင့်အတွက်တော့
နေစရာမိမာန်ပျောက်ရပြီဧတေ။ အို -
သဘာဝဘေးဒဏ်ဆိုတော့လည်း ဘာမှ
မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ညောင်ပင်လဲသွား
ပေမယ့် တခြားအပင်တစ်ပင်ပင်ကို
ပြောင်းရွှေ့နေရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”

နံနက်ပိုင်း လယ်ထဲရောက်သည်
နှင့် နောင်နောင်မှာ ထယ်ထိုးစရာရှိ
သော လယ်ကွက်များကို ထယ်ထိုးပြီး
နံနက် (၁၀) ခွဲလောက်တွင် ထယ်ဖြုတ်
ကာ နွားနှစ်ကောင်ကို အစာစားနိုင်ရန်
လယ်ကွင်းထဲလွှတ်ထားပေးသည်။

အင်း-ညောင်ပင်ကြီးလဲကျသွား
ပြီဆိုတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း ငါနေခိုနိုင်
ဖို့တောင်အချိန်မရှိတော့ပါလား”

ထိုသို့တွေးမိရင်းက နောင်နောင်
လည်း လဲကျနေသော ညောင်ပင်ကြီး
နားသို့ရောက်လာလေသည်။

“ညက လေက တော်တော်ပြင်း
တာပဲ။ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ညောင်ပင်
ကြီးတောင်အမြစ်ကကော်လဲသွားခဲ့တာ
ပါလား”

“ဟာ - ညောင်ပင်ရင်းက အမြစ်
တွေကြားမှာ စဉ့်အိုးကလေးတစ်လုံးပါ
လား။ ဘာအိုးလဲမသိဘူး။ ငါဖော်ထုတ်
ယူပြီးကြည့်ဦးမှပဲ”

အလိုလေး - ရွှေဒဂါးပြားတွေ
အပြည့်ပါပဲလား”

“ငါပိုင်တဲ့လယ်မြေထဲက ညောင်
ပင်ရင်းကရလာတာဆိုတော့ ဒီရွှေဒဂါး
တွေဟာ ငါပဲပိုင်ဆိုင်ရပြီပေါ့ ဟန်ကျ
လိုက်တာ။ ငါ့သားလေးအရွယ်ရောက်
လို့ သက်နိုးနိုင်တဲ့အရွယ်မှာ ရှင်သာမဏေ
အဖြစ် ရှင်ပြုပေးနိုင်တော့မှာပဲ။ ဒီအခါ
မှာ ညောင်ပင်စောင့်ကြီးကိုလည်း အမှု
အတန်းပေးဝေပေးနိုင်တော့မှာပါလား”

နောက်နေ့မနက်တွင် နောင်နောင်
လယ်ထဲမသွားမီ ထမင်းကြမ်းစားကာ
ရေနှေးထိုင်သောက်နေသည်။ ထိုစဉ်
ရွာထဲမှ ကိုသာအေးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ - နောင်နောင် မင်းနေခဲ့တဲ့
ညောင်ပင်သာရွာကြီးရဲ့သတင်းကိုကြား
ပြီးပလားက”

“မကြားသေးဘူး ကိုသာအေးရ
ညောင်ပင်သာရွာက ဘာသတင်းများလဲ
ဗျာ”

“ညက ညောင်ပင်သာရွာကြီး

မီးလောင်ခဲ့တယ်တဲ့ကွ။ အဲဒါ အိမ်ခြေ
တော်တော်များမီးထဲပါသွားတယ်တဲ့။
မင်းရဲ့အစ်ကိုတွေရဲ့ အိမ်တွေကောလွတ်
ရဲ့မသိဘူး။ အဲဒါ မင်းသတင်းလေးဘာ
လေးသွားမေးသင့်တာပေါ့ကွာ”

ဟင် - ဟုတ်လားဗျာ။ ကျုပ်ဒီ
သတင်းကို အခုမှကြားသိရတာပဲဗျ။
ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ သတင်းတော့သွား
မေးဦးမှကောင်းမှာပါဗျာ”

နောင်နောင်မှာ ထိုသတင်းကို
ကြားရသဖြင့် သူ့အစ်ကိုများ၏အခြေ
အနေကိုသိနိုင်ရန် ထိုနေ့က လယ်ထဲ
မဆင်းတော့ဘဲ ညောင်ပင်သာရွာသို့
ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ညောင်ပင်သာ
ရွာကိုရောက်တော့ တစ်ရွာလုံးနီးပါး
မီးလောင်ပြင်ကြီးကိုသာတွေ့ရလေ၏။

“ဟင် - အစ်ကိုတို့အိမ်တွေလည်း
မီးထဲပါသွားခဲ့တာလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ် နောင်နောင်ရေ မီး
က အကြီးအကျယ်လောင်ခဲ့တာဆိုတော့
အစ်ကိုတို့တစ်တွေဘာပစ္စည်းမှမယူနိုင်
ကြဘဲ ကိုယ်လွတ်ဆင်းပြီးခဲ့ရတာကွ။
အခုတော့ အစ်ကိုတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း
ပစ္စာတွေအားလုံး မီးထဲပါသွားပြီး ဆုံးရှုံး
ခဲ့ရပြီ နောင်နောင်ရယ်”

ထိုကဲ့သို့ ငိုသံပါနှင့်ပြောပြလာခဲ့
ကြ၍ နောင်နောင်ပင်လျှင် မွေးစားသား
အဖြစ် ညီအစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့ရသော
အစ်ကိုများအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း
ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အို- အစ်ကိုတို့ဖြစ်ချိန်တန်လို့ဖြစ်
ခဲ့ကြရတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း အစ်ကိုတို့
အိမ်တွေထဲကွက်လောင်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ
ပဲ။ တစ်ရွာလုံးနီးပါး မီးလောင်ခဲ့ရတာ
ဆိုတော့ ဘာမှအားငယ်စရာမရှိပါဘူး”

“အားမငယ်လို့ဖြစ်မလား နောင်
နောင်ရယ်။ အစ်ကိုတို့ပိုင်ဆိုင်ထားသမျှ
ပစ္စည်းတွေက အားလုံးမီးလောင်ဆုံးရှုံး
သွားခဲ့ရပြီလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ အစ်ကိုတို့ရာ၊ မီး
လောင်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကိုတွေးပြီး ပူဆွေး
သောကရောက်နေလို့လည်း ဒီပစ္စည်း
တွေက ပြန်ရလာမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ။
အစ်ကိုတို့ ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ဖို့
အတွက် ကျွန်တော်အရင်းအနှီးထုတ်
ပေးမှာပါ။ ကျွန်တော်ထုတ်ပေးတဲ့အရင်း
အနှီးနဲ့ အစ်ကိုတို့ဘဝကို အရင်အတိုင်း
ပြန်ဖြစ်အောင် တစ်ကပြန်စပြီး ကြိုးစား
ကြဖို့ပဲလိုပါတယ်လေ”

“ဘယ်လိုကွ၊ ငါ့ညီက အစ်ကိုတို့
အားလုံးအတွက် အရင်းအနှီးထုတ်ပေး

မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစ်ကိုတို့ထံ
ဒီလိုပြောတာကို မယုံကြလို့လား။
ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုတို့မလုပ်ချင်တဲ့
လယ်မြေမှာ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့လုပ်တိုင်း
ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လယ်ထဲကညောင်ပင်
စောင့်ကို နေ့စဉ်မပျက် ပူဇော်ပသပေး
ခဲ့တယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ လေပြင်း
တိုက်ပြီး ညောင်ပင်ကြီးပြိုလဲသွားတော့
ညောင်ပင်ရင်းက ညောင်မြစ်တွေကြား
ထဲမှာရွှေဒဂါးပြားတစ်ထောင်တိတိပါး
စဉ့်အိုးတစ်လုံးရခဲ့တာလေ။ အဲဒီတော့
အစ်ကိုတို့အတွက် ရွှေဒဂါးပြားတစ်ထောင်
ကို ပြန်လည် ထူထောင်နိုင်ကြအောင်
အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမှာပါ အစ်ကိုတို့ဧ”

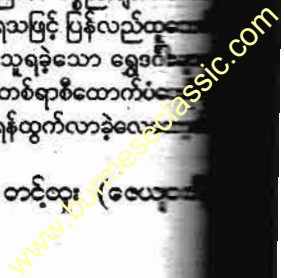
“ဟုတ်လား ငါ့ညီရာ၊ တကယ်
တော့ မင်းဟာ အစ်ကိုတို့ရဲ့တစ်မအေ
တည်းမွေးခဲ့တဲ့ညီမဟုတ်ဘဲ မွေးစား
ဖြစ်လို့ အစ်ကိုတို့ မင်းကိုခွဲခြားဆက်ဆံ
မိကြတာပါ။ တကယ်တော့ ငါ့ညီက
အစ်ကိုတို့ကို တကယ်ညီအစ်ကိုရင်း
ပမာသဘောထားနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အစ်ကို
တို့အားလုံးရဲ့အထင်မှားခဲ့မှုကို တောင်း
ပေးပါတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် အစ်ကိုတို့ရာ၊ ကျွန်တော်
ကိုသာ တကယ်ညီအစ်ကိုရင်းလိုသဘော
ထားပေးကြရင်ပဲ ကျွန်တော်ဝမ်းသာ
ပါပြီ”

“ကဲ - အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်
ကိုပြန်ဦးမယ်။ နောင်နေ့မှာ အစ်ကိုတို့
ပြန်ထူထောင်နိုင်ကြအောင် ရွှေဒဂါး
တွေယူလာပြီးပေးပါမယ်။ ဒီလိုပဲလေ
အရေးကြီးကသွေးနီးမလို့ဆိုထားတာ
မဟုတ်လား။ အစ်ကိုတို့နဲ့ကျွန်တော်
တစ်မအေထဲက မွေးလာတာမဟုတ်ဘဲ
ကျွန်တော်က မွေးစားသားဖြစ်ခဲ့လို့
အစ်ကိုတို့ဘက်က ညီရင်းအင်
လက်ခံရမှာဝန်လေးကြပေမယ့် ကျွန်
ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မွေးစား
အဖြစ်မွေးစားပြီး ကျွေးမွေးစောင့်
ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေနဲ့ အစ်ကိုတို့အား
တကယ်ညီရင်းအစ်ကိုလိုပဲ သဘောထား
ခဲ့ပါတယ်ဗျာ”

နောင်နောင်လည်း သူ့အစ်ကိုတို့
မီးဘေးသင့်ကြကာ ပစ္စည်းများမီး
ဆုံးရှုံးခဲ့ခဲ့ကြရသဖြင့် ပြန်လည်ထူ
နိုင်ကြရန် သူ့ရဲ့သော ရွှေဒဂါး
တစ်ထောင်တစ်ရာစီထောက်ပံ့
ရွာသို့ပြန်ယူရန်ထွက်လာခဲ့လေ။

တင်ထူး (လေထူး)

ဆရာဦးသက်ထွန်းလင်း (အာယုဗေဒ) ။ ဝိဇ္ဇာဝေပြန်ဟုအင်္ဂါရတ်ပညာ

မဟာယာနနှင့်ထေရဝါဒတို့၏ မဖြစ်သင့်သောဝိဝါဒများ

ပြီးခဲ့သောဆောင်းပါး၌ ဘုရားမြှင့်ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းတို့သည် ဝိမုတ္တိအောင်အထိပင် ပို့ဆောင်နိုင်သော သဘောတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြောင်း ဆက်ပြခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အဆိုတစ်ခုဖြစ်သော ဝိသုဒ္ဓိလုပ်မှကိုယ်ရသည်ဟူသည့်ကိစ္စနှင့် ဆက်သက်၍ အနည်းငယ် ဆွေးနွေးလိုပါသည်။

ဤတွင် လောက၌ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းအရာကိစ္စများတွင် ဝိသုဒ္ဓိလုပ်တိုင်းရော အပြည့်အဝ အကျိုးအမြတ်ရပါသလားဟု မေးရန်ရှိသည်။ ဝိသုဒ္ဓိနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြေရပါမူ ကိုယ်ဝန်သလောက်တော့ ကိုယ်အကျိုးခံစား

ရသူတို့ မရှိဘူးဟူ၍ မဟုတ်။ ရှိသင့်သလောက်တော့ရှိပါသည်။ ထိုအချက်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ရာနှုန်းပြည့်မဖြစ်ပါသနည်းဟူသည့်အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားရပါမည်။ အချို့ကား အများကြီးလုပ်ပြီး နည်းနည်းစံစားရသူရှိသလို အချို့လည်း နည်းနည်းလုပ်ပြီး များများစံစားရသည်မျိုးလည်းရှိသည်။ ဤသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်၍ လည်းမရပေ။ ဖြစ်လေဖြစ်ထေရီသောသဘောတရားလည်းဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာလည်း အကြောင်းအရင်းအမျိုးမျိုးရှိနိုင်ပါသည်။ ကာလသမ္ပတ္တိပြည့်စုံခြင်း - မပြည့်စုံခြင်း၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုရှိခြင်း - မရှိခြင်း၊ ဆရာသမားကောင်းရှိခြင်း - မရှိခြင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းရှိခြင်း - မရှိခြင်း၊ မိမိ

ကိုယ်တိုင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ခြင်း - မမှန်ခြင်း စသည့်အကြောင်းတရားမျိုးစုံရှိပါသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရပါမူ ကံကံ၏ အကျိုးကလည်း ပဓာနအဆုံးအဖြတ်နေရာတွင်ရှိတတ်ခြင်းကလည်း သက်ဆိုင်နေပြန်ပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်မျိုးကို ဘာသာရေးတွင် သာမက အခြားသော နိုင်ငံရေး စသည့် ကိစ္စအများအပြားတွင် တွေ့နိုင်ပါမည် ဖြစ်ပါသည်။ သာဓကအားဖြင့်ဆိုရပါမူ

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံရေးအာဏာမရမီက ပါတီတွင်းတွင် မထင်မရှားရှိခဲ့သူတစ်ဦးသည် ထိုပါတီ အာဏာရလာသောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ရာထူးအာဏာကိုရရှိလာသူကဲ့သို့မျိုးဖြစ်၏။ အမန်တကယ်လုပ်ကိုင်သူ၊ အနစ်နာခံသူမျိုးဖြစ်သော် လွန်စွာအံ့သ့စရာတော့ မဟုတ်ပေ။ နေရာတကာတွင်ဖြစ်နိုင်၏။ အများထင်ထားသူကလည်းဖြစ်လာချင်မှ ဖြစ်တတ်၏။

ဤအဖြစ်အပျက်သာကေများကို ဆိုရခြင်းကား ကိုယ်လုပ်မှုကိုယ်ရသည် ဟူသော သဘောတရား၏ မရေရာ မသေချာမှုများရှိနိုင်ခြင်းကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏လက်ရင်းအခြေခံလုပ်ငန်းဖြစ်သော ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများသည်လည်း အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် သေးမွှားသည့်လုပ်ငန်းလေးဟုထင်စရာ ရှိသော်လည်း လက်တွေ့တွင် ကြီးကျယ်သည့်အကျိုးများမရနိုင်ဟုလည်း ပုံသေကားချဆိုနိုင်သော အခြေအနေများကိုလည်း ထည့်တွက်ရပါမည်။

ထို့အတွက် ထေရဝါဒတွင် ပညာလမ်းစဉ်သာ အဓိက တန်ခိုးလမ်းစဉ်မလို ဟုဆိုခြင်းသည်လည်း ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ ဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချဆိုရန်ကား ခက်ခဲမည် ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗုဒ္ဓသည် တပည့်သားရဟန်းများကို တန်ခိုးမပြုရန်သာ မိန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တန်ခိုးရအောင်အားမထုတ်နှင့်ဟူသော မိန့်မှာချက်မျိုးကားမရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓသည် အချို့သောအခြေအနေများ၌ တပည့်ရဟန်းတို့အား တန်ခိုးစွမ်းအားများရရှိအောင် အားထုတ်တန်ခိုးပြုရန်များပင် တိုက်တွန်းသည်များရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤကား ရဟန်းများအတွက်ပင် ဖြစ်၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်များ ဆိုင်ရာနှင့်ပတ်သက်၍မူ ထူးပြီးမမိန့်သဖြင့် ပိတ်ပင်တားမြစ်ရန်အကြောင်း မရှိသည့်သဘောပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်တန်ခိုးသိဒ္ဓိ ရှိအောင် အားထုတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အနန္တတန်ခိုးတော်ရှင် ဗုဒ္ဓထံတော်၌ ဆုတောင်းခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဖျော့ညံ့သော၊ မဖြစ်နိုင်သော၊ ရှုတ်ချအပ်သောလုပ်ငန်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

ထို့အတွက် ပညာလမ်းစဉ်သာ အဓိက တန်ခိုးလမ်းစဉ်ကား အချည်းနှီးဟု ပစ်ပယ်မှုကြောင့်သာ တကယ်အနန္တတန်ခိုးတော်ရှင်ထံမှလည်း ရရှိနိုင်သည့်

ကောင်းကျိုးအခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးနိုင်ခြေ၊ မရရှိမခံစားရနိုင်ခြေရှိမှုတို့ကို ဖော်ပြလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌအပါအဝင် ယခုဖော်ပြခဲ့သော ဆုတောင်းခြင်းကိစ္စကိုသို့သော အရေးအရာကိစ္စများစွာတို့၌ ပယ်လျှင် ကောင်းမည်ထင်တိုင်း၊ ပယ်လျှင်သင့်မည်ထင်တိုင်းပယ်ချည်းနေပါက နောက်ဆုံးမူလအနှစ်သာရဖြစ်သော မူလတရားကိုယ်သည်ပင်လျှင် ရုပ်လုံးမပီတော့သည့် အဖြစ်မျိုးကြုံရနိုင်သည်ကိုလည်း သတိပြုရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ဘာသာတရားရေးရာကိစ္စတွင် အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ၌ မဟာယာနနှင့် ထေရဝါဒဟူ၍ အဓိကအစိတ်အပိုင်းနှစ်ရပ်တွင် မဟာယာနသည် ထည့်သွင်းလျှင် ကောင်းမည်ထင်သည့် သဘောတရားနှင့်အတွေးအခေါ်များကို အကန့်အသတ်မရှိ ထည့်သွင်းခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ပိဋကတ်တော်များသည် ပိဋကင်းပုံအထိပင် ဖောင်းပွသွားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကာလကြာညောင်းသည်နှင့်အမျှ မူလဓမ္မတရားကိုယ်၏၊ ရုပ်လုံးသည်ပင် မပီပြင်တော့ဘဲ ထိခိုက်လာနိုင်ပါသည်။

ထို့အတူ ထေရဝါဒကလည်း မသင့်ဟုထင်သည်များကိုဖြုတ်ပယ်လျှင် ကောင်းမည်ထင်တိုင်း ဖြုတ်ပယ်သဖြင့် ဖြုတ်လွန်း၊ ပယ်လွန်းသောအခြေအနေကြောင့်မင် မူလတရားကိုယ်သဘောများ၊ အဝန်းအဝိုင်းနယ်ပယ်များကျဉ်းမြောင်းသည့်ထက် ကျဉ်းမြောင်းကာမူလ၊ ဓမ္မတရားကိုယ်ရုပ်လုံးမပီပြင်တော့သကဲ့သို့ ဖြစ်လာနိုင်ခြင်းကို သတိပြုရပါသည်။

အထက်ပါ တန်ခိုးကိစ္စတွင်ပင် စဉ်းစားကြည့်နိုင်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ပင်လျှင် ပညာကို လက်ယာ၊ တန်ခိုးကို လက်ဝဲထားတော်မူသည့်စနစ်ကိုပင် သာကေယျကြည့်သင့်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓသည် အဆိုပါ ပညာနှင့် တန်ခိုး နှစ်ခုတည်းကိုသာ နွေးထွတ်၍ အဂ္ဂသာဝကပေးတော်မူခဲ့၏။ ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် မြတ်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်မထေရ် မြတ်ကြီးကို လည်းကောင်း ထားတော်မူခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် ပညာကိစ္စသာမက တန်ခိုးကိစ္စကိုပါ အဘယ်မျှ အလေးအနက်ပြုကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်သင့်သည်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့်ပတ်သက်သမျှသော ဘုရားရှိခိုးတိုင်းတွင် မပါမဖြစ်ပါရှိသည်မှာ ဘုရားရှင်အား ဘုန်းတော်အနန္တ၊ တံတော်၊ ပညာတော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဟူသည့် ဖွဲ့ဆိုမှုပါရှိလေ၏။

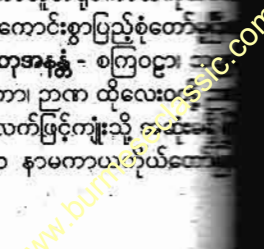
သို့ပါ၍ ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်နှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်းကောင်း၊ ပညာတော်တန်ခိုးတော်တို့ကိုသာမက ရှိသမျှသော ဘုန်းတော်၊ ကံတော်တို့အပြင် ကျန်သော ဂုဏ်တော်အနန္တရှိသမျှကိုလည်း ပုဇွန်နိုင်လေ ကြီးစွာသောအကျိုးကိုရနိုင်သော ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤသို့သောအကြောင်းခြင်းရာများသည် အငြင်းထုတ်ရန်မလိုသောကိစ္စ၊ မဖြစ်သင့်သောကိစ္စများသာ ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ ရှေးဗုဒ္ဓဘာသာကြီးများ ဘုရားရှင်အပူဇော်သော ထူးခြားသည့် ဘုရားရှိခိုးများကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာလောကထာရှင်ဣန္ဒာစရိယ ကျမ်းဦးပဏာမ ဘုရားရှိခိုးကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

ရှင်ဣန္ဒာစရိယ ကျမ်းဦးပဏာမဘုရားရှိခိုး

□ အစိန္တေယျံ ပျနမာဟံ စတုဓာတု မဟာဘူတံ အနန္တံ သာဂရံ ဝရံ ဗုဒ္ဓံ ဓမ္မံ သံယံ ဂုရုံ။ ။ အဟံ - ငါသည်၊ အစိန္တေယျံ

မကြံအပ်မကြံရာသော ရူပ ရူပ ဝိညာဏ ရူပ အစိန္တေယျံ၊ ဝစန ဝစန ဝိညာဏ ဝစန အစိန္တေယျံ၊ ဣဒ္ဓိဣဒ္ဓိဝိလာသ အစိန္တေ၊ ဉာဏဉာဏဝိလာသ အစိန္တေယျံ၊ စသည့် အစိန္တေယျံနှင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံတော်မူပြီးထက် စတုဓာတုမဟာဘူတံ- တေဇောဝိညာဏ အာပေါပထဝီ လေးလီမယုတ် အနန္တတုမမျှသော လောကထွက်မြတ် သော ပြဟ္မာသတ္တဝါသလောက ဓာတုတို့ထက် အထက်မြင့်မြတ်သော သော မဟာဘူတရုပ်ကာယကိုယ် မြတ်နှင့် ကောင်းစွာပြည့်စုံတော်မူသော၊ စတုအနန္တံ - စကြဝဠာ၊ သန္တန်နှင့် အာကာ၊ ဉာဏ ထိုလေးဝိညာဏ်လွှမ်းမိုး လက်ဖြင့်ကျုံးသို့ အစိန္တေယျံသို့ ဆိုသော နာမကာယတို့ယ်

နှင့်လည်း ကောင်းစွာပြည့်စုံတော်မူပြီး ထသော၊ စတုသာကရီ - ဝလန်ယသံသာရ နှင့် ဉာဏဟူသော ဤလေးပါးတွင် များ ပြားယှဉ်ထွေး ရှေးနည်းသံသာ ထိုသုံးဖြာ ကို ကောင်းစွာခွဲခြမ်း သိနိုင်စွမ်းသော သာဂရသုံးပါးတို့၏အထွတ် တုလွတ် ဘက်ရှား လေးပါးမြောက်ထ ဉာဏ သာဂရ တည်းဟူသော ဓမ္မကာယကိုယ် တော်နှင့်လည်း ကောင်းစွာပြည့်စုံတော် မူပြီးထသော၊ ဝရံ - တောင့်တလိုရာ ဆုမြတ်စွာကို (ဝါ) ရွှေငွေကစတောင့်တ ရာရာ သမ္မာဆန္ဒလိုသမျှကို ခဏသုတ် သုတ် တစ်မဟုတ်ဖြင့် လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာနက များပြားလှစွာ ဆုတကာကို မကြာမတင် လျင်လျင်ကောင်းစွာပေး တော်မူတတ်ထသော၊ ဗုဒ္ဓ - စတုဗုဒ္ဓသုတ ဗုဒ္ဓ စသည်လေးပါး မြတ်ဘုရားကို လည်းကောင်း၊ ဓမ္မ - စတုဓမ္မဒူ စတ္တာ ရောမေ ဘိက္ခုဝေဓမ္မာ အစဖြာ၍ သစ္စာ လေးပါးနှင့် မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါး စသည်များစွာကုန်သော တရားတော် မြတ်အပေါင်းကို လည်းကောင်း။

သံယံစတုသံယာဉ္ဇ - စတ္တာရိယုဂါနိ အစရှိ၍ ပါဠိတော်လေးဖြာထွေထွေ ရေတွက်သော် များစွာအရိယာဟု တစ်ရာ နှင့်ရှစ် စင်စစ်ပွားများ သံယာတော်မြတ် များကိုလည်း ဂုရုစတုဂုရုနန္ဒ - လက်ဦး ဆရာ ပုဗ္ဗစရိယ မိနှင့်ဘက ဆုံးမတတ် စွာ ဆရာလေးပါး မြတ်ထွတ်ထားကို ထည်းကောင်း။

ပျနမာမိ - အတန်သုံးဖြာအင်္ဂါငါး ခါး လက်ပါးကြာချပ်၊ လက်ချောင်းကြာငုံ ထိမှန်လက်ညည်း ရှုဖွယ်ချည်းလျှင် ခြင်္သေ့စေတနာ သုံးဖြာခွဲရ ပဏာမဖြင့် ချီတုပ်ပျဝပ်ကြီးဝပ်၍ အထပ်တစ်ရာ ချီစွာသည် ငုံအာရင့်ရင့် ပွင့်မည်ဆဲဆဲ ထိမှန်ကြလျက် နွဲကာနွဲကာ ယိမ်းယိုင် ချီသို့ ရှည်ကြာနေလ ဝဿနစ်ပေါင်း ဆာသိန်းသောင်းဖြင့် ဦးခေါင်ညွတ်ကာ ချီပါ၏။

ဤဘုရားရှိခိုးတွင် ဆရာတော် အရင်ဣန္ဒစရိယ၏ ဘုရားရှင်အပေါ် ချီတုတ်ညည်းသည်၊ ယုံကြည်သဒ္ဓါ ဘုရားအားကြီးသည်ကို အထင်းသား သိလွင်နေလေ၏။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ချီဘုရားရှင်အပေါ် မည်မျှနှစ်နှစ်ကာ ချီနှစ်ကြောင်း၊ အားကိုးအားထားပြု ကြောင်းကိုလည်း သိသာလှပါသည်။ အထူးသဖြင့် နိဿယ၏နောက် ချီတုတ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ပျနမာမိ သော ဝေါဟာရ၏ မြန်မာပြန်သည်

မည်မျှ အလင်္ကာဆန်ကြောင်း တွေ့မြင် နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ပူဇော် သက္ကာရပြုနေသော လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ပူးယှဉ်နေမှုပုံသက္ကာန်ကို လင်္ကာမြောက် စွာဖွဲ့ဆိုထားသည်ကိုပင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ လက်ဖဝါးကိုကြာချပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ လက်ချောင်းလေးများကို ကြာငုံအဖြစ် လည်းကောင်း၊ လက်သည်ကို ကြာဝတ်မှုန် များအဖြစ် လည်းကောင်း လှပစွာတင် စားဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဤအချက်ကို ထောက်ရှုခြင်းဖြင့် ရှေးခေတ်ထွက်ရပ်ပေါက်ပိဇ္ဇာခိုရ်ဆရာ တော်တစ်ပါးသည် ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်း ခြင်းအပေါ်၌ မည်မျှအလေးအနက်ထား ကြောင်း၊ အနန္တတန်ခိုးတော်ရှင်ဗုဒ္ဓမြတ် စွာအပေါ်၌လည်း မည်မျှယုံကြည်မျှော် လင့်အားထားကြောင်းလည်း ထင်ရှားလှ ပါသည်။

ဆက်လက်ပြီး ရှေးဝိဇ္ဇာဓရဗုဒ္ဓ ဝါဒီပညာရှင်များသည် အက္ခရာ၊ ဗျည်း၊ သရများကို အထူးပင် အလေးအနက် ထားကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ထိုဗျည်းသရစမ အက္ခရာများကိုပင် အစီအရင်ပြုကြ၍ ထွက်ရပ်စခန်းသို့ပင် ကြွမြန်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့အတွက်ပင် ဗျည်းသရအက္ခရာများနှင့် ပတ်သက်လျှင် စာတစ်လုံးဘုရားတစ်ဆူ အဖြစ် ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့အတွက် ဤနေရာ၌ ဗျည်းအက္ခရာ (၃၃) လုံးနှင့် သရ (၈) လုံး စုစုပေါင်း၍ ဝဏ္ဏ (၄၁) လုံးတို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် (ဝါ) အနန္တပညာ (ဉာဏ်) တော်ရှင်၊ အနန္တကံ တော်ရှင်၊ အနန္တဘုန်းတော်ရှင်အား ရှိခိုး ပူဇော်သော ဘုရားရှိခိုးအား ဖော်ပြအပ် ပါသည်။

အက္ခရာလေးဆယ့်တစ်လုံး (ဝါ) ဂုဏ်တော်လေးဆယ့်တစ်ပါးဘုရားရှိခိုး

အ-အနန္တဉာဏော - အတိုင်းမရှိ သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အာ-အာလဝက္ခယဉာဏော - အာသ ဝေါတရား (၄) ပါးကုန်ခန်းတော်မူကာ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ အရတ္တဖိုလ်ဉာဏ်ရှိ တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဣ-ဣဗ္ဗိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ်- ဣန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိစွမ်းနိုင်သော ဉာဏ်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဤဤဟာ - ဝေနယျသတ္တဝါတို့ အား ကယ်မတော်မူရာ၌ ကြီးမားလုံ့လ ဝီရိယရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဥ-ဥဏိသသိသော - ဗြကတေ

သော သင်းကျစ်တော်ဖြင့် တင့်တယ် သော ဦးခေါင်းရှိတော်မူသော- မြတ်စွာ ဘုရား။

ဦ-ဦရလက္ခဏာသမ္ပန္နော - ဆင် နှာမောင်းကဲ့သို့ သွယ်ပျောင်းပြေပြစ် သော ပေါင်တော်လက္ခဏာတော်လက္ခဏာ နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဇ-ဇေဝိဝဂေါ - ဇကီမည်သော သားကောင်၏ သလုံးမြင်းခေါင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သဟယ်သောသလုံးမြင်းခေါင်း ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဩ-ဩက္ကာကကုလသမ္ပဝေါ - ဩက္ကာကမင်းမျိုးမှ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

က-ကတကိစ္စော - ပြုအပ်ပြီးသော မင်္ဂကိစ္စရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ခ-ခတ္တိယကုသလသမ္ဘဝေါ - အသ မိန္ဒနခတ္တိယမင်းမျိုးမှ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဂ-ဂေါတမော - ဂေါတမအနွယ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ယ-ယဒိကာရပူရိတော-ကဒိကာရ ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည် မရိက္ခရာ (၈) ပါးတို့ ဖြင့် ပူဇော်အပ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား။

င-ကာရာဒိအဒေသကော - အစဉ် င-အက္ခရာရှိသောပုဒ်ကို ဟောကြား တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

စ-စက္ကကီတပါဒေါ - ၁၀၈ ကွက် စက်လက္ခဏာတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော ခြေရှိတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။

ဆ-ဆဗ္ဗဗ္ဗရံသိကော-ရောင်ခြည် (၆) သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ဇာဂရိယာ နယောဂေါ - ထကြွ နိုးကြားကြီးမားသောလုံ့လဝီရိယရှိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ရာဇာယံ - စတုတ္ထစွာနိဿမာပတ် ကိုအထပ်ထပ်ဝင်စားလေ့ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ဉာဏပုဗ္ဗင်္ဂမော - ဉာဏ်တော် ကိုရှေ့ထား၍ စေစားတော်မူသောမြတ် စွာဘုရား။

၉- ငွေမနော - နိဗ္ဗာန်ရွှေမြို့သို့ စေပို့တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။

၉- ဌာနဌာနကောသလ္လော - အကြောင်းဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်၌ လိမ္မာတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ဥမယော - တဏှာမင်းဆိုးကို ချိုးဖဲ့တွန်းလှန် ပုန်ကန်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ပဟေလသဟေ - တီးမှုမြည်ဟည်း စည်ကြီးအလား မိန့်ကြားတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ဏာကာရာဇိ အဒေသကော - အစဉ် ဧကအက္ခရာရှိသောပုဒ်ကို ဟော ကြားတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။

၉- တ-တထာဂတော - ရှေးဘုရား တို့ကဲ့သို့ ကောင်းစွာလာတော်မူခြင်းရှိ တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ထ-ထောမနာရဟော - လှူ နတ်၊ မြဟ္တာတို့၏ခိုးမွမ်းခြင်းကို ခံတော်မူထိုက် သော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ဒဿဗလော - ဆယ်ပါးသော အားတော်နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောမြတ်စွာ ဘုရား။

၉- ဓမ္မရာဇာ - တရားမင်းဖြစ်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- နိဗ္ဗာနဂါဝိ - နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ကြွ မြန်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ပ-ပရိသဓမ္မသာရထိ - သတ္တဝါ တို့ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူ သော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ပုဗ္ဗလ္လဝဒနော - ပွင့်လန်းရှင်ပျ သောမျက်နှာရှိတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား။

၉- ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးရပ်တရား မြတ်ကို ကိုယ်တော်တိုင်သိတော်မူခြင်း သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်းသိစေတော်မူခြင်းရှိ သော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ဘ-ဘဂဝါ - ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ ဂုဏ်တော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- မ-မဟေသီ - သီလက္ခန္ဓစသည် ကျေးဇူးဂုဏ်အထူးကိုရှင်မြူးဝမ်းသာရာ

မူလေ့ရှိသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ယ-ယသဿီ - များသောအခြံ အရံရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ရ-ရာဇာဓိရာဇာ - မင်းတကာတို့ ထက်လွန်ကဲသောမင်းမြတ်ဖြစ်တော်မူ သော မြတ်စွာဘုရား။

၉- လ - လောကဝိဇ္ဇ - လောကသုံး ပါးကို အကုန်အစင်သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

၉- ဝ-ဝိဇ္ဇာစရထသပ္ပန္နော - ဝိဇ္ဇာသုံး ပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရတတစ်ဆယ့်ငါးပါး တို့နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။

၉- သ-သုဂတော - ကောင်းသော စကားကိုဆိုတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။

၉- ဟ-ဟိတာဝဟော - လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော် မူသောမြတ်စွာဘုရား။

၉- ဋ-ဋီဂတာတော - တင့်တယ်စံပယ် စွာကြွတော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရား။

၉- အ-အံသုမာလိကော - နေမင်းသဖွယ် တင့်တယ် စံပယ်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား။ ဣတိ - ဤသို့၊ ဧကစတ္တာလီ

သက္ခရာလက္ခဏဂုဏေဟိ - လေးဆယ့် တစ်လုံးသောအက္ခရာတို့ဖြင့် မှတ်အပ် သော လေးဆယ့်တစ်ပါးသောဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့နှင့် သမ္ပန္နဂတံ -

ပြည့်စုံတော်မူသော၊ သမ္ပဿပ္ပန္နံ - မြတ်စွာဘုရားကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ် သည်၊ ဝဗ္ဗာမိ- ရှိခိုးပူဇော်အပ်၏ဘုရား။

ဤ အက္ခရာ လေးဆယ့်တစ်လုံး ဘုရားရှိခိုးကို နေ့စဉ်ရွတ်ဆို၍ ရှိခိုးသော သူတို့မှာ အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ လူနတ်တို့ ချစ်ခင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ နေ့စဉ်နိဗ္ဗာန်ထ

အစားအစာဦးတစ်ခုခုကို ဤအက္ခရာ အတိုင်း လေးဆယ့်တစ်ရက်ပြီးမြောက် လျှင် သတိဉာဏ်ကောင်းပြီး ပိဋကတ် သိဒ္ဓိပေါက်၏ဟု ပိဋကတ်တတ်သည့် ရှေးရှေးဆရာတော်ကြီးများ အမိန့်ရှိခဲ့ပါ သည်။

ဆက်လက်ပြီး ရှေးဆရာတော်ကြီး များ အထူးအသုံးပြုခဲ့သည့် ဘုရားရှိခိုး တစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ဤဘုရား ရှိခိုးသည် ရှားပါးပြီး တိမ်မြုပ်ပျောက် ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေသဖြင့် ပြန်လည် ဖော်ထုတ်ကာ တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဘုရားရှိခိုးမှာ လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်ဖြာဘုရားရှိခိုးခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုဘုရားရှိခိုး၏ထူးခြားချက်မှာ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ် တော် (ပညာ) အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တ နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်၏

မဟာပရိသလက္ခဏာတော်ကြီးများ တစ်ခုချင်းစီအလိုက် ကြည့်ညှိပေး ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကြည့်ညှိပေး တွင်လည်း လက္ခဏာတော်ကြီးတစ် ချင်းအလိုက်အသေးစိတ်ကြည့်ညှိပေး ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှင်၏ လက္ခဏာတော်များကို ရှိခိုးသူ၏စိတ်ထဲတွင် ရှင်းလင်း တိကျပြတ်သားစွာ ထင် စွာပေါ်လွင်စေနိုင်သဖြင့်အလွန်အား သော ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသဘောတို့ ဆောင်စေပါသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တွင်မင် ဘုရားရှင်၏ အတုမိန့် မဟာပရိသလက္ခဏာတော်ကြီးများ ကြီးကျယ်သောတန်ခိုးရှိစေအား တော်တို့ကြောင့်လည်း ပူဇော်တော် မူခြင်းကောင်းမင်္ဂလာအပေါင်းတို့ ထက် ခညောင်းရောက်ရှိလာစေပါလိမ့်မည်။ လိုအင်ဆန္ဒအပေါင်းလည်း လောကီ ကိုလိုပြည့်စုံလာစေနိုင်ပါသည်။

ဤဘုရားရှိခိုးသည် အလွန်ကျယ် သောဘုရားရှိခိုး ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ် ပူဇော်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မုံရွေးလေး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ထင်ရှားကြီးကျယ်သော ကျမ်းဂန်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးပြုခဲ့ သည့်ကျမ်းမှာ သမန္တစက္ခုဒီပနီတော် ဖြစ်ပါသည်။

လက္ခဏာတော်ကြီး (၃၂) ဖြာဘုရား

၁ စ သု ဒိ ၂ မု ဇာ ဒိ ဧ၊
ကော နိ ပြ သိ သ အ သု
လော ၂ ထော တိ ဝ သိ
အ ဩ ပ ပြ နိ တမ္မ ၂၊
နော - ငါတို့၏၊ သတ္တာ -
တစ်ဆူဖြစ်တော်မူသော သုံး
ဘုရားရှင်သည်
၁။ စ-စက္ကနကီတပါး-
ရတနာဖြင့် မှတ်အပ်သော
လည်းရှိတော်မူ၏။

၂။ သု-သုပုတိဋ္ဌိတပါဒေါ - ရွှေခြေ နင်းကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာတည်သော ခြေ တော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၃။ ဒီ-ဒီယကထိ - ခြေဖဝါးတော်ကို လေးစုစု၍ နှစ်စုကား ဘဝါးဦးတစ်စုကား ဘဗျက်မြင်းခေါင်း၏တည်ရာ တစ်စုကား ရွှေကျင်ဖုကဲ့သို့အလျားရှည်သောဖောင့် တော်လည်း ရှိတော်မူ၏။

၄။ ဥ-ဥသင်္ခါပေါဒေါ - ဖမ်းမှသည် လေးသစ်တက်၍ အထက်၌တည်သော မြင့်သော ဘဗျက်တော်လည်းရှိတော်မူ ၏။

၅။ မု-မုဒကရစရထော - နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော လက်ဖဝါးတော်၊ ခြေဖဝါး တော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၆။ တ-တလိကဟတ္ထေပါဒေါ - လေသွန်တံခါး၌ စိထားအပ်သော ခွေပွတ်လုံးကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာသော လက်ချောင်းတော်၊ ခြေချောင်းတော် ထည်းရှိတော်မူ၏။

၇။ ဒီ-ဒီယင်္ဂါလိ - ရှည်သောလက် ချောင်းတော်၊ ခြေချောင်းတော်လည်းရှိ တော်မူ၏။

၈။ ဧ - ဧဝိဝယော - ဧကီမည် သာသား၏မြင်းခေါင်းနှင့်တူသောထက် ခန်းကျင်ပြည့်ဖြိုးစွာတက်သောမြင်းခေါင်း တော်လည်း ရှိတော်မူ၏။

၉။ ကော-ကောသတ္တဝေတတော- ဆွန်ဆင်မင်း၏နိမိတ်ကဲ့သို့ အအိပ်ဖြင့် ခွေးအပ်သော ကျစ်လျစ်လှစွာသော သောက္ခားမြတ်၏နိမိတ်လည်းရှိတော်မူ ၏။

၁၀။ နိ-နိဂြောစိဗ္ဗော - ပညောင် မင်း၏အဝန်းကဲ့သို့ဝန်းသောလက်သစ်နှင့် အထွား အထွားနှင့်အတောင်၊ အတောင် နှင့်အလယ် အလံနှင့်အရပ်မျှသောကိုယ် တော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၁၁။ ဗြ-ဗြဟ္မာဂုဂက္ကော - ဗြဟ္မာ မင်း၏ကိုယ်ကဲ့သို့ သုံးပါးသောအရပ်၌ ခြေထိတ်သော ကိုယ်တော်လည်းရှိ တော်မူ၏။

၁၂။ သီ - သီဟပုဗ္ဗမုကာယော - မြင်း၏ရှေ့ထက်ကိုယ်နှင့်တူသော မြင်းသောကိုယ်တော်လည်းရှိတော် မူ၏။

၁၃။ သ-သတ္တဝီထော - လက်ဖမ်း နှစ်ဖက်၊ ခြေဖမ်းတော်နှစ်ဖက်၊ ပန်း နှစ်ဖက်၊ လည်တုပ်တော်ဟု ဆို ကုန်သော ခုနစ်ပါးသောအရပ်တို့၌ မြင့်သော အသားတော်လည်းရှိ တော်မူ၏။ (တစ်နည်း) ရင်၊ ညှပ်ရိုး၊ ပန်း၊

လက်ရုံးတော် တည်းဟူသော ခုနစ်ပါး သောအရပ်တို့၌ ပြည့်ဖြိုးသော အသား တော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၁၄။ အ-အန္တရသမ္ပဝီထော - ရေစီး ကြောင်း မထင်တပြိုင်တကြမ်းတည်း ပြည့်သော ကျောက်တော်လည်းရှိတော် မူ၏။

၁၅။ သု - သုဗုမာမလတ္တီ - သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော အညစ်အကြေးမထင် သန့် ရှင်းစင်ကြယ်စွာသောအရေတော်လည်း ရှိတော်မူ၏။

၁၆။ က-ကနကသမတ္တစော - သိင်္ဂီ နိက်ရွှေစင်အဆင်းနှင့်တူသောအရေတော် လည်းရှိတော်မူ၏။

၁၇။ လော-လောမဂ္ဂပေကလော မော - တစ်ခုတစ်ခုသော မွေးတွင်းတော်၌ တစ်ချောင်းတစ်ချောင်းစီရောက်သော မွေးညင်းတော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၁၈။ ဥ-ဥဇ္ဇေယောမော - ညိုသော အဆင်းရှိသော မျက်နှာတော်ကို ရှုဘိ သကဲ့သို့အထက်သို့အဖျားကလျော့တက် သော လက်ယာရစ်တက်သော မွေးညင်း တော်လည်း ရှိတော်မူ၏။

၁၉။ ထော - ထောဗျရသဂ္ဂသဂ္ဂီ - အနည်းငယ်မျှသော အရသာကိုသော် လည်း ဆောင်ယူခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ခုနစ်ထောင်သော လည်စပ်ကုန်သော ချိုးမွမ်းအပ်သော မြတ်သောအကြော တော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၂၀။ တီ - တီဣန္ဒရောနပန္နဇာဏ ကာမသန္တော - ရပ်တော်မူလျက် မကိုင်း မညွတ် လက်တော်ဖြင့် ပုဆစ်တော်ကို သုံးသပ်တော်မူနိုင်၏။

၂၁။ ဝ-ဝဏ္ဏက္ခော - မရိုးစည်ငယ် ကို ထောင်ထားဘိသကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာ လုံးသော စည်းကြပ်သော လက်တော်

လည်းရှိတော်မူ၏။
၂၂။ သီ-သီဟဟနထော - ခြင်္သေ့ မင်း၏မေးနှင့်တူသော တိဝန်းသောမေး တော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၂၃။ စ-စတ္တာလီသ သမဒန္တော - အထက်နှစ်ဆယ်၊ အောက်နှစ်ဆယ်၊ အမျှလေးဆယ်သောသွားတော်လည်းရှိ တော်မူ၏။

၂၄။ သ - သမက လပနတော - ခရ သင်းပွတ်သစ်ကဲ့သို့ သန့်ရှင်းဖြူစင်စွာ ညီညွတ်သော သွားတော်လည်းရှိတော် မူ၏။

၂၅။ အ-အဝိရဋ္ဌဒဿနော - မခေါ ဧကွဲရွဲစိသကဲ့သို့ ညီညွတ်သောသွား တော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၂၆။ ဩ-ဩဒါတဒါဠော-ပွတ်သစ် သောခရသင်းကဲ့သို့ ဖြူစင်စွာသော၊ လေးချောင်းသော စွယ်တော်လည်းရှိ တော်မူ၏။

၂၇။ ပ-ပဟတဝိရာ - ပါးလျှ ကျယ်ပြန့်သော လျှာတော်လည်းရှိတော် မူ၏။

၂၈။ ဗြ-ဗြဟ္မယောယော - ဗြဟ္မာ မင်း၏အသံကဲ့သို့ အင်္ဂါရစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံ သော အသံတော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၂၉။ နိ-နိလက္ခိ - အလွန်ညိုသော မျက်လုံးတော်လည်းရှိတော်မူ၏။

၃၀။ တ-တဂုဏမဂ္ဂကော - ယနေ့ သာ ဖွားသစ်သော နွားသူငယ်နှင့် အတူ နုပျိုသောမျက်မွှေးတော်လည်းရှိ တော်မူ၏။

၃၁။ မု-မုဒေါဒါတကာလောမော- နူးညံ့ဖြူစင်စွာသော မျက်မှောင်တော် နှစ်ဖက်အကြား နဖူးအလယ်၌လက်ယာ ရစ်လည်သော အထက်သို့အဖျားတက် သော တစ်လုံးခွဲသော ဥဏ္ဍလုံတော် လည်းရှိတော်မူ၏။

၃၂။ ဥ-ဥဏ္ဍိသသီသော-လက်ယာ နားပန်တော်မှသည် လက်ဝဲနားပန်တော် တိုင်အောင် တက်သောအသားတော် အလျှာဟုဆိုအပ်သော သင်းကျစ်တော် လည်းရှိတော်မူ၏။

ဣတိဂုဏသဟိတံ - ဤသို့ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့ ၏လက္ခဏာတော်နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မဟေသီ - မြတ်စွာဘုရားကို၊ နာမာဓိ- ရှိခိုးပါ၏။

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါရန်၊
ခေရာဦးဝက်ဝွန်းဝင်း(အားလုံးပစ္စေ)

တက္ကသိုလ်ဝင်းမြင့် နှစ်ဆယ်ရာစုပြက္ခဒိန်

ယခုကာလသည် ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ကျော်နှစ်များသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ခုနှစ်၊ လ၊ ရက်ကိုသိပြီး တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာမည်သည့်နေ့ဖြစ်မည်လဲဟုသိလိုခြင်းများ လူတိုင်းမကြာခဏအကြောင်းပေါ်ပေါက်သည့်အခါ နီးစပ်ရာ ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်ကြရပါသည်။ ယခုနှစ်များနှင့် မနီးကပ်ဘဲ ဝေးသောနှစ်များအတွက် ကြည့်လျှင် ပြက္ခဒိန်များကို လွယ်လွယ်

ကူ ကူ ရှာမရပါ။ ထိုအခါ နှစ်တစ်ရာ ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်ကြရပါသည်။ နှစ်တစ်ရာ ပြက္ခဒိန်စာအုပ်ကိုလည်း သွားလေရာ ယူမသွားနိုင်ပါ။ ထို့အပြင် နှစ်တစ်ရာ ပြက္ခဒိန်က ပြီးခဲ့သည့် နှစ်တစ်ရာကိုသာ ဖော်ပြသော်လည်း ရှေ့လာမည့်နှစ်များအတွက် ကြည့်မရနိုင်ပြန်ဖြစ်ရာ ထိုအခက်အခဲမှ လွန်မြောက်စေရန် နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခုကို တင်ပြအပ်ပါသည်။

အောက်ပါကဗျာလေးကိုအလွတ်ကျက်ထားလိုက်ပါက ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၂၀၉၉ ခုနှစ်အထိ နှစ်တစ်လုံးအတွက် ခုနှစ်၊ လ၊ ရက်ကိုသိလျှင် တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာဘယ်နေ့ကျရောက်သလဲဆိုသည်ကို အမြန်တွက်ယူသိနိုင်ပါကြောင်း လက်ဆောင်ကောင်းပါးပါသည်။

- သက္ကရာဇ်မှာ ထောင်ရာချန်ဆောင်ပါရန် ဆယ်နှင့်ခုဂဏန်းထိုင်ဂဏန်းကို လေးနှင့်စားလို့ အကြွင်းများကို ပယ်လိုက်ပါ။ ဆယ်ခုဂဏန်းနှင့်ရလဒ်ကိုသာ နှစ်ရပ်ပေါင်းကာ မှတ်ကာထုအဖန်နှင့် အောက်တို သုညထူးမေလကား တစ်ဂဏန်းပါ။ ဩဂုတ်ဆို နှစ်ကိုပေါင်းလို့ သုံးဆောင်းတော့ နှိုဝင်ဘာဖေနှင့်မတ်လည်းပါ။

ဇွန်လဆိုလေးပေါင်းပါကွယ်
စက်ဒီဇင်ဘာ ငါးနှင့်နှောတော့
ရောခြောက်က ဧပြီမှာ
အလားတူလှလှပါ။
သိလိုသောရက်ဖြည့်စွက်ကာရယ်
ခွန်နှင့်စား အကြွင်းယူတော့လေး။
အကြွင်းတစ်ဆုံ တနင်္ဂနွေ
နှစ်ဆိုပေက တနင်္လာပြ
သုံးဆို အင်္ဂါပ
ထိုမှဆက်ကာတွက်ကြကွယ်လေး။
ရက်ထပ်နှစ်တွင် ဇန်နဝါရီမှတ်ပါ
ဖေဖော်ဝါရီမှတ်ယူတော့လေး။

ကဗျာလေးကို ရှင်းပြပါမည်။
'သက္ကရာဇ်မှာ ထောင်ရာချန်' ဟု
ဆိုသည်အတွက် သိလိုသောသက္ကရာဇ်
၏ ထောင်ဂဏန်းနှင့် ရာဂဏန်းတို့ကို
ချန်ရပါမည်။ 'ဆောင်ပါရန် ဆယ်နှင့်ခု
ဂဏန်း' ဆိုသည့်အတွက် သက္ကရာဇ်မှ
ဆယ်ဂဏန်းနှင့် ခုဂဏန်းနှစ်လုံးကိုသာ
ယူရပါမည်။ ဥပမာ ၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွက်
ဆိုလျှင် (၁၇) ကိုသာ ယူရပါမည်။
'ထိုဂဏန်းကို လေးနှင့်စားလို့
အကြွင်းများကိုပယ်လိုက်ပါ' ဆိုခြင်း
ကြောင့် (၁၇) ကို (၄)နှင့်စားလျှင် ရလဒ်
(၄)ဖြစ်၍ အကြွင်း (၁) ဖြစ်ရာ အကြွင်း
ကို ပယ်ရပါမည်။ 'ဆယ်ခုဂဏန်းနှင့်
ရလဒ်ကိုသာ နှစ်ရပ်ပေါင်းကာ မှတ်ကာ
ထား' ဆိုသည့်အတွက် တည်ကိန်း (၁၇)
နှင့် ရလဒ် (၄) ကိုပေါင်း၍မှတ်ရပါမည်။
ပေါင်းရကိန်း (၂၁)ဖြစ်ပါသည်။

ဇန်နဝါရီလအတွက်ကြည့်လိုလျှင်
(၀) အောက်တိုဘာလအတွက်ကြည့်လို
လျှင်လည်း (၀)ထပ်ပေါင်းပေးရပါမည်။
'မေလကား တစ်ဂဏန်းပါ' ဟုဆိုသော
ကြောင့် မေလအတွက်ကြည့်လိုသော်
(၁) ကိုပေါင်း၊ ဩဂုတ်လဆိုလျှင် (၂)ကို
ပေါင်း၊ နိုဝင်ဘာလဆိုလျှင် (၃) ကို
ပေါင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လတို့
အတွက်ဆိုလျှင်လည်း (၃) ပင်ပေါင်း၊
ဇွန်လအတွက်ဆိုလျှင် (၄) ကိုပေါင်း၊
ဇူလိုင်လဆိုလျှင်လည်း
(၅) ကိုပင်ပေါင်း၊ ဇူလိုင်လအတွက်
ဆိုလျှင် (၅)ကိုပေါင်း၊ ဧပြီလအတွက်
(၆)ကိုပေါင်း၊ ဇူလိုင်လဆိုလျှင်လည်း
(၆) ကိုပင်ပေါင်းဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ထို့နောက် မိမိသိလိုသောရက်ကို
ထပ်ပေါင်းလိုက်ပြီး (၇) ဖြင့်စားကာ
အကြွင်းကိုယူပါက မိမိသိလိုသောနေ့
သည် တနင်္ဂနွေ သို့မဟုတ် တနင်္လာ
ဖြစ် သိရပါလိမ့်မည်။

ရက်ထပ်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၉ရက်
ပါဝင်သောနှစ်များ၌ ဇန်နဝါရီလအတွက်
(၆) ကို ယူပေါင်းရပါမည်။ ဖေဖော်ဝါရီ
လအတွက် (၂) ကို ယူရပါမည်။ ကျန်လ
များမှာ အထက်ကအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်
သည် ဘယ်နေ့ကျသလဲမေးလျှင် အထက်
တွင်ပြထားသလို (၁၇) ကိုယူ၊ (၄) နှင့်
စား၊ ရလဒ် (၄)၊ အကြွင်း (၁) ဖြစ်၍
အကြွင်းကိုပယ်၊ ရလဒ် (၄)ယူကာ မူလ
(၁၇) နှင့်ပေါင်းသော် (၂၁) ရခဲ့ရာ ထို
(၂၁) သည် ၂၀၁၇ ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံး
အတွက် ကိုယ်စားပြုကိန်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဇန်နဝါရီလအတွက် ကိုယ်စားပြု
ကိန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဇန်နဝါရီလ
အတွက် သိလိုသော် ဇန်နဝါရီ (၀)ထား
ရမည်ဖြစ်၍ (၀) ကိုထပ်ပေါင်းသော်
(၂၁+၀=၂၁) ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဇန်နဝါရီ
လ ၁ ရက်အတွက်ဆိုလျှင် ၁ ရက်ကို
ထပ်ပေါင်းရမည်ဖြစ်၍ (၂၁+၁=၂၂) ဖြစ်
ပါသည်။ နောက်ဆုံး (၇) ဖြင့်စားကာ
(၁) ကြွင်းရာ တနင်္ဂနွေဟု သိနိုင်ပါတော့
သည်။

ထိုနည်းအတိုင်း တွက်ပါက
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ၂၀၉၉ ခုနှစ်အထိ
နှစ်တစ်ရာအတွင်းတွက်ကြည့်နိုင်ပါတော့
သည်။

ယခင် ရာစုနှစ်ဖြစ်သော ခရစ်
သက္ကရာဇ် ၁၉၀၀ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၉၉ခုနှစ်
အတွင်း၌ရှိသော ရက်စွဲများ၏တနင်္ဂနွေ၊
တနင်္လာစသည့်နေ့များကို သိလိုပါက
ယခု ဤတွက်နည်းအတိုင်းတွက်၍ ရရှိ
သောနေ့ကို တစ်နေ့တိုး၍ယူလိုက်ပါက

အမှန်ကို ရပါလိမ့်မည်။
ဥပမာ ၁၉၉၉ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ
၃၁ ရက်သည် ဘယ်နေ့ကျသနည်း။
ဤတွက်နည်းနှင့်တွက်သော် -
၉၉ + ၄ = ရလဒ် ၂၄
အကြွင်း ၃

ထို့ကြောင့် -
၉၉ + ၂၄ = ၁၂၃
ဒီဇင်ဘာလဖြစ်၍ (၅) ကိုယူပါ။
၁၂၃ + ၅ = ၁၂၈
သိလိုသောရက် ၃၁ ရက်ဖြစ်ရာ-
၁၂၈ + ၃၁ = ၁၅၉
၁၅၉ + ၇ = ရလဒ် ၂၂
အကြွင်း ၅

ယခင်ရာစုဖြစ်ခဲ့၍ ယခုရာစုတွက်
နည်းဖြင့်ရသောအဖြေကို (၁) ပေါင်းရ
မည်ဖြစ်ရာ -

၅ + ၁ = ၆
(၆)ဖြစ်၍သောကြာနေ့ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ၁၉၉၉ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၃၁
ရက်သည် သောကြာနေ့ဖြစ်ပါသည်။
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
၁ ရက်အတွက် ယခုရာစုတွက်နည်းဖြင့်
တွက်က -

၀၀ + ၄ = ရလဒ် ၀
အကြွင်း ၀
ရလဒ်နှင့်တည်ကိန်းပေါင်းရမည်
ဖြစ်၍ -

၀၀ + ၀ = ၀
၂၀၀၀ပြည့်နှစ်သည် ရက်ထပ်နှစ်
ဖြစ်ပါသည်။
သို့ဖြစ်ရာ ဇန်နဝါရီလကို (၆)ဖြင့်
ပေါင်းရမည်ဖြစ်ရာ -
၀ + ၆ = ၆

သိလိုသောရက် ၁ ရက်နေ့ ဖြစ်
၍ -

၆ + ၁ = ၇
ပုံသေနည်း (၇) ဖြင့်စားပါက -
၇ ÷ ၇ = ရလဒ် ၁
အကြွင်း ၀

အကြွင်း (၀) ဖြစ်၍ စနေနေ့
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၉၉ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ
၃၁ ရက်သည် သောကြာနေ့ဖြစ်ပြီး
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်
သည် စနေနေ့ဖြစ်ကြောင်း ဤကဗျာ
ကလေးဖြင့် တွက်ကြည့်နိုင်ပါပေတော့
သတည်း။

တက္ကသိုလ်ဝင်းမြင့်

ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ဇာတိ ရေကြည်
သာရွာတွင် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ထဲ
ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ကာကြားသိခဲ့ရသော
ထူးဆန်းဖွယ် ပရလောကအကြောင်း
လေးကို ပြန်လည် အမှတ်ရသဖြင့်
ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်
သားအရွယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မိဘများသည်
တောင်သူများဖြစ်သည်။ ရေကြည်သာ

(မင်းဘူး)
ထက်ကောင်းလတ်
ပဲဇလီပင်အောက်က ကျတ်များ

ရွာအနောက်ဘက်တစ်လျှောက် ယာများသည် ကျွန်တော့်မိဘများပိုင် ယာမြေများဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က တစ်သီးစားအဖြစ် နှမ်း၊ ပဲ၊ ပြောင်းများလောက်သာ မိုးကိုအားကိုးလျက် စိုက်ပျိုးကြပါသည်။ ယာမြေများ၍ ကျွန်တော့်မိဘများမှာ သားသမီးများကလည်း ငယ်ရွယ်၊ အကူမရ၍ သူရင်းငှားအလုပ်သမားများငှားထွန်ယက်စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မွေးချင်းမောင်နှမလေးယောက်မှာ အကြီးအစ်မနှစ်ယောက် ကျွန်တော်က တတိယသား၊ ကျွန်တော့်အောက်က ညီငယ် စတုတ္ထ ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ခြားစီဖြစ်၍ မိဘများကို မကူညီနိုင်။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမလေးယောက်ကို ရွာဦးမြောက်ဘက်ထိပ် စပယ်ရုံဆရာတော်ဦးဇာဂရကျောင်းတွင် ပညာသင်ရန် မိဘများကအပ်ထားပါသည်။ စပယ်ရုံကျောင်းဆရာတော် ဦးဇာဂရမှာ ဘာသာရေးတွင်မက ခေတ်ပညာတတ်ဆရာတော်ဖြစ်၍ ကျောင်းတွင် မနက်ပိုင်း ဘာသာရေးဘုန်းကြီးကျောင်းစာသင်ကြားပြီး နေ့လယ်ပိုင်းနှင့်ညနေပိုင်းတွင် ခေတ်အတန်းပညာ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ၊ သင်္ချာ၊ ပထဝီ၊ သမိုင်းရာဇဝင်တို့ကို အချိန်ခွဲ၍ နေ့စဉ်သင်ကြားပါသည်။ နေ့စဉ်ဆိုသော်လည်း အဖိတ်၊ ဥပုသ်နှင့်ရက် ဘာသာရေးနေ့ဖြစ်၍ပိတ်ပါသည်။ သင်ကြားမှုပိတ်ထားသော်လည်း ဘာသာရေးနေ့၊ ဥပုသ်သီတင်းသီလဆောက်တည်ကြသူများအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူလေးများက အဖိတ်နေ့၌ ကျောင်းသန့်ရှင်းဆေး ရေခပ်ခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းများပြင်ဆင်ခြင်းအစဆောင်ရွက်ကြရပါသည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ခြင်းကိုနှစ်ပိုင်းခွဲဆောင် နှုတ်ကြရသည်။ မနက်ပိုင်းနှင့်ညနေပိုင်း ကျောင်းသားနှစ်စုခွဲ၍ ဆောင်ရွက်ကြရပါသည်။ ကျောင်းတွင်လည်း ကျောင်း

အိပ်ကျောင်းစားကျောင်းသားနှင့်နေ့တက်ကျောင်းသားဟူ၍လည်းရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမလေးယောက်မှာ နေ့တက်ဖြစ်၍ ဥပုသ်နေ့တစ်ရက် အိမ်တွင် နားနေကြရပါသည်။ ဆရာတော်က (၁) တန်းမှ (၆) တန်းထိ ခေတ်အတန်းပညာကို နေ့လယ်ညနေပိုင်းထိ အချိန်စာရင်းအတိုင်း သင်ကြားပေး၍ ကျွန်တော်တို့ နားရက်မှာ အဖိတ်နေ့၊ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သော်လည်း အဖိတ်နေ့မှာ ဥပုသ်နေ့အတွက် မနက်ပိုင်း ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ကြရပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်နေ့သောအဖိတ်နေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသန့်ရှင်းရေးကို ကျွန်တော်လိုက်မသွားတော့ဘဲ မိဘများနှင့် ယာထဲ အလုပ်လုပ်ရာဆီလိုက်သွားပါသည်။ တောင်သူမျိုးနွယ်ဖြစ်သော်လည်း မိဘများက စာသင်ရန် ကျောင်းသာတက်ခိုင်းပြီး ယာထဲအလုပ်များဆီမခေါ်ကြ။ ကျွန်တော့်မိဘများပိုင်ယာမြေများစွာ အသေအချာမသိ။ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရိတ်သိမ်းခြင်းကိုလည်း နှံ့နှံ့စပ်စပ်မသိပါ။ ယာထဲလိုက်ဖို့ မိဘများကို ပူဆာတိုင်း နေပူ၊ မိုးရွာ၊ ပင်ပန်းသည် စသည်ဖြင့် မလိုက်ရန်သာပြော၍ မလိုက်ခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော်က ယာထဲလိုက်သွားပြီး လူကြီးတွေအလုပ်လုပ်သည်များ ကြည့်ချင်သည်။ ကွင်းပြင်သစ်ပင်ချိုတွေနား ဆော့ကစားချင်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူရင်းငှားဦးသောင်းစိန်ပြောပြ၍ ယာများအပြင်သရက်ဥယျာဉ်ကြီး တစ်ခုလည်းရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထိုသရက်ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ဆော့ကစားချင်သည်။ သရက်သီးချိန် ထိုဥယျာဉ်ထဲ သရက်သီးများကို လူငှားနှင့်ဆွတ်ခူးကာ ရွာထဲ အိမ်လှည်းဖြင့်သယ်လာ၊ ရောင်းတာရောင်း လက်ဆောင်ပေးတာပေး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ယာထဲသရက်ဥယျာဉ်

ထဲမလိုက်ရသော်လည်း သရက်သီးလှိုင်လှိုင်စားရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ ယာထဲသို့ မလိုက်ရ၍ အလွန်လိုက်ချင်စိတ်က အမြဲဖြစ်နေရသည်။ ကနေ့ အဖိတ်နေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း မွန်ကဲပိုင်း သန့်ရှင်းရေးမလိုက်တော့ဘဲ အဖေနှင့် အမေကို ယာထဲလိုက်ရဖို့ အတင်းပူဆာသဖြင့် နောက်ဆုံးလိုက်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ လိုက်ခဲ့ရသည်အခါတွင် အမေက သူရင်းငှားဦးသောင်းစိန်ကြီးထံ အနီးကပ်ဂရုစိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုအပ်ကာ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သဘောကျပါသည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတစ်တွေကို ချစ်ခင်အလိုလိုက်ပြီး ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဦးသောင်းစိန်ကြီးကို ခင်မင်ကြသည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက နွားလှည်းပြင်ဆင် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး လှည်းမောင်း။ ကျွန်တော်က သူ့ဘေးနားထိုင်လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကလေးပီပီ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေရ၏။ ကျွန်တော်တို့ယာများမှာ ရွာအနောက်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးပါသည်။ လှည်းပေါ်ကျမှ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက မဲလီပင်ယာကွက်တွင် လုပ်သားများပေါင်းနုတ်ကြမည်ပြော၍ သိရသည်။ ထိုသို့ သိရသော်လည်း ဘယ်နေရာဟုမသိ။ ယာကွက်ကို မဲလီပင်ကွက်ဟုခေါ်ခြင်းသည်လည်း ဘာကြောင့်ခေါ်သည်မသိ။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးကို နောက်မှမေးကြည့်မည်။ ယခုတော့ လှည်းပေါ်လိုက်ပါရန် ရွာကို

ကျော်လာပြီး တောရိပ်တောင်ရိပ်များကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က နွားလှည်းမောင်းချင်သည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးကလုပ်ငန်းသွားချိန်မို့ ပေးမမောင်း။ လှည်းမမောင်းရသော်လည်း ယာထဲလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်ကျေနပ်ပျော်နေရသည်။

ရွာကထွက်ပြီးတစ်ခိုင်းခန့်အရောက်ခပ်ပြေပြေတောင်ကုန်းလေးပေါ် နွားလှည်းမောင်းတက်လာသည်။ နှစ်ဖာလုံကျော်ကျော်အရောက် ရှေ့လမ်းမှာ အဆင်းလမ်း။ လမ်းအဆင်းမရောက်မီ ထိုနေရာမှ အနောက်ဘက်၊ မြောက်ဘက်ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျယ်ပြောပြန့်ကျယ်လှသော ယာမြေကွက်များကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ယာမြေကွက်တစ်ကွက်တစ်ကွက်သည် ဘောလုံးတစ်ကွင်းစာ နှစ်ကွင်းစာမျှ ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ဆက်စပ်နေသော ယာမြေကွက်များသည် ကျယ်ပြန့်လေသည်။

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ရှေ့လမ်းအဆင်း နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိုးဆွဲထိန်းမောင်း၍ လှည်းကိုဆင်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်က လှည်းနံရံတိုင်ကိုင်ထားပြီး လမ်းအနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း ယာပြင် ခရီးစဉ်တွင် တန်းစီပေါက်နေသော ခပ်မြင့်မြင့်သစ်ပင်ကြီးခြောက်ပင်သုံးပင်စီ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေါက်လျက် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသစ်ပင်များမှာ မဲလီပင်ကြီးများ ဖြစ်မည်။ ထိုသစ်ပင်မျက်နှာချင်းဆိုင်အောက်မြေပြင်ပေါ်၌ အမိုးအကာမရှိသော မြေပြင်မှ အမြင့်ခါးလောက်မြင့်သော အုတ်ခုံသစ်တလင်းကြီးကို ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရသည်။ အုတ်ခုံမှာ လေးထောင့်အလျားပေသုံးဆယ်ကျော်ကျော်၊ အနံပေနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်ထင်ရသည်။ ထိုအုတ်ခုံဘေးဘက်ဆီများ၌ မိုးနံ့ချိုများ၊ နဘူးပင်ချိုများပေါက်နေသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် မဲလီပင်ကြီးများအုပ်မိုးထားသည့်အရိပ်များကြောင့် အေးရိပ်သဖွယ်မြင်ရသည်။

တစ်ခါမှယာထဲမရောက်ဘူးသော ကျွန်တော် ထူးထူးဆန်းဆန်းလှဖြစ်နေသည်။ တောထဲတောင်ထဲ ဤလိုအုတ်ခုံသစ်တလင်းကြီးမျိုးရှိနေတာ သိချင်နေသည်။ ယာထဲလာစဉ် ကုန်းကမူမှမဆင်းခင် မြောက်ဘက်ဆီမှာ အုတ်ရိုးများ၊ အုတ်ရိုးအဆောက်အအုံပျက်များ၊ ကြီးမားသောသံကန်ကြီးများကို လှမ်းမြင်ခဲ့ရ

သည်။ မိဘများပြောကြသောစကားများအရ ထိုနေရာသည် စစ်ကြီးအတွင်းက ကြီးမားသော ရေနံချက်စက်ရုံကြီးတည်ရာစက်ရုံနေရာဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ဤမြင်ကွင်းအထူးအဆန်းများကို လှည်းရပ်နားသည့်နေရာရောက်တော့မှ မေးကြည့်ရန် မှတ်ထားလိုက်သည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက လှည်းကို ဂရုစိုက်မောင်းရင်း အဆင်းအောက်ခြေ ယာခင်းစပ်ရောက်လာသည်။ ထိုမှ လှည်းကို ယာခင်းစပ်လှည်းလမ်းမှ အနောက်ဘက်စောစောကမြင်ရသော မယ်လီပင်အုပ်အောက် သစ်တလင်းအုတ်ခုံကြီးအနီးအရိပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အနီးကပ်တွေ့ရသော သစ်တလင်းအုတ်ခုံကြီးကို အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း လှည်းပေါ်မှ ခုခန့်ဆင်းလိုက်သည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက လှည်းမှနွားများဖြုတ်လွှတ်၊ လှည်းပေါ်မှ ပစ္စည်းပစ္စယများချလိုက်သည်။ ခဏအကြာ ကျွန်တော်မိဘများနှင့် လုပ်သားများပါသော နွားလှည်းနှစ်စီးရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အနီးမှာရပ်ကာ လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် စီစဉ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်အမေက ဦးသောင်းစိန်ကြီးကို ခေါ်၍ ကျွန်တော်ကိုဂရုစိုက်ရန် အနီးကပ်နေရန်မှာနေသည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးပြန်လာသည့်အခါ အလုပ်သမားများကို ဦးဆောင်လျက် မိဘများယာလုပ်ငန်းများဆီ အသီးသီးသွားနေကြသည်။ ယနေ့တော့ ဦးသောင်းစိန်ကြီးကို ယာအလုပ်ထဲမဝင်ခိုင်းဘဲ ကျွန်တော်ကိုသာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ရင်း အနီးအနားသွားလာပို့ပေးနိုင်ရန် တာဝန်ပေးထားသည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီး ကျွန်တော်နားရောက်သည့်အခါ သူ့အလွန်နှစ်ခြိုက်သော မငယ်ဆေးပြင်လိပ်တစ်လိပ်ထုတ်မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှို့လိုက်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်မီးစွဲမှ အားပါးတရ ဖွာသောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွ-မင်းလိုက်လာလို့ကနေ့ ငါအလုပ်မဝင်ရဘူး။ မင်းအမေက မင်းကိုစောင့်ရှောက်ရမယ်လို့မှာတယ်။ မင်းသွားချင်တဲ့နေရာတော့ ပို့ပေးတဲ့ကွ”
“ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပဲ။ ဒါနဲ့ ဦးသောင်းစိန်ကြီးကို မေးရဦးမယ်ဗျ။ ဟောဒီ မဲလီပင်အောက်ကအုတ်ခုံကြီးက တောထဲ ဒီလိုအုတ်ခုံကြီးလုပ်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဦးသောင်းစိန်ကြီး သိလားဟင်”

ကျွန်တော်က မေးကြည့်လိုက်သည်။

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက -
“အဲဒါ ဟိုးစစ်အတွင်းတုန်းက ရေနံချက်စက်ရုံဘာသာခြားအလုပ်သမားတွေဝတ်ပြုကြတဲ့နေရာလို့ ပြောကြတာပဲ”

ပြောပြသည်။
• “ရေနံချက်စက်ရုံအလုပ်သမားတွေက ဘာသာခြားတွေပါသလား”
ကျွန်တော်က ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ပါတာပေါ့ကွာ။ ဟိုမြောက်ဘက်မှာ ရေနံချက်စက်ရုံကြီးတည်ပြီး ဓာတ်ဆီ၊ ရေနံဆီ၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ဒီဇယ်ဆီတွေချက်ထုတ်တယ်ကွ။ တို့ဟိုကုန်းပေါ်က မြောက်ဘက်ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒီအဆောက်အအုံပျက်တွေ၊ ရေနံထည်သံကန်တွေ မင်းမြင်ခဲ့မှာပါ။ အဲဒီနေရာကွ။ အဲဒီရေနံချက်စက်ရုံကြီးကအကြီးကြီး၊ အလုပ်သမားသုံးရာလောက်ရှိတယ်လို့ပြောတာကြားဖူးတယ်။ အဲဒီအလုပ်သမားတွေက လူမျိုးစုံ၊ ဘာသာရေးစုံတွေပါတယ်။ အဲဒီအထဲက ဘာသာခြားတစ်ရာလောက်က သူတို့ဘာဝတ်ပြုဖို့ ဒီနေရာဒီအုတ်ခုံကြီးလုပ်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုကြတယ်လို့ပြောတာ တယ်ကွ”

“အမိုးတွေ အကာတွေမပါဘဲ အတိုင်းလားဗျ”

“အရင်က အမိုးတွေဘာတွေဖြစ်ပါ။ အခုတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကလည်း စစ်အတွင်းက ဗုံး၊ အမြောက်၊ စက်သေနတ်တွေနဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့လို့ကွ။ ဟိုနေရာချက်စက်ရုံပျက်ကြီး မင်းမြင်သား။ မှူးတွေဆုတ်ခွာသွားရင်း အားလုံးကို ခုတ်ဆီးပစ်ခဲ့ကြတာ ။ ဒီအုတ်ခုံဘုရားဝတ်ပြုရာနေရာကတော့ အမိုးတွေဘာပျက်စီးပေမယ့် အုတ်ခုံကတော့ မပျက်ဘဲ အကောင်းအတိုင်းကျန်ခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော်အမေးကို ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီရေနံချက်စက်ရုံတွေကကော”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“များသောအားဖြင့် ဗုံး၊ အမြောက်၊ စက်သေနတ်ဒဏ်နဲ့သေကုန်ကြတာတယ်ကွ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီဝိုက်ကို သဲကြီးမဲကြီးပစ်ခတ်ဖျက်ဆီးလို့ အလွန်ကြီးတဲ့စက်ရုံကြီးပါ သွားတာ။ ဒီနေရာမှာလည်း အဲဒီအလုပ်သမားတွေစုဝေးနေကြတုန်း ကြောင့် အသေအခံ့များတယ်”

တယ်ကွ"

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က ကလေးပီပီ သေစကားကြောင့် ကြောက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ သေဆီသောစကားကိုကြောက်သလိုဆိုရာ၌ လူတွေသေက သရဲတစ္ဆေတွေဖြစ်မှာ ကြောက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အတွေးနှင့်ငြိမ်သွားသည်ကို ဦးသောင်းစိန်ကြီး အကခတ်မိပြီး -

"ဘာလဲကွ၊ သေတာတွေပြောလို့ သရဲတစ္ဆေတွေမင်းကြောက်သွားသလား။ မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတွေ့ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

အားပေးသည်။

"ဦးသောင်းစိန်ကြီးကကော သရဲတစ္ဆေတွေ တွေ့ဖူးခြင်းမရှိလား။ မကြောက်ဘူးလားဗျ"

ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။

"မင်းကလည်းကွာ၊ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ ကဲပါ - မင်းမရောက်ဘူးသေးတဲ့ကုန်းပေါ်က ရေနံချက်စက်ရုံဟောင်းကြီးနေရာသွားကြည့်မလား?"

ဦးသောင်းစိန်ကြီး စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း၍ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်ချင်တာရယ်၊ သရက်ဥယျာဉ်ထဲသွားကြည့်ချင်တာတွေရယ်ကြောင့် ဆက်မမေးတော့ဘဲ ရေနံချက်စက်ရုံဟောင်းကြီးဆီသွားကြည့်ဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ဦးသောင်းစိန်ကြီး ရေနံချက်စက်ရုံကြီးကြည့်ပြီးရင် သရက်ဥယျာဉ်ကြီးထဲကိုသွားကြည့်ချင်တယ်။ လိုက်ပို့ပြန်နော်"

ကျွန်တော်က ပူဆာလိုက်သည်။

"အေးပါကွ၊ ရေနံချက်စက်ရုံမြောက်ဘက်မြစ်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ စက်ရုံကြည့်ပြီးလိုက်ပို့ပေးပါမယ်ကွာ"

ဦးသောင်းစိန်ကြီးကပြောလိုက်၍ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်သွားရသည်။ အထွေထွေ ဦးသောင်းစိန်ကြီးကရှေ့က ကျွန်တော်က သူ့ဘေးကဖြင့် ရေနံချက်စက်ရုံဟောင်းကြီးဆီလာခဲ့ကြလေသည်။ ရေနံချက်စက်ရုံပျက်ဟောင်းကြီးသည် အလွန်ကြီးမားသောစက်ရုံကြီးဖြစ်မည်။ အထူးဘက်ရောက်မှ ထထည့်ကြီးမားသော အုတ်နှင့်တည်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံများ၊ ဂါလန်ထောင်ထောင်ရှိ ဆီချိုသော လှောင်ကန်သံကန်ကြီးများ၊ တန်းလျားများ၊ စက်ရုံအစုံအစုံအသံထည့်ကြီးများ၊ ထန်း

ပင်နှစ်ပင်အမြင့်လောက်ရှိ မီးခိုးထုတ်ခေါင်းတိုင်ကြီးများ(ထိုခေါင်းတိုင်ကြီးမှာ ငါးပေပတ်လည်အကျယ်၊ သံပြားခေါင်းတိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ ပျက်စီးလဲကျမရှိတော့) အုတ်ရေလှောင်ကန်ကြီးများ၊ နှစ်ထပ်ရုံးအဆောက်အအုံတန်းလျားများအားလုံးမှာ စစ်ဒဏ်ကြောင့်ပျက်စီးနေသည်။ နေရာအကျယ်အဝန်းမှာ ဘောလုံးကွင်းနှစ်ကွင်းစာကြီးပြီး စက်ရုံကို ကုန်းကမူပေါ်တွင်တည်ထားသည်။

အဆောက်အအုံပျက်များကြည့်ပြီး စက်ရုံမြောက်ဘက် ယာကွက်နှင့်ကပ်လျက် သရက်ဥယျာဉ်ကြီးဆီလာခဲ့ကြသည်။ သရက်ဥယျာဉ်ကြီးထဲရောက်သည့်အခါ အဝေးကမြင်ရသည်နှင့်မတူ။ အတွင်းဘက်၌ သရက်ပင်ကြီးများသာမက ဥယျာဉ်ပင်၊ ရှောက်ချိုပင်၊ မာလကာပင်ကြီးများလည်းရှိသည်။ မြစ်ဆိပ်နှင့်သိပ်မဝေး၍ ရေဓာတ်ကအမြဲရနေပြီး ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း စိမ်းစိုအေးရိပ်ဖြစ်နေသည်။ သရက်သီးချိန်မဟုတ်၍ အသီးမရှိ၊ ရှောက်ချိုသီး၊ မာလကာသီးများ ဥယျာဉ်သီးများရှိ၍ အသီးများခူးစားကြသည်။ ထမင်းကို အမှတ်မရတော့။

"ငါက နွားကျောင်းချိန်လာရင် ဒီနေရာက မြစ်ဆိပ်နဲ့လည်းနီးတော့ ဒီနေရာနွားတွေလွှတ်ထားပြီး ဒီဥယျာဉ်ထဲတနေ့တမောအိပ်၊ ရှောက်ချိုသီး၊ မာလကာသီးခူးစား၊ သရက်သီးချိန် သရက်သီးခူးစားပေါ့ကွာ"

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ပြန်ပြောပြသည်။

ကလေးပီပီ ကျွန်တော် သဘောကုသွားခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်ထဲ တစ်နေ့ကုန်နီးပါးနေကြပြီး ကျွန်တော်က မြစ်ဆိပ်ဆင်းရေချိုးကြဖို့ ဦးသောင်းစိန်ကြီးကို ပြောသည့်အခါ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ခွင့်မပြု၍ မြစ်ဆိပ်မသွားရ။

တစ်နေ့ကုန်တော့မည်။ မနက်စောစော ထမင်းကြမ်းကြော်စားထားပြီး သရက်ဥယျာဉ်ထဲက မာလကာသီး၊ ရှောက်ချိုသီး၊ ဥယျာဉ်သီးများခူးစားထား၍ မနက်ထမင်းကြီးမဆာတော့။ ကျွန်တော်က အနှံ့အပြားသွားရကြည့်ရဖြစ်၍ ပျော်ပြီး ထမင်းဟင်းမေ့နေရသည်။ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ရိုးမတောင်ကြီးများဆီ နိမ့်ဆင်းသွားနေသည်။ ညနေလေးနာရီကျော်ကျော် စူးရှသောနေရောင်က ထွန်းလင်းနေသော်လည်း သရက်ဥယျာဉ်အတွင်းထဲမှိုင်းပျူအသွင်စနေလေပြီ။ အထက်စက်ရုံ

ပျက်ကုန်းပေါ်တွင်တော့ ဆလိုက်မီးထိုးထားသည်နယ် မြင်ကွင်းက လင်းထိန်နေလေသည်။ မကြာမီ မှောင်စပျိုးတော့မည်။

"ကဲ-တို့ပြန်ကြအောင်၊ မင်းအမေတို့ အလုပ်သိမ်းလို့ ပြန်ကြတော့မှာ။ နေ့လယ်ထမင်းပြန်မစားလို့ မင်းအမေက ငါ့ကိုဆွတော့မှာပဲကွ"

ဦးသောင်းစိန်ကြီးကပြောသည်။ "မဆူအောင် ကျွန်တော်ပြောပါမယ်ဗျာ"

ကျွန်တော်က အမေ့ကို သေချာပြောလျှင်ရ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်စက်ရုံပျက်ကြီးဘက်မှပြန်ကြဘဲ အနောက်မြောက်ဘက် ယာခင်းအနိမ့်များကိုဖြတ်လျက် အနောက်တောင်ဘက် မဲလီပင်ကွက်လှည်းဖြတ်ထားရာဆီ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မဲလီပင်ကွက်လှည်းဖြတ်ထားရာရောက်တော့ နေလုံးကြီးသည် အနောက်ရိုးမတောင်ဆွယ်နောက်ဘက် ကျရောက်ကွယ်ကုသွားလေပြီ။ တောင်းကင်ပေါ် နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာ ပြန်ကြက်တောက်ပသောအလင်းရောင်ပြန်တို့ဖြင့်သာ အလင်းရရှိနေသည်။ ကျွန်တော် မိဘများနှင့် အလုပ်သမားများ နွားလှည်းတပ် ပြန်နှင့်ကြလေပြီ။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ခပ်မြန်မြန် နွားလှည်းတပ်၊ တင်စရာရှိတာများတင်နေသည်။ ကျွန်တော်က မေးချင်စရာများပေါ်လာ၍ မေးကြည့်ချင်သည်။ မေးရမည်က ဤဝတ်ပြုနေရာတွင် စစ်အတွင်းက အစုလိုက်သေဆုံးခဲ့ကြသည်ဆိုသော ရေနံချက်စက်ရုံအလုပ်သမားများ သရဲတစ္ဆေဖြစ်ရှိနေ၊ မနေဖြစ်၏။ မေးချင်သောအမေးပေါ်ချိန်နှင့် နေဝင်စအချိန်သည် ကျွန်တော်လို ကြောက်တတ်သော ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မေးချင်သော်လည်း မမေးရသလိုဖြစ်နေ၏။ ကြောက်သည့်ကြားထဲက ဝတ်ပြုအုတ်ခုံဆီကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လှမ်းကြည့်မိ၏။ အမှောင်ဖျူဖျူအကြား မဲလီပင်များပေါ်လေတိုက်၍အရွက်များလှုပ်ယမ်းထိခိုက်သံတစ်ခုခုသံက ကျွန်တော်ကြောက်စိတ်ကို ပိုစေပြန်သည်။

"လှည်းပေါ်တက်တော့၊ ပြန်ကြအောင်"

ဦးသောင်းစိန်ကြီး၏ပြောလိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော် လှည်းပေါ်တက်လိုက်သည်။ လှည်းပေါ်ရောက်တော့ အလာတုန်းကလို့ ဦးသောင်းစိန်ကြီး

ဘေးနားမထိုင်ဘဲ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဦးသောင်းစိန်ကြီး၏နောက်ကျောဘက် ကျောချင်းကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒါမှ ကျောဘက်လုံပြီး ကိုယ့်မျက်နှာရှေ့ မြင်ကွင်းကိုကြည့်မြင်နိုင်မည်။

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ရိပ်မိပုံဖြင့်-
“မင်းအတော်ကြောက်နေသလား ကွ။ ဘာတွေကြောက်စရာတွေလို့လဲဟ”
- ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“ဘာမှတော့မတွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာတွေမှာ အရင်တုန်းကသေ သွားကြတဲ့လူတွေ သရဲတစ္ဆေဖြစ်နေကြ တာရုံနေမလားလို့ပါ”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးထံမှ စကားပြန်မရ။ ကျွန်တော်က ဆက်မေးကြည့်လိုက် သည်။

“ဦးသောင်းစိန်ကြီးကောအဲဒါတွေ တွေဖူးလားဗျ”

ဦးသောင်းစိန် နွားလှည်းကို ဂရု စိုက်မောင်းရင်း-
“အေးပါတော့၊ နောက်ကျမှပြောပြ ပါ့မယ်”

ပြန်ဖြေသည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီး စကားသည် နောက်မှပြောပြပါမည်ဆို ခြင်းသည် တွေ့ဖူးခြင်းဟုအဓိပ္ပာယ်ရနေ သည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီး စကားဖြတ်ပြီး နွားလှည်းကို ကုန်းထက်ပေါ်၊ ခပ်သွက် သွက်မောင်းတက်နေသည်။ ကျွန်တော် က ဦးသောင်းစိန်ကြီးနှင့် နောက်ကျော ခြင်းကပ်နေရာမှ လှည်းနောက်ပိုင်း မဲလီတန်းအောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ မဲလီပင်မောင်ရိပ်အောက်ဘက် အလင်းပျံ့နှင့်အုတ်ခုံသည် ဖြူဖြူရှေးရှေး မြင်ကွင်းမှ အဖြူရောင်ဖြူငွေ့များအသွင် ဝေ့ဝိုက်လှုပ်ရှားလာနေသည်ကို ရုတ်တ ရက် မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းရောထွေးပြီး ပါးစပ်ဟ မျက်လုံးပြူးကြည့်မိသည်။ ရှေ့က ဦးသောင်းစိန်ကြီးကိုလည်းမပြော မိသေး။ တစ်ချိန်တည်းမှာ အုတ်ခုံဆီမှ ဖြူဖြူအခိုးများ လှုပ်ယမ်းတွန့်လိမ် လှုပ်ရှားပုံနှင့် ရုတ်တရက် တဝေါဝေါ အသံများ အဝေးဆီကလာနေသလို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှ ဦးသောင်း စိန်ကြီးကျောပြင်နှင့် ပိုတီးကပ်လိုက်ပြီး အံ့ဩကြောက်လန့်သံနှင့် -

“ဦး... ဦးသောင်းစိန်ကြီး ဟို ... ဟို... ဟို... မှာ”
ထစ်ထစ်ငေါငေါနှင့် ခေါ်ရင်းက စကားတစ်ဝက်နှင့်ရပ်လိုက်၏။ ဦးသောင်း

စိန်ကြီးသည် နွားများကို ဂရုစိုက်မောင်း ရင်း -

“ကြောက်နေပြီလား၊မကြောက်ပါ နဲ့ကွာ။ အလကား ကျတ်တွေ့ပါ။ တစ်ခါ တလေ ဒီလိုမောင်စအချိန်တွေမှာတွေ့ တတ်ကြတယ်။ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွ”

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ခပ်အေး အေးပြောသံကြားရသည်။ ဦးသောင်းစိန် ကြီးက မကြောက်ဖို့ ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်စိတ်တွေ ကြောင့် တုန်နေရသည်။ ကျွန်တော်က ဦးသောင်းစိန်ကြီးကို ဘာမှစကားပြန် မပြောဘဲ ကြောက်ကြောက်နှင့် မဲလီ ပင်တန်းအောက် အုတ်ခုံပေါ်က ဖြူငါးဝါး အခိုးအငွေ့နှင့် တဝေါဝေါအသံများဆီ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ထံမှ စကားသံမကြား ငြိမ်နေသည့်အပြင် သူ ကျောနှင့်ဖိတီးကပ်နေသော ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ဦးသောင်းစိန်ကြီးက -

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမြင်ကြား နေရတာတွေ တော်ကြာပျောက်သွားမှာ ပါ။ ဒါတွေကို ငါက မြင်တွေ့ဖူးလို့သိနေ တာ။ မကြောက်ပါနဲ့၊ ကြောက်စရာ လည်းမဟုတ်ပါဘူးကွ”

ထပ်၍ အားပေးစကားပြောနေ သည်။ ဦးသောင်းစိန်ကြီးက စကားပြော ရင်း နွားလှည်းကို ကုန်းပေါ် အရောက် မောင်းတက်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ပြောသ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ- မင်းမြင်နေရတဲ့ မဲလီပင် တန်းအောက်က ဖြူဖြူအငွေ့တန်းနဲ့ အသံတွေ ဆက်ကြည့်လိုက်စမ်းကွာ”

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက နွားလှည်းကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်၍ ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုက်သည်။ ကြောက် ကြောက်နှင့်ပင် ဦးသောင်းစိန်ကြီးပြော စကားအတိုင်း အောက်ဘက်မဲလီတန်း ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်နေစဉ် မှာပင် စောစောက အုတ်ခုံပေါ်မှ ဖြူဖြူမြုန်ဝါးဝါးအငွေ့များသည် တဖြည်း ဖြည်းပါးပါးသွားလျက် တွန့်လိမ်ကွေး ကောက်စွာ လွင့်ပျောက်ကုန်ကြတော့ သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တဝေါဝေါ မြည်သံများသည်လည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားရင်း လုံးဝငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား လေသည်။ နောက်ထပ်ဘာသံမှဆက် မကြားရတော့။ ဦးသောင်းစိန်ကြီး ပြော သည့်အတိုင်းမှန်နေ၍ ကျွန်တော်အလွန် အံ့ဩရသည်။ ခဏအကြာ ဦးသောင်းစိန် ကြီး ရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး နွားလှည်းကို ဆက် မောင်းနေသည်။

“ဦးသောင်းစိန်ကြီး၊ အဲဒါကျွတ် တွေလို့ခေါ်တာလား။ အဲဒါကျွတ်တွေက လူတွေကိုဘာမှမလုပ်ဘူးလားဟင်”
ကျွန်တော်က မေးကြည့်လိုက် သည်။

“အေးကွာ၊ လူတွေကို ဘာမှမလုပ် ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က သူတို့အဖွဲ့နဲ့ တဲ့နေရာမှာ စုဝေးနေကြပြီး အခုလိုအသံ အငွေ့ပုံသဏ္ဍာန်အသံတွေနဲ့လုပ်ပြနိုင် ကြတယ်။ တချို့ကျွတ်တွေက လူသောင် ဆောင်၊ ရွာတွေဘာတွေ၊ ပွဲတော်တွေ လိုအမော့င်ဆောင်လှည့်စားတတ်ကြ တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ငါတော့ အမှ ဟာသာ တွေဖူးတယ်ကွ”

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက သူတွေ့ကြ ဖူးခြင်းပြန်ပြောပြသည်။

“ဦးသောင်းစိန်ကြီးမကြောက်ဘူး လားဟင်”

ကျွန်တော်ကြောက်သလိုကြောက် လိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ပြန်မေးကြည့်လိုက် သည်။

“မင်းကွာ ဘာမဟုတ်တာတွေ ငွေ့ က ကြောက်နေရမှာလားကွ။ သူတို့က ဘာမှမလုပ်နိုင်ကြပါဘူး။ အေး - တို့ငွေ့ တွေက သူတို့ထက်မြင့်မြတ်တယ်ကွ။ မင်းကံ ဒါလေးလောက်တွေဖူးတာ။ ဒီ ထက်ဆိုးတာတွေရှိသေးတယ်”

ဦးသောင်းစိန်ကြီးက ပြန်ပြောပြ သည်။ သူပြောသည့်အထဲတွင် ‘ဒီထက် ဆိုးတာတွေရှိသေးတယ်’ ဆိုသောစကား ပါလာ၍ ကျွန်တော် အလွန်သိချင်လာ ပြန်သည်။

“ဦးသောင်းစိန်ကြီး ဒီထက်ဆိုးတာ တွေ ဖူးတယ်ဆိုတာ သရဲတစ္ဆေတွေ လား ဘာတွေလဲ၊ အဲဒါတွေကရော ငွေ့ ကိုဘာလုပ်နိုင်တာလဲဗျ”

ကျွန်တော်က မေးကြည့်လိုက် သည်။

“ဟကောင်ရ၊ ဆိုးတယ်ဆိုတာက ဒီလိုအခိုးအငွေ့ လောက်မဟုတ်ဘဲ ငွေ့ ယောင်ဆောင်ပြတာတွေ၊ အသံငွေ့ လုပ်ပြတာတွေ အဆောက်အအုံအပူငွေ့ ထဲကနေ လှုပ်ရှားပြတာတွေကိုပြော တာကွ။ ဒီကောင်တွေ ဒီထက်မလုပ်နိုင် ကြဘူး။ နောက်ပြီး ဒီကောင်တွေက ငွေ့ လူတွေနားမကပ်နိုင်ဘူးကွ။ လူတွေက စောင့်ရှောက်တဲ့ တို့ကိုယ်စောင့်နည်း အကပ်မခံဘူး။ ကိုယ်စောင့်နည်း ကြောက်ကြတယ်ကွ”

ဦးသောင်းစိန်ကြီးကပြောပြသည်။
“ဦးသောင်းစိန်ကြီး၊ ဒီသရဲတစ္ဆေ

ပဟာနွယ်(ပန်းတက္ကသိုလ်) နွယ်ပြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်

ကတိသစ္စာတည်သောအခါ ဩဇာလေးနက် ပေါ်ဆိတ်ကန်၍ နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်၏။ မှန်ကန်သောသစ္စာစကားဖြစ်ပါ၏။

ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ပေါက်ရောက်လာသော သစ်ပင်ပန်းပင်မြက်တို့သည်ကား ဆေးပင်အတိသာဖြစ်ကြပါ၏။

ဆေးပင်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာရောဂါဝေဒနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မှန်ကန်စွာအသုံးပြုပေးပါက ဆေးချက်မှန်ကန်ပြီး ရောဂါဝေဒနာလည်း ပျောက်ကင်း ချမ်းသာသွားပါလိမ့်မည်။

ဤရောဂါဝေဒနာနှင့် ဤဆေးပင်တွဲလို့ သိထားရန် လိုအပ်ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ အထူးလေ့လာမှတ်သားရပါမည်။

၁၇-၆-၂၀၁၃ နေ့နံနက်က ကျွန်ုပ်ထံသို့ လူ (၃) ယောက်ရောက်ရှိလာကြပါ၏။

“ဆရာကြီးရှိပါသလား”
“ရှိပါတယ်၊ လာခဲ့ပါ”

လူ (၃) ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။

“ဘာကိုစွန့်ပါသလဲပြောပါ”

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ရဲ့ အဘိုးခေါင်းမှာ အနာပေါက်နေလို့ပါ။ ဆရာကြီးကိုပင့်ခေါ်ဖို့လာတာပါ ဆရာကြီး”

“အနာပေါက်တာ ဘယ်လောက်

ကြာခဲ့ပြီလဲ”

“(၂) လခန့်ကြာသွားပါပြီ ဆရာကြီး”

“အနာကို ဆေးမကုသဘူးလား”

“ဆေးကုသပါတယ် ဆရာကြီး။ ထိုးဆေး၊ လိမ်းဆေး၊ သောက်ဆေးစုံပါ ရောလား ဆရာကြီး။ ဘာမှအကျိုးမထင်လို့ ဆရာကြီးဆီကိုရောက်လာရပါတယ်”

“အနာကဘယ်လိုအနာပါလိမ့်”

“ဒေသီယအခေါ်အားဖြင့် အိန္ဒဝနာလို့ခေါ်ပါတယ်ဆရာကြီး”

“အေးအေး - အိုးဝနာဆိုတာက တစ်နည်းပြောရရင် မျက်နှာများနာလို့လည်းခေါ်ကြတယ်။ အနာတစ်ခုလုံးမှာ အိုးမျက်နှာဝလို မျက်နှာဝတစ်ခုဆိုမှာ အညွှောက်တစ်ခုစီရှိတယ်။ တချို့အနာမှာဆိုရင် မျက်နှာဝဟာ (၅) ခု၊ (၆) ခုရှိတတ်ပါတယ်။ အနာကမန်းရည် အစက်ကျသမျှ အနာကကျယ်ပြန့်လာတတ်ပါတယ် ပြည်တစ်စီနဲ့ပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။ အနာစပေါက်တုန်းကတော့ ဒီလောက်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“အခုအနာအတော်ကျယ်ပြန့်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ခေါင်းနှောက်ဘက် တစ်ခုလုံးကိုဖြူးစားနေပါပြီ ဆရာကြီး။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လိုက်လံကြည့်ရှုကုသပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာ ကြီး”

“အေးအေး - လိုက်လံကြည့်ရှုရတာပဲ”

“ဆရာလာ”

ပင့်သောသူတို့က ဆရာကြီးကို သူတို့နှင့်အတူ လူနာဆိုသို့ တစ်ပါတည်း လိုက်စေချင်ကြ၏။

ဆရာကြီးသည် အနာအပေါ်မှာ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။ အနာ၏ သဘောလက္ခဏာတို့ကို အတွင်းကျကျ သိရှိရသောအခါ ဆရာကြီးသည်ယူသင့်သောဆေးဝါးများကိုယူ၍ လူနာရှင်တို့နှင့်အတူ တစ်ပါတည်းလိုက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူနာနေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ လူနာကိုကြည့်ရှုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို အားကိုးတကြီးနှင့် မျှော်နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်ရသောအခါ လူနာ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်ရိပ်သန်းလာ၏။ အားကိုးလာ၏။ အားထားလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာ လူနာ၏ အနာကိုကြည့်ရှု၏။ အနာမှာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို ဖြူးစားနေသဖြင့် အနာမျက်နှာပြင်မှာ ကျယ်ပြန့်နေ၏။ ပြည်များကလည်း တစ်စီစီဆင်းနေ၏။ မကောင်းသောအနံ့အသက်တို့ကလာ၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

အိုးဝနာ (၁) မျက်နှာများနာဆိုသည်နှင့်အညီ အနာအပေါက်ဝက ခုနစ်ပေါက်ရှိ၏။ အနာတစ်ခုလုံးကို ပြည်များက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနာဆေးကြောသောဆေးဖြင့် အနာတစ်ခုလုံးကို ဖြူး

ကျွတ်တွေ့ကိုမြင်ဖူးလားဟင်”
ကျွန်တော်က ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟာကွာ မင်းနှယ် - ဒီသရဲတစ္ဆေ ကျွတ်တွေ့က နာနာဘာဝတွေ။ နာနာဘာဝတွေက အကောင်အထည်မရှိဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်မရှိဘူး။ အခိုးအငွေ့ပုံရိပ်လောက်ရှိကြတာ ဘယ်မြင်ရမလဲ။ မမြင်ရပေမယ့် လူတွေနားမကပ်နိုင်ဘူး။ တို့တိုယ်စောင့်နတ်ကို သိပ်ကြောက်တာတွေ။ က - မင်းမေးတာတွေတော်တော် နှုတ်ထင်လာပြီ။ အိမ်ကျရင် မင်းအဖေအမေးရင် ငါ့ကိုမဆွဲအောင်တော့ ပြောတာတွေ။ မင်းအဖေကို ငါကြောက်တယ်

နော်”
ဦးသောင်းစိန်ကြီးက စကားဝိုင်းသိမ်းပြောရင်း အိမ်ဝိုင်းထဲ လှည်းမောင်းဝင်ခဲ့လေသည်။ လှည်းရပ်၊ နွားတွေဖြုတ်ပစ္စည်းတွေချပြီး၍ ကျွန်တော်အိမ်ထဲဝင်သွားသည့်အခါ အဖေက -

“ငါ့သားကလည်းကွာ ရသမျှအခွင့်ရေးပြည့်အောင် အသုံးချတာပဲ။ ယာထတစ်ခါလိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ တို့သောင်းစိန်ကြီးကို ဘယ်လောက်များအမေးအမြန်းတွေနဲ့ ဒုက္ခမေးသလဲမသိဘူး ဟား ဟား ဟား”

ပြောရင်း အားရပါးရရယ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားခဲ့သည်။

ညဘက်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် အမှောင်ထဲသွားရမည်။ နေရမည်ကို ကြောက်လှသော ကျွန်တော် ခုတော့မကြောက်တော့။ ဘာကြောင့်ဆိုရပါမည်နေယာထဲကအပြန် ဦးသောင်းစိန်ကြီးပြောသော -

‘ငါတို့လူတွေကို ကိုယ်စောင့်နတ်တွေစောင့်ရှောက်တယ်။ ဒီကောင်တွေလူတွေနားမကပ်နိုင်ဘူး။ တို့ကိုယ်စောင့်နတ်ကို သိပ်ကြောက်ကြတာကွ’

ဟူသောစကားကြောင့် ကျွန်တော်အားရှိ ရဲတင်းစိတ်အပြည့်ရရှိခဲ့၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထက်ကောင်းလတ်(မင်းဘူး)

ပက်ထားလိုက်၏။ အနာမှကျလာသော ပြည်နှင့် မန်းရည်များကို ဝါဂွမ်းအသစ်ဖြင့် တို့ကာတို့ကာယူပစ်လိုက်၏။

အနာမှပြည်များ၊ မန်းရည်များစင်သွားအောင် မန်းရည်အလိုအလျောက် ကျဆင်းစေသောဆေး၊ အသားဆွေးများကိုစားစေသောဆေးကို ရှေးဦးစွာထည့်ပေးလိုက်၏။

အနာကိုမိုင်းကိုင်စက္ကူပါးပါးလေးဖြင့်အုပ်ပေးထား၏။ ဆေးကတော့ ပြည်များနှင့်မန်းရည်များရှိပါက အနာမှပူမစပ်ပါ။ ပထမနေ့အတွက် ဆေးထည့်ပြီး၏။

(သောက်ဆေး)စားဆေးအနေဖြင့် အညော်နှင့် မန်းရည်တို့ကိုကျစေသော ဆေးကိုကျွေးထား၏။

ဒုတိယနေ့ နံနက်အချိန်မှာ အနာကိုဖွင့်၏။ အနာမှပြည်များနှင့် မန်းရည်တို့ စီးကျဆင်းလာကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနာဆေးသော ဆေးဖြင့် အနာကို ဆေးကြောပေး၏။ အနာဆေးသောဆေးရည်များစင်ကြယ်အောင် ဝါဂွမ်းဖြင့်တို့ပေး၏။ အနာမှာ ပထမနေ့လောက် ပြည်များမရှိတော့ပြီ။ ပြည်များပါးသွား၏။

အနာအသားဆွေးစားသောဆေး၊ အနာမှ မန်းရည်ကျစေသောဆေးကို ထပ်မံထည့်ပေးထား၏။

အနာမှမန်းရည်တို့သက်ဆင်းလာကြ၏။ အနာမှာထူထူထဲထဲမဟုတ်တော့ဘဲ ပါးလွှာသွား၏။ အနာအတွင်းက အသားကောင်းလိုက်လာ၏။ ပြည်များသည်လည်း မန်းရည်နှင့်အတူဆင်းလာကြ၏။

အနာမှာနာကျင်ခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်း ဝေဒနာကို မခံစားရတော့ပါချေ။ ယခင်က အနာမှာနာကျင်ခြင်း၊ တင်းခြင်း၊ ပူခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်းတို့ကို ခံစားခဲ့ရ၏။ ဆေးထည့်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ အဆီပါဝေဒနာတို့သည် ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားလေပြီ။

တတိယနေ့နံနက်တွင် အနာကိုဖွင့်၏။ ထိုနေ့မှာ အနာမှပြည်အနည်းငယ်နှင့်မန်းရည်တို့ရောနှောကာထွက်လာကြ၏။ ဝါဂွမ်းနှင့်ယူပစ်လိုက်သောအခါ ပြည်များနှင့်မန်းရည်တို့ အကုန်စင်ကြယ်သွားကြ၏။

အနာတစ်ခုလုံးနီရဲသောအသွင်ကို ဆောင်နေပါ၏။ အနာသည်ပြားကျသွား၏။ အနာမှာ အသားတက်၍ မန်းရည်တို့သက်ဆင်းစေသောဆေးကို ထည့်ပေးပြန်၏။ ဆေးထည့်သောအခါ

အနာမှာ အနည်းငယ်ပူစပ်လာသည်ဟု ပြောလာ၏။

ဆေးထည့်၍ အနာမှပူစပ်လာခြင်းသည် အနာမှာ အသားဆွေးများ၊ မန်းရည်များ၊ ပြည်များစင်ကြယ်သွားသဖြင့် အသားနုနုကို ဆေးကထိသဖြင့် အနာက အနည်းငယ်ပူစပ်လာခြင်းမျှသာဖြစ်ပါ၏။ မိုင်းကိုင်စက္ကူကိုမအုပ်တော့ပြီ။ ဤအတိုင်း ဆေးကိုထည့်ပေးထား၏။

စတုတ္ထနေ့နံနက်တွင် အနာကို ဆေးထည့်ရန် အနာဆေးသောဖန်ရည်ဖြင့် အနာတစ်ခုလုံးကိုအွတ်၍ ဆေးကြောပေး၏။ ဤနေ့မှာကား ပြည်များမရှိတော့ပြီ။ မန်းရည်သာ အနည်းငယ် ကျလာ၏။

အနာတစ်ခုလုံးနီရဲလာ၏။ အနာမှာ အသားတက်လာ၏။ အနာကျက်စပြုလာ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တ (၇) ရက်ခန့် ကြာသောအခါ အိုးဝနာ (ခ) မျက်နှာများအနာမှာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားလေ၏။

ထိုအနာကိုကုသသော ဆေးတို့ကို ဖော်ပြသွားပါမည်။

၁။ အနာဖန်ရည်ဆေးသောဆေး

အနာကို ဖန်ရည်ဆေးရန် မာလကာပင်၏ အခေါက်ကို ခွာယူပါ။ သင့်လျော်အောင်ရေထည့်ပါ။ ရေ (၃) ခွက် (၁) ခွက်တင်အောင်ကျိ၍ သန့်ရှင်းအောင် ပိတ်ပါးနှင့်စစ်ယူထားရပါမည်။ ထိုဆေးရည်ဖြင့်ဖန်ဆေးပေးပါ။

မာလကာပင် အခက်အခဲရှိပါက တိုင်းရင်းဆေးဆိုင်၌ ကျောက်ချဉ်ဆိုတာ ရှိ၏။ ကျောက်ချဉ် (၅) ကျပ်သားကို အမှုန့်ပြု၍ ပုလင်း၌သိမ်းဆည်းထားပါ။ အနာကိုဖန်ဆေးလိုသောအခါ ရေနွေးခပ်နွေးနွေးမှာ ကျောက်ချဉ် (၁) ကျပ်သားခန့်ကိုထည့်၍ မွှေပေးပါ။ ရေသည် (၅) ကျပ်သား၊ (၁၀) ကျပ်သားခန့်သာ ထည့်ပေးပါ။ ဖန်ဆေးရည်ရပါ၏။

အနာကို ဖန်ဆေးရည်ဖြင့် ဖန်ဆေးပေးပါ။ ဖန်ဆေးပေးသောအားဖြင့် အနာမှာ အသားတက်စေ၏။ အနာကျက်စေ၏။ ဤဒေါသလည်းစင်စေ၏။

အနာ၌ ဤဒေါသစင်ကြယ်သွားပါက အသားတက်၍ အနာပျောက်ကင်းရန်မှာ သေချာနေပါ၏။

၂။ အနာထည့်ဆေး

ရိုန်းခို (တိန်း)၊ ဒုတ္တာ (စီးသင်း)၊ ငှက်ပျောစေဖောက်သီးအခွံ (ပြာပြုပါ)

ဆန်ပုပ် (ဆန်ကိုအပုပ်ခံ၍ကြိတ်ထား) ရှောက်ရွက်၊ ဝါနီသီး (အစေ့မှအဆန်) ဆေး (၁) ကျပ်သားစီ ဖော်စပ်ပါ။

ပြုလုပ်နည်း

ဆေးတို့ကိုညက်စွာကြိတ်ထားပါ။ လေလုံသောပုလင်း၌ သိမ်းဆည်းထားပါ။

ဆေးအသုံးပြုရန်

အနာဆိုး၊ အနာပျက်၊ လုံးရမ်းသက်တန်တို့ကိုထည့်ပေးပါ။

ဆေးဂုဏ်သတ္တိ

အနာအသားဆွေးစားခြင်း၊ ပြည်စင်ခြင်း၊ မန်းရည်ကျခြင်းတို့ကိုဖြစ်စေပါ၏။ အသားကိုတက်စေ၏။ အနာ၏ ကျက်စေ၏။

မှတ်ချက်

ရှေးရခိုင်သမားတော်ကြီးများသည် ဤဆေးတစ်လက်တည်းဖြင့် အနာဆိုးအနာပျက်၊ လုံးရမ်း၊ သက်တန်ရောဂါတို့ကို ကုသခဲ့ကြပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုရှေးဆေးကြီးများနည်းအတိုင်း ဤဆေးကိုပင် အသုံးပြုခဲ့ပါ၏။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကုသကြည့်ကြပါ။ ဆေးက သက်သေခံပါလိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်ုပ်ကုသနေသော အိုးဝနာ (ခ) မျက်နှာများအနာမှာလည်း ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားပါပြီ။

“က- အနာကတော့ပျောက်ကင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုပြန်ခွင့်ပြုကြပါပြီ။”

လူနာနှင့် လူနာရှင်များသည် ဝမ်းသာကြည်နူးကြ၏။ ကျေးဇူးလည်း အထူးတင်ကြ၏။ သူတို့က လက်ဆေးများဖြင့်ကန်တော့ကြ၏။ ခိုးဖြင့်ထောင်ပုံကြ၏။

“အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆေးကြီး”

“ကောင်းပါပြီ” တိုင်းရင်းဆေးပညာပဟုသူတို့ ပြည့်ဝကိုလိုပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေ။

တိုင်းရင်းဆေးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိစွာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဟောနွယ် (မန်းတက္ကသိုလ်)

ဦးအောင်မင်း နေ့စဉ်သုံး လက္ခဏာပညာ

အပြောင်းအလဲများအပေါ်လက္ခဏာရှင်များ
မည်သို့ပြုလုပ်နိုင်သနည်း

လက္ခဏာပေါ်တွင် အပြောင်းအလဲများစွာရှိလာပါက ကောင်းသော အမှတ်သင်္ကေတများအား ဆက်လက် စာညှိတုံ့စေပြီး မကောင်းသောလက္ခဏာများ ကွယ်ပျောက်သွားစေရန်၊ ကောင်းမြတ်သောစိတ်ထားရှိ၍ ကျင့်ကြံနေထိုင် တတ်ရန် လိုအပ်သည်။

လက်ဝါးပြင်တွင် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားသော အရောင်များနှင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော အမှတ်သင်္ကေတ၊ လမ်းကြောင်းအတိမ်အနက်များ၊ အမာရွတ်နှင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာများ၊ နှစ်ကြောင်းနှစ်ထပ်ဖြစ်နေသော လမ်းကြောင်းများအား အမြဲစောင့်ကြည့်လေ့လာ၍ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတို့အား ကြိုတင်သိရှိနိုင်ပါမည်။

လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှ အမည်း၊ အပြာ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အဖြူရောင်ရှိသောအစက်များ

လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ အရောင်အမျိုးမျိုးရှိသော အစက်အပြောက်များသည် သဘာဝအရ လျင်မြန်စွာပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြသည်။ အဆိုပါအနေအထား၌ လက်ဝါးပိုင်းရှင်အနေဖြင့် အစက်အပြောက်တို့၏ တည်နေရာကို သေချာစွာလေ့လာရန် လိုအပ်သည်။

အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အမည်းရောင်အစက်အပြောက် ဖြစ်နေပါက အချစ်ရေး၌စိတ်ပျက်စရာများနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ကြောင်း ဖော်ပြပြီး ၎င်းအမည်းရောင်အစက်အပြောက်က တံလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်တည်ရှိနေပါက ငွေကြေးကိစ္စများ၌စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည့်သဘောကို ဖော်ပြသည်။ အဆိုပါ အမည်းရောင်အစက်အပြောက်များ ကွယ်ပျောက်သွားစေရန် စိတ်ခံစားမှုများ၌ ခံနိုင်ရည်ရှိရှိဖြင့် သည်းခံတတ်ရန် လိုအပ်သည်။

အမည်းရောင်အစက်အပြောက်များသည် အများအားဖြင့် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ခြင်း၊ ဆေးဝါးကုသမှုခံရခြင်း၊ စိတ်ဒဏ်ရာရရှိခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည်။

အပြာရောင်ရှိ အစက်အပြောက်များအနေဖြင့် အနည်းဆုံး (၃) လကြာခန့် လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိနေတတ်သည်။ ထို့အတူ အနီရောင်အစက်အပြောက်သည်လည်း မကောင်းသောနိမိတ်လက္ခဏာအမျိုးမျိုးကို ဖော်ပြသည်။

အဝါရောင်အစက်အပြောက်များမှာ ကျန်းမာရေးဆေးစစ်ခံရရန်အတွက် ဆရာဝန်နှင့် ဆွေးနွေးသင့်ကြောင်း ရည်ညွှန်းပြီး အဖြူရောင်အစက်အပြောက်များသည် စိတ်ပိုင်း-ရှင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းဆောင်ရည်များကျဆင်းသည့်နိမိတ်များကို ဖော်ပြသည်။

ကြယ်ပုံစံ၊ ခက်ရင်းခွပုံစံ၊ ဂရစ်ကွက်ပုံစံနှင့်သံဆန်ခါကွက်ပုံစံရှိ အမှတ်သင်္ကေတများ

အထက်ဖော်ပြပါအမှတ်သင်္ကေတများသည် လက်ဝါးပြင်၌ အချိန်တိုအတွင်း လျင်မြန်စွာ ပေါ်ပေါက်တတ်သလို နွေးကွေးစွာဖြင့်လည်းပေါ်လာတတ်ကြသည်။ ကြယ်ပုံစံအမှတ်သင်္ကေတများသည် လက်ဝါးပိုင်းရှင်အား ရည်ညွှန်းထားသောကိစ္စအတွက်လက်လျှော့၍ နောက်ဆုတ်မည်လားဟုမေးခွန်းမေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရေးကိစ္စများ အဆက်ပြတ်ခြင်း၊ အလုပ်မှခွင့်ယူခြင်း၊ အပန်းဖြေခရီးသွားခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခက်ရင်းခွအမှတ်အသားများမှာ ကား သက်ဆိုင်ရာလက်ဝါးပိုင်းရှင်အား အရာရာအောင်မြင်မှုရစေရန် အားပေးခြင်း၊ မှန်ကန်သောဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းတို့အား ကိုယ်စားပြုဖော်ပြသည်။

ဂရစ်ကွက်၊ သံဆန်ခါကွက်ပုံစံအမှတ်သင်္ကေတများသည် အခက်အခဲအတားအဆီးများအား ရည်ညွှန်းသည်။

တိမ်သောပုံစံရှိ လမ်းကြောင်းများ (သို့) ချိန်းကြိုးပုံစံရှိတွယ်ဆက်နေသော လမ်းကြောင်း

အချို့သော လက်ဝါးပြင်များ၌ တိမ်သောပုံစံ (သို့) ချိန်းကြိုးပုံစံလမ်းကြောင်းများ ပါရှိနေတတ်သည်။ အဆိုပါလမ်းကြောင်းများသည် ဘဝတစ်

သက်တာအတွင်း အပြောင်းအလဲများအား ရည်ညွှန်းသည်။

လက်ဝါးပြင်ပါလမ်းကြောင်းများအား မြစ်များသဖွယ် ပမာတင်စားသတ်မှတ်ပါက အဆိုပါမြစ်ကြောင်းနှင့်တူသော လမ်းကြောင်းများသည် စွမ်းအင်စီးဆင်းရာလမ်းကြောင်းများပင် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ မြစ်ကြောင်းအနေအထား တိမ်လွန်းခြင်း (သို့) ချိန်းကြိုးပုံစံတွဲဆက်နေခြင်းရှိနေပါက မြစ်များတိမ်ကော ခန်းခြောက်သွားမည့် (သို့) စွမ်းအင်များခန်းခြောက်သွားမည့် အခြေအနေကို ရည်ညွှန်းသည်။

စွမ်းအင်ခန်းခြောက်ခြင်းများသည် ပြဿနာအခက်အခဲများရှိနေခြင်း၊ နာမကျန်းဖြစ်ခြင်း၊ စီးရိမ်သောကရောက်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ကိစ္စများရှိနေခြင်းတို့အား ဖော်ပြနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လက်ဝါးပြင်ပါ မည်သည့်လမ်းကြောင်းက စွမ်းအင်လျော့ကျနေသည်၊ စွမ်းအင်စီးဆင်းမှုနွေးကွေး၍ တန်နေသည်ကို သေချာစွာ လေ့လာထားရန် လိုအပ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်းတွင် တိမ်ကောသည့် မြစ်ကြောင်းပုံစံပြသနေပြီး ကံလမ်းကြောင်းက သိသာစွာ နက်ရှိုင်းထင်ရှားနေပါက အလုပ်အပေါ် အာရုံစူးစိုက်မှုမရှိခြင်း၊ အချစ်ရေးအား အလေးမထားတတ်ခြင်း၊ ပုံမှန်လေ့ကျင့်ခန်းများ ပျက်ကွက်ခြင်းတို့အား ဖော်ပြသည်။

ပွရောင်းနေသောလက်ဝါး၊ ဝေးထန်းနေသောလက်ဝါး၊ အေးသောလက်ဝါး၊ မီးခိုးရောင်မှိုင်းနေသော လက်ဝါး (သို့) ဒဏ်ရာရထားသော လက်ဝါး

လက်ဝါးပြင်၌ အရောင်ပြောင်းခြင်း၊ လက်ဝါးအား ထိတွေ့ရာ၌ ပူခြင်း၊ အေးခြင်းတို့သည် ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ပြဿနာအမျိုးမျိုးအား ရည်ညွှန်းဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မီးခိုးရောင်မှိုင်းနေသော လက်ဝါးပြင်ဖြစ်ပါက သွေးလည်ပတ်မှုမမှန်ကန်ခြင်း၊ ရောဂါအမျိုးမျိုး ရရှိခံစားရခြင်းတို့အား ဖော်ပြ၍ လက်ဝါးပြင်အရောင်မီးခိုးရောင်ရှိနေခြင်းသည် မပျောက်ပျက်မချင်း တစ်သက်တာကာလပတ်လုံး ဒုက္ခပေးနေတော့မည်

ဖြစ်သည်။

အသုံးအစွဲလက်ဖွာခြင်းကို ဖော်ပြသည့်ထောင့်

လက်ဝါးပြင်တွင်ပါရှိသော အသုံးအစွဲလက်ဖွာခြင်းဖော်ပြသည့် ထောင့်သည် တစ်သက်တာအတွင်း ငွေကြေးအဖက်မထင်သည့် အခြေအနေကို ရည်ညွှန်းသည်။ အဆိုပါ အမှတ်သင်္ကေတများ မကွယ်ပျောက်သေးသမျှ ဘဝ၌ မကောင်းသော အခြေအနေအမျိုးမျိုး ဖြစ်စေနိုင်ခြင်းကြောင့် လက်ရှိလူနေမှုပုံစံနှင့် ငွေကြေးသုံးစွဲမှုပုံစံတို့အား လုံးလုံးလျားလျားပြောင်းလဲပစ်ရန်လိုအပ်သည်။

နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်းများ

အများအားဖြင့် နှစ်ထပ်ပုံစံလမ်းကြောင်းများက ကောင်းသော နိမိတ်လက္ခဏာကို ရည်ညွှန်းသည်။ ၎င်းလမ်းကြောင်းများသည်လည်း အချိန်ကောင်းအခါကောင်းရောက်ချိန်၌ ပေါ်ပေါက်လာစမြဲ ဖြစ်သည်။

နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်းများသည် အများအားဖြင့် အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်ပုံစံတည်ရှိပြီး စည်းတတ်ကြသည်။

နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်းများသည် တစ်ကြောင်းထက်ပို၍ပါရှိနေပါက (သို့) နှလုံးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်းပါရှိနေပါက ဘဝ၌သေချာသော ရွေးချယ်မှုများလုပ်ရန် လိုအပ်ကြောင်းနှင့် သူမတူသော လူနေမှုဘဝပုံစံအား ပိုင်ဆိုင်ရတတ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်းများအား ပျောက်ပျက်အောင် ကြိုးစားပေးရန် မလိုအပ်ပါ။ ဘဝ၌ သင့်နှင့်သင့်တော်သောလမ်းကြောင်းကိုသာ ရွေးချယ်တတ်ရန် လိုအပ်သည်။ နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်း ပျောက်ပျက်ပြီဆိုပါကလည်း ဒုတိယလမ်းကြောင်းအဖြစ် ပေါ်လာသောလမ်းကြောင်းသာ ပျောက်ပျက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

အားကြီးမာန်တက်ရှိခြင်းကို ဖော်ပြသည့် လက်မ

အားကြီးမာန်တက်ရှိခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည့် လက်မတည်ဆောက်ပုံသည် အများအားဖြင့် ပုတီးတုတ်ခိုင်သောပုံစံရှိတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အဆိုပါလက်မမျိုးအား ဘေးဘက်မှကြည့်ပါက ပိုမိုသိသာစွာ တွေ့ရှိရသည်။

အဆိုပါ လက်မပိုင်ရှင်များသည်

သဘာဝအရ လိုချင်၊ ရချင်တာမှန်သမျှ ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် အားကြီးမာန်တက်ရှိစွာ ကြိုးစားတတ်ကြသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိစိတ်အလိုကျ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန်လုပ်တတ်သူများအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါလက်မပိုင်ရှင်များအားလုံး အခွင့်အရေးအား လက်မလွတ်စတမ်း အရယူတတ်ကြသည်။

အကယ်၍ ပုတီးတုတ်ခိုင်သော လက်မသည် ထိပ်ပြားနေခဲ့ပါက မူလက ရှိထားသော ရည်မှန်းချက်ထက် သာလွန်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူ၊ အရာရာ၌ အလွယ်တကူ အလျော့မပေးစတမ်း ခေါင်းမာတတ်သူ၊ ရပိုင်ခွင့်ထက် ပိုမိုရရှိလိုစိတ်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

လူသတ်သမား၏လက်မပုံစံ

ထိပ်ပြားသောလက်မပုံစံနှင့် မထူးခြားသောလက်မပုံစံဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လက်မတုတ်ခိုင်ပြီး ထိပ်ပြားနေသူဖြစ်ပါက လူသတ်သမား၏ လက်မပုံစံအဖြစ်ဖော်ပြပြီး ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း မည်သည့်နေရာကမှ တိုးတက်ကြီးမားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

လူသတ်သမား၏လက်မပုံစံအဖြစ် ဖော်ပြနိုင်သော်လည်း လက်တွေ့ဘဝ၌ မည်သူ့ကိုမှ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ မည်သည့်ဘက်ကိုမှ ဓားပြတ်ကုန်-လှယ်ကုန်ခြင်းမရှိသော အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ဖော်ပြသည်။

အကယ်၍ လက်မသည် သာမန်ရှိသင့်သော အနေအထားထက် ပိုမိုသိသာစွာထောင်နေပါက မိမိစိတ်အားလမ်းမှားမရောက်အောင် ထိန်းချုပ်ရန်၊ ဘဝတစ်သက်တာအတွင်းရှိနေသော လူကျင့်ဝတ်များအား လိုက်နာရန် အရည်အသွေးနှင့် အသိဉာဏ်ရှိနေသူဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်စားပြုဖော်ပြသည်။

လမ်းကြောင်းနှစ်ခုက တစ်ကြောင်းတည်း ပုံစံပေါင်းစပ်သွားသော လမ်းကြောင်း

တစ်သမတ်တည်းသောစိတ်ထားရှိပြီး တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်အတွက် အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းနှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်း အလွန်နီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် တစ်ခုတည်းသောလမ်းကြောင်းက ရည်ညွှန်းဖော်ပြပေးသည်။

ထိုကဲ့သို့ အဓိကဓာတ်ကြောင်းနှစ်ခု ပူးကပ်၍ မျဉ်းတစ်ကြောင်းတည်း ပုံစံရှိနေခြင်းသည် ချစ်သူအား ဥပေက္ခာ

ပြုတတ်ခြင်း၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာထိခိုက်မှုများစွာရှိနေခြင်းတို့ကို ဖော်ပြသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်းနှင့် ဆင်တူသည့် လမ်းကြောင်းအား တွေ့ရှိပါက အရာရာသဟဇာတဖြစ်အောင် ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိအောင် နေထိုင်တတ်ရန်လိုကြောင်း ဖော်ပြသည်။

စိန်အင်ဒရူး၏ ကြက်ခြေခတ်

ကံလမ်းကြောင်းအောက်ခြေအနီးတွင်ရှိနေပြီး ဘဝအား ဒုက္ခဆင်းရဲထွန်း (အသက်အန္တရာယ်မှ) ကာကွယ်ပေးနိုင်သော အမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးကြက်ခြေခတ်သည် ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း အသက်ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများ၌ အောင်မြင်မှုရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။ မိမိတစ်ကိုယ်ရည်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းခြင်းကိုသာ ရည်ညွှန်းသည်။

အကယ်၍ သင်သည် ဆရာဝန်သူနာပြု၊ မီးသတ်သမား၊ ရဲအရာရှိ စသည့် တာဝန်ရာထူးများဖြင့် အလုပ်လုပ်ရသူဖြစ်ပါက အင်ဒရူးကြက်ခြေခတ်ကြောင့် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသူ၊ အတိုးပေးကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ အကယ်၍ လက်ဝါးပြင်တွင် အင်ဒရူးကြက်ခြေခတ် မေးမိန်ပျောက်ကွယ်သွားပါက တစ်သက်တာကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းများ၌ ထိခိုက်မှုများစွာအား ဖန်တီးတတ်သူ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိခိုက်နာကျင်စေတတ်သူဖြစ်လာမည်ဟု ရည်ညွှန်းဖော်ပြသည်။

ဝါနေသောလက်သန်းများ (သို့) ကိုက်ထားသောလက်သန်းများ

ဝါနေသောလက်သန်းများသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းခြင်းကို ဖော်ပြပြီး ကိုက်ထားသော လက်သန်းများဖြစ်ပါက စိတ်မတည်ခြင်း၊ စိုးရိမ်သောကမ္ဘာခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့အား ရည်ညွှန်းသည်။

အထက်ပါ မကောင်းသောအနေအထားမှ လုံးဝပြောင်းလဲသွားစေရန် ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်ရန် လိုအပ်သည်။

အကယ်၍ လူနေမှုဘဝပုံစံပြောင်းလဲခြင်းမရှိ (သို့) မကောင်းသော အမူအကျင့်များအား ဆက်လက်တည်နေစေခြင်းရှိပါက အထက်ဖော်ပြချက်များအားလုံး ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေတတ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ လက်သည်းကိုက်ခြင်းတို့ ဘဝအား ကောင်းမွန်စွာပြောင်းလဲလို

က အနံ့ဆိုးပါသောဆေးများ လက်သည်းတွင် သုတ်လိမ်း (ဆိုး) ပေးထားသင့်သည်။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာများ

လက်၌ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများတွင် လက်သည်းကိုက်ခြင်းလည်း ပါဝင်တတ်သည်။

လက်သည်းကိုက်ခြင်းကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိမှုသည် ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း ထိခိုက်မှုများအားရည်ညွှန်းခြင်းမရှိဘဲ ဘဝအခြေအနေအပြောင်းအလဲကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခြင်းကိုသာ ရည်ညွှန်းသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ဝါးပြင်ပါ ထူးခြားသော အမှတ်သင်္ကေတများအား လေ့လာရာ၌ တစ်ဖက်သတ်ပုံစံဖြင့်မရှိစေဘဲ အကြောင်းအကျိုးဆိုင်ခြင်စွာဖြင့် လေ့လာသင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝပေးအခြေအနေအရ အတိတ်ကပြုခဲ့သော တံ အကောင်းအဆိုးများအား ထိုက်တန်စွာ လက်ခံရရှိထားသည်ကို ကျေနပ်စွာနားလည်ရမည်ဖြစ်သည်။

လက်ဝါးပြင်ပါ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိသော လက္ခဏာများသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာသာမက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအတွက်ပါ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိစေသော အမှတ်သင်္ကေတများဖြစ်သည်။

အပိုင်း (၄)

တိကျသည့်လက္ခဏာဖတ်ကြားမှုလုပ်နိုင်ရန် မည်သို့ဆောင်ရွက်မည်နည်း

တိကျသောလက္ခဏာဖတ်ကြားမှုပြုလုပ်နိုင်ရန် အသေးစိတ်သောလက္ခဏာပညာရပ်ဆိုင်ရာ လေ့လာမှုများများစွာလုပ်ပေးထားရမည်ဖြစ်သည်။

သို့မှသာ တစ်သက်တာဘဝခရီး၌ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်နှင့် လေ့လာစရာ လေ့ကျင့်စရာများအားတိကျစွာလိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

လက္ခဏာဆိုင်ရာအပြောင်းအလဲများအား မည်သို့စောင့်ကြည့်လေ့လာရမည်နည်း

လက္ခဏာပါ အရေးအကြောင်းအမှတ်သင်္ကေတနှင့် အစက်အပြောက်များ၊ ကြိုက်ပုံ၊ ခက်ရင်းခွဲပုံနှင့် အဓိကထမ်းကြောင်းတို့၏ တည်ဆောက်ပုံများအပြောင်းအလဲဖြစ်ခြင်းသည် ဘဝတစ်သက်တာ နေထိုင်ရပ်တည်နေစဉ် အချိန်အတွင်း ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း၊ အမျိုးမျိုးအား ဖော်ပြနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက္ခဏာရှင်တစ်ဦး

ချင်းအလိုက် မိမိလက္ခဏာအပြောင်းအလဲအား အမြဲမပြတ်စောင့်ကြည့်စိစစ်သင့်သည်။

အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းမှာ မိမိလက္ခဏာအား နေ့စဉ် နံနက်တစ်ချိန်၊ ညအိပ်ရာမဝင်မီတစ်ကြိမ် အမြဲစစ်ဆေးပေးသင့်သည်။

အချစ်ရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ

အချစ်ရေးသည် လက္ခဏာပညာရပ်အပေါ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ မူတည်နေတတ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ ချစ်သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးအပေါ်၌လည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမူတည်လျက်ရှိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ချစ်သူ အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်လာမည့်သူတို့၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် စိတ်ခံစားမှုများကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အချစ်ရေးဆိုင်ရာလက္ခဏာပညာ

လက်ဝါးပြင်အား လေ့လာပါက လက်မအောက်ခြေရှိကြီးမားသောဂြိုဟ်ခုံဖြစ်သည့် သောကြာဂြိုဟ်ခုံပေါ်နှင့် လက်သန်းအောက်ခြေ လက်ဝါးစောင်းနေရာတွင်ရှိသော တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတို့ပေါ်၌ အချစ်ရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ စတင်ခဲ့သည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပါမည်။

သောကြာဂြိုဟ်ခုံသည် အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟမှုကို ရည်ညွှန်းပြီး တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံက အချစ်ရေးအား မည်သို့လက်ခံအသိအမှတ်ပြုသည်ဆိုသည်ကို ဖော်ပြနေပါသည်။

စနေဂြိုဟ်ခုံ၊ အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံနှင့်

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံတို့သည် လက်ခလယ်၊ လက်သို့ကြွယ်နှင့် လက်သန်းတို့အား အသီးသီးကိုယ်စားပြုထားကြသည်။

စနေဂြိုဟ်ခုံသည် အတိတ်ကာလ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေအရပ်ရပ်အား ရည်ညွှန်းသည်။ ၎င်းပြင် နှစ်ဖက်မိသားစုဆိုင်ရာကိစ္စများ၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွင်း သရုပ်မှန်တို့ကိုပါ ကိုယ်စားပြုထားသည်။

အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံ၏ အပိုလိုဟူသော အမည်သည် နေနတ်သား အား ရည်ညွှန်းသည်။ နေရောင်ခြည်၏အလင်းရောင်အောက်၌ ချစ်သူအတွေ့စေသည်ဆိုသည့် နိမိတ်ကို ဖော်ပြသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသည် ပြောဆိုဆက်ဆံရေး၊ ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာကိစ္စများအား ရည်ညွှန်းသည်။ ၎င်းအပြင် မိသားစုတစ်ခုတည်းထောင်ရန် အစီအစဉ်ချခြင်းကို ကိုယ်စားပြုသည်။

လက်ဝါးပြင်ပါ လက်ချောင်း (၅) ချောင်းအနက် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းစီအား ကိုယ်စားပြုထားသော ဂြိုဟ်ခုံ (၅) ခုတို့အား တစ်ခုချင်းအလိုက်သီးခြားစီမြင်တွေ့နိုင်ရန် အနီးကပ် လေ့လာသင့်သည်။

ဂြိုဟ်ခုံတစ်ခုချင်းအလိုက်ပါရှိနေသော အစက်အပြောက်များနှင့် ထူးခြားသောအမှတ်သင်္ကေတများအား သေချာစွာလေ့လာပေးပါ။

ဥပမာအားဖြင့် သောကြာဂြိုဟ်ခုံသည် အနီရောင်၊ ပန်းရောင်၊ အဖြူရောင်... စသည်ဖြင့် အရောင်တစ်မျိုးမျိုးပေါ်နေခြင်း ရှိ မရှိစစ်ဆေးပါ။ အကယ်၍ သောကြာဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် အထက်ပါ အရောင်များပါရှိနေပါက အချစ်ရေး၌ လွတ်လပ်မှုရှိသူ၊ အမြွှာကလေးတို့၏မိခင်ဖြစ်သူအဖြစ် ရည်ညွှန်းသည်။

အလားတူ ပုံစံအတိုင်း တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံပေါ်၌လည်း စစ်ဆေးပေးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံအထိရောက်အောင်ခရီးဆန်တတ်သည်။ အချို့သောအခြေအနေများတွင် ရည်လျားသော နှလုံးလမ်းကြောင်းပေါ်နေပါက ချစ်သူရာတွေ့ခြင်းကို ရည်ညွှန်းသည်။ လက်ဝါးပြင်အား လေ့လာပါက စနေဂြိုဟ်ခုံနှင့် အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံတို့အား နှိုင်းယှဉ်ရာတွင် စနေဂြိုဟ်ခုံပေါ်မှ ခွဲထွက်လာသော လမ်းကြောင်းသည်

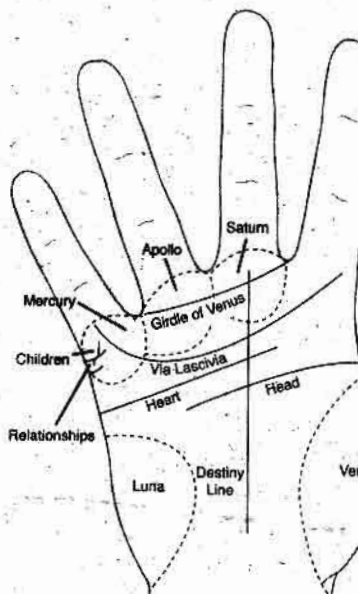

Figure 8: Palmistry for love

အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံဆီမှာရှိနေသော လမ်းကြောင်းနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် ကြက်ခြေခတ်ပုံစံတစ်ခုကို တည်ဆောက်ပေးသည်။

အဆိုပါကြက်ခြေခတ်သည် အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင်ရှိနေပြီး အိမ်ထောင်ရေး၌ ကံကောင်းခြင်းများရှိနေခြင်းကို ရည်ညွှန်းသည်။

အကယ်၍ အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင် ကြက်ခြေခတ်မရှိပါက အိမ်ထောင်မည်သည့်အခါမျှကျနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟုလည်း မရည်ညွှန်းပါ။ အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင်ဖြစ်ပေါ်သော ကြက်ခြေခတ်သည် အချိန်ကောင်းနှင့် လူကောင်းဖြစ်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းပြီး ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်ဖြစ်ပေါ်တော့မည့် အနေအထားကို ဖော်ပြသည်။

အကယ်၍ သင်သည် စာစဉ်းတစ်ယောက်နှင့် ရေရှည်ဆက်ဆံလက်တွဲနေရပြီး လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ ဆက်ဆံရေးပျက်ပြားစေမည့် အမှတ်သင်္ကေတများ မရှိသေးပါက အဆိုပါဆက်ဆံရေးအခြေအနေအတွက် ရွေးချယ်ရန် လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ရောက်ရှိနေတတ်သူ၊ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည့်သူအဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်။

အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံ၏ အောက်ဘက်တွင် ကြက်ခြေခတ်များရှိနေပါက အရေးပါသော ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆုံးသတ်နိုင်သည့်အခြေအနေတို့အား ဖော်ပြသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအား လေ့လာပါက လက်ဝါးစောင်းနေရာမှ ရေပြင်ညီလမ်းကြောင်းများအောက်တည်တည်တွင် ရှိနေပါက အဆိုပါရေပြင်ညီလမ်းကြောင်းတစ်ခုစီသည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသည်အထိ အရေးပါသော ဆက်ဆံရေးအခြေအနေများကို ဖော်ပြသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအောက်ခြေမှ ရေပြင်ညီလမ်းကြောင်းများအား တစ်ခါတစ်ရံအိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းများဟု ခေါ်သည်။

အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ထင်ရှားနက်ရှိုင်းလွန်းသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ထင်ရှားနက်ရှိုင်းလွန်းသော အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းများသည် ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း၊ အိမ်ထောင်တစ်ဆက်မကရှိခြင်းတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။

အဖုအထစ်များပြီးရည်လျားသည်

အချစ်ရေးခရီးလမ်းကြောင်း

လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ လက်ချောင်း (၁) ချောင်းချင်းစီအား ကိုယ်စားပြုထားသော ဂြိုဟ်ခုံတစ်ခုစီအား လေ့လာရပါသည်။ ထို့နောက် အဓိကအရေးပါသော လမ်းကြောင်းများဖြစ်သည့် နှလုံးလမ်းကြောင်း၊ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း၊ ကံလမ်းကြောင်း၊ သောကြာခါးပတ်၊ သောကြာခါးပတ်အောက်တည်တည်မှ လမ်းကြောင်း . . . ထို့အား ဆက်လက်လေ့လာရပါမည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းအားလေ့လာပါက အဓိကလမ်းကြောင်း (၃) ခုအနက် ထိပ်ဆုံး၌ရှိနေသော ရေပြင်ညီလမ်းကြောင်းအဖြစ် တွေ့ရှိရပါမည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းအား စူးစိုက်စွာလေ့လာရာ၌ မည်မျှနက်ရှိုင်း၍ ထင်ရှားသည် (သို့) မှိန်ပျသောလမ်းကြောင်းဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို ခွဲခြားလေ့လာပါ။

ထို့နောက် နှလုံးလမ်းကြောင်းဘယ်နေရာကစ၍ ဘယ်နေရာတွင် အဆုံးသတ်သည်၊ လမ်းကြောင်းခွဲများမည်မျှပါရှိသည်၊ နှလုံးလမ်းကြောင်းပေါ်၌ မည်သည့်အရောင်ရှိသော အစက်အပြောက်များပါရှိနေသည်၊ မည်သည့်အမှတ်သင်္ကေတများက နှလုံးလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွင်ရှိနေသည်ဆိုသည်ကို သေချာစွာလေ့လာစစ်ဆေးပေးပါ။

အကယ်၍ နက်ရှိုင်းထင်ရှားသော နှလုံးလမ်းကြောင်းဖြစ်ပါက စိတ်ခံစားမှုအပိုင်း၌ သူတကာထက် ပိုမိုလေးနက်တတ်ကြောင်း၊ စိတ်ခံစားမှုလွန်ကဲကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် အဆုံးစွန် နက်ရှိုင်းထင်ရှားလွန်းပါက စိတ်ခံစားမှုလွန်ကဲတတ်သူ၊ ချစ်လွယ်မုန်းလွယ်တတ်သူ၊ စိတ်ပျော့သူ၊ သနားကရုဏာစိတ်ကြီးသူ၊ မျက်ရည်လွယ်သူ . . . ဖြစ်ကြောင်းကို ရည်ညွှန်းသည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းတည်ဆောက်ပုံတိမ်းမြိန်ပျနေပါက စိတ်ခံစားမှုများအား အနားညှိဆုံးသော နည်းလမ်းများဖြင့် ဖော်ပြတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပြီး နှလုံးလမ်းကြောင်းဖြောင့်တန်းလွန်းနေပါက ချစ်သူရွေးချယ်ရာ၌ လက်တွေ့ကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသားရွေးချယ်နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် သိသာစွာ ကွေးညွတ်နေပါက နှလုံးသားအလိုဆန္ဒ

အတိုင်း လိုက်ပါတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် မည်သည့်လက်ချောင်း၊ မည်သည့်ဂြိုဟ်ခုံပေါ်မှ စတင်သည်ကို လေ့လာ၍ လက်ဝါးပိုင်းရှင်၏ နှလုံးသားရေးရာအခြေအနေအရပ်ရပ်အား သိရှိနိုင်ပါသည်။

အဓိကလမ်းကြောင်းများ၏ လမ်းကြောင်းခွဲများသည် (သို့) လမ်းကြောင်းတို့၏အပေါ်သို့ ထောင်တက်ခြင်းအောက်သို့ဆင်းခြင်းတို့သည် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းချင်းစီနှင့် ဆက်နွယ်သော အဓိပ္ပာယ်များကိုယ်စီရှိနေကြသည်။

လမ်းကြောင်းခွဲများနှင့် အပေါ်သို့ တက်ဟန်ရှိသော လမ်းကြောင်းများက လက်ဝါးပိုင်းရှင်၏ စရိုက်လက္ခဏာများအား ပိုမိုပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြပေးပြီး အောက်သို့ဆင်းဟန်ရှိသော လမ်းကြောင်းများက အခြားအဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းအား လေ့လာပါက ရှည်လျားသောလမ်းကြောင်းဖြစ်လျှင် အစစအဆရာ၌ အသေးစိတ်ကအစ သတိမူတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းပြီး တိုတောင်းသည့် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းဖြစ်ပါက အချစ်ရေး၌လျင်မြန်စွာချစ်သူရတတ်သူ မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးမားမားထားတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းဆီမှ အပေါ်သို့ထောင်တက်နေသော လမ်းကြောင်းများအောက်သို့ဆင်းနေသောလမ်းကြောင်းများနှင့် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းအပေါ် လက်ချောင်းတို့အား သေချာစွာစစ်ဆေးရန် လိုအပ်သည်။

ကံလမ်းကြောင်း (သို့) စနေဂြိုဟ်ဆီသို့ထောင်တက်နေသောလမ်းကြောင်းသည် အချစ်ရေး၌မည်သို့သဘောထားထားရှိပါ့။ အိမ်ထောင်သစ်ထူ၍ မိသားစုဘဝအသစ်ကို ဖန်တီးတတ်ပုံတို့အား ရည်ညွှန်းသည်။

ကံလမ်းကြောင်းမှလမ်းကြောင်းများသည် နှလုံးလမ်းကြောင်းဆီသို့ တည်နေပါက အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အလိုဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း တိကျစွာကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည့်သဘောတရား ရည်ညွှန်းသည်။

ကံလမ်းကြောင်းပေါ်၌ အရေးပါသော အစက်အပြောက်များ၊ လမ်းကြောင်းခွဲများပါရှိတတ်သည်။

ကံလမ်းကြောင်းအားလေ့လာသူ လမ်းကြောင်းအတိုင်းအနက် (သို့) နေရာ

ထင်ရှားခြင်းရှိမရှိ စစ်ဆေးရန်လိုအပ်သည်။

ကံလမ်းကြောင်း ပျောက်ဆုံးနေခြင်း၊ နှလုံးလမ်းကြောင်းနှင့်ဆက်နွယ်နေသောလမ်းကြောင်းခွဲများမရှိခြင်းတို့သည် ချစ်သူရှာဖွေရန် အရေးမကြီးသူအဖြစ် ရည်ညွှန်းသည်။

သောကြာဂြိုဟ်ခုံ၊ တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတို့နှင့်ဆက်နွယ်မှုရှိသောလမ်းကြောင်းများ မပါရှိခဲ့ပါက ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေအတွက်သာ ဦးစားပေးတတ်သူဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြသည်။

သောကြာခါးပတ်ရှိနေခြင်း (သို့) ပျောက်ဆုံးခြင်း၊ သောကြာခါးပတ်အောက်မှ လမ်းကြောင်းပျောက်နေခြင်း (သို့)ထင်ရှားစွာရှိနေခြင်းသည် ဆက်ဆံရေးအခြေအနေအမျိုးမျိုးကို ရည်ညွှန်းသည်။

သောကြာခါးပတ်သည် ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း ကောင်းသောအရာများလိုအပ်နေကြောင်း၊ အလှအပနှင့်အနုပညာခံစားနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။ သောကြာခါးပတ်အောက်မှလမ်းကြောင်းသည် ဆက်ဆံရေးအထောက်အကူပြုသည်သဘော၊ တာမဆန္ဒစိတ်၊ ရာဂစိတ်ပြင်းထန်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

ထက်ဝါးပြင်ပါလက္ခဏာအရေးအကြောင်း များ၌ ချစ်သူသစ်ကိုရှာတွေ့ခြင်း

သင်၏ ဘယ်သန် (သို့) ညာသန် မဟုတ်သော လက်ဝါးပြင်အား စစ်ဆေးပါ။ အဆိုပါ လက်ဝါးပြင်မှ ကံလမ်းကြောင်းအား စစ်ဆေးပါ။ ထို့နောက် နှလုံးလမ်းကြောင်းစိစစ်ပါ။ နှလုံးလမ်းကြောင်းအစပြုနေရာနှင့် အဆုံးသတ်နေရာတို့အား မှတ်သားပါ။ ပြီးနောက် နှလုံးလမ်းကြောင်းတွင် လမ်းကြောင်းခွဲများပါခြင်းရှိမရှိစစ်ဆေးပါ။

နှလုံးလမ်းကြောင်းမှထောင်တက်နေသောလမ်းကြောင်း၊ လမ်းကြောင်းခွဲများက လက်ညှိုးအောက်ခြေတွင်ရှိနေပါက အရာရာဦးဆောင်ရတတ်သူ နေရာကြီးကြပ်ရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးခံရသူဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းမှလမ်းကြောင်းခွဲများသည် လက်ခလယ် အောက်ခြေသို့ ဆောင်တက်နေပါက အလုပ်အကိုင်အဖွဲ့အစည်းများအား လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိသူဖြစ်ကြောင်းရည်ညွှန်းပြီး နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် လက်သူကြွယ်နေရာ၌အဆုံးသတ်ပါက ချစ်သူအဖွဲ့တွေ့ရှိတတ်သူ၊ ချစ်သူ

နှင့်အတူခွင်ပျော်စွာနေထိုင်ရတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

အကယ်၍ လက်သူကြွယ်အောက်ခြေတွင် (ဘယ်သန်၊ ညာသန်မဟုတ်သောလက်မှ လက်သူကြွယ်အောက်ခြေတွင်) ကြက်ခြေခတ်တစ်ခုရှိနေပါက ကံကောင်းသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

ချစ်သူနှစ်ယောက် (သို့) သုံးယောက်တို့အကြား ရွေးချယ်ခြင်း

နှလုံးလမ်းကြောင်းအဆုံးသတ်နေရာအား စစ်ဆေးပါ။

လမ်းကြောင်းခွဲနှင့်ထောင်တက်နေသော လမ်းကြောင်းများအား စိစစ်ပေးပါ။ အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင် အဆုံးသတ်ပါက လက္ခဏာရင်အတွက် အကောင်းဆုံးလက်တွဲဖော်ဖြစ်လာမည့် ချစ်သူကိုရရှိပါမည်။

အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် စနေဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင် အဆုံးသတ်ပါက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင်ကောင်းသည့်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျတတ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းဆီမှ လမ်းကြောင်းခွဲ (သို့) ထောင်တက်နေသောလမ်းကြောင်းသည် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင်ရှိနေပါက ချစ်သူကောင်းရရှိရန် အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ဆက်သွယ်ရမည့်သူလိုအပ်ကြောင်း အသိပေးနေပါသည်။

အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းခွဲ (သို့) ထောင်တက်နေသောလမ်းကြောင်းသည် အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင်ရှိနေပါက သင်ကဲ့သို့ ဂီတနှင့်အနုပညာအား အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါမည်။

တစ်ဖန် လမ်းကြောင်းခွဲသည် (သို့) ထောင်တက်နေသောလမ်းကြောင်းသည် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင်ရှိနေပါက ရေရှည်သံယောဇဉ်တည်မြဲမည့်သူနှင့် လက်ထပ်ခွင့်မရရှိကြောင်းရည်ညွှန်းသည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံအောက်မှ ဆင်းလာပါက မိမိထက်ညီအစ်ကိုဝါရှိသူနှင့် လက်ဆက်ရတတ်ကြောင်းဖော်ပြပြီး စနေဂြိုဟ်ခုံရှိ ရာ အောက်မှ နှလုံးလမ်းကြောင်း ဆင်းလာနေပါကလည်း အလားတူအဓိပ္ပာယ်ကိုပင် ကိုယ်စားပြုသည်။

အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံအောက်မှဆင်းနေပါက လက်တွေ့ကျကျမစဉ်းစားတတ်သူနှင့် လက်ထပ်ရတတ်ကြောင်းဖော်ပြပြီး ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအောက်မှ ဆင်းနေခဲ့ပါက အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် ခြယ်လှယ်တတ်သူ၊ နှုတ်စွာတတ်သူဖြစ်တတ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

လက်ဝါးပြင်တွင်သောကြာခါးပတ်ဟူ၍ရှိသူဖြစ်ပါက ချစ်သူရှိရန်လိုအပ်သူဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြပြီး သောကြာခါးပတ်အောက်တည့်တည့်မှလမ်းကြောင်းတစ်ခု ကွေ့ပိုက်နေပါက မိမိအကြိုက်အား အလိုက်သိသူ၊ မိမိအပေါ် နားလည်ပေးတတ်သူနှင့်အိမ်ထောင်ကျတတ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

ချုံ့ပတ်ထဲတွင်ရှိနေသော ငှက်နှစ်ကောင်ထက် မိမိလက်ထဲတွင်ရှိသော ငှက်တစ်ကောင်က ပိုမိုတန်ဖိုးရှိပါသလား။

အချို့သော လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများသည် ချစ်သူတစ်ယောက်မက ပိုမိုရရှိတတ်ခြင်းကို ဖော်ပြကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံအောက်ရှိ လမ်းကြောင်းများက အသိပေးတတ်ကြသည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်း အလွန်အမင်း တိုတောင်းခြင်းမရှိပါက အချိန်အနည်းငယ်မျှ အားထုတ်ရုံဖြင့် ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက်ကိုရှာဖွေနိုင်ပါမည်။ ချစ်သူများစွာရရှိရန် မည်သည့်အခြေအနေများက ဖန်တီးပေးနေသော်လည်း (သို့မဟုတ်) လက်ဝါးပြင်ပါလမ်းကြောင်းများကပြနေသော်လည်း မိမိ၌ကောင်းသော ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်ရှိပြီးပါက ချစ်သူထပ်ရှာရန်မလိုအပ်တော့ပါ။

အကယ်၍ အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင် ကြက်ခြေခတ်ပါရှိနေခဲ့ပါက အိမ်ထောင်ချခြင်းအတွက် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရမည့်အချိန်သို့ကျရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း (သို့) ချစ်သူဘက်မှ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခြင်းအပေါ် တုံ့ပြန်ရန်အချိန်တန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းဖော်ပြသည်။

ထို့နောက် သောကြာဂြိုဟ်ခုံအား စစ်ဆေးပေးပါ။

သောကြာဂြိုဟ်ခုံ၏အရောင်သည် ပန်းရောင်တောက်တောက် (သို့) အနီရဲရဲအရောင်ရှိနေပါက အချစ်များစွာကလွဲ၍ အခြားဘာမှပြန်မပေးနိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ရည်ညွှန်းသည်။

ဦးအောင်လင်း

ဆရာကျော်ခေါင်တို့အဖွဲ့ ပုရစ် တွင်းရွာကလေးသို့ ရောက်လာပြန်ချေ ပြီ။ ဆရာကျော်ခေါင်သည် နယ်လှည့် ပယောဂ၊ တိုင်းရင်းဆေးနှင့် အထက် ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် အသက် (၃၀) ကျော်ခန့် မြတ်ကျော်နှင့် ထွန်းနောင်ဆိုသော တပည့်ရင်းနှစ်ဦးရှိ ၏။

ဆရာကျော်ခေါင်တို့ ပုရစ်တွင်း ရွာသို့လာလျှင် ဦးတင်မြင့်၏အိမ်တွင်

လက်သားများမှာမရှားလှ။ သူသည် ပုရစ်တွင်းရွာကလေးသို့ တစ်နှစ်လျှင် (၂)ခေါက်(၃)ခေါက်မျှရောက်လာတတ် ပြီး ပယောဂကုခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းများပြု လုပ်သည်။

ဆရာကျော်ခေါင်ရောက်လာပြီဆို သောသတင်းကြောင့် ဦးတင်မြင့်အိမ်သို့ ပယောဂကုရန်၊ ဆေးကုရန် ရွာသူရွာ သားအချို့ရောက်လာကြသည်။ ဆရာ ကျော်ခေါင်သည် ပယောဂနှင့် ဆေးကု

ဖော်ပြရသော် -

ပုရစ်တွင်းရွာကလေးသည် ပုဝ် သောင်ဦးမြို့နယ်အတွင်းတည်ရှိပြီး အိမ် ခြေ (၂၀၀) ခန့်ရှိ ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ် သည်။ ဤရွာကလေးအား ဗဟိုပြု၍ အနီးအနားနယ်များတစ်ဝိုက် အင်းကြား ကြီးအကြောင်း လူအတော်များများသိ ကြသည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ခန့်ကဖြစ်ပြီး အင်းကြားကြီး ရာဇဝင်ကို အထက်ဆရာအတော်များ

ကိုသံယု (ပုရစ်မြို့) အင်းကြားကြီး

တည်းခိုလေ့ရှိသည်။ ဦးတင်မြင့်သည် ဆရာကျော်ခေါင်ကဲ့သို့ တိုင်းရင်းဆေး ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆရာကျော် ခေါင်ကဲ့သို့ ပယောဂကိုတော့ မနိုင်ချေ။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာသက်သက်သာဖြစ်ပြီး ဆရာကျော်ခေါင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ရင်းဆွေရင်းများ ဖြစ်သည်။

ဆရာကျော်ခေါင်သည် အထက် ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် မြန်မာ့သိုင်း ပညာကိုလည်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ အသက် (၆၀) ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် သည်။ နယ်တကာအနံ့ သူ၏တပည့်

ရာတွင် အလွန်ထက်သည့်အပြင် သီလ၊ သမာဓိနှင့်လည်းပြည့်စုံ၍ ဆေးဆရာ ဦးတင်မြင့် အပါအဝင် ပုရစ်တွင်းရွာသူ ကြီး ဦးဘထွန်းကိုယ်တိုင်ကပင် အလွန် လေးစားရသူဖြစ် သည်။

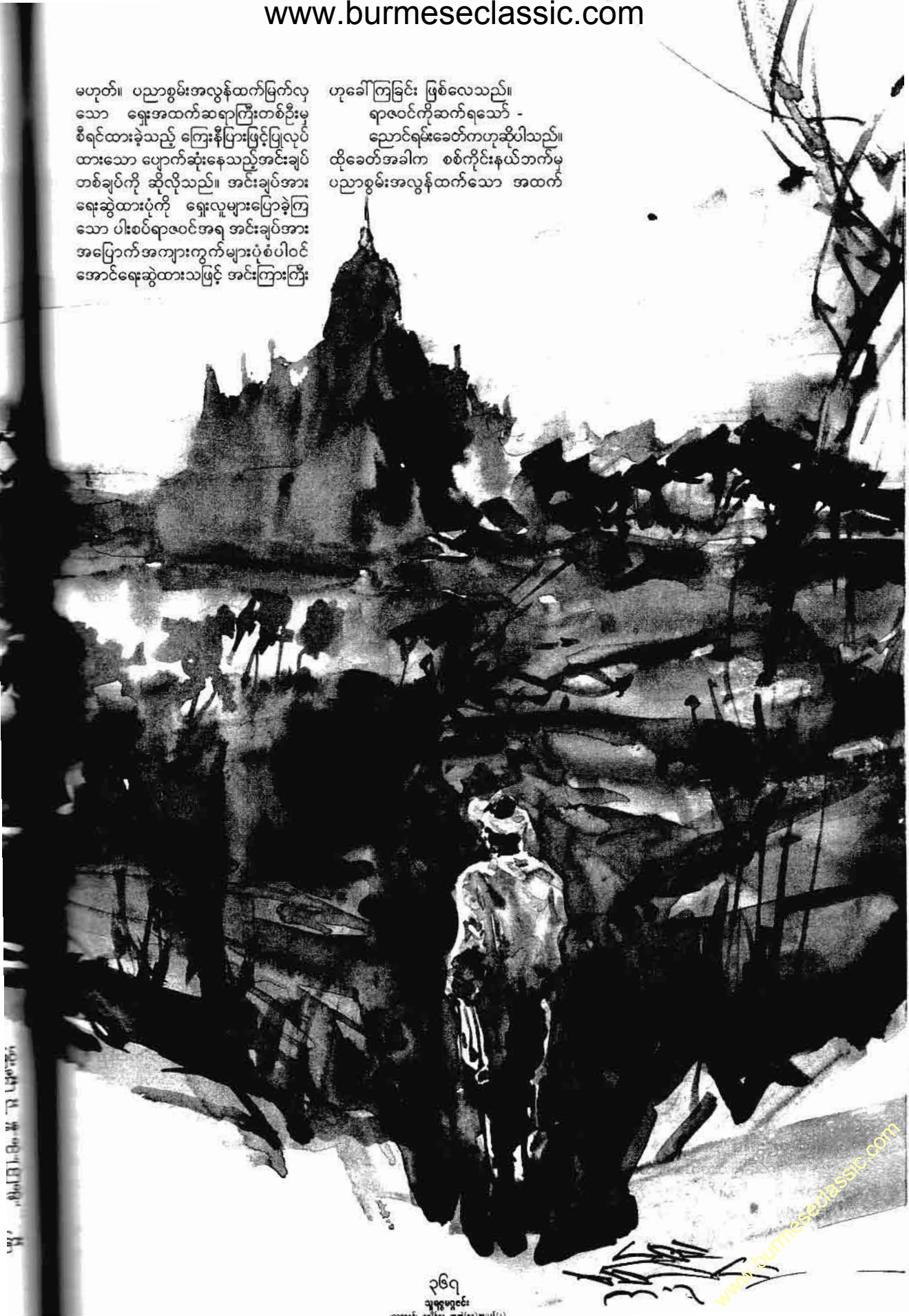
ယခုတစ်ခေါက် ဆရာကျော်ခေါင် တို့ ပုရစ်တွင်းရွာကလေးသို့ရောက်လာ သော် ရွာသူရွာသားများအလွန်စိတ်ဝင် စားစေမည့်ကိစ္စတစ်ခုပါလာခဲ့လေသည်။ ထိုကိစ္စအား အခြားမဟုတ်။အင်းကြား ကြီးကို ဆရာကျော်ခေါင် အရရှာဖွေမည် ဟူသော သတင်းဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် အင်းကြားကြီးအကြောင်း အကျဉ်းမျှ

များသိကြသည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ခန့်ကဖြစ်ပြီး အင်းကြားကြီး ရာဇဝင်ကို အထက်ဆရာအတော်များ များအာရုံစိုက်ကာ သဲသဲမဲမဲလိုက် ဆိုက်လည်းဖြစ်သည်။ အင်းကြားကြီး အထက်ဆရာတိုင်း လိုချင်တပ်မက် သည်။ သို့ဆိုလျှင် အင်းကြားကြီး သည်မှာ ဘာကိုဆိုသနည်း။ အင်းကြားကြီးဆိုသည်မှာ အကြီး

မဟုတ်။ ပညာစွမ်းအလွန်ထက်မြက်လှ
 သော ရှေးအထက်ဆရာကြီးတစ်ဦးမှ
 စီရင်ထားခဲ့သည့် ကြေးနီပြားဖြင့်ပြုလုပ်
 ထားသော ပျောက်ဆုံးနေသည့်အင်းချပ်
 တစ်ချပ်ကို ဆိုလိုသည်။ အင်းချပ်အား
 ရေးဆွဲထားပုံကို ရှေးလူများပြောခဲ့ကြ
 သော ပါးစပ်ရာဇဝင်အရ အင်းချပ်အား
 အပြောက်အကျားကွက်များပုံစံပါဝင်
 အောင်ရေးဆွဲထားသဖြင့် အင်းကြားကြီး

ဟုခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ရာဇဝင်ကိုဆက်ရသော် -
 ညောင်ရမ်းခေတ်ကဟုဆိုပါသည်။
 ထိုခေတ်အခါက စစ်ကိုင်းနယ်ဘက်မှ
 ပညာစွမ်းအလွန်ထက်သော အထက်

ဆရာကြီးတစ်ဦးသည် မည်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ လောကီနယ်အတွက် အလွန်အစွမ်းထက်လှသော အင်းချပ်တစ်ချပ်ကို တိတ်တဆိတ် စီရင်ခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုအင်းမှာ အင်းကြားကြီးဖြစ်ပေသည်။ ထိုအင်းကိုပိုင်ဆိုင်သူသည် လောကီနယ်တွင် ပီယအစွမ်းနှင့် လက်ရုံးစွမ်းရည်၌ သူမတူအောင်ထူးချွန်မည်ဟု ဆိုသည်။ အင်းကိုစီရင်ပြီးသော အထက်ဆရာကြီးသည် ထိုအင်းနှင့်ထိုက်တန်သူကို အင်းအားအပ်နှံ၍ လောကီအကျိုးသယံပိုးစေရန် လိုက်လံ ရှာဖွေခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုအခါ အထက်ဆရာကြီးသည် ရှာဖွေနေရင်း ပုဂံညောင်ဦးနယ်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီး ရွာတစ်ရွာတွင် သူဆင်းရဲမတစ်ဦး၏သားဖြစ်သူ မောင်ဖိုးထီအမည်ရှိ သူငယ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အထက်ဆရာကြီးသည် ထိုသူဆင်းရဲမသားမောင်ဖိုးထီ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အရည်အချင်းကို နှစ်သက်သဖြင့် သူရှာဖွေနေသူတွေ့ပြီဟု သတ်မှတ်ကာ မောင်ဖိုးထီ၏လက်သို့ အင်းကြားကြီးကိုအပ်နှံကာ လောကီအကျိုးသယံပိုးရန် မှာကြား၍ သူ၏နေရပ် စစ်ကိုင်းနယ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်ဆို၏။

သို့သော် အထက်ဆရာကြီး၏ ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ပါ။ မောင်ဖိုးထီသည် အင်းကြားကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးနောက် အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ရာ အင်းကြားကြီး၏ အစွမ်းသတ္တိကို သိရှိခဲ့လေသည်။ အင်း၏ အစွမ်းသတ္တိမှာ ထိုအင်းအားပိုင်ဆိုင်ပြီးနောက်ပိုင်း မောင်ဖိုးထီသည် ချစ်ခင်လေးစားသူပေါများလာကာ မျက်နှာပွင့်လာသည်။ ခွန်အားဗလများတိုးပွားလာကာ ယုံကြည်ဆည်းကပ်သူများပြားလာသည်။ စီးပွားအရာတွင်လည်း တိုးတက်ကြီးပွားလာသည်။

အင်းကြားကြီး၏အစွမ်းကိုသိပြီးရင်းသိလာသောမောင်ဖိုးထီ၏စိတ်သည် ဖြူစင်ရိုးသားရာမှ လောဘစိတ်များသို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ ထိုအခါ အထက်ဆရာကြီးအား လောကီကောင်းကျိုးသယံပိုးရန် ပေးထားသောကတိကို ဖျက်၍ အင်းကြားကြီးအားကိုးဖြင့် လူသူလက်နက်စုဆောင်းစည်းရုံးကာ တစ်နယ်လုံးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်လေတော့၏။

မောင်ဖိုးထီသည် စည်းရုံးထားသော နောက်လိုက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရာ ရွာငါးရွာအထိ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်ဆို၏။ ထို့နောက် မောင်ဖိုးထီ

၏တပ်မှာ နယ်စား၏ တပ်မဟာနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။ ထိုအခါ မောင်ဖိုးထီ၏တပ်သည် နယ်စားတပ်၏ တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ တပ်ပျက်ကာ ကစဉ့်ကလျားထွက်ပြေးကြရတော့၏။ ထိုသို့ဖြင့် မောင်ဖိုးထီလည်း အသက်ဘေးမှလွတ်မြောက်ရန်ထွက်ပြေးလာရာ ပုရစ်တွင်းရွာအနီး တောနက်အတွင်းသို့ရောက်လာခဲ့ပြီး ထိုနေရာမှာပင် မောင်ဖိုးထီရော အင်းကြားကြီးပါ သတင်းပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

မောင်ဖိုးထီအား နယ်စားတပ်မှ ဖမ်းဆီးမိ၍ ကွပ်မျက်ခံရသလိုလို တောတွင်းပုန်းခိုနေရင်း ရောဂါတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် သေဆုံးသွားသလိုလို သတင်းအမျိုးမျိုးဖြစ်နေသည်။ မောင်ဖိုးထီသည် သွားလေရာတွင် အင်းကြားကြီးကိုဆောင်သွားတတ်သည်ဟု သိထားကြရာ အင်းကြားကြီးအား မက်မောသူလူအချို့ တို့က တောနင်းကာ မောင်ဖိုးထီ၏ရုပ်အလောင်းအား ရှာဖွေကြသော်လည်း မည်သူမျှမတွေ့ခဲ့ကြဟုဆိုသည်။ သို့ဖြင့် အင်းကြားကြီးနှင့် မောင်ဖိုးထီ၏သတင်းမှာ ပုရစ်တွင်းနယ်တစ်ဝိုက် ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့လေသည်။

ဤကား အင်းကြားကြီးရာဇဝင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီဟုဆိုလျှင်လည်းရပါသည်။ လူတချို့က အင်းကြားကြီးအကြောင်းကို တိကျသေချာသော ရာဇဝင်တစ်ခုအဖြစ် ယုံကြည်ကြသော်လည်း လူတချို့ကမူ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုအဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ဆရာကျော်ခေါင်အပါအဝင် အထက်ဆရာအတော်များများကတော့ အင်းကြားကြီးသည် ပုရစ်တွင်းနယ်တွင် အမှန်တကယ် ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်နေကြလေသည်။

ညနေခင်းတစ်ခု၏နေဝင်ရီတရောအချိန်။ ဆရာကျော်ခေါင်တည်းခိုသော ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်၏အိမ်ဝင်းအတွင်းမှ ရွာသူရွာသားများ အလျှိုလျှိုပြန်ထွက်လာကြ၏။ ဆရာကျော်ခေါင်၏အနားယူချိန်ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေကုန်ပယောဂကျခြင်း၊ ဆေးကုခြင်းများပြုလုပ်နေ၍ ဆရာကျော်ခေါင်အတော်ပင်ပန်းနေချေပြီ။ တပည့်နှစ်ဦးအနက်မှ မြတ်ကျော်မှ ဆရာကျော်ခေါင်အမောပြေသောက်ရန် ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ရိုကျိုးစွာ ငှဲပေးလေ၏။ ဆရာကျော်ခေါင် ရေနှေးသောက်နေစဉ်မှာပင် ဦးတင်မြင့်

ဆရာကျော်ခေါင်အနားတွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စကားစလိုက်သည်။

“ဆရာကျော်ခေါင်တို့လည်း ရွာရောက်တာဖြင့် (၃) ရက်မြောက်ပြီ။ ဆေးကုနေရတာနဲ့ အင်းကြားကြီးကွဲတောင် မစနိုင်ကြသေးဘူး။ အင်းကြားကြီးကီစွကို ဘယ်လိုများစီစဉ်ထားသလဲ ဆရာရဲ့။ ကျုပ်ကို အသေးစိတ်ကလေးများ ပြောပြပါဦး။ လိုအပ်တာမှန်သမျှကိုလည်း ပြောပါ။ ဘာမှအားမနာပါနဲ့”

ဆရာကျော်ခေါင်က ရေနှေးခွက်ကို ကြမ်းသို့ပြန်ချလိုက်ပြီး -

“ကျုပ်လည်း အဲဒီကီစွပဲပြောတော့မလို့ပါ။ ဆရာတင်မြင့်။ အစီအစဉ်ကစပါပြီ။ မနက်ဖြန်ပဲစပါပြီ”

“ကျုပ်ဘာတွေများစီစဉ်ပေးရဦးမလဲ ဆရာကျော်ခေါင်”

“လိုအပ်တာကတော့ အမဲသားစိမ်းတစ်ပိဿာပဲ ဆရာတင်မြင့်”

ဆရာကျော်ခေါင်၏စကားကြောင့် ဦးတင်မြင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဘယ်လိုဆရာ၊ အမဲသားတစ်ပိဿာ၊ အင်းကြားကြီးနဲ့ အမဲသားတစ်ပိဿာက ဘယ်လိုများသက်ဆိုင်နေလို့လဲ ဆရာရဲ့”

ဆရာကျော်ခေါင် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကျုပ်တို့တစ္ဆေသရဲတွေကိုခေါစာပစ်ရမယ် ဆရာတင်မြင့်”

“ဘယ်လို - ဆရာကျော်ခေါင်ခေါစာ”

ဦးတင်မြင့် ဆရာကျော်ခေါင်စကားကြောင့် ပို၍ပင်နည်းမလည်နိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုတပြင်းပြင်းကုတ်နေလေ၏။ ထိုအမူအရာကို ဆရာကျော်ခေါင်နှင့်တပည့်များ ပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ ဆရာကျော်ခေါင်က -

“ကဲပါ ဆရာတင်မြင့်ရယ် ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်။ အင်းကြားကြီးဆိုတာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အင်းချပ်တစ်ချပ်ဗျ။ ဘုရားသိုက်၊ ဥစ္စာသိုက်မဟုတ်ဘူး”

“မုန့်ပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အင်းကြားကြီးကို ရွာတဲ့နေရာမှာ သိုက်ဖော်သလိုမျိုး ကန်တော့ပွဲတွေထိုး၊ ရာဇမတ်တွေကနေလို့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်စဉ်းစားထားတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရွာတစ်ဝိုက်မှာ သက်တမ်းရှည်တစ္ဆေတွေရှိတယ်။ အင်းကြားကြီးနားဝင်က ညောင်ရမ်းခေတ်ကစတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရွာနားတစ်ဝိုက်မှာ ညောင်ရမ်းခေတ်

မတိုင်ခင်က တစ္ဆေတွေတောင်ရှိတယ်” ဆေးဆရာဦးတင်မြင့် သဘောပေါက်သွားပြီး ခေါင်းကိုအခါခါညိတ်လိုက်ရင်း -

“ဟုတ်ပြီ ဆရာကျော်ခေါင်၊ အဲဒီတစ္ဆေတွေကို ခေါ်စာပစ်ပြီး အင်းကြားကြီးအကြောင်းမေးမယ်ပေါ့”

ဆရာကျော်ခေါင် ခေါင်းကိုညိတ်ပြုလိုက်ပြီး-

“ဒါပေါ့ ဆရာရယ်။ သူတို့ကို အိမ်မက်ပေးခိုင်းမယ်။ ဒါမှမဟုတ် လူကို ဝင်စီးပြီးပြောခိုင်းမယ် ဒါပဲပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့နည်း ဆရာရယ် ဟန်ကျပါပေမယ်။ ကျုပ်တွေ့ကြည့်တယ်။ အင်းကြားကြီးကိုရှာတွေ့ဖို့ဟာ ဒီနည်းဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဆရာလုပ်ယောဂသမားမဟုတ်တော့ ဆရာရှေ့ကသာ ဦးဆောင်ပါဆရာ။ လိုတာကိုသာမိန့်ပါ အားလုံးပြည့်စုံပါစေမယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာကျော်ခေါင် တကယ်လို့ တစ္ဆေတွေကိုမေးလို့ ဘာမှ ထူးခဲ့ရင်ကော”

ဦးတင်မြင့်၏အချက်ကျကျမေးခွန်းကြောင့် ဆရာကျော်ခေါင် သူ၏မှတ်ဆိုတ်ပြောအားသပ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“ကျုပ်တွေ့ထားသလောက်တော့ ဒီနည်းနဲ့တင် ဟန်ကျလောက်တယ်ဗျာ။ ဖြစ်မလာရင်တော့လည်း တစ်မျိုးစီစဉ်ရမှာပေါ့လေ။ အဲဒီတော့ ဆရာတင်မြင့်ရဲ့ မနက်ဖြန်ညနေ အပုပ်ချိန်မှာအစီအစဉ်ပေးမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအမဲသားတစ်ဦးသာသာ ရှာထားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ စိတ်ချပါ။ ဒါနဲ့ ဆရာ ကျုပ်သိချင်တာလေးရှိလို့မေးပါရအောင်”

“မေးပါ ဆရာတင်မြင့်”

“တကယ်လို့ အင်းကြားကြီးကို ရှာဖွေခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားသလဲ ဆရာ”

ဆရာကျော်ခေါင် ဦးတင်မြင့်၏

အကြောင်း ကျေနပ်စွာပြောလိုက်ရင်း-

“ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာတင်မြင့်ရဲ့။

အဲဒီကကျုပ်ရဲ့ တပည့်ကြီး ( ) ယောက်

က သင့်တော်သူကို ချီးမြှင့်ရမှာပေါ့

အင်းကြားကြီးဆိုတာ ကျုပ်တို့

အဖွဲ့တို့လို သက်ကြားအိုကြီးတွေနဲ့

အတူတူတော့ပါဘူးဗျာ။ လူငယ်တွေနဲ့ပဲ

အတူတူပါတယ်”

ဆေးဆရာ ဦးတင်မြင့်က ဆရာ

ကျော်ခေါင်၏ တပည့်နှစ်ဦးကို အားကျ

အားပေးလိုက်လို့ ပြုံးပြလိုက်သည်။

ပြီးနောက် -
“ဒါနဲ့ ဆရာကျော်ခေါင်၊ ကျုပ်တို့ ရွာတစ်ဝိုက်ကတယ်တစ္ဆေကိုစပြီးခေါ်စာပစ်မလဲ”

“အင်းကြားကြီးထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျား တို့ရွာတော့... ဝန်းတောထဲက ရေကန်ကိုစောင့်တဲ့... ပစ်မယ်ဗျာ။ အဲဒီတစ္ဆေသက်တမ်းက ညောင်ရမ်းခေတ်မတိုင်ခင်ကတည်းက မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကျော်ခေါင် ကျုပ်အားလုံးစီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ်”

နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းခဲ့ချေပြီ။ ပုရစ်တွင်းရွာတောင်ဘက် ထန်းတောအတွင်းရှိရေကန်ဘေးတွင် ခေါ်စာပစ်ပွဲကြည့်ရန် ရွာသူရွာသားနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ခန့်စုရုံးရောက်ရှိနေ၏။ ရေကန်ပေါင်ပေါ်တွင် မိုးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော စင်ငယ်တစ်ခုထိုးထားသည်။ ထိုစင်ပေါ်တွင် အမဲသားစိမ်းတစ်ပိဿာကို သံလုံဖြင့်ထည့်ထားပြီး နဘေးတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိထားကာ အမွှေးတိုင်အချို့ကိုလည်းထွန်းထားသဖြင့် လေဝေ့လိုက်တိုင်း ကန်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမွှေးရနံ့တို့ သင်းပျံ့နေသည်။

ခေါင်းပေါင်းအညို၊ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဆရာကျော်ခေါင်သည် ထိုစင်ရှေ့တွင် ဆေးကြိမ်လုံးကိုကိုင်ကာ မာန်အပြည့်ဖြင့်ရပ်နေသည်မှာ ကြည့်၍ပင်ကောင်းသေးတော့၏။ သူ၏နောက်တွင် တပည့်ကျော်နှစ်ဦးက အဆင်သင့်ရပ်နေကြသည်။ ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်ကတော့ ခပ်လှမ်းမှကြည့်နေ၏။ သူတို့အားလုံး၏ နောက်တွင်မူ ရွာသူရွာသားများက စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ယခု ဆရာကျော်ခေါင်ခေါ်စာပစ်မည့်ရေကန်ကလည်း နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ ဤရေကန်တွင် လူကြီးအတော်များများ ရေနှစ်သေဆုံးဖူးခဲ့သော်လည်း ကလေးငယ်တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သေဆုံးဖူးခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ကန်စောင့်တစ္ဆေမကကလေးများကို စောင့်ရှောက်သည်ဟု ရှေးအစဉ်အဆက်ကပင်ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ဆရာကျော်ခေါင် ဝါးစင်ရှေ့တွင် ရပ်နေရာမှ ကန်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကြည့်လိုက်မိသော် ပုရစ်တွင်းရွာလေး၏ ပေါ်တော်မူစေတီကလေးတည်ထားရာ စောင့်တန်းနှင့်ပြာသာဒ်ချွန်ချွန်ကို သစ်ပင်ဝါးပင်များကြားတွင် ဖူးတွေ့လိုက်ရ၍

လက်အုပ်ချီကာ စိတ်မုန်းဖြင့် ကန်တော့လိုက်၏။ ပုရစ်တွင်းရွာကလေးသည် ရွာငယ်သော်လည်း စေတီနှစ်ဆူရှိသည်။ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲတွင်တစ်ဆူ၊ ယခု ဤရေကန်ဘေးတွင် တစ်ဆူဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ စေတီမှာ ရွာသူရွာသားများကိုယ်တိုင် တည်ထားသောစေတီဖြစ်သော်လည်း ယခု ရေကန်ဘေးမှ စေတီမှာမူ သာမန်စေတီမဟုတ်ပဲ ပေါ်တော်မူစေတီဖြစ်၏။

ပေါ်တော်မူစေတီဆိုသည်မှာ ရှေးလူများက တည်ထားခဲ့ဖူးသော စေတီတစ်ဆူဆူသည် မြေလွှာအောက်တွင် မြှုပ်နေရာမှ အလိုအလျောက် မြေပြင်သို့ ပေါ်ထွက်လာသောစေတီမျိုးကို ဆိုလိုသည်။ တန်ခိုးလည်း အလွန်ကြီးသည်။ ယခု ပုရစ်တွင်းရွာလေး၏ ပေါ်တော်မူစေတီလေးမှာလည်း တန်ခိုးအလွန်ကြီးသည်ဟု တစ်နယ်လုံးကသိကြသည်။ စေတီလေးမှာ ပေါ်တော်မူစေတီလေးမှာလည်း တန်ခိုးအလွန်ကြီးသည်ဟု တစ်နယ်လုံးကသိကြသည်။ စေတီလေးမှာ ပေါ်တော်မူစေတီလေးမှာလည်း တန်ခိုးအလွန်ကြီးသည်ဟု တစ်နယ်လုံးကသိကြသည်။ စေတီလေးမှာ ပေါ်တော်မူစေတီလေးဖြစ်၍ စေတီ၏ မူလဉာဏ်တော်မှာ ကိုးတောင်ပင်မြေညီသဖြင့် ရှေးလူများက ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်စေရန် မူလစေတီလေးအပေါ်မှ စေတီကြီးတစ်ဆူကို ထပ်မံ၍ ငုံ့ကာတည်ထားပြန်ရာ ပေါ်တော်မူစေတီလေးမှာ ပြာသာဒ်နှင့်၍ တည်ထားသော စေတီမျိုးတွင်ပါဝင်ပါသည်။ စေတီလေးတွင် အစောင့်တစ်ဦးရှိပြီး ဦးဖြူသီးဟုခေါ်သည်။

ဆရာကျော်ခေါင် ပေါ်တော်မူစေတီလေးကို စိတ်မုန်းဖြင့် လှမ်းဖူးပြီးသော် ခေါ်စာပစ်မည့်ကိစ္စကို စတင်လိုက်သည်။ ပထမဦးစွာ မည်သူမှနားမလည်နိုင်သောဂါထာမန္တန်များကို နှုတ်မှတစ္ဆေဖြင့် အသံတိတ်ရွတ်ဖတ်သည်။ ဂါထာမန္တန်များရွတ်ဖတ်ပြီးသော် အမဲသားလေ့တင်ထားသောဝါးစင်အား ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့်ရိုက်ကာ ကန်စောင့်တစ္ဆေမကို စတင်၍ခေါ်တော့၏။

“ရွမ်း ရွမ်း ရွမ်း”
“ငါဆရာအမိန့် ကိုင်း-ကန်စောင့်တစ္ဆေ၊ ငါဟာ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ နာမည်ကြီးတဲ့အထက်ဆရာဆရာကျော်ခေါင်ဖြစ်တယ်။ ငါ မင်းကို ပင့်ဖိတ်ပါတယ်။ ငါရိုရာကိုလာပါ။ မင်းအတွက် အမဲသားစိမ်းတစ်ပိဿာကိုလည်း ကျွေး

မွေးထားပါတယ်။ မြန်ရွက်စွာစား
သောက်ပါ။ ငါယခုလိုမင်းကိုကျွေးမွေးရ
တာဟာ မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုလို
ချင်လို့ပဲ။ အဲဒါကတော့ ငါဟာ ဒီနယ်
တစ်ကြောမှာ နာမည်ကြီးတဲ့အင်းကြား
ကြီးရှိရာနေရာကိုသိချင်တယ်။ အင်း
ကြားကြီးရှိရာနေရာကို ရွာသူရွာသား
များထဲက တစ်စုံတစ်ဦးကိုဖြစ်စေ၊ ငါ့ရဲ့
တပည့်များထဲက တစ်စုံတစ်ဦးကိုဖြစ်စေ
မင်းပေးကပ်ပြီးပြောနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ညအခါမှာ မင်းနှစ်သက်သူကို အိပ်မက်
ပေး၍ဖြစ်စေပြောနိုင်တယ်။ မင်းနှစ်
သက်ရာနည်းကိုရွေးပါ။ အကယ်၍
အင်းကြားကြီးရှိရာနေရာကို မင်း ငါ့ကို
တစ်နည်းနည်းနဲ့အသိပေးခဲ့ရင် မင်းကို
ငါနောက်ထပ်အမဲသားငါးပိဿာတိတိ
ထပ်မံကျွေးမွေးပါမယ်လို့ ကတိပေး
တယ်။ ငါဆရာအမိန့်”

“ရွမ်း ရွမ်း ရွမ်း”

ဆရာကျော်ခေါင်က ဆေးကြိမ်လုံး
ဖြင့် ဝါးစင်အား နောက်ဆုံးအကြိမ်ရိုက်
၍ ကန်စောင့်တစ္ဆေမအား ခေါ်ယူခြင်း
အမိန့်ပေးခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။
ရွာသူရွာသားများမှာ ကန်စောင့်တစ္ဆေမ
မည်သူကိုပေးကပ်ပြောမည်လဲဟု တစ်ဦး
ကိုတစ်ဦး အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေကြ
၏။ ဆရာကျော်ခေါင်သည် ဂါထာမန္တန်
အချို့ကို အသံတိတ်ရွတ်ဖတ်လိုက်ပြီး
နောက်သို့လှည့်ကာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှနေ
၍ ရွာသူရွာသားများကို တစ်ချက်စောင့်
ကြည့်၏။ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိသဖြင့် ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီး ဆေးဆရာ
ဦးတင်မြင့်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ -

“ကဲ-ဆရာတင်မြင့်၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စ
ပြီးပြီ ပြန်ကြစို့”

“ပြီးပြီလား ဆရာကျော်ခေါင် မြန်
သားပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာတင်မြင့်
သိပ်မလော့ပါနဲ့။ ခုကန်စောင့်တစ္ဆေမဟာ
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးကပ်ခဲ့ဘူးဆိုတော့ ည
ကျရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို သူ့အိပ်
မက်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ ပြန်ကြဦး
စို့”

ထို့နောက် ဆရာကျော်ခေါင်နှင့်
တပည့်များ၊ ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်နှင့်
အတူ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြ
သည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ ခေါ်စာပစ်
သည့်ကိစ္စပြီးပြီဟုသိလိုက်ရ၍ ထင်မြင်
ချက်များကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောဆိုရင်း ရွာရှိရာဘက်သို့ နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်သွားကြလေသည်။ ထို

လူစု၏နောက် ကန်ပေါင်ပေါ်ရှိ ဝါးစင်
ကလေးပေါ်တွင်မူ အမဲသားလေ့နှင့်
ဖယောင်းတိုင်တို၊ ဖယောင်းတိုင်တို၊
အမွှေးတိုင်တိုလေးများမှာ လေယူရာ
တငွေငွေလောင်ကျွမ်းရင်း အထီးကျန်
စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

မနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်
ခဲ့ချေပြီ။ အချိန်ကား မနက်စောစော (၅)
နာရီခန့်အချိန်။ ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်၏
အိမ်ခေါင်းရင်း ဘုရားကျောင်းဆောင်
ရှေ့တွင် ဆရာကျော်ခေါင်နှင့်တပည့်နှစ်ဦး
သမထရွှနေကြသည်။ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ပေါ်တွင်လည်း ဖယောင်းတိုင်
များ၊ အမွှေးတိုင်းများဖြင့်ဆီမီးအစုံပူဇော်
ထား၏။ အဲဒါက နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေကျ
မြင်ကွင်း။ ဆရာကျော်ခေါင်တို့ ဆရာ
တပည့်တွေက သမထရွှလျှင် (၃) ဦး
တစ်ပြိုင်တည်း ရှုမှတ်လေ့ရှိသည်။

ဆရာကျော်ခေါင်တို့ (၃) ဦးနှင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်
လမ်းကိုခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း
ဂနာမပြီမိလှ။ ရွာထဲမှ မည်သူကများ
ကန်စောင့်တစ္ဆေမ အင်းကြားကြီး
အကြောင်း အိပ်မက်ပေးသည်ဟု
ရေးကြီးသုတ်ပျာလာပြောမည်လဲဆိုသည်
ကို စိတ်စောနေသည်။ ကာယကံရှင်
များ ထက်ပင် သူပို၍စိတ်ဝင်စားနေ၏။
အင်းကြားကြီးကလည်း နယ်နယ်ရရမှ
မဟုတ်တာကိုး။

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာကျော်ခေါင်တို့
မနက်စာစားပြီး ဆေးကုရန် ရွာသူရွာ
သားအချို့ရောက်လာကြသည်။ မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အင်းကြားကြီး
အကြောင်းမပြောကြပေ။ နောက်ဆုံး
နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်၍ ရွာသူရွာ
သားများ ပြန်သွားကြချိန်အထိ ဘာမှ
မထူးခြားခဲ့။ ဆရာကျော်ခေါင်တို့ ဆရာ
တပည့်တွေကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို
အေးတိအေးစက်ပင်။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာ
ကျော်ခေါင်နှင့်တပည့်များကို နေ့လယ်
စာထမင်းကျွေးရန် ဦးတင်မြင့်နှင့်အိမ်သူ
အိမ်သားများ ပြင်ဆင်ကြရသည်။

ထမင်းစားပြီးကြ၍ ဆရာကျော်
ခေါင် ရေနေ့သောက်နေသောအချိန်
ရောက်သော် ဦးတင်မြင့်မနေနိုင်တော့
ဘဲ စတင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကျော်ခေါင်။
ရွာသူရွာသားတွေဆီက အင်းကြားကြီး

အကြောင်းဘာမှမကြားရပါလား။ တစ္ဆေ
မက အိပ်မက်မပေးဘူးဗျ”

ဆရာကျော်ခေါင်နှစ်နှစ်မြက်မြက်
ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မလော့ပါနဲ့ ဆရာတင်မြင့်။ ခု
ကျွန်တို့တစ္ဆေတစ်ကောင်ပဲမေးရသေးတဲ့
ဥစ္စာ။ ဇွဲရှိရမယ်ဗျ။ အင်းကြားကြီးဆိုတာ
နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူးလေ။ လွယ်လွယ်
နဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ စိတ်ရှည်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆို နောက်တစ္ဆေတစ်ကောင်
ကို ခေါ်စာထပ်ပစ်ရမှာပေါ့နော် ဆရာ
ကျော်ခေါင်”

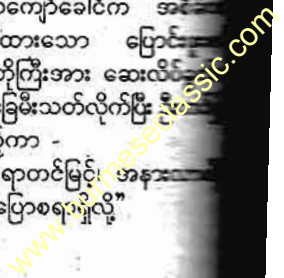
“ဒါပေါ့ ဆရာတင်မြင့်။ အဲဒီတော့
ဒီညနေ စိစဉ်စရာရှိတာသာ စိစဉ်ထား
လိုက်ပေတော့ ဆရာတင်မြင့်ရေ”

တို့တို့ဆိုရသော် ဆရာကျော်ခေါင်
သည် ကန်စောင့်တစ္ဆေမ အပါအဝင်
သက်တမ်းရှင်တစ္ဆေ (၅) ကောင်တိတိ
ခေါ်စာပစ်၍မေးခဲ့သည်။ သို့သော်
သည့်တစ္ဆေမျှ မပေးကပ်ခဲ့သလို မည်သူ
တစ္ဆေကမျှ အိပ်မက်ပေးခြင်းမရှိခဲ့
ရွာသူရွာသားများလည်း ပွစိပွစိဖြစ်
သည်။ အင်းကြားကြီးကိုလွယ်လွယ်
မရနိုင်မှန်း သိလာကြသည်။ သို့သော်
ဆရာကျော်ခေါင်၏ အစွမ်းအစကို
အထင်မသေးရကြ။ ဆေးဆရာဦးတင်
မြင့်မှာလည်း အမဲသားဖိုးတွေထောင်
ပြီ။ ဒီတော့ ဆရာကျော်ခေါင် ဘာဆင်
လုပ်ဦးမည်နည်း။ အားလုံးစိတ်ဝင်စား
ကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် (၅) ကောင်
တစ္ဆေကို ခေါ်စာပစ်ပြီး မနက်လင်း
ယနေ့မနက် ဆရာကျော်ခေါင်အ
မှာ ထူးခြားနေသည်ကို ဦးတင်မြင့်
ပြုမိသည်။ ဆရာကျော်ခေါင်
တပည့်နှစ်ဦးကိုသာ သမထရွှနိုင်
သုကိုယ်တိုင်ကမူ ပြောင်းဖူးဖတ်
လိပ်ကြီးကိုဖွာကာ အိမ်ရှေ့မြေတွင်
အားစိုက်ကြည့်ပြီး ဘာတွေအကြား
နေသည်မသိ။

ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်
လှမ်းမှထိုင်ကာ ဆရာကျော်ခေါင်
အကဲခတ်နေမိသည်။ အတွေးပူ
မည်စိုး၍ ဘာမှလည်းမမေးရ။ ထို
ပင် ဆရာကျော်ခေါင်က အင်းကြား
အောင်ဖွာထားသော ပြောင်း
ဆေးလိပ်တိုကြီးအား ဆေးလိပ်
တွင်း ထိုးခြေမီးသတ်လိုက်ပြီး
ဘက်လှည့်ကာ -

“ဆရာတင်မြင့်၊ အနား
ဗျာ ကျုပ်ပြောစရာရှိလို့”

အခန့်သင့်လှပေသည်။ ဦးတင်မြင့် ဆရာကျော်ခေါင်အနီး ခပ်သွက်သွက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဆရာ ကျော်ခေါင်က -

“ကျုပ်တို့ နေ့လယ်ထမင်းစားပြီး တာနဲ့ ရွာတစ်ရွာကိုသွားရမယ် ဆရာ တင်မြင့်”

အင်းကြားကြီးကိစ္စပဲလား ဆရာ ကျော်ခေါင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာတင်မြင့်။ ကျုပ်တို့ အင်းကြားကြီးကို ဒီနည်းနဲ့ဆက် ရှာနေလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ နောက် တစ်နည်းကြံမူရတော့မယ်။ အဲဒီတော့ နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ဆရာ တပည့်တွေ ဒီရွာကထွက်မယ်။ ခင်ဗျား တို့ရွာကို ကျုပ်တို့ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ အလွန် ဆုံးကြားလှ သုံးလေးရက်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် တို့စိစဉ်စရာရှိတာလေးတွေ စိစဉ်ရဦး မယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာတင်မြင့် ဆေးကု ဖို့လူနာတွေလာရင် ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့ ဗျာ။ ပြီးရင် ကျုပ်တို့နောက် သုံး၊ လေး ရက်နေရင် ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာကိုပါ ပြောပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကျော်ခေါင်”

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာကျော်ခေါင်သည် ထိုနေ့ နေ့လယ်စာစားပြီးသည်နှင့် တပည့်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ရွာမှထွက်ခွာသွား ၏။ ဘယ်ရွာကိုသွားမည်၊ ဘာလုပ်ကြ မည်ကို ဆရာကျော်ခေါင် မဖြေချင်မှန်း သိ၍ ဦးတင်မြင့်မေးမနေတော့။ ဆရာ ကျော်ခေါင်သည် အင်းကြားကြီးကိုမရ ရှာဖွေမည်ဟု ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်အပါ အဝင် တစ်ရွာလုံးကလည်း ယုံကြည်နေ ကြသည်။ ထိုဆရာတပည့်သုံးဦး အင်း ကြားကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာအစီအမံ တွေ့သွားလုပ်ကြဦးမည်နည်း။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဆရာကျော်ခေါင်တို့ ပြန်လာမည်ရက်ကို စောင့်မျှော်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

ညသည် မှောင်မိုက်လှသည် တော့ မဟုတ်။ ကောင်းကင်တွင် လခြမ်း ကွေးလေးကသာနေသည်။ နေရာကား ပုရစ်တွင်းရွာတောင်ဘက် ထန်းတော တွင်းတစ်နေရာ နေ့ညဖြစ်၍ နွေလေပူ တို့ တဝေတဝေတိုက်လိုက်တိုင်း ထန်းပင် များ၊ သစ်ပင်များ၊ လေယူရာယိမ်းထိုး သွားကြသည်။ ထိုထန်းတောအတွင်း လူ လျှောက်လှမ်းကလေးမှ လူတစ်ဦးလမ်း လျှောက်လာနေသည်။ ထိုသူမှာ ပုရစ်

တွင်းရွာသူကြီး ဦးဘထွန်း၏တပည့် ကိုလှဦးဖြစ်၏။

ကိုလှဦးသည် ထန်းရည်သောက် လာသောကြောင့် ခြေလှမ်းများ ဒယ်မ်း ဒယိုင်ဖြစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်၏ထန်းတဲတွင် ထန်းရည် သောက်ပြီး ရွာရှိရာပြန်လာခြင်း ဖြစ် သည်။ အချိန်ကား ညသန်းခေါင်နီးချေ ပြီ။

ကိုလှဦးလျှောက်လာရင်း ထန်း တောတွင်းရှိ ပေါ်တော်မူစေတီလေး အနား ရောက်လာ၏။ လရောင်အောက် တွင် ပေါ်တော်မူစေတီလေး၏ပြာသာဒ် ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ၍ ထန်းရည်မူးနေ သည့်ကြားမှ လက်အုပ်ချီကာဖူးလိုက် သေးသည်။ ထို့နောက် ဆက်လျှောက် လာရာ စေတီလေးနှင့်အတော်နီးလာ သောအခါ စေတီဘေးရှိ ရေကန်မှလေ ပြည်လေညှင်းတချို့ ကန်ရေပြင်အား ဖြတ်လိုက်လာရာ အေးခနဲဖြစ်သွား၍ ကောင်းလိုက်သည့် လေကလေးဟုပင် ကိုလှဦး နှုတ်မူပြောလိုက်မိသည်။

ကိုလှဦး လျှောက်လာသော လူ လျှောက်လမ်းကလေးသည် ပေါ်တော်မူ စေတီလေး၏ဘေးမှ ဖြတ်သန်းသွား သောလမ်းကလေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုလှဦးစေတီလေး၏ပြာသာဒ်အတွင်းသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရာ မီးခွက်မီးရောင် ဝါကြိုင်ကြိုင်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ဓာတ်မီး တစ်လက်၏မီးရောင်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ ၍ ဘုရားစောင့်ဦးဖြူသီး မအိပ်သေးဘဲ ကိုးဟုတွေ့လိုက်မိသည်။ ထို့ပြင် ကိုလှဦး နားထဲတွင် စေတီပြာသာဒ်အတွင်းမှ အသံတချို့ကိုပါကြားနေရပါသည်။ ဘာ သံပါလိမ့်ဟုနားစိုက်လိုက်သော် အသံမှာ မာကျောသောအရာတစ်ခုခုကို ပေါက်ခွဲ

တူးဆွနေသောအသံမျိုး။ ပြီးတော့ နောက်မှာကပ်ပါလာသည့်အသံက လူ တစ်ဦးဝူးဝူးဝါးဝါးအော်နေသောအသံ။ ကိုလှဦးစိတ်ထဲ သက်မကင်းဖြစ်သွား သည်။ ဦးဖြူသီးဆိုတဲ့လူကြီး ဒီအချိန် ကြီးဘုရားထဲမှာ ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့် ဟု။

ကိုလှဦး စေတီပြာသာဒ်အနီးသို့ ခြေကိုဖော့နင်းသွားကာ ချုံနွယ်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ တိတ်တဆိတ်ကပ် ကာ ဘုရားအတွင်းသို့ကြည့်လိုက်သည်။ အားပါးပါး မြင်လိုက်ရသောမြင်တွင်း ကြောင့် ကိုလှဦးနားရွက်များ၊ ဆံပင်များ ထောင်ကာ ထန်းရည်မူးပင်ပြေသွား သည်။ လူတစ်စု စေတီ၏ အောက်ခြေ ဖိနပ်တော်ကိုပေါက်ခွဲနန်းများဖြင့် တူးဆွ နေကြသည်။ တူးဆွနေကြသည်က နှစ်ယောက်၊ နောက်တွင် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသူ မှတ်ဆိတ်ဖြူ ဖြူနှင့်လူကြီးက ညွှန်ကြားနေသည်။ ဘုရားဌာပနာဖောက်နေကြခြင်းပါလား။ ဘုရားစောင့် ဦးဖြူသီးမှာ ပြာသာဒ်၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပါးစပ်ကိုအဝတ် ဖြင့်အစည်းခံထားရပြီး လက်ပြန်ကြိုး အတပ်ခံထားရကာ တပူးဝူးတဝါးဝါး အော်နေလေသည်။

ကိုလှဦး ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခနဲ ကာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဌာပနာဖောက်သူများကို ဘယ်သူတွေ ပါလိမ့်ဟုကြည့်လိုက်ရာ လားလား... လွန်ခဲ့သော (၃) ရက်ခန့်က ရွာမှထွက် သွားသော ဆရာကျော်ခေါင်နှင့်တပည့် နှစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ ဆရာကျော်ခေါင်ကို အထက်ဆရာဟုသာ ကိုလှဦးသိထားရာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အောက်လမ်းဆရာဖြစ် သွားပါလိမ့်ဟု တွေးမရ။ ကိုလှဦးသိ လိုက်သည် ရွာကိုအမြန်ဆုံးအကြောင်း ကြားမှ ဖြစ်မည်။ ကြာလျှင် ပေါ်တော်မူ စေတီလေး ဗုန်းဗုန်းလဲ၍ အုတ်ပုံဘဝ ရောက်တော့မည်။ ကိုလှဦးချုံနွယ်များ ကို အကာအကွယ်ယူကာ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်၍ စေတီနှင့်ဝေးသောအခါ ရွာရှိရာသုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့၏။

ကိုလှဦး ပြေးလာရာမှ ရွာသို့ ရောက်သော် သန်းခေါင်ကျော်ဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံးတိတ်ဆိတ်နေပြီး နွေလေခွေ လွင့်တချို့က သူ့ကိုထိုးဟောင်ကြသည်။ ကိုလှဦး သူကြီးအိမ်သို့ဦးတည်ကာ ပြေး ခဲ့၏။ သူကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ တစ် အိမ်လုံးမှောင်နေပြီး အိပ်ရာဝင်ကုန်ကြ ပြီ။ ကိုလှဦး သူကြီးကိုအသံကုန်ဟစ်၍

အော်နှိုးလိုက်သည်။

သူကြီး သူကြီး၊ ဗျို သူကြီး ထပါဦးဗျ။ ဘုရားဌာပနာဖောက်နေလို့ သူကြီးထပါဗျ။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် ကိုလှဦး၏ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံကြောင့် သူကြီးဦးဘထွန်း အိပ်ရာမှ လှေလဲထလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ အောက်သို့ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်ကာ စူးစမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့-ဘယ်သူတုံးကွ၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ပါ သူကြီး လှဦးပါ။ ဘုရားဌာပနာမှာဖောက်နေလို့”

ဘာ - ဘုရားဌာပနာဖောက်နေလို့”

သူကြီးဦးဘထွန်း အိမ်ဘေးလှေတားအတိုင်း ကိုလှဦးရိုရာ ဝပ်သွက်သွက်ဆင်းလာပြီး-

“မင်းဟာက ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား လှဦး”

“ဟုတ်တယ် သူကြီး၊ ပေါ်တော်မူစေတီကို ဖောက်နေတာ ကျုပ်သေသေချာချာမြင်ခဲ့တာ”

“မင်းမှူးမှူးနဲ့လျှောက်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး သူကြီး၊ ကျုပ်တကယ်ပြောနေတာ။ မြန်မြန်လုပ်ပါ သူကြီး၊ ကြာရင်စေတီပြုလိမ့်မယ်”

“ဖောက်တဲ့ကောင်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ မင်းသိခဲ့လား”

“သိတယ် သူကြီး၊ ဆရာကျော်ခေါင်တို့အဖွဲ့”

ဘာ... ဆရာကျော်ခေါင်”

ဆရာကျော်ခေါင်ဆို၍ သူကြီးဦးဘထွန်း တောင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကိုလှဦးကို ကြည့်တော့လည်း ချွေးသံရွှဲပြူးပြူးပျာပျာနှင့် ထန်းရည်မှူးနေပုံပေါ်ပဲ အတည်ပြောနေပုံရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လိုက်ကြည့်ကာမှ တော်တော့မည်။ သူကြီးဦးဘထွန်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ကာ နံရံတွင်ဆွဲထားသော လက်စွဲတော်ငွေဓားကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ဇနီးနှင့်သားသမီးများလည်းနီးကပ်ကြရာ အိမ်မှာပင် နေခဲ့ရန် ဘာမှစိတ်မပူရန် မှာကြားပြီး ကိုလှဦးနှင့်ရွာထဲသို့ဝပ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရာအိမ်ခေါင်းများကို လိုက်လံနှိုးကာ လူစုလိုက်သည်။ ရွာတွင်းအုတ်အုတ်ကျက်ကျက်အသံများကြောင့် ရွာသူရွာသား

အတော်များများနီးလာကြပြီး အိမ်အပြင်ထွက်ကာစူးစမ်းကြသည်။ ဘုရားဌာပနာဖောက်သည်ဆို၍ ဓားဆွဲသူဆွဲဖြင့်ရှုပ်ကုန်သည်။ ဘုရားဌာပနာဖောက်သူများမှာ ဆရာကျော်ခေါင်တို့အဖွဲ့ဆို၍ ဓားဆွဲသူဆွဲ၊ တုတ်ဆွဲသူဆွဲဖြင့် ရှုပ်ကုန်သည်။ ဘုရားဌာပနာဖောက်သူများမှာ ဆရာကျော်ခေါင်တို့အဖွဲ့ဆို၍ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေကြသေးသည်။ သူကြီးဦးဘထွန်း ထိုလူအုပ်ကို အတော်ထိန်းယူရသည်။

“ကဲကဲ - အားလုံးငြိမ်၊ ကျုပ်ပြောတာနားထောင်ကြဦး။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒီအတိုင်း ဓာတ်မီးတွေ၊ မီးတုတ်တွေနဲ့ ဆူဆူညူညူသွားလို့ကတော့ ဌာပနာဖောက်တဲ့ကောင်တွေ ထွက်ပြေးကုန်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဘာမီးရောင်မှမပြဘဲ ဘုရားနားကို တိတ်တဆိတ်ကပ်မှရမယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ခေါ်တဲ့လူတွေပဲ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တို့လူတွေ ရွာမှာပဲနေခဲ့ကြပါ။ အဲ-တစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်။ အဲဒီဆရာတပည့် (၃) ယောက်ကို လျှော့မတွက်ကြနဲ့နော်။ သူတို့က သိုင်းသမားတွေ၊ သတိထားပြီး ကပ်ကြ”

သူကြီးဦးဘထွန်း စကားအဆုံး ဆယ်အိမ်ခေါင်းအပါအဝင် လက်ရွေးစင်ရွာသား (၃၀) ခန့်ကိုခေါ်၍ ပေါ်တော်မူစေတီလေးရိုရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အစီအစဉ်အတိုင်း ရွာမှစထွက်ကတည်းက မီးရောင်မသုံးဘဲ နင်ဂျာများအလား မှောင်ရိပ်ခိုကာ ပေါ်တော်မူစေတီအနီး တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ စေတီလေးအနီးရောက်၍ အတွင်းသို့လှမ်းကြည့်ကြသော် ကိုလှဦးပြောတာမှန်ပေသည်။ မီးခွက်တစ်လုံးကို နံဘေးတွင် ထွန်းလျက် စေတီမိနပ်တော်အား ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ ဌာပနာကိုအားပါးတရ ဖောက်နေကြသော လောဘသားသုံးဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူကြီးနှင့်ရွာသားများ ချဉ်းကပ်လာသည်ကိုမူ သူတို့ ခုတ်မရိပ်မိကြသေး။

သူကြီးဦးဘထွန်းက ဘုရားဝင်းကို ဝိုင်းရန် သူလူများကို အချက်ပြလိုက်၏။ ခဏအကြာ ရွာသားများ ဘုရားဝင်းကို ဝိုင်းပြီးကြချေပြီ။ ထိုအခါ သူကြီးဦးဘထွန်းဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အကာအကွယ်ယူထားရာမှ ရွာသားအချို့နှင့်အတူ ဆရာကျော်ခေါင်တို့ မြင်ကွင်းထဲသို့ခုခံဝင်လိုက်ပြီး-

“ဟိတ် - ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော သူကြီး၏အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဆရာကျော်ခေါင်တို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက် ဆတ်ခနဲတုန်သွားကာ ဌာပနာဖောက်နေသည်ကိုရပ်၍ အသံလာရာဆီမော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူကြီးဦးဘထွန်းနှင့် ရွာသားအချို့ ဓားလွတ်များကိုင်တာဓာတ်မီးများကိုထိုး၍ ဘုရားပြာသာဒ်အတွင်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဆရာကျော်ခေါင်နှင့်တပည့်နှစ်ဦး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ပေါက်ချွန်းများကိုချကာ ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကျွေးကန်းတောင်းပောက်ကြည့်လိုက်သော် စေတီပြာသာဒ်အတွင်းသို့ ရွာသားအချို့ပါ ထပ်မံဝင်ရောက်လာပြီး မိမိတို့သုံးဦးအား ဓားတွေနှင့်ဝိုင်းထားလိုက်ကြပြီ။

သူကြီးဦးဘထွန်းသည် ဆရာကျော်ခေါင်၏ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ကာ ဓားဖြင့်ထိုးချိန်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ-ဆရာကျော်ခေါင် ခင်ဗျားတို့ ထွက်ပြေးဖို့မကြန့်နဲ့၊ ခုခံဖို့လည်းမကြန့်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးမဖမ်းခံပါ။ ကျုပ်တို့ ဘုရားတစ်ဝင်းလုံးကို ဝိုင်းထားပြီးပြီ”

ပထမဆရာကျော်ခေါင်နှင့် တပည့်များ သူတို့လုပ်ရပ် လူမိသွားသည်ကို မယုံသေး၍ သူကြီးနှင့်လူစုအား ပြူးပြူးပြပ်ပြပ်ဖြင့် ကြည့်ကြသေးသည်။ ပြီးမှ ဆရာကျော်ခေါင်က စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းကိုချကာ -

“ကဲ - တပည့်တို့ဆရာတို့တစ်တွေ လူမိသွားပြီ၊ အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံလိုက်ကြပါ”

ဆရာကျော်ခေါင်၏စကားအဆုံး တပည့်နှစ်ဦးနှင့် ဆရာကျော်ခေါင်အား ရွာသားများက လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကြသည်။ ဘုရားစောင့်ဦးဖြူသီးကိုလည်း ရွာသားများက လက်ပြန်ကြီးများဖြေပေးကာ ပါးစပ်တွင်စည်းထားသော အဝတ်ကိုပါဖြေပေးလိုက်ကြသည်။ ဦးဖြူသီးကား အချုပ်အနှောင်မပူလတ်သွားသောအခါ ဆရာကျော်ခေါင်တို့အားကြည့်ကာ မှင်တက်အံ့ဩနေ၏။ လူတကာလေးစားရသည့်အထက် ဆရာအုပ်စုဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘုရားဌာပနာဖောက်ပေါ်လိမ့်ဟဲ့။

ရွာသားအချို့ စေတီလေး၏ အဖောက်ခံထားရသောနေရာကို ဓာတ်မီးများဖြင့် ထိုးကြည့်ကြရာ အပေါ်မှတည်ထားသော စေတီကြီး၏ ဖုတ်ခုတ်များပေါက်ကာ အတွင်းဘက်မှ ပေါ်

တော်မူစေတီလေး၏ မူလအုတ်သားပင်ပေါ်နေချေပြီ။ သူကြီးဦးဘထွန်းက ဥပဒေလက်လွတ်မလုပ်မီကြရန် မှာထား၍ ရွာသားများ ဆရာကျော်ခေါင်တို့ကို လက်ဖျားနှင့်ပင်မထိကြ။

သူကြီးက ကြီးတုပ်ခံထားရသော ဆရာကျော်ခေါင်အား ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် စူးရှစွာကြည့်လိုက်ပြီး -

“လူဦးပြောတုန်းက ကျုပ်မယ့်ခဲ့ဘူး။ မယ့်တစ်ဝက်ယ့်တစ်ဝက်နဲ့ လိုက်လာခဲ့ရတာ။ ခုတော့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာပဲ။ အထက်ဆရာကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သိုက်ဆရာဖြစ်သွားရတာလဲ။ အေးလေ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ရွာရောက်ရင်ရှင်းသွားမှာပဲ။ ကဲ-သူတို့ကိုခေါ်လာခဲ့ကြတော့”

သူကြီး၏ အမိန့်သံအဆုံး ဆရာကျော်ခေါင်တို့အား ရွာသားများကရွာရှိရာသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ အလာတုန်းက မီးရောင်မသုံးဘဲ တိတ်ဆိတ်သလောက် အပြန်ခရီးကား ဓာတ်မီးရောင်တဝင်းဝင်း၊ မီးတုတ်ရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ရှိလှ၏။ ရွာသားများကြားတွင်မူ လက်ပြန်ကြီးအတုပ်ခံထားရသော ဆရာကျော်ခေါင်နှင့် တပည့်နှစ်ဦးမှာ သားသတ်ရအပို့ခံရတော့မည့်နွားများပမာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်။

မှောင်မည်းကာ တိတ်ဆိတ်လှသော သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးမှုအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ပုရစ်တွင်းရွာသူကြီး၏ အိမ်ဝင်းတွင်း၌ကား မီးတုတ်ရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ရွာသူရွာသားများ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ မိမိတို့ရွာစေတီကို ဌာပနာဖောက်သည်ဆိုသော ဇာဇဝင်ကောင်များအား လာရောက်ကြည့်ရှုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကျော်ခေါင်နှင့် တပည့်နှစ်ဦးမှာ ထိုလူစု၏ရှေ့အိမ်ဝိုင်းအလယ်တွင် ယက်ပြန်ကြီးအတုပ်ခံလျှင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားပြီး သူတို့ရွေ့၍ ခုံတန်းရှည်တွင် သူကြီးဦးဘထွန်းထိုင်နေသည်။ သူကြီးဦးဘထွန်း၏ နံဘေးတွင်လည်း ရပ်မိရပ်ဖများ၊ ဘုရားခေါပကလူကြီးများထိုင်နေကြသည်။

ထိုစဉ် လူအုပ်အတွင်းသို့ ရွာသားနှစ်ဦးက ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်အား ဘေးနှစ်ဖက်မှညှပ်ကာ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသည်။ ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်

မှာ ဆရာကျော်ခေါင်အား လက်ခံထားသော အိမ်ရှင်ဖြစ်၍ ကြံစည်ဖော်ကြစည်ဖက်ဟုယူဆထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဦးတင်မြင့်သည် လူအုပ်ရှေ့ရောက်သော် သူကြီးဦးဘထွန်းထိုင်ရာမှထကာ -

“ကဲ - ဆေးဆရာကြီး၊ ခင်ဗျားလူတွေက ဘုရားဌာပနာဖောက်ပြီး ရွာကိုပါ ဖော်ကားလိုက်ပြီ။ ခင်ဗျားဘယ်လိုရှင်းမလဲ။ ခင်ဗျားအကြံအစည်မပါဘူးလို့ ငြင်းချင်သေးသလား”

သူကြီး၏မေးခွန်းကို ဦးတင်မြင့်မဖြေခင်မှာပင် ဆရာကျော်ခေါင်ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး -

“ဆရာတင်မြင့်နဲ့ ဒီကိစ္စ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးသူကြီး။ ကျုပ်တို့ဆရာတပည့်တွေပဲ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြတာပါ။ သူ့ဘာမှမသိပါဘူး”

ဆရာကျော်ခေါင်၏ထောက်ခံမှုကြောင့် ဆေးဆရာဦးတင်မြင့် သက်ပြင်းချသွားပြီး တုန်ယင်ထစ်ငေါ့နေသော လေသံဖြင့် သူကြီးအား -

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် သူကြီး၊ ဒီ... ဒီကိစ္စကို ကျုပ်မသိရိုးအမှန်ပါ။ ကျုပ်အကြောင်းကိုလည်း တစ်ရွာလုံးသိကြတာပဲ။ ကိုယ့်ရွာဘုရားကိုယ်ဌာပနာဖောက်ခိုင်းရလောက်အောင် ကျုပ်မမိုက်ရဲပါဘူးဗျာ”

ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်ဖြေပြီးသောအခါ သူကြီးက ဦးတင်မြင့်အား ချုပ်နှောင်ထားသော ရွာသားနှစ်ယောက်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ ရွာသားနှစ်ဦးက ဦးတင်မြင့်လက်မောင်းများကို ချုပ်ကိုင်ထားရာမှလွတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူကြီးက ဦးတင်မြင့်အား ရွာ၏ အားကိုးရသော ဆေးဆရာဆိုသည့် လေးစားမှုဖြင့် ထိုင်ရန်ထိုင်ခုံတစ်လုံးကိုပေးစေပြီး -

“ကဲ - ဆရာတင်မြင့်၊ ခင်ဗျားအဲဒီမှာထိုင်ပြီး ကျုပ်အမှုစစ်တာကို နားထောင်။ ဒီကိစ္စခင်ဗျားမှာတာဝန်အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ”

ဦးတင်မြင့် ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူကြီးကို ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ဆရာကျော်ခေါင်အား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မိမိလက်ခံထားသော ဧည့်သည်များက ရွာကိုဖော်ကားလိုက်ပြီဖြစ်၍ ဘာပြောရမှန်းပင်မသိ။ မိမိပင် အမှုတွဲထဲပါဝင်နေချေပြီ။ ထိုနေ့မနက်က ဆရာကျော်ခေါင် သမထမရှုဘဲ ပြောင်းဖူးဖက်ခဲကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေသည်ကို ယခုမှ ဆေးဆရာဦးတင်မြင့် ရိပ်မိတော့၏။ ရွာသူရွာသားများမှာ

လည်း တရားခံမှာ ဆရာကျော်ခေါင်ဖြစ်နေ၍ အမှုစစ်ခြင်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြသည်။ ရပ်မိရပ်ဖများ၊ ဂေါပကလူကြီးများက ဆရာကျော်ခေါင်တို့အဖွဲ့မှာ အထက်ဆရာအရေခြုံပြီး နယ်လှည့်၍ ဘုရားဌာပနာဖောက်သူများဖြစ်မည်ဟုအာယူဆကာ သေသေချာချာစစ်ဆေးရန် သူကြီးဦးဘထွန်းအား ပိုင်းပြောကြလေသည်။ ထို့နောက် သူကြီးဦးဘထွန်း ဆရာကျော်ခေါင်အားကြည့်ကာ ပင့်သက်ကိုရွှံ့လိုက်ပြီး -

“ကဲ - ဆရာကျော်ခေါင်၊ ကျုပ်တို့သိထားတာကတော့ ခင်ဗျားဟာ သမာသတ်ရှိတဲ့ ဆေးဆရာ၊ ပယောဂဆရာပဲ။ အခုတော့ ဘုရားဌာပနာဖောက်တဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်ဖြစ်နေပြီ ခင်ဗျားတို့ကြည့်ရတာ ဒီလိုပဲ ဘုရားဌာပနာတွေ နယ်လှည့်ဖောက်နေတဲ့ အုပ်စုပဲဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျားဝန်ခံပါ”

ဆရာကျော်ခေါင် ဦးခေါင်းမော့လာကာ သူကြီးအား မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်ပြီး -

“မဟုတ်ပါဘူး သူကြီး၊ ကျုပ်တို့အထက်ဆရာအစစ်တွေပါ”

ဆရာကျော်ခေါင်အဖြေကြောင့် သူကြီးဦးဘထွန်း ဒီလူအလာကြီးပဲဟု မှဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ကဲ - ဒါဆို အခု ဘုရားဌာပနာဖောက်တာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေပြီ ခင်ဗျားက ငြင်းချင်သေးတယ်ပေါ့”

“ကျုပ်မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောရင် ခင်ဗျားတို့ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

သူကြီးက ဆရာကျော်ခေါင်၏ စကားကြောင့် ငေါ့ငေါ့တော့တော့လေသံဖြင့် -

“ကိုင်း-ဒါဖြင့်ဆိုစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဌာပနာဖောက်တာမဟုတ်လို့ ဘာလုပ်ကြတာတုန်း”

“အင်းကြားကြီးကိုရွာတာပါ”

“ဘာ”

သူကြီးဦးဘထွန်း အံ့ဩလွန်း၍ ထိုင်ရာမှပင်ထထိုင်မိသည်။ ဦးတင်မြင့်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရပ်မိရပ်ဖများနှင့် ဂေါပကလူကြီးများ ခေါင်းတွေကုတ်ကုန်သည်။ ရွာသူရွာသားများထံမှလည်း အာမေဗိတ်သံများဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တချို့ကလည်း ဆရာကျော်ခေါင်အဖွဲ့ အင်းကြားကြီးကို ရွာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကြိုတင်ယူဆထားကြရာ သိပ်မအံ့ဩကြ။ ခုမှအားလုံး

သဘောပေါက်သွားသည်။ အထက် ဆရာငကြောင်ကတော့ အင်းရှူးရှူးပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်ချလိုက်ပြီ။ အင်းကြား ကြီးနှင့်ပေါ်တော်မူစေတီလေးမှာ ဘာမှ မသက်ဆိုင်။ သူကြီးဦးဘထွန်း ဆရာ ကျော်ခေါင်အား မျက်မှောင်ကြွတ်တာ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက အင်းကြား ကြီးဟာ ကျုပ်တို့စေတီထဲမှာရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား ဦးကျော်ခေါင်။ ဒါ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရှူးနေပြီ။ အင်းကြား ကြီးရာဇဝင်နဲ့ကျုပ်တို့ရွာစေတီပတ်သက် နေတယ်လို့ ကျုပ်တို့တစ်သက်နဲ့တစ် ကိုယ် တစ်စိုးတစ်စိမ့်မှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားအပြစ်ပေါ်အောင်လာပြီးမနေနဲ့” ဆရာကျော်ခေါင် ခေါင်းကိုခါယမ်း လိုက်ပြီး -

“ကျုပ်မပြီးပါဘူး သူကြီး၊ အင်း ကြားကြီးနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရွာစေတီဘာမှ ပတ်သက်မှုမရှိတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ ဌာပနာ ဖောက်သလဲ”

“အိပ်မက်အရပါ”

“ဘယ်လိုဗျ၊ အိပ်မက်အရ ဘာ အိပ်မက်လဲ”

ဆရာကျော်ခေါင် သက်ပြင်းရှည် ကြီးကိုချကာ ရှင်းပြရန် ပင့်သက်ကိုရွှိတ် ၍ အားယူလိုက်ပြီး -

“ဒီလိုပါ သူကြီး၊ ကျုပ်တို့ အင်း ကြားကြီးကိုရွာတွေ့ဖို့ တစ္ဆေတွေ့ကို ခေါ်စာပစ်ပြီးမေးတာခင်ဗျားသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တစ္ဆေကမှအိပ်မက်ပေး တာ ဝင်ပူးတာမရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် အကြံအစဉ်နေတုန်း နောက်ဆုံးတစ္ဆေကို ခေါ်စာပစ်ပြီးတဲ့ညမှာ ကျုပ်အိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်လိုလို အချွန်အတက်တွေဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက ခင်ဗျားတို့ရွာစေတီကို လက် ညှိုးညွှန်ပြနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရွာစေတီ ကလည်း ရောင်ခြည်တွေကွန့်မြူးနေ တယ်လို့ ကျုပ်အိပ်မက်မက်တယ်။ ပြီး တော့ ခင်ဗျားတို့ရွာစေတီဟာ ပေါ် တော်မူစေတီဆိုတော့ ဘယ်တုံးကတည်း က ဒီနယ်မှာရှိနေမှန်းမသိ။ သူ့ခိုင်းပျောက် နေတာလေ။ အဲဒီတော့ ရာဇဝင်ထဲက မောင်ဖိုးထီဟာ နယ်စားရန်က ပြေးရင်း လွှားရင်း ဒီစေတီလေးမှာ အင်းကြားကြီး ကိုဖွတ်ခဲ့လို့ ဘုရားစောင့်နတ်က ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတာပဲဆိုပြီး...”

ဆရာကျော်ခေါင်၏ စကားမဆုံး ခင်မှာပင် သူကြီးက လက်ဝါးကာကာ

တားလိုက်ပြီး -
“တော်ပါတော့ ဦးကျော်ခေါင် တော်ပါတော့။ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား စွဲမိရာစွဲပြီး အိပ်မက်မက် တွေးမိတွေးရာ တွေးတာနဲ့ ဘုရားဌာပနာဖောက်ရရော လား။ ခင်ဗျားပြောသလိုဆို အင်းကြား ကြီးကိုရဖို့ ကျုပ်တို့ရွာကပဲ ဘုရားဌာပနာ ကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူအဖောက်ခံရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ထိုစဉ်မှာပင် လူကြီးဘေးတွင် ထိုင်နေသောဂေါပကလူကြီးထဲမှ ဦးစိုးမြ က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး -

“ခဏသူကြီး၊ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ်လောက်ဝင်ပြောခွင့်ပြုပါ”

သူကြီးဦးဘထွန်း ဦးစိုးမြအား ခေါင်းညှိတံပြလိုက်ပြီး ခုံတန်းတွင်ပြန် ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဦးစိုးမြက ဆရာကျော်ခေါင်အား -

“ဒီမယ် ဆရာကျော်ခေါင်၊ ခင်ဗျား တို့ တစ္ဆေတွေ့ကို ခေါ်စာပစ်နေကတည်း က ကျုပ်ဝင်ပြောနေတာ။ အများနဲ့တစ် ယောက်မို့ မတတ်သာလို့သာ လျစ်လျူရှု ထားရတာ ခင်ဗျားတို့ရှူးကြောင် ကြောင်လုပ်ရပ်တွေကို လူတိုင်းလက်ခံ လိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ ဒါပေမယ့် ခုလောက် အတိဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ကတော့ ထင် မထားကြဘူးပေါ့ဗျာ။ တကယ်တမ်း ခင်ဗျားကို ကျုပ်အားမနာတမ်းပြောရရင် အင်းကြားကြီးဆိုတာဟာ လူတကာ ပြောနေတဲ့ ပါးစပ်ရာဇဝင်တစ်ခုအဆင့် ပဲရှိတယ်။ ဘာရာဇဝင်၊ ဘာမှတ်တမ်းမှ အတိအကျမရှိဘူး။ အဲဒါကိုပဲ ခင်ဗျားတို့ အထက်ဆရာတွေနဲ့ လူတချို့က အင်း ကြားကြီးဆိုတာဟာ တကယ်ပဲရှိသလို လို၊ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်လောက်နယ်မှာ ထိပ် ဆုံးရောက်ပြီး ဘာစွမ်းမလေးညာစွမ်း မလေးနဲ့ စိတ်ထင်ရာတွေလျှောက်ပြော နောက်ဆုံး အရင်းစစ်အမြစ်ရှာတော့ ဘာသိပုံနည်းမှမကျဘူး။ အခုလည်း ခင်ဗျား ဒီအင်းကိုမက်မောမိလို့ ဘုရား ဌာပနာကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖောက် မိလိုက်ပြီ။ ကြားထဲက ကျုပ်တို့ရွာစေတီ လေးက မဆီမဆိုင်မြေဇာပင်ဖြစ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ဘုရားစောင့်ဦးဖြူသီး ကိုလည်း ကြီးနဲ့တပ်တယ်။ ဒါအကြမ်း ဖတ်မှုပဲ။ သူကြီးတို့သာရောက်မလာရင် ဦးဖြူသီးကို ခင်ဗျားတို့သတ်ပစ်ကြဦး မလား မသိဘူး”

ထိုအခါ ဆရာကျော်ခေါင်က ပြုပြောပြောဖြင့် -

“အာ- သတ်တော့မပစ်ပါဘူးဗျာ။

ကျုပ်တို့တစ်တွေ အင်းကြားကြီးကို စီ ချင်တာပါ။ ဦးဖြူသီးကို အဲဒီအတိုင်း ထားခဲ့မှာပါ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ လူမိသွား လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကျုပ်မေးပါလို့ ဆရာကျော်ခေါင်၊ ခင်ဗျားက ခုခိုင်း ခင်ဗျားရဲ့ကြောင်တောင်တောင်အိပ်မက် ကို ယုံနေတုန်းပဲလား”

ဦးစိုးမြ၏မေးခွန်းကြောင့် ဆရာ ကျော်ခေါင်သည် တံတွေးကိုချီချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းမောကြီးကိုချကာ -

“ကျုပ်နောင်တရသွားပါပြီဗျာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုလွန်တဲ့ ငါ့ လောဘစိတ်နောက်လိုက်မိလို့ ပဉ္စာနဲ့ ခိုယက်ကြီးကိုကျူးလွန်မိပြီဗျာ။ ကျုပ် တပည့်လေးတွေလည်း ထောင်နန်းထဲ ပြု ရတော့မယ်”

သူကြီး၊ ရပ်မိရပ်ဖများ၊ ဂေါပက လူကြီးများနှင့် ရွာသူရွာသားများ သက်ပြင်းမောကိုချရင်း ဦးခေါင်းမူး ခါယမ်းကာ ဆရာကျော်ခေါင်နှင့်တပည့် နှစ်ဦးကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်နေမိကြသိ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကျော်ခေါင်၏ တာ အထက်ဆရာ အမိပတ်တစ်ဦး သိကာတရားနေဝင်ချိန်သာတည်း။ ဦးခေါ် လည်း မိမိပြောလိုသောစကားများကိုပြော ပြီးပြီဖြစ်၍ ခုံတန်းတွင်ပြန်ထိုင်လိုက် သည်။ အခြားရပ်မိရပ်ဖများနှင့် ဂေါပက လူကြီးများကလည်း ဦးစိုးမြ၏စကားများ ကို ထောက်ခံကြသည်။ ထို့နောက် သူကြီးဦးဘထွန်း ခုံတန်းမှထကာ ဆရာ ကျော်ခေါင်၏ရှေ့သို့လျှောက်သွားလိုက် ပြီး -

“ကဲ-ဆရာကျော်ခေါင်၊ ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ဘာအကြောင်းကြောင့် လုပ်လုပ်၊ ရာဇဝတ်မှုဟာ ရာဇဝတ်ပေါ့ ပဲ။ အဲဒီတော့ မနက်ကျရင် ကျုပ်တ တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ရဲလက်အပ်ရမှာပဲ”

“အပ်ပါအပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူကြီး ကျုပ် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောပါ ဆရာကျော်ခေါင်” ဆရာကျော်ခေါင်က သူ၏ဘေး နှစ်ဖက်မှ တပည့်နှစ်ဦးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကျုပ်ရဲ့တပည့်လေးနှစ်ယောက် ကိုတော့ ပြန်လွှတ်ပေးကြပါဗျာ။ သူတို့ လေးတွေဟာ ဘာသာတရားကိုင်းခိုင် တဲ့မိကောင်းဖခင်သားသမီးစစ်စစ်ပေး တွေပါ။ ကျုပ်ရဲ့သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ ယုံကြည်လွန်းလို့ သူတို့ရဲ့မိဘတွေထံ

တောင်ပစ်ပြီး ကျုပ်ဆီက ပညာတွေကို လိုချင်လွန်းလို့ ကျုပ်ကို တစ်သက်လုံး ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုရလာတဲ့ တပည့် အလိမ္မာလေးတွေပါ။ အခုတိစ္ဆာမှာလည်း ကျုပ်အဆွယ်ကောင်းလို့ပါ။ သူတို့က မလုပ်ချင်ဘူးလို့ အတန်တန်ငြင်းကြပါတယ်။ ကျုပ်ကအမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ပြီး ဆွယ်လို့ သူတို့လုပ်မိကြတာပါ။ သူတို့လေးတွေကို လွှတ်ပေးကြပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ပဲဖမ်းကြပါ။ မကျေနပ်ရင် ကျုပ်ကို တစ်ရွာလုံးဝင်းသာခိုက်သတ်လိုက်ကြပါ။ သူတို့လေးတွေကိုတော့လွှတ်ပေးကြပါဗျာ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဆရာကျော်ခေါင် ပြောနေရင်းမှ အသံများတိမ်ခင်သွားကာ တပည့်နှစ်ဦး အတွက် ယူကျုံးမရစွာဖြင့် ငိုကြွေးလေ၏။ တပည့်များဖြစ်သော ထွန်းနောင်နှင့် မြတ်ကျော်မှာလည်း သူတို့ဆရာအား နာကြည်းမုန်းတီးစွာဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားပြီး အံ့ကိုကြိတ်၍ ခေါင်းကိုင့်ကာ မျက်ရည်ကျကြသည်။ သူကြီးဦးဘထွန်း သက်ပြင်းကိုချကာ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါလိုက်ပြီး -

“မရတော့ဘူး ဆရာကျော်ခေါင် အားလုံးဖြစ်ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ခင်ဗျားတပည့်လေးတွေရဲ့ စာရိတ္တကို -ခင်ဗျားအလေးထားရင် ခင်ဗျားအစကတည်းကဆင်ခြင်ရမှာ။ ခုလိုလူမိတော့မှ ဒီလိုပြောလို့မရဘူးလေ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီကိစ္စကျူးလွန်ဖို့ ဘယ်သူကမှမစေခိုင်းခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဆရာတပည့်တွေ တက်ညီလက်ညီတိုင်ပင်ပြီးလုပ်ခဲ့ကြတာဥစ္စာ။ကြံဖော်ကြံဖက်ဟာကြံဖော်ကြံဖက်ပါပဲ ဆရာကျော်ခေါင်”

သူကြီး၏ စကားအဆုံးမှာတော့ ဆရာကျော်ခေါင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် သူကြီးဦးဘထွန်း ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုအောင်ထူးအား လက်ယှပ်ခေါ်လိုက်ပြီး -

“ကဲ - အောင်ထူး၊ သူတို့ကို ကြီးဖြေပေးပြီး ထိတ်တုံးခတ်လိုက်တော့။ ပြီးရင် ဒီည မင်းတို့လူစုမအိပ်ကြနဲ့။ သူတို့သုံးယောက်ကို တစ်ညလုံးစောင့်ကြည့်ထားကြ”

“စိတ်ချပါ သူကြီး”

ဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုအောင်ထူးနှင့် လူစု ဆရာကျော်ခေါင်တို့သုံးယောက်ကို ထိတ်တုံးခတ်ရန် ခေါ်သွားကြသည်။ သူကြီးဦးဘထွန်း ထိုင်ခုံတွင် ယခုအထိ ဝှေ့ကြီးထိုင်နေသော ဆေးဆရာဦးတင်မြင့် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး -

“ကဲ ဆရာတင်မြင့်၊ ခင်ဗျားပြန်လို့ ရပြီ။ မနက်ရောက်ရင်တော့ သက်သေလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကျွမ်းကျင်စွာခန်းကိုလိုက် ခဲ့ရမယ်။ ခုတော့ အိပ်ပျော်အောင်သွား အိပ်လိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားနဲ့ဘာမှမှ မဆိုင်တာ စိတ်ထဲထားမနေနဲ့တော့”

သူကြီးဦးဘထွန်း ဆေးဆရာဦးတင်မြင့်အား ကိုယ်ချင်းစာစွာဖြင့် ပခုံးကိုပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ဆေးဆရာဦးတင်မြင့် ထိုင်ခုံမှထလိုက်သောအခါ သူ၏ဇနီးနှင့်သားသမီးများ လူအုပ်အတွင်းမှထွက်လာကာ ဦးတင်မြင့်အားဝင်တွဲ၍ အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်းခေါ်သွားကြသည်။ ရပ်မိရပ်ဖများ၊ ဂေါပကလူကြီးများလည်း သူကြီးကိုနှုတ်ဆက်ကာပြန်ကြသည်။ ရွာသူရွာသားများလည်း သူကြီးအိမ်ဝင်းအတွင်းမှ ကျွက်စီကျွက်စီဖြင့် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

သူကြီးထိပ်တုံးခတ်ခံထားရသော ဆရာကျော်ခေါင်တို့သုံးဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာကျော်ခေါင်၏တပည့်များအတွက် သူကြီးစိတ်မကောင်း။ ထိုသူငယ်နှစ်ဦးအကြောင်း သူရော တစ်ရွာလုံးပါသိသည်။ အင်မတန်စိတ်ထားဖြူစင်သော သူငယ်နှစ်ဦးဖြစ်၏။ ယခုတော့ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ဆရာတင်ကိန်းဆိုက်၍ ထောင်နန်းစံရတော့မည်။ သူကြီးသက်ပြင်းမောကိုချကာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့တော့၏။

မနက်လင်းခဲ့ပြီ။ သူကြီးဦးဘထွန်းသည် ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရာအိမ်ခေါင်းများ ရပ်မိရပ်ဖအချို့နှင့် ဆေးဆရာဦးဖြူသီးကိုခေါ်ဆောင်ကာ ဆရာကျော်ခေါင်နှင့်တပည့်နှစ်ဦးအား ငါ့သရောက်ရဲစခန်းသို့အပ်နှံလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ပုရစ်တွင်းရွာကလေးသည် ပုဂံညောင်ဦးမြို့နယ်တွင်းရှိ ငါ့သရောက်တိုက်နယ်ခွဲတွင်ပါဝင်သဖြင့် အမှုအခင်းဖြစ်လျှင် ငါ့သရောက်ရဲစခန်းသို့ အပ်နှံရသည်။ ငါ့သရောက်မြို့သည် ထိုစဉ်က တိုက်နယ်ခွဲအဆင့်သာရှိပြီး မြို့နယ်ခွဲအဆင့်သတ်မှတ်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုခန့်သာရှိသေးသည်။

ထိုနေ့မနက်မှာပင် ပုရစ်တွင်းရွာပေါ်တော်မူစေတီလေးရှိရာ ထန်းတောအတွင်း လူတစ်ရပ်နှစ်ယောက်ဖြစ်သွား၏။ ဌာပနာအဖောက်ခံရသောစေတီလေးအား သွားရောက်ကြည့်ရှုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပုရစ်

တွင်းရွာသူရွာသားများမှာ အတွင်းဘက်မှ မူလအုတ်သားများပေါ်နေသော စေတီလေးကိုကြည့်ကာ ရင်ထုမနာဖြစ်ရသည်။လုပ်ရက်ပါပေ ဆရာကျော်ခေါင်ရယ်ဟုသာ။

လူထူကာ လေးစားစံထားရသော ဆရာကျော်ခေါင်၏အဖြစ်က တရားရစရာတည်း။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုလွန်ကဲ၍ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက အိပ်မက်ပေးသည်ဟု ယုံကြည်ကာ ခုလိုလုပ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အင်းကြားကြီးကိုရခဲ့လျှင် လောကီအကျိုးသယံပိုးမည်ဖြစ်၍ ဘုရားအား ဖောက်ယူလျှင်ပင် အပြစ်မကျနိုင်ဟု ယုံကြည်လွန်းသွားသည်။ မဆီမဆိုင်ကြားထဲက မြေစာပင်ဖြစ်ရသည်က တပည့်အလိမ္မာနှစ်ဦး။

တကယ်တမ်းတွင် ဂေါတမဗုဒ္ဓသည် သိပ္ပံနည်းကျတရားကိုသာ ဟောကြားသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူ၏စိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ယုံကြည်မှုလွန်ကဲသောအခါ သိပ္ပံနည်းမကျသောလောကီပညာရပ်တို့အား စိတ်ညှက်၍ လောဘကိုလောဘဟုမမြင်တော့ဘဲ အဝိဇ္ဇာဖုံးတော့၏။ ထိုအခါ မိမိလုပ်မည့်အလုပ်အား ငါးပါးသီလနှင့်ငြိစွန်းမှုရှိ၊ မရှိမဆန်းစစ်နိုင်တော့ ကိုယ်ထံလက်ရောက်ကျူးလွန်မိတော့သည်။ ယခု ဆရာကျော်ခေါင်သည်လည်း မိမိပညာနှင့်ကျင့်ကြံမှုအားကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲကာ နောက်ဆုံးတွင် ပစ္စာနန္ဒရိယကံကြီးကိုကျူးလွန်မိခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ သူတစ်သက်တာလုံး ထိန်းသိမ်းကျင့်ကြံခဲ့သမျှ ပညာများနှင့် သိက္ခာတရားများမှာ အလဟဿဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

သူကြီးဦးဘထွန်းနှင့် ရွာသူရွာသားများမှာ စေတီလေးအား ပြန်လည်ပြုပြင်ရာတွင် ပေါ်တော်မူစေတီဖြစ်နေ၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆမလုပ်ရကြ။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ဆရာတော်ကြီးများကို ပင့်ဖိတ်ကာ အခမ်းအနားဖြင့် ပြုပြင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း အထက်ဆရာအချို့ အင်းကြားကြီးကိုရွာရန်ကိစ္စဖြင့် ပုရစ်တွင်းရွာကလေးသို့ ရောက်လာကြသေးသည်။ ထိုအခါ သူကြီးဦးဘထွန်းနှင့် ပုရစ်တွင်းရွာ တစ်ရွာလုံး အထက်ဆရာများကို ရွာနားသို့ပင် အသိမခံဘဲဒိုင်ခံမောင်းထုတ်ကြရတော့သတည်း။

ကိုသဲယု (ပုဂံမြေ)

၂ ၀ ၀ ၇ ၇ ၃ ၆ ၊ ၇ ၇ ၆ ၈ အထွက်၊ အဝင်၊ ခေါ်ဒ်နက္ခတ်ဇယား

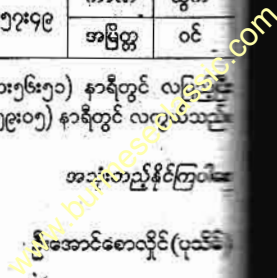
အင်း၊ ဝိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ ဆေးဝါး၊ မန္တန်၊ မန္တရားပညာရပ်များကိုသုံးလျက် အစွမ်းထက်အစီအရင်များနှင့် သိဒ္ဓိပေါက်ကျင့်စဉ်များအား စီရင်ဆောင်ရွက်ကြရာ၌ ထွက်၊ ဝင်၊ ခေါ်ဒ်နက္ခတ်များရွေးချယ်ခြင်းသည် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့ဆောင်ရွက်ရမည့် အကြောင်းအရာအလိုက် လိုအပ်သော နက္ခတ်များအား အစင်အကြယ် ရွေးချယ်ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏အလို့ရှိရာပန်းတိုင်သို့ အရောက်လွန်းနိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်၍ ဤ အထွက်၊ အဝင်ခေါ်ဒ်နက္ခတ်ဇယားကို ပြုစုဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ရက်	ခန်းယှဉ် နက္ခတ်	အမြင့် အကျား	နက္ခတ် ပြောင်းချိန်	စုတ် ဥပေါင်း	ဝင်ထွက် ခေါ်ဒ်
၁	ဥတ္တရမလဂုနီ	၂ ကန်း	၀၂:၀၆:၁၅	ဥပါန်	ထွက်
	ဟဿတ	၂ မြင်		မိတ္တူ	ထွက်
၂	ဟဿတ	၂ မြင်	၀၃:၂၃:၀၆	လာဘ	ဝင်
	စိတြ	၁ ကန်း		သိဒ္ဓိ	ဝင်
၃	စိတြ	၁ ကန်း	၀၄:၄၂:၅၁	မိတ္တူ	ထွက်
	သွာတီ	၂ မြင်		ကာဏ	ထွက်
၄	သွာတီ	၂ မြင်	၀၆:၃၂:၄၄	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	ဝိသာခါ	၂ ကန်း		၀ရ	ခေါ်ဒ်
၅	ဝိသာခါ	၂ ကန်း	၀၈:၅၃:၂၀	ကာဏ	ထွက်
	အနုရာဓ	၂ ကန်း		အမြိတ္တ	ဝင်
၆	အနုရာဓ	၂ ကန်း	၁၀:၃၃:၂၀	၀ရ	ခေါ်ဒ်
	ဇေဋ္ဌ	၁ ကန်း		ဥပါန်	ထွက်
၇	ဇေဋ္ဌ	၁ ကန်း	၁၃:၅၇:၄၉	အမြိတ္တ	ဝင်
	မူလ	၁ ကန်း		လာဘ	ဝင်
၈	မူလ	၁ ကန်း	၁၆:၄၅:၁၇	ဥပါန်	ထွက်
	ပြုတ္တသျှင်	၂ မြင်		အမြိတ္တ	ထွက်
၉	ပြုတ္တသျှင်	၂ မြင်	၁၈:၄၂:၅၁	လာဘ	ဝင်
	အဘိဇိ	x		သိဒ္ဓိ	ဝင်
၁၀	အဘိဇိ	x	၀၁:၁၇:၀၉	မိတ္တူ	ထွက်
	ဥတ္တရာသျှင်	၂ ကန်း		ကာဏ	ထွက်
၁၁	သရဝက်	၂ မြင်	၂၀:၃၄:၁၇	အမြိတ္တ	ဝင်
	သရဝက်	၂ မြင်		၀ရ	ခေါ်ဒ်
၁၂	ဓနသိဒ္ဓ	၁ ကန်း	၂၂:၁၇:၀၉	ဥပါန်	ထွက်
	ဓနသိဒ္ဓ	၁ ကန်း		အမြိတ္တ	ဝင်
၁၃	သတတိသျှ	၂ မြင်	၂၃:၁၀:၂၁	လာဘ	ဝင်
	သတတိသျှ	၂ မြင်		ဥပါန်	ထွက်
၁၄	ပြုတ္တဘဒြပိုင်	၂ ကန်း	၂၃:၃၅:၃၆	မိတ္တူ	ထွက်
	ပြုတ္တဘဒြပိုင်	၂ ကန်း		လာဘ	ဝင်
၁၅	ဥတ္တရဘဒြပိုင်	၂ ကန်း	၂၃:၃၆:၀၀	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	ဥတ္တရဘဒြပိုင်	၂ ကန်း		မိတ္တူ	ထွက်
၁၆	ရေဝတီ	၁ ကန်း	၂၃:၁၂:၄၇	ကာဏ	ထွက်
	ရေဝတီ	၁ ကန်း		သိဒ္ဓိ	ဝင်
၁၆	အသဝနီ	၁ ကန်း	၂၂:၂၇:၀၆	၀ရ	ခေါ်ဒ်

ရက်	ခန်းယှဉ် နက္ခတ်	အမြင့် အကျား	နက္ခတ် ပြောင်းချိန်	စုတ် ဥပေါင်း	ဝင်ထွက် ခေါ်ဒ်
၁၇	အသဝနီ	၁ ကန်း	၂၃:၂၀:၀၀	ကာဏ	ထွက်
	ဘရက်	၂ မြင်		အမြိတ္တ	ဝင်
၁၈	ဘရက်	၂ မြင်	၁၉:၅၂:၃၀	၀ရ	ခေါ်ဒ်
	ကြတ္တိကာ	၂ ကန်း		ဥပါန်	ထွက်
၁၉	ကြတ္တိကာ	၂ ကန်း	၁၈:၂၂:၃၀	အမြိတ္တ	ဝင်
	ရောဟင်္ဂ	၂ မြင်		လာဘ	ဝင်
၂၀	ရောဟင်္ဂ	၂ မြင်	၁၆:၅၂:၃၀	ဥပါန်	ထွက်
	မိဝသီ	၁ ကန်း		မိတ္တူ	ထွက်
၂၁	မိဝသီ	၁ ကန်း	၁၅:၀၈:၁၈	လာဘ	ဝင်
	အခြ	၂ မြင်		သိဒ္ဓိ	ဝင်
၂၂	အခြ	၂ မြင်	၁၃:၃၀:၀၀	မိတ္တူ	ထွက်
	ပုန္ဒုဖသျှ	၂ ကန်း		ကာဏ	ထွက်
၂၃	ပုန္ဒုဖသျှ	၂ ကန်း	၁၂:၀၀:၀၀	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	ဖုသျှ	၂ ကန်း		၀ရ	ခေါ်ဒ်
၂၄	ဖုသျှ	၂ ကန်း	၁၀:၄၀:၀၀	ကာဏ	ထွက်
	အသလိဿ	၁ ကန်း		အမြိတ္တ	ဝင်
၂၅	အသလိဿ	၁ ကန်း	၀၉:၅၀:၁၀	၀ရ	ခေါ်ဒ်
	မာယ	၁ ကန်း		ဥပါန်	ထွက်
၂၆	မာယ	၁ ကန်း	၀၉:၃၆:၁၀	အမြိတ္တ	ဝင်
	ပြုတ္တမလဂုနီ	၂ မြင်		လာဘ	ဝင်
၂၇	ပြုတ္တမလဂုနီ	၂ မြင်	၀၉:၃၆:၀၀	ဥပါန်	ထွက်
	ဥတ္တရမလဂုနီ	၂ ကန်း		မိတ္တူ	ထွက်
၂၈	ဥတ္တရမလဂုနီ	၂ ကန်း	၀၉:၅၅:၅၂	လာဘ	ဝင်
	ဟဿတ	၂ မြင်		သိဒ္ဓိ	ဝင်
၂၉	ဟဿတ	၂ မြင်	၁၀:၄၅:၃၁	မိတ္တူ	ထွက်
	စိတြ	၁ ကန်း		ကာဏ	ထွက်
၃၀	စိတြ	၁ ကန်း	၁၂:၀၀:၀၀	သိဒ္ဓိ	ဝင်
	သွာတီ	၂ မြင်		၀ရ	ခေါ်ဒ်
၃၁	သွာတီ	၂ မြင်	၁၄:၅၇:၄၉	ကာဏ	ထွက်
	ဝိသာခါ	၂ ကန်း		အမြိတ္တ	ဝင်

၉-၇-၂၀၁၇၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် (၁၀:၅၆:၅၁) နာရီတွင် လပြည့်နေ့
၂၃-၇-၂၀၁၇၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ (၄:၅၉:၀၅) နာရီတွင် လကွယ်သည်။

ဤဇယားတွင်-
ပြုတ္တသျှင်နက္ခတ် နောက်ဆုံး (၁)ပါန်နှင့် ဥတ္တရာသျှင်နက္ခတ် အစဆုံး
(၁) ပါန်တို့ကို အဘိဇိနက္ခတ်ဟုယူကာ ထွက်ထားပါသည်။

ကျားမွန်လျှင် အားသန်ရမည်

အမျိုးသား အားနည်းရောဂါ (ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုး)

ဖြစ်တတ်သူများမှာ-

- ၁။ မေထုန်မှု လွန်ကဲသူများ။
- ၂။ သဘာဝမဟုတ်သော ဟတ္ထမေထုန်ပြုသူများ။
- ၃။ ကုန်ခန်းသွားသော သက်၏စာတ်နဲ့ အင်အားများကို ဆေးဝါးစာတ်စာနဲ့ ပြန်လည်မဖြည့်ဆည်းသူ များ။
- ၄။ အပျော်အပါး လိုက်စားသူများ။
- ၅။ သားကြောဖြတ်ထားသူများ။
- ၆။ မြစ်ခြောက်နာ ရှိသူများ။
- ၇။ အဆုတ်ရောဂါ ရှိသူများ။
- ၈။ လေဖြတ်ဖူးသူများနဲ့ လေငန်းရောဂါရှိသူများ။
- ၉။ ဆီးချို၊ သွေးချိုရောဂါ ရှိသူများ။
- ၁၀။ လိပ်ခေါင်းရောဂါ ရှိသူများ။
- ၁၁။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုး ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုး ရောဂါဆိုပြီး အလွယ်တကူ ပြောဆိုနေကြသော်လည်း အမှန်တကယ်တော့ ပန်းညှိုးပြီးမှ ပန်းသေရောဂါ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ပန်းညှိုးရောဂါ ဝေဒနာခံစားရတဲ့ လက္ခဏာများ ကတော့
  - ၁။ လိင်တံ တောင့်တင်းခိုင်မာမှု မရှိခြင်း။
  - ၂။ လှုပ်ရှားရုံသာ လှုပ်ရှားပြီး ပျော့နေတတ်ခြင်း။
  - ၃။ ခန္ဓာကိုယ် ဝနေသော်လည်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရွှင်လန်းမှု မရှိခြင်း။
  - ၄။ မောပန်းလွယ်ခြင်း။
  - ၅။ အစားအသောက် ပျက်ခြင်း။
  - ၆။ ညှဉ်းပိုင်းတွင် အိပ်ပျော်သော်လည်း တစ်ရေးနိုးလျှင် အိပ်မရတတ်ခြင်း။
  - ၇။ သတိမေ့လျော့တတ်ခြင်း။
- ၁၂။ စတဲ့အချက်များဟာ ပန်းညှိုးရောဂါရှိသူများရဲ့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာ လက္ခဏာများ ဖြစ်ပါတယ်။
- အဲဒီ ပန်းညှိုးခြင်းဝေဒနာရဲ့ လက္ခဏာတွေရှိလာတာကို ဆေးဝါးအသိမရှိဘဲ အချိန်မီ ကုသမှုမခံခဲ့ရင် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အဓိကအားတဲ့ ရသာရည်၊ အသွေး၊ အသား၊ အဆီ၊ အရိုး၊ ခြင်ဆီ၊ သက်ဆိုတဲ့ အင်္ဂါစာတ် (၇)ပါး အဆင့်ဆင့် ကုန်ခန်းပြီး မူလပန်းညှိုးရောဂါ ဖြစ်သွားခြင်း ဘဝမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါတယ်။
- ၁၃။ ပန်းသေရောဂါ အဆင့်ရောက်ပြီဆိုရင် ....
  - ၁။ ငှားတစ်လုံးတက်ခြင်း။
  - ၂။ ကာမရာဂစိတ်ကုန်ခန်းခြင်း။
  - ၃။ သက်လွတ်မြန်ခြင်း။
  - ၄။ သလုံးသားများခြောက်ခြင်း။
  - ၅။ သလိပ်အုပ်စုခန်းခြောက်ခြင်း။
  - ၆။ နှုတ်ခမ်း၊ လျှာ ဖြူခြင်း။
  - ၇။ အားအင်ကုန်ခန်းခြင်း။

- ၈။ စကားမပီသခြင်း။
- ၉။ စသံ၊ နသံ မကျွဲပြားခြင်း။
- ၁၀။ လိင်ချောင်းသေးပြီး တိုဝင်ခြင်း။
- ၁၁။ ဆီး ပြတ်တောက် ပြတ်တောက် သွားခြင်းစတဲ့ လက္ခဏာများ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

ပန်းညှိုးခြင်းလက္ခဏာ (၇)ချက်နဲ့ ပန်းသေခြင်းလက္ခဏာ (၁၁)ချက်ကို တွေ့ထိ ခံစားနေရပြီဆိုရင် မေ့လျော့ ပေါ့ဆ မနေပါနဲ့။ ပြည်စိုး အထူးကုတိုင်းရင်းဆေးခန်းကို အမြန် အရောက် လှမ်းခဲ့ပါ။

မြန်မာ့နန်းတွင်း အကြောပညာရှင် နေလဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ဦးစံမြင့် (တဆ-၁၂၇၄) နဲ့ ဆရာဦးစိုးမော် (တဆ-၂၆၁၁) တို့က အမျိုးသားအားနည်းရောဂါ (ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးရောဂါ) များအပြင် အခြားရောဂါများဖြစ်တဲ့

- ၁။ လေငန်း၊ လေဖြတ်။
- ၂။ အကြောကပ်၊ အကြောညပ်
- ၃။ လေးဖက်နာ၊
- ၄။ ကျီးပေါင်းရောဂါ။
- ၅။ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါ။
- ၆။ လိပ်ခေါင်းရောဂါ။
- ၇။ သွေးချို၊ ဆီးချိုရောဂါ။
- ၈။ ကျောက်ကပ်ရောဂါ။
- ၉။ အစာအိမ်ရောဂါ။
- ၁၀။ အာရုံကြောရောဂါ များကို အကြောပညာ၊ ဆေးပညာဖြင့် နာလေးပေးပြီး နှင့်ကိုက်ညှိကာ အချိန်တိုအတွင်း သက်သာပျောက်ကင်းအောင် အောင်မြင်စွာဖြင့် ကုသပေးနေပါပြီ။

တွေ့ဆုံဆက်သွယ်နိုင်သည့်လိပ်စာ

မြန်မာ့နန်းတွင်း အကြောပညာရှင်
နေလဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ဦးစံမြင့်နှင့်
သား ဦးစိုးမော်
ပြည်စိုးအထူးကုတိုင်းရင်းဆေးခန်း
အမှတ် (၁)၊ လိပ်ကန်အနီး၊ တောက်ဘက်မုဒ်
ကျိုက္ကဆံဘုရားဝင်း၊ သယ်န်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
Ph : 09 31054631, 09 251031871

ဗဒင်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က မျောက်
ဗဒင်ဟုခေါ်ကြသည်။ မျောက်ဗဒင်ဟု
ခေါ်သည်ကို စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ ထိုသို့
ခေါ်သည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေ
သည်။ မျောက်နှင့်တူ၍ မျောက်ဗဒင်ဟု
ခေါ်ကြခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူများအမြင်တွင်
မျောက်ကဲ့သို့ မျက်စိနောက်လောက်

အောင်နေထိုင်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းလည်းမ
ဟုတ်ပါ။ ဗဒင်သည် အရပ်ရှည်ရှည်၊
ဗလကောင်းကောင်း၊ အသားဖြူဖြူနှင့်
ယောက်ျားပီသသည့် ကျားကျားလျား
လျားအသွင်ရှိသည်။ ခုံညားလှသော

ဗဒင်ကို မျောက်ဗဒင်ဟု ခေါ်ရခြင်းတွင်
အကြောင်းရှိပါသည်။ ဗဒင်တို့နေထိုင်ရာ
ဇရပ်ကုန်းရွာသည် အနောက်ရိုးနှင့်နီး
ပါသည်။ လယ်ယာရှိသူတို့က လယ်ယာ

ကောင်းသော်
ပျောက်ပဒင်

အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ကြသော်လည်း လယ်
ယာမြေပိုင်ဆိုင်မှုမရှိသူများက ရိုးမတော
ကြီးကိုအမှီပြု၍ စားရေးနေရေးကိုဖြေ
ရှင်းနေကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ဇရပ်
ကုန်းရွာမှ မုဆိုးကျော်များထွက်ပါသည်။
ဗဒင်သည်လည်း မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။
မုဆိုးဘဝစတင်စဉ်က ကြက်ထောင်၊ ချိုး
ထောင်၊ ယုန်လိုက်၊ မြွေဖမ်းအလုပ်များ
လုပ်ခဲ့ရသည်။ မုဆိုးကြီးများနောက်သို့
ဒူးလေးထမ်းတပည့်ခံလိုက်ရင်း နည်းနာ
ယူကာ နှစ်ကြာလာသည့်အခါ မုဆိုးကြီး
ဖြစ်လာပါသည်။ မုဆိုးဘဝတွင် ဒရယ်၊

ချေ၊ ဆတ်၊ တောဝက် စသည့် သတ္တဝါ
များကို ပိုင်နိုင်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့သည်။
မုဆိုးသက်ရင့်လာသောအခါ ဗဒင်သည်
အဆိုပါသားကောင်များကို မပစ်တော့
ဘဲ မျောက်တစ်မျိုးကိုသာ ရှာကြံပစ်
သဖြင့် မျောက်ဗဒင်အမည်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

မုဆိုးများက ပစ်ခတ်ရရှိလာသော
သားကောင်များကို ဇနီးမယားများက
ရွာစဉ်လှည့်လည်ရောင်းချလေ့ရှိသည်။
ဗဒင်၏ဇနီးသည် မဖော့မှာလည်း ဗဒင်
ရွာဖွေရယူလာသမျှ သားကောင်များ၏
အသားကို ရပ်ရွာထဲတွင် ရောင်းချခြင်း
ဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် ဖန်တီးနိုင်
ခဲ့သည်။ မုဆိုးတိုင်းလိုလိုက ချေသား၊
ဆတ်သား၊ တောဝက်သားများကို နေ့စဉ်
ရောင်းချကြသဖြင့် ရောင်းချရာတွင်
ခက်ခဲမှုရှိလာသည်။ မျောက်သားရောင်း
သူမှာ မဖော့တစ်ဦးသာရှိသဖြင့် ဝယ်ယူ
ပိုမိုများပြားပြီး အခြားအသားများထက်
ဈေးလည်းပို၍ ရပါသည်။ မျောက်သား
စားသူများမှာလည်း ငွေကြေးပြည့်စုံသူ
များသာ အစားများသဖြင့် လက်ငင်း
ချက်ချင်းငွေရတတ်သည်။ မျောက်သား
က တစ်ခါစားမိလျှင် စွဲသွားတတ်ကာ
ဖောက်သည်ဖြစ်သွားတတ်ကြလေသည်။
မျောက်သားရတိုင်း ကြိုတင်မှာထား
သည့် ဖောက်သည်များရှိသဖြင့် မျောက်
သားရောင်းသူ မဖော့သည်ပင် အခြား
ဖောက်သည်များထက် မျက်နှာပွင့်နေပါ
သည်။ ရွာပေါ်တွင်သာမက မြို့ပေါ်က

ပင် လာရောက်ကာ မှာကြားသူများရှိပါသည်။ ထိုထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ ဗဒင်ကိုယ်တိုင် မျောက်သားကို ကြိုက်၍ မျောက်သားမပါလျှင် ထမင်းမဝင်သလို ဖြစ်လာသည်။ အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဗဒင်သည် မျောက်တစ်မျိုးကိုသာ သီးသန့်ပစ်ခတ်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မျောက်ဗဒင်ဟုခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗဒင် တောသို့မဝင်ဘဲ နားနေခဲ့သည်မှာ သုံးလခန့်ရှိချေပြီး တောမထွက်သည်နှင့် အိမ်တွင် ဝင်ငွေမရှိတော့၍ ဇနီးသည်က ပြိုင်ငံလာတော့သည်။ မကျေနပ်ချက်ကို ရင်ဖွင့်ပြောတော့သည်။

“ရှင်အလုပ်မလုပ်တာကြာပြီနော်။ အိမ်မှာ ဆန်တွေ၊ ဆီတွေလည်း ပြတ်ပြီ။ အကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ။ ရှင်က အလုပ်မလုပ်တော့ ကျွန်မလည်း ဈေးမရောင်းနိုင်၊ ကြာတော့ ထမင်းနပ်မှန်ဖို့ တောင်ခက်တော့မယ်။ ရှင်ကိုပြောရဦးမယ်။ မြို့က တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်က မျောက်အကောင်ကြီးကြီးနှစ်ကောင်လို ချင်တယ်လို့ လာမှာသွားတယ်။ တရုတ်ကြီးက တောင်းသလောက်ဈေးမဆစ်ဘဲ ပေးတတ်တော့ ကျွန်မမကြာခင်ရတော့မှာပါလို့ ပြောထားလိုက်တယ်”

“အေးပါကွာ၊ ငါလည်း တောတက်ဖို့စဉ်းစားနေပါပြီ”

“သိပ်လည်းမစဉ်းစားနဲ့။ မကြာခင် မိုးကျတော့မယ်။ မိုးတွင်းဆိုရင် ရှင်က တောဝင်ဖို့ခက်တယ်ဆို။ အချိန်ရှိတုန်း ရှာဖွေထားရင်ကောင်းတာပေါ့”

ဗဒင် စဉ်းစားရသည်။ မဖော့က ထိုမျှပြောနေပါက စားဝတ်နေရေး အလွန်ကျပ်တည်းနေလို့မှန်းသိပါသည်။ မိုးတွင်းတောဝင်ရသည်မှာ အန္တရာယ်များသဖြင့် ယခုအချိန်အခါကောင်းဖြစ်သည်။ မဖော့၏ဖောက်သည် တရုတ်မှာ သည့်မျောက်ကြီးကြီးနှစ်ကောင်သာရပါက မိုးတွင်းထိုင်စားလောက်မည်ဟုတွေးနေပါသည်။

“စိတ်ချပါ မိန်းမရာ။ မင်းလိုချင်တဲ့ မျောက်ကြီးကြီးရဖို့ ငါမျောက်ရွာအထိ သွားပါမယ်”

ဗဒင် မဖော့ကိုပြောရင်း မျောက်ရွာအထိသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယခင်က သူပစ်ခဲ့သောမျောက်များမှာ တောစပ်တွင်တွေ့သည့်မျောက်ကို ကြိုသလိုပစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မျောက်များစုဝေး၍ မျောက်နယ်မြေသဖွယ်

သီးသန့်နေသောမျောက်ရွာကို ကြားသာ ကြားဖူးသော်လည်း သူမရောက်ဘူးသေးပါ။ ရှေးက မုဆိုးကြီးများသည် မျောက်ရွာအထိသွား၍ပစ်ရာ တစ်ခေါက်သွားပါက မျောက်ဆယ်ကောင်အထိရဖူးကြောင်း သိရပါသည်။ မျောက်ရွာတွင် ကြည့်လေရာရာ မျောက်ချည်းဖြစ်၍ ကြိုက်သည့်အကောင်ရွေး၍ပစ်ရန်သာရှိသည်။ မျောက်ရွာနှင့်စပ်လျက် မြွေရွာဟုရှိသေးသည်။ မြွေမျိုးပေါင်းစုံ စုဝေးနေထိုင်သဖြင့် ထိုနယ်မြေသို့လမ်းများ၍ ရောက်သွားပါက ပြန်လမ်းမရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကျားဂူဒေသဟုလည်းရှိသေးသည်။ ကျောက်တောင်ဂူများတွင် ကျားများအစုလိုက်အပြုံလိုက်နေထိုင်သည့်ဒေသ ဖြစ်သည်။ မျောက်ရွာသည် မြွေရွာနှင့် ကျားနယ်မြေနှင့် ထိစပ်နေသဖြင့် မုဆိုးများမသွားဝံ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗဒင်သည် ရှေးမုဆိုးကြီးများထံမှ လမ်းညွှန်ကို စုံစမ်းထားပြီးဖြစ်၍ မျောက်ရွာအထိသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

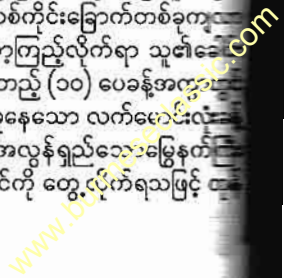
မျောက်ရွာသို့သွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများပြုလုပ်ရပါသည်။ ဒူးလေး၊ မြား၊ ဓားမြှောင် စသည်လက်နက်နှင့် ရိက္ခာကိုစီစဉ်ရသည်။ သွားရမည်မှာ နေ့ချင်းပြန်ဖြစ်သော်လည်း အခက်အခဲရှိ၍ မပြန်နိုင်ပါက ညအိပ်ရန်နှင့် ရိက္ခာပါ ကြိုတင်စီစဉ်ရပါသည်။

ဗဒင် နံနက်စောစော ရွာမှထွက်ခဲ့သည်။ ရွာမှထွက်စဉ်က မုဆိုးငါးဦးဖြစ်သော်လည်း ရည်မှန်းချက်ချင်းမတူသဖြင့် အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ဖြစ်သွားသည်။ မုဆိုးနှစ်ဦးမှာ ယုန်ထောင်ကြောင်ရှာရန်ဖြစ်ပြီး ကျန်မုဆိုးနှစ်ဦးမှာကား ချေ၊ ဒရယ်၊ ဆတ်နှင့် တောဝက်နှင့်ရသမျှသတ္တဝါပစ်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုမုဆိုးငါးဦးစလုံး မုဆိုးကျော်များ ဖြစ်ကြသည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့် ရိုးမတောစပ်သို့ရောက်ကြသည်။ ယုန်ထောင်မည့်အဖွဲ့က မြောက်ဘက်ရေတံခွန်ရှိရာသို့သွားသည်။ ကျန်မုဆိုးနှစ်ဦးက သားကောင်ပေါသည့် ဖန်ချောင်းရှိရာ တောင်ဘက်သို့သွားသည်။ ဗဒင်က မျောက်ရွာတည်ရှိရာ အနောက်စူးစူးသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ဗဒင်၏ ခရီးမှာ တောင်တက်ခရီးချည်းဖြစ်သည်။ မတ်စောက်သည့်တောင်များကို လမ်းညွှန်အတိုင်း ခက်ခဲရွာတက်ခဲ့ရ၏။ (၁၀)နာရီခန့်တွင် မောပန်းသဖြင့် အနားယူရင်း ထမင်းစားလိုက်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ဆာနေသဖြင့် ထမင်းမြိန်လှသည်။ ထမင်းစားပြီး

သည်နှင့် အဆာလည်းပြေ အမောလည်းပျောက်ကာ လန်းဆန်းလာသဖြင့် ရှေ့သို့ခရီးဆက်ကာ တောင်တက်ခဲ့ပြန်သည်။ လမ်းတွေ ချေငယ်တစ်ကောင်တီတွေ့သော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ မွန်းမလွဲမီ မျောက်ရွာသို့ရောက်မှ ရွာသို့နေ့ချင်းပြန်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ မျောက်အုပ်တစ်အုပ်ကိုတွေ့သော်လည်း အကောင်သေးငယ်သဖြင့် ရှေ့သို့ဆက်ခဲ့၏။ မွန်းမလွဲမီ မျောက်ရွာသို့မရောက်နိုင်သေးသဖြင့် စိတ်ပူလာသည်။ တောသည် ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာသည်။ ကနဦးပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ ကိုကိုကွဲကွဲအသံများကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကနဦးသီးပင်စားနေသော မျောက်တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမျောက်အုပ်၏အလယ်တွင် မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်ပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပစ်ကွင်းကောင်းမည့်နေရာကို လှည့်ပတ်ရှာခဲ့သည်။ နေရာကောင်းတွေ့သဖြင့် ဒူးလေးနှင့် အသင့်ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ပစ်မည့်ဆဲဆဲ မျောက်ငယ်တစ်ကောင်က စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်၍ မျောက်ကြီးမှာ ဗဒင်ကိုမြင်ပြီး အပေါ်ကိုင်းသို့နုတ်တက်သွားသဖြင့်မပစ်နိုင်ဘဲ မျောက်ကြီးအား မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်ရပြန်သည်။ မျောက်ကြီးက နောက်သစ်တစ်ပင်သို့ ကူးသွားသဖြင့် ကျန်မျောက်များလိုက်သွားကြသည်။

ဗဒင်မှာ သေသေချာချာနေရာပြေးမှ မပစ်လိုက်ရ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေစဉ် မျောက်အုပ်က သူ့ကိုကြည့်ကာ အော်ဟစ်လှောင်ပြောင်သဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ ထိုမျောက်အုပ်၏နောက်သို့ ဆက်၍လိုက်ခဲ့သည်။ မျောက်အုပ်၏နောက်သို့လိုက်ခဲ့သည်မှာ ခရီးရှည်လှသဖြင့် မြေပုံညွှန်းလမ်းကိုပင်သတ်မထားမိခဲ့တော့ပါ။ သို့သော် သူ့စဉ်းစားမိသည်မှာ ထိုမျောက်အုပ်နောက်သို့ ဆက်လိုက်ပါက မျောက်ရွာသို့ရောက်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိသဖြင့် ဆက်၍လိုက်သည်။

တစ်နေရာအရောက် သစ်ကိုင်းဆုံတွင် မျောက်ကြီးနားနေတုန်း ပစ်တုတ်ရွာ၍ ပစ်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်စဉ် သူ၏ထံသို့ ပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကူးသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် (၁၀) ပေခန့်အကွာတွင် သူ့ကို ရန်မူနေသော လက်မောင်းလက်တုတ်၍ အလွန်ရှည်သောမြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

လှုပ်သွားပါသည်။ မြွေကြီးမှာ ရှူးရှူးနှင့် အသံမြည်ကာ ပေါက်အံ့ဆဲဆဲဖြစ်သဖြင့် ပြေးရှုပင် မလွတ်နိုင်အောင် နီးကပ်နေပါသည်။ မျောက်ကြီးကို ချိန်ထားသော လေးကို မြွေဆီသို့ အမြန်ပြောင်းလိုက်တာ ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းလွတ်ရာ သို့ပြေးခဲ့သည်။ သူမပစ်လွှတ်လည်း မြွေကြီးက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ကျလှဆဲဆဲဖြစ်၍ အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြားက မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ထိဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာထိသွားသည်။ အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ လမ်းမြင်ရာ အရပ်သို့ဦးတည်ပြေးခဲ့ပါသည်။ ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြွေနက်ကြီးက သူ့နောက်သို့ လိုက်လာနေပြီး ထိုမြွေကြီး၏ နောက်မှ မြွေပေါင်းများစွာပါလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ နောက်ကပါလာသော မြွေများမှာ မြွေကြီးနှင့်အဆင်တူအသွေးတူများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ပိုမိုတုန်လှုပ်မိပါသည်။ နောက်သို့မကြည့်ရတော့ဘဲ ပြေးနိုင်သမျှ အားစိုက်ပြီးပြေးခဲ့သည်။ ပြေးနေသည့်လမ်းပေါ်တွင် မြွေများကိုတွေ့ရသဖြင့် ခြေထောက်နှင့် မနင်းမိစေရန် ကျော်ခွ၍ ပြေးခဲ့ရသည်။ ဖတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ သစ်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များပေါ်တွင် ကြည့်လေသမျှ မြွေများကိုချည်း မြင်နေရပါသည်။ မြွေရွာသို့ရောက်မှန်း ယခုမှသိလိုက်ရသည်။ မြွေတို့နယ်မြေမှ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါမလားဟု စိတ်ပူမိပါသည်။ အသက်ရှင်နေသရွေ့ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်ရပါမည်။ အနောက်ကလိုက်လာသော မြွေအုပ်ကို လွတ်အောင်ပြေးခဲ့ရာ ရွေ့တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ဆက်ပြေးစရာမြေမရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် မြွေတို့လက်အတွင်းသို့ကျရောက်ရတော့မည်။ ပြေးစရာမြေမရှိတော့သဖြင့် မြွေအုပ်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ အနီးတွင် တွေ့သည့်ဝါးတုတ်ကို ကောက်ယူကာ သစ်ကျစ်ပါးအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြွေကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်ထားသော မြွေနက်ကြီးကို အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက်ရိုက်ရန် သဲတုတ်ကိုမလိုက်ရာ ဝါးမှာလေးနေကြောင်းတွေ့ရပြီး ဝါးတွင် မြွေကြီးက ဖတ်ထားသဖြင့် ဝါးကိုသာမြှောက်လိုက်သည့် မြွေက ခေါင်းပေါ်ရောက်မည်ဖြစ်၍ ဝါးတုတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ရသည်။ အသက်ရှင်ရန်အခွင့်အရေးမရှိတော့ပြီ

ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြိုးစားရုံသာရှိတော့သည်။ အောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ရေနက်ပုံရသည့်ရေအိုင်ကို မြင်ရသဖြင့် ထိုရေအိုင်ဆီ မှန်းဆပြီး ခုန်ချလိုက်ပါသည်။ လေထဲတွင် ဝဲယုံရင်း သူ့နောက်ဆုံးမှတ်မိသည်မှာ ရေအိုင်သို့ မရောက်ပဲ သစ်ပင်ချွန်ပေါ်သို့ကျပြီးမှ ရွံ့နှံ့အိုင်ထဲသို့ကျခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရပြီး အမှောင်ဖုံးသွားသဖြင့် နောက်ထပ်ဘာမှမသိနိုင်တော့ပါ။

ဗဒင် သတိရလာသောအခါတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်လျက် လုံးဝလှုပ်၍ မရအောင်ရှိနေပါသည်။ အလွန်နာနေသော ညာဘက်ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ပေါင်မခြေသလုံးအထိ လုံချည်ဟောင်းဖြင့် ချည်နှောင်စည်းထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မည်သည့်နေရာကို ရောက်နေကြောင်းသိလိုသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရှာဖွေကြည့်ရန်မိသည်။ တောင်ပေါ်ရှိ ဝါးတဲကလေးတစ်လုံးပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သတိထားမိသည်။ မီးရောင်လက်လက်မြင်သဖြင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်း သိရပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် သွေ့ပျက်တစောင်းနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး တရားရှုမှတ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ မိမိအသက်ကို ကယ်တင်လိုက်သူမှာ ထိုသူတော်ကောင်းအဘိုးကြီးပင်ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးနေမိသည်။ အဘိုးကြီးထံသို့သွား၍ မေးလိုသော်လည်း ထ၍မရသဖြင့် ငြိမ်နေရသည်။

“လူကလေး၊ သတိရပြီလား။”

အသံကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ တရားမှတ်ပြီးထလာသောအဘိုးကို တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - သတိရပါပြီ အဘ။ ကျွန်တော် ဒီကိုဘယ်လိုရောက်ပါသလဲ အဘ။”

“လူကလေး ကံကောင်းတယ်။ လူကလေး တောင်ပေါ်ကပြုတ်ကျတော့ အိုင်စပ်က နွံတောထဲမှာကျလို့သက်သာတာ။ အဘရဲ့မြွေတွေကရေခပ်သွားရင်း လူကလေးကျတာမြင်တော့ ချက်ချင်း ကျောင်းပေါ်ကို သယ်လာကြတယ်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်မှ ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးမြစ်တွေနဲ့လိမ်းပြီး အချိန်မီကုသခဲ့နိုင်တယ်။ လူကလေးသတိလစ်နေတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘရယ်။ ကျွန်တော့်အသက်ကိုကယ်တဲ့ အဘရဲ့

မြွေတွေကို တွေ့ချင်လိုက်တာ”

“အဘမြွေနှစ်ယောက် မောင်ညိုနဲ့မောင်နီတို့က ဦးဆောင်ပြီး သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့အင်အားနဲ့ လူလေးကို တောင်ပေါ်အရောက်သယ်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျိုးစွာပဲ့တာမရှိတော့ မကြာခင်ကောင်းသွားမှာပါ။ ဆေးမြစ်တွေက အစွမ်းထက်တော့ အနာပျောက်ဖို့မခက်ပါဘူး။ မောင်ညိုတို့ တောထဲကို သစ်သီးရှာဖွဲ့သွားကြတယ်။ မကြာခင်ပြန်ရောက်တော့မှာပါ။ လူကလေးနားနေလိုက်ပါဦး”

အဘကပြောပြီး ကျောင်းအောက်သို့ဆင်းသွားသဖြင့် မိမိဘဝအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ ကယ်ဆယ်မည့်သူနှင့်တွေ့၍ မိမိမသေနိုင်ကြောင်း သိရ၍ ဝမ်းသာမိပါသည်။ မိမိအသက်ကိုကယ်တင်ခဲ့သော အဘ၏မြွေနှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ချင်ပါသည်။ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက်ရှိသဖြင့် မှိန်းနေရင်း ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ မိမိနိုးလာသောအခါ မိမိအိပ်ရာဘေးတွင် အဘကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

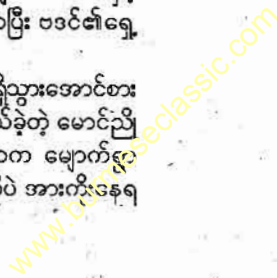
“လူကလေးနိုးလာပြီလား၊ အစာမရှိတော့ အားပြုတ်နေပြီထင်တယ်။ မောင်ညိုရေ လာပါဦး။ လူကလေးကိုထူပေးပါဦး”

ဗဒင်၏ခေါင်းဘက်မှ မပေးသဖြင့် ထိုင်နိုင်သွားပါသည်။ ဝါးတိုင်ကို မှီ၍ ဆိုင်လျက် ကျေးဇူးရှင်မောင်ညိုကိုကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩလွန်း၍ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ မောင်ညိုဆိုသူမှာ လူမဟုတ်ဘဲ လူလောက်နီးနီးကြီးမားသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင်နီရေ၊ သစ်သီးတွေယူခဲ့ပါကွယ်”

အဘ၏အသံဆုံးသည်နှင့် အခြားမျောက်ကြီးတစ်ကောင်က သစ်သီးပန်းတစ်ခုကိုယူလာပြီး ဗဒင်၏ရှေ့တွင်ချပေးသည်။ သစ်သီးများမှာ ပိန္နဲသီး၊ နာနတ်သီး၊ မာလကသီးနှင့်အခြားအမည်မသိသောသစ်သီးများပါပါသည်။ ထိုအချိန်မောင်ညိုက ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးနှင့် ခဲရေနှေးခဲရားကို ယူလာပြီး ဗဒင်၏ရှေ့တွင် ချပေးသည်။

“လူကလေးအားရှိသွားအောင်စားလိုက်ပါ။ ဒါ မင်းကိုကယ်ခဲ့တဲ့ မောင်ညိုနဲ့မောင်နီတို့ပဲ။ ဒီနေရာက မျောက်ရွာဆိုတော့ မျောက်တွေကိုပဲ အားကိုးဒနရ

တာ။ အထူးသဖြင့် သူတို့နှစ်ကောင်က အဘနဲ့အနေကြတော့ အဘပြောသမျှ အကုန်လုံး နားလည်ကြတယ်။ အဘရဲ့ ဝေယျာဝဓမ္မနဲ့သမျှ သူတို့နှစ်ယောက်က အစစတာဝန်ယူတယ်။ ရေခဲနွေးကျိုတတ် တယ်။ ဆန်ပြုတ်တတ်တယ်။ ရေခဲပဲတာ လည်း သူတို့ပဲလုပ်ပေးတော့ လူမလို တော့ဘူးပေါ့။

ပဒင်က ငှက်ပျောသီးများကို စား ရင်း အဘကိုမေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာ သူတို့ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကဲ - သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်ပါ။ သူတို့ က လူစကားနားလည်ပါတယ်”

“အသက်ကို ကယ်ခဲ့လို့ မောင်ညို နဲ့မောင်နီကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မောင်ညိုနှင့် မောင်နီမှာ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ ဝမ်းသာ သည့်ဟန်ဖြင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကိုကွဲကွဲပြောပြနေကြပါသည်။ မျောက် ညိုနောင်မှာ တကယ်လိမ္မာပါသည်။ အဘ၏ဝေယျာဝဓမ္မများကို မလစ်ဟင်း စေအောင် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသည့်အပြင် ပဒင်၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ခြင်း၊ ဆေး လိမ်းခြင်း၊ အဝတ်စည်းပေးခြင်းများ ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ လူသားနှင့် အနေနီးသဖြင့် လူသားတို့၏အပြုအမူ၊ လူတို့၏စိတ်ကိုနားလည်နေခြင်းဖြစ်၏။ အနာများပျောက်ကင်းစပြုသဖြင့် လမ်း လျှောက်ခြင်းလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၍ ရနေပါ ပြီ။ အဘကလည်း လမ်းလျှောက်လေ့ ကျင့်ရန် သတိပေးပါသည်။

“မောင်ညိုတို့နဲ့ ကျောင်းရှေ့ကွင်း မှာ လမ်းလျှောက်ပေါ့”

ပဒင် တစ်ခုသတိထားမိသည်။ မျောက်ညိုနောင်သည် အဘရှေ့တွင် ပဒင်ကိုဆေးလိမ်းပေးခြင်းလုပ်ကိုင်ပေး လေ့ရှိသော်လည်း အဘကွယ်ရာတွင် ပဒင်နှင့်နီးနီးကပ်ကပ်နေလေ့မရှိ။ ပဒင် ကို မျောက်သတ်သမားအဖြစ်များသိ လေသလားဟု တွေးမိပါသည်။ အနာ များ ပျောက်ကင်းသည်နှင့် အဘက ရွာ သို့ပြန်ခွင့်ပြုပါသည်။

လူကလေးလည်း ရွာကိုလွမ်းလှ ရော့မယ်။ အိမ်ပြန်ချင်ရင်ပြန်လို့ရပြီ။ လမ်းဆုံးအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ တောင်အဆင်းလမ်းမှာ လမ်းခွဲတွေက များတော့ မြေရွာကိုရောက်သွားနိုင်သ လို့ ကျားဂူတွေဘက်ရောက်သွားနိုင် တယ်။ တောင်ခြေကို အမြန်ဆုံးနဲ့ ဘေး

အကင်းဆုံးဖြတ်လမ်းကနေ ပို့ပေးလိုက် မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘ၊ ရွာကလူတွေ လည်း စိတ်ပူနေမှာမို့ ပြန်ချင်ပါတယ်”

“လူကလေးပြန်ရင် မောင်ညိုနဲ့ မောင်နီတို့က လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်”

ပဒင်သည် ရွာသို့ပြန်ရတော့မည် ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေပါသည်။ ဒဏ်ရာများ သက်သာနေပြီဖြစ်ရာ အနာမကျက် သေးသည့်ဒဏ်ရာအတွက် အဘပေး လိုက်သည့်ဆေးများနှင့် အိမ်ရောက်မှ ကုသွားလျှင်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ခြေထောက် မှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ပြီဖြစ်၍ လမ်းလျှောက် နိုင်ပါသည်။ အပြန်လမ်းမှာ တောင်ဆင်း လမ်းသက်သက်ဖြစ်၍ အခက်အခဲမရှိ နိုင်ပါ။ အစပင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

မောင်ညိုက လမ်းပြအဖြစ် ရှေ့ ကသွားသည်။ ပဒင်က မောင်ညိုနောက် မှ လိုက်ရသည်။ မောင်ညိုက ပေတစ်ရာ ခန့်အကွာအဝေးမှ လမ်းပြရင်းသွား သည်။ မောင်နီက အနောက်ခပ်လှမ်း လှမ်းမှလိုက်လာသည်။ ရှေ့မှရောက်နေ သော မောင်ညိုက နောက်သို့မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ပါသည်။ ပဒင်နှင့်ဝေးက နှေးပြီး ပဒင်နှင့်နီးပါကအမြန်သွားတတ် သည်။ ပဒင်မော့၍နားပါက သူတို့လည်း နားတတ်သည်။ ပဒင်သည် အိမ်ရောက် တော့မည်ဖြစ်၍ ဇနီးမဖော့၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသည်။ အသက်မသေဘဲ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ပါက မည်မျှဝမ်းသာ မည်နည်း။ သို့သော် သားကောင်မပါ သဖြင့် ကျေနပ်မည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အိမ်တွင် ထမင်းချက်ရန်ဆန်မရှိ၍ ဒေါပွ ကောင်းဒေါပွနေပလိမ့်မည်။ ဇနီးသည် ကျေနပ်အောင် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရသည်။ မိမိအသက်ရှင်လျက် ပြန်လာရာ သားကောင်သာပါလာပါက သားရွှေအိုးထမ်းသည့်ပမာ ဝမ်းသာပေ ရော့မည်။ မိမိမှာ ဒူးလေးလည်းမရှိတော့ သဖြင့် သားကောင်ရှာရန် မလွယ်ကူပါ။ ကိုယ်နှင့်မကွာရှိနေသည့် ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းနှင့်ဘာမှလုပ်၍ရမည်မဟုတ်။ သူ၏အကြံကိုလက်လျှော့ပြီး အိမ်သို့ပြန် ရတော့မည်။ မောင်ညိုမှာ လမ်းဆုံသို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ ရပ်ပြီးစောင့်နေသည်။ မောင်ညိုက သူတို့ ၏ခရီးစဉ်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ မောင်ညိုကိုပြန်လွှတ်လိုက်ရ မည်ကို နှာမြှော်စိတ်ဝင်လာသည်။ ဇနီး ထံမှ မျက်နှာရရှိစဉ်စားမိမှ မကြကောင်း

မစည်ရာကို စိတ်ကူးမိသည်။ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်အနေဖြင့် မောင်ညိုကို ထမ်းပြီး ရွာပြန်ရပါက အိမ်အဝင်လှပေ တော့မည်။ ရုတ်တတရက် မုဆိုးစိတ်ဝင် လာသဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ကို သတိမထား မိတော့ဘဲ သားကောင်းအနေဖြင့်ကြည့် ကာ မောင်ညိုကိုသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ အိမ်တွင် ဆန်မရှိ၍ ဒုက္ခရောက် နေသည့်မိန်းမ ကျေနပ်စေရန် အိမ်ပြန် လက်ဆောင်ပေးနိုင်ပေတော့မည်။ မိမိ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်နှင့် ချစ်ဇနီး ချိန်ခွင်ညာသည် ဇနီးဘက်သို့ယိုင်သွား ပါသည်။ မောင်ညိုကနောက်ဆုံးခွဲရမည် ဖြစ်၍ ပဒင်လမ်းမှန်စေရန် အနီးကပ် လျက် လက်ညှိုးညွှန်ပြနေ၏။ တောင် အောက်တည့်တည့်ဆင်းပြီး သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်တွေ့လျှင် ညာဘက်ချိုးရန် လက် ဟန်ဖြင့်အနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး ညွှန်ပြနေ ပါသည်။ မောင်ညို လမ်းညွှန်သည်ကို သဘောပေါက်သည်နှင့် နောက်ဆုံးအခွဲ အရေးကို လက်လွတ်မခံတော့ဘဲ ကိုယ် နှင့်မကွာဆောင်ထားသော ဓားမြှောင်ကို အမြန်ဆွဲထုတ်ပြီး မောင်ညို၏ရင်ဝယ် ထိုးစိုက်ချလိုက်ပါသည်။

မောင်ညိုမှာလုံးဝမျှော်လင့်မထား သဖြင့် ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ အသံကုန် စူးစူးဝါးဝါးအော်ပြီး ညွှတ်ခွေကျသွား သည်။ မောင်ညိုကို စိတ်ချရအောင် နောက်တစ်ချက်ဆက်တိုက်ထိုးရန် ဓား ကို ဆွဲနှုတ်နေစဉ် သူ့သတိမထားမိဘဲ အနောက်တွင်ရောက်နေသူ မောင်နီက သူ့ကို အရှိန်ယူပြီး ချောက်ကမ်းပါး အောက်သို့ တွန်းချလိုက်ပါသည်။ ရုတ် တရက် တွန်းချခြင်းခံလိုက်ရ၍ မထိမ်း နိုင်ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့တု သွားပါသည်။ ရင်ထဲတွင်အေးပြီး ယခင် တစ်ခါကျသကဲ့သို့ နူးညံ့သောအဆ ပေါ်သို့ကျသဖြင့် ကံကောင်းပြန်ပြီ ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် သူ့ကျသည့် နေရာကို မြင်လိုက်ရမှ လိပ်ပြာလွင့် မတတ် ကြောက်အားလန့်အားနှင့်အော် လိုက်မိသည်။

“အ... မ... လေး”

သူ့ကျသည့်နေရာသည် မြေသို့ မြေကျင်းတည့်တည့်သို့ကျသွားခြင်းဖြစ် သည်။ သူ၏အောက်တွင် မည်းညို တောက်ပြောင်နေသော တောကြား ဟောက်များရာပေါင်းများစွာခိုအောင်း သည့် မြေကျင်းတစ်ခုဖြစ်ပါတော့မည်။

အစားကျအာတုယူဖွယ်ရာ စီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရည်အပျိုးသမီး မောင်ပွင့်ဉာဏ်(မောရ)

လွန်ခဲ့တဲ့ မေလ၊ သောကြာနေ့ တစ်ရက်ကဖြစ်ပါတယ်။

ရန်ကုန်ရောက်နေတဲ့ဇနီးသည်က ဖုန်းဆက်လာတယ်။ သူ့တနင်္လာနေ့ မော်လမြိုင်ပြန်ဖို့ ကားလက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ကားဂိတ်ကိုဖုန်းဆက်တာ ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူး။ အဲဒါ မော်လမြိုင်ဂိတ်ကနေ အပြန်လက်မှတ်ဝယ်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်။

ရက်ကလည်းကပ်နေလို့ မောင်ပွင့် လည်း ချက်ချင်းပဲ ကားဂိတ်ကိုပြေးပါတယ်။ (မိန်းမပြန်လာတော့မယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာတာကိုတော့ထည့်ပြောစရာမလို ပါဘူးနော်။) ကားဂိတ်မှာ အပြန်လက်မှတ် ရောင်းတဲ့ ကောင်တာက မိန်းကလေးကို တနင်္လာနေ့မနက် အထူးကားအတွက် ရန်ကုန်ကနေ အပြန်လက်မှတ်ဝယ်ချင် တဲ့အကြောင်းပြောတော့ သူက တက်ဘလက် (Tablet)ကိုပွတ်ပါတယ်။ ခါတိုင်း ဆို ရန်ကုန်ကားဂိတ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက် ပြီး ခဲ့နေရာရမရမေးနေကျပါ။ ခဏ အကြာမှာ သူက တက်ဘလက်ကိုထိုးပြ ပါတယ်။

အထူးကားတစ်ယောက်ထိုင်ခဲ့တာနဲ့ မှာ နောက်ဆုံးတစ်ခဲနဲ့ အရှေ့ကပုံရမယ် လို့ ထိုင်ခဲ့ဖူးမှာလက်နဲ့ထောက်ပြီးပြ ပါတယ်။ ဇနီးသည်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ခဲ့နေရာကြိုက်၊ မကြိုက်မေးကြည့်တော့ အနောက်ဘက်ကျရင် ကားခန့်ပြီးမှလို့ ညနေကားရမလားလို့ မေးခိုင်းပါတယ်။

မိန်းကလေးက -
“ရပါတယ်ရှင်”

ပြောပြီး တက်ဘလက်ကိုတစ်ချက် ပွတ်လိုက်တာနဲ့ ညနေအထူးကားအတွက် ထိုင်ခဲ့ဖူးကားထွက်လာပါတယ်။ အလယ် ခဲ့တစ်နေရာရလို့ ငွေချေပြီး ပြေစာဖြတ် လိုက်ပါတယ်။ သူက ပြေစာမှာ ရက်စွဲ၊ အချိန်၊ ထိုင်ခုံတွေကိုဖတ်ပြီး သေချာ အောင် ရန်ကုန် - မော်လမြိုင် အပြန် လက်မှတ်နှော်လို့ ထပ်ပြောပါတယ်။

ခေတ်က အိုင်တီခေတ်မို့ နည်း ပညာတန်ခိုးနဲ့ နေရာတိုင်းမှာ တိုးတိုးပြီး အဆင်ပြေနေတာ ကျေနပ်စရာပါ။ ခရီး သည်တွေကို အဆင်ပြေအောင် ခေတ်နဲ့ အညီ စီစဉ်ပေးနေတဲ့ ဒီယာဉ်လိုင်းအ

ကြောင်း ရေးချင်မိပါတယ်။ ယာဉ်လိုင်း အကြောင်းဆိုတာထက် ဒီယာဉ်လိုင်းကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲနေတဲ့ အုပ်ချုပ်သူပိုင်ရှင် အကြောင်းက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ယာဉ်လိုင်းတစ်ခုမှာ အုပ်ချုပ်ရမလွယ်ကူတဲ့ မတစ်ထောင် သားတွေလို့ဆိုရမယ့် ယာဉ်မောင်းနဲ့ယာဉ် နောက်လိုက်တွေကို လုပ်ငန်းအဆင်ပြေ အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသူက လူလတ်ပိုင်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ် နေလို့ပါ။

သူကတော့ မန္တလားမင်း Expressအဝေးပြေးယာဉ်လိုင်းများရဲ့ပိုင်ရှင်နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဒေါ်လှလဲ့အေးပါပဲ။

ဘာသာရေးအခြေခံကောင်းသူ

နယ်မြို့တစ်မြို့မှာ မွေးဖွားကြီး ပြင်းခဲ့တဲ့ မလဲ့လဲ့အေးကို ငယ်စဉ်က တည်းက မိခင်ဖြစ်သူက စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သီလရှင် ကျောင်းပို့ပြီး ဝါတွင်းဝါပညာသင်စောင့် ခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ (၃၈) ပြာမင်္ဂလာ၊ ပရိတ်ကြီး၊ (၅၅၀)ဇာတ်နိပါတ်တွေနဲ့ပုံစံ ဘာသာရဲ့ အခြေခံအနှစ်သာရတွေနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တယ်။ ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမအောက်မှာ ကြီးပြင်းခွင့်ရခဲ့ တယ်။

သူကိုယ်တိုင်က သိချင်တာရှိရင်

စိတ်ထဲမထားဘဲ မေးမြန်းစူးစမ်းတတ် လို့ သီလရှင်ဆရာလေးဆရာကြီးတွေက လည်း သူ့ကိုသေချာနားလည်အောင် ရှင်းပြခဲ့ကြတယ်။ လူ့မိုက်နဲ့ဘာလို့မပေါင်း ရမှာလဲ။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းရင် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးရှိသလဲ ဆိုတာမျိုးပါ။ ဒီလိုအသိအမြင်ကောင်း တွေရခဲ့လို့လည်း သူ့ဟာ ကျောင်းနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ စာတော်တဲ့၊ စာရိတ္တကောင်းတဲ့ သူ့ငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ ရွေးပြီးပေါင်းခဲ့လို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပညာရေးမှာထူးချွန်လာတယ်။

ဘာသာရေးဆိုရင် နောင်တမလွန် ဘဝ လောကုတ္တရာအတွက်လုပ်တာလို့ အများကယူဆနေကြပေမယ့် လောက အစီးအပွား လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ကအစ အကျိုးများစေတဲ့အဆုံးအမတွေ လည်း ရယူနိုင်တာကို သိထားသင့်ကြပါ တယ်။

ကလေးဘဝကတည်းက စီးပွားရေး အမြင်ရှိသူ

၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းဖြစ်လို့ ကျောင်းတွေပိတ်ထားတဲ့အချိန်မှာ မလဲ့ လဲ့အေးဟာ (၁၂)နှစ် (၈) တန်းကျောင်း သူပဲရှိပါသေးတယ်။ ကျောင်းမသွားရလို့ ကလေးတွေ စာအုပ်အငှားဆိုင်က ကာတွန်းစာအုပ်တွေငှားဖတ်ကြတာကြည့်

ပြီး သူကိုယ်တိုင် ကာတွန်းစာအုပ်အငှား ဆိုင်ဖွင့်ပါတယ်။

ပထမတော့ မိဘတွေက အရင်းအနှီးမထုတ်ပေးလို့ သူ့မုန့်ဖိုးတွေစုပြီး စက္ကူအဟောင်း၊ စာအုပ်အဟောင်းတွေ ပိဿာချိန်နဲ့ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကဝတ္ထုစာအုပ်၊ ကာတွန်းစာအုပ် ခပ်လတ်လတ်တွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ရှေးဝယ်တယ်။ အဲသလို စာအုပ်တွေပါလာရင် သူ့အတွက် ဖယ်ထားပေးဖို့လည်း ဆိုင်ရှင်ကိုမှာထားတယ်။

စာအုပ်ဆိုင်က စာအုပ်ငှားခ ငါးမူး (ပြားငါးဆယ်) ယူတာကို သူက (၃၅)ပြား နဲ့ငှားပေးတယ်။ တစ်ယောက်ပဲဖတ်ရမယ်။ ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပေးမဖတ်ရဘူးလို့ စည်းကမ်းထုတ်တယ်။ ငှားခရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ နောက်ထပ်စာအုပ်တွေထပ်ဝယ်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့ဆိုင်က အောင်မြင်လာလိုက်တာ စာအုပ်အသစ်၊ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေပါ ဝယ်တင်လာနိုင်တယ်။ စာအုပ်တွေကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ရေရှည်ခံအောင် ဆိုင်မှာပဲ ဖလင်ပြားနဲ့အဖုံးချုပ်ခိုင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဆိုင်မှာကြီးကြပ်ဖို့ နေဆိုင်နဲ့ ညဆိုင်းဆိုပြီး ခန့်ထားလိုက်တယ်။

(၈) တန်းကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်အငှားဆိုင်ဟာ လူကြီးတွေဖွင့်တဲ့ စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ လစာကျပ် (၂၈၀) လောက်ရှိတဲ့အချိန်မှာ သူ့တစ်နေ့ဝင်ငွေက ကျပ်(၁၂၀)လောက်ရှိတယ်။ ပိုက်ဆံရာတဲ့စီးပွားရေးကို ဘယ်လောက်မက်သွားသလဲဆိုရင် ကျောင်းဆက်မနေတော့ဘူး။ ကျောင်းထွက်ပြီး စီးပွားရေးဘလုပ်မယ်လို့စိတ်ကူးတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ မိဘတွေက ပညာရှာတဲ့အရွယ်မှာ ပညာပံ့ရှာရမယ်။ စီးပွားရေးမလုပ်ရဘူးဆိုပြီး စာအုပ်တွေ သိမ်းပြီး ဆိုင်ကိုပိတ်လိုက်တော့ မလဲ့လဲ့အေးလေးမှာ မျက်ရည်ကျခဲ့တာတယ်။ ကျောင်းတက်နေရင်းလည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်နေ့ကျရင် စီးပွားရေးဘလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ပဲမက်နေခဲ့တယ်။

Dream big dreams.
Dreams may come true one day.

အိပ်မက်ကြီးကြီးတွေကို မက်ပါ။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီအိပ်မက်တွေ အကောင်

အထည်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့်စာမှာ အလျဉ်းသင့်သလို အင်္ဂလိပ်လိုပါ ထည့်ရေးသွားပါမယ်။ အောင်မြင်တဲ့ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ရာမှာ ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်မှုအရေးပါတာကို ကနေ့လူငယ်တွေ အလေးထားပြီး လေ့လာစေချင်လို့ပါ။

ပထမစီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် အနိကောင်း

ကျောင်းတွေဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နဲ့ ၂၀၀၁ ခုနှစ် မလဲ့လဲ့အေး အသက် (၂၇) နှစ်လောက်မှ B.sc (Maths) နဲ့ ကျောင်းပြီးတယ်။ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီး တာနဲ့ မြို့ထဲမှာ စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ နေရာလိုက်ရှာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ယောက်ျားလေးတွေရော မိန်းကလေးတွေပါ ခေတ်နဲ့အညီ ဝတ်စားဆင်ယင်တဲ့ Fashion ခေတ်စားလာတာကို သတိပြုမိတာနဲ့ ယူဇနပလာဇာမှာ ဆိုင်ခန်းငှားပြီး D-9 ဖက်ရှင်ဆိုင်စဖွင့်တယ်။

ဆိုင်စဖွင့်တော့ အတွေ့အကြုံက လုံးဝမရှိ။ ရောင်းကုန်ကို ဈေးဘယ်လောက်တင်ရောင်းရမလဲဆိုတာကအစ မသိ။ ကိုယ့်ထက်အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူတွေကိုမေးရတယ်။ အကြံဉာဏ်တောင်းရတယ်။ နောက်တော့ စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရည်များအသင်း (MWEA- Myanmar Women Entrepreneur Association) ကို ဝင်သင့်တယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီးဝင်ခဲ့တယ်။

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားတောင်မှ အနိမ့်ပွင့်ရတယ်လို့ ဆိုကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒီသတင်းဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အတွေ့အကြုံရှိပြီး တကယ်အောင်မြင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးလုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ စုပြီးဖွဲ့ထားတာပါ။ အဲဒီမှာ သူ့အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ အရင်က လူငယ်ပီပီဖြစ်သလိုနေခဲ့ရာက လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အများအပြင်မှာ အထင်ကြီးလေးစားလောက်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ နေထိုင်သွားလာပြောဆိုမှုပြုတတ်လာတယ်။

သူ့ဖက်ရှင်ဆိုင်ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် အဆင့်မြှင့်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဆိုင်ရောင်းအားလည်းတက်လာတယ်။ အဆင့်မြှင့်တယ် (Upgrade) ဆိုရာမှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အကျင့်စရိုက်ကအစ

အားလုံးပါပါတယ်။ ဒီမှာတင် သူ့ဘဝကို ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် တွန်းတင်ပေးမယ့်ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးကို နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တစ်ခုက အစပြုလိုက်ပါတော့တယ်။

နိုင်ငံတကာမှာတွင်ကျယ်နေတဲ့လုပ်ငန်း

၂၀၀၆ခုနှစ်မှာ (MWEA)အသင်းက မလဲ့လဲ့အေးကို မလေးရှားမှာသင်တန်းတက်ဖို့ပို့ခဲ့တယ်။ အသေးစားနှင့်အလတ်စားလုပ်ငန်းများ (SME-Small and Medium Enterprise) ဆိုင်ရာသင်တန်းပါ။ နိုင်ငံတကာအဆင့်မီသင်တန်းတွေ ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို သွားလေ့လာရတာတွေ (Company Visit) ကြောင့် သူ့စီးပွားရေးအမြင်တွေပိုကျယ်လာတယ်။

ခေတ်သစ်ကမ္ဘာကြီးမှာ စီးပွားရေးပဲလုပ်လုပ်၊ နိုင်ငံရေးပဲလုပ်လုပ်၊ လူမှုရေးပဲလုပ်လုပ် ပညာကသာ အဆုတ်ဖြစ်တယ်။ မလဲ့လဲ့အေး မလေးရှားမှာ သင်ယူခဲ့တဲ့ပညာတွေဟာ ကိုယ့်မှာပိုက်ဆံရှိတာတောင် သွားလေ့လာဖို့ သင်ယူဖို့ မလွယ်တဲ့ပညာရပ်တွေဖြစ်တယ်။ နမူနာတစ်ချို့ပြရရင် -

(MBA-Master of Business Administration) လုပ်ငန်းစီမံအုပ်ချုပ်ခြင်းရဲ့ အခြေခံတွေဖြစ်တဲ့ -

(TQM-Total Quality Management) စုပေါင်းအရည်အသွေးစီမံခန့်ခွဲခြင်း၊

(Process of a Company) လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု၏ လည်ပတ်မှုဖြစ်စဉ်၊

(Organizing a Company) လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်ခြင်း၊

(Mechanism of a Company) လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းထားသည့် လုပ်ငန်းငှားနည်းစတဲ့ ပညာရပ်တွေထဲ လေ့လာခွင့်ရခြင်းဟာ သူ့အဖို့ တစ်သက်တာ သုံးမကုန်တဲ့ ရတနာသိုက်ကြီးတစ်ခုရလိုက်သလိုပါပဲ။

မလေးရှားမှာ သင်တန်းတက်နေတုန်း သူတို့ကို ကားနဲ့အကြိုအပိုမလုပ်ပေးဘဲ တည်းခိုဆောင်နဲ့သင်တန်းငှားကို ဘတ်စ်ကား၊ ရထားတွေနဲ့ပဲသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ဆီက ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းရဲ့ အားသာချက်အားနည်းချက်တွေကို မကြာမကြာပေးတယ်။ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း (Transportation) ဟာ နိုင်ငံတကာဆောက်ရေး စီးပွားရေးမှာ အလွန်အရေးပါလို့ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် လုပ်ဆောင်နေတာဆိုတာကို မလဲ့လဲ့အေး

တစ်ယောက် သဘောပေါက်လာခဲ့
တယ်။

**ခရီးသွားခြင်းဟာ လူတွေရဲ့ဘဝ
တစ်ခုလုံးပြောင်းလဲနိုင်လောက်အောင်ကို
အထောက်အပံ့ဖြစ်စေတယ်။**

□ စွန့်မှားရမယ်

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတိုင်းမှာ စွန့်စား
မှု (Risk) ဆိုတာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်
အရမ်းကာရောမျက်စိမိတ်စွန့်စားတာမျိုး
မဟုတ်ဘဲ အဘက်ဘက်ကလေ့လာစမ်း
ပြီး စီမံကိန်းချဆောင်ရွက်ရင် အောင်မြင်
မှုအလားအလာပိုများပါတယ်။ မလေး
ရှားကအပြန်မှာ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေး
လုပ်ငန်းလုပ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်။ လက်ရှိအောင်မြင်နေတဲ့
ဖက်ရှင်ဆိုင်ကိုရောင်းဖို့စီစဉ်ပါတယ်။

အရင်က ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေး
သွားရင် လေယာဉ်ပဲစီးပြီး အဝေးပြေး
တွင်းကို တစ်ခါမှမရောက်ဘူးတဲ့ မလဲလဲ
အေးဟာ အဝေးပြေးကားတွေစီးကြည့်
တယ်။ ယာဉ်လိုင်းတွေမှာသုံးတဲ့ ယာဉ်
အမျိုးအစား၊ ခရီးသည်တွေကိုပေးတဲ့
ဝန်ဆောင်မှုတွေမှာ အားသာချက်၊ အား
နည်းချက်တွေကို တစ်နှစ်လောက်ကြာ
အောင် အချိန်ယူပြီးလေ့လာတယ်။

လေ့လာရင်းနဲ့ လုပ်ငန်းကို ပိုစိတ်
ဝင်စားလာပြီး အောင်မြင်အောင်လုပ်
မယ်လို့လည်း စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်
တယ်။

*The most important thing for
a successful person is 'Self-confi-
dence.*

**အောင်မြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်
အတွက်အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်ယုံကြည်မှုပဲ**

□ အခက်အခဲဆိုတာ ချိန်လား

မလဲလဲအေး မလေးရှားက ပြန်
လာကတည်းက သူ့ကို ယာဉ်လိုင်းသစ်
(Gate) ဖွင့်ဖို့ Investment တချို့တစ်
ဝက်ထည့်ဝင်ပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းထား
တာရှိတယ်။ အခက်အခဲတွေကတော့
အများကြီးပေါ့။ သူယာဉ်ပြင်ရမယ့်လက်ရှိ
ယာဉ်လိုင်းတွေကို အစိုးရက ဆီပေး
တယ်။ ယာဉ်လိုင်းအသစ်တွေက ဆီ
လုံးဝမရ။ ထုံးစံအတိုင်း ယာဉ်လိုင်းအ
သစ်ဖွင့်ခွင့်ရဖို့အတွက်လည်း အတော်
တုန့်ခဲ့တယ်။ ရေရှည် (Long term) ကို
တွက်ပြီး ဒီအခက်အခဲတွေအားလုံးကို
သူ ကျော်ဖြတ်ခဲ့တယ်။

သူမိသားစုကတော့ ဒီလိုလုပ်ငန်း

ကြီးကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝအား
မပေး။ သူ့ရဲ့နောက်မဆုတ်တမ်းဖြစ်
အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်အားထက်သန်
မှုကြောင့် သူ့အစ်ကိုက ကားတွေဝယ်
ထားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးမင်းယာဉ်လိုင်း
ကိုဖွင့်ပြီး ရန်ကုန်-မန္တလေး-ပြင်ဦးလွင်
ခရီးစဉ်စတင်ပြေးဆွဲခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုင်း
မှမလုပ်ဘူးတဲ့ ယာဉ်လိုင်းသစ်ဖွင့်ဖို့ကို
လည်း အများစိတ်ဝင်စားအောင်လုပ်ခဲ့
တယ်။

အဝေးပြေးယာဉ်လိုင်းဖြစ်လို့ ခရီး
သည်တွေ သက်သောင့်သက်သာစီးနိုင်
အောင် ခုံတစ်တန်းထပ်မတိုးဘဲ Japan
ကလာတဲ့အတိုင်း 45 Seater နဲ့ ပြေးဆွဲ
တာ အလယ်ခုံလုံးပေးထားတာကို ကြေညာ
လိုက်တော့ ခရီးသည်တွေက အရမ်း
သဘောကျတယ်။ ဝိတ်ဝန်ထမ်းရော၊
ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တွေကို
ပါ Uniform သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်
စေတယ်။ ယာဉ်အကူအမျိုးသမီးကို
လည်း ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လိုက်ပါစေ
ပြီး ခရီးသည်တွေရဲ့ကျန်းမာရေးကအစ
လိုအပ်ချက်တွေကိုဝန်ဆောင်မှုကိုပေးစေ
တယ်။

ယာဉ်လိုင်းစတင်စဉ်က ကား (၆)
စီးပဲရှိပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ လိုင်း
အပိုင်(၃၀)ခန့်နဲ့ အပြင်ကပူးပေါင်းပါဝင်
တဲ့ကား အစီး (၇၀) ခန့်၊ စုစုပေါင်းကား
အစီး (၁၀၀) လောက်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့
ယာဉ်လိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ်။
မြို့ကြီးတွေကိုဦးစားပေးပြီး ပြေးဆွဲခဲ့ရာ
မှာ တခြားမြို့တွေကိုပါ ပြေးဆွဲနိုင်
အောင် စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ပြေးဆွဲမယ့်မြို့တွေ
ရဲ့ လမ်းအခြေအနေနဲ့ ခရီးသည်တွေရဲ့
အနေအထားစတာတွေကို ကိုယ်တိုင်
ကွမ်းဆင်းလေ့လာပြီးမှ ခရီးစဉ်တွေချဲ့
ထွင်ခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။

တချို့ယာဉ်မောင်းတွေက သူ့ကို-
“ဒီမိန်းမ ပေ (၄၀) ရှည်တဲ့ကားကို
ကိုယ်တိုင်လည်းမမောင်းနိုင်ဘဲနဲ့ ဆရာ
လာလုပ်တယ်”

ဆိုပြီး သူ့စကားနားမထောင်တာ
တွေရှိခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီ
Express ကားကြီးတွေကို မောင်းတတ်
အောင်ကြိုးစားပြီး ဝိတ်ပါထိုးပြခဲ့တယ်။
ဒီပြင် ကားတွေအားလုံးရဲ့တည်ဆောက်
ပုံနဲ့ စက်အစိတ်အပိုင်းတွေကိုပါ အသေး
စိတ် နားလည်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။
အောင်မြင်လာတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခု
ရဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်

တည်း ကိုယ့်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတည်း
မခံစားဘဲ လူမှုအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေ
လုပ်ခြင်းဟာ (CSR-Corporate Social
Responsive) နိုင်ငံတကာက စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းတွေမှာ ကျင့်သုံးတဲ့ကောင်းမြတ်
တဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုဖြစ်တယ်။

ဒေါ်လဲ့လဲ့အေးဟာ သူ့ယာဉ်လိုင်း
က ကားတစ်စီး တစ်နေ့ကိုကျပ်(၂၀၀၀)
စုတယ်။ တစ်နှစ်ကို သိန်း (၃၀၀) ကျော်
ရပြီး အဲဒါနဲ့ နှစ်စဉ် အလှူအတန်းတွေ
လုပ်တယ်။ တကယ်လိုအပ်တဲ့နေရာတွေ
ဖြစ်တဲ့ ပညာရေးထောက်ပံ့မှုတွေ၊ လူမှုရေး
နဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းတွေကို အဓိက
ထားလှူတယ်။

အခုဆိုရင် ဒေါ်လဲ့လဲ့ဝင်းဟာ
နိုင်ငံတကာကုမ္ပဏီတွေအဖွဲ့အစည်း
တွေနဲ့ပါ ဆက်သွယ်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်
တဲ့အဆင့်အထိရောက်ခဲ့လို့ အာဆီယံ
စီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရည်ဆု (Asian Out-
standing Award) ကိုပါ ရရှိထားပြီး
ဖြစ်တယ်။

အောင်မြင်တဲ့ဘဝတစ်ခုကိုတည်
ဆောက်တဲ့နေရာမှာ ဒေါ်လဲ့လဲ့ဝင်း
လက်ကိုင်ထားတာက -

ပဟုသုတများအောင်နေ၊ ခိုးသား၊
ကြိုးစား၊ ကိုယ်လျှောက်မယ့်လမ်းကို
အခိုင်အမာရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်မြောက်
အောင် လုပ်ကိုင်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီဆောင်းပါးကို ရေးသားရာမှာ
ကျွန်တော်ဟာ ဒေါ်လဲ့လဲ့ဝင်းနဲ့သော်
လည်းကောင်း၊ မန္တလေးမင်းယာဉ်လိုင်းနဲ့
သော် လည်းကောင်း ပတ်သက်ဆက်စပ်
ခြင်း လုံးဝမရှိပါဘဲ မြန်မာလူငယ်တွေ
ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိလာအောင် စေတနာ
မှန်နဲ့ ရေးသားဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကျွန်တော့် ရေးသားချက်ကို
သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ဝိပဿနာ
တရားပြဆရာကြီး ဦးဗရိတိုရဲ့ စကား
တစ်ခွန်းနဲ့ အဆုံးသတ်ပါမယ်။

**□ ပေါ့လျော့ ညံ့ဖျင်းသော လုံ့လဖြင့်
မှန်မြတ်သော
အထက်တန်းသို့မရောက်နိုင်။**

မောင်ပွင့်ညာဏ်(မောရ)

ရည်ညွှန်း
Real Lives, Real Stories: Vol.
20, May 2014.

စရာပဲ။ ရေလုံကို သူပါလာတဲ့မျက်နှာ
 သုတ်ပဝါနဲ့တော့ အုပ်လိုက်တယ်”
 “အောင်မယ်လေး- မောင်တင်
 ကွန်ရာ။ အဲဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ
 ဦးခွေးပုနဲ့ ဒေါ်အေးပုံကို စောင်ခြံ
 ခိုင်းပြီး ခဏလေးပါကွာ စောင်ခြံ
 လည်းပြီး ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့
 ဦးခွေးပုရဲ့ပုဆိုးရော အကျီ
 အဝတ်အထည်တွေ ဒေါ်
 အေးပုံဆီ ရောက်သွား
 တယ်။ ဒေါ်အေးပုံဆီက
 ထင်တယ်။ အကျီအဝတ်
 တွေ ဦးခွေးပုဆီကို

တကယ်လို့ ဒီဆေးဆရာကြီးရဲ့ပညာကို
 လိုချင်လျှင် ဖိုးကျားကိုခေါ်ပြီး သူ့ရွာကို
 သွားလျှင်ရောက်နိုင်ကြောင်း သူ့သုဿ
 ချင်းအပေါင်းအသင်းများကိုပြောပြနေ
 ပါသည်။
 “ဒါဆိုရင် တို့တစ်နေ့သွားကြရ
 အောင်ကွာ။ ဘယ်နှယ်လဲ တင်ကွန့်၊ မင်း
 လိုက်မယ်မို့လား။ ညီထွန်း သွားမယ်ကွာ
 ဖိုးကျားကိုပြောလိုက်။ တို့ကိုလိုက်ပို့ပေး
 ပါလို့ ဖိုးကျားလည်း ငါတို့ခေါ်ရင်လိုက်
 မှာပါ။ ဒီဆရာကြီးနေတာ ဘယ်လောက်
 ဝေးလဲမသိဘူး။ ဘယ်ရွာကလာတာလဲ
 မသိဘူးနော်”

ဝင်းမောင်ကျော်

လက်ပြတ် ခြေပြတ် အဘတုတ်

ဘွတ်အင်းရွာတွင် အဘိုးကြီး
 တစ်ယောက်ရောက်နေ၏။ ဆေးဆရာ
 ကြီးလို့တော့ပြောသည်။ သူ့ပုံစံကတော့
 သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့။ ရွာလယ်က ဒေါ်အေး
 ပုံ နေမကောင်းလို့ ဆေးလာကတော့
 ဆိုသည်။ ဒေါ်အေးပုံလည်း နေကောင်း
 သွားသည်။ ဟိုရှေးနှစ်ပေါင်း (၇၀)ကျော်
 မျှလောက်က လူတွေက အင်မတန်မှ
 ရိုးလွန်းသည်။ အတွေးအခေါ်တွေမှာ
 လည်း ခုခေတ်လူတွေနှင့်တော့ အတော်
 ပင် ခြားနားလွန်းလှသည်။ တစ်ရွာနှင့်
 တစ်ရွာမှ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဝင်လာခဲ့
 လျှင် အထူးအဆန်းသဘောမျိုးနှင့် စပ်စု
 တော့ စပ်စုတတ်ကြသည်။ လူဦးရေတွေ
 ကလည်းနည်းသေးကြတာကိုး။ တစ်ရွာ
 နှင့် တစ်ရွာမှာ ကာလသားဆိုတာ
 နည်းပါးကြသေးတာကိုး။

ယခုလည်း ဘွတ်အင်းရွာသို့
 ရွာလယ်မှ ဒေါ်အေးပုံကို ဆေးလာက
 သော ဆေးဆရာအဘိုးကြီးကို ဝေဖန်နေ
 ကြ၏။ မောင်တင်ကွန်ဆိုသောလူငယ်
 မှာ ဟိုတုန်းကတော့လူငယ်ပေါ့။ ဒီအချိန်
 မှာတော့ လူလောကမှာ မရှိကြတော့ပါ
 ဘူး။ အသက် (၈၀) ကျော်ပြီးဆုံးပါးကုန်
 ကြတာတောင် အတော်ကြာပါပြီ။

“ဟေ့ - မောင်ကျော်သောင်း၊
 ဒီဆေးဆရာကြီးက ဇလီထဲကိုရေထည့်၊
 နောက် သက်ကယ်ရွက်၊ သက်ကယ်
 ချောင်းတွေကို ချိုးဖဲ့ထည့်လိုက်ရင် ပစ္စုန်
 ဆိတ်တွေထခုန်အောင်လုပ်ပြတာအံ့ဩ

ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါက အံ့မခန်း
 လောက်ပဲဟေ့”

ရှေးခေတ်က ကာလသားလူငယ်
 တစ်စု စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အပျင်းပြေဝေဖန်
 ပြောဆိုနေကြသည်။ ဘေးအနီးအနားမှ
 မောင်ညီထွန်းဆိုသူကလည်း -

“ဟိုနေ့က မောင်ဖိုးကျားပြော
 တယ်။ ငါတော့မမြင်ရဘူး။ အဲဒီဒေါ်အေးပုံ
 တို့အိမ်မှာပဲ အုန်းသီးခြမ်းကို အဲဒီ
 ဆရာကြီးက မန်းမုတ်ပြီး ဖိုးပေါ်ပစ်တင်
 လိုက်တာ ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်သွား
 တယ်။ ငှက်ကလည်း ခိုတစ်ကောင်ပဲတဲ့
 ကွ။ နောက်ပြန်လာခဲ့ဆိုတော့ ဖိုးကျား
 တို့ရွာမှာတင်ပဲ ငှက်ပျံလာပြီး သူလက်
 ထဲရောက်တော့ အုန်းသီးခြမ်းဖြစ်နေ
 သတဲ့ဗျာ”

“ဒီဆရာကြီးကဘယ်မှာနေတာလဲ
 မသိဘူးနော်။ ငါ သူ့ပညာတွေကို လိုချင်
 တယ်ကွာ။ အဲဒီပညာကို ငါသင်ချင်
 တယ်ကွ”

အဲဒီဆရာကြီးနေတဲ့ နေရာကို
 ဖိုးကျားသိတယ်ကွ။ ဒေါ်အေးပုံ
 နေမကောင်းတာကိုလည်း ဆေးကုဖို့
 သူခေါ်ပေးတာကွ။ သူ့ကိုမေးကြည့်ရင်
 သိလိမ့်မယ်”

မောင်ညီထွန်းဆိုသူက ဒီဆေး
 ဆရာကြီးနေသည့်နေရာကို ဖိုးကျားသိ
 ကြောင်း မောင်ကျော်သောင်းနှင့်
 မောင်တင်ကွန်အား ပြောပြနေပါသည်။

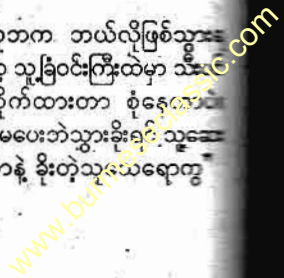
ဆေးဆရာကြီး၏နာမည်ကိုလည်း
 မသိသေး။ ဘယ်မှာနေတာလည်း မသိ
 သိသည့်သူကတော့ ရွာကသူငယ်ချင်း
 ဖိုးကျား ဖြစ်သည်။ ဖိုးကျားကို သူတို့
 သူငယ်ချင်းတွေ ရွာဦးကတ္တီပင်အောက်
 ကရေဝဲသို့ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ နောက်နေ့
 ရွာဦးက ရေပုံမှာ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ
 မောင်ကျော်သောင်း၊ မောင်တင်ကွန်၊
 ညီထွန်းနှင့် ဖိုးကျားတို့ တွေ့ကြသည့်
 အခါတွင် မောင်ဖိုးကျားမှ -

“အဲဒီ ဆေးဆရာ အဘကြီးက
 ဝက်လူးအိုင်ရွာမှာနေတာကွ။ နာမည်က
 ဦးဖိုးတုတ်တဲ့။ ငါ့အဖေနဲ့အမေကပြော
 တယ်။ တို့နဲ့ အမျိုးတော်တယ်တဲ့။ အဘိုး
 ဝမ်းကွဲပေါ့ကွာ။ မင်းတို့သူ့ပညာလိုချင်
 ရင်ရမှာပါ။ ခဏလေးနဲ့တတ်လိမ့်မယ်။
 ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”
 “သူ့ဆေးနည်းကပြင်းတယ်နော်။
 ဟိုတစ်နှစ် ငါတို့ သူ့ခွေးမအသုဘသွား
 လိုက်ရသေးတယ်”

“ဘယ်လိုသွားရတာလဲပြောပြ
 ဦး။ သူ့ခွေးမအသုဘဘယ်လိုဖြစ်သွား
 တာလဲ”

“အသုဘက ဘယ်လိုဖြစ်သွား
 သလဲဆိုတော့ သူ့ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ သီလင်
 စားပင်တွေစိုက်ထားတာ စုံနေတာပဲ။
 သူမသိဘဲသူမပေးဘဲသွားခိုးရင် သူ့ဆေး
 နဲ့တို့လိုက်တာနဲ့ ခိုးတဲ့သူပေးရောကွ”

“ဘယ်လိုတို့လိုက်ရင်လဲပြောပြပါ

ဦး”

“သူ့ခြံထဲမှာကွာ ဘူးပင်၊ ဖရုံပင်၊ ပုံလုံပင်၊ သခွားပင်၊ မာလကာပင် စုံအောင်ရှိတယ်ကွ။ သူ့ကိုတောင်းပြီးခူးစားမယ်၊ ရောင်းပြီးယူရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူမသိဘဲခိုးရင် သူမသိဘဲ ခူးလိုက်တဲ့အသီးရဲ့အညှာကို သူဆေးနဲ့ တို့လိုက်ရင် ခူးတဲ့လှသေရောကွ”

“သူ့ခွေးမ သေပုံသေနည်းလေး ပြောပြပါဦး”

“သူမသိဘဲ ဘူးသီးသွားခဲ့တယ်လေ။ သူ့လည်းမပြောဘူး။ အဲဒီတော့ ဘူးသီးရဲ့ အညှာကိုဆေးတို့လိုက်တာ သူ့ခွေးမနဲ့မနီးမသိလို့။ နောက်ဘူးသီးဟင်းချက်ထားတာတွေတော့ သမီး၊ ဟိုနားကဘူးသီး နှင့်ခူးတာလားလို့မေးတော့ ဟတ်တယ် အဖေလို့ ပြောတော့ အေးဒါဆိုရင် နှင်ကလေးသွားနို့တိုက်လိုက်ပြောတယ်။ သူ့ခွေးမ ကလေးနို့တိုက်လည်းပြီးရော သေသွားတာပဲ သူငယ်ချင်းတို့ရေ”

“သူပေးကျွေးလိုက်လို့ စားမိရင်ကော”

“သူပေးလို့ ကျွေးလို့စားရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ သူ့သာသိပါစေ တောင်းရင်လည်း ပေးပါတယ်။ စေတနာလည်းကောင်းပါတယ်။ ကပ်စေးမနပ်ပါဘူး”

“သွားမယ်ကွာ မနက်ဖြန်။ ငါတို့ကိုလိုက်ပို့ကွာ။ တင်ကွန်နဲ့ညီထွန်းလည်းလိုက်ခဲ့ ကွာ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကျတော့ မောင်ကျော်သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့ကို မောင်ဖိုးကျားက လိုက်ပို့ပါသည်။ မောင်ညိုတစ်ယောက်တော့မလိုက်ပါ။ ဘွတ်အင်းရွာမှ နံနက် (၆) နာရီလောက် ထွက်လာကြရာ ဆရာကြီးရှိရာ ဝက်လူးအိုင်ရွာသို့ (၁၀) နာရီတွင် ရောက်ပါသည်။ ဆရာကြီးရှိရာ ခြံကျယ်ကြီးသို့ ဝင်သွားပြီး သူ့အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးမှာ သျှောင်ထုံးကြီးနှင့်။ သူ၏ ဒူးတွေ၊ ပေါင်တွေမှာလည်း ထိုးကွင်းအပြည့်အစုံနှင့်။ မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော်သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့ကို မြင်လည်းမြင်ရော -

“ဟဲ့ - ငါ့မြေးလေးတွေ လာကြတယ်။ ဖိုးကျား ငါ့မြေးလေး မင်းတို့စားဖို့ သောက်ဖို့ ဟိုဖရုံသီးနှစ်လုံးကို ပုတ်ထဲ သွားထည့်လိုက်စမ်း။ လာ-ဒီမှာထိုင်ကြ မင်းတို့မောလာကြတယ်။ ရေလေးဘာလေးသောက်ကြဦး။ နားပြီးရင် ငရုတ်သီးထောင်းကြ။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အစုံရှိတယ်ကွ”

မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော်သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့ အဘကြီး ဦးဖိုးတုတ်ရဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ငရုတ်သီးထောင်းတဲ့သူကထောင်း၊ ကြက်သွန်နွာတဲ့သူကနွာပေါ့။ ထမင်းချက်ဖို့ ဆန်ဆေးတဲ့သူက ဆေးနဲ့၊ တော်တော်လည်းကြာရော -

“ဟေ့-ဖိုးကျား ငါ့မြေး၊ မင်းခုနက ပုတ်ထဲထည့်ထားတဲ့အကောင်တွေသွားလုပ်ကွာ”

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် ပုတ်ထဲထည့်ထားတဲ့အကောင်တွေသွားလုပ်ကွာဆိုတော့ အံ့ဩမိနေသည်။ ပုတ်ထဲထည့်လိုက်တာ သတ္တဝါအကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ မောင်ဖိုးကျားကိုယ်တိုင် ထည့်လိုက်တာက ဖရုံသီးနှစ်လုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် သူတို့တစ်တွေ အထူးအဆန်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး သွားအကြည့်မှာ ပုတ်ကြီးထဲတွင် လိပ်ကြီးနှစ်ကောင်ချက်ချက်ချက်ချက်နှင့်သွားနေတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် သူတို့တွေအံ့ဩမိပါသည်။ ဒီလိပ်နှစ်ကောင်ကို ပုတ်ထဲဆင်းဖမ်း၍ အဘတုတ်ဆီသွားပြီးပြတော့ -

“အဲဒီနှစ်ကောင်ချက်လိုက်ကွာ”

ချက်လိုက်ကွာဆိုတော့ ထည့်လိုက်တုန်းက ပုတ်ကြီးထဲကို ဖရုံသီးအခု လိပ်ကြီးတွေဖြစ်နေတာကို အံ့ဩ၍ နေမိသည်။ သူတို့သုံးဦးလည်း အဲဒီလိပ်နှစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ပြီးချက်ပြုတ်၍ နေ့လယ်စာစားဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ အလွန်မှ စားလို့သောက်လို့ကတော့ကောင်းပေါ့။ နေ့လယ်စာစားပြီးတုံးလုံးပက်လက်လှပြီး အဘတုတ်မှစကားစပြောပါသည်။

“ငါ့မြေးလေးတွေ အဘဆီလာတာ ဘာကိစ္စလဲကွာ”

အဲဒီလို အဘတုတ်ပြောလိုက်တော့ မောင်ဖိုးကျားနှင့်မောင်တင်ကွန်က မောင်ကျော်သောင်းကို မျက်စပစ်ပြလိုက်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မောင်ကျော်သောင်း စကားစပြောလေ။ မင်းအဘဆီကိုလာတာ အဘပညာလို ချင်လို့လာတာမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မင်းစပြောဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်၊ မောင်ကျော်သောင်းကလည်းမပြောရဲ့။ ဒီတော့ အဘနှင့်အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မောင်ဖိုးကျားက -

“အဘ၊ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ကျွန်တော့်ရွာကပါ။ သူတို့က အဘပညာသင်ချင်လို့တဲ့။ အဘပညာကိုလိုချင်လို့ပေါ့ အဘရယ်”

“ငါ့ပညာကိုလိုချင်ရင် ရပါတယ်ကွာ။ ခဏလေးနဲ့ တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့စဉ်းစားဦးနော်၊ အရင်ဆုံး စလုပ်ရမှာကတော့ မိန်းကလေးတွေ မသုံးမသန့်နဲ့ထဘီကိုခေါင်းပေါင်းရမယ်။

အိမ်သာထဲက ရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး အဲဒီထဘီနဲ့ မျက်နှာသုတ်ရမယ်။ နောက်ပြီး မင်းတို့ခြေဖဝါးမှာ ဘုရားပုံထားရမယ်။ အဲဒါ ပထမဦးဆုံးလုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ”

မောင်ကျော်သောင်းနှင့်မောင်တင်ကွန်တို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး လုပ်ချင်တီစိတ်လုံးဝမရှိတဲ့ပုံပေါ် သွားပါပြီ။ ဒါကို ဆရာကြီးအဘတုတ် သိဟန်ပေါ်၍ -

“အေးအေး - မင်းတို့အိမ်ပြန်ပြီး စဉ်းစားဦးပေါ့ကွာ။ စဉ်းစားပြီးမှလုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ငါဆီပြန်ခဲ့ပေါ့”

မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော်သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့ ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်နေချိန်တွင် အဘတုတ်မှ သူတို့သုံးဦးကို -

“ဟေ့ - ငါ့မြေးတွေ ပြန်ကြမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”

“အေး - ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့မြေးဖိုးကျား ဟိုပဲခြင်းတောင်းနှစ်လုံး အိမ်အောက်ထဲသွင်းလိုက်ကွာ။ ငါ့မြေးတွေ တစ်ခါတစ်ရံလာတာ လမ်းစရိတ်ပေးလိုက်မလို့”

မောင်ဖိုးကျားသည် တောမှ ခြေပထည့်သည့်ပဲခြင်းတောင်းကို အိမ်အောက်သို့ထည့်လိုက်သည်။ ပဲခြင်းတောင်းကြီးနှစ်လုံးကို အိမ်အောက်သို့ထည့်ပြီးထွက်လာသည့်အခါတွင် အဘတုတ်က -

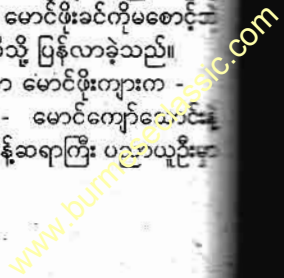
“ဖိုးကျားရေ၊ မင်းရွာလယ်ကဖိုးခင်အိမ်ကိုသွား။ သူ့ကိုတစ်ခါတည်း ပြောလိုက်။ ဝက်ဝယ်မယ့်သူ တစ်ခါတည်းခေါ်ခဲ့လို့။ ငွေဝါတစ်ခါတည်းယူခဲ့လို့ ပြောတည့်အောင်ရောင်းလိုက်မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဘ”

မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော်သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့သည် ရွာလယ်က ဖိုးခင်ဆိုသည့်အိမ်ထဲ မောင်ဖိုးကျားသိသည့်အတွက် သူတို့သုံးယောက်စလုံးသွားကြသည်။ ဟိုတူတော့ မောင်ဖိုးခင်နှင့် တွေ့ပါသည်။ မောင်ဖိုးခင်တွေ့တော့ အဘတုတ်မှာထ အကြောင်းပြောပြ၍ ဝက်ဝယ်မယ့်သူတွေ ဆီသွားတာ တွေ့ရပါသည်။ သူတို့သုံးဦးလည်း မောင်ဖိုးခင်ကိုမစောင့်ဘဲ အဘတုတ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ မောင်ဖိုးကျားက -

“ဟေ့ - မောင်ကျော်သောင်း၊ မောင်တင်ကွန်ဆရာကြီး ပညာယူဦးမှာလား”

“အမယ်လေး - မောင်ဖိုးကျားရာ ဘုရားပုံတော်လည်း မဟုတ်မဟတ်လုပ် ရဦးမယ်။ သူပြောသလိုတောင်မပြောချင် ပါဘူး။ မိန်းမတွေမသိမ်းမသန်ဖြစ်တဲ့ ထဘီကိုရှာပြီး ခေါင်းပေါင်းလို့ အိမ်သာ ထဲကရေနဲ့ နေ့စဉ် မျက်နှာသစ်၊ မျက်နှာ သုတ်ရမယ်တဲ့။ မပြောချင်တော့ပါဘူး ကွာ တော်ပါပြီ ပြန်မယ်”

အဘတုတ်အိမ်သို့ ရောက်ခါနီး ဝက်အော်သံကြားနေရပါသည်။ ဖြန့်ခနဲ ဆိုကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးခင်ဆိုသူသည် ဝက်ဝယ်သည်သူတွေနှင့် ဝက်ကြီးနှစ် ကောင် ကြီးနှင့်ဆွဲထုတ်လာတာတွေ့ရ ပါသည်။

“ဟေ့ - မောင်ဖိုးကျား စောစော က ပဲခြင်းတောင်းကြီးနှစ်တောင်း အိမ် အောက်ကို ပစ်ထည့်လိုက်တာ ဝက်ကြီး တွေဖြစ်သွားလို့ ဝယ်တဲ့သူတွေက ဝယ် သွားပြီ။ တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ တယ်အံ့ဩ ဖို့ကောင်းပါလား။ ငါတော့တဖြည်းဖြည်း ကြောက်လာပြီကွာ။ ပြန်ကြမယ်ဟေ့။ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်မယ်။ နှုတ်မဆက် ရင်မဖြစ်ဘူး။ နှုတ်ဆက်မှဖြစ်မယ်”

အဘတုတ်အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ သုံးယောက်သားဦးချပြီးပြန်မယ် အလုပ်တွင် -

“မင်းတို့ပြန်ကြတော့မလား။ ခုန က ဝက်နှစ်ကောင်ကို ရောင်းလိုက်တာ တစ်ကောင် (၅၀) ကျပ်နဲ့ နှစ်ကောင်ဆို တော့ (၁၀၀) ကျပ်ရတယ်။ ရော့-ငါမြေး တွေဈေးသုံးဖို့ (၅၀) ယူသွားကြ။ မင်းတို့ ပြန်မယ်ဆိုလည်း နေမဝင်ခင်ပြန်ကြတော့ ကွာ”

မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော် သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့သည် အဘတုတ်အိမ်မှထွက်လာပြီး ရွာဦးထိပ် တွင် စောစောက ဝက်နှစ်ကောင်ဝယ် သွားသောလူတွေနှင့်တွေ့ရာ သူတို့ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် တစ်ဦးက သူတို့သုံးဦးကိုလှည့်မေးပါသည်။

“စောစောက ဝက်ရောင်းလိုက်တဲ့ အိမ်မှာတွေ့တဲ့ညီလေးတွေလားမသိဘူး” နောက်တစ်ဦးကလည်းပြန်လှည့် ကြည့်ပြီး-

“အေး - ဝက်ရောင်းလိုက်တဲ့ အဘိုးကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ဒီကောင်လေးတွေ တွေ့လိုက်တယ်ဟေ့။ ငါ့ညီတို့ စောစော ထဝက်ရောင်းတဲ့အဘိုးကြီး အိမ်မှာတွေ့ ခဲ့လားကွ”

သူတို့သုံးဦးထဲမှ မောင်ဖိုးကျား

က - “ရှိတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ထွက် လာတဲ့အချိန်အထိရှိတယ်”

ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်ဝယ်သွားသည့် လူတွေမှာ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ရွာထဲ အတင်းဝင်သွားပါသည်။

သူတို့သုံးဦးလည်း - ဒီလူတွေဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိ ဘူး။ ဝက်တွေလည်း မတွေ့တော့ဘူး။ မောင်ဖိုးကျား အိမ်ထဲကို ထည့်လိုက်တဲ့ ပဲခြင်းကြားကြီးနှစ်တောင်းကိုလည်းထပ် ပြီးတော့ ဟိုတစ်ယောက်ကိုခိုသွားတယ်။ မသင်္ကာတာနဲ့ နောက်ယောင်ခံလိုက် ကြည့်မယ်ဆိုပြီး မောင်ကျော်သောင်း က -

“ဟေ့ - မောင်ဖိုးကျား၊ ဝက်ဝယ် တဲ့လူတွေ ဝက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပဲခြင်းတောင်း တွေဖြစ်သွားလို့ မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး အဘ တုတ်ဆီ ငွေပြန်တောင်းမလို့သွားတာ ထင်တယ်ကွ။ ဝက်တစ်ကောင်ကို ငါး ဆယ်၊ နှစ်ကောင်ဆိုတော့ တစ်ရာ၊ တို့ကို ငါးဆယ်ပေးလိုက်တော့ တကယ်လို့ မကျေနပ်ရင် တို့ပေးလိုက်တဲ့ ငွေငါးဆယ် ပါပြန်ပေးရမှာနော်။ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်မကြည့်ဘူးကွ။ တို့ရွာကိုတို့ပြန် တော့မယ်”

မောင်တင်ကွန်ကတော့ ဗဟုသုတ အနေနဲ့ ဒီအဘိုးကြီး ဘယ်လိုရှင်းမယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလုပ်မလဲ၊ ဝက်ဝယ်တဲ့သူ တွေနဲ့ဘာပြောမယ်၊ ဘာဆိုမလဲဆိုတာ ကို သူသိချင်တဲ့အနေနဲ့ -

“ဟေ့-ဖိုးကျားနဲ့ကျော်သောင်းတို့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းအနေနဲ့ ချောင်းကြည့်ရ အောင်။ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ သူ့အကြောင်း သိရအောင် တစ်နေရာကနေချောင်း မြောင်းကြည့်မယ်ကွာ၊ တို့မပြန်ကြသေး ဘူး”

မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော် သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့သည် အဘတုတ်အိမ်နားတွင် ပုန်းကွယ်ကြည့် ရှုရာ အဘတုတ်ဆီ ဝက်ဝယ်သောလူ တစ်စုသည် ပဲခြင်းတောင်းကြီးတွေကိုင် ၍ အဘတုတ်အိမ်သို့ဝင်သွားတာ မြင် တွေ့လိုက်ပါသည်။ ဒီလူတွေ အဘအိမ် ထဲဝင်သွားရာ အဘတုတ်မှာလည်း မတိမ်းမရှောင်ပါ။ အိမ်ရှေ့ ဝါးကွပ်ပျစ် အိမ်ခန်းလေးရှေ့တွင် စောင်လေးခြံကာ တုံးလုံးပက်လက်အိပ်နေသည်။ ဝက်ဝယ် သွားသည့်လူထဲမှတစ်ဦးက အဘတုတ် ကို လှုပ်နှိုးပါတော့သည်။

“အဘ၊ အဘ ထပါဦး။ အဘ

အဘ ထပါဦးဗျ” လက်ကိုဆွဲပြီးလှုပ်နှိုးသောအခါ အဘတုတ်ရဲ့လက်တစ်ချောင်းပြုတ်ပြီး နှိုးတဲ့သူရဲ့လက်ထဲတွင်ပါသွားသည်။ နောက်တစ်ဦးက ခြေထောက်ကိုဆွဲ၍ လှုပ်နှိုးနေတာကို တွေ့ရပါသည်။

“အဘ အဘ ထပါဦး”

“အဘ အဘ ထပါဦးဗျ”

ခြေထောက်ကို ဆွဲနှိုးသောအခါ အဘတုတ်ခြေထောက်ကြီးခန္ဓာကိုယ်မှ ပြုတ်ပြီး နှိုးသူလက်ထဲတွင်ပါသွားသည်။ လက်ဆွဲသောသူ၏နောက် အဘတုတ် လက်ကြီးပါသွား၊ ခြေထောက်ကိုဆွဲပြီး နှိုးသောသူက အဘတုတ်ခြေထောက် ကြီး ခန္ဓာကိုယ်မှပြုတ်ပါသွား၍ ဝက်ဝယ် သောသူများ ကြောက်လန့်ပြီး ခြေထောက် ကြီးတွေ၊ လက်ကြီးတွေကိုပစ်ထားပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြပါသည်။ ဤအချိန် အခါမှာ တစ်နေရာတွင် ပုန်းအောင်း ချောင်းကြည့်နေသော မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော်သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန် တို့သည် အဘတုတ်၏ခြေထောက်တွေ၊ လက်တွေပြန်ဆက်ပါဦးမလားလို့မသိလို့ အဘတုတ်တို့ရွာသားတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်သောအခါ မပူပါနဲ့တဲ့။ ပြန်ပြီး ပကတိအတိုင်းဖြစ်သွားမှာတဲ့။ ဒီဝက် ဝယ်သွားတဲ့သူတွေကလည်း ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေကူးသွားလို့တဲ့။ တစ်ရေ တည်း၊ တစ်မြေတည်း ဒီဝက်တွေကိုခေါ် သွားလိုက်ရင်၊ သတ်ပြီးရောင်းလိုက်လျှင် အိမ်လိုမဖြစ်ဘူးတဲ့။ ချောင်းကူးမြောင်း ကူးသွားလို့ဖြစ်သွားတာတဲ့။ အဘလည်း အစွမ်းကုန် သူ့ပညာကို သုံးလိုက်ရတာ တဲ့။

မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော်သောင်း နှင့် မောင်တင်ကွန်တို့သည် အဘ သူတို့ ဈေးသုံးဖို့ပေးလိုက်သော ငွေငါးဆယ် ကျပ်ကိုထည့်ပြီး ရွာသို့နေမဝင်ခင်အပြေး ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ဤအချိန်ဤကာလမှာ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော်သွားပါပြီ။ ငွေ(၅၀)ဆိုတာ တော်တော်တန်ဖိုးရှိပါသည်။ မူး၊ ပဲ၊ ပိုင်၊ ပြားသုံးလို့ရသောခေတ်ဖြစ်၏။ အဘတုတ် လက်ပြုတ်ခြေပြုတ်မြင်ရသည့်ခေတ် အခါတွင် မောင်ဖိုးကျား၊ မောင်ကျော် သောင်းနှင့် မောင်တင်ကွန်တို့ သူငယ် ချင်းသုံးယောက်သည် ငွေ (၅၀) ကျပ်ကို အကြာကြီးသုံးလိုက်ရပေတော့သည်။

ဝင်းမောင်ကျော်

၎ မိုးကုတ်ကအနုပညာကျောက်ရိုင်းများ
 မိုးကုတ်ဆိုတာနဲ့ လူတွေဟာ
 ပတ္တမြားတွေထွက်တဲ့မြို့လို့သိကြပါတယ်။
 မိုးကုတ်ဟာ အခုလက်ရှိအခြေအနေ
 ပြင်ဦးလွင်ခရိုင် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
 မှာတည်ရှိနေပြီး ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက
 တော့ ကသာတို့၊ ရွှေဘိုတို့ကနေပြီး
 လှမ်းအုပ်ချုပ်တာပါ။ အဲဒီတုန်းက
 မိုးကုတ်နဲ့ မန္တလေးက လမ်းမပေါက်ဘူး
 လေ။ မန္တလေးသွားချင်ရင် သပိတ်ကျင်း
 ကနေ ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်းစုန်ဆင်းကြ
 လေ့ရှိတယ်။ ဒီတော့ အလှမ်းဝေးတယ်။
 နီးတာက ရွှေဘိုတို့၊ ကသာတို့ပါ။ သူတို့
 နဲ့က ရေအိုးနဲ့ရေမှတ်ကူးသန်းသွားလာ
 နေကြတာကိုး။ အင်္ဂလိပ်တွေက မိုးကုတ်
 မှာ ကျောက်တွင်းတွေတူးတဲ့အခါမှာ
 စက်ကြီးတွေနဲ့တူးရမှာမို့ စက်ကြီးတွေ
 သယ်နိုင်အောင် ဧရာဝတီဆိပ်ကမ်းမြို့
 ဖြစ်တဲ့ အလွန်သေးငယ်တဲ့ သပိတ်ကျင်း
 မြို့လေးနဲ့ မိုးကုတ်ကို ကားလမ်းဖောက်
 ပါတယ်။ အပြော့မိုင်သိပ်ပြီးဝေးမှာ
 မဟုတ်ပေမယ့် တွန့်လိမ်ကောက်ကျေ
 တဲ့ တောင်တက်လမ်းမို့ မိုင် (၆၀) ဝေးပါ

တယ်။ အဲဒီကစပြီး ကားလမ်းပေါက်တာ
 ပါ။ မြန်မာဘုရင်တွေလက်ထက်တုန်းက
 တော့ မိုးကုတ်နဲ့ မန္တလေး ဒါမှမဟုတ်
 အင်းဝပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းကသွားတဲ့
 ဆင်လမ်း၊ မြင်းလမ်းတွေရှိတယ်။ဘာလို့
 လဲဆိုတော့ နှစ်စဉ် မြန်မာဘုရင်ကို
 မိုးကုတ်ကပတ္တမြားတွေသွားဆက်ရတာ
 ကိုး။ ပြီးတော့ လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်းတွေနဲ့
 ပြီးတဲ့ မိုးကုတ်ဟာ ပန်းပေါင်းစုံဖွဲ့ပွင့်တာ
 မို့ မြန်မာဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားတွေအတွက်
 ရာသီစုံပွင့်တဲ့ပန်းတွေလည်း သွားသွား
 ဆက်ရသတဲ့လေ။ ဒီတော့ မိုးကုတ်နဲ့
 မန္တလေးဟာ ဆင်လမ်း၊ မြင်းလမ်း၊
 လှည်းလမ်းရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။
 ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်တွေ မြန်မာ
 နိုင်ငံကိုသိမ်းပိုက်ပြီးနောက်ပိုင်း မိုးကုတ်
 မှာ အင်္ဂလိပ်သူဌေးတွေက ကျောက်တွင်း
 တွေတူးတော့မယ်ဆိုတော့ စက်ကြီးတွေ
 သယ်ယူရာမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းနဲ့
 သာ အဆင်ပြေတာမို့ မြစ်ကြောင်း
 အတိုင်း သယ်ယူလာပြီး သပိတ်ကျင်းမှာ
 ချတယ်။ သပိတ်ကျင်းကနေ မိုးကုတ်ကို

သယ်တယ်။ ဒီတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။
 အဲဒီမှာမြန်မာဘုရင်လက်ထက်ကသုံးခဲ့
 တဲ့ ဆင်လမ်း၊ မြင်းလမ်း၊ လှည်းလမ်းဟာ
 တောအတိတ်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး မိုးကုတ်နဲ့
 မိုင်းအာဝလို့ခေါ်ကြတဲ့ အောက်မြေပြန့်
 လမ်းဟာ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ
 တော့တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ မိုးကုတ်ကို
 ပထမ ကသာခရိုင်က အုပ်ချုပ်တယ်။
 နောက် ရွှေဘိုခရိုင်က အုပ်ချုပ်တယ်။
 (ရှမ်းဘာသာ မိုင်းမြို့ အာဝ၊ အင်းဝ)
 တော်လှန်ရေးအစိုးရလက်ထက်
 ကျမှ မိုးကုတ်နဲ့မန္တလေး မြေနှိလမ်းကြမ်း
 ပေါက်တယ်။ (၁၂၆) မိုင်ဝေးတယ်။
 ကျွန်တော် မိုးကုတ်ရောက်တဲ့ ၁၉၆၇
 ခုနှစ်အထိ မိုးကုတ်ကို ရွှေဘိုခရိုင်က
 အုပ်ချုပ်နေဆဲပါ။ ၁၉၆၇ ခု မိုးဦးကျမှာ
 ကျွန်တော် မိုးကုတ်တက်တော့ တောကြီး
 ထဲမှာ မြေနှိရွှံ့ဗွက်လမ်းဖြစ်နေတာနဲ့
 နံနက် (၆) နာရီကထွက်တဲ့ ကားဟာ
 မိုးချုပ်တော့မှ မိုးကုတ်ရောက်ပါတယ်။
 တရွေ့ရွေ့နဲ့ တစ်နေ့ကုန်စီးရတာပါ။

(မိုးကုတ်)
ရွှေပြည်စိုး
လူတို့ပသိလိုက်သော
မိုးကုတ်ကပင်းသား

ဒီလိုနဲ့ တော်လှန်ရေးအစိုးရ လက်ထက်မှာပဲ မိုးကုတ်ဟာ အလွန် တိုးတက်ခဲ့ပါတယ်။လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေးလည်း မိုးကုတ်-မန္တလေးကတ္တရာ လမ်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လူတွေလည်း မျက်စိနားပွင့်ကုန်ကြပါပြီ။ အရေး အခင်းဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကောင်စီလက်ထက် မှာတော့ မိုးကုတ်ဆိုတာ ပတ္တမြားတွေ သာပွင့်တဲ့မြို့မဟုတ်တော့ဘဲ အနုပညာ နယ်ပယ်မှာ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို သရုပ်ဆောင် ထက်ထက်မိုးဦး ဆိုတဲ့ အလွန်လှပတဲ့ အနုပညာပန်းကလေးတစ်ပွင့် စတင် ပွင့်ထွန်းလာပါတယ်။ ရွှေစင်ရတနာ ရွှေဆိုင်ကြော်ငြာ၊ အိုကေရွှေဆိုင် ကြော်ငြာတွေကစပြီး လူတွေရဲ့ရင်ထဲ ငြိစွဲနေကြပါပြီ။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ မိုးကုတ်မြို့ မြို့မ

ရပ်ကွက်က ကိုခင်မောင်ကြည်ရဲ့သမီး ဖြစ်တဲ့ မှုန်ရွှေရည်ဟာ ပြည်သူ့ချစ်တဲ့ ထက်ထက်မိုးဦးဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ အနုပညာ နယ်ပယ်မှာ ပထမဦးဆုံး ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့ မိုးကုတ်အနုပညာသူရဲ ကောင်းမလေးလိုတင်စားနိုင်ပါတယ်။

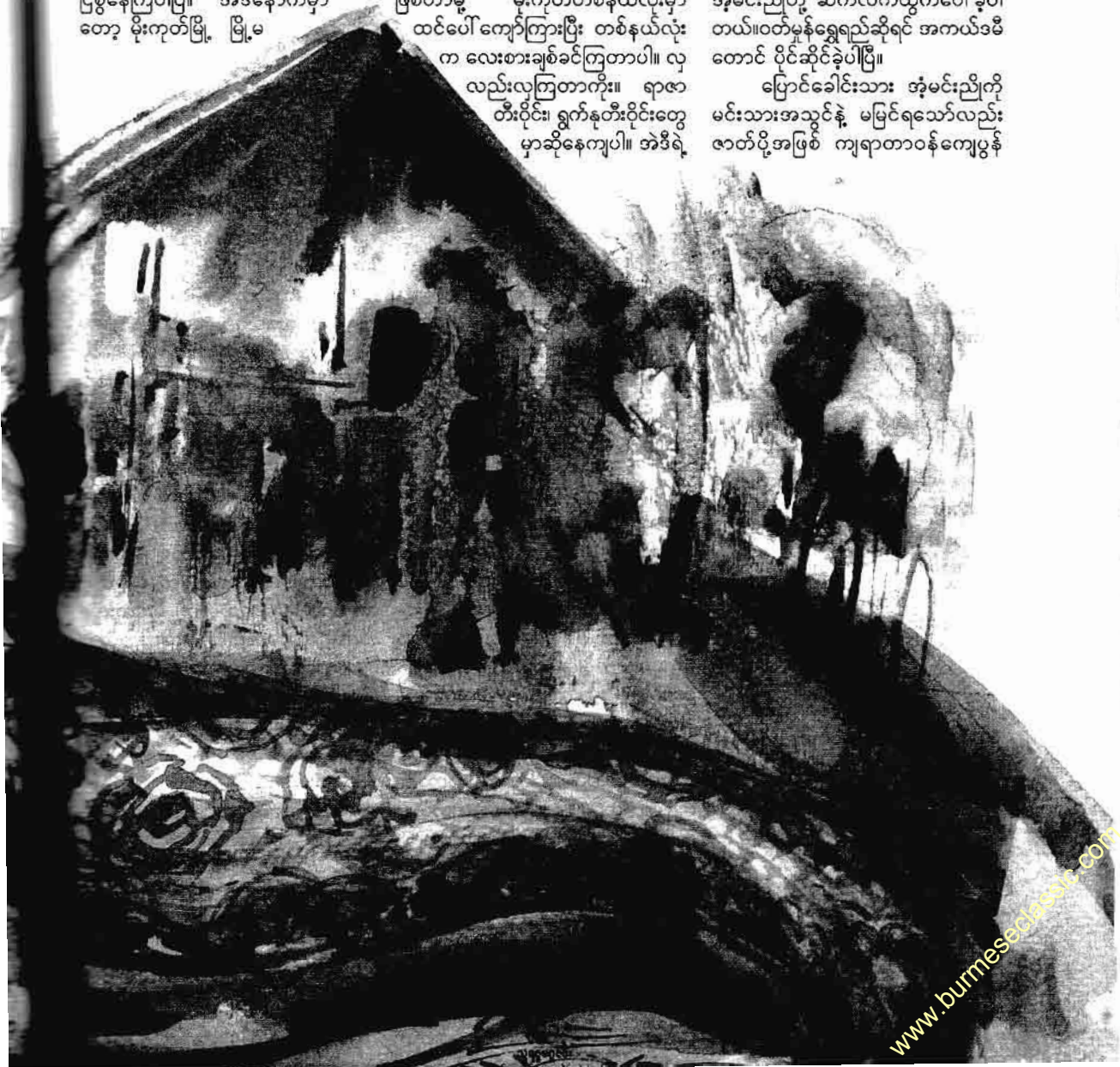
မိုးကုတ်ကနေ အနုပညာနယ်ပယ် ထဲကို ဒုတိယထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ သူက ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်ပါ။ သူဟာ အဆို ရော သရုပ်ဆောင်ပါ နှစ်မျိုးထူးချွန် အောင်မြင်သူဖြစ်ပါတယ်။ မိုးကုတ်မြို့ အောင်နန်းရပ်က ဦးထွန်းရဲ့သမီးပါ။ ဦးထွန်းက ကျောက်ကုန်သည်ဖြစ်ပါ တယ်။ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်ရဲ့ငယ်နာမည်က မိမိခိုင်ပါ။ သူညီမက သက်သက်ခိုင်ပါ။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးဟာ အဆိုတော်တွေ ဖြစ်တာမို့ မိုးကုတ်တစ်နယ်လုံးမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပြီး တစ်နယ်လုံး က လေးစားချစ်ခင်ကြတာပါ။ လှ လည်းလှကြတာကိုး။ ရာဇာ တီးဝိုင်း၊ ရွက်နုတီးဝိုင်းတွေ မှာဆိုနေကျပါ။ အဲဒီရဲ့

အခြေခံကြောင့် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်ဟာ တေးသီချင်းတွေမှာလည်း ပေါက်ခဲ့ ခြင်းပါ။

မိုးကုတ်သူအနုပညာရှင်အနေနဲ့ ထက်ထက်မိုးဦးက ပထမဦးဆုံး အကယ် ဒဗီဆုကို ရယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်ကလည်းယူနိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်ထပ်လည်း ထပ်ဆင့်အကယ်ဒဗီ တွေယူနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

နောင်မှာလည်း တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာဆိုတာလိုပေါ့လေ။ အနုပညာ ကြယ်ပွင့်တွေ ဆက်ပြီးလင်းလက်ခဲ့ပါ တော့တယ်။ အဲဒါက မိုးကုတ် မြို့မရပ် ထဲက မင်းသား ရီဝေယံ၊ ပြီးတော့ ရှမ်းစု ရပ်ထဲက ဝတ်မှုန်ရွှေရည်၊ ဂိဇ္ဈကုတ်ရပ် ထဲက ခင်လေးနွယ်၊ ပြောင်ခေါင်းက အံ့မင်းညိုတို့ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်ခဲ့ပါ တယ်။ဝတ်မှုန်ရွှေရည်ဆိုရင် အကယ်ဒဗီ တောင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ပြောင်ခေါင်းသား အံ့မင်းညိုကို မင်းသားအသွင်နဲ့ မမြင်ရသော်လည်း ဇာတ်ပို့အဖြစ် ကျရာတာဝန်ကျေပွန်

အောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်တာ တွေ့ရတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့တွေဟာ ကျောက်ရိုင်းကနေပြီး ကျောက်ယဉ်ဖြစ်အောင် ကျောက်သွေးဆရာက သွေးလိုက်လို့ လှပတင့်တယ်လာကြတဲ့ ပတ္တမြားပွင့်တွေနဲ့ အတူတူပါပဲ။

ပတ္တမြားကျောက်ဆိုတာ သွေးလိုက်မှ လင်းလက်တောက်ပလာတာပါ။ နဂိုအရည်အသွေးကို သွေးလိုက်တော့မှ ပြည့်ပြည့်ဝဝမြင်ရခြင်းပါ။ အခုလည်း အနုပညာပီရီတို့ မိုးကုတ်သူမိုးကတ်သားတွေကို အနုပညာရှင်ကြီးတွေက ဖော်ထုတ်ပေးမှုကြောင့် သူတို့ရဲ့ ပီရီအနုပညာသွေးတွေပေါ်လာပြီး အနုပညာနယ်ပယ်မှာ ရပ်တည်နိုင်ကြခြင်းပါ။

ထက်ထက်တို့ ထွန်းအိန္ဒြာတို့ မပေါ်သေးမီ အနုပညာပိုးတရွှေထိုးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရှိတယ်။ သူလည်း မင်းသားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လွဲမှားစွာကြိုးစားမိတာကြောင့် လူတို့မသိလိုက်တဲ့ မိုးကုတ်ကမင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့အကြောင်းက ဆန်းကြယ်မှုတွေရောထွေးလို့နေတယ်။ အဲဒါကိုပြောပြချင်တာပါ။

▣ ခွဲရတော့မည်

မိုးကုတ်အနောက်ပိုင်း ကျောက်ဖျာရွာလေးဟာ ဆောင်းချမ်းချမ်းရဲ့ ညမှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလို့နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်ကတော့ မလဲလျောင်းနိုင်ဘဲ ရွာရဲ့ကင်းတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရွာမှာ စည်းရုံးမရှိပါဘူး။ ဓားပြတွေဟာ ဘယ်နေရာကမဆိုဝင်လာနိုင်တဲ့ အခြေအနေပါ။ အဲဒါကြောင့် ရွာလယ်လမ်းဆုံကင်းတဲမှာ တစ်ည (၃) ယောက်ကျနန်းနဲ့ ကင်းစောင့်ကြရတယ်။

ကင်းကျတာက ကျွန်တော်ရယ် သူကြီးသားထွန်းမောင်ရယ်၊ အိုက်မောရယ်ပေါ့။ အိုက်မောက အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ လျှပ်တစ်ပြက်ကြည့်ရင် လှတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ရှမ်းဆိုတော့ မျက်စိမေ့ပါတယ်။ ဆံပင်ကသန်မာပြီး ထောင်ထနေတဲ့ အကောင်ပါ။

သူက အနုပညာပီရီတယ်။ သူ့ရဲ့ အနုပညာပီရီက အဆိုနဲ့အတီးပါ။ တွံတေးသိန်းတန်၊ မောင်မောင်ညွန့်၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်၊ ကိုသန်းလှိုင် စတဲ့ မြန်မာသံသီချင်းတွေ အတော်များများ မယ်ဒလင်တီးပြီး သာယာနာပျော်ဖွယ် ဆိုနိုင်စွမ်းရှိတယ်။

ကင်းစောင့်ရင် သူမယ်ဒလင်လေး

ပါလာပြီး တိုးညှင်းစွာတီးခတ်ပြီးတော့ အေးအေးနွဲ့နွဲ့လေး သီဆိုတတ်တယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က သူသံစဉ်မှာစီးပျော့ပါသွားပြီး မသိဘာသာလက်ခြေတို့က စည်းဝါးလိုက်နေလေ့ရှိတယ်။ အလွန်အရသာရှိတာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုလွမ်းလို့ လွမ်းရမုန်းမသိတဲ့အလွမ်းတွေ ရင်မှာ ပြည့်ကျပ်လာလေ့ရှိတယ်။ အိုက်မောရဲ့ အဆိုနဲ့အတီးက ဒီလောက်ထိကောင်းတာ။

လူတွေမှာ တစ်ခုကောင်းလေး တွေ့ရှိတတ်တယ်။ အိုက်မောဆိုတဲ့ ဒီကောင်ကျတော့ သူ့ရဲ့ထူးချွန်တဲ့ အဆိုအတီးလေးရှိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အနုပညာဝါသနာကကြီးလှပါတယ်။ ကျွန်တော်ကျတော့ ပန်းချီနဲ့ ကဗျာထူးချွန်ပါတယ်။ သူကြီးသားထွန်းမောင်ကျတော့ စိတ်ရင်းအလွန်ကောင်းတယ်။ သူကြီးသားဆိုပြီးတော့ မာနမရှိပါဘူး။ ထွန်းမောင်ရဲ့ အစ်ကို အိုက်ညီကျတော့ သူ့ကိုယ်သူ သူကြီးသားဆိုတဲ့ဂုဏ်နဲ့ အတော်အတန်လူကို အဖက်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ကျွန်တော် လိုကောင်ဆိုတာတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ကျောက်ဖျာမှာရောက်လာပြီး ကျောက်တူးနေတဲ့ကောင်ကိုး။

ကိုသန်းလှိုင်ရဲ့ လွမ်းမောဖွယ် သီချင်းလေးဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့လို့ နေတဲ့မီးဖိုလေးဆီအာရုံဝင်ကာ ထင်းတီးတွေ မီးလောင်အားကောင်းအောင်ပြုပြင်ကြတယ်။ မိုးကုတ်ဆောင်းဆိုတာ အသေချမ်းတာ။ မီးဖိုမထားရင် မလွယ်လှပါဘူး။ အဲဒီမှာ အိုက်မောကပြောပါတယ်။

“ကိုကျော်စိုး၊ နက်ဖြန် ကျွန်တော် ကျောက်ပြာသဒ္ဒါကိုပြောင်းရတော့မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အိုက်မောရ မင်းဦးလေးကမောင်းထုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဦးလေးတွင်းမှာ လုပ်ခဲ့တာကြာပြီ။ ဘာမှကောင်းကောင်း မရဘူး။ အဲဒါ ကျောက်ပြာသဒ္ဒါက ဦးဖိုးစိန်တွင်းမှာ တွင်းသားဝင်လုပ်မလို့၊ ဦးဖိုးစိန်တွင်းက သူ့ရိန်တောင်မြိုင်ကြီးမှာ လေ။ တွင်းဆရာကိုရွှေထွန်းက တွင်းသားတစ်ယောက်လို ကြောင်းပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ပါရစေလို့ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ နက်ဖြန်မနက်စောစော တွင်းဆင်းအမီ ကျောက်ပြာသဒ္ဒါကိုသွားရမှာ။ အဲဒါ ကိုကျော်စိုးရောကိုထွန်းမောင်ရော ကြိုတင်နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

လို့ပြောလာတော့ ရင်ထဲမှာဆို လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ဦးနဲ့

တစ်ဦး အတော်ခင်တွယ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေကြပါပြီ။ ခုလိုရက်တရက် ကြီးခွဲခွာသွားမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ရော ကိုထွန်းမောင်ပါ ရင်ထဲဆီခွင့်သွားကြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကိုထွန်းမောင်က -

“အိုက်မောရာ မင်းမရှိရင် ငါတို့တော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်သွားတော့မှာပါကွာ။ မင်းမရှိရင် တို့ကင်းကျတဲ့နေ့ကျရင် မင်းဦးလေး ဆရာဦးအောင်ရကင်းလာစောင့်မှာကွာ။ သူက လူကြီးဆိုတော့ တို့နဲ့အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ဆိုတဲ့တီးတဲ့အသံကိုလည်း ကြားရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါတကယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ အိုက်မောရာ”

လို့ဆိုရာပါတယ်။ ကိုထွန်းမောင် ပြောလည်း ပြောလောက်စရာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူဦးလေးဦးအောင်ရကရွာမှာရော ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှာပါ နာမည်ကြီး ပယောဂဆရာကြီးပါ။ သူဟာသူ အေးအေးဆေးဆေးဆေး မှင်နဲ့ မောင်းနဲ့နေတဲ့လူပါ။ ဒီတော့ ကင်းစောင့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေနဲ့သဟဇာတဖြစ်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ပါရမီရှိတဲ့သူရဲ့အဆိုနဲ့အတီးကိုလည်း နားဆင်ရဖို့ အခွင့်အရေးလုံးဝရှိနိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။

လူတွေဆိုတာက ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ ဘယ်လောက်ခင်ခင် တစ်နေ့မှာ ရှင်ကွန်သေကွဲတစ်ခုခုတော့ကြုံစရာရပါ။ အခုလည်း အိုက်မောက ကျွန်တော်တို့ကိုခွဲခွာသွားတော့မှာပါ။ ဒီလိုသူငယ်ချင်း သုံးဦးဆိုပြီး ကင်းစောင့်ရင်း ကြည့်နားဖွယ်ကောင်းတဲ့ညမျိုးဆိုတာ နောင်ပြန်ကြုံဖို့ မရှိတော့ပါဘူး။ စိတ်တူကိုယ်တူ ဒေါ်ချယ်ဆိုင်က စားစရာလေးတွေဝယ်စားလိုက်ရယ်စရာမောစရာလေးတွေပြောလိုက် သီချင်းလက်သံလေးနားထောင်လိုက်လမ်းဘက်မျှော်ကြည့်လိုက်၊ မီးလေးလှဲလိုက်နဲ့ ကင်းစောင့်ရတဲ့ အရသာဟာ ဒီညနောက်ဆုံးပါလားဆိုတဲ့အသံကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ တစ်ယောက်မှစကားမပြောနိုင်ဘဲငိုပြီး မီးသင်္ဘောလို့နေကြပါတယ်။ ဒီတော့ ညဟာ တိတ်ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။

“အိုက်မော၊ နာရီကြည့်ဦးကွ လို့ ကိုထွန်းမောင်က ပြောပါတယ်။ ကင်းက ည (၁၀)နာရီအထိသေစောင့်ရတာပါ။

“ဩဝါ-ဆယ်နာရီတောင်တော်နေပြီဟ”

“ဒါဆို ပြန်ကြစို့ကွာ”

လို့ပြောပြီး နွေးထွေးတဲ့မီးဖိုနားက မခွာချင့်ခွာချင့်နဲ့ခွာကာ ထင်းတုံးတွေ နောက်ဆုတ်ပြီးပြန်ကြပါတယ်။ ဘယ်သူမှ စကားမဆိုနိုင်ကြပါဘူး။ ဒီညဟာ အိုက်မောနဲ့နောက်ဆုံးအထူးဆုရခြင်းပါ။ နောင်ဒီလိုဆုံတွေ့ဖို့ဆိုတာမလွယ်တော့ပါဘူး။

၁ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အချိန်များ

ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တွင်းတူး သူတွေဟာ နေ့စဉ်ထမင်းစားတွင်းသွား ဆိုတဲ့ သံသရာနဲ့လည်ပတ်နေရတာပါ။ နံနက်စာ (၈)နာရီမှာစား၊ (၉)နာရီခွဲဆို ရင် ကိုယ်လုပ်ရာတွင်းရှိတဲ့ဆီသွားပြီး တွင်းဆင်းကြရတာ နေ့လယ်စာကိုတော့ (၁)နာရီလောက်မှာ ပုံမှန်စားကြပါတယ်။ ညနေ (၅)နာရီမှာ တွင်းသိမ်းပြီးပြန်ကာ ညမိုးချုပ်မှာ ညစာစားကြပါတယ်။ အဲဒီလို နေ့စဉ် ထမင်း (၃) နပ်စားကာ နေ့ တွေကိုကျော်ဖြတ်နေကြရခြင်းပါပဲ။

အဲဒီလိုကျော်ဖြတ်နေရင်း အချိန် တွေတရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးနေကြသလို အဲဒီ အချိန်အတွင်းမှာပဲ ကျောက်ကြီးရလို့ ချမ်းသာသူတွေကချမ်းသာ၊ အိမ်ထောင် ကျသူတွေက၊ သေသူတွေသေနေအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့နေရပါတယ်။

အိုက်မောဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ကျွန်တော် တို့ဆိုတာက ရွာချင်းကကွာသွားတော့ သိပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ကျောက်ပြာ သွင်းနဲ့ကျောက်ဖျာဆိုတာ မဝေးပေမယ့် လူဆိုတာ သူ့အလုပ်ကိုယ်အလုပ်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိဖြတ်သန်းနေကြတာမို့ မဆုံ မကြုံဖြစ်တာ အဆန်းတော့မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေရွေ့လျား နေပါတယ်။

သူသွားနေတာက စိန်နီလာ သူငွေးဦးဖိုးစိန်ရဲ့တွင်းပါ။ ဦးဖိုးစိန်က တုပ်ပြင်ချေးပြောင်းရွှေ့နေထိုင်တာကြာ ပါပြီ။ တောမှာ ဓားပြရန်ကြောက်လို့ပါ။ ဒီတော့ ကျောက်ပြာသွင်းရွာလယ်က ဦးဖိုးစိန်ရဲ့တိုက်မှာ ကိုရွှေထွန်းနဲ့ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ကြရတာပါ။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ ရုပ်ရည် အထိုက်အလျောက်ရှိတဲ့ အိုက်မောဟာ ကျောက်ပြာသွင်းသူနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး နီးမအိမ်မှာလိုက်နေပါတယ်။ သူ့မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်က ဆောင့်ဘဝညအလားကွယ်သီချင်းဆိုပြီး ကျောက်ပြာသွင်းကဖိုးအေးက တလော နဲ့လိုက်ပေးတာ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ မေ့စရာတစ်ခုကျန်နေပါသေးတယ်။

အဲဒါက သူ့ရဲ့မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်ပေးရတော့ကာ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ မှုန်ရွှေရည်နဲ့ ချိန်းထားတာလို့ပြီး တစ်သက်တာဝေးသွားခဲ့ရတာကလည်း မေ့လို့မရတဲ့အရာတစ်ခုပါ။ ဘယ်လောက် ချစ်ပါစေ ချစ်တိုင်းလည်းမညားတတ်ဘူး ဆိုတာ အဲဒါက သက်သေပါ။ ဘဝ ရေစက်ရုံမှာသာ နှစ်ကိုယ်တူပေါင်းသင်း ရတာပါ။ ရေစက်ကုန်ပြန်ရင်လည်း ရှင်ကဲ့ သို့မဟုတ် သေကဲ့နဲ့ကြုံရပြန်ပါတယ်။ ဒါမေ့တာပါ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် လည်းအိမ်ထောင်ကျပေါ့လေ။ ထွန်းမောင် ကတော့ ကျွန်တော်အပို့ကောင်းတာ ကြောင့် ရန်ကုန်သူမပြုံးနဲ့ အိမ်ထောင် ကျပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘဝတွေရုန်းကန်နေကြရ တဲ့အခါ အောင်မြင်သူတွေရှိတယ်။ မအောင်မြင်သူတွေလည်းရှိပါတယ်။ အောင်မြင်သူတွေထဲမှာ အိုက်မောလည်း ပါပါတယ်။ အိုက်မောဟာ ဒီတီဆိုင်ကယ် အနက်ကြီးဝယ်စီးကာ ကျောက်ပြာသွင်း မှာ ပထမဦးဆုံးဝယ်စီးသူအဖြစ် နာမည် ကြီးလှပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဆန်းကြယ် တဲ့ သူ့ရဲ့အဖြစ်ကို တင်ပြပါဦးမယ်။

၁ အစ်မကစောင့်ရှောက်နေတယ်

အိုက်မောတို့ရဲ့မိဘပိုင်ခြံကြီးတစ် ခြံ ကားလမ်းဘေးမှာတည်ရှိတဲ့စခန်းကြီး ရွာရဲ့အနီးမှာတည်ရှိပါတယ်။ အိုက်မော ဟာ စီးပွားရေးကို ဘက်စုံလုပ်သူပါ။ တွင်းလည်းထောင်တယ်။ ကျောက် လည်းဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်။ စခန်းကြီး ကခြံကြီးမှလည်း မြစ်ကြီးနားဘက်က ဂရိတ်ဖရူမျိုးတွေဝယ်ပြီးစိုက်ပါတယ်။ မြေကို ကျွဲတွေနဲ့ထွန်ယက်ရှင်းလင်းပါ တယ်။ သူ့မှာ ကျွဲတွေလည်းရှိတယ်။ နောက်ပိုင်း ဂရိတ်ဖရူကင်းကူးမျိုးပင်တွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းချတယ်။ အလွန်အောင် မြင်ပါတယ်။ အိုက်မောရဲ့ပြုတ်ခဲနေ အောင်သီးတဲ့ ဂရိတ်ဖရူပြာ အဲဒီတုန်း က မိုးကုတ်မှာ စံပြစိုက်ခင်းပါ။ ဒီတော့ အိုက်မော နာမည်အရမ်းကြီးပါတယ်။ ကြီးသူလောက်လည်း စီးပွားတက်လာ လိုက်တာ နောက်ပိုင်း အလွန်တန်ဖိုးကြီး တဲ့ ဗင်ကားတောင်ဝယ်စီးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အိုက်မော အိပ်မက် မကြာမကြာမက်တတ်တာက သူငယ် ငယ်လေးတုန်းက သူ့ကိုထိန်းခဲ့တဲ့ အစ်မ ကို အိပ်မက်ထဲမှာပြန်ပြန်တွေ့နေရတာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆန်းတာက သူ့အစ်မ ဟာ လူ့အသွင်ကနေပြီး -

“ငါ့မောင်လေးကို အစ်မစောင့် ရှောက်နေတာ ဘာမှမပုံနဲ့နော်”

လို့ပြောပြီးတိုင်း မြွေတစ်ကောင် အသွင်ပြောင်းပြောင်းသွားတာပဲ။ အဲဒီ လို မြွေအသွင်ပြောင်းသွားပြီးဆိုရင် အိုက် မောဟာ လန့်လန့်ပြီးနိုးလာလေ့ရှိတယ်။

သူ့အစ်မ အနောင်ဆုံးပါးသွားခဲ့ တာ သူငယ်ငယ်လေးကတည်းကပါ။ အပျိုအရွယ် လှလှပပပါ။ ဒီတုန်းက သူ ငိုလို့မဆုံးခဲ့ဘူး။ သူနဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့တဲ့ အစ်မလေ။ အမေဆုံးသွားတော့ အစ်မကသာ သူ့ကိုအမေလိုထိန်းခဲ့တာ ကလား။ နောက်ပိုင်း သူ့ပြေးလွှားဆော့ ကစားနိုင်တဲ့အရွယ်မှာ အစ်မဟာ မဖျား မနာပါဘဲ တုံးခနဲလဲသေခဲ့ရတာ ရုတ်တ ရက်ကြီးခဲ့ခွာသွားတော့ကာ အိုက်မော ရူးလူမတတ်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူ့အဖေလည်းဆုံးပြန်ပါ တယ်။ တွယ်ရာမဲ့ဘဝမှာကျောက်ဖျာက ဦးလေးဖြစ်တဲ့ ဆရာဦးအောင်ရတ ခေါ် ယူဇွေးစားခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ဦးအောင်ရရဲ့ ညီမလေးလည်း အပျိုအရွယ်မှာ ဘာ ရောဂါမှမဖြစ်ဘဲ တုံးခနဲလဲသေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုသေရခြင်းတွေဟာ အလွန်ထက် တဲ့စွန်းမတွေ့ရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပညာနဲ့သတ် တာမို့ အဲဒီအစွမ်းထက်တဲ့စွန်းတွေကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှမလုပ်နိုင်ကြပါဘူး။ လူတိုင်းက သူတို့ကိုကြောက်နေရတဲ့ ခေတ်ပါ။ ဦးအောင်ရဟာ သူ့ညီမ မျက်စိ အောက်မှာ မရှုမလှအကောင်းပကတိ ကနေသေရတာကို စိတ်မှာခံပြင်းပြီး ဆရာကြီးသြစိဏ္ဍာဆီမှာ ဆရာဂိုဏ်း တက်ကာ ပယောဂဆရာဖြစ်လာသူပါ။ အစွမ်းထက်တဲ့ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ကျော်ကြားပါတယ်။

ကိုအောင်ရအမေက ကျောက် ကုန်သည် ဖွားမွေးပါ။ ဖွားမွေးဆိုတဲ့ အတိုင်း ကလေးတွေအများကြီးမွေးခဲ့ပေ မယ့် သားကိုအောင်ရနဲ့ သမီးလေးတစ် ဦးသာ အဖတ်တင်ပါတယ်။ သမီးလေး အပျိုရွယ်အရောက်မှာတော့ အမည်ရှာ မရတဲ့ရောဂါနဲ့ ရုတ်ခြည်းပဲအကောင်း ပကတိကနေ ကွယ်လွန်ပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် အလွန်ခံပြင်းတဲ့ကိုအောင်ရဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပဲ နမ့်ဆမ်မြို့နယ် တော့ဆန်ရွာဘက်တက်ကာ နာမည်ကြီး ပယောဂဆရာဦးသြစိဏ္ဍာထံမှာ ပယောဂ ပညာသင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းပါ။ ဒီလို နဲ့ ဦးအောင်ရဟာ ဆရာလည်းလုပ် ပေါလ်လည်းလုပ်ပါတယ်။ ဦးအောင်ရ

ဟာ အိုက်မောရဲ့ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်စပ်ပါတယ်။ ဦးလေးအရင်းမဟုတ်ပါဘူး။

အိုက်မောဟာ သူ့အစ်မအသွင်ကနေ မြွေအသွင်ပြောင်းပြောင်းသွားတာ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့တွေ့နေရတော့ သူ့အစ်မဟာ မြွေများဖြစ်နေပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာပါတယ်။ မကြာမီမှာပဲ သူ့ခြံထဲမှာ စပါးကြီးမြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာကြုံကြုံနေရပါတယ်။ သူ့ခြံရဲ့တောင်ဘက်မှာ လျှို့ဝှက်တောတောင်တွေပိတ်ဝန်းနေလေတော့ တောထဲကမြွေနေမှာပါလို့ပဲ အမှတ်တမဲ့တွေးမိပါတယ်။

'ငါ့မောင်ကို စောင့်ရှောက်နေပါတယ်' ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သူလုပ်သမျှကြသမျှတွေအောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းပြီး ချမ်းသာလာတာဟာ သူ့အစ်မက စောင့်ရှောက်နေလို့လားဆိုတဲ့သံသယအတွေးလည်းဝင်မိပါတယ်။ မပြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ချမ်းသာတာ၊ ငါ့ကြိုးစားရှာဖွေလို့ ချမ်းသာလာတာ၊ ငါ့အစ်မကမြွေဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သူက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲ၊ ဘာများတတ်နိုင်မှာလို့လဲ။ ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ငါ ငါ့ဟာငါရှာတတ်လို့ ချမ်းသာတာလို့ပဲ ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ မာနထားလိုက်ခြင်းပါ။ ထားမည်ဆိုလည်း ထားလောက်စရာပါပဲ။ အရာရာပြည့်စုံနေခဲ့ပြီလေ။ ငွေရှိတော့ကာ လူရာလည်းဝင်သွားတာပေါ့။ ဂရိတ်ဖရနဲ့ပတ်သက်ရင် အတော်ကျွမ်းကျင်နေလေတော့ ဂရိတ်ဖရခြံတည်လို့သူတွေဟာ သူ့ဆီမှာနည်းနာခံယူကြရတယ်။ ပျိုးဖင်ဝယ်ယူကြရတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ဂရိတ်ဖရနဲ့ပတ်သက်ရင် ဆရာကြီးတစ်ပါးပါပဲ။ မိုးကုတ်မှာ ပထမဦးဆုံး ဂရိတ်ဖရခြံ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းအောင်ပြုစုပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးပါ။

□ မာနဆိပ်တက်ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ရဲ့သူငယ်ချင်း အိုက်မောရဲ့အောင်မြင်မှုတွေကို ကျွန်တော်တို့က အားကျဂုဏ်ယူနေတာပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ်တော့ပါဘူး။ မလုပ်ဆို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတာတောင် အားနာပါးနာ နှုတ်ဆက်ဖော်မရတော့ပါဘူး။ တကယ့်သူစိမ်းတွေလိုပြန်ဖြစ်သွားတာပါ။

သူက ကားတဝိုက်စီးနေချိန်မှာ

ကျွန်တော်ကစက်ဘီးတဂျောက်ဂျောက်နင်းနေတဲ့ဘဝဆိုတော့ ဘဝအလွှာက အလွန်ကွာခြားသွားခဲ့ပြီလေ။ ဒီတော့ကာ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးမကြုံဘူးတဲ့ သူစိမ်းတွေလိုကို တွေ့တိုင်းမျက်နှာလွဲလွဲသွားတတ်လေတော့ ကျွန်တော်ကလည်း မမြင်ဟန်ပြုရတာပေါ့လေ။ အိန္ဒိယကို စလောင်းခွဲနဲ့ဖုံးမှအဆင်ပြေသတဲ့ ဆင်းရဲသားဆိုတာဟာလည်း ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် မာနတော့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူစိမ်းလုံးလုံးပြန်ဖြစ်သွားပါရော။ အဲဒီတော့ အိုက်မောကို ကျွန်တော်မတွေ့ချင်မမြင်ချင်တော့ပါဘူး။ အိတ်ဖောင်းရင် စိတ်ပြောင်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တကယ်မှန်ပါလားလို့လည်း တွေးမိပါတယ်။

မတွေ့ချင်မြင်လျက်သားဆိုတာလိုပေါ့လေ။ မတွေ့ချင်လည်း ကျပ်ပြင်ဈေးနေ့ဆို ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ဆိုင်မှာ တွေ့တွေ့နေရတယ်။ ကျောက်ဖျာရွာက ဦးသိန်းမောင်၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့က ကျပ်ပြင်ဈေးကားလမ်းဘေးမှာ စားသောက်ကုန်စုံဖြစ်တဲ့ ဆန်၊ ဆီစတာတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားတယ်။ ကျောက်ပြာသစ်ကျောက်ဖျာကလူတွေ ကျပ်ပြင်ဈေးနေ့ရောက်လို့ ဈေးလာဝယ်ရင် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ စတည်းချကြတယ်။ ဈေးဝယ်ကြတယ်။

အဲဒီဆိုင်မှာ အိုက်မောကို မိန့်မိန့်ကြီးတွေ ရတတ်တယ်။ ချမ်းသာတော့အရာဝင်တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကိုတော့ အမြဲတမ်းပဲမသိဟန်ဆောင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မမြင်ဟန်ပြုရတာပေါ့။ တကယ်တော့ အိုက်မောဟာ မာနဆိပ်ငယ်ထိပ်ရောက်နေတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

သူရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ထွန်းမောင်ရယ်၊ ကင်းစောင့်ခွဲကြတဲ့ပျော်စရာညတွေကို အသိအမှတ်မပြုတော့ပါဘူး။ ဈေးဆိုတာကလည်း ငါးရက်တစ်ဈေးမလာလို့မရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မှာ တွင်းသားတွေရှိနေတဲ့အတွက် ကြောင့်ပါပဲ။ ဒီတော့ မလာချင်လည်းလာရတယ်။ ဝယ်ပြီး စက်ဘီးနဲ့ သယ်ရခြင်းပါ။

ဒီလိုတွေကြုံရတော့ကာ စိတ်ထဲမှာမကောင်းပါဘူး။ မခေါ်နိုင်မပြောနိုင်ရအောင် သူ့ဆီက ချေးမှာငှားမှာများကြောက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ချမ်းသာဆင်းရဲ ခွဲခြားခြင်းလားစသည်ဖြင့်ပေါ့လေ တွေးမိပါတယ်။ သူ့ထက်ချမ်းသာတဲ့သူဌေးတွေတောင် ငါ့ကိုခေါ်ခေါ်

ပြောပြောလုပ်ပါတယ်။ သူ့ကုမ္ပဏီ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်။ တကယ်တော့ ပစ္စည်းမာနဆိပ်ငယ်ထိပ်ရောက်သွားတယ်လို့ ဆိုရတော့မှာပါပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ကြီးရတုန်းက ချမ်းသာခဲ့ဖူးပါတယ်။ အိတ်ဖောင်းပေမယ့် စိတ်မပြောင်းခဲ့ပါဘူး။ မိကုတ်ဆိုတာ သစ်ဂုတ်မြင့်တုံမြက်မြင့်တုံဆိုတာလို မကြာမကြာကြုံရတတ်တာပါ။ ဒီတော့ လူတစ်ယောက်ကို အထင်လည်းမသေးရပါဘူး။ အထင်လည်းမကြီးရပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အပြောင်းအလဲဆိုတာတွေက မျက်လှည့်ပြသလို မြန်တတ်လွန်းလို့ပါ။

□ ဆိုင်ကယ်စတန့်မင်းသား

အိုက်မောဟာ ရှမ်းဖြစ်လေတော့ အသားဖြူပါတယ်။ မျက်နှာကဝိုင်းဝိုင်းဆိုတော့ သူဟာ စစ်စစ်နှစ်နှစ်လှသမဟုတ်သော်လည်း မြင်းတစ်ပြေးအလှိုင်ရှင်ပါ။ ရုတ်တရက်ဆိုလှတယ်ထင်ရတဲ့ လျှပ်တစ်ပြတ်အလှပိုင်ရှင်ပါ။

သူဟာ သူများထက်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလို့သူပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဒီတီဆိုင်ကယ်ကြီးနဲ့ လူတွေရေမှာ အမျိုးမျိုးစတန့်ထွင်ပြီး စီးပြလေ့ရှိတယ်။ 'ဆိုင်ကယ်စတန့်မင်းသားဟေ့ လို့ လူတွေကမြှောက်ပေးရင် သူပညာတွေ့၊ သူ့အစွမ်းတွေ အသားကုန်ထုတ်ပြတတ်တာပါ။ မိကုတ်မှာရော ကျပ်ပြင်မှာရော အနှံ့ဆိုပါတော့။

ဘုရားစောင်းတန်းလှေကားထစ်တွေကိုစီးတက်ပြတယ်။ စီးဆင်းပြတယ်။ ဒါလောက်ကတော့အိုက်မောကအဟွေပါ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျောက်ပြာသစ်ဘုရားတောင်ပေါ်က စီးဆင်းပြီး လှေကုန်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

သူ့အိမ်ကတွင်းသားတွေက သူ့ဒီတီဆိုင်ကယ်ကြီးကို ဝါးလုံးနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး အလွန်မတ်စောက်မြင့်မားတဲ့ ကျောက်ပြာသစ်ဘုရားတောင်ထိပ်ကို တင်ပေးရတယ်။ တောင်ထိပ်ကနေ မတ်စောက်တဲ့လှေကားထစ်တွေကို စီးဆင်းတယ်။ အောက်ရောက်တာနဲ့ တွင်းသားတွေထဲပြန်ထမ်းတင်ရပြန်တယ်။ ထမ်းတင်လို့စီးဆင်းလိုက်နဲ့ တွင်းသားတွေဖတ်ဖတ်မောပြီး လျှာထွက်လှမတတ်ဒုက္ခရောက်ကြတာပါ။ သူ့ဆန်စားတော့လည်း စားတာပေါ့လေ။ အဲ - ကျောက်ပြာသစ်ဘုရားတောင်အတက်က မကားစားတော့ သူ့စီးတက်လို့မရဘူး။ မိုးကုတ်ဖောင်တော်ဦးစောင်းလန်းကပြေတော့

စီးတက်၊ စီးဆင်းလုပ်ပြုလို့ရတယ်။ ဒါက လည်း ဘုရားလူကြီးတွေမသိလို့ပါ။ သိရင် စောင်းတန်းတွေပျက်ကုန်မှာဆိုပြီးလက်ခံ မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အိုက်မောက ကျွမ်းကျွမ်း ကျင့်ကျင့် စီးပြန်နိုင်ပါတယ်။ ဆပ်ကပ်ထဲ ကနီးနီးကို လူတွေကိုစီးပြနေလေတော့ သူ့သတင်းက ဟိုးဟိုးကျော်ပါပဲ။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလို့တဲ့။ အနု ပညာပိုး စတင်ဝင်ရောက်ထိုးဆွလာခြင်း ပါ။ အဲဒါက စတာပါပဲ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဆိုင်ကယ် အမြင့်ခန့်လေ့ကျင့်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားက အမြင့်ခန့်တွေကိုအားကျပြီး လေ့ကျင့် တာပါ။ ဒါကလည်း တယ်မလွယ်တဲ့ အလုပ်ပါ။ ပြေးလမ်းမှာ သစ်သားမျော တက်ခိုရိုက်ပြီးလေ့ကျင့်ရခြင်းပါ။ အကျ မတော်ရင် ကျိုးပဲ့သွားနိုင်တယ်။ ယုတ်စွ အဆုံး သေတောင်သေနိုင်တဲ့အနေအ ထားပါ။

လေ့ကျင့်လို့ ကျွမ်းကျင်တာနဲ့ အိုက်မောကဓာတ်ပုံဆရာတွေဖိတ်ကြား ပြီး သူနဲ့ ဆိုင်ကယ် ကောင်းကင်မှာပျံ တက်နေတဲ့ပုံကို အကောင်းဆုံးဖြစ် အောင်ရိုက်ပေးပါ။ သူ့အကြိုက်ဆုံး ပထမဆရာတဲ့ပုံကို ငွေငါးသောင်းခိုးမြှင့် မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က ငွေငါးသောင်းဟာ နည်းနည်းမှမဟုတ်တာ။ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ဖိတ်ဝင်စားကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အိုက်မော နဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ သဘောတူညီပြီး သူ့ရဲ့အမြင့်ခန့်စတန်းကို အောက်ပင့် ရိုက်ချက်တွေနဲ့ ရိုက်ကြတယ်။ သူက လည်း အကြိမ်ကြိမ် အချိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ သစ်သားမျောစင်ကနေ လေထဲခန့်ပျံ တာ စတန်းတွေလုပ်ပြတယ်။ ဓာတ်ပုံ ဆရာတွေကလည်း ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး ပြောင်းတာ ရိုက်ကြတာပေါ့လေ။

ပုံပေါင်းအတော်များများထွက် လာတယ်။ ပုံထွက်တွေမည့်ကြပေမယ့် ဆိုင်ကယ်နဲ့အိုက်မောဟာ အပင်တွေရဲ့ ထိပ်ဖျားက လွတ်လွတ်ကွတ်ကွတ် တောင်းကင်မှာပျံသန်းနေတဲ့ပုံကိုအောင် ရိုက်နိုင်သူက ပထမဆရာသွားခဲ့ပါတယ်။ တုန့်တဲ့ဓာတ်ပုံဆရာတွေကိုလည်း နှစ်သိမ့် ဆုတွေပေးခဲ့တာကြောင့် အားလုံး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရတဲ့ပုံပါ။

အဲဒီပထမဆရာတဲ့ပုံကို ရုပ်ရှင် မင်းသား မင်းသမီးတွေ အလှူချိတ်ပုံကြီး တွေလုပ်ကြသလို အိုက်မောကလည်း မန္တလေးဆင်းပြီး ပုံကြီးတွေများစွာရိုက်

လာ ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပုံတွေကို မိုးကုတ်နဲ့ကျပ်ပြင်ကစာအုပ်ဆိုင်ကြီးတွေ မှာတင်ပြီးရောင်းစေပါတယ်။ ဒီသတင်း တွေ စုံစုံစေ့စေ့ကြားနေရပါတယ်။

ကျွန်တော်က စာလူပိုးဆိုတော့ မိုးကုတ်ရောက်တာနဲ့ အောင်နန်းအထက် တန်းကျောင်းကြီးရှေ့က လူထုစာပေနဲ့ စာနယ်ဇင်းဆိုင်ကိုရောက်စမြဲပါ။ မဂ္ဂဇင်း တွေ၊ သူတပဒေသာစာစောင်တွေဝယ် ဖတ်တာပါ။ အဲဒီမှာ အိုက်မောရဲ့ ဆိုင်ကယ်စတန်းပုံတွေတစ်ထပ်ကြီးတွေ ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မရွှေမိကို 'ဒီပုံတွေရောင်းရရဲ့လား' လို့ မေးတော့ 'မရောင်းရဘူးတဲ့။ လာတင်ထားလို့သာ လက်ခံထားရတာ' လို့ ပြောပြပါတယ်။ ပုံကအတော်ကောင်းပါတယ်။ အိုက်မော က ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်နဲ့အကျအနပါပဲ။ သူ့ပုံတွေကို လူတွေက ဘာလို့အားမပေး သလဲတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။

နောက်ပိုင်း မရောင်းရတော့ ဆိုင် မှာတင်ထားတာတွေပြန်ယူပြီး ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေကို လိုက်ဝေစစ်လိုက်တယ်ကြား တာပါပဲ။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့အနုပညာပိုးထိုး ခြင်းရဲ့ ပထမမြေလှမ်းပါပဲ။

၁ စပါးကြီးမြေကြီးဖမ်းခိုပြီ

ပိုစတာပုံတွေ မအောင်မြင်တော့ ခေတ္တခြေငြိမ်သွားပြီး အိုက်မောဟာ စခန်းကြီးတ ဂရိတ်ဖရဲခြံမှာမြနေပြန် တယ်။ အိုက်မောမှာ တော်တာတွေရှိ တယ်။ အဲဒါက ဆေးမသောက်ဘူး၊ ကွမ်းမစားဘူး၊ အရက်မသောက်ဘူး။ လောင်းကစားမလုပ်ဘူး။ အနုပညာပိုး ထိုးတာပဲပြောစရာရှိတာ။ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ မရိုက်မကြောက် လုပ်ပြရတယ်။ နဂိုကလည်း အဆီအတီး အလွန်ကောင်းတဲ့ကောင်ပါ။ အခြေခံဇီဝ ရှိတယ်ဆို မမှားပါဘူး။

ဂရိတ်ဖရဲခြံမှာလည်း တပည့်တွေ ရှိနေတော့ သူ့အဖို့ပုံစရာမရှိပါဘူး။ ရေ လောင်းပေါင်းသင် သူ့လူနဲ့သူရှိပြီးသား ပါ။ ဒီအထိ သူ့အဖို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေ တာပါ။ တစ်နေ့မှာ သူ့ရဲ့ပင်ကားလေးနဲ့ သူ့ခြံရောက်တော့ သူ့တပည့်တွေက ထူးဆန်းတဲ့သတင်းပေးတယ်။

"ဆရာ၊ ဆရာ့ခြံစပ်မှာ စပါးကြီး မြေကြီးတစ်ကောင်ခွေနေတာ နည်းတာ ကြီးမဟုတ်ဘူးဗျ။ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိ တယ်။ ဆရာကြည့်မလား"

"အေး - ကြည့်မှာပေါ့ဟ၊ ဘယ်

နားမှာတုံး" "လာ-ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လိုက် ပြမယ်"

ဆိုပြီး သူ့တပည့်နှစ်ဦးက တောင် ဘက်ခြမ်းတောနဲ့စပ်နေတဲ့ စည်းရိုးနား ခေါ်သွားတယ်။ စည်းအလုံကာစည်း မဟုတ်ဘဲ ခြံအမှတ်အဖြစ် ဝါးလုံးတန်း သုံးတန်းသာကာထားတဲ့စည်းရိုးမို့ အိပ် ပျော်နေဟန်ရှိတဲ့မြေအခွေပုံကြီးကိုမြင်ရ ပါတယ်။

"ဟား-နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ် ဘူးပဲ။ ခြေသလုံးလောက်တောင်ရှိတာပဲ။ ဒီကောင်ကြီးအစာမျိုးပြီးအိပ်နေတာနေမှာ။ အရင်က တိုခြံထဲမကြာမကြာဖြတ်သွား နေတာ ဒီကောင်ကြီးပဲနေမှာ"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ ဒီအရွယ်ပဲ။ ဒီကောင်ကြီးပဲနေမှာ"

"ဒါဆို တို့ ဒီမြေကြီးကိုဖမ်းကြရ အောင်လား"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆရာ၊ စပါးကြီး သည်းခြေရချင်လို့လား"

"အိုကွာ - မင်းတို့ တယ်ည့်တာပဲ။

မြို့တကရုတ်တွေ လီရှောတွေက ဒါမျိုး ဆို ဈေးကြီးပေးပြီးဝယ်စားတာကွ။ အဲဒါ မြို့တက်ရောင်းရင် အတော်များများရ နိုင်တယ်။ အဲဒါ တို့ဘယ်လိုဖမ်းကြမယ်"

"ဒါများဆရာရယ်၊ ဆာလာအိတ် ကြီးတွေရှိတာပဲ။ ဆာလာအိတ်နဲ့စွပ်ဖမ်း ရင်ရပါတယ်"

"ကဲ - ဒါဆို မောင်ဝင်းအိတ်သွား ယူကွာ။ အကြီးဆုံးအိတ်ယူခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကွ - ဆရာ"

ဆိုပြီး မောင်ဝင်းပြေးသွားပါ တယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ ဆာလာအိတ် ကြီးတစ်လုံးယူလာပါတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အိတ်အဝကို အိုက်မောက အသင့်ပြင် လိုက်ပါတယ်။

"ငါတို့သုံးယောက် အဝတ်နဲ့စွပ်ပြီး တာနဲ့ မြေကြီးနီးမှာသေချာတယ်။ ဒါဆို ရုန်းထွက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ အိတ် စွပ်ပြီးတာနဲ့ ငါက အိတ်အဝကို မြဲမြဲတိုင် ထားတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က မြေ ကြီးကို အိတ်ထဲတွန်းထည့်သိလား။ ဒီ မြေမျိုးကမကိုက်တတ်ဘူး။ ကိုက်မိလည်း အဆိပ်မပြင်းဘူး။ မြန်မြန်လုပ်မယ်။ ကဲ- စပါး"

ဆိုပြီး အိုက်မောက မြေပုံကြီးကို အိတ်နဲ့စွပ်ကာ အဝကိုဖိကိုင်ထားပါ တယ်။ မောင်ဝင်းတို့နှစ်ယောက်က တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးကိုတွန်းအထည့်ဆု အိုက်မောက အိတ်အဝကိုမြှောက်ပြီး

လိမ်လိုက်ပါတယ်။ တကယ့်ခဏလေး အတွင်းမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့မြွေကြီးကို ဖမ်းလိုက်နိုင်ခြင်းပါပဲ။ အစာမျိုးပြီးနဲ့ နေတဲ့ မြွေကြီးဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မလုပ် ပါဘူး။ အနည်းငယ်သာလှုပ်ရှားမှုပြုပါတယ်။ အိတ်အဝကို နှိုးနှိုးစည်းနှောင်ကာ မောင်ဝင်းတို့ကိုမစေပြီး ကားနောက်ခန်း မှာတင်ကာ ကျောက်ပြာသဒ်ဆီပြန် မောင်းခဲ့ပါတယ်။

အိုက်မောက ပျော်နေတာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နက်ဖြန်မှာ မိုးကုတ် ထာပွဲသွားပြီး လူတွေအံ့ဩသွားအောင် စတန်ပြကွက်တွေမြွေနှံ့ပြဖို့စိတ်ကူးရလို့ ပါပဲ။ ပြီးတော့မှ ကြိုက်ဈေးရရင် ရောင်း ခဲ့မှာပါ။

၁ အစ်မကိုမသတ်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်

“အစ်မ... အစ်မ ဟုတ်ပါတယ် အစ်မပါ”

သူ့ဆီလာနေသူကို ပိုးတဝါးမှ သည် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရတဲ့အခါ အမှန်တကယ်ပဲ သူ့အစ်မ အဲဒီအခါဖြစ် နေတယ်။ သူက ဘာမှမပြောရမီမှာပဲ သူ့အစ်မကစပြောတယ်။

“မောင်လေး၊ အစ်မကိုဖမ်းထား တယ်ကွယ်။ အဲဒါ အစ်မကိုမသတ်ပါနဲ့။ အစ်မကိုသတ်ရင် မောင်လေးကိုစောင့် ရှောက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မောင် လေးဒုက္ခရောက်မှာမို့လို့ အစ်မပြောတာ ပါ။ အစ်မကို ခြံစပ်မှာပြန်လွှတ်ပေးပါ နော်။ မောင်လေး အစ်မကိုမသတ်ပါနဲ့။ အစ်မကိုမသတ်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်”

လို့ပြောပြီး မျက်ရည်တွေကျနေ ပါတယ်။ ပြီးတော့ မြွေကြီးတစ်ကောင် အသွင်ပြောင်းသွားပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ လန်ပြီး အိုက်မောအိပ်ရာကနိုးပါတယ်။ မိုးတောင်လင်းစပြုနေပါပြီ။ အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားနေပြန်ပါတယ်။

ဘာမှမဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ငါ စိတ်စွဲလို့မက်တာနေမှာပါ။ ငါ့အစ်မက နေ မြွေတော့မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး။ ငါ စိတ်စွဲလို့နေမှာပါ။ ပြန်လွှတ်လိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးအခွင့်အရေးရဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။

ကြုံတုန်းကြိုက်တုန်း ဒီနေ့မိုးကုတ် ထာပွဲကလူတွေပြုသွားအောင် မြွေနှံ့ စတန်ပြရမယ်။ ဟုတ်တယ်၊ လူတွေ အရမ်းအံ့ဩကြမှာ။ အိုက်မောက ပိုပြီး နာမည်ကြီးသွားဦးမှာပေါ့လေ။ မိုးကုတ် ကလူတွေ ဒါမျိုးမြင်ဖူးကြမယ်မထင်ဘူး။

ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက် လေမလဲ။

ပြီးတော့ စပါးကြီးမြွေအကြောင်း ရှင်းပြရင်း မြွေကိုရောင်းရမယ်။ သူ့ဌေး တွေဝယ်ကြမယ်ထင်ပါတယ်။ ဩော် - ပိုက်ဆံများချင်တော့လည်း ပဲကရုန်း ကရဆိုတာလိုဖြစ်နေပါလား

စသည်တွေပြီး အိုက်မောကျေနပ် နေလေရဲ့။

၁ ထာပွဲမှာ

ထာပွဲက ပိတ်စွယ်ကားလမ်းကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်ဂိဇ္ဈကုတ်တောင်ခြေကွင်း မှာတည်ရှိတာပါ။ ထာပွဲဆိုတာ ကျောက် တွေရောင်းဝယ်တဲ့ ကျောက်ဈေးပါ။ ကျောက်ကုန်သည်တွေ၊ ပွဲစားတွေနဲ့ အလွန်စည်ကားလှပါတယ်။

နေပဏ္ဍာရင့်တဲ့ မနက်ကိုးနာရီ လောက်ဆိုရင် စည်ပါပြီ။ ကျောက်ဆို တာ နေပဏ္ဍာပွင့်လေလှလေပါ။ ဒီတော့ နေပဏ္ဍာကို အားကိုးကြပါတယ်။ပဏ္ဍာ ဆိုတာ အလင်းရောင်ကိုခေါ်ကြခြင်းပါ။

အဲဒီလို ထာပွဲလူစည်ကားတဲ့အ ချိန်မှာပဲ အိုက်မော ရောက်လာပါတယ်။ ကားနောက်ဖုံးဖွင့်ပြီး အိတ်ကိုဖြေပါ တယ်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲကမြွေကြီးကို မကြောက်မရွံ့ ဦးခေါင်းကကိုင်ကာ ဆွဲ ထုတ်ပြီး လည်ပင်းမှာသိုင်းလိုက်ကာ ထာပွဲလူတွေထဲဝင်လာတော့တာပါပဲ။ စပါးကြီးမြွေဆိုတာမျိုးကလည်း ခပ်ငြိမ် ငြိမ်နေတတ်တာမို့ - အိုက်မောပြုသမျှ ရုန်းကန်ခြင်းမရှိပါဘူး။ လူအများစုက တော့ ကြောက်လို့ နောက်ဆုတ်ကုန်ကြ ပါတယ်။

“ကဲကဲ- စပါးကြီးမြွေနော်၊ ဝယ် ကြမလား။ စပါးကြီးဆိုတာ စစ်မစစ် ဟောဒီနှာခေါင်းပေါက်ကိုကြည့်ပါ။ စပါး ကြီးဆိုတဲ့အမည်ကို အကွရာတန်ဖိုးနဲ့ရေ တွက်ရင် ၈ - သုံး၊ ပါး - ငါး၊ ကြီး-နှစ် ဟောပေါင်းကြည့်လိုက် (၁၀)ရပါတယ်။ စပါးကြီးမှန်ရင် နှာခေါင်းပေါက်ဆယ် ပေါက်ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ဟောဒီစပါးကြီးပါး စပ်ရဲ့အပေါ်မှာ နှာခေါင်းပေါက်ဆယ် ပေါက်ပါပါတယ်။အသေအချာရေတွက် ကြည့်ပါ။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒါ စပါးအုံးမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ စပါးကြီး သည်းခြေစစ်စစ်ရနိုင်ပါတယ်။ တန်ဖိုး လည်း အလွန်ကြီးပါတယ်။ ရောဂါမျိုးစုံ လည်းကုလို့ရပါတယ်။စပါးကြီးရဲ့အသား ကလည်း စားလို့အလွန်နူးညံ့တယ်။ ဆေးဖက်လည်းဝင်တယ်”

ဘာဘာသာသာ ပိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကိုရှင်းပြနေပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ လူတွေက ဆိုင်ကယ်စတန်မင်းသား ကတော့ တစ်မျိုးလုပ်လာပြန်ပြီဟေ့ လို့ တီးတိုးဝေဖန်ကြပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အိုက်မောက စပဲဖြူအမူအရာနဲ့ တကယ် မြွေအလမှာယ်ဆရာကြီးစတိုင်မျိုးနဲ့လုပ် နေတာလေ။ မြွေကြီးကလေးတော့ကာ အလွန်ကြာကြာကြီးပတ်မထားနိုင်ဘဲ ကားဆီပြန်သွားကာ အိတ်ထဲပြန်ထည့် ပြီး အိတ်နဲ့ထမ်းယူလာပြန်ပါတယ်။ နောက်တစ်နေရာမှာသွားပြီး မြွေကြီးကို ကြေညာပြန်ပါတယ်။ ဝယ်မယ့်သူက အတော်နဲ့မပေါ်လာပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်တဲ့ ရှမ်း၊ပလောင်၊ ဗမာစတဲ့လူတွေကတော့ ဒီလိုမျိုးအရှင် လာရောင်းရင် ဝယ်မစားကြပါဘူး။ ပုံသကူလို့ခေါ်တဲ့အသေသားလာရောင်း မှ စားကြတာပါ။ တရုတ်တွေ၊ လီဇွေ တွေကတော့ ဒီလိုအရှင်ရမှ သူတို့တ ကြိုက်ကြတာ။

အချိန်အကြာကြီးနေမှ တရုတ် သူဌေးတစ်ဦးနဲ့တည့်သွားပါတယ်။ကြိုက် ဈေးရလို့ ရောင်းလိုက်ခြင်းပါ။ အိုက်မော က သူ့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ရလို့ ကျေနပ်နေပါ တယ်။ ဒီသတင်းကလည်း ဟိုးလေး တကျော်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

၁ အိုက်မော ဒီဒီယိုရိုက်နေပြီ

အိုက်မော ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲခွာ သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် စိုးမြင့် နဲ့ပေါင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရယ် ထွန်းမောင်ရယ်၊ စိုးမြင့်ရယ်ပါ။ အဲဒီမှာ ထွန်းမောင်က ပြောပါတယ်။

“ကိုကျော်စိုးရေ၊ အိုက်မောက မိုးကုတ်မှာ ဒီဒီယိုရိုက်နေပြီဆိုပဲဗျ”

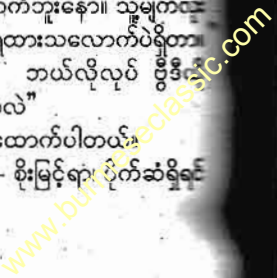
“ဟုတ်လို့လား ကိုထွန်းမောင် ရယ်”

“ဩော် - ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ခြင် တာမှ နှစ်ကားတဲ့ကြီးတဲ့ဗျ။ ရိုက်ကွင်း မြင်ခဲ့တဲ့လူတွေကပြောတာ။ မင်းသား တွေကလည်း ရန်ကုန်က တကယ့်ဒီဒီ မင်းသမီးတွေဆိုပဲ”

အဲဒီမှာ စိုးမြင့်ကထပြောပါတယ်။

“အိုက်မောရုပ်ရည်နဲ့ ဒီဒီယိုရိုက် သားမဖြစ်လောက်ဘူးနော်။ သူ့မျက်လုံး ကသက်ကယ်ရှုထားသလောက်ပဲရှိတာ။ မှေးစင်းစင်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီဒီ မင်းသားဖြစ်မှာလဲ”

“လို့ ဝင်ထောက်ပါတယ်။ ဩော် - စိုးမြင့်ရား၊ ပိုက်ဆံရှိရင်

အကုန်ခံနိုင်ရင် ဒီခေတ်မှာ ဗွီဒီယိုမင်း သားဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဟာ”

လို့ဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဝေဖန်သမ္မ မပြုပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပိုက်ဆံရှိ ရင်ဖြစ်နိုင်လို့ပါပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အိုက်မောဗွီဒီယိုရိုက်နေတဲ့အကြောင်းကို လူတိုင်းနီးပါး စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြပါ တယ်။

ရန်ကုန်က ဗွီဒီယိုရိုက်တဲ့အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ဟာ မိုးကုတ်မှာ လာရိုက်ပါတယ်။ မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ပါ။ မိုးကုတ်မှာ ရက်ရှည် ရိုက်နေတာပါ။

အဲဒီလိုရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ အနုပညာပိုင်းထိုးနေတဲ့ အိုက်မောက ဒါရိုက်တာနဲ့မိတ်ဖွဲ့ပြီး ဗွီဒီယိုရိုက်လိုတဲ့ အကြောင်းပြောပါတယ်။ ငွေတုန့်ချင် သလောက်ကုန်ပါစေ။ သူ့စိုက်ထုတ်နိုင် ကြောင်းပြောတော့ ဒါရိုက်တာက တစ်ကားမဟုတ်ဘူး။ နှစ်ကားရိုက်ပေး မယ်။ ကုန်ကျစရိတ်ဘယ်လောက်ရှိတယ်၊ တတ်နိုင်ပါမလားဆိုတော့ တတ်နိုင် တယ်ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ကားရောင်းလိုက် တာ မလောက်တာနဲ့ ရှိတဲ့ရွှေလက်ဝတ် လက်စားလေးတွေပါရောင်းပြီး နှစ်ကား စာပုံအပ်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီကစပြီး ဒါရိုက်တာက ဇာတ် တားရဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ စရိုက်တော့ တာပါပဲ။ မရိုက်မီ မော်တယ်မှာ ပွဲတွေ ဘာတွေပေးပေါ့လေ။ ရိုက်လက်စ မိုးကုတ်မှာလာရိုက်တဲ့ဇာတ်ကားလည်း ရိုက်ရ၊ အိုက်မောရဲ့နှစ်ကားတဲ့အတွက် ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေရိုက်ရနဲ့ ဒါရိုက်တာနဲ့ အဖွဲ့တွေ ဖတ်ဖတ်မောနေကြရပါတယ်။ မင်းသမီးကတော့ ပါလာတဲ့မင်းသမီး တွေနဲ့ပဲ တွဲရိုက်နေရတာပါ။

အိုက်မောကတော့ ညပိုင်းရွာပြန် ရောက်ရင် ဗွီဒီယိုအကြောင်း ပြောမဆုံး ဘူးဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့မိန်းမကတော့ သူ့အတွက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေဟန် ရှိပါတယ်။ လူတွေကလည်း အိုက်မော မင်းသားဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဂုဏ်ယူကြတာ ပေါ့လေ။

အဲဒီမှာ စိုးမြင့်ကမေးပါတယ်။

“ကိုကျော်စိုး၊ အိုက်မောရိုက်နေတဲ့ ဇာတ်ကားနာမည်သိလား”

“ဘယ်သိမှာလဲဟာ၊ ကိုယ့်အလုပ် နဲ့ကိုယ်တောင် အားတာမှမဟုတ်တာ။ သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး”

“တစ်ကားက နင်သေမှအေးမယ်

တဲ့၊ နောက်တစ်ကားက ငပေါငကြောင် တက်တက်ပြောင်တဲ့ဗျ”

“ဟုတ်လို့လားဟာ”

ဆိုတော့ စိုးမြင့်က တဟဲဟဲရယ် နေပါတယ်။ ဒီတော့မှ နောက်မှန်းသိ တာပါ။ ဒီပြင်နေရာတွေမသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်မှာတော့ အိုက် မောအကြောင်း သတင်းတွေခေတ်စား လျက်ရှိတာတော့ သိနေပါတယ်။ ဆန်း လည်းဆန်းတာကိုး။

၁ တီဗွီမှာကြေညာမယ်

ဈေးနေ့ဆို ပုံမှန် ကျပ်ပြင်ဈေးကို ဈေးသွားဝယ်ရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွင်း သား (၃)ယောက်စာမို့ မဝယ်လို့မရပါ ဘူး။ စက်ဘီးနဲ့ဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတယ်။ သွားချင်တဲ့အချိန်သွား ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်ပေါ့။ ရွာက ဈေး ကားနဲ့ဆို ဟိုလူ့စောင့်ရဒီလူ့စောင့်ရနဲ့ စိတ်မရှည်စရာပါ။ ကျပ်ပြင်ရောက်တာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်နေကျပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က ကျွန်တော်ကို သားလို့ခေါ် ခ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးသိန်း မောင်၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့ကို မိဘလိုချစ်တာ ပါ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျပ်ပြင်ရောက်ရောက် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ဆိုင်ကို ခဏတော့ဝင်ထိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောက်ပြာ သာဒ်၊ ကျောက်ဖျာကလူတွေ ခေတ္တခွေး သိပ်ရာ၊ နားခိုရာ အေးရိပ်လေးတစ်ခုပါ။ တစ်ခုသောဈေးနေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်ဆိုင် ကျွန်တော်ဝင်တော့ကာ ဧည့်ခံတန်းလျား မှာ အိုက်မောက ရောက်နေနှင့်ပါပြီ။ ကျွန်တော်အပေါ် သူစိမ်းလို့နေခဲ့တာ ကြာတော့ နှုတ်မဆက်ဖြစ်ပါဘူး။ ခုလို ဗွီဒီယိုမင်းသားလုပ်နေတော့ ပိုတောင် မာနကြီးဦးမယ်ထင်တယ်ဆိုပြီး ဒေါ်ဒေါ် ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဈေးသွားဝယ်တော့ မယ်ဆိုပြီးလှည့်အထွက်မှာ -

“ကိုကျော်စိုး၊ ထိုင်ပါဦးဗျ”

လို့ တားပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က သူ တို့ထက် (၃)နှစ်လောက်ကြီးတော့ကာ ကျွန်တော်ကို မင်းနဲ့ငါလို့ ပြောဆိုမှုမပြု ကြပါဘူး။ အားနာတတ်တဲ့ကျွန်တော်က အောင့်သက်သက်နဲ့ဝင်ထိုင်စေပါတယ်။ သူ ဗွီဒီယိုမင်းသားလုပ်ပြီး ဗွီဒီယိုရိုက်နေ တာကြားမလို့ဆိုတာ ကြိုတွက်ထားပြီး သားပါ။

“ကိုကျော်စိုး၊ ခု ကျွန်တော် ဗွီဒီယို ရိုက်နေတာ”

“အေးအေး - ကြားပါတယ်။

ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

“ကြိုးစားရတာပေါ့။ ခုဆို စတန့်

ခန်းတွေရိုက်နေတယ်။ အတော်ပင်ပန်း တာ။ နှစ်ကားတွဲရိုက်နေတာဆိုတော့ ဇာတ်ညွှန်းမတူဘူးလေ။ တစ်ကားက ဇာတ်ကြမ်း၊ တစ်ကားက ဇာတ်နု ၃ ရာ မာလို့ခေါ်တယ်။ ဒီတော့ ကာရိုက်တာ ကမတူဘူးပေါ့ဗျာ။ အတော်ကိုကြိုးစား သရုပ်ဆောင်ရတာ။ ခင်ဗျားတို့လိုရိုက် တတ်ရင် မလွယ်ဘူး”

“အေးကွာ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ငါဆို ရွာမှာ မီးခဲခဲပွဲရှိတာတောင် ကရဲတာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းလို ဗွီဒီယိုရိုက်ဖို့ဆိုတာ ပိုဝေးတာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ မိုးကုတ် မှာ ချမ်းသာသူတွေအများကြီးပဲ။ ငွေကြေး စိုက်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိပေမယ့် ကျွန်တော်လို သရုပ်ဆောင်ရဲသူဆိုတာရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ ကြိုးစားရင် အောင်မြင်မှာပါ။ ဒါထက် ဇာတ်ကား တွေရဲ့နာမည်ကဘာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့သည်းခံပါ ကိုကျော်စိုး ရာ၊ ဒါကလျှို့ဝှက်ချက်ပါ။ ဘာလို့လဲဆို တော့ ကျွန်တော်ဇာတ်ကားတွေကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ကြေညာမှာ ပါ။ အဲဒီကျမှ ဇာတ်ကားတွေရဲ့အမည် တွေကို ခံစားကြည့်ပါ။ မကြာမီ ရုပ်မြင် သံကြားမှာပါလာပါလိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ အေးပါ၊ ကဲ-ငါဈေး သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုပြီး စကားဖြတ်ကာထွက်ခဲ့ရပါ တော့တယ်။ ကာလရှည်လျားစွာ ကျွန်တော်ကို အသိအမှတ်မပြုတော့ဘဲ အိုက်မောဟာ ကျွန်တော်ကို စကားပြန် ပြောတာ။ အဲဒါဟာ မှတ်မှတ်ရရ ပထမ ဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်သာဖြစ် ပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် ခုထိတိုင် ပြန်မဆုံတော့လို့ပါ။

၂ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ

“ကိုကျော်စိုး၊ ကြားပြီးပြီလား”

“ဘာကိုကြားရမှာလဲ ကိုစိုးမြင့်ရာ၊ ကျုပ်က တွင်းတောမှာအချိန်ကုန်နေရ တာဆိုတော့ ဘာဆိုဘာမှမကြားပါဘူး”

“အိုက်မောဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်း ပါ”

“အိုက်မောက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဗွီဒီ ယိုမှာ စတန့်လုပ်ရင်းကျိုးပဲ့သွားလို့လား”

“ကျိုးပဲ့သွားတာကမှ ဆေးကုရင် ရဦးမယ်။ ခုဟာက အဲဒီထက်ဆိုး သာ။

ဒီကောင် ဝီဒီယိုရိုက်ဖို့ ဖော်တယ်ကိုသွား
တော့ ရန်ကုန်က ဝီဒီယိုအဖွဲ့တွေ တစ်
ယောက်မမရှိတော့ဘူးတဲ့။ သူတို့လာ
ရိုက်တဲ့ကားပြီးလို့ ပြန်ကုန်ကြပြီတဲ့။ ဒီ
ကောင် ဟယ်ကော့ကြီးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။
စာချုပ်စာတမ်းလည်းမရှိ၊ လိပ်စာလည်း
မသိဘဲနဲ့ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲဗျာ။
ပြီးတော့ ဟိုက သူ့ကိုမြို့ဆွယ်တာမှ
မဟုတ်တာ။ သူက ငွေထုပ်ကြီးသွားပို့
ပေးတာလေ။ လွယ်ရင် သူ့ကြွယ်
တောင်မနေဘူးတဲ့ဗျ။ သူကသွားပေးမှ
တော့ယူတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်
တော်မပြောလား သူ့ရိုက်နေတဲ့ဇာတ်
ကားတွေက နှင်သေမှသေးမယ်၊ ငပေါ
ငကြောင်တက်တက်ပြောင်ဆိုတာ မမှန်
ဘူးလား။ ကျွန်တော် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆို
တာ အစကတည်းကသိတယ်။ ဘာလို့
လဲဆိုတော့ သူ့ဆန္ဒသူ့သဘောနဲ့ သူ့ဟာ
သူ့သွားလုပ်နေတာလေ။ နှစ်ကားတွဲမို့
တော်သေးတာ။ သုံးကားတွဲဆိုရင်လား
ငါ့ကောင်အိမ်ပါရောင်းပေးလို့က်ရမှာ”
လို့ ကိုစိုးမြင့်က ပြောပြပါတယ်။
စိတ်ထဲ အတော်မကောင်းအောင်
ရှိုးနေရတာပါ။ ခုအခြေအနေမှာ သူ့ရဲ့
မူလဘဝကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့
ပါပြီ။

အဲဒီမှာ ကိုစိုးမြင့်က ဆက်ပြော
ပြန်ပါတယ်။

“ဒီကောင်ခြံထဲကမြွေကြီးဖမ်းလာ
ပြီးရောင်းတာ ကိုကျော်စိုးကြားတယ်
မဟုတ်လား”

“ဟာ-ကြားတာပေါ့။ သူ့လုပ်ရပ်
က ဟိုးလေးတကျော်ပဲဟာ”

“အေးဗျ - အဲဒီမြွေကြီးက သူ
အစ်မဆိုတာ ဟုတ်လောက်တယ်။ အဲဒီ
မြွေကြီးရောင်းလိုက်ပြီး မကြာလိုက်ဘူး။
ခုလို သူ့ကိုလိမ်မယ်သူတွေရောက်လာ
တော့တာပဲ။ အမှန်တော့ ဒီကောင် မြွေ
ကြီးကိုပြန်လွှတ်ပေးသင့်တယ်။ လောဘ
ကျောမပေါ် အထိတက်မိလို့ ခုလိုဖြစ်
ရတာလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒီကောင်
မပြစ်မှားသင့်တာကို သွားပြစ်မှားတာ။
ဆက်ပြီးဒုက္ခရောက်ဦးမယ်ထင်တယ်”

“အင်း-စိတ်မကောင်းလိုက်တာ
ကိုစိုးမြင့်ရာ”

လို့ ညည်းမိပါတယ်။
တကယ်တော့ ကျွန်တော်က သူတို့
ဆိုမှာညည်းညုပ်ပါ။ ဒီတော့ ဒေသခံတွေ
ကိုပဲ ကိုယ့်ဆွေမျိုးလို ခင်တွယ်ရတာပါ။
အိုက်မောအပေါ် ထားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့
သံယောဇဉ်ဟာ ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိပါဘူး။

သူမခေါ်လို့သာ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပေမယ့်
အတူတူကင်းစောင့်ခဲ့ရတဲ့ ပျော်စရာည
လေးတွေကို လုံးဝမမေ့ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်
ကြောင့်ကြမဲ့ဘဝရဲ့ အပျော်လေးတွေမို့
ပါပဲ။

ခုချိန်ဆို အိုက်မောခမှာ အများရဲ့
တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မော့နေ
လောက်ပါပြီ။ ဝီဒီယိုမင်းသမီးနဲ့တွဲပြီး
ရိုက်ထားခဲ့တဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းပုံလေးတွေယူ
လာပြီး လူတကာကိုလိုက်ပြကာ ကြားခဲ့
ရတာတွေ အခုတော့ ရက်စရာအတိဖြစ်
နေလောက်ပါပြီ။ ခေါင်းတော်မဖော်ရဲ
တော့မယ်မထင်ပါဘူး။ အတူနေသံယော
ဇဉ်ကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ကိုထွန်းမောင်က
တော့ အိုက်မောအကြောင်းပြောဖြစ်ကြ
ပြီး စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်ကြရပါ
တယ်။

□ ကံဆိုးမသွားရာ

အိုက်မောရဲ့ အားကိုးရာဟာ
ဂရိတ်ဖရူခြံကြီးသာ ရှိပါတော့တယ်။
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် တွင်းလည်း
မထောင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျောက်ဝယ်ဖို့
ဆိုတာ ပိုဝေးသွားပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်
ပျက်ပြားသွားတဲ့ အိုက်မောဟာ ခြံထဲမှာ
ပဲအောင်းနေပါတယ်။

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ
ဆိုတာလိုပါပဲ။ ဂရိတ်ဖရူတွေရောင်း
မကောင်းတာကြောင့် ရန်ကုန်-မန္တလေး
စံတဲ့ သစ်သီးပွဲရုံတွေက ဂရိတ်ဖရူမမှာ
တော့ပါဘူး။ အဲဒီမှာ တစ်ခြံလုံး ဂရိတ်
ဖရူတွေဝါထိန်နေပါတယ်။ ညွှဲခြံမှာ ဝါ
ထိန်နေသလို သူ့ဆီကကိုင်ကူးမျိုးတွေ
ဝယ်ပြီးစိုက်ကြတဲ့ခြံတွေလည်း လုံးဝအ
ရောင်းမထွက်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ခြံ
တွေတိုင်းမှာ ဂရိတ်ဖရူသီးတွေခဲပြုတ်နေ
ကြတာ အတော်ကြည့်ကောင်းပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ခြံရှင်တွေ ရင်မှာပူလောင်နေ
ကြရတာပါ။ အလှူကြည့်နေရလို့ ပိုက်ဆံ
မှမရတာ။

အဲဒီမှာ တစ်နေ့အဝယ်လိုက်လာ
နီးနီးနဲ့ အပင်မှာကြာရှည်ခံပြီး အသီးတွေ
ကြွေမကျတဲ့ဆေးနဲ့ အပင်တွေကိုလိုက်
ထိုးပေးကြရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
အပင်မှာအသီးတွေ ကြာရှည်ရပ်တည်
သော်လည်း ရပ်တည်မှုဆိုတာ အတိုင်း
အတာရှိတာမို့ အဝယ်လိုက်မလာတဲ့
အခါ ကြာရှည်တောင်မခံနိုင်ဘဲ ကြွေကျ
ကာ ပုပ်ရိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က
စပြီး ဂရိတ်ဖရူဈေးသေသွားတဲ့အထွက်
ဂရိတ်ဖရူခြံစိုက်သူတွေ ခွက်ခွက်လန်

အောင်နူးကုန်ကြတာ အချို့ဆိုစိတ်တိုတို
နဲ့ ဂရိတ်ဖရူပင်တွေခတ်ပစ်ပြီး လက်ဖက်
အစားထိုးပြီး စိုက်ကုန်ကြပါတယ်။
လက်ဖက်ဆိုတာက လူတိုင်းနဲ့မကင်းနိုင်
တာမို့ ထာဝရဈေးကွက်ရှိတဲ့အပင်မျိုးပါ။
အဲဒီမှာ ဂရိတ်ဖရူမျိုးပင်လုပ်ငန်းရော
ဂရိတ်ဖရူခြံကြီးပါ အိုက်မောရဲ့အားထား
ရာမဟုတ်တော့ပြန်ပါဘူး။ အဲဒီတော့
သူ့အလုပ်သမားတွေပြန်လွှတ်ကာ ခြံတို
ဈေးပေါပေါနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်ပါတော့
တယ်။

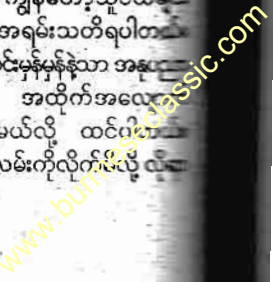
အဲဒီမှာ လူတိုင်းက သူ့အစ်မတစ်
ဖြစ်လဲ စပါးကြီးမြွေကြီးရဲ့ကျိန်စာကို
အိုက်မောခံနေရပြီဆိုတာ ပြောစမှတ်ပြု
ကြပါတယ်။ သတင်းတွေကြားနေရပေ
မယ့် ကျွန်တော်နဲ့ အိုက်မော လုံးဝမဆုံ
ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒီကောင်အနေအတော်
မှောသွားဟန်တူတယ်။ ဈေးက ဒေါ်ဒေါ်
ညွှန်ဆိုင်မှာတောင် တစ်ခါမှမတွေ့ရ
တော့ပါဘူး။

□ လူတို့မသိလိုက်တဲ့မိုးကုတ်ကမင်းသား

အိုက်မော ဒုက္ခရောက်ပြီးမကြာမီ
မှာပဲ အရေးအခင်းကြီးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
နောက်မှာ ဖက်စပ်ခေတ်ရောက်လာမိ
တယ်။ အိုက်မောဟာ တွင်းမလုပ်တော့
ဘဲ ယောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေတယ်လို့
သိရပါတယ်။ ပိန္နဲဆေးဆရာယောင်
ယောင်လုပ်နေတယ်ကြားတာပါပဲ။ စိတ်
ဓာတ်ပျက်ပြားသွားတော့ကာ လူထု
ကြောမတင်းတော့တာဖြစ်မှာပါ။

အဲဒီခေတ်မှာ ထက်ထက်မိုးဦးနဲ့
ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်တို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ပေါ်လာပါတယ်။ သူတို့တွေအထွတ်အ
ထိပ်ကိုရောက်ကုန်တော့ ကျွန်တော်ဆီ
ဂုဏ်ယူမအံ့ပါဘူး။ ထက်ထက် အကယ်
ဒမီရတော့ မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေရဲ့ ဖထ
ဦးဆုံးသောအကယ်ဒမီဆိုပြီး ကျွန်တော်
မိခင်မဂ္ဂဇင်း မြတ်ကြေးမုံမှာ ရေးသား
တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ထက်ထက်က ကေ
တင်ကြောင်း သူ့အဒေါ်ခင်မာရီ
စကားပေးပါတယ်။ခင်မာရီက ကျွန်တော်
နဲ့ မောင်နှမလိုနေတာပါ။ ကော့
ပြာသဒ်မှာ မောင်မောင်နဲ့ အိမ်ထောင်
ကျနေခြင်းပါ။

ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ခင်
အိုက်မောကို အရမ်းသတိရပါတယ်။
သူ့ဟာ လမ်းကြောင်းမှန်မှန်သာ အနာ
ကိုလိုက်စားရင် အထိုက်အလျောက်
အောင်မြင်မှုရရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
အခုတော့ ပြတ်လမ်းကိုလိုက်လို့ လမ်း

ကိုယ်ဖောက်ကိုယ်ရောင်အတွက် ဆေးတပ်လက်

လူတွေဟာ သွားရင်းလာရင်း နေရင်းထိုင်ရင်း၊ စားရင်းသောက်ရင်း နဲ့ ဘဝခရီးကိုလျှောက်နေကြပါတယ်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ဘာရောဂါဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ မသိကြပါဘူး။ မတည့်တဲ့ အစာတစ်ခုခုစားလိုက်မိတဲ့အခါ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးဟာ ဖောရောင်လာတယ်။ မျက်နှာဟာအမ်းလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်မရ အောင်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဟာ လေးလံပြီး သွားရလာရခက်ခဲနေ တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူတွေက ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ကျောက်ကပ်ကြောင့် ဖြစ်တာ၊ သွေးဆုံးချိန်မို့ဖြစ်တာ၊ မီးဖွားစ သွေးကစားနေလို့ဖြစ်တာအစရှိတဲ့ရောဂါ အမည်များပေးပြီး ဆေးများပေးတတ် ကြပါတယ်။

စာရေးသူရဲ့တူမတစ်ယောက်ဆိုရင် ကိုယ်ဖောက်ကိုယ်ရောင်ဖြစ်နေတာ (၃) လ ကြာခဲ့ပါတယ်။ သူများပေးတဲ့ဆေးများ ကို သောက်ပေမယ့် မပျောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဆေးရုံတင်ခဲ့ပါတယ်။ အရောင်လျော့ အောင်ဆိုပြီး ဆီးဆေးတိုက်ကျွေးခဲ့ပါ တယ်။ ဆီးသာခဏခဏသွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ဖောက်ကိုယ်ရောင်က လုံးဝမလျော့ခဲ့ ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံကနေ အိမ်ပြန် ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်မှာ ဒေါ်သန်းကြည် ရောက်နေပါတယ်။ ဒေါ်သန်းကြည်ဟာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးဘဆန်းရဲ့ဇနီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဘဆန်း ကွယ်လွန်သွား တာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဒေါ်သန်း ကြည်ဟာ ကိုယ်ဖောက်ကိုယ်ရောင်ဖြစ်နေ

တဲ့ စာရေးသူတူမရဲ့အခေါ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူဇနီးနဲ့ညီအစ်မတော်ပါတယ်။

“သတင်းကြားလို့လာခဲ့တာ။ ကိုယ် ဖောက်ကိုယ်ရောင်ဟာ ဘာမှမထူးခြားဘူး ဆိုရင် ကိုဘဆန်းဆေးနဲ့ကြည့်ပါလား။ ဆေးက သက်ရင်းပုတ်အဖြစ်ကိုသွေးပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းပေးပါ။ တစ်ရက်ကို နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လိမ်းပေးပါ”

အဲဒီလို ဒေါ်သန်းကြည်က ပြော လိုက်တဲ့အခါ -

“သက်ရင်းပုတ်မြစ်ဆိုတာ ဘယ် အပင်ကိုခေါ်သလဲအစ်မ”

စာရေးသူမေးလိုက်ပါတယ်။

“သက်ရင်းပုတ်အပင်ရဲ့အမြစ်ကို ခေါ်တာ။ ဒီအပင်ဟာ သစ်ပင်လောက မှာ နာမည်ဆိုးရှာပါတယ်။ လူတိုင်းက အော့နှလုံးနာတဲ့အပင်မျိုး။ အပွင့်အရွက် အသီး၊ အခေါက်၊ အသားကအစ အား လုံးဟာ မစင်စော်နဲ့လို့ပဲ။ သူ့ကို အိမ်မှာ ထားချင်ရင် မြေကြီးတွင်းတူးပြီး မြှုပ် ထားရတယ်။ အလိုရှိမှမြေကြီးထဲကဖော် သုံးရတယ်။ တစ်ပင်လုံးဟာ ဆေးဖက် ဝင်တာချည်းပဲ။ ငါအိမ်မှာတော့ ကိုဘဆန်း မြှုပ်ထားတဲ့ သက်ရင်းပုတ်တော့ရှိနေ တယ်။ နက်ဖြန်ငါယူလာမယ်”

ဒေါ်သန်းကြည်ဟာ ဆေးယူရန် အတွက် ဟင်္သာရွာကိုပြန်သွားခဲ့ပါ တယ်။ နောက်တစ်နေ့ သူ့ရောက်လာတဲ့ အခါ လက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်အိတ် တစ်လုံးပါလာပါတယ်။ တူမအနားရောက် မှအိတ်ကိုဖြေလိုက်ပါတယ်။ တစ်အိမ်လုံး

အနံ့တွေတွေနံ့သွားပါတယ်။ “သက်ရင်းပုတ်ဆိုတာ အဲဒါကို ခေါ်တာ။ ကျောက်ပျဉ်ယူခဲ့ ငါကိုယ်တိုင် သွေးပြီးလိမ်းပေးမယ်”

ဆိုပြီး သက်ရင်းပုတ်ကိုသွေးပါ တယ်။ ရလာတဲ့အရည်များကို မျက်နှာမှ အစ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းချပါတယ်။ မြေ ဖဝါး၊ လက်ဖဝါးကိုတော့ ချန်ထားပါ တယ်။ စာရေးသူရဲ့ဇနီးကိုမှာထားပါ တယ်။ သူလိမ်းပေးသလို တစ်ရက်ကို (၃) ကြိမ်လိမ်းပေးရန်ဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးသူရဲ့ဇနီးဟာ ဒေါ်သန်း ကြည်မှာကြားသလို သက်ရင်းပုတ်ကို သွေးပြီး တူမဖြစ်သူအား လိမ်းပေးပါ တယ်။ (၂) ရက်လောက်ပဲ လိမ်းရသေး တယ်။ တူမရဲ့အဖောအရောင်ဟာ သိသိ သာသာလျော့ကျသွားပါတယ်။ (၅)ရက် လောက်လိမ်းပေးလိုက်တော့ တစ်ကိုယ် လုံး အဖောအရောင်မရှိတော့ဘဲ မူလ အတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ အနံ့နံ့ပေ မယ့် တကယ်အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ဆေးဖြစ် မှန်းသိရလို့ ဒေါ်သန်းကြည်ကို ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ဒေါ်သန်းကြည်ပြော သွားတဲ့ စကားတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက တော့ -

“သက်ရင်းကြီးကို သက်ရင်းပုတ် ဆိုပြီးများသုံးနေကြတာပါ။ သက်ရင်းကြီး ဆိုတာ ဘာအနံ့အသက်မှမရှိဘူး။ သူ့ကို အခြားရောဂါတွေမှာသုံးတယ်။ သက်ရင်း ပုတ်ကျတော့ အခု မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ အနံ့ဆိုးလွန်းတယ်။ မြေမှာမြှုပ်ထားရ တယ်။ အဖောအရောင်ကို ကုသနိုင်တဲ့ ဆေးစွမ်းတစ်လက်ဆိုတာ မြမြမှတ်ထား ကြပါ” တဲ့။

ဗန်းမော်ညိုသူ

ခရီးကိုမရောက်ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်ခဲ့ရခြင်းပါ။

ဒီလိုနဲ့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလမှာ ကျွန်တော် မိုင်းရှူးတက်ပါတယ်။ ဆယ် နှစ်ကြာပြီ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ မှာ မိုးကုတ်ကို ပြန်ရောက်ပါတယ်။ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျောက်ပြာသစ် ကျောက်ဖျာကို အလွမ်းပြေရောက်ဖြစ် ပါတယ်။

ရောက်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို မေးရပါတယ်။ သူကြီးသားကိုထွန်းမောင် အသက် (၅၀)ကျော်မှာ ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ သူဇနီးမပြုံးလည်း ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ငယ်

စဉ်တုန်းက အချစ်တော် မဘဲဥလည်း ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ မာနကြီးတဲ့သူကြီးသား အိုက်ညီကတော့ လေဖြတ်ထားလို့မလုပ် နိုင်တော့ပါဘူး။ သူက သူကြီးသားဆို တော့ သူနဲ့တူတာတန်တာမရှိဘူးလို့ ခံယူ ထားတာကြောင့် လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အဆုံး သတ်ရတာပါ။ ဆယ်နှစ်အတွင်း လူကြီး တွေသေကုန်ကြတာ အများအပြားပါ။ လူငယ်အချို့ တောင်ပါပါသေးတယ်။

အဲဒီမှာ အိုက်မောကောအခြေအ နေဘယ်လိုလဲလို့မေးတော့ အိုက်မော ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတာ အတော်ကြာပြီ။ အဲဒါ ရွာတွေလှည့်ပြီး တရားဟောနေ

လေရဲ့။ အဲဗျာ - ကောင်းပါတယ်လေ။ မင်းသားမဖြစ်သော်လည်း အများက လေးစားရတဲ့ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားတာတော် သေးတာပေါ့လို့ တွေးမိလိုက်ပါတယ်။

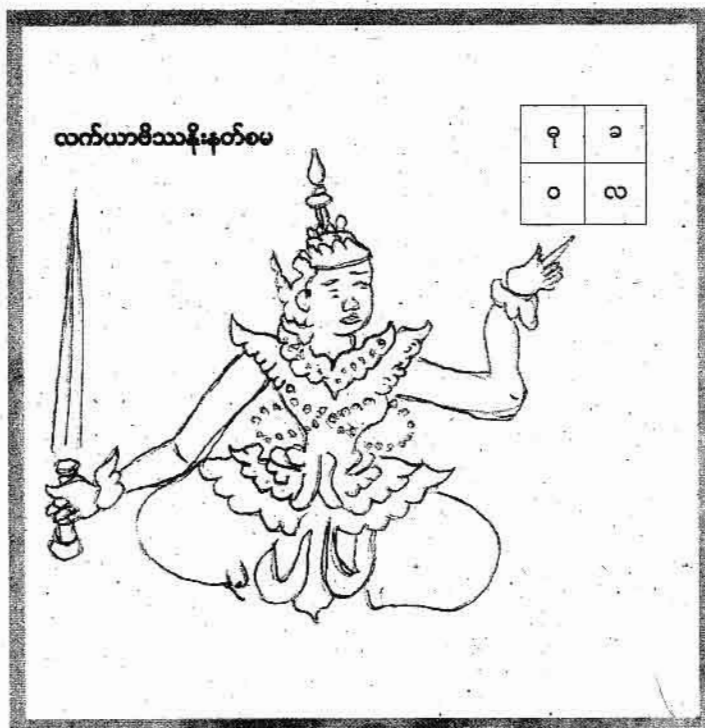
လူတို့မသိလိုက်တဲ့ မိုးကုတ်က မင်းသားဆိုတာ ထက်ထက်တိမ့်ပေါ့မိ က အမှန်တကယ်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါ လေးကို ပြောပြချစ်သေးပါ။

(မိုးကုတ်သူမိုးကုတ်သားအနုပညာ သည်များအား ဤစာစုဖြင့် ဝက်ပြုပါ သည်။)

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ
ရွှေပြည်စိုး (မိုးကုတ်)

ပညာကျော် ရုပ်စမပျား၏သိဒ္ဓိစုံ

ကျွန်ုပ်၏နေအိမ်သည် မိဘများ ဆောက်ထားခဲ့သည့်အိမ် ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးခဲ့သောနှစ်(၅၀)လောက်က ပြန်လည် ပြုပြင်ထားခဲ့၍ ယနေ့တိုင် ဆက်လက် နေထိုင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သက်တမ်း ကို တွက်ကြည့်တော့မှ နှစ်ပေါင်း (၇၀) ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူလည်းခဲ ဇရာအိုဖြစ်နေပါချေပြီ။

နေမဖြစ်တော့ အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်ရပါပြီ။ မိသားစုက ယခု လက်ရှိအတူနေမှာ (၉) ယောက်ဖြစ်ပါ သည်။ မိသားစုဝင် (၉) ဦးတွင် သမီး (၂)ယောက်နှင့် သား (၅)ယောက်တို့ဖြစ် ၍ နေအိမ်ကို သူများနည်းတူဆောက် ၍မဖြစ်ပါ။ သို့နှင့်ပင် လေးပင်ကွန်းခံအိမ် ဆောက်ရပါတော့၏။ သွပ်မိုးပြီး ဝါးထရံ ကာရံတာကိုပင် ကိုယ်အထွာနှင့်ကိုယ် တော့ ကုန်လိုက်တာ သစ်ဈေးကဆီ ကြီး မှကြီးပါပဲ။

အိမ်က ၁၃၇၈ ခု၊ နယုန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာ ပြီးတော့ မီးဆင်ရပြန်ပါ သည်။ နယုန်လဆန်း ၁၀ ရက်မှာ ပြီးစီး သွားပါပြီ။ အိမ်သစ်မှာ သံယာတော် အရှင်မြတ်တို့ကို အိမ်မှာဆွမ်းပင့်ဖိတ်ပြီး ကပ်လျှခြင်းမပြုတော့ပါ။ လစဉ်ဆွမ်းကပ် လျှမြုကျောင်းတိုက်များနှင့် သာမဏေ ဘဝက အတူဝတ်ဖက်ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်တစ်ပါးတို့ကို ဆွမ်းချိုင့်ကပ်လျှလိုက် ပါတော့သည်။

အိမ်သစ်မှာ ကြုံနေပြန်တော့ နယုန်လပြည့်နေ့က မတာသမယနေ့ကြံ သည်မို့ ဘုရားကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲကပ်လျှ လိုက်ပါသည်။ ဘုရားကန်တော့ပွဲကပ်လျှ ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ စေတနာအတိုင်း ငှက်ပျော (၃) ဖီး၊ အုန်းသီး (၁) လုံး ရွှေထီး၊ ထီးဖြူ ကြက်လျှာ၊ ယပ်၊ တံခွန် ကုက္ကာ၊ မုလေးပွားနှင့် သာသနာ့အောင် လံတို့အပြင် နံ့သာတိုင်၊ အလင်းတိုင်တို့ အပြင် သင်္ကန်းတစ်ထည်ပါ ကန်တော့ တွင်ထည့်ပြီးကပ်လျှပါသည်။

ကျွန်ုပ် ကန်တော့ပွဲကို အထူးစိတ် ခိုပြီး ဘုရားကပ်လျှသည်။ မည်သို့ပင် ဖိတ်ကြားခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ အိမ်ဆောက်စဉ် ကာလက ရွက်ဖျင်မိုးကာ (၂) ချပ်ဖြင့်

တဲထိုးနေစဉ်က လာရောက်ခဲ့သော တပည့်မောင်စောမြင့်သန်းတစ်ယောက် ကတော့ ရောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ အခြားတပည့် တစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တို့လည်း ရောက်ရှိလာကြလေတော့ သည်။

မောင်စောလှမြင့်နှင့် မောင်စော မြင့်သန်းတို့မှာ စပ်စုပုံချင်းမတူလှပါ။ ဝိဇ္ဇာဓရဂုဏ်ရှိပညာကိုလည်း လွန်စွာမှ ဝါသနာကြီးကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ယခု မောင်စောမြင့်သန်း ရောက်လာ သည်မှာလည်း နားပူနားဆာလုပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်မပြီးခင် ဖြစ်သလို အိမ်၊ ဖြစ်သလိုစားနေချိန်က ရောက် လာခဲ့ပြီး ရုပ်စမနဲ့ပတ်သက်၍ မေးလေ နာ။ ကျွန်ုပ်မှာ အချိန်မပေးနိုင်၍ အိမ်ပြီး မှပြောမည်ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် ယခုရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

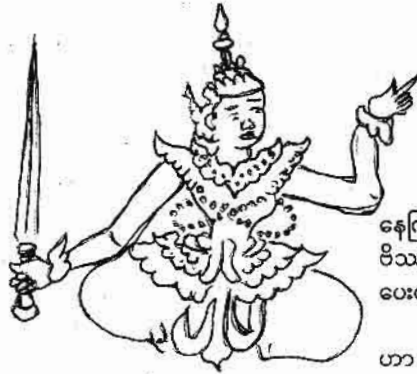
“ဒီနေ့ရောက်လာရတာ အတော် ပဲ။ ပွဲစဉ်ခင်းလို့၊ နောက်ပြီးတော့ ခြံထဲက ပဲလေ သရက်သီးကချိုတယ်လို့ ဆရာ ကတော်ကပြောထားဖူးတော့ ဒီနေ့ဆို စားရမှာသေချာပြီပေါ့”

ဟု ဝင်လာကတည်းကပင် ကရား ရေလွှတ်ပြောလေတော့သည်။

နောက်အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း စမအကြောင်းကို အစဖော်ပါ တော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အိမ်ပြီး၍ စာအုပ်များကို တတ်နိုင်သမျှ ပြန်လည် နေရာချထားခဲ့ရာတွင် နံကာအထူဖြင့် အထက်နှင့်အောက်ညှပ်ပြီး ပိန်ကြိုးဖြင့် သေသပ်စွာစည်းထားသောစာအုပ်ထပ် ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်း (၁၂၀) ကျော်က ရေး သားထားသည့် လက်ရေးမူစမကျမ်းတို့ ကို ဖတ်ထားလိုက်ပါသည်။

သို့နှင့်ပင် မောင်စောလှမြင့်ကို အကျဉ်းချုံးပြီး စမအကြောင်းပြောပြ လိုက်ပါသည်။

“ကြုံရင်ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရှေးက ဆရာသခင်ကြီးများကဆိုရင် အက္ခရာ ကောသလ္လဏ် ရင်သန်ကြတာရယ်၊ ပါဠိတော်တွေကို အထိုက်အလျောက် တတ်သိကြတာမို့ ဝိဇ္ဇာဓရဂုဏ်ရှိပညာ နယ်မှာ အင်းတို့အိုင်တို့ကို သတ္တဝါကယ် လုပ်ငန်းတွေမှာ အသုံးပြုကြသလို စမ တွေကိုလည်း ခုနစ်နေ့သား၊ ခုနစ်နေ့ သမီးတွေအတွက် အကျိုးဖြစ်အောင်စီမံ ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

စမတွေကိုသုံးရာမှာ နှစ်စမများ၊ ဓာတ်စမများနှင့် ဗျည်းစမများအပြင် ရုပ်စမများကိုလည်း သုံးစွဲကြပါသေး တယ်။ ရုပ်စမကိုသုံးရတာ လွယ်ကူ ပေါ့ပါးပြီး လွတ်လပ်တယ်လို့ ဆရာတချို့ က ပြောကြပါတယ်။ အင်းကတော့ စည်းကမ်းကြီးပါတယ်။

ရုပ်စမကိုထပ်ပြီးဆစ်ပိုင်းခွဲခြားကြ သေးတယ်။ ဗျည်းစမအင်း၊ ဗြဟ္မာ(၂၀) ရုပ်စမနဲ့ ရုပ်စမအင်းတို့ဖြစ်ကြပါတယ်။

အခု တပည့်တို့ကိုချီးမြှင့်ပေးမယ် လို့ ကြံစည်ထားတဲ့ရုပ်စမကတော့ ဗြဟ္မာ (၂၀)စမဝင် နတ်စမများဖြစ်ကြတယ်ကွ။ ဒီစမကို ဝိဿနိုးနတ်စမ၊ အဖိနဲ့အမလို့ ပြောကြခေါ်ကြတယ်။ အလွန်တရာကို ရှားပါးနေပါပြီ။

ဆရာအနေကတော့ တို့တိုင်းပြည်၊ တို့လူမျိုးဟာ ရှေးမဆွကတည်းကပင် ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့ထုံးစံနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အနုပညာ စတဲ့ ဝိဇ္ဇာဓရဂုဏ် ရှိပညာနယ်တွေထဲကို ထဲထဲဝင်ဝင်ရိုခဲ့သလို သိလ၊ သမာဓိနဲ့ပြည့်စုံကြပြီး တကယ် လည်း တတ်ကျွမ်းခဲ့တာကို ယခုလက် တွေ့တွေ့ရမြင်နေကြရပါတယ်။

စောစောကပြောပြခဲ့သလို ဝိဿနိုး နတ်စမလက်ဝဲနဲ့ လက်ယာစမတွေကို ဘယ်လိုရေးသားဖော်ပြထားကြတယ်ဆို တာကို သိနိုင်ပါတယ်။

ထင်ရှားအောင်ပြောရင် -
'ဝိဿနိုးနတ်သည်ကား မြို့ပြ၊

ပြည်ရွာ၊ လူမင်း၊ လူမိဖုရား၊ မင်းညီမင်း သား၊ မင်းသမီး၊ အမျိုးအမတ်များ၊ ဝန်ကြီး များ၊ ပုဏ္ဏားမ၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ် စသော ပြည်သူပြည်သားလူများ၊ ရဟန်း များတို့၏အကျိုးစီးပွား၊ မင်္ဂလာအပေါင်း ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ကုန်၏'

လို့ ဖော်ညွှန်းပြထားတာကို ဖတ် ရပါတယ်။

ငါတပည့်တွေကလည်း အရောင်း အဝယ်သမားပါသလို အမှုထမ်းတွေပါ

နေကြတော့ ဝိဿနိုးနတ်စမလက်ဝဲနဲ့ ဝိဿနိုးနတ်စမလက်ယာတို့ကို ချီးမြှင့် ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဝိဿနိုးနတ်စမဖြစ်တဲ့ လက်ဝဲစမ ဟာ 'ခ-ခ-ပ-မ-လေးလုံးဖြစ်ပြီး လက်ယာ စမမှာလည်း 'ခ-ခ-လ-ဝ လေးလုံးပဲဖြစ် တယ်။ လက်ဝဲစမဟာ တန်ခိုးဩဇာ၊ ဉာဏ်ပညာကြီးစေကြောင်းပြထားသလို လက်ယာစမဟာလည်း ရောင်းရေးဝယ် တာနဲ့ငွေကြေးပြည့်စုံစေတယ်လို့ဆိုထား ပြန်ပါတယ်။

ဒီစမတွေကို နှစ်သက်တယ်၊ ယုံ ကြည်တယ်ဆိုရင်တော့ နေ့စဉ်အမြဲ သရဏဂုံကိုဆောက်တည်ပါ။ သီလကို လုံခြုံသလောက် လိုအောင်ထိန်းပါ။ နောက် မေတ္တာသုတ်ကို တစ်ခေါက်တော့ ရွတ်ပါ။ ကုသိုလ်အမျှပေးဝေပါ။

သတ္တဝါဝေနေယျတွေ ချမ်းသာ ကြပါစေဟု အထူးမေတ္တာပို့သပေးပါ”

ဝိဿနိုးနတ်သည်ကား မြို့ပြ၊ ပြည်ရွာ၊ လူမင်း၊ လူမိဖုရား၊ မင်းညီမင်း သား၊ အမျိုးအမတ်၊ ပုဏ္ဏားမ၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်စသော ပြည်သူလူများ၊ ရဟန်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားမင်္ဂလာကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ကုန်၏။

ယခုရေးသားတင်ပြသည့် ဝိဿနိုး နတ်စမသည် အမျိုးလေးပါးတွင်မက ရာဇမင်းမြတ်နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်း အသုံးပြုအပ်ဆောင်အပ်သော အဆောင်စမဟုဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဝါသနာကြီးသူများ၊ သုတေသီ များ၊ ဝိဇ္ဇာဓရဂုဏ်ရှိပညာနှင့် ဂန္ဓာရီလမ်း ကို လျှောက်လှမ်းလိုကြသူတို့အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိပါ သည်။

ယခု ကျွန်ုပ် ရေးသား တင်ပြနေ သော ဝိဇ္ဇာဓရဂုဏ်ရှိပညာနယ်မှ လွန်စွာ ရှေးကျသော၊ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ပညာများသည် သမိုင်းတန်ဖိုးကိုဖော်ပြ နေသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏လူမျိုးနှင့် နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်ဒြပ်ကို ဖော်ညွှန်းနေသည်ဟုပင် ဆိုချင်ပါသည်။

ပညာတိုးပွား၍ အကျိုးများကြပါစေ

ပညာကျော်

ဆရာဦးဖောင်ဖောင်သန်း (၇၆ နှစ်အေးဖြူစေဆေး)

မေတ္တာပွား၍ ကုသိုလ်များစေ

“တံမြက်စည်းလှည်းရုံနဲ့ အတိုက်အခံတွေ တော်တော်ပြေပျောက်သွားတာ၊ ရှင်းသွားတာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ တော့ကောင်းသားနော် အဖေ”

“အေး- ဒါကလည်း တံမြက်စည်းလှည်းသူဟာ ပထမတော့ ဒီလောကီပညာတွေနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး ငါတံမြက်စည်းလှည်းရမယ်၊ ငါ့ရဲ့အဆင်မပြေမှုတွေအတွက် ငါတံမြက်စည်းလှည်းရမယ်ဆို တုံ့စိတ်နဲ့ လှည်းတာပဲ။ လှည်းရင်းလှည်းရင်းနဲ့ သူဟာ အမှိုက်တွေကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲကစေတနာတွေအလိုလိုထွက်လာတာပဲသား။ ဒါ တံမြက်စည်းလှည်းသူတိုင်းဖြစ်တယ်။ လှည်းရင်ကြည့် အမှိုက်ချန်ခဲ့ပြီးလှည်းသွားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ စေတနာအပြည့်နဲ့လှည်းသွားကြတာချည်းပဲ။ အဲဒါ အကျိုးပေးသွားတာပဲ။ သူ့စေတနာသူ့အကျိုးပေးတယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးတွေပါတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အဖေနဲ့သားနဲ့

တံမြက်စည်းလှည်းကြရင်လည်း အဲလိုပဲ အမှိုက်ကျန်မှာကြောက်နေကြတယ်”

“ဒါ စေတနာလေ သား”

“ဘုရားဖူးလာကြသူတွေသွားလာကြ၊ ဘုရားဖူးကြတဲ့အခါ အမှိုက်သရိုက်ကင်းကင်းနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းကြည့်ကြည့်လင်လင်ဖူးနိုင်ကြပါစေဆိုတဲ့စိတ်ကအလိုလိုဖြစ်လာတာ”

“အဲဒါ သား ခုနပြောတဲ့ တံမြက်စည်းလှည်းရုံနဲ့ဆိုတဲ့စကားရဲ့ အဖြေပဲ။ ခုနပြောသလို တံမြက်စည်းလှည်းကြသူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေတ္တာတရားတွေ အပြည့်၊ စေတနာတွေအပြည့်ပဲသား။ ငါတော့ ဒီနားကအမှိုက်ကို ကွက်ချိန်ခဲ့ဦးမယ်လို့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အကုန်လုံး သန့်ပြန်ပြောင်စင်နေအောင်လှည်းကြတဲ့သူချည်းပဲ သားကြည့်ကြည့်”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ တော်တော်များများက ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတာနဲ့ သူ့ဟာသူ တံမြက်စည်းလိုက်ရှာပြီးလည်း

နေကြသူတွေလည်း အများသားနော် အဖေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ တကယ့်ကောင်းခြင်းတွေပဲ။ လောကီပညာအလိုအရဆိုရင်တော့ အခက်အခဲပေါင်းစုံတို့ဖြတ်သန်းရပြီဆိုတဲ့နှစ်တွေမှာကြုံနေရသူတွေဆိုရင် အဖေတံမြက်စည်းလှည်းခိုင်းတာများတယ်။ သားလည်း အခုလာတဲ့သူတွေကို လိုအပ်ရင် လှည်းဖို့ပြောနေတာပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါကတော့ အဖေ ဟိုးတုန်းထဲက၊ သားမမွေးခင်ထဲကပြုလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေပေါ့သားရယ်။ လောကီတရားရဲ့ဖိစီးနှိပ်စက်မှုတွေကိုခံနေရတဲ့

နော်
ဘင်း
ရဆို
ဖြတ်
သူတွေ
တော
တဲ့သူ
နတာ
နန်းထဲ
ခွဲရတဲ့
ဘကင်
နရတဲ့

သူတွေ ပြီးလား၊ တွေ့ရင် အထောက်အပံ့
စက်တယ်”
“ဘယ်လိုခိုခွပ်စက်တာလဲ အဖေ”
“သူကနေပုထိုးကလာတယ်၊ အဖေ
က တံခါးမဖွင့်သေးဘူး။ သူ့ကိုလမ်းအကဲ
ခတ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ အိမ်ရှေ့နား
မှာပဲ သူဟာသူ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်
နဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်စိတ်ညစ်ပေါ့ကွာဖြစ်
နေတယ်”
“သူဟာလောကဝံတရားရဲ့နှိပ်စက်
မှုကိုခံရမခံရ အဖေလှမ်းအကဲခတ်ရတာ
ပေါ့နော်”

တာ သိနေတာပေါ့ဟူသော လိမ်ပြာမလုံ ကြသည့်စကားများနှင့် စိတ်ချမ်းသာပြီး ခွင်စွာ နာယူကြရလေ့ရှိ၏။ လိုက်နာကြ ရ၏။

“ဒကာကြီး”

“ဘုရား”

“ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ပြုံးနေပြန် တာလဲ”

“အရှင်ဘုရားခဲမွန်းနံထောင့်ကစပြီး ပြိုဟ် (၈) ခွင်လုံး အမွှေးတိုင်တွေထွန်း၊ ဖယောင်းတိုင်တွေပတ်ထွန်းတာကြည့်ပြီး တပည့်တော်သွားသတိရတဲ့သူတွေရှိနေ လို့ပါ ဘုရား”

ပြိုဟ်(၈)ခွင်လုံးမှနေ၍ ဘုရားရှင် အား အလင်းဖွင့်ပူဇော်ခြင်း၊ အမွှေးတိုင် ထွန်းပူဇော်ခြင်းများကိုပြုသူတိုင်း အလွန် အကျိုးထူးကြလေ့ရှိ၏။ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်အရေအတွက်မရှိ။ စိတ်ထဲမှ ကြည့်ညိုသလို ပူဇော်နိုင်၏။ ပန်းများ၊ သစ်သီးများဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ပူဇော် နိုင်၏။ ရေတော်ကပ်လျှင်ခြင်း၊ ရေ သယံဇာတခြင်းကိုလည်း ပြိုဟ်(၈)ခွင်လုံးမှ နေ၍ ပူဇော်နိုင်၏။ ပြိုဟ်(၈)ခွင်လုံးမှနေ ၍ မကြာခဏပူဇော်ခြင်းကြောင့် အကျိုး များတိုးပွားသွားကြသူများ မနည်းတော့ ပြီ။ ဤသို့ပူဇော်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် အလွန် အားပေး၏။ ဤသို့ပူဇော်ခြင်းသည် ဘုရားအရှင်အား ပြိုဟ် (၈) ခွင်လုံးမှ ကြည့်ညိုခြင်း ဖြစ်၏။ ဆန္ဒမပါပါ။ ထို့ကြောင့်ထင်ပါသည်။ အလွန်မှထူးခြား အောင်မြင်ကြ၏။

အရှင်သုန္ဒရ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်း၍ ဘုရားပူဇော်နေသည်ကို ပီတိ များစွာနှင့် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ တွင် အထေးသို့ရောက်သွားသလို အတွေး များဝင်လာပြန်လေရာ -

“ပြိုဟ်(၈)ခွင်လုံးကပန်းပေါင်းစုံတို့ ပြိုဟ်(၈)ခွင်လုံးကအသီးတို့၊ ပြိုဟ်(၈)ခွင် လုံးကရေတို့ဟာ အလွန်အင်မတန်စွမ်း လှတယ်လို့ လောကီစကားပြောရမှာပဲ သား။ တကယ်ထူးခြားအောင်မြင်တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောကြောင့် လဲ အဖေ”

“ဘယ်လိုသဘောလဲ ဆိုတော့ ဓာတ်သဘောတွေကြောင့်ပေါ့ သားရယ်၊ အန္တော - ဂဗ္ဘေ - စီရေ - ဝံသေ - ဓာတ်ဖတ်တွေ ပြည့်စုံရာပြည့်စုံကြောင်း ဖြစ်သွားလို့ပေါ့”

“ပြိုဟ်(၈)ခွင်လုံးဆိုတော့ ဩ-

ဟုတ်တာပေါ့”

“အဖေ့နံရင်းနီးတဲ့ဆရာကြီးနှစ်ဦး ရှိတယ်။ သူတို့ဆီကတော့ ဗဟိုသူတ တွေပဲရခဲ့တာပါ။ ပညာတော့မယူဖြစ်ခဲ့ ပါဘူး။ အထွေအထူးယူစရာလည်းမရှိ ဘူး။ သူတို့က ဓာတ်ဖတ်တွေ ပုတီးစိပ် ကြတာ အန္တောဆိုပါတော့။ တနင်္ဂနွေ ပြိုဟ်ထောင့်မှာ ခြောက်ပတ်စိပ်ပြီးရင် စနေထောင့်မှာ ဆယ်ပတ်သွားစိပ်တယ်။ ပြီးရင် တနင်္လာမှာ ဆယ်ပတ်စိပ် တယ်။ ကြာသပတေးကိုသွားပြီး ဆယ် ကိုးပတ်စိပ်ပြန်တယ်။ ပြိုဟ်သက်တွေ အတိုင်းစိပ်တာပေါ့။ ပြိုဟ် (၈) ခွင်လုံး ပြည့်ရင် (၁၀၈)ပတ်ပြည့်တာပဲ။ ဆရာ ကြီးတစ်ယောက်ဆို မြွေခေါ်နိုင်တယ်”

“ဟာ - တော်တော်ရတာပဲ”

“အေး - ဟုတ်တယ် သား၊ မြွေ ခေါ်နိုင်တယ်။ သူက လက်ကလေးတ တောက်တောက်နဲ့ မြွေကြီးကိုခေါက်နေ ရင် သိပ်မကြာဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ် နေရာမှာ အခွေလိုက်တို့ သွားနေတာတို့ တွေ့ရတော့တာပဲ”

“သူ့ဆီလာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“သူ့ဆီလာတာတော့ မတွေ့ဘူး။ ဘာမှမရှိတဲ့နေရာမှာ သူ့အဲလိုလုပ်ရင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြွေတွေ ဘယ်ကဘယ် လိုရောက်လာမှန်းမသိဘူး။ အဲလိုတွေ ထယ်။ သူ့ကို မြွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆေးတို့၊ ဂါထာမန္တန်တို့ လှည့်ပတ်မေးကြည့်တော့ ဘာမှသိပ်မသိဘူး။ သူပြောတာက ပြိုဟ် (၈)ခွင်ပုတီးစိပ်တွေစိပ်ရင်းနဲ့ မျက်လုံးထဲ မှာ နဂါးသိုက်လိုလို တွေတွေလာပြီး မေတ္တာတွေအထူးပိုရင်းက ဒီလိုဖြစ်လာ တာလိုပြောတယ်။ သူကမြွေမသတ်ဘူး၊ မရိုက်ဘူး။ မြွေကို လူလိုပြောတယ်။ သား၊ သမီးနဲ့နေတာပဲ။ အဖေတို့က ဘေးကကြည့်ပြီး ဘယ်ဟာအထီး၊ ဘယ် ဟာ အမမှန်းတော့မသိပါဘူး။ သူက ပဲလင်းမြွေတို့၊ ငါးမြွေထိုးတို့လည်းမစား ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ လူ တစ်ယောက်နဲ့စကားပြောရင် အဲဒီလူဆီ က ငွေကို အလှူမခံဘဲ မတောင်းဘဲ အလိုလိုပေးကြလျှင်ကြတာတွေ တယ်။ အဖေဆို အဲဒီဆရာကြီးကို အနီးကပ် အကဲခတ်တာ။ သူနဲ့စကားပြောရင် ပေး ကြပြီ ပိုက်ဆံ၊ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး။ အဖေကိုယ်တိုင် သူနဲ့စတွေ့တော့ပိုက်ဆံ လှူခဲ့ဖူးတယ်။ ပိုဆီးတာက သူက မှော် တွေဘာတွေလက်မခံဘူး။ ပြိုဟ်(၈)ခွင်ပဲ ပုတီးစိပ်တာ။ ဘုရားပဲ၊ ရတနာ(၃)ပါးပဲ သူယုံကြည်တာ။ ကျန်တဲ့လောကီပညာ

တွေ ဒါလောက်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မာဒင်မှော်အောင်ထားတာလည်း မဖြစ် နိုင်ဘူး”

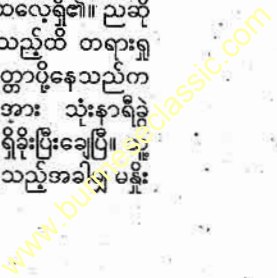
“ဒါလည်းထူးတာပဲနော် အဖေ၊ တော်တော်ထူးတော်”

“ထူးတာပေါ့။ ဘာမှမပြောတဲ့သူ ကို အလိုလိုနေရင်း လျှာချင်နေတယ်ဆို ကတည်းက ထူးတာပေါ့။ တောင်းလို့ပေး ကြတယ်ဆိုတာက ထူးတာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့သားအဖနှစ်ဦး ပြိုဟ်(၈) ခွင်မှနေ၍ ဘုရားရှင်အား မီးထွန်းပူဇော် သည့် ကောင်းခြင်းကုသိုလ်ကို မိတ်ဆွေ တော်တော်များများအား ပေးခဲ့ရခြင်း အားအမှတ်ရပြီး အလွန်ပီတိဖြစ်နေ၏။ ပီတိသည် မည်မျှကြာသွားသည်မသိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတိထားမိချိန် တွင် -

ရှေ့တွင် ပြိုဟ် (၈) ခွင်လုံး ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များထွန်းညှိ ပူဇော်နေသည့်အရှင်သုန္ဒရပင် သောကြာ ထောင့်ဆိုပြန်ရောက်နေချေပြီ။ အရှင် သုန္ဒရသည် ကျွန်ုပ်သိရသလောက် သောကြာထောင့်တွင် နေ့စဉ်လိုလို ထူး ထူးခြားခြား ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း ပြုလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ သူ့မွှေးနံ ထောင့်ဖြစ်နေ၍ကို သိပ်အလေးမထား ပါ။ သူအလေးထားသည်မှာ ရွှေအုတ် ပလ္လင်ဆရာတော်၏မွှေးနံမှာ သောကြာ ဖြစ်နေ၍ဖြစ်ပါသည်။

အရှင်သုန္ဒရသည် ဆရာတော်ကို အလွန်ရိုသေ၊ အလွန်ချစ်၏။ အရိပ်တ ကြည့်ကြည့်နှင့်နေလေ့ရှိ၏။ အခွင့်ရတိုင်း သူကိုယ်တိုင်ဆွမ်းဟင်းများချက်ကပ်လှ ရှိ၏။ ဆရာတော်အနီးတွင် အမြဲတမ်း ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုတတ်၏။ အစ်ကိုရင်း သဖွယ်ချစ်လွန်းကြောင်း ကျွန်ုပ်အသိဆုံး ဖြစ်၏။ ဆရာတော်၏ဆုံးမစကားများ ကို နာယူမှတ်သားပြီး သူက သူများကို တစ်ဆင့် ပြန်ပြောပြတတ်၏။ ရွှေအုတ် ပလ္လင်ဆရာတော်၏ ညီတော်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူစွာပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ ဆရာတော်၏မေတ္တာကို အေးချမ်းစွာ ခံယူနေသူဖြစ်ရာ ကျောင်းမှာ အဓိဋ္ဌာန် သွားဝင်လျှင် ဆရာတော်မနိုးရအောင် ဝီရိယကြီးစွာ အိပ်ရာထလေ့ရှိ၏။ ညဆို လျှင်လည်း ညဉ့်နက်သည့်ထိ တရားရှု မှတ်ပြီး ရွတ်ဖတ်မေတ္တာပို့နေသည်က များ၏။ ဆရာတော်အား သုံးနာရီခန့် သည်နှင့် သွားရောက်ရှိခိုးပြီးချေပြီ။ သူ့ အား ဆရာတော် မည်သည့်အခါမှ မနိုး

ရ။ လေးနာရီမထိုးခင် ပြုတ်(၈)ခွင်လုံး ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်များထိန်နေအောင် ပူဇော်ပြီး သောကြာထောင့်တွင် ပုတီးစိပ် ရွတ်ဖတ်လေ့ရှိ၏။ အရှင်သုန္ဒရ တရား ထိုင်ရင်းနှင့် ကောင်းကင်မှအလင်းရောင် တဖြည်းဖြည်းဖြာသွားသည်ချည်းဖြစ်၏။ အရှင်တော်အိမ်မှ မှောင်ကြီးထိရွတ်ရင်း ဖတ်ရင်းပုတီးစိပ်ရင်း အလင်းရောင်ဖြာ လာလျှင်လည်း ရွတ်ဖတ်နေတုန်း၊ မျက်လုံး မှိတ်အာရုံပြုတုန်း။

ကျွန်ုပ်တို့တွေ့နေစဉ်မှာမင် ဂုရီရာ ကန်တော်တွင်းရှိ ငါးကြီးများကို အရှင် သုန္ဒရ အစာသွားကျွေးနေပြန်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်းလိုက်သွား၏။ ကန်ကြီးနား မှရပ်ကြည့်နေ၏။ နေရာအနှံ့ ငါးစာများ ပက်ကျွေးနေသော အရှင်သုန္ဒရကိုကြည့် ၍ ပီတိဖြစ်ရပါသည်။ ခု တိမြတ်စည်း လှည်း၊ ခု ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် ထွန်း၊ ခု ငါးကျွေးနေပြန်ပြီ။ ကုသိုလ်များ တောက်လျှောက်။

ဤဂူသည် ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာ တော်အရှင်သုမြတ်အဓိဋ္ဌာန်အောင်ရာ ဂူ ဖြစ်၏။ စကားပြောကြသူများ၏နှုတ် တွင် အလိုလိုနှင့် ဝိဇ္ဇာဂူဟုပြောမိဆိုမိ ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ဆရာတော်က မမိန့်ပါ။ သို့သော် ဤဂူနှင့်ဆက်စပ်၍ ပြောကြသူတော်တော်များများက ဝိဇ္ဇာ ဂူဟု နှုတ်ကစီးပြီးထွက်နေကြ၏။ ဝိဇ္ဇာ အရှင်ဓာတ်ဟိတ်များနှင့်ပြည့်နေ၍လား မသိ။ ကျွန်ုပ် ဉာဏ်မမိပါ။

တစ်နေ့မှ လေးနာရီခန့်သာအိပ် ဖြစ်ကြသော်လည်း အရှင်သုန္ဒရရော ကျွန်ုပ်သာမက ကိုရင်ဝတ်စဉ်ကလိုက် အိပ်သော အရှင်ပညာသီရိဝင်လျှင် တက်ကြွစွာ နိုးကြားရှင်သန်နေလေ့ရှိ၏။ အိပ်ရေးပျက်ခြင်းဟူသည် ဘာမှန်းပင် မသိ။ အလွန်ရှင်သန်လန်းဆန်းလှသော ဂူဖြစ်၏။

ဂူနားတွင်ရပ်ရင်း ကန်တော်ထဲမှ ဗေဒါပန်းများဘေးတွင် ဖွေးခနဲဖွေးခနဲ ဖြစ်နေသောငါးစာများနှင့် အစာကို အား ရပါးရစားနေကြသောငါးကြီးများငါးလေး များကိုကြည့်ရင်း အတွေးများတားမရ ဆီးမရဝင်လာပြန်လေတော့၏။

“အဖေ သားတို့ ဒီသိဂုံတ္ထရ ဥယျာဉ်ထဲဝင်လာပြီဆိုရင် အဖေနားမှာ ကျီးလေးတွေဝဲကြပါကြနဲ့ အရမ်းပီတိ ဖြစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အဖေနားဆို ကျီး တွေအော်ပြီးဝိုင်းနေတာပဲ။ အဖေများ

သူတို့ကိုအစာကျွေးပြီဆိုရင် ခုန့်ပေါက် ပြီး လေထဲမှာတင်ဝဲရင်းယုံရင်း အစာယူ ကြတာအများကြီးပဲ”

“သား အခု ပီတိဖြစ်မနေဘူး လား”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ အရမ်းပီတိဖြစ် တယ်”

“အေး - အဲဒါကိုလွယ်လွယ်ပြော ရရင် ဓာတ်ထိတယ်ပေါ့။ ဓာတ်ထိတယ် ဆိုတာ ရင်ထဲထိသွားတာနဲ့ သိပ်မကွာ ပါဘူး။ လိုချင်တာ ဒီပီတိပဲ။ ဘာဖြစ်ပါ စေညာဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းစရာမလို ဘူး။ ဒီပီတိနဲ့သာကျွေး၊ စေတနာဆိုတာ အကျိုးပေးတာပဲ။ ရောင်ပြန်လာတယ်ဆို တာ အဲဒါပဲ။ ကိုယ်ကဖြူအောင်သာထား ဖြူတာလေးတွေချည်းလာမှာပဲ”

“ခိုလေးတွေ၊ စာကလေးတွေ ကျွေးရရင်လည်း ဒီလိုပဲနော် ပီတိက”

“ဘယ်သတ္တဝါလေးတွေကျွေးကျွေး ဒီပီတိကဖြစ်ကိုလာတာ။ ဒါကြောင့် အဖေဆီလာကြတဲ့မိတ်ဆွေတွေ လိုအပ် ရင် ခွေးကျွေးရတာတို့ ငှက်တွေ၊ ငါးတွေ ကျွေးရတာတို့လုပ်ရတဲ့အခါ အရေအ တွက်ကို အဖေမပြောဘူး။ သူဟာသူ ဘယ်နှကောင်ကျွေးကျွေး၊ ဘယ်လောက် ဖိုးကျွေးကျွေး ကျွေးပဲ။ ဒါမှပီတိဖြစ်ရ တာ။ လိုချင်တာ အဲဒီပီတိပဲ။ ပီတိဖြစ် အောင်ကိုကျွေးရတာ။ ဒီလိုပီတိဖြစ် အောင်ကျွေးထားပြီးပြီဆိုမှ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာခင်းကျွေးဆိုတဲ့ ဓာတ်ရိုက်တာတွေထပ်ဖြစ်လာရတာပေါ့။ သားလည်းသိပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပီတိဖြစ်အောင်တော့ အရှင် ကျွေးရသေးတယ်။ ဒါမှ အခါတို့အချိန် တို့နဲ့ကျွေးရင် ဓာတ်ထိတာ။ ပီတိဖြစ် အောင်ကျွေးခိုင်းမထားတဲ့သူတစ်ယောက် ကို နေ့တွေ၊ အခါတွေ၊ အခင်းတွေနဲ့ ကျွေးခိုင်းရင် သိပ်မထိရောက်ဘူး။ ဒါ အရေးကြီးတယ်”

“အဲဒါလည်းရှိသေးတယ်နော်”

“ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ခွေးကျွေးဖို့၊ ငှက်ကျွေးဖို့၊ ငါးကျွေးဖို့လိုလာပြီဆိုရင် ဦး ဆုံး အားရပါးရကျွေးခိုင်းလိုက်တာ အဲဒါ ပဲ။ နောက်ပိုင်း ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုကျွေးပြီး ဘယ်ကိစ္စကိုလုပ်လိုက် ဆိုရင် ပြီးသွားတာပဲ။ အောင်မြင်သွား တာပဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ ကြွေးတောင်း ရတဲ့ကိစ္စ၊ ‘ငွေကြေးကိစ္စတွေအတွက် အရမ်းအောင်မြင်တာပဲ။ သားလည်း ခ လက်တွေ့ မြင်နေတွေ့နေ သားကိုယ်

တိုင်လည်းကျွေးခိုင်းနေတာပဲလေ”

“ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီး”

“ဘုရား”

“ငါးလေးတွေစားတာကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား”

“တင်ပါဘုရား”

အရှင်သုန္ဒရကျွေးသောအစာကို အားရပါးရစားနေကြသောငါးလေးများ ကိုကြည့်ရင်း ဆရာတော်၏မေတ္တာဓာတ် ကြီးမားပုံကို အလွန်သဘောကျနေမိ ၏။ ဆရာတော်သည် တိရစ္ဆာန်လေးများ ကို အလွန်ချစ်၏။

ကြောင်လေးများဆိုလျှင် တွေ့ သည်နှင့် ကောက်ပွေ့ချီးပြီး လူပြောသ လိုပြောလေ့ရှိ၏။ တိရစ္ဆာန်လေးများကို တွေ့လျှင် ပြုံးနေတတ်သော ဆရာတော် ၏အပြုံးမှာ မေတ္တာဓာတ်များယိဖိတ်လွှဲ ပြီး ကြည့်ရသည်မှာကို အလွန်အေးမြ လှပါသည်။

ရှေးရှေးကဆရာတော်ဘုရားကြီး များတို့သည် သတ္တဝါလေးများကို လူ ပြောသလိုပြော၊ လက်လေးနှင့် အစာ ကျွေးကြ၊ နွေးထွေးသောမေတ္တာနှင့်ပြော ဆိုကြသည်ကို စာအုပ်စာပေများတွင် မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးများထံပါးတွင် တောရိုင်းဆင်ကြီးများအစာလာတောင်း စားကြပုံ၊ ကျားကြီးများ အမြီးတဘတ် ဘုတ်နှင့် ရောက်ရှိနေကြပုံ၊ မြွေကြီးများ ကျောင်းဝင်းအတွင်းဝင်လာကြပုံ အသင် ခံရတော့မည့်ဆဲဆဲ နွားကြီးများ၊ ကျွဲကြီး များတို့သည် ဆရာတော်အရှင်သုမြတ် များထံ ပြေးလွှားရိုခိုးဦးတိုက် အသနား ကြပုံတို့ကို ဖတ်ရှုရသည့်အခါ ဖတ်ရင်း နှင့် မျက်ရည်များအလိုလိုစီးကျလာ လေ့ရှိ၏။

ယခု တိရစ္ဆာန်လေးများကို ပြောသလို ကြင်နာစွာပြောပြီး ပြုံးနေ လေ့ရှိသော ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော် ကို အနီးကပ် ဖူးမြော်နေရပြန်ပါပြီ။ အလွန်ပီတိဖြစ်ရပါ၏။ ဆရာတော်သည် ရာသက်ပန်သက်သတ်လွတ်ဘုဦးထော် မုဉ်းလားမသိ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ အပေါ် မေတ္တာဓာတ်ကြီးမားလှ၏။ များတွေလျှင်လည်း လူပြောသလို ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကျောင်းသင်္ခန်းအတွင်း တစ်လည်လည်ရှိနေတတ်သော အသံ သံသားပြီး လှပသည့် ကြက်တညင်း လေးများဆိုလျှင် အလွန်မှယဉ်ပါး

ဖြစ်၏။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ရွှေအုတ်ပလ္လင် ဆရာတော်၏ ငှက်လေးများ၊ ငါးလေးများ၊ ကြက်ကလေးများ၊ ကြောင်လေးများကို အားရပါးရကျွေးလေ့ရှိသော မေတ္တာဓာတ်ကြီးမားပုံကိုသတိရနေစဉ်ပင် ကျောင်းသင်္ခမ်းလေးထဲမှ ဆရာတော်ထွက်လာပြီး ညီတော် အရှင်သန္တရ ငါးစာကျွေးနေသည်ကို ပြုံး၍ ပီတိဖြင့် ရပ်ကြည့်နေတော်မူ၏။ ကျွန်ုပ်က ဂူပေါ်တက်သည့် သံတံတားလေးမှ လမ်းပြီးလက်အုပ်ချိရင်း ဆရာတော်ကိုကန်တော့လိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်ကခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ပြီးမှ ဂူအတွင်းဝင်ပြီး မေတ္တာသုတ်ကို အကြိမ်များစွာရွတ်နေလိုက်၏။ ဤဂူသည် အလွန်မှထူးခြားသောဂူဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် အရှင်သန္တရသည် မေတ္တာအထူးပို့၏။ ဆရာတော်၏လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ရွတ်ဖတ်မေတ္တာပို့၏။ ဤဂူစတင်ဆောက်စဉ်က ဤနေရာသည် ဆရာတော်အား လူသားပကတိပုံစံမျိုးနှင့် လာရောက်ကိုယ်ထင်ပြုကာပြောကြသောနေရာဖြစ်၏။

(ဆရာတော် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပုံ၊ ဆရာတော်အား ကြည်ညိုစွာနှင့် ဘာမှမလျှောက်တင်ကြတော့ပုံများမှာ ကျွန်ုပ်၏ဉာဏ်နှင့်မှမိမိ၍ လိုအပ်ချက်များကျန်ခဲ့မည်စိုး၍ မဖော်ပြတော့ပါ။)

ဤဂူတွင် ဂူဏ်တော်စက်ဝန်း ဆယ်ပတ်အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ရက်ရှည်ဝင်ခဲ့စဉ်က ပုတီးစိပ်နေစဉ်အတွင်း လူနှစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှစကားပြောလာပြီး ဂူရှေ့တွင်ရပ်ရပ်သွားခြင်းမျိုး နှစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ရဖူး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အမျှအတန်းဝေ၊ မေတ္တာပို့ပြီး ထွက်ကြည့်လေရာ တစ်ဦးမှမတွေ့ရ။ ပုတီးစိပ်ပြီးခါနီးကပ်၍ကြုံရခြင်းဖြစ်၏။ ဘုရားဝင်းထဲသို့လည်း လူစီမံတစ်ယောက်မှမလာ။ နေရာတကာလက်တွေ့ သိချင်လွန်းသော ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းနားပန်းများအတော်ကြီးသွား၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ပုတီးစိပ်နေစဉ် မျက်လုံးဖဖွင့်ဖွင့်အောင် အနီးအနားတွင် တစ်ဦးဦးရောက်နေသလို ခံစားရ၏။ သတ္တိကောင်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ မေတ္တာရပ်ခံမေတ္တာပို့ပြီး ပြီးအောင်ဆက်စိပ်ခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ တောပန်းတောင်ပန်းရနံ့လေးများဝေသွား၍ ကျွန်ုပ်က ဘုရားဆောင်တွင်ပူဇော်ထားသောဘုရားပန်းများကို လှမ်းကြည့်ပြီး အနီးအနား

သို့သွား၍ မသိမသာအနံ့ရှုကြည့်၏။ ဂန္ဓမာပန်းများဖြစ်၍ အနံ့မရပါ။ ဂူအပြင်တွင်လည်း ပန်းပင်ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမရှိ။ ဂူနှင့်မျက်စောင်းထိုးတွင် သပြေပင်တစ်ပင်သာရှိ၏။

ဤဂူတွင် ထူးခြားမှုနှစ်ခု ကြုံခဲ့ရပါသည်။

ကိုရင်ရှင်ပညာသိရိသည် တာလီလေးတဂျောက်ဂျောက်နှင့် ပုတီးစိပ်သလို ရွတ်ဖတ်နေလေ့ရှိ၏။ လက်ကမချ။ ဂူထဲတွင် အထူးစိပ်၏။ လှဲစိပ်လိုက်၊ ထိုင်စိပ်လိုက်နှင့်စိပ်၏။ ကိုရင်လူထွက်တော့မည့်နေ့ ဆွမ်းစားပြီး နေ့ခင်းလူထွက်ခါနီး ဂူထဲမှနေ၍ ဆရာတော်ထံသွားမည်အပြု ကိုရင်လက်ထဲမှတာလီလေးသည် တစ်ခုခုနှင့်ထိသွားဘိသည်အလား ဂူအောက် ကန်တော်ထဲသို့ ကျသွားပါတော့သည်။ ကိုရင်မဆိုထားနှင့်၊ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် အံ့ဩပြီးကြည့်နေမိ၏။ ကွဲလေးထဲ လက်ထည့်၍စိပ်နေရင်းဖြစ်သွားလေရာ ကိုရင်အတော်အံ့ဩ၍ မဆုံးတော့။ ကျွန်ုပ်က နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် -

“က - ဆိမ်းသွားပြီ၊ ဒီနှစ်တော့ပြီးပြီ”

ဟု ကိုရင်စိတ်ပြောင်းအောင်စနေရ၏။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ -

ကျွန်ုပ်တို့သားအဖ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး ဂူထဲမှပြန်မည့်နေ့ဖြစ်၏။ ကိုလေသည် ကားသော့ကို ခါးတွင်ချိတ်ထားပြီး မည်သည့်အလုပ်ကိုလုပ်လုပ် ကားသော့ပြုတ်ကျသည်ဟူ၍မရှိ။

ထိုနေ့က မထင်မှတ်ဘဲ ကားသော့ပြုတ်ကျသွားပါသည်။ ဂူရှေ့ရေထဲသို့ ပလုပ်ခန့်ကျသွားလေရာ ကိုလေသည် စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားပြီး ရုတ်တရက်ကြောင်သွား၏။ အနီးတွင်လည်း ဆရာတော်ရှိနေ၏။

အရပ်ရှည်သောကိုလေကိုယ်တိုင်ကမ်းစပ်မှရေထဲကို ခြေနှင့်အကြိမ်ကြိမ်စမ်းလေရာ မရ။ ဆရာတော်က ခေါင်းခါပြီး ‘ကောင်းထက်သွားခေါ်လိုက်’ ဟု တစ်ခွန်းတည်းမိန့်ရင်း သော့ကျသည့်နေရာ တံတားပေါ်တည့်တည့်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကိုလေ ဆယ်သည်ကို အားမပေး။ ကောင်းထက်ကိုသာခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဆရာတော်ထိုင်ချလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သားအဖ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေလိုက်ပါသည်။ ကောင်းထက်က

နယ်ခံဖြစ်၏။ ဆရာတော်၏ တပည့်ရင်းဖြစ်၏။ သူ့ရောက်လာပြီး ဆရာတော်ထိုင်နေသည့်အောက်ဘက်တည့်တည့်ဆင်းလိုက်ရာ သော့ကို တန်းတွေ့သွားပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က အင်းဟု စိတ်ထဲမှတွေးရင်း ဉာဏ်မမီတော့ပြီဖြစ်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေလိုက်မိပါသည်။

အရှင်သန္တရသည် တစ်ဝင်းလုံးမီးပျက်ချိန် မီးစက်မန်းဘာမန်းနှင့် ဂူထဲတွင် မီးလင်းနေသည်ကို နှစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ဖူး၏။ ပညာတတ်လူငယ်လည်းဖြစ်၊ လက်တွေ့သမားလည်းဖြစ်လေရာ စေတီတော်ကြီးနှင့် တစ်ဝင်းလုံးမီးပျက်နေသည်ကို သေချာလျှောက်ကြည့်ပြီးမှ ဂူထဲသို့သွားရာ မီးလင်းနေသည်ကိုကြုံရပြီး ဘာပြောရမှန်းပင် သူမသိခဲ့ပါ။

အရှင်သန္တရ ပုတီးစိပ်နေချိန် ခြေထောက်နှင့် မြက်ခင်းကော်ဇောကြား ခြေထောက်တစ်ဖက်လာရပ်လိုက်သလို ထိတွေ့ပြီး ကြုံခဲ့ဖူးစဉ်က အရှင်သန္တရ ပြော၍မဆုံးတော့။

တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ပုတီးစိပ်နေစဉ် ကျောက်ပြားအလှူလေးများကပ်ထားသောနံရံတွင် အရိပ်တစ်ခုလာထိုးသွားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပြီး ဆရာတော်အားလျှောက်နေသည်ကို ကြားခဲ့ရ၏။ ဂူတံခါးပိတ်ထားပြီးစိပ်နေသည်ဖြစ်၍ အလင်းရောင်ဝင်စရာအကြောင်းမရှိပါ။

ဂူထဲတွင် ပုတီးစိပ်နေရင်း ဂူဝရိုသံလိုက်လိုက်ကာလေးများကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲခွာပြီး ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လိုဖြစ်ခြင်း၊ ဂူထဲရှိ အိမ်သာတံခါးကို မသိမသာလှုပ်ခြင်းများကိုမူ အရှင်သန္တရ အကြိမ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ရဖူးချေပြီ။

မေတ္တာခံယူချင်၍ သူတို့ကြောင်းပြနေသည်ကို အရှင်သန္တရရော ကျွန်ုပ်ပါသိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တိုင်း ဆရာတော်၏ခွင့်ပြုချက်နှင့်သာ ဂူထဲဝင်လေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ခွင့်ပြုပြီး လိုလေသေးမရှိ စီမံပေးထား၍သာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဝင်ရဲ၏။

ဂူထဲစတင်ပြီဆိုသည်နှင့် မေတ္တာသုတ်တောက်လျှောက်ရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့နေရ၏။ ဂူထဲတွင် အနိဋ္ဌစကားပြော၍မရ။ တစ်မျိုးမျိုးပြောလေ့ရှိ၏။

အရှင်သန္တရသည် သူ့ဟာသူ တစ်ကိုယ်ကြားက - မနက်သုံးနာရီခွဲရင် ထမယ်ဟုပြောပြီးကျိန်းလေ့ရှိ၏။ ဂူထဲတွင် နှိုးစက်မရှိပါ။ နှိုးစက်

လည်းမသုံးပါ။ သို့သော် အရှင်သုန္ဒရနိး ပြီးဆိုကြည့်လိုက် သုံးနာရီခွဲကွက်တိ။ ကျွန်ုပ်အလွန်အံ့ဩရပါသည်။ တစ်ကြိမ် များ အရှင်သုန္ဒရမထသေးဘဲ ပေးပြီးလှ နေရာ ဂူအပြင်တံခါးကို လက်နှင့်အောက် မှ အထက်သို့သပ်တင်သွားသလိုလုပ် သွား၏။ အရှင်သုန္ဒရကထကြည့်ရာ မည်သူမျှမရှိ။

ဤလို ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ ထူးခြား ဆန်းကြယ်မှုများကြောင့် ဤဂူကိုမသွား ရမနေနိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ အရှင်သုန္ဒရ သည် ကျောင်းသို့ခေတ္တခဏသွားလျှင် ပင် ဂူသို့ရောက်အောင်သွားပြီး ဂူထဲရှိ ဘုရားရှင်အား ဝတ်ပြု၏။ ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမျှအတန်းဝေ မေတ္တာပို့လေ့ရှိ၏။

မည်သူမှမရှိ၍ ဂူအတိုင်းရှိနေ သည့်အခါများတွင် ဂူထဲရှိ ရုပ်ပွားတော် မြတ်အား နံနက်လေးနာရီ အရက်ဆွမ်း သွားကပ်ကြသည့်အခါ တစ်ဦးတည်း မသွားကြရန် ဆရာတော်မှ အမိန့်ထုတ် ထား၏။

ကန်ထဲတွင် ခြေတံရှည်နှင့် ဆောက်ထားသော ဤဂူသို့ ကျေးဇူးရှင် မြစ်မ်းတောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ပြည်တွင်းပြည်ပသာသနာပြုကျေးဇူးရှင် (ကေလာသ) အရှင်အရိယမေဃသိဒ္ဓိဆရာ တော်ဘုရားကြီးတို့ ကြွရောက်လာတတ် သည့်အခါ ခေတ္တနားပြီး မေတ္တာပို့သကြ လေ့ရှိပါသည်။

ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော်ဘုရား သည် ဤဆရာတော်ဘုရားကြီးများနှင့် ထေရ်ကြီးဝါကြီးဆရာတော်ကြီးများကို အလွန်ကြည်ညိုအလွန်ရှိသောသူဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်အောင် ထားသောဂူဖြစ်လေရာ ဤဂူတွင် ဆရာ တော်မကြာမကြာအဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ရှိ၏။

ဆရာတော်သည် ဤနေရာတွင် ဘာမှမရှိသော သစ်ပင်ချုံနွယ်များက တည်းက၊ စေတီတော်ကြီး ယခုလို ရွှေ ရောင်တဝင်းဝင်းဖြစ်လာအောင် ပြန် လည်၍ မတည်ခင်ကတည်းက တစ်ပါး တည်း မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် နွဲ့ လုံလဝီရိယကြီးများစွာကျင့်ကြံအားထုတ် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်၍လား မသိ၊ တော်ရုံနှင့် မည်သူ့ကိုမျှ အားမကိုး တတ်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ကိုယ်တိုင် ပင်ပြုလုပ်၏။ တပည့်ဒကာများက ဆရာ တော်၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်းဝန်း ပြုလုပ်ကြရခြင်းသာ များ၏။

ဆရာတော်၏မဆုတ်နစ်သော ဇွဲ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ အကျင့်သီလစရဏများ

ကြောင့် ယနေ့ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဖူးမြော်ကြည့်ညိုခွင့်ရသလို မေ့ရုံ ကြီးများ၊ သိမ်တော်ကြီးများပါ ထည့်ပါ ခမ်းနားစွာပေါ်ထွန်းလာခဲ့ချေပြီ။ ဆရာ တော်ပြုနေသောသာသနာ နေလိုလလို ထွန်းတောက်နေချေပြီ။ ဆရာတော်၏ မေတ္တာရိပ်၊ သစ္စာရိပ်ကို လာရောက်ခိုလှုံ ကြသူ တပည့်ဒါယကာများ၏ပီတိများ မှာ ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ပင်ရှိကြလေပြီ။ ဆရာတော်သည် ညဉ့်သုံးယလျှင် တစ်ယံ မှသာ ကျိန်းစက်တော်မူပြီး သုံးနာရီခွဲ သည်နှင့် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်လေ့ရှိ၏။ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းတော်ကြီးများ၊ ပရိတ်တော် များ၊ ဂုဏ်တော်များကို 'သုံးနာရီခွဲမှ အရက်ဆွမ်းမဘုဉ်းမိအချိန်ထိ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်နေလေ့ရှိ၏။ မည်သူ့ကိုမဆို ကုသိုလ်ပေး၏။ ကုသိုလ်ရရာရကြောင်း ကိုသာ ဟောကြားပြသ ဆိုဆုံးမလေ့ရှိ ၏။ အကျင့်စရဏများချီးမြှင့်၏။ မေတ္တာ များများပွားများရန် ညွှန်ကြားပြသဆို ဆုံးမ၏။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထားတတ် အောင် ဟောညွှန်ပြသ၏။ မိဘကျေးဇူး ရှိ အထူးဟော၏။ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါး ကို မပြစ်မှားအောင် ညွှန်ပြလေ့ရှိ၏။ ကုသိုလ်ပြုရင်းမှ မထင်မှတ်သော အကြောင်းလေးများကြောင့် အကုသိုလ် မဖြစ်အောင်၊ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို ခွဲခြားသိအောင် အမြဲလိုလို ဟောညွှန် ပြသဆိုဆုံးမလေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သားအဖသည် ဆရာ တော်၏ မေတ္တာရိပ်၊ သစ္စာရိပ်အောက် တွင် အလွန်အေးချမ်းလွန်းလှပါသည်။ မြောင်းတကာ စံပြကျေးရွာလေးသို့သွား ၍ ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်ကြီးတွင် များစွာကျင့်ကြံအားထုတ်ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၁၆ မိုးမကျတကျလေးက - တစ်နေ့ နံနက်လင်းအားကြီးချိန် ပါးစပ်ထဲသို့ ကဗျာမကျတကျစာစုလေး တစ်ခုအလိုလိုရောက်လာပါသည်။ အာရုံ ထဲတွင် တစ်ဦးဦးကပြောလိုက်သလိုခံစား နေရပါသည်။ အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ထိုစာစုလေးကို အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်နေမိ ရက်သားဖြစ်နေ၍ သားကပင်လျှင် တအံ့တဩနားထောင်ပြီးမေး၏။

စာစုလေးမှာ -
'အခြေမပြုတ်ချင်ရင်
နေမဆုတ်ခင်
ရွှေအုတ်ပလ္လင်ကိုသွား' ဟူ၏။
ကျွန်ုပ် အကြိမ်ကြိမ် စူးစူးစိုက်စိုက် စဉ်းစား၏။

ရခဲ့လှသောလူ့ဘဝတွင် လူမှန်းသိ ၍ ရတနာမြတ်(၃)ပါးဂုဏ်ကျေးဇူးတော် ကို ကြည်ညိုလာတတ်ချိန်ကတည်းက 'သူတပါး၏အသားတို့နှင့် ငါ၏အသွေး အသားကိုမတည်ဆောက်လို' ဟုဆုံးဖြတ် ပြီး သက်သတ်လွတ်ရာသက်ပန်စားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ တန်ခိုးကြီးတောင်နှစ်တောင်၊ သုံး တောင်မက အဓိဋ္ဌာန်ကြီးများစွာဝင်၍ အောင်မြင်ခဲ့၏။ မီးလွတ်အဓိဋ္ဌာန်ကြီး များ အကြိမ်ကြိမ်ဝင်ခဲ့၏။ ရွှေသုံးရွှေ ကျိုက် (၉) ကျိုက် အဓိဋ္ဌာန်ကြီးများကို အချိန်ရတိုင်းဝင်လေ့ရှိ၏။ ထိုကောင်းမှု ကုသိုလ်ကြီးများကြောင့် (၇) ရက်သား သမီးများ၏ရင်ကိုအေးမြအောင် ကုသိုလ် ပညာ၊ ဗဟုသုတများ တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ပေးနေနိုင်၏။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျေနပ် နေမိပါသည်။ ဤသို့ အထိုင်ကျကာ ကျေနပ်နေမိသည့် အခြေကျနေသည့် ဘဝမှသည် အခြေခိုင်ပြီးအဆင့်ဆင့်မြင့် တက်သွားနိုင်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ် ဖို့သာရှိပါသည်။

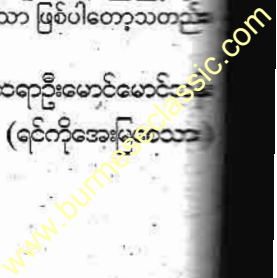
ဤသို့အခြေခိုင်ခိုင်နှင့်ဆက်လက် ကျင့်နိုင်ဖို့ အခြေမပြုတ်သွားဖို့ ကျင့်နိုင် တုန်းကိုသွားကျင့်ရန် လမ်းညွှန်ခြင်းဟု ယုံကြည်စွာ ခံယူလိုက်ပါသည်။ 'နေ မဆုတ်ခင်' ဟူသည် နေမဝင်ခင်ဟု ယူဆပါသည်။ လူတို့သည် အရွယ်လွန် သွားကြပြီဆိုလျှင် ဘဝရဲ့ဆည်းဆာချိန် ဟု တင်စားကြလေ့ရှိ၏။ ဆည်းဆာချိန် သည် နေဝင်ခြင်းနှင့်တူ၏။

ထို့ကြောင့် -
နေမဆုတ်ခင်၊ ကိုယ့်လက်ကိုယ် ခြေမသယ်နိုင်တော့တဲ့ဘဝ၊ ရောထောင်း တဲ့ဘဝ၊ ကျန်းမာနေည့်ဖျင်းသွားတဲ့ဘဝ မရောက်ခင် သွားနိုင်လာနိုင်ကျင့်နိုင် တုန်း ရွှေအုတ်ပလ္လင်မှာသွားကျင့်ပါဟု လမ်းညွှန်သော စကားစုစာစုလေးဖြစ် ကြောင်း အာရုံရခဲ့ပါသည်။

ဤစာစုလေးကိုချီးမြှင့်လိုက်သော အသံရှင်သည် မည်သူများဖြစ်နိုင်သန့် ကို ကျွန်ုပ်မစဉ်းစားတော့ပါ။

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားရမည်မှာ ရတနာ (၃)ပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဦးထိပ်ထားပြီး - အကျင့်စရဏများကိုသာ မဆင် နစ်သောဇွဲလုံ့လဖြင့် ကျင့်ကြံကြီးကုန် အားထုတ်ရန်သာ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ဆရာဦးမောင်မောင်သည်
(ရင်ကိုအေးမြစေကာမူ)

၂၀၁၇ ခုနှစ် ၊ ဇူလိုင်လ ကောင်းကျိုးပြော တစ်နေ့တာလမ်းညွှန် ဒေါ်ခင်မိသူ (B.Sc)

လတ်ဂဏန်း (၆)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၃၊ ၀)။
လတ်နေအရပ်က အရှေ့မြောက်၊
လတ်အရောင်က အညိုရောင်။ အကျိုး
ပေးနေသား ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။
တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန်
နံနက်အိပ်ရာထ အနောက်ဘက်လှည့်၍
ဗုဒ္ဓေါ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၁ ရက်၊ စနေနေ့ - လတ်
ဂဏန်း (၇)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၇)။ လတ်
နေအရပ်က အနောက်တောင်။ လတ်
အရောင်က လိမ္မော်ရောင်။ အကျိုးပေး
နေသား အင်္ဂါ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာအကြံ
အစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ
တောင်ဘက်လှည့်၍ လောကဝိဒူ (၉) ခါ
ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၂ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ -
လတ်ဂဏန်း (၈)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၁၊ ၀)။
လတ်နေအရပ်က အရှေ့မြောက်။ လတ်
အရောင် အနက်ရောင်။ အကျိုးပေး
နေသား တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့
တာအကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အနောက်ဘက်လှည့်၍ ဗုဒ္ဓ
ပူဇော် (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၃ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ -
လတ်ဂဏန်း (၉)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၃၊ ၇)။
လတ်နေအရပ်က အရှေ့မြောက်။ လတ်
အရောင် အနက်ရောင်။ အကျိုးပေး
နေသား တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့
တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်
အိပ်ရာထ မြောက်ဘက်လှည့်၍ သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓေါ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၄ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ - လတ်
ဂဏန်း (၁)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၄၊ ၈)။ လတ်
နေအရပ်က အရှေ့တောင်။ လတ်
အရောင်က အဖြူရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်
ရာထ အနောက်ဘက်လှည့်၍ ဓမ္မပူဇော်
(၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၅ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ -
လတ်ဂဏန်း (၂)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၈)။
လတ်နေအရပ်က တောင်။ လတ်အရောင်
က အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေသား
တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အရှေ့မြောက်ဘက်လှည့်၍
အရဟံ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၆ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ -

လတ်ဂဏန်း (၃)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၃၊ ၇)။
လတ်နေအရပ်က မြောက်။ လတ်
အရောင်က ခရမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့
တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အရှေ့ဘက်လှည့်၍ သတ္တာ
ဒေဝမနုဿာန် (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၇ ရက်၊ သောကြာနေ့ -
လတ်ဂဏန်း (၄)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၀)။
လတ်နေအရပ်က အရှေ့။ လတ်အရောင်
အဝါရောင်။ အကျိုးပေးနေသား ကြာသ
ပတေး၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာအကြံ
အစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ
အရှေ့တောင်ဘက်လှည့်၍ ဗုဒ္ဓေါဇီနော
(၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၈ ရက်၊ စနေနေ့ - လတ်
ဂဏန်း (၅)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၇)။ လတ်
နေအရပ် အနောက်တောင်။ လတ်
အရောင် အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား အင်္ဂါ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာအကြံ
အစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ
တောင်ဘက်လှည့်၍ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော
(၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၉ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ -

ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ -
လတ်ဂဏန်း (၇)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၅၊ ၉)။
လတ်နေအရပ်က အနောက်။ လတ်
အရောင်က ပန်းရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့
တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်
အိပ်ရာထတွင် မြောက်ဘက်လှည့်၍
သုဂတော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ -
လတ်ဂဏန်း (၈)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၅)။
လတ်နေအရပ် အရှေ့တောင်။ လတ်
အရောင်က အဖြူရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက်လှည့်
၍ နမောတဿ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ -
လတ်ဂဏန်း (၉)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၉)။
လတ်နေအရပ် တောင်။ လတ်အရောင်
က အညိုရောင်။ အကျိုးပေးနေသား
တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အရှေ့မြောက်ဘက်လှည့်၍
အနတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ (၉) ခါ
ရွတ်ဆိုပါ။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး တနင်္ဂနွေနေ့ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်းများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတ်ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သံယာတော်အရှင်သူမြတ်များကို အရက်ဆွမ်းလောင်းလှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကိုဓာတ်မရိုက်ပါနှင့်။ အင်္ဂါနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'အောင်' ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိ မီးချောင်း၊ မီးလုံးအကျွမ်းများကို ရှာဖွေရှင်းလင်းစွန့်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။

လှူမှုရေးအတိုက်အခံများသူများ - အိမ်မှ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် အနီးဆုံးဖြစ်သော ဘုရားစေတီ၏ ရင်ပြင်တော်အား မကြာမကြာတံမြက်စည်းသွားလှည်းပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ခို၊ ကျိုး၊ ခွေးလေးများကို အစာကျွေးပါ။

ကျန်းမာရေး - ထမင်းစားတိုင်း ဖဋ္ဌဿဂါထာရွတ်မန်းပြီးစားပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - စက်ဘီး၊ သုံးဘီး၊ ဆိုင်ကယ်တို့ဖြင့်ရောင်းနေသော ထိသည်ထံတွင် (၁) အစ၊ (၃)အဆုံး၊ (၃) အစ (၁) အဆုံးကို ရွေးချယ်ကံစမ်းပါ။

တနင်္လာသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး တနင်္ဂနွေနေ့ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်းများဖြင့်ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဒီဝါတပတ်ဂါထာကို ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တဟိတဟိ ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို သပြေညွန့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို သောကြာနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'အောင်' ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် 'အရဟံ' ဂုဏ်တော်ကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိ အသုံးမလိုတော့သည့် စနေနံပစ္စည်းအဟောင်းများကို ရှာဖွေရှင်းလင်းစွန့်ထုတ်ပစ်ပါ။

လှူမှုရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ မကြာမကြာသွား၍ တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ ပြီးလျှင် လက်ဆေးပြီး သမ္ဗုဒ္ဓေ (၁၀၈) ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အကျိုးအမည်းရောင်လေးများဝတ်သွားပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - အမြင်အာရုံချို့တဲ့နေသော မျက်စိဝေဒနာရှင်တစ်ဦးကို မျက်မှန်လှူလိုက်ပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ခရီးသွားမည့်လူကြိုနှင့် ထိထိုးခဲ့ပေးရန်မှာလိုက်ပါ။ ကြိုက်ရာထိုးလာပါစေ။ ထိကောင်းတတ်ပါသည်။

အင်္ဂါသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး အင်္ဂါနံ အသီး၊ အညွန့် ပန်းများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒိဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သံယာတော်အရင်သူမြတ်များ ထီး၊ ဖိနပ် လှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ရွတ်လှလက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိတ်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားစက်ဖုံးကို လက်နှင့်ထိ၍ ဒိဝါတပတိဂါထာ မကြာမကြာရွတ်ပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'အင်္ဂါ' နံဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပဋ္ဌာန်းနှင့် ဓမ္မစကြာရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - နှစ်ဦးပေါင်းနံသင့်ပန်းများဖြင့် ဘုရားရှင်အား အိုးတစ်လုံးသတ်သတ် ပူဇော်ထားပြီး နှမ်းတိုင်းလဲပေးပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့သွား၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်း တံမြက် လှည်း၊ ကုဋ်များရေဆေးပါ။

နယုသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူကို အခြားသူနှင့် သဝန်တိုခြင်းများ၊ အခြားသူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ပြောခြင်းများရှောင်ပါ။

ကျန်းမာရေး - ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမကောင်းသောဒုက္ခိတများကို ဆေး၊ အာဟာရ၊ ငွေလှူပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာကြုံသောထိဆိုင်တွင် ဂဏန်းမရွေးဘဲ ချက်ချင်းထိုးလိုက်ပါ။ ထိပေါက်တတ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး တနင်္ဂနွေနံ အသီး၊ အညွန့် ပန်းများဖြင့်ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဒိဝါတပတိဂါထာကို ပုတီးတစ်ပတ်နေ့စဉ်စိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သီလရှင်ဆရာကြီးများကို ဆွမ်းဆန်များလောင်းလှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ယှဉ်းမလက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိတ်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို ကြာသပတေးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'ကြာသပတေး' နံ ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိ ထီးစုတ်၊ ဖိနပ်ဟောင်း၊ ဓာတ်ပုံအပျက်များကို ရှာဖွေရှင်းလင်း စွန့်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ရောက်တိုင်း ရင်ပြင်တော် တံမြက်လှည်း၊ အမှိုက်များ ကောက်ပါ။

နယုသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အင်္ကျီအမည်းရောင်လေးများဝတ် မသွားပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမကောင်းသောဒုက္ခိတများကို ဆေးဝါး၊ ငွေ တစ်နိုင်လှူပေးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - တနင်္ဂနွေနံထိဆိုင်ကြီးများတွင် (၁) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်း ထားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး အင်္ဂါနံ အသီး၊ အညွန့် ပန်းများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဒိဝါတပတိဂါထာကို ပုတီး (၃)ပတ်နေ့စဉ်စိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တစ်နေ့တည်း ဘုရား(၃)ဆူလှည့်၍ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ဆီးညွန့် (၈) ညွန့်ကို ကြိုးနှင့်ချည်ထားပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို အင်္ဂါနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'အင်္ဂါ' နံ ဘွဲ့အမည်ပါရှိသောဘုရားစေတီသို့ မကြာမကြာသွား၍ ပဋ္ဌာန်းနှင့် ဓမ္မစကြာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်အလှဆင်ပစ္စည်းများဟောင်းနွမ်းနေပါက စွန့်ပစ်၍ အသင်း လှယ်အလှဆင်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - အိမ်မှ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် အနီးဆုံးဖြစ်သော ဘုရားစေတီဆီ ရင်ပြင်တော်အား မကြာမကြာတံမြက်စည်းသွားလှည်းပါ။

နုလုံသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူကို အနီရောင်ပစ္စည်းလက်ဆောင်မပေးပါနှင့်။
ကျန်းမာရေး - ငါးလေးများ၊ ငှက်ကလေးများကို အစာကျွေးပါ။ ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။
ထိက်ကောင်းလိုသူများ - စက်ဘီး၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တို့နှင့် လှည့်လည်ရောင်းသောထိသည်ထဲတွင်
(၃) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး တနင်္ဂနွေနေ့ အသီး အညွန့်၊
ပန်းများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတ်ဂါထာကို ပုတီးတစ်ပတ် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။
ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။
နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သံယာတော်အရှင်သူမြတ်များကို သက်န်းလှူပါ။
အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ရွက်လှလက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။
ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။
အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - အောင် ဘွဲ့ အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေ
ထောင့်တွင် ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - နှစ်ဦးပေါင်းနံသင့်ပန်းများဖြင့် ဘုရားရှင်အား အိုးတစ်လုံးသတ်
သတ်ပူဇော်ထားပြီး နွမ်းတိုင်းလဲပေးပါ။
လူမှုရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ရောက်တိုင်း ရင်ပြင်တော်တံမြက်လှည်း၊ အမှိုက်
များကောက်၊ ပန်းခြောက်များ စွန့်ပစ်ပေးပါ။
နုလုံသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ခို၊ ကျီး၊ ခွေးလေးများကို အစာကျွေးပါ။
ကျန်းမာရေး - ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမကောင်းသော ဒုက္ခိတများကို ဆေးလှူပါ။
ထိက်ကောင်းလိုသူများ - တနင်္ဂနွေနေ့ထိဆိုင်ကြီးများတွင် (၁) အစ (၃) အဆုံး၊ (၃) အစ (၁) အဆုံး
ထိလက်မှတ်လေးများကို ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

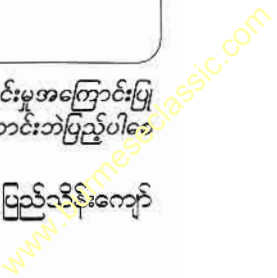
စနေသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး အင်္ဂါနံ အသီး၊ အညွန့်၊
ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတ်ဂါထာကို ပုတီးတစ်ပတ်နေ့စဉ်စိပ်ပါ။
ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။
နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တဟိတဟိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို အင်္ဂါနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။
ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို တနင်္လာနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။
အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - 'အင်္ဂါ' နံ ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပဋ္ဌာန်း
နှင့် ဓမ္မစကြာရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ မကြာမကြာသွားရွတ်ပါ။
အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိ စနေနံပစ္စည်းအဟောင်းအပျက်၊ မီးလုံးအကျွမ်းမီးချောင်း
အကျွမ်းများကို ရှာဖွေရှင်းလင်းစွန့်ပစ်ပါ။
လူမှုရေးအတိုက်အခံများသူများ - သမ္မုဒ္ဒေ (၁၀၈) ခေါက် နေ့စဉ်ရွတ်ပါ။ တစ်ဆက်တည်းမရွတ်နိုင်သူ
များမှတ်ပြီးရွတ်ပါ။
နုလုံသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူကို အနီရောင်ပစ္စည်းလက်ဆောင်မပေးပါနှင့်။ ချစ်သူ
နှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အမည်းရောင်အင်္ကျီဝတ်မသွားပါနှင့်။
ကျန်းမာရေး - ရေသတ္တဝါလေးများကို ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။
ထိက်ကောင်းလိုသူများ - စက်ဘီး၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်များနှင့်ရောင်းသောထိသည်ထဲတွင် (၃) ဂဏန်း
များစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယခုလတွင်-
စနေစ-ကြာသပတေးပိတ်မှည့်ထားသောနာမည်ရှင်များအနေနှင့် အခြားသူများထက် ပိုမိုရွတ်
ဖတ်ကျင့်ကြံခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုများစွာရယူပါ။
ထွန်းပေါက်၊ ထိန်မိုး၊ တက်မင်း

မိမိကောင်းမှုအကြောင်းပြု
ဆုမတောင်းဘဲပြုည့်ပါစေ

ပြည်လင်းကျော်

တစ်ဦး -
နှစ်ဦး -
သုံးဦးမက -
ဖြစ်ပျက်တာတွေ ကြားရပြီးတဲ့
နောက်ပိုင်း -

အခု တင်ပြချင်တဲ့ သူရဇ္ဇ
လက်ဆောင်ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပါပြီ။

ကြားရတာတွေက စိတ်မကောင်း
စရာတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေလို့ ဒီလိုကိစ္စလေး
တွေကို ဒီလိုရှုထောင့်ကနေမြင်ပြလိုက်
ရင် အခုလို စိတ်မချမ်းသာစရာကြားရ
တာလေးတွေ လျော့ပါးသွားနိုင်မယ်လို့
မေတ္တာစေတနာအများကြီးနဲ့အချိန်ရတိုင်း
တွေးနေခဲ့မိပါတယ်။

ခု -
တင်ပြပါပြီ။

တင်ပြရတဲ့ အကြောင်းကလည်း
ကျန်းမာရေးကိစ္စမို့လို့ပါ။ ကျန်းမာရေး
နဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေလို့ပါ။

တချို့လည်း ကြားဖူးမှာပါ။

တချို့ကျတော့လည်း ကြားဖူးမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

တချို့ဆို မေးတောင်မေးယူကြပါ
တယ်။ အဲဒါဘာလို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ
တဲ့။

ဒါကတော့ သူပညာပိုင်းတွေနဲ့သူ
ရှိမှာပေါ့လေ။

အဓိကတော့ တတ်ကျွမ်းနား
လည်သူတွေ၊ လောကီပညာကျွမ်းကျင်
သူတွေကလုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်
သဘောနဲ့ကိုယ်ကြားဖူးနားဝနဲ့ ဗဟုသုတ
ရှိသလိုနဲ့ လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် နောက်
ဆက်တွဲဆိုးကျိုးတွေ ဘယ်လောက်ထိ
ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ။
နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးတွေဘယ်လောက်
ထိဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့မရ
နိုင်ပါဘူး။ အတော်သတိကြီးကြီးထားရ
တဲ့ကိစ္စပါ။

ဘာကိစ္စလဲဆိုတော့ -
ရှင်ရက်နဲ့အသုဘချခြင်းကိစ္စပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ နှစ်တွေတော့ ကြာ
ခဲ့ပါပြီ။ သွားသတိရတာလေးပြောပြရ
ရင်တော့ -

လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အမေကို
တော်တော်စိတ်ပူပြီး ကြုံတဲ့နေရာတိုင်း
မှာ ဗေဒင်မေးလေ့ရှိပါတယ်။ မင်းအမေ
ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာဆိုပြီးပြောတဲ့သူကို
သူကသိပ်တင်မကျဘူး။ ဒီဆရာအလကား
ပြီးနေတာဆိုပြီး မင်းအမေ ဒီနှစ်ထဲမှာ
ခန္ဓာပျက်ကိန်းရှိတယ်လို့ပြောတဲ့လူကျ
တော့ ဟာ - တကယ်တော်တဲ့သူလုပ်
တော့တာပဲ။ ဟိုအတွားကြီးကအကောင်း။
ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့။
ဒီလိုနဲ့ ဆရာသခင်ဆီရောက်လာ
ပါတယ်။

ဆရာက -
“မင်းအမေကိုဘာမှမကြာမှသွား
မချေနဲ့။ ဒီတိုင်းနေပစေ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

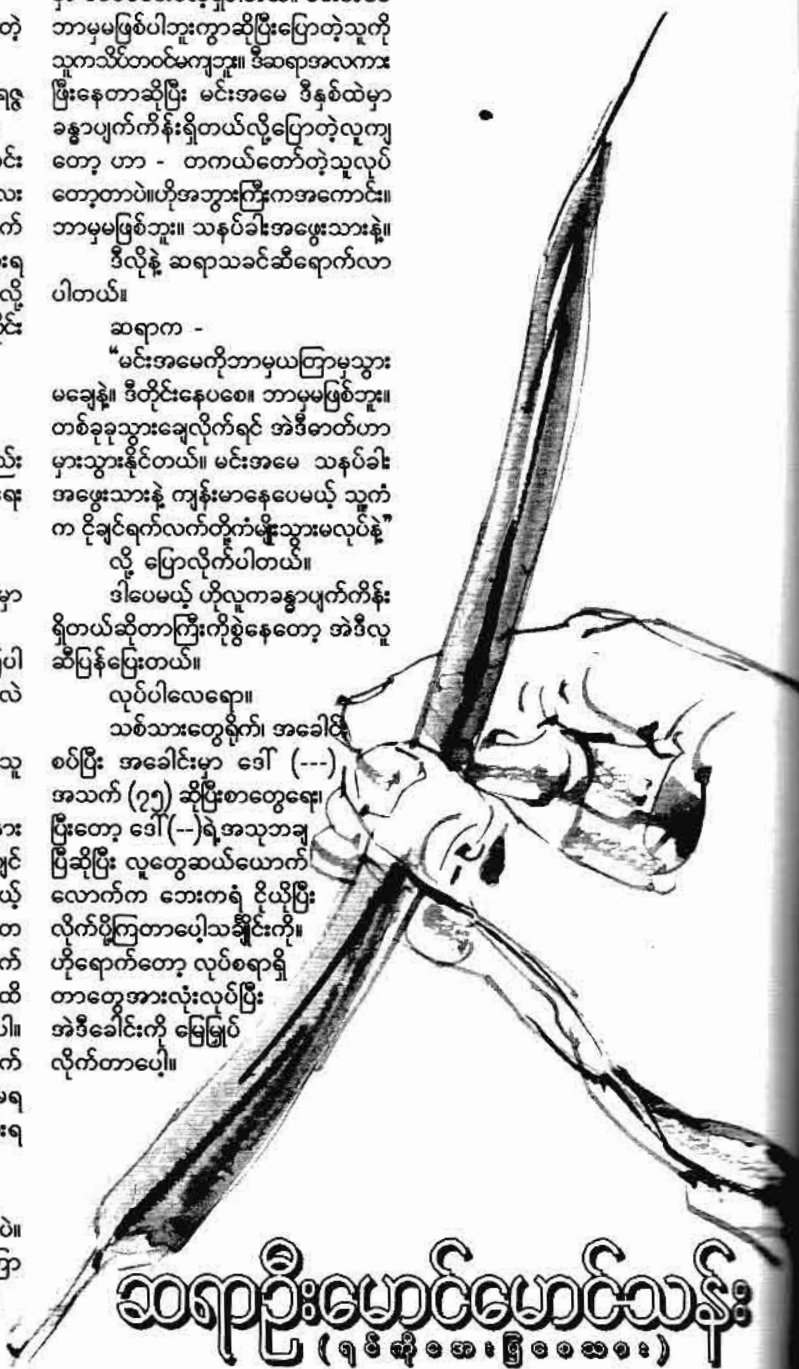
တစ်ခုခုသွားချေလိုက်ရင် အဲဒီဓာတ်ဟာ
မှားသွားနိုင်တယ်။ မင်းအမေ သနပ်ခါး
အဖွေးသားနဲ့ ကျန်းမာနေပေမယ့် သူ့ကံ
က ငိုချင်ရက်လက်တို့ကံဖိုးသွားမလုပ်နဲ့”
လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဟိုလူကခန္ဓာပျက်ကိန်း
ရှိတယ်ဆိုတာကြီးကိုခွဲနေတော့ အဲဒီလူ
ဆီပြန်ပြီးတယ်။

လုပ်ပါလေရော။
သစ်သားတွေရိုက်၊ အခေါင်း

စပ်ပြီး အခေါင်းမှာ ဒေါ် (---)
အသက် (၇၅) ဆိုပြီးစာတွေရေး၊

ပြီးတော့ ဒေါ်(---)ရဲ့အသုဘချ
ပြီဆိုပြီး လူတွေဆယ်ယောက်
လောက်က ဘေးကရံ ငိုယိုပြီး
လိုက်ပို့ကြတာပေါ့သင်္ချိုင်းကို။
ဟိုရောက်တော့ လုပ်စရာရှိ
တာတွေအားလုံးလုပ်ပြီး
အဲဒီခေါင်းကို မြေမြှုပ်
လိုက်တာပေါ့။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (၇၆ ဆိုအေးဖြူစေအေး) အကောင်းအတိုင်းရှိစေဖို့ သူရဇ္ဇလက်ဆောင်

လုပ်ခိုင်းတဲ့လူကတော့ ပြီးပြီ၊
ကိုယ်စားသွားပြီ မင်းအမေကောင်းသွား
ပြီပေါ့။

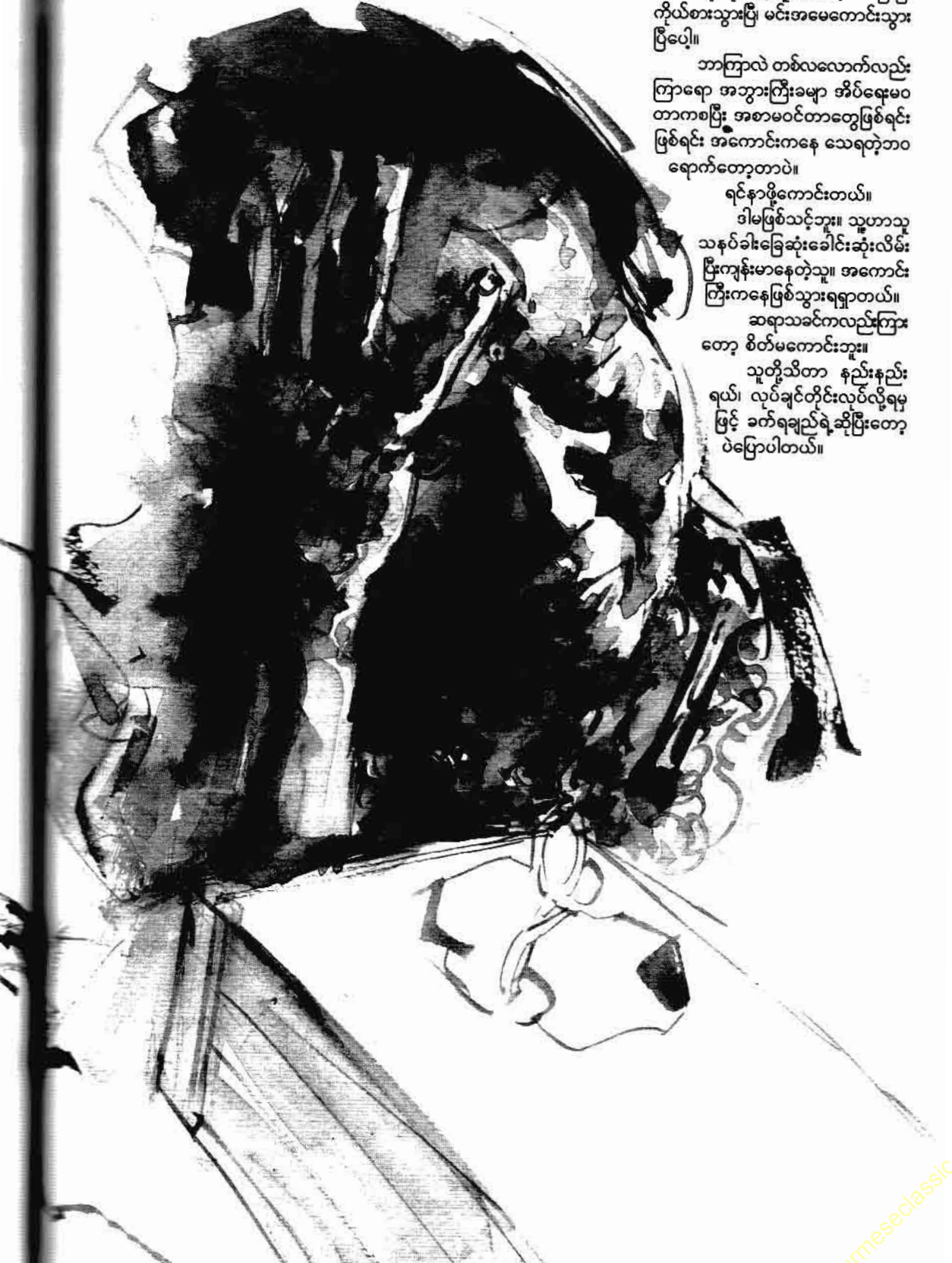
ဘာကြာလဲ တစ်လလောက်လည်း
ကြာရော အဘွားကြီးမေ့မှာ အိပ်ရေးမဝ
တာကစပြီး အစာမဝင်တာတွေဖြစ်ရင်း
ဖြစ်ရင်း အကောင်းကနေ သေရတဲ့ဘဝ
ရောက်တော့တာပဲ။

ရင်နာဖို့ကောင်းတယ်။

ဒါမဖြစ်သင့်ဘူး။ သူ့ဟာသူ
သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်း
ပြီးကျန်းမာနေတဲ့သူ။ အကောင်း
ကြီးကနေဖြစ်သွားရတာတယ်။

ဆရာသခင်ကလည်းကြား
တော့ စိတ်မကောင်းဘူး။

သူတို့သိတာ နည်းနည်း
ရယ်၊ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမှ
ဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီးတော့
ပဲပြောပါတယ်။

ဆရာသခင်ရဲ့ သင်ပြမှု၊ ဆုံးမမှု အောက်မှာ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး သင်ယူလာရတော့ -

ဒါမျိုးချေတယ်ဆိုတာပညာတစ်ခု ဆိုပြီး သိခဲ့ရပါတယ်။

ဟိုတုန်းကလုပ်တတ်ကြတယ်ဆို တာသိခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုသိရသလောက်၊ လက်တွေ့တွေ့လိုက်ကြည့်ခဲ့ရသလောက် ကတော့ ဒါမျိုးချေပြီးတာနဲ့ ဘာမှမကြာဘဲ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာသွားကြရသူတွေ မနည်းပါဘူး။

ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရရင် ဒါမျိုး ချေပြီး ကျန်းမာလာတဲ့သူတော့ မတွေ့ ဖူးသေးပါဘူး။

လက်လှမ်းမမီလို့လည်းဖြစ်ရင်ဖြစ် နိုင်ပါတယ်။

မတွေ့ဘူးလို့လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ရှိရင်တော့လည်းရှိမှာပေါ့လေ။ လက်တွေ့ပညာခန်းတွေနဲ့ တွေ့ နေရတာကတော့ -

ပညာရပ်မှာ ပြုတ်တူပူးနေတဲ့သူ တွေ အဲဒီလိုချေပြီးတာနဲ့သွားတော့တာ ပါပဲ။ အင်္ဂုဗိဇ္ဇာပညာနဲ့ကြည့်လိုက်ရင် လည်း မလုပ်သင့်တဲ့အချိန်မှာလုပ်လိုက် မိတာနဲ့သွားတာပါပဲ။ တခြားပညာခန်း တွေနဲ့ကြည့်တော့လည်း ဒီလိုပဲတွေ့ရပြန် တာပါပဲ။ ဒါက ပညာတွေနဲ့ ရိုးရိုးသား သားချိန်တာပါ။ပြုတ်တွေတည်နေပုံတွေ နဲ့ချိန်တာပါ။

နိမိတ်တွေနဲ့ကြည့်ရင် ပိုဆိုးပါ တယ်။

က္ကဋ္ဌ၊ အနိဋ္ဌနဲ့ ကြည့်ပြန်ရင်လည်း ကြောက်ခမန်းလိလိပါပဲ။

မဖြစ်စေလိုတဲ့ဆန္ဒဟာ ဖြစ်စေလို တဲ့ဆန္ဒလိုဖြစ်သွားနိုင်တာ တော်တော် သတိထားရပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ -

လူတစ်ယောက်ကို ရှင်နေပါရက် နဲ့ အသေလုပ်လိုက်ရတဲ့စွဲစွဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ အတော် ခဲယဉ်းလှပါတယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြတဲ့ အတိုင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်သန်ခြင်းနဲ့ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို သတိကြီးစွာထားပြီး ပြုလုပ်ဖို့ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေချည်းပြုလုပ်ရမယ့်နှစ်မျိုး၊ သူကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူဖြစ် စေတဲ့ပြုတ်ကောင်းတွေဝန်းရံနေတဲ့နှစ်မျိုး၊

သူမိသားစုနဲ့ခွာခြင်းကံမရှိတဲ့နှစ်မျိုးတွေ မှာ ဒီလိုသင်္ကြပ်ပလိုက်တာမျိုးမလုပ်သင့် ပါဘူး။

ကံသဘောနဲ့လက်တွေ့လုပ်လိုက် တာနဲ့က မတူညီတာနှစ်ခုပေါင်းစပ်လိုက် သလိုဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

မတူညီတာနှစ်ခု ပေါင်းစပ်လိုက် ရင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ဆိုကျိုးဟာ ဘာနဲ့ မှမတူပါဘူး။

က္ကဋ္ဌနဲ့အနိဋ္ဌပေါင်းစပ်လို့မရပါဘူး။ ဒီလိုပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်တာကို သွားပေါင်းစပ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင် တာက ဆိုးကျိုးပါပဲ။ မတူညီတဲ့အားတွေ ပါပဲ။ ဒီလိုမတူညီတဲ့အားတွေဟာ မဖြစ် သင့်တာတွေချည်းဖြစ်တာပါ။

ဒါကိုလွယ်လွယ်ပြောရရင် ခိုက် တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ခိုက်အောင်လုပ်ရင်ခိုက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါရှင်းရှင်းလေးပါ။ သဘာဝအတိုင်း လေ့လာကြည့်ပါ။

ဘုရားဆောင် အောက်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ ဖိနှပ်ချွတ်လို့မရပါဘူး။ ချွတ် ရင်ခိုက်မှာပါပဲ။ မြင့်မြတ်သောနေရာမှာ နင်းတဲ့ပစ္စည်းသွားထားရင်ခိုက်မှာပါပဲ။

နိမ့်တဲ့နေရာမှာ မြင့်တဲ့ပစ္စည်းသွား ထားရင်လည်း ခိုက်မှာပါပဲ။

မတူညီတာတွေကိုပေါင်းစပ်လို့မရ ပါဘူး။

ပေါင်းစပ်ရင် ခိုက်သွားတတ်ပါ တယ်။

ဒီလိုခိုက်တတ်တာဟာ အင်မတန် မှု နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောင်းလဲခြင်းဖြစ် တတ်လို့ကြည့်တတ်မှမြင်နိုင်ပါတယ်။

နမူနာပြောရရင် သားသမီးဓာတ်ပုံ ကို ဘုရားဆောင်နဲ့ တန်းတူထားတာတို့၊ ဘုရားဆောင်ထက် ပိုမြင့်ထားတာတို့ တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အဲဒီကလေးတွေဆို အတော်ဒုက္ခရောက်ကျန်ကြတာတွေ့ရပါ တယ်။ တချို့ဆို လူလောကကြီးထဲမှာ တောင်မရှိကြတော့ပါဘူး။ ဓာတ်ပုံလေး တွေကတော့ရှိနေဆဲပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့ကလေး ဓာတ်ပုံကို ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရဲ့ဝမ်းဗိုက် တော်မှာတပ်ထားပါတယ်။ သူ့ကလေး ဟာ နိုင်ငံခြားမှာ တဖြည်းဖြည်း ဒုက္ခ ရောက်ပြီး လူလောကကြီးက ထွက်ခွာ သွားပါပြီ။

ဒါ တစ်ဦးစနစ်ဦးစကိုပဲပြောပြ တာပါ။ ဒီလိုမျိုးတွေအများကြီးရှိနေပါ တယ်။

မိဘတွေရဲ့ဓာတ်ပုံကို ချောင်ထဲ

မှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ အောက်ဘက်နိမ့် ထားတဲ့သူတွေလည်း တွေ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့လည်း အမျိုးမျိုးပြောင်းဆန်နေကြ တာပါပဲ။

ဒါမတူညီတဲ့သဘောတွေကိုမြင်ပြ လိုက်တာပါ။

• မတူညီရင် ပေါင်းစပ်လို့မရပါဘူး။ ခိုက်တတ်ပါတယ်။

ခုနပြောတဲ့သင်္ကြပ်ခြင်းကိစ္စလည်း ဒီလိုပါပဲ။

ကောင်းနေတဲ့သူကို သွားဆိုးခိုင်း လို့မရပါဘူး။လိုက်ဆိုးသွားတတ်ပါတယ်။ အနိဋ္ဌရဲ့သဘောကိုက အားသာတဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ အကောင်းကနေ ပြိုဆင်း သွားတတ်ပါတယ်။

အမြင့်နဲ့ အနိမ့်၊ အအေးနဲ့ အပူ ဘယ်လိုမှမတူညီနိုင်ပါဘူး။ ကွာဟနေ တတ်ပါတယ်။

မတူညီရင်ပေါင်းစပ်လို့မရနိုင်ပါ ဘူး။

ဒီသဘောတွေဟာ ခုပြောနေတဲ့ ကြိုတင်သင်္ကြပ်ခြင်းနဲ့ဆိုင်နေတာလေး တွေရှိပါတယ်။

ခုပြောနေတာဟာ ပုထုဇဉ်လူသား များပီပီ လောကီလူဘုံထဲမှာနေနေကြရ တဲ့အချိန်မှာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အသက် ရှည်ဖို့၊ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်ဖို့၊ ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့လျှင်အောင်တရားဘာဝနာတွေ ပွားများအားထုတ်လို့ရအောင်၊ ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ သာသနာ့အကျိုး၊ ဘာသာအကျိုး ထမ်းဆောင်နိုင်အောင်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက် ပဲရှိပါတယ်။

ဒီလိုအတွက်သာ စေတနာမေတ္တာ နဲ့အကြံပြုနေတာပါ။

သေခြင်းတရားဟာ မဆန်းပါဘူး။ မွေးခြင်းဟာ သေခြင်းအတွက်ပါပဲ။

ဒီအခေါင်းလုပ်ပြီးနာမည်ရေးပြီး ဝိုင်းငို အသုဘချတာ ဘာဆန်းလို့လဲလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။

မဆန်းပါဘူး။ မှန်ပါတယ်။ လူ တိုင်းဒီအတိုင်းပဲသွားရမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် မဆန်းပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်တွေးကြည့် ပါလေ။

ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်ညီအစ်ကိုမောင် နှမ၊ ကိုယ့်ဇနီး၊ ကိုယ့်ယောက်ျား၊ ကိုယ့် သားသမီးအသက်ရှည်ရှည်နဲ့အနာရော ကင်းကင်းနေစေချင်ကြတဲ့သူတွေအတွက် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လေးတွေဘောင် မကျန်းရင် တယုတယေ့ ချိုး တိရစ္ဆာန်

ဆေးကုဆရာဝန်ဆီပြေးကြရတာပဲလေ။ လူသားအတွက်ဆိုရင် ပြောစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် အသက်ရှည်ဖို့အတွက် ရှင်သန်ခြင်းကို ရှာဖွေကြတောင့်တကြ သူတွေချည်းပါပဲ။

ကျွန်တော့်အမေဗျာ၊ ရွှေနှစ်ဆို အသက်ကုန်ပြီတဲ့ဟောကြတယ်။ ပျော်စရာကြီးလို့ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။

ကျွန်မယောက်ျားတစ်လပ်ခံတော့ မယ်တဲ့။ သေလည်းအေးတာပါပဲဆိုတဲ့ သူလည်း ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။

ဒီလိုတွေကြားကြပြီဆိုရင်တောင် စိတ်တွေတအားပူသွားသဖြင့် စောစောကလို အသက်ရှည်ဖို့အတွက် ရှင်သန်ခြင်းဖြစ်စေနိုင်တာကို ရှာဖွေကြတော့တာပါပဲ။

အဲဒီအခါမှာ မလုပ်သင့်တာတို့၊ လုပ်သင့်တာတို့ မစဉ်းစားဖြစ်ကြတော့တာများပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အသက်ရှည်ဖို့ ရှင်သန်ဖို့အတွက် အားကိုးကြတာကိုး၊ သံယောဇဉ်။

ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်သားသမီးအတွက် အပူလေ။

အားကိုးရှာကြရတော့တာပေါ့။

ကျန်းမာရင်ပြီးရော၊ မသေရင်ပြီးရော၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ကုရကုရဆိုတဲ့သူ ချည်းပဲ။

အဲဒီမှာ ချင့်ချိန်ခြင်း၊ တွေးခေါ်စဉ်းစားခြင်းဗဟုသုတရှိသူတွေကိုချဉ်းကပ်လေ့လာခြင်းဆိုတာတွေလဲလော့ပါပြီ။

မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ဘူးပေါ့။

မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အင်မတန်မှ နက်ရှိုင်းလှပါတယ်။ အဲဒီပွယ်များစွာနဲ့ပြည့်နေပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ဆိုရင်အကောင်း။

သူ့ကို ဘယ်ဂြိုဟ်တွေမှာဘယ်လိုရောက်နေလို့ဆိုပြီး စောစောကပြောတဲ့ အခေါင်းအစီအရင်ကိုလုပ်ခိုင်းတဲ့လူက လုပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ့ကိုပြောတဲ့သူက အညာထိအောင် ဘယ်လိုဟောထားလဲ မသိဘူး။ တန်းလုပ်တော့တာပဲ။ ပိုက်ဆံတွေမနည်းဘူးကုန်သွားတယ်။

အခေါင်းတွေလုပ်ရတဲ့အပြင် လိုက်ငိုပြီး အသုဘချပေးဖို့ လူဆယ်ယောက်လောက်ငှားရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ငိုယိုပြီး ကိုဘယ်သူဘယ်ဝါသေပြီပေါ့။

ဟော - ဘာမှမကြာဘူး။ အဲဒီလူဟာ အကောင်းကြီးကနေရုတ်တရက်

ထိခိုက်ပြီးဆုံးသွားတယ်။ တစ်လထဲမှာ သူ့အသုဘနှစ်ခါချလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ကိုမှာ သေသွားနိုင်လောက်တဲ့ ဂြိုဟ်သဘောတွေ မတွေ့ရဘူး။ ဒါကတော့ အံ့ဩစရာပါ။

ကျန်းမာရေးတကယ်မကောင်းလို့ ယတြာချေရပြီဆိုရင်လည်း ချေစရာပညာခန်းတွေအများကြီးပါ။

ယတြာတစ်ခုဟာ ရင်ထဲမှာ မကောင်းတဲ့ခံစားချက် ထိခိုက်သွားပြီဆိုရင် ဒါမကောင်းတော့ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျန်းမာရေးညံ့လို့ နံတူပစ်တယ်ပဲထား။ နံတူလည်းပစ်ပြီးရော ပစ်တဲ့သူရဲ့ရင်ထဲမှာ ရော အပစ်ခံရတဲ့နံတူသူရဲ့ရင်ထဲမှာရော ကျန်းမာသွားပြီဆိုတဲ့ ခံစားချက်ယုံကြည်ချက်ဖြစ်လာရမယ်။ ဒီပီတိဖြစ်ကိုလာရမယ်။ ဒီပီတိဖြစ်လာမှတစ်ဆင့်တယ်ခေါ်တယ်။ တကယ်လည်းယုံကြည်နေရမယ်။ စောစောကလိုထိမိသွား၊ ငိုယိုသွား၊ ဟိုကျမြုပ်ဆိုတော့ ရင်ထဲကိုဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးရောက်သွားမှာလဲ စဉ်းစားဖို့ပြောတာပါ။

လုပ်သင့်လို့ လုပ်တာကိုမဆိုလိုပါဘူး။

မလုပ်သင့်ဘဲ လုပ်လိုက်မိမှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ အင်မတန်မှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါဟာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။

ရှင်သန်ဖို့အတွက် သေပေးရတဲ့ ပညာခန်းတွေရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။

အနှောင်အဖွဲ့မရှိအောင် ဂူအောင်းပြီး ပုတီးစိပ်ရတာတွေရှိပါတယ်။

သူ့ပညာခန်းတွေနဲ့သူ့ရှိပြီးသားပါ။ တစ်ခုခုလုပ်ချင်ပြီ၊ ချေချင်ပြီဆိုရင်-

ပြောလိုက်တာနဲ့ တန်းပြီးလုပ်မယ်ဆိုတာထက်၊ ကြားလိုက်တာနဲ့ တန်းပြီးလုပ်မယ်ဆိုတာထက် လုပ်သင့်လား၊ မလုပ်သင့်လားဆိုတာကို စဉ်းစားရပါလိမ့်မယ်။

မလုပ်သင့်ဘဲလုပ်မိသွားပြီဆိုရင်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းဟာ နှမြောဖို့ကောင်းပါတယ်။ ရတနာမြတ်သုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့လူသား၊ အနန္တငါးပါးကိုရှိသေကိုင်ရှိုင်းဦးထိပ်ထားတဲ့လူသားရဲ့အသက်

ဆို ပိုလို့နှမြောဖို့ကောင်းပါတယ်။

တကယ် ကျွမ်းကျင် နားလည်တဲ့ ဂန္ထိရပညာရှင်ကြီးတွေဆိုရင်တော့ ပြောစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ သူတို့က အများခံလေ့မရှိပါဘူး။ ဒါဝေမယ့်ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်လုပ်တာတို့ ကြားဖူးနားဝနဲ့လုပ်တာတို့ ဗဟုသုတနည်းပါးသူက လုပ်ခိုင်းတာတို့ဆိုရင်တော့ -

အခုပြောနေသလို အနိဋ္ဌတွေ၊ ဣဋ္ဌတွေရောစသော ကုန်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီယတြာမျိုးက ပြင်လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါထဲပိုလိုက်တာပါ။

အကြံပြုချင်တာကတော့ ကြားဖူးနားဝနဲ့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်မလုပ်သင့်ပါဘူးဆိုတာပါပဲ။

ကံတည်နေပုံနဲ့ ခုလိုလုပ်လိုက်တဲ့ ယတြာနဲ့တကယ်လို့များ မတူညီတာ နှစ်ခုသွားပေါင်းစပ်လိုက်မိရင် ပြင်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ဆိုးကျိုးတွေဆက်တိုက်ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

ပြောရမယ်ဆိုရင် နံတူပစ်တာတောင် အတော်သတိထားရပါတယ်။ နံတူပစ်လိုက်လို့ကောင်းသွားကြတာတွေများပေမယ့် နံတူပစ်ပြီးမှ နေမကောင်းဖြစ်သွားသူ နှစ်ဦး၊ သုံးဦးတွေ့ခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။

ဒါတွေဟာ ရှုပ်စားပစ်မယ်ကာယကံရှင်ရဲ့ကံပေါ့မှာ အများကြီးမှတည်နေပါတယ်။

တစ်ခါက -

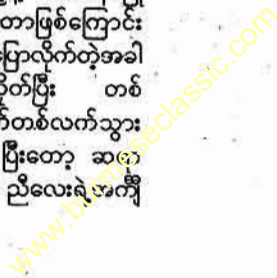
မော်ကျန်းမှာ ဆရာအရှင်သူမြတ်သာသနာငါးထောင်တုရားတည်ဖို့ တပည့်တွေပါ လိုက်ပါခွင့်ရလို့ ဆရာနဲ့အတူ သင်္ဘောတစ်စီးထဲစီးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကုန်ကစထွက်တော့ ညီတော်မောင်အောင်မင်းနိုင် ဖျားနေပါတယ်။

ကျန်းမာရေးမကောင်းနေတဲ့ကြားထဲက သူမိခင်ရော သူညီလေးတွေကိုပါခေါ်ရင်း ညီလေးအောင်မင်းနိုင် အားကြီးမာန်တက်လိုက်ပါလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာအရှင်သူမြတ်ရဲ့သာသနာပြုခရီးကို အားရပါးရ ပါရမီပြည့်လိုက်ပါလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ညီလေးဖျားပြီး ကိုယ်တွေပူနေတဲ့ ကြားက ဇွဲမာန်အပြည့်နဲ့ သာသနာပြုခရီးကို လိုက်ပါလာတာဖြစ်ကြောင်း ဆရာအရှင်သူမြတ်ကိုပြောလိုက်တဲ့အခါ ဆရာတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်ကို အနားလက်တစ်လက်သွားယူခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာအရှင်သူမြတ်ကိုယ်တိုင် ညီလေးရဲ့ဖားကို

ရင်ဘတ်ကြယ်သီးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး အုန်းလက်ကို အဖျားအချွန်အပေါ်ထောင်ပြီး ရင်ဘတ်ထဲထည့်ထားပေးလိုက်ပါတယ်။ မင်းမော်ကျွန်းရောက်မှအောက်ဘက်က ဆွဲထုတ်ပြီးစွန့်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ညီလေးတစ်ညလုံးထည့်ထားရပါတယ်။ မိုးလင်းလို့ မော်ကျွန်းလည်းရောက်ရော သူ့အဖျားဟာ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့မှန်းမသိ တော့ပါဘူး။ အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်နေ တာလဲမဟုတ်ဘူး။ ချွေးလေးတွေစိုပြီး လုံးဝကျန်းမာနေသူတစ်ယောက်အတိုင်း ပါပဲ။ အားလုံးသော တပ်ညီတွေဟာ တအံ့တဩတွေဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါဆရာအရှင်သူမြတ်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ပြပြီး ကျန်းမာစေခဲ့တဲ့ နံတူပစ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

လက်တွေ့ကုသပေးခဲ့တဲ့ ဆရာအရှင်သူမြတ်က အဲဒီတုန်းက ကေလာသ ဆရာအောင်။ ယခု ပြည်တွင်း ပြည်ပ သာသနာပြု (ကေလာသ) အရှင်အရိယ ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်ဘုရားကြီးပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဒါ တကယ့်လက်တွေ့ပါ။ ဆရာအရှင်သူမြတ်ဟာ လုပ်သင့် လို့လုပ်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကိုမှတ်ထားပြီး တစ်နေ့ ကျန်းမာ ရှေးညနေတဲ့ တနင်္ဂနွေသမီးတစ်ယောက် ကို အဲဒီလိုပဲ အုန်းလက်လေးတစ်လက် ထည့်ပြီးအိပ်ဖို့ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူတ လည်း သူ့သားသမီးတွေက တိတိကျကျ ဝိုင်းလုပ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညသန်းခေါင်လောက်လည်းကျရော အဘွားကြီး မူးတယ်၊ မူးတယ်ဆိုပြီး ခေါင်းချွေးတွေထွက်၊ ကတုန်ကယင်ဖြစ် လာလို့ ညတွင်းချင်းဆေးခန်းဝိုင်းပေးရတဲ့ အထိဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့ခမျာ နှစ်ရက် လောက်ခံလိုက်ရပါတယ်။

အုန်းလက်ရဲ့သတ္တိဟာ ဘာလို့ ဦးခေါင်းကိုသွားထိရတာလဲဆိုပြီး သေချာ ကြည့်တော့မှ ညှိတဲ့နေရာလေးတစ်ခုမှာ တနင်္ဂနွေကို စနေသွားပူးနေတာတွေ ရ ပါတော့တယ်။

သီလသမာဓိပညာကြီးမားလှတဲ့ ဆရာအရှင်သူမြတ်ရဲ့အဆောင်ပြုလိုက် ပုံနဲ့ မြင်တာကိုမှတ်သားထားပြီး နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်း မချင်ချိန်တတ်ဘဲ လုပ်လိုက်မိပုံ ကို ခွဲခြားမြင်တတ်အောင်တင်ပြတာပါ။

ဆရာအရှင်သူမြတ်က ပညာတွေ ဘာတွေချိန်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သမာဓိ ကြီးမားလှတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဖြစ်နေ တဲ့အတွက် လက်နဲ့ထိရုံနဲ့ ဆေးဖြစ်သွား

တာပါ။ ဒီလိုအံ့ဘုန်း ကုသလိုက်ပုံကို သဘောကျပြီး ဘာမသိညာမသိလိုက် လုပ်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ပေါ့လေ။

ဒါကြောင့် - နည်းနည်းသိရင် များများ အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုတာကို တစ်ခါထဲ မှတ်သွားပါတော့တယ်။

ခနောက်ပိုင်းကတော့ ရှိသမျှပြုတ် တွေကိုချိန်ဆလို့မပြီးတော့ပါဘူး။ အရမ်း မဆုံးဖြတ်ရဲတော့ပါဘူး။

ဒါ တစ်ခါက ကြုံခဲ့ဖူးတာလေး တွေပါ။

ခနပြောသလို နံတူပစ်တာတောင် အဲသလောက် သတိထားနေရရင် နံတူ ထက်ပိုဆိုးတဲ့ရှုပ်စားနာမ်စားသပြိုင်ရတဲ့ တိစ္ဆကြီးကပိုပြီးသတိထားသင့်ပါတယ်။

လုံးဝအတိမ်းအတောင်းမခံပါဘူး။ မဖြစ်သင့်တာလေးတွေ မဖြစ် အောင် -

မဖြစ်သင့်တာကြီးတွေ မဖြစ် အောင် -

အများကြီး သတိထားဖို့ အကြံပြု တာပါ။

တချို့များဆို စီးပွားရေးကောင်းဖို့ အတိုက်အခံများလွန်းလို့ဆိုပြီး အဲဒီလို ချေကြတဲ့သူတွေလည်း ကြားဖူးပါတယ်။ သေချာတွေးကြည့်ပါတယ်။ ကျန်း မာရေးမကောင်းလို့ ကျိန်းကျေအောင် ချေတယ်ဆိုတာက နည်းနည်းလက်ခံနိုင် စရာရှိပဲသေးတယ်။

ကျန်းမာရေးနဲ့ဆိုင်တာကို ဒီလို ကြီးချေတယ်ဆိုတာက ကြားရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေပါတယ်။

အရှင်ဓာတ်နဲ့ အသေဓာတ်ဟာ စာခြားစိပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ချေတာတွေဖူးပါ တယ်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းနေတဲ့သူ ပါပဲ။ ပဲခူးဘက်မှာ တွေ့ခဲ့တာပါ။ ကျန်းမာရေးမကောင်းနေတဲ့သူက ယုံယုံ ရယ်။ လမ်းတော့လျှောက်နိုင်တယ်။ ဖြူ ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ သူ့မွေးနံ့ရဲ့ အညွန့်တွေ ဝေဖြာနေအောင်ကိုင်ထား ပြီး ဘေးကလူတွေနှစ်ယောက်ရံပြီးလမ်း လျှောက်တယ်။ ရံတာက အဲဒီလူအားနည်း ပြီးလဲမှာစိုးလို့ရတာ။ သူက သူ့အိမ်ရှေ့ မှာခင်းထားတဲ့ ဝါးကပ်ပေါ်တက်နင်း သွားတယ်။ ကပ်ကျော်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ အိမ်ခပ်လမ်းလှမ်းက တောင်ကမူလေး တစ်ခုပေါ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်ပြီး ဟိုဘက်ကိုဆင်းသွားတယ်။ ဟိုဘက်မှာ

လူတစ်ယောက်က လေးကြီးထဲ ရေ ထည့်ပြီး ငါးအရှင်တွေထည့်ထားတယ်။ သူက အဲဒီနားရောက်တော့ ငါးတွေကို မေတ္တာပို့ရတယ်။ သူ့လက်ထဲက သပြေ ညွန့်တွေကို တစ်ယောက်ကယူပြီး နီးရာ ဘုရားမှာလှူဖို့ထွက်သွားချိန် တစ်ယောက် က ငါးတွေလွှတ်ဖို့သယ်သွားပါပြီ။

အဲဒီလူဟာ တကယ့်ကိုဒေါင်ဒေါင် မြည်သွားတော့တာပါပဲ။

ကပ်ကျော်တာရောတောင်ကျော် တာရောလုပ်သွားတဲ့ယတြာကိုပေးလိုက် တဲ့ပညာရှင် တကယ်တော်လွန်းပါတယ်။ တကယ့်အံ့ဘုန်း အရှင်ဓာတ်ပါပဲ။ ဒါ တကယ့်အရှင်ဓာတ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောဂါခံစားနေရတဲ့ဘေးကနေ လွတ် မြောက်ပြီး ရှင်သန်သွားတာပါ။ အညွန့် တလူလူနဲ့ ကပ်ကျော်တောင်ကျော်ပြီး ရှင်နေတဲ့ဆီသွားရတဲ့ ယတြာကြီးပါ။ ကောင်းလိုက်တာမှ ဉာဏ်တောင်မမီပါ ဘူး။

တောင်ကမူလေး နိမ့်နိမ့်မြင့်မြင့် တောင်ကျော်တယ်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းကောင်းနဲ့ သုံးလိုက်တာဟာ လူ သားတစ်ယောက်ကို တကယ့်ကိုကျန်းမာ စေခဲ့ပါတယ်။

ဒါ - ခုလမှာ ပေးချင်လွန်းလှတဲ့သူတွေ လက်ဆောင်ပါပဲ။

နားလည်တတ်ကျွမ်းကြတဲ့ အသိ အမြင်ဉာဏ်ပညာကြီးမားလှတဲ့ပညာရှင် ကြီးတွေရဲ့လမ်းညွှန်မှုနဲ့လုပ်ကြတဲ့သူတွေ ကို မဆိုလိုပါဘူး။ ဒီလိုလေး ရုပ်စားနာမ် စားပစ်ကြည့်ပါလားဆိုပြီး ကြားဖူးနားဝနဲ့ အကြံပေးသူတွေရဲ့စကားကိုနားထောင် ပြီးမလုပ်မိဖို့ စေတနာကောင်းနဲ့အကြံပြု တာပါ။

အရှင်ဓာတ်ကို စီရင်ရင်းနဲ့ လင် ကြောင်းတိမ်းစောင်းသွားမှာစိုးလို့ပါ။ မတူညီတာတွေ မပေါင်းစပ် အောင်လို့ပါ။

ဣဌနဲ့ အနိဌရောထွေးမသွား အောင်လို့ပါ။

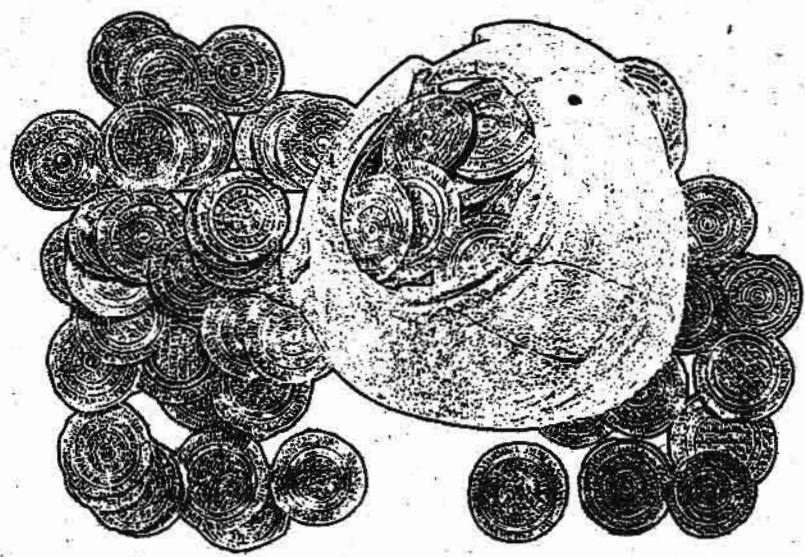
အဲဒါလေးတွေကို ဒီလအတွက် သူ့ရဲ့လက်ဆောင်အဖြစ် -

ဖြူစင်တဲ့နုလုံးသားနဲ့ - မေတ္တာပွားပြီး -

ပါရမီဖြည့်လိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။

ကျန်းမာချမ်းသာကြွယ်ဝ ဆရာဦးမောင်ဂဟင်သန (ရင်ကိုလေးခဲမြေစေသာ)

၂၀၁၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရခိုင်အေးမြစေအောင်)

ခုနစ်ရက်သားသမီး ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးကိစ္စများအတွက် တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပါ။ အကြံဉာဏ်များတောင်းပါ။ (၅) ဂဏန်းအကျိုးမပေးသဖြင့် ရောင်ပြီးအလုပ်လုပ်ပါ။ ငွေပြဿနာပေါ်တတ်သည်။ ငွေဆုံးရှုံးမှု၊ ငွေပျောက်မှုများဖြစ်တတ်၍ သတိထားဆောင်ရွက်ပါ။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးလည်း ငွေကြောင့်ထိခိုက်နိုင်ပါသည်။ လူမျိုးခြားနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရသောကိစ္စများတွင် ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုရှိတတ်၍ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများရှောင်ပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဗိုက်နှင့်ပတ်သက်သောဝေဒနာများ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ အစားမများပါစေနှင့်။ ခါးနာတတ်၍ လေးလွန်းသော ပစ္စည်းများကို မ၊မပါနှင့်။ ပန်ကာလေအလွန်အကျွံမခံပါနှင့်။ ဆေးလျှပ်။ သရဏဂုံ-၃၀ ပုတီးစိပ်ပါ။ လမ်းများများလျှောက်ပါ။ ပညာရေးကိစ္စများကောင်းနေပါသည်။ စိတ်ပါလက်ပါကျက်မှတ်ပါ။ ထိထိရောက်ရောက်ကြိုးစား၍ ပညာရေးတွင် အာရုံစိုက်ထားပေးပါ။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် အသွားအလာလျှော့ပါ။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုပေးပါ။ ချစ်သူကိုအခြားသူနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြီး မခံနိုင်အောင်မကျီစားပါနှင့်။ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်သွားတတ် ပါသည်။ ငှက်ကလေးများကို ခဏခဏအာစာကျွေးပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက တနင်္ဂနွေနံထိဆိုင်၊ အင်္ဂါနံထိဆိုင်ကြီးများတွင် (၃၊ ၁၊ ၄၊ ၈) ဂဏန်းများနှင့်ပြည့်နေအောင်ထိုးပါ။

ယတြာ ။ ။ ဘုရားရှင်အား ပန်းအဖြူပွင့်များစွာပူဇော်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စသောကိစ္စများအတွက် တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပြုလုပ်ပါ။ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့်မပြီးနိုင်၍ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်အကုန်အညီတောင်းရတတ်ပါသည်။ (၇) ဂဏန်းရှောင်ပြီးအလုပ်လုပ်ပါ။ သူတစ်ပါးကို အာမခံရမည့်ကိစ္စများရှောင်ပါ။ မည်သူ့ကိုမျှအားမနာပါနှင့်။ ငွေကြေးကိစ္စအထူးသတိထားပါ။ ကျန်းမာရေးစိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ဒူးနာ၊ အဆစ်အမြစ်၊ အကြောတွေနာတတ်၍ ဂရုစိုက်ပါ။ ကျီးပေါင်းဖြစ်နိုင်သော တစ်ခုခုကို ငွေ့အာရုံစူးစိုက်လုပ်ကိုင်ရမှုများရှောင်ရပါမည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်လောင်းများကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရ မကြာခဏလျှော့ပါ။ အိမ်ထောင်ရေး၊ အိမ်တွင်းရေးများသာယာစေရန် လောင်းကစားကိစ္စများ၊ ငွေအသုံးအစွဲကြမ်းခြင်းများ၊ သူတစ်ပါးငွေကိုစိုက်ပေးခြင်းများ အထူးရှောင်ပါ။ ညနေပိုင်းအားသောအချိန်တစ်ရက်ရွေး၍ ဘုရားမှတ်မြတ်စည်းသွားလှည်းပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းနေပါသည်။ ကျက်ပြီးသားစာများ ခဏခဏမေ့တတ်၍ စာကျက်လျှင် အရောင်နုအကျီလေးဝတ်ပြီးကျက်ပါ။ ချစ်တတ်သူများ စန်းပွင့်နေပါသည်။ သစ္စာရှိဖို့တော့လိုပါသည်။ စကားနိုင်မလုပ်ပါနှင့်။ ထိခါသနာရှင်များ အင်္ဂါနံ၊ တနင်္ဂနွေနံ ထိဆိုင်များတွင် (၃၊ ၁၊ ၂၊ ၉) ဂဏန်းများဝေနေအောင်ထိုးထားပါ။

ယတြာ ။ ။ ဘုရားရှင်အား သစ်သီးသွမ်းများစွာဖြင့်ပူဇော်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပါ။ ရပ်ဝေးမှာရှိသော ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများနှင့်လည်း တိုင်ပင်နိုင်ပါသည်။ အကုန်အညီများပေးပါလိမ့်မည်။ (၅) ဂဏန်းရှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ လုပ်ငန်းခွင်တွင်းရှိသူများ စာရင်းဇယားများ သေသေချာချာလုပ်ထားပါ။ စာရင်းမှား၍ စိုက်ဆပ်ရတာမျိုးဖြစ်တတ်ပါသည်။ ငွေကိစ္စ၊ မြေကိစ္စများရှောင်ထားရမည့်ကာလဖြစ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းရေးများသာယာနေစေရန် ပျက်နေသောပစ္စည်းများ စဉ့်ခန်းများမထားပါနှင့်။ မီးချောင်းအကျွမ်းတွေ စွန့်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးဝေဒနာဟောင်းပြန်ပေါ်တတ်ပါသည်။ ဂရုစိုက်ပါကပြင်းထန်တတ်ပါသည်။ ကျီးပေါင်းတက်သောဝေဒနာများ ဒူးဆစ်မကောင်းသောဝေဒနာများဖြစ်တတ်ပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ၊ ဝမ်းဗိုက်ဝေဒနာရှင်များကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရလျှော့ပါ။ ငှက်လွတ်ပါ။ ပညာရေးကံကောင်းချင်သော်လည်း အဖျားရှူးရှူးနေတတ်ပါသည်။ နေ့စဉ်ဖတ်မှတ်ပြီးသည့်စာအုပ်ကို ခေါင်းအုံးအောက်ထားအိပ်ပါ။ ချစ်တတ်သူများ သစ္စာရှိလေ၊ အဆင်ပြေလေဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်က စိတ်ကစားမိတိုင်း တစ်ဖက်သားတီသံသယဖြစ်နေခြင်းမျိုးသာမဖြစ်ပါစေနှင့်။ ငါးလေးများကို အစာမကြာခဏကျွေးပါ။ ထိထိုးရန်အတွက် အင်္ဂါနံထိဆိုင်တွင် (၃) ဂဏန်းနှင့်စသောထိလက်မှတ်လေးများကို ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ဘုရားရှင်အား အကြော်နံများစွာနှင့် သွမ်းတော်ကပ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသောကိစ္စများအတွက် တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပြုလုပ်ပါ။ ကြာသပတေးနာမည်ရှင် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများထံမှလည်း အကုန်အညီရရှိပါလိမ့်မည်။ (၆) ဂဏန်းလုံးဝအကျိုးမပေး၍ ရှောင်လိုက်ပါ။ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီး၊ စက်ပစ္စည်း စသောအင်္ဂါနံများ၊ သစ်၊ သံ၊ သွပ် စသည့် သောကြာနံများ အကျိုးမပေးသေးပါ။ အချိန်ယူရပါလိမ့်မည်။ လောင်းကစားကိစ္စများလည်း အကျိုးမပေး၍ ရှောင်လိုက်ပါ။ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သောလုပ်ငန်းမှန်သမျှ သူများလာပြောလည်း စိတ်မဝင်စားပါနှင့်။ လုပ်ငန်းအပိုများမချဲ့ပါနှင့်။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများကြောင့် ကတောက်ကဆဖြစ်တတ်သော်လည်း ရန်မဖြစ်ပါနှင့်။ လာဘ်ပိတ်တတ်ပါသည်။ ခွေးလေး၊ ကျီးလေးများကို အစာကျွေးပါ။ ကျန်းမာရေးလိုအပ်ပါက ပရိုမီတ္တဇာလသုတ်၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်တို့ကို အမိတ္တနံဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်များတွေ့လျှင် ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရ ထိထိရောက်ရောက်ထောက်ပေးလိုက်ပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းနေပါသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် စာအတူတူကျက်ရင်း စာတွေ့ပိုပိုရလာပါလိမ့်မည်။ ချစ်တတ်သူများ ချစ်တတ်လွန်း၍ မျက်နှာများနေတတ်ပါသည်။ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ။ သစ္စာရှိဖို့နေပါ။ ဒိုစာကျွေးထိခါသနာရှင်များ တနင်္ဂနွေနံထိဆိုင်တွင် (၁၊ ၂၊ ၅၊ ၉) ဂဏန်းများပေးအောင်ရွေးချယ်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ဘုရားရှင်အား မုန့်ထုံးရေပေါ်များစွာနှင့်သွမ်းတော်ကပ်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး စသောကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ စနေနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ပါ။ (၄) ဂဏန်း၊ (၈) ဂဏန်း အကျိုးမပေး၍ ရှောင်လိုက်ပါ။ မြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ပါက အခက်အခဲမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါသည်။ ရေလုပ်ငန်း၊ ရတနာလုပ်ငန်း၊ စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းများ ထစ်ငေါ့နေမည်။ လုပ်နေကျပ်မှန်အလုပ်များသာလုပ်ပါ။ လောဘမကြီးပါနှင့်။ သူများအတွက်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ အတိုက်အခံများလွန်းလျှင် သရဏဂုံ-၃၀၊ သဗ္ဗဒွေဂါထာ စတာတွေကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ ပုတီးစိပ်ပါ။ မိသားစုထဲမှာ ငွေကိစ္စကြောင့် စိတ်ညစ်စရာများတွေ့ကြုံရလျှင် ဒို့စာ၊ ခွေးစာ၊ ငှက်စာမပြတ်ကျွေးပါ။ သူများကိုအားနာပြီး ငွေမချေးပါနှင့်။ ဒီဝါတပတ်ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေရန် လွန်စွာဝမ်းချုပ်မခံပါနှင့်။ ငှက်စာ၊ ငါးစာကျွေးပါ။ ပညာရေးကများကောင်းနေသော်လည်း အပေါင်းအသင်းများနေမှုကြောင့် အောင်မြင်မှုနှင့်လွဲချော်တတ်ပါသည်။ အောင်မြင်မှုအတွက် ဆင်ခြင်သင့်တာကို ဆင်ခြင်လိုက်ပါ။ ချစ်တတ်သူများအတွက် နှစ်ယောက်ဆုံ၍ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ယောက်ချင်းဖြစ်ဖြစ် ငါးအရှင်လေးများ၊ ငှက်ကလေးများကို မကြာခဏဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက အင်္ဂါနံ့ထိဆိုင်တွင် (၃၊ ၇၊ ၆၊ ၂) ဂဏန်းများပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းပါ။ ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။

ယတြာ ။ လေထိထားသောရောဂါဝေဒနာရှင်များကို ဆေး၊ ငွေ၊ အာဟာရ လျှော့ပါ။

သောကြာသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးစသောကိစ္စများအတွက် တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများလည်း အကျိုးပေးပါမည်။ (၂) ဂဏန်းကို သတိထားရွှောင်ပါ။ ငွေကြေးကိစ္စများ သတိထားဆောင်ရွက်ပါ။ သူများလာဆွယ်သောစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဘာမှမသိဘဲမလုပ်ပါနှင့်။ ကုန်သွားတတ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းရေးများအဆင်ပြေစေရန် ဖန်ခွက်အကွဲ၊ မီးချောင်းအကျွမ်းတွေကို စွန့်ထုတ်ပစ်ပါ။ အိမ်မှာ သူများလာလာညည်းတာတွေကို အားရပါးရလက်ခံပြီး စကားအကြာကြီးမပြောပါနှင့်။ ဘုရားရှင်ကို အကြော်နှင့်ဆွမ်းတော်ကပ်ပါ။ အတိုက်အခံများလွန်းပါက နီးရာဘုရားစေတီတစ်ဆူဆူကို ခြေကျင်လျှောက်သွား၍ ဘုရားရှင်ပြင်တော် တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ အမှိုက်ရှင်းပါ။ ပြီးလျှင် လက်ဆေး၍ ဖယောင်းတိုင် (၃) တိုင်ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး သရဏဂုံ-၃၀ကို (၁၁) ခေါက်ရွတ်ပါ။ မကြာခဏပြုလုပ်ပါ။ ကျန်းမာရေးစိတ်ပူစရာမလိုပါ။ အစားအသောက်ဂရုစိုက်ပါ။ ဝမ်းမချုပ်ပါစေနှင့်။ အဆစ်အမြစ်လေးတွေ နာတတ်ပါသည်။ ငှက်စာလေးကျွေးပါ။ ငှက်လေးတွေ ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။ ဆေးခဏခဏလျှော့ပေးပါ။ ပညာရေးကောင်းမည်။ ခဏခဏခဲခဲကြားက အောင်မြင်သွားမည်။ အိပ်ရေးပျက်မခံပါနှင့်။ အစားမှန်မှန်စားပါ။ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စများ သံသယများလွန်းမှုကြောင့် လမ်းခွဲစကားကြားရတတ်သည်။ ကိုယ်တလျှော့ပေးပါ။ ဒိုလေးများကို ပဲကျွေးပါ။ စိတ်ချမ်းသာမှုပြန်လည်ရရှိပါမည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက အင်္ဂါနံ့ထိဆိုင်၊ တနင်္ဂနွေနံ့ထိဆိုင်များတွင် (၃၊ ၁၊ ၄၊ ၈) ပါအောင်ရွေးပါ။

ယတြာ ။ တစ်နေ့တည်း ဘုရား (၇) ဆူပြည့်အောင်သွား၍ ပူဇော်ပါ။

စနေသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသောကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ သောကြာနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ပြုလုပ်ပါ။ အကူအညီတောင်းပါ။ (၇) ဂဏန်းရွှောင်၍ အလုပ်လုပ်ပါ။ လူမျိုးခြားအကျိုးမပေးပါ။ ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အရမ်းမလုပ်ပါနှင့်။ ငွေကြေးကိစ္စများအာမမခံပါနှင့်။ လက်မှတ်အရမ်းမထိုးပါနှင့်။ ယုံလွယ်အောင်ပြောလည်း လုံးဝမချေးပါနှင့်။ ကူညီချင်လျှင် ကူညီလိုက်ပါ။ အိမ်တွင်းရေးသာယာနေစေရန် စကားပြောဆင်ခြင်ပါ။ ရန်များတတ်သောကာလဖြစ်၍ ဆက်ဆံထိမခံမလုပ်ပါနှင့်။ ဘုရားရှင်အား အကြော်စုံဆွမ်းတော် အမြဲကပ်လျှော့ပါ။ သရဏဂုံပုတီးစိပ်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေစေရန် အိပ်ရေးလွန်စွာမပျက်ပါစေနှင့်။ အလွန်လေးသောအရာများကိုမမပါနှင့်။ အကြော်အဆစ်များဖြစ်လျှင် ထက်ကျွမ်းနားလည်သောပညာရှင်များနှင့်သာ ကုသပါ။ ဆေးလျှော့ပေးပါ။ သရဏဂုံ-၃၀ ကို အချိန်ကြာကြာရွတ်ပါ။ ပညာရေးထိများကောင်းပါသည်။ ထိုင်းမိုင်းတွေဝေနေတာတွေမဖြစ်ပါစေနှင့်။ စိတ်ပါလက်ပါ ကျက်မှတ်ပါ။ အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူမရှိပါ။ ချစ်တတ်သူများ စကားနိုင်မလုပ်ပါနှင့်။ ဖုန်းအကြာကြီးမပြောပါနှင့်။ ခြေထောက်မသန်မစွမ်းသူတွေတွေ့ ထိုင်းလျှော့ပေးပါ။ ထောက်ပံ့ပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက အင်္ဂါနံ့၊ တနင်္ဂနွေနံ့ထိဆိုင်များတွင် (၃၊ ၁၊ ၂၊ ၉) ဂဏန်းများပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ယတြာ ။ ငှက်လေးများကို ထိထိရောက်ရောက် အစာကျွေးပါ။

၃ ၆ ကို ခေ : မြ : ငေ သ ဝ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

အမှတ် (၈၅) ကုန်းဘောင်(၁၀)လမ်း (၆)ရပ်ကွက်၊ မောင်ညွန့်ထာပူဇော်လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

